เล่มที่ 1

พิมพ์ครั้งที่ 2

พนาดกรชน

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่
ต้องอยู่อย่างเงยหน้าไม่อายฟ้า
ก้มหน้าไม่อายดิน
จึงนับเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง !

สร้างสรรค์บุ๊ค

'กวนตงสยบผู้กล้า
ย่อลกลือชาหนึ่งกระบี่
ธรณีเคารพสัตตวีชา
นอกพสุธามีสามเซียน'

อันกระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ความจริงมิเป็นกระบวนท่าอันเหดร้ายอย่างไร

แต่เนื่องจากแทงไปในจังหวะอันเหมาะสม และตำแหน่งแห่งที่อันสำคัญ
จึงกลายเป็นท่ากระบี่ที่พิสดารสูงส่งยิ่งนัก
เพราะการรุกก็คือการรับอันวิเศษสุดนั่นเอง

แสงอาทิตย์อันร้อนแรงสาดส่องปะทะกับตัวกระบี่
ปรากฏเป็นประกายอันเจิดจ้าแวววาว
บาดตาและบาดใจของผู้คนจนสุดจะกล่าวได้ !

การที่จะสามารถเป็นผู้ทรงชื่อเสียงในวงพวกนักเลง
หาใช่เป็นเพราะโชคช่วยไม่ !

พิษาดการชน

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

1

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-125-9

พิฆาตทรชน เล่ม 1

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 560 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักที่ผิดทำนองคลองธรรมของซิงหงีและพังเกาไม่เป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้าน ดังนั้นในปลายฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น ทั้งสองจึงสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย!

สิบกว่าปีต่อมา ทั้งสองกลับมาอีกครั้ง พร้อมบุตรชายหน้าตาน่าเอ็นดู นามซิงเจี๊ยบ...

แต่ครอบครัวของมันหาได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความสงบสุขไม่

เรื่องราวใด ๆ ในใต้หล้า มักจะเป็นไปตามฟ้าดินที่ลิขิตมา!

ครอบครัวของพวกมันถูกรังควานโดยสองมหากาฬพิภพ ผู้ซึ่งมิเพียงอัปลักษณ์แต่รูป แต่จิตใจยังโสมมสกปรกยิ่งนัก

ซิงเจี๊ยบเฝ้าดูบิดาถูกฆ่าตายต่อหน้า และมารดาที่ถูกย่ำยีอย่างอเนจอนาถ ด้วยสองตากลมโตของมัน!

ซิงเจี๊ยบจึงตั้งสัตย์สาบานกับตนเองว่า เรื่องราวเหล่านี้ต้องชดใช้ด้วยน้ำมือของตนเอง

ฟ้าดิน... ได้ลิขิตชะตาชีวิตของซิงเจี๊ยบแล้ว เพราะมันได้เติบใหญ่ขึ้นท่ามกลางการดูแลของเทพเจ้าสัตตฝีมืออันลือกระเดื่องของบู๊ลิ้ม ซึ่งถูกเล่าลือว่าเสียชีวิตไปแล้ว

ดังนั้นมันจึงเติบโตขึ้นท่ามกลางความแค้น ความแค้นที่ทวีขึ้นตามกาลเวลา!

ในวงพวกนักเลงที่เคยสงบสันติมาถึงสิบปี บัดนี้กลับมีมรสุมอันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นอีก ซากศพเกลื่อนกลาด หยาดโลหิตเนืองนอง ความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า เพราะค่ายสำนักใหญ่ของตงง้วน เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเอง

ยังมิเพียงเท่านั้น สองมหากาฬพิภพ จอมโจรไร้คุณธรรม หลังจากสงบเสงี่ยมมานานปี บัดนี้กลับกระเหี้ยนกระหือที่จะฟื้นฟูกิจโจรของพวกมันขึ้นอีกครา...

เห็นทีบู๊ลิ้มคงถึงคราววุ่นวายปั่นป่วนเป็นแน่แท้

ดอกเหมย... สัญลักษณ์แห่งความแกร่งกล้า ชูดอกออกไสวท่ามกลางฤดูหนาวอันเย็นยะเยือก

แต่ในขณะนี้ ศิษย์รุ่นหลังอันเป็นทายาทของเทพเจ้าสัตตฝีมือได้ปรากฏกายขึ้นแล้ว ท่ามกลางดอกเหมยที่ชูช่อไสว และหัวใจซึ่งเต็มไปด้วยรอยแค้นที่รอวันชำระสะสาง...

บัดนี้ภาระอันยิ่งใหญ่ของซิงเจี๊ยบ มิใช่แค่ล้างแค้นให้กับตนเองเท่านั้น แต่เพื่อจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้มให้คงอยู่คู่ฟ้าดินด้วย!

ด้วยจิตคารวะ

สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 1

ปฐมเหตุการพิฆาต

ดอกเหมย สัญลักษณ์แห่งความเข้มแข็งแกร่งกร้าว ชูดอกออกไสวในท่ามกลางฤดูหนาวอันยะเยือก เป็นสามสหายแห่งเหมันต์ร่วมกับสนและไผ่ แต่เชิดดอกสวยสดใสอยู่ได้เพียงลำพังเท่านั้น...

ยามนี้ เป็นปลายฤดูหนาวที่ย่างเข้าต้นฤดูใบไม้ผลิ ที่ทิวเขาโง้วฮั่วซัวทางนอกเมืองคุนมิน หิมะยังปกคลุมไปทุกแห่งหนจนขาวสล้าง ดอกเหมยยังชูช่อเชิดดอกส่งกลิ่นอันหอมหวน อบอวลไปสุดไกล มาตรแม้นหิมะที่สุมทับอยู่กำลังจะละลายกระจายไออันยะเยือกจนรู้สึกหนาวเหน็บ แต่กลิ่นอันหอมหวนอบอวลของดอกเหมย กลับสร้างความสดชื่นรื่นอารมณ์ต่อผู้สูดดมและพบเห็น

ทางด้านหลังเขาอันเร้นลับ มีชะง่อนผาสูงชันเทียมเมฆ หิมะที่ปกคลุมจนโพลงสล้าง มีดอกเหมยอายุมากอยู่หลายต้น ต่างผ่านฤดูอันหนาวเหน็บมาแล้วกว่าร้อยครั้งทุกต้น กิ่งก้านสาขาแข็งแกร่งดุจดั่งเหล็กกล้า กลิ่นหอมรวยรินโชยไกลช่างมิทราบว่า ในพสุธาอันไพศาล ยังจะมีทิวทัศน์ที่ตระการตาน่าชมถึงเพียงนี้อยู่ด้วย

ยามย่ำสนธยาอันสลัวตา ท่ามกลางหมอกที่โรยตัวอยู่ทุกแห่งหน จนสล้างพร่างพราวไปทุกทิศทาง จากเงาของกิ่งใบเหมยที่โบกไสวอยู่นั้น พลันมีเสียงทอดถอนหายใจยาว ๆ อุบัติขึ้น แล้วปรากฏเป็นนักศึกษาในอาภรณ์อันเรียบร้อยงดงามเดินออกมาอย่างแช่มช้า โดยมิทราบว่ามาแต่ใด จะไปที่ไหน

นักศึกษาผู้นั้น เดินทอดน่องปล่อยอารมณ์อยู่ภายในหุบเขาอันเยือกเย็นรื่น-รมย์นี้อย่างไม่เร่งร้อน หลังจากเดินผ่านไปหนึ่งตลบแล้ว เบื้องบนพื้นหิมะอันขาวโพลงนี้ กลับไม่ปรากฏร่องรอยเท้าแม้แต่เล็กน้อยเลย และแล้ว ก็ไปยืนนิ่งอยู่ใต้ต้นเหมย ที่กำลังบานสะพรั่งตามลำพังอย่างครุ่นคิด เหม่อมองจ้องดูดอกเหมยที่เบื้องหน้า เสื้อผ้าที่สวมใส่พลิ้วปลิวไปตามลม ในเวลาและสถานที่ ทำให้มองไปคล้ายดั่งเป็นเทพยดาบนฟากฟ้า ที่จุติลงมาในภาพวาด

เงียบสงัดวังเวงไปทุกแห่งหน แม้กระทั่งเสียงเล็กเสียงน้อยของพวกปักษาหรือหนอนแมลง ก็ได้สงัดเงียบลงไปในฤดูอันหนาวเหน็บของหุบเขาแห่งนี้ ไม่มีทางจะได้ยินเลยแม้แต่เล็กน้อย นักศึกษาผู้นั้นก้มลงเก็บกิ่งเหมยที่ตกอยู่บนพื้นกรีดวาดดอกเหมยลงบนพื้นหิมะอย่างเรื่อยเฉื่อย มาตรแม้นจะกรีดไปมาเพียงมิกี่ครั้ง แต่ก็ได้บรรจงให้เห็นถึงความทระนงแกร่งกร้าวของดอกเหมย ที่ยืนยงอยู่ได้ในความหนาว

ขณะเวลานั้น ปรากฏเสียงของผู้คนพูดคุยกันดังแว่วมาแต่ไกล สีหน้าของนักศึกษาจึงแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย มุมปากปรากฏรอยยิ้มอย่างเยือกเย็นกระด้างขึ้นบ้าง สะบัดมือเล็กน้อย เหมยแห้งกิ่งนั้นก็ปลิวละลิ่วฝังเข้าไปภายในผนังศิลาจนแทบมิด

อีกชั่วครู่ จึงเห็นร่างอันเลือนรางของคนจำนวนหนึ่งกำลังวิ่งมาแต่ไกล ซึ่งเพียงชั่วขณะก็ได้ปรากฏเข้ามาจนใกล้มากแล้ว ความเร็วอันน่าตื่นตระหนกตกใจนี้เป็นฝีเท้าที่บุคคลธรรมดาสามัญไม่มีทางจะคาดคิดได้เลย แต่นักศึกษาผู้นี้พอเห็นเช้ากลับหัวร่ออย่างเย้ยหยันดูแคลน บนใบหน้ายิ่งปรากฏแววความเย็นชากระด้างขึ้นกว่าเดิมอีก

คนจำนวนนั้นได้เดินวนเวียนอยู่ทางปากหุบเขาเล็กน้อย แล้วจึงพุ่งกายกลับเข้ามาภายในบริเวณที่นักศึกษาผู้นี้ยืนอยู่ จึงรำพึงรำพันเบา ๆ ขึ้นว่า

"เหตุไฉนจึงมีเพียงสี่คนเท่านั้น หรือว่าในครั้งนี้ยังมิอาจสมความปรารถนาของเรา..."

คนทั้งสี่เมื่อได้พุ่งกายใกล้เข้ามาจนห่างประมาณสิบกว่าเชียะแล้ว จึงพากันชะงักฝีเท้าเอาไว้ เดินอย่างแช่มช้าตรงเข้ามา แล้วหนึ่งในจำนวนนั้น ที่เป็นนักพรตร่างกายสูงใหญ่หน้าตาแดงสดใส ได้เปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"ท่านซิ่งกุน (มนุษย์เทพยดา) ผู้รักษาคำมั่นสัญญาอย่างประเสริฐแท้ เพียงแต่พวกเรากลับมาช้าไปอยู่บ้าง"

เสียงหัวร่อก้องกังวานสะท้านไปทั่วทั้งหุบเขา เสียงสะท้อนที่ก้องกลับมานั้นดังกระหึ่มจนอื้ออึงคะนึงหู นักศึกษาผู้นั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กวาดตามองไปที่ร่างของคนทั้งสี่อยู่หนึ่งตลบ จากนั้นจึงมาหยุดอยู่ที่ใบหน้าของชายชราร่างผอมเกร็งผู้หนึ่ง

ชายชราร่างผอมเกร็งผู้นั้น สวมใส่เสื้อแพรยาวอันงดงามพิถีพิถัน ที่เบื้องหลังสะพายกระบี่เฉียง ๆ อยู่หนึ่งเล่ม ตัวกระบี่เล่มนี้มีความยาวเป็นพิเศษ เมื่อสะพายอยู่บนหลังอันผอมเกร็งเตี้ยเล็กแล้ว ก็แทบจะว่าลากดินเลยทีเดียว จึงรู้สึกน่าขบขันเป็นอย่างยิ่ง แต่ทว่ามันผู้นี้มีหน้าผากกว้างคางแหลมเล็ก นัยน์ตาคมวาวดุจดั่งเหยี่ยว เพียงมองแล้วจะรู้สึกมีอำนาจอันแกร่งกร้าวน่าตื่นตระหนก

มันประดานั้น มาตรแม้นจะมีรอยยิ้มกลาดเกลื่อนอยู่บนสีหน้า แต่รอยยิ้มที่ฝืนเค้นขึ้นมาให้ปรากฏนี้ มิอาจจะบดบังอำพรางต่อความหวาดผวาตระหนกตกใจที่บังเกิดขึ้นอย่างเร้นลับได้ มันเป็นความตื่นเต้นและหวาดระแวงที่ยามเมื่อคนเรากำลังเผชิญอยู่กับความเป็นความตายที่จะปรากฏขึ้น จึงไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงกลบ-เกลื่อนได้เลย โดยเฉพาะหนุ่มอายุเยาว์หน้าตาหมดจดงดงามนั้น ยังมีอาการสั่นระรัวอยู่อีกด้วย ใบหน้าที่สวยงามสง่า ก็ยังมีแววซีดสลดดั่งราวกับคนที่กำลังจะอำลาจากโลกไปแล้ว

สีหน้าท่าทางประดานี้ ต่างมิอาจอำพรางจากสายตาอันคมกล้าของนักศึกษาผู้นี้ไปได้เลย สวยตาได้ตลบกวาดไปอย่างรวดเร็วปานฟ้าแลบ แล้วจึงเปล่งเสียงหัวร่อดังกังวาน พลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐแล้ว เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งห้าของแผ่นดิน ในวันนี้ได้พากันมาถึงสามท่าน ช่างทำให้เราบ่วยซัวมิ้งปีติยินดีเป็นยิ่งนัก แต่ทว่า..."

สีหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชาลง สายตาได้ปรากฏแววอำมหิตอย่างน่าตื่นตระ-หนกตกใจ เปล่งเสียงอันเย็นยะเยือกกระด้างตามติดขึ้นว่า

"ย่างก้าวเข้าอากาศ (เล่งคงโป้วฮือ) โต๊ะเท่งแห่งสำนักคุนลุ้นผู้กล้าหาญ กระบี่ลมหวน (ฮ้วยฮวงเกี่ยม)เจี่ยแซ แห่งสำนักเตียมซัง เหตุไฉนกลับมิได้ปรากฏตัวมาด้วย หรือว่าทั้งสองท่านนั้น มีความดูแคลนต่อเราบ่วยซัวมิ้งกระมัง ?"

นักพรตหน้าแดงฉานร่างสูงใหญ่ผู้นั้น ก็คือหัวหน้าสำนักใหญ่ทั้งห้าของแผ่นดินยุคนี้ มันคือเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงผู้เป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คำสั่งเรียกหาของท่านซิ่งกุน พวกเราไหนเลยจะกล้ามิมาได้ เพียงแต่ว่า..."

ชายชราร่างผอมเกร็งได้เปล่งเสียงอันเย็นชากระด้าง และสอดขึ้นทันทีว่า

"เพียงแต่ว่ามีผู้ที่เก่งกล้าสามารถไปกว่าท่านชิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) ถึงสิบเท่า ได้เรียกให้มันทั้งสองไปพบก่อนแล้วเท่านั้น"

บ่วยซัวมิ้งเบิ่งตาทั้งสองขึ้นจนประกายอันคมกล้ากระจายออก จับจ้องมองดูใบหน้าของชายชราผู้นั้น พลางกล่าวว่า

"คนผู้นั้นคือใคร เราบ่วยซัวมิ้งกลับจะต้องได้รู้จักมักคุ้นด้วยแล้ว"

ใบหน้าอันผอมเกร็งของชายชรา ปรากฏรอยยิ้มขึ้นน้อย ๆ เมื่อมันไม่ยิ้มก็ยังแล้วไป แต่พอรอยยิ้มปรากฏขึ้น กลับได้สร้างความหวาดหวั่นสะท้านขวัญให้กับผู้พบเห็นอย่างเร้นลับ มันกล่าวตอบว่า

"หากแม้นท่านสามารถไปประสบพบกับคนผู้นั้นได้ อย่างนั้นเราลิ้งักจะต้องเป็นคนแรกที่บังเกิดความปีติยินดีอย่างยิ่งยวด"

บ่วยซัวมิ้งหน้าเครียดลงทันที ถามขึ้นว่า

"คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร ?"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงรีบกล่าวตอบแทนขึ้นทันทีว่า

"ท่านซิ่งกุน โปรดอย่าเพิ่งขัดเคืองไป อันกระบี่ลมหวน (ฮ้วยฮวงเกี่ยม) ผู้กล้าหาญแซ่เจี่ย และย่างก้าวเข้าอากาศ (เล่งคงโป้วฮือ) ผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะ ได้พากันเสียชีวิตไปตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อนแล้ว ดังนั้นคนทั้งสองจึงจะไม่มีทางมาตามกำ-หนดนัดหมายเสี่ยงชีวิตของซิ่งกุนที่ให้ไว้เมื่อสามปีก่อนได้ แต่ทว่า..."

พลางใช้นิ้วชี้ไปทางชายหนุ่มรูปงามที่เบื้องหลังแล้วกล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านผู้นี้คือเจ้าสำนักเตียมชังรุ่นที่เจ็ด เป็นบุตรชายของกระบี่ลมหวนผู้กล้าหาญแซ่เจี่ย นามกระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) เจี่ยเชี่ยงเคง ในวันนี้ได้มาตามกำหนดแทนบิดา..."

บ่วยซัวมิ้งร้องอ้อในลำคอ ตาอันคมกริบถลึงจ้องมองดูลิ้งักที่กำลังแสยะยิ้มอย่างเดือดดาลวูบหนึ่ง แล้วสายตาจึงได้เบนแลกลับไปยังเจี่ยเชี่ยงเคงพลางกล่าวว่า

"เจี่ยซีเฮียมีความงามสง่าคมสันอันสูงส่ง สหายเก่าเมื่อมีทายาทสืบต่อเช่นนี้ ทำให้เราบ่วยซัวมิ้งรู้สึกยินดีเป็นยิ่งนัก แต่เรื่องราวของบรรพชนรุ่นก่อนนั้น ให้พวกเรามาตัดสินกันเองจะประเสริฐกว่าเจี่ยซีเฮีย หากแม้นมิจำเป็นอย่างเด็ดเดี่ยวยืนกรานแล้ว ก็มิต้องยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวนี้ดอก"

ในช่วงพริบตานั้น ในใจของเจี่ยเชี่ยงเคงพลุ่งพล่านอลเวงดั่งราวกับมรสุมในท้องทะเลใหญ่ แสดงว่าคำพูดที่บ่วยซัวมิ้งกล่าวมานี้ ได้กระทบจุดอ่อนในดวงใจ

อย่างถนัดถนี่ แต่ทว่า การถือกำเนิดเกิดมาในตระกูลอันลือเลื่องกระเดื่องดังของบู๊ลิ้ม และขณะนี้ยังเป็นเจ้าสำนักใหญ่อันทรงเกียรติอีกด้วย มีเรื่องราวมากมายหลายประการนัก ที่จำต้องฝืนใจกระทำไปทั้ง ๆ ไม่พึงปรารถนา เพื่อเกียรติภูมิของสำนักเตียมซัง เพื่อศักดิ์ศรีของตนเองที่จะยืนยงคงอยู่ในวงพวกนักเลง จึงจำต้องสะกดกลั้นกล้ำกลืนอารมณ์อันพลุ่งพล่านของตนเอาไว้อย่างเต็มที่ มิยอมให้ปรากฏขึ้นมาบนสีหน้าอย่างยากเย็น

ตาทั้งสองของเจี่ยเชี่ยงเคง เหม่อมองดูขอบฟ้าอันสุดไกลแล้วกล่าวว่า

"วาจาของท่านซิ่งกุน ย่อมเป็นเหตุผลอันหนักแน่นสมบูรณ์ แต่ทว่าลูกผู้ชายชาติชาตรี เมื่อได้ลั่นปากไปแล้ว ก็เฉกเช่นกับผ้าขาวที่แต้มลงด้วยสี บิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว ในเมื่อมีกำหนดนัดหมายอยู่กับท่านซิ่งกุน ข้าพเจ้าก็ย่อมจะต้องกระทำไปตามคำสั่งเสียของท่าน โดยมาตามกำหนดนัดหมายแทนตัว ส่วนเรื่องแพ้ชนะหรือความเป็นความตายนั้น ไหนเลยจะเป็นเรื่องที่คำนึงถึงของพวกเราชาวบู๊ลิ้มด้วย"

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ในใจก็นึกชมเชยหนุ่มน้อยร่างคมสัน ว่ามีความแกร่งกร้าวทระนง และเข้มแข็งองอาจอยู่ ดังนั้นจึงกล่าวว่า

"คนเราต่างมีปณิธานความมุ่งหวังประจำใจอยู่ ซึ่งย่อมไม่มีผู้ใดใครจะไปข่มขู่บังคับได้ เจี่ยซี่เฮีย ในเมื่อตั้งใจเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าบ่วยซัวมิ้งก็มีความเลื่อมใสนับถืออย่างมาก"

คำพูดได้ชะงักลงเล็กน้อย แต่แล้วกลับเย็นยะเยือกและเกรี้ยวกราดขึ้น เมื่อเหลียวหน้ามากล่าวกับพวกเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงว่า

"เมื่อสามปีก่อนนั้น พวกท่านอันเป็นห้าสำนักใหญ่ในแผ่นดินได้ส่งคำเชื้อเชิญบรรดาผู้คนชนชาวเดียวกันในวงพวกนักเลง ให้ไปร่วมชุมนุมกันยังยอดเขาไท้ซัวเพื่อจะแย่งชิงตำแหน่งกระบี่จอมภพ อันเป็นสัญลักษณ์ของผู้ทรงฝีมือทางเพลงกระบี่ที่สูงสุดของแผ่นดิน..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็แหงนหน้าขึ้นหัวร่อเสียงดังกังวาน เสียงหัวร่ออันยาวนานนี้ สั่นสะเทือนจนกลีบดอกเหมยที่เบ่งบานอยู่ พากันร่วงพรูลงทันที

แล้วจึงกระชากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดขึ้นอีกว่า

"อันเราชิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) เหตุไรจะยอมถ่อมตัวลงไปเกลือก-กลั้วกับพวกเจ้าที่ยโสโอหังเย่อหยิ่งลำพอง ไหนเลยจะยอมไปแตะต้องกับชื่อเสียงอันจอมปลอมเหล่านั้น ให้เป็นราคีติดตัวด้วย ในเมื่อพวกท่านมีความปรารถนายินยอมกระทำแล้ว ก็ย่อมปล่อยให้พวกท่านไปยกตัวเองว่ามีฝีมือทางเพลงกระบี่

ยอดเยี่ยมเลอเลิศของแผ่นดินก็แล้วกัน จะเป็นไรไปด้วย แต่ทว่าเรากลับคาดคิดมิถึงอย่างจริง ๆ เลย พวกที่ยกย่องตนเองว่าเป็นเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ของแผ่นดินเยี่ยงพวกท่าน กลับจะไร้ยางอายโดยร่วมมือกระทำในสิ่งชั่วช้าสารเลวร่วมกำลังกันถึงห้าคนห้ากระบี่ กลุ้มรุมทำร้ายต่อสหายรักของเรา กระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยม-ต้วนฮุ้น) โง้วเซี่ยวฮุ้นที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้ง ก่อนวันกำหนดนัดหมายหนึ่งวัน..."

ลี้งักขยับไหล่เล็กน้อย พุ่งร่างปราดมาที่เบื้องหน้าบ่วยซัวมิ้งโดยลำพังคนเดียว เปล่งเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นสกัดคำพูดเอาไว้ว่า

"คำพูดของท่านมิจำเป็นจะต้องว่ากล่าวไปอีกแล้ว โง้วเซี่ยวฮุ้นนั้นหาเรื่องใส่ตัวเอง จะไปตำหนิกล่าวโทษในผู้ใดใครได้เล่า วันนี้ที่พวกเราได้รอนแรมมาเป็นระยะทางอันสุดไกล ก็ด้วยเจตนาที่จะมาพิสูจน์ถึงของเล่นอันเป็นที่ลือเลื่องกระเดื่องทั่วทั้งแผ่นดินของซิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) ท่านจงเสนอเงื่อนไขมาเถิด พวกเราจะยินดีสนองรับทุกประการก็แล้วกัน"

บ่วยซัวมิ้งกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"น่ากลัวพวกท่านทั้งสี่ ยังไม่มีศักดิ์ศรีพอจะมาเปิดหูเปิดตาชมสัตตวิชา (ซิก-โง้ย) ของเราได้ดอก"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงได้ยินบ่วยซัวมิ้ง ทั้งกระทบกระเทียบทั้งเสียดสีแดกดันแล้ว แต่สีหน้าท่าทีก็ยังสงบราบเรียบเป็นปกติ โดยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นั่นก็ถูกต้อง ซิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) ด้วยเพลงกระบี่ วิชาตัวเบา พลังฝ่ามือ พร้อมทั้งโคลงกลอน อักษร ภาพวาด และพิศวาส ยอดเยี่ยมจนแทบเป็นเช่นเทพเจ้า ลือเลื่องกระเดื่องดังไปแล้วทั่วทั้งแผ่นดิน อันพวกเรานั้นก็เป็นแต่นักสู้ธรรมดาสามัญของพิภพ ไหนเลยจะไปเทียมเทียบเปรียบกับซิ่งกุน ที่เพียบพร้อมทั้งวิชาฝีมือการต่อสู้ และความรู้ในแขนงต่าง ๆ ได้"

ลี้งักได้เปล่งเสียงอันเย็นชากระด้าง กล่าวเสริมต่อขึ้นว่า

"โดยเฉพาะในฝีมืออันดับสุดท้ายนั้น พวกเรายิ่งไม่มีทางจะเทียมเทียบเปรียบได้ติดเลย"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"ผู้กล้าหาญแซ่ลี้กล่าวได้ถูกต้องเป็นที่สุด ซิ่งกุนงามสง่าคมสัน ซึ่งพวกเราอันเป็นชายชราที่โสมมอัปลักษณ์ ย่อมไม่มีทางจะเทียมเทียบเปรียบติดแม้แต่ขี้เล็บ ในวันนี้ ข้าพเจ้าและกระบี่เทพยดา (เกี้ยมซิ้ง) ผู้กล้าหาญแซ่ลี้แห่งคงท้ง โควอำเซี่ยง-หยินแห่งง่อไบ๊ พร้อมทั้งกระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) เจี่ยเซี่ยงตี๋ ได้มาตาม

คำมั่นสัญญาอย่างเด็ดเดี่ยวไม่ขัดขืน ก็ด้วยหวังจะได้รับทราบในวิชาฝีมือเพลงกระบี่พร้อมทั้งพลังฝ่ามือ หากแม้นพวกเราสามารถมีวาสนา ได้ประสบโชคในการแพ้ชนะกับท่านซิ่งกุนคนละประการแล้ว ก็จะขอน้อมรับทราบถึงวิชาตัวเบาของซิ่งกุนอีกด้วย ส่วนโคลง กลอน อักษร วาดภาพ และพิศวาสนั้น พวกเราไม่มีทางจะน้อมสนองด้วยดอก"

บ่วยซัวมิ้งหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวว่า

"อย่างนี้ก็ประเสริฐสุดแล้ว ขั้นแรกเราจะต้องขอได้รับทราบถึงฝีมือของผู้กล้าหาญแซ่ลี้ ที่ยกตัวเองว่าเป็นยอดกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพดูก่อน ว่าจะมีลวดลายอันพิเศษพิสดารสูงล้ำอย่างไร จึงกล้าบังอาจยโสโอหังถึงปานนี้"

มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้น แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"จากนั้น ทุกท่านยังมีวิชาอันพิเศษพิสดารที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำประการใด ก็จงใช้ออกมาให้เต็มที่ เราบ่วยซัวมิ้งย่อมไม่ทำให้ทุกท่านผิดหวังเป็นอันขาด เพราะจะอย่างไรก็ตาม ในเมื่อท่านได้เข้ามาภายในหุบเขาแล้ว หากมิอาจเอาชนะต่อเราบ่วยซัวมิ้งไปได้ จะคิดรอดชีวิตออกไปนั้นน่ากลัวกระทำมิได้ดอก เราบ่วยซัวมิ้งหากแม้นพ่ายแพ้ในน้ำมือของพวกท่าน ก็ไม่คิดจะมีชีวิตรอดออกไปเช่นกัน ข้าพเจ้าได้กล่าวจบสิ้นแล้ว ทุกท่านมิจำเป็นจะต้องไปถือกฎเกณฑ์อย่างไรในวงพวกนักเลงดอก ลงมือกันอย่างเต็มที่ เฉกเช่นกับที่เคยลงมือกับโง้วเซี่ยวฮุ้น มาจัดการต่อเราเถิด"

ขณะเวลานั้น ปีกราตรีอันมืดครึ้มได้ครอบคลุมลงมาทุกแห่งหนแล้ว เบื้องบนท้องฟ้าปราศจากเดือนดาวพอจะเปล่งแสง แต่เมื่อตัดกับพื้นหิมะอันขาวกระจ่างจึงยังมินับว่าจะมืดมิดนัก กอปรกับคนเหล่านี้ต่างมีพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำสามารถมองเห็นได้ในความมืด มาตรมิละเอียดชัดเจนเช่นดั่งกลางวัน แต่ก็ยังถนัดชัดตาเป็นอย่างมาก สายตาบ่วยซัวมิ้งแกร่งกร้าวดั่งราวสายฟ้า กวาดมองผ่านใบหน้าของคนทั้งสี่อย่างรวดเร็ว เห็นสีหน้าของคนประดานี้ มาตรแม้นจะผิดแปลกแตกต่างกันอย่างพลุ่งพล่าน แต่ทว่าในใจของทุกคนนั้น คล้ายดั่งมีแผนการอันมั่นคงอยู่แล้ว และคงได้ปรึกษาหารือเป็นที่ตกลงกันมาก่อนอีกด้วย

จึงทำให้บ่วยซัวมิ้งได้ฉุกใจได้คิด แต่แล้วกลับหวนคำนึงขึ้นว่า

'มาตรแม้นพวกมันจะมีแผนการอันอุบาทว์ชั่วร้ายอย่างไร หรือว่าเราจะมิอาจตีความในอุบายนี้ได้ด้วย ? อย่าว่าแต่พวกมันทั้งห้าจะร่วมมือกันเข้ามา ก็มิเห็นว่าจะทำอันตรายต่อเราอย่างไรได้'

เทพเจ้ากระบี่ลี้งักแค่นเสียงเย็นชากระด้างขึ้น แล้วกล่าวว่า

"ท่านกลับเป็นคนมีวาจาอันเปิดเผยมิอ้อมค้อม กล่าวได้หมดจดชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง ถูกต้อง สบใจต่อเราลี้งักเป็นยิ่งนัก ตรงกับนิสัยของเราอย่างเหมาะเจาะ ขณะนี้อย่าได้ว่ากล่าวอีกต่อไปในเรื่องอันไร้สาระเลย มาจัดการกันให้แตกหักเสียแต่เนิ่น ๆ เถิด"

พลางเอื้อมมือปลดกระดุมที่อกเสื้อ ซึ่งกลัดติดกับสายรัดกระบี่ทางเบื้องหลัง แล้วจึงกระชากกระบี่ออกจากฝัก ขยับพลิ้วขึ้นเล็กน้อยจนปรากฏประกายดวงดาวมากมายก่ายกอง คล้ายดั่งกับเป็นสายฝนที่โปรยปรายลงมา นับว่าเป็นกระบี่วิเศษอันล้ำค่าทีเดียว

มันได้เหวี่ยงปลอกกระบี่ออกไปจากมือ ปลอกกระบี่นั้นคล้ายดั่งกับมีคนประคองไว้ก็ปานกัน เพราะลอยในทางราบอย่างแช่มช้า จนวางอยู่บนศิลาที่ปรากฏอยู่ทางด้านข้างอย่างพอดิบพอดี

บ่วยชัวมิ้งเห็นลี้งักแสดงฝีมือนี้ออกมาแล้ว ก็รำพึงในใจว่า

'เกียรติภูมิที่กระเดื่องลือเลื่องของมันนั้น นับว่าไม่ผิดพลาดจากความเป็นจริงเลย การประสบพบกันในวันนี้ จึงเป็นด่านสำคัญแห่งความเป็นความตายของตนอย่างแน่แท้แล้ว เจ้าทั้งสี่นี้นอกจากกระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) เจี่ยเชี่ยงเคงแล้ว ต่างนับเป็นบุคคลผู้มีศักดิ์ศรีสูงส่ง เกียรติภูมิกระเดื่องดังในบู๊ลิ้มยุคนี้ทั้งสิ้น ตนมาตรแม้นจะมีชื่อเสียงเลื่องลือระบือไกลจนครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินได้ แต่กับเจ้าสำนักทั้งห้า ยังนับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้ประมือกัน'

ลี้งักกำลังจะอ้าปากกล่าวคำพูดอีก แต่โควอำเซี่ยงหยินที่มิเคยเปล่งคำพูดตลอดมา ได้สะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ขึ้น แล้วกล่าวเสียงดังกังวานว่า

"ซึ่งกุนกล่าวมาถูกต้องที่สุด ในวันนี้ที่เรามาร่วมชุมนุมกันนั้น ก็ได้ตกลงใจอย่างมั่นคงแล้วว่า ไม่คำนึงถึงความเป็นความตายอย่างไรอีก แต่อาตมานั้นหาใช่จะกล่าวอย่างยโสโอหังไม่ อันเราหลายคนจำนวนนี้ มาตรแม้นมิกล้าบอกว่าเป็นผู้ทรงศักดิ์ศรีอันสูงสุดของพิภพ แต่ทุกคนต่างก็มิใช่คนสามัญธรรมดาปราศจากชื่อเสียง หากแม้นจะโถมเข้าฆ่าฟันกันเป็นอุตลุด เยี่ยงอย่างกับพวกนักเลงอันดาษดื่นแล้ว ไยจะไม่เป็นการเสื่อมเสียศักดิ์ศรีของตัวเองไปด้วย ในความเห็นของอาตมาที่มีอยู่ กลับมีวิธีการอันประเสริฐอยู่ประการหนึ่ง"

ชิกเมี่ยวซึ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) เลิกคิ้วทั้งสองขึ้นกล่าวว่า

"เซี่ยงหยินมีวิธีการอันสูงส่งอย่างไร เชิญบอกกล่าวออกมาเถิด"

โควอำเซี่ยงหยินจึงกล่าวไปว่า

"การประลองรอบแรก คือประลองกันในเพลงกระบี่ แต่มิต้องใช้ฝีมือเข้าหักโหมจู่โจมกัน"

พลางชี้ไปที่ลานหิมะอันกว้างขวางปากหุบเขา แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"พวกเราขีดวงอยู่ภายในลานหิมะนี้ ข้าพเจ้าพร้อมกับเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง ลี้งักเจี่ยเชี่ยงเคง ต่างยืนอยู่คนละมุม ท่านซิ่งกุนขอเพียงแต่ใช้เวลาครึ่งชั่วยามแหวกทะลวงออกมาจากขบวน กระบี่ที่พวกเรารายล้อมอยู่ได้ ก็นับว่าพวกเราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ?"

บ่วยซัวมิ้งได้ขบคิดแผนการอันนี้ด้วยความรวดเร็วแล้วจึงผงกศีรษะรับปากขึ้นว่า

"อย่างนี้ก็ได้"

โควอำเชี่ยงหยินจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"อย่างนั้น ขอเชิญท่านซิ่งกุนขีดวงได้"

บ่วยซัวมิ้งหันกลับไปหักกิ่งเหมยมา กิ่งเหมยที่หักนี้มีดอกซึ่งออกอยู่มากมายจนแทบเต็ม ประมาณยี่สิบสามสิบดอก บ่วยซัวมิ้งกำกิ่งเหมยไว้แล้ว ก็ใช้กำลังภายในแผ่พุ่งเข้าบรรจุอยู่ในกิ่งจนเปี่ยมล้น ทำให้ดอกเหมยทั้งปวงบนกิ่ง พากันร่วงพรูลงไปภายในแขนเสื้ออันกว้างใหญ่จนหมดสิ้น แล้วจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คาดมิถึงว่า ในวันนี้เราต้องมาเป็นผู้ย่ำยีบุปผาเสียได้"

พร้อมกับคำพูดที่กล่าวไป ก็สะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ขึ้นเล็กน้อย ดอกเหมยหลายสิบดอกที่มีอยู่ พุ่งปราดออกจากแขนเสื้อโดยพร้อมเพรียงกัน ปลิวละลิ่วพลิ้วไปลงบนพื้นหิมะ โดยเรียงรายเป็นวงกลมที่สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย ดอกเหมยอันแดงสดใส ที่ตัดกับพื้นหิมะอันขาวบริสุทธิ์ จนกลายเป็นภาพอันผุด-ผาดบาดตาอย่างยิ่งทีเดียว

โควอำเชี่ยงหยินพอเห็นเข้า ก็ผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงชมเชย ที่ชมเชยนั้นใช่เป็นยอดฝีมืออันสูงส่งของเทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) ก็หาไม่ แต่เป็นการชมเชยที่วงซึ่งเทพเจ้าสัตตฝีมือโรยขึ้นนั้นเล็กมาก ซึ่งควรจะทราบว่า วงยิ่งเล็กเท่าใด ผู้ซึ่งอยู่ภายในวงนั้นก็ยากยิ่งจะทะลวงออกมาได้เท่านั้น การมาเผชิญกันในวันนี้ พวกตนต่างได้ปรึกษาหารือในแผนการจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว กับการประมือในรอบแรกนี้ มาตรแม้นมิคำนึงถึงการแพ้ชนะกันเท่าใดนัก แต่เมื่อเห็นชิกเมี่ยว-ซิ่งกุนมิได้ฉวยโอกาสเอาเปรียบ แม้กระทั่งการหักล้างผลาญชีวิตที่หมิ่นเหม่ต่อความเป็นความตายเลย ทางหนึ่งบังเกิดความยกย่องชมเชย ส่วนอีกด้านหนึ่งก็มีความตื่น

ตระหนกตกใจ และหวาดหวั่นต่อบุคลิกความเยือกเย็นของเทพเจ้าสัตตฝีมือ โดยกลัวว่าเทพเจ้าผู้นี้ จะมีแผนการซึ่งเตรียมไว้อย่างเรียบร้อย อยู่ในห้วงแห่งความคิดเช่นเดียวกับฝ่ายตนด้วย

เทพเจ้าสัตตฝีมือมิได้ตั้งท่าทำทางอย่างไร ในขณะที่สายตาของทุกคนพร่ามัวขึ้นวูบหนึ่งนั้น ร่างพลันได้ละลิ่วพลิ้วเข้าไปยืนอยู่ภายในวงนั้นแล้ว เปล่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นว่า

"ขอเชิญทุกท่านจงรีบมาเถิด ให้ข้าพเจ้าได้ประสบพบกับยอดฝีมือในเพลงกระบี่ ที่มีนามลือเลื่องกระเดื่องไปทั่วแผ่นดินเลย"

เทพเจ้ากระบี่ (เกี้ยมซิ้ง) ลิ้งัก เป็นคนแรกที่กระโดดละลิ่วตามไปยืนอยู่ทางทิศใต้ของวง เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง โควอำเซี่ยงหยิน และกระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็ง-เกี้ยม) เจี่ยเซี่ยงเคง ต่างยึดไว้คนละทิศ และพากันกระชากกระบี่ออกจากหลังมา

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงยกปลายกระบี่ชี้ขึ้นฟ้า พลางกล่าวว่า

"ยกแรกของการประลองคือพิสูจน์เพลงกระบี่ ซึ่งกุนขอเชิญปลดกระบี่ออกมาด้วย"

เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) ยังคงถือกิ่งเหมยที่ปราศจากดอกกิ่งนั้นอยู่ เปล่งเสียงอันกังวานกล่าวขึ้นว่า

"ร่วมสิบปีแล้วที่เราบ่วยซัวมิ้ง มิเคยจะใช้อาวุธเข้าต่อสู้อยู่กับผู้ใด วันนี้น่ะหรือ ? ทุกท่านต่างเป็นยอดฝีมืออันดับสูงของบู๊ลิ้มยุคนี้ เราบ่วยซัวมิ้งมิอาจที่จะไม่ละกฎแห่งความเคยชิน ต้องขอให้กิ่งไม้ท่อนนี้ มารับทราบต่อพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำของท่านทั้งหลาย ขอเชิญทุกท่านลงมือเถิด"

คนทั้งสี่เมื่อได้ยินบ่วยซัวมิ้งกล่าวเช่นนั้น ต่างมีสีหน้าผิดปกติไปทันที บ่วย-ซัวมิ้งจึงแหงนหน้าหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย อย่าได้ดูแคลนต่อกิ่งไม้ท่อนนี้เป็นอันขาด เพราะเมื่อมันอยู่ในมือของเราบ่วยซัวมิ้งแล้ว ก็ไม่ผิดอันใดกับกระบี่ที่คมกริบเลย"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมาตรแม้นจะมีความสำรวมอดออมที่สูงส่งเพียงไร ในขณะนี้ก็มีสีหน้าแค้นเคืองขึ้นบ้างแล้ว กล่าวเสียงกระด้างไปว่า

"ในเมื่อซิ่งกุนกล่าวเช่นนี้ พวกข้าพเจ้าก็ขอล่วงเกินแล้ว"

คำพูดพอกล่าวจบ กระบี่ยาวสี่เล่มที่ถืออย่างสงบนิ่ง พลันกลับกลายคล้ายดั่งเป็นงูร้ายอันแคล่วคล่อง สลัดไขว้กันออกด้วยความแปลกพิสดารยิ่งนัก เพราะกระบี่ทั้งสี่หาใช่จู่โจมเข้ายังร่างของบ่วยซัวมิ้งไม่ เพียงแต่ได้สลัดไขว้อย่างซับซ้อน จน

กลายเป็นม่านประกายที่รายล้อมอยู่รอบบริเวณ

บ่วยซัวมิ้งพลันรู้สึกคล้ายกับว่า ได้ตกอยู่ท่ามกลางฝาครอบของกระจกที่แข็งแกร่งใหญ่โต มีประกายอันแวววับจับตา ทอแสงเจิดจ้าอยู่ทั่วทุกทิศ

ท่ากระบี่นี้พิสดารและประหลาดล้ำอย่างยิ่ง โดยมิใช่เป็นเพลงฝีมือของบู๊ตึงง่อไบ๊ เตียมซัง คงท้ง และมิคล้ายกับเพลงกระบี่ของทุกค่ายทุกสำนักอีกด้วย มันมีกระบวนท่าที่ติดต่อตามกันไม่หยุดยั้งขาดตอน ดุจดั่งเป็นแม่น้ำในลำธาร ที่ละลิ่วพลิ้วอยู่ตลอดเวลา ขอแต่ว่าขอเพียงตนยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหวแล้ว มันก็มิอาจจะทำร้ายต่อตนได้

ควรจะทราบว่า ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว อันวิชาเพลงกระบี่ที่ต่อสู้กันอยู่ในบู๊ลิ้มนั้น หากมิใช่ป้องกันตัวก็ใช้ทำร้ายคู่ต่อสู้ อันเพลงกระบี่ที่ไม่ป้องกันตัว และไม่ทำร้ายคู่ต่อสู้นี้ ยังมิเคยจะได้ยินได้เห็นมาก่อนเลย หากแม้นผู้อยู่กลางไม่ขยับ-เขยื้อน ก็จนปัญญาที่จะแหวกฝ่าออกจากภายในวงได้ แต่หากแม้นคิดจะทะลวงแนวออกแล้ว กระบี่สี่สายที่ผนึกกันจนแน่นหนาซับซ้อน ปราศจากรอยว่างช่องโหว่นี้ ทำให้ไม่มีทางที่จะทะลวงทลายออกไปได้เลย อย่าว่าแต่จะเป็นผู้คนธรรมดามาตรแม้นจะเป็นฝุ่นละอองก็ไม่มีทางจะปลิวรอดออกไปได้

เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) ยืนสงบนิ่งภายในวงของประกายกระบี่ เป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วยามอย่างเยือกเย็น แต่ก็ขบคิดหาวิธีการมาทะลวงค่ายกลนี้มิได้เลย จึงรำพึงในใจขึ้นว่า

'มิน่าเล่า พวกมันจึงได้เสนอใช้วิธีนี้ออกมาประลอง ที่แท้ไปรวมหัวฝึกปรือเอาวิชาท่ากระบี่อันพิสดารประหลาดล้ำเช่นนี้มานั่นเอง นี่กลับเป็นเรื่องที่เราไม่เคยคาดคิดไว้แต่คราครั้งก่อน เราเพียงแต่คาดหมายว่า พวกมันทั้งสี่จะร่วมกำลังกันผนึกเพลงกระบี่ขึ้นเท่านั้น การจะเอาชัยต่อมันทั้งสี่ มาตรแม้นมิใช่เป็นเวลาอันสั้นยังพอทำได้ แต่คิดจะทะลวงออกไปนั้น ก็เป็นสิ่งอันง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น แต่กลับคาดมิถึง...'

บ่วยซัวมิ้งใช้ความสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วน ต่อกระบวนท่าเพลงกระบี่ของคนทั้งสี่ เห็นว่าแต่ละครั้งต่างใช้ออกอย่างสลับซับซ้อน ตัวกระบี่ที่มีประกายแวววาวนี้ ได้สั่นพลิ้วอย่างรวดเร็ว จนกลายเป็นประกายที่กระจายออก บดบังต่อช่องว่างรอยโหว่ที่ยังมีอยู่เล็กน้อย ให้อัดแน่นทึบจนซับซ้อนลวงตาไปหมดสิ้น

เทพเจ้าสัตตฝีมืออดมิได้ต้องคำนึงเสียใจขึ้นเล็กน้อย รำพึงในใจว่า

'หากแม้นเรานำกระบี่กลิ่นเหมย (บ่วยเฮียงเกี่ยม) มาด้วย ในขณะนี้ยังพอ

จะใช้วิชาท่าเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (คิ้วกีเกี้ยมฮวบ) ที่พากเพียรฝึกปรืออย่างยากลำบากเป็นเวลาสิบกว่าปี เข้าทลายค่ายกระบี่นี้ได้ แต่ที่มือของเราในปัจจุบัน มีแต่กิ่งไม้เพียงกิ่งเดียว คิดจะทะลวงอย่างหักโหมตรง ๆ ฝ่าเข้าไปภายในม่านกระบี่ที่ใช้ด้วยฝีมืออันยอดเยี่ยมของแผ่นดินทั้งสี่แล้ว ไหนเลยจะกระทำได้เล่า'

บ่วยซัวมิ้งครุ่นคิดถึงตอนนี้ พลันเห็นประกายกระบี่สองสายที่ไขว้สลับกันนั้น ได้กระทบกันอยู่เบา ๆ จนปรากฏเสียงดังสดใสขึ้น เพลงกระบี่ที่ปราศจากข้อบกพร่องช่องโหว่นี้ เมื่อกระทบกันเพียงเล็กน้อย พลอยทำเอาชะงักงันไปชั่ววูบหนึ่งทันที

แต่นั่นเป็นช่วงเวลาเพียงวูบเดียวเท่านั้น คล้ายดั่งกับเป็นประกายไฟที่ปรากฏขึ้นในท่ามกลางความมืด กิ่งเหมยในมือของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ได้เป็นไปพร้อมกับความคิดที่แลบขึ้นในห้วงสมองของบ่วยซัวมิ้ง รวดเร็วฉับพลันปานประกายไฟแลบ โดยแทงปราดเข้าไปที่ช่องว่างที่มีอยู่วูบเดียวนี้ ฝ่ามือซ้ายตั้งเป็นสันฟันเข้าไปภายในม่านกระบี่ทั้งสองสายนั้นอย่างรุนแรง กระด้างดั่งราวกับคมมีด

ที่แท้กระบวนเพลงกระบี่ของขบวนนี้ สำเร็จขึ้นได้ด้วยการปรึกษาหารือของโควอำเซี่ยงหยิน เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง เทพเจ้ากระบี่ลิ้งกพร้อมทั้งกระบี่ลมหวน (ฮั้วย-ฮวงเกี่ยม) และได้ฝึกปรือกันมาจนช่ำชองเชี่ยวชาญ ด้วยเจตนาที่มิใช่จะใช้เข้าต่อต้านกับเทพเจ้าสัตตฝีมือ แต่เป็นการฝึกปรือที่ร่วมมือกันเข้าล่าผึ้งปักษา (ฮงเจี้ยง) ชนิดหนึ่ง ภายในหุบเหวอันลึกล้ำ ดังนั้นจึงเป็นเพลงกระบี่ที่ป้องกันตัวก็มิใช่ บุกจู่โจมก็มิเชิง เพียงแต่จะอาศัยเพลงกระบี่นี้โอบล้อมเอาผึ้งปักษาชนิดนั้นไว้จนหมดเรี่ยวแรงเท่านั้นเอง

ภายหลังเมื่อกระบี่ลมหวนเจี่ยแซเสียชีวิตไปแล้ว เรื่องของการรวมกำลังจับกุมผึ้งปักษา จึงได้ค้างเอาไว้โดยมิได้ดำเนินต่อ และกระบวนเพลงกระบี่นี้ก็เลิกร้างกันไป

แต่ภายหลังเมื่อได้รับคำกำหนดนัดเวลาสามปีจากเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง กำหนดเวลาได้ใกล้เข้ามาทุกขณะ และเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง ก็เป็นผู้มีชื่อเสียงอื้อฉาวในบู๊ลิ้มว่า โหดเหี้ยมอำมหิตอย่างยิ่ง มักจะทำร้ายหมายชีวิตผู้คนในยามยิ้มหัวอย่างแช่มชื่น มิหนำซ้ำ พลังฝีมือก็ยอดเยี่ยมสูงล้ำ ท่องเที่ยวคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาเนิ่นนานปีแล้ว แต่ยังไม่มีผู้ใดใครเลย จะสามารถต้านทานรับมือบ่วยซัวมิ้งได้ถึงยี่สิบกระบวนเพลงแม้แต่คนเดียว

พวกมันจึงได้ชุมนุมกับกระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคง มาฝึกปรือกระบวนกระบี่นี้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง แต่เนื่องจากฝึกปรือด้วยวันเวลาไม่ยาวนานนัก เจี่ยเชี่ยงเคงผู้ซึ่ง

มีพลังฝีมืออ่อนด้อยกว่าคนทั้งสามเป็นอย่างมากอยู่แล้ว จึงย่อมมิอาจฝึกปรือเพลงกระบี่นี้ให้เทียมเทียบประสานกันกับคนทั้งสาม เฉกเช่นกับกระบี่ลมหวนผู้เป็นบิดาได้ ดังนั้นจึงพลาดผิดไปหนึ่งกระบวนท่าให้ปรากฏช่องโหว่ขึ้น

และเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง เป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไรแล้ว ภูมิปฏิภาณและปฏิกิริยานั้น สูงล้ำว่องไวจนไม่มีผู้ใดจะเทียมเทียบเปรียบได้เลย

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคง รู้สึกสะท้านที่ข้อมืออย่างรุนแรง ด้วยพลังอันประหลาดพิสดารได้กระแทกมา จนทำให้ต้องสะท้านขึ้นทั้งกาย กระบี่ที่ถืออยู่จึงพลอยชะงักเชื่องช้าลงไปเอง ไม่อาจจะประสานอย่างแนบแน่นกับคนทั้งสามได้อีกแล้ว ความจริงเพลงกระบี่ที่ซับซ้อนแน่นหนาและรัดกุมแนบเนียนอย่างดุดันนั้น หลังจากชะงักงันไปเพียงเล็กน้อยนี้ จึงพลอยทำให้ชะลอเชื่องช้าลงไปทุกคน กระบี่ที่มีอยู่จึงได้เริ่มปรากฏมีช่องโหว่รอยว่างขึ้นแล้ว

ชิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) ฉวยโอกาสเบี่ยงบ่าซ้ายถลันกายเข้าไป กิ่งเหมยในมือขวาได้กลับกลายเป็นเงาอันมากมาย จำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ทิ่มสกัดเข้าไปภายในช่องโหว่รอยว่างอย่างรวดเร็วปานกระแสลมกรด อันการสั่นพลิ้วด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟนี้ ทำให้เพลงกระบี่ของขบวนที่ได้เริ่มผ่อนคลายเชื่องช้าลงยิ่งกระจัดกระจายจนอลเวงหนักขึ้นไปกว่าเดิมอีก

เทพเจ้ากระบี่ลิ้งักเมื่อเห็นสถานการณ์แปรเปลี่ยนไปเช่นนั้น พลันกรีดกระบี่ยาวในมือเบี่ยงออก โดยคิดจะถอยออกมาจากกระบี่ที่ประสานกันอยู่ตลอดเวลานั้นก่อน และตัวกระบี่ยาวในมือ ยังได้กรีดจากเบื้องสูงสู่เบื้องต่ำ จนกลายเป็นประกายอันเขียวเรือง เส้นสายยาวเหยียดดั่งราวกับรุ้งบนฟากฟ้า กรีดฟาดจู่โจมเข้าใส่บ่าของเทพเจ้าสัตตฝีมือ และทิ่มแทงตามติดไปอีกครั้งอย่างดุดัน

บ่วยซัวมิ้งสลับเท้าก้าวเบี่ยงไปเล็กน้อย เลี่ยงหลบจากการจู่โจมในครั้งนี้ได้อย่างสบายอารมณ์ กิ่งเหมยในมือได้ฟาดกวาดออกไปในทางขวางวูบหนึ่ง และข้อมือก็ลดต่ำลง ปลายกิ่งเหมยจึงได้ทาบไปบนตัวกระบี่ยาวของเจี่ยเซี่ยงเคงอย่างพิสดาร เพียงใช้กำลังกดลงอีกเล็กน้อย เจี่ยเซี่ยงเคงรู้สึกมีพลังอันหนักหน่วงรุนแรงโถมกระแทกมาบนตัวกระบี่ ดังนั้นจึงรีบทุ่มเทพลังภายในทั้งปวง แผ่กระจายออกมาทางกระบี่ เพื่อต้านทานกับการจู่โจมอย่างรุนแรงในครั้งนี้

เหตุการณ์ที่เป็นไปนั้น อุบัติขึ้นเพียงชั่ววูบเดียวเท่านั้น กระบี่ยาวของลิ้งักพอกรีดทิ่มพลาดผิด ก็สลัดตัวออกไป เปล่งเสียงกู่ยาว ๆ และตัวกระบี่นั้น พลันกระจัดกระจายเป็นสามแฉก จิ้มสกัดไปยังจุดแจโกยยู่จั๊วทั้งสามแห่งของบ่าขวาเทพ-

เจ้าสัตตฝีมือ ด้วยพลังลมอันแหลมคมหนักหน่วง ไม่เสียทีทีเป็นยอดฝีมืออันดับสูงในยุคนี้เลย

ส่วนอีกด้านหนึ่ง โควอำเซี่ยงหยินและเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง เมื่อเห็นขบวนกระบี่ยุ่งเหยิงอลเวงไปแล้ว ก็พากันทิ่มแทงไปคนละครั้ง โดยมิได้ครุ่นคิดคำนึงสิ่งไรอีก

วงที่เทพเจ้าสัตตฝีมือวางด้วยดอกเหมย ความจริงก็แคบเล็กอยู่แล้ว โควอำ-เซี่ยงหยินและเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง พร้อมทั้งเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักที่ได้จู่โจมโหมเข้าใส่โดยพร้อมเพรียงกัน ยังร่างของเทพเจ้าสัตตฝีมือซึ่งยืนอยู่ในวงอันเล็กนี้ ความจริงพวกนี้ต่างเป็นยอดฝีมือที่ทรงพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำ จึงทำให้มีประกายอันเขียวแวววับ แผ่ซ่านกระจายออกอย่างหนักหน่วงรุนแรงภายในชั่วพริบตานั้นเอง

แต่เรื่องราวเหล่านี้ กลับเป็นสิ่งที่เทพเจ้าสัตตฝีมือมุ่งหวังปรารถนาอย่างยิ่งแล้ว ดังนั้นจึงคลายพลังทางกึ่งของต้นเหมยในมือออก กำลังที่เตรียมแผ่พุ่งออกมาอย่างรุนแรงของกระบี่พร่างพราย เมื่อพลังของฝ่ายตรงข้ามสลายหายไปเช่นนั้น จึงทำให้ตัวกระบี่คล้ายดั่งเป็นธนูที่หลุดออกจากแหล่ง โดยมิอาจจะฉุดยั้งรั้งรอไว้ได้ กลับโถมแทงเข้าไปภายในม่านกระบี่ของโควอำเซี่ยงหยิน และเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอย่างจำเป็นและจำใจ

กระบี่ที่แทงออกไปในครั้งนี้ของเจี่ยเซี่ยงเคง เป็นพลังซึ่งทุ่มเททั้งตัวเท่าที่มีออกไปจนหมดสิ้น กระบี่ยังมิทันจะแทงเข้ากระทบกับฝ่ายตรงข้าม ก็มีพลังอันหนักหน่วงแข็งกร้าว แผ่พุ่งเข้าสัมผัสกับม่านกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแล้ว ดังนั้นเองตัวกระบี่ของเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและโควอำเซี่ยงหยินจึงพากันเบี่ยงออกไปเล็กน้อย เทพเจ้าสัตตฝีมือจึงได้สลับเท้าก้าวเบี่ยงเลี่ยงหลบ ด้วยความพิสดารประหลาดล้ำแฉลบไปทางด้านซ้ายเพียงเล็กน้อย แล้วเสียงตวาดก้องได้ดังขึ้น ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดออกไปอย่างรุนแรง จนพลังลมอันหนักหน่วงแข็งกร้าว กระแทกเข้าใส่ท่ากระบี่ของเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักเบนเบี่ยงออกไปอย่างมิอาจต้านทานรับไว้ได้ เท้าที่เหยาะย่างอย่างแคล่วคล่อง จึงได้แฉลบหลบออกไปจากม่านกระบี่ ที่มีช่องว่างเพียงน้อยนิด ละ-ลิ่วพลิ้วออกจากวงไปได้ เสียงหัวร่อดังยาวนานกังวานก็ปรากฏขึ้นทางนอกวงนั่นแล้วอย่างสะท้านสะเทือน

คนทั้งสี่ทางด้านนี้ รีบรั้งกระบี่กลับอย่างฉับไว โควอำเซี่ยงหยินสืบเท้าไปที่เบื้องหน้าก้าวยาว ๆ กล่าวว่า

"ซิ่งกุนมีฝีเท้าอันยอดเยี่ยมพิสดารอย่างสูงล้ำจริง ๆ ยกแรกของการต่อสู้นับ

ว่าพวกเราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้โดยไม่มีข้ออ้างอีกแล้ว"

เทพเจ้าสัตตฝีมือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้น ยกที่สองของการต่อสู้จะเป็นไปในสภาพใด เชิญเซี่ยงหยินกล่าวออกมาเถิด"

โควอำเซี่ยงหยินกล่าวว่า

"ยกที่สองนั้น เป็นอาตมาขอประลองด้านกำลังภายในกับซิ่งกุนท่าน"

กล่าวพลางเดินไปที่ข้างวง ซึ่งเทพเจ้าสัตตฝีมือโรยดอกเหมยอยู่เมื่อครู่ ก้มลงเก็บดอกเหมยขึ้นมาหนึ่งดอก การก้มลงเก็บในครั้งนี้จึงทำให้โควอำเซี่ยงหยินมีความตื่นตระหนกตกใจต่อพลังการซัดดอกเหมยของเทพเจ้าสัตตฝีมือเป็นอย่างยิ่ง

ที่แท้ดอกเหมยที่มองผาด ๆ เห็นว่าเป็นการปลิวเรียงรายอยู่บนพื้นหิมะ โดยมิได้ใช้กำลังรุนแรงเท่าใดนัก แต่มิคาดเลยว่า หัวขั้วของดอกเหมยเหล่านั้น ต่างฝังเข้าไปภายในพื้นหิมะเป็นระเบียบเรียบร้อยจนแนบแน่น แต่ละดอกได้หงายขึ้นสม่ำเสมอกัน ซึ่งฝีมือเยี่ยงอย่างนี้นับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้ประสบพบเห็นมาในชีวิตจริง ๆ จึงรำพึงในใจว่า

'โอ เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ซิกเมี่ยวซิ่งกุน) นับได้ว่าเป็นยอดอัจฉริยะอันสูงสุดของบู๊ลิ้มในยุคนี้ได้แล้ว ดูมันมีอายุที่ไม่สูงวัยเท่าใดนัก แต่มิคาดว่าจะมีพลังฝีมือที่สูงล้ำถึงปานนี้เลย หากแม้นพวกเรามิใช่มีแผนการที่วาดไว้อย่างถี่ถ้วนรอบคอบก่อนในวันนี้ เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งห้าของพวกเราไหนเลยจะไม่พากันมาฝังร่างอยู่ภายในหุบเขาโง้วฮั่วซัวได้เล่า'

แต่มันยังคงมีท่าทีทางเปลือกนอกเยือกเย็นเป็นสง่าโดยคล้ายดั่งมิได้แยแสสนใจ หยิบเอาดอกเหมยขึ้นมาหนึ่งดอก แล้วกล่าวกับเทพเจ้าสัตตฝีมือว่า

"พลังฝีมือของซิ่งกุน นับว่ายอดเยี่ยมอย่างที่อาตมาเพิ่งเคยประสบพบเห็นในชีวิตจริง ๆ อันวิธีการประลองพลังฝ่ามือของอาตมาในครั้งนี้ มาตรแม้นจะผิดแปลกแตกต่างกันกับผู้อื่นอยู่บ้าง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าของท่านซิ่งกุนแล้ว มันก็ลดน้อยต่ำทรามจนไร้ความหมายไปหมดสิ้น"

พลางใช้นิ้วทั้งสองในมือ คีบดอกเหมยขึ้นพลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"อาตมาวันนี้มีวาสนามาก ที่ได้เผชิญกับยอดอัจฉริยะสูงสุดในพิภพแห่งยุคและยังมีวาสนาได้มาประลองวิชาฝีมืออยู่กับท่านซิ่งกุน ภายในหุบเขาดอกเหมยอันมีทิวทัศน์ตระการตาน่าภิรมย์นี้ อาตมาจึงขอบังอาจทะยานตัวเป็นผู้มีรสนิยมสูงโดยใช้ดอกเหมยนี้มาประลองวิชาฝ่ามือกับท่านซิ่งกุนเลย"

ครั้นแล้ว มันได้วางดอกเหมยไว้ภายในใจกลางฝ่ามือ รวมสมาธิเพ่งสติอารมณ์ ยื่นฝ่ามือขวาออกไปอย่างแช่มช้า ดอกเหมยดอกนั้นพลันคล้ายดั่งได้ถูกแรงดึงดูด จนติดอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือ มิได้ร่วงหล่นลง จากนั้นจึงเปล่งเสียงอันแช่มช้าขึ้นว่า

"ซิ่งกุน ท่านก็จงใช้ดอกเหมยทาบติดไว้ในใจกลางฝ่ามือเราสองใช้ฝ่ามือประกบกัน พุ่งกำลังภายในเข้าหักล้างฝ่ายตรงข้ามให้พ่ายแพ้ลง โดยมิให้ดอกเหมยในฝ่ามือต้องกระทบกระเทือนจนบุบสลายไป ในรอบนี้หากแม้นอาตมายังพ่ายแพ้ไปอีกครั้งแล้ว พวกเราทั้งสี่ก็จะสยบยอมรับการลงทัณฑ์ทุกประการจากท่านซิ่งกุน มิทราบว่าท่านซิ่งกุนจะเห็นด้วยกับการประลองเยี่ยงนี้หรือไม่ ?"

เทพเจ้าสัตตฝีมือเปล่งเสียงหัวร่อสดใสกังวาน พลางกล่าวว่า

"เซี่ยงหยินนับเป็นผู้มีรสนิยมอันสูงส่ง และมีฝีมือที่สูงล้ำจริง ๆ จึงคิดวิธีการเยี่ยงอย่างนี้ออกมาได้ นับว่ายอดเยี่ยมพิสดารอย่างหามิได้อีกแล้วในพิภพ ข้าพ-เจ้าผู้ต่ำต้อยมีหรือจะปฏิเสธไปได้ ?"

ครั้นแล้วก็เอื้อมมือเด็ดดอกเหมยมาหนึ่งดอก ยกฝ่ามือขวาขึ้นตั้งวางดอกเหมยทาบเข้าไว้ในใจกลางฝ่ามือ เป็นการกระทำอันง่ายดายสบายอารมณ์ โดยมิเป็นเช่นกับโควอำเซี่ยงหยิน ที่ต้องเกร็งกำลังและตั้งสมาธิอย่างเคร่งเครียดเลย

แล้วจึงกล่าวขึ้นอย่างปลอดโปร่งใจว่า

"อย่างนี้จะต้องขอเชิญกระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) เจี่ยซีเฮียมาเป็นสักขี-พยานด้วย ภายในเวลาหนึ่งชั่วยาม หากแม้นไม่ปรากฏผลแพ้ชนะขึ้น ก็นับว่าข้าพ-เจ้าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้เลย"

กระบี่พร่างพรายพอได้ยิน ก็มีสีหน้าแสดงความปีติยินดีขึ้น รีบเดินออกมาทางด้านข้างอย่างรวดเร็ว ส่วนเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและเทพเจ้ากระบี่ลิ้งกนั้น กลับเบียดกายเข้าไปยืนอยู่ทางด้านหลังโควอำเซี่ยงหยินอย่างใกล้ชิด ซึ่งเทพเจ้าสัตตฝีมือก็มิได้ไปสนใจไยดีด้วย เดินขึ้นไปสองก้าว ยกมือขวาจนฝ่ามือตั้งชัน โควอำเซี่ยง-หยินก็ก้าวไปหนึ่งก้าว ทั้งสองฝ่ามือที่มีดอกเหมยติดอยู่ จึงประกบเข้าไว้ด้วยกันแต่เพียงสัมผัสอยู่เล็กน้อยเท่านั้น โดยมิใช่จะกดจนแนบชิดก็หาไม่

เทพเจ้าสัตตฝีมือพอประมือเข้า ในใจก็โล่งอกขึ้นทันที ทราบแน่ว่าชัยชนะของวันนี้ ต้องตกเป็นของตนอย่างเด็ดขาด เพราะพลังที่โควอำเซี่ยงหยินกระแทกออกมาจากดอกเหมยในใจกลางฝ่ามือนั้น มาตรแม้นจะอ่อนหยุ่นเหนียวแน่นเป็นอย่างยิ่ง แต่ไร้ความเข้มแข็งรุนแรงเท่าที่ควร จึงรำพึงในใจว่า

'โควอำเซี่ยงหยินผู้นี้ ช่างหาเรื่องล้อเล่นกับความตายด้วยตนเองแท้ ๆ ไม่ถึง

เวลาครึ่งชั่วยาม เราจะให้มันเป็นอันตรายไปด้วยพลังกลิ่นหอมในเงาพราง (อำเอี้ย-พู่เฮียง) คาดมิถึงเลยว่า บุคคลที่ทรงเกียรติอย่างลือเลื่องในพลังฝ่ามือผู้นี้ จะมีกำลังฝีมืออยู่เพียงเท่านี้เอง โอ บู๊ลิ้มของยุคนี้ บุคคลผู้ที่จะมาประมืออย่างคู่คี่กับเราได้นั้น เหตุไฉนจึงน้อยนิดถึงเพียงนี้ด้วยเล่า'

ความคำนึงนี้พลุ่งขึ้นสมองอย่างรวดเร็ว และพลันรู้สึกมีพลังความกดดันเข้าในใจกลางฝ่ามืออย่างรุนแรง พุ่งจากกลีบของดอกเหมยของคู่ต่อสู้ ซึ่งมิเพียงจะเพิ่มขึ้นกว่าหนึ่งเท่า มิหนำซ้ำยังแกร่งกร้าวรุนแรงอย่างยิ่งอีกด้วย เมื่อครู่นี้มีความประมาทในศัตรูมากเกินไปนัก ขณะนี้จึงรู้สึกชาวูบขึ้นที่ฝ่ามือ จนแทบจะพลาดพลั้งพ่ายแพ้ไปในบัดดล ต้องรีบระงับใจรวมสมาธิอย่างแน่วแน่ ทุ่มเทกำลังทั้งตัวเท่าที่มีอยู่สุดชีวิต ผนึกไว้ภายในใจกลางฝ่ามืออย่างหนักหน่วงรุนแรง

บ่วยซัวมิ้งมาตรแม้นมีความตื่นตระหนกตกใจต่อพลังฝ่ามือของโควอำเซี่ยง-หยิน ที่ภายในชั่วครู่ก็สามารถแปรเปลี่ยนอย่างหน้ามือเป็นหลังมือได้ แต่บ่วยซัวมิ้งไหนเลยจะทราบว่า มันมีความนัยที่แอบแฝงอยู่ด้วยกลอุบายอันโฉดชั่วเลวทราม ที่แท้บรรดาเจ้าสำนักทั้งห้าของตงง้วนนี้ ผู้ซึ่งทรงพลังฝีมือยอดเยี่ยมแกร่งกร้าวที่สุดคือเทพเจ้ากระบี่ลิ้งัก มันผู้นี้ไม่เพียงแต่จะมีเพลงกระบี่อันยอดเยี่ยมสูงล้ำแกร่งกร้าวพลังฝ่ามือหนักหน่วงรุนแรงเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังได้ฝึกในวิชาทอดพลังผ่านวัตถุซึ่งได้สาบสูญไปจากบู๊ลิ้มเป็นเวลาเนิ่นนานปีมาแล้วด้วย

มันในขณะนี้ยืนอยู่ในระหว่างทางโควอำเซี่ยงหยินและเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง ฝ่ามือซ้ายทาบติดกับฝ่ามือขวาของเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอย่างแนบแน่น ส่วนฝ่ามือขวาทาบไว้บนใจกลางหลังโควอำเซี่ยงหยิน ใช้กำลังภายในของเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงที่รั้งมาผนึกรวมกับพลังภายในของตัว ถ่ายทอดเข้าไปภายในร่างของโควอำเซี่ยงหยินจนหมดสิ้น และโควอำเซี่ยงหยินจึงแผ่พุ่งพลังทั้งสองหน่วยที่ผนึกตัวกันนี้ ออกไปทางดอกเหมยซึ่งติดอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือ

เมื่อเป็นเช่นนี้ เทพเจ้าสัตตฝีมือจึงไม่ผิดอันใดกับการประลองพลังภายในกับศัตรูรวมสามคนในคราเดียวกัน ดังนั้นเอง มาตรแม้นบ่วยซัวมิ้งจะมีพลังการฝึกปรือจนยอดเยี่ยมสมบูรณ์ขึ้นสู่จุดขีดสุด แต่ยังคงรู้สึกหนักแรงเป็นอย่างยิ่งนัก เพราะอันผู้ทรงพลังฝีมือที่เปี่ยมด้วยกำลังภายในสุดยอดลึกล้ำนี้ ยามใดที่ประมือกันอย่างหักหาญตรง ๆ เช่นนี้แล้ว จะผ่อนคลายบ่ายเบี่ยงออกไปมิได้แม้แต่น้อยนิด หากพลาดพลั้งลงไปแล้ว อวัยวะภายในก็จะต้องถูกกระแทกจนบาดเจ็บสาหัสอย่างแน่นอน

เวลาผ่านไปประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด คนทั้งสี่ที่กำลังทุ่มเทพลังภายในออก

หักโหมกันอย่างสุดตัว ต่างปรากฏมีหยาดเหงื่อขึ้นบนหน้าผากแล้วอย่างเลือนราง และรวบรวมสมาธิผนึกกำลังทั้งปวงเท่าที่มีไว้ในฝ่ามือจนหมดสิ้น แต่ตลอดร่างทุกส่วนสัด กลับคล้ายดั่งมิใช่จะเป็นองคาพยพของตนอีกแล้ว ในขณะนี้แม้นจะมีชาวบ้านป่าอันเป็นบุคคลปราศจากฝีมือการต่อสู้ ก็สามารถจะปลิดชีวิตของคนทั้งสี่ลงไปได้อย่างง่ายดาย

หิมะที่เท้าของคนทั้งสี่ยืนอยู่ ที่ได้ผนึกตัวแข็งแกร่งมาเป็นเวลาเนิ่นนานเดือน แต่ขณะนี้ถูกพลังความร้อนที่แผ่พุ่งออกจากร่างของยอดฝีมืออันดับสูงทั้งสี่จนทำให้ละลายไปแล้ว น้ำที่ละลายของพื้นหิมะนี้ ได้ไหลซึมเข้าไปภายในรองเท้าของกระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคง ที่ยืนดูอยู่ทางด้านข้างอย่างแช่มช้า

แต่เจี่ยเซี่ยงเคงกลับมิได้มีความรู้สึกสำนึกขึ้นเลย ตาทั้งสองจ้องมองดูแต่สภาพการหักล้างผลาญชีวิตอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจของคนทั้งสี่ ในใจก็คร่ำครวญหวนคิดอยู่ไปมาหลายสิบตลบว่า

'เราสมควรกระทำเยี่ยงนี้หรือ เราสมควรกระทำเยี่ยงอย่างนี้หรือ ?'

สภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าสายตา คล้ายดั่งได้บรรลุจุดสุดท้ายที่จะเข้าขั้นแตกหักแล้ว เทพเจ้าสัตตฝีมือมาตรแม้นจะต้านทานระหว่างหนึ่งต่อสาม แต่ยังคงยืนเด่นเป็นสง่า ดุจดั่งขุนเขาที่มิได้โยกคลอนสั่นไหว แต่ทางพวกโควอำเซี่ยงหยินนั้น แขนที่ยืดออกได้งอเข้าเล็กน้อยแล้ว และเริ่มสั่นระริกอยู่เบา ๆ อีกด้วย มาตรแม้นว่าจะเป็นการสั่นอย่างเบาบางเพียงไรก็ตาม

อันโควอำเซี่ยงหยินผู้นี้ มีอายุกว่าหกสิบปีแล้ว มาตรแม้นจะทรงพลังภายในที่แกร่งกร้าวสูงล้ำ แต่กาลเวลาที่กัดกร่อนความเข้มแข็งของคน ได้ทำให้พลังการต่อต้านที่มีอยู่ในตัวมิอาจเข้มแข็งแกร่งกร้าวเยี่ยงอย่างเมื่อยามวัยฉกรรจ์ได้อีก เชียะ-เอี้ยงเต้าเจี้ยงและเทพเจ้ากระบี่ลิ้งัก ใช้กำลังอันมหาศาลสุดตัวของตน แผ่ผ่านร่างของโควอำเซี่ยงหยินเข้าไป และอย่างแช่มช้าทีละน้อย ทำให้โควอำเซี่ยงหยินได้เริ่มมีความรู้สึกอึดอัดรำคาญอยู่ภายในร่างอย่างบอกมิถูก อันพลังที่เป็นไปตามธรรมชาตินี้มิใช่จะเป็นกำลังของผู้คนต้านทานทนฝืนอย่างไรได้เลย

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคง ย่อมดูออกถึงความวิปริตในครั้งนี้ด้วย มโน-ธรรมประจำใจและจิตสำนึก ได้ต่อสู้หักล้างกันอย่างรุนแรงอยู่ในห้วงสมองเป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่า เมื่อจำเป็นเช่นนี้ เราก็ลงมือกระทำในสิ่งที่ฝืนต่อมโนธรรมประจำใจไปสักครั้งหนึ่งเถิด เรายังมีอายุเยาว์วัย มิอาจที่จะสูญเสียชีวิตไปอย่างเงียบเชียบ ปราศจากผลงานและเกียรติภูมิได้ ภายในหุบเขาแห่งนี้ ก็

ไม่มีผู้อื่นมาร่วมรวมอยู่ด้วย มาตรแม้นว่าเรื่องฝืนมโนธรรมประจำใจของเรา ก็จะมีผู้ใดใครเล่าแพร่งพรายออกไปให้รู้ทั่วในภายนอก โอ เราคิดว่า คนเรานั้น ทุกคนย่อมจะต้องเห็นแก่ตัวเองก่อนอื่นทั้งสิ้นดอก

พอตกลงใจเช่นนั้น ก็สืบเท้าใกล้เข้าไปอย่างแช่มช้า จากแสงสลัวอันเลือนรางได้ทำให้ใบหน้าอันคมสันงดงามเมื่อคราวแรก กลับแสยะอย่างโหดเหี้ยมน่าหวาดกลัวไปแล้ว

เมื่อกระบี่พร่างพราย เจี่ยเชี่ยงเคงเดินไปถึงที่ข้างกายเทพเจ้าสัตตฝีมือ มองดูหน้าผากซึ่งกว้างของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ใบหน้าที่ผอมซูบสดใส และตาอันมีประกายแกร่งกร้าวแวววาว ทำให้ใบหน้านี้รู้สึกว่าจะสูงส่งผิดธรรมดา รู้สึกจะเปี่ยมด้วยภูมิปัญญาณอันสูงล้ำจนเป็นอัจฉริยะ ยืนลังเลเป็นเวลาชั่วครู่ จึงขบกรามอย่างแนบแน่น มือทั้งสองได้ใช้ออกไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน จี้สกัดไปบนไหล่ซ้ายขวาของเทพเจ้าสัตตฝีมือและช่ายโครงอีกด้วย จุดที่จี้ไปนี้คือแจโกยและซังไฮ้ อันเป็นจุดแห่งความตาย ด้วยกระบวนท่าไม้ตายของสำนักเตียมซัง อันมีนามว่าสัตตมรณะ (ชิกเจ๊าะ-ซิ่วฮวบ)

เทพเจ้าสัตตฝีมือทุ่มเทกำลังและรวมสมาธิตั้งรับฝ่ายตรงข้ามเอาไว้อย่างหนัก-แน่นเด็ดเดี่ยว ในขณะนั้นมีความรู้สึกว่า พลังของฝ่ายตรงข้ามได้ค่อย ๆ คลายความแกร่งกร้าวเข้มแข็งลงไปแล้ว แต่พลันรู้สึกชาวูบขึ้นทั่วร่าง และมือก็อ่อนระทวยไปทันที จากนั้นพลังอันหนักหน่วงมหาศาลก็พุ่งจากฝ่ามือแผ่ไปที่แขน พุ่งกระแทกตรง ๆ เข้าไปสู่อวัยวะภายใน

ดังนั้นเอง จึงรู้สึกฟ้ามืดครึ้มแผ่นดินหมุนคว้าง ในช่วงเวลาอันอ้างว้างเลื่อน-ลอยนี้ ในห้วงสมองได้ปรากฏมีเงาร่างอันคุ้นเคยเจนตาบังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นหน้าอันงดงามสง่าคมสันของหนุ่มรุ่นเยาว์ จากนั้นก็สิ้นสติสัมปชัญญะไปจนหมดสิ้น

ปฐพียังคงเป็นเฉกเช่นเดิมอยู่ ท้องฟ้าได้เริ่มปรากฏแสงเรืองรองอันผ่องอำไพแล้ว แต่ความหนาวเหน็บยิ่งแผ่ซ่านเข้ารังควานต่อผู้คนรุนแรงขึ้นอีก

ภายในหุบเขาได้กลับสู่ความสงัดวังเวงเยี่ยงยามปกติขึ้นอีกครั้ง คล้ายดั่งมิได้ปรากฏเรื่องราวอย่างไรขึ้นเลย

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง โควอำเซี่ยงหยิน เทพเจ้ากระบี่ลิ้งัก กระบี่พร่างพราย เจี่ยเชี่ยงเคง ได้พาจิตใจอันระทึกกระวนกระวายออกไปจากหุบเขา มาตรแม้นว่าจะได้ชัยชนะในครั้งนี้ก็ตาม

ที่ช่องรอยแยกของผนังศิลา พลันปรากฏมีร่างของขอทานอายุเยาว์ ในเสื้อผ้า

ปุปะคร่ำคร่าปรากฏขึ้นคนหนึ่ง ใช้ความรวดเร็วอันยิ่งยวด พุ่งกายมายังข้างร่างของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ที่นอนชมแน่นิ่งอยู่บนพื้นหิมะ หลังจากก้มลงใช้มือรอที่ปลายจมูก และลูบคลำที่ทรวงอกอยู่ไปมาแล้ว ก็ลุกขึ้นยืนทอดถอนหายใจยาว ๆ กำลังคิดจะอุ้มซากศพของเทพเจ้าสัตตฝีมือออกไป แต่แล้วพลันสั่นศีรษะเอ่ยรำพึงขึ้นว่า

"ก็ปล่อยให้มันนอนอยู่ในสถานที่นี้จะประเสริฐกว่า ปล่อยให้หิมะครอบคลุมสุมทับมันไปเสีย มันมีโอกาสวาสนาได้มานอนอยู่ภายในหุบเขาอันสงบร่มรื่น เคียงคู่อยู่กับดอกเหมยชั่วกัปชั่วกัลป์ก็นับว่าเป็นความปรานีของฟ้าดินที่ได้ลิขิตมา..."

ขอทานอายุเยาว์จึงเงยหน้า ทอดสายตาออกไปอย่างแช่มช้า มองดูฝักกระบี่ของเทพเจ้ากระบี่ลี้งักที่ยังคงวางอยู่บนก้อนหินนั้นอย่างสงบ จึงฉุกใจได้คิด กระโดดละลิ่วคว้าเอาฝักกระบี่นั้นขึ้น ย่อร่างอีกครั้งเดียวก็พุ่งแฉลบออกไปทางนอกหุบเขา ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วปานเหินบิน

บทที่ 2

เริ่มต้นชีวิตใหม่

ซิงแกซึง เป็นหมู่บ้านน้อย ๆ ที่เหนือเขาโง้วฮั่วซัว ทางด้านเหนือของเมืองคุนมิน บรรดาผู้คนที่อยู่ในหมู่บ้านนี้ มีแต่แซ่ซึงจนถึงเก้าส่วน ดังนั้นหมู่บ้านนี้จึงเรียกว่า ซิงแกซึง

หมู่บ้านซิงแกซึง มาตรแม้นจะเล็กน้อยมีไม่กี่หลังคาเรือน แต่ในดินแดนภูเหนำกุยจิวแล้ว ก็นับว่ามีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังมากอยู่

สาเหตุอันนี้ก็เพราะว่า ในเวลาหลายปีนี้ ภายในหมู่บ้านได้มีบุคคลอันสามารถผิดแปลกกว่าชาวบ้านธรรมดาขึ้นสองคน เป็นหญิงหนึ่งชายหนึ่ง ทั้งสองเป็นสามีภรรยากัน คนทั้งสองกำเนิดเติบโตขึ้นภายในหมู่บ้านซิงแกซึงและเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน

ฝ่ายชายนั้นแซ่ซิงนามพ้งเกา ฝ่ายหญิงนามซิงหงี คนทั้งสองได้สนิทสนมรักใคร่กันมาตั้งแต่เล็ก ความสัมพันธ์ได้หนักแน่น เป็นไปตามกาลเวลาที่สุมทับเพิ่มพูนโดยมิเคยจะลดน้อยถอยลง เมื่อเติบโตแล้วก็ลอบหมั้นหมายกันไว้ก่อน ซึ่งระเบียบประเพณีของในยามนั้น เข้มงวดกวดขันเป็นยิ่งนัก ลูกพี่ลูกน้องประกอบพิธีวิวาห์กันไม่ได้เป็นอันขาด เพราะมิเพียงแต่ญาติผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายจะห้ามปรามมิยินยอมเท่านั้น แม้กระทั่งชนชาวหมู่บ้านซิงแกซึงก็จะฮือเข้าทำลายล้างอีกด้วย เพราะถือว่าเป็นเรื่องผิดทำนองคลองธรรม ผิดประเพณีอย่างร้ายแรง

แต่คนทั้งสองนี้มีนิสัยเด็ดเดี่ยวแกร่งกร้าวยิ่งนัก มิยอมจะเปลี่ยนใจเพราะความกดดันอย่างรุนแรงของสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเอง ภายในฤดูใบไม้ผลิของปีหนึ่ง

คนทั้งสองจึงพากันหายสาบสูญไปโดยปราศจากร่องรอย โดยมิทราบว่าไปสู่สารทิศใด

เวลาผ่านไปอีกสิบกว่าปี ในขณะที่ชนชาวหมู่บ้านพากันลืมเลือนในเรื่องนี้แล้ว ชิงพ้งเกา ชิงหงี ก็พลันกลับมาหมู่บ้านน้อย ๆ แห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง และยังมีบุตรชายอายุเจ็ดแปดขวบติดตามมาด้วย บุตรชายนี้มีนามว่าชิงเจี๊ยบ

ในยามนั้น ผู้บังเกิดเกล้าของทั้งสองฝ่ายได้พากันเสียชีวิตไปแล้ว ชาวบ้านอื่น ๆ เมื่อเห็นคนทั้งสองดำเนินชีวิตไปถึงเพียงนี้แล้ว และชิงพ้งเกาเมื่อกลับมาบ้านในครั้งนี้ยังมีความโอบอ้อมอารี และนำเงินทองติดตัวมาอีกไม่น้อย มิว่าจะรู้จักมักคุ้นหรือไม่ ต่างตระเตรียมของกำนัลอันมีค่าเอาไว้ เมื่อกลับมาบ้านแล้ว ก็นำของนี้ไปมอบให้ตามบ้านช่องทุกแห่งหน โดยมิได้บกพร่องเลย

อันผู้คนภายในหมู่บ้านน้อย ๆ มักเป็นผู้ตระหนี่ถี่เหนียวเสียเป็นส่วนมาก ไหนเลยจะเคยประสบพบกับของขวัญอันล้ำค่า และความใจกว้างเยี่ยงอย่างนี้ด้วย จึงไม่เพียงแต่จะมิรังเกียจกีดกันต่อคนทั้งสอง ที่เป็นสามีภรรยาทั้ง ๆ ที่แซ่เดียว แต่กลับนอบน้อมยำเกรงในคนทั้งสองขึ้นอีก

ทางชายเมืองคุนมินนี้ บรรดาผู้คนชนชาวบ้านต่างมีความชำนาญในการแกะสลักภาชนะทองเหลือง ซึ่งหมู่บ้านชิงแกซึ่งก็มิได้ผิดแปลกไปการนี้ด้วย ชิงพ้งเกาและชิงหงี ความจริงก็เป็นผู้ที่มีฝีมือในทางแกะสลักอยู่แล้ว การกลับมาอีกครั้งหนึ่งนั้น วัตถุภาชนะที่แกะสลักขึ้นยิ่งเพิ่มความวิจิตรพิสดารเป็นอย่างยิ่งอีก

หลังจากการกลับมาอยู่ยังมาตุภูมิถิ่นเกิดอีกครั้งของสองสามีภรรยาแล้ว ยามว่างก็ได้ใช้ฝีมือทางแกะสลักมาผ่อนคลายเวลา บางครั้งวัตถุภาชนะที่ทำสลักขึ้น ยังได้มอบให้เป็นของขวัญของบ้านใกล้เรือนเคียง ซึ่งบรรดาผู้คนภายในหมู่บ้าน เมื่อเห็นภาชนะที่คนทั้งสองสลักขึ้นมีความวิจิตรบรรจงดั่งราวกับเป็นฝีมือเทพยดา มีบางคนที่บังเกิดความละโมบ ก็ได้มิบเม้มเอาของขวัญนี้ไปขายเปลี่ยนเป็นเงินภายในเมือง โดยคาดมิถึงว่าจะแลกเปลี่ยนซื้อขายได้ด้วยจำนวนเงินอันมหึมา ที่ฝีมือของบุคคลอื่น ๆ มิเคยจะกระทำได้เลย

ดังนั้น เมื่อคนที่พาของไปขายกลับมาหมู่บ้านแล้ว จึงได้วิงวอนขอร้องต่อชิงพ้งเกาและภรรยาให้แกะสลักภาชนะมามอบกับตนอีก ซึ่งชิงพ้งเกาและภรรยาก็มิเคยจะปฏิเสธต่อคำขอร้องเหล่านั้นด้วย มิเคยให้ผู้ที่ขอร้องต้องผิดหวัง โดยรับปากรับคำอย่างเกรงอกเกรงใจไปทุกราย

เหตุการณ์เยี่ยงอย่างนี้ดำเนินไปเพียงปีกว่า บุคคลชนชาวเมืองที่อยู่ละแวกเมืองคุนมินต่างได้ทราบว่าหมู่บ้านชิงแกซึ่ง ได้มีเทพเจ้าสลักอุบัติขึ้นคนหนึ่งแล้ว

บรรดาพ่อค้าวาณิชเมื่อเห็นว่ามีผลประโยชน์จะได้ จึงพากันแห่มาเยี่ยมเยียนต่อสองสามีภรรยาภายในหมู่บ้านไม่ขาดระยะ

หะแรกสองสามีภรรยายังมิรู้สึกกระไรนัก แต่ภายหลังเมื่อได้รับทราบว่า บุคคลภายนอกพากันยกย่องให้คนทั้งสองเป็นเทพเจ้าสลัก จึงมีความตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก จะอย่างไรก็ตาม พยายามขอร้องมิให้บุคคลอื่น ๆ ออกไปเรียกนามนี้ของตัวทางภายนอกเลย

อันเรื่องราวใด ๆ ในพิภพ มักจะมีความพิสดารอย่างคาดคิดมิถึงขึ้นอยู่เสมอ ผู้ที่ยิ่งไม่พึงปรารถนาจะให้ชื่อเสียงเลื่องลือระบือไกล กลับยิ่งจะมีชื่อเสียงเลื่องลือกระเดื่องดัง ผู้ที่ปรารถนาต้องการได้ชื่อ ก็ยิ่งมิเคยมีชื่อเสียงปรากฏขึ้นต่อสายตาผู้คนเลย คนอื่น ๆ มาตรแม้นว่าจะรับปากกับสองสามีภรรยา โดยไม่เรียกว่าเป็นเทพเจ้าสลักอีกต่อไป แต่ในยามลับหลังคนเหล่านั้น ยังคงเรียกหากันแต่ในนามนี้อยู่

กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ซิงพ้งเกาและภรรยาได้พากันกลับมายังมาตุภูมิเป็นเวลาสี่ปีแล้ว ในระหว่างสี่ปีนี้ หมู่บ้านซิงแกซึ่งนอกจากจะมีชื่อเสียงเลื่องลือขึ้นกว่าเดิมอีกแล้ว ก็ยังมีความเป็นอยู่ร่วมรวมกันได้ โดยปราศจากเหตุการณ์อันรุนแรงเกิดขึ้น ซิงเจี๊ยบผู้บุตรของซิงพ้งเกา ขณะนี้มีอายุสิบสองปีแล้ว เป็นเด็กที่ชาญฉลาดเปี่ยมด้วยไหวพริบ และร่างกายกำยำล่ำสัน แข็งแรงกว่าเด็กอายุในรุ่นราวคราวเดียวกันทั้งสิ้น

ซิงพ้งเกาและภรรยานั้น ความจริงมักจะขมวดคิ้วนิ่วหน้าอยู่แทบตลอดเวลา แต่ขณะนี้ได้ผ่อนคลายไปทุกทีแล้ว เมื่อผ่านวันปีใหม่ไป ฤดูชุนเทียนก็ได้เยื้องกรายเข้าเยี่ยมเยียนต่อผู้คนชนชาวเมือง มาตรแม้นยังมิใคร่จะอบอุ่นนัก แต่คนทั้งปวงต่างคล้ายดังได้กลิ่นไอของฤดูชุนเทียนที่อบอวลมากับสายลมแล้ว

เมื่อวันสารทบุปผา (ในประเทศจีนมีวันสารทมากมายจนพรรณนามิจบ เรื่องเล็กเรื่องน้อยที่พอจะมีความสำคัญอยู่บ้าง ก็หยิบยกขึ้นมาเป็นวันที่ระลึกทำการเฉลิมฉลอง จนเป็นประเพณีที่ต้องกระทำกันทุกปีไป) ซิงพ้งเกาและภรรยาได้ตั้งโต๊ะสุราอาหารขึ้นสามโต๊ะ อยู่ภายในลานน้อยในบ้านของตน เชื้อเชิญบรรดาผู้มีอาวุโสของหมู่บ้านมาดื่มสุราชมดอกเหมย ซึ่งหงี่เมื่อคราก่อนนั้นไม่มีความรู้ในทางประกอบอาหารเลย แต่ในระหว่างสี่ปีนี้ได้รับการฝึกหัด จนกระทั่งมีความเชี่ยวชาญชำนาญนัก เมื่อสุราที่ดื่มนั้นฉุนเฉียวรสหอมกรุ่น อาหารที่กินก็เป็นอาหารจากผู้ทรงฝีมือประกอบขึ้น บรรดาอาคันตุกะที่ได้รับเชิญ จึงพากันร่ำสุรารับประทานอาหารอย่างครื้นเครงปลาบปลื้ม จนพอใจแล้วจึงแยกย้ายกันกลับด้วยความพึงพอใจ

ชิงพ้งเกาและภรรยาในวันนี้ มีอารมณ์อันปลอดโปร่งแจ่มใสเป็นพิเศษ หลังจากผู้ได้รับเชิญพากันกลับแล้ว ยังคงตั้งโต๊ะน้อย ๆ อยู่อีกตัวหนึ่ง ภายใต้ชายคาบ้านด้านหลัง เรียกชิงเจี๊ยบมาอยู่ที่ข้างกาย ดื่มสุราพูดคุยปราศรัยกันอย่างปลอดโปร่ง

เสียงกลองบอกโมงยามดังแว่วมาแต่ไกล ให้รู้ว่าเป็นยามต้นแล้ว ชิงพ้งเกาชูถ้วยสุราในมือขึ้น ทอดถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวกับชิงหงีว่า

"เวลาหลายปีที่ผ่านมานี้ สร้างความลำบากตรากตรำต่อท่านมากแล้ว แต่เมื่อรวมเวลาจวบในขณะนี้ นับว่าผ่านไปได้ถึงห้าปี ขอเพียงผ่านพ้นในคืนวันนี้ไปได้ ความสังหรณ์และอาวรณ์ใด ๆ ของเราทั้งสอง นับแต่นี้ไปก็จะถูกปลดเปลื้องออกหมดสิ้นแล้ว"

ชิงหงีแย้มยิ้มเป็นอันดี กล่าวขึ้นว่า

"แม้จะนับว่าภายภาคหน้าสงบสันติ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่พึงปรารถนาที่จะเกลือกกลั้วคลุกคลีในวงพวกนักเลงอีกแล้ว เรามาเป็นชาวบ้านที่ทำมาหากินอย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัวเถิด วันเวลาที่เกลือกกลั้วแต่คมศัตราอาวุธนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายเป็นอย่างยิ่งทีเดียว"

ชิงพ้งเกากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตามความสัตย์จริง ในเวลาหลายปีนี้ ข้าพเจ้ากลับรู้สึกมีความกระเหี้ยนกระหือเกิดขึ้นในท่ามกลางความสงบสันติอยู่บ้าง หากมิใช่เห็นว่าจอมมารร้ายทั้งสองนั้นร้ายกาจสามารถจนเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าก็แทบจะอดกลั้นบังคับตัวเองมิอยู่ โชคยังดีที่..."

ชิงหงีพลันปรากฏความกังวลหม่นหมองขึ้นทันที รีบกล่าวสอดไปว่า

"หากแม้นผ่านค่ำคืนวันนี้ไปโดยปลอดภัยได้ พวกมันยังไม่เลิกรากันอีกเล่า ?"

ชิงพ้งเกาส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เป็นไปมิได้ดอก สองมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซัวะ) มาตรแม้นจะโหดเหี้ยมอำมหิต แต่เวลายี่สิบปีที่ผ่านมา ยังคงเป็นบุคคลที่มีสัจวาจากล่าวแล้วมิเคยคืนคำ ในเมื่อมันได้กำหนดเวลาห้าปีขึ้น พออีกห้าปีให้หลัง มาตรแม้นมันจะมาเผชิญหน้ากับเราสองอีก มันย่อมไม่ทำลายล้างให้เราเป็นอันตรายแม้แต่ขุมขนหนึ่งดอก"

คำพูดเพิ่งกล่าวจบ พลันปรากฏมีเสียงหัวร่ออันเย็นยะเยือกและเสียงอันแหลมเล็กของคนผู้หนึ่ง ก็กล่าวขึ้นว่า

"ชิงเล่าลัก (คนที่หก) กลับนับว่าเป็นสหายผู้รู้ใจของเราอย่างจริงจัง เห็นแก่คำพูดนี้ของเจ้า เราเจียวเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่แซ่เจียว) ก็จะให้เจ้าได้ตายอย่างสบาย"

เสียงหัวร่อแค่น ๆ ที่ดังขึ้นนี้ เมื่อชิงพ้งเกาและภรรยาได้ยินเข้าก็ไม่ผิดกับเป็นเสียงเคาะประตูของยมทูตเลย สองสามีภรรยาต่างผุดลุกขึ้นยืนในฉับพลันทันที

ยามวิกาลอันเย็นยะเยียบเสียดกระดูก รอบบริเวณยังคงปราศจากเงาของผู้คนปรากฏขึ้น ชิงพ้งเกาบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง หลังจากพยายามเพ่งตาลั้นอารมณ์ไว้จนเต็มที่แล้ว จึงเปล่งเสียงอันสดใสไปว่า

"ตั้วกอ ยี่กอ ในเมื่อมาแล้ว ไยไม่เชิญเข้ามาทางด้านในด้วย"

เสียงหัวร่ออันโหดเหี้ยมเย็นชา ได้ดังขึ้นอีกครั้งภายในความมืด แล้วจึงกล่าวมาว่า

"เจ้ายังจะต้องให้เราเปลืองมือเปลืองเท้าไปจริง ๆ หรือ ภายในเวลาครึ่งชั่วยามนี้ เจ้า ภรรยา และบุตรรวมสามคน หากแม้นไม่ฆ่าตัวตายเอง ก็น่ากลัวจะต้องตายอย่างทุกข์ทรมานแล้ว"

ชิงพ้งเกาในขณะนี้หน้าซีดขาวจนปราศจากสีเลือด กล่าวไปว่า

"เราสองสามีภรรยาต่างสำนึกตัวว่า ไม่บังควรจะกระทำเช่นนี้กับตั้วกอ ยี่กอ จึงถือดีที่จะอัตวินิบาตกรรม แต่ขอวิงวอนตั้วกอ ยี่กอ คำนึงถึงไมตรีและความกรุณาที่เคยมีเมื่อคราครั้งก่อน ผ่อนปรนให้กับชีวิตของเด็กไร้เดียงสานี้สักคนหนึ่งเถิด"

เสียงหัวร่อดังอย่างเย็นชาปรากฏขึ้นอีกแล้ว และกล่าวมาว่า

"เมื่อครู่นี้เราเพิ่งกล่าวไปว่า เจ้าเป็นสหายที่รู้ใจของเรา แต่ขณะนี้ไยจะมากล่าวคำพูดเช่นนี้ขึ้นมาเล่า หรือว่าเจ้ามิทราบนิสัยใจคอของเราสองพี่น้องจริง ๆ ? เจ้าคิดหรือว่าเราจะปล่อยให้เจ้ามีทายาทสืบตระกูลต่อไปได้ ?"

ชิงหงีพอได้ยินเช่นนั้น หน้าซีดเผือดจนหม่นหมอง ตวาดออกไปด้วยความเดือดวันทด และเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

"เจ้าเฒ่าพิการทั้งสอง อย่าได้ขู่เข็ญคาดคั้นรุนแรงเช่นนี้เลย แม้กระทั่งอิสรภาพของการไม่ยินยอมเป็นมหาโจรของเรา ก็ไม่มีอยู่เลยทีเดียวหรือ ควรจะทราบว่า เราสองอินทรีแห่งเตียงกุ้ย (เตียงกุ้ยซังเตียว เตียงคือฮุนหน่า กุ้ยคือกุยจิว) ก็มิใช่เป็นผู้จะข่มเหงรังแกได้ง่ายนักดอก เราชิงตั้วเนี้ยกลับจะต้องขอดว่า เจ้าทั้งสองไต่มีความเก่งกล้าสามารถจนสูงเยี่ยมเทียมฟ้าสักเท่าใด"

คำตวาดว่าพอกล่าวจบ กระแสลมเบา ๆ พลันปรากฏขึ้นภายในลานบ้าน แล้วจึงมีร่างสีเทาอันน่าหวาดกลัวปรากฏขึ้น หนึ่งนั้นมาตรแม้นจะมีแขนขาทั้งสี่ครบบริบูรณ์ แต่ใบหน้ากลับราบเรียบดั่งราวกับถูกคมมีดถากไว้ ปราศจากจมูกและใบหู

แม้กระทั่งขนจมูกก็มิได้ปรากฏ มีแต่ดวงตาทั้งคู่เท่านั้นที่เปล่งประกายอันเย็นยะ-เยือกจนเสียดกระดูกต่อผู้พบเห็น

อีกผู้หนึ่งยิ่งมีสารรูปอันพิกลพิสดาร ศีรษะและลำตัวใหญ่โตจนผิดปกติ แต่มือและเท้าทั้งสี่กลับเรียวเล็กและสั้น คล้ายดั่งกับเป็นของเด็กอายุหกเจ็ดขวบก็ปานกัน มันทั้งสองต่างสวมใส่เสื้อผ้าสีเทา ท่ามกลางแสงอันสลัวของดวงโคม ทำให้รู้สึกว่าไม่ผิดแปลกไปกว่าร่างของภูตผีปีศาจที่ผุดโผล่จากขุมนรก ไหนเลยจะปรากฏกลิ่นอายของผู้คนติดตัวอยู่ด้วย

คนทั้งสองคือจอมมารร้าย อันมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังของบู๊ลิ้มในยุคนี้ สองมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซัวะ) นั่นเอง คนพี่คือฟ้าพิการ (เทียนซั้ง) เจียวฮ่วย คนน้องคือฟ้าสังหาร (เทียนฮุ่ย) เจียวเล้า

เก้าผู้กล้าแห่งกวนตง (กวนตงเก้าเฮ้า) แห่งแคว้นอึ้งฮง เป็นผู้นำของเหล่าโจรร้ายทั่วทั้งละแวกแถบนั้น มหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซัวะ) คือเล่าตั๋วและเล่ายี่ของเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง ส่วนชิงพ้งเกาและชิงหงี่ทั้งสอง ตั้งแต่เมื่อพากันหนีออกไปจากหมู่บ้านแล้ว ก็ซัดเซพเนจรไปทุกแห่งหน ในความบังเอิญครั้งหนึ่ง ได้ประ-สบพบกับผู้ทรงฝีมือสูงของเหล่าโจรที่กลับตัวเป็นคนดีแล้ว เห็นคนทั้งสองน่าสมเพชจึงรับไว้เป็นศิษย์ถ่ายทอดยอดวิชาฝีมือให้

ชิงพ้งเกาและภรรยา เนื่องจากถูกกีดกันรังแกมามากมายหลายครั้ง ดังนั้นจึงอดมิได้ที่ต้องมีความเคียดแค้นชิงชังในหมู่มนุษย์ เมื่อฝึกปรือจนสำเร็จในวิชาพลังฝีมือแล้ว จึงอาศัยในวิชาการต่อสู้นี้ดำเนินอาชีพในทางปล้นสะดมอย่างโหดร้าย เพียงเวลามิกี่ปี นามของสองอินทรีแห่งเตียงกุ้ย (เตียงกุ้ยซังเตียว) ก็ลือลั่นไปทั่วทั้งวงโจรภายในบู๊ลิ้มเป็นที่รู้ทั่วว่า มีโจรร้ายอันปราศจากสมัครพรรคพวกสองคน ซึ่งเป็นสามีภรรยากัน ไม่เพียงแต่จะมีพลังฝีมือที่แกร่งกร้าวเข้มแข็งเท่านั้น มิหนำซ้ำยังเหี้ยมโหดอำมหิตอย่างยิ่งอีกด้วย คราใดลงมือปล้นสะดมแล้ว มิเคยจะปล่อยให้เจ้าทรัพย์มีชีวิตรอดอยู่ได้เลย

ภายหลังเมื่อเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง ที่สองมหากาฬพิภพก่อตั้งขึ้นนั้น มีสองคนได้เสียชีวิตไปเพราะการต่อสู้ สองมหากาฬพิภพพอได้รับทราบถึงเรื่องราวที่สองอินทรีแห่งเตียงกุ้ยกระทำมา จึงมีความพึงพอใจเพราะถูกนิสัยของมันมาก ดังนั้นจึงชักชวนให้คนทั้งสองเข้าร่วมในสมัครพรรคพวกแทนตำแหน่งของคนทั้งสองที่ตายไป อันก๊กเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงนี้ นับเป็นมหาโจรอันดับหนึ่งของดินแดนแคว้นนั้น มีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน สองอินทรีแห่งเตียงกุ้ยที่เพิ่งจะมีชื่อ

เสียงเกิดเลื่องอยู่บ้าง ไหนเลยจะมิยินยอมเข้าก๊กอันทรงกำลัง และเปี่ยมด้วยเกียรติ-ยศไปเล่า ดังนั้นคนทั้งสองจึงพากันสมัครเป็นพรรคพวกของเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงไป

ในเวลาหลายปีที่รวมอยู่ด้วยกันนั้น การกระทำอันชั่วช้าโหดเหี้ยมของสองสามีภรรยามีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยเลย แต่ภายหลังเมื่อชิงหงีได้คลอดบุตรชายอันเป็นที่ห่วงนน่ารักแล้ว การกระทำของคนทั้งสองต่างก็คำนึงถึงบาปกรรมที่จะตามติดต่อมาถึงทวุ่นหลังของตน ดังนั้นจึงได้คำนึงถึงแต่ทายาทที่จะสืบตระกูลอยู่เสมอ ชิง-ฟ้งเกาและภรรยาตั้งแต่ได้ชิงเจี๊ยบมาแล้ว นิสัยใจคอก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ต่างมีรู้สึกสำนึกว่า การกระทำทุกประการที่ตนกระทำไปนั้น ฝ่าฝืนต่อเจตนารมณ์ของฟ้าดินเป็นอย่างมาก หลังจากได้ปรึกษาหารือกันเป็นที่มั่นเหมาะแล้ว ก็ตกลงใจจะล้างมือเลิกราจากการเป็นโจร

แต่ในก๊กเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงนี้ มีกฎระเบียบที่เข้มงวดกวดขันอย่างยิ่งนัก แม้แต่จะตายไปแล้ว ผู้ใดก็อย่าได้คิดปลีกตัวออกไปได้เลย มิหนำซ้ำ สองมหา-กาฬพิภพยังทรงพลังฝีมือที่สูงล้ำไปกว่าชิงฟ้งเกาและภรรยามากมายหลายเท่านัก คนทั้งสองจึงมิกล้าจะกระทำอย่างวู่วามได้ ซึ่งการยืดเยื้ออย่างลังเลนี้ดำเนินไปอีกหลายปี แต่คนทั้งสองยังคงตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว ที่จะปลีกตัวหนีออกจากก๊กมหาประลัยนี้ให้ได้

จวบจนกระทั่งเมื่อชิงเจี๊ยบมีอายุเจ็ดปี สองมหากาฬพิภพมีกิจสำคัญ เดินทางไปยังดินแดนแถบนอกกำแพงใหญ่ และยังนำสมัครพรรคพวกติดตามไปด้วย เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงที่เหลือทิ้งไว้ภายในดินแดนในอาณัติ จึงมีแต่เจ็ดระเบิดสังหาร (ซีเจ็ดบ้อลี้ฮุ้น) ตั้งกี้เทียว และชิงฟ้งเกาสองสามีภรรยา ดังนั้นเองชิงฟ้งเกาจึงได้แสดงวรยศหักหลังขึ้น โดยฆ่าตั้งกี้เทียวและพากันหลบหนีออกมาจากค่ายโจรแห่งนั้น

จวบจนเมื่อสองมหากาฬพิภพกลับยังค่ายเดิมแล้ว เมื่อทราบเข้าก็บันดาลโทสะจนฟ้าเป็นแผ่นดินสะเทือน ส่งคำประกาศไปทั่วทุกแห่งหนของวงโจรในแผ่นดินว่า ภายในระยะห้าปีนี้ หากแม้นสองอินทรีแห่งเตียงกุ้ยมิยอมกลับไปสารภาพผิด รับโทษทัณฑ์ตามคำพิพากษาแล้ว ในเดือนสุดท้ายของปีที่ห้า มันจะมาล้างชีวิตทั้งครอบ-ครัวให้หมดสิ้น

ชิงฟ้งเกาและภรรยาจึงรู้สึกสำนึกได้ทันทีว่า ตลอดทั่วทั้งพสุธาอันกว้างขวางไพศาลนี้ ปราศจากที่อยู่อันปลอดภัยพอจะพำนักพักกายอีกได้แล้ว หลังจากใคร่ครวญกันอย่างสุขุมรอบคอบ จึงมีความเห็นพ้องต้องกันว่า นอกจากมาตุภูมิถิ่นเกิดตนเท่านั้นซึ่งทางนอกเมืองคุนมินแถบเทือกเขาโง้วฮั่วซัวเท่านั้น จึงจะเป็นที่ซ่อนเร้น

พำนักกายอันประเสริฐสุด

ดังนั้นเอง สองสามีภรรยาพร้อมด้วยชิงเจี๊ยบ จึงพากันมาพำนักอย่างซ่อนเร้นอยู่ในหมู่บ้านชิงแกซึ่ง ใช้ชีวิตอย่างปกปิดเป็นเวลาหลายปี แต่คาดมิถึงเลยว่า วันสุดท้ายของกำหนดห้าปีคือวันนี้ สองมหากาฬพิภพกลับได้รีบรุดตามมาจนประสบพบ

สองมหากาฬพิภพพอถึง ชิงพ้งเกาก็ทราบว่า อาศัยพลังฝีมือของตนพร้อมด้วยภรรยา ไม่มีทางจะต้านทานรับมือต่อสองพี่น้องมหากาฬนี้ได้เลย มิหนำซ้ำ พอได้คิดถึงการกระทำอันชั่วช้าเลวทรามของตนเมื่อคราครั้งก่อน ๆ แล้ว มาตรแม้นจะเสียชีวิตไปก็เป็นโทษทัณฑ์อันสมควรอยู่ เพียงแต่คิดจะอาศัยความวิงวอนขอร้องรักษาชีวิตของชิงเจี๊ยบเอาไว้ เพื่อสืบตระกูลตนอีกต่อไป

แต่ชิงหงีกลับมิอาจจะกล้ำกลืนโทสะครั้งนี้ได้ จึงแผดเสียงด่าขึ้นทันที อันสองมหากาฬพิภพนี้เป็นพี่น้องฝาแฝดที่พิการมาแต่กำเนิด หนึ่งนั้นทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ มาตรแม้นจะตั้งนามตนเองว่าเป็นฟ้าพิการฟ้าสังหารแต่ก็มีความเกลียดชังเคียดแค้นยิ่งนัก หากผู้อื่นได้เรียกมันทั้งสองว่าพิกลพิการ เมื่อได้ยินเสียงชิงหงีด่าก้องด้วยความแค้นเคืองเช่นนั้น ทำให้มันทั้งสองบันดาลโทสะพลุ่งขึ้น จนบังเกิดความอำมหิตอย่างเหลือล้น

ฟ้าพิการ (เทียนชั้ง) เจียวฮ่วยเปล่งเสียงหัวร่ออันพิกลพิสดารขึ้น แล้วจึงกล่าวว่า

"คาดมิถึงว่าชิงเกาเนี้ยยังจะมีกระดูกที่แข็งไปกว่าชิงเล่าลักอีก ประเสริฐแล้วเราพี่น้องทั้งสองในวันนี้ หากแม้นมิสามารถให้เจ้าได้ตายอย่างมีความสุขสบายแล้ว นับแต่นี้ต่อไป ในบู๊ลิ้มของแผ่นดิน จะไม่มีสองมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนชังซัวะ) อีกต่อไป"

ชิงหงีร้องขึ้นด้วยความสลดรันทดว่า

"พ้งเกา ยังไม่ร่วมมือเข้าเสี่ยงกับมันอีกหรือ"

ร้องพลางกระโดดพุ่งขึ้นจากพื้น กางนิ้วทั้งสิบคลี่ออกด้วยกระบวนท่าอินทรีโหยโฉบเหยื่อ (กีเองผักโซ่ว) จนปรากฏเสียงอึงคะนึงกึกก้องจู่โจมเข้าใส่ฟ้าพิการเจียวฮ่วย ด้วยอานุภาพที่น่าตื่นตระหนกไม่น้อย

แต่ยามนางบันดาลโทสะจนลืมตัว พอลงมือได้ก็จู่โจมไปด้วยกระบวนท่าที่ถือสากันอย่างยิ่งในวงการต่อสู้ เพราะท่าอินทรีโหยโฉบเหยื่อนี้ จะได้ใช้ก็แต่จัดการกับผู้ที่มีฝีมือต่ำต้อยกว่าตนมากมายเท่านั้น หากแม้นประสบพบกับผู้มีฝีมือสูงส่งไปกว่าแล้ว มีทางเดียวเท่านั้นที่จะได้รับ คือไม่บาดเจ็บสาหัสก็ต้องตายคามือ

ชิงพังเกาเมื่อเห็นภรรยาที่รักใช้กระบวนท่านี้ออกไป ทราบว่าย่อมจะต้องเป็นที่เสียเวทีอย่างแน่แท้แล้ว จึงตะโกนขึ้นด้วยความตื่นตระหนกแต่ก็ห้ามปรามมิทันแล้ว

ฟ้าพิการ (เทียนชั้ง) เจียวฮ่วยเมื่อเห็นชิงหงีพุ่งละลิ่วมาทางเบื้องสูงเช่นนั้น ก็เพลาเหตุเตี้ยเข้าไปอีกในทันที ร่างซึ่งต่ำเตี้ยอยู่แล้วจึงกลับเตี้ยต่ำไปอีกถึงสองสามเซียนแทบเรี่ยดิน ชิงหงีนั้นทุ่มเทพลังจู่โจมไปจนเต็มที่ เมื่อเห็นคู่มือที่อยู่เบื้องหน้าไม่หลบหลีกเช่นนั้น กำลังคิดว่าต้องจู่โจมประสบผลเป็นแน่ในครั้งนี้ ซึ่งอย่างน้อยก็พอจะเสี่ยงชีวิตให้ตกตายลงไปกับศัตรูได้ แต่หากคาดไม่ถึงเลยว่า ฟ้าพิการเจียวฮ่วยจะมีวิชาย่อกระดูกอันสูงสุดยอดถึงเพียงนี้ รอจนเมื่อพลังของชิงหงีซึ่งทุ่มเทไหมออกไปจนหมดสิ้น ได้คลายลงเพราะเกร็งอยู่มิตลอดแล้ว ฝ่ามือทั้งสองจึงเคลื่อนออกด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ตะปบคว้าเอาข้อมือทั้งสองของชิงหงีไว้ สลัดเบา ๆ เพียงครั้งเดียว ชิงหงีพลันรู้สึกเจ็บแปลบไปทั่วร่าง แขนทั้งสองเดาะหลุดจากกันทันที

ชิงหงีเมื่อกรีดร้องอย่างเจ็บปวดขึ้น และร่วงล้มลงกับพื้นไป ชิงพังเกาบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจปานหัวใจจะแหลกสลาย

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยขยับร่างพุ่งปราดเลียดดินไป วิ่งวนรอบร่างชิงพังเกาและฟาดเจี๊ยบพ่อลูกไปหนึ่งตลบอย่างรวดเร็ว ซึ่งความรวดเร็วของฝีเท้าครั้งนี้แทบเป็นสิ่งที่สายตามิอาจจะมองดูได้ทันเลย จากนั้นจึงหยุดยืนที่เบื้องหน้าชิงพังเกา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่าไปว่า

"ชิงเล่าลัก หากแม้นเจ้าสามารถอดทนไม่ออกจากวงที่เราขีดนี้แม้ก้าวเดียว โดยยอมนั่งมองดูเราสองพี่น้องลงโทษภรรยาของเจ้า เราสองพี่น้องก็ยินดีละเมิดกฎความเคยชินสักครั้ง โดยปล่อยชีวิตของลูกน้อยเจ้าไปตามยถากรรม มาตรมิเช่นนั้นเจ้าคิดจะลงมือต่อสู้กับเราสองพี่น้องบ้างก็ตามใจเจ้าได้เต็มที่ เจ้าตัดสินใจเอาเองเถิด"

ชิงพังเกาก้มหน้ามองไป เห็นบนพื้นอันแข็งแกร่ง มิทราบว่าฟ้าพิการเจียวฮ่วยใช้วิธีเช่นไร จึงได้วาดวงกลมไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดูชิงเจี๊ยบ เห็นฟ้าพิการนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยสีหน้าอันเด็ดเดี่ยวมั่นคง โดยมิเกรงกลัวและไม่มีความตื่นตระหนกด้วย กลับหนักแน่นเยือกเย็นไปกว่าตนอีกมากมายนัก เพียงแต่ในดวงตาเท่านั้นที่มีน้ำตาคลออยู่แวววับ เข้าใจว่าคงเป็นเพราะเห็นมารดาได้รับอันตรายจนร่วงพุ่งไปแล้วนั่นเอง

ชิงพังเการู้สึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะคาดคิดมิออกว่า บุตรชายที่มีอายุเพียงสิบสองปีของตนกลับมีนิสัยเป็นถึงเช่นนี้ ในเวลาหลายปีที่ผ่านไป ตน

มาตรแม้นจะมีความรักใคร่ทะนุถนอมต่อบุตรชายโทนเพียงคนเดียวของตนเป็นอย่างมาก แต่จวบจนกระทั่งในวันนี้ ตนจึงได้ดูออกถึงว่า บุตรชายของตนคนนี้ผิดแปลกแตกต่างไปกับเด็กอื่น ๆ มากมายนัก และทราบเป็นอันดีว่า หากแม้นเด็กผู้นี้เติบโตสมบูรณ์ในภายภาคหน้า ย่อมจะต้องมิใช่เป็นเช่นสามัญชนอันดาษดื่นอย่างแน่นอน จึงตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวโดยมิให้บุตรชายตนต้องตายจากไปในขณะนี้ดังนั้นเอง มาตรจะเสียสละในทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิต ก็ไม่เป็นสิ่งเสียดายอีกแล้ว

ความคิดนี้ได้พุ่งปราดขึ้นสู่สมองอย่างรวดเร็ว ซิงพ้งเกาทราบดีว่า สองมหา-กาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซัวะ) ที่จะลงโทษต่อภรรยาของตนนั้น คงต้องเป็นทัณฑ์ทร-มานที่อเนจอนาถจนมิอาจจะดูอยู่ได้ แต่ก็ตกลงใจจะฝืนทนเอาไว้ โดยคิดเสียว่าจะอย่างไรก็ตายเพียงประการเดียวเท่านั้น เพียงแต่จะตายไปด้วยวิธีการอันใดไยจะต้องไปเกี่ยงให้ผิดแปลกจากกันเล่า

ฟ้าพิการ (เทียนซั้ง) เจียวฮ่วย จ้องมองดูสีหน้าท่าทางของซิงพ้งเกาแล้ว ก็ทราบว่าซิงพ้งเกายอมเป็นผู้ชมการแสดงของมันตามที่ได้เสนอออกไป จึงหัวร่อด้วยความปีติยินดี สันดานอันเหี้ยมโหดที่มีมาแต่กำเนิดนั้น ทำให้มันได้มีความคิดอันบ้าคลั่งอย่างผิดมนุษย์เกิดขึ้น นั่นคือว่า ในยามผู้อื่นยิ่งบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจเท่าใด มันยิ่งมีความปีติยินดีมากขึ้นเท่านั้น

ดังนั้น มันจึงเหลียวหน้ากลับไป ทำไม้ทำมืออย่างรวดเร็วกับฟ้าสังหารเจียว-เล้า ที่ยืนนิ่งโดยมิเคยเคลื่อนไหวอยู่ตั้งแต่เดิม อย่างที่ผู้อื่นไม่มีทางจะดูออกเข้าใจได้ เจียวเล้าพลอยหัวร่อขึ้นด้วยความปีติยินดีบ้าง รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของคนทั้งสองนั้นยิ่งสร้างความน่าหวาดกลัวให้กับผู้ประสบพบเห็นมากไปกว่ายามมีโทสะของมันเสียอีก มันคล้ายดั่งกับสัตว์น้อยที่ปราศจากแรงต้านทานขัดขืน ได้เห็นรอยยิ้มที่ปรากฏอยู่บนสีหน้าของนายพรานเช่นกัน

ซิงหงีที่สิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวดเมื่อครู่ ขณะนี้เมื่อถูกความเย็นจัดของพื้นอันแข็งแกร่งแล้ว จึงได้สติขึ้นอย่างแช่มช้า ครางเบา ๆ ด้วยความเจ็บปวดรวด-ร้าว เจียวฮ่วยเมื่อได้ยินเสียงนี้เข้า พลันบังเกิดความยินดีเป็นที่ยิ่ง พุ่งร่างปราดเข้าไปอย่างฉับพลันทันที จี้สกัดจุดบนร่างของนางไปอย่างรวดเร็ว มันเป็นวิชาจี้สกัดจุดที่เร้นลับเฉพาะของสองมหากาฬพิภพ ซึ่งทำให้ผู้ถูกจี้จะมิอาจเคลื่อนไหวร่างได้เลยแม้แต่เล็กน้อย แต่กลับมิต้องสิ้นสติสมประดีไป

ครั้นแล้ว ก็หันไปผงกศีรษะกับเจียวเล้าเบา ๆ เจียวเล้าจึงขยับไหล่เล็กน้อย

ร่างจึงปราดเข้าไปหา ก้มร่างลงกระชากเสื้อผ้าของชิงหงีหลุดติดมือออกอย่างง่ายดาย เสื้อนวมอันหนาหนักของชิงหงีจึงได้ถูกกระชากขาดออกมาผืนใหญ่

ดังนั้นเอง ทรวงอกอันเปล่าเปลือยอวบอูมของชิงหงีจึงปรากฏต่อสายตาและสายลมอันหนาวเหน็บ สายตาของสองมหากาฬพิภพนั้นได้สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจปานกรีดเฉือนกับชิงพ้งเกาอย่างสาหัส เดือดดาลคลั่งแค้นจนแทบจะลุกขึ้นโถมไปเสี่ยงชีวิตอย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง แต่พอมือได้สัมผัสถูกกับร่างของบุตรชายที่ข้างกายเข้า ฟันทั้งสองในปากก็ต้องขบกันอย่างแนบแน่น โลหิตจากโคนฟันได้ไหลปรี่ออกจากมุมปากแล้วอย่างแช่มช้า

ความเจ็บปวดชอกช้ำที่ชิงหงีได้รับอยู่ในขณะนี้ ยิ่งไม่มีวาจาอันใดจะสรรมาเปรียบเทียบได้แม้แต่หนึ่งในหมื่น นางรู้สึกเย็นวาบที่ทรวงอก จากนั้นก็มีการกระ-ชากอย่างรุนแรงอีกหลายครั้ง จนทำให้นางต้องเปล่าเปลือยอยู่ท่ามกลางลมหนาว โดยปราศจากอาภรณ์ปิดป้องร่างแล้ว ความเจ็บปวดของแขนทั้งสองมาตรแม้นจะแปลบเข้าจับใจ ลมหนาวทำให้นางต้องสั่นสะท้านขึ้นทั้งร่าง แต่ยังมิอาจจะเทียมเทียบเปรียบกับความอับอายและทอดอาลัยที่บังเกิดขึ้นในยามนี้ นางพยายามใช้กำลังทุกส่วนสัดเท่าที่มีของร่างขึ้นดิ้นรน แต่มิอาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้แม้แต่น้อย มาตรแม้นจะคิดอ้าปากตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ ก็มิอาจจะทำได้ นางมีความรู้สึกว่าแต่ละส่วนสัดของร่างกำลังถูกย่ำยี ทำให้นางเข้าใจว่าจะต้องมีเหตุการณ์อันน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงปรากฏขึ้นแล้ว

แต่นางนอกจากครวญครางขึ้นแล้ว ก็มิอาจจะดิ้นรนขัดขืนอย่างไรได้ ในขณะนี้ นางรู้สึกว่าทั้งเจ็บปวดทั้งหนาวเหน็บ ทั้งอับอายและทั้งขมขื่น กอปรกับความท้อแท้ทอดอาลัยที่บังเกิดขึ้น ส่วนสัดในร่างที่ถูกย่ำยีบังเกิดความปวดชา นางเคียดแค้นชิงชังในสามีของนาง แม้กระทั่งบังเกิดความเคียดแค้นชิงชังในมนุษย์ทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ดังนั้นนางจึงหลุบตาทั้งสองลงอย่างสนิทแน่น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเพลางครุ่นคิดว่า มาตรแม้นเราตายจากไปแล้ว เราก็จะกลับกลายเป็นปิศาจอันคลุ้มคลั่งมาล้างแค้นทุกคนที่มีอยู่ให้สาสมไป

ชิงเจี๊ยบที่มีอายุเพียงสิบสองปี เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์อันสุดแสนจะทารุณโหดเหี้ยม ดั่งราวกับสัตว์ป่าที่ปราศจากน้ำใจมนุษย์ ตกอยู่ท่ามกลางสภาวะอันหมดหวังการช่วยเหลือใด ๆ นี้แล้ว รู้สึกจะเป็นผู้ที่มีอายุเยาว์วัย และเป็นผู้ปราศจากความผิด แต่ต้องถูกข่มขู่ให้ดูอยู่กับตา มาตรแม้นเรื่องราวใด ๆ ในพิภพ ส่วนมากยังมิอาจจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่ธรรมชาติก็ได้ให้สัญชาตญาณอันพิสดารกับชิง-

เจี๊ยบติดตัวมาอยู่ด้วย นั่นคือมิว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงอย่างไรแล้ว ก็จะไม่กระทำในสิ่งที่กำลังความสามารถของตนไม่มีทางกระทำได้ อาจบางทีเทพยดาฟ้าดินจะชดใช้ทดแทนต่อชะตากรรมอันอเนจอนาถของชิงเจี๊ยบบ้างก็เป็นได้กระมัง แต่ทว่ามันเป็นการชดใช้ทดแทนที่พิสดารและประหลาดล้ำเหลือเกิน

ชิงเจี๊ยบมองดูมารดาผู้บังเกิดเกล้าของตนที่ถูกย่ำยีจากเดียรัจฉานทั้งสองตัว-อย่างตำตา มองดูบิดาผู้ให้กำเนิดตนที่มัวคำนึงถึงแต่ชีวิตตน สะกดกลั้นกล้ำกลืนต่อความรังแกเหยียดหยาม ที่มิว่าผู้ใดใครอื่นก็มิอาจจะทนทานอยู่ได้ ชิงเจี๊ยบมาตร-แม้นจะชอกช้ำขมขื่นใจเป็นที่สุด แต่ต้องระงับใจมิให้ร่ำไห้ออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว อาจบางทีจะเพราะว่า เป็นสามัญสำนึกของเด็กที่มีอัจฉริยะอันสูงส่งได้บังเกิดขึ้นแล้วก็เป็นได้

หากแม้นตนอ่อนแอไร้ความเข้มแข็ง จะต้องตัวสั่นระรัวร้องไห้คร่ำครวญขึ้นแล้ว แต่หากแม้นตนกล้าหาญแกร่งกร้าว ก็ควรจะสลัดละทิ้งเรื่องราวทุกประการไปปกป้องคุ้มครองต่อมารดาผู้บังเกิดเกล้าของตน แต่ชิงเจี๊ยบกลับมิได้กระทำอย่างไรขึ้นเลย มีแต่อากัปกิริยาอันพิสดารอย่างยิ่ง นั่งด้วยอาการงุนงงเซื่องซึมอยู่กับพื้น สองมหากาฬพิภพหากแม้นได้ทราบถึงการตกลงใจอันเด็ดเดี่ยวมั่นคง และสีหน้าท่าทางของชิงเจี๊ยบในเวลานี้แล้ว น่ากลัวคงจะไม่คำนึงถึงคำมั่นสัญญาแต่อย่างไร ก็จะต้องจับชิงเจี๊ยบฆ่าให้สิ้นเรื่องหมดราวกันเป็นเด็ดขาด

แต่สองมหากาฬพิภพไหนเลยจะไปสนใจสังเกตในเด็กผู้นี้เล่า มันทั้งสองกำลังใช้ความบ้าคลั่งดั่งสัตว์ป่าเข้ากระทำในสิ่งที่สบใจของมันอย่างหน้ามืดตามัว มันทั้งสองใช้มือใช้เท้า ใช้ในความเลวทรามอุบาทว์ทุกประการเท่าที่มี เข้าย่ำยีข่มขืนต่อสตรีที่ปราศจากกำลังจะขัดขืนดิ้นรน สร้างความพึงพอใจสุขสดชื่นของมัน

และแล้วมันทั้งสองเมื่อสบอารมณ์สมใจแล้ว จึงพากันเหลียวหน้ากลับไป ฟ้าพิการเจียวฮ่วยใช้มืออันพิการผิดมนุษย์ของมัน ขึ้นทำท่าอยู่หลายครั้งชี้ไปที่ชิงพังเกา พลางกล่าวด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มว่า

"ประเสริฐมาก ชิงเล่าลัก นับว่าเจ้าแกร่งกร้าวพอตัว ไม่เพียงแต่ชีวิตของลูกชายเจ้าคนเดียวเท่านั้น แม้กระทั่งของเจ้าก็นับว่าได้เก็บตกมาเช่นกัน เราเจียว-เล่าตั่วเมื่อมีความปีติยินดีขึ้นแล้ว แม้กระทั่งเจ้าก็จะอภัยให้ไปเลย หากแม้นเจ้ายังยินยอมติดตามเป็นสมัครพรรคพวกเรา เรายังจะให้ความรักกรุณากับเจ้า เฉกเช่นเมื่อคราครั้งก่อนด้วย ?"

ชิงพังเกาเหลียวมองดูชิงเจี๊ยบแว่บหนึ่ง นั่นมันเป็นสายตาอันเด็ดเดี่ยวมั่นคง

ที่ได้ตกลงใจสละแล้วในทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งชีวิต เพื่อจะต่ออายุของบุตรชายให้ดำเนินดำรงคงต่อไป และในฉับพลันนั้น ก็บังเกิดความรู้สึกพลุ่งพล่านอลเวงเหนือกำลังแรง จนต้องเหลียวหน้ากลับไปกล่าวกับเจียวฮ่วยว่า

"เจ้าต้องรับปากว่า ภายในสิบปีนี้จะไม่ทำอันตรายต่อเด็กผู้นี้เป็นเด็ดขาด ?"

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยผงกศีรษะ พลางกล่าวว่า

"เวาเจียวเล่าตั๋ว มีวาจาอันเป็นสัจจะแต่ไหนแต่ไรแล้ว เจ้ายังมิเชื่ออีกหรือ ?"

ชิงพ้งเกากล่าวเสียงกร้าวขึ้นว่า

"ประเสริฐแล้ว อย่างนั้นเราพอวางใจได้เต็มที่แล้ว"

พร้อมกับคำพูดที่กล่าวออก ชิงพ้งเกาได้เดินอย่างเชื่องช้ามาที่ทางด้านหลังของฟ้าพิการเจียวฮ่วย ที่เบื้องหลังของฟ้าพิการเจียวฮ่วยนั้น คือร่างที่นอนแน่นิ่งด้วยเพลงเพ็นเอเนจอนาถ น่าสมเพชเวทนาของชิงหงี ร่างอันสวยงามเปล่าเปลือยของเหล่าท่าดงนอนสั่นระริกอยู่กับพื้น ดวงตาปรากฏเพลิงโทสะพลุ่งออกจนเห็นได้ชัด พลางเหวี่ยงฝ่ามือทั้งสองออกด้วยกระบวนท่าปีกสองครองคู่ (ปีจี้ซังปวย) มือซ้ายและขวาได้ใช้ออกไปในกระบวนท่าเดียวกัน หนึ่งนั้นฟาดไปยังจุดเฮี่ยงจู ทางใบหูของฟ้าพิการเจียวฮ่วย อีกหนึ่งจู่โจมไปยังคอหอยอันเป็นจุดอันตราย

อันวิชาท่าปีกสองครองคู่นี้นับว่าเป็นวิชาท่าไม้ตายของเพลงฝ่ามืออินทรีเทพยดา (ทาเตียวเจี้ยฮวบ) ซึ่งสร้างเกียรติภูมิให้กับชิงพ้งเกามาอย่างมาก การจู่โจมในครั้งนี้ของชิงพ้งเกา ยังเปี่ยมไปด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาล และความเศร้าสลดรันทดแห่งสุดซึ้ง จึงมีอานุภาพที่รุนแรงอย่างผิดปกติ อย่าว่าแต่ฟ้าพิการเจียวฮ่วยกำลังเผลอเวะหว่างการปลาบปลื้มยินดีจนลืมตัว ซึ่งจะอย่างไรก็คาดคิดมิถึงว่า ชิงพ้งเกาจะกล้าจู่โจมลงมาอย่างฉับพลันกะทันหัน รอจนเมื่อได้สติรู้สึกตัวขึ้น พลังฝ่ามือนั้นได้ไปถึงเข้าที่ศีรษะจนหวุดหวิดแล้ว

แต่ฟ้าพิการเจียวฮ่วยที่สามารถได้รับการยกย่องจนมีชื่อเสียงกึกก้องทั่วแผ่นดินเช่นนี้ หาใช่เป็นการได้มาอย่างโชคช่วยไม่ ฝ่ามือที่ชิงพ้งเกาจู่โจมออกอย่างสุดกำลังสุดชีวิตนี้ ลำคอของเจียวฮ่วยพลันคล้ายได้ยืดยาวขึ้นกว่าเดิมไปอีกหลายนิ้ว ร่างมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว แต่ศีรษะกลับยืดยาวหลบเลี่ยงออกจากที่เดิมไป หลบหลีกจากการจู่โจมของชิงพ้งเกาได้อย่างพิสดารประหลาดล้ำ ดังนั้นเอง ท่าจู่โจมของชิง-พ้งเกาจึงพลาดผิดไปจากจุดหมายโดยสิ้นเชิง

การจู่โจมอย่างมิทันให้รู้ตัวของชิงพ้งเกาในครั้งนี้ ด้วยเจตนาที่จะให้สำเร็จได้ในครั้งเดียว แต่เมื่อจู่โจมพลาดผิดไปแล้ว จึงสำนึกตัวได้ทันทีว่า ความหวังที่จะใช้

ชีวิตเข้าแลกชีวิตของมันได้อันตรธานไปหมดสิ้นแล้ว แต่เจตนาที่ยอมตายอย่างเด็ด-เดี่ยวมั่นคงของตน ยังมิได้เปลี่ยนแปรไป จึงย่อร่างลงเล็กน้อย กระบวนท่าฝ่ามือหลุบปีกโฉบพื้น (เพ่งชาเลาะอี้) ฝ่ามือทั้งสองไขว้สลับฟาดลงอย่างฉับพลันทันด่วนใจกลางฝ่ามือหงายออกกระแทกตรงไปยังทรวงอกด้วยกำลังที่สุดตัว

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยหัวร่อแค่น ๆ อย่างโหดเหี้ยมเย็นชา ขยับร่างออกไปเพียงเล็กน้อย จนหลบหลีกจากการจู่โจมไปได้อย่างง่ายดาย มือขวาได้ตวัดฟาดออกไปจี้สกัดจุดปี่นเฮียงฮวกทางข้างจมูกของชิงพ้งเกา การหลบหลีกและตีโต้นี้ มีความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ แทบมิทันตั้งรับได้เลย

ชิงพ้งเกาขบกรามอย่างแนบแน่น พุ่งร่างเลี่ยงหลบออกทางด้านหลังอย่างสุดชีวิต ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดตามติดไปโดยไม่หยุดยั้งรั้งรอ วิชาท่าฝ่ามืออินทรีเทพ-ยดา (ซิ่งเตียวเจี้ยฮวบ) ที่คร่ำเคร่งฝึกปรือมาเป็นเวลาหลายปี ไม่เพียงแต่จะจู่โจมตะลุยเข้าใส่จุดสำคัญ ภายในร่างของฟ้าพิการเจียวฮ่วยอย่างหนักหน่วงเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังมิได้คำนึงถึงความปลอดภัยในฝ่ายตนอีกด้วยแม้แต่น้อย แต่ละกระบวนท่าต่างเปี่ยมไว้ด้วยเจตนาจะตกตายไปพร้อมกันอย่างเด่นชัด เป็นการตะลุยจู่โจมโหมใส่อย่างไม่คิดชีวิตอีกแล้ว

อันการจู่โจมในแบบนี้ นอกจากฝ่ายตรงข้ามจะเป็นศัตรูคู่อาฆาตอย่างมิยอมร่วมฟ้า และทางฝ่ายตนได้ตั้งเจตนาจะตายไปอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว ในบู๊ลิ้มย่อมไม่มีผู้ใดใครจะใช้ออกอย่างแน่นอน ฟ้าพิการเจียวฮ่วยมาตรแม้นจะทรงพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงล้ำ แต่กับการจู่โจมอย่างไม่คำนึงถึงชีวิตนี้ ก็ต่อต้านกินแรงเป็นที่สุด แต่สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือ พลังฝีมือของชิงพ้งเกาหาใช่ต่ำทรามธรรมดาไม่ แต่ชิงพ้งเกาหากคิดจะทำร้ายเจียวฮ่วยให้ตายคามือนั้น ยิ่งเป็นสิ่งที่มิอาจจะกระทำได้ดั่งใจนึกเลย

การต่อสู้อย่างดุเดือดรุนแรงผ่านไปเป็นเวลาชั่วครู่ ชิงพ้งเกาเริ่มรู้สึกมีกำลังที่ไม่ปะติดปะต่อกันแล้ว เพราะการต่อสู้โหมเข้าใส่แต่ละครั้งจนสุดตัวนี้ เป็นที่เสื่อมเสียพลังภายในอย่างรุนแรง เมื่อเห็นเจียวฮ่วยยังคงปิดป้องต้านทานตะลุยจู่โจมของตนอยู่ได้อย่างง่ายดาย โดยไม่มีช่องว่างรอยโหว่พอจะให้ตนฉวยโอกาสได้เลยมิหนำซ้ำ ฟ้าสังหารเจียวเล้ายังยืนคุมเชิงดูอยู่ด้วยสายตาอันโหดเหี้ยมเย็นชา หากแม้นมันลงมือร่วมด้วยอีกเมื่อใด ตนย่อมจะต้องตายไปในทันทีอย่างไม่มีทางหนีรอดออกไปได้เลย มิหนำซ้ำ เป็นการตายอย่างอเนจอนาถสุดจะกล่าวได้อีกด้วย

ลานกว้างของบ้านชิงพ้งเกาไม่กว้างขวางเท่าใดนัก ทั้งสองได้ใช้ความรวดเร็วกระโดดเลี่ยงจู่โจมกันไปมาอยู่ภายในลาน แต่ละครั้งมักได้เฉียดผ่านร่างของฟ้าสัง-

หลายเจียวเล้าไปอยู่บ่อยครั้ง แต่เจียวเล้ายังคงยืนอย่างเยือกเย็นเป็นสง่าอยู่กับที่ โดยแทบไม่ขยับกายเคลื่อนไหวเลยแม้แต่น้อยด้วย

และนั้น วิชาท่าฝ่ามืออินทรีเทพยดาของชิงพ้งเกาที่มีอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดกระบวนท่า ได้ใช้ไปจนแทบหมดสิ้นแล้ว ชิงพ้งเกาสำนึกตัวอย่างแจ่มแจ้งว่า สิบกระบวนท่าสุดท้ายในวิชาท่าเพลงฝ่ามือของตน เป็นไม้ตายที่ไม่มีเวลาหยุดยั้งของฝ่ามืออินทรีเทพยดาแล้ว ฟ้าพิการเจียวฮ่วยมาตรแม้นจะมีความเก่งกล้าสามารถเป็นอย่างยิ่ง แต่ในช่วงพริบตามันก็มิกล้าจะเลินเล่อประมาทต่อการตะลุยฟันของตนได้

ชิงพ้งเกาเมื่อใช้วิชาท่านี้ออกไปแล้ว ร่างได้ค่อยขยับเข้าไปใกล้กับร่างของฟ้าพิการ (เทียนฮุ่ย) เจียวเล้าทีละน้อย ในช่วงพริบตานั้น ความสำนึกได้พุ่งปราดเข้าสู่ห้วงสมองดั่งราวกับประกายไฟ แขนทั้งสองจึงได้แยกออกจากกันอย่างแช่มช้า ดูเหมือนมิได้ปราดแต่ผิวเผิน จะเข้าใจว่าเปิดช่องว่างให้กับศัตรู แต่ความจริงแล้วกลับเป็นที่ได้แฝงอยู่มีอย่างเปี่ยมล้นสงสุดนัก เพราะกระบวนทางด้านล่างนั้นคือศอกที่ได้ตั้งขึ้น และกระบวนอันโหดร้ายดุดันก็จะต้องใช้ออกแล้ว ซึ่งฟ้าพิการเจียวฮ่วยเห็นว่า กระบวนท่านี้ของชิงพ้งเกาคงดุดันยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่

แต่แล้ว กระบวนท่าเดิมของชิงพ้งเกากลับมิได้แปรเปลี่ยน ร่างนั้นกลับพลันหมุนเดินวิ่งเข้าหาฟ้าสังหารเจียวเล้าที่อยู่ข้างกาย กางแขนทั้งสองโอบรัดเอาไว้อย่างแนบแน่น การกางแขนเข้ารัดคนนี้ ความจริงเป็นการต่อสู้ของเหล่าอันธพาลที่ปราศจากฝีมือ สองมหากาฬพิภพจะอย่างไรก็คาดคิดมิถึงว่า ชิงพ้งเกาจะใช้การกระทำแบบนี้ออกมาในยามคับขัน ฟ้าพิการเจียวฮ่วย เมื่อเห็นชิงพ้งเกาได้สละจากตนโดยหันไปกอดร่างเจียวเล้าเอาไว้อย่างฉับพลันทันด่วนเช่นนั้น ต้องชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่ก็จะมีวิธีการอันใดให้มันได้คลี่คลายในขณะนี้อีกเล่า

ชิงพ้งเกาทุ่มเทพลังทั้งตัวไว้ภายในแขนทั้งสอง ใช้ความรุนแรงดั่งราวกับคีมเหล็กรัดร่างของฟ้าสังหารเจียวเล้าเอาไว้แนบแน่น เจียวเล้าต้องบังเกิดความตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นชิงพ้งเกาอ้าปากงับมาที่คอหอยของมัน เจียวเล้าผู้นี้ยามปกติมีพลังฝ่ามือและกำลังภายในที่ยอดเยี่ยมแกร่งกล้า ซึ่งเปรียบกับพลังอันยืดหยุ่นและวิชาตัวเบาที่สูงล้ำของเจียวฮ่วยแล้ว ก็ทัดเทียมเคียงคู่กัน ส่วนวิชาท่าย่อกระดูกของมัน ไม่มีทางทาบติดกับฟ้าพิการเจียวฮ่วยที่เป็นพี่ชายเลย ขณะนี้มันใช้กำลังภายในอันแกร่งกล้าวสมบูรณ์ แผ่พุ่งไปทั่วทั้งร่างอย่างรุนแรง แต่ในช่วงกะทันหันเพียงพริบตานี้ ยังไม่มีทางจะกระทำได้ดั่งใจคิด

เรื่องราวที่อุบัติขึ้นนั้น เป็นไปได้ในเพียงชั่วพริบตาเดียว ฟ้าสังหารเจียวฮ่วย หากแม้นปล่อยให้ชิงพ้งเกากัดถูกคอหอยแล้ว ต่อให้มันมีพลังฝีมือที่สูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ต้องขาดใจตายไปในทันที ไยจึงไม่สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับมันเป็นอย่างยิ่งด้วย แต่อย่างไรมันก็เป็นผู้ที่ผ่านการต่อสู้อย่างช่ำชองโชกโชนมาแล้ว ในยามอันตรายที่หวาดเสียวอย่างสุดแสน พลันมีปฏิกิริยาอันเกิดขึ้นด้วยความเคยชินอย่างรวดเร็ว ที่บุคคลธรรมดามิอาจจะมีได้

มันยักไหล่ทั้งสองขึ้นจนสูง และศีรษะก็ก้มลงต่ำ ทำให้ลำคออันแบบบางไร้กำลังถูกกดเอาไว้ด้วยปลายคางและทรวงอก ชิงพ้งเกาเมื่ออ้าปากงับไป จึงกัดถูกแต่ที่ริมฝีปากล่างและปลายคางของมันเท่านั้น ฟ้าสังหารเจียวเล้าทั้งเจ็บปวดและคั่งแค้น แขนทั้งสองได้สลัดอย่างรุนแรง พร้อมกับเสียงตวาดก้องร้องขึ้น พลังภายในจากท้องน้อยและทรวงอก ได้แผ่พุ่งขึ้นจนสุดตัว แขนที่รั้งกระชากอย่างรุนแรงนั้น พลันก็พอเคลื่อนไหวได้ สอดเข้าไปภายในช่องว่าง จิ้มถูกจุดแห่งความตายที่ชายโครงชิงพ้งเกาทันที

อันจุดสำคัญแห่งนี้ เป็นจุดที่เมื่อถูกแล้วจะไม่มีทางรอดได้เลย อย่าว่าแต่ฟ้าสังหารเจียวเล้าในยามตื่นตระหนกและเดือดดาล ได้พุ่งพลังออกไปอย่างรุนแรง ชิง-พ้งเกาจึงขาดใจตายในไปทันที โดยมิได้ส่งเสียงร้องอย่างไรขึ้นแม้แต่คำเดียว

ฟ้าสังหารเจียวเล้าคลำปลายคางที่ถูกชิงพ้งเกากัดจนโลหิตไหลโซม จ้องมองดูซากศพที่ระทวยอยู่กับพื้นด้วยสายตาอันเย็นชายะเยือก แต่สีหน้ายังคงเป็นไปในปกติ โดยมิได้เดือดดาลคลั่งแค้นอย่างไรเลย คล้ายดั่งกับว่า เรื่องราวใด ๆ ในพิภพ มิอาจจะสร้างความหวั่นไหวให้กับอารมณ์มันได้เลยก็ปานกัน

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ให้ความกรุณากับมันอย่างง่ายดายแล้ว ที่ได้ตายไปอย่างสบายมิต้องทรมาน"

พลันหวนคิดขึ้นได้ว่า ภายในลานบ้านแห่งนี้ นอกจากจะมีมันสองพี่น้องแล้ว ยังมีอีกผู้หนึ่งซึ่งยังมิได้ตายไป ดังนั้นจึงรีบเหลียวมองไปเห็นชิงเจี๊ยบยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ ด้วยใบหน้าอันเนืองนองด้วยหยาดน้ำตา มือทั้งสองกำเอาไว้อย่างแนบแน่น

ในใจของฟ้าพิการเจียวฮ่วยคำนึงขึ้นว่า

'เจ้าเด็กผู้นี้ เหตุไฉนจึงพิสดารจนปานนี้เล่า อย่าว่าแต่มันจะเป็นเด็กอายุเยาว์เลย มาตรแม้นจะเป็นชายฉกรรจ์อันธรรมดาสามัญ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงอย่างนี้ ก็น้อยนักที่จะไม่ปรากฏความพลุ่งพล่านเดือดดาลได้ เจ้าเด็กผู้นี้หาก

แต่หากไม่เป็นคนเชื่องซึมสติไม่สมบูรณ์ ก็ต้องเป็นผู้มีความชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยม [illegible] หากแม้นเป็นผู้เชื่องซึมสติไม่สมบูรณ์ก็แล้วไปเถิด แต่หากว่ามีความชาญฉลาด [illegible] ในภายภาคหน้า ไหนเลยจะไม่เป็นภยันตรายต่อเราได้'

ความครุ่นคิดดำเนินไปพลาง มันก็เดินไปที่เบื้องหน้าชิงเจี๊ยบ พลางยกมือ [illegible] แช่มช้าโดยคิดจะฟาดลง เพื่อมิต้องให้เกิดเป็นพิษเป็นภัยในภายภาคหน้า

ฝ่ามือที่ฟาดลงไปในครั้งนี้ อย่าว่าแต่ชิงเจี๊ยบที่เป็นร่างซึ่งประกอบจากเลือด [illegible] แม้จะเป็นร่างอันหลอมหล่อจากเหล็กกล้า ก็น่ากลัวจะต้องถูกฟาดแหลก [illegible] ไปเป็นแน่ ตาทั้งสองของมันจ้องมองดูชิงเจี๊ยบ ซึ่งชิงเจี๊ยบก็ใช้สายตา [illegible] ดาวเขาเดมาดร้ายจ้องมองดูมันอยู่จนเขม็งเช่นกัน

แต่จิตใจของฟ้าพิการและฟ้าสังหารทั้งสองนี้ มาตรจะผิดปกติจากมนุษย์ปุถุชน [illegible] รุนแรง มีความโหดเหี้ยมอำมหิตในสันดานยิ่งกว่าสัตว์ป่าเสียอีก แต่กับวาจา [illegible] แล้ว มันก็รักษาเป็นคำมั่นสัญญาอันหนักแน่น ทั้งสองได้ฉุกคิดขึ้น [illegible] ได้รับปากกับชิงพ้งเกาแล้วว่าจะไม่ทำร้ายเจ้าเด็กผู้นี้ แต่หากแม้นปล่อยให้ [illegible] ไป ภายภาคหน้ามันย่อมจะมาเป็นศัตรูอันร้ายกาจทีสร้างอันตรายให้กับมัน

ฝ่ามือขวาที่ยกขึ้นค้างเอาไว้ โดยยังคงมิอาจตบลงไปได้ดั่งใจนึก

จะตบลงหรือไม่ตบลงเล่า ความครุ่นคิดนี้ได้บังเกิดขึ้นในสมองอย่างลังเลเป็น [illegible] ชีวิตของชิงเจี๊ยบแขวนไว้กับห้วงแห่งความคิดเพียงวูบเดียวของมันเท่านั้น แต่ [illegible] ชิงเจี๊ยบแล้ว ย่อมไม่มีปัญญาและกำลังใด ๆ ที่จะมากลับกลายในความคิดของมัน ได้แม้แต่น้อยนิด

ยามวิกาลอันเย็นยะเยียกหนาวเหน็บ พลันมีลมกรรโชกพัดมาอย่างรุนแรง [illegible] ของบ้านไปจนถึงทางหลังบ้านที่แคบเล็ก และในทันใดนั้น พลันมีเสียง [illegible] หนัก ๆ ดังแว่วขึ้น ซึ่งมิคล้ายกับเป็นเสียงฝีเท้าของผู้คนเลย

ฝีเท้าอันหนักหน่วงนี้ รู้สึกเป็นที่ระคายหูอย่างยิ่ง ในท่ามกลางความสงัด [illegible] ของยามวิกาล ฟ้าพิการเจียวฮ่วยมีความตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย จึงโบกมือขึ้น [illegible] พี่น้องที่มีกระแสจิตตรงกัน รีบพากันกระโดดไปทางเงามืดด้านหลังห้องอย่าง [illegible] เร็ว

แต่ที่เดินออกมาจากภายในเงามืดทางด้านหลังห้อง กลับเป็นวัวหนุ่มตัวหนึ่ง [illegible] มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด ในยามวิกาลอันดึกสงัด มันกลับออกจากคอก [illegible] จอมมหากาฬพิภพทั้งสองพอเห็นเข้า ต่างมองตากันพลางฝืนหัวร่ออย่างแร้นแค้น

วัวตัวนี้เข้าใจว่าได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี จึงมีความล่ำสันอ้วนใหญ่ทะมัดทะแมง เขาตั้งชันจนรู้สึกน่าหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย ฟ้าพิการเจียวฮ่วยพอได้เห็นเข้าก็ฉุกใจได้คิดทันที คำนึงขึ้นว่า

'ที่เรารับปากไปนั้น เพียงว่าเราสองพี่น้องจะไม่ล้างชีวิตของเจ้าเด็กผู้นี้ โดยมิได้รับปากว่าแม้กระทั่งวัวก็มิอาจทำอันตรายต่อมันได้เลย'

พอได้คิดถึงตอนนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าพลันปรากฏขึ้น คล้ายดั่งกับปมอันยุ่งยากที่ขบคิดมิออกได้ปรากฏวิธีอันผ่อนคลายเกิดขึ้น ในความรู้สึกเยี่ยงอย่างนี้ทำให้มันสองได้ปรากฏแววแห่งความปีติยินดีจนหน้าระรื่นไป

วัวหนุ่มตัวนั้นเมื่อเดินเข้ามาภายในลานบ้านแล้ว ลมเย็นที่กรรโชกพัด สร้างความหนาวเหน็บให้กับมันไม่น้อย จึงได้ร้องเบา ๆ ขึ้น และเดินตรงมาโดยมิได้ย้อนกลับ ฟ้าพิการเจียวฮ่วยจึงพลิ้วกายออกไปขวางหน้าวัวหนุ่มตัวนั้นไว้ทันที

วัวตัวนั้นพอตื่นตระหนกขึ้น ก็รีบก้มหน้าใช้เขากระแทกไปโดยจะต่อสู้ป้องกันตัวไว้ก่อน แต่ฟ้าพิการเจียวฮ่วยมีความรวดเร็วดั่งราวกับลมกรด มือทั้งสองตะปบคว้าไปยังเขาของวัวไว้ได้ในฉับพลันทันที อันพลังภายในที่แผ่พุ่งออกจากร่างซึ่งฝึกปรือมาอย่างสูงล้ำแล้ว มันน่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งนัก วัวหนุ่มมาตรแม้นจะมีกำลังอันมหาศาล แต่ยังมิอาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนกายเข้ามาได้แม้แต่น้อยนิด ได้แต่ตะกุยเท้าทั้งสี่จนดินทรายในบริเวณกระจายฟุ้ง

เจียวฮ่วยใช้มือซ้ายกำอย่างแนบแน่นอยู่บนเขาวัว มือขวาได้ยกขึ้นทำท่าให้กับฟ้าสังหารเจียวเล้าอยู่หลายครั้ง อันท่ามือที่ง่ายดายอย่างนี้แฝงไว้ด้วยความหมายนานาประการ แต่เนื่องจากเป็นกระแสจิตที่ตรงกันมาจากการฝึกปรือตั้งแต่น้อยจวบใหญ่ เพราะนอกจากมือที่ได้ทำท่าไปแล้ว ฟ้าสังหารเจียวเล้าก็ไม่มีความรู้ใด ๆ ในเรื่องราวของคนอื่น ๆ ที่จะแสดงให้กับมันเลย

เนื่องจากแต่น้อยจนเติบใหญ่ ความรู้สึกของฟ้าพิการเจียวฮ่วยนี้ ได้ตราตรึงอย่างแนบแน่นอยู่ในความรู้สึกของฟ้าสังหารเจียวเล้า ดังนั้นคนทั้งสองจึงมีกระแสจิตที่ตรงกัน จนดั่งราวกับเป็นใจเดียวที่มีสองร่าง

ฟ้าสังหารเจียวเล้าได้เปิดประตูใหญ่ของลานหลังอย่างรวดเร็ว พุ่งปราดเข้าไปตะปบมือคว้า หนีบร่างชิงเจี๊ยบไว้ในซอกแขนอย่างฉับพลันทันด่วน

ชิงเจี๊ยบไม่ตื่นตระหนกตกใจ และก็ไม่ดิ้นรนขัดขืนด้วย เพราะทราบเป็นอันดีแล้วว่า การกระทำใด ๆ ก็หาประโยชน์ไปมิได้ และทราบถึงชะตาชีวิตของตนว่า ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือของสัตว์ประหลาดที่มิคล้ายคนทั้งสองนี้แล้ว แต่ในใจยังมี

ตามลำพังอย่างเด็ดเดี่ยวพิกลอยู่ เชื่อมั่นอย่างแน่นอนว่า จะต้องมีวันหนึ่งที่ตนจะได้โต้เถียงกับคนทั้งสองมาชะล้างเรื่องราวในวันนี้ให้ได้

ชิงเจี๊ยบปล่อยตัวตามสบาย โดยมิได้ดิ้นรนขัดขืน ให้ฟ้าสังหารเจียวเล้าวางขึ้นไปบนหลังของวัวที่กำลังจะเริ่มคลุ้มคลั่งนั้นแล้ว วัวหนุ่มตัวนี้เนื่องจากถูกสะกดไว้ด้วยฤทธิ์ฟ้าเมฆาศาล จึงพลุ่งพล่านคลุ้มคลั่งขึ้นอย่างรุนแรง พอร่างชิงเจี๊ยบได้ถูกวางตามแต่งเข้า จึงมิอาจที่จะไม่โอบรัดคอวัวเอาไว้อย่างแนบแน่น จึงมิต้องถูกเหวี่ยงตกเต็มแรงสู่พื้นอีก ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิทราบว่า การถูกจับมาวางไว้บนหลังวัวด้วยจุดประสงค์อย่างไรกัน แต่เข้าใจอย่างชัดเจนว่า มันมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ถึงการเป็นความตายของตนอย่างแน่นอน

ฟ้าสังหารเจียวเล้า เมื่อปล่อยร่างชิงเจี๊ยบอยู่บนหลังวัวแล้ว จึงยื่นอีกมือหนึ่งไปคว้าเขาของวัวหนุ่มเอาไว้ กระชากไปทางเบื้องหน้าอย่างเต็มที่ ร่างอันใหญ่โตมโหฬารของวัวหนุ่ม เมื่อถูกกระชากไปเช่นนั้น ต้องถูกลากไปอย่างรุนแรง จนกระทั่งที่โคนเขาของมันได้มีโลหิตสด ๆ ไหลรินเพราะเนื้อฉีกออก

วัวเมื่อได้รับความเจ็บปวดรุนแรงจนถึงปานนั้นแล้ว ความคลุ้มคลั่งยิ่งกำเริบขึ้นอย่างสุดจะเปรียบได้ มันเมื่อถูกพลังอันโหดเหี้ยมดุดันน่าตื่นตระหนกมาทำร้ายเช่นนี้ แต่ยังมิอาจจะพุ่งร่างเข้าสังหารผู้ทำร้ายต่อมันได้ ความคลุ้มคลั่งเดือดดาลจึงกำเริบถึงขีดสุด ดิ้นรนกระโดดโลดเต้นจนร่างชิงเจี๊ยบที่อยู่บนหลังต้องสั่นคลอนแผ่ไปมาอย่างรุนแรง จนปั่นป่วนอลเวง และพะอืดพะอมแทบจะทนทานมิได้ คล้ายกับจะต้องอาเจียนออกมาในทันทีด้วย

ฟ้าพิการเจียวช่วยคลายมือซ้ายที่กำเขาวัวออก และถือโอกาสนั้นกรีดลงไปอย่างรวดเร็ว หนังวัวอันเหนียวแน่นทนทานถูกฝ่ามือที่มันกรีดไปในครั้งนี้ฉีกขาดออกเป็นแผลอันกว้างใหญ่ โลหิตสด ๆ พุ่งทะลักอย่างรุนแรง

วัวจึงบันดาลโทสะจนคลุ้มคลั่งสุดจะกล่าวได้ ฟ้าสังหารเจียวเล้ารีบคลายมือออก วัวนั้นจึงได้พุ่งปราดไปที่ทางนอกประตู ด้วยความรวดเร็วดุจกับธนูหลุดออกจากแหล่ง ตะบึงไปจนสุดฝีเท้าด้วยความคลุ้มคลั่ง

ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองของชิงเจี๊ยบ มาตรแม้นจะมีพลังฝีมือที่ไม่ต่ำทราม แต่เมื่อชิงเจี๊ยบถือกำเนิดเกิดมาแล้ว ก็มีความเบื่อหน่ายต่อชีวิตในคมศัสตราอาวุธ ดังนั้นจึงมิได้ถ่ายทอดฝีมือใด ๆ ให้กับชิงเจี๊ยบเลยแม้แต่น้อยนิด นอกจากจะได้รับการเลี้ยงดูจนเติบโตแข็งแรงกว่าเด็กรุ่นราวคราวเดียวแล้ว แม้กระทั่งวิชาการต่อสู้ขั้นต้นอันเป็นเบื้องต้นพื้นฐาน ก็มิได้ถ่ายทอดให้ชิงเจี๊ยบได้รู้เรื่องเลย

วัวอันคลุ้มคลั่งได้ปล่อยฝีเท้าจนสุดฤทธิ์ ภายใต้ความมืดครึ้มของยามวิกาลอันหนาวเหน็บ วิ่งตะบึงไปทางเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง ชิงเจี๊ยบรู้สึกแต่ว่าร่างได้พุ่งไปทางเบื้องหน้าดั่งราวกับสายฟ้า วัตถุสองฟากข้างได้พุ่งผ่านร่างไปทางด้านหลัง อย่างรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ และเจ้าวัวหนุ่มที่เกิดคลุ้มคลั่งขึ้นแล้ว ความกระทบกระเทือนที่สร้างความปั่นป่วนอย่างรุนแรงนั้น ยิ่งเป็นสิ่งที่เด็กอายุสิบสองมิอาจจะกล้ำกลืนทนทานได้เลย ชิงเจี๊ยบจึงแทบจะต้องคลายมือออกจากลำคอของวัว เพื่อให้ร่างได้ร่วงหล่นลงไป แต่ว่ามันเป็นการเลือกระหว่างความเป็นความตายของชีวิต ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงไม่มีความกล้าหาญพอจะไปเลือกให้อยู่บนหลังอย่างมีชีวิต หรือให้ปล่อยลงลากดินให้ตายไปในทันที จำต้องกล้ำกลืนฝืนทนต่อความกระเทือนกระแทกอันรุนแรงจนปั่นป่วนไปทั้งร่างอยู่บนหลังวัวหนุ่มนี้อีกต่อไป

เนื่องจากชิงเจี๊ยบมีความหวังอย่างรุนแรงใหญ่ยิ่งในชีวิตของตนภายภาคหน้า และมีเรื่องราวอันอเนจอนาถสยดสยองหลายประการที่ได้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองของชิงเจี๊ยบยามนี้ วนเวียนไปมาอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง ชิงเจี๊ยบจึงตั้งสัตย์สาบานกับตนเองว่า เรื่องราวเหล่านี้จะต้องหาค่าชดใช้ด้วยน้ำมือของตนเอง ดังนั้นจึงต้องสงวนชีวิตอันมีค่าของตนไว้อีกต่อไป

อันความครุ่นคิดเหล่านี้ กับเด็กที่ยังไร้เดียงสาอยู่นั้น มาตรจะเลอะเลือนและยาวนานสุดไกล แต่เหตุการณ์ที่น่าคลั่งแค้นเดือดดาล ซึ่งพอคำนึงหวนคิดก็ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างแจ่มใสชัดเจน ชิงเจี๊ยบแม้นไร้พลังความสามารถที่จะไปดัดแปลงแก้ไขชะตาชีวิตอันโหดเหี้ยมอเนจอนาถนี้ได้ แต่มิยินยอมที่จะช่วยเหลือให้ชะตาชีวิตได้ประสบพบกับความเลวร้ายยิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นจึงตกลงใจอย่างแน่วแน่ ที่จะไม่ปล่อยมือจากคอของวัวหนุ่ม มาตรแม้นชีวิตจะสูญสิ้นความหวังทุกประการไปแล้ว แต่ยังจะต้องดิ้นรนต่อสู้จนถึงขั้นสุดท้ายในความหวัง

แต่ทว่าเด็กอายุเยาว์วัยที่ปราศจากวิชากำลังฝีมือต่อสู้แม้แต่น้อยนิด ที่นอนกอดคอวัวอันคลุ้มคลั่งทรงพลัง ความหวังที่จะรอดชีวิตอยู่ต่อไปได้นั้น จึงเลือนรางอย่างน้อยนิดเหลือเกิน

บทที่ 3

ชีวิตที่ลิขิตมา

[illegible]ทราบว่าได้วิ่งตะบึงเป็นเวลานานเพียงไร และเป็นระยะทางเท่าใดแล้ว [illegible]เจ็บปวดอย่างรุนแรงปานจะหักออกจากกัน และค่อย ๆ [illegible]เป็นเหน็บชาจนหมดความรู้สึก สติสัมปชัญญะพลอยได้เริ่มเลอะเลือน [illegible] จนรู้สึกแต่ว่า วัวนั้นกำลังวิ่งขึ้นสู่เบื้องสูง ซึ่งคล้ายจะเป็นเชิงเขา แต่ [illegible]จะเห็นได้ชัดเจนเลย

ฟ้าได้เริ่มสางรำไรขึ้นแล้ว ในใจของชิงเจี๊ยบหวังแต่ว่า ขอให้ประสบพบผู้คนที่ [illegible]ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันมาสะกดหรือปราบวัวคลุ้มคลั่งตัวนี้เอาไว้ แต่หากแม้นว่า ได้ประสบพบผู้คนสัญจรไปมาจริง ก็จะสามารถปราบต่อวัวอันแข็งแรงที่คลุ้มคลั่งนี้ได้ [illegible]ไรเล่า

แล้วก็หวังให้เจ้าวัวตัวนี้วิ่งจนสิ้นกำลังล้มฟุบลงเอง แต่ชิงเจี๊ยบทราบดีว่า ผู้ [illegible]จะทนฝืนยืนร่างอยู่ได้นั้นจะต้องเป็นตนโดยมิใช่วัว เพราะกำลังที่ยังมีเหลือ [illegible]ไปเช่นนี้ มิอาจจะทนทานไปได้อีกนานเท่าใดนัก หากแม้นร่วงหล่นลงไปใน [illegible]พเจ้าชาหมดความรู้สึกเยี่ยงอย่างนี้แล้ว ไหนเลยจะมีชีวิตรอดอยู่ต่อไปได้

แต่ในห้วงสมองของยามนี้เลอะเลือนอลเวง จนแม้กระทั่งปัญหาใด ๆ ไม่มีทาง [illegible]ขึ้นคิดคำนึงถึงได้อีกแล้ว ความรู้สึกในส่วนต่าง ๆ ตลอดร่างคล้ายดั่งว่า มิได้เป็น [illegible]พของตนแล้ว เรื่องราวที่อุบัติขึ้นก็คล้ายดั่งได้ห่างเหินจากตนไปจนสุดไกล [illegible]ลอย...

ในความรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่นั้น คล้ายดั่งผ่านช่วงเวลายาวนานของยามราตรี แต่ความเป็นจริงมันเกิดภายในครึ่งชั่วยามเท่านั้นเอง วัวหนุ่มเมื่อได้วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตออกจากหมู่บ้านชิงแกชึงอย่างคลุ้มคลั่งแล้ว ได้ตะบึงไปอย่างมิเลือกทาง จนกระทั่งมาถึงยังเทือกเขาโง้วฮั่วซัว

อันเทือกเขาโง้วฮั่วซัวนี้ราบเรียบโดยมิมีหุบเหวอันตรายอย่างไร อย่าว่าแต่จะเป็นผู้คนหรือสัตว์ที่กำลังคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน มักจะกระทำในสิ่งที่ยามปกติมิอาจจะกระทำได้ ซึ่งวัวก็เป็นเฉกเช่นกัน เพราะมันมิเพียงแต่จะขึ้นสู่เทือกเขาแห่งนี้เท่านั้น มิหนำซ้ำยังวิ่งตะบึงเข้าไปภายในด้านหลังเขาอันเร้นลับอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบมีความรู้สึกเล็กน้อยว่า เจ้าวัวคลุ้มคลั่งตัวนี้วิ่งตรงไปทางด้านหลังซึ่งสูงขึ้นทุกขณะ และขณะนี้ได้อ้อมเป็นวงไปแล้ว กำลังรู้สึกหน้ามืดตาลายจนเลอะ-เลือนไปนั้น พลันรู้สึกว่าฝีเท้าที่วิ่งตะบึงอย่างดุเดือดคลุ้มคลั่งได้ชะงักลงฉับพลัน ทำให้ร่างที่อยู่บนหลังวัวต้องกระเด็นละลิ่วออกไปฟาดลงกับพื้นหิมะอย่างถนัดถนี่ จนสิ้นสติไปในทันที

ในขณะที่สติจะดับวูบไปจากห้วงความคิดนั้น ชิงเจี๊ยบรู้สึกคล้ายดั่งว่า เจ้าวัวได้ถูกคนเหวี่ยงกระเด็นร่วงหล่นลงไปในพื้นหิมะอันสุดไกล

อากาศของหุบเขาอันเร้นลับ มีความหนาวเหน็บยิ่งกว่าชิงแกชึงมากมายนัก มิหนำซ้ำ หิมะยังโปรยปรายอยู่ไม่ขาดระยะอีกด้วย ชิงเจี๊ยบที่สูญเสียสติไปแล้ว ทอดกายนอนซมอยู่บนพื้นหิมะไม่นานนักก็ได้สติขึ้นอีก

ขณะที่ลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า ได้เห็นร่างอันสูงเพรียวของคนผู้หนึ่ง ยืนอยู่ทางเบื้องหน้าตน ดังนั้นจึงพยายามเพ่งสายตาออกไปให้เต็มที่ จึงได้เห็นร่างอันผอมเพรียวแต่อิดโรยระโหยของคนผู้นั้น กำลังก้มหน้ามองดูตนอยู่

คนผู้นี้ร่วงโรยระโหยและอ่อนแอเป็นอย่างยิ่ง ใบหน้าแทบจะปราศจากสีเลือดแม้แต่น้อย คล้ายดั่งว่าได้เพิ่งคืบคลานออกจากโลงในฮวงซุ้ยก็ปานกัน เมื่อยืนอยู่ท่ามกลางลมหนาวของยามอรุณที่กรรโชกพัด และหิมะที่โปรยปรายลงอย่างหนัก-หน่วง เห็นอย่างแน่ชัดว่าไม่มั่นคงเลย มาตรแม้นคนผู้นี้คิดจะยืดกายขึ้นให้ตรงเป็นสง่า แต่กลับคล้ายดั่งจะล้มฟาดลงได้ในทุกโอกาส

หิมะและลมที่กระหน่ำลงมาอย่างไม่หยุดยั้ง แต่คนผู้นี้สวมใส่แต่เสื้อผ้านักศึกษาอันเบาบางเท่านั้น จึงตัวสั่นสะท้านตลอดเวลา ท่ามกลางความหนาวเหน็บนี้ เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบได้สติขึ้นแล้ว บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มอย่างแช่มช้า เป็นรอยยิ้มที่สนิทสนมและให้ความปลอบโยนอย่างอบอุ่นด้วย

ซิงเจี๊ยบเมื่อเห็นรอยยิ้มนี้เข้า จึงลืมเลือนไปถึงความแปลกหน้าของคนผู้นี้ทันที ความหวาดกลัวไปจนหมดสิ้น คิดจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง ซึ่งในความเข้าใจโดยปกติว่า บุคคลผู้ยืนอยู่ทางเบื้องหน้านี้เป็นคนที่สมควรต้องได้รับความช่วยเหลือเยียวยาพลันทันที มาตรแม้นว่าตนก็เป็นผู้ที่มีชะตากรรมอันน่าอเนจอนาถเช่นเดียวกับโชคร้ายที่มหันต์ ซึ่งความนี้ยังเกิดขึ้นเพราะความมีเมตตาธรรมประจำใจของซิงเจี๊ยบนั่นเอง

ชายผู้นั้นคล้ายดั่งจะเข้าใจในความคิดของซิงเจี๊ยบที่บังเกิดอยู่ จึงได้เปล่งเสียงกังวานระโหยขึ้นว่า

"ยังต้องขยับกายดอก นอนพักอีกสักครู่"

แต่ซิงเจี๊ยบยังตะเกียกตะกาย จนกระทั่งลุกขึ้นนั่งได้ สายตาของคนผู้นั้นพลันเปลี่ยนประกายวูบขึ้น ใบหน้าอันร่วงโรยระโหยนั้นยังคงปรากฏแววแห่งอำนาจบารมีเช่นเดิมแต่ครั้งระบือ

ซิงเจี๊ยบเมื่อออกโดยคิดจะห้ามปรามซิงเจี๊ยบไว้ แต่กลับต้องเซถลาจนทรุดกายลงนั่งกับพื้นไป

ซิงเจี๊ยบที่กำลังลองตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนนั้น มิทราบว่าหากแม้นชะตาชีวิตพลันเดินไม่บังเอิญถึงปานนี้แล้ว ขณะนี้ไหนเลยยังจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ แต่เมื่อหลังจากผ่านการกระทบกระแทกมาอย่างรุนแรง ผ่านความเจ็บปวดทรมานมาอย่างแสนสาหัสแล้ว มาตรแม้นจะมีร่างกายที่กำยำแข็งแรงกว่านี้อีกสักเท่าใด ก็มิอาจจะลุกขึ้นยืนได้อีก จึงต้องล้มฟาดลงแน่นิ่งกับพื้นไปอีกครั้ง

ซิงเจี๊ยบและชายแปลกหน้าพากันนอนอยู่บนพื้นหิมะอย่างแน่นิ่ง ในที่นี้ดาวแม้นจะสงบวังเวง แต่ซิงเจี๊ยบมิรู้สึกเงียบเหงาขึ้นเลย เพราะว่าที่ข้างกายของตนได้มีคนนอนร่วมเป็นเพื่อนอยู่ และจากดวงใจน้อย ๆ อันบริสุทธิ์ผุดผ่อง มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงมีความสนิทสนมรักใคร่ในตัวบุคคลแปลกหน้าผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง

ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะสูญเสียกำลังกายไปจนหมดสิ้น แต่สติยังแจ่มใสสมบูรณ์ดี เมื่อกวาดตามองดูทิวทัศน์รอบกายแล้ว จึงประสบพบว่าเป็นหุบเขาอันมีภูมิภาคที่สวยงามร่มรื่น กิ่งก้านสาขาและดอกใบของต้นเหมยโชยกลิ่นอบอวลมาตามลมอย่างหอมกรุ่นซาบซึ้ง

จากนั้น ได้ยินเสียงบุคคลแปลกหน้ากล่าวขึ้นว่า

"เจ้าเด็กผู้นี้ เหตุไฉนจึงได้ขี่มาบนวัวอันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนเตลิดเปิดมาจน

ถึงที่นี้ได้เล่า เจ้าเป็นใคร บ้านของเจ้าอยู่ที่ใด ?"

คำถามหลายประโยคนี้ เปล่งขึ้นด้วยน้ำเสียงอันเย็นชากระด้าง ซึ่งชิงเจี๊ยบหลังจากงุนงงไปเล็กน้อยแล้ว อดีตที่เจ็บช้ำน้ำใจของเมื่อค่ำคืนวานพลันได้ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดในห้วงสมองอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นอย่างอดรนทนกล้ำกลืนมิได้แล้ว

คนผู้นั้นเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบร้องไห้ จึงได้เปล่งเสียงอันอ่อนโยนนุ่มนวลขึ้นว่า

"เจ้ามิต้องร้องไห้ดอก มีเรื่องอันคับแค้นอย่างไรจงเล่าให้เราฟังมาโดยละเอียดเถิด"

ชิงเจี๊ยบแม้นจะทราบอยู่แก่ใจเป็นอันดีว่า ตนจะเล่าประสบการณ์อันเจ็บช้ำอเนจอนาถอย่างสาหัสของตนให้กับบุคคลที่อ่อนแอร่วงโรยไร้เรี่ยวแรงผู้นี้แล้วจะไม่มีผลประโยชน์อย่างไรเกิดขึ้นเลยก็ตาม แต่ในเวลาขณะนี้ ในสถานที่ซึ่งปราศจากร่องรอยของบุคคลอื่น ๆ ร่วมด้วย ในสถานที่อ้างว้างวังเวงเยี่ยงนี้ จึงได้ถือเอาบุคคลแปลกหน้าเป็นเช่นอย่างกับญาติสนิท ที่มีความรักสนิทสนมเพียงคนเดียว ได้ระบายความคับแค้นที่อัดอั้นอยู่ในใจให้กับญาติสนิทที่มีเพียงคนเดียวได้ทราบโดยละเอียดถี่ถ้วน ก็เป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ธรรมดานั่นเอง

ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงได้เล่าเรื่องราวที่อุบัติขึ้นให้กับคนแปลกหน้าฟัง ด้วยเสียงอันสั่นเครือและน้ำตาที่เนืองนอง ซึ่งจากความรู้สึกของชิงเจี๊ยบนั้น ก็เป็นเช่นกับระบายความคับแค้นออกไปจากอกเท่านั้น โดยมิคาดว่าจะมีผลประโยชน์อย่างไรเกิดขึ้น แต่หาทราบไม่เลยว่า เพราะการกระทำเยี่ยงอย่างนี้ ได้สร้างวาสนาให้กับตนอย่างมิได้คาดคิด

ที่แท้ผู้ซึ่งชิงเจี๊ยบกำลังเล่าให้ฟังอยู่นั้น คือยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ ด้วยวิชาที่ยอดเยี่ยมสูงสุดเจ็ดประการ ลือเลื่องไปทั่วพิภพจบแดน จนได้รับการยกย่องอย่างสมยอม เป็นเทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) บ่วยซัวมิ้ง

เทพเจ้าสัตตฝีมือถูกกระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) ผู้เป็นเจ้าสำนักรุ่นที่เก้าของเตียมซัง ใช้วิชาสัตตมรณะ (ชิกเจ๊าะซิวฮวบ) อันเป็นท่าสกัดจุดไม้ตายของสำนักจี้สกัดไปยังจุดแจโกย ซังไฮ้ อันเป็นจุดสำคัญและอวัยวะภายในก็ถูกโควอำเซี่ยงหยินเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง พร้อมทั้งเทพเจ้ากระบี่ลี้งัก กระแทกเอาด้วยพลังภายในจนบาดเจ็บสาหัส หากเป็นผู้อื่น แม้ได้ถูกการกระทำเพียงประการเดียว ก็ต้องเสียชีวิตไปอย่างแน่นอนเด็ดขาด

แต่เทพเจ้าสัตตฝีมือนั้น ได้มีความชาญฉลาดอย่างสูงสุดยอดที่ธรรมชาติประ-

[illegible]ให้ มิหนำซ้ำ ยังได้รับการฝึกปรืออย่างเจนจัดจากการมานะพากเพียรอีกด้วย [illegible]ของบ่วยซัวมิ้ง จึงเป็นสิ่งที่มิว่าผู้ใดใครในบู๊ลิ้มยุคนี้จะเทียมเทียบเปรียบ [illegible]

[illegible]วฝึกปรือที่ดำเนินมาเป็นเวลาหลายปีอย่างสูงล้ำเหนือบุคคลอื่น ๆ จึง [illegible]ผลักดันเปลี่ยนให้พลังลมปราณในร่างที่มีอยู่แต่เดิมตามธรรมชาติ แต่เนื่อง [illegible]แห่งคือทรวงอกและท้องน้อย ยังคงอึดอัดโดยมิอาจจะสลายกำลังออก [illegible] [illegible]ซัวมิ้งก็ทราบเป็นอันดีว่า พลังการจี้จุดที่ตนถูกมาในครั้งนี้ ย่อมต้อง [illegible]ได้รับการถ่ายทอดอย่างเร้นลับ หากแม้นอวัยวะภายในของตนยังมิประสบ [illegible]ยจนบาดเจ็บสาหัส อาจบางทีจะใช้พลังภายในของตนมาคลี่คลายจุดที่ [illegible]ไว้ได้ แต่ในยามนี้ไม่มีทางจะกระทำได้อีกต่อไปแล้ว

[illegible]ซัวมิ้งรู้สึกมือเท้าทั้งสี่อ่อนล้าปราศจากเรี่ยวแรง แม้กระทั่งคิดจะขยับนิ้ว [illegible]ก็ทำมิได้ มิหนำซ้ำโลหิตเสียที่คั่งค้างอยู่ภายในตับปอด ได้เริ่มแผ่กระ- [illegible]อย่างแช่มช้า ดังนั้นเอง พลังฝีมือที่ยังคงหลงเหลืออยู่จึงมิอาจจะ [illegible]ขึ้นได้อีก บ่วยซัวมิ้งได้แต่ดิ้นรนเกลือกกลิ้งด้วยความทุกข์ทรมานอัน [illegible] [illegible]ความตายที่จะเยือนมา หรือรอปาฏิหาริย์ที่จะอุบัติขึ้นอย่างไร้ความหวัง

[illegible]ซัวมิ้งนอนแนบอยู่บนพื้นหิมะอันหนาวเหน็บที่กัดกร่อนต่อพลังฝีมือที่ [illegible] จนได้สูญสลายออกไปทีละน้อย จวบจนขณะที่เกิดความสิ้นหวังอย่างท้อแท้ [illegible] พลันได้ยินที่ปากหุบเขา มีเสียงอันถี่เร็วแต่หนักหน่วงของฝีเท้าดังแว่วเข้ามา [illegible]นั้น บ่วยซัวมิ้งมีความหวังอย่างรุนแรงว่า ขอให้มีผู้ที่สามารถช่วยเหลือตน [illegible]ขึ้นมาด้วย

เสียงฝีเท้านั้นดังถี่เร็วดั่งราวกับมรสุม ฝ่าเข้ามาภายในหุบเขาอย่างรวดเร็ว [illegible]บ่วยซัวมิ้งเห็นวัวคลุ้มคลั่งตัวหนึ่ง วิ่งตะบึงตรงมายังร่างของตน และเมื่อ [illegible]ถึงสุดฝีเท้าด้วยความบ้าคลั่งเช่นนั้น บ่วยซัวมิ้งจึงรู้สึกว่าเป็นวัวอันบ้าคลั่งเท่านั้น [illegible]ที่บ้าคลั่งจะมีความช่วยเหลืออย่างไรกับตนได้เล่า

วัวนั้นวิ่งวนอยู่ภายในหุบเขาไปหนึ่งตลบแล้ว ก็วิ่งกลับมุ่งตรงมายังที่ซึ่งตน [illegible]เหงาหรอคอยความตายอยู่ บ่วยซัวมิ้งไม่มีปัญญาอันใดจะเลี่ยงหลบหลีกอย่างไร ได้ จึงจำต้องหลับตารอเท้าของวัวที่จะเหยียบย่ำมาบนร่างตน ในขณะที่หลับตาลง [illegible] พลันรู้สึกว่าจุดยู่จั๊วที่ใต้ราวนม พร้อมทั้งจุดเฮี่ยงกี่ที่สะดือนั้น ได้ถูกพลังอัน [illegible]หน่วงดั่งราวพะเนินเหล็ก กระแทกเข้าใส่อย่างรวดเร็วถึงสองครั้งซ้อน ๆ ซึ่ง [illegible]ซัวมิ้งทราบว่าเป็นเท้าของวัวบ้าตัวนั้นนั่นเอง แต่กลับแปลกอย่างยิ่งนัก ที่ทำให้

ตลอดร่างพลันรู้สึกปลอดโปร่งขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ พลังลมปราณภายในร่าง มาตร-แม้นจะระโหยอ่อนล้า แต่สามารถโคจรไปได้อีกแล้ว ความหวังของการรอดชีวิตพลันได้บังเกิดขึ้นในใจอย่างเปี่ยมล้น บ่วยซัวมิ้งคิดว่า ตนเพียงแต่ผนึกลมปราณภายในร่างขึ้น มือเท้าทั้งสี่ก็จะสามารถเคลื่อนไหวได้แล้ว มาตรแม้นจะบาดเจ็บหนักหนาสาหัสเพียงไร ก็มิต้องอาวรณ์ถึงการไม่อาจจะรักษาพยาบาลให้เป็นปกติได้แล้ว

ดังนั้นเอง บ่วยซัวมิ้งจึงเริ่มเคลื่อนไหวมือเท้าของตนทีละน้อยอย่างแช่มช้าและเป็นความจริงดั่งคาดคิด เมื่อรู้สึกกล้ามเนื้อของมือเท้าได้เริ่มมีกำลังขึ้น มาตร-แม้นกำลังนี้จะผิดแปลกแตกต่างกับในยามปกติจนสุดแสนไกล แต่ยังเพียงพอสร้างความปีติยินดีจนแทบคลุ้มคลั่งให้แล้ว

แต่ทว่า ในขณะนั้นวัวอันคลุ้มคลั่งได้วิ่งตะบึงตรงมายังที่ซึ่งบ่วยซัวมิ้งนอนอยู่อีก ในครั้งนี้บ่วยซัวมิ้งมิได้ตื่นตระหนกตกใจอีกแล้ว เพราะคาดคิดอยู่ว่า มาตร-แม้นตนจะสูญเสียพลังไปอย่างมากมายก่ายกองเพียงไร แต่กลับจัดการวัวคลุ้มคลั่งซึ่งมีแต่กำลังอันบ้าเลือดนั้น ย่อมไม่เป็นปัญหาใด ๆ ดอก แต่เพราะได้คิดเช่นนี้ขึ้นจึงสร้างความผิดพลาดในชีวิตให้อย่างรุนแรง

ในขณะที่วัวบ้าได้วิ่งผ่านใกล้เข้ามาจะเหยียบย่ำบนร่างนั้น เทพเจ้าสัตตฝีมือได้รวมกำลังทั้งตัวเท่าที่หลงเหลืออยู่ พุ่งเข้าไปในแขนทั้งสองข้าง ดันกระแทกขึ้นสู่เบื้องสูงจนสุดกำลัง ร่างอันมหึมาของวัวเมื่อถูกจู่โจมเยี่ยงอย่างนั้นเข้า ก็กระเด็นขึ้นสู่เบื้องบนอากาศทันที

แต่เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) พอกระแทกออกไปอย่างสุดกำลังแล้วพลันมีความรู้สึกอย่างที่มิเคยปรากฏขึ้นมาเป็นเวลาหลายสิบปี จู่โจมเข้าจับใจอย่างรุนแรง ความรู้สึกนี้คือเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปทั่วทั้งร่างจนปราศจากเรี่ยวแรง

อันพลังฝีมือของเทพเจ้าสัตตฝีมือนี้ ได้บรรลุเข้าขั้นที่มิอาจจะคาดเดาได้อีกแล้ว ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้านั้นย่อมจะไม่บังเกิดขึ้นในชีวิตอย่างแน่นอนเด็ดขาด แต่ในขณะนี้ บ่วยซัวมิ้งรู้สึกตลอดร่างมีแต่ความปวดเมื่อยจนกระดูกแทบจะแหลกสลายออกจากกาย ลมหายใจก็ได้เริ่มหอบขึ้นน้อย ๆ แล้ว คล้ายดั่งกับบุคคลที่ปราศ-จากกำลังฝีมือที่ผ่านการทำงานอันลำบากตรากตรำเป็นเวลายาวนาน

แน่นอนแล้ว เทพเจ้าสัตตฝีมือย่อมสำนึกขึ้นได้ด้วยไวปัญญาว่า เป็นเรื่องอย่างไรปรากฏขึ้นแก่ตนแล้ว นั่นแสดงว่า พลังฝีมือของตนที่มีอยู่ได้แตกซ่านอันตร-ธานไป เมื่อประสบพบกับการจู่โจมที่บังเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด หลังจากได้รับบาดเจ็บ

ไปแล้ว หากแม้นใช้พลังลมปราณที่ยังหลงเหลืออยู่มาคุ้มครองป้องกันเอาไว้อย่างมิประวัง บ่วยซัวมิ้งมาตรแม้นมิอาจจะทุเลาเป็นปกติได้ในเวลาอันรวดเร็ว แต่ก็มิใช่เป็นสิ่งจะสูญสิ้นความหวังโดยสิ้นเชิงเลย

แต่บ่วยซัวมิ้งกลับใช้พลังฝีมือที่ยังหลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย พุ่งต่อต้านออกไปจนสุดตัวสุดกำลัง ซึ่งวิชาการจี้สกัดจุดสัตตมรณะของสำนักเตียมซัง มีความประสงค์ที่จะทำให้ผู้ถูกจี้สกัดจุดแล้ว ต้องสูญเสียกำลังลมปราณไปทีละน้อย ๆ จวบจนกระทั่งขาดใจตายไป เทพเจ้าสัตตฝีมือมาตรแม้นจะยอดเยี่ยมสูงล้ำจนเป็นอันดับหนึ่งของพิภพได้ แต่ในขณะนี้ได้กลับกลายเป็นบุคคลสามัญธรรมดาไปเสียแล้ว

จากยอดอัจฉริยะอันสูงสุดที่กลับกลายมาเป็นบุคคลชนธรรมดา ความรู้สึกเช่นนี้เป็นสิ่งที่ยากยิ่งจะอดทนกล้ำกลืนไว้ได้ทีเดียว กอปรกับบุคคลที่สูญเสียพลังฝีมือขั้นสูงสุดยอดไปแล้ว ความเจ็บช้ำน้ำใจและเศร้าสลดรันทดที่บังเกิดขึ้น ทำให้บ่วยซัวมิ้งได้ปรากฏความคิดอันจะหลีกเลี่ยงหลบไปจากความเป็นจริง ซึ่งวิธีการอันประเสริฐสุดของการหลีกเลี่ยง คือความตายนั่นเอง

แต่ความคิดที่จะตายจากพอปรากฏขึ้นในห้วงสมอง ก็ได้ถูกเหตุการณ์เรื่องหนึ่งแทรกทับจนสับสนไปทันที นั่นก็คือว่า ภายในหุบเขาอันสงบวังเวงนี้ พลันได้ยินเสียงหอบหายใจของคนอีกผู้หนึ่งได้ดังขึ้น บ่วยซัวมิ้งจึงได้เริ่มใช้ความรู้สึกอันเฉียบไวและอยากรู้อยากเห็น พยายามรวบรวมกำลังขั้นสุดท้าย ตะเกียกตะกายไปที่เกินอย่างยากลำบาก

ดังนั้นเอง บ่วยซัวมิ้งจึงได้ประสบพบกับซิงเจี๊ยบแล้ว ในขณะที่เดินไปถึงเกือบหน้าซิงเจี๊ยบ เป็นเวลาที่ซิงเจี๊ยบซึ่งสิ้นสติสมประดี ได้สติขึ้นและลืมตามองมา

เทพเจ้าสัตตฝีมือผู้ซึ่งทอดอาลัยตายอยากในชีวิต หลังจากฟังประสบการณ์ที่เดือดแจ้งอนาถบาดใจจากซิงเจี๊ยบที่เล่าออกมาด้วยน้ำเสียงอันสั่นเครือแล้ว ความคิดที่จะหลบลี้หนีหน้าไปจากสภาพความเป็นจริง กลับได้ถูกความยุติธรรมที่บังเกิดขึ้นเกาะกลืนไปจนหมดสิ้น ความเดือดดาลคลั่งแค้นได้พลุ่งขึ้นทดแทนจนสุดระงับไว้ในช่วงเวลาพริบตานี้ จึงได้ตัดสินในโชคชะตาของซิงเจี๊ยบแล้ว ชะตาชีวิตที่กำลังเริ่มต้น ดลให้ซิงเจี๊ยบมาเป็นดาวมฤตยูผู้โหดเหี้ยมในบู๊ลิ้ม พลังฝีมือและเกียรติภูมิของซิงเจี๊ยบ จะต้องกลับกลายเป็นสิ่งที่ทุกผู้ทุกคนในพิภพบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนสุดจะกล่าวได้

ขณะนั้น หิมะได้หยุดโปรยปรายแล้ว ภายในหุบเขายิ่งสงัดวังเวงจนถึงที่สุด ช่วงเวลาหนึ่งพลันได้คิดขึ้นว่า เหตุไฉนในโลกนี้จึงมีความพิสดารจนถึงปานนี้ด้วย เจ้า

วัวอันบ้าคลั่งกลับสามารถวิ่งตะบึงเข้ามาภายในสถานที่เปล่าเปลี่ยวเร้นลับอันปราศจากร่องรอยของผู้คนได้ หรือว่ามีผู้จะอาศัยกลอุบายของทุกรกิริยามาหลอกลวงเอาวิชาฝีมือของตนไป ตนมาตรแม้นจะสูญสิ้นกำลังภายในไปจนไม่เหลือหลอแล้ว แต่เคล็ดวิชาพลังฝีมืออันสูงล้ำสุดยอดทุกประการนั้น ไหนเลยจะเป็นที่เทียมเทียบเปรียบได้ของบรรดาผู้คนชาวบู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดินเล่า

บ่วยซัวมิ้งจึงได้ตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่งอย่างลำบากยากเย็น จ้องมองดูชิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราเป็นใคร ?"

ชิงเจี๊ยบสั่นศีรษะอย่างมึนงงเชื่องซึม เพราะรู้สึกอัศจรรย์ในคำถามของบ่วยซัวมิ้งเป็นยิ่งนัก ซึ่งแน่นอนแล้ว ชิงเจี๊ยบไหนเลยจะรู้จักกับบ่วยซัวมิ้งได้

สีหน้าอันงุนงงเลื่อนลอยของชิงเจี๊ยบที่ปรากฏขึ้นนี้ ได้ถูกบ่วยซัวมิ้งเข้าใจอย่างรวดเร็วถึงความรู้สึกที่ปรากฏขึ้น อันเทพเจ้าสัตตฝีมือมีความชาญฉลาด ที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำแล้ว จากสายตาและสีหน้าของชิงเจี๊ยบได้สร้างความเชื่อถือในความสัตย์ซื่อจริงใจของชิงเจี๊ยบ ความปลื้มปีติในการที่จะมีทายาทรับช่วงต่อจากตน ทำให้บ่วยซัวมิ้งหัวร่อขึ้นมาอย่างลืมตัว

บ่วยซัวมิ้งยิ้มพลางกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"ขณะนี้เจ้าก็เป็นผู้ปราศจากญาติมิตรพอพึ่งพาอาศัยได้แล้ว เจ้าจะยินยอมตามเราไปหรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบมองดูชายผู้อ่อนแอจนร่อแร พลางตอบอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงว่า

"ได้ ข้าพเจ้าย่อมต้องติดตามไปกับท่าน คุ้มครองรักษา และปรนนิบัติรับใช้ต่อท่าน ท่านอย่าได้เห็นข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยจนปราศจากกำลังไปเลย ขอเพียงแต่ข้าพเจ้าได้พักผ่อนอีกสักครู่ ข้าพเจ้าก็มีกำลังอันแข็งแรงเป็นอย่างยิ่ง มิว่าการงานที่หนักหนาเพียงไร ยังสามารถกระทำได้ดอก"

บ่วยซัวมิ้งถูกคำพูดอันไร้เดียงสานี้สร้างความปลาบปลื้มตื้นตันเป็นอย่างยิ่ง และได้ประสบพบว่า จิตใจของเด็กผู้นี้ เปี่ยมด้วยการุญธรรมอันบริสุทธิ์สัตย์ซื่อ ดังนั้นจึงได้ผงกศีรษะอยู่หลาย ๆ ครั้ง ด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐแล้ว เรากำลังต้องการจะให้เจ้ามาปรนนิบัติรับใช้อยู่ทีเดียว"

กล่าวพลางก็หลับตาไปอย่างเงียบขรึม นั่งอยู่โดยมิได้เปล่งคำพูดอย่างไรอีก แต่ทว่าความหิวโหย ความหนาวเหน็บ ความเหน็ดเหนื่อย ความเจ็บปวดรวดร้าว

ทำให้เกิดความรู้สึกที่มิเคยจะปรากฏขึ้นเมื่อกาลครั้งก่อน ได้พากันจู่โจมเข้าใส่ในพร้อม-กับที่ท่านเขตงยามนี้ จึงทำให้ต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ หันไปมองซิงเจี๊ยบพลาง

เจ้าสามารถลุกขึ้นยืนได้แล้วหรือไม่ สามารถประคองเราจนออกไปจากหุบเขาได้แล้วหรือไม่ ?"

ซิงเจี๊ยบขยับร่างอยู่เล็กน้อย รู้สึกปวดเมื่อยไปทั่วทั้งมือเท้าอย่างรุนแรง แต่ความแข็งและจิตใจที่ต้องการเอาชนะ ได้เกิดขึ้นอย่างรุนแรง ทำให้ซิงเจี๊ยบรู้สึกว่าในสถานการณ์เช่นนี้เยี่ยงอย่างนี้ ตนจำต้องให้ความเข้มแข็งมีพลังขึ้นสักคนหนึ่ง เพื่อเป็นที่พึ่งพิงประโลมต่อผู้ซึ่งอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงไปแล้ว ดังนั้นจึงขบกรามและพยุงกายขึ้นด้วยความลำบาก ประคองบ่วยซัวมิ้งพลางโซซัดโซเซออกไปจากหุบเขา

ภูเขาไง้วฮั่วซัวนี้ นับเป็นสถานที่อันมีทำเลงดงามร่มรื่น เหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจของชนชาวเมืองคุนมิน มาตรแม้นในหุบเขาแห่งนี้จะเร้นลับปราศจากผู้คน แต่ทว่าผู้ที่ขึ้นชมทิวทัศน์บนยอดเขานั้นมีจำนวนมากมายอยู่ บ่วยซัวมิ้งและซิงเจี๊ยบที่เดินตื่นรนกระเสือกกระสนไปนานนัก ก็ประสบพบกับผู้ที่มาเที่ยวชมทิวทัศน์ที่ภูเขาประสบเข้า เมื่อเห็นคนทั้งสองมีสภาพอันทุลักทุเลถึงปานนั้น จึงได้เข้ามาถามไถ่ด้วยความตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่ง แต่บ่วยซัวมิ้งก็กลบเกลื่อนอำพรางไปอย่างพลุ่งพล่าน หาเกี้ยวที่หามคนขึ้นมาท่องเที่ยวบนยอดเขาได้สองหลังแล้ว ก็ให้หามตนและซิงเจี๊ยบลงจากเขาเข้าไปในเมืองคุนมิน

คุนมิน เป็นสถานที่ซึ่งมีอากาศปลอดโปร่งตลอดปีในสี่ฤดู มีความอบอุ่นที่ผิดแปลกแตกต่างไปจากหุบเขาอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ มิหนำซ้ำภายในตัวเมืองยังแต่งจะมีหิมะตกให้หนาวเหน็บอีกด้วย ซิงเจี๊ยบนั้นรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งในความใจกว้างและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยของบ่วยซัวมิ้ง คนทั้งสองหลังจากหาโรงเตี๊ยมพักกายได้แล้ว ก็ดื่มกินอาหารอันวิเศษสุดเท่าที่มี บ่วยซัวมิ้งยังได้ซื้อหาเสื้อผ้าให้กับซิงเจี๊ยบเป็นจำนวนมากมายก่ายกอง มิหนำซ้ำยังมีขนาดตั้งแต่ปัจจุบันจวบจนถึงวัยของผู้ใหญ่ มีแต่ละปีจนครบถ้วน ซึ่งแม้กระทั่งของใช้ที่จำเป็นก็หาซื้อหามาให้ได้บกพร่องเลย

ในวันที่สอง บ่วยซัวมิ้งได้ว่าจ้างรถม้าขนาดใหญ่ให้พาไปจากตัวเมืองคุนมินตามเส้นทางที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้า บ่วยซัวมิ้งกลับมิได้เร่งเร้าให้ควบขับเร็วขึ้นเลย

ซิงเจี๊ยบมิทราบว่าได้ผ่านไปในสถานที่ใดบ้าง เพียงรู้สึกว่ารถม้านี้กินเวลาอยู่นานนานมาก และทีละน้อยอย่างแช่มช้า ซิงเจี๊ยบได้คลายความปวดเมื่อยของร่าง-

กายจนเป็นปกติอีก แต่เมื่อดูบ่วยซัวมิ้งแล้วยังคงอ่อนแอระโทยโรยแรงเป็นอยู่เช่นอย่างเดิม

การเดินทางรอนแรมกันมาเป็นเวลากว่าเดือน จนกระทั่งเป็นฤดูใบไม้ผลิ ซิง-เจี๊ยบรู้สึกว่าต้นไม้ข้างทางที่ผ่านไปนั้น เริ่มมีใบเขียวขจีขึ้นทุกแห่งหน โดยมิทราบว่าได้บรรลุถึงที่แห่งใดแล้ว

ตลอดรายทางที่เดินผ่าน บ่วยซัวมิ้งได้เปลี่ยนรถม้าหลายต่อหลายครั้ง จนกระทั่งวันนี้ เมื่อได้บรรลุถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง หมู่บ้านแห่งนี้มิได้ใหญ่โตไปกว่าซิง-แกซึงเลย บ่วยซัวมิ้งได้เรียกรถม้าให้หยุดแล้ว จึงพาซิงเจี๊ยบเดินเข้าไปในหมู่บ้านอย่างแช่มช้า

ซิงเจี๊ยบรู้สึกว่า บ่วยซัวมิ้งมีอารมณ์อันปลอดโปร่งผิดกับทุกวันอย่างยิ่ง สา-มารถพูดคุยหยอกเอินและมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสผิดกว่าทุกวัน และมิได้หารถม้ามาเดินทางต่ออีก

เมื่อผ่านจากหมู่บ้านแห่งนี้ไปอีกประมาณครึ่งลี้ บ่วยซัวมิ้งได้ปรากฏความอิดโรยเหน็ดเหนื่อยขึ้นอีกแล้ว แต่สติยังแจ่มใสอารมณ์ก็ปลอดโปร่งกระปรี้กระเปร่าอยู่

หลังจากผ่านป่าที่มิใคร่จะทึบรกนัก ซิงเจี๊ยบจึงเห็นมีตัวตึกซึ่งสร้างอย่างงดงามประณีตติดต่อกันอยู่หลายหลัง บ่วยซัวมิ้งชี้ให้ดูหมู่ตึกนั้นแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าดู นี่คือบ้านของเรา"

ซิงเจี๊ยบลอบรู้สึกประหลาดใจขึ้นอย่างยิ่งว่า

เหตุไฉนบ่วยเจ็กเจ่ก (อาที่แซ่บ่วย) จึงได้มาอยู่จนไกลสุดกู่ถึงเพียงนี้ มิหนำ-ซ้ำยิ่งรู้สึกพิศวงเป็นอย่างมาก ที่บ่วยเจ็กเจ่กได้พากายไปถึงภูเขาโง้วฮั่วซัว อันห่างไกลจากสถานที่นี้จนลี้ลับอีกด้วย แต่ปัญหาเหล่านี้ซิงเจี๊ยบกลับมิได้ไปขบคิดให้คลายความข้องใจเลย

บ่วยซัวมิ้งเมื่อเดินมาถึงหน้าประตูแล้ว เคาะเบา ๆ อยู่หลายครั้ง ประตูใหญ่อันเป็นสีม่วงคล้ำจึงมีผู้เปิดออกในฉับพลันทันที ผู้ที่เปิดประตูเป็นชายวัยกลางคนผอมเกร็ง แต่เมื่อเห็นบ่วยซัวมิ้งเข้าก็รีบน้อมกายคารวะอย่างเคารพ พลางกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านกลับมาแล้ว ?"

เป็นคำพูดที่เปล่งออกด้วยสีหน้าอันเฉื่อยชาปราศจากความรู้สึกใด ๆ เลย

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ฉุดแขนซิงเจี๊ยบเข้าไปภายใน

[illegible]ใหญ่ ซึ่งชิงเจี๊ยบรู้สึกว่าตึกรามห้องหอในบริเวณนี้ สร้างอย่างประณีตงดงาม [illegible] และเครื่องการประดับภายในตัวตึกยิ่งพิถีพิถันและเป็นระเบียบเรียบร้อย [illegible]เพราะหว่านมโหฬารนี้กลับมิได้มีผู้คนปรากฏขึ้นให้เห็นแม้แต่คนเดียว

[illegible]างคนร่างผอมเกร็งนั้นเหลือบสายตาอันคมกริบมองดูชิงเจี๊ยบแว่บหนึ่ง [illegible]จึงตบบ่าชิงเจี๊ยบเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"[illegible]ศิษย์ที่เรารับมาด้วย เจ้าดูว่าประเสริฐดีหรือไม่ ?"

จากนั้นจึงได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

พวกนางคงสบายดีกระมัง ?"

ทางร่างผอมเกร็งกลางคนหลังจากลังเลอยู่ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

ข้าพเจ้าได้ขับไล่พวกนางไปจนหมดสิ้นแล้ว !"

[illegible]ซัวมิ้งหน้าผิดปกติไปทันที ถามอย่างร้อนรนขึ้นว่า

ไปหมดแล้วหรือ ?"

ทางนรรจ์ผู้นั้นก้มหน้าลงกล่าวตอบว่า

ในระหว่างนี้ วงพวกนักเลงต่างร่ำลือเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านได้เสียชีวิต [illegible]ไว้ชั่วชั่วของมณฑลฮุนหนำ เพราะถูกฝีมืออันชั่วร้ายของเทพเจ้ากระบี่ [illegible] ในพรรคกระยาจกทักษิณ ยังมีข่าวแพร่งพรายออกมาอย่างเป็นจริง [illegible] มีผู้ประสบพบซากศพของท่าน ข้าพเจ้าหลังจากขบคิดอย่างละเอียดรอบ-[illegible] กลัวว่าหากจะรั้งพวกนางเอาไว้อีก กลับจะต้องเกิดเรื่องราวอันมิงามขึ้น [illegible]จึงได้อัปเปหินางไปจนหมดสิ้นทุกคน และเตรียมตัวที่จะกลับไปยังสำนัก [illegible]

[illegible]ซัวมิ้งทอดถอนหายใจยาว ๆ กล่าวสอดขึ้นว่า

"[illegible]นี้ก็ประเสริฐอยู่ ที่เราได้รอดชีวิตจากความตายในครั้งนี้ ทำให้เรารู้สึก [illegible]ในทุกสิ่งไปโดยสิ้นเชิงแล้ว เพียงแต่ว่าพวกนางจะอย่างไรก็เคยอยู่ร่วมรวม [illegible]เป็นเวลาอันยาวนาน เจ้าได้สร้างความเจ็บปวดทรมานให้กับพวกนางหรือ [illegible] และลิ่วเก้าเนี้ยผู้นั้นเล่า ?"

ทางนายร่างผอมเกร็งยังคงมีสีหน้าเฉื่อยชาเป็นปกติ ตอบขึ้นว่า

"ท่านวางใจเถิด ข้าพเจ้าย่อมมิได้ให้ความเจ็บปวดทรมานต่อพวกนางแม้แต่ [illegible] เพียงแต่นางลิ่วเก้าเนี้ยผู้นั้น พอได้ทราบว่าท่านประสบชะตากรรมอย่าง [illegible] จึงฉวยโอกาสในค่ำคืนเตลิดเปิดหนีออกไป ซึ่งข้าพเจ้าก็มิทราบร่องรอย [illegible]ไปของนางเลย"

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะเบา ๆ กล่าวอย่างหม่นหมองรันทดขึ้นว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐแล้ว อย่างนี้ก็ประเสริฐดี"

ชิงเจี๊ยบฟังคำพูดตอบโต้ของคนทั้งสองโดยมิได้เข้าใจในความหมายแม้แต่น้อยนิด เหม่อมองจ้องดูบ่วยซัวมิ้งอย่างงุนงงเลื่อนลอย ซึ่งบ่วยซัวมิ้งขณะนั้น เมื่อก้มหน้าลงเห็นเข้า จึงฉุดมือเอาไว้ชี้ไปยังร่างของชายกลางคนผอมเกร็งพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นน้องชายอันสนิทสนมอย่างยิ่งของเรา ภายหน้าเจ้าจงเรียกมันว่าโฮ้วยี่-เจ่ก ขอแต่มันมีความพึงพอใจขึ้นเมื่อใด อันตรายของเจ้าในภายภาคหน้าจะต้องลดน้อยลงมากมาย และคุณประโยชน์ก็จะบังเกิดขึ้นสุดคณนานับทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้าขึ้นมอง และร้องเบา ๆ ในลำคอว่า

"โฮ้วยี่เจ่ก"

ซึ่งเสียงเรียกนี้ทำให้โฮ้วยี่เจ่กได้เหลือบมองมาด้วยสายตาอันเย็นชากระด้าง

ชิงเจี๊ยบมีความรู้สึกว่าโฮ้วยี่เจ่ก (อาคนที่สองซึ่งแซ่โฮ้ว) นี้ ไม่มีความน่ารักน่าเคารพเฉกเช่นบ่วยเจ็กเจ่กเลย ดังนั้นจึงรีบก้มหน้าลง บ่วยซัวมิ้งลูบคลำไหล่ชิงเจี๊ยบเบา ๆ ด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส หันมากล่าวกับชายกลางคนร่างผอมเกร็งว่า

"เจ้ายังคงอาศัยอยู่ทางบนก็แล้วกัน เรียกเล่าหยูให้ส่งข้าวปลาอาหารลงไปตามเวลา และเจ้าหากแม้นไม่มีเรื่องสำคัญอย่างยิ่งแล้ว อย่าได้ออกไปจากบ้านเลย ในหลายปีนี้ เราน่ากลัวจะไม่ขึ้นมาอีกแล้วก็เป็นได้"

ชายกลางคนร่างผอมเกร็งผงกศีรษะรับคำ และตาทั้งสองพลันเบิกโพลงขึ้นจ้องมองดูบ่วยซัวมิ้งอย่างเขม็งนิ่ง พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านกลับมาในครั้งนี้ คล้ายดั่งจะผิดปกติไปมากอยู่ หรือว่า..."

บ่วยซัวมิ้งทอดถอนใจยาว ๆ พลางตอบว่า

"เอาไว้เล่ากันในเวลาว่างเถิด เล่ากันในเวลาว่างอย่างใจเย็น ๆ ซึ่งภายหน้าเจ้าย่อมจะได้ทราบเองดอก"

กล่าวจบก็เหลียวมาฉุดแขนชิงเจี๊ยบเดินออกไปจากห้องโถงใหญ่ เลี้ยวเข้าไปภายในห้องสมุดอันสวยงามเรียบร้อย ซึ่งเต็มไปด้วยตำรับตำรา จากนั้นใช้มือกดไปบนรอยสลักของแคร่หนังสือที่ตั้งอยู่ทางมุมห้อง แคร่หนังสือนั้นพลันแยกออกจากกัน จนเห็นอุโมงค์ที่มีบันไดศิลาทอดลาดลงไป

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นตะลึงจนงงงัน แต่บ่วยซัวมิ้งกลับลากแขนชิงเจี๊ยบ

เดินตามบันไดศิลาลงไปทันที เหลียวกลับมากดมือไปที่ข้างผนัง แคร่หนังสือนั้นจึงได้ถอยมาบรรจบกันจนสนิทแน่น แต่ภายในอุโมงค์ใต้ดินกลับมิได้มืดครึ้มลงเพราะแคร่หนังสือมาบดบังไว้เลย

ชิงเจี๊ยบมีความตื่นเต้นเป็นอย่างมากต่อเรื่องราวเหล่านี้ แต่เนื่องจากเป็นผู้มีใจกล้ามาแต่เล็กแล้ว มิหนำซ้ำยังทราบว่าบ่วยซัวมิ้งปราศจากเจตนาร้ายต่อตน ดังนั้นจึงติดตามบ่วยซัวมิ้งลงไปทางบันไดศิลา โดยมิได้ลังเลเลย

แต่เมื่อเดินลงบันไดศิลาจนจบสิ้นแล้ว จึงประสบพบว่า ภายในห้องใต้ดินนี้คล้ายดั่งเป็นตัวตึกอีกแห่งหนึ่ง ที่งดงามดั่งราวกับเป็นในความฝัน จากการมองไปในครั้งนี้ รู้สึกสวยงามตระการตาเปี่ยมไปด้วยสิ่งประดับอันล้ำค่า จนมิอาจจะสรรหาคำพรรณนาได้ ยอดเยี่ยมสูงค่าไปกว่าห้องทางชั้นบนอีกมากมายก่ายกองมิทราบกี่เท่ากัน

บ่วยซัวมิ้งพาชิงเจี๊ยบเดินวนเวียนอยู่ภายในห้องใต้ดิน ผ่านจากห้องต่าง ๆ ไปถึงเจ็ดห้อง แต่ละห้องประดับประดาไว้ด้วยสิ่งมีค่าอันสูงล้ำสวยงามพิสดาร

ชิงเจี๊ยบตาลายจนบังเกิดความงุนงงอย่างยิ่ง ในใจกำลังลอบปลาบปลื้มยินดีที่ได้มาอาศัยอยู่ในสถานที่ซึ่งสวยงามล้ำค่า แต่มิคาดคิดเลยว่า บ่วยซัวมิ้งกลับพามายังอีกห้องหนึ่ง

ชิงเจี๊ยบเมื่อเดินเข้าไปภายในห้องแล้ว คล้ายดั่งมีพลังความเย็นที่หนาวจัดเกรรโชกพัดมาใส่ร่างอย่างรุนแรง ในห้องนี้นอกจากโต๊ะเตียงที่สร้างขึ้นด้วยศิลาแล้ว ผนังทั้งสี่ข้างยังก่อสร้างด้วยศิลาสีเขียว เบื้องบนผนังศิลามีกระบี่ยาวแขวนเรียงรายอยู่แถวหนึ่ง ที่ข้างแถวกระบี่นั้นมีถุงแพรห้อยอยู่หนึ่งถุง บนโต๊ะศิลามีตำราวางอยู่หนึ่งกอง นอกจากนั้นแล้วภายในห้องก็ปราศจากสิ่งประดับใด ๆ อีก

บ่วยซัวมิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มกับชิงเจี๊ยบว่า

"นับแต่วันนี้ไปเจ้าต้องอาศัยอยู่ภายในห้องนี้แล้ว"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินเข้าก็ใจหายวาบลงทันที รำพึงในใจว่า

'ภายในห้องใต้ดินมีห้องทับอยู่มากมายก่ายกองแต่มิให้เราอาศัยอยู่ กลับมาให้เราอาศัยเข้ามาในห้องที่เย็นเฉียบ ดั่งราวกับขุมนรก...'

ในใจมาตรแม้นจะคร่ำครวญอย่างไม่พึงพอใจ แต่สีหน้ายังคงสะกดไว้จนราบเรียบ ด้วยมิอาจจะแสดงให้ปรากฏออกไปได้ เพราะความเกรงใจ ต้องผงกศีรษะรับคำอย่างเต็มฝืนเสียมิได้

บ่วยซัวมิ้งคล้ายดั่งจะเข้าใจในความรู้สึกของชิงเจี๊ยบเป็นอย่างดี จึงกล่าวว่า

"เราทราบว่าเจ้ากำลังตำหนิเราที่ให้เข้าอาศัยอยู่ในห้องนี้ แต่เจ้าควรจะทราบว่าหากแม้นมีผู้คนคิดจะมาอาศัยภายในห้องทั้งเจ็ดของเราเหล่านั้นยังง่ายดายอยู่ แต่หากแม้นจะเข้ามาอาศัยอยู่ในที่นี้แล้ว กลับยากยิ่งกว่าจะหาบันไดทอดขึ้นสู่สรวง-สวรรค์เสียอีก"

ชิงเจี๊ยบมองดูกระบี่ที่แขวนอยู่บนผนังแล้ว พลันหวนคิดถึงสายตาอันคมกริบของโฮ้วยี่เจ่ก และคำพูดที่คนทั้งสองที่กล่าวตอบโต้กัน ก็ฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญารีบกล่าวรับขึ้นด้วยเสียงอันหนักแน่นว่า

"ข้าพเจ้าพอใจอาศัยอยู่ในห้องนี้ !"

รอยยิ้มบนใบหน้าของบ่วยซัวมิ้งสลายหายไปทันที สายตากวาดมองในห้องศิลาด้วยความอาลัยอาวรณ์ไปหนึ่งตลบ จึงทอดถอนหายใจพลางกล่าวอย่างรันทดว่า

"นับแต่นี้ต่อไป เรากับห้องศิลานี้ก็จะสิ้นชาติขาดวาสนากันแล้ว เจ้ามาตรแม้นจะมีภูมิปฏิภาณอันชาญฉลาด ที่ธรรมชาติประทานมาให้ แต่จะสามารถได้รับการถ่ายทอดในสัตตวิชา (ชิกโง้ย) ของเราจนหมดสิ้นหรือไม่นั้น ยังจะต้องดูความมานะพากเพียรของเจ้าว่ามีอยู่เท่าใดก่อน"

ชิงเจี๊ยบทวนคำขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยว่า

"สัตตวิชา ?"

เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) มีรอยแย้มยิ้มขึ้นเล็กน้อยพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว สัตตวิชา หากแม้นเจ้าสามารถฝึกปรือในสัตตวิชาของเราจนแตกฉานเชี่ยวชาญได้ ไยจะต้องไปปรารมภ์ถึงความอาฆาตแค้นจะมิได้ชำระล้างเล่า"

ตาทั้งสองได้เหม่อมองไปบนผนังห้องศิลาอย่างเลื่อนลอย แล้วจึงกล่าวด้วยความสลดรันทดว่า

"ไม่เพียงแต่ความอาฆาตแค้นของเจ้าที่รอรับการชำระล้างอยู่ แม้กระทั่งความอาฆาตแค้นของเรา ยังหวังให้เจ้าไปชำระล้างแทนอีกด้วย !"

ชิงเจี๊ยบมองดูบ่วยซัวมิ้งอย่างแน่วนิ่ง พยายามขบคิดในคำพูดนี้อย่างละเอียดลึกซึ้ง แต่จวบจนกระทั่งบัดนี้ชิงเจี๊ยบยังมิทราบว่าบ่วยเจ็กเจ่กผู้ยืนอยู่เบื้องหน้า อันมีความอ่อนแอระโหยโรยแรงนั้น คือยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของพิภพแห่งบู๊ลิ้มยุคนี้นามเทพเจ้าสัตตฝีมือเลย

แต่หลังจากได้ติดตามบ่วยเจ็กเจ่กกลับมายังบ้านแล้ว เรื่องราวอันแปลกพิส-ดารนานาประการได้สร้างความเข้าใจให้กับชิงเจี๊ยบว่า บ่วยเจ็กเจ่กของตนผู้นี้ ย่อมต้องมิใช่เป็นสามัญชนคนธรรมดาแน่ จากนั้นจึงอาศัยอยู่ภายในห้องศิลานี้อย่าง

สงบเสงี่ยม

อันห้องศิลานี้อยู่ภายใต้ดิน กอบ่รกับทุกส่วนสัดของห้องล้วนแล้วแต่เป็นศิลา ดังนั้นจึงมีความเย็นยะเยือกมืดครึ้มอยู่ตลอดชั่วนาตาปี โดยเฉพาะในยามหลับนอนตอนค่ำคืนนั้น ชิงเจี๊ยบยิ่งรู้สึกว่า ความหนาวเหน็บที่มีอยู่นั้นยากยิ่งต่อความอดรนทนทานได้

วันเวลาผ่านไปอย่างแช่มช้า ซึ่งชิงเจี๊ยบก็มิทราบว่าเนิ่นนานเท่าใด แต่โดยปรากฏการณ์ธรรมชาติ ทำให้ชิงเจี๊ยบได้มีความคุ้นเคยกับความหนาวเย็นอันเสียดกระดูกของห้องจนได้ นอกจากจะมีผู้ส่งอาหารมาตามเวลาทุกวันแล้ว แม้กระทั่งบ่วยเจ็กเจ่กก็ยังมิเคยประสบพบเห็นเลย

ยามว่างที่เหงาหงอย ชิงเจี๊ยบได้เริ่มพลิกดูตำราซึ่งกองสุมอยู่บนโต๊ะศิลา อันตำราเหล่านี้ได้สร้างความสนใจให้กับชิงเจี๊ยบอย่างมากมายรุนแรง มาตรแม้นในตำราเนยังมีเหตุการณ์มากมายหลายอย่างนัก ที่มิอาจจะเข้าใจได้ แต่ชิงเจี๊ยบยังคงใช้ความพากเพียรหมกมุ่นดูต่อไปอย่างไม่ยอมละเลย เพราะนอกจากนี้แล้ว วันหนึ่งๆ ก็ไร้สิ่งจะให้ตนกระทำนั่นเอง

ตำราเหล่านั้นได้ถูกอ่านไปจนหมดอย่างรวดเร็ว จึงมีตำราใหม่อีกหนึ่งรุ่นที่ถูกส่งเข้ามาแทน บางครั้งบางคราบ่วยเจ็กเจ่กยังได้เข้ามาแนะนำในสิ่งที่ตนมิเข้าใจ อธิบายในข้อที่ตนมีความข้องใจ วันเวลาจึงได้ผ่านไปท่ามกลางความเพลิดเพลิน และชิงเจี๊ยบก็มิทราบว่า ได้อ่านตำราทั้งปวงไปเป็นจำนวนมากมายเท่าใดแล้ว

ชิงเจี๊ยบเป็นผู้มีความชาญฉลาดและเปี่ยมด้วยปฏิภาณอันสูงล้ำอยู่แล้ว หลังจากถูกกล่อมเกลาด้วยตำราที่มากมายก่ายกอง จึงได้สร้างให้กลายเป็นผู้คงแก่เรียนที่เชี่ยวชาญชำนาญดั่งราวกับนักปราชญ์

แต่มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่อ่านตำราทั้งปวงหมดสิ้นไปแล้ว กลับไม่มีตำราส่งมาให้ใหม่อีก นอกจากจะเป็นตำราเล่มบางที่คัดด้วยลายมือเท่านั้น ชิงเจี๊ยบมองดูที่หน้าปกของตำราเล่มบางนี้ ได้จารึกไว้ว่า อ้ำเอี้ยพู่เฮียง (กลิ่นหอมในเงาพราง) ซึ่งเมื่อเปิดดูแล้ว เห็นแต่เป็นการฝึกปรือในพลังลมปราณขั้นรากฐาน ดังนั้นจึงได้เริ่มฝึกปรือวิชากำลังภายใน ที่เทพเจ้าสัตตฝีมือต้องใช้เวลาคร่ำเคร่งพากเพียรเป็นเวลาแรมปีจึงบัญญัติขึ้นได้

ชิงเจี๊ยบย่อมมิทราบว่า ความรุดหน้าของการฝึกปรือนั้นจะเป็นไปได้รวดเร็วหรือเชื่องช้าเพียงไร แต่บ่วยชัวมิ้งนั้นกลับทราบอย่างแจ่มแจ้งอยู่แก่ใจว่า ชิงเจี๊ยบผู้ทรงปฏิภาณชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยมสูงล้ำ เมื่อได้ฝึกปรือในยอดวิชากำลังภายใน

ที่สูงสุด อยู่แต่ในห้องศิลาซึ่งสร้างเป็นพิเศษ โดยหมกมุ่นไร้สิ่งรบกวนอย่างนี้ อีกไม่นานนักชิงเจี๊ยบจึงรู้สึกว่า พลังลมปราณภายในร่างคล้ายดั่งได้กลับกลายเป็นสิ่งที่มีสภาพไปแล้ว สามารถจะใช้ออกได้ในตามความคิดอย่างคล่องแคล่ว มิหนำซ้ำร่างกายยังรู้สึกจะแคล่วคล่องว่องไวไปกว่าเมื่อกาลครั้งก่อนมากมายหลายเท่านัก ชิง-เจี๊ยบมักจะรู้สึกว่า ยามใดได้พุ่งลมปราณขึ้นจากจุดศูนย์แล้ว คล้ายดั่งจะมีความรู้สึกว่า ร่างจะลอยพลิ้วไปตามลมก็ปานกัน

จวบจนเมื่อกระทั่งตำรากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) ได้ถูกเปลี่ยนเป็นตำราเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากีเกี้ยมกิบ) และแสงสว่างภายในห้องศิลาเริ่มมืดครึ้มลงทุกวัน ๆ ก็เป็นเวลาที่ชิงเจี๊ยบได้อยู่ภายในห้องนี้มาครบห้าปีแล้ว

วันเวลาห้าปีที่ผ่านไปได้สร้างให้ชิงเจี๊ยบเติบโตเป็นหนุ่มน้อยอายุสิบเจ็ดแล้ว ในความรู้สึกนึกคิดได้กลับกลายจากความพลุ่งพล่านร้อนรน มาเป็นสงบเยือกเย็นสุขุมสุดจะเปรียบจากคนธรรมดาสามัญ ได้กลับกลายเป็นยอดคนอันทรงอัจฉริยะไปแล้ว

และเวลาหลายปีที่ผ่านไปนี้ บ่วยซัวมิ้งกลับได้กลายเป็นคนชราอย่างน่าสงสาร แม้กระทั่งผมเผ้าหนวดเคราก็หงอกขาวโพลง แต่จิตใจที่มีอยู่ กลับปลาบปลื้มปลอด-โปร่งอย่างยิ่งนัก เมื่อได้เห็นความสำเร็จที่ชิงเจี๊ยบดำเนินไปอย่างรวดเร็วมั่นคง คล้ายดั่งกับชีวิตใหม่ของตนได้เริ่มกำเนิดเกิดขึ้นอีกแล้ว ทำให้บ่วยซัวมิ้งรู้สึกอย่างเต็มตื้นว่า ตนได้รับคุณค่าการชดใช้อย่างสาสมทีเดียว

ปีที่หก ปีที่เจ็ด...วันเวลาผ่านไปดั่งราวกับเสียบปีก ชิงเจี๊ยบที่อาศัยอยู่ภายในห้องศิลาอันหนาวเหน็บแทบจะลืมไปถึงโลกภายนอกอันกว้างใหญ่แล้ว ขณะนี้แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบเองก็ทราบว่า พลังฝีมือที่ตนฝึกปรือมาได้สำเร็จเสร็จสมแล้ว

ชิงเจี๊ยบสามารถที่จะทำร่างให้พุ่งขึ้นในทุกแง่มุม กระโดดหลบเลี่ยงไปมาในทุกทิศทางได้ด้วยความแคล่วคล่องว่องไวอย่างยิ่ง สามารถจะหยุดยั้งเท้าไว้อยู่บนผนังศิลาอันเรียบรื่นได้ และยังสามารถที่จะหยุดยั้งทรงกายได้ในทุกแห่งหน ห้องศิลาซึ่งขณะนี้ได้กลับกลายเป็นมืดมิดสนิทไปแล้วนั้น ชิงเจี๊ยบกลับสามารถมองเห็นในทุกสิ่งได้อย่างละเอียดชัดเจน มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่ยังมิทราบ นั่นคือเพลงกระบี่และเพลงฝ่ามือของตน จะทรงอานุภาพรุนแรงแกร่วกร้าวเพียงใด เนื่องจากภายในห้องศิลานี้ ชิงเจี๊ยบไม่มีปัญญาจะทดสอบมาพิสูจน์ถึงพลังเพลงกระบี่และฝ่ามือว่าจะสูงล้ำเพียงไร

สิบปีแล้ว ซึ่งแม้กระทั่งชิงเจี๊ยบเองก็ยังคิดมิออกว่า เหตุไฉนตนจึงสามารถ

ใช้ชีวิตอยู่ภายในห้องศิลาอันเย็นยะเยือกได้อย่างยาวนานจนถึงเพียงนี้ ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดอยู่ว่า อาจบางทีจะเป็นเพราะความสนใจ ความหวังในปณิธานที่ได้ตั้งไว้อย่างแกร่งกร้าว จึงทำให้ตนกระทำไปเยี่ยงอย่างนี้ และสิ่งอันสำคัญอย่างยิ่งยวดก็คือปรารถนาจะสร้างตนให้กลายเป็นคนเหนือคนให้กลายเป็นยอดคนที่เปี่ยมด้วยอัจฉริยะ ทั้งนี้เพราะว่า ยังมีเรื่องราวมากมายหลายประการนักที่ตนควรจะไปกระทำด้วยมือของตนเอง เป็นเรื่องราวที่บุคคลสามัญธรรมดามิอาจจะกระทำได้

จนในที่สุด บ่วยซัวมิ้งจึงได้แน่ใจว่า ชิงเจี๊ยบได้ฝึกปรือในทุกสิ่งที่ตนสามารถฝึกสอนให้ได้แล้ว แม้กระทั่งยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเมื่อคราครั้งก่อนนั้นตนยังมิอาจจะฝึกปรือได้บรรลุถึง แต่ชิงเจี๊ยบกลับฝึกปรือได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

ดังนั้นเอง บ่วยซัวมิ้งจึงได้พาชิงเจี๊ยบออกไปจากห้องศิลาอันหนาวเหน็บ ที่ได้เคยอาศัยอยู่เป็นเวลาถึงสิบปีเต็ม

จวบเมื่อชิงเจี๊ยบได้ย่างก้าวออกจากห้องอันมืดมิด พอประสบพบกับแสงสว่างเป็นครั้งแรก ในใจที่บังเกิดความรู้สึกขึ้นนั้น พลุ่งพล่านจนบรรยายมิถูก ซึ่งมันผสานไว้ด้วยความปลื้มปีติ ความแปลกตา ความตื่นเต้น และพิศวงสงสัย

บ่วยซัวมิ้งชี้ไปที่เก้าอี้ซึ่งวางไว้ข้างโต๊ะหมากรุกภายในห้องหนังสืออันกว้างใหญ่ จากนั้นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เวลาหลายปีที่ผ่านไปนี้ เจ้ามีความรู้สึกแล้วหรือไม่ว่า วันเวลาที่ทนทรมานอยู่ในห้องอันหนาวเหน็บมิใช่จะผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ ?"

ชิงเจี๊ยบก้มศีรษะลงด้วยความตื้นตันในพระคุณ กล่าวเบา ๆ ไปว่า

"ทั้งหมดได้เกิดขึ้นเพราะความเมตตาการุญของบ่วยเจ็กเจ่กดอก"

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐแล้ว เมื่อเจ้าทราบก็นับว่าประเสริฐมาก"

พลางบิดกายส่องกระจกที่ข้างโต๊ะดูแล้วกล่าวว่า

"เจ้าดู เราในขณะนี้ชราไปกว่าเมื่อคราพบกับเจ้าภายในหุบเขาแห่งนั้นมากมายหลายเท่าแล้วกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบมองดูใบหน้าที่มีรอยย่นอันซับซ้อน ผมเผ้าที่ได้หงอกขาวแล้วก็รู้สึกอย่างแน่ใจว่า ผิดแปลกกับนักศึกษาที่เมื่อคราครั้งที่ได้ประสบพบกันภายในหุบเขาไม่ยั่วซัวมากมายนัก จึงตอบอย่างระมัดระวังขึ้นว่า

"บ่วยเจ็กเจ่กนับว่าชราภาพไปมากแล้วจริง ๆ แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่า ร่างกาย

ของบ่วยเจ็กเจ่กแข็งแรงดีกว่าเมื่อคราครั้งก่อนมากมายนักดอก"

บ่วยซัวมิ้งลูบคลำดูกล้ามเนื้อทั่วร่างที่ได้คลายออกจนหมดสิ้นแล้ว หลังจากงุนงงไปชั่วครู่ จึงได้ถามขึ้นโดยฉับพลันว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราคือใคร ?"

ชิงเจี๊ยบอ้าปากขึ้นจะตอบไป แต่แล้วต้องชะงักงันทันที เพราะปัญหานี้เมื่อคราวชิงเจี๊ยบได้เริ่มประสบพบกันในหุบเขานั้น บ่วยเจ็กเจ่กก็เคยถามไถ่ตนมา ซึ่งชิงเจี๊ยบในยามนั้นมิทราบเลยเป็นความสัตย์ แต่ในขณะนี้มาตรแม้นว่าจะอยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาถึงสิบปีแล้ว นอกจากชิงเจี๊ยบจะทราบว่าคือบ่วยเจ็กเจ่กแล้ว ยิ่งมิเคยจะเพิ่มพูนความรอบรู้ในตัวบุคคลผู้นี้อีกเลย

บ่วยซัวมิ้งมิได้ไปสนใจสังเกตถึงท่าอันกระอักกระอ่วนของชิงเจี๊ยบเลย คงกล่าวอย่างสลดรันทดใจขึ้นว่า

"ฟังจากคำเล่าของเจ้าที่เคยกล่าวมา บิดามารดาของเจ้านั้นก็เป็นผู้ที่ร่วมอยู่ในพวกเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง (กวนตงเก้าเฮ้า) เจ้าเคยได้ยินวลีที่ว่า 'กวนตงสยบเก้าผู้กล้า ฮ่อลกลือชาหนึ่งกระบี่ ทั่วธรณีเคารพสัตตวิชา นอกพสุธามีสามเซียน' หรือไม่ ?"

(กวนตงป้าเก้าเฮ้า ฮ่อลกยุ่ยเจ่กเกี๋ยม ไฮ้ไหลจุงชิกเมี่ยว ซี่งั่วอู้ซาเซียน)

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงสั่นศีรษะช้า ๆ เป็นเชิงปฏิเสธ

บ่วยซัวมิ้งจึงกล่าวขึ้นว่า

"เรื่องนี้ย่อมตำหนิเจ้ามิได้ เพราะในยามนั้นเจ้ายังมีอายุเยาว์วัยนัก มาตรแม้นจะเคยได้ยินมา แต่ก็คงลืมเลือนไปหมดสิ้นดอก แต่ในขณะนี้เราพอจะบอกกับเจ้าได้ว่า วลีของประโยคนี้มีความหมายที่กล่าวไปถึงว่า ดินแดนแถบแคว้นกวนตงนั้นเก้าผู้กล้านับเป็นผู้มีอิทธิพลบารมีครอบคลุมอยู่ ส่วนดินแดนแถบฮ่อลก มีผู้หนึ่งซึ่งนามว่ากระบี่พิชิตวิญญาณ (ตัวเกี๋ยมต้วนฮุ้น) โง้วเซี่ยวฮุ้น นับว่าเป็นบุคคลชนชั้นเก่งกล้าสามารถ แต่บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดินต้องเคารพนับถือก็คือเทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) อันคนประดานี้ต่างก็เป็นผู้มีเกียรติภูมิสูงล้ำอยู่ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้ม นอกจากนี้แล้ว ยังมีอีกสามท่านซึ่งกล่าวกันว่า เก่งกาจจนสามารถฝึกปรือให้ร่างอยู่ยงคงกระพัน แต่ในบู๊ลิ้มก็ได้แต่ร่ำลือกันไปมาเท่านั้น โดยไม่มีผู้ใดใครจะเคยประสบพบเห็นมา ทุกคนจึงใช้แต่นามว่าสามเซียนนอกพสุธา (ซี่งั่วอู้ซาเซียน) มาเรียกต่อบุคคลทั้งสามเท่านั้น"

สายตาของบ่วยซัวมิ้งปรากฏประกายอันแวววาวอย่างที่ชิงเจี๊ยบมิเคยประสบ

พบเห็นมา คล้ายดั่งกำลังคำนึงถึงอดีตเมื่อกาลก่อน ซึ่งชิงเจี๊ยบก็มิกล้าจะไปรบกวนด้วย ได้แต่นั่งอย่างสงบเงียบรอคำพูดที่กล่าวต่อไปว่า

"ในขณะนี้ เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงก็ได้สลายตัวไปแล้ว กระบี่พิชิตวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) โง้วเซี่ยวฮุ้นก็ได้เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตไป เพราะบรรดาผู้โฉดชั่วที่ได้ยกตัวเองว่าเป็นผู้ดีมีธัมมะ เป็นสำนักใหญ่โตในบู๊ลิ้ม และเทพเจ้าสัตตฝีมือที่ได้รับการยกย่องบูชามาทั่วทั้งแผ่นดินของเมื่อกาลครั้งก่อนหรือ คือผู้ที่นั่งอยู่เบื้องหน้าสายตาของเจ้าในบัดนี้ นั่นคือเราเอง !"

ตาทั้งสองของชิงเจี๊ยบเบิ่งโพลงขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง โดยมิเคยจะคาดคิดถึงว่า บ่วยเจ็กเจ่กที่ระโหยโรยแรงและอ่อนแออยู่เสมอนี้ จะเป็นบุคคลที่ทรงเกียรติภูมิครอบคลุมไปทั้งแผ่นดินได้

บ่วยซัวมิ้งลูบคลำเคราใต้คางเบา ๆ กล่าวอย่างสะท้อนถอนใจว่า

"อันบู๊ลิ้มที่มีผู้คนแออัดยัดเยียดนั้น ผู้ที่สามารถยืนยงคงอยู่โดยไม่สลายไปตามกาลเวลา ก็นอกจากสามเซียนเท่านั้นเอง แต่เรากลับเห็นว่า มาตรแม้นจะเป็นเช่นนี้ หากจะนำฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำของพิภพไปกลบอยู่ทางดินแดนนอกแผ่นดินอันอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ไยไม่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งด้วยเล่า"

ชิงเจี๊ยบตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ ในใจได้ปรากฏความรู้สึกนึกคิดหลายประการพลุ่งพล่านขึ้น ความอัดอั้นที่มีอยู่เป็นเวลาสิบปี ในขณะนี้ได้พากันประดังขึ้นอย่างรุนแรง และปณิธานความแกร่งกร้าวที่ฮึกเหิมกระเหี้ยนกระหือพลอยได้ระบือขึ้นอย่างรุนแรง โดยคิดที่จะใช้วิชาฝีมือที่ฝึกปรือมาอย่างลำบากยากเย็นนี้เข้าแก่งแย่งชิงดี สร้างเกียรติภูมิของตนให้ลือเลื่องกระเดื่องไปในบู๊ลิ้มบ้าง

ในใจชิงเจี๊ยบครุ่นคิดเรื่องนี้อย่างพลุ่งพล่าน มาตรแม้นมิอาจจะปรากฏขึ้นให้เห็นบนใบหน้าอันซีดขาว ที่จมอยู่แต่ห้องศิลาอันหนาวเหน็บเป็นเวลาถึงสิบปีได้ แต่จากประกายตาอันคมกล้าของบ่วยซัวมิ้ง ที่จับจ้องมองดูอยู่ยังพอเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของชิงเจี๊ยบที่มีอยู่ในยามนี้เป็นอย่างดี

ดังนั้น บ่วยซัวมิ้งจึงกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า ที่เรานำเจ้ามาในที่นี้ นอกจากจะเห็นใจในประสบการณ์ของเจ้า ช่วยเหลือเกื้อกูลให้เจ้าได้มีโอกาสชำระล้างความอาฆาตแค้นแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ เราเห็นว่าเจ้ามีบุคลิกอันประเสริฐเลิศเหลือ ดั่งราวกับเพชรที่หากแม้นได้เจียระไนแล้ว ย่อมต้องยอดเยี่ยมสูงส่งล้ำค่า ซึ่งเจ้าก็มิได้สร้างความผิดหวังให้กับเราแต่ประการแท้จริงทีเดียว ด้วยพลังฝีมือที่เจ้ามีอยู่ในขณะนี้ เพียงพอที่จะสูงเด่นเหนือล้ำ

ต่อทุกผู้ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้มแล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เจ้าคือเทพเจ้าสัตต-ฝีมือคนที่สอง ! เรื่องราวที่เมื่อกาลครั้งก่อนเรายังกระทำมิสำเร็จนั้นเจ้าก็ต้องไปกระ-ทำแทนกับเรา จนสำเร็จเสร็จสมทุก ๆ ประการ !"

ใบหน้าบ่วยซัวมิ้งปรากฏรอยยิ้มอันปีติยินดีขึ้นอีก กล่าวเสียงหนักแน่นไปว่า

"นับแต่นี้ต่อไป เทพเจ้าสัตตฝีมือจะปรากฏกายในบู๊ลิ้มของพิภพอีกครั้งหนึ่งแล้ว"

ชิงเจี๊ยบพลันได้รับภาระอันประหลาด และน่ากระเหี้ยนกระหือนี้อย่างฉับพลันกะทันหัน ในประกายตาจึงได้ปรากฏแววแห่งความลิงโลดยินดีจนแวววับ มาตรแม้นจะไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองสักเท่าใดก็ตาม แต่ชิงเจี๊ยบยังยินดีที่จะไปเสี่ยง และฝ่าด้วยกำลังความสามารถของตน

ฉับพลันนั้น ภายในลานตึกมีเสียงฝีเท้าเบา ๆ ดังขึ้น เป็นเสียงของผู้ที่ทรงพลังฝีมือในวิชาตัวเบาอันสูงล้ำกระโดดลงมาจากที่สูง มิหนำซ้ำ ยังเป็นเสียงที่แผ่วเบาอย่างยิ่งอีกด้วย แต่ยังมิอาจจะอำพรางต่อโสตประสาทของชิงเจี๊ยบ ผู้ซึ่งคร่ำเคร่งฝึกปรือในห้องศิลามาเป็นเวลาถึงสิบปีเลย ชิงเจี๊ยบพอได้ยินเสียงผิดปกติเกิดขึ้น ก็พุ่งลมปราณกระจายไปทั่วร่าง ทำให้คล้ายดั่งกับเป็นมัจฉาที่แหวกว่ายในสายธาร โดยปราดออกไปจากหน้าต่างที่เปิดอยู่อย่างคล่องแคล่วแผ่วเบา

แต่ภายในลานตึกกลับอ้างว้างโล่งโถง โดยไม่ปรากฏเงาร่างของบุคคลใดให้เป็นพิรุธเลย

ชิงเจี๊ยบใช้ความรวดเร็วของฝีเท้าวิ่งวนไปหนึ่งรอบอย่างแคล่วคล่อง แต่ก็ไม่ประสบพบความผิดปกติอย่างไรอีกด้วย จึงพุ่งกายกลับเข้ามาในห้องด้วยความผิดหวัง

พอเข้าไปในห้องจึงได้เห็นเก้าอี้ที่ตนนั่งอยู่เมื่อครู่ ขณะนี้มีอีกผู้หนึ่งมานั่งแทนอยู่แล้ว เมื่อตนกระโดดลอดหน้าต่างเข้ามานั้น บุคคลผู้นี้มิได้สนใจที่จะชำเลืองมองดูเลยแม้แต่แว่บเดียว ยังคงนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้เช่นเดิม

ชิงเจี๊ยบจึงร้องอุทานขึ้นด้วยความพิศวงสงสัย แต่แล้วจำได้ในทันทีว่า บุคคลผู้นี้คือโฮ้วยี่เจ่กที่ตนได้เคยพบเมื่อครั้งเพิ่งเข้ามาในตึกนี้ ดังนั้นจึงลอบตำหนิและเสียใจในการแตกตื่นจนละล้าละลังของตน รีบน้อมกายคารวะและร้องขึ้นว่า

"โฮ้วยี่เจ่ก"

ใบหน้าอันเย็นชากระด้างของโฮ้วยี่เจ่กกลับปรากฏมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย แล้วกล่าวขึ้นว่า

"จากกันเพียงสิบปี หลานเราก็มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำขึ้นแล้วจริง ๆ ช่าง

ตรงกับคำที่ว่า รุ่นหลังย่อมแทนรุ่นเก่าได้"

ชิงเจี๊ยบเมื่อคิดถึงตนได้ใช้ความรวดเร็วอย่างสูงสุดพุ่งออกไปจากหน้าต่าง แต่ผู้อื่นกลับได้เข้ามานั่งอย่างสงบเรียบร้อยอยู่ภายในห้องได้โดยตนมิรู้สึกตัวเลย จึงต้องก้มหน้าลงด้วยความอับอายใจเป็นอย่างยิ่ง

บ่วยซัวมิ้งกล่าวขึ้นว่า

"ชิงแก่ย่อมต้องเผ็ดร้อนกว่าดอก เจี๊ยบยี่จะอย่างไรก็ไร้ประสบการณ์ในเชิงนี้อยู่"

แล้วจึงหันไปกล่าวกับโฮ้วยี่เจ่กว่า

"เรื่องราวเป็นอย่างไรบ้าง ?"

โฮ้วยี่เจ่กได้รายงานอย่างนอบน้อมว่า

"ก็จัดการจนเป็นที่เรียบร้อยทุกประการแล้ว ในละแวกเมืองใหญ่ ๆ แถบบู๊ฮั่นและตามลำน้ำแยงซีเกียง ข้าพเจ้าได้ตั้งร้านขายเพชรพลอยซัวบ้วยขึ้นถึงสิบสามแห่ง ขอเพียงแต่สั่งการไปเท่านั้น เจี๊ยบยี่ก็ไปเป็นผู้ดำเนินงานได้โดยไม่เป็นที่ขัดข้อง"

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะอยู่หลายครั้ง แล้วจึงหันไปกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"ในครั้งนี้ เรามาตรแม้นจะใช้เจ้าออกไปท่องเที่ยวคลุกคลีในวงพวกนักเลง แต่ไม่ปรารถนาที่จะให้เจ้าไปแก่งแย่งชิงดีกับบรรดาพวกชนชาวบู๊ลิ้มอันหยาบกร้านสามหาวเหล่านั้นเลย ได้วางรากฐานไว้ให้เจ้าเป็นอย่างดีอยู่แล้ว ในดินแดนแถบทั้งหนำ (ดินแดนแถบใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง) โฮ้วยี่เจ่กได้เปิดร้านขายเพชรพลอยให้เจ้าเป็นจำนวนถึงสิบกว่าแห่ง และนับแต่นี้ต่อไป เจ้าก็เป็นเจ้าของร้านขายเพชรพลอยยี่ห้อซัวบ้วยทุกแห่ง ซึ่งกระทำเยี่ยงอย่างนี้ของเรา หนึ่งนั้นคือมิต้องให้เจ้าไปลำบากตรากตรำ อีกประการหนึ่ง เนื่องจากว่า ในวงพวกนักเลงนั้นมีเรื่องราวมากมายหลายประการเหลือเกิน ที่หากขาดเงินแล้วก็กระทำมิได้ดั่งใจนึก เมื่อมีเงินทองจับจ่ายฟุ่มเฟือยแล้ว เรื่องราวที่เราใช้ให้เจ้าไปกระทำแทนก็จะง่ายดายขึ้นอีกมากมายนัก"

จากนั้น จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"การไปของเจ้าในครั้งนี้ มิว่าเรื่องอันใดจงกระทำไปตามใจชอบได้ทุกประการ ขอเพียงอย่าได้ไปทำร้ายต่อคนดีมีคุณธรรมก็แล้วกัน นอกจากสองมหากาฬพิภพซึ่งเจ้าจะต้องลงมือจัดการด้วยตนเองแล้ว ห้าสำนักใหญ่ของบู๊ลิ้มในตงง้วน เจ้าก็จงไปจัดการกับมันอย่างเหมาะสมด้วย"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ พลันยกมือตบโครมไปบนโต๊ะ พลางกล่าวอย่างแค้นเคือง

ขึ้นอีกว่า

"เจ้าคนประดานี้ต่างสวมหน้ากากอันดีงาม แต่มีการกระทำที่โฉดชั่ว ต่างแบกป้ายว่าเป็นค่ายสำนักอันทรงคุณธรรมของบู๊ลิ้ม แต่กลับกระทำในสิ่งชั่วช้าสารเลวอย่างบัดซบ เจ้าต้องระมัดระวัง ใช้ความสังเกตอย่างถี่ถ้วนด้วย"

ชิงเจี๊ยบรับคำอย่างปลาบปลื้มปีติเป็นที่ยิ่ง มาตรแม้นจะไม่เข้าใจถึงสภาพของบู๊ลิ้มว่าจะเป็นเช่นไร แต่ทุกสิ่งที่บ่วยเจ็กเจ่กกล่าวมานั้น ชิงเจี๊ยบก็แน่ใจว่าถูกต้องโดยปราศจากข้อแม้ บู๊ลิ้มของแต่นี้ต่อไปจึงได้เกิดมรสุมใหญ่จนปั่นป่วนไปทั่วทุกแห่งหน

โฮ้วยี่เจ่กมองดูฝ่ามือทั้งสองของตนแล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

"อันเจ้าเทพเจ้ากระบี่ลิ้งัก ขณะนี้ได้กลายเป็นผู้นำในบู๊ลิ้มของตงง้วนไปแล้ว บู๊ลิ้มเพียงแต่มีคำสั่งหรือจดหมายของจอมกระบี่อันดับหนึ่งในพิภพ (ทีแอ๋โต่ยอิ๊ด-เกี่ยม) ต่อให้เรื่องใหญ่โตเทียมฟ้าก็จะปลาสนาการออกไปจนหมดสิ้น โอ หากแม้นข้าพเจ้าเมื่อกาลก่อนมิใช่ได้รับบาดเจ็บสาหัส จนมือทั้งสองมิอาจใช้กำลังได้แล้ว ข้าพ-เจ้าก็มีความคิดอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะขอประมือให้รู้แน่กับบุคคลเหล่านี้จนได้ แต่ในขณะนี้ เรื่องราวทั้งปวงก็ต้องรอให้เจี๊ยบยี้ไปกระทำแทนทุกสิ่งอันแล้ว"

กล่าวจบ บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พลางกล่าวว่า

"ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้ามิอาจจะเรียกท่านว่าเจี๊ยบยี้แล้ว"

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปทันที

บ่วยซัวมิ้งจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป เจ้าจะเข้าเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลง และมีเรื่องราวอีกมากมายหลายอย่างนักที่ประสบการณ์ของเจ้าไม่มีเลย จึงนับว่าอ่อนทรามเป็นอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำเจ้ายังมิเคยจะติดต่อให้เป็นที่รู้จักในระหว่างร้านค้าเพชรพลอยทั้งสิบกว่าแห่ง เพื่อเป็นการสะดวกและง่ายดายยิ่งขึ้น เราจึงได้สั่งให้โฮ้วยี่เจ่กของเจ้าร่วมทางไปกับเจ้า ในฐานะเป็นคนใช้เก่าแก่ประจำตระกูล ซึ่งมันต้องเรียกเจ้าว่าเสียวเอี้ย (นายเล็ก) โดยมิอาจที่จะเรียกเจ้าเป็นเจี๊ยบยี้อีกต่อไป"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างลังเลขึ้นว่า

"จะได้..."

โฮ้วยี่เจ่กรีบกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"นี่เป็นเรื่องที่เราปวารณาตัวเอง เจ้ามิต้องมาเกี่ยวข้องให้มากนัก นับตั้งแต่นี้ไปเจ้าเรียกเราว่าโฮ้วยี่ก็พอแล้ว"

บทที่ 4

สมาชิกใหม่ในบู๊ลิ้ม

บู๊เชียง ฮันเค้า ฮั่นเอี้ยง เป็นเมืองสามเส้าที่ตั้งอยู่สามมุม ระหว่างกลาง เมืองทั้งสามมีแม่น้ำแยงซีเกียงคั่นอยู่ นับเป็นถิ่นอันมีความเจริญและทรงความสำคัญในทางทหารตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว

ในวันนี้ ที่ท่าเรือของเมืองฮันเค้าพอเช้าขึ้นก็ได้มีพวกค้าวาณิชในเสื้อยาวสีครามเป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาดหมดจดจำนวนหนึ่ง พากันมารอกันแต่เช้า มองปราดไปจะรู้สึกคล้ายว่า ล้วนแล้วแต่เป็นชนชั้นเถ้าแก่ใหญ่ แต่ละคนสวมใส่อาภรณ์อันล้ำค่ามีราคา ทรงบุคลิกที่สูงส่งผิดปกติ

มีบุคคลที่สอดรู้สอดเห็นเป็นจำนวนมิน้อย ที่ได้พากันสืบเสาะเพราะผิดสังเกตถึงความเป็นมาและความสำคัญของคนประดานี้ว่าเป็นใคร เหตุไฉนจึงสวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นเฉกเช่นเดียวกัน ? และเหตุไฉนจึงได้มาอออยู่ที่ท่าเรือตั้งแต่เช้า ?

แต่พอสืบเสาะจนได้ความแล้วจึงทราบว่า คนประดานี้ต่างเป็นลูกจ้างร้านขายเพชรพลอยซัวบ้วยที่เพิ่งเปิดใหม่นั่นเอง คนทั้งกลุ่มที่เป็นผู้จัดการสาขาบ้าง เป็นคนรับใช้ในบ้านบ้าง ที่มาออกันอยู่ยังท่าเรือเพราะต้องการคอยต้อนรับต่อเถ้าแก่ของพวกมันนั่นเอง

อันบุคคลเรานั้น ต่างมีความฟุ้งเฟ้อทะเยอทะยานมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เมื่อเห็นบรรดาผู้ที่สวมใส่เสื้อผ้าเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีราคาค่างวดจนถึงปานนี้ ก็ยังเป็นแต่เพียงคนใช้ชั้นลูกจ้างเท่านั้น มิหนำซ้ำยังได้ทราบว่าร้านเพชรพลอยซัวบ้วย

ของเมืองฮันเค้า ก็เป็นแต่เพียงหนึ่งในจำนวนสิบกว่าแห่งเท่านั้นเอง ตลอดลำน้ำแยงซีเกียงอันยาวเหยียด ยังมีร้านซัวบ้วยที่ขายเพชรพลอยอยู่อีกเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทุกคนจึงบังเกิดความกระตือรือร้นที่จะได้ยลโฉมของมหาเศรษฐี ผู้มีร้านขายเพชรพลอยจำนวนมากสักครั้งหนึ่ง

จวบจนพอเมื่อตะวันสายมากแล้ว บนท้องน้ำจึงมีเรือเสากระโดงคู่ลำหนึ่ง ซึ่งมิเพียงแต่จะทาสีใหม่เอี่ยมงามตาเท่านั้น มิหนำซ้ำยังประดับประดาอย่างโอฬารล้ำค่า ที่หัวเรือมีโคมใหญ่มหึมาแขวนอยู่คู่หนึ่ง มีอักษรจารึกอยู่ว่าซัวบ้วย

ทุกคนที่พากันแห่มาดูต่างทราบอยู่แก่ใจว่า เถ้าแก่แห่งร้านเพชรพลอยซัวบ้วยได้มาถึงแล้ว บรรดาผู้ลูกจ้างประจำร้านในสาขาของเมืองจึงพากันยืนอย่างนอบน้อมด้วยการประสานมือไว้ทางหน้า และย่อร่างอยู่เล็กน้อยรอคอยด้วยใจอันระทึก

บรรดาลูกเรือที่มานี้ ต่างมีฝีมือกันอย่างคร่ำคร่าโชกโชน จึงพาเรือเข้าเทียบท่าอย่างคล่องแคล่วราบเรียบ ทอดสะพานพาดกับท่าเรือด้วยความคล่องแคล่วรวดเร็ว และประทุนเรือที่มีม่านอันสวยงามห้อยอยู่ก็ถูกเลิกขึ้น มีคนเดินออกมาสองคน...

หนึ่งในจำนวนนั้น เป็นชายร่างผอมเกร็งอายุประมาณห้าสิบปี ซึ่งเหล่าลูกจ้างของร้านต่างจำได้ว่า เป็นผู้ที่นำเงินมาตั้งร้านเป็นคนแรกนั่นเอง ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นกลับเป็นหนุ่มน้อยอายุประมาณยี่สิบปี หน้าตาคมสันสง่างาม สวมใส่อาภรณ์สวยงามล้ำค่า แต่ผิวหน้าขาวซีด บุคลิกสูงส่งงดงาม ท่าทีก็เย่อหยิ่งจองหองเป็นอย่างมาก

ทุกคนต่างทราบในทันทีว่า บุคคลผู้นี้ต้องเป็นเถ้าแก่ร้านซัวบ้วยแล้ว หะแรกคนประดานี้ต่างยังเข้าใจว่า บุคคลชั้นเถ้าแก่ควรจะเป็นชายกลางคนที่อ้วนท้วนท้องพลุ้ย แต่ในยามนี้ เมื่อเห็นเป็นหนุ่มน้อยหน้าตาสง่างาม จึงได้สุมหัวซุบซิบวิจารณ์กันอย่างคะนองปาก

คนทั้งสองมิต้องอธิบายก็เข้าใจได้แล้วว่า หนึ่งคือชิงเจี๊ยบผู้ที่เริ่มเหยียบย่างเป็นสมาชิกใหม่ในบู๊ลิ้ม ส่วนอีกหนึ่งคือโฮ้วยี่เจ่กที่ปลอมแปลงมาเป็นผู้รับใช้นั่นเอง

คนทั้งสองเมื่อขึ้นท่าแล้ว ชิงเจี๊ยบได้ทักทายปราศรัยกับบุคคลที่มารอรับด้วยท่าทีอันเหมาะสมเป็นสง่า จากนั้นจึงขึ้นนั่งบนรถม้าที่ตระเตรียมมาคอยต้อนรับแล่นเข้าไปภายในเมืองอย่างรวดเร็ว

ในเวลาบ่ายของวันนั้นเอง ชิงเจี๊ยบเถ้าแก่ร้านเพชรพลอยซัวบ้วย ที่เพิ่งเหยียบ-ย่างเข้าสู่ตัวเมืองฮันเค้า ก็ได้ส่งเทียบเชื้อเชิญไปยังบุคคลสำคัญของตัวเมืองทั้งสาม มีทั้งพวกเปียเท้า (ผู้มีอาชีพคุ้มกันป้องกันในสินค้าที่รับส่งระหว่างเมือง) และบรรดา

ผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มที่พอจะมีฝีมืออยู่บ้างของตัวเมือง ว่าในค่ำวันที่สองมีงานเลี้ยงใหญ่ภายในเหลาอาหารอันใหญ่ยิ่งที่สุดของเมืองทั้งสามนี้คืองั๊กเอี้ยงซุน มิหนำซ้ำ ยังได้กำชับอย่างขันแข็งว่า ผู้ที่ได้รับเทียบเชิญนี้ต้องไปร่วมให้จงได้

อันเจ้าของร้านผู้มีสมบัติพัสถานเป็นจำนวนมหาศาล กล่าวได้อย่างเต็มปากว่า มิได้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มแม้แต่น้อยนิดเลย แต่ทว่าพอเหยียบย่างเข้าตัวเมืองในวันแรก ไม่เชื้อเชิญต่อบรรดาพ่อค้าวาณิชที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน แต่กลับไปเชื้อเชิญต่อผู้คนชนชาวบู๊ลิ้ม ซึ่งเรื่องเหล่านี้ต่างสร้างความพิศวงสงสัยให้กับผู้คนเป็นอย่างมาก

บรรดาผู้ที่ได้รับเทียบเชิญมานั้น ต่างมิรู้จักต่อผู้มีนามมาเชื้อเชิญตนเลย หลังจากสืบเสาะถามไถ่แล้วจึงได้ความว่า เป็นพ่อค้าวาณิชเยี่ยงนี้เยี่ยงนั้นนั่นเอง จึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความสงสัยและแปลกใจ เมื่อได้ไปถามไถ่กับผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มแล้วก็เป็นเฉกเช่นกันทุกคน มิหนำซ้ำบรรดาผู้คนชาวบู๊ลิ้ม ชาวเปียเก๊ก แทบจะหมดสิ้นทั้งสามเมือง ต่างได้ถูกเชื้อเชิญจนครบถ้วน

อันผู้คนที่มีอาชีพทางเปียเก๊กนั้น ยามปกติมีความสัมพันธ์กันกับร้านขายเพชรพลอยอยู่บ้าง แต่นั่นก็เป็นเฉพาะการปรึกษาหารือในอาชีพเกี่ยวกับการส่งของต่างเมือง เพื่อได้คนประดานี้คอยคุ้มกันรักษาเท่านั้น ซึ่งเหตุการณ์เยี่ยงอย่างนี้มาตรแม้นจะเพิ่งประสบพบเห็น แต่ด้วยเหตุและผลแล้ว ก็ยังพอจะเข้าใจได้อยู่

แต่ทว่าชนชาวบู๊ลิ้มที่กล่าวได้ว่า มิเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับวงการค้า หรือพวกบู๊ลิ้มที่ได้เร้นกายพักผ่อนเป็นเวลาเนิ่นนานปีเหล่านั้น ยิ่งคาดหมายมิถูกว่าจะเชื้อเชิญตนไปด้วยจุดประสงค์อันใด ในบรรดาผู้ที่รู้จักมักคุ้นกัน จึงต้องเกิดการปรึกษาหารือ และคาดเดากันไปต่าง ๆ นานา แต่ยังคาดเดามิออกถึงความเป็นจริง หลังจากถกเถียงอภิปรายกันแล้ว จึงต่างลงความเห็นพ้องต้องกันว่า จะต้องไปร่วมงานเลี้ยงเพื่อจะดูให้รู้แน่ว่าเป็นไปเพราะเหตุใด

ในค่ำคืนวันที่สอง ทางหน้าเหลาอันยิ่งใหญ่งั๊กเอี้ยงซุนจึงคับคั่งจอแจอย่างครึกครื้น บรรดาผู้ที่มาต่างมีนามอันลือเลื่องกระเดื่องดัง (ในความคิดของตัวเอง) แม้กระทั่งผู้มีศักดิ์ศรีอันสูงส่ง ซึ่งในยามปกติแล้วมีความเย่อหยิ่งจองหองอย่างสุดจะแตะต้องได้ ในวันนี้ก็ยังอุตส่าห์ตะเกียกตะกายมา เช่นอย่างประมุขสำนักคุ้มกันภัยบู๊อุยเปียเก๊ก ที่มีนามว่าเกาทัณฑ์เงินระเบิดเทพยดา (กิมเก็งซิ่งทั้ง) ฮ่วมจี่เซ้ง ประมุขสำนักคุ้มกันภัยซิ่งเอี้ยงเปียเก๊กนามทวนเงิน (งิ้นเชีย) เม่งแป๊ะ และอื่น ๆ ก็พากันทยอยมาจนครบถ้วน

บนเหลาสุรางั๊กเอี้ยงซุนได้เรียงรายด้วยโต๊ะสุราอาหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นว่าผู้ได้รับเชิญพากันหลั่งไหลมาเป็นจำนวนจวนจะครบถ้วนแล้ว แต่เงาร่างของเจ้าภาพยังมิได้ปรากฏให้เห็นเลย มีแต่ลูกจ้างของร้านเพชรพลอยซัวบ้วยอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น ที่ต้อนรับขับสู้อย่างกุลีกุจออยู่

ดังนั้นเอง บรรดานักสู้ผู้กล้าชาวบู๊ลิ้มอันมีเกียรติภูมิต่างมีโทสะพลุ่งพล่านเพลิงแห่งความทระนงในศักดิ์ศรีกำลังลุกฮือโหม คิดจะอาละวาดออกไปนั้น บรรดาลูกจ้างที่คอยต้อนรับอยู่ก็ได้ร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"ซิงเหลาปั้ง (เถ้าแก่แซ่ซิง) มาแล้ว ซิงเหลาปั้งมาแล้ว"

เสียงบันไดดังกึง ๆ ๆ เกิดขึ้น แล้วที่เบื้องหน้าสายตาของทุกคนก็สว่างวูบขึ้น บรรดานักสู้ผู้กล้าเหล่านี้ต่างมิเคยจะคาดคิดถึงเลยว่า ซิงเหลาปั้งจะกลายมาเป็นบุคคลเฉกเช่นนี้ จึงบังเกิดความตื่นเต้นและพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก เพลิงโทสะและความทระนงในศักดิ์ศรีได้ลดน้อยถอยลงไปอย่างมากมาย

ซิงเจี๊ยบพอขึ้นถึงบนเหลาก็ประสานมือคารวะไปรอบ ๆ ทิศด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส พลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเสียเวลามากไปแล้ว เป็นที่น่าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะข้าพเจ้ามีกิจธุระอันมากมายยุ่งเหยิงยิ่งนัก จึงหวังว่าท่านทั้งปวงโปรดได้อโหสิ อย่าถือโทษเลย"

จากนั้นจึงได้ไปจับมือปราศรัยกับบรรดานักสู้ผู้กล้าชาวบู๊ลิ้มทั้งปวงทีละคน ถามไถ่แนะนำตัวอยู่อย่างทั่วถ้วนมิได้ละเลย

สุราอาหารจึงได้เริ่มทยอยกันมาแล้ว ซิงเจี๊ยบได้ประสานมือขึ้นเชื้อเชิญให้ผู้ได้รับเชิญเข้านั่งโต๊ะ หลังจากสุราผ่านไปสามรอบ ซิงเจี๊ยบจึงเปล่งเสียงอันกังวานกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นว่าจะเป็นพ่อค้าวาณิชที่มีกลิ่นอันคละคลุ้งของเงินทองสมทับอยู่ แต่มีความนิยมชมชอบที่จะคบหามีไมตรีกับผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มอันกล้าหาญมาตั้งแต่เล็กน้อยแล้ว ในครั้งนี้ที่ข้าพเจ้ามาเปิดร้านค้าขายขึ้นก็ด้วยจุดประสงค์ที่จะต้องการคบหาสมาคมกับบรรดานักสู้ผู้กล้าของถิ่นทิศทางต่าง ๆ ดังนั้นจึงมิเจียมตัวที่ได้เข้ารบกวนต่อท่านทั้งหลาย โดยเชื้อเชิญให้มา แต่เพราะข้าพเจ้าได้รับทราบอยู่นานแล้วว่า ดินแดนแถบนี้มีผู้กล้าหาญอันลือเลื่องกระเดื่องดัง จำนวนมากมายดังราวกับหมู่เมฆบนท้องฟ้า โดยเฉพาะศิษย์สำนักบู๊ตึงนั้น แต่ละคนยิ่งทรงพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำน่าเลื่อมใส จึงคิดจะมีความประสงค์ยลโฉมมาเป็นเวลาเนิ่น-

นานเหลือเกินแล้วด้วย"

สายตาของชิงเจี๊ยบมองกวาดไป ใช้ความพินิจพิเคราะห์สังเกตดูอากัปกิริยาของบรรดาผู้มาร่วมงานในครั้งนี้ เมื่อเห็นบรรดาเหล่าผู้ที่มิใช่เป็นพวกสำนักบู๊ตึงนั้นมีสีหน้าอันแสดงความเดือดดาลไม่พึงพอใจขึ้นแล้ว จึงลอบนึกปีติยินดีอยู่ในใจคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะไม่มีความรู้ในวิชาการต่อสู้ แต่ยังพอจะเคยพบเห็นมาบ้างอยู่เล็กน้อย หากโอกาสหน้ามีวาสนาแล้ว พึงปรารถนาที่จะขอรับรู้ได้เปิดหูเปิดตา ดูวิชาอันสูงล้ำยอดเยี่ยมของทุก ๆ ท่าน โดยเฉพาะวิชาเพลงกระบี่ของสำนักบู๊ตึงยิ่งเป็นที่น่าเลื่อมใสนับถือมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้วด้วย"

ชิงเจี๊ยบได้ย้ำถึงสำนักบู๊ตึงสองครั้งสองครา โดยแสร้งมิได้เอ่ยอ้างถึงอีกสี่สำนักใหญ่ของตงง้วน บรรดานักสู้ผู้กล้าที่มาร่วมงานเลี้ยง จึงได้บังเกิดความไม่พึงพอใจขึ้นทุกขณะ

แต่มิคิดเลยว่าชิงเจี๊ยบยังยกถ้วยสุราขึ้น กล่าวเสริมไปว่า

"ในวันนี้ สุราถ้วยแรกของข้าพเจ้า จะขอน้อมอวยพรให้กระบี่เก้าปราสาท (เกาเกงเกี่ยม) ผู้กล้าหาญแซ่ลี้ มาเถิด ขอเชิญผู้กล้าหาญแซ่ลี้ดื่มร่วมกันสักถ้วยด้วย"

อันกระบี่เก้าปราสาท (เกาเกงเกี่ยม) ลีจี้ฮั้ว มาตรแม้นว่าจะเป็นศิษย์สำนักบู๊ตึงแต่ในเมืองทั้งสามคือ บู๊เซียง ฮันเค้า ฮั่นเอี้ยงแล้ว มินับว่าเป็นบุคคลชนชั้นหนึ่งเลย ในขณะนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบได้ยกสุราขึ้นอวยพรต่อตนเป็นคนแรกเช่นนั้น ก็อดมิได้ที่ต้องบังเกิดความปลาบปลื้มจนลืมตัว

จึงลุกขึ้นและยกสุราชูร่อน พลางกล่าวว่า

"ได้รับการยกย่องจากชิงเหลาปั้ง ที่มีต่อสำนักบู๊ตึงของพวกเรา ข้าพเจ้าลีจี้ฮั้วรู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง ข้าพเจ้าลีจี้ฮั้วมาตรแม้นจะต่ำต้อยด้อยราคา แต่สำนักบู๊ตึงของพวกเราก็นับว่าเป็นประมุขของบู๊ลิ้มได้อย่างแน่แท้ชัดเจน ข้าพเจ้าจึงขอสลัดความละอายและไม่เจียมตัวที่จะดื่มสุราอวยพรของท่านชิงเหลาปั้งแล้ว"

คำพูดพอกล่าวจบแต่กลับบังเกิดเสียงดังเปรื่องขึ้นแล้ว ถ้วยสุราในมือได้ถูกกระแทกจนแตกกระจายไป

ลีจี้ฮั้วกำลังบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโตอยู่ แต่สุราในมือพลันแตกกระจายจนแหลกละเอียด สุราในถ้วยได้กระเซ็นจนกระทั่งเสื้ออันรัดกุมสีเขียวครามที่สวมใส่อยู่ชุ่มโชกไปหลายหย่อม

บรรดานักสู้ผู้กล้าหาญชาวบู๊ลิ้มที่เรียงรายอยู่เต็มเหลา ต่างมีสายตาอันคมกล้า

อย่างยิ่งนัก และพากันดูออกแต่แรกแล้วว่า เป็นชายที่สวมใส่เสื้อสีเหลืองอ่อนนั่งอยู่ร่วมโต๊ะกับทวนเงินเม่งแป๊ะ ผู้เป็นประมุขของสำนักคุ้มกันภัยซึ่งเอี้ยงเปียเก๊กในขณะที่ลีจี้ฮั้วยกถ้วยสุราขึ้นคุยโอ่ถึงความเก่งกล้าสามารถของสำนักบู๊ตึงซัวนั้น มันได้ขยับมือขึ้นเล็กน้อย ดีดตะเกียบงาในมือพุ่งเข้าใส่ถ้วยสุราจนแตกกระจายไปนั่นเอง

ตะเกียบงาข้างนั้นมีความรวดเร็วดั่งราวกับลูกธนู และยังแฝงด้วยกำลังอันหนักหน่วงรุนแรง เมื่อพุ่งใส่ถ้วยสุราจนแหลกละเอียดแล้ว ยังพุ่งต่อไปจนสุดกำลังปักตรึงไปบนผนังจนปรากฏเสียง และฝังไว้อย่างแนบแน่นทันที

ลีจี้ฮั้วเมื่อถูกกระแทกถ้วยสุราในมือจนแหลกละเอียดแล้ว หน้าก็ผิดปกติไปอย่างรุนแรง มองกวาดตาไปทั่วบริเวณ เมื่อเห็นทุกคนพากันจ้องมองดูชายผู้สวมใส่เสื้อผ้าสีเหลืองอ่อนด้วยความงุนงงสงสัยเป็นตาเดียวกัน

ในใจมันก็บังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก เพราะทราบดีว่าถ้วยสุราของตนถูกผู้อื่นจู่โจมจนแหลกละเอียดไป แต่ตนกับบุคคลผู้นี้มิเคยรู้จักมักคุ้นมาก่อนเลย มิหนำซ้ำ ตนอาศัยอยู่ในแถบนี้เป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว แต่จำได้ว่า บุคคลผู้นี้มิใช่เป็นนักสู้แถบดินแดนนี้อย่างเด็ดขาด แล้วเหตุไฉนมันจึงลงมือจู่โจมถ้วยสุราของตนจนแหลกละเอียดเล่า ควรจะทราบว่า เรื่องนี้เป็นการเหยียดหยามดูแคลนกันอย่างตรง ๆ ซึ่งในวงบู๊ลิ้มหากแม้นมีเรื่องเช่นนี้บังเกิดขึ้นแล้ว นอกจากจะลงมือตัดสินปัญหากันด้วยเพลงอาวุธ ก็ไม่มีทางอื่นที่จะไกล่เกลี่ยคลี่คลายได้เลย

ลีจี้ฮั้วหน้าโหดเหี้ยมเย็นชาดั่งราวกับถูกจุ่มไปในถังน้ำแข็ง กระชากเสียงไปด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

"สหายเรา เจ้ากระทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร ? หากจะจัดการกับเราผู้แซ่ลีแล้ว จงเสนอวิธีการออกมาทีเดียว จะอย่างไรเราผู้แซ่ลีก็รับเอาไว้ได้ทุกประการดอก"

ชิงเจี๊ยบเห็นมีคนลงมือทำลายถ้วยสุราในมือของลีจี้ฮั้วจนแหลกละเอียด ก็นึกลอบดีใจเป็นอย่างยิ่ง ครุ่นคิดอยู่ว่า

'นับว่าไม่ผิดจากความคาดหมายของเราจริง ๆ มิหนำซ้ำ ยังเกิดขึ้นได้รวดเร็วผิดปกติอีกด้วย ซึ่งแม้กระทั่งเรายังคาดคิดมิถึงเลย'

แต่สีหน้าของชิงเจี๊ยบในขณะนี้ กลับเสแสร้งแกล้งทำเป็นตื่นเต้นตระหนกตกใจอย่างมาก รีบยกมือทั้งสองขึ้นโบกเป็นพัลวัน พลางกล่าวว่า

"มีเรื่องอันใดโปรดได้ว่ากล่าวกันด้วยดีเถิด มีเรื่องอันใดก็โปรดปรึกษาหารือกันได้ อย่ามีโทสะถึงกับต้องประมือกันโดยเด็ดขาด ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้า

จะรู้สึกอับอายขายหน้ามาก"

ชายฉกรรจ์ผู้มีหน้าตาขาวซีดประสานมือทั้งสองขึ้นคารวะต่อซิงเจี๊ยบและลุกขึ้นยืน โดยมิได้ชำเลืองแลไปยังลีจี้ฮั่วแม้แต่น้อยนิด คล้ายดั่งไม่ยินยอมจะถ่อมตัวลง และคล้ายดั่งกับลีจี้ฮั่วนี้ต่ำต้อยดั่งราวกับเศษสวะที่ไร้ค่าแก่การมองด้วย

ลีจี้ฮั่วยิ่งบันดาลโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง มันมาตรแม้นจะมิใช่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้ม แต่เมื่ออยู่ต่อหน้านักสู้ผู้กล้าจำนวนมากมายก่ายกอง มาถูกเหยียดหยามสบประมาทอย่างรุนแรง มิหนำซ้ำยังมีท่าทีอันยโสโอหัง เหยียบย่ำอย่างดูแคลนต่อตนอีกด้วย

มันจึงใช้สายตาอันอาฆาตมาดร้ายจ้องมองดูบุคคลผู้นั้นด้วยตาอันเหลือกถลน แต่บุคคลผู้นั้นกลับคล้ายมิได้มีความสนใจไยดีต่อมันแม้แต่เล็กน้อย คงกล่าวกับซิงเจี๊ยบด้วยความเฉื่อยเฉยสบายอารมณ์ว่า

"ข้าพเจ้าอูเจ่กปวย ท่องเที่ยวมาจนถึงในที่นี้ ฟังว่าซิงเหลาปั้งมีงานเลี้ยงอันมโหฬาร จึงบังเกิดความเลื่อมใสนับถือเป็นอย่างมาก ต้องพลอยมาผสมโรงด้วยทั้งที่มิได้รับเชิญ จึงหวังอย่างมากว่าท่านซิงเหลาปั้งโปรดได้อโหสิด้วย"

ซิงเจี๊ยบพอได้ฟังมันประกาศชื่อขึ้น ก็ยิ่งบังเกิดความยินดีเป็นอย่างมาก รำพึงขึ้นว่า

'เจ้าอูเจ่กปวยผู้นี้ คงจะเป็นกระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะเกี่ยม) ของสามกระบี่มรณะแห่งคุงทัง (คงทังซาเจ๊าะเกี่ยม) หากเรื่องนี้ให้มันเป็นผู้เปิดฉากขึ้น ยิ่งจะเป็นสิ่งอันวิเศษสุดทีเดียว'

ในใจซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะครุ่นคิดอยู่เช่นนั้น แต่ปากกลับกล่าวไปว่า

"การกระทำของข้าพเจ้าในวันนี้ เจตนารมณ์คือต้องการจะได้รู้จักมักคุ้นกับผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดิน ท่านผู้กล้าหาญแห่งแซ่อูยอมให้เกียรติมาร่วมด้วยเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากราบไหว้วิงวอนยังมิอาจจะได้อยู่เสียอีก"

เมื่อกล่าวแล้ว หางตาก็ได้แลกวาดไปยังที่ลีจี้ฮั่ว เห็นสีหน้าท่าทางของมันในขณะนี้บิดเบี้ยวอย่างปั้นยาก และมีท่าทีคล้ายดั่งจะมิใคร่สบายใจปรากฏขึ้นด้วย ก็ทราบว่านามของอูเจ่กปวยนี้ได้เป็นที่สะท้านสะเทือนจนบังเกิดความกลัวเกรงจนมิอาจก่อเรื่องหาราวขึ้น เรื่องราววันนี้ย่อมมิอาจจะปั่นป่วนไปได้ ดังนั้นจึงฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญา บังเกิดแผนการอันใหม่ขึ้นทันที

จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่าท่านผู้กล้าหาญแซ่ลี้ผู้นี้เป็นศิษย์ฝีมือสูงของสำนักบู๊ตึง ท่านผู้กล้าหาญ

แซ่อูคงจะมีข้ออาฆาตบาดหมางอย่างไรกับท่านผู้กล้าหาญแซ่ลีกระมัง ในความคิดเห็นของข้าพเจ้าผู้ต่ำต้อย เห็นว่าเลิกแล้วกันไปเสียเถิด"

คำพูดของซิงเจี๊ยบนี้อุตส่าห์เน้นถึงป้ายของสำนักบู๊ตึงขึ้นอีกแล้ว กระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะเกี่ยม) แหงนหน้าขึ้นหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเป็นครู่ใหญ่ แล้วจึงกล่าวอย่างยโสโอหังว่า

"ข้าพเจ้าผู้แซ่อู มาตรแม้นจะไร้กำลังฝีมือ แต่หากจะกล่าวว่าผู้แซ่ลีและข้าพเจ้าผู้แซ่อูมีข้ออาฆาตบาดหมางกันแล้ว เฮอะ เยี่ยงอย่างมันนี้ยังไม่มีศักดิ์ศรีพอดอก ข้าพเจ้าผู้แซ่อูเพียงแต่เห็นมันมีคำพูดอันเขื่องโขใหญ่โตจนลืมตัว จึงลงมือสั่งสอนให้มันได้สำนึกตัวเท่านั้นเอง"

บรรดาผู้มาร่วมงานเลี้ยงทั้งปวง เมื่อเห็นเข้าก็ทราบอย่างแน่ใจว่า เรื่องราวของวันนี้ไม่มีทางจะสงบโดยสันติได้แล้ว เพราะกระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะเกี่ยม) อูเจ่กปวยผู้นี้ คือศิษย์คนที่สองของจอมกระบี่อันดับหนึ่งในพิภพ (ทีแอ๋โต่ยอี๊ดเกี่ยม) ลี้งัก เทพเจ้ากระบี่อันยิ่งยง ซึ่งร่วมกับกระบี่ฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะเกี่ยม) จูกัวเม้ง กระบี่มนุษย์มรณะ (นั่งเจ๊าะเกี่ยม) โซวเอี้ยงเสาะ รวมกันเป็นสามกระบี่มรณะแห่งคงทัง ซึ่งในเวลาหลายปีมานี้ มีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มของพิภพ

ส่วนลีจี้ฮั้วนี้เป็นบุคคลอันมีศักดิ์ศรีธรรมดาสามัญในบู๊ลิ้มแห่งยุค แต่ก็เป็นศิษย์ของสำนักบู๊ตึง และสำนักบู๊ตึงนี้พร่ำยกตัวเองอยู่เสมอมาว่าเป็นค่ายสำนักอันใหญ่ยิ่งที่สุดในพิภพ บรรดาศิษย์ของสำนักต่างได้ถือศักดิ์ศรีนี้เป็นเครื่องลำพองผยองเกียรติ ไหนเลยจะยินยอมรับความเหยียดหยามดูแคลนต่อหน้าธารกำนัลจำนวนมากมายได้เล่า

แต่เรื่องราวก็ไม่เกี่ยวข้องมาถึงตน ดังนั้นเองบรรดาผู้คนทั้งหลายจึงพากันมองดูเหตุการณ์ที่ดำเนินไปด้วยความเยือกเย็น มิปรารถนาจะยื่นมือสอดเกี่ยว จึงไม่มีผู้ใดจะลุกขึ้นห้ามปรามไกล่เกลี่ยเลย

ลีจี้ฮั้วที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง ใบหน้าบัดเดี๋ยวก็ขาวซีด บัดเดี๋ยวก็เขียวคล้ำ มันคำนวณดูพลังฝีมือของตัวเองแล้ว ซึ่งจะอย่างไรก็ไม่มีทางต้านทานรับมืออูเจ่กปวยกระบี่พสุธามรณะได้ แต่จะอย่างไรก็ตาม มันยังนับว่าเป็นบุคคลชั้นหนึ่งของตัวเมืองแห่งนี้อยู่ ซึ่งมิว่าอย่างไรย่อมจะต้องหาวิธีมาเรียกร้องเกียรติภูมิให้กลับคืนมาบ้างสักเล็กน้อยก็ยังประเสริฐอยู่

เมื่อทบทวนหวนคิดอยู่หลายตลบแล้ว จึงตกลงใจในแผนการอันหนึ่ง ดังนั้นจึงได้แสร้งทำเป็นบังเกิดความเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างยิ่ง ตบโครมไปบนโต๊ะแล้ว

ตวาดขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่อู เจ้าอย่าได้ยโสโอหังไป ผู้อื่นเกรงกลัวในสามกระบี่มรณะแห่งคงทัง (คงทังซาเจ๊าะเกี่ยม) แต่เราลีจี้ฮั้วกลับจะต้องการได้รู้เห็นว่า เจ้ามีพลังฝีมืออันเก่งกล้าสามารถอย่างไร"

พลางกวาดตามองดูบรรดาผู้กล้ารอบบริเวณ เห็นสีหน้าของทุกคนในที่นั้นต่างบังเกิดความตื่นเต้นและสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะทุกคนต่างเข้าใจว่า ในยามปกตินั้นลีจี้ฮั้วผู้นี้มีปากแข็งกร้าว แต่หากประสบพบเรื่องราวเอาจริงเอาจังแล้ว มันมักจะหดหัวหลบเลี่ยงไปเสมอ แต่ไม่คาดคิดว่าในวันนี้ เมื่อประสบพบกับอูเจ่กปวยผู้เป็นคู่มืออันแข็งแกร่งอย่างยิ่ง แต่กลับไม่หวาดเกรงย่นย่อเลยแม้แต่น้อยนิด

คนทั้งปวงหาทราบไม่เลยว่า ลีจี้ฮั้วมีแผนการที่กำหนดไว้อย่างแน่นอนอยู่แล้ว และมันก็เกรงกลัวในพลังฝีมือของอูเจ่กปวยเป็นอย่างยิ่ง ด้วยนิสัยใจคอของมันเองไหนเลยจะยินยอมพลาดท่าเสียทีในเบื้องหน้าสายตาอย่างง่ายดายเล่า แต่มันนั้นหวนคิดถึงว่า การประมือวิวาทบาดหมางของตนกับอูเจ่กปวยนี้ จะต้องก่อกวนขึ้นจนกลายเป็นความวิวาทบาดหมางระหว่างสำนักบู๊ตึงและคงทัง ซึ่งหากเมื่อเป็นเช่นนั้นมิว่าเรื่องราวอันใดต้องมีพวกสำนักบู๊ตึงมาออกรับแทนมัน ซึ่งโดยตัวมันเองย่อมมิได้รับความกระทบกระเทือนหรือได้ภยันตรายอย่างไรขึ้นเลย

ในใจมันคาดคิดคำนวณอย่างวิเศษสุดอยู่ ซึ่งโดยหาทราบไม่ว่า พอเรื่องราวนี้เกิดขึ้นแล้ว กลับสร้างมรสุมอันรุนแรงขึ้นภายในบู๊ลิ้มเป็นขนานใหญ่ ทำให้สำนักบู๊ตึงและคงทังอันทรงเกียรติภูมิกระเดื่องดังทั่วทั้งพิภพ ต้องพลอยสยบลงโดยมิอาจจะเฟื่องฟูขึ้นได้อีก

แผนการที่ในใจของมันคิดอยู่นี้ เป็นสิ่งที่ชิงเจี๊ยบปรารถนาอย่างยิ่งนั่นเอง แต่ชิงเจี๊ยบกลับเสแสร้งแกล้งทำเป็นมีความต้องการไกล่เกลี่ยให้สงบราบคาบลง โดยรีบเดินออกจากที่เข้าไกล่เกลี่ยห้ามปรามขึ้นว่า

"ไยจะต้องเป็นเช่นนี้เล่า ท่านผู้กล้าหาญแซ่ลี"

ลีจี้ฮั้วโบกมือขึ้น ตัดคำพูดของชิงเจี๊ยบเอาไว้โดยกล่าวว่า

"ชิงเหลาปั้งมิต้องว่ากล่าวต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยจะมิรู้ความควรมิควรเช่นดั่งทารก โดยมาก่อกวนเกิดเรื่องกันในงานเลี้ยงอันเป็นมงคลนี้ได้ เจ้าผู้แซ่อู หากแม้นเจ้าเป็นผู้เป็นคนแล้ว อีกสามวันให้หลัง ในเวลาเที่ยงคืน เจ้าและเรามาต่อสู้กันด้วยชีวิตเป็นเดิมพัน ที่ทางหออึ้งเฮาะเล้าเถิด"

อูเจ่กปวยถลึงตามองมาด้วยสายตาอันคมวาวดังราวกับมีด จ้องมองดูอยู่บน

ใบหน้าลีจี้ฮั้วอย่างแน่วนิ่ง

ลีจี้ฮั้วใจหายวาบ เพราะทราบว่าหากแม้นอูเจ่กปวยลงมือในขณะนี้ ตนย่อมมิอาจจะได้ท่ามีเปรียบอย่างไรเลย ดังนั้นจึงหาน้ำมันทาเท้าเอาไว้อย่างว่องไว โดยแสร้งทำเป็นเดือดดาลคลั่งแค้น ก้าวปึงปังลงไปจากเหลาอย่างรวดเร็ว

อูเจ่กปวยมีสีหน้าเหยียดหยามดูแคลนเป็นอย่างยิ่ง หัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวว่า

"คาดมิถึงเลยว่าศิษย์แห่งบู๊ตึงอันยิ่งใหญ่โอฬาร กลับมาเป็นเจ้าผู้ต่ำทรามอันปราศจากยางอายเช่นนี้ด้วย"

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นลีจี้ฮั้วตุปัดตุป่องจากไปแล้ว ก็นึกลอบหัวร่ออยู่ในใจ แต่กลับแสร้งทำเป็นสั่นศีรษะด้วยความเสียดาย และกล่าวสนับสนุนอูเจ่กปวยขึ้นว่า

"โธ่ ข้าพเจ้าก็คิดมิถึง ข้าพเจ้ายังเข้าใจผิด คิดว่า..."

ชิงเจี๊ยบแกล้งชะงักคำเอาไว้ จากนั้นจึงหันเหเปลี่ยนเรื่องไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่อูช่างมีบุคลิกอันสง่าองอาจยิ่งนัก จึงขอบังอาจถามว่า เป็นศิษย์ของสำนักใด ?"

อูเจ่กปวยเป็นผู้ชอบถูกเยินยออย่างยิ่งอยู่แล้ว พอได้ยินชิงเจี๊ยบยกยอเข้า จึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโต รีบกล่าวขึ้นว่า

"ท่านชิงเหลาปั้งเกรงใจไปแล้ว ข้าพเจ้าผู้ต่ำต้อย แต่กลับมีอาจารย์อันลือเลื่องกระเดื่องเดช ที่มิมีผู้ใดใครเล่าในพิภพจะไม่เคารพนับถือเลย ชิงเหลาปั้งในเมื่อมีความนิยมการต่อสู้แล้ว จะเคยได้ยินคำร่ำลือถึงจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ (ที-แอ๋โต่ยอี๊ดเกี่ยม) หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบยกมือตบหน้าผากดังฉาด และแสร้งทำเป็นเพิ่งจะรู้ซึ้งในบัดนั้นเอง โดยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่างโง่งมอย่างยิ่งนัก เมื่อได้ยินนามท่านผู้กล้าหาญแซ่อู สมควรที่จะได้คิดแต่แรกแล้วว่า คงต้องเป็นศิษย์ของยอดฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพ คือเทพเจ้ากระบี่ผู้กล้าหาญแซ่ลี และจะต้องเป็นสามกระบี่มรณะแห่งคงทังอันมีเกียรติ-ภูมิลือเลื่องกระเดื่องดังบู๊ลิ้มยุคนี้"

พลางยกถ้วยสุราขึ้นดื่มจนเหือดแห้ง และกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิทราบก็ไม่มีผิด ข้าพเจ้าสมควรจะต้องถูกปรับหนึ่งถ้วย"

พลางยกป้านสุราขึ้นรินจนเต็มถ้วย เหลียวมองไปรอบกายพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย โปรดอย่าได้มีอารมณ์ขุ่นมัวเพราะเรื่องอันเล็กน้อยนี้เลย ในวันนี้หากไม่เมามายแล้วจะกลับกันมิได้ ท่านทั้งหลายควรหาความสุขสนุกสนานกัน

ให้เต็มที่จึงจะถูกต้อง"

กล่าวพลางก็ปรบมือขึ้นสองครั้ง จึงมีผู้รับใช้ประจำเหลาลนลานออกมารับคำอย่างพินอบพิเทาว่า

"เล่าเอี้ย ต้องการสั่งในเรื่องใด ?"

ซิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ทุกท่านที่มาร่วมงานในวันนี้ ต่างเป็นผู้กล้าหาญอันทรงเกียรติ มีคำพังเพยกล่าวว่า ผู้กล้าหาญมิอาจจะปราศจากนางงามมาเคลียคลอเคียงคู่ได้ เจ้าจงไปหาสตรีงามอันลือชื่อทั่งทั้งเมืองนี้มาให้เราให้หมด มิว่าจะเป็นผู้ใดใครก็ตาม ขอแต่เพียงเชื้อเชิญมาได้ จะให้รางวัลคนละหนึ่งร้อยตำลึง"

ผู้รับใช้พอได้ยินเข้าก็บังเกิดความตื่นเต้นยินดีจนแทบคลั่ง ที่ตื่นเต้นเพราะว่า เถ้าแก่ใหญ่ผู้นี้มีความใจกว้างอย่างน่าตื่นตระหนก พอเอ่ยปากก็เป็นการให้รางวัลถึงหนึ่งร้อยตำลึง เพราะในเวลาขณะนั้น เงินจำนวนหนึ่งร้อยตำลึงนี้ สามารถที่จะให้ครอบครัวธรรมดาเลี้ยงชีวิตอยู่ได้เป็นเวลาถึงหลายเดือนทีเดียว

ส่วนที่ดีใจนั้น คือในครั้งนี้จะต้องมีเศษมีเลยพอมิบเม้มไว้บ้าง ดังนั้นจึงรีบรับคำอย่างลนลาน และลงไปจากเหลาแทบจะเป็นวิ่ง

บรรดาทุกผู้ที่มาร่วมงานเลี้ยง มิเพียงแต่จะตื่นตระหนกตกใจต่อความใจกว้างมโหฬารของซิงเจี๊ยบเท่านั้น มิหนำซ้ำ การกระทำเยี่ยงนี้ของซิงเจี๊ยบ ก็เป็นการจี้ถูกจุดอ่อนและถูกนิสัย จึงให้ความพึงพอใจต่อทุกคนอย่างมากมาย พากันโห่ร้องสนับสนุนจนอึกทึกกึกก้อง และต่างมีความรักนับถือในตัวซิงเจี๊ยบ มีความปรารถนาดีขึ้นอย่างไม่คำนึงถึงสิ่งใดอีกแล้ว

อูเจ่กปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านซิงเหลาปั้ง ช่างเป็นกงจื้อที่ใช้เงินทองดั่งราวกับกรวดทรายทีเดียว ผิดไปจากพ่อค้าวาณิชที่มีกลิ่นเหม็นฟุ้งของเงินกองเกาะสุม ข้าพเจ้าจะขอไม่เจียมตัวมาทะเยอทะยานคบหาเป็นสหายกับท่านในครั้งนี้ด้วย ?"

ซิงเจี๊ยบรีบคว้าแขนของอูเจ่กปวยไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่จึงจะเป็นเรื่องราวอันควรปีติยินดีที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า"

พลางเหลียวมองดูผู้กล้าทั่วเหลา แล้วกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเป็นสามัญชนธรรมดาที่ต่ำต้อย สามารถคบหารู้จักมักคุ้นกับผู้กล้าหาญจำนวนมากมายก่ายกองเช่นนั้น มาตรแม้นจะสละทั้งทรัพย์สมบัติและชีวิตของตัวเอง ก็เป็นสิ่งที่ยินยอมอย่างปราศจากการอิดเอื้อนเลย มาเถิด ทุกท่านโปรดดื่ม

กันสักแก้วด้วย"

พลางยกถ้วยสุราขึ้นดื่มจนเหือดแห้ง ผู้กล้าหาญทั้งหลายรับพากันยกขึ้นดื่มบ้างเป็นการสนับสนุน

ชิงเจี๊ยบมีบุคลิกอันองอาจสง่างาม และเป็นผู้มีใจกว้าง มีหลักฐานอันร่ำรวยมหาศาล ซึ่งทำให้บรรดานักสู้ผู้กล้าของบู๊ลิ้มฝูงใหญ่ที่มา ต่างบังเกิดความยินยอมพร้อมใจที่จะคบหาเป็นมิตรสืบไปในภายหน้า

คนทั้งปวงจึงได้พากันพูดจาว่ากล่าวกันขึ้นจนอึงคะนึง แต่มีความหมายเป็นเยี่ยงเดียวกันหมด คือยกย่องชมเชยในตัวชิงเจี๊ยบ และถกเถียงอภิปรายวิพากษ์วิจารณ์ถึงบุคลิกอันงามสง่า และการกระทำอันน่านิยมนี้

การดื่มกินดำเนินไปอย่างครึกครื้นสมใจของชิงเจี๊ยบ ซึ่งอีกครู่หนึ่งบรรดาสตรีงามที่มีอาชีพขับกล่อมบำเรอต่อบุรุษ ก็พากันทยอยมาเป็นจำนวนมาก ซึ่งนักสู้ผู้กล้าเหล่านี้ โดยมากเป็นผู้มีความนิยมในทางนี้อยู่แล้วจึงพากันต้อนรับด้วยความปลาบปลื้มยินดี มีบางคนที่คุ้นเคยเรียกหากันอยู่เสมอ เมื่อเห็นคู่ประจำของตนมาแล้วก็เรียกนั่งตัก คลุกเคล้ากันต่อหน้าธารกำนัลอย่างปราศจากยางอาย บางคนยังคลอเคลียหยอกเอินกันอย่างเปิดเผยอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นว่าจะแสดงท่าของการชำนาญอย่างช่ำชองโชกโชนจนเป็นที่ละม้ายเหมือน แต่เนื่องจากมีนิสัยอันสำรวมมิเคยจะประสบพบเห็นเรื่องราวเหล่านี้มา เมื่อได้พบเห็นเป็นครั้งแรก จึงมีความตื่นตระหนกจนละล้าละลังไปบ้างเล็กน้อย แต่ต้องพยายามสะกดกลั้นเอาไว้มิให้ปรากฏออก

บรรดานักสู้ผู้กล้าเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบยังคงนั่งโดดเดี่ยวลำพังอยู่กับที่ เกาทัณฑ์เงินระเบิดเทพยดา (กิมเก็งซิ่งทั้ง) จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"พวกเรามัวแต่คำนึงถึงความสนุกสนานครึกครื้นของตัวโดยกลับปล่อยปละให้เจ้าภาพเงียบเหงาไปเสียแล้ว ช่างน่าลงโทษอย่างยิ่ง เห็นทีต้องกลับกันเป็นแน่"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลาย โปรดได้หาความสนุกสนานกันเต็มที่เถิด ข้าพเจ้าเพิ่งมาถึงเมืองนี้เป็นวันแรก จึงยังรู้สึกแปลกหูแปลกตาอย่างมากมายอยู่"

บรรดาสตรีงามเหล่านั้นพอได้ยินเข้า จึงทราบว่าบุคคลผู้นี้เองที่เป็นเถ้าแก่อันใช้เงินมือเติบโดยมิได้คำนึง กอปรกับชิงเจี๊ยบที่มีอายุเยาว์หน้าตาสวยงามสง่า สตรีที่มีความรักในสมบัติพัสถาน ยังมีความรักในรูปโฉมโนมพรรณอีกด้วย ดังนั้นจึงพากันชายหูชายตาและเร่เข้าไปหาชิงเจี๊ยบเป็นกลุ่มก้อน

มีผู้หนึ่งซึ่งเป็นดาราของเหล่าสตรีงาม นามจีหงส์ นางลุกขึ้นเดินนวยนาดไปที่ข้างกายชิงเจี๊ยบ แล้วทรุดกายลงนั่งเบียดชิด พลางกล่าวเสียงเล็กน้อยขึ้นว่า

"อา ท่านมีนามว่ากระไรเล่า เหตุไฉนจึงมิเคยเห็นไปนั่งคุยกับพวกเราบ้างเลย"

กล่าวพลางแขนอันเรียวงามอ่อนช้อยก็ได้วางไปบนบ่าชิงเจี๊ยบ ซึ่งชิงเจี๊ยบรู้สึกว่ามีกลิ่นอันหอมหวนยียวนโชยขึ้นกระทบนาสิกอยู่ตลอดเวลา จนทำให้ใจเต้นอย่างถี่เร็วรุนแรง

จีหงส์ (หงส์ที่เยาว์วัย) ใช้นิ้วอันเรียวงามผุดผาดกราดขึ้นไปที่บนใบหูของชิง-เจี๊ยบ คล้ายดั่งจะไม่มีเจตนา เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมิได้ว่ากล่าวห้ามปราม ใบหน้าที่ผุดผ่องเป็นยองใย จึงได้กระแซะเข้าไปที่ข้างหูแล้วกระซิบขึ้นว่า

"ท่านเอ่ยปากเสียบ้างเถิด"

กับบรรดาสตรีที่พอกเครื่องประทินผิวอย่างมากมายเหล่านี้ มาตรแม้นจะมีความรังเกียจเดียดฉันท์เป็นอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากจะเพราะนิสัยอันปล่อยปละละเลยที่มิอดออมถนอมตัว ให้สมกับได้รับการอบรมถ่ายทอดจากเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมึ้งเป็นเวลาถึงสิบปีเต็ม จึงรู้สึกว่า นอกจากเรื่องที่เกี่ยวกับคุณธรรมอันดีงาม และสัจธรรมที่ควรจะคำนึงแล้ว เรื่องราวอื่น ๆ ควรกระทำได้ตามใจชอบ

ซึ่งมิหนำซ้ำ ชิงเจี๊ยบยังทราบดีว่า ขณะนี้ตนได้แสดงตัวในฐานะที่เป็นกงจื้อผู้มีเงินทองมหาศาล มีความนิยมในการคบหามิตรสหาย มีความพึงพอใจในสุรานารีอยู่ ดังนั้น เหตุการณ์เยี่ยงอย่างนี้ในภายภาคหน้าต่อ ๆ ไป ย่อมจะต้องบังเกิดขึ้นอีกมากมายหลายครั้งนัก

ดังนั้นเอง จึงได้กุมมือของจีหงส์เอาไว้ด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้ม กล่าวขึ้นว่า

"ภายหน้าข้าพเจ้าย่อมต้องไปเองดอก"

จีหงส์หัวร่อคิกคักอย่างยั่วยวนรัญจวนใจ และถือโอกาสทรุดกายนั่งลงบนตักชิงเจี๊ยบทันที พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านหลอกข้าพเจ้าดอก ?"

การดื่มสุราเคล้านารีด้วยความสนุกครึกครื้นได้ดำเนินไปอย่างสาสมใจของทุกคน จวบจนกระทั่งถึงยามดึก ที่สราอาหารของมื้อนี้ควรจะถึงแก่การเลิกราแยกย้ายกันไปแล้ว

บรรดาที่มีศักดิ์ต่ำต้อยเกียรติภูมิน้อยนิด ได้พากันลาจากไปตลอดเวลา กระ-ทั่งแทบจะหมดแล้ว แม้กระทั่งเหล่าสตรีงามนางบำเรอก็พากันไปรับเงินทางห้องผู้จัดการจนแทบหมดเช่นกัน

จวบจนภายหลัง บนเหลาสุราเหลือแต่เพียงเกาทัณฑ์เงินระเบิดเทพยดาฮ่วม-จี่เช้ง ทวนเงินเม่งแป๊ะและกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย ชิงเจี๊ยบ พร้อมทั้งจีหงส์ มุ่ยลิ้ม เง็กหงส์ เจียวสุยเท่านั้นเอง

จีหงส์คลอเคลียอยู่บนร่างของชิงเจี๊ยบอย่างมิยอมลง เกาทัณฑ์เงินระเบิดเทพยดากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกเราสมควรจะล่ำลาไปแล้ว ให้โอกาสชิงเฮียได้ลอบไปคุยที่พำนักของจีหงส์ เพื่อมิต้องให้จีหงส์นางหนูน้อยมาตำหนิว่าพวกเรามิรู้กาลเทศะ"

กล่าวพลางลุกขึ้นยืน ลากเอาทวนเงินเม่งแป๊ะติดขึ้นด้วย มุ่ยลิ้ม เง็กหงส์ พลอยพากันลุกขึ้นล้อเลียน

ชิงเจี๊ยบจึงเกิดความละล้าละลังอย่างตื่นตระหนกขึ้นจริง ๆ แล้ว รีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่อูจะไปมิได้โดยเด็ดขาด ในค่ำวันนี้ จะอย่างไรก็ต้องไปที่บ้านพักของข้าพเจ้าเถิด ท่านและข้าพเจ้ามาตรแม้นจะเพิ่งประสบพบหน้า ก็มีความรักใคร่สนิทสนมดุจดั่งสหายดั้งเดิมมา ข้าพเจ้าปรารถนาจะพูดคุยปราศรัยกับท่านให้ตลอดคืน"

จีหงส์เม้มริมฝีปากแน่นและหยิกชิงเจี๊ยบดังหนับ อูเจ่กปวยพอเห็นเข้าก็อดมิได้ต้องหัวร่อขึ้น พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมต้องการจะไปเช่นกัน เพียงแต่จีหงส์โกวเนี้ยจะไม่ยอมรับปากรับรองเท่านั้น ฮา ฮา"

ชิงเจี๊ยบล้วงมือเข้าอกเสื้อ หยิบเอาไข่มุกอันเป็นประกายแวววาวขึ้นมาหลายเม็ด ซึ่งล้วนแล้วแต่มีค่ายิ่งยวด หลังจากยัดเยียดให้มุ่ยลิ้ม เจียวสุย เง็กหงส์ คนละเม็ด พวกนางทั้งสามต่างรับเอาไว้ด้วยความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง

ส่วนในมือที่ยังเหลืออยู่อีกหลายเม็ดนั้น ได้ยัดเข้าไปในมือของจีหงส์จนหมดสิ้น พลางกล่าวว่า

"ในค่ำวันนี้ท่านไปเสียก่อนเถิด อีกสองสามวันข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมท่านยังที่พักท่านวางใจเถิด ข้าพเจ้าย่อมต้องไปแน่นอน"

จีหงส์ไหนเลยจะเคยประสบพบเห็นคนใจกว้างถึงปานนี้ จึงเคลียคลออยู่บนร่างอย่างมิยอมลุก ยื่นหน้าไปกระซิบที่ข้างหูชิงเจี๊ยบว่า

"ข้าพเจ้าจะรอท่านอยู่ตลอดไป"

ครั้นแล้ว นางจึงลุกขึ้นอย่างอ่อนช้อย ร้องเรียกมุ่ยลิ้ม เจียวสุยและคน

อื่น ๆ จากไป จนถึงที่บันไดแล้ว นางยังเหลียวหน้ากลับมาแย้มยิ้มให้กับชิงเจี๊ยบอย่างยั่วยวน ซึ่งชิงเจี๊ยบก็ลอบหัวร่ออยู่ในใจและครุ่นคิดว่า

'บ่วยเจ็กเจ่กบอกว่าสัตตวิชาของท่านนั้น เราหัดมาได้เพียงหกเท่านั้นเอง แต่บ่วยเจ็กเจ่กคงคาดมิถึงว่า มาจนครบถ้วนกระบวนความแล้ว'

และยังได้หันมามองเกาทัณฑ์เงินระเบิดเทพยดาทวนเงินเม่งแป๊ะพร้อมทั้งอูเจ่กปวย พลางครุ่นคิดในใจว่า

'ประโยชน์ที่เราได้รับในคืนวันนี้มีอยู่มากมายมิน้อยเลย หากแม้นบ่วยเจ็กเจ่กได้ทราบแล้ว คงต้องมีความปีติยินดีอย่างมากมายแน่นอน'

ทวนเงินเม่งแป๊ะลุกขึ้นกล่าวว่า

"ในค่ำคืนวันนี้ มีโอกาสคบหากับสหายเยี่ยงชิงเฮียเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าปีติยินดีอย่างยิ่งนัก ในวันหน้าหากแม้นชิงเฮียได้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ตลอดไปแล้ว ข้าพเจ้าย่อมจะต้องขอไปเยี่ยมเยียนอย่างแน่นอน"

เกาทัณฑ์เงินระเบิดเทพยดากล่าวเสริมขึ้นว่า

"นั่นย่อมต้องแน่นอน มาตรแม้นชิงเฮียจะไม่เชื้อเชิญ ข้าพเจ้าก็จะต้องพาหน้าอันหนานี้ไปให้เห็นจนได้"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ในวันนี้ยังมิได้สนุกสนานกันเต็มที่เลย อีกสองวันข้าพเจ้าจะต้องเชื้อเชิญท่านทั้งสองมาร่วมสนุกกันจนถึงที่สุดสักครั้งหนึ่ง"

ครั้นแล้วจึงได้น้อมส่งคนทั้งสองลงไปจากเหลาด้วยท่าทีอันพินอบพิเทา เหลียวกลับมากล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"อูเฮีย หากแม้นสะดวกพอ ขอเชิญไปยังที่พักของข้าพเจ้าเถิด"

อูเจ่กปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าความจริงจะผ่านเมืองนี้ไปยังภูเขาบู๊ตึงซัว เพียงทวงถามของสิ่งหนึ่งจากสำนักนั้น ซึ่งความจริงควรจะต้องจากไปในคืนวันนี้เลย แต่หาทราบไม่ว่าจะมีวาสนาได้คบค้ากับสหายเยี่ยงอย่างชิงเฮียเข้าได้"

พลางขมวดคิ้วทั้งสอง และความโหดเหี้ยมอำมหิตได้ปรากฏขึ้นบนสีหน้าอย่างรุนแรง กล่าวสืบต่อไปด้วยเสียงอันกระด้างว่า

"มิหนำซ้ำ อีกสามวันให้หลัง ข้าพเจ้ายังต้องมีเรื่องที่จะจัดการ อาจมิแน่ว่าจะจำต้องขอรบกวนชิงเฮียสักสี่ห้าวันด้วยแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"อูเฮียหากแม้นยินยอมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะรู้สึกปลาบปลื้มภาคภูมิเป็นยิ่งนัก ในเวลาสี่ห้าวันนี้ข้าพเจ้าย่อมจะต้องร่วมสนองกับอูเฮีย ให้ได้รับความสนุกสนานจนถึงที่สุด"

พลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เพียงแต่อีกสามวันให้หลังนั้น อูเฮียควรจะต้องระมัดระวังตัวให้เต็มที่ด้วย เพราะท่านผู้แซ่ลีคงต้องระดมสมัครพรรคพวกไปช่วยเหลืออย่างแน่นอน โอ ข้าพ-เจ้าไร้กำลังความสามารถ และไร้เรี่ยวแรงฝีมืออย่างแท้จริง มิอาจที่จะช่วยเหลือต่ออูเฮียได้แม้แต่น้อยนิด"

อูเจ่กปวยเปล่งเสียงหัวร่ออย่างทระนงองอาจ ตบบ่าชิงเจี๊ยบเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"ชิงเฮียจงวางใจให้เต็มที่เถิด ข้าพเจ้ายังมิเคยจะมีความแยแสสนใจต่อคนประดานี้แม้แต่น้อยนิดจริง ๆ"

วาจาที่กล่าวและสีหน้าท่าทางที่ปรากฏ มีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่อย่างเปี่ยมล้นทีเดียว

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสริมสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้าคล้ายดั่งเคยฟังว่า สำนักบู๊ตึงและคงทั้งนี้ ความจริงมีความสัมพันธ์กันอย่างสนิทสนมแนบแน่น การกระทำของอูเฮียนี้ครั้งนี้จะเป็น..."

อูเจ่กปวยแค่นเสียงออกทางจมูกอย่างเหยียดหยามแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากแม้นมิเห็นเพราะสำนักบู๊ตึงมีความสัมพันธ์กับอาจารย์มาเมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว ในค่ำคืนวันนี้ไหนเลยจะปล่อยให้เจ้าแซ่ลีจากไปโดยง่ายดายเล่า"

เมื่อหยุดครุ่นคิดเล็กน้อย จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ชิงเฮียยังคงมิทราบ อันสำนักบู๊ตึงนี้ได้แบกยี่ห้อว่าเป็นสำนักอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพิภพ อย่างเห่อเหิมทะเยอทะยาน และเย่อหยิ่งลำพองจนทนดูแทบมิได้ แต่ความเป็นจริงแล้ว พวกศิษย์สำนักบู๊ตึงทุกคนก็ต่ำทรามดั่งราวกับสัดใส่ข้าว ที่หาความแกร่งกร้าวมิได้เลย ท่านอาจารย์ความจริงได้ตักเตือนต่อพวกข้าพเจ้าว่า ก่อนการประกระบี่ชิงฝีมือกันยังภูเขาไท้ซัวของฤดูใบไม้ร่วงปีนี้ อย่าได้เกิดวิวาทบาดหมางกับพวกสำนักบู๊ตึงโดยเด็ดขาด แต่เมื่อเหตุการณ์เป็นไปจนถึงปานนี้แล้ว ข้าพเจ้ากลับจะต้องสะกดความเย่อหยิ่งทระนงของพวกมันเอาไว้เสียบ้าง มาตรแม้นท่านอาจารย์จะตำหนิติเตียนหรือลงโทษทัณฑ์ไปบ้าง ก็เป็นสิ่งจำเป็นแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรีบถามไถ่อย่างกังวลว่า

"อันการประชุมประลองฝีมือกระบี่บนยอดเขาไท้ซัวนั้น ก็คือสำนักทั้งห้าอัน

ยิ่งใหญ่ของพิภพ เป็นเจ้าภาพเชื้อเชิญต่อบรรดาผู้มีฝีมือทั่วทั้งบู๊ลิ้มไปทดสอบกันยังยอดเขาไท้ซัว เพื่อช่วงชิงตำแหน่งยอดกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพหรือ ? หากเมื่อเป็นเช่นนี้จริง มิเห็นจะต้องไปแก่งแย่งชิงดีอย่างไรกันเลย ลองคิดดูว่า ทั่วทั้งพิภพในยามนี้ยังจะมีผู้ใดใครเล่าสามารถเอาชัยต่ออาจารย์ของท่านได้ ?"

อูเจ่กปวยหัวร่ออย่างภาคภูมิปลาบปลื้ม แล้วกล่าวว่า

"นั่นย่อมเป็นสิ่งแน่นอน อันการชุมนุมทดสอบฝีมือบนภูเขาไท้ซัวนี้สิบปีมีหนึ่งครั้ง เมื่อสิบปีก่อนอาจารย์ข้าพเจ้าอาศัยฝ่ามือและกระบี่ที่มีอยู่ สะกดและปราบ-ปรามต่อผู้ทรงฝีมือทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดิน จนช่วงชิงตำแหน่งยอดฝีมือกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพมาได้ แม้กระทั่งโควอำเซี่ยงหยินของง่อไบ๊และสำนักบู๊ตึง เซียะเอี้ยง-เต้าเจี้ยงที่เคยโอ่อย่างเชื่องโขว่า เป็นสำนักอันมีวิชาเพลงกระบี่อย่างยอดเยี่ยมสูงล้ำยังต้องยอมสยบนบน้อมลงด้วย แต่การชุมนุมที่ไท้ซัวนี้มีกฎระเบียบอยู่ประการหนึ่งว่า บรรดาผู้ที่เข้าทดสอบประลองฝีมือในครั้งหนึ่งแล้ว ครั้งต่อไปต้องเสียสิทธิ์ที่จะสมัครเข้าร่วมแข่งขันชิงดีอีก"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ คิ้วก็เลิกขึ้นอย่างภาคภูมิ กล่าวด้วยความฮึกเหิมองอาจไปว่า

"ดังนั้น การชุมนุมประลองฝีมือที่ภูเขาไท้ซัวของครั้งนี้ จึงเป็นเวลาและโอกาสของพวกรุ่นเราแล้ว"

ชิงเจี๊ยบลอบถ่มน้ำลายอยู่ในใจอย่างเหยียดหยาม แต่ปากกลับกล่าวเยินยอขึ้นว่า

"สามกระบี่มรณะแห่งคงท้ง มีเกียรติภูมิลือเลื่องไปทั่วทั้งแผ่นดิน คิดว่าตำแหน่งยอดกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ย่อมจะต้องตกเป็นของสำนักคงท้งอย่างมิต้องสงสัยแล้ว"

อูเจ่กปวยหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายดั่งเป็นการยอมรับโดยดุษฎีในคำพูดที่ชิงเจี๊ยบเยินยอมา ชิงเจี๊ยบก็ลอบถ่มน้ำลายในใจอีกหลายต่อหลายครั้ง ประ-กายตาปรากฏแววประหลาดขึ้นอยู่แวววับ

แต่อเจ่กปวยกลับมิได้ไปสนใจสังเกตต่อเรื่องนี้ ถือโอกาสฉุดมือชิงเจี๊ยบขึ้นไปบนรถม้า จากเหลาสุราไปด้วยจิตใจอันคึกคักกระปรี้กระเปร่า คล้ายดั่งกับมันในยามนี้ มือถือกระบี่กำลังยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ยังยอดเขาไท้ซัว เพราะได้รับการสมยอมว่าเป็นยอดกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพแล้ว

ทั้งสองนั่งอยู่ภายในประทุนรถ ต่างมีความคำนึงไปคนละประการ ดังนั้นจึงมี

แต่เสียงล้อรถบดกับพื้นถนน โดยคนทั้งสองต่างมิได้พูดจาว่ากล่าวกันเลย

ในฉับพลันนั้น เบื้องบนประทุนรถอันมีเสียงดังตุ้บขึ้นจนสะเทือนไป คล้ายดั่งมีวัตถุอันหนักหน่วงร่วงหล่นลงมาก็ปานกัน

ซิงเจี๊ยบและอูเจ่กปวยต่างมีความตื่นเต้นเป็นอย่างมากทันที

ครั้นแล้ว จึงได้ยินเสียงอันสดใสของสตรีที่อยู่บนหลังคากล่าวด้วยเสียงหอบถี่ ๆ ว่า

"รีบไป รีบไป จะหยุดยั้งมิได้"

จากนั้นจึงมีเสียงแส้ม้าเร่งเร้าให้รถเพิ่มความเร็วขึ้นอีก คล้ายดั่งกับสารถีรถได้ถูกสตรีผู้นี้ข่มขู่บังคับไว้ โดยมิอาจที่จะไม่ลงแส้เร่งม้าให้ตะบึงไปจนสุดฝีเท้าได้ แสดงว่าในมือของสตรีผู้นี้คงต้องมีอาวุธอยู่

คนภายในรถม้าทั้งสองนี้ ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มในยุคนี้แล้ว ซิงเจี๊ยบนั้นเสแสร้งปลอมแปลงเป็นผู้มิรู้ในวิชาการต่อสู้ ในขณะนี้จึงได้แต่ขมวดคิ้วและคำนึงถึงเรื่องอันประหลาดพิสดารที่บังเกิดขึ้น โดยครุ่นคิดในใจว่า

'หรือว่าเป็นการปล้นสะดมกันในระหว่างทาง แต่จากการกระโดดลงสู่หลังคารถของสตรีผู้นี้ รู้สึกว่ามีวิชาตัวเบาอันธรรมดาสามัญมาก มิหนำซ้ำเสียงหอบหายใจยังดังถี่เร็วอีกด้วย แสดงว่านางคล้ายดั่งได้ถูกขับไล่มาอย่างจนตรอกทีเดียว'

ส่วนอูเจ่กปวยนั้นกลับกระตุกชายเสื้อซิงเจี๊ยบและกระซิบเบา ๆ ขึ้นว่า

"ซิงเฮีย สตรีผู้นี้ช่างมิเบิกตาดูเสียบ้างเลย กลับกล้าบังอาจมาล่วงเกินต่อรถม้าประจำตัวของพวกเรา ในค่ำคืนวันนี้ เมื่อไม่มีเรื่องอันสำคัญอย่างไร ข้าพเจ้าคิดจะจับสตรีผู้นี้มาหยอกล้อคลายอารมณ์เสียบ้าง เพื่อจะให้เป็นที่สบอารมณ์ซิงเฮียและจะถือเป็นโอกาสสั่งสอนลงโทษทัณฑ์นางบ้าง"

กล่าวจบก็พุ่งปราดออกไปจากหน้าต่างของตัวรถด้วยความแคล่วคล่องดั่งราวกับมัจฉาในท้องธาร ไม่เสียทีที่เป็นผู้ทรงฝีมืออันลือเลื่องกระเดื่องดังในบู๊ลิ้มเลย

บทที่ 5

สัตตวิชาปรากฏ

ในช่วงพริบตานั้น ซิงเจี๊ยบได้ยินเสียงสตรีที่บุกรุกมาร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก และตวาดไปว่า

"เจ้าอุบาทว์..."

แต่นางยังร้องมิทันจบก็ชะงักงันไปทันที ซึ่งซิงเจี๊ยบทราบอย่างแน่ใจว่า นางคงต้องถูกอูเจ่กปวยสะกดเอาไว้แล้ว

และเป็นความจริง เพราะอูเจ่กปวยได้ร้องออกมาทางริมหน้าต่างรถว่า

"ซิงเฮีย รับไว้"

ซิงเจี๊ยบจึงเหลียวหน้ามองไป เห็นอูเจ่กปวยได้เหวี่ยงร่างของคนผู้หนึ่งเข้ามาในหน้าต่าง ซิงเจี๊ยบรีบยื่นมือออกไปรับตามสัญชาตญาณ โดยประคองสตรีผู้นั้นเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย แต่แล้วกลับฉุกใจได้คิดว่า ตนกำลังเสแสร้งแกล้งทำเพื่ออำ-พรางต่อสายตาของอูเจ่กปวย จึงรีบคลายกำลังทั่วทั้งร่างออก ฉวยโอกาสที่พลังการเหวี่ยงเข้าปะทะร่าง ทำให้ทั้งสองพากันหงายกลิ้งลงบนเบาะรถทันที

ซิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่าร่างที่ทับอยู่บนกายตนนั้น เป็นร่างอันนุ่มนิ่มอบอุ่นอย่าง-ยิ่ง และพอดีกับเป็นการหันหน้าเข้าหากัน ลมหอบหายใจอย่างถี่เร็วนั้นได้ระบายลงใส่ใบหน้าตนจนหมดสิ้น

ซิงเจี๊ยบรู้สึกร้อนวูบขึ้นที่หน้า และทราบว่าสตรีผู้นี้คงต้องถูกอูเจ่กปวยจี้สกัดจุดเอาไว้ แต่สตรีผู้นี้ยังมีสติอันแจ่มใสสมบูรณ์ เมื่อเห็นนางประกบหน้าอยู่กับบุรุษ

อันแปลกหน้า มิหนำซ้ำยังหายใจรดกันอีกด้วย แต่จำใจที่มิอาจจะขยับเขยื่อนเคลื่อนไหวร่างได้ จึงบังเกิดความกระดากอายจนต้องหลับตาอย่างสนิทแน่น

อูเจ่กปวยได้พลิ้วร่างเข้ามาในประทุนรถด้วยความแคล่วคล่องสวยงามอย่างยิ่งนัก เมื่อเห็นคนทั้งสองพากันขดตัวอยู่บนเบาะรถอันแคบเล็ก จึงเปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ดังสนั่น ยื่นแขนคว้าเอาร่างของสตรีผู้นั้นขึ้นอีกครั้ง

ชิงเจี๊ยบในขณะนั้นจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่งหอบหายใจพลางกล่าวโทษไปว่า

"อูเฮียก็ใช่จะมิทราบ ข้าพเจ้าจะรับไว้ได้อย่างไรกันเล่า"

เมื่อเห็นสตรีนางนั้นถูกอูเจ่กปวยจับยัดไว้ภายในมุมที่นั่งแล้ว อูเจ่กปวยจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชิงเฮียควรจะขอบใจข้าพเจ้าจึงจะถูก อันสตรีที่มีความงามเยี่ยงอย่างนี้ ได้ถูกส่งเข้าไปถึงในอ้อมกอดแล้ว เหตุไฉนจึงกลับมาตำหนิติเตียนข้าพเจ้าขึ้นมาเสียเล่า"

ชิงเจี๊ยบเห็นสตรีนางนั้นมาตรแม้นผมเผ้าจะยุ่งสยายเสื้อผ้ายับเยินมิเรียบร้อย แต่ใบหน้าอันผุดผาดบาดตาอย่างยิ่ง นางในขณะนี้ยังคงหลับตาอย่างสนิทแน่นอยู่ ขนตาอันงอนยาวได้ประกบกันจนคล้ายดั่งกับเป็นผีเสื้อสีดำที่เกาะอยู่ อกอันอวบอูมสะท้อนอย่างถี่เร็วเพราะอาการหอบหายใจ ทำให้ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงสภาพของเมื่อครู่จนหน้าร้อนวูบวาบขึ้นอย่างลืมตัว

จึงรีบกระแอมขึ้นหลายต่อหลายครั้ง เพื่ออำพรางท่าทีอันกระอักกระอ่วนของตน ถามไปว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้ เหตุไฉนจึงกระโดดออกมาบนรถข้าพเจ้าในเวลาค่ำคืนดึกดื่นเล่า ขอเชิญโกวเนี้ยจงอธิบายให้เป็นที่เข้าใจด้วย"

สตรีนางนั้นพอได้ยินเข้าก็เบิกตาขึ้นทันที ดวงตาอันแวววาวสดใสหยาดเยิ้มจ้องมองดูหน้าของชิงเจี๊ยบและอูเจ่กปวยไปปราดหนึ่ง คล้ายดั่งกับจะประสบพบว่ามิใช่เป็นบุคคลดั่งตนคาดคิดอยู่ จึงคลายใจไปอย่างมาก บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มอันโล่งอก อ้าปากคิดจะกล่าวคำพูด แต่รู้สึกขึ้นได้ในทันทีว่าตลอดร่างของนางนอก-จากหนังตาจะลืมขึ้นได้แล้ว แม้กระทั่งกำลังพอจะเปล่งคำพูดออกไปก็ปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว

ชิงเจี๊ยบเห็นวิชาจี้สกัดจุดของอูเจ่กปวยมาตรแม้นจะสะกดปราบปรามต่อผู้คนได้ แต่กลับมิทำอันตรายไปเลย จึงอดมิได้ที่ต้องลอบมีความนิยมชมชอบในตัวอู-เจ่กปวย เพราะรู้สึกว่าการกระทำของมันยังมีความรับผิดชอบชั่วดีอยู่บ้าง

อูเจ่กปวยหัวร่อพลางรีบยื่นมือลอดที่ซอกแขนของสตรีนางนั้น ตบไปที่กลางหลังเบา ๆ สตรีนางนั้นจึงได้ระบายลมออกจากปากแรง ๆ และยกมือขึ้นเสยผม ร่างก็เคลื่อนไหวได้เป็นปกติอีกแล้ว

ขณะนี้รถม้าได้ชะลอฝีเท้าไว้แล้ว ตามทางที่ควบขับมานั้น เงียบสงัดวังเวงอย่างยิ่ง ร้านรวงและบ้านช่องของทุกแห่งหน ต่างดับไฟเข้าสู่นิทรารมณ์อันแสนสุขแล้ว

พลันมีเสียงอันแหบห้าวหยาบคายดังมาทางด้านหลังว่า

"ร่วมกำลังกันบุกเลย ลูกไก่ได้เข้าไปในเล้าแล้ว"

อูเจ่กปวยเลิกคิ้วเรียวงามขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ส่วนสตรีนั้นรีบคุกเข่าโครมลงกับพื้นรถ วิงวอนขึ้นด้วยเสียงอันสั่นเครือว่า

"ทั้งสองท่าน จะอย่างไรก็โปรดกรุณาช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย มันประดาต่างมิใช่เป็นคนดี พวกมันจะ..."

นางกล่าวถึงตอนนี้ก็หน้าแดงก่ำ โดยมิอาจว่ากล่าวต่อไปได้อีก แต่ชิงเจี๊ยบและอูเจ่กปวยต่างเข้าใจในความหมายที่นางจะกล่าวต่อ อูเจ่กปวยจะอย่างไรก็เป็นผู้อยู่ในสำนักอันมีคุณธรรมของบู๊ลิ้ม เมื่อได้ยินเข้าจึงบันดาลโทสะเป็นอย่างมาก กล่าวไปว่า

"เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วพวกนี้ เลวทรามต่ำช้าเกินไปแล้ว กลับกล้าบังอาจมาก่อ-กวนอาละวาดอย่างชั่วชาติภายในตัวเมืองเสียด้วย"

พลางเหลียวกลับไปกล่าวกับหญิงสาวว่า

"พวกมันเป็นใคร ท่านรู้จักหรือไม่ ?"

สตรีนางนั้นเพิ่งจะสั่นศีรษะปฏิเสธ ที่นอกถนนใหญ่พลันมีเสียงดังตุ้บ ๆ ขึ้นสองครั้ง คล้ายดั่งมีผู้คนกำลังกระโดดลงจากหลังคา สารถีรถพลอยร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก จากนั้นจึงมีเสียงแหบห้าวตวาดก้องร้องขึ้นว่า

"นี่ เจ้ารถคันนี้จงหยุดให้เราด้วย"

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิอาจจะลงมือได้ด้วยตนเอง แต่ทราบเป็นอันดีว่า อาศัยพลังฝีมือของอูเจ่กปวยที่จะเข้าต้านทานรับมือต่อบรรดาโจรร้ายใจชั่วจำพวกนี้แล้ว ย่อมมิเป็นสิ่งที่ง่ายดายอย่างยิ่งนัก ดังนั้นจึงรักษาความสงบเอาไว้อย่างเต็มที่ ดูว่าอูเจ่กปวยจะออกไปจัดการอย่างไรในเรื่องนี้ และด้วยจุดประสงค์ที่จะดูฝีมือเพลงกระบี่ของอูเจ่กปวย ว่าสูงล้ำยอดเยี่ยมถึงเพียงไร

รถได้หยุดลงแล้ว สตรีนางนั้นห่อตัวอยู่ภายในประทุนรถด้วยความตื่นตระ-

หนกตกใจ ตาทั้งสองปรากฏแววแห่งความหวาดหวั่นพรั่นพรึง มองไปทางนอกหน้าต่างรถอย่างแน่วนิ่ง

ชิงเจี๊ยบก็มองออกไปทางนอกหน้าต่างบ้าง เห็นรอบตัวรถมีชายฉกรรจ์จำนวนเจ็ดแปดคนรายล้อมอยู่ แต่ละคนถือดาบอันแวววาวเป็นประกายด้วยท่าทีอันกระเหี้ยนกระหือเอาเรื่อง

หนึ่งในจำนวนนั้นควงดาบในมือขึ้น พลางกล่าวว่า

"เจ้าที่อยู่ในรถจงฟังไว้ พวกเราเป็นน้องอยู่ในก๊กมังกรน้อยเทพยดา (เสียวเล่งซิ้ง) ฮ่อซิ่งเฮี้ยง แห่งแถบล่างแม่น้ำแยงซีเกียง การผ่านมาในวันนี้ มิคิดจะรบกวนต่อชนชาวเมือง เพียงแต่เมื่อครู่นี้ได้มีสตรีนางหนึ่งหลบหนีออกมาจากเรือของเรา เข้าไปภายในรถของเจ้า พวกเจ้าจงรีบปล่อยนางออกมา เรื่องราวใด ๆ จะได้สงบลงอย่างสันติ"

อูเจ่กปวยแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ผลักประตูรถเดินลงไปอย่างเย่อหยิ่งทระนงตวาดเสียงเข้มไปว่า

"สตรีไม่สตรีอะไรของเจ้า บนรถนี้ไม่มี ถึงแม้นจะมีก็มิยอมจะมอบให้กับพวกเจ้าไปได้!"

บรรดาชายฉกรรจ์เหล่านั้น เห็นอูเจ่กปวยสะพายกระบี่ไว้ที่กลางหลัง มีคำพูดอันเยือกเย็นเป็นสง่า โดยมิทราบว่ามีความสำคัญเป็นอย่างไร

ชายฉกรรจ์ที่เปล่งคำพูดเมื่อครู่ คล้ายดั่งจะเป็นหัวหน้าของคนทั้งปวง ขณะนี้จึงสืบเท้าก้าวเข้าหา ประสานมือขึ้นคารวะพลางกล่าวว่า

"สหายเรา ดูท่าท่านเฉกเช่นกับพวกเราชาวเดียวกัน จงโปรดประกาศนามออกมา เราจะได้คบหามีไมตรีกันต่อไป ในภายหน้าท่านประมุขแซ่ฮ่อของพวกเราย่อมจะต้องมีการชดใช้ทดแทนด้วยดอก"

อูเจ่กปวยเหลือกตาขึ้นมองท้องฟ้า พลางเปล่งคำพูดอันเย็นชากระด้างว่า

"จะคบหาไมตรีอะไรกันของเจ้า? ตั้วเอี้ยกลับไม่สนใจไยดีในเรื่องนี้เลย พวกเจ้าหากแม้นมีความสำนึกดีแล้ว จงหลุบหางไสหัวไปให้พ้น มาตรมิเช่นนั้นคิดจะหนีก็ไม่มีทางรอดดอก"

ชายฉกรรจ์ที่เป็นหัวหน้า เข้าใจว่าคำพูดของตนนั้นกล่าวอย่างมีจังหวะจะโคนอยู่แล้ว แต่หาทราบไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามกลับมิได้ให้เกียรติแม้แต่น้อยนิด มิหนำซ้ำท่าทีที่มันแสดงออกมานี้ ยังมีความเหยียดหยามดูแคลนต่อพวกตนอย่างมากมายอยู่ด้วย จึงตวาดก้องร้องขึ้นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

"เจ้าสหาย เจ้าคงคิดต้องการหาที่ตายกระมัง ?"

กล่าวจบก็สะอึกร่างเข้าหา กวัดแกว่งดาบในมือขึ้น ฟันโครมเข้าใส่ศีรษะอูเจ่กปวยทันที

อูเจ่กปวยมิหลบหลีกเลย เมื่อเห็นประกายดาบฟาดเข้ามายังศีรษะแล้ว จึงยื่นมือขวาออกไป ใช้นิ้วทั้งสองคีบตัวดาบเอาไว้ ส่วนมือซ้ายตวัดขึ้นพลางตวาดไปว่า

"ล้มลง"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นก็ว่าง่ายอย่างยิ่งทีเดียว พร้อมกับมือที่ตวัดไปของอูเจ่กปวย ร่างของมันก็กระเด็นละลิ่วไปล้มลงอย่างแน่นิ่งบนพื้น

ชิงเจี๊ยบที่อยู่ในรถ เมื่อเห็นชายฉกรรจ์ผู้นี้ช่างฝีมือต่ำทรามดั่งกับสวะเช่นนั้น จึงมีความรู้สึกผิดหวังอย่างมาก เพราะโดยเจตนาเดิมนั้น คิดจะอาศัยโอกาสนี้มาลอบดูฝีมือเพลงกระบี่ของอูเจ่กปวย แต่หาทราบไม่ว่า พออูเจ่กปวยยกมือขึ้นครั้งเดียว ก็คลี่คลายในเรื่องราวนี้จนหมดปัญหาแล้ว

ชายฉกรรจ์ที่เหลืออยู่จึงพลั่งพล่านว่นวายไปทันที เพราะมันเหล่านี้จะมีความรู้ในวิชาการต่อสู้ก็เพียงน้อยนิดเท่านั้น หากจะนับถึงวิชากำลังฝีมือแล้ว ไม่มีทางจะว่ากล่าวเข้าขั้นเลย เพียงแต่อาศัยที่มีพวกมากโหมเข้าตีตะลุยอย่างอุตลุดเท่านั้นเอง แต่เมื่อมาประสบพบกับอูเจ่กปวยที่ทรงพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าว จึงเป็นเคราะห์หามยามร้ายของพวกมันเอง บรรดาพวกที่เหลืออยู่เจ็ดแปดคนต่างยกดาบในมือตะลุมบอนฟาดฟันกันเป็นอุตลุด แต่ยังมิทันจะได้รู้เรื่องอย่างไร ก็ถูกฟัดเหวี่ยงจนกระจัดกระจายหงายหลัง บางคนยังสิ้นสติไปอีกด้วย แม้กระทั่งแขนเสื้อของอูเจ่กปวยก็ยังมิได้ไปกระทบกระทั่งถูกเลย

ชายฉกรรจ์ที่ล้มลงเป็นคนแรก ขณะนั้นได้ตะกายลุกขึ้นแล้ว ได้ร้องขึ้นอย่างปีติยินดีว่า

"มาแล้ว ประเสริฐแล้ว ท่านรองประมุขมาแล้ว พวกเราหยุดมือไว้ ดูทีว่าเจ้าเด็กอุบาทว์ผู้นี้ยังจะอาละวาดไปได้อย่างไรกัน"

บรรดาชายฉกรรจ์ทั้งปวงจึงพากันหยุดยั้งมือเอาไว้จริง ๆ แล้วชายฉกรรจ์ในอาภรณ์สีขาวร่างสงชะลูดได้วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วปานเทินบิน เมื่อเห็นบริวารของมันบางคนยังนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น บางคนก็ยืนก้มหน้าอย่างทอดอาลัยตายอยาก และเห็นมืออูเจ่กปวยที่ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ข้างรถอย่างภาคภูมิ จึงเข้าใจว่าเกิดเรื่องราวอย่างไรกัน มันขมวดคิ้วและเดินตรงเข้าหา กล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"สหายผู้นี้เชิญแล้ว ข้าพเจ้าและสหายท่านมิเคยก้าวร้าวรังควานกัน หรือว่า

สหายท่านมีความสัมพันธ์อย่างไรกับนางสตรีผู้นั้นด้วย จึงได้ยื่นมือออกเกี่ยวข้องอย่างใช่เหตุ ซึ่งอย่างนี้ก็ประเสริฐแล้ว สหายท่านเพียงประกาศนามออกมา หากแม้นเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงอยู่บ้าง เรามังกรลำน้ำจะสะบัดหน้าจากไปทันที นางสตรีผู้นั้นก็นับว่าเป็นสมบัติของสหายท่านไปเลย"

อูเจ่กปวยพอได้ยินนามของมังกรลำน้ำ (กังลี้แป๊ะเล้ง) ก็ทราบว่าบุคคลผู้นี้ยังพอจะมีชื่อเสียงเรียงนามอยู่บ้าง เพราะตลอดลำน้ำแยงซีเกียงอันยาวเหยียดมาตรแม้นเหล่าโจรสลัดในลำน้ำจะพากันยกย่องมังกรน้อยเทพยดาฮ่อซึ่งเฮี้ยงว่าเป็นประมุข แต่เรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือใหญ่โตสำคัญเพียงไรภายในพรรค ก็ตกเป็นหน้าที่ของมังกรลำน้ำเป็นผู้จัดการทั้งสิ้น

และมังกรลำน้ำผู้นี้ ไม่เพียงแต่จะมีฝีมืออยู่บ้าง ทั้งทางน้ำและทางบก มิหนำซ้ำยังเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมอันกลอกกลิ้ง มีความชาญฉลาดอย่างเหลือร้าย ในแถบแม่น้ำแยงซีเกียง จึงเป็นผู้มีชื่อเสียงลือเลื่องอยู่ กระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะเกี่ยม) คุลกคลีในวงพวกนักเลงเป็นเวลานานแล้ว จึงเคยได้ยินถึงนามของบุคคลผู้นี้อยู่บ้าง

ขณะนี้เมื่อเห็นมังกรลำน้ำ (กังลี้แป๊ะเล้ง) ผู้มีร่างอันสูงชะลูดตาคมวาวเป็นประกายกล้า คล้ายดั่งจะเป็นผู้มีฝีมืออยู่จริง ๆ จึงกล่าวขึ้นว่า

"ความจริงแล้ว สตรีนางนี้กับข้าพเจ้าผู้แซ่อู หามีความสัมพันธ์อย่างไรกันไม่ เพียงแต่ข้าพเจ้ารู้สึกขัดตาต่อการข่มเหงรังแกอิสตรีอันอ่อนแอ ซึ่งคิดว่าท่านประมุขแซ่ชุน ก็เป็นผู้มีชื่อเสียงเรียงนามจนได้รับสมญาว่าเป็นผู้กล้าหาญแล้ว เหตุไฉนจึงต้องบีบคั้นข่มขู่ในอิสตรีอันอ่อนแอเพียงคนเดียวเล่า ขอให้เห็นแก่หน้าข้าพเจ้าอูเจ่ก-ปวยสักครั้ง ปล่อยปละละเลยต่อนางเสียเถิด"

ซึ่งความเป็นจริงแล้ว กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยหาใช่เป็นบุคคลที่ทรงคุณธรรม คอยขจัดความเลวร้าย ปราบปรามอธรรมในแผ่นดินก็หาไม่ เพียงแต่เมื่อครู่ได้เกิดความถือดีอย่างเย่อหยิ่งลำพอง จึงอ้าแขนรับรองเอาเรื่องนี้ไว้ แต่พอได้คิดขึ้นในภายหลัง จึงสำนึกเสียใจที่ตนชอบแส่หาเรื่องอันไร้สาระประโยชน์ เหตุไฉนไยต้องไปสร้างศัตรูอันเข้มแข็งขึ้นอีกรายหนึ่งเล่า ดังนั้นคำพูดที่กล่าวไปในยามนี้จึงหวังจะให้มังกรลำน้ำได้ให้เกียรติตนสักเล็กน้อย โดยกลบเกลื่อนเรื่องราวของค่ำคืนวันนี้ให้สงบอย่างสันติ และตนก็ไม่พึงปรารถนาจะก่อกวนหาเรื่องราวขึ้นเลย

มังกรลำน้ำร้องอุทานในลำคอด้วยความตื่นตระหนก เพ่งพิจารณาดูอูเจ่กปวยอยู่รอบร่าง แล้วจึงกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคือกระบี่พสุธามรณะอูยี่เอี้ยแห่งสามกระบี่มรณะคงทั้งนั้นเอง ซึ่ง

ความจริงนั้นอาศัยคำพูดเพียงประโยคเดียวของท่าน การปล่อยสตรีนางนี้ไปหาใช่เป็นสิ่งสำคัญอย่างไรไม่"

อูเจ่กปวยปลาบปลื้มจนหัวใจพองโตขึ้นทันที และยังคิดว่า เจ้ามังกรลำน้ำผู้นี้ ที่แท้ก็เป็นผู้มีแววตาอันสูงส่งอยู่บ้าง แต่มิคิดว่าซุนเทียวเอี้ยงมังกรลำน้ำกลับกล่าวสืบต่อไปว่า

"เพียงแต่สตรีนางนี้ มิใช่เป็นสินค้าของพรรคเราเลย เป็นเพราะมีอีกผู้หนึ่งที่ได้วานให้ทางพรรคเราคุ้มกันดูแลเอาไว้ ซึ่งพรรคของเรานั้น จะอย่างไรก็มิกล้าไปตอแยต่อบุคคลผู้นี้ได้ ซึ่งกล่าวขึ้นแล้วอูยี่เอี้ยคงต้องมีความรู้จักมักคุ้นกับคนผู้นี้อย่างแน่ และคงจะให้ไมตรีอีกสักครั้งด้วย"

อูเจ่กปวยรีบถามขึ้นทันทีว่า

"คนผู้นั้นเป็นใคร ?"

ซุนเทียวเอี้ยงหัวร่ออย่างมีเลศนัย ยกมือซ้ายกดไปในอากาศเบา ๆ ส่วนหัวแม่มือขวานั้นยกขึ้นชรอนทำท่าเล็กน้อย พลางกล่าวว่า

"ก็คือท่านผู้นี้เอง"

อูเจ่กปวยพอเห็นท่าของมือที่ทำมา หน้าจึงผิดปกติไปทันที ครุ่นคิดเป็นเวลาชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"ในเมื่อสตรีนางนี้เป็นของบุคคลผู้นี้ไหว้วานท่านแล้ว ก็ย่อมไม่มีข้อแม้ใด ๆ จะอ้างอีกดอก"

พลางชี้เข้าไปในประทุนรถ พลางกล่าวว่า

"นั่น นางอยู่ภายในรถนั่นเอง ท่านประมุขแซ่ซุนจงลงมือเองเถิด"

ชิงเจี๊ยบที่อยู่ในประทุนพอได้ยินเข้า ก็มีความตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ลอบรำพึงในใจว่า

อันเกียรติภูมิของกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย นับว่ากระเดื่องดังอยู่ใช่น้อยแล้ว พลังฝีมือก็แกร่งกร้าวมิต่ำทรามเลย มิหนำซ้ำยังมีกำลังที่หนุนหลังอย่างแข็ง-แกร่งอยู่อีกด้วย อาศัยเกียรติภูมิของเทพเจ้ากระบี่ลี้งักหนุนจนยโสโอหังอย่างลำพองเป็นที่ยิ่ง แต่เหตุไฉนพอเห็นการวาดมือเป็นสัญลักษณ์เข้า ก็ยอมเชื่อฟังคำพูดอย่างว่าง่ายไม่ขัดขืนเลย อันท่ามือเยี่ยงนี้จะเป็นสัญลักษณ์แทนตัวของผู้ใดใครกันเล่า และคนผู้นี้ย่อมจะต้องเป็นยอดคนอย่างที่มิอาจจะขบคิดคาดเดาได้เป็นแน่'

สตรีนางนั้นเมื่อเห็นอูเจ่กปวยปราบปรามต่อเหล่าชายฉกรรจ์อย่างง่ายดายเช่นนั้น กำลังบังเกิดความปลื้มปีติที่ตนได้รับความช่วยเหลือแล้ว แต่กลับมิคาดว่า

เรื่องราวจะกลับกลายจนถึงปานนี้ นางพลันหันมองชิงเจี๊ยบด้วยดวงตาอันวิงวอนอย่างน่าสมเพช

ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่าสายตาของนางนี้ได้ทิ่มแทงเข้ากลางหว่างดวงใจตนอย่างถนัดถนี่จนแทบจะยืดกายออกรับแทนนางได้อย่างไม่คำนึงถึงสิ่งใดอีกแล้ว แต่พอฉุกใจได้คิดขึ้นว่า ตนออกมาในครั้งนี้มีภาระอันหนักหนาสาหัส และเกี่ยวกับปฏิภาณความมุ่งหวังของตนในภายภาคหน้า จึงเป็นพลังอันสำคัญและใหญ่ยิ่ง ได้สะกดเอาความพลุ่งพล่านที่บังเกิดขึ้นจนสงบลงได้ในทันที

และในพริบตานั้น ร่างของมังกรลำน้ำก็เดินมาที่ข้างประทุนรถ โผล่ศีรษะทางหน้าต่างพลางหัวร่ออย่างปลาบปลื้มยินดี กล่าวกับสตรีนางนั้นว่า

"ปึงโกวเนี้ย ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยอมตามพวกเราไปอย่างว่าง่ายๆ เถิด หลบหนีไปจะมีประโยชน์อย่างไรด้วย อาศัยกำลังที่มีอยู่เพียงน้อยนิดของท่าน ยังจะคิดหลบหนีให้รอดไปจากเงื้อมมืออีกหรือ ?"

สตรีนางนั้นขดร่างอยู่ในมุมประทุนจนเป็นก้อนกลม ซึ่งชิงเจี๊ยบเห็นแล้วยิ่งรู้สึกอัดอั้นตันใจอย่างยิ่งนัก หลังจากครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ จึงกล่าวขึ้นโดยฉับพลันว่า

"ท่านรีบตามมันไปเสียเถิด มิเช่นนั้น..."

สตรีนางนั้นเห็นชิงเจี๊ยบเปล่งคำพูดเช่นนี้ขึ้น จึงถลึงตาจ้องมองมาอย่างเดือด-ดาลคลั่งแค้น เป็นสายตาของความตำหนิติเตียนอย่างรุนแรง ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบต้องใจพลุ่งพล่านอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง แต่ต้องใช้ความพยายามสะกดกลั้นอารมณ์ที่ได้เริ่มหวั่นไหวอย่างรุนแรงแล้วจนเต็มที่

มังกรลำน้ำยื่นมือเข้าฉุดแขนของนางทันที สตรีนางนั้นรีบสะบัดอย่างรุนแรงกล้ำกลืนน้ำตาไว้และกล่าวอย่างแค้นเคืองไปว่า

"ไปก็ไป หากเจ้ายังจะฉุดอีกโกวเนี้ยจะด่าแล้ว"

นางพลันยืดเอวขึ้นยืน เดินออกไปจากนอกประทุนรถ โดยมิได้เหลียวมองดูชิงเจี๊ยบแม้แต่แว่บเดียว

มังกรลำน้ำหันไปปรายตาให้กับบริวาร จึงมีชายฉกรรจ์ร่างกำยำสองคนเดินเข้ามากระหนาบต่อโกวเนี้ยอย่างแข็งแรง และยังคว้าแขนเอาไว้อย่างมั่นคงอีกด้วย สตรีนางนั้นแม้จะดิ้นรนขัดขืน แต่ไหนเลยจะมีกำลังทัดเทียมกับชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ได้เล่า

ชุนเทียวเอี้ยงประสานมือคารวะต่ออูเจ่กปวย แล้วกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่อูได้กรุณาให้เกียรติในวันนี้ มิเพียงแต่ข้าพเจ้าผู้แซ่ชุนจะ

สำนึกในพระคุณอย่างยิ่งเท่านั้น แม้กระทั่งประมุขของข้าพเจ้าและผู้เป็นเจ้าของสตรีนางนี้ หากแม้นได้ทราบแล้ว ย่อมต้องหาทางทดแทนต่อคุณความดีของท่านผู้กล้าหาญแซ่อูในครั้งนี้ด้วย และค่ำวันนี้ก็ขออำลาแล้ว"

กล่าวจบก็พาสมัครพรรคพวกเดินออกไปทันที

อูเจ่กปวยกลับขึ้นมาบนรถด้วยท่าทีอันกระดากกระเดื่อง ฝืนหัวร่อกับชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"ในค่ำวันนี้ พวกเราช่างโชคร้ายหาภัยใส่ตัวเสียจริง โอ หากมิใช่เป็นบุคคลผู้นั้นยังพอทำเนา แต่กลับมากลายไปเป็นมันเสียได้"

ชิงเจี๊ยบรีบถามอย่างเร่งร้อนว่า

"มันผู้นั้นเป็นใครกันแน่ ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดกลัดกลุ้มอย่างยิ่งนักทีเดียว ?"

อูเจ่กปวยสั่นศีรษะ พลางกล่าวว่า

"เหตุการณ์ภายในบู๊ลิ้มนั้น มีบางสิ่งที่ชิงเฮียยากยิ่งจะเข้าใจได้ ภายหน้ามีโอกาสจึงมาพูดคุยให้เป็นที่ละเอียดเถิด"

ชิงเจี๊ยบทราบว่าอูเจ่กปวยไม่ปรารถนาจะว่ากล่าวออก แต่ในเมื่อตนมีแผนการที่วางไว้อย่างเรียบร้อยแล้ว จึงมิได้เค้นถามต่อไป

รถม้าได้ควบขับอย่างเร็ว จนมาถึงยังร้านเพชรพลอยซัวบ้วยของชิงเจี๊ยบ ซึ่งเป็นอาคารที่ปลูกสร้างอย่างโอ่อ่าโอฬาร สารถีเมื่อเกิดเรื่องอย่างตื่นเต้นในระหว่างทางแล้ว จึงตื่นตระหนกจนอยากจะรีบกลับไปซุกกายซ่อนในห้องหับ ขณะนี้เมื่อเห็นกลับมาถึงบ้านแล้ว รีบกระโดดลงจากรถ เรียกคนเฝ้าประตูร้านขึ้น

เสียงงัวเงียของคนในร้านตะคอกออกมาอย่างไม่พอใจว่า

"ใครเคาะประตูอยู่ !"

สารถีรถรีบตอบไปว่า

"เหลาปั้งของท่านกลับมาแล้ว"

เสียงอันงัวเงียรีบแปรเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นขึ้นทันทีว่า

"มาแล้ว มาแล้ว"

อูเจ่กปวยเมื่อผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้แล้ว คล้ายดั่งมีความละอายใจเป็นอย่างมาก ท่าทางก็ท้อแท้ละห้อยละเหี่ย หลังจากเข้าไปในร้านแล้ว ก็ล่ำลาชิงเจี๊ยบกลับไปนอนตามลำพังทันที

ราตรีได้ผ่านไปจนกระทั่งดึกสงัด ภายในร้านเพชรพลอยซัวบ้วยพลันมีเงาร่างของคนผู้หนึ่ง พุ่งปราดออกไปทางฝั่งน้ำด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

วิชาตัวเบาที่สูงส่งยอดเยี่ยมเช่นนี้ นับว่ายากยิ่งนักที่จะประสบพบเห็นในบู๊ลิ้มยุคนี้ เพียงแต่ปลายเท้าสัมผัสกับหลังคาเล็กน้อย ร่างนั้นก็พุ่งปราดออกไปได้อีกสุดแสนไกล ทำให้คล้ายดั่งเป็นควันที่พุ่งปราด ๆ โดยมิเห็นเป็นเงาร่างของผู้คนเลย

ในชั่วพริบตาเดียว เงาร่างคนผู้นั้นก็ได้บรรลุถึงที่ริมน้ำ แต่คล้ายดั่งหาจุดหมายยังมิได้ จึงกระโดดโลดแล่นไปมาอยู่ตามชายน้ำ เพื่อมองหาจุดหมายในการมาครั้งนี้อยู่

ในขณะนั้น บรรดาเรือแพที่จอดทอดอยู่ตามริมฝั่งต่างไม่มีแสงไฟปรากฏขึ้นเลย มีแต่เรือน้อยกลางลำน้ำที่ทำการจับปลาอยู่เท่านั้น ที่ยังจุดไฟอันวับแวมสลัวเป็นด่างดวง

คนผู้นั้นคล้ายดั่งมีความผิดหวังขึ้นบ้างเล็กน้อย ต้องชะงักงันอย่างครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ แล้วจึงแฉลบร่างโผพุ่งขึ้นดุจดั่งเป็นปักษาถลาฟ้า ละลิ่วไปบนเรือสินค้าลำใหญ่ ใช้ความรวดเร็วแคล่วคล่อง ตรวจตราไปอย่างละเอียดรอบคอบหนึ่งตลบ

จากนั้น จึงกระโดดไปในลำที่สอง ลำที่สาม แต่คล้ายดั่งยังมิได้ประสบพบจุดหมายอยู่

ฉับพลันนั้น จึงประสบพบว่า ที่ซึ่งห่างจากฝั่งอย่างมากมายมีเรือใหญ่สองลำจอดเคียงคู่กันอย่างสงบ และเรืออีกลำหนึ่งนั้นยังคงจุดไฟสว่างอยู่ มองไปแต่ไกลยังพอเห็นมีเงาร่างคนพลุกพล่านอยู่ตามหน้าต่างบ้าง

เรือสองลำนั้นห่างจากริมฝั่งประมาณสองร้อยเชียะเศษ ๆ มาตรแม้นจะยืนอยู่บนเรือที่ใกล้กับมันอย่างยิ่ง ก็ยังเป็นระยะทางถึงร้อยกว่าเชียะ จึงต้องลังเลอยู่ชั่วครู่ เพราะแน่นอนแล้ว ระยะทางที่ห่างกันนี้มีความไกลอย่างมากมายยิ่งนัก

ในท้องน้ำยามดึก มีลมแรงอย่างยิ่ง กรรโชกพัดจนโคมไฟที่แขวนอยู่บนเรือแกว่งไกวไปตามลมตลอดเวลา เงาร่างของคนผู้นั้นพลันยื่นมือไปปลดโคมไฟเอาไว้ในมือ เพ่งพิจารณาอย่างถี่ถ้วนอยู่ชั่วครู่

และคล้ายดั่งได้บังเกิดแผนการอย่างไรขึ้น จึงก้มลงน้อย ๆ ดึงเอาเชือกที่ผูกโคมกระดาษนั้นมาสวมใส่อยู่บนเท้า

จากนั้น จึงได้พุ่งพลังลมปราณขึ้นจนร่างละลิ่วพลิ้วไปในใจกลางลำน้ำ การพุ่งไปในครั้งนี้อย่างน้อยก็ไกลกว่าห้าหกสิบเชียะ

ขณะที่สิ้นกำลังลมปราณนั้น โคมไฟที่ปลายเท้าจึงได้แตะลงกับพื้นน้ำเบา ๆ ทำให้ร่างของคนผู้นั้นแฉลบแปลบออกไปอีกได้ถึงสามสี่สิบเชียะ จากนั้นเมื่อผ่อนพลังลมปราณในอากาศไปหนึ่งตลบ จึงตีวงอย่างสวยงามจนทำให้โคมที่ปลายเท้าถูก

หยิบไว้ในมือได้อีกครั้งหนึ่ง

ขณะนี้ยังห่างจากเรือสองลำอยู่ประมาณห้าหกสิบเชียะ เมื่อเห็นเงาร่างนั้นคล้ายดั่งจะร่วงหล่นลงลำน้ำแล้ว พลันในยามฉุกละหุกที่จวนจะร่วงหล่น ร่างได้นอนราบลงทางขวาง โคมไฟในมือยกขึ้นตบลงไปบนน้ำอีกเล็กน้อย ทำให้ร่างได้คล้ายดั่งเป็นแมลงปอที่ถลาคลื่น พุ่งปราดขึ้นไปบนเรือลำนั้นได้อย่างเงียบกริบปราศจากซุ่มเสียง และก็ไร้น้ำหนักแม้แต่น้อยนิด โดยเรือใหญ่มิได้กระทบกระเทือนเลย

ทุกสิ่งที่ดำเนินไปนี้ต่างน่าตื่นตระหนกตกใจ และสวยงามอย่างยิ่งยวด ซึ่งแม้กระทั่งผู้ที่ทำไปเอง ก็มีความปลาบปลื้มยินดีอย่างยิ่ง ท่ามกลางแสงดาวอันริบหรี่ยังพอมองเห็นใบหน้าของคนผู้นี้ มีผ้าแพรปักดอกเหมยอยู่ทางมุมคลุมหน้าไว้ เหลือแต่ดวงตาอันแวววาวเป็นประกายกล้าปรากฏอยู่เท่านั้น

หลังจากได้ขยับกระบี่ลักษณะโบราณประหลาดที่สะพายอยู่ทางด้านหลังแล้ว ก็กระโดดไปทางหน้าต่างซึ่งมีแสงไฟปรากฏอยู่ด้วยความรวดเร็วแผ่วเบา ก้มลงมองไปตามร่องหน้าต่าง เห็นภายในห้องนั้นมีโต๊ะแปดเหลี่ยมอยู่ตัวหนึ่ง ที่ข้างโต๊ะมีชายฉกรรจ์สองคนกำลังดื่มสุรา และบนโต๊ะมีกับแกล้มวางอยู่หลายจาน ซึ่งจำได้อย่างแม่นยำว่า มีคนหนึ่งในจำนวนนั้นคือมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงนั่นเอง

จึงรำพึงในใจว่า

'เจ้าอีกผู้หนึ่ง คงจะต้องเป็นมังกรน้อยเทพยดาฮ่อซึ่งเฮี้ยงแล้ว'

จากนั้น ได้ใช้ความรวดเร็วอย่างสุดแสน พุ่งร่างไปยังหน้าต่างอีกบานหนึ่ง ภายในหน้าต่างนี้มิได้มีโคมไฟจุดไว้ แต่อาศัยจากแสงซึ่งส่องมาจากห้องข้างเคียงที่ยังพอจะสลัวตาอยู่บ้าง จึงก้มลงมองไปในร่องหน้าต่าง เห็นภายในห้องมีสตรีอยู่ผู้หนึ่งจริง ๆ กำลังนอนอยู่บนเตียงด้วยลักษณะตะแคง เบิ่งตาอันกลมโตทั้งสองมองมาทางนอกหน้าต่าง มิทราบว่ากำลังใช้ความคิดอย่างไรอยู่

ชายลึกลับผู้นั้นได้ใช้มือทาบไว้บนกระดาษหน้าต่าง เพียงชั่วครู่เดียว กระดาษหน้าต่างคล้ายดั่งถูกพลังความร้อนจนกลายเป็นเถ้าถ่านไปหมดสิ้น ทะลุออกเป็นรูใหญ่โดยปราศจากซุ่มเสียง แต่สตรีนางนั้นยังมิรู้สึกตัว นางคล้ายดั่งคำนึงถึงเรื่องอันสำคัญอย่างยิ่งยวดอยู่ ดังนั้นจึงมิได้ไปสนใจไยดีกับเรื่องราวอื่น ๆ เลยแม้แต่น้อยนิด

ในฉับพลันนั้น ชายลึกลับมิได้ไปคำนึงถึงว่า จะเกิดซุ่มเสียงอันผิดปกติอย่างไรแล้ว โดยยกมือตบไปบนกรอบหน้าต่าง ซึ่งทำให้กรอบหน้าต่างได้หักละเอียดเป็นผุยผงไปทันที

จากนั้น จึงพุ่งร่างเข้าไปที่เตียงอย่างกับสายฟ้า ยื่นมือจี้จุดยงจั่วฮวกทางข้อเท้าของสตรีที่กำลังตื่นตระหนกอย่างรุนแรงไว้ สะกดเอาจนนางมิอาจจะเปล่งเสียงกรีดร้องและมิอาจจะดิ้นรนขัดขืนได้

ขณะนั้น ทางนอกหน้าต่างมีชายสองคนถลันเข้ามาอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งตวาดกราดเกรี้ยวไปว่า

"ผู้ใด !"

ชายลึกลับรีบรวบร่างสตรีนางนั้นเข้ามาหนีบไว้ ขยับกายเพียงเล็กน้อยก็เฉียดผ่านร่างของคนทั้งสองไปได้อย่างง่ายดาย และเดินอย่างองอาจไปนั่งลงบนโต๊ะ ทั้งยังประคองร่างของสตรีให้นั่งอยู่ข้างกายอีกด้วย

ทั้งสองที่ได้ถลันกายเข้ามานั้น คือประมุขโจรสลัดแห่งลำน้ำแยงซีเกียง มังกรน้อยเทพยดาฮ่อซิ่งเฮี้ยงและมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงนั่นเอง หากจะนับถึงพลังฝีมือแล้วก็ไม่ต่ำทรามนัก แต่ขณะนี้กลับถูกศัตรูผู้บุกรุกพุ่งกายเฉียดร่างไปอย่างพิสดาร จึงบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก จนปากอ้าตาค้างไป

คนทั้งสองเมื่อได้สติก็รีบหันขวับกลับมา เห็นคนผู้นั้นได้นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ยังที่โต๊ะกลางห้อง โดยไม่มีท่าทีคิดจะหลบลี้หนีหน้าไปเลย จึงยิ่งมีความพิสดารอย่างเหลือล้ำ มังกรน้อยเทพยดาฮ่อซิ่งเฮี้ยงตวาดถามไปว่า

"สหายท่านเป็นใคร มาด้วยจุดประสงค์อันใด ?"

ชายลึกลับพลันแหงนหน้าขึ้นหัวร่อดังกังวาน ชี้ไปบนผ้าแพรที่คลุมเอาหน้าไว้พลางกล่าวว่า

"เจ้ามิรู้จักสิ่งนี้หรือ ?"

ผ้าผืนนั้นเป็นแพรสีขาวสะอาดที่มีปักลวดลายไว้ เมื่อเพ่งมองแล้วจึงเห็นว่าเป็นดอกเหมยอันสวยงามรวมเจ็ดดอก มังกรน้อยเทพยดาและมังกรลำน้ำต่างเป็นผู้คลุกคลีในวงพวกนักเลงคนละสิบกว่าปีแล้ว จึงได้หวนคิดถึงบุคคลผู้หนึ่งขึ้นได้ในทันที

แต่บุคคลผู้นี้ได้สาบสูญไปจากวงพวกนักเลงเป็นเวลาถึงสิบปีแล้ว มิหนำซ้ำจากข่าวเล่าลือยังกล่าวว่าได้เสียชีวิตลงด้วยน้ำมือของเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งสี่ไปแล้ว แต่เหตุไฉนในขณะนี้ กลับมาปรากฏกายขึ้นอยู่ต่อหน้าตนเล่า มังกรน้อยเทพยดาจึงกล่าวอย่างระแวงสงสัยขึ้นว่า

"หรือว่าท่านคือ..."

ชายลึกลับเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวกังวาน กล่าวสอดคำพูดขึ้นด้วยเสียงอัน

สดใสลากยากว่า

"ทั่วธรณีเคารพสัตตฝีมือ (ไฮ้ไหลจุงซิกเมี้ยว)"

เสียงยังมิทันจะจบคำ พลันกระชากกระบี่ยาวออกจากหลัง ขยับข้อมือขึ้นเล็กน้อย จึงมีเงากระบี่อันมากมายซับซ้อน และประกายกระบี่ที่เป็นดอกดวงมากมายเหลือคณนานับ ได้ผนึกกันขึ้นจนกลายเป็นรูปดอกเหมยขนาดใหญ่เจ็ดดอก จากนั้นจึงได้รั้งกลับเข้าสู่ฝักอีก

การกระชากกระบี่ ขยับข้อมือให้เป็นรูปดอกเหมยและรั้งกระบี่กลับเข้าฝักนี้ แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกันในชั่วพริบตา ดังนั้นเอง จากการดูของมังกรน้อยเทพยดาและมังกรลำน้ำ รู้สึกแต่ว่ามีดอกเหมยถึงเจ็ดดอกพุ่งผ่านใบหน้าไปในชั่วพริบตาเดียว และก็มลายหายสาบสูญไปในทันทีทันใด ขณะนี้มีคนทั้งสองไหนเลยจะมีความระแวงสงสัยอย่างไรอีก ต่างร้องโพล่งขึ้นว่า

"เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ซิกเมี้ยวซึ่งกุน)"

และบังเกิดความตื่นตระหนก จนแทบจะตัวอ่อนระทวยลงฟุบกับพื้นไป

ซึ่งตามเหตุผลแล้ว มังกรลำน้ำชุนเทียวเอี้ยง พร้อมทั้งมังกรเทพยดาฮ่อซิ่ง-เฮี้ยง ต่างเป็นบุคคลชนชั้นประมุขของเหล่าโจรสลัดในลำน้ำแยงซีเกียงอันยาวไกล ภายในบู๊ลิ้มก็นับได้ว่า เป็นบุคคลที่มีนามกระเดื่องดังอยู่ไม่น้อย แต่ไฉนพอได้ยินถึงนามของเทพเจ้าสัตตฝีมือเข้า ต้องบังเกิดความหวาดกลัวจนตัวสั่นงันงกไป

แต่ความเป็นจริงที่แน่นอนอย่างยิ่งก็คือ เกียรติภูมิของเทพเจ้าสัตตฝีมือในบู๊ลิ้มของเมื่อกาลครั้งก่อน ศักดิ์ศรีและพลังฝีมือ ต่างกล่าวได้ว่าสูงล้ำสุดยอดอย่างไม่มีผู้ใดจะบังอาจเข้าเทียมเทียบเปรียบด้วยเลย มิหนำซ้ำยังมีจิตใจโหดเหี้ยมทารุณ มีการกระทำอันชั่วร้ายดุดัน มักจะล้างผลาญชีวิตของผู้คนลงได้ แม้ในยามยิ้มหัวอยู่อย่างหน้าระรื่นด้วย

เทพเจ้าสัตตฝีมือได้อำลาจากวงพวกนักเลงเป็นเวลาสิบปี แต่ขณะนี้กลับมาปรากฏกายที่เบื้องหน้าสายตาของมันทั้งสอง จึงยากยิ่งที่จะตำหนิว่ามันทั้งสองมีความหวาดหวั่นขวัญกระเจิง จนแทบจะลงชักดิ้นชักงออยู่กับพื้น

เทพเจ้าสัตตฝีมือมีผ้าปักสัญลักษณ์คลุมหน้าอยู่ ชุนเทียวเอี้ยงและฮ่อซิ่งเฮี้ยงจึงมิเห็นโฉมหน้าอันแท้จริง มีแต่เสียงหัวร่ออันเย็นชากระด้างกระทบโสตเท่านั้น โดยมิอาจจะเห็นสีหน้าว่ามีความรู้สึกอย่างไรได้ ดังนั้นจึงบังเกิดความหวาดกลัวจนขนลุกเกรียว และใจเต้นระรัวจนแทบกระดอนออกมาจากปาก ตลอดร่างก็เย็นเฉียบ เพราะเหงื่อกาฬแตกชุ่มโชกไปหมดสิ้น

อันมังกรลำน้ำชุนเทียวเอี้ยงนั้น ความจริงนับเป็นผู้มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง จนได้รับความนับถืออย่างยิ่งมานมนาน มันหลังจากระงับใจเป็นเวลาชั่วครู่ และเห็นสตรีที่แซ่ปึงกำลังถูกเทพเจ้าสัตตฝีมือประคองไว้อีกข้างหนึ่ง ทราบว่าเทพเจ้าสัตตฝีมือคงต้องมาเพราะเหตุนี้ จึงครุ่นคิดในใจว่า

'รับฟังอยู่นานแล้วว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือนั้นฝีมืออันดับสุดท้าย คือฝีมือทางพิศวาส ในค่ำวันนี้คิดว่าคงจะต้องมาเพราะสตรีนางนี้อย่างแน่นอน ในเมื่ออย่างไรสตรีนางนี้ก็มีเจ้าของอยู่แล้ว เราจึงฉวยโอกาสอย่าได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวเหล่านี้ให้เป็นภัยแก่ตัวไปจะประเสริฐกว่า รอให้เจ้าของผู้นั้นมาแล้วจึงว่ากล่าวกันใหม่เถิด เพราะคนทั้งสอง หนึ่งนั้นมีชื่อลือเลื่องกระเดื่องดังมานานแล้วว่า ตอแยอย่างยากยิ่งนัก ส่วนอีกผู้หนึ่งก็เป็นจอมมารร้ายที่เพิ่งปรากฏความเก่งกล้าสามารถ จนสั่นสะเทือนพิภพได้ในเวลาอันสั้น จึงนับว่าสมน้ำสมเนื้อ พอจะหักล้างผลาญกันได้อย่างสบายมือ'

พอได้คิดเช่นนี้ขึ้น ความหวาดกลัวก็ค่อยคลายลงมากมาย กล่าวขึ้นว่า

"ท่านซิ่งกุนจากวงพวกนักเลงไปเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว คาดมิถึงว่าในค่ำคืนวันนี้ พวกข้าพเจ้าผู้เยาว์ทั้งสองกลับมีวาสนาได้ประสบพบท่านซิ่งกุน ข้าพเจ้าจะขอบังอาจและกำเริบเสิบสานเข้าคาดเดาสักเล็กน้อย ว่าการที่ท่านซิ่งกุนได้กรุณามาเหยียบย่างเรือของข้าพเจ้าในยามวิกาล คงจะเป็นเพราะสตรีนางนี้กระมัง ?"

เทพเจ้าสัตตฝีมือตัวปลอมหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชาน่าหวาดกลัวอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

"ยังนับว่าเจ้ามีความชาญฉลาดมิน้อยเลย !"

ชุนเทียวเอี้ยงฝืนหัวร่อเจื่อน ๆ ขึ้น แล้วกล่าวว่า

"ในเมื่อท่านซิ่งกุนมีความประสงค์เช่นนี้ ข้าพเจ้าผู้เยาว์ไหนเลยจะบังอาจขัดใจได้เล่า เพียงแต่สตรีนางนี้ผู้อื่นได้วานให้พวกข้าพเจ้าผู้เยาว์คอยควบคุม..."

เทพเจ้าสัตตฝีมือแค่นเสียงขึ้นทันที กล่าวตัดบทไปว่า

"ผู้อื่นมอบไว้ให้ก็จะเป็นอย่างไรกัน หรือว่าเราเทพเจ้าสัตตฝีมือยังไม่อาจนำคนจากไปได้ด้วย !"

ชุนเทียวเอี้ยงรีบกล่าวอย่างลุกลนว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิใช่หมายความว่าอย่างนั้น เพียงแต่ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิอาจคาดได้ว่า ท่านผู้มีอาวุโสพอจะกรุณาทิ้งสัญลักษณ์ไว้ให้สักเล็กน้อยหรือไม่ เพื่อข้าพเจ้าผู้เยาว์จะได้พอปลดเปลื้องพันธะกับเจ้าของผู้นั้นได้บ้าง"

ซุนเทียวเอี้ยงเมื่อกล่าวคำพูดนี้แล้ว ใจก็เต้นโครมครามจนแทบจะหยุดลง เหงื่อกาฬที่ได้เริ่มเหือดแห้งได้ไหลซุ่มโชกออกมาอีกครั้งหนึ่ง เพราะมันรู้อยู่แก่ใจว่าเทพเจ้าสัตตฝีมือมีนิสัยประหลาดพิกลอย่างยิ่งนัก อาจมิแน่ว่าคำพูดของตนจะไปกระตุ้นเอาโทสะของมันกำเริบขึ้นหรือไม่ ซึ่งหากอย่างนั้นจริง น่ากลัวว่าค่ำคืนวันนี้ตนคงมีโชคร้ายอย่างมิอาจคาดเดาผลได้แน่ แต่หากมิกล่าวออกไป เจ้าของสตรีผู้นี้มาแล้ว ตนยิ่งไม่มีทางจะไปปลดเปลื้องภาระกล่าวแก้ตัวอย่างไรได้เลย

แต่มิคาดว่าเทพเจ้าสัตตฝีมือกลับมิได้ครุ่นคิดเสียเลย โดยล้วงมือเข้าอกเสื้อหยิบเอาป้ายทองคำขึ้นมาหนึ่งอัน โยนไว้บนโต๊ะพลางกล่าวว่า

"ป้ายนี้คือสัญลักษณ์ของเรา หากแม้นมีผู้ใดไม่พึงพอใจและไม่ยินยอมต่อเราเทพเจ้าสัตตฝีมือแล้ว จงบอกให้มันออกมา และมิต้องให้มันมาหาเราดอก เราย่อมจะแสดงตัวออกหามันเพื่อคิดบัญชีได้เอง"

ซุนเทียวเอี้ยงและฮ่อซิ่งเฮี้ยงแม้ต่างปรารถนาจะให้เทพเจ้าสัตตฝีมือกระทำเช่นนี้ แต่กลับคาดคิดมิถึงว่าเทพเจ้าสัตตฝีมือจะรับปากอย่างง่ายดาย ปราศจากความอิดเอื้อนเลย ในใจของคนทั้งสองจึงปรากฏความรู้สึกเฉกเช่นเดียวกันขึ้นว่า ตามคำร่ำลือที่ระบาดในวงพวกนักเลงอย่างอื้อฉาวว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือที่ทุกคนหวาดกลัวจนขนหัวลุกนั้น คล้ายดั่งมิได้ประหลาดพิกล และเหี้ยมโหดป่าเถื่อนเฉกเช่นกับคำร่ำลือเลย

แต่มันทั้งสองไหนเลยจะทราบว่า เรื่องนี้ยังมีความนัยแฝงไว้อยู่อย่างมากมาย เพราะเทพเจ้าสัตตฝีมือที่อยู่เบื้องหน้า หาใช่เป็นเทพเจ้าสัตตฝีมือของเมื่อสิบปีก่อนไม่

ทั้งสองพากันมองป้ายประกาศิตบนโต๊ะด้วยความปลาบปลื้มยินดี เห็นป้ายนั้นได้สลักไว้ด้วยดอกเหมยเจ็ดดอกเป็นระเบียบสวยงามมาก

เทพเจ้าสัตตฝีมือกล่าวพลางยื่นแขนไปรวบร่างของสตรีนางนั้นไว้ในอ้อมอก และเดินออกไปจากท้องเรืออย่างรวดเร็ว

เทพเจ้าสัตตฝีมือตัวปลอมมองดูลำน้ำที่เชี่ยวกราก พลางนึกกังวลอยู่ในใจอย่างเร้นลับ เพราะขณะนี้มีอีกผู้หนึ่งซึ่งเป็นน้ำหนักถ่วงอยู่ ไหนเลยจะใช้วิชาตัวเบาเฉกเช่นเมื่อครู่ มากระโดดผ่านลำน้ำที่มีความกว้างถึงสองร้อยเชียะด้วยเล่า

แต่สถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ย่อมมิอาจจะสั่งให้คนทั้งสองหาเรือมาส่งตนข้ามฟากไปอย่างเด็ดขาด ซึ่งเพราะหากกระทำเช่นนั้น มันจะเสียศักดิ์ศรีของตนไปเป็นอย่างยิ่ง

ตาทั้งสองของเทพเจ้าสัตตฝีมือเหม่อมองจ้องดูท้องน้ำอย่างเขม็งนิ่ง ได้ประสบ

พบเห็นโคมกระดาษที่ตนอาศัยลอยตัวข้ามลำน้ำมาเมื่อครู่ ยังปรากฏเห็นอยู่บนลำน้ำซึ่งห่างไปประมาณหกสิบกว่าเชียะ ในใจจึงรำพึงขึ้นว่า

'หากแม้นเราใช้วิชาท่ากลิ่นหอมโชยสิบลี้ (เฮียงบุ้นจับลี้) ของวิชากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) อาจบางทีจะสามารถฝ่าไปภายในท้องน้ำอันกว้างขวางนี้ได้ แต่ทว่า วิชาท่ากลิ่นหอมโชยสิบลี้นี้ เราได้แต่ฝึกปรืออยู่ภายในห้องศิลาเท่านั้น โดยยังมิเคยจะนำออกมาใช้ในสภาพความเป็นจริงเลย มิหนำซ้ำยังมีน้ำหนักของอีกผู้หนึ่งคอยถ่วงอยู่ด้วย หากแม้นกระทำมิได้ดั่งใจนึกแล้ว ไหนเลยจะไม่เป็นที่อับอายขายหน้าอย่างยิ่งเล่า'

อันวิชาท่ากลิ่นหอมในเงาพรางของเทพเจ้าสัตตฝีมือนี้ มาตรแม้นจะเป็นวิชากำลังภายในขั้นรากฐานอันสูงสุดยอด แต่ยังได้รวบรวมเอาวิชาตัวเบาเข้าผนึกกันอยู่ด้วย อันวิชาภายในที่ผนึกกับวิชาตัวเบานี้ จึงเป็นที่สร้างให้เทพเจ้าสัตตฝีมือได้มีวิชาตัวเบาเป็นเอกแต่ผู้เดียวในพิภพนั่นเอง

มังกรน้อยเทพยดาน้อมตัวลงคารวะพลางกล่าวว่า

"ท่านซิ่งกุนไปมาอย่างรีบร้อนเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิอาจจะได้กราบกรานให้สมความเคารพเลื่อมใส แต่หวังไว้ว่า ในภายภาคหน้าหากแม้นมีวาสนาแล้ว ก็จะขอได้ยลบุคลิกอันสูงส่งของท่านซิ่งกุนอีกสักครั้ง และขอรับการสั่งสอนแนะนำด้วย"

เทพเจ้าสัตตฝีมือโบกมือขึ้นเบา ๆ แต่ในใจกลับครุ่นคิดว่า

'เห็นจากการนอบน้อมยำเกรงของมันที่มีต่อเราเพียงนี้แล้ว ก็เป็นที่ประจักษ์ได้ว่า นามของเทพเจ้าสัตตฝีมือมีศักดิ์ศรีเพียงไรในวงพวกนักเลง และนับแต่นี้ต่อไป นามของเทพเจ้าสัตตฝีมือก็จะเป็นภาระอยู่กับเรา ให้ส่งเสริมจนขจรขจายฟุ้งเฟื่องขึ้นไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนอีก'

พอได้คิดถึงตอนนี้ จึงไม่คำนึงให้เนิ่นนานอีกต่อไปแล้ว มือทั้งสองได้ดันไปทางเบื้องหน้าอย่างรุนแรง จนทำให้ร่างของสตรีนางนั้นละลิ่วออกไปจากวงแขนอย่างรวดเร็ว

พลังภายในของเทพเจ้าสัตตฝีมือตัวปลอมหรือชิงเจี๊ยบนี้ น่าตื่นตระหนกตกใจสะท้านแผ่นดินยิ่งนัก และขณะนี้ใช้ออกไปจนสุดกำลัง จึงเห็นร่างของสตรีนางนั้นคล้ายดั่งเป็นลูกธนูที่หลุดออกจากแหล่ง โดยพุ่งปราดไปในทางราบอย่างมิได้แกว่งไกวไหวเอนเลย

มังกรลำน้ำและมังกรน้อยเทพยดาต่างชะงักงันด้วยความงุนงง โดยมิทราบว่า

เทพเจ้าสัตตฝีมือทำเยี่ยงนี้ด้วยจุดประสงค์อันใด

แต่กลับมิคาดเลยว่า พอร่างสตรีหลุดออกจากมือ ร่างของเทพเจ้าสัตตฝีมือพลันพุ่งกายตามติดดั่งราวกับเหินบิน ด้วยความรวดเร็วยิ่งไปกว่าร่างของสตรีนางนั้นเสียอีก ปลายเท้าได้แตะไปบนโคมกระดาษที่ยังลอยอยู่เหนือน้ำเบา ๆ ก็พอดีกับร่างของสตรีนางนั้นพุ่งละลิ่วตรงเข้าหา

มือทั้งสองของชิงเจี๊ยบได้ยกขึ้นรับร่างของสตรีนางนั้นเบา ๆ และร่างของตนก็ได้อาศัยสภาวะนั้นพุ่งปราดออกไป โดยอาศัยปลายเท้าที่แตะอยู่บนโคมกระดาษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สองมังกรที่ยืนอยู่บนแคมเรือมองอยู่แต่ไกล รู้สึกว่าร่างของเทพเจ้าสัตตฝีมือนั้นคล้ายดั่งเดินก้าวไปในอากาศ ดั่งราวกับเป็นเทพยดาที่จุติลง ในใจจึงบังเกิดความเคารพเลื่อมใส และตื่นตระหนกตกใจกลัวอย่างสุดจะเอ่ยอ้างได้

ด้วยเหตุการณ์เช่นนี้ ชิงเจี๊ยบใช้วิชาตัวเบาขั้นสูงสุดยอดในพิภพของตน ถลาร่างอยู่บนลำน้ำออกไปได้ถึงร้อยกว่าเชียะ ซึ่งห่างจากฝั่งเพียงหกเจ็ดสิบเชียะเท่านั้นเอง

ในใจจึงบังเกิดความตื่นเต้นยินดีขึ้นเล็กน้อย แต่หาทราบไม่ว่า การพุ่งพลังลมปราณภายในด้วยวิชาขั้นสูงสุดยอดเยี่ยงนี้ จิตใจจะละเลยให้วอกแวกไปมิได้แม้แต่น้อย ดังนั้นเมื่อใจบังเกิดความปีติยินดีขึ้น ร่างจึงถ่วงต่ำลงทันที ชิงเจี๊ยบรู้ได้โดยฉับไวว่า พลังลมปราณในร่างจะแตกซ่านออกแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตระหนกจนสุดตัว

พลันรู้สึกว่า โคมที่ตนเหยียบอยู่ใต้เท้าได้มีกำลังหนุนขึ้นอย่างรุนแรง ที่แท้เพราะขณะนี้ พอดีมีคลื่นลูกใหญ่ยอเข้ามา ทำให้โคมที่กำลังจมไปในพื้นน้ำได้ถูกหนุนเนื่องขึ้น พลังวิชาตัวเบาที่ฝึกปรือจนบรรลุจุดสุดยอดแล้วนั้น จะสามารถหยุดยั้งได้ในทุกแห่งหน แม้กระทั่งเป็นร่างของแมลงวันตัวน้อย อย่าว่าแต่เป็นกำลังของคลื่นซึ่งรุนแรงไปกว่านั้นถึงกี่หมื่นกี่พันเท่าเลย

ชิงเจี๊ยบฉุกใจได้คิด อาศัยสภาวะตัวเบาที่ได้หนุนขึ้นเพราะโคมกระดาษ จนกระทั่งเมื่อคลื่นลูกนั้นได้ยอขึ้นจนบรรลุจุดสุดของมันแล้ว จึงถีบปลายเท้าอย่างรุนแรง ร่างย่อลงอีก และดีดปราดขึ้นไปในฉับพลันทันที

ในมือชิงเจี๊ยบมาตรแม้นยังประคองร่างของคนไว้ แต่ในขณะที่พุ่งร่างอยู่ห่วงกลางอากาศนั้น ยังคงมีความงดงามไม่เร่งร้อน แขนเสื้ออันกว้างใหญ่ได้กระพือพลิ้วไปตามลมยามดึก คล้ายดั่งกับว่าเป็นร่างของเทพยดาที่กำลังลอยล่องอยู่กลางท้องฟ้า

ก็ปานกัน งดงามน่าชมจนสุดจะเสกสรรพรรณนาได้

จวบจนเมื่อร่างได้ถ่วงลงเพราะสิ้นลมปราณที่เกร็งไว้ ที่เบื้องล่างก็เป็นฝั่งแล้ว ในขณะนั้นชิงเจี๊ยบต้องยืนสงบอารมณ์เป็นเวลาชั่วขณะ เพื่อผ่อนคลายลมปราณในร่างให้ราบเรียบสม่ำเสมอ มือทั้งสองที่ประคองร่างของสตรีนางนั้น จึงปล่อยให้ห้อยลง กระโดดร่างอย่างรวดเร็วเข้าไปภายในตัวเมือง ซึ่งเพียงพริบตาเดียวก็หายลับไปในความมืดแล้ว

สตรีนางนั้นเมื่อได้สติขึ้น รู้สึกว่าตนได้ตกอยู่ภายในห้องอันสวยงามตระการตา ประดับประดาด้วยสิ่งของอันล้ำค่าน่าชม ซึ่งเป็นสิ่งที่นางมิเคยจะประสบพบเห็นและมิเคยได้ใช้มาเลยในชีวิต แม้กระทั่งเตียงที่นอนอยู่ยังอ่อนนุ่มมีกลิ่นหอมกรุ่นอีกด้วย

บนเตียงเป็นมุ้งโปร่งที่มีระบายอันงดงาม ผ้าห่มนวมปลอกแพรที่ปักไว้ด้วยลวดลายอันพิสดารตระการตา สิ่งประดับที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าสายตา มิใช่เป็นสิ่งที่ชนชาวบ้านธรรมดาจะสามารถใฝ่ฝันหาได้เลย นางจึงบิดกายไปมาอย่างเป็นสุขอยู่ชั่วครู่ และในทันใดนั้น กลับได้สร้างความพิศวงสงสัยให้อย่างรุนแรง

แต่แล้ว นางจึงหวนคิดขึ้นได้ว่า ตนถูกคุมขังไว้ภายในเรือลำหนึ่ง และมีร่างของคนผู้หนึ่งได้เข้าไปอย่างฉับพลันทันด่วน ทำให้นางสิ้นสติไปในทันที จากนั้นก็ลืมเลือนในทุกสิ่งไปหมดสิ้น

แต่แล้วเหตุไฉนในขณะนี้ จึงได้มานอนอยู่ภายในห้องอันสวยงามตระการตาถึงเพียงนี้เล่า

นางยิ่งบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างมากมาย เมื่อหวนคิดถึงประสบการณ์ที่เป็นมาในเวลาสองเดือนนี้ มันช่วงพิสดารมหัศจรรย์ยิ่งไปกว่าชั่วชีวิตที่นางเติบใหญ่เป็นเวลาถึงสิบกว่าปีมากมายหลายเท่านัก

นางเมื่อหวนคิดถึงบ้าน ซึ่งหะแรกก็เป็นถิ่นเกิดอันสุขสงบสันติรื่นรมย์ บิดาปึงฮุ่นคี้ได้เปิดโรงสอนวิชาการต่อสู้เล็ก ๆ อยู่ภายในเมืองนั้น มีศิษย์ที่เข้าฝึกปรืออยู่สามสี่สิบคน มาตรแม้นมิใช่เป็นผู้ร่ำรวยเท่าใดนัก แต่ยังนับว่าเป็นผู้มีอันจะกินอยู่ภายในเมืองนั้น ที่ได้รับความนับถือจากชาวเมืองเป็นอย่างดี

แต่มีวันหนึ่งวันที่โชคร้ายได้เข้าเยือนในชะตาชีวิตของนาง เมื่อมีหนุ่มในอาภรณ์อันสวยงามทรงค่าผู้หนึ่งได้เยื้องกรายเข้ามาในชีวิตของนาง ทำให้นางได้สูญเสียความสงบร่มรื่นและความสุขสบายของชีวิตไป

'แต่บิดากลับบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง ในการที่เจ้าหนุ่มผู้นั้นกลับมา

ยังบอกให้เราเรียกมันว่ากอกอ (พี่) ในภายหลังเราจึงเรียกมันว่าอีกอ และมันยังบอกกับเราว่า มันมีนามกิมอี เป็นบุตรชายในสายโลหิตของบิดา ที่ได้หายสาบสูญเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว

'เราเริ่มมีความพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง เพราะในเมื่อเป็นบุตรชายในสายเลือดของบิดาแล้ว เหตุไฉนจึงไปแซ่กิม มิหนำซ้ำยังสาบสูญไปเป็นเวลาเนิ่นนานถึงปานนี้ด้วย

'บิดาบอกกับเราว่า ในสิบกว่าปีที่ผ่านไปนี้ อี้ยี้มีประสบการณ์อันประหลาดพิสดารทางโลกภายนอกมากมายก่ายกองยิ่งนัก มิหนำซ้ำยังมีบุคคลอันทรงฝีมือเก่งกล้าสามารถอย่างยิ่ง ได้ถ่ายทอดวิชากำลังฝีมือให้กับมันจนเก่งกาจไม่น้อยด้วย

'อันเรื่องราวเหล่านี้ เรามาตรแม้นจะรู้สึกมีความสนใจอยู่บ้าง แต่มิทราบว่าเพราะเหตุใด เราจึงมีความรังเกียจเดียดฉันท์ในตัวอีกออย่างพิสดารที่บอกมิถูก เพราะรู้สึกว่ามันเป็นผู้มีลับลมคมใน ตาทั้งสองก็มีประกายแห่งความชั่วร้ายอำมหิต เย็นชากระด้าง ยามมองคนแล้วคล้ายดั่งกับจะจับบุคคลผู้นั้นกลืนกินลงไปก็ปานกัน

'แต่เรื่องราวเหล่านี้ ยังมินับว่าเลวร้ายจนถึงขั้น เพราะสิ่งเลวร้ายอย่างยิ่งนั้นคือมีวันหนึ่ง บิดาต้องการให้เราแต่งงานกับอีกอผู้นั้นอย่างเด็ดขาด เราตื่นตกใจแทบเสียชีวิตไปทีเดียว เพราะพี่น้องร่วมสายเลือด ไหนเลยจะแต่งงานเป็นสามีภรรยากันได้ บิดาจึงยอมบอกความจริงกับเราว่า เรามิใช่เป็นบุตรีในสายโลหิตของท่าน และยังคุยเขื่องถึงความเก่งกาจสามารถของอีกอว่ามีอยู่เพียงไรเพียงไหน ยังมีศักดิ์ศรีอันสูงส่งปานใดในโลกกว้างภายนอกอีกด้วย

'เราไม่ยอม จะอย่างไรเราก็ไม่ยินยอม บิดาท่านจึงมีโทสะแล้ว ท่านคาดคั้นว่าเรามาตรแม้นมิแต่งก็ต้องแต่ง ท่านคล้ายดั่งได้กลับกลายไปเป็นอีกผู้หนึ่งก็ปานกัน มีทั้งความโหดเหี้ยมทารุณและดุร้ายต่อเราอย่างยิ่ง จนทำให้เราต้องร่ำไห้ด้วยความกระวนกระวายร้อนรุ่ม

'เรามิทราบว่าได้ร่ำไห้อยู่นานเท่าใด อีกอผู้นั้นพลันมาปรากฏขึ้นที่ข้างกายเราซึ่งเรามิทราบว่ามันเข้ามาได้อย่างไรกัน มันถามว่าเราเหตุไฉนจึงมิยอมแต่งงานกับมัน มิหนำซ้ำยังบอกว่ามันมีความพึงพอใจตัวเราอย่างยิ่งที่สุด

'ในขณะนั้น เราเคียดแค้นชิงชังในตัวมันจนสุดจะกล่าวได้ เคียดแค้นชิงชังที่บิดาเหตุไฉนจึงบีบบังคับให้เราต้องแต่งงานกับมัน มันยังมิทันว่ากล่าวอย่างไร เราก็กล่าวไปด้วยความแค้นเคืองแล้ว อย่างปราศจากความยั้งคิดว่า หากแม้นมันต้องการให้เราแต่งงานกับมัน ก็ให้มันฆ่าบิดามารดาของมันไปให้หมดสิ้น เราจึงจะยอมแต่งงานกับมัน

'มันยืนอยู่ครู่หนึ่งจึงออกไป ซึ่งเรานั้นความจริงก็กล่าวไปด้วยความเดือดดาลในอารมณ์วูบเดียว แต่อีกชั่วครู่มันจึงได้กลับเข้ามาอีก มือหนึ่งอุ้มบิดามือหนึ่งประคองมารดาไว้ เมื่อเข้าในห้องแล้วจึงโยนลงไปบนพื้น เราจึงตะกายลุกขึ้นดู โอสวรรค์ บิดามารดาต่างก็ได้ถูกมันฆ่าไปแล้วจริง ๆ

'ในขณะนั้นเราบังเกิดความตื่นตระหนก จนมิอาจจะมีคำพูดอย่างไรเปล่งออกได้ เพราะเรามิเคยคาดคิดและคาดคิดมิถึงว่า มันจะเป็นผู้ที่ปราศจากจิตใจมนุษย์ปุถุชนเลย มันเลวร้ายยิ่งกว่าสัตว์ป่าเสียอีก เราทั้งร้องไห้ทั้งอาละวาดทั้งดุด่าแต่มันยังคงยืนอย่างเย็นชากระด้างอยู่ที่เดิม โดยมิได้โต้เถียงและมิได้ชี้แจงอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

'เรายิ่งมีความเกรงกลัวขึ้นอย่างรุนแรง ทราบอยู่แก่ใจว่า นอกจากจะเสียชีวิตไปประการเดียวแล้ว แต่จะอย่างไรก็ไร้ปัญญาจะหนีรอดออกจากเงื้อมมือมันได้แล้ว ดังนั้นเราจึงหยิบมีดที่ข้างกายจะเชือดคอตาย แต่พอมือมันขยับเพียงเล็กน้อย มีดของเรากลับวิ่งเข้าไปในมือมันเสียอีก

'ก็เพราะเช่นนี้จึงทำให้เราจะตายก็ปราศจากอิสระ แต่เราตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า จะไม่แต่งงานกับมัน มีวันหนึ่ง มันบอกกับเราว่าอย่าเข้าใจว่ามันจะปราศจากปัญญามากำราบเราเลย ซึ่งความจริงมันเพียงแต่มันจิ้มมือมาเพียงครั้งเดียว ก็จะกระทำในทุกสิ่งได้สมใจนึก เพียงแต่มันมีความชอบพอในตัวเราอย่างยิ่ง ไม่ปรารถนาจะบีบบังคับและขืนใจเราเท่านั้นเอง

'มันเฝ้าดูเราตลอดทั้งวันทั้งคืนโดยมิยอมเหินห่าง มีคืนวันหนึ่งเราได้ยินเสียงอันประหลาดพิกลที่คล้ายดั่งเสียงนกร้อง และก็คล้ายดั่งเสียงค่างโหย ซึ่งมันย่อมได้ยินเช่นกัน มิหนำซ้ำใบหน้าของมันยังบิดเบี้ยวอย่างปั้นยากที่สุดอีกด้วย

'ในค่ำคืนวันนั้นมันมิได้นอนหลับแม้แต่งีบเดียว นั่งครุ่นคิดอยู่ตลอดทั้งคืนจนกระทั่งยามเช้ามืดของวันรุ่งขึ้น ก็ได้พาเราออกจากบ้าน ซึ่งในยามนั้นเราทราบอยู่แก่ใจแล้วว่า มันมีพลังฝีมือสูงส่งจนคาดเดามิถูก จึงกลัวว่ามันจะใช้กำลังเข้าข่มขืน ซึ่งเรายิ่งจนปัญญาจะต่อต้านขัดขืนได้ จึงจำต้องตามมันไปอย่างว่าง่าย หลังจากเดินทางเป็นเวลาเกือบครึ่งวันแล้ว จึงได้ถึงยังชายฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียง มันหาไปหามาจนกระทั่งมีเรือน้อยลำหนึ่งมา มันส่งภาษาพูดอย่างเรามิเข้าใจแม้แต่ประโยคเดียวขึ้น

'อีกเพียงชั่วครู่ ที่ริมฝั่งพลันมีเรือใหญ่สองลำแล่นเข้าเทียบ มันไม่รอให้เรือได้เทียบตลิ่ง ก็หนีบร่างเรากระโดดลงไปในเรือแล้ว ผู้ที่อยู่บนเรือเมื่อเห็นมัน ต่าง

ทั้งหวาดกลัวทั้งตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง และต่างน้อมคารวะให้ความพินอบพิเทาต่อมันเป็นอันดี เมื่อทราบจุดประสงค์แล้วพวกมันจึงกักขังเราอยู่ภายในเรือ และยังมีผู้คนคอยเฝ้าดูแลเราอย่างแข็งแรงอีกด้วย แต่ต้องปรนนิบัติต่อเราอย่างรอบคอบพิเศษ ส่วนตัวมันกลับจากไปในครานั้น

'เราพักแรมอยู่ในเรือเป็นเวลาสองวัน จึงทราบว่าเป็นเรือของเหล่าโจรสลัดนั่นเอง มีเจ้าอุบาทว์ผู้หนึ่งที่เรียกว่ามังกรน้อยเทพยดา และยังมีอีกผู้หนึ่งที่แซ่ซุนเป็นประมุข มันสองเกรงอกเกรงใจเราเป็นอย่างมาก เพียงแต่ให้โจรฉกรรจ์ท่าทางโหดเหี้ยมหนวดเคราเต็มหน้าคอยเฝ้าดูแลเราตลอดทั้งวันทั้งคืน โดยห้ามมิให้เราทำอย่างนั้น ห้ามมิให้เราทำอย่างนี้

'มีคืนวันหนึ่ง เจ้าหนวดเคราครึ้มดื่มสุรามากเกินไป ได้โถมกายเข้ามาบนร่างเรา ลูบคลำเรา จูบเรา และจะข่มขืนเรา ปากเราได้ถูกมันอุดเอาไว้ คิดจะร้องขอความช่วยเหลือก็ร้องมิออก

'พอดีในขณะนั้น เจ้าผู้แซ่ซุนได้มาถึง จึงหิ้วคอของชายหนวดเคราครึ้มขึ้นบอกว่าจะฆ่ามันให้ตาย เจ้าหนวดเคราครึ้มจึงบังเกิดความตื่นตระหนก จนต้องลงมือต่อสู้กันอย่างวุ่นวาย เราเมื่อเห็นเช่นนั้นจึงฉวยโอกาสปลีกตัวหนีออกจากเรือใหญ่ทันที

'แต่มิคาดเลยว่า ในภายหลังยังต้องถูกพวกมันจับกุมกลับไปอีก ในระหว่างทางการหลบหนีนั้น เราประสบพบกับชายสองคน ซึ่งจากท่าทางเท่าที่เห็น ต่างคล้ายดั่งเป็นผู้กล้าหาญอันทรงธัมมะ แต่หาคาดไม่เลยว่ากลับไร้คุณประโยชน์แม้แต่น้อยนิด โดยเฉพาะอีกผู้หนึ่ง...

'เมื่อเราถูกจับกุมกลับมายังเรือใหญ่แล้ว มันทั้งสองจึงปล่อยเรือออกลอยลำอยู่กลางน้ำ ซึ่งเราทราบดีว่าจะอย่างไรก็จนปัญญาหลบหนีไปได้อีกแล้ว มิหนำซ้ำเจ้าแซ่ซุนยังมาควบคุมดูแลเราด้วยตนเองเสียด้วย แต่แล้วเหตุไฉนเราจึงกลับมาอยู่ในสถานที่นี้เล่า หรือว่าสถานที่นี้ก็เป็นรังโจรอีก ?'

นางฟุบอยู่บนที่นอนคำนึงถึงแต่เรื่องราวในอดีต ที่ปรากฏขึ้นในห้วงมโนภาพอย่างแจ่มชัด สตรีที่ระเหเร่ร่อนอย่างไร้ญาติขาดมิตร ในขณะนี้บังเกิดความเศร้าสลดรันทด จนหัวใจแทบจะแหลกลาญ ต้องฟุบกายอยู่บนหมอนร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นแล้ว

ในฉับพลันนั้น นางได้ยินเสียงคนกระแอมไอมาทางเบื้องหลัง จึงตื่นตระหนกจนผวาขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว เมื่อมองไปจึงเห็นว่า เป็นหนุ่มน้อยที่เคยประสบพบ

ในรถม้า ซึ่งเข้าใจว่าไร้คุณประโยชน์อย่างที่สุดนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบมองดูนางด้วยสีหน้าอันแย้มยิ้มระรื่น พลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ย ตื่นแล้วหรือ ?"

นางบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างยิ่งยวดจนงุนงง เพราะการปรากฏตัวของหนุ่มน้อยผู้นี้เป็นอย่างฉับพลันกะทันหัน หรือว่าสถานที่นี้เป็นบ้านของมัน ? หรือว่ามันเป็นผู้ช่วยเหลือตนออกมาเล่า ? นางนั่งอย่างงงงันอยู่บนขอบเตียง โดยมิอาจจะส่งเสียงอย่างไรขึ้นได้อีก

ชิงเจี๊ยบคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบต่อไปว่า

"โกวเนี้ยมิต้องระแวงสงสัยดอก ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะไร้กำลังฝีมือหาประโยชน์มิได้ แต่ยังมีสหายอันทรงความเก่งกล้าสามารถอย่างยิ่งอยู่ผู้หนึ่ง ได้ช่วยเหลือโกว-เนี้ยออกมาจากเรือโจรเมื่อค่ำคืนวาน โกวเนี้ยจงพักผ่อนอย่างไว้วางใจในสถานที่นี้อีกสักระยะหนึ่งเถิด นี่เป็นห้องส่วนตัวของข้าพเจ้า รับรองไม่มีผู้ใดใครกล้ามารบกวนโกวเนี้ยอย่างเด็ดขาด"

ชิงเจี๊ยบกล่าวโดยมิได้รอรับความเห็นชอบของนาง ก็หันร่างเดินออกไปทันที เมื่อผ่านห้องต่าง ๆ ไปหลายห้องแล้ว จึงถึงยังห้องโถงใหญ่เห็นอูเจ่กปวยกำลังนั่งดื่มน้ำชาอยู่ในห้อง เมื่อเห็นตนเข้า จึงรีบลุกขึ้นยืนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชิงเฮีย เหตุไฉนจึงตื่นสายจนปานนี้เล่า ข้าพเจ้าได้ออกไปเที่ยวทางด้านนอกไปหนึ่งตลบแล้ว มิหนำซ้ำยังได้พูดคุยถึงเรื่องราวที่ประหลาดพิกลกับเหล่าคนใช้มาอีกด้วย"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยจะเปรียบกับอูเฮียได้เล่า ในวันนี้นับว่าตื่นเช้าอยู่เสียด้วย"

แล้วจึงรีบถามอย่างสงสัยใจว่า

"ที่อูเฮียว่าได้คุยเรื่องราวอันประหลาดนั้น เป็นเรื่องอย่างไรกัน ?"

อูเจ่กปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชาวประมงบนท้องน้ำเมื่อคืนนี้ มีหลายคนได้ร่ำลือกันว่าพญาเล่งอ๋อง (พญา-มังกรที่เป็นเจ้าแห่งท้องน้ำทุกแห่ง) แสดงความศักดิ์สิทธิ์ ลอยตัวไปมาอยู่บนท้องน้ำ พอเช้าวันนี้ก็ลือระบาดไปทั่วทั้งแถบเมืองบู๊ฮั่นทันที"

ชิงเจี๊ยบร้องอ้อในลำคอ และนึกลอบหัวร่ออยู่ในใจ ทราบว่าการที่ตนใช้วิชาตัวเบาเมื่อค่ำคืนนี้ ได้ถูกบรรดาเหล่าชาวประมงเข้าใจว่าเป็นพญาเล่งอ๋องสำแดงอิทธิ-ฤทธิ์เข้าแล้ว

อูเจ่กปวยกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า เป็นเพราะมีผู้ทรงวิชาตัวเบาอันสูงล้ำสุดยอดปล่อยฝีเท้าอยู่บนท้องน้ำเท่านั้นเอง"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เพียงแต่มิทราบว่า ในแถบเมืองบู๊ฮั่น เหตุไฉนจึงมีบุคคลเยี่ยงอย่างนี้อยู่ และเมื่อคืนนี้ไยต้องไปแสดงฝีเท้าในวิชาตัวเบาบนท้องน้ำด้วย"

ชิงเจี๊ยบแกล้งกล่าวถามขึ้นว่า

"หากแม้นสามารถเดินเหินไปมาในท้องน้ำตามอารมณ์แล้ว วิชาตัวเบาของคนผู้นี้ มันมิบรรลุถึงจุดแห่งความพุ่งไปในอากาศได้ดอกหรือ ?"

อูเจ่กปวยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ชิงเฮียยังเข้าใจว่าคนเรานั้น จะสามารถเหาะเหินไปได้ตามใจชอบหรือ ข้าพ-เจ้านั้นกลับคิดเห็นว่า คงเป็นเพราะเหล่าชาวประมงร่ำลือระบายสีให้เป็นที่ตื่นเต้นจนเกินเลยความเป็นจริงมากมายดอก แต่จะอย่างไรก็ตาม บุคคลผู้นี้ย่อมจะต้องเป็นผู้ทรงฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยม แต่การที่มันมาปรากฏกายในบู๊ฮั่นอย่างกะทันหันเช่นนั้น จะเป็นการมาเพราะข้าพเจ้าอูเจ่กปวยได้หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบกลั้นหัวร่อไว้อย่างเต็มที่ กล่าวไปว่า

"อูเฮียกังวลเกินไปแล้ว อันลีจี้ฮั้วมาตรแม้นจะเชื้อเชิญให้ผู้ช่วยเหลือมาอย่างแน่นอน แต่คงมิอาจรวดเร็วถึงปานนั้นได้ดอก"

อูเจ่กปวยหน้าแดงระเรื่อขึ้น รีบกล่าวไปว่า

"ข้าพเจ้ากลับมิใช่เกรงกลัวในผู้ช่วยเหลือของมันดอก เพียงแต่รู้สึกสงสัยใจอย่างยิ่งเท่านั้นเอง"

ชิงเจี๊ยบกลัวอูเจ่กปวยจะกระดากกระเดื่องมากมายเกินไป จึงรีบหันเหเปลี่ยนเรื่องไปว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งจะมาถึงยังบู๊ฮั่น (บู๊เชียง ฮันเค้า ฮั่นเอี้ยง สามเมืองมีชื่อเรียกรวมเป็นบู๊ฮั่น) อูเฮียท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว คิดว่าคงจะต้องเคยมาในที่นี้บ่อยครั้ง มิทราบว่าจะร่วมทางกับข้าพเจ้าออกไปเที่ยวเตร่ดูสักครู่ได้หรือไม่ ?"

อูเจ่กปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมต้องได้แน่นอน"

แล้วคนทั้งสองจึงพากันเดินออกไปจากร้าน โดยมิได้นั่งรถม้าอีก พากันเดิน

เตร่ไปมาอยู่บนท้องถนน ซึ่งตัวเมืองบู๊ฮั่นนับเป็นถิ่นอันมีความเจริญรุ่งเรือง มีการค้าที่ใหญ่โต และเป็นเมืองชุมทางรถและเรือ ตามถนนหนทางจึงครึกครื้นจอแจอย่างยิ่งนัก ชิงเจี๊ยบนั้นอุดอู้อยู่ในห้องศิลาเป็นเวลาถึงสิบปี ขณะนี้เมื่อมาเห็นโลกภายนอกอันอึกทึกครึกโครมเช่นนั้น มาตรแม้นจะฝึกปรือจนมีความสำรวมสูงสุด แต่ก็ยังมิอาจจะอำพรางความตื่นเต้นและปีติยินดีที่เกิดขึ้นได้

คนทั้งสองได้เข้าไปยังเหลาสุราอาหาร รับประทานรองท้องเล็กน้อยแล้ว จึงพากันกลับมายังร้าน เมื่อลูกจ้างเห็นเหลาปั้งกลับแล้ว รีบดาหน้ายิ้มรับอย่างพินอบพิเทา พลางกล่าวว่า

"เล่าเอี้ย กลับมาแล้ว ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ ทำให้ผู้รับใช้รีบกล่าวเรียนขึ้นอย่างนอบน้อมว่า

"เมื่อครู่นี้มีเล่าเอี้ยสองท่านมาเยี่ยมเยียน หนึ่งนั้นแซ่ฮ่วม หนึ่งนั้นแซ่เม่ง บ่าวจำได้ว่าเป็นเปียเท้าอันมีชื่อเสียงกระเดื่องดังของเมืองนี้ ดังนั้นจึงต้อนรับให้ทั้งสองท่านเข้าไปนั่งยังห้องโถงด้านใน ขณะนี้ยังนั่งรออยู่ในนั้น"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม เหลียวไปกล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"คาดมิถึงว่าเม่งเปียเท้าและฮ่วมเปียเท้าจะมาเยี่ยมเยียนตอบแทนกันในวันนี้ทีเดียว"

กล่าวพลางก็พากันเข้าไปอย่างรวดเร็ว

เกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วมจี่เซ้ง เมื่อเห็นคนทั้งสองเข้ามาแล้ว ก็เปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"ทั้งสองท่านช่างมีอารมณ์อันครึกครื้นอย่างยิ่งนัก ในเช้าตรู่เยี่ยงนี้ก็ออกไปเที่ยวเตร่ชมเมืองแล้ว หรือว่าได้ไปยังฮ่งลิ่มปัง ? (ช่องคณิกาที่เหล่าอิสตรีไปปรนนิบัติต่อพวกตนเมื่อค่ำวานบนเหลาสุรา)"

ชิงเจี๊ยบกล่าวว่า

"ฮ่วมเฮีย โปรดอย่าล้อเลียนเลย แต่การที่ทำให้ท่านทั้งสองต้องเสียเวลาอยู่เนิ่นนานเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจอย่างยิ่งอยู่"

คนทั้งสี่จึงโอภาปราศรัยกันอย่างสนุกสนานครึกครื้น ครั้นแล้วทวนเงินเม่งแป๊ะพลันกล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"ในวันนี้ที่เราทั้งสองมานั้น นอกจากจะเยี่ยมเยียนตอบแทนต่อชิงเฮียแล้ว ยังมีเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะบอกให้กับอูเฮียได้ทราบ"

เม่งแป๊ะกล่าวด้วยเสียงอันตื่นเต้นว่า

"เมื่อคืนนี้เทพเจ้าสัตตฝีมืออันเป็นยอดอัจฉริยะที่สูงสุดของบู๊ลิ้มเมื่อสิบปีก่อน ได้ปรากฏกายขึ้นในเมืองบู๊ฮั่นอย่างฉับพลันกะทันหัน !"

อูเจ่กปวยพอได้ยินเข้า หน้าก็ผิดปกติไปทันที รีบกล่าวไปว่า

"เรื่องนี้น่ากลัวเป็นไปมิได้ดอก เท่าที่อาจารย์เคยบอกกับข้าพเจ้าว่า ที่หุบเขาโง้วฮั่วซัวเมื่อสิบปีก่อนนั้น เทพเจ้าสัตตฝีมือถูกท่านอาจารย์ฟาดฝ่ามือเข้าใส่ครั้งหนึ่ง และยังถูกเจ้าสำนักเตียมซังใช้วิชาสัตตพิฆาตจี้สกัดจุดมรณะไปสองแห่ง แล้วเหตุไฉนมันยังจะมีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้เล่า ?"

เม่งแป๊ะส่ายศีรษะพลางกล่าวว่า

"อันคำร่ำลือนี้ย่อมเป็นเรื่องจริงจังอย่างเด็ดขาด ข้าพเจ้ามีสหายรักอยู่ผู้หนึ่งนามว่ามังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยง ซึ่งคิดว่าอูเฮียคงจะได้ยินถึงนามของบุคคลผู้นี้อยู่บ้าง เมื่อคืนนี้มันเป็นผู้เห็นเทพเจ้าสัตตฝีมือกับตาแท้ ๆ"

สีหน้าของอูเจ่กปวยยิ่งบิดเบี้ยวจนปั้นยาก แต่ซิงเจี๊ยบกลับนั่งตัวตรงอยู่ทางด้านข้าง โดยเสแสร้งแกล้งทำเป็นมีความสนใจอย่างจดจ่อยิ่งนัก

เม่งแป๊ะกล่าวสืบต่อไปว่า

"ซุนเฮียในเช้าวันนี้ ได้มายังบ้านของข้าพเจ้าแต่เช้าตรู่เลย บอกเล่าเรื่องนี้ให้กับข้าพเจ้าฟัง และยังสั่งให้ข้าพเจ้าพร้อมทั้งสหายสนิทอีกหลายคน จงมีความระมัดระวังตัวให้มากด้วย เพราะเห็นว่าในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้ม จะต้องเกิดมรสุมใหญ่อย่างแน่นอนแล้ว"

เกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาก็ได้กล่าวสืบต่อขึ้นว่า

"แต่ความจริง ซุนเฮียก็วิตกกังวลเกินไปแล้ว มรสุมมาตรแม้นจะใหญ่โตมโหฬารสักเพียงไร ก็มิอาจจะรังควานยังศีรษะของพวกเราได้ ปล่อยให้มันทั้งสองได้หักล้างกันจนถึงผลแพ้ชนะเกิดขึ้น จะเกี่ยวไปไยกับพวกเราด้วย"

ซิงเจี๊ยบในขณะนี้ เสแสร้งแกล้งทำเป็นงุนงงสงสัยอย่างยิ่ง กล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าก็เคยได้รับฟังว่า ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้ม มีบุคคลทรงนามว่าเทพเจ้าสัตตฝีมือ มีพลังความเก่งกล้าสามารถจนครอบคลุมไปได้ทั่วทั้งพิภพ แล้วไหนเลยยังจะมีผู้ใดใครกล้าเข้าไปต่อสู้หักล้างกับมันได้เล่า"

ฮ่วมจี้เซ้งส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

"หากเอ่ยถึงนามผู้นี้แล้ว ในวงพวกนักเลงของระยะนี้ ต่างจะต้องมีสีหน้าตื่นตระหนก ดั่งราวพูดคุยถึงภยันตรายที่ร้ายแรง ทุกคนเพียงแต่ทราบว่ามันแซ่กิมนามอี มีสมญาว่าอสูรฟากฟ้า (เทียนม้อ) แต่ไม่มีผู้ใดจะทราบถึงอาจารย์และความเป็นมาของ

มันเลย มันผู้นี้เพ่นพ่านในวงพวกนักเลงเป็นเวลาไม่กี่ปี แต่ได้สร้างเรื่องอันน่าตื่นตระหนกตกใจขึ้นอยู่หลายประการ ฟังว่าไม่เพียงแต่จะมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงล้ำจนมิอาจคาดเดาได้เท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังมีความโหดเหี้ยมอำมหิตจนมิอาจจะคาดคิดได้อีกด้วย โฮ้วไต้จือผู้เป็นประมุขของชนชาวนักเลงแห่งสองมณฑลฮ่อน้ำ ฮ่อปัก มิทราบว่าไปสร้างความขัดใจอย่างไรกับมัน จึงได้ถูกมันผู้นี้บุกรุกเข้าไปโดยลำพังตัวคนเดียว ใช้เวลาค่ำคืนหนึ่งเท่านั้น ฆ่าฟันเอาจนผู้คนในครอบครัวตายหมดสิ้นไม่เหลือหลอ และในขณะนั้นยังมีจอมกระบี่ฝีมือเยี่ยมของภาคเหนือนามโก้วยื่อกัง แพ่-เทียนคี้ร่วมอยู่ในบริเวณนั้นด้วย แต่ผู้ทรงฝีมืออันลือเลื่องกระเดื่องดังทั้งสามกลับมิอาจต้านทานรับมือต่อคนผู้นี้ได้ ต่างถูกฆ่าตายจนหมดสิ้น การที่เทพเจ้าสัตตฝีมือได้ไปช่วงชิงสตรีนางนั้นไปจากมัน มันไหนเลยจะยินยอมเลิกรากันได้อย่างง่ายดาย"

อูเจ่กปวยร้องอ้อในลำคอ แล้วจึงกล่าวกับซิงเจี๊ยบว่า

"คาดมิถึงว่าสตรีเมื่อค่ำคืนนี้ เทพเจ้าสัตตฝีมือกลับคิดลงมือด้วย"

หลังจากครุ่นคิดเป็นเวลาชั่วครู่แล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"การที่เทพเจ้าสัตตฝีมือปรากฏกายขึ้นอีกครั้งในวงพวกนักเลงนี้ นับว่าเป็นเรื่องอันใหญ่ยิ่งที่ทรงความสำคัญหนักหน่วงนัก ข้าพเจ้ารอจัดการเรื่องราวทางนี้เรียบร้อยแล้ว จะต้องรีบรุดกลับไปยังคงทั้ง น้อมเรียนให้กับอาจารย์ทราบ อสูรฟากฟ้า (เทียนม้อ) กิมอี และเทพเจ้าสัตตฝีมือ มาตรแม้นจะอาละวาดกันอย่างน่าสนุกสนานเพียงไร ข้าพเจ้าก็ไม่มีกะอกกะใจที่จะรอดูอยู่อีกแล้ว..."

ซิงเจี๊ยบลอบด่าในใจอย่างเจ็บแสบ และรำพึงขึ้นว่า

'เจ้าจะคิดดูความสนุกสนานของเรา โดยหาทราบไม่เลยว่า ความสนุกสนานของเจ้านั้น ยิ่งน่าดูอีกมากมายหลายเท่านักดอก'

เม่งแป๊ะทอดถอนหายใจยาว ๆ พลางกล่าวว่า

"ในวงพวกนักเลงได้สงบสันติเป็นเวลาถึงสิบปี ซึ่งข้าพเจ้ารู้ตัวว่า คงต้องมีมรสุมอันยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้นอย่างแน่นอน และก็ไม่ผิดจากความคาดหมายเสียด้วย เราคงต้องได้เห็นซากศพที่เกลื่อนกลาด หยาดโลหิตที่เนืองนอง ความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้าของบู๊ลิ้มอีกแล้ว ค่ายสำนักใหญ่ทั้งห้าของตงง้วน ต่างเกิดการเบาะแว้งกินใจกันเอง โดยยังมิได้สงบราบคาบ แต่ขณะนี้เทพเจ้าสัตตฝีมือปรากฏกายขึ้นในวงพวกนักเลงอีก รวมทั้งอสูรฟากฟ้ากิมอีเข้าไปอีกหนึ่งคน โอ..."

ฮ่วมจี่เซ้งหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวอย่างวิตกกังวลขึ้นว่า

"ความยุ่งเหยิงอลเวงในวงพวกนักเลง ยังมิใช่จะมีแต่เพียงนี้ดอก หัวหน้า

เก้าผู้กล้าหาญแห่งกวนตง (กวนตงเก้าเฮ้า) สองมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซ้วะ) ฟ้าพิการและฟ้าสังหารสองพี่น้อง ฟังว่าหลังจากเว้นร่องรอยเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว ก็มีความกระเหี้ยนกระหือโดยคิดจะฟื้นฟูต่อก๊กโจรของมันอีกครั้งหนึ่ง อาชีพทางเปีย-เก๊กของพวกเรา ที่หากินทางศัสตราอาวุธนี้ คิดว่าคงไม่มีทางจะเกลือกกลั้วมั่วสุมได้อีกต่อไปแล้ว"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินนามของสองมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซ้วะ) เข้าก็สะท้านขึ้นทั้งกายอย่างลืมตัว แต่ยังโชคดีที่คนทั้งสามพากันก้มหน้าครุ่นคิดอย่างหม่นหมองกังวล โดยไม่มีผู้ใดใครไปสังเกตความผิดปกติของชิงเจี๊ยบเลย

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวกลบเกลื่อนขึ้นว่า

"สองมหากาฬพิภพนั้น คิดจะปรากฏตัวในวงพวกนักเลงอีกครั้งจริง ๆ หรือ ?"

ฮ่วมจี่เซ้งมองดูชิงเจี๊ยบด้วยความพิศวงสงสัยพลางกล่าวว่า

"เหตุไฉนชิงเฮียจึงมีความรู้จักมักคุ้นกับผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มอย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงปานนี้ด้วยเล่า แต่ทว่าโชคยังดีที่ชิงเฮียมิใช่เป็นบุคคลชนชาวบู๊ลิ้มด้วย มรสุมในวงพวกนักเลงจะใหญ่ยิ่งอลเวงไปกว่านี้สักเพียงไร ก็ย่อมไม่เกี่ยวข้องไปถึงตัวชิงเฮียได้ดอก"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเบา ๆ โดยมิได้กล่าวคำ แต่แน่นอนแล้ว คนทั้งสามนั้นย่อมสังเกตมิออกถึงความผิดปกติในรอยยิ้มครั้งนี้เลย

บทที่ 6

ปฐมเหตุกรณีพิพาท

อีกสามวันให้หลัง พอถึงยามพลบ กระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะเกี่ยม) อูเจ่ก-ปวย ก็เข้าไปภายในห้อง นั่งผนึกลมปราณ เรียกเร้ากำลังภายในอย่างสงบ

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นแล้วต้องนึกลอบชมเชยในใจ รำพึงอยู่ว่า

'มิน่าเล่า เจ้ากระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย จึงมีชื่อเสียงลือเลื่องในวงพวกนักเลง มันมาตรแม้นจะมีความยโสโอหัง และทระนงอย่างเหลือร้าย แต่เมื่อได้ประสบพบกับศัตรูผู้กล้าแข็งจริงจังแล้ว กลับมิได้ประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยเลย'

ยังห่างจากเวลาเที่ยงคืนอีกประมาณครึ่งชั่วยาม อูเจ่กปวยเมื่อจัดการตระ-เตรียมทุกสิ่งเรียบร้อยแล้ว ก็คาดกระบี่เฉียง ๆ ที่กลางหลังอย่างแน่นหนามั่นคง เมื่อทดลองชักดูอยู่ไปมา เห็นว่าไม่เป็นที่ขัดมือแล้ว จึงยอมเดินออกมาจากห้อง

ชิงเจี๊ยบขณะนั้นเดินพล่านอยู่ภายในลานกว้างของตัวตึกรอคอยอยู่ แสงจันทร์กระจ่างฟ้าผ่องอำไพ และขณะนี้ดวงจันทร์ได้โคจรจนถึงกึ่งกลางฟ้าแล้ว อูเจ่กปวยพอเดินออกมาถึงลานตึก เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบยังเดินวนเวียนอยู่ภายในที่นั้น จึงกล่าวถามขึ้นว่า

"ชิงเฮีย เหตุไฉนไม่พักผ่อนเสียแต่หัวค่ำเล่า ข้าพเจ้าไปในครั้งนี้ คิดว่าคงจะไม่ต้องประสบพบความผิดพลาดอย่างไรดอก ชิงเฮียไว้วางใจเถิด"

ชิงเจี๊ยบรำพึงในใจว่า

'คนผู้นี้กลับเป็นลูกผู้ชายที่มีความเปิดเผยน่านิยมอยู่ ยังเข้าใจว่าเรามีความ

กังวลในตัวมันเสียอีก'

พอได้คิดเช่นนี้ขึ้น จึงเริ่มมีความปรารถนาดีต่ออูเจ่กปวยขึ้นบ้างไม่น้อย ซึ่งเรื่องนี้เองจึงทำให้อูเจ่กปวยในภายภาคหน้า พลอยได้รับกับความดีที่ชิงเจี๊ยบกรุณาให้อย่างที่มันเองก็คาดมิถึง

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อูเฮียยังมิทราบดอกหรือว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความนิยมชมชอบในการต่อสู้ เมื่อมีสภาพเรื่องอันน่าสนุกสนานถึงเพียงนี้แล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยจะยอมมิไปชมด้วยได้"

อูเจ่กปวยโบกมือพลางกล่าวว่า

"ชิงเฮียไปมิได้เด็ดขาด ลองคิดดูว่า ชิงเฮียปราศจากกำลังอันแข็งแรงอยู่ เมื่อถึงยามเกิดการตะลุมบอนอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นแล้ว หากแม้นข้าพเจ้าคุ้มครองดูแลไม่รัดกุม เกิดเลินเล่ออย่างไรขึ้น โดยให้ผู้อื่นไปทำร้ายต่อร่างอันทรงคุณค่าของชิงเฮียเข้า ภาระที่ใหญ่ยิ่งเทียมฟ้าปานนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยจะรับเอาไว้ได้ ซึ่งจะอย่างไรข้าพเจ้าก็มิอาจจะให้ชิงเฮียไปเสี่ยงด้วยดอก"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มาตรแม้นอูเฮียไม่พาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็จะตามไปในภายหลังด้วยลำพังคนเดียวได้ ซึ่งคนประดานั้นกับข้าพเจ้า ปราศจากความอาฆาตบาดหมาง และไร้ข้อผิดพ้องหมองใจกันอยู่ ไหนเลยจะมีเจตนาร้ายต่อข้าพเจ้าได้"

อูเจ่กปวยถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"ในเมื่อชิงเฮียมีเจตนาอย่างยืนกรานเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็จนปัญญาจะขัดขืนห้ามปราม แต่ขอให้ชิงเฮียโปรดจำมั่นว่า อย่าได้เพ่นพ่านไปมา ต้องยืนอยู่ในสถานที่อันเหมาะสมแห่งหนึ่ง จึงพอจะผ่อนคลายอันตรายได้"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะพลางตอบว่า

"สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าเข้าใจได้ดอก"

แล้วคนทั้งสองจึงขึ้นรถม้าควบขับออกไปอย่างรวดเร็ว จนถึงที่ชายน้ำซึ่งชิงเจี๊ยบได้เตรียมเรือข้ามฟากเอาไว้เรียบร้อยแล้ว หลังจากข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม ก็เป็นเวลาเที่ยงคืนตรงพอดี

หออึ้งเฮาะเล้านี้อยู่ทางชายฝั่งด้านตรงข้าม หน้าหอสูงเป็นลานอันกว้างขวางโล่งโถง ความจริงเป็นสถานที่พวกพ่อค้าหาบเร่มาจับจองวางขายของในเวลากลางวัน แต่ขณะนี้เป็นยามเที่ยงคืน จึงอ้างว้างโล่งโถง โดยปราศจากผู้คนอยู่เลย อูเจ่กปวย

เอ่ยขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

"เหตุไฉนศิษย์สำนักบู๊ตึงยังมิได้ปรากฏขึ้นแม้แต่คนเดียว ? พวกมันออกจะวางก้ามใหญ่โตจนเกินไปบ้างแล้วกระมัง"

ชิงเจี๊ยบยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"สำนักบู๊ตึงได้ตั้งตัวเป็นผู้นำในค่ายสำนักต่าง ๆ ของตงง้วนเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว จึงย่อมต้องมีความทระนงในศักดิ์ศรีอยู่ไม่น้อย"

อูเจ่กปวยแค่นเสียงออกทางจมูกอย่างไม่พึงพอใจ และความกินใจต่อสำนักบู๊ตึงชัว พลอยได้เพิ่มขึ้นอีกอย่างมิอาจจะกล้ำกลืนได้

ขณะที่คนทั้งสองรอคอยด้วยความกระวนกระวายนั้น ชิงเจี๊ยบพลันเห็นที่ซึ่งไกลสุดตา มีคนสามคนกำลังเดินมาอย่างแช่มช้า จึงร้องโพล่งออกไปอย่างลืมตัวว่า

"มาแล้ว มาแล้ว"

อูเจ่กปวยรีบเหลียวขวับมองไป จึงประสบพบเห็นบ้าง แต่ในยามตื่นเต้นนี้มันมิได้ฉกใจคิดเลยว่า เหตุไฉนโสตประสาทและสายตาของชิงเจี๊ยบจึงได้เหนือล้ำไปกว่ามันมากมายหลายเท่านัก

คนทั้งสามคงจะเห็นคนทั้งสองรออยู่แล้ว จึงรีบเร่งฝีเท้าพุ่งปราดเข้ามาดั่งราวกับเหินบิน ความจริงยังอยู่ห่างกันไม่มากมายเท่าใดนัก ดังนั้นจึงมาถึงได้ภายในชั่วพริบตา อูเจ่กปวยเห็นผู้ที่วิ่งนำหน้ามาคือยอดกระบี่ที่ทรงฝีมือสูงสุดของศิษย์บู๊ตึงรุ่นหลัง นามกระเรียนเทพยดา (ซิ่งเฮาะ) เจียมเพ้ง ส่วนคนที่สองคือศิษย์คนโตของเจ้าสำนักบู๊ตึงในปัจจุบัน นามจอมกระบี่ลมกรด (เล่งฮวงเกี๊ยมแขะ)

ส่วนคนสุดท้ายก็คือกระบี่เก้าปราสาท (เกาเก็งเกี่ยม) ลีจี้ฮั้วผู้ซึ่งจุดชนวนการพิพาทในครั้งนี้นั่นเอง

อูเจ่กปวยใจเต้นระทึก พร้อมทั้งคำนึงขึ้นว่า

'คาดมิถึงเลยว่า กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งและจอมกระบี่ลมกรดจะพากันมาอย่างครบถ้วนในค่ำคืนนี้ มันทั้งสองฟังว่า ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของศิษย์รุ่นสองในสำนักบู๊ตึงยุคนี้ หากแม้นประมือกันขึ้น เราต้านทานระหว่างตัวต่อตัวแน่ใจว่าคงต้องไม่พลาดพลั้งเสียทีอย่างแน่นอน แต่หากแม้นพากันรุม ก็ยากยิ่งนักที่จะคำนึงถึงผลสุดท้ายได้'

แต่อูเจ่กปวยไหนเลยจะทราบว่า จอมกระบี่ลมกรด (เล่งฮวงเกี๊ยมแขะ) และกระเรียนเทพยดา (ซิ่งเฮาะ) เจียมเพ้ง ที่มาในครั้งนี้ได้ตั้งใจเด็ดเดี่ยวแล้วว่า จะต้องจับกระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะเกี่ยม) มาย่ำยีให้เป็นที่อับอายขายหน้าสักครั้งหนึ่ง

ในระหว่างหลายปีมานี้ สำนักบู๊ตึงซัวมาตรแม้นยังเป็นสำนักใหญ่ที่ทรงความสำคัญของบู๊ลิ้มในตงง้วนได้ แต่ความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ ตั้งแต่เจ้าสำนักคงท้งเทพ-เจ้ากระบี่ลิ้งัก ได้ใช้กระบี่อันเก่งกาจของมันกำราบปราบปรามต่อบรรดายอดกระบี่ที่ทรงเกียรติภูมิสูงสุดของแผ่นดินจำนวนสิบเอ็ดคนบนยอดเขาไท้ซัว จนช่วงชิงได้ตำแหน่งเป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพแล้ว ชื่อเสียงเกียรติภูมินานาประการของสำนักคงท้ง จึงได้สูงส่งจนข่มขู่เอาสำนักบู๊ตึงลงไป

ดังนั้นเอง สำนักบู๊ตึงและคงท้งทั้งสองจึงได้เริ่มเกิดความกินใจอย่างซ่อนเร้นขึ้น พวกสำนักคงท้งย่อมไม่พึงพอใจเป็นอย่างมาก ที่สำนักบู๊ตึงยังคงแบกยี่ห้อบอกว่าเป็นสำนักอันมีพลังภายในที่เที่ยงแท้มาตรฐาน เป็นผู้นำในค่ายสำนักต่าง ๆ ของบู๊ลิ้มในแผ่นดิน ส่วนสำนักบู๊ตึงนั้นก็มีความรังเกียจเหยียดหยาม และชิงชังต่อพวกคงท้งที่มีความยโสโอหังอย่างทระนงในบู๊ลิ้ม ตั้งแต่อาจารย์ของมันทั้งปวงได้รับการยกย่องว่าเป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ

ทั้งสองสำนักต่างมีความกินใจมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว แต่เนื่องจากต้องคำนึงถึงเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีที่ค้ำคอไว้ และปราศจากชนวนระเบิดที่จะมาก่อกวนดังนั้นจึงยังนับว่า ไร้การปะทะขั้นแตกหักเกิดขึ้น

ภายในสำนักบู๊ตึงนั้น โดยเฉพาะกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้ง เป็นผู้ที่เย่อหยิ่งทระนง จนกล่าวว่าจองหองพองขนอย่างยิ่ง มันผู้นี้มีอัจฉริยะอย่างชาญฉลาด และมีความพากเพียรอย่างหมกมุ่น จึงอายุมาตรแม้นไม่แก่กล้านัก แต่ก็ได้รับพลังฝีมือที่ถ่ายทอดโดยตรงของบู๊ตึงมาจนแทบหมดสิ้น มักจะครุ่นคิดอยู่เสมอว่า ต้องกระ-ทำในเรื่องราวอันทรงความสำคัญจนสะท้านไปทั้งแผ่นดินขึ้นให้ได้สักครั้ง หนึ่งนั้นเพื่อจะเสริมสร้างเกียรติภูมิของตนให้ระบือลือเลื่อง อีกหนึ่งก็คือจะจรรโลงให้เกียรติ-ภูมิแห่งบู๊ตึงฟุ้งเฟื่องขจรขจายขึ้นเหนือไปกว่าพวกคงท้งให้ได้

ส่วนสำนักเตียมชัง ง่อไบ๊ คุนลุ้น ทั้งสามแห่งต่างก็มีพลังฝีมือที่เร้นลับทรงความร้ายกาจยอดเยี่ยมสุดจะเปรียบ ไยจึงไม่มีความคิดคำนึงที่จะดิ้นรนจนสา-มารถเป็นสำนักผู้นำของบู๊ลิ้มทั้งหลายในตงง้วนเล่า ค่ายสำนักทั้งสามพากันคอยจดจ้องฉวยโอกาสที่จะแสดงอำนาจบารมีขึ้น แต่จำใจที่ปราศจากเวลาและโอกาสให้ปล่อยฝีมือเท่านั้น

เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมึ้ง มิเคยเหยียบย่างก้าวออกจากบ้านเป็นเวลาถึงสิบปีเต็ม แต่สถานการณ์อันพิสดารของบู๊ลิ้มในยุคนี้ ยังมิอาจจะอำพรางต่อสายตาของบ่วยซัวมึ้งไปได้เลย

กับความบาดหมางกินใจ และอาฆาตมาดร้ายของค่ายสำนักใหญ่ทั้งห้านี้ บ่วยซัวมิ้งมีความรอบรู้อย่างชัดเจน เมื่อชิงเจี๊ยบฝึกปรือในสัตตวิชาจนสำเร็จแล้ว บ่วยซัวมิ้งย่อมปรารถนาที่จะให้ชิงเจี๊ยบออกไปชำระล้างความอาฆาตแค้น ที่ค่ายสำนักทั้งห้าลอบลงมือทำร้ายต่อตนอย่างปราศจากยางอาย แต่บ่วยซัวมิ้งก็ทราบดีว่า อาศัยกำลังชิงเจี๊ยบเพียงคนเดียวนั้น จะไปต่อต้านจัดการกับค่ายสำนักใหญ่ทั้งห้า ที่มีรากฐานเป็นปึกแผ่นแน่นหนา ดำรงคงมาเป็นเวลาสำนักละหลาย ๆ ร้อยปีนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่นอกเหนือกำลังความสามารถจะกระทำได้ ดังนั้นจึงได้วางแผนให้ชิงเจี๊ยบอย่างเรียบร้อย โดยปล่อยให้ค่ายสำนักทั้งห้าเข้าหักล้างผลาญกันเอง จนอ่อนกำลังและชุลมุนวุ่นวายแล้ว จึงลงมือทำลายล้างกำจัดไปทีละแห่ง

บ่วยซัวมิ้งความจริงมีนิสัยอันประหลาดพิกลอย่างยิ่งอยู่แล้ว หลังจากพลังฝีมือได้แตกซ่านสูญหายไปจากร่าง จึงยิ่งมีนิสัยอันเดือดดาลคลั่งแค้นในมวลหมู่มนุษย์ทั้งหลายอย่างรุนแรงขึ้นอีก ดังนั้นจึงมิเคยจะไปคิดเลยว่า แผนการที่วางให้ชิงเจี๊ยบมากระทำนี้ จะสร้างความปั่นป่วนโกลาหลในวงพวกนักเลงจนรุนแรงเท่าใด จะต้องสูญเสียชีวิตของผู้ปราศจากความผิดไปมากมายเพียงไหน มิหนำซ้ำ ชิงเจี๊ยบผู้เป็นศิษย์หัวแก้วหัวแหวน ก็มีประสบการณ์ในชีวิตอันเจ็บช้ำน้ำใจ ไร้ญาติขาดมิตรต้องมีชีวิตเป็นกำพร้าอันเดียวดาย จึงกับผู้คนชนชาวโลกก็มิได้มีปรารถนาดีอย่างไรด้วย เพาะนิสัยอันประหลาดพิกลของบ่วยซัวมิ้งเอาไว้จนเต็มสมองออกมา

อูเจ่กปวยเมื่อเห็นจอมกระบี่ลมกรด กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้ง พร้อมทั้งกระบี่เก้าปราสาทมาจนใกล้แล้ว ก็หัวร่อแค่น ๆ ขึ้นพลางกล่าวว่า

"โอ้โฮ คิดมิถึงคาดมิถึงจริง ๆ ว่า อูเจ่กปวยที่เป็นชนอันต่ำทรามในบู๊ลิ้มกลับต้องสร้างความโกลาหลจนจอมกระบี่ลมกรดและกระเรียนเทพยดาผู้กล้าหาญแซ่เจียม พากันมาโดยพร้อมเพรียงกันทีเดียว"

กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งมิรอให้ซือเฮียได้กล่าวตอบโต้ รีบกล่าวสวนควันไปทันทีว่า

"สามกระบี่มรณะแห่งคงทั้ง มีชื่อเสียงลือเลื่องไปทั่วทั้งวงพวกนักเลง ไหนเลยจะมาสนใจแยแสกับพวกสำนักบู๊ตึงของพวกเราได้เล่า ข้าพเจ้าได้ฟังคำเล่าจากลีซือตี๋ที่ว่ากล่าวมา มาตรแม้นจะสำนึกอย่างเจียมตัวว่า อาศัยพวกเราที่มีวิชาเพลงกระบี่อันต่ำทรามไร้ค่าเพียงสามคน จะอย่างไรก็ไม่มีทางต้านทานรับมือ ต่อจอมกระบี่มรณะแห่งคงทั้งได้ แต่ข้าพเจ้าเจียมเพ้งมีความเห่อเหิมไม่เจียมตัว จึงต้องมาขอน้อมรับทราบยอดฝีมืออันสูงส่งของท่านผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่แซ่อูดูสักครั้ง"

อูเจ่กปวยเหลือบมองดูกระบี่เก้าปราสาทที่ยืนแสยะยิ้มอยู่ด้านข้างไปแว่บหนึ่ง โดยมิทราบว่าเจ้าลีจี้ฮั่วผู้นี้จะไปเล่าเรื่องอันน่าระคายหู น่าเดือดดาลสักเท่าไรในคนทั้งสอง และมิทราบจะยั่วยุกระตุ้นกรอกหูต่อคนทั้งสองเพียงไร แต่เนื่องจากความทระนงองอาจที่มีอยู่อย่างล้นเหลือ และศักดิ์ศรีที่มีอยู่ค้ำคอเอาไว้ กอปรกับกำลังคิดจะหาเรื่องกับสำนักบู๊ตึงดูสักครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้จึงสมใจอย่างเหมาะแม่นต้องกล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่แซ่เจียม ช่างเกรงใจจนเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้ไร้ฝีปาก ไร้คารมโวหาร จึงมิทราบควรจะกล่าวอย่างไรดี จำต้องมาพิสูจน์ให้รู้แน่ในทางฝีมือเท่านั้น"

คำพูดที่กล่าวไปนี้ แหลมคมและชัดเจนอย่างยิ่งนัก ว่ามันนั้นปราศจากคารมอันคมคาย แต่ฝีมือกลับมิได้มีความเกรงกลัวในฝ่ายตรงข้ามแม้แต่น้อยนิด จอมกระบี่ลมกรดและกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้ง ต่างเป็นผู้ที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมาคนละหลาย ๆ ปี และเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมอันกลอกกลิ้งชาญฉลาด ไหนเลยจะฟังคำพูดนี้มิออกได้

จอมกระบี่ลมกรดจึงหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวขึ้นว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่อู ช่างเป็นคนมีใจเปิดเผยและวาจาคมกล้า ซึ่งอย่างนี้ก็ประเสริฐสุดยิ่งแล้ว"

พลางเหลียวมองไปที่ชิงเจี๊ยบ และกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้คือ..."

อูเจ่กปวยกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"ท่านผู้นี้คือสหายของข้าพเจ้าชิงเจี๊ยบ มีความนิยมเลื่อมใสในเพลงกระบี่สำนักบู๊ตึงเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว จึงได้ตั้งใจมาชมเป็นพิเศษ"

กระบี่เก้าปราสาทลีจี้ฮั่วรีบกล่าวแซงขึ้นทันทีว่า

"ท่านผู้นี้ คือเหลาปั้งแซ่ชิง ที่ข้าพเจ้าเคยได้เล่าสู่ให้ซือเฮียฟังนั่นเอง"

จอมกระบี่ลมกรดร้องอ้อในลำคอ กวาดตาพิจารณาดูชิงเจี๊ยบอยู่หลายตลบแล้วจึงประสานมือคารวะด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มกับชิงเจี๊ยบ

ชิงเจี๊ยบต้องรีบคารวะตอบอย่างรวดเร็ว ด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้ม

กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งรีบสืบเท้ามาที่เบื้องหน้า พลางกล่าวว่า

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าขอเป็นผู้รับทราบฝีมือของท่านผู้กล้าหาญแซ่อูก่อนเลย"

คนประดานี้ สีหน้าภายนอกต่างเกรงอกเกรงใจกันเป็นอันดี แต่ในใจกลับ

กรุ่นไปด้วยเพลิงแห่งความอาฆาตพยาบาท ต่างตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะกำจัดฝ่ายตรงข้ามลงกับกระบี่ของตนให้จงได้ หาใช่จะเป็นการน้อมรับทราบเพื่อทดสอบฝีมือตามธรรมดา เยี่ยงอย่างชนทั่ว ๆ ไปไม่

ดังนั้นเอง คนทั้งสองต่างมิได้พูดจาว่ากล่าวอย่างไรอีก ระงับใจรวมสมาธิจับจ้องมองดูฝ่ายตรงข้าม ด้วยต่างกลัวจะถูกฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสรุกจู่โจมตะลุยไล่ก่อน

ชิงเจี๊ยบในขณะนี้ได้พาตัวออกไปยืนจนไกลแล้ว คล้ายดั่งเกรงว่าประกายกระบี่นั้นจะร่วงหล่นเข้าใส่ศีรษะของตนก็ปานกัน

และในเวลาขณะนั้นเอง ทางริมฝั่งมีเงาร่างของคนจำนวนหนึ่งพากันวิ่งตะบึงเข้ามาอย่างรวดเร็วปานเหินบิน ฟังจากเสียงฝีเท้าก็ทราบว่า มีพลังฝีมือไม่ต่ำทรามเลย

กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งหน้าผิดปกติไปเล็กน้อย ถามขึ้นว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่อู เชื้อเชิญเอาผู้ช่วยเหลือมาเป็นจำนวนเท่าใด ?"

กล่าวพลางก็หัวร่อแค่น ๆ อย่างเหยียดหยามดูแคลน

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยในขณะนั้นก็งงงันด้วยความสงสัยเช่นกัน

จวบจนเมื่อคนเหล่านั้นเข้ามาใกล้ และชะงักฝีเท้าไว้ในอีกด้านหนึ่ง โดยมิได้ตรงเข้าหา อูเจ่กปวยเมื่อมองดูก็จำได้ว่า เป็นฮ่วมจี่เซ้งและทวนเงินเม่งแป๊ะ พร้อมทั้งชนชาวบู๊ลิ้มที่มีชื่อเสียงของเมืองบู๊ฮั่นนั่นเอง

คนประดานี้ต่างมิเคยรู้จักมักคุ้นกับทั้งสองฝ่าย ดังนั้นจึงได้แต่ประสานมือคารวะอยู่แต่ไกล เป็นที่ว่าได้มาชมการต่อสู้ร่วมด้วยเท่านั้น หามีเจตนาจะช่วยเหลือในฝ่ายใดไม่

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย เมื่อได้โอกาสถากถางก็ไม่ยอมปล่อยปละไป รีบแค่นเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอูเจ่กปวย มาตรแม้นจะต่ำทรามไร้คุณค่า แต่ก็มิถึงกับแล่นไปหาผู้ช่วยเหลือดอก"

ความหมายที่กล่าวอย่างแหลมคมนี้ แสดงว่าอูเจ่กปวยมาโดยลำพังตัวคนเดียว แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับพากันแห่มาถึงสามคม

กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งแค่นเสียงเล็กน้อยด้วยสีหน้าอันเขียวคล้ำ เพราะมีโทสะพลุ่งขึ้นรุนแรงเต็มที่ สะอึกเท้าก้าวเข้าไปตวัดฝ่ามือเพียงวูบหนึ่ง กระบี่ก็หลุดออกจากฝัก ตวาดเสียงเข้มไปว่า

"ขอล่วงเกินแล้ว !"

ร่างได้พุ่งออกตามตัวกระบี่ด้วยความแคล่วคล่องแผ่วพลิ้ว แทงแฉลบออกไปทางด้านข้างเล็กน้อย จนเป็นประกายอันแวววับเขียวเรือง พุ่งจู่โจมเข้าใส่จุดสำคัญบนบ่าของอูเจ่กปวยอย่างแม่นยำและว่องไว

อันสำนักบู๊ตึงเป็นสำนักที่มีพลังภายในแผ่พุ่งเข้าไปในเพลงกระบี่ โดยหาใช่จะใช้ความแคล่วคล่องพิสดารเข้าไปเอาชัยต่อฝ่ายตรงข้ามไม่ แต่กระบี่ที่กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งทิ่มแทงออกมาในครั้งนี้ ก็เป็นแต่กระบวนท่าอันหลอกล่อเท่านั้น โดยหาใช่จะใช้ไม้ตายอันทรงเกียรติภูมิของสำนักบู๊ตึงไม่

อูเจ่กปวยจ้องมองดปลายกระบี่อย่างแน่วนิ่ง จวบจนเมื่อกระบี่นั้นใกล้เข้ามาที่ใบหน้าแล้ว จึงสลับเท้าก้าวเบี่ยงออกไปอย่างหนักหน่วงรุนแรง ประกายกระบี่สว่างวาบขึ้น โดยมิทราบว่าได้กระชากออกจากฝักมาตั้งแต่เมื่อใด และอาศัยสภาวะนั้นพุ่งกระบี่ในมือออกไป ด้วยวิชาท่าไม้ตายของสำนักคงท้งอันมีนามว่ากระบี่พิชิตสุริยัน (เซี่ยวเอี้ยงเกาอิ๊ดเส็ก) กระบวนท่าแรกคือมังกรบินปรากฏโฉม (ปวยเล้งชอหิ่ง) ตัวกระบี่ที่แผ่พุ่งออกไป ได้แหวกฝ่าอากาศจนปรากฏเสียงดังครืนครั่นดั่งอสนีบาต แสดงว่าพลังภายในของอูเจ่กปวยผู้นี้ก็แกร่งกร้าวสูงส่งอยู่มิใช่ชั่ว

อันท่าเพลงกระบี่พิชิตสุริยันนี้ เป็นเพลงกระบี่ที่เทพเจ้ากระบี่ลิ้งกัดดัดแปลงมาจากเพลงกระบี่อันดั้งเดิมของสำนักคงท้ง เทพเจ้ากระบี่ลิ้งกตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนใช้เพลงกระบี่นี้ กำราบปราบปรามผู้ทรงฝีมือทั่วทั้งแผ่นดิน จนสามารถรับเอาตำแหน่งจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพมาได้ จึงเป็นที่ทราบได้ว่า อานุภาพของวิชาท่ากระบี่เพลงนี้ ย่อมมิใช่ต่ำทรามธรรมดาเลย

อันผู้รู้เพียงยื่นมือก็ทราบว่าเก่งกาจหรือไม่ เมื่อกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยกระชากกระบี่ออกจากฝัก กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งก็ทราบทันทีว่า ในวันนี้ได้ประสบพบกับศัตรูผู้กล้าแข็งอย่างแท้จริงแล้ว ดังนั้นจึงรีบรั้งข้อมือถ่วงต่ำ กลับกระบี่แทงเสยขึ้นยังข้อมือของอูเจ่กปวยในฉับพลันทันด่วน

กระบวนท่านี้ทั้งปัดป้องและจู่โจมในคราเดียวกัน แต่กลับมิได้ปรากฏแววให้เป็นที่รู้สำนึกตัว จึงเป็นท่าไม้ตายของสำนักบู๊ตึง ในวิชาเพลงกระบี่เก้าปราสาทสัมพันธ์ (เกาเก็งเลี่ยงฮ่วงเกี่ยม)

อูเจ่กปวยกล่าวเสียงหนัก ๆ ไปว่า

"ท่ากระบี่อันประเสริฐ"

พลันรั้งประกายกระบี่ในมือจนเลี่ยงหลบออกไปเล็กน้อย แต่แล้วกลับแผ่พุ่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ประกายอันยาวเหยียดดั่งราวกับสายรุ้ง ได้พุ่งปราดครอบคลุมไป

ทั่วบริเวณจนแน่นหนามั่นคง ท่ามกลางเงาอันแปลบปลาบบาดตาอย่างน่าละลานนี้ ตัวกระบี่พลันได้แฉลบกรีดลงจากเบื้องสูง นี่คือท่ามังกรเทพยดาปรากฏหาง (ซึ่งเล้ง-หิ่งบ้วย) ของเพลงกระบี่พิชิตสุริยันนั่นเอง

กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งส่งเสียงกู่สดใสกังวานขึ้น จอมกระบี่ลมกรดที่ดูอยู่ก็ทราบว่า ชื่อตี๋ของตนมีโทสะพลุ่งขึ้นแล้ว เนื่องจากเจียมเพ้งผู้นี้มีสมญาว่ากระ-เรียนเทพยดา ดังนั้นก่อนที่มันจะลงมือฆ่าฟันผู้อื่น จะต้องเปล่งเสียงกู่อันสดใสดั่งราวนกกระเรียนร้องกู่ขึ้นก่อน

และจริงดั่งที่คาดหมาย เพราะประกายกระบี่ของเจียมเพ้งกระเรียนเทพยดาพลันแผ่สยายดั่งราวกับสายรุ้ง ส่วนเท้าก็เหยียบย่างไปตามวิชาท่าเก้าปราสาทอันยอด-เยี่ยม แต่ละกระบี่ที่ฟาดออกไปนั้น ล้วนแล้วแต่จู่โจมในจุดสำคัญของอูเจ่กปวยทั้งสิ้น

ชิงเจี๊ยบที่ยืนเพ่งมองจ้องดูรู้สึกสบใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะทราบดีว่า คนทั้งสองนี้พอมีฝ่ายหนึ่งได้รับบาดเจ็บแล้ว เรื่องก็มิอาจจะเลิกรากันได้อย่างเด็ดขาดแน่นอน

วิชาเพลงกระบี่ของคนทั้งสอง ต่างได้รับการถ่ายทอดโดยตรงจากค่ายสำนักอันยิ่งใหญ่ที่ทรงฝีมืออย่างแท้จริง กระบวนเพลงกระบี่พิชิตสุริยันนั้น พิสดารประ-หลาดล้ำและลวดลายแพรวพราว อูเจ่กปวยยังมีพลังภายในที่แกร่งกร้าวสูงล้ำอีกด้วย ดังนั้นทุกกระบี่ที่จู่โจมต้านรับจึงเต็มไปด้วยเสียงครืนครั่นดั่งกับอสนีบาต ดูแล้วจะรู้สึกน่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งนัก

แต่เพลงกระบี่เก้าปราสาทสัมพันธ์ (เกาเก็งเลี่ยงฮ่วงเกี่ยม) ก็ได้รับการยกย่องยำเกรงอยู่ในบู๊ลิ้มของตงง้วนเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว แต่ละท่าแต่ละเพลง หนักแน่นมั่นคงอย่างปราศจากช่องว่างรอยโหว่ มิหนำซ้ำยังติดต่อสัมพันธ์กันไม่ว่างเว้นขาดตอน แต่ละท่ายังมีความพลิกแพลงตามติดอยู่ตลอดเวลา ดั่งราวกับน้ำตกที่โกรกไหลโดยไม่มีทางหยุดยั้งสะบั้นได้

คนทั้งสองพอประมือกันเข้าก็ตะลุมโหมเข้าตะลุมบอนกันถึงสิบกว่ากระบวนเพลงไม่หยุดยั้ง คนทั้งปวงที่ยืนชมการต่อสู้ เห็นแต่ประกายอันแฉลบแปลบปลาบครอบคลุมแผ่ซ่านจนกว้างไกล

แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบเองยังต้องนึกลอบชมเชยต่อวิชาเพลงกระบี่ของบู๊ตึงและคงทั้ง ในการที่สามารถทรงชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังในวงพวกนักเลงนั้น หาใช่จะเป็นเพราะโชคช่วยไม่

ชิงเจี๊ยบลอบสังเกตอย่างพินิจพิเคราะห์ถึงกระบวนท่าของคนทั้งสองอย่างใจจดใจจ่อ จึงมีความรู้สึกว่าท่าเพลงกระบี่ของคนทั้งสอง มาตรแม้นจะรัดกุมหนักแน่น

แต่ยังมีรอยว่างช่องโหว่ปรากฏขึ้นอยู่บ่อยครั้ง มาตรแม้นว่ารอยว่างโหว่นี้ บุคคลอันทรงฝีมือธรรมดาจะไม่มีทางประสบพบได้เลย

จึงลอบหัวร่ออยู่ในใจ และเข้าใจซึ้งถึงบางท่าของเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกา-กีเกี้ยมฮวบ) ที่ตนเคยคิดไว้ว่า จะปราศจากคุณประโยชน์นั้น ที่แท้ก็พอดีใช้มากำ-ราบปราบปรามในเพลงกระบี่ทั้งสองนี้นั่นเอง เพราะสอดเข้าไปในช่องว่างรอยโหว่นี้อย่างเหมาะเจาะแม่นยำ จึงได้รู้ซึ้งขึ้นอีกว่า ภูมิปฏิภาณของบ่วยซัวมึ้งนี้ ยอดเยี่ยมสูงล้ำปานเทพยดาแล้ว ในคราที่บัญญัติวิชาเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาขึ้นนั้น ต้องได้รวบรวมเอาวิชาเพลงกระบี่ของค่ายสำนักต่าง ๆ บรรดาที่มีจุดอ่อนช่องว่างอย่างไรมานั่นเอง

แล้วอีกหลายสิบกระบวนเพลงก็ผ่านไป แต่คนทั้งสองยังมิอาจจะประสบผลแพ้ชนะกันขึ้น ในฉับพลันนั้น เบื้องบนอากาศพลันมีเมฆดำกลุ่มใหญ่ลอยมาบดบังแสงของดวงจันทร์ไปหมดสิ้น บนพื้นแผ่นดินจึงได้มืดมัวสลัวตาไปในทันที ประ-กายคมอาวุธของคนทั้งสองจึงยิ่งสว่างจ้าบาดตาจนพร่างพราวไป

อีกชั่วครู่ ก็มีฝนโปรยปรายลงมาแล้ว ฝนในยามดึกนี้มีเม็ดใหญ่โตไม่น้อยเลย บรรดาผู้ชมการต่อสู้อยู่ต่างพากันรีบเข้าไปในชายคาของหออึ้งเฮาะเล้า แต่ผู้ที่กำลังต่อสู้หักโหมกันทั้งสองยังคงตะลุยไล่อยู่ในสายฝนอย่างดุเดือดอลเวง

อันคนทั้งสองกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า เป็นยอดฝีมืออันดับสูงของรุ่นสองในสำนักคงทั้งและบู๊ตึง เป็นผู้แทนได้อย่างสมบูรณ์ทีเดียว มาตรแม้นคนทั้งสองต่างมิใช่เป็นศิษย์ของเจ้าสำนักโดยตรง แต่ต่างก็มีเกียรติภูมิที่ลือเลื่องกระเดื่องดังอย่าง-ยิ่ง และคนทั้งสองต่างเข้าใจเป็นอันดี ถึงการต่อสู้ในวันนี้ว่า มีความสำคัญอันยิ่งใหญ่เพียงไร ดังนั้นจึงทุ่มเทสมาธิอยู่ในการต่อสู้จนหมดสิ้น แม้กระทั่งสายฝนที่โหมกระหน่ำชัดลงมาก็ไม่คำนึงถึงแล้ว

ในฉับพลันนั้น พลันมีเสียงเพลงได้ดังขึ้น ท่ามกลางสายฝนที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ทำให้ทุกคนต่างบังเกิดความแปลกใจอย่างใหญ่หลวง เพราะในยามค่ำคืนดึกดื่นนี้ เหตุไฉนจึงมีผู้ร้องเพลงดังขึ้นมาด้วย มิหนำซ้ำยังเป็นเพลงที่เหล่าขอทานชอบร้องเสียอีก

เสียงร้องยิ่งดังยิ่งใกล้เข้ามา จนกระทั่งอีกชั่วครู่จึงเห็นในสายฝน มีคนผู้หนึ่งกำลังเดินก้าวเข้ามาอย่างสงบเยือกเย็น เดินพลางร้องพลาง และใช้ไม้ยาวในมือสองลำเคาะเป็นจังหวะขึ้นอีกด้วย ทำให้คนทั้งปวงยิ่งบังเกิดความตื่นตระหนก และข้องกังขาอย่างใหญ่หลวง

คนผู้นั้นเมื่อเห็นการต่อสู้อยู่แล้ว ก็เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว พลางร้องเอ็ดตะโรขึ้นว่า

"ฮาฮา ช่างน่าสนุกสนานนัก ช่างน่าสนุกสนานจริง ทั้งสองตีกันได้สนุกครึก-ครื้นมาก..."

ร้องพลางเดินเข้ามายังที่ชายคาของหออิ้งเฮาะเล้าพลาง ทรุดกายนั่งลงไปที่ข้างชิงเจี๊ยบ และร้องเพลงเสียงเอ็ดตะโรโฉงเฉง มิหนำซ้ำยังเคาะไม้ในมือเป็นจังหวะอย่างชุลมุนวุ่นวาย คล้ายดั่งกับอยู่ตามลำพังคนเดียว โดยปราศจากผู้พบเห็น

เกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดา เห็นการแต่งกายของคนผู้นี้ คล้ายดั่งกับเป็นขอทานชรา แต่ใบหน้ากลับสะอาดหมดจด มือทั้งสองก็ขาวสดใสดั่งราวกับหยกเนื้อดี มิหนำซ้ำยังมีเล็บซึ่งไว้ยาวจนกว่าหนึ่งนิ้ว จึงหวนคิดถึงบุคคลหนึ่งขึ้นอย่างฉับพลัน รีบก้มลงกระซิบกับทวนเงินเม่งแป๊ะทันที ทวนเงินเม่งแป๊ะหน้าผิดปกติอย่างรุนแรง รีบเหลียวมองดูขอทานที่นั่งกับพื้นด้วยสีหน้าอันตื่นตระหนกตกใจ

ชิงเจี๊ยบเห็นอากัปกิริยาของคนทั้งสองเช่นนั้น ก็ฉุกใจได้คิดจึงทรุดกายนั่งขัดสมาธิลงบ้าง

คนผู้นั้นจึงเหลียวมา เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบนั่งอยู่ข้างกายตนเช่นนั้น สีหน้าผิดปกติไปเล็กน้อย หลังจากกวาดตาพิจารณาดูสองตลบแล้ว จึงได้หัวร่อกับชิงเจี๊ยบโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรขึ้น

ชิงเจี๊ยบก็หัวร่อให้กับคนประหลาดผู้นี้บ้าง ฮ่วมจี่เซ้งและเม่งแป๊ะเมื่อเห็นเช่นนี้ต่างเหลียวมองตากัน คล้ายดั่งจะรู้สึกประหลาดพิสดารต่อการนี้ยิ่งนัก

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย และกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้ง ต่างนึกร้องคร่ำครวญในใจอย่างวิตกกังวล เพราะยอดฝีมือที่ประลองกันอย่างหักล้างเสี่ยงชีวิตนั้น จะมีสมาธิแตกซ่านไปมิได้โดยเด็ดขาด ขณะนี้สายฝนที่โหมกระหน่ำซัดก็เป็นที่กังวลหนักหนาอยู่แล้ว แต่ยังมีเสียงแผดร้อง เสียงเคาะไม้ให้จังหวะอย่างอึงคะนึงกึกก้องอีก คนทั้งสองเมื่อหักกันจนสุดฝีมือ ยังมิอาจเอาชัยได้เปรียบแล้ว จึงเริ่มมีความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่มขึ้น

คนทั้งสองต่างคล้ายดั่งจะอ่อนด้อยถอยกำลังลงมากแล้ว กระบวนท่ากระบี่มิได้คล่องแคล่วรุนแรงเช่นดั่งเมื่อคราวแรกเริ่มอีก แต่คนทั้งสองต่างทราบดีว่า ในเวลาขณะนี้ บรรลุถึงขีดของการปรากฏผลแพ้ชนะขึ้นแล้ว

จอมกระบี่ลมกรดมีความวิตกกังวลอย่างยิ่ง ต้องสืบเท้าไปทางเบื้องหน้าทีละก้าวทีละก้าว โดยเข้ายืนชมการต่อสู้จนใกล้ แม้กระทั่งสายฝนจะโหมกระหน่ำใส่

ร่างก็ยังมิรู้ตัว

ในขณะนั้น กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งพลันใช้ท่ากระบี่ที่เสี่ยงชีวิตอย่างหวาดเสียว โดยเบี่ยงกายจู่โจมโถมเข้าใส่ ปลายกระบี่ควงตวัดรุกไล่ในด้านขวาง แต่มือซ้ายประกบนิ้วทิ่มเข้าไปยังข้อมือที่กำกระบี่ของอูเจ่กปวย มือขวายังตวัดฟาดกระบี่ฟันไปยังลำคอของอูเจ่กปวยอย่างรุนแรงอีกด้วย

กระบวนท่านี้ หวุดหวิดหวาดเสียวอย่างยิ่งยวด ยอดฝีมืออันดับสูงที่ต่อสู้กันนั้น เพียงสัมผัสเล็กน้อยก็จะแยกห่างออกจากกันทันที ไหนเลยจะมีการสะอึกกายจนแทบจะประชิดตัวเช่นนี้ด้วย จอมกระบี่ลมกรดที่ยืนดูอยู่ทางด้านข้าง จึงต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก และทราบว่าเหตุการณ์จะต้องเลวร้ายอย่างแน่นอนแล้ว จึงถีบปลายเท้าขึ้นเล็กน้อย พุ่งร่างปราดเข้าไปในวงต่อสู้อย่างรวดเร็วปานเหินบิน แต่หาทราบไม่ว่า ยังช้าไปอยู่เล็กน้อยอีก

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยยืนตรึงแน่นกับพื้น โดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เพียงแต่เบี่ยงร่างท่อนบนหงายไปเล็กน้อย มือขวาได้คลายออกจากด้ามกระบี่อย่างไม่คาดคิด และในขณะที่ตัวกระบี่จะร่วงหล่นลงนั้น กลับตะปบคว้าเอาไว้ได้โดยฉับพลันทันที แต่หาใช่คว้าใส่ด้ามกระบี่ไม่ กลับเป็นการคว้าไว้ในตัวกระบี่ และเสือกทิ่มออกไปอย่างรวดเร็วปานฟ้าแลบ จี้สกัดไปยังจุดเจี้ยงไท้ของกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้ง ด้วยความรวดเร็วและหนักหน่วงรุนแรง

อันท่านี้ช่างพิสดารและเปี่ยมด้วยความชั่วร้ายอย่างสุดแสน กระบี่ที่ในมือคลายออกและรับเข้าอย่างว่องไวฉับพลัน สามารถเลี่ยงหลบจากการจี้สกัดจุดของกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งได้ แต่กลับใช้ด้ามกระบี่ทางนอกจี้สกัดจุดเจียมเพ้งบ้าง อันกระบวนท่าวิชานี้ มิว่าเพลงกระบี่ของสำนักใด ๆ ทั่วพิภพก็มิเคยบัญญัติขึ้นเลย เพียงแต่ว่าอูเจ่กปวยในยามฉุกละหุกกะทันหัน จึงได้เกิดปฏิกิริยาการหลบเลี่ยงขึ้นโดยมิได้คาดคิดมาก่อนเท่านั้น จึงเป็นสิ่งที่กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งคาดคิดมิถึงไม่มีทางเลี่ยงหลบอย่างไรได้ ต้องร่วงฟุบลงกับพื้นอันเปียกชุ่มไปในทันที

จอมกระบี่ลมกรดมีความรวดเร็วดั่งราวกับลมกรดจริง แต่เมื่อรุดเข้ามาถึงนั้น กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งได้ร่วงหล่นลงฟุบกับพื้นไปแล้ว ในมือยังคงกำกระบี่ไว้อย่างแนบแน่น แต่สีหน้ากลับกลายเป็นเหลืองคล้ำจนเขียว ตาทั้งสองก็ปิดอยู่อย่างสนิทแน่น

จอมกระบี่ลมกรดจึงตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง มิได้คำนึงถึงสิ่งใด ๆ อีก รีบก้มลงอุ้มเอากระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งไว้ในอ้อมอก ตรวจตราดูอาการบาดเจ็บ

อย่างวิตกกังวล

ผู้ที่ชมการต่อสู้อยู่ทางด้านข้าง พากันร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ยอมตากฝนแห่ออกมาล้อมยังรอบกายของคนทั้งสองทันที

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นชายประหลาดผู้นี้ คล้ายดั่งมิได้สนใจไยดีต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นเลยแม้แต่น้อย ยังคงหลับหูหลับตาร้องเพลงและเคาะไม้จังหวะในมืออยู่ที่ข้างกายตนโดยมิยอมลุกออกไปดู

จอมกระบี่ลมกรดเมื่อเห็นกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งถูกจี้สกัดจุดเจี้ยงไท้อันเป็นจุดสำคัญ จึงทั้งเดือดดาลทั้งกระวนกระวาย กระชากเสียงขึ้นว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก จอมกระบี่สำนักคงทั้งมีความเก่งกล้าสามารถจริง ๆ แล้ว มีฝีมืออันยอดเยี่ยมมาก ในค่ำคืนวันนี้นับว่าสำนักบู๊ตึงได้ถูกโค่นลงด้วยน้ำมือของท่านแล้ว"

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยในขณะนี้ เสื้อผ้าเปียกชุ่มโชกด้วยสายฝน และจิตใจก็ละห้อยละเหี่ยอ่อนเพลีย ทราบว่าในขณะนี้หากแม้นจอมกระบี่ลมกรดลงมือจู่โจมตนอีกแล้ว ตนก็ไม่มีทางจะต้านทานรับมือได้เลย จึงรีบกล่าวขึ้นอีกว่า

"หรือว่าท่านก็จะคิดฉวยโอกาสแสดงฝีมือบ้าง ?"

จอมกระบี่ลมกรดกระชากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"อาตมากลับไม่ต้องการฉวยโอกาสเอาเปรียบในการต่อสู้โดยไร้ยางอายเช่นนั้นดอก ฝีมือของท่านแซ่อูนั้น อาตมาจะช้าหรือเร็วย่อมจะต้องขอรับทราบอย่างแน่นอน"

เมื่ออยู่ต่อหน้าบรรดานักสู้ผู้กล้าชาวบู๊ฮั่นจำนวนหลายคนเช่นนั้น คำพูดของจอมกระบี่ลมกรดก็สวยงามเปี่ยมด้วยความทระนงองอาจอย่างน่าเลื่อมใส แต่หาทราบไม่ว่า มันนี้มิใช่จะเป็นผู้ที่ไม่พึงพอใจฉวยโอกาสซ้ำเติมต่อผู้ที่อยู่ในระหว่างอันตรายดอก เพียงแต่ว่าในขณะนี้ชีวิตของกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งอยู่ในระหว่างร่อแร่ต่อความตาย จำจะต้องรีบรุดรักษาพยาบาลต่างหาก

มันอุ้มร่างของกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งไว้ หันไปตะคอกกับกระบี่เก้าปรา-สาทลีจี้ฮั่วที่ยืนอ้าปากค้างอย่างงงงันทางด้านข้างอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"ยังมิไป ?"

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยจึงกล่าวว่า

"ท่านโปรดจงเรียนต่ออาจารย์ของท่านด้วย บอกว่าสหายเก่าแห่งสำนักคงทั้งถามถึงของเดิมเมื่อสิบปีก่อนนั้นได้สูญหายไปบ้างหรือไม่ ขอให้ท่านอาจารย์ของท่าน

โปรดคืนมาที่สำนักคงทั้ง ตามเวลาที่ว่าไว้ด้วย"

จอมกระบี่ลมกรดกระซากเสียงอย่างแค้นเคืองว่า

"ภายในเวลาหนึ่งเดือน อาจารย์ย่อมจะต้องไปที่สำนักคงทั้งด้วยตนเอง ขอให้ท่านจงวางใจไว้เสียเถิด"

จอมกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย แหงนหน้าหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"ประเสริฐแล้ว การประลองฝีมือบนยอดเขาไท้ซัวในฤดูใบไม้ร่วงของปีนี้ ยังหวังว่าท่านก็จงไปแสดงฝีมือด้วย"

จอมกระบี่ลมกรดตะคอกไปว่า

"แน่นอน "

พลางขยับร่างเล็กน้อย อุ้มกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งพุ่งปราดออกจากที่ดั่งราวกับสายฟ้าแลบ

ชิงเจี๊ยบฟังวาจาที่คนทั้งสองกล่าวตอบโต้กัน ก็ทราบว่าสำนักคงทั้งและบู๊ตึงทั้งสองนี้ต้องกลายเป็นน้ำกับไฟไปแล้วตั้งแต่บัดนี้ จึงเหลียวมองดูชายประหลาดที่อยู่ข้างกาย เห็นยิ่งร้องเสียงยิ่งค่อย จนกระทั่งคล้ายดั่งหลับไหลไปแล้ว

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเบา ๆ และลุกขึ้น เดินตรงไปที่อูเจ่กปวยพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อูเฮียนับว่ามีเพลงกระบี่อันสูงล้ำยอดเยี่ยมจริง ๆ ในวันนี้นับว่าข้าพเจ้าได้มีวาสนาเปิดหูเปิดตาแล้ว"

พลางหันไปกล่าวกับฮ่วมจี่เซ้งขึ้นว่า

"ในวันนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นเจ้าภาพ เลี้ยงต้อนรับท่านทั้งหลาย และถือโอกาสเลี้ยงฉลองชัยชนะของอูเฮียอีกด้วย ท่านทั้งหลายเห็นด้วยหรือไม่ ?"

อูเจ่กปวยรีบกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของชิงเฮียให้ข้าพเจ้าขอน้อมรับด้วยใจเถิด ข้าพเจ้าจำจะต้องรีบกลับไปที่คงทั้งในค่ำคืนวันนี้ เพื่อเรียนเรื่องนี้ให้กับท่านอาจารย์ได้ทราบ"

เมื่อชะงักลงเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ยังมีเรื่องที่เทพเจ้าสัตตฝีมือปรากฏกายในวงนักเลงอีกครั้ง ข้าพเจ้าก็จะต้องรีบรุดกลับไปน้อมเรียนกับท่านอาจารย์ จะได้เตรียมตัวไว้"

ชิงเจี๊ยบจึงกล่าวขึ้นว่า

"ในเมื่ออูเฮียมีความจำเป็นอย่างสำคัญเช่นนี้ ข้าพเจ้าย่อมมิอาจจะขัดขืนยืนกรานได้ แต่การจากกันในวันนี้ มิทราบจะพบกันใหม่ได้ในเวลาใด ข้าพเจ้ารู้สึก

เสียใจเป็นอย่างยิ่งอยู่"

อูเจ่กปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าตัวคนเดียวอย่างโดดเดี่ยวพเนจร ไปมาในที่ใดก็ง่ายดายปราศจากพันธะ รอเรื่องราวนี้เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าย่อมจะต้องกลับมาในที่นี้ ร่วมสนุกกับท่านทั้งหลายสักสิบวันให้เป็นที่ครึกครื้น แต่ในค่ำวันนี้ต้องขอลาไปก่อนแล้ว"

กล่าวจบก็ประสานมือขึ้นคารวะอำลา และขยับร่างพุ่งปราดออกไปดั่งราวกับเหินบิน ชั่วพริบตาเดียวก็หายลับไปในสายฝนที่พรั่งพรูอยู่

ฮ่วมจี่เซ้งพลันเดินเข้ามาหากล่าวเบา ๆ ว่า

"ซิงเฮีย รู้จักกับคนผู้นั้นหรือไม่ ?"

พลางใช้หัวแม่มือชี้ไปยังร่างของขอทานที่หลับอยู่ภายใต้ชายคา

ซิงเจี๊ยบสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"มิรู้จัก"

ฮ่วมจี่เซ้งยังคิดจะกล่าวสืบต่อไป แต่เห็นคนผู้นั้นพลันหงายหน้าขึ้นหาวยาว ๆ ดังนั้นจึงรีบกล้ำกลืนคำพูดที่จะกล่าวออกเอาไว้อย่างรวดเร็ว

ทวนเงินเม่งแป๊ะได้เดินเข้าหาพลางกล่าวว่า

"ฝนที่โหมกระหน่ำเยี่ยงนี้ มิเหมาะต่อการพูดคุยกันเลย ซิงเฮีย คิดว่าตามพวกข้าพเจ้านั่งเรือกลับไปเสียเถิด"

ซิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้ามีความอยากรู้อยากเห็นเป็นอย่างมาก จึงคิดจะอยู่ในที่นี้อีกชั่วครู่ ฮ่วมเฮีย เม่งเฮียและท่านทั้งหลาย โปรดกลับไปก่อนเถิด"

ฮ่วมจี่เซ้งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"อย่างนี้ก็ได้ อาจมิแน่ว่าซิงเฮียจะมีประสบการณ์ปาฏิหาริย์อย่างไรเกิดขึ้น แต่พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นจะต้องขอกลับไปก่อนแล้ว"

เม่งแป๊ะคล้ายดั่งไม่ยินยอมจะรีรออยู่ในที่นี้แม้แต่ครู่เดียว ดังนั้นมันจึงประสานมืออำลา และลากเอาฮ่วมจี่เซ้งออกไปอย่างรวดเร็ว

ซิงเจี๊ยบยกมือลูบหยาดฝนบนใบหน้า เดินย้อนกลับไปที่ชายคาอีก เห็นชายประหลาดผู้นั้นคล้ายดั่งหลับใหลอย่างเป็นสุข จึงยืนอยู่ทางข้างกายเป็นเวลาชั่วครู่ แล้วจึงทรุดกายลงนั่งอีกครั้งหนึ่ง

อีกครู่ใหญ่ ฝนได้ซาจนกระทั่งขาดเม็ด ท้องฟ้าเริ่มแจ่มกระจ่างขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่ชายประหลาดยังคงปราศจากความเคลื่อนไหวอย่างไร ซิงเจี๊ยบเริ่มอดรน

ทนอยู่มิได้ ต้องรำพึงในใจว่า

'หากแม้นบังเอิญมีผู้เดินมาประสบพบเห็นเข้า ไยมิเป็นเรื่องน่าหัวร่อจนงอหายเข้าเล่า'

แสงอันเลือนรางของยามฟ้าสางได้ปรากฏขึ้นแล้ว จึงเห็นที่ชายน้ำได้มีผู้คนเดินมาจริง ๆ และคล้ายดั่งมิเพียงคนเดียวเสียด้วย

ชิงเจี๊ยบมีสายตาอันกล้าแข็งแหลมคม มองแต่ไกลก็ดูออกว่าล้วนแล้วเป็นเหล่าอิสตรี และในจำนวนนั้นยังมีสี่คนกำลังหามวัตถุสิ่งหนึ่ง คล้ายดั่งกับเป็นเกี้ยวน้อย ส่วนสตรีผู้ที่เดินนำหน้านั้น มือว่างเปล่าโดยปราศจากสิ่งของถืออยู่

ชิงเจี๊ยบนึกลอบร้องในใจอย่างโอดโอย เพราะลองคิดดูว่า หนุ่มอายุเยาว์ที่สวมใส่อาภรณ์อันสวยงามล้ำค่า แต่กลับมานั่งเคียงคู่อยู่กับขอทานชราที่คร่ำคร่าปุปะ และตั้งแต่ยามวิกาลจนกระทั่งรุ่งเช้า หากแม้นได้ถูกประสบพบเห็นเข้า จะมีเหตุอันใดไปแก้ตัวเล่า

ขณะที่ใจเต้นระทึกอย่างโครมครามอยู่นั้น พลันเห็นสตรีที่เดินนำหน้ายกนิ้วชี้มาทางที่ซึ่งตนนั่งอยู่ และใบหน้าคล้ายดั่งจะมีแววแห่งความปีติยินดีเสียด้วย

นี่ยิ่งเป็นเรื่องอันประหลาดพิสดารหนักหนา ตนและสตรีเหล่านั้นมิรู้จักมักคุ้นมาก่อนเลย เหตุไฉนสตรีผู้นั้นจึงชี้มาที่ตนได้ หรือว่ากำลังหัวร่อเยาะเย้ยต่อสภาพอันน่าขบขันของตนอย่างที่ตนมีความเกรงกลัวอยู่ แต่ดูท่าสตรีผู้นั้นคล้ายมิใช่จะมีเจตนาเยี่ยงนี้นี่นา

สตรีผู้นั้นสวมใส่อาภรณ์ชุดสีเขียวสดใส ทรงผมเกล้าสูงเต็มไปด้วยเครื่องประดับ หน้าตางดงามผุดผาดในยามฟ้าสางอันรำไรนี้ เมื่อเห็นแล้วคล้ายดั่งกับจะเป็นเทพธิดาในภาพวาด ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบบอกมิได้ที่ต้องมองดูอย่างเคลิบเคลิ้มเชื่องซึม

สตรีกลุ่มนั้นยิ่งเดินยิ่งใกล้เข้ามาทุกที โดยดูออกได้แน่ว่า พากันตรงมาหาชิงเจี๊ยบอย่างเด็ดขาด และสตรีอีกสี่คนทางด้านหลังนั้น คล้ายดั่งกับเป็นพวกคนใช้แต่ละคนต่างหามคานเกี้ยวมาคนละข้างด้วย

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งตกเข้าไปภายในหมู่เมฆอันมืดมัวจนงุนงงไปหมดสิ้น ยิ่งดูก็ยิ่งพิศวงสงสัย แต่ว่าสิ่งที่ยิ่งประหลาดมหัศจรรย์นั้น คือเมื่อเหล่าสตรีเดินมาถึงที่เบื้องหน้าสายตาแล้ว กลับปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ และคารวะต่อตนอย่างนอบน้อมเสียอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบถูกการหัวร่อและคารวะในครั้งนี้ ทำให้มือไม้เป็นพัลวันโดยมิทราบจะทำอย่างไร รีบตะลีตะลานลุกขึ้นยืนอ้าปากค้างอย่างงุนงงไป

หญิงรับใช้ทั้งสี่ทางด้านหลังของดรุณีน้อย ได้พากันคารวะต่อชิงเจี๊ยบอีก มิหนำซ้ำยังพากันคุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าของชายที่มีท่าคล้ายดั่งขอทานชราอีกด้วย จากนั้นจึงหามร่างของชายประหลาดวางไว้ภายในเกี้ยว ซึ่งชายประหลาดผู้นั้นเพียงแต่เผยอเปลือกตาขึ้นกวาดมองไปรอบกายเล็กน้อย ก็หลับตานอนต่อไปอีก ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างมึนงง เหม่อมองจ้องดูดรุณีน้อยผู้นั้น ซึ่งดรุณีน้อยกลับเปล่งรอยยิ้มอันผุดผาดบาดตายิ่งขึ้น ชิงเจี๊ยบจึงรีบคารวะจนจรดพื้นพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ย..."

แต่ชิงเจี๊ยบพอเปล่งเสียงได้สองคำ ก็อ้าปากค้างโดยว่ากล่าวต่อไปมิถูก ทั้งนี้เพราะตนมิทราบเลยว่า ดรุณีน้อยผู้นี้มีนามว่ากระไร มีความสำคัญเยี่ยงอย่างไรกับชายประหลาดนี้ แล้วเหตุไฉนหญิงรับใช้ทั้งสี่จึงพากันมาหามร่างชายประหลาดเข้าไปในเกี้ยว และยิ่งมิทราบว่า เหตุไฉนดรุณีน้อยผู้นี้จึงได้แย้มยิ้มกับตนเป็นอันดี

แต่ดรุณีน้อยผู้นั้น เมื่อเห็นท่าทีอันงงงวยของชิงเจี๊ยบเข้า กลับได้ส่งรอยยิ้มเป็นครั้งที่สามขึ้นอีก ขณะนั้นแสงทองได้เริ่มส่องฟ้าแล้ว ใบหน้าที่ซีดขาวตามปกติของชิงเจี๊ยบ กลับปรากฏรอยระเรื่อของโลหิตของความกระดากขึ้นแล้ว

หญิงรับใช้ทั้งสี่เมื่อได้ประคองร่างชายประหลาดยัดเข้าไปในเกี้ยวได้แล้ว ก็พากันหามคนละคานเดินกลับออกไปในทันที

ดรุณีน้อยกลอกตาอันหยาดเยิ้มแวววาวของนางไปตลบหนึ่ง พลันส่งเสียงอันสดใสไพเราะขึ้นว่า

"บิดาข้าพเจ้าได้รับการดูแลจากกงจื้อเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าต้องขอคารวะด้วยสำนึกในพระคุณเป็นที่ยิ่ง ในค่ำคืนวันนี้ ข้าพเจ้าได้ตระเตรียมสุราอาหารอันไร้ค่าอยู่ในเรือ รอน้อมรับกงจื้อที่จะไปให้เกียรติ เพื่อเป็นการแสดงน้ำใจไมตรีในครั้งนี้"

กล่าวจบก็คารวะอย่างนอบน้อมอีกครั้งหนึ่ง จึงได้หันร่างเดินจากไป

ชิงเจี๊ยบยิ่งงุนงงสงสัยหนักขึ้นไปอีก เพราะจะอย่างไรก็คาดคิดมิออกว่า ดรุณีน้อยที่ทรงความงามอันล้ำเลิศ มีบุคลิกอันสูงส่งสง่างาม แต่กลับมาเป็นบุตรีของชายชราที่มีสภาพดั่งกับขอทาน ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกงุนงงสงสัยว่า เหตุไฉนดรุณีน้อยผู้นี้ยังเชื้อเชิญให้ตนไปดื่มสุราในเรือของนางอีกด้วย และยังบอกว่าตนได้ดูแลต่อบิดาของนางเป็นอย่างดี หรือว่าชายชราท่าทางเป็นขอทานนี้จะเป็นบิดาของนางจริง และหากเมื่อชายประหลาดนี้เป็นบิดาของนางจริงแล้ว ตนไหนเลยจะเคยไปคุ้มครองดูแลต่อขอทานชราผู้นี้เล่า

มิหนำซ้ำ นางอาศัยอยู่ในเรือลำใดกันก็มิทราบ ภายในน่านน้ำแถบนี้ มีเรืออยู่มากมายก่ายกองนัก จะไปทราบได้อย่างไรว่าเป็นเรือลำใด แต่หากแม้นตนมีเจตนาจะไปตามคำนัดหมายจริง ย่อมมิอาจจะไปถามไถ่ได้ทีละลำละลำอย่างเด็ดขาด

ปัญหาทั้งปวงพากันพลุ่งขึ้นสู่สมองของชิงเจี๊ยบอย่างปั่นป่วนอลเวง จนต้องเอ่ยรำพึงขึ้นว่า

'ประสบการณ์อันประหลาด และแปลกพิสดารอย่างแน่แท้ทีเดียว ดรุณีผู้มีความงามอย่างน่าพิศวง และสูงส่งอย่างน่าประหลาดใจ แต่ก็มีความประหลาดพิสดารอย่างน่าครุ่นคิด ถูกต้องตรงกับคำพูดที่ฮ่วมจี่เซ้งกล่าวมาทีเดียว'

เมื่อคิดถึงตอนนี้ ก็ยกมือตบฉาดไปที่หน้าผาก และรีบกล่าวขึ้นว่า

"เราช่างเลอะเทอะเหลือเกิน ดูท่าฮ่วมจี่เซ้งคงต้องรู้จักต่อชายประหลาดท่าทางเป็นขอทานอย่างแน่นอนอยู่ วันนี้เมื่อกลับไปแล้วเราไปเค้นถามขึ้น ซึ่งทุกสิ่งก็เข้าใจได้แล้ว ไยจะต้องมายืนขบคิดให้ยุ่งยากมากความด้วยเล่า"

ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงสลัดปัญหานานาทั้งปวงออกไปจากห้วงความคิด จัดแจงเสื้อผ้าที่สวมใส่แล้วกลับไปยังเรือประจำของตน ที่ยังคงรอคอยอยู่ที่ริมตลิ่ง

แต่เมื่อเรือถึงใจกลางแม่น้ำแล้ว ชิงเจี๊ยบมองเห็นลำน้ำที่ไหลเป็นเกลียว ก็บังเกิดความครุ่นคิดอย่างยุ่งเหยิงอลเวงขึ้นอีก

สิบปีเต็ม ๆ ที่หมกตัวอยู่ภายในห้องศิลาอันหนาวเหน็บ ทำให้ชิงเจี๊ยบคุ้นเคยกับการเป็นอยู่อย่างสันโดษและแห้งแล้ง คุ้นเคยจนเป็นนิสัยว่า นอกจากการฝึกปรือพลังฝีมือแล้ว ก็มิเคยจะไปครุ่นคิดในเรื่องอันใดให้รกสมอง แต่ขณะนี้เพียงห่างจากห้องศิลามาได้สี่ห้าวันเท่านั้น ก็มีเรื่องราวมากมายหลายประการ สุมประดังให้ตนขบคิดอย่างหนักหน่วงเข้าแล้ว

และภาระที่บ่วยซัวมิ้งมอบให้กับตนมา ยิ่งเป็นสิ่งอันยากลำบากและซับซ้อนเหลือประมาณทีเดียว

อดีตแห่งความเจ็บช้ำคับแค้นของเมื่อสิบปีก่อนนั้น ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นยังมิเติบใหญ่เฉกเช่นขณะนี้ แต่ยังตราตรึงอยู่ในใจอย่างแนบแน่น โดยมิเคยจะลืมเลือนไปตามกาลเวลาแม้แต่น้อยเลย

กอปรกับตนในระยะนี้ ได้มีความรู้สึกถึงความกังวลที่หวานซึ้งปรากฏขึ้น ตนเคยได้ใช้กำลังและความคิดอย่างมากมาย ไปช่วยเอาสตรีสาวแซ่ปึงนั้นกลับมา ดวงตาที่สวยงามแต่เปี่ยมด้วยความโศกสลดรันทดของนาง ยังปรากฏขึ้นอย่างเด่นชัดในห้วงความคิด รอยยิ้มอันหวานหยาดเยิ้มของดรุณีน้อยที่ชายคาหออึ้งเฮาะเล้า

ต่างได้ทำให้อารมณ์สงบนิ่งของตนต้องบังเกิดความปั่นป่วนพลุ่งพล่าน

แม้กระทั่งจีหงส์ที่เป็นนางคณิกาบำเรอชาย มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะดูแคลนในอาชีพของนาง แต่ความอ่อนโยนนิ่มนวลรัญจวนใจของสาวใหญ่ ก็เป็นสิ่งที่ชิงเจี๊ยบมิเคยพานพบเลย แต่ต่างได้เสียดแทงอารมณ์อย่างรุนแรงจนปั่นป่วน มาตรแม้นว่าจะจำแนกมิออก ว่าเป็นความรักหรือว่าเป็นความใคร่ก็ตาม

เรือเทียบท่าแล้ว

สารถีรถม้ากำลังนั่งอยู่บนรถขดเป็นก้อนกลม และยกคอเสื้อตั้งขึ้นปิดหน้าไว้นั่งอย่างเซื่องซึมเหม่อลอยรอคอยชิงเจี๊ยบอยู่ ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบเกิดความสมเพชเวทนาในผู้ยากจนข้นแค้นของผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินขึ้นอีก

สารถีเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมาแล้ว รีบกระโดดลงจากรถด้วยความปลาบปลื้มปีติเปิดประตูรถและถามอย่างนอบน้อมว่า

"เล่าเอี้ย กลับบ้านกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ และเริ่มมีความคิดกระเจิดกระเจิงขึ้นว่า

'อันความปรารถนาของคนเรานั้น ช่างผิดแปลกแตกต่างกันอย่างมากมายเหลือเกิน สารถีผู้นี้เมื่อเห็นเราเข้าก็ตื่นเต้นยินดีอย่างสบใจ เพราะมันจะได้กลับไปนอนยังเตียงอันมิใคร่สุขสบายนักของมัน โดยมิจำเป็นจะต้องมากรำอยู่ภายในลมเย็นของยามอรุณเพื่อรอคอยเรา แต่ความปรารถนาของเราเล่า จวบจนกระทั่งบัดนี้เรายังมิทราบว่าความปรารถนาของเราคือสิ่งไร เพียงแต่ทราบว่าเป็นความปรารถนาอันรุนแรง ปรารถนาจะได้แต่สิ่งอันสวยงามสมบูรณ์ที่เพียบพร้อมทุกประการ

"แต่เราจะสามารถได้มาหรือไม่เล่า"

เมื่อคิดถึงตอนนี้เราก็ต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ พลางเดินเข้าไปในตัวรถ

ในประทุนรถนี้ ทั้งแคบเล็กและเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว ชิงเจี๊ยบมองดูอีกมุมหนึ่งของที่นั่ง ในขณะนี้จึงมีความมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่ง ที่จะได้เห็นสตรีอันเคยซุกอยู่ยังมุมนั้นจนเป็นก้อนกลมด้วยความหวาดกลัว มาปรากฏกายคู่เคียงอยู่กับตนภายในตัวรถอีกสักครั้งหนึ่ง

ดังนั้นจึงเร่งเร้าให้สารถีควบขับให้เร็วขึ้น ซึ่งความเป็นจริงแล้วชิงเจี๊ยบก็ทราบดีว่า จากท่าเรือนี้กลับบ้านมันเป็นระยะทางอันสั้น ๆ เท่านั้นเอง

ประตูอาคารร้านเพชรพลอยซัวบ้วยเพิ่งจะเปิดออก บรรดาลูกจ้างในร้านต่างกำลังทำหน้าที่เช็ดถูกันด้วยนัยน์ตาอันหรี่ปรืองัวเงีย

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับการทักทายปราศรัยที่นอบน้อมกุลีกุจอของพวกมัน เดิน

ตรงกลับเข้าไปภายในห้องของสตรีนางนั้นทันที

ซิงเจี๊ยบมิได้เคาะประตูบอกก่อนเลย การมีชีวิตอย่างโดดเดี่ยวลำพังภายในห้องศิลาเป็นเวลาเนิ่นนานปีนี้ ทำให้ซิงเจี๊ยบจึงมิได้แยแสสนใจและระมัดระวังในมารยาทของผู้ศิวิไลซ์เลย มาตรแม้นจะเคยเขียนอ่านตำรับตำรา ที่แต่งขึ้นด้วยนักปราชญ์ที่อันทรงภูมิ แต่ยามใดที่กระทำขึ้นแล้ว มักจะเลือนลืมไปจนหมดสิ้นเสมอมิหนำซ้ำ ยังกระทำไปตามอารมณ์ได้คิดไว้เสมอ โดยมิคำนึงถึงสิ่งใด ๆ เลย

สตรีน้อยนางนั้นนั่งเอนกายอยู่บนเตียง เมื่อเห็นซิงเจี๊ยบเข้ามาแล้ว รีบลุกขึ้นนั่งตัวตรงด้วยความตื่นเต้นยินดี อ้าปากคิดจะร้องเรียก แต่แล้วในพริบตานั้นนางจึงรู้สึกว่าเสียกิริยาไปมาก จึงรีบเอนกายกลับด้วยหน้าอันแดงระเรื่อ

ซิงเจี๊ยบรู้สึกหวานชื่นอยู่ในใจอย่างเร้นลับ อมยิ้มจนหน้าระรื่นและถามเสียงอ่อนโยนไปว่า

"โกวเนี้ย อยู่ในที่นี้รู้สึกเป็นสุขสบายดีกระมัง ?"

ขนตาอันงอนยาวของดรุณีน้อยได้เผยอขึ้น ดวงตาอันแวววาวสดใสนั้น ลดน้อยความเศร้าสลดหม่นหมองกังวลไปมากมายก่ายกอง แต่สิ่งที่บังเกิดขึ้นแทน คือประกายแห่งความยุ่งเหยิงซับซ้อนอย่างอลเวง

นางกล่าวอย่างเอียงอายขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ปึง..."

ซิงเจี๊ยบรีบกล่าวรับขึ้นทันทีว่า

"ปึงโกวเนี้ย"

และในใจของซิงเจี๊ยบพลันมีความรู้สึกอันสงบราบเรียบขึ้น อย่างดื่มด่ำซาบซึ้งเมื่อเห็นดรุณีน้อยนางนี้แล้ว ในห้วงแห่งความรู้สึก คล้ายดั่งว่าได้ประสบพบกับสิ่งที่ตนหวังพึ่งพิงอาศัยได้แล้ว โดยมิต้องไปหม่นหมองกังวลถึงความโดดเดี่ยวเดียวดายอย่างอ้างว้างอีก

ดรุณีน้อยนางนั้นก้มหน้าด้วยความเอียงอาย เพราะอันดรุณีที่เป็นสาวบริสุทธิ์ยังมิเคยแต่งงาน มาบอกเล่าแซ่ของตนต่อบุรุษแปลกหน้าเช่นนั้น มันเป็นความหมายที่ลึกล้ำอย่างยิ่งนักทีเดียว ซึ่งแสดงอย่างชัดเจนว่า ในห้วงแห่งความคิดของดรุณีผู้นั้น อย่างน้อยต้องมีความปรารถนาดี และสนใจในตัวของบุรุษผู้นี้อย่างลึกซึ้งหนักแน่นอยู่

บรรดาบุรุษทั้งหลายที่นางเคยประสบพบมาแต่น้อยจวบใหญ่ หากมิใช่เป็นชาวบ้านอันหยาบกร้าน ก็คือพวกโจรอันสามหาว และกิมอีผู้มีลับลมคมในเจ้าเล่ห์

เจ้ากลอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ซิงเจี๊ยบผู้มีบุคลิกอันเปิดเผยสง่างาม รอยยิ้มอันอ่อน-โยนน่าประทับใจ ทำให้ประตูดวงใจที่ปิดอย่างสนิทแน่นของดรุณีน้อยได้เริ่มเปิดออกอย่างแช่มช้าแล้ว

มาตรแม้นนางจะมิเข้าใจในตัวซิงเจี๊ยบนัก ซึ่งหากกล่าวอย่างเข้มงวดแล้ว ก็มิได้รู้จักมักคุ้นในตัวซิงเจี๊ยบเลยแม้แต่น้อยนิด แต่อันความรู้สึกของคนเรานั้นช่างเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างยิ่งนัก มีบ่อยครั้งเหลือเกินที่มีความรู้สึกอย่างลึกซึ้งหนัก-แน่น ต่อบุคคลที่เพิ่งจะรู้จักมักคุ้น ยิ่งไปเสียกว่าผู้ที่เคยอยู่ร่วมเรียงเคียงกันเป็นเวลาเนิ่นนานปีเสียอีก โดยเฉพาะความรู้สึกของบุรุษสตรี ยิ่งมักจะมีอาการเฉกเช่นนี้เสมอมา

ซิงเจี๊ยบย่อมมิเข้าใจในความรู้สึกที่กำลังปั่นป่วนของนางกำลังเป็นเช่นนั้น ในห้วงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อปุถุชนธรรมดาสามัญนั้น ซิงเจี๊ยบรู้น้อยนิดเหลือเกิน มิเฉกเช่นตามความเข้าใจในตนเอง ว่ารู้ซึ้งจนถึงแก่นแล้ว

ทั้งสองที่อยู่ภายในห้อง ต่างมิได้เปล่งเสียงว่ากล่าว แต่บรรยากาศในยามนี้กลับเปี่ยมด้วยความอ่อนโยนซาบซึ้งน่าอบอุ่น มีแต่ความปลาบปลื้มยินดีในห้วงแห่งความคิดของคนทั้งสอง ซึ่งไยจะต้องใช้วาจามาเป็นคำแสดงแทนเล่า

ซิงเจี๊ยบยืนอย่างเลื่อนลอย เพื่อหาหัวข้อขึ้นสนทนา ครั้นแล้วจึงถามขึ้นอีกว่า

"โกวเนี้ย อยู่ที่นี่มีความสุขสบายดีกระมัง ?"

ดรุณีน้อยนางนั้นส่ายหน้าช้า ๆ พลางตอบเสียงเบา ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าเงียบเหงาเหลือเกิน ไม่มีงานที่จะทำ และมิกล้าจะปรากฏตัวออกไปอีกด้วย"

นางกับซิงเจี๊ยบนั้นในขณะนี้ คล้ายดั่งกับมีความเข้าใจในกันและกันอย่างลึกซึ้งยิ่งนัก จึงได้เปิดเผยความรู้สึกที่มีอยู่ของนางออกไปจนหมดสิ้น

ซิงเจี๊ยบผงกศีรษะหงึกหงัก โดยมิรู้สึกว่าวาจาที่นางกล่าวมานี้ หากกับบุรุษที่มิเคยรู้จักมักคุ้นกันแล้ว ก็ออกจะเป็นวาจาอันเปิดเผยตรงเกินไปอยู่บ้าง หลังจากครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวอย่างจริงจังขึ้นว่า

"โกวเนี้ยคงต้องมีความในใจอันมากมายอย่างยิ่งอยู่ ข้าพเจ้ามิทราบว่าโกวเนี้ยจะสามารถเปิดเผยบอกเล่าให้ข้าพเจ้าได้ทราบบ้างสักเล็กน้อยหรือไม่ ?"

พลางทอดถอนหายใจยาว ๆ และกล่าวอย่างตื้นตันขึ้นว่า

"มิหนำซ้ำ ข้าพเจ้ายังทราบว่า โกวเนี้ยคงต้องมีเรื่องราวอันน่าสลดรันทดใจ

อย่างมากมายยิ่งนัก ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ข้าพเจ้าก็เป็นเฉกเช่นกับโกวเนี้ยไม่ผิดเพี้ยน อดีตที่ผ่านไป มักจะสร้างความอัดอั้นตันใจและกลัดกลุ้มหม่นหมองให้กับข้าพเจ้าบ่อยครั้งเหลือเกิน"

ดรุณีน้อยนางนั้นร่ำไห้สะอึกสะอื้นขึ้นแล้ว ความเจ็บช้ำที่ได้รับเป็นเวลาเนิ่น-นานวันที่อัดแน่นอยู่ในดวงใจน้อย ๆ มิอาจจะเล่าระบายให้กับผู้ใดฟังได้เลย แต่ขณะนี้ก็มีบุคคลที่ควรจะได้เล่าสู่ให้ฟัง ระบายความคับแค้นให้ได้ทราบด้วยแล้ว นางจึงสะอึกสะอื้นพลางเล่าประสบการณ์ความเป็นมาของตนไปพลาง เมื่อนางกล่าวถึง 'บิดา' ปึงเล่าซือ เมื่อนางกล่าวถึงอีกอ เมื่อนางกล่าวถึงความอ้างว้างว้าเหว่ ที่เป็นกำพร้าอย่างเดียวดาย เมื่อกล่าวถึงความที่ถูกรังแกย่ำยี...

ชิงเจี๊ยบแสดงอย่างเปิดเผยให้เห็นถึงความตื้นตันและเห็นใจอย่างสุดซึ้ง นั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อ จนหูทั้งสองตั้งชัน ยามเมื่อได้ยินถึงนามกิมอีแล้ว ในใจก็บัง-เกิดความพลุ่งพล่านเดือดดาลขึ้นอย่างมิทราบต้นสายปลายเหตุ และบังเกิดความคั่งแค้นอาฆาตขึ้นอย่างมิรู้เหนือรู้ใต้ จนกระทั่งกลายเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้ากันเสียด้วย

แต่ชิงเจี๊ยบยังต้องปลอบโยนนางอย่างนุ่มนวลซาบซึ้ง กุมมืออันผุดผาดขาวสะอาดของนาง ซึ่งนางก็โอนอ่อนผ่อนตามให้ชิงเจี๊ยบกุมเอาไว้ ในใจของแต่ละคนต่างมีความรู้สึกว่า เป็นเหตุการณ์อันธรรมดาที่สมควรอย่างยิ่ง โดยมิต้องฝืนใจไปยินยอม และมิได้มีความอับอายใจเกิดขึ้นด้วย

ชิงเจี๊ยบเมื่อออกจากห้องของนางไปนั้น ดวงใจมิได้อ้างว้างว้าเหว่อีกแล้ว ในใจของยามนั้นได้มีไมตรีอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของดรุณีน้อยผู้นั้นเข้าอัดไว้จนเปี่ยมล้น คนอ้างว้างว้าเหว่ทั้งสองนับแต่นี้ต่อไป ได้ซึมซาบในความว้าเหว่ของแต่ละฝ่าย ซึ่งมันช่างเป็นเรื่องอันสวยงามซาบซึ้งน่าอบอุ่นเพียงไรกัน

ชิงเจี๊ยบเดินครางหงุงหงิงไปว่า

"ปึงเซี่ยวคุน ปึงเซี่ยวคุน..."

ชิงเจี๊ยบหัวร่อแล้วอย่างปลาบปลื้มสดชื่น เพียงสามคำที่พร่ำบ่นออกไปนี้ สำ-หรับตัวชิงเจี๊ยบแล้ว มันมิเพียงแต่จะเป็นสามคำเท่านั้น เพราะมันคล้ายดั่งได้แฝงไว้ด้วยความหมายอันไพศาล สุดจะใช้วาจาเข้าเสกสรรพรรณนาได้

อันความรู้สึกที่อบอุ่นซาบซึ้งและหอมกรุ่นยวนใจนี้ ได้ยึดครองดวงใจของชิงเจี๊ยบไว้จนหมดสิ้น แต่ทว่าปัญหาประการอื่นได้พากันเสนอหน้ามาให้เห็นอีกแล้ว

เพราะเรื่องราวมากมายหลายประการ ต่างต้องให้ตนไปกระทำด้วยมือ และ

สิ่งที่เร่งร้อนรีบด่วนอันควรจะกระทำเป็นขั้นแรก นั่นคือชายชราท่าทางเป็นกระยาจกและดรุณีน้อยในชุดเขียว ที่เคยส่งรอยยิ้มให้กับตนทางหน้าหออึ้งเฮาะเล้า พร้อมทั้งคำนัดหมายที่นางว่าไว้ด้วย

ซิงเจี๊ยบได้ถูกเรื่องราวนี้สะกิดความสนใจจนปรากฏขึ้นอย่างมากมาย นอก-จากความอยากรู้อยากเห็นด้วยพิศวงสงสัยแล้ว ยังมีอีกประการหนึ่งที่ควรจะเรียกว่าปรารถนาอย่างร้อนรน ดังนั้นจึงตกลงใจอย่างแน่นอนว่า ต้องไปให้ได้ตามกำหนดนัด เมื่อหวนคิดถึงปึงเซี่ยวคุน ก็รีบกล่าวแก้ตัวให้กับตนเองขึ้นทันทีว่า

'สาเหตุที่เราไปตามกำหนดนัดหมาย เป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็นให้หมดสงสัยใจเท่านั้นเองดอก อันความงามและรอยยิ้มที่ผุดผาดของดรุณีน้อยนางนั้น ไม่มีความสำคัญกับเราอีกแล้ว เพราะความรู้สึกนึกคิดของเราทั้งสิ้น ต่างถูกยึดครองไว้จนมิอาจจะแบ่งสันปันส่วนให้กับผู้อื่นอีกแล้ว'

นี่เป็นความรู้สึกของผู้ที่ตกเข้าไปภายในบ่วงรัก แต่ปัญหาอันสำคัญก็มีอยู่ว่าจะสามารถรักษาความคิดนี้ได้นานเท่าใดต่างหาก

สั่งให้คนรับใช้เตรียมรถม้า เพื่อจะไปหาเกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วมจี่เซ้งถามไถ่ถึงความสำคัญของขอทานชรา และดรุณีน้อยผู้นั้น แน่นอน เพราะจะต้องไปถามถึงเรือ ที่ดรุณีน้อยอาศัยใช้เป็นบ้าน ว่าจะมีสัญลักษณ์อันพิเศษพิสดารอย่าง-ไรบ้างอีกด้วย

บทที่ 7

เผชิญจอมพิษร้าย

ซิงเจี๊ยบพอย่างก้าวออกจากประตูร้าน พลันมีม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมาหยุดที่หน้าประตูทันที บนหลังม้ามีผู้หนึ่งกระโดดลงอย่างรวดเร็ว มันผู้นี้คือเกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วมจี่เซ้ง ที่ซิงเจี๊ยบกำลังจะไปหานั่นเอง

ฮ่วมจี่เซ้งเมื่อเห็นซิงเจี๊ยบเดินอย่างสง่าออกมาจากร้าน 'คล้ายดั่งมิได้มีเรื่องอย่างไรเกิดขึ้น จึงกล่าวอย่างปีติยินดีว่า

"ซิงเฮียกลับมาแล้วหรือ ? ประเสริฐแท้"

ซิงเจี๊ยบชะงักงันไปเล็กน้อย ครุ่นคิดในใจว่า

'เราย่อมต้องกลับมาแน่นอน คำพูดของมันนี้ เหตุไฉนจึงถามอย่างแปลกพิกลขึ้นเล่า ?'

ฮ่วมจี่เซ้งคว้าแขนซิงเจี๊ยบ ลากกลับเข้าไปในร้านอย่างรวดเร็ว เดินพลางถามพลางขึ้นว่า

"เจ้ากิมเจ่กพ้งผู้นั้น ได้ว่ากล่าวอย่างไรกับซิงเฮียมาบ้างหรือไม่ ?"

ซิงเจี๊ยบตะลึงงันไปอีกครั้งหนึ่ง รำพึงขึ้นว่า

'กิมเจ่กพ้ง ? เป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไรกันอีกเล่า ?'

แต่แล้วก็เข้าใจได้ในทันทีว่า คงเป็นชายชราท่าทางดั่งราวกระยาจกอันประ-หลาดผู้นั้นเป็นแน่

ดังนั้น จึงตอบไปว่า

"มิได้ว่ากล่าวอย่างไรดอก เพียงแต่ว่า..."

ขณะนั้น โฮ้วยี่ที่ชิงเจี๊ยบยังมิทราบประวัติความเป็นมาเลย กำลังนั่งประจำอยู่บนโต๊ะผู้จัดการ เมื่อได้ยินเกาทัณฑ์ทองเทพยดาเอ่ยนามกิมเจ่กพ้งขึ้นสีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปทันที คล้ายดั่งกับว่าคำว่ากิมเจ่กพ้งนี้ทำให้บังเกิดความตื่นตระหนกและงงงันอย่างยิ่งอยู่ แม้กระทั่งยังมีความหวาดกลัวตามติดเข้าจู่โจมอีกด้วย

โฮ้วยี่ลุกขึ้นยืนโดยคิดจะเดินออกมาจากโต๊ะ แต่หลังจากครุ่นคิดเล็กน้อยเหลือบมองดูฮ่วมจี่เซ้งไปแว่บหนึ่งแล้ว จึงกลับนั่งลงไปใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ฮ่วมจี่เซ้งย่อมไม่ไปสังเกตถึงเรื่องราวเหล่านี้ เมื่อได้ยินชิงเจี๊ยบกล่าวเช่นนั้นว่าไม่มีเรื่องอันใด สีหน้าจึงคลายลงอย่างมากมาย คล้ายดั่งจะพึงพอใจตื่นเต้นยินดีแต่ก็คล้ายดั่งจะผิดพลาดหวัง แต่ชิงเจี๊ยบกลับกล่าวสืบต่อขึ้นทันทีว่า

"แต่ทว่า..."

ดังนั้นจึงถามสวนขึ้นอย่างรวดเร็วไปว่า

"แต่ทว่า อย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า...มันมีบุตรีอยู่ผู้หนึ่ง กลับนัดหมายให้ข้าพเจ้าในค่ำคืนวันนี้ไปพบปะกับมันที่เรือ ?"

ฮ่วมจี่เซ้งปรากฏแววตื่นเต้นอย่างพิศวงสงสัยขึ้นทันที รีบถามอย่างร้อนรนไปว่า

"จริงหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

"ข้าพเจ้าไยจะกล้าหลอกลวงต่อท่านเล่า ?"

ฮ่วมจี่เซ้งรีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่มีเจตนาเช่นนั้น เพียงแต่เรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างพิสดารน่าระแวงมาก ชิงเฮียมิทราบความสำคัญของคนผู้นี้ ในใจจึงราบเรียบเป็นปกติ แต่ข้าพเจ้ากลับมีความวิตกกังวลแทนชิงเฮียอย่างมากมายนักต่างหาก"

ทั้งสองเดินพลางคุยพลาง จนกระทั่งเข้าไปในช่วงหลังของอาคารที่เป็นห้องโถงใหญ่ ฮ่วมจี่เซ้งมิรอให้ชิงเจี๊ยบได้เอ่ยปากว่ากล่าว ก็รีบกล่าวขึ้นอย่างลุกลนว่า

"ในเวลาสามวันนี้ ภายในเมืองบู๊ฮั่นช่างมีเรื่องราวอันพิสดารปรากฏขึ้นซับซ้อนเหลือเกิน ทำให้ข้าพเจ้างงงันเลอะเลือนจนปั่นป่วนไปหมดสิ้นแล้ว"

ชิงเจี๊ยบความจริงก็คาดหมายว่า กิมเจ่กพ้งและธิดาของมัน ย่อมมิใช่เป็นสามัญชนคนธรรมดาอย่างแน่นอน ที่จะติดตามตัวเกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วม-

จี่เซ้ง ก็เพื่อจะสืบสาวให้ได้ความถึงความสำคัญของคนทั้งสองด้วย ขณะนี้เมื่อได้ยินฮ่วมจี่เซ้งกล่าวเช่นนี้ จึงเป็นที่ประจักษ์ต่อความคาดเดาของตนว่าถูกต้องอย่างแม่นยำแล้ว

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะมีประสบการณ์อันน้อยนิด แต่ก็เป็นผู้มีภูมิปฏิภาณอันสูงล้ำ มีไหวพริบอย่างชาญฉลาด เมื่อเห็นฮ่วมจี่เซ้งเป็นเช่นนี้ จึงทราบอย่างแน่ใจว่า แม้นตนมิเค้นถามไป ฮ่วมจี่เซ้งย่อมต้องเล่าถึงประวัติความเป็นมาของบุคคลผู้นี้ให้ตนทราบอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงกลับเสแสร้งแกล้งทำเป็นเฉื่อยเฉยปราศจากความกระตือรือร้น

ก็เป็นจริงอย่างที่คาดคิด พอเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ฮ่วมจี่เซ้งได้รีบกล่าวอย่างอดรนทนมิได้ว่า

"ชิงเฮีย ท่านทราบหรือไม่ว่า ผู้ที่ท่านประสบเมื่อค่ำคืนนี้เป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบคิดพลางสั่นศีรษะ และตอบว่า

"ข้าพเจ้าย่อมมิทราบดอก"

ฮ่วมจี่เซ้งถอนใจเฮือกใหญ่ พลางกล่าวว่า

"ชิงเฮียหากแม้นได้ทราบ ในขณะนี้เข้าใจว่าคงจะไม่มีความโปร่งโล่งอารมณ์ถึงปานนี้ดอก"

พลางกระแทกกายนั่งลงบนเก้าอี้พนักสูง กล่าวสืบต่อไปว่า

"ทะแรกข้าพเจ้ายังมิเชื่อว่า คนผู้นี้จะเป็นกิมเจ่กพ้งจริง แต่ภายหลังเมื่อขบคิดอย่างละเอียดสุขุม นอกจากมันยังจะเป็นผู้ใดใครได้เล่า ชิงเฮียมิใช่เป็นคนชาวบู๊ลิ้ม อายุก็ยังเยาว์วัย ย่อมมิรู้จักมักคุ้นกับคนผู้นี้อย่างแน่นอน แต่ข้าพเจ้าคลุกคลีในวงพวกนักเลงเป็นเวลากว่ายี่สิบสามสิบปีแล้ว เคยได้ยินการร่ำลือถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของคนผู้นี้มิทราบเป็นจำนวนกี่ครั้งแล้ว ดังนั้นเอง พอข้าพเจ้าได้เห็นมันเข้าก็จำได้ และแน่ใจทันที"

ชิงเจี๊ยบเห็นมันยังไม่กล่าวเข้าสู่เนื้อความ โดยบอกเล่าถึงประวัติความเป็นมาและความสำคัญของบุคคลผู้นั้น จึงต้องถามขึ้นอย่างอดรนทนมิได้ว่า

"แล้วคนผู้นั้น มันเป็นใครกันแน่เล่า ?"

ฮ่วมจี่เซ้งยังคงทอดถอนหายใจ จึงกล่าวว่า

"เมื่อยี่สิบปีก่อนนั้น ในวงพวกนักเลงมีวลีที่กล่าวว่า 'ประสบพบสองกุนชุลมุนมิรู้จบ' ซึ่งเป็นที่มั่นใจได้เลยว่า หากประสบพบกับสองคนนี้แล้ว จะต้อง

เกิดการชุลมุนวุ่นวายอย่างไม่มีวันจบวันสิ้น ในวงพวกนักเลงต่างใช้วลีประโยคนี้เป็นคำสาบานอันร้ายแรง ซึ่งแสดงว่าต่างไม่ยินยอมจะประสบพบกับสองกุน (คนที่ได้รับการยกย่องสูงเรียกกันว่ากุน) อันคนทั้งสอง หนึ่งคือชิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้า-สัตตฝีมือ) บ่วยซัวมิ้ง ส่วนอีกผู้หนึ่งก็คือจอมพิษ (ตั๊กกุน) กิมเจ่กพ้ง ทั้งสองคนนั้นหนึ่งมีชื่อเลื่องลือไปทั้งแผ่นดิน ในสัตตวิชาที่เก่งกล้าสามารถ อีกหนึ่งนั้นมีพิษร้ายที่สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดิน จนบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างยิ่ง ตลอดร่างของกิมเจ่กพ้งตั้งแต่เส้นผมจรดปลายเท้า เต็มไปด้วยพิษร้ายอย่างยิ่งยวด หากสัมผัสแม้แต่เล็กน้อย ภายในเวลาสิบสองชั่วยามต้องตายอย่างแน่นอนเด็ดขาด มิหนำซ้ำทั่วทั้งแผ่นดินนี้ ยังไม่มียาพอจะขจัดปัดเป่า นอกจากยาประจำตัวของมันเท่านั้น ในวงพวกนักเลงหากแม้นเอ่ยนามขึ้นถึงจอมพิษ (ตั๊กกุน) ขึ้นแล้ว ต่างคล้ายดั่งได้เอ่ยถึงมหาวาตภัยอันร้ายแรงทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบร้องอ้อในลำคอ และขบคิดเค้นความทรงจำอย่างรวดเร็ว แต่บ่วยซัว-มิ้งกลับมิเคยเอ่ยนามผู้นี้ให้กับชิงเจี๊ยบฟังมาก่อนเลย ดังนั้นจึงอดมิได้ต้องมีสีหน้างุนงงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

ฮ่วมจี่เซ้งมองดูชิงเจี๊ยบแว่บหนึ่ง จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"บุคคลผู้นี้และเทพเจ้าสัตตฝีมือ หนึ่งผู้ใต้ หนึ่งอยู่เหนือ ความจริงมิเคยจะรังควานตอแยแก่กันเลย แต่มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด เทพเจ้าสัตตฝีมือกลับตะเกียกตะกายไปจนถึงทิศเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียง ติดตามควานหาบุคคลผู้นี้อย่างร้อนรน เพื่อจะพิสูจน์ให้รู้แน่ว่าผู้ใดใครเก่งกล้าสามารถกว่า จึงบังอาจมามีชื่อเคียงคู่อยู่กับตนได้ สภาพความเป็นไปรายละเอียดนี้ ในวงพวกนักเลงพากันร่ำลือต่าง ๆ นานา โดยจับเค้าความจริงมิได้เลย และผู้ใดก็มิได้ทราบความเป็นไปอันแท้จริงอีกด้วย แต่นับแต่นั้นต่อมา จอมพิษก็ได้สาบสูญร่องรอยไปจากวงพวกนักเลงมิเคยจะปรากฏเงาออกมาให้ผู้อื่นเห็นอีกต่อไป

"อันเรื่องที่ร่ำลือกระพือทั่วไปในวงพวกนักเลงของแผ่นดิน อย่างรวดเร็วยิ่งกว่าไฟลามป่า ต่างตื่นเต้นดีใจกันเป็นขนานใหญ่ ยังมีบางคนที่ได้สร้างวลีให้ท่องต่อตามกันขึ้นว่า 'สัตตวิชาฆ่าจอมพิษ สันติสถิตทั่วทุกแห่งหน' "

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็หันมาฝืนหัวร่อให้กับชิงเจี๊ยบอย่างแร้นแค้น แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"อันเทพเจ้าสัตตฝีมือผู้นี้ ความจริงก็เป็นบุคคลที่ผู้ใดใครประสบพบเข้าแล้วจะต้องหัวสมองพองโตอย่างยิ่ง เพราะมิทราบจะกระทำอย่างไรได้ แต่ทว่าทุกคนใน

ทุกแห่งหนของแผ่นดิน ยังยินยอมที่จะให้เทพเจ้าสัตตฝีมือกำจัดเจ้าจอมพิษนี้ให้พ้นไปจากแผ่นดิน

"ซึ่งซิงเฮียก็พอจะคาดหมายได้ถึงแล้วว่า พิษร้ายของจอมพิษผู้นี้ ชั่วช้าสาร-เลวจนทุกคนในพิภพเกรงกลัวอยู่ปานใด"

ซิงเจี๊ยบรู้สึกสนใจเป็นอย่างยิ่ง รีบถามไปว่า

"แล้วภายหลังเล่า ?"

ฮ่วมจี่เซ้งกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ภายหลังจากการเผชิญกันที่หุบเขาโง้วฮั่วซัวแล้วก็มีข่าวระบาดว่า เทพเจ้าสัตต-ฝีมือได้เสียชีวิตไปแล้ว เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงพลอยสาบสูญร่องรอย ในวงพวกนักเลงต่างมีความปีติยินดีกันในข่าวนี้เป็นเอิกเกริก เพราะเข้าใจว่า จะต้องได้รับความสงบสันติอย่างแท้จริงแล้ว ซึ่งความเป็นจริง ในวงพวกนักเลงทุกแห่งหน ก็ได้สงบสันติเป็นเวลาหลายปีอยู่ แต่หาคาดไม่ว่าบรรดาผู้ที่สาบสูญร่องรอยไปในวงพวกนักเลงเป็นเวลาเนิ่นนานปี แม้กระทั่งจอมมารร้ายที่ร่ำลือว่ามิได้มีชีวิตอยู่แล้ว ยังมาปรากฏตัวขึ้นในบู๊ฮั้นจนครบถ้วนอีกด้วย"

กล่าวพลางก็ขมวดคิ้วนิ่วหน้าอย่างวิตกกังวล และกล่าวสืบต่อไปว่า

"สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้ามิเข้าใจเลยก็คือ เหตุไฉนเจ้ามารร้ายผู้นี้ จึงมีความสนใจไยดีต่อซิงเฮียเป็นพิเศษ มิหนำซ้ำ อันเจ้าจอมมารร้ายผู้นี้ มาตรแม้นจะมีการกระ-ทำอันพิกลพิสดาร แต่มิเคยจะเล่าลือว่า ปรากฏตัวในเครื่องแบบเยี่ยงอย่างกระยาจก หากแม้นมิใช่เพราะข้าพเจ้าได้เห็นมือทั้งสอง ที่มีผิวผิดปกติจากสามัญชนของมันแล้ว ก็จะไม่มีทางคาดเดาได้ว่าเป็นตัวมันเลย ในค่ำคืนวันนี้ หากแม้นซิงเฮียจะไปตามกำหนดนัดจริง ก็ควรจะใช้ความขบคิดให้สุขุมรอบคอบด้วย"

ซิงเจี๊ยบครุ่นคิดเป็นเวลาชั่วครู่ พลันถามขึ้นว่า

"บุตรีของจอมพิษ (ตั๊กกุน) นั้น เห็นมีอายุเยาว์วัยอย่างยิ่ง มิทราบว่าเป็นบุตรีในสายเลือดของมันหรือไม่ ?"

ฮ่วมจี่เซ้งเมื่อได้ยินซิงเจี๊ยบถามถึงเรื่องของดรุณีผู้นั้น จึงลอบกล่าวในใจว่า

'เจ้าคนผู้นี้ ช่างเป็นกงจื๊อที่มัวเมาในสรานารี จนมิรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำแล้ว พอประสบพบกับเรื่องนี้เข้า ยังคิดมัวเมาลุ่มหลงในบุตรีของมันเข้าแล้ว'

แต่แล้วก็รีบหวนคิดขึ้นว่า

'เมื่อกาลครั้งก่อน เรายังมิเคยได้รับทราบเลยว่าจอมมารร้ายผู้นี้จะมีบุตรีอยู่ด้วย โอ...อ้อ คิดขึ้นแล้ว ในขณะนั้นบุตรีมันยังมีอายุเยาว์วัยมาก ดังนั้นในวง

พวกนักเลงย่อมไม่มีผู้ทราบว่า มันยังมีบุตรีอยู่อีกคนหนึ่งดอก'

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดูชิงเจี๊ยบที่กำลังรอคอยคำตอบตนอย่างเยือกเย็นเช่นนั้น จึงตอบไปว่า

"สำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้ากลับมิใคร่ทราบละเอียดนัก

"แต่ทว่า ในความเห็นของข้าพเจ้า ในค่ำคืนวันนี้ชิงเฮียอย่าได้ไปตามคำนัดหมายจะประเสริฐกว่า"

ฮ่วมจี่เซ้งยังคงห้ามปรามด้วยปรารถนาดีอีก

ชิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อันจอมพิษในเมื่อเป็นบุคคลเฉกเช่นนี้ เรือที่อาศัยอยู่คงจะต้องมีสัญลักษณ์อันพิเศษไปกว่าธรรมดาแน่ ฮ่วมเฮียทราบบ้างหรือไม่ ?'

ฮ่วมจี่เซ้งย่อมทราบเป็นอันดี ถึงคำถามที่ชิงเจี๊ยบกล่าวมานี้ เป็นคำตอบอย่างมั่นคงว่า ต้องไปตามคำนัดอย่างแน่นอน จึงครุ่นคิดในใจว่า

'เราและคนผู้นี้ จะอย่างไรก็ปราศจากไมตรีอันลึกซึ้งหนักแน่น ในเมื่อมันปรารถนาจะไปหาความยุ่งยากอย่างยืนกรานแล้ว เหตุไรเราจะต้องเข้าขัดขวางอย่างแข็งขันด้วยเล่า อันกงจื้อที่มีนิสัยสำรวยกรุ้มกริ่ม หากมิได้รับการสั่งสอนอย่างเจ็บปวดจริง ๆ สักครั้งแล้ว มิว่าผู้ใดจะห้ามปรามคงมิยอมเชื่อฟังดอก'

ฮ่วมจี่เซ้งมาตรแม้นจะคร่ำในวงพวกนักเลงจนโชกโชน แต่มันจะอย่างไรย่อมคาดคิดมิออกว่า หนุ่มน้อยรูปงามท่าทางสำรวย อันมีสมบัติพัสถานอย่างมากมายผู้นี้ จะกลับเป็นยอดฝีมือชั้นสูงสุด เปี่ยมด้วยอัจฉริยะแห่งยุคไปได้

ดังนั้น มันจึงกล่าวอย่างมิได้กังวลอย่างไรอีกแล้วว่า

"บนเรือจะมีสัญลักษณ์อย่างไรนั้น ข้าพเจ้ากลับมิทราบ แต่เท่าที่คำร่ำลือซึ่งระบาดอยู่ว่า บรรดาสถานที่ซึ่งจอมพิษอาศัยอยู่ ภาชนะของใช้ต่างเป็นสีเขียวสดทั้งสิ้น จึงคิดว่าเรือประจำของมัน คงจะต้องเป็นสีเขียวเช่นกัน ชิงเฮียคงหาได้ไม่ยากนักดอก"

ชิงเจี๊ยบเห็นปัญหาที่ตนจะถามไถ่ ต่างได้รับคำตอบอย่างชัดแจ้งทุกกระบวนความแล้ว จึงได้หันเหเปลี่ยนเรื่องอื่น ๆ มาพูดคุยกัน โดยมิได้กล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับจอมพิษกิมเจ่กพังอีกเลย

คนทั้งสองต่างมีความคิดไปคนละประการ คำพูดที่โอภาปราศรัย จึงมิใคร่จะเอออวยกันอย่างสนิทสนมนัก ฮ่วมจี่เซ้งเมื่อได้นั่งอยู่อีกครู่หนึ่งแล้วก็รู้สึกไร้รสชาติหาความสนุกมิได้ จึงลุกขึ้นอำลาจากไป

ชิงเจี๊ยบสังวรถึงฐานะของตนในปัจจุบัน จึงมิปรารถนาจะไปขัดใจกับฮ่วมจี่-เซ้ง หลังจากอ้อนวอนขอร้องให้พูดคุยต่อกันอีกสองสามคำแล้ว จึงได้ออกไปส่งถึงหน้าประตูร้าน

ครั้นแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงยืนเหม่อมองดูบรรดาผู้คนที่สัญจรไปมาตามถนนจนแออัด ด้วยจิตใจอันเงียบเหงาเวิ้งว้าง ในใจคำนึงถึงคนประดานี้ จะมีสักกี่คนที่มิได้วิ่งเต้นกันไปมาด้วยหวังเกียรติยศเงินทองเล่า จึงต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ อย่างสะทกสะท้อนใจ หันร่างเดินกลับเข้าภายในอีกครั้ง

โฮ้วยี่ที่นั่งประจำอยู่โต๊ะผู้จัดการ รีบลุกขึ้นออกมารับหน้า น้อมตัวกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"เสียวเอี้ย ข้าพเจ้ามีคำพูดบางประการที่จะขอกล่าวกับเสียวเอี้ย ?"

ชิงเจี๊ยบเหลียวไปดูบรรดาลูกจ้างที่พากันยืนอย่างพินอบพิเทาแว่บหนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า

"มีคำพูดอย่างไร ตามไปว่ากล่าวกับเราทางด้านในเถิด"

โฮ้วยี่รีบรับปากอย่างนอบน้อม แล้วเดินตามชิงเจี๊ยบกลับเข้าไปภายในชั้นสองของตัวตึก และยังปิดประตูด้านนอกเอาไว้ ปรากฏมีท่าทีอันลุกลนผิดปกติอยู่บ้าง

ชิงเจี๊ยบทราบแน่แก่ใจว่า โฮ้วยี่เจ่กผู้นี้คงมิใช่เป็นสามัญชนธรรมดาอย่างแน่นอน ประสบการณ์อันโชกโชนเชี่ยวชาญ และความสงบเยือกเย็นต่อการเผชิญเรื่องราวนั้น ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ตนไม่มีทางจะเทียมเทียบเปรียบได้ติดเลย แต่ในเวลาขณะนี้ คงจะต้องมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้นแล้วเป็นแม่นมั่น ดังนั้นจึงถามไปว่า

"โฮ้วยี่เจ่กคงมีเรื่องสำคัญอันใดที่จะมาบอกให้ข้าพเจ้าผู้หลานกระมัง ?"

โฮ้วยี่เบิกตาทั้งสองขึ้นจนโพลงใหญ่ จ้องมองเขม็งอยู่บนใบหน้าชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"เจ้าได้เห็นกิมเจ่กพ้งแล้วหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับคำ โฮ้วยี่จึงถามสืบต่อไปว่า

"แล้วบุตรีของกิมเจ่กพ้งผู้นั้น เจ้าก็ได้เห็นแล้วหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบรู้สึกแปลกใจอย่างใหญ่หลวง เหตุไฉนโฮ้วยี่เจ่กที่มิเคยเหยียบย่างออกจากร้านแม้แต่ก้าวเดียว กลับมีความรอบรู้ในเรื่องนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนด้วย แม้กระทั่งฮ่วมจี่เซ้งที่คลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงตลอดทั้งปีทั้งชาติ ยังมิทราบว่ากิมเจ่กพ้งมีบุตรีอยู่ด้วย แต่โฮ้วยี่เจ่กกลับทราบได้ ?

ซิงเจี๊ยบจึงเงยหน้ามองดูโฮ้วยี่เจ่กที่มีสีหน้าเย็นชากระด้างเสมอ ในขณะนี้คล้ายดั่งจะมีความพลุ่งพล่านดาลใจอย่างรุนแรง จนมิอาจจะสะกดระงับอย่างไรได้ จึงยิ่งมีความพิศวงสงสัยอย่างมากมาย เพราะตั้งแต่อยู่ร่วมกับโฮ้วยี่เจ่ก ยังมิเคยเห็นสีหน้าท่าทางของโฮ้วยี่เจ่กจะพลุ่งพล่านรุนแรงถึงปานนี้เลย

ดังนั้น ซิงเจี๊ยบจึงรู้เค้าอย่างคร่าว ๆ ว่า เรื่องราวนานาประการของโฮ้วยี่เจ่กนี้ต่างเป็นปริศนาอันยิ่งใหญ่ที่ควรค่าแก่การขบคิด ความจริงซิงเจี๊ยบก็ทราบดีว่า โฮ้ว-ยี่เจ่กคงต้องเป็นบุคคลมีประวัติความเป็นมาอย่างน่าสนใจ ในขณะนี้เมื่อคำนึงอย่างใคร่ครวญแล้ว ยิ่งแน่ใจว่าต้องมีความนัยอันสำคัญซ่อนเร้นอยู่ ต้องเคยได้รับการเสียดแทงอารมณ์อย่างรุนแรงยิ่งนักมาแล้ว จึงต้องทำให้ในขณะนี้ เปลี่ยนแปลงไปจากยามปกติอย่างมากมาย แม้กระทั่งชื่อเสียงเรียงนามอันแท้จริง ก็มิเคยจะบอกเล่าให้ผู้ใดฟัง อันนามว่าโฮ้วยี่ต้องเป็นนามปลอมของบุคคลผู้นี้อย่างแน่นอนทีเดียว แต่ความจริงจะเป็นผู้ใดใครกันเล่า และจากสีหน้าท่าทางของโฮ้วยี่เจ่กที่ได้เห็นอยู่ คล้ายดั่งมีความสัมพันธ์อย่างสำคัญกับจอมพิษกิมเจ่กพ้งอยู่อีกด้วย ?

เรื่องราวเหล่านี้ทำให้ซิงเจี๊ยบงุนงงสงสัยอย่างยิ่งนัก จนถึงกับลืมตอบคำถามของโฮ้วยี่เจ่กไปเสีย

โฮ้วยี่มีสายตาแปรเปลี่ยนไปชั่ววูบหนึ่ง และเค้นถามขึ้นอีกครั้งว่า

"เจ้าได้เคยเห็นบุตรีของมันหรือไม่ ?"

ซิงเจี๊ยบสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น รีบตอบไปว่า

"ข้าพเจ้าผู้หลานได้เห็นแล้ว อันดรุณีน้อยผู้นั้นยังนัดหมายให้ข้าพเจ้าผู้หลานไปพบปะกับนางอีกครั้งในค่ำคืนวันนี้ที่เรือของนาง ข้าพเจ้าผู้หลานขบคิดไตร่ตรองแล้ว ก็มิทราบว่าเป็นไปด้วยความหมายอย่างไรกัน"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าโฮ้วยี่พลันบิดเบี้ยวขึ้นอย่างน่าพิศวงสงสัย โดยมิทราบว่าปลาบปลื้มยินดีหรือเดือดดาลคลั่งแค้นกันแน่

มือทั้งสองของโฮ้วยี่กำเอาไว้อย่างแนบแน่น กล่าวด้วยสีหน้าอันครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งว่า

"ฟ้าดินได้เวทนาปรานีเราแล้ว ในที่สุดก็ให้เราได้พบปะร่องรอยของมันในสถานที่นี้จนได้ !"

ซิงเจี๊ยบเมื่อเห็นท่าทีของโฮ้วยี่เป็นเช่นนี้ ได้ยินคำพูดของโฮ้วยี่ว่ามาเช่นนั้นยิ่งพิศวงสงสัยขึ้นอีกอักโข่ อดมิได้ต้องเอ่ยปากขึ้นว่า

"โฮ้วยี่เจ่ก"

แต่โฮ้วยี่กลับทอดถอนหายใจยาว ๆ ยกมือขึ้นโบกพลางกล่าวว่า

"เจ้ามิต้องพูดว่ามาดอก นั่งลงเสียก่อนเถิด เราจะเล่านิยายให้กับเจ้าฟังสักเรื่องหนึ่ง"

ชิงเจี๊ยบทราบอย่างแน่นอนว่า นิยายเรื่องที่โฮ้วยี่จะเล่านี้ ย่อมต้องกินความหมายอย่างลึกซึ้งยิ่งนัก ดังนั้นจึงมิได้กล่าวอย่างไรอีก ทรุดกายลงนั่งลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่างอย่างว่าง่ายทันที

โฮ้วยี่ทอดสายตามองดูขอบฟ้าอันสุดไกล และหมู่เมฆที่ลอยฟ่องกลางท้องฟ้า พลางกล่าวด้วยเสียงอันราบเรียบเยือกเย็นขึ้นว่า

"เมื่อครั้งก่อนนานมาแล้ว ในมณฑลฮ่อปักมีบุคคลที่เปี่ยมด้วยความสุขสมรื่นรมย์อยู่ผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีชาติตระกูลอันมั่งคั่งมหาศาล จึงคบหามิตรสหายทุกประเภททั่วทั้งแผ่นดิน โดยมิต้องอนาทรร้อนใจ และยังได้ฝึกปรือวิชาการต่อสู้อย่างยอดเยี่ยมมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยอีกด้วย วงพวกนักเลงทั่วทั้งมณฑล มิว่าทางฝ่ายธัมมะหรืออธรรม เมื่อได้ยินนามของบุคคลผู้นั้นแล้ว ต่างต้องยกหัวแม่มือขึ้นชูร่อน ชมเชยเป็นเสียงเดียวกันหมด มิหนำซ้ำบุคคลผู้นั้นยังมีภรรยาอันน่ารักที่งดงามดั่งราวกับบุปผาแรกแย้ม และตัวของผู้นั้นเองยังเป็นหนุ่มอายุเยาว์หน้าตาสวยงามอีกด้วย"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็เบือนสายตากลับจ้องมองดูชิงเจี๊ยบ พลางถามขึ้นว่า

"อันบุคคลเยี่ยงอย่างนี้ ไยจะไม่เป็นผู้ที่มีความสุขสมสดชื่นอย่างยิ่งเล่า ?

"ในภายหลังเมื่อบุคคลผู้นั้นได้บุตรีคนหนึ่งแล้ว ยิ่งมีความพึงพอใจในทุกสิ่งของชีวิต ไร้ความทะเยอทะยานอย่างไรอีกต่อไป แต่เนื่องจากอาศัยอยู่แถบฮ่อปักตั้งแต่กำเนิด โดยมิเคยจะย่างเหยียบออกไปจากมณฑลนั้นเลย เมื่อหวนคิดถึงคำโบราณที่ว่า 'เดินทางหมื่นลี้ดีกว่าขบตำราหมื่นเล่ม' เมื่อฟังคำร่ำลือเล่าถึงทิวทัศน์อันงดงามตระการตาของขุนเขาแมกไม้ และปูชนียสถานอันสำคัญทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว บุคคลผู้นั้นยิ่งบังเกิดความเลื่อมใสจนใหลหลงอย่างยิ่ง"

โฮ้วยี่ทอดเสียงอันสดใสชัดเจน เล่านิยายนี้อย่างเยือกเย็น คล้ายดั่งคำพูดแลเรื่องราวเหล่านี้ ได้ปรากฏอยู่ในความทรงจำมามิทราบว่าเป็นจำนวนกี่หมื่นครั้งแล้ว

"ในที่สุด คนผู้นั้นก็ตัดสินใจได้ในทุกสิ่ง โดยออกไปท่องเที่ยวทุกหนแห่งทั่วแผ่นดิน ตลอดเวลาหนึ่งปีกว่าที่ผ่านไปในการเดินทาง ทำให้บุคคลผู้นั้นได้ประสบพบเหตุการณ์อันมากมายหลายประการ มีประสบการณ์ที่กว้างขวางไปกว่าเดิมมากมายนัก จึงมีความสบใจอย่างปลาบปลื้มที่ชั่วชีวิตนี้ ปราศจากสิ่งข้องกังวลใด ๆ อีก

แล้ว แต่หาทราบไม่ว่า ยามเมื่อกลับสู่บ้านเดิมนั้น เหตุการณ์ทั้งหลายภายในบ้านได้กลับกลายไปจนหมดสิ้นแล้ว"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ สายตาก็เปี่ยมไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย จนเหี้ยมเกรียมยะเยือก ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บอย่างลืมตัว

โฮ้วยี่กล่าวสืบต่อไปด้วยเสียงอันกระด้างเย็นชาว่า

"บุคคลผู้นั้นพอกลับถึงบ้าน ก็เห็นสรรพสิ่งของใช้ทุกประการ ต่างเปลี่ยนเป็นสีเขียวไปจนหมดสิ้น แม้กระทั่งภรรยาและบุตรีที่มีอายุเพียงขวบกว่า ๆ ก็สวมใส่อาภรณ์ชุดสีเขียวไปทั้งสองคน บรรดาผู้รับใช้ภายในบ้านต่างก็เป็นบุคคลว่าจ้างมาใหม่ทั้งสิ้น พวกมันพากันใช้สายตาอันพิศวงสงสัยจ้องมองดูบุคคลผู้นั้น ซึ่งคนผู้นั้นก็รู้สึกข้องกังขาเป็นอย่างมาก จึงถามไถ่ในภรรยา แต่ทว่าภรรยาของมันกลับมีความเย็นชากระด้าง คล้ายดั่งเหินห่างกันจนมิรู้จักมักคุ้นแล้ว มันจึงทั้งตื่นกระหนกทั้งข้องกังขา และทั้งเดือดดาลคลั่งแค้น แต่ทว่า ยังมิทราบว่าเป็นไปเพราะเหตุใด จึงเป็นเหตุการณ์เยี่ยงนี้ขึ้น"

คำพูดได้ชะงักลงเพียงเท่านั้น ความอาฆาตมาดร้ายในประกายตา ยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก

"รอจนเมื่อชายผู้นั้นได้เห็นมีคนสวมใส่อาภรณ์ชุดสีแดงฉาน เดินออกมาจากทางด้านหลังห้อง จึงได้ทราบว่า เวลาหนึ่งปีที่มันออกจากบ้านไปท่องเที่ยวนี้ ทรัพย์สมบัติพัสถานภรรยาและบุตรี ต่างถูกผู้อื่นยึดครองไปจนหมดสิ้นแล้ว มิหนำซ้ำผู้ที่ยึดครองในสรรพสิ่งของของมันนั้น ยังเป็นบุคคลอันทรงความร้ายกาจอย่างยิ่งยวดในวงพวกนักเลงของยุคนั้นด้วย มันคือจอมพิษกิมเจ่กพ้ง !"

ชิงเจี๊ยบเริ่มได้รู้สึกว่า ตัวเอกของนิยายเรื่องนี้คือโฮ้วยี่นั่นเอง และเริ่มเข้าใจในสาเหตุได้อย่างชัดเจนแล้วว่า ขณะที่โฮ้วยี่ได้ยินชื่อของจอมพิษกิมเจ่กพ้งเข้าประกายตาอันอาฆาตมาดร้ายจึงได้พลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง

ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า เหตุการณ์ที่เป็นไปนี้ช่างโหดเหี้ยมอำมหิตและชั่วร้ายอย่างมิเคยคาดคิดถึงทีเดียว จึงอดมิได้ที่ต้องใช้สายตาอันเห็นอกเห็นใจและปลอบประโลมจ้องมองดูโฮ้วยี่ไปแว่บหนึ่ง ซึ่งลองคิดดูหรือ บุคคลที่ได้จากบ้านออกท่องเที่ยวยังถิ่นอื่น หลังจากกลับมาบ้านได้ประสบพบว่า สรรพสิ่งที่เคยเป็นสมบัติของตนพลันได้กลับกลายเป็นสิ่งยึดครองของผู้อื่นไปจนหมดสิ้น จะมีความรู้สึกเยี่ยงอย่างไรปรากฏขึ้นเล่า !

โฮ้วยี่ฝืนหัวร่ออย่างขมขื่น พลางกล่าวขึ้นอีกว่า

"บุคคลผู้นั้นมาตรแม้นจะทราบถึงเกียรติภูมิของจอมพิษผู้นั้นได้อย่างซึ้งใจ แต่ทว่าตัวของมันเองก็มีพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาอย่างยอดเยี่ยมสูงส่ง ความเดือดดาลคลั่งแค้นที่พลุ่งขึ้น จึงจะเข้าหักล้างผลาญชีวิตกับกิมเจ่กพ้งอย่างมิกลัวเกรง แต่เจ้ากิมเจ่กพ้งกลับหัวร่อหน้าระรื่น โดยกล่าวขึ้นว่า 'เจ้ามิต้องมาเสี่ยงชีวิตกับเราดอก เป็นเพราะภรรยาของเจ้ามาชอบพอในตัวเราเอง ต้องการให้เรามาอาศัยอยู่ในที่นี้ ซึ่งเมื่อเจ้ามิอาจจะควบคุมดูแลต่อภรรยาของตัวเองได้ แล้วจะมาหักล้างผลาญชีวิตกับเราไปไยเล่า'

"บุคคลผู้นั้นพอได้ยินคำพูดเช่นนี้ พลันคล้ายดั่งว่าได้ร่วงหล่นลงจากชะง่อนผาอันสูงสุด และลิ่วลงสู่หุบเหวทางเบื้องล่าง ทุกสิ่งทุกอย่างได้เวิ้งว้างเปล่าเปลี่ยวไปจนหมดสิ้น พลังทั่วทั้งตัวก็ปลาสนาการไปไม่เหลือหลอ เพราะจะอย่างไรย่อมคาดคิดมิถึงว่า ภรรยาอันเป็นที่รักของตน เหตุไฉนจึงกลับกลายไปเป็นบุคคลเยี่ยงอย่างนั้นได้

"จึงเมื่อเหลียวไปมองดูภรรยา เห็นนางกำลังหัวร่อให้ตนอย่างเย็นชากระด้าง อันคนผู้นั้นความจริงก็เป็นลูกผู้ชายชาติชาตรี ที่ทรงความทระนงแกร่งกร้าว เมื่อประสบพบกับชะตากรรมที่บังเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดแล้ว จึงรู้สึกว่าปณิธานความแกร่งกร้าวของผู้กล้าหาญเมื่อกาลครั้งก่อน ต่างมลายหายสาบสูญเป็นเถ้าถ่าน พากันโบยบินออกไปจนหมดสิ้นแล้ว ไหนเลยยังจะมีความเก่งกล้าองอาจ เข้าหักล้างผลาญชีวิตกับผู้อื่นได้เล่า"

โฮ้วยี่เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็กระแทกกายลงนั่งบนเก้าอี้อย่างหมดเรี่ยวแรง ชิงเจี๊ยบยกมือตบฉาดไปบนโต๊ะ ในใจนึกก่นด่าแต่ภรรยาที่ปราศจากยางอายของโฮ้วยี่ ที่มีจิตใจต่ำทรามดั่งราวกับมิใช่เป็นผู้คนแล้ว

โฮ้วยี่กล่าวสืบต่อไป ด้วยน้ำเสียงอันหม่นหมองรันทดว่า

"ในขณะนั้น คนผู้นั้นพลันเห็นบุตรีน้อยหัวร่อกับมันอย่างไร้เดียงสา จึงบังเกิดความสลดรันทดขึ้นอย่างรุนแรง สะกดกลั้นน้ำตาไว้ ยื่นมือไปจะโอบอุ้มบุตรี แต่พอปลายนิ้วได้สัมผัสกับเสื้อผ้าของบุตรีเข้า พลันคล้ายดั่งได้ถูกสายฟ้าฟาดเข้าเต็มที่ แขนทั้งสองกลายเป็นเหน็บชาปราศจากความรู้สึก และภายในกระดูกแขนยังคล้ายดั่งมีพวกมดแมลงจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ที่พากันขบกัดไต่เต้าอยู่ไปมาอีกด้วย ทั้งเจ็บปวดรวดร้าวสุดทน ทั้งคันยุบยิบอย่างสุดจะพรรณนา ที่แท้พิษของจอมพิษนี้นับว่าสูงล้ำยอดเยี่ยมจนมิอาจคาดคิดเดาได้เลยเป็นความจริง โดยมันกลับได้ใช้พิษอันชั่วชาติของมัน ทาตามเสื้อผ้าอาภรณ์ของบุตรีตน จึงเมื่อปลาย

นิ้วไปสัมผัสเข้า ก็ได้ถูกพิษร้ายนี้แทรกซึม จนมิมีเยียวยาอันใดจะรักษาพยาบาลได้"

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า มีความเย็นยะเยือกไต่เต้าขึ้นสู่กลางหลังของตนอย่างยะเยือก เพราะพิษร้ายเยี่ยงอย่างนี้ ได้สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรงเช่นกันด้วย

"ขณะนั้น คนผู้นั้นต้องซบระทวยอยู่บนเก้าอี้ เจ้าจอมพิษกลับหัวร่อหน้าระรื่น ไปโอบกอดภรรยาของมัน จูบให้ดูต่อหน้า จนทำให้มันเดือดดาลคลั่งแค้นแทบจะมีประกายเพลิงลุกโพลงออกจากดวงตา แต่มือเท้าทั้งสี่นั้นปราศจากเรี่ยวแรงจึงจนปัญญาอย่างยิ่งที่จะกระทำอย่างไรให้หายแค้นได้"

โฮ้วยี่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน จนบังเกิดเสียงกรอด ๆ คล้ายดั่งกับเหตุการณ์ของเมื่อคราครั้งนั้น ในขณะนี้ยังมีความเดือดดาลคลั่งแค้นจนสุดที่จะเปรียบปานได้

ชิงเจี๊ยบเมื่อหวนคิดถึงประสบการณ์ของตนในยามเมื่อมารดาถูกฟ้าสังหารและฟ้าพิการอันเลวร้ายยิ่งกว่าสัตว์ป่าย่ำยีข่มขืนอยู่นั้น บิดาของตนก็ได้นั่งดูอยู่ทางด้านข้างเช่นกัน แต่บิดาในขณะนั้น หาใช่เพราะมือเท้าอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงไม่ แต่กลับยอมสะกดกลั้นทนฝืนเอาไว้เพราะต้องการช่วยชีวิตตน จึงยอมกล้ำกลืนความเหยียดหยามสบประมาทครั้งนั้นอย่างเต็มที่ นัยน์ตาของชิงเจี๊ยบจึงเปียกชุ่มขึ้นด้วยความสะท้อนตื้นตันบ้าง

โฮ้วยี่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวสืบต่อไปว่า

"ในขณะที่คนผู้นั้นเดือดดาลคลั่งแค้น จนแทบจะกัดลิ้นให้ตายไปในทันทีมิทราบว่าเหตุไฉนภายในห้องจึงมีร่างของผู้หนึ่งปรากฏขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหันเป็นบุรุษที่สวมใส่เสื้อยาวเยี่ยงอย่างนักศึกษา เข้ามาชี้กิมเจ่กพ้ง พลางด่าด้วยเสียงกลั้วหัวร่อว่า 'เจ้าเฒ่าพิษอันร้ายกาจ นับว่าชั่วร้ายอย่างยิ่งทีเดียว ช่วงชิงเอาภรรยาของผู้อื่นแล้ว ยังจะมาล้างผลาญชีวิตของคนผู้นั้นอีกด้วย เราบ่วยซัวมิ้งรู้สึกจะขัดตาจนดูต่อไปมิได้แล้ว'"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินว่า หนุ่มนักศึกษานี้คือเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้งนั่นเอง ต้องเบิกตาทั้งสองจนกว้าง เพื่อรอเหตุการณ์ที่จะดำเนินต่อไปในสภาพใดอย่างตื่นเต้นสนใจ

และชิงเจี๊ยบจึงทราบอยู่แก่ใจแล้วว่า เหตุไฉนเทพเจ้าสัตตฝีมือจึงต้องไปกำจัดจอมพิษกิมเจ่กพ้งด้วย จึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความเคารพเลื่อมใสในตัวบ่วยเจ็กเจ่กอย่างยิ่งยวด และกับภาระใด ๆ ที่บ่วยเจ็กเจ่กต้องการให้ตนไปกระทำแทนนั้น ยิ่งมีความมั่นใจขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก

โฮ้วยี่กล่าวสืบต่อไปด้วยความตื่นเต้นว่า

"เป็นความจริงอย่างเราคาดคิด เทพเจ้าสัตตฝีมือและกิมเจ่กพ้งได้ลงมือต่อสู้กันแล้ว คนผู้นั้นเมื่อเห็นการต่อสู้ของคนทั้งสองเข้า จึงสำนึกตัวได้ว่า พลังฝีมือที่ฝึกปรือมานั้น ช่างห่างไกลกับคนทั้งสองมากมายมิรู้กี่เท่า อันพลังฝีมือของจอมพิษผู้นั้น ก็นับว่าสูงล้ำจนมิอาจคาดเดาได้แล้ว แต่เทพเจ้าสัตตฝีมือกลับร้ายกาจเสียยิ่งกว่า มันรู้สึกแต่ว่า ภายในห้องเปี่ยมไปด้วยเงาร่าง และพลังฝ่ามือของคนทั้งสอง ดังสะท้านสะเทือนเลื่อนลั่นจนเครื่องประดับและโต๊ะเก้าอี้ของห้องต้องกระจัดกระจายไปจนหมดสิ้น บุตรีน้อยอายุเพียงขวบกว่าของมันผู้นั้น ก็บังเกิดความตื่นตระหนกจนร้องไห้จ้าขึ้น แม้กระทั่งตัวมันเองก็ถูกพลังฝ่ามือกระแทกเข้าใส่จนร่วงไปกองอยู่กับพื้น แต่ยังคงเบิ่งตาดูสภาพการต่อสู้ของคนทั้งสองอย่างตื่นเต้น

"การต่อสู้ดำเนินเป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงได้เห็นท่าฝ่ามือของกิมเจ่กพ้งเชื่องช้าลงไปวูบหนึ่ง ที่บ่าขวาได้ปรากฏรอยโหว่ขึ้น บ่วยซัวมิ้งจึงตวัดฝ่ามือฟาดเฉียง ๆ เข้าไปในฉับพลันทันที คนผู้นั้นพลันคิดถึงการถูกพิษร้ายของมันเข้า และสำนึกได้ว่า ในเมื่อเจ้าจอมพิษสามารถทายาพิษไว้ในเสื้อผ้าอาภรณ์ของบุตรีได้ ในตัวมันก็ย่อมจะต้องทาไว้เช่นกัน บ่วยซัวมิ้งมีฝ่ามืออันรวดเร็วดั่งราวกับสายฟ้าแลบ ในช่วงเวลาฉุกละหุกที่รวดเร็วกว่าประกายไฟนี้ มันผู้นั้นจึงรวบรวมเสียงคำรามไปเต็มที่ว่า 'มีพิษ'

"บ่วยซัวมิ้งจึงได้ชะงักฝ่ามือเอาไว้ในยามหวุดหวิด และเปลี่ยนจากการตบฟาดมาเป็นจิ้มสกัดด้วยนิ้ว ทิ่มฝ่าอากาศออกไป สัมผัสกับจุดแจโกยฮวกของกิมเจ่กพ้งได้อย่างแม่นยำ ที่แท้พลังภายในของบ่วยซัวมิ้งได้บรรลุขั้นจุดสุดยอด จนสามารถใช้วิชาจี้สกัดฝ่าอากาศไปทำร้ายคู่ต่อสู้ได้แล้ว

"เมื่อคนผู้นั้นเห็นกิมเจ่กพ้งถูกจี้สกัดจุดจนร่วงฟุบลงกับพื้น บ่วยซัวมิ้งหันมาหัวร่อกับมัน และผงกศีรษะด้วยความขอบคุณ ที่ได้รับการตักเตือนอย่างทันท่วงที พร้อมทั้งกล่าวว่า 'ท่านอย่าเคลื่อนไหวไป ข้าพเจ้าจะไปหายาขจัดพิษมาให้ท่าน'

"กล่าวจบบ่วยซัวมิ้งก็วิ่งเข้าไปทางด้านหลังของตัวตึก อันเป็นห้องพักส่วนตัว มันผู้นั้นจึงโล่งใจเป็นอย่างมาก จ้องมองดูกิมเจ่กพ้งอย่างอาฆาตมาดร้ายพร้อมทั้งรำพึงอยู่ว่า 'หากเราได้ยาขจัดพิษมาเมื่อใด ก็จะต้องลงมือประหารเจ้าลงไปอย่างแน่นอนเด็ดขาด'

"แต่หาคาดไม่ว่า พลังภายในของเจ้าจอมพิษนั้นยอดเยี่ยมสูงล้ำยิ่งนัก มาตร

แม้นจะถูกจี้สกัดจุดเอาไว้ แต่มันยังสามารถคลายออกได้เอง เมื่อเห็นบ่วยซัวมิ้งวิ่งเข้าไปในทางด้านหลังแล้ว มันจึงรีบลุกขึ้นอุ้มร่างภรรยาของชายผู้นั้น มือหนึ่งก็หนีบร่างของบุตรีกระโดดออกไปทางหน้าต่าง ซึ่งคนผู้นั้นได้แต่เบิกตามองดูเจ้ากิมเจ่กพ้งเตลิดเปิดหนีไปต่อหน้าต่อตา โดยปราศจากปัญญาใด ๆ จะเข้าขัดขวาง

"รอจนเมื่อบ่วยซัวมิ้งทายาขจัดพิษมาได้ กิมเจ่กพ้งก็เตลิดเปิดทายหัวจนปราศจากร่องรอยแล้ว บ่วยซัวมิ้งป้อนยารักษาคนผู้นั้นจนปลอดภัย แต่เนื่องจากแขนทั้งสองถูกพิษร้ายแทรกซึมเป็นเวลาเนิ่นนานเกินไป และบ่วยซัวมิ้งก็มิรู้ประสิทธิภาพของพิษร้ายรายนั้น มาตรแม้นชีวิตของคนผู้นั้นจะปลอดภัย แต่แขนทั้งสองนับแต่นั้นมาก็ปราศจากกำลังเรี่ยวแรงอย่างไรไปแล้ว"

โฮ้วยี่มองดูแขนทั้งสองของตนด้วยสายตาอันเชื่องซึมเหม่อลอย ซิงเจี๊ยบจนในขณะนี้จึงได้ทราบเรื่องราวทั้งปวงอย่างละเอียดถี่ถ้วน กับความชั่วร้ายของกิมเจ่กพ้ง และกับความปราศจากยางอายของสตรีผู้นั้น พลอยมีความเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรุนแรง และพร้อมกันนั้น ก็เข้าใจเป็นอันดีว่าบุตรีของกิมเจ่กพ้งนั้นที่แท้คือบุตรีในสายเลือดของโฮ้วยี่นั่นเอง มิน่าเล่า เมื่อครู่พอโฮ้วยี่ได้ยินการกล่าวขวัญถึงนาง จึงมีสภาพอันพลุ่งพล่านอย่างประหลาดพิกลขึ้น

โฮ้วยี่ทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"นับแต่นั้นมา บุคคลผู้นั้นมิยอมเอ่ยถึงนามของมันอีกเลย และเจ้าจอมพิษกิมเจ่กพ้งก็คล้ายดั่งเป็นกรวดทรายที่ร่วงหล่นไปในท้องทะเล โดยปราศจากร่องรอยข่าวคราวแม้แต่น้อยนิด เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียว เวลาได้ผ่านไปถึงสิบกว่าร่วมยี่สิบปีแล้ว แต่คนผู้นั้นยังมิเคยจะเลือนลืมต่อความอาฆาตแค้นในครั้งนั้นได้ และมิอาจจะเลือนลืมต่อบุตรีในสายเลือดได้เช่นกัน"

วาจาที่เปล่งออกและน้ำเสียงที่กล่าวขึ้น เปี่ยมไปด้วยความโศกสลดรันทดอย่างยิ่งนัก ทำให้ซิงเจี๊ยบรู้สึกตื้นตันใจอย่างรุนแรง จึงมิทราบว่าจะปลอบโยนอย่างไร

โฮ้วยี่ยกมือขึ้นเช็ดหยาดน้ำตาที่คลอหน่วยอยู่ ฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นิยายได้เล่าจบแล้ว"

ปีกอันมืดครึ้มของราตรีได้โอบอุ้มคลุมตัวเมืองแล้ว แสงสว่างทางนอกหน้าต่างพลอยได้สลัวตาลงไปด้วย

ชิงเจี๊ยบมองดูใบหน้าอันเหี่ยวย่นด้วยความชราของโฮ้วยี่ ความเห็นอกเห็นใจและสมเพชเวทนาที่เกิดขึ้น ทำให้บรรดาผู้ทรงฝีมืออันดับสูงทั้งสองพากันจมอยู่ในภวังค์แห่งความกำสรดเงียบงัน

ยามค่ำคืนมาตรแม้นจะย่างกรายเข้าเยี่ยมเยียน แต่ตัวเมืองฮันเค้ายังสนุกสนานครึกครื้นอย่างอึกทึกครึกโครม ภายในร้านเพชรพลอยซัวบ้วยมีลูกค้าในอาภรณ์สง่างามล้ำค่าจำนวนมาก กำลังเลือกซื้อหาของประดับที่ถูกใจอยู่

ชิงเจี๊ยบที่ยืนอย่างร้อนรนออกมาจากทางด้านหลัง ขมวดคิ้วทั้งสองแนบแน่นด้วยสีหน้าอันเคร่งเครียดจริงจัง มิได้กวาดตามองดูบุคคลเหล่านั้นแม้แต่แว่บเดียว

แส้ม้าที่ตวัดฟาดลง ทำให้รถม้าพุ่งปราดไปที่ริมน้ำอย่างรวดเร็ว สารถีผู้ขับรถรู้สึกประหลาดใจในเจ้านายของมันอย่างยิ่งนัก ว่าเหตุไฉนในวันนี้จึงมีท่าทีเชื่องซึมเลื่อนลอยจนถึงปานนี้ มิคล้ายกับความสงบเยือกเย็นเป็นสง่าเฉกเช่นทุกวันเลย

ชิงเจี๊ยบนั่งอยู่ภายในประตูรถ ขณะนี้กำลังใช้ความชาญฉลาดและไหวพริบของตน ขบคิดใคร่ครวญในเรื่องราวต่าง ๆ อย่างสุขุมอยู่

เรื่องราวที่ทำให้บังเกิดความกังขาจนมึนงงนั้นมากมายก่ายกองอย่างยิ่งนัก โดยเฉพาะจอมพิษกิมเจ่กพ้งได้ฟังจากคำบอกเล่าของฮ่วมจี่เซ้งและโฮ้วยี่เจ่กนั้น ความจริงควรจะเป็นผู้ที่มีความเย็นชาลับลมคมในอย่างชั่วร้ายจึงจะถูก แต่เหตุไฉนจึงเป็นคนที่ร้องเพลงดังสนั่นหวั่นไหวอย่างวุ่นวายอยู่ภายใต้ชายคาของหออึ้งเฮาะเล้าเมื่อค่ำวานนี้ได้เล่า ซึ่งหากมองอย่างผิวเผินแล้ว จะคล้ายดั่งกับยอดอัจฉริยะ ที่ท่องเที่ยวอย่างไร้ความสำรวมในทุกแห่งหนของแผ่นดินจึงจะถูก

'อาจบางทีคนผู้นั้นมิใช่กิมเจ่กพ้งกระมัง ?'

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดในใจอย่างสงสัยยิ่ง และรำพึงต่อไปว่า

'เท่าที่เห็นอยู่ มันมิคล้ายดั่งเป็นผู้มีสันดานอันชั่วช้าเลวร้ายจนถึงปานนั้นเลยนี่นา ?'

รถม้าเมื่อมาถึงยังท่าน้ำแล้ว ชิงเจี๊ยบสั่งให้ควบขับช้า ๆ เลียบตามทางริมน้ำ ส่วนตนก็มองออกไปทางนอกหน้าต่าง ท่าน้ำยามนี้มีเรือจอดอยู่มากมายก่ายกอง ซึ่งจะให้ตนไปจดจำอย่างไรได้เล่า มาตรแม้นจะทราบว่าเรือของกิมเจ่กพ้งคงจะต้องมีสีเขียวเด่นสะดุดตา แต่ตัวเรือคงมิใช่จะทาสีเขียวตลอดลำเป็นแน่

"สีเขียว..."

ชิงเจี๊ยบบ่นพึมพำเบา ๆ และพลันหวนคิดถึงอาภรณ์ที่ดรุณีน้อยสวมใส่ในเช้าวันนี้ก็เป็นสีเขียวสด จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดในความข้องใจของตนแล้ว ต้องฝืน

หัวร่อพลางครุ่นคิดขึ้นอีกว่า

'ขณะนี้ เสื้อผ้าอาภรณ์ที่นางสวมใส่ มิทราบว่ายังจะมีพิษร้ายติดอยู่ด้วยหรือไม่ ?'

รถม้าได้ควบขับเลียบทางริมตลิ่งไปสองตลบแล้ว ชิงเจี๊ยบพลันเห็นที่ใจกลางลำน้ำ มีเรือใหญ่ลำหนึ่งกำลังแล่นเข้ามาอย่างแช่มช้า กระทั่งเข้าเทียบไว้ที่ริมตลิ่งแล้ว จึงมีไม้กระดานยื่นออกมาพาดทางชายน้ำ เพียงชั่วครู่ มีดรุณีน้อยสี่คนถือโคมสีเขียวเดินเรียงเดี่ยวออกมา

ชิงเจี๊ยบมีสายตาอันคมกล้าอย่างยิ่งนัก ขณะนี้อาศัยแสงสว่างอันน้อยนิด จำดรุณีน้อยทั้งสี่นั้นได้อย่างถนัดชัดเจน

ชิงเจี๊ยบเห็นสตรีทั้งสี่นางต่างสวมใส่เสื้อผ้าสีเขียวสด เดินเรียงรายอย่างอ่อนช้อยลงมาจากกระดานที่ทอดพาดเรือ ว่าเป็นคนรับใช้ทั้งสี่ที่ตนได้เคยเห็นหน้าหออึ้งเฮาะเล้านั่นเอง

ดังนั้น จึงรีบเรียกสารถีให้หยุดรถ แล้วเดินลงไปอย่างแช่มช้า ดรุณีทั้งสี่พอเห็นเข้า ก็จำชิงเจี๊ยบได้เช่นกัน เดินเข้ามาต้อนรับด้วยหน้าอันแย้มยิ้มระรื่นพลางกล่าวว่า

"เล่าเอี้ยและเสียวเจี๊ยะของข้าพเจ้า ขณะนี้ได้รอคอยกงจื้ออยู่ภายในเรือแล้ว ขอเชิญกงจื้อโปรดขึ้นเรือโดยเร็วเถิด"

ชิงเจี๊ยบมาในครั้งนี้ ได้ตั้งปณิธานอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะต้องสืบเสาะต่อข้อข้องใจนี้ให้ถึงที่สุด เมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงกล่าวว่า

"อย่างนั้น ขอเชิญโกวเนี้ยนำทางด้วย"

หญิงรับใช้อายุเยาว์เหล่านั้น พากันปิดปากหัวร่ออย่างยั่วยวนรัญจวนใจ จุดโคมในมือขึ้นแล้วนำชิงเจี๊ยบเดินไปที่เรือ

ชิงเจี๊ยบเมื่อเพ่งมองไป เห็นเรือลำนี้ได้ฉาบสีเขียวสดเอาไว้ตลอดลำจริง ๆ และแสงไฟภายในเรือก็เป็นสีเขียวเรืองอีกด้วย ภายในท้องน้ำยามราตรีที่เงียบสงัดนี้ มองไปแล้วจะรู้สึกพิเศษพิสดาร และเยือกเย็นต่อสายตาอย่างยิ่งอยู่

แต่จะมีผู้ใดใครทราบเล่าว่า บนเรืออันพิเศษพิสดารและสวยงามเย็นตานี้ จะมีจอมมารร้ายที่สะท้านสะเทือนแผ่นดินอาศัยอยู่

ชิงเจี๊ยบพอย่างก้าวเข้าสู่ตัวเรือ ดรุณีน้อยที่ทรงความงามอันล้ำเลิศ ก็ได้เดินออกมาต้อนรับอย่างฉับพลัน ท่ามกลางแสงอันเรืองรองสีเขียวขจีที่สาดส่องอยู่ ยิ่งรู้สึกงดงามจนสุดจะเสกสรรพรรณนา ดั่งราวกับเป็นเทพธิดาที่จุติจากฟากฟ้าสู่แดน

ดินทีเดียว

ดรุณีน้อยได้แย้มยิ้มให้กับชิงเจี๊ยบอีกครั้ง พลางกล่าวว่า

"ชิงเซี่ยงกงช่างเป็นผู้มีสัจจะอันน่านับถือ ข้าพเจ้ายังเข้าใจผิดคิดว่า เซี่ยงกงจะมิมาเสียอีก"

ชิงเจี๊ยบลอบสะดุ้งในใจอย่างตื่นตระหนก รำพึงขึ้นว่า

'โอ นางกลับได้ทราบชื่อเสียงของเราเข้าแล้ว หรือว่าพวกนางได้ทราบประวัติความเป็นมาของเราอย่างละเอียดถี่ถ้วน จึงได้เชื้อเชิญให้เรามาที่เรือของมัน ? หากแม้นเป็นเช่นนั้นจริง เรากลับจะต้องระมัดระวังให้สำคัญแล้ว'

ในใจชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะใคร่ครวญอย่างรอบคอบ แต่สีหน้าท่าทางยังระงับไว้จนเป็นปกติ มีความสง่าผ่าเผยและเยือกเย็นน่าชมเชย ซึ่งเป็นบุคลิกอันพิเศษที่เพียรฝึกปรือมาอย่างยากเย็นนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่ออันสดใสกังวาน พลางกล่าวว่า

"ในเมื่อได้รับความกรุณาเชื้อเชิญเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะมิมาได้เล่า เพียงแต่จะรู้สึกเป็นการรบกวนมากไปเท่านั้นดอก"

ดรุณีน้อยเม้มปากหัวร่ออีกแล้ว ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่ารอยยิ้มของนางนี้มีความหมายอันลึกซึ้งอย่างยิ่ง แต่มิทราบว่าเป็นความหมายอย่างไรกันแน่ ในใจจึงเต้นระรัวดั่งราวกับมีกลองเข้าโหมอยู่

เพราะคำพูดของฮ่วมจี่เซ้ง พร้อมทั้งโฮ้วยี่เจ่กที่เล่ามา ทำให้ชิงเจี๊ยบได้บังเกิดความหวาดระแวงอย่างรุนแรงขึ้นก่อนแล้ว กับพิษของจอมพิษผู้ลือเลื่องกระเดื่องดังผู้นี้ ชิงเจี๊ยบบังเกิดความระวังป้องกันตัวอย่างยิ่งนัก ทุกเรื่องทุกราวต่างมุ่งคิดไปในทางแง่ร้ายเอาไว้ก่อน โดยกลัวเกรงไปว่า จอมพิษจะทราบรายละเอียดของการปลอมแปลงมาของตนนั่นเอง

ดังนั้น จิตใจจึงมิสงบราบคาบเยี่ยงอย่างปกติได้ และแน่นอน ความผิดปกติที่บังเกิดขึ้นนี้ มิใช่จะหวาดกลัวจนตัวสั่นดอก เพียงแต่รู้สึกตื่นเต้นผิดปกติขึ้นเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องราวอันสามัญธรรมดาของผู้ที่ยังมิทราบแก่นแท้ของเรื่องที่กำลังจะเผชิญอยู่นั่นเอง

ฉับพลันนั้น ทางกราบเรือตอนท้าย มีเงาร่างของคนผู้หนึ่งได้พุ่งปราดขึ้นดั่งราวกับเป็นกระแสลมกรด ความแคล่วคล่องรวดเร็วดั่งราวกับพญามังกรในท้องน้ำ เพียงพริบตาเดียว ได้หายลับไปในความมืดแล้วอย่างว่องไว

ชิงเจี๊ยบใช้หางตากวาดมองไปวูบหนึ่ง จึงเห็นเงาร่างของคนผู้นั้นได้หายวับ

ไปกับตา ด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟทีเดียว

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื่นเต้นอย่างรุนแรง รำพึงในใจว่า

'คนผู้นี้มีความว่องไวอย่างยิ่งยวด การไปจากเรือในครั้งนี้ ด้วยจุดประสงค์อันใด และมันเป็นใครกันแน่ ?'

ดรุณีน้อยผู้นั้นเห็นชิงเจี๊ยบมิได้กล่าวมาเป็นเวลานาน จึงหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"กงจื้อยังมิกรุณาเข้าไปภายในเรือหรือ บิดาข้าพเจ้ากำลังรอคอยกงจื้ออยู่เล่า"

ชิงเจี๊ยบรู้สึกแต่ว่า ดรุณีน้อยผู้นี้ก่อนจะเปล่งคำพูดคราใด จะต้องมีรอยยิ้มบังเกิดขึ้นก่อนทุกครั้งไป และเป็นรอยยิ้มอันผุดผาดบาดตา ดั่งราวกับบุปผาที่เผยอแย้ม ทำให้ประสบพบเห็นแล้ว คล้ายดั่งได้เข้าไปในดงของมวลบุปผานานาพรรณ จนเป็นรสชาติอันสุขสดชื่นที่บรรยายมิถูก

ดรุณีน้อยเห็นชิงเจี๊ยบเหม่อมองจ้องดูตนอย่างเซื่องซึมเช่นนั้น ลักยิ้มสองแก้มก็ปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วหันร่างเดินกลับเข้าไป

ชิงเจี๊ยบหน้าร้อนวูบขึ้นทันที รีบตามติดไปอย่างกระชั้นชิด ในขณะนี้ มาตรแม้นที่เบื้องหน้าจะเป็นดงศัสตราวุธ อันเปี่ยมด้วยอันตราย ชิงเจี๊ยบก็ไม่คำนึงถึงอีกแล้ว

ประตูด้านในของท้องเรือ เป็นม่านหนาสีเขียวสด ชิงเจี๊ยบพอแหวกม่านออกพลันรู้สึกเย็นวูบขึ้นที่สายตา คล้ายดั่งได้เข้าไปสู่ปราสาทมรกตอันสดใสภายในพระ-ราชวังก็ปานกัน

ท้องเรือมาตรแม้นจะไม่กว้างขวางโอฬาร แต่ผนังทั้งสี่ด้านเต็มไปด้วยอัญมณีสีเขียวสด ฝังไว้จำนวนมากมายก่ายกอง ประกายที่แผ่พุ่งออกเจิดจ้าบาดตาอย่างยิ่งนัก แสงสีอันสลับซับซ้อนทำให้ห้องน้อยคล้ายดั่งจะมีความกว้างขวาง ดั่งราวเป็นอีกสิบห้องร้อยห้อง

ภายในท้องเรือปราศจากผู้คน ดรุณีน้อยผู้นั้นเข้าใจว่าคงเข้าไปห้องชั้นในแล้ว ชิงเจี๊ยบเห็นภาชนะต่าง ๆ ของท้องเรือ ต่างสลักขึ้นจากมรกตอันสดใส จะเป็นถ้วยเป็นขวดหรือเป็นป้านใด ๆ ก็ตาม ซึ่งอย่างน้อยจะต้องมีราคาเกินกว่าหมื่นทั้งสิ้น และสิ่งอันน่าประหลาดอย่างยิ่งก็คือ แม้กระทั่งโต๊ะเก้าอี้และแคร่ริมผนัง ก็ยังสลักขึ้นจากมรกตอันทรงค่า ชิงเจี๊ยบจึงรู้สึกคล้ายดั่งว่า แม้กระทั่งร่างของตน คงกลับกลายเป็นสีเขียวอันสดใสไปแล้ว

ชิงเจี๊ยบทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้อย่างมิได้ระแวดระวัง รู้สึกว่าสิ่งที่ร่างสัมผัส

อยู่นั้น เย็นยะเยือกจนเสียดกระดูก คล้ายดั่งกับห้องศิลาที่ตนเคยอาศัยอยู่เป็นเวลาถึงสิบปีมาแล้ว จึงรำพึงในใจว่า

'จากสภาพเท่าที่เห็น ก็แน่ใจว่ากิมเจ่กพังย่อมมิใช่เป็นบุคคลสามัญธรรมดาอย่างแน่แท้แล้ว เพียงแต่ห้องของท้องเรือนี้ มิทราบว่าได้จัดสร้างขึ้นได้ด้วยวิธีการอย่างไรกัน'

ในทันใดนั้น มีเสียงหัวร่อดัง ๆ แว่วเข้ามาจากทางด้านในสุด และคล้ายดั่งได้ยินเสียงของดรุณีน้อยกล่าวสะบัดสะบิ้งขึ้นว่า

"อืมม์ ข้าพเจ้ามิไปแล้ว"

จากนั้นจึงมีเสียงหัวร่ออันดังสนั่นหวั่นไหวเกิดขึ้นอีก แล้วร่างของชายชราในเสื้อสีแดงฉานก็เดินออกมาก่อน

มันคล้ายดั่งกับว่า ภายในแมกไม้อันเขียวขจีสดใส ปรากฏมีดวงไฟเป็นกลุ่มก้อนปรากฏขึ้น บรรดาอัญมณีที่ฝังอยู่ตามผนังทั้งสี่ด้านของท้องเรือ ได้ปรากฏเป็นเงาร่างสีแดงฉานถึงสิบกว่าคนขึ้นในฉับพลันทันที สภาพเบื้องหน้าที่เห็นมันช่างพิสดารและเร้นลับอย่างยิ่งนัก บรรดาวัตถุและผู้คนที่มีอยู่ ล้วนแล้วแต่สะกดใจสร้างความหวั่นไหวอารมณ์ต่อผู้พบเห็นทั้งสิ้น ชิงเจี๊ยบจึงต้องมีความระมัดระวังตัวเพิ่มขึ้นอีกมากมายนัก

สายตาชิงเจี๊ยบพุ่งไปยังชายชราผู้นั้นทันที เห็นมีผิวกายดั่งราวมรกต หางตามีแววเย็นชากระด้าง มุมปากกลับปรากฏมีรอยยิ้ม มาตรแม้นจะสวมใส่อาภรณ์และมีบุคลิกที่ผิดแผกแตกต่างไป แต่หากมิใช่เป็นชายชราที่ร้องเพลงดังสนั่นหวั่นไหวภายในสายฝนใต้ชายคาหออิ้งเฮาะเล้าแล้ว จะเป็นผู้ใดใครกันได้ ? ในเวลาและสภาพเยี่ยงอย่างที่ปรากฏขึ้นขณะนี้ ขอทานชราอันคลุ้มคลั่งนั้น หากมิใช่เป็นจอมพิษแล้วจะเป็นใครเล่า ?

แต่ทว่า บุคลิกและสารรูปของกิมเจ่กพัง เหตุไฉนจึงผิดแผกแตกต่างกันดั่งราวกับเป็นคนละคนภายในเวลาเพียงวันเดียวกันเล่า ?

ปัญหาเหล่านี้ ได้ประดังขึ้นในสมองของชิงเจี๊ยบเป็นเวลาเนิ่นนาน โดยมิยอมผละจากไป

ชิงเจี๊ยบรีบลุกขึ้นยืน คารวะต่อกิมเจ่กพังจนจรดพื้น พลางกล่าวว่า

"ได้รับความกรุณาสั่งให้มาจากท่านผู้เฒ่า นับเป็นวาสนาอันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าผู้เยาว์แล้ว"

กิมเจ่กพังมีสายตาอันคมกล้าประดุจเหยี่ยว กวาดมองดูทั่วร่างชิงเจี๊ยบไป

หนึ่งตลบแล้ว จึงหันไปหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวกับดรุณีน้อยชุดเขียวที่ยืนอยู่ทางปากประตู แล้วกล่าวว่า

"คาดมิถึงว่า สายตาของเจ้ากลับร้ายกาจจนถึงเพียงนี้ กงจื้อแซ่ชิง ไม่เพียงแต่จะมีภูมิความรู้อันสูงส่ง มีไหวพริบปฏิภาณอันฉลาดล้ำเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังเป็นยอดฝีมืออันสูงสุดยอดอีกด้วย"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินเข้าก็บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนสุดจะกล่าวได้ มาตรแม้นจะพยายามปกปิดอำพรางจนสุดความสามารถ แต่คาดคิดมิถึงเลยว่า จอมพิษผู้นี้เพียงแต่มองดตลบเดียวก็สามารถมองซึ้งไปในแก่นแท้ของตนอย่างถี่ถ้วน แต่แปลกอยู่ที่ว่า คล้ายดั่งไม่มีเจตนาร้ายแอบแฝงอยู่ด้วย

ชิงเจี๊ยบคาดคิดมิออกเดามิถึง ว่ากิมเจ่กพ้งผู้ซึ่งมีพิษอันร้ายกาจสะเทือนแผ่นดินผู้นี้ จะมีความมุ่งหมายอย่างไรในตน และยิ่งคาดเดามิออกว่า ความเปลี่ยนแปลงทั้งเครื่องแต่งกายและบุคลิกของจอมพิษผู้นี้ในวันนี้ จะเป็นไปเพราะความมุ่งหมายเยี่ยงอย่างไรกัน แต่เนื่องจากมีความสงบเยือกเย็นจนเหนือล้ำกว่าผู้คนธรรมดาที่มีมาแต่กำเนิดของชิงเจี๊ยบ ทำให้สีหน้าในขณะนี้ยังคงมิได้ปรากฏความหวาดระแวง และข้อคลางแคลงใจขึ้นเลยแม้แต่น้อย

ชิงเจี๊ยบเสแสร้งทำเป็นงุนงงมิเข้าใจ โดยกล่าวอย่างตื่นเต้นขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์สามัญธรรมดายิ่ง ท่านผู้เฒ่ากล่าวเช่นนี้ กลับทำให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์รู้สึกอับอายขายหน้าอย่างใหญ่หลวง"

กิมเจ่กพ้งกลอกถลึงตาไปมา พลางเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

"นี่จึงจะเรียกว่าคนจริงย่อมไม่หยิ่งผยอง คนหยิ่งผยองย่อมมิใช่คนจริง ชิงกงจื้อมีความสำรวมอันลึกซึ้งหนักแน่น มีความอำพรางอันยอดเยี่ยมสูงล้ำอย่างที่บุคคลชนธรรมดามิอาจจะคาดเดาออกได้อย่างแน่แท้ทีเดียว"

เสียงหัวร่อพอจบ ใบหน้าพลันปรากฏเป็นเย็นยะเยือกขึ้นทันที กล่าวว่า

"สำหรับประกายตาทั้งสองของท่าน ที่ได้รั้งเข้าอำพรางอย่างมิดชิด บุคลิกที่เย็นเยือกเป็นสง่านั้น ยังมิต้องไปว่ากล่าวกันดอก เพียงแต่มีข้อพิสูจน์อันง่ายดายอย่างยิ่งก็คือ เก้าอี้หยกเย็นของเราตัวนี้ ไหนเลยเป็นสิ่งที่บุคคลธรรมดาสามัญจะสามารถนั่งได้ ท่านหากแม้นไร้พลังภายในอันสูงล้ำยอดเยี่ยมแล้ว ในขณะนี้น่ากลัวว่าจะต้องนั่งตัวสั่นงันงกจนหน้าเขียวไปหมดสิ้นแล้ว"

ชิงเจี๊ยบทราบแก่ใจในทันทีว่า มิอาจอำพรางต่อไปได้แล้ว จึงกลับกล่าวด้วย

ความเปิดเผยเยือกเย็นว่า

"ท่านผู้เฒ่านับว่าเป็นยอดฝีมืออันสูงสุดจริง ๆ ทีเดียว ข้าพเจ้าผู้เยาว์มาตรแม้นจะเคยฝึกปรือมาตั้งแต่เล็กอยู่บ้าง แต่หากจะกล่าวว่ามีพลังภายในอันยอดเยี่ยมสูงล้ำแล้ว เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าผู้เยาว์ครุ่นคิดใฝ่ฝันอย่างเหลือเกินทีเดียวด้วย"

กิมเจ่กพ้งได้ยินเช่นนั้น จึงได้มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่งกล่าวว่า

"กลับมิใช่ว่าเราจะมีสายตาอันพิเศษพิสดารก็หาไม่ แต่เพราะบุตรีบ่วยเล้งต่างหาก ที่เพียงมองปราดเดียวก็ซึ้งถึงว่า ท่านมิใช่เป็นบุคคลชนธรรมดาสามัญ ซึ่งท่านมิจำเป็นต้องมาปิดบังอำพรางอีกแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรีบเบือนหน้ามองไป เห็นดรุณีน้อยในอาภรณ์ชุดเขียวกำลังเม้มปากหัวร่อใส่ตนอยู่ ตาทั้งสี่เมื่อประสานกันเข้า ชิงเจี๊ยบต้องรีบเบือนหน้าอย่างรวดเร็วพร้อมทั้งครุ่นคิดในใจว่า

'อันจอมพิษผู้นี้ กับเราคล้ายดั่งปราศจากเจตนาร้าย มิหนำซ้ำยังมีเจตนาดีอย่างยิ่งอีกด้วย แต่มันคงคาดมิถึงว่า เรากำลังจะมาปลิดชีวิตของมันด้วยความชิงชังอาฆาต'

หางตาของชิงเจี๊ยบเหลือบแลไปที่ดรุณีน้อยอีกครั้ง พร้อมทั้งรำพึงว่า

'นามของดรุณีน้อยผู้นี้คิดว่าคือบ่วยเล้งแล้ว เพียงแต่นางมิสมควรจะเรียกว่ากิมบ่วยเล้ง สมควรจะเรียกว่าโฮ้วบ่วยเล้งจึงจะถูกต้อง รอสักครู่เมื่อเราล้างแค้นให้กับนางแล้ว จึงเล่าเรื่องราวความเป็นมาของทุกสิ่งให้นางทราบ ซึ่งมิทราบว่านางจะขอบพระคุณเราสักเท่าใดกัน'

พอได้คิดถึงตอนนี้ ชิงเจี๊ยบก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้าอีกแล้ว มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะทราบดีว่า จอมพิษกิมเจ่กพ้งมิใช่เป็นผู้จะตอแยด้วยได้ง่ายดายนัก แต่มีแผนการซึ่งวาดไว้อย่างเรียบร้อยอยู่ในอกแล้ว กับเหตุการณ์ทุกอย่างก็ได้ตระเตรียมวางแผนอยู่อย่างรัดกุมอีกด้วย

จากปฏิภาณและไหวพริบของชิงเจี๊ยบในขณะนี้ เป็นที่ทราบแล้วว่ากิมเจ่กพ้งนอกจากจะทราบว่าตนมีนามชิงเจี๊ยบ เป็นผู้มีพลังภายในซึ่งฝึกปรือติดตัวอยู่บ้างเป็นกงจื้ออันมีสมบัติพัสถานมั่งคั่งเท่านั้นเอง เพราะในเวลาหลายวันนี้ ด้วยการกระทำของตนในตัวเมืองบู๊ฮั่น ได้เกริกก้องระบือจนทำให้กิมเจ่กพ้งมิยากต่อการสืบเสาะถามไถ่ได้เลย ชิงเจี๊ยบลอบนึกหัวร่ออย่างเย้ยหยันอยู่ในใจ พร้อมทั้งรำพึงขึ้นว่า

'แต่เจ้าจะอย่างไรก็มิทราบ ว่าเรานั้นคือเทพเจ้าสัตตฝีมืออันเป็นศัตรูคู่อาฆาต

ที่เข้มแข็งของเจ้าดอก'

อันความสำนึกของชิงเจี๊ยบในยามนี้ มิได้เห็นว่าตนเป็นทายาทผู้รับภาระช่วงต่อเทพเจ้าสัตตฝีมือเลย แต่เข้าใจในตนเองว่า เป็นตัวแทนของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ซึ่งเรื่องนี้เป็นสิ่งที่บ่วยซัวมิ้งมุ่งหวังอย่างยิ่ง และก็เป็นสิ่งที่บ่วยซัวมิ้งกระทำขึ้นกับมือด้วยความมานะพากเพียรนั่นเอง

ความคิดของชิงเจี๊ยบที่บังเกิดขึ้น กิมเจ่กพ้งไหนเลยจะทราบได้ ขณะนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบตกอยู่ท่ามกลางประกายสีเขียวมรกตที่สาดส่องอยู่ทุกแง่มุม ยิ่งแสดงให้เห็นเป็นร่างอันงดงามสง่ามีบคลิกอันสงส่งภาคภูมิ จึงครุ่นคิดในใจว่า

'บ่วยยี้มีสายตาที่ไม่เลวเลยจริง ๆ นางก็มีอายุมากแล้ว สมควรที่จะหาครอบ-ครัวให้เป็นฝั่งเป็นฝาได้ เจ้าผู้แซ่ชิงมาตรแม้นจะมีพลังฝีมือติดตัวอยู่บ้าง แต่มิใช่เป็นบุคคลชนชาวบู๊ลิ้ม ซึ่งคู่ควรกับการมาเป็นคู่ครองของนางได้อย่างเหมาะสมทีเดียว'

พลางก็เหลียวกลับไปมองดูบ่วยเล้งแว่บหนึ่ง เห็นนางกำลังใช้สายตาอันซาบซึ้งหยาดเยิ้มจ้องมองดูชิงเจี๊ยบอยู่อย่างเหม่อลอย จึงเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เล่าฮูมาตรแม้นมีนิสัยอันประหลาด แต่ก็มีความพึงพอใจพวกรุ่นเยาว์แกร่งกร้าวมีปณิธาน ชิงเล่าตี่ มิใช่ว่าเล่าฮูจะกำเริบเสิบสานก็หาไม่ แต่จะอย่างไรก็มีอายุสูงวัยกว่าท่านอยู่หลายปี ข้าพเจ้าเมื่อเห็นท่านในครั้งแรกก็รู้สึกสบใจอย่างยิ่งนัก ภายหน้าจึงหวังว่า ต้องมีโอกาสร่วมสนุกกันอีกบ่อยครั้งด้วย"

พลางปรบมือขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"รีบส่งสุราอาหารมา"

ชิงเจี๊ยบยิ่งรู้สึกข้องกังขาอย่างใหญ่หลวง รำพึงในใจว่า

'เจ้ากิมเจ่กพ้งผู้นี้ มีนามอื้อฉาวเล่าลือในวงพวกนักเลงว่าโหดเหี้ยมชั่วร้ายเต็มไปด้วยพิษ แต่การประสบพบกันในวันนี้ เหตุไฉนจึงมีความสนิทสนมรักใคร่เราอย่างจริงใจว่ามันเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?'

หากแม้นชิงเจี๊ยบได้ทราบว่า กิมเจ่กพ้งขณะนี้มีความพึงพอใจที่ปรารถนาจะได้ตนเป็นเขยแล้ว มิทราบว่าจะบังเกิดความรู้สึกเยี่ยงอย่างไรขึ้น

ภายในท้องเรือ ทั้งสามคนในขณะนี้ต่างมีความคิดไปคนละทางอย่างกระเจิด-กระเจิง และในระหว่างคนทั้งสาม ต่างมีความอาฆาตบุญคุณ และความรักที่พัวพันกันอย่างยุ่งเหยิง มิใช่เป็นเรื่องที่จะสามารถอธิบายไขความกันได้อย่างง่ายดาย

กันไปทีเดียว

โดยเฉพาะกับชิงเจี๊ยบ ในขณะนี้บังเกิดความคิดอันพลุ่งพล่านสับสนอลหม่าน มาตรแม้นจะเป็นผู้มีภูมิปฏิภาณที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำ แต่ยังมิอาจจะขบคิดให้เป็นที่เข้าใจได้ในทุกสิ่งเลย

สุราอาหารได้ถูกส่งมาในเวลาชั่วครู่ ถ้วยจานชามใด ๆ ก็สร้างขึ้นด้วยมรกตสีเขียวสดใสทั้งสิ้น

กิมเจ่กพ้งผายมือเชิญชิงเจี๊ยบให้เข้านั่งประจำที่ กิมบ่วยเล้งก็นั่งร่วมอยู่ทางด้านข้าง กิมเจ่กพ้งยกถ้วยสุราขึ้นชูพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สุราถ้วยนี้ ขออวยพรให้ไมตรีจิตมิตรภาพของเราได้ยั่งยืนตลอดไปเถิด"

พลางแหงนหน้าขึ้นดื่มจนเหือดแห้ง แล้วจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มต่อไปว่า

"ชิงเล่าตี่ ท่านเป็นตระกูลของพ่อค้าเพชรพลอย ลองดูภาชนะเหล่านี้ของเราด้วยว่า ยังพอจะเป็นที่ต้องตาพอดูได้หรือไม่"

ชิงเจี๊ยบนึกลอบหัวร่ออย่างเย้ยหยันในใจ เพราะเจ้ากิมเจ่กพ้งได้เข้าใจว่า ตนเป็นผู้อยู่ในตระกูลเพชรพลอยอย่างแท้จริงไปแล้ว ซึ่งความเป็นจริง กับเรื่องเพชรพลอยหรืออัญมณีที่มีค่า ชิงเจี๊ยบมิเคยจะรู้เรื่องด้วยเลยแม้แต่น้อยนิด แต่จำต้องเสแสร้งทำเป็นก้มลงชมเชยอย่างละเอียดสุขุมอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงยกย่องชมเชยไม่หยุดปากอย่างเลื่อมใสนับถือ

กิมเจ่กพ้งเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ อย่างปลาบปลื้มยินดี แล้วจึงกล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"มิใช่ว่า เล่าฮูจะยโสโอหังไปดอก อันภาชนะชุดที่เห็นอยู่น่ากลัวแม้กระทั่งในราชวังขององค์กษัตริย์ ก็ยังมิอาจจะมีได้ดอก"

ชิงเจี๊ยบเอออวยไปอย่างเอาใจ กิมเจ่กพ้งคล้ายดั่งมีอารมณ์ที่ปลอดโปร่งอย่างยิ่งนัก ชวนชิงเจี๊ยบพูดคุยในเรื่องราวต่าง ๆ นานามากมายก่ายกอง ปากกล่าวจ้อโดยไม่หยุดปาก ซึ่งชิงเจี๊ยบก็รับฟังอย่างโอนอ่อนผ่อนตาม และรู้สึกว่าปฏิภาณความรอบรู้ที่จอมพิษผู้นี้มีอยู่ มิได้ต่ำไปกว่าบ่วยเจ็กเจ่กของตนเลย

ส่วนกิมบ่วยเล้งนั้น พลอยได้โอภาปราศรัยกันด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า หากเปรียบกับท่าทีอันเอียงอายกระดากของปึงเซี่ยวคุนแล้ว กลับมีอานุภาพความลุ่มหลงไปคนละประการ

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะพูดคุยแย้มยิ้มด้วยเป็นอันดี แต่ในใจกลับจับจ้องคอยหาโอกาสอยู่ตลอดเวลา ตระเตรียมตัวอยู่ว่า พอลงมือก็ต้องสะกดเอากิมเจ่กพ้ง

ไว้ให้ได้ในทันทีทันใด จากนั้นจึงจะฉีกกระชากหน้ากากกิมเจ่กพ้งออก เล่าเรื่องราวที่อุบัติขึ้นเมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้นให้กับกิมบ่วยเล้งฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน

แต่กิมเจ่กพ้งมีสายตาอันคมวาวแก่กล้า ทำให้ชิงเจี๊ยบมิกล้าจะลงมือโดยวู่วามไปได้ เพราะสำนึกตัวดีอยู่ว่า ตนมาตรแม้นจะมีอายุเยาว์วัย แต่การกระทำใด ๆ นั้นควรต้องรอบคอบพิถีพิถัน เกรงว่าหากแม้นจู่โจมไปมิสำเร็จในคราเดียวแล้ว ตนจะอย่างไรก็ไม่มีทางต้านทานรับมือกับจอมพิษอันมีเกียรติภูมิลือเลื่องกระเดื่องดังไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มของแผ่นดินได้ ยังกลับจะทำให้เรื่องราวที่เพียรเสกสรรปั้นแต่งมาต้องยับเยินลงไปจนหมดสิ้นด้วย ดังนั้น ชิงเจี๊ยบจึงรีรอคอยหาโอกาสตลอดเวลามิกล้าจะวู่วามไป

ขณะนั้น กิมเจ่กพ้งคล้ายดั่งเมามายไม่น้อยอยู่แล้ว ตบไปบนโต๊ะอย่างฉับพลันกะทันหัน ตาทั้งสองเขม้นมองดูชิงเจี๊ยบอย่างแน่วนิ่ง

ชิงเจี๊ยบสะดุ้งจนสุดตัว แต่กิมเจ่กพ้งพลันทอดถอนหายใจยาว ๆ สายตาได้เบนต่ำลงมองอยู่ยังพื้นโต๊ะ พลางกล่าวว่า

"รู้จักมักคุ้นมาทั่วแผ่นดิน แต่ผู้รู้ใจจะมีสักกี่คนเล่า เรากิมเจ่กพ้งมีเกียรติภูมิกระเดื่องดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน แต่จะมีผู้ใดใครเล่าที่ทราบถึงความกลัดกลุ้มที่กังวลหม่นหมองอยู่"

กล่าวจบก็ยกถ้วยสุราขึ้นดื่มจนหมดสิ้น

กิมบ่วยเล้งที่นั่งเคียงข้าง รีบลุกขึ้นหยิบป้านสุรารินให้อีกหนึ่งถ้วย ในสายตาของนางนั้น คล้ายดั่งจะมีความเคารพรักใคร่ในตัวบิดาของนางเป็นอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบก็รู้สึกประหลาดใจขึ้นอย่างซ่อนเร้น และครุ่นคิดว่า

'เจ้ามารร้ายตัวนี้ จะมีความกลัดกลุ้มหม่นหมองอย่างไรขึ้นได้อีกเล่า'

กิมเจ่กพ้งทอดถอนหายใจยาว ๆ ประกายตานั้นคล้ายดั่งจะเชื่องซึมด้วยความวิตกกังวล ลูบคลำขอบโต๊ะไปพลางกล่าวไปพลางว่า

"เกศาที่เริ่มหงอกขาว แต่เรื่องราวกลับมิได้กระทำสำเร็จตามปณิธานเลยแม้แต่สิ่งเดียว มีแต่จะต้องตกเป็นขี้ปากให้ถูกด่าว่าจวบชั่วกาลนาน โอ ชิงเล่าตี่..."

พลันมีเสียงดังเบา ๆ ทางนอกกราบเรือ มาตรแม้นจะเป็นเสียงที่เบาอย่างยิ่ง แต่ชิงเจี๊ยบก็ฟังออกว่าเป็นเสียงของผู้มีวิชาตัวเบาขั้นสูงกระโดดลงสู่พื้นนั่นเอง

กิมเจ่กพ้งเลิกคิ้วจนเป็นสันตรง ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"ผู้ใด !"

มีเสียงร้องตอบทางนอกหน้าต่างว่า

"ข้าพเจ้าเอง ท่านอาจารย์"

พร้อมกันนั้นม่านประตูก็ถูกเลิกออก เป็นชายหนุ่มหน้าขาวซีดผู้หนึ่งเดินเข้ามา มันผู้นี้แต่งกายอย่างพิถีพิถันเป็นอย่างยิ่ง พอเข้าประตูมาได้ สายตาที่คมวาวดั่งราวกับกระบี่ ก็กรีดผ่านร่างของชิงเจี๊ยบไปอย่างรุนแรง

กิมเจ่กพ้งพอเห็นเข้าก็ยิ้มน้อย ๆ บนใบหน้าปรากฏแววแห่งความรักใคร่ปรานีอย่างล้นเหลือ กล่าวขึ้นว่า

"เหตุไฉนเจ้ากลับมาเสียเล่า ผู้ที่เจ้าต้องการหานั้นได้พบหรือไม่ ?"

หนุ่มน้อยผู้นั้นเดินมานั่งที่เก้าอี้อย่างเขื่องโขใหญ่โต กิมบ่วยเล้งยื่นถ้วยสุราไปให้ ซึ่งมันยกขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมดสิ้น ชิงเจี๊ยบเห็นกิมบ่วยเล้งและเจ้าหนุ่มผู้นี้ คล้ายดั่งจะสนิทสนมกันอย่างมาก ในใจจึงบังเกิดความรู้สึกที่พิสดารอย่างบรรยายมิถูก ชิงเจี๊ยบสังเกตดู มันผู้นี้มีคางซึ่งกางใหญ่ ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิตและลับลมคมใน ดังนั้นจึงไม่มีความปรารถนาดีต่อตัวมัน และรู้สึกชิงชังเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย

เจ้าหนุ่มผู้นั้นเมื่อดื่มสุราหมดถ้วยแล้ว หันไปกล่าวกับกิมเจ่กพ้งว่า

"ความจริงนั้น ข้าพเจ้ายังคิดว่า ในมวลหมู่มนุษย์ที่มากมายสุดคณนานับนี้ จะไปหานางได้แต่ใดกัน แต่กำหนดของฟ้าดินที่ลิขิตมาอย่างเที่ยงตรงนี้ ทำให้นางยังคงนั่งอยู่ภายในร้านค้าแห่งหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้ไปประสบพบเข้า ข้าพเจ้ากลับมิได้เอะอะโวยวายออกไป รอจนเมื่อถึงยามสองแล้ว จึงจะเข้าไปเชื้อเชิญให้นางออกมาเอง"

กิมเจ่กพ้งปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ คล้ายดั่งมีความรักใคร่ในตัวเจ้าหนุ่มผู้นี้เป็นอย่างมาก เมื่อฟังแล้วจึงกล่าวเสริมขึ้นว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐสุดทีเดียว ไปนำนางมาให้เราดูทีหรือ"

หนุ่มน้อยผู้นั้นเหลือบมองดูชิงเจี๊ยบแว่บหนึ่งด้วยสายตาอันคมวาว กิมเจ่กพ้งจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อ้อ เจ้าทั้งสองยังมิรู้จักกัน นี่คือชิงกงจื้อผู้เป็นเจ้าของร้านเพชรพลอยซัวบ้วย ส่วนผู้นี้คือศิษย์คนโตของเรา"

หนุ่มผู้นั้นร้องอ้อขึ้นคำเดียว สีหน้าก็ปราศจากความรู้สึกใด ๆ ปรากฏขึ้นมิทราบว่าปีติหรือชิงชัง ส่วนชิงเจี๊ยบนั้นลอบแค่นเสียงออกทางจมูกเล็กน้อย แต่ยกมือขึ้นคารวะไปอย่างเสียมิได้บ้าง

เจ้าหนุ่มผู้นั้นหันร่างเดินออกไปจากท้องเรือ จากนั้นเรือก็สั่นไหวขึ้นเล็กน้อย

แสดงว่าเรือได้ลอยลำออกจากฝั่งไปแล้ว

ในใจชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมากอีกครั้ง เพราะคาดมิถึงว่าเหตุไฉนมันจึงเคลื่อนเรือออกจากท่าไปโดยไร้ต้นสายปลายเหตุด้วย ? แต่ทว่าทางนอกประตูพลันบังเกิดเสียงกรีดร้องของสตรีนางหนึ่งดังขึ้น จากนั้นปรากฏเสียงร้องดังโครม ๆ เมื่อสตรีนางนั้นเซถลาเข้ามาภายในห้องอย่างเสียหลัก

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นสตรีนางนั้นเข้า มาตรแม้นจะมีความสงบเยือกเย็น มีความสำรวมที่ยอดเยี่ยมเพียงไร ยังต้องผุดลุกขึ้นยืนด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

สตรีนางนั้นเมื่อกวาดตามองดูทั่วกาย พอเห็นชิงเจี๊ยบเข้าก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกบ้าง รีบถลาเข้ามาอีกสองก้าว โดยคิดจะวิ่งเข้าหาชิงเจี๊ยบ แต่ต้องชะงักงันลงทันที

เจ้าหนุ่มผู้นั้นได้เดินเข้ามาอย่างเหี้ยมโหดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างอำมหิตขึ้นว่า

"พวกเจ้ารู้จักกันกระมัง ?"

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างไม่คาดคิดนี้ ไม่เพียงแต่จะทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกยุ่งเหยิงจนจัดการอย่างไรมิถูกเท่านั้น แม้กระทั่งกิมเจ่กพ้งและกิมบ่วยเล้ง พลอยรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งทีเดียว

บทที่ 8

อสูรฟากฟ้าผู้อำมหิต

กิมเจ่กพ้งตวาดเสียงเข้มไปว่า

"นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกัน !"

เจ้าหนุ่มผู้นั้นเปล่งเสียงทัวร่ออันโหดเหี้ยมเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวว่า

"สตรีนางนี้คือปิงเซี่ยวคุน ที่ข้าพเจ้าได้เล่าให้กับท่านอาจารย์ฟังมา เนื่องจากข้าพเจ้าได้ทราบอย่างกะทันหันว่า ท่านอาจารย์ได้ล่องใต้มาอย่างไม่คาดคิด จึงได้นำนางไปฝากไว้ในค่ายของเหล่าโจรสลัดแม่น้ำแยงซีเกียง แต่มิคาดว่า เมื่อข้าพเจ้าประสบพบกับท่านอาจารย์ เรียนเรื่องราวให้ทราบทุกสิ่งอันแล้ว จึงย้อนกลับไปที่ค่ายโจรสลัดกลางลำน้ำ มังกรลำน้ำชุนเทียวเอี้ยงเมื่อถูกข้าพเจ้าเรียกร้องทวงเชลยมานั้น มันบอกว่าได้ถูกผู้ที่เรียกเทพเจ้าสัตตฝีมือชิงเอาไปเสียแล้ว"

กิมเจ่กพ้งแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ด้วยหน้าอันเย็นชากระด้างดั่งราวกับถูกจุ่มเข้าไปในถังน้ำแข็ง กล่าวขึ้นว่า

"เรื่องนี้เราได้ทราบแล้ว"

เจ้าหนุ่มท่าทางโหดเหี้ยมเหลือบเหลียวมองดูชิงเจี๊ยบ ด้วยดวงตาอันแวววาวเป็นประกายกล้าแว่บหนึ่ง ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิได้แสดงสีหน้าท่าทางอย่างไรออกไป แต่ก็ลอบผนึกลมปราณเอาไว้อย่างเตรียมพร้อม แล้วรำพึงอยู่ในใจว่า

'คิดว่าเจ้าหนุ่มผู้นี้คงจะเป็นอสูรฟากฟ้า (เทียนม้อ) กิมอีกระมัง กลับคาดคิดมิถึงเลยว่า มันคือศิษย์ของจอมพิษกิมเจ่กพ้งไปได้ เข้าใจว่าในวันนี้ จะอย่างไรก็

มิอาจผ่านการต่อสู้อันดุเดือดชุลมุนขึ้นไปได้แล้ว'

เจ้าหนุ่มน้อยผู้นี้คืออสูรฟากฟ้ากิมอี ที่มีชื่อเสียงอื้อฉาวจนปั่นป่วนไปทั่วทั้งวงพวกนักเลงของยุคนี้นั่นเอง มันหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอได้ฟังว่า เป็นการกระทำของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ก็รีบกลับมารายงานให้ท่านอาจารย์ได้ทราบ แล้วจึงกลับไปสืบเสาะหาเชลยอีก แต่มิคาดว่าขณะที่ข้าพเจ้าเตร่ไปตามท้องถนนนั้น ได้เห็นนางแพศยาผู้นี้นั่งอยู่ภายในร้านเพชรพลอยซัวบ้วยเข้าได้"

ชิงเจี๊ยบลอบร้องอย่างตื่นตระหนกในใจ เหลือบมองดูปิงเชียวคุนแว่บหนึ่ง เห็นนางกำลังก้มหน้าอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึง จึงลอบคิดขึ้นว่า

'เราเรียกให้นางเฝ้าอยู่ภายในห้องอย่าออกมา เหตุไฉนนางจึงต้องเตลิดเปิดออกมานั่งยังหน้าร้าน ด้วยเหตุอันใดเล่า ?'

ส่วนจอมพิษกิมเจ่กพ้งนั้น มีสายตาอันเย็นชากระด้าง จ้องมองทางชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"บ่วยซัวมึ้งเป็นอะไรกับเจ้า ? ขณะนี้มันอยู่ที่ใด ?"

ชิงเจี๊ยบยังมิทันจะได้ตอบ ขณะกำลังขบคิดว่าควรจะจัดการกับสถานการณ์เบื้องหน้าด้วยสภาพใด เพราะทราบอยู่แก่ใจดีว่า บุคคลทั้งสองที่เห็นอยู่ขณะนี้ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของบู๊ลิ้มยุคนี้ มิหนำซ้ำ กิมเจ่กพ้งยังมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังในการใช้ยาพิษอันชั่วร้ายอีกด้วย หากแม้นพลาดพลั้งไปเพียงแต่น้อย ก็จะต้องถูกพิษอันชั่วร้ายของมันชำแรกแทรกซึมเข้าสู่ร่างทันที ซึ่งจะหาผู้ใดใครมาช่วยเหลือได้ทันท่วงทีเล่า

กิมบ่วยเล้งกลอกกลิ้งตาไปหนึ่งตลบ จึงแตะไปที่ชิงเจี๊ยบเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"ท่านจงรีบบอกมาเถิด"

ขณะนั้น ลำเรือโคลงเคลงอย่างรุนแรง คล้ายดั่งกับว่าได้แล่นเข้าสู่กลางลำน้ำแล้ว ชิงเจี๊ยบลอบคำนวณในใจว่า

'เจ้าอสูรฟากฟ้ากิมอีผู้นี้ ยังชั่วร้ายเลวทรามไปกว่าอาจารย์ของมันมากมายนัก มันกลัวว่าเราจะถือโอกาสหลบหนีไป จึงได้ปล่อยเรือให้ออกมายังใจกลางลำน้ำเสียก่อน'

ควรจะทราบว่า อันพลังฝีมือมาตรแม้นจะสูงล้ำไปอีกสักเท่าใด แต่หากปราศจากสิ่งพอยึดเหนี่ยวอาศัยเป็นพลังหนุนแล้ว ก็มิอาจที่จะกระโดดข้ามลำน้ำที่มีความกว้างหลายร้อยเชียะนี้เลย

และสภาพในขณะนี้ ย่อมผิดแปลกแตกต่างกันกับเมื่อครั้งที่ได้เข้าไปช่วยเหลือปิงเซี่ยวคุนจากเรือของมังกรน้อยเทพยดา เพราะในครั้งนั้น เรือมิได้ห่างจากท่ามากมายถึงเพียงนี้ ส่วนอีกประการหนึ่ง ขณะนั้นปราศจากผู้ทรงฝีมือสูงมาคุมเชิงตน ปล่อยให้ตนใช้กำลังอย่างเต็มที่สบายอารมณ์ได้

แต่ชิงเจี๊ยบมีอุปนิสัยอันประหลาดพิกลอย่างยิ่ง มาตรแม้นเรื่องราวจะดำเนินจนถึงเพียงนี้แล้ว กลับมิได้บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจแม้แต่น้อย ในขณะที่ชิงเจี๊ยบมีอายุเยาว์วัยอยู่นั้น เผชิญหน้ากับฟ้าสังหารและฟ้าพิการอันเป็นจอมมหา-กาฬที่ร้ายกาจชั่วช้า ก็ยังมิได้เกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลย อย่าว่าแต่ในเวลาสิบปีที่ผ่านไปนี้ ยังได้ฝึกปรือในวิชาการต่อสู้ จนสูงส่งน่าตื่นตระหนกต่อผู้พบเห็นเข้าอีกด้วย

จึงยิ้มน้อย ๆ ด้วยแผนการที่วางไว้ในใจอย่างเรียบร้อยแล้ว และคำนึงขึ้นว่า

'มิว่าผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร เราก็จะต้องเปิดเผยประวัติความเป็นมาของกิมบ่วยเล้งนี้ออกไปให้ได้ เพื่อมิต้องให้พวกมันได้มีความสงบสุขอีกต่อไป'

กิมเจ่กพ้งเห็นชิงเจี๊ยบในขณะนี้ ยังมีรอยยิ้มปรากฏอยู่อย่างสง่าผ่าเผยน่านิยม มิได้ปรากฏแววตื่นตระหนกตกใจแม้แต่น้อย จึงต้องนึกลอบชมเชยในความเก่งกล้าสามารถของฝ่ายตรงข้าม และพึงพอใจในความท้าวหาญเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบกวาดตามองรอบบริเวณ พร้อมทั้งกล่าวเสียงกังวานไปว่า

"ที่ท่านผู้เฒ่าถามถึงบ่วยซัวมิ้ง เพราะท่านผู้เฒ่าและบ่วยซัวมิ้งมีข้ออาฆาตบาดหมางอย่างไรกันหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบใช้คำถามมาตอบคำถามของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งกลับทำให้กิมเจ่กพ้งต้องชะงักงันไปอย่างมิได้ครุ่นคิด

แต่อสูรฟากฟ้ากิมอีกลับตะคอกไปด้วยความแค้นเคืองว่า

"แล้วเจ้าจะเกี่ยวข้องได้ด้วยหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้าขึ้นหัวร่อเสียงดังกังวาน พลางกล่าวว่า

"มาตรแม้นว่าท่านผู้เฒ่าจะมิบอก แต่ข้าพเจ้ายังพอจะทราบอยู่คร่าว ๆ ดอก"

กิมเจ่กพ้งหน้าผิดปกติไปทันที เหลือบแลดูกิมบ่วยเล้งที่ยืนอยู่ข้างกายไปแว่บหนึ่ง ชิงเจี๊ยบยิ่งภาคภูมิใจเป็นอันมาก กล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านทั้งสองอย่าเพิ่งลงมือ รอให้ข้าพเจ้าได้เล่านิทานสักเรื่องหนึ่งให้ท่านทั้งสองฟังดูบ้าง"

ครั้นแล้ว ชิงเจี๊ยบก็ใช้มือทำท่า ใช้เท้าก้าวย่าง เล่านิยายที่โฮ้วยี่เคยเล่ามา

ออกไปอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเล่าได้เพียงครึ่งเดียว อสูรฟากฟ้ากิมอีก็ตวาดก้องขึ้นด้วยความเดือดดาล กระโดดพุ่งปราดเข้าหา ประกบนิ้วดั่งราวกระบี่ทิ่มไปยังคอหอยของชิงเจี๊ยบอย่างหนักหน่วงรุนแรง ส่วนฝ่ามือขวาตั้งเป็นสันดั่งคมมีดตวัดขึ้นจนมีพลังลมอันรุนแรงฟันฉับเข้ายังท้องน้อยของชิงเจี๊ยบทันที

กระบวนเพลงหนึ่งที่มีสองท่า และลงมืออย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ มิหนำซ้ำ ยังแฝงด้วยพลังภายในอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์ ล้วนแล้วเป็นกระบวนท่าที่สามารถคร่าชีวิตได้อย่างแน่นอน นับว่ามิเสียทีที่มีเกียรติภูมิอันกระเดื่องดังเลย

แต่ชิงเจี๊ยบกลับหัวร่อฮาฮาเสียงดังสนั่น หมุนร่างคว้างออกไปอย่างรวดเร็วเลี่ยงหลบได้อย่างสวยงาม แต่มิตีโต้ออกเลย ยังคงพูดจ้อออกไปตลอดเวลามิหยุดปาก

อสูรฟากฟ้ากิมอีตวาดก้องขึ้นอีกครั้ง ด้วยความแค้นเคือง ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าสามครั้งซ้อน ๆ ด้วยกระบวนท่าอันพลิกแพลงประหลาดล้ำ จนเงาฝ่ามือแผ่กระจายออกไปรอบด้าน ครอบคลุมเอาชิงเจี๊ยบไว้ในระหว่างกลางอย่างแน่นหนา

ชิงเจี๊ยบก้าวย่างไปในกระบวนท่าอันพิสดารประหลาดล้ำ ส่วนร่างสั่นพลิ้วไปมาอย่างคล่องแคล่ว หลบเลี่ยงไปพลางปากก็ยังคงเล่าต่อไปพลาง โดยมิได้หยุดชะงักเพราะการจู่โจมนี้เลย

กิมบ่วยเล้งน้ำตาเอ่อขึ้นคลอเบ้า ตั้งใจฟังอย่างรวมสมาธิ ส่วนปิงเซี่ยวคุนเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมีพลังฝีมือจนยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ มิทราบว่าตื่นตระหนกหรือปลาบปลื้มยินดีบังเกิดขึ้น เพ่งมองจ้องดูร่างของชิงเจี๊ยบอยู่ตลอดเวลา มิยอมคลาดคลาเลย

สีหน้าของกิมเจ่กพ้งยามนี้ ยิ่งบิดเบี้ยวจนปั้นยากอย่างที่สุด แต่ยังคงนั่งอยู่กับที่โดยมิได้ลุกขึ้นลงมือด้วย และพลันตวาดขึ้นว่า

"อียี้หยุดมือ ปล่อยให้มันเล่าต่อไป"

ชิงเจี๊ยบนึกแปลกใจอย่างใหญ่หลวงขึ้นมา

'เหตุไฉนกิมเจ่กพ้งจึงยอมปล่อยให้ตนเล่าต่อไปอีกเล่า'

ส่วนเจ้าอสูรฟากฟ้ากิมอีพอได้ยินเสียงตวาด ก็ชะงักมือการจู่โจมไว้ ยืนอยู่ข้างกายด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น จนหน้าตาแดงฉาน ส่วนชิงเจี๊ยบก็มิได้เกรงอกเกรงใจกระไรเลย ทรุดกายนั่งบนเก้าอี้อย่างภาคภูมิเป็นสง่า เล่านิยายเรื่องอันควรแก่การปลาบปลื้มนี้ออกไปจนละเอียดถี่ถ้วน เมื่อจบแล้วจึงหันไปมองกิมบ่วยเล้ง

พลางกล่าวว่า

"ท่านว่านิทานเรื่องนี้ น่าฟังหรือไม่ ?"

กิมบ่วยเล้งก้มหน้าโดยมิได้ต่อปากต่อคำ

ใบหน้าของกิมเจ่กพ้งบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวก็เขียวคล้ำ แต่พลันกล่าวขึ้นว่า

"เราก็จะเล่านิยายให้เจ้าฟังสักเรื่องหนึ่งเช่นกัน"

ชิงเจี๊ยบยิ่งมีความข้องกังขาขึ้นอย่างใหญ่หลวงว่า

'เจ้าจอมพิษนี้มิเพียงแต่จะมีพิษชั่วร้ายเท่านั้น มิหนำซ้ำยังประหลาดพิกลอย่างยิ่งนักอีกด้วย เหตุไฉนจึงกลับมากล่าวถึงนิยายขึ้นบ้างเล่า หรือว่านิยายที่มันจะเล่ามาในครั้งนี้ ก็มีความหมายอันสำคัญแฝงอยู่ด้วย ?'

ในใจมาตรแม้นจะขบคิดอย่างหมกมุ่น แต่ปากกลับตอบไปว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยินดีล้างหูคอยรับฟัง ขอท่านผู้เฒ่าโปรดเล่ามาเถิด"

กิมเจ่กพ้งมีสีหน้าผิดปกติไปกว่าเดิมมากมายหลายเท่านัก กล่าวขึ้นว่า

"ในอดีตที่เนิ่นนานมาแล้ว ในมณฑลฮ่อปักมีดรุณีที่เปี่ยมด้วยความสุขอยู่ผู้หนึ่ง..."

พอได้ยินถึงตอนนี้ ชิงเจี๊ยบฉุกใจได้คิดขึ้นทันที รำพึงว่า

'มันก็เล่าเรื่องในเมืองมณฑลฮ่อปัก และเป็นผู้ที่มีความสุขอีกด้วย แต่กลับเป็นอิสตรี ซึ่งความนัยนี้คงต้องมีความหมายอย่างสำคัญเป็นแน่'

ดังนั้นเอง จึงนั่งตั้งใจฟังกิมเจ่กพ้งเล่านิยายอย่างใจจดใจจ่อขึ้นว่า

"ดรุณีนางนั้น ไม่เพียงแต่จะสวยงามอย่างผุดผาดบาดตาเท่านั้น มิหนำซ้ำผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองก็ยังมีชีวิตอย่างสมบูรณ์แข็งแรง มีฐานะมั่งคั่ง และรักใคร่ในตัวนางอย่างยิ่ง เจ้าว่าดรุณีเยี่ยงอย่างนี้ จะมีความสุขสดชื่นจริงหรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับอย่างงุนงงเลื่อนลอย

กิมเจ่กพ้งจึงเล่าสืบต่อไปว่า

"แต่ในตัวเมืองที่นางอยู่นั้น มีหนุ่มซึ่งมีอิทธิพลและร่ำรวยอยู่คนหนึ่ง เสแสร้งพยายามตั้งตัวเป็นผู้มีจิตใจกว้างขวางโอบอ้อมอารี คบหากับทุกผู้ทุกคนแม้กระทั่งพวกมหาโจรหรือพวกลักเล็กขโมยน้อย ตลอดทั้งวันทั้งคืน แยกเขี้ยวกางเล็บอย่างยโสโอหังเป็นที่สุด เย่อหยิ่งลำพองจนลืมตัว ส่วนบิดาของดรุณีนางนั้นเป็นพ่อค้าวาณิชธรรมดา ตลอดทุกเมื่อเชื่อวันต่างหมกมุ่นหาเงินทองในกิจการค้าอย่างยุ่งเหยิงวุ่นวาย มีอยู่วันหนึ่ง เจ้าหนุ่มที่ทรงอิทธิพลและร่ำรวย ได้ส่งคนไป

ซื้อของในร้านของบิดานาง ซึ่งบิดานางย่อมต้องการกำไรในทางการค้า จึงน่ากลัวจะโก่งราคาขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย ซึ่งมันเป็นเรื่องสามัญธรรมดาอย่างยิ่ง ไหนเลยจะมีโทษทัณฑ์ถึงกับต้องหักล้างผลาญชีวิตกันเล่า"

ประกายตาอันแวววาวคมกล้าน่าระย่อนั้น จ้องมองดูชิงเจี๊ยบอย่างเขม็งนิ่ง ซึ่งชิงเจี๊ยบต้องผงกศีรษะรับอีกครั้งด้วยความมึนงงเลื่อนลอย

กิมเจ่กพ้งหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่เจ้าหนุ่มผู้นั้น กลับเอ่ยอ้างยกตนเองว่ามีธัมมะอันสูงส่ง ปรักปรำขู่เข็ญว่าบิดานางเป็นพ่อค้าที่ปราศจากคุณธรรม ขูดเลือดขูดเนื้อต่อผู้คน และยังว่าตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ขุนนางกังฉินและพ่อค้าที่ทรยศต่ออาชีพ เป็นบุคคลที่เลวร้ายอย่างไม่ควรอภัยให้ มิถามไถ่ในต้นสายปลายเหตุ ก็ส่งบริวารจำนวนหลายคนเข้าทุบตีในร้านจนแหลกลาญ บิดาของนางซึ่งได้รับทั้งบาดเจ็บได้รับทั้งความตื่นตระหนกได้รับทั้งความคลั่งแค้นเดือดดาล จึงต้องเสียชีวิตไปในคราครั้งนั้นเลย

"สำหรับเรื่องนี้ กับเจ้าหนุ่มผู้นั้นแล้ว ย่อมจะบอกอย่างเต็มปากว่าเป็นการกระทำเพื่อจรรโลงธัมมะ รักษาความยุติธรรม ซึ่งอีกไม่นานนักมันก็ลืมเลือนไปแล้ว แต่ครอบครัวของดรุณีน้อยนางนั้น กลับคล้ายดั่งได้ตกเข้าไปในห้วงแห่งความทุกข์ เพราะสาเหตุนี้ พอบิดาเสียชีวิตไปไม่นานนัก มารดาก็ต้องพลอยลาโลกไปด้วยความตรมตรอมใจ เหลือแต่ดรุณีน้อยนางนั้นที่มีชีวิตอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย เป็นกำพร้าที่ไร้ญาติขาดมิตร คิดจะล้างแค้นแต่ไหนเลยจะไปกระทำอย่างไร กับเจ้าผู้ที่มีทั้งอิทธิพลและฐานะอันร่ำรวยได้เล่า"

กิมเจ่กพ้งหัวร่อแค่น ๆ อย่างแสนเคือง แล้วจึงเล่าสืบต่อไปว่า

"แต่ดรุณีน้อยนางนั้น มีความอาฆาตมาดร้ายอย่างลึกซึ้งตราตรึง และตั้งใจไว้อย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะต้องล้างแค้นในครั้งนี้ให้ได้อย่างเด็ดขาด จึงได้ไหว้วานให้แม่สื่อไปหว่านล้อมหลอกลวงต่อเจ้าหนุ่มผู้นั้น ซึ่งเจ้าหนุ่มผู้นั้นกลับรับปากอย่างง่ายดาย ดรุณีน้อยนางนั้นมาตรแม้นจะแต่งงานอยู่กินกับมัน แต่ยังมีความคั่งแค้นอาฆาตอย่างรุนแรง จนแทบจะกินเลือดเนื้อของมันลงให้ได้"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ชิงเจี๊ยบก็เดาได้เลา ๆ อยู่หลายส่วนแล้ว จึงเหลือบทางตาไปมองดูกิมบ่วยเล้ง เห็นนางนัยน์ตาบวมช้ำทั้งสองข้าง หยาดน้ำตาก็ยังคงไหลพรั่งพรูตลอดเวลา ดั่งไข่มุกที่ขาดจากสาย

กิมเจ่กพ้งลูบมือของนางเบา ๆ พลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า เจ้าหนุ่มผู้นั้นไม่เพียงจะมีอิทธิพลและมีเงินเท่านั้น มันยังมีวิชา

ความรู้อย่างกล้าแข็งมิน้อยด้วย ดรุณีนางนั้นได้คอยจ้องหาโอกาสจะลงมือเป็นเวลาเนิ่นนานโดยมิว่างเว้นผ่อนปรน แต่ปราศจากโอกาสเลยแม้แต่ครั้งเดียว นางเป็นดรุณีแบบบางอ่อนแอยิ่ง จะเข้าลอบทำร้ายต่อบุคคลผู้มีพลังฝีมืออันกล้าแกร่งยอดเยี่ยม ไหนเลยจะเป็นสิ่งอันง่ายดายได้เล่า มีบางครั้งเมื่อนางรอให้เจ้าหนุ่มหลับสนิทแล้ว คิดจะลอบสังหารมันในยามหลับ แต่ทว่า พอนางขยับกายขึ้นเล็กน้อยเจ้าหนุ่มผู้นั้นพลอยรู้สึกตัวขึ้นด้วยเช่นกัน ดังนั้นเอง นางจึงจนปัญญาในวิธีการทั้งสิ้น มืออันผุดผ่องเป็นยองใยทั้งสองข้างคิดจะเย็บปักถักร้อยยังพอกระทำได้ดอก คิดจะหยิบมีดพร้าศัสตราวุธมาฆ่าคนนั้น จึงเป็นสิ่งที่กระทำมิได้เพราะหนักแรง

"นางคิดจะใช้ยาพิษ แต่ปราศจากบุคคลที่ไว้เนื้อเชื่อใจพอจะไปซื้อหาได้ อย่าว่าแต่เมื่อยามใช้ยาพิษไปแล้ว ยังยากยิ่งที่มิให้เจ้าหนุ่มนั้นประสบพบเห็นหรือรู้สึกขึ้น เหตุการณ์เยี่ยงนี้ดำเนินไปอยู่หลายปี จนนางต้องมีบุตรีกับเจ้าหนุ่มผู้นั้นขึ้นคนหนึ่ง ความเคียดแค้นอาฆาตและความโศกสลดรันทดของนาง เป็นสิ่งที่มิว่าผู้ใดใครอื่นคาดเดาหยั่งมิถึงอย่างแท้จริงแน่นอน"

กิมเจ่กพ้งเล่าด้วยน้ำเสียงอันเยือกเย็นสงบ กิมบ่วยเล้งร้องไห้จนน้ำตาชุ่มโชกเนืองนอง ดั่งราวกับดอกส้มที่ถูกฝนพรม แม้กระทั่งปึงเซี่ยวคุนเมื่อได้ยินแล้ว ยังอดมิได้ที่ต้องหลั่งน้ำตาให้อย่างเห็นอกเห็นใจ

"จวบจนกระทั่งในภายหลัง เมื่อเจ้าหนุ่มผู้นั้นมีความกำเริบในการท่องเที่ยว จึงเตลิดเปิดเปิงออกไปเที่ยวเตร่อย่างสนุกสนานตามลำพังยังโลกภายนอก ดรุณีน้อยนางนั้นยังมิหายเคียดแค้นที่มีอยู่ เมื่อสมเพชเวทนาต่อชะตาชีวิตของตนจนมิอาจจะกระทำอย่างไรได้ จึงวิ่งไปยังศาลเจ้า ร่ำร้องรำพันถึงความคับแค้นที่นางมีอยู่ แต่มิคาดเลยว่า กลับถูกบุคคลผู้หนึ่งได้ยินเข้า บุคคลผู้นี้ตั้งแต่เล็กก็ถูกบรรดาผู้โฉดชั่วที่มีหน้ากากอันดีงามสวมทับอยู่ ข่มเหงรังแกอย่างรุนแรง เมื่อเติบโตขึ้นได้ฝึกปรือในวิชากำลังการต่อสู้อย่างเก่งกาจยอดเยี่ยม ตั้งหน้าตั้งตาหาทางกำจัดบุคคลอันโฉดชั่วเลวทราม ที่มีหน้ากากคุณความดีขึ้นบดบังหน้า เมื่อได้ยินประวัติความเป็นมาที่ดรุณีน้อยนางนั้นรำพันขึ้นกับรูปเทพเจ้าในศาลเจ้าโดยบังเอิญ จึงมีความเดือดดาลคลั่งแค้นยิ่งนัก แสดงตัวออกมาด้วยความแกร่งกร้าว และเสนอตัวจะขอล้างแค้นแทนดรุณีน้อยนางนั้น ซึ่งเจ้าจะกล่าวว่าเป็นความผิดได้หรือ ?"

กิมเจ่กพ้งถามไถ่ขึ้นด้วยน้ำเสียงอันเย็นชากระด้าง

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปเล็กน้อย ในขณะนี้จึงได้รู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว แต่เรื่องราวจะผิดถูกชั่วดีอย่างไรนั้น ผู้ใดใครเล่าจะตัดสินลง

ไปได้อย่างแน่นอนเด็ดขาด ?

กิมเจ่กพ้งเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวกังวานอย่างสลดรันทด แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่มิคาดว่า วาสนาชะตาชีวิตนั้น เป็นสิ่งที่มนุษย์มิอาจจะกระทำตามอำเภอใจได้เลย สตรีนางนั้นยินยอมกล้ำกลืน ทนรับความอัปยศอดสูทุกประการ แต่ยังคงล้างแค้นในครั้งนั้นมิได้ เพราะในโอกาสอันปลอดโปร่งที่จะล้างชีวิตของเจ้าหนุ่มนั้น กลับมีเทพเจ้าสัตตฝีมือตะกายโผล่มาแต่ใดก็มิทราบ มันมิได้ถามไถ่ในต้นสายปลายเหตุ และมิได้สืบสาวราวเรื่องก็ก่อกวนจนปั่นป่วนอลเวงไปหมดสิ้น บุคคลผู้ที่ยื่นมือเข้าล้างแค้นแทนสตรีเพื่อจรรโลงความยุติธรรมนั้น สำนึกตัวอย่างดีว่าเวลานั้นยังมิอาจจะเป็นคู่มือต่อสู้กับบ่วยซัวมึ้งได้ จึงหอบดรุณีผู้นั้นพร้อมทั้งบุตรีน้อยของนางหลบหนีไปก่อน"

กิมบ่วยเล้งยิ่งร่ำไห้อย่างโศกสลดรันทดรุนแรงยิ่งขึ้น ในใจชิงเจี๊ยบก็อดมิได้ที่ต้องพลอยหม่นหมองกังวลไปด้วย รำพึงขึ้นว่า

'โอ ชีวิตของนางช่างอเนจอนาถน่าสมเพชยิ่งนัก ช่างคาดคิดมิถึงเลยว่า ศัตรูคู่แค้นของนางกลับเป็นบิดาบังเกิดเกล้าไป แต่บิดาผู้บังเกิดเกล้าของนางนั้น จะเป็นศัตรูคู่แค้นของนางหรือไม่ ? หากแม้นบิดาของนางมิใช่เป็นศัตรูคู่แค้นแล้ว จอมพิษกิมเจ่กพ้งที่ได้เสนอตัวออกไปช่วยเหลือมารดาของนางอย่างแส่หาเรื่องนี้ เหตุไฉนจึงบอกว่าบิดาของนางเป็นศัตรูคู่แค้นเล่า ?'

อสูรฟากฟ้ากิมอียังคงมีหน้าเย็นชา ปราศจากความรู้สึกอยู่ แต่กล่าวขึ้นว่า

"ท่านอาจารย์ยังจะมาร่ำรี้ร่ำไรกับคนเช่นนี้ไปไยด้วย"

กิมเจ่กพ้งถลึงตามองจ้องไป แล้วกล่าวว่า

"แต่ผู้ใดใครจะทราบว่า ดรุณีน้อยผู้นั้นเมื่อเดินทางหลบหนีมาแล้ว นางกลับตัดใจสละบุตรีในสายเลือดโดยกระโดดน้ำตายไปเสีย"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินถึงตอนนี้ ก็รู้สึกว่าต้องขออโหสิจากจอมพิษกิมเจ่กพ้งอยู่บ้าง เพราะใคร่ครวญแล้วว่าความชั่วร้ายของจอมพิษและความแพศยากาลีของสตรีนางนั้น ซึ่งเคยเข้าใจว่าชั่วช้าสามานย์อย่างอภัยมิได้นั้น เป็นความเข้าใจผิดไปแล้ว เพราะจอมพิษกลับมิใช่จะชั่วร้ายดั่งที่คาดคิด และสตรีที่ชั่วช้าสารเลวก็หาใช่จะแพศยากาลีไปไม่ มิหนำซ้ำยังต้องเสียชีวิตไปอย่างน่าอเนจอนาถอีกด้วย

กิมเจ่กพ้งหัวร่ออย่างซึมเซาคั่งแค้น แล้วกล่าวว่า

"นับแต่นั้นมา บุคคลที่ยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องล้างแค้นแทนนาง จึงต้องนำทารก

น้อย ระหกระเหินไปจนไกลสุดขอบฟ้า เพราะมันทราบดีว่า ในบรรดาผู้คนที่มากมายก่ายกองทั่วแผ่นดิน จะมีสักกี่คนที่มิได้ด่าทอแช่งชักในตัวมัน แต่มันมาตรแม้นว่าจะมีการกระทำอันโหดเหี้ยมอำมหิต แต่ก็ถามไถ่ในตนเองอย่างแน่ชัดแล้วว่า มิเคยกระทำในสิ่งที่ผิดมโนธรรมประจำใจ มิเคยจะก่อกรรมทำเข็ญอย่างผิดศีลธรรมขึ้น จึงมิได้มีความละอายใจอย่างไรเลย"

เมื่อกล่าวจบ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นโหดเหี้ยมเย็นชาอย่างน่าตื่นตระหนก ถลึงตาจ้องมองดูชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"มิว่าเจ้าจะเป็นอะไรกับบ่วยซัวมิ้งก็ตาม แต่เจ้าจงกลับไปได้แล้ว เล่าเรื่องนี้ให้กับบ่วยซัวมิ้งอย่างละเอียดชัดแจ้งตั้งแต่ต้นจนจบด้วย ฮาฮา เราคิดว่าพอมันได้ทราบเรื่องราวเหล่านี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนเมื่อใด ความกลัดกลุ้มหม่นหมองที่จะจู่โจมโถมกุมดวงใจมันนั้น ต้องรุนแรงหนักหน่วงจนทำให้เรามีความปลาบปลื้มยินดีได้ใหญ่หลวงนัก"

เสียงหัวร่อนั้นยิ่งนานยิ่งแหลมสูงอย่างน่าตื่นตระหนก มือทั้งสองได้ตะปบคว้ากระชากออกจากกันอย่างฉับพลันทันที จนเสื้อสีแดงฉานตัวยาวซึ่งสวมอยู่ถูกกระชากขาดเป็นชิ้น ๆ เท้าทั้งสองกระทืบเล็กน้อย ร่างจึงพุ่งปราดออกทางนอกประตู ปรากฏเสียงดังโครมของสายน้ำบังเกิดขึ้น แล้วเงียบสงัดไปทันที

การกระทำนี้รวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ซึ่งพอชิงเจี๊ยบตื่นตระหนกจนผุดลุกขึ้นยืนก็มิทันการเสียแล้ว ต้องอ้าปากค้างอย่างงุนงง เพราะมิทราบว่าเหตุไฉนจึงเป็นไปเช่นนี้

กิมอีที่มีสีหน้าราบเรียบเป็นปกติมาแต่ไหนแต่ไร ขณะนั้นทอดถอนหายใจขึ้นพลางกล่าวว่า

"อาการป่วยของท่านอาจารย์ เหตุไฉนยิ่งนานยิ่งรุนแรงขึ้นเล่า"

คิ้วทั้งสองพลอยขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิดทันที

ชิงเจี๊ยบจึงถามไปด้วยความพิศวงสงสัยว่า

"เหตุไฉนผู้ที่ทรงพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำถึงปานนี้แล้ว ยังจะเจ็บป่วยมีโรคประจำตัวอีกหรือ"

พลันหวนคิดถึงอากัปกิริยาที่คล้ายจะคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนภายใต้ชายคาของหออึ้งเฮาะเล้า จึงเข้าใจได้ในทันที ต้องกล่าวขึ้นอีกว่า

"หรือเพราะได้รับความเสียดแทงใจบ่อยครั้ง และรุนแรงเกินไปจึงทำให้สติฟั่นเฟือนไป ?"

กิมบ่วยเล้งยังคงสะอึกสะอื้นร่ำไห้อย่างรุนแรง ความสลดรันทดในอดีตเมื่อกาลครั้งก่อนจู่โจมโถมจับดวงใจของนางอย่างแน่นแฟ้น จนทำให้น้ำตาต้องพรั่งพรูลงตลอดเวลา จิตใจความรู้สึกของทั้งสามที่อยู่ภายในท้องเรือต่างพลุ่งพล่านปั่นป่วนจึงพากันสงบงันลงได้ในช่วงเวลานั้น

แต่อาการสงบงันในครั้งนี้ ทำให้บังเกิดความรู้สึกอึดอัดรำคาญใจให้กับทุกคนเป็นอย่างยิ่ง ปึงเซี่ยวคุนที่ยืนอย่างเซื่องซึมงุนงงอยู่ทางข้างหนึ่ง เมื่อมีความคิดอันกระเจิดกระเจิงฟุ้งซ่านกำเริบขึ้น ก็อดมิได้ที่จะเปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นบ้าง

ซิงเจี๊ยบเดินเข้าไปอีกสองก้าว ลูบผมอันยาวสยายของนางเบา ๆ แต่ในยามนั้นกลับหาคำพูดอันเหมาะสมจะมาปลอบประโลมนางมิได้เลย ปึงเซี่ยวคุนรู้สึกว่าฝ่ามือที่ลูบไล้อยู่บนผมของนางนั้นอบอุ่นและซาบซึ้งใจเป็นที่สุด จึงชะงักเสียงร่ำไห้เอาไว้ เงยหน้ามองจ้องตากันด้วยความอบอุ่นซาบซึ้งสุดจะเปรียบได้ จนลืมเลือนไปว่าตกอยู่ในสถานที่และสภาพเช่นไร

กิมบ่วยเล้งเมื่อเห็นเข้า ประกายตาพลันปรากฏแววสลดรันทดขึ้นอย่างหม่นหมอง เสียงสะอึกสะอื้นเบา ๆ ได้ดังขึ้นอีกแล้ว

ส่วนอสูรฟากฟ้ากิมอีกลับมีเพลิงริษยาและหึงหวงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดก้องร้องจนเสียงสะท้านสะเทือนไปว่า

"มันก็เพราะเจ้าทั้งสิ้น !"

พร้อมกับเสียงตวาดออก ตวัดฝ่ามือฟาดฉาดเข้าใส่ใบหน้าซิงเจี๊ยบอย่างหักโหมรุนแรงทันที

ซิงเจี๊ยบสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น ก้าวสลับเบี่ยงออกไปตามสัญชาตญาณอย่างคล่องแคล่ว กิมอีถลันกายตามติดอย่างมิยอมละเว้น ฝ่ามือขวาตวัดฟาดทางขวาง ฝ่ามือซ้ายฟันลงมาทางเฉียง เท้าขวาเตะตามติดเข้าไปอย่างกระชั้นชิด นี่คือยอดวิชาไม้ตายของจอมพิษ คือวิชาเจ็ดสิบสองท่าฝ่ามือมหากาฬ (อิมเจี๊ยชิกจับยี่เซ่ก)

กระบวนท่าที่โหมจู่โจมนี้ มิเพียงแต่จะโหดเหี้ยมอำมหิตเท่านั้น พลังฝ่ามือยังชั่วร้ายอุบาทว์อย่างยิ่งที่สุดอีกด้วย ขอเพียงแต่สัมผัสร่างเล็กน้อยก็ต้องถูกพิษที่มีอยู่ชำแรกแทรกซึมเข้าไปในทันที ซิงเจี๊ยบรู้สึกว่าพลังฝ่ามือที่ฝ่ายตรงข้ามตะลุยจู่โจมมานี้ แฝงไว้ด้วยความร้อนระอุจนรู้สึก จึงมีความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง กระบวนท่าแย้มกลีบรับเหมันต์ (เล่งฮั้งซอห่วง) เบี่ยงร่างออกด้านซ้าย ส่วนฝ่ามือขวาตั้งเป็นสัน ฟันไปยังฝ่ามือซ้ายของมัน เลี่ยงหลบจากการจู่โจมของศอกขวาและเท้าซ้ายฝ่ายศัตรูไปได้อย่างหวุดหวิด

กระบวนท่านี้ เป็นการตีโต้และตั้งรับอย่างพร้อมเพรียงกัน มิหนำซ้ำยังแฝงไว้ด้วยพลังหนุนที่ยังมิได้กระจายออก นับว่ายอดเยี่ยมสูงส่งอย่างแท้จริง ทำให้กิมอีต้องร้องอุทานในลำคออย่างตื่นเต้น ฝ่ามือทั้งสองไขว้สลับฟันฟาดออกไป ในเพลงเจ็ดสิบสองท่าฝ่ามือมหากาฬ แต่ละครั้งล้วนแต่ตบเข้าใส่จุดอันตรายในร่างซิงเจี๊ยบ ซึ่งหมายมั่นจะปลิดชีวิตอย่างมิได้คิดเวทนาปรานีแล้ว

ซิงเจี๊ยบเพิ่งพบศัตรูที่กล้าแข็งเข้าเป็นครั้งแรก จึงตั้งอกตั้งใจรวมสมาธิเข้าต่อสู้อย่างแข็งขัน ภายในท้องเรืออันแคบเล็ก ไหนเลยจะทนทานต่อการตะลุมบอนอย่างหนักหน่วงรุนแรงของคนทั้งสองได้เล่า จึงในขณะนั้น เสียงโต๊ะเก้าอี้ที่ล้มระเนระนาดดังขึ้นโครมครามสนั่นหวั่นไหว บรรดาภาชนะที่สร้างขึ้นด้วยมรกตอันล้ำค่าต่างแตกละเอียดแหลกลาญลงเรี่ยราดเกลื่อนกลาดไป

กิมบ่วยเล้งเห็นคนทั้งสองโหมเข้าเสี่ยงชีวิตอย่างมิได้คิดกลัวเกรงกัน จึงครุ่นคิดในใจด้วยความสลดรันทดว่า

'การต่อสู้เยี่ยงอย่างนี้ของคนทั้งสอง มันมิใช่เกิดขึ้นเพราะอิสตรีนางหนึ่งดอกหรือ มีแต่เราเท่านั้นที่กำพร้าอย่างอ้างว้างเดียวดาย จะมีผู้ใดใครเล่ามารักใคร่เวทนาเรา ?'

ส่วนปิ้งเซี่ยวคุนนั้น หนีแอบไปอยู่ทางซอกของท้องเรือ ด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ตาทั้งสองเบิ่งจนกลมโตด้วยความเคียดแค้นชิงชัง ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ซิงเจี๊ยบฟาดเอาเจ้ากิมอีให้แหลกเหลวลงคามือ แต่เนื่องจากพลังฝีมือของนางต่ำทรามจนเกินไป จึงจะอย่างไรก็ดูมิออกถึงกระบวนท่ารุกรับตีโต้ของยอดฝีมือรุ่นเยาว์ที่ได้ตะลุมบอนกันอย่างอุตลุดนี้เลย

เพียงชั่วพริบตาเดียว บุคคลทั้งสองก็ได้หักล้างโหมไล่กันไปแล้วร่วมหกเจ็ดสิบกระบวนเพลง วิชาตัวเบาของเทพเจ้าสัตตฝีมือ นับเป็นเอกแต่ผู้เดียวในแผ่นดินแล้ว แต่เนื่องจากในท้องเรือนี้แคบเล็กอย่างยิ่ง ซิงเจี๊ยบจึงไม่มีทางจะแสดงความเก่งกาจสามารถในเชิงนี้ออกไปได้เต็มที่ มิหนำซ้ำ ยังเป็นการต่อสู้แบบใช้ชีวิตเป็นเดิมพันอีกด้วย ครั้งแรกก็มาเผชิญกับศัตรูผู้กล้าแข็งถึงปานนี้ การต่อสู้ดำเนินไปเนิ่นนาน ในใจจึงเริ่มกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่มขึ้นมาแล้ว

ในใจซิงเจี๊ยบที่กระวนกระวายร้อนรุ่มนั้น แต่หาทราบไม่เลยว่าอสูรฟากฟ้ากิมอีไม่เพียงแต่จะทุรนทุรายไปยิ่งกว่าซิงเจี๊ยบมากมายหลายเท่าเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวงอีกด้วย มันได้รับการฝึกปรือจากจอมพิษกิมเจ่กพ้งเป็นเวลานานปี มิต้องกล่าวถึงอาวุธลับและอาวุธประจำตัวที่เต็มไปด้วยพิษร้ายอันโฉดชั่ว

เพียงแต่วิชาท่าฝ่ามือชุดนี้ มิทราบว่าได้เคยโค่นบรรดาผู้ทรงฝีมืออันดับสูง ในวงพวกนักเลงมาเป็นจำนวนเท่าใดกันแล้ว คนประดาที่เคยประมือกับอสูรฟากฟ้ากิมอี ส่วนมากต้องเสียชีวิตไป หรือมาตรมิเช่นนั้นก็ต้องพิการไปตลอดชีวิต

แต่ในครั้งนี้ มันเห็นชิงเจี๊ยบเป็นแต่เพียงหนุ่มนักศึกษาอายุเยาว์วัย มิหนำซ้ำยังไร้เกียรติภูมิอยู่ในสารบบนักสู้ผู้กล้าอีกด้วย แม้ชื่อเสียงเรียงนามพอจะเป็นที่คุ้นหูในวงพวกนักเลงแม้แต่น้อยก็มิมี แต่ทว่าตนมาตรจะโหมกำลังเข้าต่อต้านอย่างสุดชีวิต ก็เพียงแต่รักษาระดับการต่อสู้ให้คู่คี่ก้ำกึ่งกันเท่านั้นเอง ไหนเลยจะมิเป็นเหตุการณ์อันประหลาดแสนมหัศจรรย์เล่า

ดังนั้นเอง มันจึงยิ่งเดือดดาลคลั่งแค้นและทุรนทุรายอย่างร้อนรุ่ม ความโหดเหี้ยมชั่วร้ายของฝ่ามือมีอยู่เท่าใด โหมประดังเข้าใส่ชิงเจี๊ยบจนหมดสิ้น

แต่พลังฝีมือทั้งมวลของชิงเจี๊ยบนี้ มาตรแม้นจะได้รับการถ่ายทอดโดยตรงจากบ่วยซัวมิ้งมาจนหมดสิ้น นอกจากพลังการฝึกปรือจะอ่อนด้อยไปเล็กน้อยแล้ว ข้อสำคัญที่สุดก็คือ ขาดความชำนาญในการต่อสู้อย่างจริงจังมา มักจะพลาดโอกาสที่มีอยู่เพียงน้อยนิดกะทันหันไปบ่อยครั้งอยู่เสมอ โดยมิอาจจะฉกฉวยโอกาสนั้นได้ทันท่วงที จึงทำให้คู่คี่ก้ำกึ่งกับอสูรฟากฟ้ากิมอี โดยมิอาจจะโค่นลงได้ดั่งใจนึก

แต่มาตรแม้นจะเป็นเช่นนี้ พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบมิเพียงพอจะสร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับบรรดานักสู้ผู้กล้าชาวบู๊ลิ้มแล้วเท่านั้น แม้กระทั่งกิมบ่วยเล้งเมื่อเห็นเข้า ยังรู้สึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะนางคาดคิดมิถึงเลยว่า หนุ่มนักศึกษาอายุเยาว์วัยที่สวยงามสง่าตามสายตาเห็น ซึ่งอย่างมากก็มีพลังภายในที่ฝึกปรือมาได้เพียงขั้นรากฐานเท่านั้น แต่กลับมีพลังฝีมือที่สูงล้ำเพียงนี้ทีเดียว

พลังฝ่ามือที่แผ่กระจายออกมาจนปั่นป่วนอลเวงนั้น กระแทกเอาหน้าต่างของประทุนเรือจนทลายสะบั้นออกจากกัน ส่งเสียงโครมครามสนั่นหวั่นไหว กิมบ่วยเล้งรีบเบือนหน้ามองออกไป ต้องลอบสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ เพราะเรือในขณะนี้ ได้ล่องไปตามกระแสน้ำอย่างรวดเร็ว โดยมิทราบว่าได้ไปถึงที่ใดแล้ว

ในฉับพลันนั้น นางรู้สึกว่าสองฟากฝั่งได้สูงขึ้นอยู่ตลอดเวลา เมื่อเพ่งมองจ้องไปอย่างแน่ชัด จึงรู้สึกว่าเรือกลับลอยพุ่งต่ำลงไปในสายน้ำ แสดงว่าเรือรั่วและกำลังจะจมลงอย่างแช่มช้าแล้ว

จึงรีบโผล่ศีรษะมองออกไปอย่างตื่นตระหนก เห็นน้ำได้ท่วมถึงแคมเรือแล้ว มิหนำซ้ำ บรรดาลูกเรือทั้งปวง ก็อันตรธานไปจนหมดสิ้นไม่เหลือหลอ !

นางจึงมิได้คำนึงถึงการตะลุมบอนอย่างโหดเหี้ยมดุดันของคนทั้งสองในท้อง

เรืออีก รีบกระโดดออกทางหน้าต่าง เห็นบนเรือมีซากศพนอนกลาดเกลื่อนอยู่มากมายหลายคน จึงรีบกระโดดเข้าไปดู เห็นเป็นพวกลูกเรือทั้งปวงนั่นเอง ต่างถูกผลาญชีวิตลงอย่างเงียบกริบปราศจากซุ่มเสียงการต่อสู้เลย

ลองคิดดูว่า เรือกำลังลอยลำอยู่กลางสายน้ำอันเชี่ยวกราก และบุคคลภายในเรือต่างก็ทรงพลังฝีมืออันกล้าแข็งสูงล้ำ มาตรแม้นแต่ละคนจะมีความหมกมุ่นครุ่นคิดไปอย่างหนักหน่วงกังวล แต่กลับมาถูกคนภายนอกผลาญชีวิตเหล่าลูกเรือไปจนหมดสิ้นมิเหลือหลอเช่นนี้ ไยจะมิเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์อย่างคาดคิดมิถึงเลย

กิมบ่วยเล้งตื่นเต้นสงสัยใจอย่างใหญ่หลวง รีบก้มหน้ามองไป เห็นที่ลำคอของลูกเรือแต่ละคนมีธนูดอกน้อยเสียบติดอยู่อย่างแนบแน่น เนื้อรอบบริเวณที่ลูกธนูปักติดอยู่นั้น ปรากฏเป็นสีดำคล้ำ มิหนำซ้ำยังมีโลหิตขุ่นข้นสีดำสนิทไหลออกมาอีกด้วย

นางติดตามจอมพิษมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี อันพิษร้ายทั่วทั้งแผ่นดินมิว่าที่ใดย่อมไม่มีความชั่วร้ายไปกว่าพิษของจอมพิษเลย นางเพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าบรรดาลูกเรือเหล่านี้ต่างถูกพิษที่อาบบนธนูสั้นจนเสียชีวิตไปหมดสิ้น จึงยื่นมือเข้าอกเสื้อหยิบถุงมือหนังกวางขึ้นสวมใส่ ดึงธนูดอกสั้นดอกน้อยขึ้นดู สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปอย่างฉับพลันทันที

เพราะบนธนูสั้นดอกนั้น ยังสลักไว้ด้วยอักษรโบราณคำว่า 'ทั่ง'

กิมบ่วยเล้งร้องเบา ๆ ในลำคอ และครุ่นคิดว่า

'ตระกูลทั่งเมืองเสฉวน เหตุไฉนได้มาในที่นี้ด้วย มิหนำซ้ำยังอาละวาดจนถึงเรือของเรา แต่กลับมิประสบพบแม้แต่เงาเลย ?'

นางเงยหน้ามองไป เห็นบนเสากระโดงเรือมีผ้าผืนยาวพลิ้วปลิวอยู่ตามลม นางจึงพุ่งปราดขึ้นไปดั่งราวกับเป็นนกน้อยถลาลม กระชากเอาผ้าผืนนั้นลงมาอย่างว่องไวฉับพลัน

ขณะนี้ ฟ้าได้สางรำไรขึ้นแล้ว นางอาศัยแสงที่รำไรของยามอรุณมองไป เห็นบนเศษผ้าผืนยาวมีอักษรอันบรรจงเรียบร้อยจารึกว่า 'วิญญาณอาฆาตพยาบาทเป็นเวลายี่สิบปีแล้วยังมิเสื่อมสูญ เรือในวันนี้ขออุทิศให้กับท้องน้ำ เมื่อเห็นเงี่ยมอ๋อง (ยมบาล) แล้ว อย่าโทษเราเล่าทั่ง'

นางรีบเบือนหน้ามองไป เห็นเรือยิ่งจมยิ่งต่ำไปทุกที จนกระทั่งแทบจะมิดหายไปในลำน้ำแล้ว สายน้ำที่โกรกไหลเป็นเกลียวอยู่อย่างเชี่ยวกราก เวิ้งว้างสุดตา

จึงทราบว่า ได้บรรลุถึงใจกลางน้ำแล้ว

นางทั้งตื่นตระหนกและหวาดกลัวอย่างยิ่ง พุ่งร่างปราดดั่งเหินบินเข้าไปภายในท้องเรืออย่างรวดเร็ว เห็นภายในนั้นได้ปราศจากพลังฝ่ามืออันครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวแล้ว อสูรฟากฟ้ากิมอียืนแค่นหัวร่ออยู่ในที่เดิมอย่างเย็นชาโหดเหี้ยม

เมื่อกวาดตามองกราดไป เห็นซิงเจี๊ยบหน้าขาวซีด ใช้มือขวาประคองมือซ้ายพิงข้างฝาอย่างอ่อนระโหย ปึงเซี่ยวคุนกำลังกั้นอยู่ทางเบื้องหน้าของซิงเจี๊ยบอย่างแข็งแรง ตาทั้งสองเขม้นมองดูอสูรฟากฟ้ากิมอีด้วยความอาฆาตมาดร้ายเป็นอย่างยิ่ง

นางพอเห็นหน้าซิงเจี๊ยบเข้าก็ทราบว่า ซิงเจี๊ยบถูกพิษร้ายอันรุนแรงเข้าแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างรุนแรง เพราะทราบว่าพิษของจอมพิษนี้รุนแรงจนปราศจากเยียวยาจะรักษาได้ นอกจากตัวกิมเจ่กพ้งคนเดียวเท่านั้น มิว่าผู้ใดก็ปราศจากยาขจัดพิษ มาตรแม้นจะเป็นผู้ที่สนิทสนมรักใคร่เฉกเช่นตนผู้เป็นบุตรี และกิมอีผู้เป็นศิษย์ ก็ปราศจากตัวยาขจัดพิษ เพราะถ่ายทอดฝึกให้แต่ในการใช้พิษโดยมิยอมแพร่งพรายตัวยาขจัดพิษให้เลย ซึ่งเหตุที่ทำเช่นนี้ เพราะเป็นความพิสดารในนิสัยอันชั่วร้ายของกิมเจ่กพ้งนั่นเอง นับจากกิมเจ่กพ้งถูกบ่วยซัวมิ้งค้นหายาขจัดพิษไปช่วยเอาโฮ้วยี่จนรอดชีวิตได้แล้ว กิมเจ่กพ้งจึงซ่อนเร้นยาขจัดพิษของมันอย่างมิดชิด โดยมิมีผู้ใดใครจะทราบอีกแล้วทั่วทั้งแผ่นดิน ขณะนี้ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะถูกพิษร้ายซึมซาบเข้าไปมิมากนัก แต่อย่างมากก็จะมีชีวิตยืนยาวอยู่ได้เพียงสองสามวันเท่านั้นเอง

นางพอแรกเห็นซิงเจี๊ยบ ก็มีความรักอย่างลุ่มหลงอยู่จนหมดหัวใจแล้ว ขณะนี้เมื่อเห็นถูกพิษอันร้ายกาจเข้าเช่นนั้นอีก จึงยิ่งมีความตื่นตระหนกตกใจจนอกสั่นขวัญหาย แต่หวนคิดขึ้นได้ในทันทีว่า พวกตนยังตกอยู่ในหว่างกลางลำน้ำและเรือกำลังจมหายไปอยู่ ไหนเลยจะรักษาชีวิตให้รอดกลับไปได้ด้วย

พอได้คิดเช่นนั้น ก็คลายความกังวลตื่นตระหนกไปได้หมดสิ้น หันไปหัวร่อกับอสูรฟากฟ้ากิมอี แล้วกล่าวว่า

"ซือกอ ท่านดูนอกหน้าต่างทีหรือ"

ที่แท้ซิงเจี๊ยบเมื่อตะลุมบอนกับกิมอีไปจนกว่าหนึ่งร้อยกระบวนเพลงแล้ว จึงเริ่มเข้าใจถึงวิธีการกำราบปราบปรามศัตรูในเชิงการต่อสู้ได้บ้าง หลังจากตวัดจู่โจมไปเพียงมิกี่ครั้ง ก็รุกไล่เอาจนกิมอีต้องตกเป็นเบี้ยล่างคอยรับมืออย่างหนักแรงไป

กิมอีมีทั้งความกระวนกระวายและหวาดกลัวจนลุกลนขึ้นแล้ว แต่พลันเห็นที่แคร่ริมหน้าต่างมีแจกันดอกไม้อยู่เจ็ดใบ ถูกกระแทกแตกกระจายอยู่กับพื้น มี

อยู่อีกใบเดียวที่ยังตั้งอยู่ทางมุมสุดโดยมิได้ร่วงหล่นลง

มันจึงฉุกใจได้คิด เพราะทราบว่าแจกันดอกไม้ทั้งเจ็ดนี้ ต่างมีพิษร้ายทาเอาไว้ เป็นภาชนะที่ยามปกติจอมพิษกิมเจ่กพ้งใช้ฝึกปรือวิชาฝ่ามือนั่นเอง กิมอีก็เคยได้ฝึกปรือท่าฝ่ามืออยู่กับแจกันทั้งเจ็ดใบนี้เป็นเวลาไม่น้อย แต่หากแม้นมิใช่ได้กลืนกินยาขจัดพิษลงไปก่อน เพียงสัมผัสกับผิวหนังเล็กน้อยจะต้องถูกพิษอันร้ายกาจแทรกซึมเข้าไปในร่างทันที อสูรฟากฟ้ากิมอีฝึกฝ่ามือพิษมาเป็นเวลาเนิ่นนาน ดังนั้นจึงย่อมมิเกรงกลัวต่อพิษนี้แล้ว แต่หากแม้นฝ่ามือของชิงเจี๊ยบได้สัมผัสกับพิษของแจกันสักเล็กน้อย กลับจะเป็นมหาภัยอันใหญ่หลวงทันที

พอมันได้คิดเช่นนั้น จึงแสร้งทำเป็นถอยร่นไปทางแจกันริมหน้าต่าง ตะปบมือคว้าไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ตวัดฝ่ามือขวาฟาดโครมออกไปจนสุดกำลังและผ่นถอยออกไปในทันที

ชิงเจี๊ยบเบี่ยงร่างออกไปทางด้านข้างเล็กน้อย หลบเลี่ยงจากพลังฝ่ามือครั้งนี้ไปได้ แต่ถลันกายตามติดออกไปในฉับพลันทันด่วน กระบวนท่าเหมยบานก่อนฤดูกาล (บ่วยเจี้ยงชุยโซย) กำลังตะปบฟาดเข้าใส่กิมอี แต่เห็นแจกันดอกไม้ใบหนึ่งได้ถูกซัดตรงเข้าใส่หน้าอย่างรุนแรง จึงมิได้ใช้ความคิดอย่างไรออกไปให้เปลืองเวลาตวัดฝ่ามือฟาดใส่แจกันใบนั้นในฉับพลันทันที

แต่พอฝ่ามือสัมผัสกับแจกันเข้า ก็รู้สึกประหลาดผิดปกติขึ้นในทันทีทันใดและฉุกใจคิดถึงคำพูดของโฮ้วยี่ขึ้นได้ในคราเดียวกัน ช่วงเวลาพริบตานี้ ความรู้สึกที่ได้พลุ่งขึ้น ว่าตนกำลังจะตายจู่โจมโถมประดังเข้าจับอย่างรุนแรง จึงรีบหมุนสะบัดเท้าจนร่างหมุนคว้าง ทำใจให้ร่างที่กำลังจะพุ่งตามไปต้องชะงักลง และกระโดดถอยไปพิงผนังข้างเรือเอาไว้ในทันที

กิมอีหัวร่ออย่างโหดเหี้ยมชั่วร้ายไปพลาง ก็กล่าวไปพลางว่า

"เจ้าผู้แซ่ชิง วันนี้ในปีหน้า ก็เป็นวันครบรอบปีการตายของเจ้าแล้ว"

ปิงเชี่ยวคุนได้ยินเข้า รู้สึกตื่นตระหนกอย่างรุนแรง ถลาร่างเข้าไปที่เบื้องหน้าชิงเจี๊ยบ ซึ่งกิมอีก็มิขัดขวางห้ามปราม เพียงแต่ยืนหัวร่ออย่างสบใจในความชั่วร้ายของมันเท่านั้น การที่มันกำจัดศัตรูที่กล้าแข็งและเป็นศัตรูในความรักเยี่ยงนี้ ในใจย่อมบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้น

ขณะนั้นพลันเห็นกิมบ่วยเล้งกระโดดเข้ามาทางหน้าต่างอย่างรวดเร็ว และมีสีหน้าผิดปกติไปอย่างมากมาย มิหนำซ้ำยังเรียกให้ดูทางนอกหน้าต่างอีกด้วย มันจึงกระโดดละล่ำออกมองไปทางนอกหน้าต่าง ความปลาบปลื้มภาคภูมิที่บังเกิดขึ้น

ได้ปลาสนาการไปจนหมดสิ้นทันที

ที่แท้กระแสน้ำได้บ่าเข้ามาจนใกล้จะท่วมถึงขอบหน้าต่างแล้ว

ชิงเจี๊ยบก็ประสบพบเห็นในคราเดียวกัน แต่ร่างที่ถูกพิษร้ายแทรกซึมอย่างรุนแรงนี้ สำนึกได้ว่ามิอาจจะมีชีวิตรอดได้อีกแล้ว จึงกลับรู้สึกมีความหนักแน่นมิหวาดหวั่น รวบร่างของปึงเซี่ยวคุนมาไว้ในอ้อมแขน หัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เราจะตายก็ขอตายอยู่ใกล้กับสตรีที่เป็นคนรัก ซึ่งย่อมประเสริฐเลิศไปกว่าเจ้ามากมายหลายเท่านัก การกระทำของคน ย่อมมิอาจจะฝืนกำหนดของฟ้าดินที่ลิขิตได้ คาดมิถึงว่าวันนี้ในปีหน้า ก็เป็นวันครบรอบปีการตายของเจ้าเช่นกัน"

ปึงเซี่ยวคุนถูกชิงเจี๊ยบรวบไว้ในอ้อมแขนเช่นนั้น รู้สึกดื่มด่ำซาบซึ้งอย่างอบอุ่น ความเป็นความตายได้ปราศจากความสำคัญกับนางอีกแล้ว พริ้มตาทั้งสองลงรับความสุขที่สดชื่นดื่มด่ำนี้ แม้เพียงชั่วครู่ก็ยังพอใจอยู่

แต่กิมบ่วยเล้งกลับสยิวกายขึ้นอย่างสลดรันทด รีบเบือนหน้าออกไปโดยมิอาจจะเห็นการสนิทสนมคลอเคลียของคนทั้งสองถึงปานนั้นได้

แต่อสูรฟากฟ้ากิมอีพอเห็นเข้า เพลิงแห่งความหึงหวงได้พุ่งขึ้นอย่างรุนแรงจนทำให้มันลืมเลือนต่อความตายไปหมดสิ้น ต้องกระโดดโถมตรงเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต

เสียงดังโครมครามขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว เมื่อมีกระแสน้ำพุ่งเข้ามาทางหน้าต่างอย่างรุนแรง ในชั่วพริบตานั้นก็ท่วมข้อเท้าเข้าแล้วอย่างรุนแรง

กิมอีตวัดฝ่ามือขวาฟาดตรงไปแบบทุ่มเทกำลังเสี่ยงชีวิต ส่วนฝ่ามือซ้ายก็ยื่นออกไปลากปึงเซี่ยวคุน

ชิงเจี๊ยบรู้สึกตัวอ่อนระทวยจนปราศจากเรี่ยวแรงแล้ว ฝืนใจรวมกำลังยกขึ้นต้านรับฝ่ามือที่จู่โจมมาอย่างหักโหม แต่ปึงเซี่ยวคุนที่อยู่ในอ้อมอกต้องถูกฝ่ายตรงข้ามกระชากชิงเอาไปได้แล้ว มันรั้งเข้าไว้ในอ้อมอกบ้าง เปล่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลพลางกล่าวว่า

"นางแม้นจะตาย เจ้ายังต้องอยู่ร่วมกันกับเรา ตายร่วมกันกับเรา"

ชิงเจี๊ยบตวัดมือทั้งสองเข้าใส่กิมอีอย่างหักโหมสุดกำลัง แต่เนื่องจากพิษร้ายที่แทรกซึมอยู่ในร่างอย่างรุนแรงสาหัส จึงทำให้พลังฝีมือได้ลดน้อยถอยกว่ายามปกติเกินกว่าครึ่งแล้ว กิมอีเพียงสะบัดแขนขวาขึ้นต้านรับเล็กน้อย ก็กระแทกเอาจนชิงเจี๊ยบต้องถอยกลับไปอีก

ชิงเจี๊ยบรวบรวมกำลังขั้นสุดท้ายเตรียมจะโถมเข้าจู่โจมอีกครั้งอย่างไม่คิดชีวิต

แต่ปิงเชี่ยวคุนกลับอ้าปากงับไปบนแขนขวาของกิมอีอย่างรุนแรง ทำให้กิมอีเจ็บแปลบจนจับใจ ต้องรีบคลายมือออก ปิงเชี่ยวคุนจึงโถมกลับเข้าไปในอ้อมอกชิงเจี๊ยบอีกครั้ง

ขณะนั้น กระแสน้ำได้ท่วมจนถึงหว่างเอวแล้ว

แต่กิมอีหายินยอมจะให้เป็นไปในสภาพนั้นไม่ ยังคงโถมกลับเข้าไปอีกครั้งหนึ่ง ชิงเจี๊ยบจึงฉวยโอกาสจู่โจมก่อนอย่างไม่รั้งรอ ตวัดฝ่ามือฟาดใส่ไหล่ซ้ายของกิมอี แต่มันกลับมิหลบเลี่ยงหลีกหนี คงเกร็งกำลังต้านรับฝ่ามือของชิงเจี๊ยบอย่างตรง ๆ มือทั้งสองพลันตะปบไปคว้าเอาร่างของปิงเชี่ยวคนกระชากกลับเข้ามาในอ้อมอกอีกครั้ง

กระแสน้ำอันเชี่ยวกรากรุนแรงได้ท่วมจนเกินกว่าหว่างเอวขึ้นแล้ว

กิมบ่วยเล้งมีน้ำตาคลอด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ คนเราก่อนจะตายจากไปนั้น ปรารถนาการปลอบประโลมจากใจจริงเป็นที่สุด แต่นางในขณะนี้ มาตรแม้นกำลังจะตายแล้ว ยังคงโดดเดี่ยวเดียวดาย บุรุษสองคนที่อยู่ข้างกาย ต่างยอมแลกชีวิตกันอย่างมิคิดคำนึงถึงความตายในสตรีอีกผู้หนึ่ง ซึ่งยิ่งทำให้นางบังเกิดความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว และน้อยอกน้อยใจอย่างสุดแสน ความเวิ้งว้างว่างเปล่าที่โถมประดังขึ้นจับใจนี้ ยังรุนแรงร้ายกาจไปกว่าความตายที่ย่างกรายเข้าหาเสียอีก ต้องขยับกายใกล้สองคนเข้าไปทุกขณะ จนกระทั่งต้องกรีดร้องขึ้นเต็มเสียง และมิได้คำนึงถึงความกระดากอายใด ๆ อีกแล้ว โดยกระโดดโถมเข้าหาชิงเจี๊ยบ โอบรัดคอของชิง-เจี๊ยบเอาไว้อย่างแนบแน่น

อานุภาพของความรักช่างรุนแรงหนักหน่วงอย่างยิ่งทีเดียว นับแต่โบราณกาลมาแล้ว เพียงประการเดียวที่สามารถทำให้คนหลับตาตายไปอย่างเป็นสุขสดชื่น ก็มีแต่ความรักเท่านั้นเอง

เสียงดังโครมกึกก้องสนั่นหวั่นไหว เรืออันสวยงามล้ำค่าที่จอมพิษกิมเจ่กพ้งสูญเสียกำลังเงินและกำลังคนอย่างมากมายกว่าจะสร้างขึ้นได้ อัญมณีที่มีค่าอย่างมากมายมหาศาล ซากศพของลูกเรือและสตรีรับใช้ทั้งสี่ที่พากันเสียชีวิตไปหมดสิ้นแล้ว พร้อมกับหนุ่มสาวอีกสองคู่ที่กรูกันเข้ามาอย่างมิคิดชีวิตเพราะความรัก หนุ่มสาวที่ยังมีพลังฝีมืออันเก่งกาจร้ายแรง ต่างจมหายเข้าไปในท้องน้ำจนหมดสิ้น

ท้องน้ำในละแวกนั้น ได้กลายเป็นวังน้ำวนอันรุนแรง แต่เพียงวูบหนึ่งก็สลายหายไป กลับกลายเป็นกระแสอันเชี่ยวกรากอยู่เยี่ยงอย่างเดิมอีก

ลำน้ำไหลพุ่งสู่ทิศตะวันออก ติดต่อตามกันมิเคยหยุดยั้งขาดตอน เรือลำงามจะจมหายไปหรือไม่นั้น มิได้เป็นที่กระทบกระเทือนต่อสายน้ำนี้เลยแม้แต่น้อยนิด

กิมบ่วยเล้งโอบรัดร่างของชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น ซึ่งในใจชิงเจี๊ยบมิทราบว่าจะเป็นความตื่นเต้นสงสัย หรืออบอุ่นซาบซึ้ง หรืองุนงงเลื่อนลอย และเมื่ออยู่ในท่ามกลางความวุ่นวายสับสนของความรู้สึกนั้น มือทั้งสองของชิงเจี๊ยบก็ยื่นออกโอบเอวของกิมบ่วยเล้งเอาไว้อย่างแนบแน่นบ้าง

กระแสน้ำได้ท่วมผ่านศีรษะคนทั้งสองไปแล้ว กิมบ่วยเล้งกลับรู้สึกว่า ในชั่วชีวิตของนางแต่น้อยเติบใหญ่ ยังมิเคยจะมีความสุขสดชื่นเยี่ยงอย่างในขณะนี้เลยแม้แต่คราเดียว

คลื่นลูกใหญ่ได้โหมเข้ามาอย่างรุนแรง แผ่นกระดานอันหนาหนักชิ้นหนึ่งได้กระแทกเข้าใส่กายนาง แต่เนื่องจากอยู่ในลำน้ำ นางจึงมิรู้สึกจะเจ็บปวดรุนแรงเท่าใดนัก

สัญชาตญาณแห่งการรักชีวิต ทำให้นางรีบคลายมือออกข้างหนึ่งไปตะปบคว้ากระดานแผ่นนั้น นางมีพลังภายในที่ฝึกปรือมาอย่างแกร่งกร้าวมิน้อย กอปรกับในยามฉุกละหุกของความเป็นความตายที่บังเกิดขึ้น จึงทำให้พลังได้รุนแรงกว่าปกติมากมายหลายเท่านัก นิ้วทั้งห้าที่ตะปบไป จึงปักแน่นเข้าไปในเนื้อกระดานแผ่นนั้นทันที

กระแสน้ำยังเชี่ยวกรากเป็นเกลียว คลื่นได้กระแทกกระทั่นจนเป็นฟูฝอย อาทิตย์อรุณได้สาดส่องให้ลำน้ำแยงซีเกียงอันกว้างขวางเวิ้งว้าง คล้ายดั่งเป็นสายสีทองที่ลอยละล่องไปตามธรรมชาติ

กิมบ่วยเล้งใช้มือหนึ่งโอบรัดชิงเจี๊ยบเอาไว้อย่างแนบแน่น อีกมือหนึ่งรั้งกระ-ดานแผ่นนั้นอย่างไม่คิดชีวิต แต่อย่างแช่มช้า สติสัมปชัญญะของนางเริ่มเลอะเลือนมึนงง จวบจนกระทั่งสิ้นสติไปหมดสิ้น

ไร้น้ำใจคือสายน้ำแยงซีเกียง แต่คลื่นกลับยังมีน้ำใจอยู่บ้าง โดยได้ยอร่างของหนุ่มสาวที่โอบรัดกันอย่างแนบแน่นไปจนถึงริมตลิ่งแห่งหนึ่งโดยปลอดภัย

อาทิตย์อรุณทอแสงที่ร้อนแรงขึ้นทุกขณะแล้วตามธรรมชาติ

กิมบ่วยเล้งเมื่อลืมตาขึ้น แสงอันร้อนแรงของดวงอาทิตย์กำลังสาดส่องอยู่บนใบหน้าอย่างถนัดถนี่ แต่ในความรู้สึกของนางในขณะนี้ กลับปลาบปลื้มยินดีและลิงโลดจนแทบจะคลุ้มคลั่งไปทีเดียว

นางยกมือขึ้นคิดจะขยี้นัยน์ตา เพื่อพิสูจน์ต่อความรู้สึกของนางในครั้งนี้

ว่าจะเป็นความฝันหรือไม่ แต่กระดานแผ่นยาวใหญ่กลับติดอยู่บนนิ้วของนางอย่างแนบแน่น จนทำให้นางมิอาจจะยกมือขึ้นได้

เมื่อมองไปที่ไม้กระดานแผ่นนั้น นางต้องหัวร่อขึ้นด้วยความสำนึกในพระคุณ เพราะหากแม้นมิใช่กระดานแผ่นนี้แล้ว นางน่ากลัวคงไม่มีทางจะได้เห็นแสงอาทิตย์อันร้อนแรงของยามนี้อีกเป็นแม่นมั่น

นางจึงเกร็งกำลังรั้งนิ้วออกจากกระดานแผ่นนั้น นิ้วที่เคยขาวสะอาดเป็นยองใย ได้กลับบวมแดงขึ้นแล้วอย่างเจ็บปวด นางลูบคลำกระดานแผ่นนั้นอยู่ไปมา จึงรู้ว่าเป็นกระดานไม้เตียงของจอมพิษกิมเจ่กพ้งนั่นเอง นางเคยตักเตือนอยู่บ่อยครั้ง ขอให้บิดาของนางอย่าได้นอนอยู่บนไม้กระดานอันแข็งกระด้างนี้เลย แต่บิดามิยอมเชื่อฟังในคำตักเตือน คาดมิถึงว่าในวันนี้กลับได้อาศัยกระดานแผ่นนี้มาช่วยชีวิตให้รอดพ้นจากเงื้อมหัตถ์พญามัจจุราชมาได้

แขนขวาของนางชาจนหมดความรู้สึก ที่แท้เพราะซิงเจี๊ยบกำลังนอนหนุนแขนของนางอยู่นั่นเอง แต่ยังคงสิ้นสติสมประดีอยู่ นางจึงหัวร่อขึ้น เป็นการหัวร่ออย่างปลาบปลื้มยินดีและสุขใจอย่างยิ่งนัก

ผู้ที่หนีเอาตัวรอดมาจากห้วงแห่งความตาย และที่ข้างกายยังมีผู้ซึ่งรักอย่างซาบซึ้งหมดหัวใจเคลียคลออยู่ด้วยแล้ว ในโลกนี้ยังจะมีเรื่องอันใดที่ควรค่าแก่การหมกมุ่นคำนึงให้หม่นหมองอีกเล่า

นางจึงยื่นมือซ้ายไปลูบคลำใบหน้าของซิงเจี๊ยบ แต่พอได้สัมผัสเข้าพลันรู้สึกร้อนผะผ่าวดั่งราวกับเป็นเปลวเพลิง ทำให้ต้องฉุกใจคิดได้ว่า ซิงเจี๊ยบขณะนี้ถูกพิษร้ายแทรกซึมในร่างอย่างรุนแรง จึงทำให้บังเกิดความวิตกกังวลจนหม่นหมองลงอีกครั้ง

กิมบ่วยเล้งทอดกายนอนอยู่ริมตลิ่ง ด้วยจิตใจที่บัดเดี๋ยวก็โศกสลดรันทด บัดเดี๋ยวก็ปลาบปลื้มยินดี ความรู้สึกอันพลุ่งพล่านชุลมุนวุ่นวาย ทำให้นางงุนงงโดยมิทราบจะกระทำอย่างไรจึงจะได้

นางเริ่มรู้สึกว่า ซิงเจี๊ยบที่นอนหนุนแขนอยู่นั้นได้เคลื่อนไหวร่างกายขึ้นเล็กน้อย ซึ่งนางทราบว่า กำลังจะได้สติขึ้นนั่นเอง

บทที่ 9

สายน้ำประสานสายน้ำใจ

อาทิตย์ยามอรุณอันเหลืองอร่ามดั่งทองคำ ทอทาบอยู่บนใบหน้าของซิงเจี๊ยบ ซึ่งกิมบ่วยเล้งรู้สึกว่าช่างขาวซีด ช่างอ่อนแอและช่างสง่างามอย่างยิ่งนัก หากเมื่อครู่มิใช่ได้เห็นการต่อสู้แบบใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน ตะลุมบอนกันอย่างมิคิดกลัวแล้ว นางยังมิอาจเชื่อเลยว่าจะเป็นนักศึกษาร่างผอมเพรียวอ่อนแอผู้นี้เลย

นางทอดถอนหายใจเบา ๆ นิ้วอันเรียวงามได้ลูบคลำลงมาตั้งแต่โหนกแก้มจวบจนกระทั่งหยุดอยู่ที่ปลายคาง

'หากแม้นการต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมอำมหิตมิคิดชีวิตของเมื่อครู่ มีอยู่สักส่วนหนึ่งเพื่อเราและเพราะเราแล้ว แม้นเราจะตายไปก็ยินยอมพร้อมใจอยู่'

นางหวนคิดขึ้นอย่างน้อยอกน้อยใจและสลดรันทด แต่แล้วกลับแย้มยิ้มขึ้นในทันที พร้อมทั้งกล่าวขึ้นว่า

"เราจะคิดหาความตายไยด้วยเล่า ขณะนี้เรามิใช่มีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์กันด้วยทั้งสองคนดอกหรือ คลื่นใหญ่ในลำน้ำยังมิอาจจะแยกเราทั้งสองให้พลัดพรากจากกันได้ แล้วนับประสาอะไรกับสิ่งอื่นเรายิ่งมิต้องเกรงกลัวอีกแล้ว"

คิดไปคิดไปใบหน้าอันผุดผาดหยาดเยิ้มได้ปรากฏรอยยิ้มอันสดชื่นดื่มด่ำ จ้องมองดูซิงเจี๊ยบด้วยสายตาอันหยาดเยิ้มซาบซึ้งจนสุดจะเอ่ยอ้างพรรณนาได้ มุ่งหวังปรารถนาจะให้มีการอยู่ร่วมเรียงเคียงกันเยี่ยงอย่างนี้จวบชั่วฟ้าดินดับ นางครางหงิง ๆ ขึ้นด้วยความสุขว่า

"ชั่วฟ้าดินสลาย (เทียนเซี้ยงตี้กู๊...)"

พร้อมทั้งขยับกายเล็กน้อย ปล่อยให้มือเท้าทั้งสี่ได้ผ่อนคลายความเมื่อยล้าอย่างเป็นสุข อยู่บนพื้นอันอ่อนนุ่มของริมตลิ่ง

ชิงเจี๊ยบเผยอเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย แต่แล้วก็พริ้มลงไปอีก

มือน้อยของนางเคลื่อนไหวอยู่ที่ปลายคางของชิงเจี๊ยบอย่างแผ่วเบา นางนั้นความจริงเป็นดรุณีน้อยที่ถือตัวอย่างทระนง แต่ทว่าผู้ที่เพิ่งจะรอดพ้นออกจากบ่วงของพญามัจจุราช กลับเข้าสู่โลกอันสวยงามอีกครั้ง ย่อมมิอาจสะกดความพลุ่งพล่านที่มีขึ้นกับชายในดวงใจอันคลอเคลียอยู่เคียงข้างอีกแล้ว อย่าว่าแต่ในยามนี้ ทุกหนแห่งเงียบสงัดวังเวงปราศจากผู้คน ลมอันเฉื่อยฉิวในยามเช้า โชยพัดร่างของคนทั้งสองตลอดเวลา คล้ายดั่งทั่วพสุธาอันไพศาล เหลือไว้แต่ทั้งสองอยู่เพียงคู่เดียวเท่านั้นเอง

"เปียกชุ่มหมดแล้ว"

นางบ่นเบา ๆ ขึ้นอย่างกระฟัดกระเฟียด พร้อมทั้งจัดแจงดึงเสื้อผ้าที่ยุ่งเหยิงอยู่ สายตาที่เหลือบแลลง ได้ทำให้ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก และปลายนิ้วก็เย็นวาบขึ้นจนจับใจในทันที

ที่แท้มือขวาของชิงเจี๊ยบในขณะนี้ได้บวมเป่งขึ้นจนดั่งราวกับปากชามโคมแล้ว มิหนำซ้ำในระหว่างซอกนิ้วยังมีสีดำคล้ำปรากฏขึ้นจนถนัดชัดตาอีกด้วย นางพลันนึกขึ้นได้ว่า พิษร้ายที่ชิงเจี๊ยบถูกนี้ เป็นพิษที่ปราศจากยาจะขจัดได้ด้วย นอกจากยาขจัดพิษของบิดาแล้ว ยังจะมีสิ่งใดในโลกมารักษาพยาบาลได้เล่า

นางจึงบังเกิดความโศกสลดรันทดจนจับใจขึ้นอีก

ชิงเจี๊ยบบิดกายตะแคงขึ้นเล็กน้อย ลืมตาด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและระโหยโรยแรง จากการได้สติขึ้นจากความเคลิบเคลิ้มมึนงงเพียงชั่ววูบนี้ ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกมีอารมณ์อันสุดที่จะเอ่ยอ้างบรรยายได้

นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว ที่มีความรู้สึกเยี่ยงอย่างนี้ขึ้น ภายในหุบเขาดอกเหมยของโง้วฮั่วซัว ชิงเจี๊ยบก็เคยมีความรู้สึกอันเต็มตื้นด้วยความปีติ และเหม่อลอยมึนงงเช่นนี้มาครั้งหนึ่งแล้ว

อย่างแช่มช้า อารมณ์อันพลุ่งพล่านและสติที่เลอะเลือนได้เริ่มสงบจนแจ่มใสขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ชิงเจี๊ยบจึงได้หวนคิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านไปนานาประการ หวนคิดเรื่องในอดีตที่ช่างเป็นสิ่งประหลาดพิสดารอย่างยิ่งนัก บางคนภายในเวลาสิบปี จะสามารถหวนคิดถึงก็แต่เพียงเรื่องเดียว แต่บางคน ช่วงเวลาเพียงเล็กน้อย กลับ

หวนคิดถึงอดีตชั่วชีวิตที่ผ่านมาอย่างยุ่งยากซับซ้อน ประสบการณ์ที่ประทับใจอย่างตราตรึง

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้าเหม่อมองดูท้องฟ้า พร้อมทั้งครุ่นคิดคำนึงถึงอดีตด้วยจิตใจที่ยุ่งเหยิงชุลมุน

ฉับพลันนั้น ได้ยินเสียงร่ำไห้กระซิก ๆ เบา ๆ อยู่ทางข้างกาย จึงหันหน้ามองไป ที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตา เป็นใบหน้าอันผุดผาดหยาดเยิ้มอันเปี่ยมด้วยความโศกสลดรันทด ในดวงตาคู่งามที่เคยแวววาวสดใสในขณะนี้เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำอันใสสะอาดบริสุทธิ์

"กิมบ่วยเล้ง"

ชิงเจี๊ยบร้องเบา ๆ ขึ้น แต่แล้วก็รู้ได้ในทุกสิ่งด้วยไวปัญญา ในเวลาขณะนี้ในสภาพเยี่ยงอย่างนี้ กับอิสตรีที่เปี่ยมด้วยความรักอันร้อนแรงเอ่อล้น ทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความรู้สึกอันยากยิ่งจะกล่าวอ้างได้ แต่ทว่าสิ่งที่ชิงเจี๊ยบมิอาจจะเข้าใจได้เลยนั้น คือเหตุไฉนนางจึงร้องไห้อย่างเจ็บช้ำเสียใจเล่า หรือว่านางยังเข้าใจผิดคิดว่าเราเสียชีวิตไปแล้ว ?

ดังนั้นเอง จึงกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนนุ่มนวลว่า

"กิมโกวเนี้ย ท่านมิต้องร้องไห้ดอก เราต่างมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์เป็นปกติแล้ว"

ชิงเจี๊ยบคิดจะยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตาบนร่องแก้มของนาง แต่คล้ายดั่งแขนนั้นได้สูญเสียความรู้สึกไปจนหมดสิ้นแล้ว คล้ายดั่งมิใช่เป็นขององคาพยพในร่างของตนอีกเลย

กิมบ่วยเล้งสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ชิงเจี๊ยบพลันกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามิเป็นไรไป มิใช่..."

ฉับพลันนั้น กลับหวนคิดขึ้นได้ในทันทีถึงการต่อสู้อย่างดุเดือดโหดเหี้ยมภายในท้องเรือ คิดถึงฝ่ามือที่ถูกพิษร้ายแทรกซึม จึงตะเกียกตะกายลุกขึ้น นั่งมองไปยังแขนขวาของตนทันที

การมองประสบพบในครั้งนี้ ทำให้หยาดเหงื่ออันเย็นยะเยือกได้ไหลโซมออกจากร่างทันที ครุ่นคิดในใจว่า

'ฝ่ามือของเราเพียงสัมผัสเข้าเล็กน้อยเท่านั้น ก็ถูกพิษร้ายแทรกซึมอย่างรุนแรง

ถึงปานนี้ทีเดียว หากแม้นผิวถลอกมีโลหิตไหล ในขณะนี้ยังจะมีชีวิตอยู่อีกหรือ เจ้าจอมพิษนี้ช่างมีพิษที่มิได้พลาดผิดจากคำร่ำลือเลย'

ความตื่นตระหนกตกใจที่เกิดขึ้น ทำให้ซิงเจี๊ยบมิได้ไปคำนึงถึงกิมบ่วยเล้งที่นอนสะอึกสะอื้นร่ำไห้อยู่ทางข้างกายอีกแล้ว เสียงร้องไห้ที่ยิ่งนานยิ่งดัง และยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจ มิได้ทำลายสมาธิของซิงเจี๊ยบอีก รีบเร่งผนึกลมปราณภายในขึ้น จึงรู้สึกว่าลมปราณยังคงสามารถผนึกให้โคจรขึ้นได้ จึงบังเกิดความปีติยินดีเป็นอย่างมาก มือซ้ายยันไปที่พื้นจนร่างสามารถขัดสมาธิอีกครั้งหนึ่ง ซิงเจี๊ยบคิดจะใช้พลังภายในของตัวเท่าที่มี มารีดเร้นไล่เอาพิษร้ายในร่างออกไป

กิมบ่วยเล้งเห็นซิงเจี๊ยบเป็นเช่นนี้ ยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดจะทนทานได้ เพราะนางทราบดีว่า การกระทำเยี่ยงนี้ของซิงเจี๊ยบ เป็นการกระทำอันเปล่าประโยชน์เลย อย่าว่าแต่จะถูกพิษร้ายแทรกซึมมาเป็นเวลาเนิ่นนานถึงปานนี้ มิหนำซ้ำหลังจากถูกพิษร้ายแล้ว ยังจะต้องออกกำลังอย่างรุนแรงอีกด้วย มาตรแม้นหะแรกจะรีบผนึกลมปราณรีดเร้นพิษร้ายออกจากร่าง ในขณะที่เพิ่งสัมผัสถูก ก็จนปัญญาสุดความสามารถ ที่จะรีดเร้นเอาพิษซึ่งร้ายกาจที่สุดของพิภพให้ออกไปจากร่างได้ดอก

แต่นางมิปรารถนาไปทำลายความหวังครั้งสุดท้ายของซิงเจี๊ยบให้แหลกสลายลง โดยครุ่นคิดว่า

'จะอย่างไรในเมื่อท่านจะตายแล้ว ก็ปล่อยให้ท่านปีติยินดีขึ้นสักครั้งเถิด โอ เมื่อท่านเสียชีวิตไปแล้ว ข้าพเจ้าจะ...'

นางมิกล้าจะคิดต่อไปอีกแล้ว มาตรแม้นในใจนางปรารถนาที่จะยินยอมเสียชีวิตตามซิงเจี๊ยบไป แต่ในส่วนลึกของหัวใจนาง กลับคล้ายดั่งมีพลังอันเร้นลับที่คอยขัดขวางห้ามปรามไว้ จึงทำให้นางรู้สึกยุ่งยากใจจนปั่นป่วนไปหมดสิ้น แม้กระทั่งตัวนางเองยังจนปัญญาจะทราบถึงความรู้สึกอันแท้จริงที่บังเกิดขึ้นในขณะนี้เลย มาตรแม้นนางจะมีความรักในตัวซิงเจี๊ยบอย่างซาบซึ้งตราตรึง แต่นางก็ทราบว่าเป็นความรักเขาข้างเดียวเท่านั้น เพราะนางคล้ายดั่งจะสำนึกขึ้นได้ว่า การยอมตายเพื่อซิงเจี๊ยบนี้เป็นการปรักปรำให้ร้ายต่อชีวิต โดยปราศจากสิ่งทดแทนเลย

นางมองดูหน้าซิงเจี๊ยบที่ขมวดคิ้วย่น เพราะกำลังผนึกลมปราณอย่างลำบากยากเย็นอยู่ ริมฝีปากทั้งสองได้เม้มกันจนเป็นเส้นตรง และสีหน้าที่ปรากฏอยู่ขณะนี้แสดงความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างรุนแรง มิเฉกเช่นกับบรรดาผู้ทรงฝีมืออันดับสูงที่กำลังผนึกลมปราณภายในอยู่เลยแม้แต่เล็กน้อย นางจึงทราบว่า พิษร้ายได้แทรกซึมเข้าไปในร่าง และเริ่มกระจายออกไปแล้ว

"อย่างมากก็อีกเพียงหกเจ็ดชั่วยาม อย่างมากก็เพียงหกเจ็ดชั่วยาม..."

นางบ่นรำพึงเบา ๆ ขึ้น หยาดน้ำตาได้เป็นคล้ายดั่งไข่มุกที่ขาดจากสาย ร่วงหล่นลงเปียกอกเสื้อทีละหยดทีละหยดอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นชายในดวงใจซึ่งรักสุดชีวิตต้องมาตายลงต่อหน้าต่อตา มันเป็นความเจ็บช้ำและเศร้าสลดรันทดอย่างสุดซึ้งยิ่งนัก มาตรแม้นคนผู้นี้จะมิได้รักใคร่ในตนแม้แต่น้อย แต่ทว่ามันยิ่งกลับซ้ำเติมความเจ็บช้ำขมขื่นที่มีอยู่ให้รุนแรงหนักหน่วงขึ้นอีกเท่านั้นเอง

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้าขึ้นทอดถอนหายใจยาว ๆ ละทิ้งความพยายามของการดิ้นรนรั้งชีวิตของตนออกไป มองดูดรุณีที่กำลังร่ำไห้คร่ำครวญด้วยความโศกสลดรันทดเพราะชีวิตของตนกำลังจะสูญสิ้น ด้วยความรู้สึกอันสับสนอลเวง ที่ยุ่งเหยิงไปกว่ากิมบ่วยเล้งมากมายหลายเท่านัก

ที่นี้ห่างจากลำน้ำไม่ไกลนัก เสียงอันครืนครั่นของสายน้ำแยงซีเกียงยังพอได้ยินอย่างถนัดชัดเจน กอปรกับเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้นของกิมบ่วยเล้ง ยังทำให้ชิง-เจี๊ยบรู้สึกยุ่งเหยิงอลเวงอย่างรุนแรง·

ตำหนิตนเอง สงสารตนเอง เคียดแค้นชิงชังในตนเอง เป็นความรู้สึกนึกคิด พากันประดังเข้าจู่โจมห้วงดวงใจอย่างรุนแรง ในขณะที่ตนเมื่อยามมีชีวิตเยาว์วัยอยู่นั้น ต้องได้รับชะตากรรมอันเปี่ยมด้วยเคราะห์อันมหันต์ ประสบการณ์ปาฏิหาริย์ที่ได้ในหุบเขาโง้วฮั่วซัว ทำให้ตนได้กลับกลายเป็นยอดคนที่สูงส่งเหนือปุถุชนธรรมดา ขณะที่กำลังจะไปกระทำในเรื่องราวต่อบุคคลซึ่งทรงพระคุณซึ่งเมื่อกาลครั้งก่อนกระทำมิสำเร็จ และครั้งนี้ได้ผลักภาระนั้นให้กับตนอย่างไว้วางใจจนเต็มที่

แต่ทว่า ในขณะนี้ทุกสิ่งทุกอย่างได้ปราศจากความสำคัญไปแล้ว แม้กระทั่งปิงเชี่ยวคุนพลอยถูกลืมเลือนไปทีละน้อย ลืมเลือนความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวของปิงเชี่ยวคุน ที่มาให้ความรักกับตนอย่างอบอุ่น เพราะว่าตนมีความแน่ใจในตัวเองว่าเป็นผู้ที่มิอาจมีชีวิตยืนยาวไปได้อีกนานเท่าใดแล้ว

ในเวลานั้น ชิงเจี๊ยบจึงสลัดความชุลมุนวุ่นวายที่บังเกิดขึ้นในใจออกไปจนหมดสิ้น

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้ามองท้องฟ้า กู่ร้องเสียงสดใสขึ้นครั้งหนึ่ง พลางหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าวว่า

"อันวีรบุรุษผู้กล้าหาญตั้งแต่โบราณกาลมา ก็ยังมิอาจจะหนีรอดออกจากหัตถ์มัจจุราชเลย ชิงเจี๊ยบเอยชิงเจี๊ยบ ไยเจ้าจะต้องเศร้าเสียใจให้รุนแรงไปถึงปานนี้

ด้วยเล่า"

ชิงเจี๊ยบยกมือซ้ายชี้ไปยังกิมบ่วยเล้งที่ตื่นเต้นแต่เศร้าสลดจนงงงัน พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ฮาฮา ท่านยังงมงายไปกว่าข้าพเจ้าเสียอีก ตาย! จะมีอันใดที่น่าหวาดกลัวด้วย มันเพียงแต่เป็นการนอนอันยาวนานผิดปกติเท่านั้น มาเถิด มา มาหัวร่อสักครั้งสามารถได้ประสบพบกับรอยยิ้มของสาวงาม แม้จะตายไปก็มิเสียดายชีวิตเลย"

วาจาที่ชิงเจี๊ยบกล่าวไปนี้ มีกระแสเสียงที่ทำให้กิมบ่วยเล้งรู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึงเป็นอย่างยิ่ง นางหยุดยั้งการหลั่งน้ำตาด้วยความงุนงง เหม่อมองจ้องดูบุรุษผู้ที่เป็นผู้เปิดห้องดวงใจของนางออกมา มาตรแม้นนางจะมีความรู้จักในบุคคลผู้นี้น้อยนัก จวบจนบัดนี้นางจึงประสบพบว่า ผู้นี้มีบุคลิกและนิสัยที่ผิดแผกแตกต่างไปจากคนธรรมดาสามัญมากมาย

ชิงเจี๊ยบยกมือซ้ายกดไปบนพื้น ทำให้ร่างพุ่งขึ้นวนเวียนเรี่ยดินไปรอบร่างนางอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงได้ทรุดกายลงเคียงข้าง ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะได้รับพิษร้ายอันรุนแรง แต่การฝึกปรือที่ติดต่อกันเป็นเวลาร่วมสิบปีโดยมิหยุดยั้ง ทำให้ขณะที่ได้ใช้วิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดแล้วยังมิรู้สึกติดขัดยากเย็นอย่างไร

แต่ชิงเจี๊ยบพลันต้องทอดถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้ามีเวลาที่จะยังชีวิตอยู่ได้เพียงมิกี่ชั่วยามเท่านั้น เหตุไฉนจึงมิให้ข้าพเจ้าได้ปลาบปลื้มยินดีขึ้นสักคราครั้งหนึ่งเล่า"

กิมบ่วยเล้งเหม่อมองดูชิงเจี๊ยบ พยายามเค้นรอยยิ้มให้ปรากฏขึ้นบนใบหน้า แต่เมื่ออยู่ในสภาพเยี่ยงอย่างนี้ นางจะหัวร่อออกได้อย่างไรกัน

นางพยายามสะกดกลั้นหยาดน้ำตาไว้ครุ่นคิดขึ้นว่า

'มิว่าอย่างไรก็ตาม ภายในเวลาหลายชั่วยามนี้ เราจะต้องพยายามจนสุดความสามารถ ให้เขาได้รับความสุขสดชื่น...

'แต่จากนั้นเล่า...'

นางชะงักความคิดที่ตัดสินใจไว้ในทันที ยื่นมืออันอบอุ่นออกไปกุมมือซ้ายของชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น ซุกศีรษะไว้ที่ช่วงไหล่พลางกล่าวเบา ๆ ว่า

"ตามใจท่านจะกล่าวอย่างไร ข้าพเจ้าผ่อนตามทุกประการ เจี๊ยบ...เจี๊ยบกอ ข้าพเจ้าเป็น...เป็น...คนของท่านตลอดชั่วชีวิตแล้ว"

ชิงเจี๊ยบหัวร่ออย่างปลาบปลื้มยินดี ความรักอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของดรุณีน้อยยิ่งทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความแกร่งกร้าวห้าวหาญ มาเผชิญต่อความตายที่ย่างกราย

เข้ามาทีละน้อย

พร้อมกันนั้น ยังมีความปลาบปลื้มทระนงในการที่ตนสามารถครองความรักอันหนักแน่นของดรุณีน้อยผู้บริสุทธิ์ได้ แม้กระทั่งชีวิตของตนเองจะมีช่วงเวลาอันสั้นนัก แต่ชิงเจี๊ยบยังรู้สึกปลาบปลื้มภาคภูมิอย่างยิ่ง

ยามเมื่อชิงเจี๊ยบแน่ใจว่า ชีวิตจะอยู่ได้ก็ขีดจำกัดจนแทบจะไม่มีความหวังใด ๆ มายืดให้ยาวออกไปอีกแล้ว จึงตกลงใจที่จะใช้เวลามิกี่ชั่วยามนี้ เข้าเสพย์สุขตามอารมณ์ปรารถนาอย่างเต็มที่ เพราะเป็นนิสัยอันพิสดารที่มีอยู่ โดยมิคร่ำครวญในเรื่องราวที่ปราศจากความหวังอีกแล้ว และเรื่องราวที่มิอาจจะกระทำได้อีกในชั่วชีวิตก็ไม่พึงปรารถนาจะไปคำนึงให้เป็นที่กังวลใจเลย นี่คือสันดานที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของชิงเจี๊ยบ

มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะไร้ความรักอันหนักแน่นจริงจังต่อกิมบ่วยเล้ง แต่ชิงเจี๊ยบก็มีความปรารถนาที่ให้นางมามีความรักต่อตนอย่างลึกซึ้งตราตรึงซึ่งอย่างนั้น ก่อนการตายจากของตน ก็มิต้องเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวอีกแล้ว

ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงรั้งร่างกิมบ่วยเล้งเข้ามาในอ้อมอกอย่างกักขฬะหยาบคายรำพันไปไม่หยุดปาก เปล่งวาจานุ่มนวลซาบซึ้งอ่อนหวาน ดุจดั่งแสงเดือนสกาวตาในวันเพ็ญ ทำให้ชิงเจี๊ยบต้องดื่มด่ำอยู่ในห้วงแห่งความสดชื่น นางเข้าใจว่านางประสบพบกับความสุขสมในชีวิตแล้ว เพราะอย่างน้อยที่สุด นางก็ได้รับสิ่งที่พึงปรารถนาอย่างยิ่งยวดมา นั่นคือความรักจากชิงเจี๊ยบ

มาตรแม้นเป็นยามอรุณที่ผ่านไปนานแล้ว แต่แสงอาทิตย์ซึ่งสาดส่องลงมาก็ยังมิร้อนรุนแรงนัก แต่ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า ในอ้อมอกของตนมีร่างอันร้อนผะผ่าวนางหนึ่งซบอยู่อย่างแนบแน่น

เสื้อผ้าของคนทั้งสองต่างเปียกชุ่มโชกจนแนบเนื้อ และเมื่อเป็นเสื้อผ้าอันบางเบา จึงยิ่งรัดแนบกับกายไปอย่างสนิทแน่น เป็นครั้งแรกที่ชิงเจี๊ยบได้เห็นส่วนสัดอันสวยสดงดงามของร่างสตรีแรกรุ่น ใจจึงเต้นระทึกอย่างรุนแรง จากการมองลงสู่ด้านล่าง เห็นทรวงอกของนางเป็นรูปโค้งอย่างพิสดาร และเรียวลงยังหว่างเอวผายออกอีกเมื่อเป็นส่วนตะโพก จากนั้นจึงเรียวลงสู่ท่อนขาอันกลมกลึง จวบจนกระทั่งถึงข้อเท้าที่งดงาม

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่นุ่มนวลอบอุ่นน่าซาบซึ้ง แต่ก็แฝงไว้ด้วยความร้อนระอุที่ทำให้ใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง ชิงเจี๊ยบปรารถนาอย่างร้อนรุ่มที่จะได้จับต้องสัมผัสกับส่วนสัดอันละลานตระการตาและอบอุ่นดื่มด่ำใจนี้

ความหวังนั้นรุนแรงและเร่าร้อนอย่างยิ่งนัก ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงได้ใช้มือที่เหลือเพียงข้างเดียวโอบเอวของนางไว้ ยามเมื่อฝ่ามืออันร้อนระอุได้สัมผัสกับหว่างเอวเข้าแล้ว ในใจของคนทั้งสองก็แทบจะชะงักลงด้วยกันในทันที

นางหลับตาพริ้มลง รับการลูบคลำสัมผัสจากชิงเจี๊ยบโดยปราศจากการขัดขืน ในความรู้สึกของชิงเจี๊ยบนั้น ช่างแปลกและใหม่อย่างมิเคยคาดคิด แต่ลมหายใจของนางกลับยิ่งรุนแรงและถี่เร็วผิดปกติ

จนกระทั่งนางได้รู้สึกว่า ชิงเจี๊ยบกำลังล่วงล้ำเกินขอบเขตเข้าแล้ว นางมาตรแม้นจะไร้ความปรารถนาเยี่ยงอย่างนี้ แต่ก็ยินยอมโอนอ่อนผ่อนตามใจชิงเจี๊ยบ ยินยอมที่จะรองรับในทุกสิ่งที่ชายในดวงใจกระทำต่อนาง

อีกเนิ่นนาน ที่บริเวณรอบกายได้กลับสู่สภาพแห่งความสงัดวังเวงและอ้างว้าง

เมฆดำเป็นกลุ่มก้อนได้ลอยละล่องผ่านมา พร้อมทั้งพรมเม็ดฝนอันพร่างพรูลงสู่ภาคพื้นดิน นางซุกกายอยู่ในอ้อมอกของชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น เพราะในขณะนี้ทุกสิ่งทุกอย่างของนาง ได้มอบให้กับชิงเจี๊ยบไปจนหมดสิ้นแล้ว

สถานที่พอจะหลบฝนของคนทั้งสองมิมีเลยแม้แต่น้อย แต่ทว่าคนทั้งสองก็มิเคยที่จะมีความคิดเข้าหลบหลีกเม็ดฝนที่โหมกระหน่ำลงมาเลย

เวลาได้ผ่านไปทีละน้อยทีละน้อยอย่างรวดเร็ว ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่าตนห่างจากความตายอีกไม่ไกลนักแล้ว เมื่อครู่นี้มาตรแม้นจะเลือนลืมไปถึงความเจ็บชาของแขนขวา แต่ในขณะนี้กลับรู้สึกขึ้นอีกแล้ว กอปรกับความเหน็ดเหนื่อย เมื่อสบใจในความสำเร็จแล้ว จึงทำให้ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งได้กลิ่นอายของความตายมารออยู่ที่ปลายจมูก

ชิงเจี๊ยบมองดูดรุณีที่ขดอยู่ในอ้อมอก พลางนึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง ลอบด่าตนเองอย่างเจ็บแสบเคียดแค้น ที่เหตุไฉนก่อนจะตายจากไปแล้ว ยังจะไปย่ำยีต่ออิสตรีอันบริสุทธิ์ให้มีราคีคาวด้วย

แต่ทว่า ในเวลาพร้อมกันนั้น ชิงเจี๊ยบยังรู้สึกเย่อหยิ่งภาคภูมิและปลาบปลื้มอย่างเป็นสุข

มันเป็นความรู้สึกอันกลับกลอกมิแน่นอนของชั่วชีวิตหนึ่ง ซึ่งมิเพียงแต่ชิง-เจี๊ยบจะจนปัญญาเอ่ยอรรถอธิบายเท่านั้น แม้ผู้ใดใครอื่นจะสามารถมาอธิบายตีความนี้ให้กระจ่างชัดได้

ฝนได้ซาจนขาดเม็ดไปแล้ว ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกหนาวเหน็บจนผิดปกติ ร่างต้องสั่นระริกอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง ทำให้กิมบ่วยเล้งพลอยรู้สึกตัวด้วย นางจึงแหงนหน้าขึ้นถามว่า

"ท่านหนาวหรือ ?"

น้ำเสียงที่เปล่งออกนี้นุ่มนวลอ่อนโยนและซาบซึ้งยิ่งนัก ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับ นางจึงลุกขึ้นจากอ้อมอกอันอบอุ่น พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะก่อไฟให้ท่านผิง"

ชิงเจี๊ยบส่ายหน้าอย่างแช่มช้า พลางกล่าวว่า

"มิต้องแล้ว ในเมื่อจะอย่างไรข้าพเจ้า..."

แต่ชิงเจี๊ยบมิอาจที่จะแข็งใจกล่าวให้จบประโยคได้ เพราะกับตนและกับนางต่างก็โหดเหี้ยมอำมหิตจนเกินไป แต่ทว่า กิมบ่วยเล้งย่อมเข้าใจในความหมายที่ยังกล่าวมิจบของชิงเจี๊ยบอย่างถ่องแท้ ความโศกสลดรันทดได้โถมประดังเข้าเกาะกุมดวงใจนางอย่างแนบแน่นอีกครั้งหนึ่ง

ดรุณีน้อยที่มีความงามอันล้ำเลิศ ต้องเบือนหน้าออกไปอย่างแช่มช้า ยกหลังมือขึ้นเช็ดหยาดน้ำตาที่พร่างพรูลงมาอีก นางปรารถนาอย่างยิ่ง ปรารถนาที่จะร้องไห้ดัง ๆ เพื่อระบายความอัดอั้นตันใจออก แต่ทว่านางจะต้องสะกดกล้ำกลืนบังคับใจเอาไว้ให้เข้มแข็ง มิยินยอมให้เสียงร่ำไห้ของตนไปสร้างความกระทบกระเทือนใจกับชิงเจี๊ยบ ผู้ซึ่งกำลังจะย่างเข้าสู่ความตาย นางปรารถนาที่จะให้ชิงเจี๊ยบได้มีความสงบเยือกเย็น ได้มีความสุขอย่างล้นเหลือ ก่อนที่จะพรากจากกันชั่วชีวิต เพราะว่านางและชิงเจี๊ยบได้หลอมหล่อกันจนเป็นร่างเดียวแล้ว

ที่ริมลำน้ำแห่งนี้ แทบจะปราศจากเชื้อเพลิงใด ๆ เลย นางนึกขึ้นได้ว่า ที่เอวของนางยังมีหินชุดไฟติดมาด้วยสองก้อน นั่นเป็นเพราะว่านางพกไว้เพื่อจุดยาให้กับบิดานางอยู่บ่อยครั้งนั่นเอง จึงรีบยื่นมือคลำดู พบว่ายังอยู่ครบถ้วน จึงหยิบขึ้นมาดู มาตรแม้นจะเปียกชื้นไปบ้างแต่ยังพอจะใช้ได้อยู่

แต่เศษไม้หรือฟืนเล่า ? นางจึงกวาดมองดูอย่างตรวจตรา แต่ริมตลิ่งชายน้ำแห่งนี้มีแต่โคลนเลนและศิลาเท่านั้นเอง

ฉับพลันนั้น นางได้ประสบพบไม้กระดานแผ่นที่ได้ช่วยชีวิตของนางและชิง-เจี๊ยบยังอยู่ที่ริมน้ำ จึงครุ่นคิดในใจว่า

'ไม้นี้ต้องใช้ทำฟืนได้อย่างแน่นอน'

ดังนั้น นางจึงเดินเข้าไปยกกลับมา

ชิงเจี๊ยบมองดูการก้าวเท้าอย่างลำบากของนาง เพื่อไปกระทำเรื่องราวอันหนักแรง แต่ทว่าเงาอันเลือนรางของความตาย ยิ่งนานก็ยิ่งชัดขึ้นทุกขณะ จึงกล่าวไปว่า

"เล้งม่วย มิต้องก่อไฟแล้ว ข้าพเจ้าเพียงขอให้ท่านมาเบียดชิดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ไร้เวลาอีกยาวนานพอจะมาเคลียคลออยู่กับท่านอีกแล้ว จึงหวังว่าต่อแต่นี้ไปท่านจงถนอมตัวไว้ให้ประเสริฐด้วย"

กิมบ่วยเล้งร้องครางขึ้นเบา ๆ และโถมกายเข้าไปในอ้อมอกของชิงเจี๊ยบอีกครั้งหนึ่ง แขนทั้งสองโอบร่างชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น แต่ไหล่ทั้งสองยังคงสั่นพลิ้วตลอดเวลา ร่ำไห้ร่ำพันจนน้ำตาเนืองนองเต็มใบหน้า ซึ่งชิงเจี๊ยบก็อดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื้นตันสะทกสะท้อนจนหลั่งน้ำตาลงมาบ้าง

อีกมิทราบว่านานเท่าใด ชิงเจี๊ยบรู้สึกความหนาวเหน็บได้รังควานอย่างรุนแรงจนมือเท้าลำแขนยิ่งบวมเป่งขึ้นกว่าเดิม กิมบ่วยเล้งคลายร่างออกจากอ้อมอกอย่างสะอึกสะอื้น เปลื้องเสื้อของชิงเจี๊ยบออกดู เห็นพิษสีดำได้ลามมาจนถึงบนไหล่ของชิงเจี๊ยบแล้ว

ชิงเจี๊ยบฝืนหัวร่ออย่างเจ็บช้ำ พลางกล่าวว่า

"ยังอยู่อีกนานเท่าใด ?"

กิมบ่วยเล้งขบกรามอย่างแนบแน่นอย่างตัดสินใจ และพลันอ้าปากกัดไปที่ไหล่ของชิงเจี๊ยบ ดูดโลหิตพิษให้ทีละคำทีละอึก แล้วบ้วนเอาโลหิตสีดำออกมา แต่สีดำลามมาจนถึงไหล่นั้น ยังมิได้สลายลงไปเลย

ชิงเจี๊ยบยิ่งตื้นตันใจขึ้นเป็นทวีคูณ เสื้อพอถูกถอดออกก็ยิ่งหนาวเหน็บอย่างรุนแรง จนแม้กระทั่งฟันก็กระทบกันแล้วอย่างถี่รัว สิบปีที่อยู่ภายในห้องศิลาอันหนาวเหน็บ ทำให้ชิงเจี๊ยบมิรู้สึกกระทบกระเทือนไปต่อดินฟ้าอากาศที่แปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงเลย แต่ขณะนี้เมื่อพิษร้ายกำเริบขึ้น กลับทำให้ชิงเจี๊ยบได้รู้สึกถึงความหนาวเหน็บอันเสียดกระดูกจนสุดจะทนทานได้

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสียงสั่นสะท้านด้วยตัวอันสั่นงันงกขึ้นว่า

"เล้งม่วย ท่านก่อไฟขึ้นเถิด ข้าพเจ้าทนมิไหวแล้ว"

กิมบ่วยเล้งผงกศีรษะรับ เมื่อดูดโลหิตออกมาคำหนึ่งแล้ว จึงเงยหน้าผละออกจากกายชิงเจี๊ยบ จากการดูดโลหิตของนางในครั้งนี้ ได้ประสบพบว่า มิมีประโยชน์อย่างไรขึ้นเลย จึงแน่ใจว่าชีวิตของชิงเจี๊ยบอย่างมากก็จะยืดยาวได้อีกเพียงหนึ่งหรือสองชั่วยามเท่านั้น

แต่ในขณะนี้ นางตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า พอชิงเจี๊ยบเสียชีวิตไป นางก็มิยินยอมจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเลย เมื่อครู่นี้ที่มีพลังอันเร้นลับขัดขวางห้ามปรามมิให้นางกระทำเช่นนั้น แต่ขณะนี้ ได้มลายหายสาบสูญไปหมดสิ้น ดังนั้นนางจึง

รู้สึกปลอดโปร่งใจอย่างไร้กังวลอีกแล้ว

นางเดินไปหยิบกระดานแผ่นนั้นมา มาตรแม้นจะไร้มีดพร้า แต่ก็ใช้ฝ่ามือตั้งเป็นสันฟันลงไปอย่างรุนแรง ทำให้กระดานแผ่นนั้นหักสะบั้นเป็นสองท่อน จากนั้นจึงได้ยกสันมือผ่าออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ใช้หินเหล็กไฟในมือตีจนสามารถลุกโพลงขึ้นได้ และประคองร่างชิงเจี๊ยบมาไว้ที่ข้างกองไฟ คนทั้งสองนั่งอิงแอบแนบชิดเหม่อมองจ้องดูเปลวไฟที่ลุกระอุอยู่

ขณะนี้ เวลาของคนทั้งสองนับว่ามีค่าอย่างยิ่งยวด มิอาจจะมีสิ่งใด ๆ ในพิภพจะมาเทียบเปรียบด้วยได้ แต่ทว่า ทั้งสองในขณะนี้กลับไร้คำพูดที่จะว่ากล่าวกัน มาตรแม้นระยะกำหนดแห่งความตายจะใกล้เข้ามาแล้ว แต่ยังคงรู้สึกมีความสดชื่นดื่มด่ำจนเปี่ยมล้นดวงใจทั้งสองคน

อันไม้กระดานแผ่นนี้เป็นไม้แก่นจันทน์ เมื่อถูกเผาไหม้อย่างรุนแรงเพียงครู่เดียวก็มอดลงไปอย่างรวดเร็ว กิมบ่วยเล้งจึงลุกขึ้นไปคว้าอีกชิ้นหนึ่งมา

ชิงเจี๊ยบนั่งรอเวลาอย่างเงียบขรึมเยือกเย็น ในขณะนี้ ความเจ็บชาได้แผ่ซ่านไปทั่วกายแล้ว จึงร้องเบา ๆ ในลำคอว่า

"เกือบแล้ว...เกือบแล้ว..."

ไม้กระดานเตียงอีกครึ่งหนึ่งได้ถูกผ่าออกด้วยสันมืออันแข็งแกร่ง กิมบ่วยเล้งจิตใจสลดหดหู่อย่างหนักหน่วง ฝ่ามือขวาฟันลงไปอย่างสุดกำลังจนปรากฏเสียงดังสนั่น ทำให้ไม้กระดานแผ่นนั้นแหลกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

แต่ในฉับพลันนั้น ที่ขอบของไม้กระดานมีขวดเล็กขวดน้อยกลิ้งกระจายลงมาหลายใบ กิมบ่วยเล้งฉุกใจได้คิดทันที รีบวิ่งไปหยิบขึ้นมาดู ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"ยาขจัดพิษ !"

ชิงเจี๊ยบขณะนั้นงุนงงเซื่องซึมจนแทบจะสิ้นสติไปแล้ว แต่พอได้ยินคำร้องของนางเข้า จิตใจก็คึกคักขึ้นทันที เห็นกิมบ่วยเล้งกระโดดโลดเต้นด้วยความปีติลิงโลด ที่มุมปากจึงปรากฏรอยยิ้มอันประหลาดขึ้นเล็กน้อย แต่แล้วก็หงายตึงลงไปเพราะสิ้นสติสมประดี

จวบจนเมื่อได้สติขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็เป็นเวลาค่ำมืดดึกดื่นแล้ว

กิมบ่วยเล้งนั่งเฝ้าอยู่ข้างกายด้วยความร้อนรนกระวนกระวาย เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบลืมตาขึ้น จึงร้องอย่างปลาบปลื้มว่า

"เจี๊ยบกอ อย่าขยับเขยื้อน ท่านปลอดภัยแล้ว"

ที่แท้ไม้กระดานแผ่นนี้ คือที่ซ่อนยาขจัดพิษของจอมพิษกิมเจ่กพ้งนั่นเอง กิมบ่วยเล้งทราบถึงวิธีการใช้ยาขจัดพิษนี้อยู่ด้วย ชิงเจี๊ยบจึงสามารถรอดชีวิตได้ด้วยไม้กระดานแผ่นน้อย ๆ อีก ช่างเป็นลิขิตของฟ้าดินอันพิสดารอย่างยิ่งทีเดียว

ยาพิษของกิมเจ่กพ้ง มาตรแม้นจะรุนแรงร้ายกาจ แต่ยาขจัดพิษก็ทรงประสิทธิภาพอันพิสดารสูงล้ำ ชิงเจี๊ยบในขณะนี้ มาตรแม้นจะรู้สึกอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง แต่ปราศจากอาการปวดชาไปหมดสิ้นแล้ว

กิมบ่วยเล้งเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบได้สติขึ้น ก็ปลาบปลื้มยินดีจนร่ำไห้อย่างมิอาจอดกลั้นได้ พลังภายในของนางได้มีรากฐานอันมั่นคงอยู่แล้ว ดังนั้นจึงรีบเร่งพลังภายในของนางขึ้น นวดเฟ้นไปทั่วร่างชิงเจี๊ยบอย่างกุลีกุจอ แต่เนื่องจากนางทั้งอิดโรยและหิวโหย ตรากตรำตั้งแต่เช้าตรู่จวบจนกระทั่งบัดนี้ โดยเฝ้ารออยู่ข้างกายชิงเจี๊ยบตลอดเวลา มิเคยย่างกรายออกไปหาอาหารรองท้อง ขณะนี้พอความตื่นเต้นตึงเครียดของประสาทได้คลายลง จึงซุกกายลงที่ข้างชิงเจี๊ยบหลับใหลอย่างสนิทไป ชิงเจี๊ยบทราบว่า ชีวิตของตนปราศจากอันตรายใด ๆ แล้ว จึงมีความรักและสำนึกในพระคุณต่อกิมบ่วยเล้งอย่างซาบซึ้งสลักใจ เหม่อมองจ้องดูนางอย่างมึนงงเลื่อนลอย ขนตาอันยาวงอนที่เกาะเป็นทิวแถวอยู่นั้น สร้างความพิศวงสงสัยให้กับตนอย่างมากมาย จ้องมองดูจนกระทั่งพลอยหลับใหลไปด้วยอีกผู้หนึ่ง

การหลับในครั้งนี้ กินเวลาไปอีกหนึ่งคืน เมื่อกิมบ่วยเล้งลืมตาขึ้น เห็นชิงเจี๊ยบตื่นแล้ว กำลังเหม่อมองจ้องดูนางอย่างงุนงงซึมเซา จึงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านดู ข้าพเจ้าหลับสนิทเหลือเกิน"

ชิงเจี๊ยบยื่นริมฝีปากเข้าไปจูบหน้าผากนางเบาๆ พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านนอนหลับสนิทเหลือเกิน แม้จะมีคนมาหามท่านไป ท่านก็คงมิทราบดอก"

กิมบ่วยเล้งหัวร่อพลางกล่าวอย่างกระเง้ากระงอดว่า

"ท่านเลวเหลือเกิน"

เมื่อคิดถึงเรื่องราวที่เป็นไปของเมื่อวานแล้ว ความเอียงอายก็บังเกิดขึ้นจนหน้าแดงก่ำ ดั่งราวกับเป็นดอกท้อที่เบ่งบาน ชิงเจี๊ยบจึงพลุ่งพล่านจนมิอาจระงับใจได้ ต้องจูบพรมลงบนใบหน้าของนางอย่างแสนรัก ซึ่งนางต้องรีบลุกขึ้นนั่งด้วยใบหน้ากราดด้วยรอยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ ท่านก็สมควรตื่นขึ้นบ้างแล้ว"

เมื่อนางก้มมองไปเห็นสีดำที่แขนขวาชิงเจี๊ยบได้อันตรธานไปจนหมดสิ้นแล้ว

จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจี๊ยบกอ ท่านลองลุกขึ้นดูทีว่า จะยืนได้หรือไม่ เราย่อมมิอาจจะมาจมอยู่ในสถานที่เลวร้ายเยี่ยงอย่างนี้ดอก มิหนำซ้ำท้องข้าพเจ้ายังหิวโหยจนลั่นโครกครากแล้ว"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม ลองใช้กำลังออกไปเล็กน้อย ก็ลุกขึ้นยืนได้อย่างแคล่วคล่อง แสดงว่าเป็นปกติแล้ว

จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ยาขจัดพิษของบิดาท่าน ช่างวิเศษแท้"

"ยาพิษก็มิเลวดอก"

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวเสริมคำพูดขึ้นให้สมบูรณ์ แสดงว่ามีความเลื่อมใสนับถือเป็นอย่างมากอยู่

กิมบ่วยเล้งหน้าตาแดงก่ำ เชิดปากน้อย ๆ ขึ้นจนสูง และหันร่างให้อย่างรวดเร็ว แต่พลันได้เห็นที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก มีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง จึงได้กระโดดไปหยิบขึ้นดู ชิงเจี๊ยบจึงพลอยชะโงกหน้ามองไปบ้าง เห็นเป็นหนังสือที่มีปกเป็นแพรสีเหลือง บนปกมีอักษรโบราณจารึกไว้ว่า 'คัมภีร์พิษ'

คนทั้งสองเดินไปดูไป จนลืมเลือนความหิวกระหายไปหมดสิ้น เนื่องจากว่าในคัมภีร์นี้ บันทึกแต่สรรพคุณของตัวยาพิษนานาทั่วทั้งแผ่นดิน และวิธีผสมยาพิษทุก ๆ ประการ ซึ่งชิงเจี๊ยบมิเคยประสบพบเห็นมาเลยในชีวิต และมิเคยจะได้ยินคำบอกเล่าตักเตือนมาก่อนด้วย บรรดายาพิษที่มีบันทึกอยู่ในคัมภีร์นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่แม้จะคาดคิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ จึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความเลื่อมใสนับถืออย่างยิ่ง กล่าวกับกิมบ่วยเล้งขึ้นว่า

"เล้งม่วย กล่าวอย่างสัตย์จริงแล้ว บิดาของท่านนับว่าเป็นยอดอัจฉริยะอย่างแท้จริงทีเดียว สัตว์แมลงพิษต่าง ๆ และพืชผักทุกชนิดที่มีพิษของแผ่นดิน ต่างได้ใช้เวลาศึกษาหาสรรพคุณและโทษทัณฑ์ของมันอย่างละเอียดถี่ถ้วน มิต้องกล่าวอื่นใดดอก เพียงแต่ยาพิษที่ปราศจากกลิ่นรสก็มีอยู่มากมายหลายประการแล้ว ช่างคิดมิออกเลยว่า ท่านจะผสมขึ้นได้อย่างไรกัน"

กิมบ่วยเล้งทอดถอนหายใจยาว ๆ อย่างเศร้าสลดแล้วกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าคลุกคลีอยู่ในกองพิษร้าย จวบชั่วชีวิตแต่ในขณะนี้ แม้กระทั่งท่านผู้เฒ่าก็ได้ถูกพิษร้ายทำลายไปแล้ว มีบางครั้งยังสติฟั่นเฟือนดั่งราวกับคนบ้าคลั่ง บางครั้งก็เรียบร้อยเป็นปกติ ขณะนี้ท่านผู้เฒ่าก็มิทราบว่าได้เตลิดเปิดไปยัง

ที่แห่งใดอีกแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรีบปลอบโยนขึ้นว่า

"ท่านผู้เฒ่ามีพลังฝีมืออันสูงล้ำยอดเยี่ยมจนสุดจะเทียมเทียบได้ เข้าใจว่าย่อมมิมีอุบัติเหตุใด ๆ บังเกิดขึ้นแน่นอน"

กิมบ่วยเล้งโอบไหล่ของชิงเจี๊ยบเอาไว้ พลางกล่าวว่า

"พวกเรารีบไปหาหมู่บ้านของผู้คนเถิด ขณะนี้จะอยู่ยังแห่งใดก็มิทราบ ท่านดูหรือ ร่างข้าพเจ้าทั้งสกปรกและมีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งแล้ว น้ำในแยงซีเกียงนี้มิว่าอะไรก็มีอยู่ทุกประการทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเบา ๆ และขยับเท้าพุ่งร่างปราดออกไป ด้วยความรวดเร็วอย่างยิ่งยวด มาตรแม้นจะเพิ่งเป็นปกติจากพิษร้าย กำลังในกายยังอ่อนล้าอยู่บ้าง แต่กิมบ่วยเล้งที่ประคองกอดไหล่ชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น ก็ต้องลอบชมเชยถึงวิชาตัวเบาอันสูงล้ำยอดเยี่ยมของชิงเจี๊ยบอยู่ จนต้องถามขึ้นอย่างอดรนทนมิได้ว่า

"พลังฝีมือของท่านนั้น ฝึกปรือมาจากที่ใดกันแน่"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังอย่างละเอียดในภายหลัง"

ฉับพลันนั้น ทั้งสองต่างได้ยินเสียงสตรีกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนกดังแว่วมา จึงพากันชะงักฝีเท้าไว้ในทันที และโถมกายไปในทิศทางที่บังเกิดเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงกันดั่งราวกับนัด ซึ่งในครั้งนี้ ชิงเจี๊ยบยิ่งเร่งฝีเท้าให้รวดเร็วไปกว่าเมื่อครู่ จึงชั่วพริบตาเดียวจึงมาถึงยังสถานที่มีบุรุษสตรีกำลังกอดกันเกลือกกลิ้งอยู่กลางดิน เสียงกรีดร้องอย่างตื่นตระหนกของสตรี ย่อมจะต้องดังมาจากคนผู้นี้เป็นแน่นอน

ชิงเจี๊ยบฉุกใจได้คิด รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปดูก่อน"

พลางคลายมือออกจากเอวกิมบ่วยเล้ง และดึงมือของนางออกจากไหล่ พุ่งกายปราดไปทางเบื้องหน้าดั่งราวกับเหินบิน เพียงกระโดดสองสามครั้งก็ได้ทะยานเข้าไปใกล้แล้ว พอสายตากวาดไปประสบพบเห็น ต้องตวาดขึ้นด้วยความเดือดดาลว่า

"เจ้าหรือ ?"

ร่างที่เกลือกกลิ้งดิ้นรนอยู่บนพื้น พอได้ยินเสียงตวาดว่าก็ชะงักไว้ในทันที จึงเห็นหน้าถนัดว่าเป็นอสูรฟากฟ้ากิมอี และปึงเซี่ยวคุนทั้งสองนั่นเอง

ที่แท้อสูรฟากฟ้ากิมอียังมีความชำนาญในทางน้ำอยู่มิน้อย ขณะที่เรือจมลง

ได้โอบร่างปึงเซี่ยวคุนอย่างแนบแน่น ลอยล่องไปตามลำน้ำเป็นเวลาครู่หนึ่ง จึงตะกุยคว้าเอาไม้กระดานได้ท่อนหนึ่ง และถูกคลื่นซัดขึ้นฝั่งได้เช่นกัน

ในขณะนั้น คนทั้งสองต่างสิ้นสติไป รอจนเมื่อปึงเซี่ยวคุนได้สติฟื้นขึ้นมา รู้สึกมีริมฝีปากของผู้อื่นมาจูบพรมอยู่บนใบหน้าตน จึงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก เมื่อลืมตามองไป เห็นกิมอีตะกายอยู่บนร่างตนและพรมจูบบนใบหน้าอีกด้วย จึงทั้งเคียดแค้นและทั้งตื่นตระหนกผลักไสอย่างรุนแรงออกไปในทันที

พลังฝีมือของอสูรฟากฟ้ากิมอีนี้แกร่งกร้าวสูงล้ำไปกว่านางมิรู้กี่สิบเท่า ดังนั้นนางควรผลักไสมิออกจึงจะถูก

แต่กิมอีในขณะนั้น ยังซึมเซามึนงงเพราะมิได้สติสมบูรณ์ กำลังกายก็ปลาสนาการจนหมดสิ้น พอถูกปึงเซี่ยวคุนผลักเข้าก็หงายลงกับพื้น มือทั้งสองของปึงเซี่ยวคุนรีบยันพื้นและลุกขึ้นนั่ง คลำเอาศิลาก้อนน้อยที่ข้างกายได้หนึ่งก้อน จึงกล่าวไปว่า

"หากแม้นท่านยังจะเข้ามาลวนลามอีก ข้าพเจ้าจะใช้ของสิ่งนี้กรีดหน้าข้าพเจ้าให้ยับเยินไป"

อสูรฟากฟ้ากิมอีมีความรักในนางอย่างลุ่มหลง พอได้ยินเช่นนั้นจึงมิกล้าจะเข้าไปลวนลามจริง ๆ แต่ปึงเซี่ยวคุนเมื่อเห็นรอบกายทุก ๆ ด้านเวิ้งว้างสงัดเงียบโดยปราศจากร่องรอยของผู้คน จึงมีความตื่นตระหนกตกใจจนมิกล้าจะเคลื่อนไหวหลบหนีได้

คนทั้งสองจึงได้นั่งคุมเชิงกันในสภาพนั้น จนผ่านไปหนึ่งคืน จวบกระทั่งปึงเซี่ยวคุนทั้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและทั้งหิวโหยกระหาย จนมิอาจจะฝืนทนอย่างไรได้แล้ว ต้องนั่งสัปหงกหลับไป

แต่อสูรฟากฟ้ากิมอีที่คอยฉวยโอกาสอยู่นานแล้ว จึงได้ใช้ความรวดเร็วโถมกายเข้าโอบรัดนางเอาไว้อย่างแนบแน่น ยื้อแย่งก้อนหินในมือของนางออก และยื่นปากเข้าไปใกล้ ส่วนอีกมือหนึ่งก็ลวนลามไปทั่วร่าง

ปึงเซี่ยวคุนตื่นตระหนกจนต้องกรีดร้องสุดเสียง พลางดิ้นรนอย่างสุดชีวิต

คนทั้งสองเกลือกกลิ้งไปมาอยู่บนพื้น อสูรฟากฟ้ากิมอีคิดจะฉวยโอกาสในยามปลอดนี้ประทับความรักให้กับนาง เพื่อจะได้เป็นกรรมสิทธิ์ของตนไป แต่หาคาดไม่ว่า กลับถูกชิงเจี๊ยบได้ยินเสียงกรีดร้องจนพากายมาได้ในทันท่วงที

ปึงเซี่ยวคุนพอเห็นเป็นชิงเจี๊ยบ ก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีเป็นที่สุดว่า

"เจี๊ยบกอ..."

นางวิ่งล้มลุกคลุกคลานเข้ามาอย่างรวดเร็ว พลางร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นเต็ม

ที่ว่า

"เจี๊ยบกอ รีบช่วยข้าพเจ้า มัน...มันจะรังแกข้าพเจ้า"

อสูรฟากฟ้ากิมอีพอเห็นชิงเจี๊ยบเข้า ก็เดือดดาลจนแทบจะมีเพลิงพลุ่งออกจากดวงตา และในฉับพลันนั้น ยังเห็นกิมบ่วยเล้งตามติดอยู่ทางด้านหลังอีกด้วย จึงตวาดขึ้นว่า

"ซือบ่วย รีบมาช่วยข้าพเจ้าผลาญชีวิตของเด็กอุบาทว์นี้ไปเสีย"

กิมบ่วยเล้งเห็นกิมอีและปึงเซี่ยวคุนเข้า ก็มีความตื่นตระหนกและพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง จวบจนเมื่อได้ยินเสียงกิมอีเรียกให้ตนเข้าช่วยเหลือผลาญชีวิตชิงเจี๊ยบ จึงมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว เดินไปที่ข้างกายชิงเจี๊ยบ เบียดเข้าไปอย่างอิงแอบแนบชิด

ในขณะนั้น ปึงเซี่ยวคุนได้วิ่งเข้ามาถึงแล้ว เมื่อเห็นสภาพนี้เข้าก็ชะงักงันไปเล็กน้อย แต่ยังคงโถมกายเข้าไปบนร่างชิงเจี๊ยบ

อสูรฟากฟ้ากิมอีคำรามจนลำคอแทบจะแตกกระจาย โถมกายตามติดอย่างไม่คิดชีวิต ตะปบมือคว้าไปที่กลางหลังปึงเซี่ยวคุนอย่างเร่งร้อน ชิงเจี๊ยบบันดาลโทสะขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดไปว่า

"ปล่อยมือ !"

พลางสลับเท้าก้าวเบี่ยง และตวัดฝ่ามือฟาดออกไปด้วยพลังอันหนักหน่วงรุนแรง

อสูรฟากฟ้ากิมอีเห็นพลังฝ่ามือของชิงเจี๊ยบยังหนักหน่วงรุนแรง มิหนำซ้ำสีสันตามมือก็มิได้ผิดปกติไป จึงยิ่งพิศวงสงสัยอย่างมาก พลันเห็นในมือของกิมบ่วยเล้งมีคัมภีร์สีเหลืองถือมาด้วย จึงแค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้าเด็กชาติชั่ว เจ้ากลับกล้าบังอาจล่อลวงเอาซือม่วยของเราเข้าอีกคนหนึ่งแล้ว ?"

พลางเบือนสายตาจ้องมองดูกิมบ่วยเล้ง พลางกล่าวว่า

"เหตุไฉนซือม่วยจึงได้ขโมยคัมภีร์ลับของซือแป้ออกมาเล่า"

กิมบ่วยเล้งกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ท่านมิต้องเกี่ยว"

เมื่อชายตามองไปเห็นปึงเซี่ยวคุนโอบคอชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น จนต้องโหนตัวอยู่ จึงกระโดดตรงเข้าไปตบบ่านางเบา ๆ หลายครั้ง พลางกล่าวว่า

"ท่านควรรีบลงมาเสียจะดีกว่า"

แต่หาคาดไม่เลยว่า ปึงเซี่ยวคุนกลับรัดแน่นยิ่งขึ้น และเปล่งเสียงอันอู้อี้ออกมาว่า

"ท่านมิต้องเกี่ยว"

ส่วนชิงเจี๊ยบลอบร้องโอดโอยอย่างโหยหวนอยู่ในใจ เพราะจะอย่างไรย่อมมิอาจสลัดให้ปึงเซี่ยวคุนออกไปจากร่างได้ แต่เมื่อเห็นตาอันกลมโตด้วยความคั่งแค้นของกิมบ่วยเล้งแล้ว ก็มิอาจที่จะปล่อยให้ปึงเซี่ยวคุนโอบคอห้อยตัวอยู่ได้อีก จึงรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างยุ่งยากลำบากใจ กอปรกับยังต้องคอยต้านรับอสูรฟากฟ้ากิมอีที่เป็นศัตรูผู้กล้าแข็งอีก ดังนั้นจึงยืนอย่างงุนงงอยู่กับที่โดยมิทราบจะกระทำอย่างไรจึงจะได้

กิมบ่วยเล้งนั้นทั้งคั่งแค้นและหึงหวง แต่นางยังเป็นผู้มีความละอายใจอย่างมากอยู่ มิอาจจะไปฉุดกระชากลากปึงเซี่ยวคุนออกจากลำคอของชิงเจี๊ยบได้ ในขณะนี้จึงกลับหวังให้กิมอีสามารถช่วงชิงปึงเซี่ยวคุนกลับไปได้อีกครั้ง

ส่วนอสูรฟากฟ้ากิมอีนั้น ได้เคยประมือกับชิงเจี๊ยบมาแล้วในเรือ จึงทราบอยู่แก่ใจว่า พลังฝีมือของตนยังด้อยกว่าชิงเจี๊ยบสักหนึ่งขั้น และมันเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมอันกลอกกลิ้งชั่วร้าย จึงลอบครุ่นคิดวางแผนอยู่ในใจว่าจะมาจัดการกับสถาน-การณ์เยี่ยงนี้ด้วยวิธีไร จึงจะได้เปรียบมีท่า

คนทั้งสี่มีความสัมพันธ์กันอย่างยุ่งเหยิงวุ่นวาย และต่างมีความคิดกระเจิดกระเจิงไปคนละเรื่อง ดังนั้นจึงได้ยืนงุนงงอยู่กับที่ไปทุกคน

แต่ในฉับพลันนั้น ท้องของกิมบ่วยเล้งได้ลั่นโครกครากขึ้น ที่แท้เพราะนางหิวโหยจนเกินไปนั่นเอง ปึงเซี่ยวคุนจึงหัวร่อคิกคักออกมา กิมบ่วยเล้งจึงตะคอกไปอย่างรุนแรงว่า

"เจ้าหัวร่ออะไร ช่างไร้ยางอายเสียจริง ข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมายังมิเคยจะเห็นผู้ที่ปราศจากยางอายเช่นท่านเลย โอบรัดผู้อื่นอย่างแนบแน่นเยี่ยงอย่างนี้ด้วยเหตุใดด้วย"

ปึงเซี่ยวคุนว่าตอบอย่างฉาดฉานว่า

"เจ้าถึงจะไร้ยางอาย เราพอใจโอบกอดเจี๊ยบกอ เจี๊ยบกอก็พอใจโอบกอดเรา เจ้าอาศัยศักดิ์ศรีและฐานะอย่างไรมาดุด่า อืมม์ เจี๊ยบกอ ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบยิ่งคร่ำครวญโหยหวนในใจหนักขึ้นอีก อ้อมแอ้มอยู่ครู่ใหญ่ก็ยังตอบออกไปมิได้ อสูรฟากฟ้ากิมอีเปล่งเสียงหัวร่ออย่างเย็นชาเย้ยหยันอยู่ตลอดเวลา กิมบ่วยเล้งกลับคั่งแค้นหึงหวงจนหน้าตาแดงฉาน กล่าวขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วนว่า

"เราเป็นภรรยาของเจี๊ยบกอ ดังนั้นจึงย่อมจะต้องเกี่ยว"

มือทั้งสองของปึงเซี่ยวคุนคลายออกทันที ตบไปพลางก็หัวเราะไปพลาง กล่าวว่า

"โอ้โฮ คนผู้นี้ช่างไร้ยางอายเสียจริง พูดออกมาได้เต็มปากว่าเป็นภรรยาของเขา น่ามิอาย น่ามิอายแท้ ๆ"

อสูรฟากฟ้ากิมอีมีความพิศวงสงสัยอย่างยิ่งนัก เพราะมันทราบดีว่า ซือม่วยของมันผู้นี้ มาตรแม้นจะสวยสะคราญดั่งราวกับเทพธิดา แต่เย็นชากระด้างดั่งราวน้ำแข็ง ยามปกติ หากแม้นบุรุษเพศไปเมียงมองนางมากเกินไป นางยังมิยินยอมจะต้องทำให้เจ้าหนุ่มโชคร้ายนั้นได้รับเคราะห์อย่างรุนแรงทุกครั้งไป

แต่แล้วเหตุไฉนวันนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปจนสิ้นเชิงเล่า อยู่ต่อหน้าคนจำนวนมาก กลับกล่าวอย่างเปิดเผยว่าเป็นภรรยาของผู้อื่น จึงตวาดเสียงเข้มไปว่า

"ซือม่วย ท่านเป็นอย่างไร ?"

กิมบ่วยเล้งทั้งอับอาย ทั้งกระวนกระวาย ทั้งเดือดดาลคลั่งแค้น หยาดน้ำตาเม็ดโต ๆ ได้พรั่งพรูลงมาตลอดเวลา โดยมิอาจกล่าวคำพูดออกไปได้ ซิงเจี๊ยบเมื่อเห็นแล้วต้องหวนคิดถึงการกระทำนานาประการที่นางมีต่อตน และยิ่งหวนคิดถึงการโอนอ่อนตามความคลุ้มคลั่งของตนอย่างขัดขืน จึงยิ่งบังเกิดความเห็นใจอย่างรุนแรง กระโดดปราดไปที่ข้างกายรวบเอากิมบ่วยเล้งมาไว้ที่อ้อมแขน พร้อมกับร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"นางเป็นภรรยาของเรา !"

อสูรฟากฟ้ากิมอียิ่งพิศวงสงสัยจนหัวสมองพองโต ส่วนปึงเซี่ยวคุนที่ถูกละทิ้งอยู่อีกด้านหนึ่งก็ปล่อยโฮออกมาเต็มที่ ทรุดกายนั่งคร่ำครวญกับพื้นดินไป อสูรฟากฟ้ากิมอีจึงคิดในใจอย่างรวดเร็วว่า

'โอกาสของเรามาถึงแล้ว'

จึงรีบเดินไปตบบ่านางเบา ๆ อยู่หลายครั้ง พลางกล่าวว่า

"มิต้องร้องไห้ มิต้องร้องไห้"

ปึงเซี่ยวคุนเห็นซิงเจี๊ยบกลับสารภาพอย่างหน้าชื่นว่า สตรีอีกผู้หนึ่งเป็นภรรยา หวนคิดถึงคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้ภายในห้องอย่างแน่นหนักหน่วงยิ่ง ก็ยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจต้องร่ำไห้คร่ำครวญปานหัวใจสลาย

พอได้ยินมีผู้ปลอบโยนนาง ก็มิได้คำนึงถึงว่ามันจะเป็นใครรีบหันร่างโถมเข้าไปในอ้อมอกของคนผู้นั้น ร่ำไห้คร่ำครวญเสียงดังลั่นขึ้นทันที

อสูรฟากฟ้ากิมอีกระหยิ่มยิ้มย่องจนหัวใจพองโต แต่ปากกลับแสร้งด่าขึ้นว่า

"กับเจ้าผู้ที่มีความรักกลับกลอกหลอกลวง ท่านจะไปไยดีกับมันทำไมกัน ไปกันเถิด เราไปที่อื่นเถิด"

ชิงเจี๊ยบก็อัดอั้นตันใจอย่างเจ็บช้ำ เพราะตนหาใช่จะมิรักปึงเซี่ยวคุนไม่ แต่ความจำเป็นบังคับ มิอาจที่จะกระทำเช่นอย่างนี้ไปได้

แต่ปึงเซี่ยวคุนกลับกระโดดออกมา วิ่งปราดไปยังที่ชายน้ำอย่างรวดเร็ว ที่แท้ในขณะนี้ก็ห่างจากชายน้ำไม่ไกลนัก ชิงเจี๊ยบจึงตื่นตระหนกอย่างยิ่ง ครุ่นคิดว่า

'หรือว่านางจะฆ่าตัวตาย ?'

เวลาอันฉุกละหุกที่มิยอมใช้ครุ่นคิดอย่างไรอีก ต้องขยับร่างพุ่งตามติดไปในทันที

พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบสูงส่งไปกว่าปึงเซี่ยวคุนมิทราบกี่เท่า เห็นแน่ชัดว่าจะตามติดได้ทัน พลันมีพลังอันหนักหน่วงจู่โจมโถมกระแทกเข้าใส่ด้านหลัง จึงคิดจะตวัดมือรวบกลับ แต่แล้วหวนคิดขึ้นได้ในทันที ถึงการถูกพิษร้ายของตนเข้า ต้องรีบปิดร่างเบี่ยงกาย จึงเห็นศิลาก้อนหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านไปอย่างรุนแรง จากนั้นเสียงตวาดก้องของอสูรฟากฟ้ากิมอีก็ได้ดังกระชั้นเข้ามา

ชิงเจี๊ยบไขว้ฝ่ามือทั้งสอง และกางนิ้วทั้งสิบอย่างคั่งแค้น จิ้มสกัดไปยังจุดสำคัญทั้งหกแห่งของกิมอี

อสูรฟากฟ้ากิมอีตวาดก้องร้องขึ้นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นไม่หยุดยั้ง ใช้วิชาท่าฝ่ามือมหากาฬจู่โจมโหมใส่อย่างไม่คิดชีวิต เงาฝ่ามือพลุ่งพล่านฉวัดเฉวียนล้วนแล้วแต่เป็นการรุกกระหน่ำจู่โจมทั้งสิ้น

คนทั้งสองต่างมีความรวดเร็วว่องไวอย่างยิ่งนัก เพียงชั่วพริบตาเดียว ก็ตะลุยกันไปถึงสิบกว่ากระบวนเพลงแล้ว แต่พลันปรากฏเสียงดังโครมเกิดขึ้น เมื่อปึง-เซี่ยวคุนโถมร่างเข้าไปในท้องน้ำแยงซีเกียง

บทที่ 10

ชะตาชีวิตพิสดาร

คนทั้งสองมิอาจจะต่อสู้กันได้อีกแล้ว ต่างต้องชะงักมือไว้โดยพร้อมเพรียงกัน และวิ่งหน้าเชิดไปยังริมน้ำอย่างรวดเร็ว เห็นแต่สายน้ำที่ไหลเชี่ยวเป็นเกลียวอยู่ไหนเลยจะมีเงาร่างของปึงเซี่ยวคุนอีกด้วย

คนทั้งสองต่างไร้วิชาทางน้ำ กิมอีมาตรแม้นจะพอรู้อยู่บ้าง แต่จะให้ลงไปในน้ำเพื่อช่วยเหลือคนแล้วก็กระทำมิได้โดยเด็ดขาด เพราะมีแต่จะพลอยทำให้ตนต้องจมน้ำตายไปอีกคนหนึ่งเท่านั้น ทั้งสองพากันยืนอ้าปากค้างอย่างงงงันอยู่ทางริมตลิ่ง โดยมิว่าใครต่างมิกล้ากระโดดลงไป ในขณะนั้นกิมบ่วยเล้งก็วิ่งตามติดเข้ามาถึงบ้าง เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบยืนเซื่องซึมอย่างเหม่อลอยเช่นนั้น ในใจจึงมีโทสะพลุ่งขึ้นอีกแล้ว แต่พอหวนคิดถึงการสละชีวิตเพื่อบูชารักของปึงเซี่ยวคุนเข้า ต้องรู้สึกพลอยสลดหดหู่และเศร้าเสียดายอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงความรักอันลุ่มหลงทุ่มเทของปึงเซี่ยวคุนที่มีต่อตน แต่ขณะนี้ต้องเสียชีวิตไปอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ ความเดือดดาลคลั่งแค้นทั้งปวงพากันระบายเข้าใส่ตัวอสูรฟากฟ้ากิมอีจนหมดสิ้น

แต่ทว่า อสูรฟากฟ้ากิมอีก็มีความแค้นเคืองในตัวชิงเจี๊ยบจนแทบจะคลุ้มคลั่งตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"มันก็เจ้าอีกนั่นเอง !"

พร้อมกับเสียงตวาดออก ฝ่ามือทั้งสองพลันตวัดฟาดเข้าใส่ทั้งบนและล่าง

ด้วยพลังอันหนักหน่วงและความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

ชิงเจี๊ยบฟาดมือซ้ายออกต้านรับ และพลันกลับกลายเป็นวงกลมสามวง นี่คือวิชาท่าเหมยผลัดสามตลบ (บ่วยฮวยซาลั่ง) ของเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากี-เกี้ยมฮวบ) ที่ชิงเจี๊ยบใช้ฝ่ามือแทนกระบี่ออกต่อสู้ ทั้งปัดป้องและตีโต้ไปได้ในคราเดียว ส่วนฝ่ามือซ้ายกลับฟันลงทางด้านล่าง มุ่งสู่ข้อมือซ้ายของกิมอีอย่างดุดันโหดเหี้ยม

กิมอีใจหายวาบ รีบรั้งฝ่ามือกลับและเปลี่ยนท่าจู่โจมซ้ำ คนทั้งสองจึงได้ตะลุมบอนกันเป็นอตลดอีกครั้งหนึ่ง

ในครั้งนี้ต่างมีความเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างสุดแสนสาหัส การลงมือจู่โจมจึงต่างมิได้เกรงกลัวอย่างไรอีกแล้ว และปรารถนาจะขยี้คู่ต่อสู้ให้แหลกลาญลงคามือให้ได้ พลังอันหนักหน่วงแผ่กระจายไปรอบทิศ ทำให้เสื้อผ้าอาภรณ์ของกิมบ่วยเล้งต้องปลิวพลิ้วไสวจนเซถอยออกไปทางด้านข้างอีก

กิมบ่วยเล้งเห็นคนทั้งสองพากันจู่โจมโหมเข้าผลาญชีวิตอีกแล้ว จึงรู้สึกยุ่งเหยิงอลเวงในใจอย่างยิ่งนัก เพราะมิทราบจะกระทำอย่างไรจึงจะได้ คนทั้งสองหนึ่งนั้นคือซือเฮีย แต่อีกหนึ่งกลับเป็นสามีของนาง ซึ่งนางย่อมมิอาจที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือในฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเลย และด้วยพลังฝีมือของนาง ยิ่งมิอาจจะเข้าห้ามปรามต่อการเสี่ยงชีวิตอย่างเหี้ยมโหดดุดันเช่นนี้ได้ จำต้องยืนเบิ่งตาจนกลมโตด้วยความตื่นตระหนกตกใจ แม้กระทั่งความหิวโหยที่มีอยู่ก็เลือนลืมไปหมดสิ้นแล้ว...

ชิงเจี๊ยบลงมือต่อสู้กับอสูรฟากฟ้ากิมอีเป็นครั้งที่สาม แต่ยังมิอาจจะเอาชัยได้ จึงรู้สึกกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม ว่าเหตุไฉนตั้งแต่ออกจากสำนักอาจารย์มา พอประมือกับศัตรูเข้าครั้งแรก ก็ต้องทุ่มเทกำลังฝีมือเข้าโถมใส่อย่างสุดชีวิต ยังมิอาจจะเอาชัยได้ แล้วยังจะไปกระทำในเรื่องสำคัญอื่น ๆ ได้อย่างไรกันเล่า

แต่ชิงเจี๊ยบไหนเลยจะทราบว่า อสูรฟากฟ้ากิมอีผู้นี้ มาตรแม้นจะมีอายุเยาว์วัย แต่ก็นับเป็นผู้มีเกียรติภูมิอันลือลั่นสนั่นไปทั้งบู๊ลิ้มแล้ว แม้กระทั่งสามกระบี่มรณะแห่งคงทั้ง ผู้ซึ่งมีความเย่อหยิ่งทระนงจนลำพอง พอได้ยินนามของอสูรฟากฟ้ากิมอีเข้า ยังมีความหวาดกลัวอยู่อีกหลายส่วน หากแม้นในขณะนี้มีนักสู้ผู้ทรงฝีมือของบู๊ลิ้ม มาเห็นชิงเจี๊ยบสามารถต่อสู้กับอสูรฟากฟ้ากิมอีจนคู่คี่ก้ำกึ่งกันได้ น่ากลัวจะต้องบังเกิดความตื่นตระหนกจนเต็มที่แล้ว

มิหนำซ้ำ ประสบการณ์ความชำนาญของอสูรฟากฟ้ากิมอีในเชิงการต่อสู้ ก็เหนือล้ำกว่าชิงเจี๊ยบมากมายก่ายกองนัก ดังนั้นเอง พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบมาตรแม้น

จะสูงไปกว่ากิมอีอยู่หนึ่งขั้น แต่ก็สามารถต่อสู้อย่างคู่คี่ก้ำกึ่งเท่านั้นเอง

แต่การต่อสู้เมื่อยืดเยื้อกันนานเข้า อสูรฟากฟ้ากิมอีเริ่มต้านทานรับไว้มิอยู่แล้ว เพราะตลอดเวลาหนึ่งวันที่ผ่าน มันมิเพียงแต่จะมิได้ดื่มกินอาหารรองท้องเท่านั้น แม้กระทั่งเวลาจะหลับนอนพักผ่อนก็ยังมิมีเลย

กิมอีคาดคำนวณในใจได้อย่างชัดเจนว่า หากแม้นต่อสู้ยืดเยื้อกันไปนาน ตนย่อมจะต้องพ่ายแพ้อย่างมิต้องสงสัย ดูท่าทีของซือม่วยที่อยู่ด้านข้างแล้ว มิเพียงแต่จะไม่ลงมือเข้าช่วยเหลือตนเท่านั้นเอง การที่มิลงมือกลับมาตะลุยจู่โจมตน ยังนับว่าเป็นโชคอันมหาศาลแล้ว

กิมอีทราบว่า สถานที่ซึ่งต่อสู้เสี่ยงชีวิตกันนี้ สามด้านล้วนแต่เป็นป่าเขาอันกว้างขวางเวิ้งว้างปราศจากผู้คน ส่วนอีกด้านหนึ่งคือท้องน้ำอันเชี่ยวกราก ซึ่งแม้กระทั่งจะคิดหนีก็มิอาจหนีรอดไปได้ จึงร่ำร้องคร่ำครวญแช่งชักโชคชาตาของตนอย่างอึงมี่ พลังฝ่ามือและกระบวนท่าอันชั่วร้ายนานา ยิ่งโหมตะลุยเข้าใส่อย่างไม่คิดชีวิตต่อไป มันเป็นการเสี่ยงชีวิตที่มิใช่จะต่อสู้เพื่อดูฝีมือเลย

ชิงเจี๊ยบยิ่งมิกล้าจะผ่อนคลายความรุนแรงลงแม้แต่น้อยนิด และยิ่งมิกล้าจะประมาทเลินเล่ออีกด้วย เพราะการถูกพิษร้ายเข้าไปในครั้งหนึ่งนั้น ทำให้เกิดความหวาดกลัวในยาพิษของจอมพิษอยู่อย่างยิ่งยวด ในครั้งนี้ที่ตะลุยจู่โจมกับอสูรฟากฟ้ากิมอี ที่เป็นศิษย์คนโตของกิมเจ่กพ้ง อาจมิแน่ว่ามันยังจะมีพิษร้ายอันชั่วช้าอย่างไรอยู่อีกก็เป็นได้ ดังนั้นจึงมิกล้าจะรีรอผ่อนคลายในการตะลุยไล่ เพราะกลัวกิมอีจะฉวยโอกาสช่องว่างใช้ยาพิษเข้าซ้ำเติมอย่างไรก็มิอาจคาดเดาได้

แต่ชิงเจี๊ยบหาทราบไม่ว่า หากแม้นถุงใส่ยาพิษนานาของอสูรฟากฟ้ากิมอีได้ติดตัวมาแล้ว ย่อมต้องใช้ยาพิษเข้าทำร้ายชิงเจี๊ยบตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว ไหนเลยจะมาตะลุยล้างเสี่ยงชีวิตกันให้เนิ่นนานจนถึงปานนี้เล่า

ที่แท้กิมอีผู้นี้ ตั้งแต่เกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงมาเป็นเวลาหลายปี ยังมิเคยจะประสบพบคู่มือที่ก้ำกึ่งกันเลย จึงอดมิได้ที่ต้องมีความเย่อหยิ่งลำพองอย่างยิ่งนัก อาวุธและยาพิษที่ร้ายกาจชั่วชาติของมัน จึงมิเคยจะใช้ออกแม้แต่ครั้งเดียว ดังนั้นในขณะนี้ มันจึงสำนึกเสียใจอย่างร้อนรุ่ม ตำหนิติเตียนในตนเอง ที่มิได้พกถุงอาวุธลับอาบยาพิษไว้ที่ข้างกายอยู่เสมอ

ในฉับพลันนั้น ที่ลำน้ำพลันมีเรือน้อยลำหนึ่งแล่นปราดแหวกฝ่าคลื่นลมตรงเข้ามา อันเรือเร็วลำน้อยพุ่งมาจากกลางลำน้ำอย่างน่าตื่นตระหนกอย่างยิ่งในความรวดเร็วของมัน กิมบ่วยเล้งกวาดตามองพิจารณาไปรอบทิศทางอยู่แล้ว พอเห็นเรือ

น้อยกำลังมุ่งตรงมายังสถานที่พวกตนอยู่เช่นนั้น ก็บังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นบ้างเล็กน้อย นางติดตามอยู่ภายใต้การอบรมสั่งสอนของกิมเจ่กพ้งมาเป็นเวลานานปี และผ่านทิศทางต่าง ๆ มาหลายต่อหลายแห่ง เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าเรือเร็วลำนี้ก็อานุภาพที่น่าตื่นเต้น มีความรวดเร็วอย่างน่าตกใจ เพราะเป็นเรือน้อย ๆ แต่กลับมีความรวดเร็วถึงปานนี้ ซึ่งเป็นที่คาดคิดได้ว่า ผู้อยู่บนเรือย่อมมิใช่เป็นคนสามัญธรรมดาอย่างแน่นอน

เรือน้อยเมื่อแล่นเข้าเทียบตลิ่งแล้ว บนเรือก็มีคนสามคนกระโดดลงมา ที่ซึ่งชิงเจี๊ยบและกิมอีกำลังตะลุยต่อสู้กันอย่างอุตลุดนั้นก็อยู่ที่ข้างตลิ่ง อันยอดฝีมืออันดับสูงที่ตะลุยจู่โจมโหมไล่กันนี้ มาตรแม้นจะเขม้นมองในฝ่ายตรงข้ามอย่างใจจดใจจ่อ แต่ยังพอจะประสบพบเห็นบรรดาผู้ที่มาปรากฏกายอย่างกะทันหันนี้บ้าง คนทั้งสองต่างมิกล้าจะหยุดยั้งมือก่อน เพราะเกรงฝ่ายตรงข้ามจะฉวยโอกาสตะลุยจู่โจมเข้าเป็นเบี้ยบนเอาเปรียบตน

สามคนที่กระโดดลงจากเรือเร็วนั้น หนึ่งเป็นชายชราร่างผอมเกร็ง ส่วนอีกสองนั้นเป็นหนุ่มสาวเยาว์วัย อาภรณ์ที่สวมใส่สวยงามล้ำค่า คล้ายดั่งกับเป็นกงจื้อเสียวเจี๊ยะในตระกูลอันมั่งคั่ง

คนทั้งสามเมื่อลงจากเรือก็ยืนอยู่ยังที่ริมตลิ่ง โดยมิได้ส่งเสียงอย่างไรขึ้น แต่สีหน้าของคนทั้งสาม ต่างบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ดูการต่อสู้ที่เสี่ยงชีวิตของชิงเจี๊ยบและกิมอีอย่างเขม็งนิ่ง ดรุณีน้อยนางนั้นได้หันไปกระซิบกับชายชราร่างผอมเกร็งอยู่หลายคำ ซึ่งชายชราผู้นั้นก็สั่นศีรษะน้อย ๆ แต่เนื่องจากคำพูดที่กระซิบนั้นเบามาก จึงมิได้ยินว่าจะพูดถึงเรื่องอันใดกันแน่

ส่วนหนุ่มน้อยผู้นั้นกลับจ้องมองมายังที่กิมบ่วยเล้งอย่างแน่วนิ่งไม่กะพริบ กวาดมองไปทั่วร่างของนางอยู่ตลอดเวลา

กิมบ่วยเล้งเห็นหนุ่มน้อยผู้นี้ มีใบหน้าที่งามสง่าอยู่ไม่น้อย แต่หางตาเฉต่ำประกายตามิสัตย์ซื่อมั่นคง คล้ายมิใช่เป็นบุคคลอันมีความดีงามประจำใจเลย จึงมีโทสะพลุ่งขึ้นเล็กน้อยครุ่นคิดว่า

'โกวเนี้ยอีกสักครู่ จำจะต้องลงมือสั่งสอนเจ้าให้ได้อย่างแน่นอน'

พลันเห็นคนทั้งสามต่างสะพายถุงหนังกวางเอาไว้ที่ข้างเอว จึงฉุกใจได้คิดและรำพึงในใจว่า

'หรือว่าคือพวกมัน ?'

ความระแวงสงสัยจึงบังเกิดขึ้นทันที สายตาอดมิได้ที่ต้องกวาดพิจารณาไป

หนุ่มน้อยผู้นั้นจึงยิ้มแย้มแจ่มใส และเดินตรงเข้ามาอย่างแช่มช้า บีบเสียงเล็กเสียงน้อยกล่าวขึ้นว่า

"กิมโกวเนี้ย ท่านสบายดีหรือ ?"

หนุ่มน้อยพอเอ่ยปากก็กล่าวแซ่ของนางออกมาได้ จึงทำให้กิมบ่วยเล้งสะดุ้งจนสุดตัว

นางความจริงคิดจะถามว่า เหตุไฉนเจ้าจึงรู้จักแซ่ของเรา แต่เห็นเจ้าหนุ่มผู้นี้มีสารรูปดั่งราวกับเป็นมหาโจรโฉดชั่ว โทสะที่มีอยู่จึงยิ่งพลุ่งพล่านรุนแรงขึ้นอีก สะบัดหน้าเบือนออก โดยมิไปสนใจไยดีกับมัน

หนุ่มน้อยผู้นั้นแย้มยิ้มหน้าระรื่น แล้วกล่าวว่า

"กิมโกวเนี้ย ช่างถือตัวอย่างมากมายเกินไปแล้ว"

กิมบ่วยเล้งโทสะพลุ่งพล่านอย่างมิอาจจะระงับอีก แต่พลันหวนคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงพยายามสะกดใจเอาไว้โดยกล่าวไปว่า

"ท่านแซ่กระไร ?"

หนุ่มน้อยผู้นั้นหรี่ตาจนแทบจะพริ้มลง กำลังคิดจะว่ากล่าวไป พลันมีเสียงตวาดด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาลเกิดขึ้น จากนั้นก็ปรากฏเสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว จึงรีบเหลียวแลไป เห็นการต่อสู้ของคนทั้งสองประสบผลแพ้ชนะกันแล้ว

ที่แท้อสูรฟากฟ้ากิมอี ยิ่งจู่โจมกระบวนท่าก็ยิ่งโหดเหี้ยมชั่วร้ายขึ้นทุกขณะ ซึ่งมันทราบว่าเป็นการหักโหมจู่โจมจนสุดกำลัง ที่ค่อยได้อ่อนล้าลงทุกทีแล้ว หากมิใช่ท่าอันหวาดเสียวเข้าเสี่ยง โดยคิดจะให้เกิดการปาฏิหาริย์ ในวันนี้คงยากยิ่งที่จะหนีเอาชีวิตรอดต่อไปได้

ชิงเจี๊ยบก็เจตนาจะรวบรัดการต่อสู้ในครั้งนี้ลงโดยรวดเร็ว กระบวนท่าฝ่ามือได้ประสานไว้ด้วยวิชาท่ากระบี่อยู่บ้าง และความรวดเร็วที่ละลิ่วพลิ้วแผ่วของร่างคล่องแคล่วรวดเร็วจนมิอาจคาดเดาได้ วนเวียนอยู่รอบกายกิมอี ดั่งราวกับสายฟ้าคะนองฝน ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดอย่างเหลือล้ำอยู่แล้ว เมื่อเห็นกิมอีต่อสู้จู่โจมอย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาลเช่นนั้น ก็คำนึงในใจได้ถูกต้องแล้วว่า กิมอีคงไม่มีกำลังจะมาต่อสู้อย่างยืดเยื้อยาวนานกับตนอีก

ในขณะนั้น กิมอีเกร็งกำลังฝ่ามือจนเต็มที่ ฟาดโครมมายังที่ไหล่ของชิงเจี๊ยบ ชิงเจี๊ยบจึงถือโอกาสนั้นเกร็งกำลังทั้งตัวเข้าไว้ที่บ่าอย่างอัดแน่น เพื่อรอรับการฟาดในครั้งนี้อย่างตรง ๆ

อสูรฟากฟ้ากิมอีตวาดก้องร้องขึ้น ฝ่ามือฟาดโครมลงใส่อย่างไม่เกรงใจ แต่

ทว่าที่ทรวงอกกลับถูกฝ่ามือของคู่ต่อสู้ฟาดเอาอย่างถนัดถนี่ไปเช่นกัน จนร่างกระเด็นละลิ่วออกไปไกลโข อ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกมากองโต และยืนหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าปานจะขาดใจ

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะกำจัดศัตรูผู้กล้าแข็งลงไปได้ แต่ที่บ่าก็ถูกฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามฟาดเอาอย่างถนัดถนี่ มาตรแม้นจะเป็นการฟาดจากกิมอีที่สูญเสียพลังภายในไปจนอ่อนล้าแล้วก็ตาม และมาตรแม้นตนจะตระเตรียมป้องกันเอาไว้ก่อนอย่างเต็มที่ก็ตาม แต่ตลอดครึ่งซีกร่างด้านบนยังรู้สึกชาวูบจนแทบหมดความรู้สึก ต้องลอบทอดถอนหายใจยาว ๆ ความฮึกเหิมลำพองที่จะเสริมสร้างอำนาจบารมีในวงพวกนักเลง ได้สลายหายวูบไปเกือบครึ่ง รำพึงในใจว่า

'การต่อสู้ในวันนี้แม้จะได้ชัยชนะมา ก็ยังลำบากยากเย็นถึงปานนี้ อย่างนั้นหากจะไปเอาชัยในจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพแล้ว มิยิ่งเป็นสิ่งยากเย็นเข็ญใจสุดประมาณได้ทีเดียวดอกหรือ ?'

กิมบ่วยเล้งเห็นชิงเจี๊ยบยืนโงนเงนคล้ายดั่งจะล้มลง จึงกรีดร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก และกระโดดละลิ่วตรงเข้าไป โอบมือประคองร่างไว้พลางถามเบา ๆ ขึ้นว่า

"ท่านบาดเจ็บสาหัสหรือไม่ ?"

หนุ่มน้อยอาภรณ์งามผู้นั้น เมื่อเห็นกิมบ่วยเล้งมีความสนิทสนมแนบชิดกับชิงเจี๊ยบถึงปานนี้ มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย ครุ่นคิดในใจว่า

'แม้กระทั่งเจ้าเด็กอุบาทว์ผู้นี้ ก็ต้องส่งไปพบยมบาลในคราเดียวเลย'

พอได้คิดเช่นนั้น จึงรีบล้วงมือเข้าในถุงหนัง หยิบถุงมือดำสนิทเป็นประกายขึ้นสวมใส่ในมือซ้าย เดินตรงเข้าไปหากิมบ่วยเล้ง แสยะยิ้มอย่างชั่วช้าพลางกล่าวว่า

"ขณะนี้โกวเนี้ยคงทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร ?"

พลางสะบัดมือขึ้นให้กิมบ่วยเล้งได้เห็น ฝ่ามือที่ใส่ถุงมืออย่างเรียบร้อยข้างนั้น

ชิงเจี๊ยบเมื่อยุติจากการต่อสู้อันหักโหมรุนแรงแล้ว จึงกวาดตามองดูคนทั้งสาม ในใจยังรู้สึกพิศวงสงสัยในความเป็นมาของคนประดานี้ แต่พอเมื่อเห็นเจ้าหนุ่มน้อยท่าทีเย็นชาชั่วช้าเดินตรงเข้ามาหา จึงครุ่นคิดในใจว่า

'หรือว่าเจ้าประดานี้ ต่างมีความอาฆาตมาดร้ายอยู่กับบิดาและบุตรีทั้งสองด้วย ?'

กิมบ่วยเล้งพอเห็นถุงมือนั้นเข้า สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง ดรุณี

น้อยนางนั้นพร้อมทั้งชายชราร่างผอมเกร็ง พากันเดินเข้ามาอย่างแช่มช้า แต่มิได้ไปสนใจไยดีกับกิมบ่วยเล้งเลย สายตาทั้งสี่จ้องมองเป็นจุดเดียวกันอยู่บนร่างชิงเจี๊ยบกวาดพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบเห็นคนทั้งสามมีท่าทีอันประหลาดพิกลและลับลมคมในอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำประกายตายังแก่กล้าคมวาว แสดงว่าต่างเป็นผู้มีพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำ โดยเฉพาะชายชราร่างผอมเกร็ง ขมับทั้งสองได้นูนขึ้นจนกว่าหนึ่งนิ้ว ซึ่งย่อมต้องคำนวณได้ว่า มันมีพลังภายในที่ฝึกปรือมาอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่งนัก เมื่อคำนึงถึงศักดิ์ฐานะของตนในปัจจุบันและอนาคตภายภาคหน้า จึงไม่ปรารถนาจะไปสร้างศัตรูใด ๆ ในวงพวกนักเลง โดยเฉพาะบรรดาผู้มีฝีมืออันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าวเหล่านี้ มิหนำซ้ำ ตนในขณะนี้ยังอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ที่บ่ายังรู้สึกเจ็บแปลบอยู่ตลอดเวลา ยิ่งมิอาจจะตั้งศัตรูผู้กล้าแข็งขึ้นได้ ดังนั้นจึงยิ้มน้อย ๆ ให้กับชายชรา พลางกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่า มีข้อสั่งสอนอย่างไรหรือ ?"

คำพูดพอกล่าวจบ รู้สึกว่ากิมบ่วยเล้งกำลังกระตุกชายเสื้อของตนเบา ๆ

ชายชรากวาดตามองไปทั้งซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว เหลือบแลดูชิงเจี๊ยบเพียงแว่บเดียว ก็เหลียวไปจ้องมองดูกิมบ่วยเล้งอีก ในใจมีความสงสัยอย่างยิ่งว่า

'เจ้าหนุ่มผู้นี้มีพลังฝีมือน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่งนัก มิทราบว่ามีประวัติความเป็นมาอย่างไร ในวงพวกนักเลงระยะนี้ คล้ายดั่งยังมิเคยได้ยินการกล่าวขวัญถึงบุคคลเยี่ยงอย่างนี้ขึ้นเลย และสิ่งอันแปลกอย่างยิ่งก็คือ มันมีท่าทีอันสนิทสนมกับบุตรีของกิมเจ่กพ้งอย่างแน่นแฟ้น แต่เหตุไฉนจึงเกิดการต่อสู้แบบเสี่ยงชีวิตกับศิษย์รักของกิมเจ่กพ้งเข้าด้วย มิทราบว่ามันจะเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ ?'

ในใจคาดคำนวณอยู่ตลอดเวลา แต่ยังมีเจตนาที่จะเกลี้ยกล่อมให้ชิงเจี๊ยบมาเป็นสมัครพรรคพวกอยู่ ดังนั้นจึงประสานมือขึ้นคารวะ พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าทั่งปิงแห่งเสฉวน ที่มาครั้งนี้เพราะมีความเข้าใจผิดอยู่กับกิมเจ่กพ้งเล็กน้อย สหายท่านมีฝีมืออันยอดเยี่ยมเก่งกาจอย่างยิ่ง มิทราบว่ามีนามกระไร อาจารย์ท่านคือผู้ใด เห็นท่าคล้ายจะมีความอาฆาตบาดหมางอยู่กับจอมพิษบ้างไม่น้อย เราจึงควรจะคบหามีไมตรีกันไว้บ้าง ?"

ทั่งปิงกลอกกลิ้งมีเล่ห์เหลี่ยมอย่างเหลือร้าย โดยใช้คำพูดเข้าตะล่อมหว่านล้อมเสียก่อน คิดลากเอาชิงเจี๊ยบเข้ามาเป็นพวกฝ่ายตนไว้ ชิงเจี๊ยบจึงลอบหัวร่อ

ในใจอย่างรู้ทัน ค่รุ่นคิดว่า

'อย่างนี้ยิ่งประเสริฐ เรายิ่งมิคิดจะสร้างศัตรูในหมู่พวกเจ้าด้วยดอก'

ที่แท้ซิงเจี๊ยบก็เคยได้ยินถึงตระกูลทั่งแห่งเมืองเสฉวนมาบ้างแล้ว อันยาพิษของตระกูลทั่งและอาวุธลับอาบยาพิษ นับเป็นสิ่งที่พวกชนนักเลงในบู๊ลิ้มมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างยิ่งนัก โดยเฉพาะบรรดาพวกในตระกูลทั่งนี้ มีจิตใจคับแคบเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง ข้ออาฆาตบาดหมางเล็ก ๆ น้อย ๆ จะต้องถูกการติดตามรังควานเข้าล้างแค้นอย่างมิยอมละเลย หากแม้นไปตอแยเอาพวกมันเข้าแล้ว ตลอดทั่วทั้งชาติก็อย่าได้คิดมีความปกติสุขอีกเลย

ซิงเจี๊ยบร้องอ้อในลำคอ แล้วกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านผู้เฒ่าก็คือท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่ง อันมีนามลือเลื่องกระเดื่องดังไปทั่วทั้งแผ่นดินนั่นเอง โปรดอภัยด้วยในการเสียมารยาท หวังว่าโปรดอภัยในความมิรู้ของข้าพเจ้าด้วยเถิด"

ซิงเจี๊ยบได้เลี่ยงคำตอบคำถามของทั่งปิงไปทั้งสองประโยค โดยมิได้เอ่ยนามของตนและอาจารย์เลย แต่กลับกล่าวสืบต่อไป ด้วยเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบอันยอดเยี่ยมว่า

"ข้าพเจ้าและกิมเจ่กพ้ง มาตรแม้นจะไร้ข้ออาฆาตบาดหมาง และไร้ความเข้าใจผิดอย่างไรอีกด้วย ท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่ง หากจะล้างแค้นแล้วก็เชิญตามสะดวกเถิด เพียงแต่ว่ากิมเจ่กพ้งในขณะนี้ มิได้อยู่ละแวกนี้เท่านั้น"

อสูรฟากฟ้ากิมอีพอได้ฟังว่า ศัตรูคู่อาฆาตของอาจารย์มาแล้ว และขณะนี้ตนได้รับบาดเจ็บเสียด้วย จะอย่างไรย่อมไม่มีทางต้านทานรับมือได้ อันคนตระกูลทั่งแห่งเมืองเสฉวนแต่ละคนเหี้ยมโหดชั่วร้ายอย่างยิ่ง โดยเฉพาะทั่งปิงที่มีนามว่ามัจจุราชในร่างคน วันนี้มีศัตรูอันกล้าแข็งมารายล้อมรอบข้าง เห็นว่าชะตาคงจะเลวร้ายอย่างมิอาจแก้ไขได้อีกแล้ว ไยจะไม่แสดงตัวให้เป็นผู้กล้าหาญอันเก่งกาจไปอย่างตรง ๆ เสียเลย เพราะอย่างไรก็ยากยิ่งจะรอดไปได้อีกแล้ว พอได้คิดเช่นนั้นสันดานเดิมที่เหี้ยมโหดกล้าแกร่งของมันจึงได้กำเริบขึ้น ต้องพยายามสะกดกลั้นความเจ็บปวดในทรวงอกเอาไว้ ก้าวตรงเข้าหาอย่างรวดเร็ว ตวาดเสียงเข้มไปว่า

"จะหาอาจารย์ของข้าพเจ้า ก็จงมาประมือกับเรากิมอีเสียก่อนเถิด ตั้วเอี้ยมาตรแม้นจะได้รับบาดเจ็บ แต่ยังมิย่นย่อท้อถอยในพวกเจ้ารุ่นเยาว์อันเลวทรามเหล่านี้เลย"

ทั่งปิงแสยะยิ้มอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย แล้วจึงกล่าวว่า

"ถูกทีเดียว ถูกทีเดียว ในเมื่อเจ้ากิมเจ่กพ้งมิอยู่ จับศิษย์และบุตรีของมันมาเป็นประกัน ย่อมได้ผลเท่ากันดอก เล้งยี้ ม่างยี้ พวกเจ้าทั้งสองยามปกติต่างบ่นว่าเป้าอาวุธในบ้านใช้มิใคร่เหมาะ ในขณะนี้มิเป็นเป้ามีชีวิตอันประเสริฐสุดของเจ้าแล้วหรือ ?"

ดรุณีนางนั้นเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮา พลางกล่าวว่า

"นับว่ายี่เจ่กยังมีความรักใคร่กรุณาในพวกเราอยู่นี่ เล้งกอ ท่านจัดการเจ้าบุรุษ ข้าพเจ้าจัดการนางสตรี ดูทีว่าผู้ใดใครจะซัดถูกเป้าได้มากกว่ากัน ?"

หนุ่มน้อยผู้นี้คือบุตรสุดที่รักของประมุขตระกูลทั้งล้างวิญญาณ (ตุยฮุ้น) ทั้งลุ้ยนามบุรุษพิษ (ตั๊กนึ่งกุน) ทั้งเล้ง พอได้ยินเช่นนั้นก็หัวร่อหน้าระรื่นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่แข่งขันกับท่านดอก เวลาท่านจัดการกับโกวเนี้ยผู้นี้โปรดจงระวังให้มาก อย่าไปทำร้ายใบหน้าอันเต่งตึงงดงามของนางไปเสีย มาตรมิเช่นนั้นข้าพ-เจ้าจะไม่เกรงใจในตัวท่านอีกแล้วเล่า"

ทั้งสองร้องรับกันเป็นปี่เป็นขลุ่ย ดูคล้ายดั่งกิมอีและกิมบ่วยเล้งเป็นวัตถุในไหที่จะล้วงขึ้นมาเมื่อใดก็ได้ กิมอีมีสันดานอันโฉดชั่วอำมหิตและเล่ห์เหลี่ยมกลอกกลิ้งอย่างยิ่งนัก ผู้อื่นยิ่งด่าว่าประณามมัน มันยิ่งไร้โทสะจะเข้าด่าว่าด้วย เพียงแต่ลอบคาดคำนวณถึงแผนการและผนึกลมปราณรักษาตัวอย่างรีบด่วน เตรียมจะลงมืออย่างฉับพลันทันด่วน โดยกำจัดกวาดล้างฝ่ายตรงข้ามออกไปให้ได้สักคนหนึ่งเสียก่อน

แต่กิมบ่วยเล้งกลับคลั่งแค้นเดือดดาลจนหน้าแดงฉาน กำลังคิดจะกระโดดออกไปรับมือ แต่ต้องถูกชิงเจี๊ยบคว้าเอาไว้ได้ในทันที

ชิงเจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่อดังกังวาน พลางกล่าวว่า

"รับฟังนานแล้วว่า ท่านผู้เฒ่าอันกล้าหาญแซ่ทั่ง เป็นผู้ทรงอาวุโสที่มีเกียรติภูมิของบู๊ลิ้มยุคนี้ ข้าพเจ้าเลื่อมใสนับถือมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว แต่มิคาดว่า การได้ประสบพบกันในวันนี้ กลับทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังอย่างรุนแรง"

ทั่งปิงหน้าผิดปกติไปเล็กน้อย เพราะคาดเดาถึงความสำคัญและความคิดของชิงเจี๊ยบมิออกเลย เพียงแต่รู้สึกว่าหนุ่มน้อยผู้นี้ มิเพียงแต่จะมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีคารมอันแหลมคม ตอบโต้ได้ด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันแพรวพราว คล้ายดั่งกับเป็นผู้เกลือกกลั้วคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปีก็ปานกัน จึงยิ่งรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

ชิงเจี๊ยบกล่าวสืบต่อไปด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มว่า

"เมื่อท่านผู้กล้าหาญเฒ่าแซ่ทั่ง มีความอาฆาตบาดหมางก็แต่กิมเจ่กพ้งตามลำพังเฉพาะตัว จะเกี่ยวข้องไยกับทายาทรุ่นหลังของมันด้วย มิหนำซ้ำ ในระหว่างสองคนนี้ หนึ่งคืออิสตรีผู้อ่อนแอ อีกหนึ่งยังได้รับบาดเจ็บอยู่ แต่ท่านผู้กล้าหาญเฒ่ากลับมาลงมือในยามนี้ หากแม้นร่ำลือระบือออกไปในภายหน้า ไหนเลยจะมิเป็นผู้ได้รับการประณามว่า เป็นผู้ใหญ่รังแกเด็ก เป็นผู้ฉวยโอกาสอย่างปราศจากหิริโอตตัปปะ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้กล้าหาญเฒ่าคงมิถึงกับจะกระทำเช่นนั้นดอก ?"

วาจาที่ชิงเจี๊ยบกล่าวไปนี้ แฝงด้วยความหมายอันแหลมคม แต่กล่าวอย่างปราศจากร่องรอยพิรุธจะให้ฝ่ายตรงข้ามระคายใจได้เลย

ทั่งปิงหน้าบิดเบี้ยวไปเล็กน้อย ในขณะที่มันได้หันเรือเข้าเทียบฝั่ง เห็นการต่อสู้อย่างรุนแรงดุร้ายของชิงเจี๊ยบกับกิมอีแล้ว ก็มีเจตนาที่จะฉวยโอกาสซ้ำเติม ในขณะที่คนทั้งสองพากันไร้เรี่ยวแรงเพราะอ่อนล้า จึงยืนดูการต่อสู้โดยมิได้ปริปากถามไถ่ เพราะหากรอจนถึงกิมอีพ่ายแพ้เพราะการต่อสู้ หรืออย่างน้อยก็รอจนทั้งสองเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนหมดแรง จึงจะลงมือจู่โจมในฉับพลันทันด่วน ซึ่งในยามนั้น จะเหลือก็แต่กิมบ่วยเล้งเพียงคนเดียว อาศัยความเก่งกาจสามารถของพวกตนสามคน ย่อมจัดการกับนางได้อย่างง่ายดายมิหนักแรงเลย

มันยังเข้าใจผิดคิดว่า ชิงเจี๊ยบเป็นศัตรูคู่อาฆาตของกิมเจ่กพ้ง แต่ไหนเลยจะทราบว่า ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองนี้ พิสดารอย่างวุ่นวายอลเวงยิ่งนัก ขณะนี้เมื่อชิงเจี๊ยบกล่าวคำพูดอย่างแหลมคมมีความหมาย ที่พุ่งเข้าสู่จุดอ่อนในใจมันอย่างถนัดถนี่ แต่มันยังมิปรารถนาจะสร้างความบาดหมางกับชิงเจี๊ยบ ก่อนที่จะได้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของชิงเจี๊ยบเลย แต่มันมิเพียงจะเป็นผู้โฉดชั่วอำมหิตที่ชั่วช้าเท่านั้น มิหนำซ้ำยังเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้งอีกด้วย

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ยังคงรักษาสีหน้าให้เป็นปกติ แต่บุรุษพิษ (ตั๊กนึ่งกุน) กลับแสยะยิ้มด้วยใบหน้าอันเย็นชา พลางกล่าวว่า

"สหายท่านคงมิใช่เป็นบุตรเขยของกิมเจ่กพ้งดอก ข้าพเจ้าขอตักเตือนท่านว่า อย่าได้มาเกี่ยวข้องกับเรื่องอันมิใช่เป็นของตนจะประเสริฐกว่า !"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเสียงดังกังวานพลางกล่าวว่า

"หากแม้นเป็นบุตรเขยของกิมเจ่กพ้งเล่า ?"

บุรุษพิษหน้าเครียดลงทันที ยื่นมือเข้าไปในถุงหนังข้างเอว จากนั้นพลันตวัดขึ้นอย่างรวดเร็ว จนมีอาวุธลับอันน้อยนิดเล็กละเอียด พุ่งปราดเข้าใส่คอหอยบ่าทั้งสองและทรวงอก พร้อมทั้งท้องน้อยของชิงเจี๊ยบอย่างรวดเร็ว

มันยื่นมือเข้าในถุง หยิบอาวุธลับซัดขว้างออกไป แทบจะเป็นการกระทำที่สำเร็จได้ในคราเดียว นับว่ารวดเร็วจนถึงที่สุด กอปรกับอาวุธลับที่พุ่งไปนี้ก็ปราศจากซุ่มเสียงและสีสัน นับว่าชั่วช้าโหดร้ายอย่างยิ่งยวดแล้ว

เทพเจ้าสัตตฝีมือมิเคยใช้อาวุธลับมาเลยในชีวิต แต่ได้ศึกษาถึงอาวุธลับทุกชนิดทั่วทั้งแผ่นดิน และหาวิธีการกำจัดกวาดล้างอาวุธลับเหล่านี้เป็นที่เรียบร้อยแล้วด้วย และวิชาทั้งปวงก็ได้ถ่ายทอดให้กับชิงเจี๊ยบจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ

ชิงเจี๊ยบอยู่ในห้องศิลามาเป็นเวลาสิบปี ซึ่งในยามปกติมืดมิด แต่ยังสามารถมองดูได้ในทุกสิ่งอันจนถนัดชัดเจน อย่าว่าแต่จะเป็นเวลากลางวันอันเจิดจ้าเยี่ยงอย่างนี้เลย และชิงเจี๊ยบก็รู้อยู่แก่ใจเป็นอันดีว่า ตระกูลทั่งมีอาวุธลับอันชั่วร้ายสำคัญอยู่สามประการ นั่นคือเข็มพิษ ทรายพิษ และผงพิษ จึงหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชา แขนเสื้ออันกว้างใหญ่ได้สะบัดขึ้น แขนซ้ายในขณะนี้ มาตรแม้นยังรู้สึกมิคล่องแคล่วเยี่ยงอย่างปกติอยู่บ้าง แต่แขนขวายังปราศจากความเจ็บปวดขัดข้องใด ๆ แขนเสื้อที่ได้สะบัดฟาดออกไปนั้น จึงทำให้ทรายพิษอันเล็กละเอียดทั้งหกเม็ดนี้ ถูกปัดกระเด็นจนห่างไปจากกายอีกไกลโข โดยร่างมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่ครึ่งก้าว

การลงมือปัดป้องเยี่ยงอย่างนี้ มิเพียงแต่พวกตระกูลทั่งทั้งเฒ่าชราและอายุเยาว์ทั้งสามคนจะตื่นเต้นเป็นอย่างมากเท่านั้น แม้กระทั่งอสูรฟากฟ้ากิมอียังหน้าผิดปกติไปอย่างรุนแรง ครุ่นคิดว่า

'เจ้าผู้นี้มีท่าอันยอดเยี่ยมอย่างยิ่งนัก เป็นบุคคลที่เราเพิ่งจะประสบพบเห็นในชีวิตจริง ๆ แต่มันเมื่อครู่ที่ลงมือต่อสู้กับเรานั้น คล้ายดั่งไร้ความเก่งกล้าจนยอดเยี่ยมสูงล้ำเยี่ยงอย่างนี้นี่นา'

แต่กิมอีไหนเลยจะทราบว่า ชิงเจี๊ยบนั้นปราศจากความชำนาญในการต่อสู้มาจนกล่าวได้ว่าไร้ความรอบรู้แม้แต่น้อยนิด อันผู้ทรงฝีมือรุ่นเยาว์ที่เพิ่งปรากฏเข้าสู่วงพวกนักเลงนั้น มาตรแม้นจะไร้ประสบการณ์การต่อสู้อย่างช่ำชองโชกโชน แต่เมื่อคราอยู่ในสำนักนั้น จะมากจะน้อยก็ต้องมีพวกครูบาอาจารย์หรือศิษย์รุ่นเดียวกันในสำนัก มาประลองทดสอบในวิชาการต่อสู้อยู่เสมอ แต่ชิงเจี๊ยบกลับไร้ความชำนาญในเชิงการนี้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นเมื่อประมือต่อสู้กับกิมอีเข้า พลังฝีมือที่มีอยู่สิบส่วนจะสามารถใช้ไปได้ก็เพียงหกส่วนเท่านั้นเอง เพราะปกติโฮ้วยี่และบ่วยซัวมิ้งต่างไร้เรี่ยวแรงพอจะทดสอบวิชาการต่อสู้จากชิงเจี๊ยบได้ ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงกระโดดโลดเต้น ทำท่าทำทางไปตามลำพังตัวคนเดียวอย่างแห้งแล้งเท่านั้นเอง

แต่ในขณะนี้เมื่อใช้แขนเสื้อเข้าปัดป้อง ทำลายวิชาอาวุธลับของฝ่ายตรงข้าม กลับเป็นไปได้อย่างเฉื่อยช้าสบายอารมณ์ เพราะว่าอาวุธลับที่เล็กละเอียดจนสายตาธรรมดาของผู้อื่นยากยิ่งจะมองเห็นได้อย่างถนัดชัดเจนนั้น ชิงเจี๊ยบกลับเห็นได้อย่างถนัดชัดเจนละเอียดลออนั่นเอง

อันอาวุธลับสามประการของตระกูลทั่งนี้ มีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน สาเหตุอันสำคัญคือ การปราศจากเสียงแหวกฝ่าอากาศ และปราศจากสีสันจะดูได้นั่นเอง และก็เพราะว่าอาวุธลับที่ปราศจากซุ่มเสียงสีสันเช่นนี้ จะให้ผู้อื่นไปหลบหลีกเลี่ยงอย่างไรได้ทันท่วงทีเล่า

ชิงเจี๊ยบสามารถทำลายในสิ่งที่ผู้อื่นเห็นว่า ลำบากยากเย็นอย่างที่สุด ด้วยความเฉื่อยเฉยสบายอารมณ์เช่นนั้น ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงรู้สึกว่าอาวุธลับของตระกูลทั่งทั้งปวงนี้ ปราศจากความน่าหวาดกลัวอย่างไรเลย แม้กระทั่งยังนึกกล่าวโทษบ่วยเจ็กเจ่กที่ได้เอ่ยอ้างสรรพคุณของพวกมัน จนเก่งกล้าสามารถน่าหวาดกลัวโดยชิงเจี๊ยบหาทราบไม่ว่า ในขณะเวลานี้ ความรู้สึกของผู้ที่อยู่ในบริเวณได้บังเกิดขึ้นในสภาพใด

ทั่งปิงกระโดดปราดมายังเบื้องหน้าชิงเจี๊ยบ กล่าวขึ้นว่า

"สหายท่าน นับว่าเก่งกล้าสามารถอย่างแท้จริงทีเดียว คาดว่าคงต้องเป็นศิษย์จากอาจารย์อันทรงฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำเป็นแม่นมั่น แต่ในปัจจุบันนี้ผู้ที่มีศักดิ์ศรีฝีมือพอจะมาเป็นอาจารย์ของท่านนั้น กล่าวได้ว่าน้อยต่อน้อยยิ่งนัก หากแม้นสายตาของข้าพเจ้าทั่งปิงยังไม่เลอะเลือนเพราะความชราแล้ว อาจารย์ของท่านน่ากลัวจะเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพยุคนี้ คือเทพเจ้ากระบี่ผู้กล้าหาญแซ่ลี้กระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบลอบหัวร่อในใจอย่างเหยียดหยาม รำพึงขึ้นว่า

'นัยน์ตาอันชราภาพของเจ้า เลอะเลือนจนเหลวแหลกหมดแล้ว'

ทั่งปิงเห็นชิงเจี๊ยบมิพูดจาตอบโต้ ในใจก็คิดว่าฝ่ายตรงข้ามคงยอมรับโดยดุษฎี จงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้าผู้เฒ่าและท่านผู้กล้าหาญแซ่ลี้ ความจริงก็รู้จักมักคุ้นมาเนิ่นนานแล้วกับชื่อเฮียของท่านพวกนั้น ก็เคยพบปะปราศรัยกันอยู่คนละหลาย ๆ ครั้ง แต่ยังมิเคยได้เห็นท่านมาก่อนเลย แต่หากนับขึ้นมาแล้ว พวกเราก็ยังเป็นพวกเดียวกันได้อย่างสนิทใจ ไยท่านจึงจะต้องมาเกลือกกลั้วกับปลักอันโสมมในครั้งนี้ด้วยเล่า ?"

มันยังคิดว่าคำพูดที่ว่ากล่าวไปนี้ กลอกกลิ้งกลมกลืนได้ในทุกด้านอย่างสวย

งาม ทั้งนี้เพราะมันมิเพียงแต่ตอแยกับพวกสำนักคงทั้งมิได้เท่านั้น และยิ่งไม่ปรารถนาที่จะให้เรื่องราวนี้ ได้มีผู้ทรงฝีมือสูงเข้าเกี่ยวข้องอีกด้วย ดังนั้นจึงหวังให้ชิงเจี๊ยบละมือ อย่าได้มีส่วนสัมพันธ์ด้วยจะประเสริฐมาก

แต่ชิงเจี๊ยบกลับหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"วาจาที่ท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่งกล่าวมานี้ ข้าพเจ้าฟังมิเข้าใจแม้แต่น้อยนิด เทพ-เจ้ากระบี่ผู้กล้าหาญแซ่ลี้อะไรนั้น ข้าพเจ้ายิ่งมิจะเคยรู้จักเลยแม้แต่ผิวเผิน เรื่องราวของท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่ง ข้าพเจ้ายิ่งมิกล้าจะไปเกี่ยวข้องด้วยอย่างเด็ดขาด ลองคิดดูว่า อันข้าพเจ้าผู้ต่ำต้อยปราศจากเกียรติภูมิ ไหนเลยจะมีอาจารย์ที่เก่งกล้าสามารถถึงปานนั้นได้ แต่ทว่า..."

รอยยิ้มได้สลายไปจากใบหน้าอย่างรวดเร็ว น้ำเสียงก็กระด้างขึ้นทันทีว่า

"แต่ทว่า มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะต้องขอร้องความเห็นใจจากท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่ง จงให้ความสะดวกด้วย"

ทั่งปิงรีบกล่าวอย่างลุกลนว่า

"กล่าวมาได้เต็มที่เลย ?"

ชิงเจี๊ยบจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่ง ในวันนี้ขอเพียงแต่ได้เห็นแก่หน้าอันต่ำต้อยน้อยนิดของข้าพเจ้า ปล่อยปละละเลยในเรื่องราวนี้เสีย อันฟ้าดินที่กว้างใหญ่ไพศาลยั่งยืนนานในภายภาคหน้า ข้าพเจ้าย่อมต้องมีทางทดแทนชดใช้ในเรื่องราวนี้ และวงพวกนักเลงหากแม้นได้ทราบ ย่อมจะต้องชมเชยเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่งมีจิตใจอันกว้างขวางเปี่ยมด้วยความเมตตาปรานี มิได้รังเกียจรังงอนและข่มเหงรังแกต่อพวกรุ่นเยาว์"

ทั่งปิงหัวร่อแค่น ๆ เสียงเย็นชาตลอดเวลา ตาทั้งสองเบิกโพลงขึ้นจนประกายแวววับเจิดจ้า กล่าวกระด้างไปว่า

"หากแม้นข้าพเจ้าไม่ไว้หน้าท่านเล่า ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็จะละเลยไม่เกี่ยวข้องด้วย ปล่อยให้ท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่งไปจัดการกับทายาทของกิมเจ่กพ้งโดยสะดวกเลย"

คำพูดนี้พอกล่าวออก คนทั้งห้าที่อยู่ในบริเวณต่างรู้สึกผิดคาดอย่างมากมาย โดยจะอย่างไรก็คิดมิออกว่าเหตุไฉนจึงกล่าวคำพูดเยี่ยงอย่างนี้ออกมา

โดยเฉพาะกิมบ่วยเล้งยิ่งใจหายวาบจนเย็นเฉียบแทบจะสิ้นสติไปด้วยความ

เดือดดาลคลั่งแค้น ครุ่นคิดในใจว่า

'คาดมิถึงว่าเรามีความรักปักใจต่อตัวเขาอย่างลึกซึ้งหนักแน่นถึงปานนี้ แต่กลับมาได้รับคำพูดประโยคนี้เป็นเครื่องแลกเปลี่ยน แล้วกันไปเถิด แล้วกันไปเถิด เรายอมตายอยู่ในที่นี้จะประเสริฐกว่า'

ความคั่งแค้นที่พลุ่งขึ้นจนอัดอก ทำให้นางมิอาจจะหยิบยกวาจาอย่างไรไปกล่าวได้

ทั่งปิงก็ชะงักงันอย่างงุนงง และครุ่นคิดขึ้นทันทีว่า

'คนผู้นี้กลับนับเป็นผู้มีความชาญฉลาดอย่างเหลือร้ายทีเดียว ถือโอกาสล่าถอยได้อย่างเปี่ยมด้วยไหวพริบ มิยอมจะรับการพลาดพลั้งเสียทีอย่างที่รู้แน่แก่ใจ'

จึงกล่าวอย่างแย้มยิ้มขึ้นในทันทีว่า

"ในเมื่อท่านเป็นเช่นนี้ก็วิเศษสุดแล้ว ข้าพเจ้าผู้แซ่ทั่งรู้สึกสำนึกในพระคุณอย่างยิ่งยวด"

"แต่ทว่า..."

ชิงเจี๊ยบยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบต่อไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่ง หากแม้นเพียงแต่จัดการกับคนสนิท ที่มีความสัมพันธ์ในสายเลือดของกิมเจ่กพ้งเท่านั้น หากแม้นมิใช่เป็นญาติสนิทของกิมเจ่กพ้งแล้ว เข้าใจว่าท่านผู้กล้าหาญแซ่ทั่งคงจะมิถึงกับลงมือกระมัง ?"

ทั่งปิงตอบไปด้วยความพิศวงสงสัยในคำพูดของชิงเจี๊ยบว่า

"เรื่องนี้ย่อมแน่นอน"

ชิงเจี๊ยบจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ประเสริฐแล้ว นับอย่างนั้น ในสถานที่นี้ นอกจากอสูรฟากฟ้ากิมอีผู้นี้แล้ว ก็ไร้ทายาทรุ่นหลังใด ๆ ของกิมเจ่กพ้งอยู่เลย"

ทั่งเล้งแสยะยิ้มพลางกล่าวสอดขึ้นอย่างเย็นชาว่า

"น่ากลัวยังมีอีกผู้หนึ่งกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบก็กล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"น่ากลัวไม่มีกระมัง ?"

ทั่งเล้งจึงกล่าวต่อไปว่า

"เราสืบเสาะเรื่องราวของกิมเจ่กพ้งมามิเพียงหนึ่งวันเท่านั้น หรือว่าแม้กระทั่งเสียวเจี๊ยะผู้นี้ ที่เป็นบุตรีของกิมเจ่กพ้งยังสืบเสาะมิทราบ ? สหายท่าน หากแม้นจะเห็นเอาเราทั่งเล้งเป็นผู้เชื่องซึมโง่งมไปแล้ว นับว่าท่านคิดผิดอย่างมากมายอยู่"

ซิงเจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่อกังวาน พลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้คือภรรยาของข้าพเจ้า หรือว่าแม้กระทั่งนางมิใช่เป็นบุตรีของกิมเจ่กพ้ง ข้าพเจ้าก็ยังมิทราบด้วย ? ควรจะทราบว่า ในเมื่อท่านมิใช่ผู้โง่งมเชื่องซึม ข้าพเจ้าก็มิใช่เป็นผู้โง่งมเชื่องซึมเช่นกัน !"

กิมบ่วยเล้งในขณะนี้จึงได้เข้าใจในความหมายและเจตนาของซิงเจี๊ยบได้

ทั้งนี้เพราะซิงเจี๊ยบมีนิสัยอันพิสดารประหลาดล้ำ มิยอมกระทำในสิ่งที่เต็มกำลังสุดความสามารถอย่างเด็ดขาด หลังจากใคร่ครวญดูแล้ว เห็นว่าฝ่ายตรงข้ามทั้งสาม ต่างมีฝีมืออันเก่งกาจกล้าแข็ง ตนในขณะนี้ท่อนบนของร่างมิคล่องแคล่วเยี่ยงอย่างปกติ กิมบ่วยเล้งก็หิวโหยและเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า มิหนำซ้ำหลังจากผ่านเหตุการณ์ของเมื่อวานนี้มาแล้ว น่ากลัวนางยังจะต้องอ่อนแอไปกว่าเดิมอีกมากมายเสียด้วย

สำหรับอสูรฟากฟ้ากิมอีนั้น เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงอย่างนี้ มันย่อมจะต้องร่วมมือกับตนเข้าต้านทานรับกับศัตรูผู้กล้าแข็ง แต่ซิงเจี๊ยบย่อมเข้าใจในพลังฝ่ามือของตนอย่างแน่แท้แก่ใจว่า เมื่อมันถูกฝ่ามือของตนอย่างถนัดถนี่แล้ว ก็ต้องได้รับบาดเจ็บอันสาหัสอย่างแน่นอน หากแม้นนำกำลังฝ่ายตนทั้งสามเข้าเปรียบเทียบกับฝ่ายตรงข้าม ทางมีชัยก็เลือนรางอย่างยิ่งนัก หลังจากขบคิดใคร่ครวญอย่างสุขุมแล้ว ซิงเจี๊ยบจึงต้องดำเนินแผนการนี้ขึ้นอย่างจำใจ และต้องกล่าวเช่นนั้นเพราะจนปัญญา

พวกตระกูลทั้งพอได้ยินซิงเจี๊ยบกล่าวมาเช่นนั้นต่างชะงักงันอย่างงุนงง แต่ทั้งเล้งกล่าวตะคอกกลับไปว่า

"เจ้าหลอกใคร ? ยี่เจ่ก พวกเราอย่างไปเชื่อวาจาอันบัดซบของมันเลย"

ทั้งปิงกำลังก้มหน้าขบคิดอย่างหนักหน่วงอยู่ ได้เงยหน้าขึ้นฉับพลันพลางถามไปว่า

"คำพูดของท่านเป็นความจริง ?"

"ผู้ใดใครจะหลอกลวงท่านด้วย !"

ซิงเจี๊ยบยืดอกกล่าวอย่างสง่าผ่าเผยสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะเป็นผู้ต่ำต้อยภายในวงพวกนักเลง ที่หาชื่อเสียงเรียงนามในสารบบมิได้ แต่ย่อมมิใช่เป็นจอมมารยาที่เที่ยวโป้ปดมดเท็จหลอกลวงผู้อื่นเลย"

ทั่งปิงขมวดคิ้วอย่างแนบแน่น ตาทั้งสองคมวาวดุจดั่งดาบอันคมกริบ จับ

จ้องมองเขม็งบนใบหน้าชิงเจี๊ยบอย่างแน่วนิ่ง และพลันกล่าวว่า

"เล้งยี้ ม่างยี้ ไปจัดการกับเจ้าแซ่กิมเอาไว้ก่อนได้"

ทั้งเล้งทั้งม่างรับคำขึ้น พากันล้วงมือกระชากเอาแส้อ่อนสีทองขึ้นมาคนละหนึ่งด้าม มันเป็นอาวุธพิเศษเฉพาะของตระกูลทั้ง ตลอดตัวแส้ทำขึ้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ สามารถอ่อนได้แข็งได้ตามใจนึก กระบวนท่าก็พลิกแพลงชั่วร้ายอย่างยิ่ง

อันตระกูลทั้งแห่งเสฉวนที่ทรงอานุภาพกระเดื่องดังสะท้านบู๊ลิ้มนี้ นอกจากอาวุธลับสามประการแล้ว แส้ทองในวิชาเจ็ดกระบวนท่าคร่าวิญญาณ (ชิกซัวะตั๋วเมี่ย) ก็เป็นวิชาท่าอันพิสดารยอดเยี่ยม มิหนำซ้ำอาวุธลับที่ชั่วร้ายทรงอานุภาพของตระกูลทั้ง ต่างซัดออกมาด้วยมือซ้าย ดังนั้นเอง ในขณะที่มือขวายังใช้วิชาท่าแส้คร่าวิญญาณออกจู่โจมโหมไล่ศัตรู มือซ้ายยังสามารถซัดอาวุธลับเข้าซ้ำเติมทำร้าย ทำให้ผู้ที่หลบเลี่ยงจากกระบวนท่าแส้ทองได้ ย่อมมิอาจจะหลบหลีกจากอาวุธลับที่ประดังเข้าซ้ำเติมได้ ในเวลาร้อยกว่าปีที่ตระกูลทั้งได้ตั้งขึ้นในบู๊ลิ้ม แม้กระทั่งห้าสำนักใหญ่ในแผ่นดินยังจะต้องให้ความเกรงใจต่อตระกูลนี้บ้างสักสามส่วน เพราะสาเหตุเยี่ยงนี้นั่นเอง

พอแส้ยาวในมือคนทั้งสองปรากฏออก ร่างก็ขยับขึ้นเพียงเล็กน้อย ประกายสีทองสองสายจึงพากันพุ่งขยายเข้าใส่จุดคี่มุ้ง ลิบกวงทั้งสองแห่งของกิมอีอย่างรวดเร็ว เป็นการใช้แส้อ่อนในกระบวนท่าพู่กันเหล็กจิ้มสกัดจุดเข้าแล้ว

อสูรฟากฟ้ากิมอีเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว มาตรแม้นจะได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่อานุภาพความเก่งกาจก็ยังมีเหลืออยู่ จึงขยับร่างก้าวเบี่ยงแฉลบหลบออกไป ภายในซอกของแส้ทองทั้งสองเล่ม ตวัดฝ่ามือทั้งสองฟาดเข้าจู่โจมทั่งเล้งทั่งม่างโดยฉับพลันทันที ปากตวาดก้องขึ้นว่า

"ซือม่วย หรือว่าท่านมิยอมรับนับถือซือแป๋อีกแล้วจริง ๆ"

พร้อมกับเสียงที่ตวาดร้อง ฝ่ามือทั้งสองยังตวัดฟาดเข้าใส่ในศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้าอย่างรุนแรงรวดเร็ว

ทั่งปิงหันไปหัวร่ออย่างเย็นชากับชิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้มิใช่เป็นทายาทของกิมเจ่กพ้ง เป็นทายาทของใครกันแน่ ?"

ชิงเจี๊ยบกำลังจะอ้าปากตอบ แต่พลันเห็นกิมบ่วยเล้งสลัดหลุดออกจากการเกาะกุมของตน และตอบไปว่า

"กิมเจ่กพ้งเป็นบิดาของเรา พวกเจ้าจงดาหน้าเข้ามาก็แล้วกัน โกวเนี้ยมิหวาดหวั่นพรั่นพรึงในตัวเจ้าดอก"

ทั้งปิงหัวร่อฮาฮาเสียงเย็นชากระด้าง พลางกล่าวว่า

"ประเสริฐแล้ว อย่างนี้จึงจะนับว่าแกร่งกร้าวน่านิยม"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ก็ตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไป เนื่องจากมันมีความทระนงในศักดิ์ศรี จึงมิได้ใช้อาวุธขึ้นจัดการต่อสตรีรุ่นเยาว์อันมีมือเปล่าทั้งสองข้าง

สถานการณ์ได้แปรปรวนไปอย่างรุนแรงผิดคาด ชิงเจี๊ยบทราบอย่างแน่ใจว่าในวันนี้ตนจะคิดหลีกลี้ไปจากสภาพอันอลเวงของเรื่องก็คงมิอาจจะกระทำได้แล้ว เพราะเมื่อคราครั้งที่ตนได้นั่งดูอยู่กับตาถึงสองมหากาฬพิภพย่ำยีในมารดาของตนและผลาญชีวิตบิดาผู้บังเกิดเกล้าไปนั้น เป็นยามอายุเยาว์วัย จึงจำต้องสะกดกลั้นฝืนใจไว้ แต่ในขณะนี้ สถานการณ์ได้ผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงแล้ว เพราะในขณะนี้ตนมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าว ไหนเลยจะยอมทนดูกิมบ่วยเล้งต่อสู้กู้ชีวิตกับศัตรูผู้กล้าแข็งทางเบื้องหน้าได้ มิหนำซ้ำ หากแม้นตนทุ่มเทกำลังเข้าเสี่ยงชีวิตอย่ามิกลัวแล้ว ก็ยังมิทราบว่าผู้ใดจะเป็นฝ่ายเอาชัยได้อีกด้วย

จึงเตรียมตัวจะลงมือเข้าช่วยเหลือกิมบ่วยเล้ง และเห็นว่าสภาพการต่อสู้อันดุเดือดชุลมุน ความเป็นความตายของสองฟากฝ่าย มิอาจจะคำนึงคาดเดาขึ้นได้อีกแล้ว

และในเวลาขณะนั้นเอง พลันบังเกิดเรื่องอันน่าตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิงขึ้น ทำให้ทุกคนต้องพากันชะงักมือลงโดยฉับพลันทันที

ที่แท้ในขณะนั้น บนตลิ่งพลันปรากฏร่างดรุณีน้อยในอาภรณ์อันบางเบาพลิ้วตามลม เดินนวยนาดตรงเข้ามา พลางเปล่งเสียงอันสดใสไพเราะขึ้นว่า

"โอ พวกท่านอย่าได้ต่อยตีกันเลย ต่อยตีแล้วผู้อื่นจะรู้สึกรำคาญตายิ่งนักจนแทบตายแล้ว"

ชิงเจี๊ยบและคนทั้งปวงพากันสะดุ้งจนสุดตัว เพราะในบริเวณการต่อสู้นี้กว้างขวางราบเรียบและเป็นที่โล่ง แต่ดรุณีน้อยนางนี้กลับปรากฏขึ้นได้อย่างที่ภูตผีเทพยดาก็คาดเดามิถึง ซึ่งคนทั้งหกนั้นต่างเป็นผู้ทรงฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว ในรัศมีหนึ่งร้อยเชียะที่ยืนอยู่ มาตรแม้นจะเป็นบุปผาร่วงหรือใบไม้ไหว ย่อมจะรู้สึกสำนึกได้ในฉับพลันทันด่วน แต่ดรุณีน้อยผู้นี้กลับเดินเข้ามาจนใกล้ถึงปานนี้ กลับมิได้รู้สึกสำนึกตัว ไยจึงไม่สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับคนทั้งหกอย่างยิ่งเล่า

ชิงเจี๊ยบเห็นดรุณีน้อยนางนี้ อย่างมากมีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี อาภรณ์ที่สวมใส่ก็เรียบร้อยกะทัดรัด และยังมีแพรบางเบาสีขาวคลุมร่างเอาไว้อีกด้วย ตา

สดใสดั่งราวดาราบนฟากฟ้า ผิวกายขาวสะอาดเป็นยองใยดั่งราวกับหยกเนื้อดี กอปรกับแพรบางเบาที่คลุมร่างจนเห็นส่วนสัดอันสะคราญตา ช่างงดงามจนผิดกับมนุษย์เดินดินทั้งปวง คล้ายดั่งกับเป็นเทพธิดาที่จุติลงมาจากฟากฟ้าทีเดียว

นอกจากความสะคราญโฉมอย่างสุดจะกล่าวได้แล้ว บุคลิกของนางที่ปรากฏอยู่ ทำให้ผู้ประสบพบเห็นจะรู้สึกสูงส่งจนสุดจะอาจเอื้อมได้ ซิงเจี๊ยบจึงครุ่นคิดในใจว่า

'ดรุณีน้อยนางนี้ช่างงดงามล้ำเลิศยิ่งนัก เล้งม่วยและคุนม่วยนั้น เราเคยเข้าใจว่ามีความสวยงามล้ำเลิศจนไม่มีผู้ใดใครอื่นจะเทียมเทียบได้ติด แต่หากแม้นนำมาเปรียบกับดรุณีน้อยนางนี้แล้ว ก็จนปัญญาที่จะเผยอขึ้นเทียมเทียบเปรียบด้วยได้เลย'

นอกจากทั่งปิงแล้ว คนประดานั้นต่างถูกความงามสง่าของดรุณีน้อยนางนี้สะกดเอาจนงงงันเชื่องซึมไปหมดสิ้น กิมบ่วยเล้งยกมือขึ้นลูบผมอันยุ่งสยายด้วยความลืมตัว พร้อมทั้งครุ่นคิดในใจว่า

'มิทราบว่าเราเมื่อเปรียบกับดรุณีน้อยนี้แล้ว จะเป็นอย่างไรบ้าง...'

พลางเหลือบเหลียวมองดูซิงเจี๊ยบที่ข้างกาย แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางเช่นนั้นเข้า ก็ลอบทอดถอนใจพลางครุ่นคิดว่า

'จากท่าทางเท่าที่เห็น เราคงไม่มีทางจะเปรียบเทียบกับนางได้จริง ๆ'

แต่ทั่งปิงกลับครุ่นคิดในใจว่า

'ดรุณีน้อยนางนี้โผล่ออกมาแต่ที่ใดกัน มันแทบจะเป็นเรื่องอันมิอาจคาดเดาเชื่อถือได้เลยทีเดียว นางเป็นใครกันแน่หนอ ?'

ความคิดของคนทั้งหกต่างกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศทางที่ผิดแผกแตกต่างกัน แต่ทุกคนกลับถูกดรุณีน้อยนางนี้ ที่โผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน สร้างความงงงันจนตะลึงอยู่กับที่ สายตาสิบสองดวงจ้องมองเป็นจุดเดียวอยู่บนใบหน้าของดรุณีน้อยนางนี้โดยไม่กะพริบเลย

ดรุณีน้อยนางนั้นพลันเผยอยิ้ม เผยเห็นถึงฟันซี่น้อยอันเรียงรายเป็นเงางามดั่งราวไข่มุก พลางกล่าวเสียงสดใสไพเราะขึ้นว่า

"ต่อยตีกันจะไปสนุกอย่างไรด้วยเล่า พวกท่านหากแม้นปราศจากธุระอันสำคัญจะกระทำแล้ว มาเล่นซ่อนหากันยังจะประเสริฐกว่า ไยต้องต่อยตีกันไปด้วยเล่า มารดากล่าวว่า ผู้ที่ชอบต่อยตีกันนั้น มิใช่เป็นคนดีเลย อา พวกท่านเป็นคนดีหรือไม่ ?"

ทั่งปิงและพวกได้ยินเข้า พากันมีสีหน้าเจื่อน ๆ อย่างจะร้องไห้ก็มิได้หัวร่อก็มิเชิง

ทั่งปิงอาละวาดในวงพวกนักเลงมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี จนมีสมญาว่าคาถาคร่าวิญญาณ (ชุยเมี่ยฮู้) บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มที่เห็นเข้า พากันหวาดกลัวดั่งราวประสบพบกับสัตว์ชั่วอันมีพิษร้าย แต่ขณะนี้กลับถูกดรุณีน้อยที่เยาว์วัยเห็นเป็นคล้ายดั่งกับเด็กทารก จึงมีความเดือดดาลพลุ่งขึ้นอย่างเร้นลับ แต่ดรุณีน้อยนางนี้มิเพียงจะงดงามดั่งราวเทพธิดาบนฟากฟ้าเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีร่องรอยอันประหลาดอย่างน่าระแวงสงสัย ทั่งปิงเป็นผู้กลอกกลิ้งชำนาญ และเคยผ่านการประสบพบผู้คนมามากมายก่ายกอง แต่ยังมิเคยประสบพบกับบุคคลเยี่ยงอย่างนี้เลย มันจึงขบคิดใคร่ครวญอย่างรอบคอบอยู่สองตลบ ก็ทราบว่าดรุณีน้อยนางนี้ ย่อมต้องมีประวัติความเป็นมาอย่างสำคัญยิ่งใหญ่ทีเดียว

กำลังจะพูดจาว่าไป แต่ซิงเจี๊ยบกลับได้กล่าวขึ้นอย่างกะทันหันว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก...พวกเรามาเล่นซ่อนหากันสักครู่ก็ชอบแล้ว โกวเนี้ยจะร่วมด้วยหรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยนางนั้นปรบมือพลางกระโดดไปพลางและกล่าวว่า

"กอกอผู้นี้ช่างเป็นคนดียิ่งทีเดียว ข้าพเจ้าชอบการเล่นซ่อนหาอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่น่าเสียดายที่ประดานั้นต่างมีฝีเท้าเชื่องช้าจนเกินไป ข้าพเจ้าพอลงมือจับก็คว้าได้ทุกครา จึงรู้สึกปราศจากรสชาติหาความสนุกมิได้ พวกท่านคงต้องมีฝีเท้ารวดเร็วกว่าพวกนั้นมากมายนัก ข้าพเจ้าจะเป็นปิศาจก่อน พวกท่านหากแม้นถูกข้าพเจ้าจับได้แล้ว คนผู้นั้นก็มาเป็นปิศาจแทนข้าพเจ้า อย่างนี้ประเสริฐดีหรือไม่ ?"

ทั่งปิงและคนอื่น ๆ พอได้ยินเข้า ต่างอ้าปากค้างอย่างงงงันโดยมิทราบจะกล่าวอย่างไรได้ อสูรฟากฟ้ากิมอีมีสันดานอันโฉดชั่วและนิสัยที่รุนแรงอยู่แล้ว แม้กระทั่งบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า มันยังกล้าลงมือล้างผลาญชีวิตด้วยตนเองได้ ในขณะนี้เมื่อถูกเรียกให้เล่นซ่อนหาจึงขมวดคิ้วอย่างแนบแน่น และกำลังจะอาละวาดออกไป แต่ดรุณีน้อยนางนั้นกลับเดินมาที่เบื้องหน้า เปล่งเสียงหัวร่ออันสดใสไพเราะและกล่าวถามไปว่า

"ท่านจะร่วมเล่นด้วยหรือไม่เล่า ?"

กิมอีถูกสายตาอันหยาดเยิ้มแวววาวจ้องหน้าเข้า พลันรู้สึกคล้ายดั่งว่า วิญญาณถูกกระชากลากออกไปจากร่างอย่างฉับพลันทันที ต้องเอ่ยตะกุกตะกักออกไปว่า

"ร่วมด้วย ร่วมด้วย"

ดรุณีน้อยนางนั้นเดินไปที่เบื้องหน้าทั่งเล้ง และถามขึ้นอีกว่า

"ท่านเล่า ?"

ทั่งเล้งเป็นผู้มักมากในกามคุณอย่างบัดซบอุบาทว์อยู่แล้ว ถูกความงดงามอันล้ำเลิศของดรุณีน้อยนางนี้สะกดจนงมงายลุ่มหลงและเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนไปแล้ว พอได้ยินเข้าจึงรีบกล่าวรับเสียงระรัวว่า

"ร่วม...ร่วม...ร่วมด้วยแน่นอน"

ทั่งปิงมีสีหน้ากระอักกระอ่วนแปรเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา เพราะมิอาจจะตัดสินใจว่า ควรจะกระทำอย่างไรต่อไป ในจำนวนคนทั้งหกนี้ มันนับเป็นผู้มีประสบ-การณ์ในชีวิตที่ช่ำชองโชกโชนกว่าทุกผู้ หะแรกที่มันได้ประสบพบกับซิงเจี๊ยบ ก็มีความตื่นตระหนกตกใจว่า ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้มยุคนี้ เหตุไฉนจึงมีหนุ่มน้อยเยี่ยงอย่างนี้ผุดโผล่ออกมาด้วย แต่ก็ยังมิพิสดารจนคาดเดามิถึงดอก ในขณะนี้เมื่อประสบพบกับดรุณีน้อยเข้า จึงยิ่งบังเกิดความพิศวงสงสัยจนสมองมึนงง เพราะคาดเดาได้อย่างมั่นใจว่า หากแม้นดรุณีน้อยนางนี้ปราศจากวิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดดั่งราวกับเทพยดาแล้ว เหตุไฉนนางจึงสามารถปรากฏกายต่อเบื้องหน้าสายตาของผู้ทรงฝีมืออันดับสูงทั้งหกได้ โดยไม่มีผู้ใดใครจะรู้ตัวแม้แต่น้อยนิดด้วย มิหนำซ้ำบริเวณนี้ยังเป็นที่โล่งอันกว้างขวาง ปราศจากสิ่งกีดขวางสายตาจะพอหลบซ่อนได้ด้วย

ในใจมันจึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างเร้นลับ แต่ดรุณีน้อยนางนั้นได้เดินมาที่เบื้องหน้าแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พี่ท่านผู้ชราเล่า จะร่วมด้วยหรือไม่ ?"

ทั่งปิงหน้าแดงวูบขึ้น เพราะตั้งแต่เกิดมาจวบจนบัดนี้ ยังไม่มีผู้ใดเรียกมันว่าพี่ท่านผู้ชรามาก่อนเลย พอถูกดรุณีน้อยที่มีความงามดั่งเทพธิดาเรียกขึ้น จึงรู้สึกกระดากกระเดื่องอยู่บ้าง แต่ก็ปลาบปลื้มจนหัวใจพองโตคิดอยู่ในใจว่า

'ดรุณีน้อยผู้นี้ช่างน่ารักเสียจริง'

ดังนั้นจึงผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"ได้ ข้าพเจ้าย่อมร่วมด้วย"

ทั่งม่างเห็นยี่เจ่กผู้โหดเหี้ยมทารุณซึ่งแม้แต่การฆ่าคนก็ยังมิเคยใจอ่อนมืออ่อนนี้กลับจะลงมือเล่นซ่อนหาเข้าแล้ว มิหนำซ้ำหน้ายังแดงเสียอีกด้วย จึงอดมิได้ที่ต้องหัวร่อคิกคักขึ้นมา

ทั่งปิงถลึงตามองดูนางอย่างถมึงทึง ทำให้นางต้องลอบแลบลิ้นด้วยความตื่นตระหนก พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าก็ร่วมด้วย"

ดรุณีน้อยนางนั้นมีรอยยิ้มเกลื่อนใบหน้าอย่างปลาบปลื้มยินดี พลางกล่าวว่า

"พวกท่านร่วมเล่นด้วยทุกคนแล้ว ประเสริฐเหลือเกิน"

พลางเดินมาที่เบื้องหน้าชิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"พี่ท่านผู้นี้ ท่านหาผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาสักผืน ผูกนัยน์ตาของข้าพเจ้าไว้"

ชิงเจี๊ยบเห็นดรุณีน้อยมีรอยยิ้มอันผุดผาดบาดตาดั่งราวบุปผาแรกแย้ม จึงเหม่อมองจนงุนงงไป ดรุณีน้อยนางนั้นก็หัวร่อขึ้นอีกครั้ง ด้วยใบหน้าอันแดงระเรื่อขึ้นกว่าเดิม

แต่กิมบ่วยเล้งทั้งคั่งแค้นและหึงหวง กล่าวขึ้นฉับพลันทันทีว่า

"ข้าพเจ้ามิเล่นด้วยดอก !"

ชิงเจี๊ยบรีบปรายตาให้นาง แต่นางกลับแสร้งทำเป็นมิเห็น

ดรุณีน้อยนางนั้นชะงักไปเล็กน้อย แต่กลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พี่สาวผู้นี้มิเล่นก็ได้ จงเป็นสักขีพยานให้ด้วย มิว่าผู้ใดก็จะคดโกงมิได้โดยเด็ดขาด"

ทั่งปิงขยับปราดเข้ามาที่เบื้องหน้ากิมบ่วยเล้งอย่างฉับพลันทันที กล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"เจ้ามิเล่นก็ได้ แต่จะหลบหนีไปมิได้โดยเด็ดขาด !"

ดรุณีน้อยนางนั้นปรบมือพลางหัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวว่า

"พี่ท่านผู้ชรานี้วิ่งได้รวดเร็วอย่างยิ่งนัก ยังไวกว่าอาฮวดอาเก๊าอีกมากมายนัก"

ทั่งปิงได้ยินดรุณีน้อยชมเชยมัน ก็มีความปลาบปลื้มยินดีอย่างยิ่งนัก แต่คำต่อมาของดรุณีน้อย กลับจับตนไปเปรียบกับอาฮวดอาเก๊าที่เป็นชื่อสุนัขเข้า ก็เดือดดาลจนหน้าเขียวคล้ำ คำพูดเปล่งมิออกเลย เพราะมาติดอยู่ที่แค่คอเท่านั้น

ชิงเจี๊ยบหัวร่อคิกคักขึ้นอย่างอดมิได้ ทั่งม่างรีบเบือนหน้าออกไปด้วยแก้มอันโป่งจนพองโต เพราะกลั้นหัวร่อเอาไว้อย่างเต็มที่ ด้วยมิกล้าจะปล่อยเสียงหัวร่อนี้ออกมาให้ยี่เจ่กผู้โหดร้ายได้ยินเข้า

ดรุณีน้อยนางนั้นเหลือบตาชม้ายดูชิงเจี๊ยบแวบหนึ่ง หัวร่อคิก ๆ พลางกล่าวว่า

"นี่ ท่านจงรีบหาผ้าเช็ดหน้ามาผูกนัยน์ตาข้าพเจ้าไว้เสียด้วย"

ชิงเจี๊ยบล้วงมือหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมา และลอบชำเลืองมองไปเห็นกิมบ่วยเล้งกำลังถลึงตาจ้องมองดูตนจนกลมโต ด้วยประกายอันแข็งกร้าวแวววาว สีหน้าก็แค้นเคืองกระทั่งเขียวคล้ำ จึงลอบหัวร่อในใจว่านางมีความหึงหวงอย่างรุนแรงยิ่งนัก

จึงยื่นผ้าเช็ดหน้าในมือให้กับดรุณีน้อย พลางกล่าวว่า

"ท่านผูกเองเถิด"

ดรุณีน้อยป่องแก้มขึ้น และรับผ้าเช็ดหน้ามาพลางกล่าวว่า

"ผูกเองก็ผูกเอง ใครจะไปต้องการท่านด้วย"

ทั่งเล้งรีบวิ่งกระหืดกระหอบตรงเข้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าผูกให้โกวเนี้ยเอง ?"

ดรุณีน้อยถลึงตาค้อนควับ พลางกล่าวว่า

"ใครจะต้องการให้ท่านผูก !"

ทั่งปิงคล้ายดั่งได้มีชีวิตย้อนกลับไปอีกหลายสิบปี ในสมัยที่ตนยังเล่นซ่อนหากับบรรดาเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวในสุสานอันรกร้าง เมื่อเห็นทั่งเล้งถูกตอกหน้ากลับเช่นนั้นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชกผิดจังหวะเข้าแล้วหลานเรา !"

คำพูดนี้หากแม้นเป็นผู้อื่นกล่าว ทั่งเล้งคงต้องเดือดดาลคลั่งแค้นปานภูเขาไฟระเบิดอย่างแน่นอน แต่เมื่อทั่งปิงกล่าวขึ้น ทั่งเล้งก็ได้แต่เบิกตาอ้าปากด้วยสีหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวก็ขาวซีด เพราะจนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้

ดรุณีน้อยผู้นั้นเมื่อผูกตาตนเองเรียบร้อยแล้วจึงกล่าวว่า

"เมื่อข้าพเจ้าร้องว่า 'เสร็จแล้วหรือไม่' สามคำ ก็จะเริ่มลงมือจับทันที พวกท่านจงระวังตัวไว้ด้วย"

กิมบ่วยเล้งมีโทสะพลุ่งพล่านอย่างเดือดดาล เดินตุปัดตุป่องไปยืนอยู่จนไกลและลอบนึกเจ็บแค้นในตัวชิงเจี๊ยบ ที่ได้เสนอความคิดนี้ขึ้นมาเพื่อเอาใจต่อดรุณีน้อยนางนั้น

ดรุณีน้อยได้ร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"เสร็จแล้วหรือไม่"

ทั้งสี่คนที่อยู่ร่วมกันพากันแตกฮือออกไปทันที

ทั่งปิงตวาดเสียงกระด้างขึ้นว่า

"ห้ามไปให้ไกลนัก"

ร้องพลางก็วิ่งเข้าหาอสูรฟากฟ้ากิมอี เพราะเกรงกลัวว่ากิมอีจะฉวยโอกาสนี้เตลิดเปิดหนีไป

กิมอีถลึงตาจนเหลือกโปน แล้วกล่าวว่า

"เจ้าทุรนทุรายไปไยด้วย หากตั้วเอี้ยคิดจะไปก็ไปตั้งนานแล้ว"

ดรุณีน้อยได้ร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นอีกว่า

"เสร็จแล้วหรือไม่"

ซิงเจี๊ยบลอบครุ่นคิดในใจว่า

'จะดูว่านางจำพวกเราได้อย่างไรกันด้วยวิธีไหน นอกจากจะมีความเก่งกล้าสามารถเทียมฟ้าเท่านั้น'

ในใจซิงเจี๊ยบคำนึงถึงวิชาตัวเบาของตน หากแม้นคนประดานี้พากันเตลิดเปิดหนีออกจนไกล และตนเป็นฝ่ายถูกผูกตา ก็น่ากลัวจะจับมิได้เลยแม้แต่คนเดียว ดังนั้นจึงนึกลอบวิตกแทนดรุณีน้อยนางนั้น

ดรุณีน้อยได้เปล่งเสียงร้องถามเป็นครั้งที่สามขึ้นอีกแล้ว

เสียงร้องพอขาดคำ ร่างก็พลิ้วออกมาจากที่ ทำให้กิมบ่วยเล้งที่ยืนอยู่ต้องสะดุ้งจนสุดตัว ครุ่นคิดในใจว่า

'สตรีนางนี้คล้ายดั่งภูตผีปิศาจชัด ๆ อย่างนี้มันเป็นการเหาะเหินแล้ว ไหนเลยจะเป็นวิชาตัวเบาด้วย'

แพรบางเบาสีขาวคล้ายดั่งจะเป็นหมอกควันที่ละลิ่วพลิ้วไปตามลม ปลายเท้าของดรุณีน้อยผู้นั้นมิได้แตะลงกับพื้นเลยแม้แต่นิด แต่ร่างยังพุ่งปราดไปทางเบื้องหน้า ด้วยท่วงท่าอันสวยงาม ดั่งราวกับเทพธิดาลงเริงระบำ และคล้ายดั่งกำลังเหาะเหินไปในสายลม

พอวิชาตัวเบาของนางแสดงออก ทั้งปิงต้องรีบยกมือขึ้นเสมอหน้าผากอย่างซ่อนเร้น ยินดีต่อโชคของตนที่เมื่อครู่มิได้ลงมืออย่างวู่วาม ในใจมันคร่ำครวญขึ้นว่า

'ในวันนี้ นับเป็นโชคอันมหาวายร้ายของเราจริง ๆ ประสบพบแต่พวกภูตผีปิศาจทั้งนั้น ในวงพวกนักเลงไหนเลยจะมีพวกรุ่นเยาว์ผู้ทรงความเก่งกล้าสามารถผุดโผล่ออกมาได้มากมายเพียงนี้ด้วย และรู้สึกแต่ละคนจะเก่งกาจขึ้นอยู่เสมอ ดรุณีน้อยนางนี้มีวิชาตัวเบาที่เข้าสู่จุดยอดจนถึงขั้นย่างก้าวเข้าสู่อากาศแล้ว นับว่าเรามีวาสนาได้เปิดหูเปิดตาอย่างแน่แท้ทีเดียว'

แต่นางนี้จะเป็นผู้ใดใครแน่หนอ ในวงพวกนักเลงที่มีฝูงชนคลาคล่ำสุดคณนา-นับ เรายังมิเคยจะได้รับฟังมาก่อนเลยว่า ผู้ใดจะทรงวิชาตัวเบาที่สูงสุดยอดได้ถึงปานนี้

ทั้งปิงคร่ำครวญในใจอย่างหนักหน่วง และขบคิดอย่างเร่งร้อนเพื่อคาดเดาความสำคัญของดรุณีน้อยนางนั้น

ขณะกำลังขบคิดอย่างหนักหน่วงอยู่ พลันมีมือตบลงมาที่กลางหลังเบา ๆ สองสามครั้ง จึงรีบหันขวับกลับไปด้วยความตื่นตระหนก เห็นสตรีนางนั้นยืนอยู่ทางเบื้องหลังนั่นเอง ยกมือคลายปมผ้าผูกตา พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าจับได้คนหนึ่งแล้ว !"

เมื่อคลายผ้าผูกตาออก ก็กล่าวอย่างปีติยินดีว่า

"ที่แท้คือพี่ท่านผู้ชรานั่นเอง ครั้งนี้ควรถึงเวรท่านจะเป็นปิศาจบ้างแล้ว"

และร้องดัง ๆ ขึ้นในทันทีว่า

"พวกท่านรีบกลับมาเถิด ข้าพเจ้าจับได้คนหนึ่งแล้ว"

ตาอันหยาดเยิ้มงดงามได้กวาดมองไปรอบบริเวณ เห็นที่ซึ่งสุดไกล มีเงาร่างของสามคน แต่กลับหายไปสองคน จึงกล่าวขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยว่า

"เอ๊ะ ยังมีอีกสองคนเล่า ?"

ทั่งปิงจึงรีบกวาดตามองหาอย่างลุกลน เห็นทั่งเล้งทั่งม่างกำลังวิ่งกลับมา ส่วนอสูรฟากฟ้ากิมอีกลับเตลิดเปิดออกไปอย่างเร่งร้อนสุดฝีเท้า เมื่อกวาดตามองไปอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้ง จึงทราบว่าชิงเจี๊ยบและกิมบ่วยเล้งพากันอันตรธานไปจนปราศจากร่องรอยแล้ว

จึงเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างยิ่ง คำรามเสียงดังสะท้านหวั่นไหวขึ้นว่า

"เล้งยี้ ม่างยี้ รีบตาม"

โดยมิคำนึงถึงดรุณีน้อยที่เบื้องหน้าอีกแล้ว กระโดดโผพุ่งไปเพียงมิกี่ครั้งเตลิดเปิดไล่ตามกิมอีอย่างไม่คิดชีวิต

ดรุณีน้อยนางนั้นได้บ่นรำพึงขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยว่า

"คนประดานี้เล่นกันอย่างไรแน่หนอ เหตุไฉนจึงฟั่น ๆ เฟือน ๆ ด้วย เล่นซ่อนหากันอยู่อย่างสนุกสนานแท้ ๆ แล้วเหตุไฉนจึงเลิกรากันไปดื้อ ๆ ด้วย"

นางมาตรแม้นจะมีอายุสิบหกแล้ว แต่เนื่องจากใช้ชีวิตอยู่แต่ภายในเกาะกับบิดามารดา เรื่องราวใด ๆ ในสังคมมนุษย์นางจึงมิได้มีความรู้เลยแม้แต่น้อยนิด ในครั้งนี้นางรบเร้าออดอ้อนบิดามารดาให้พามาเที่ยวยังแผ่นดินใหญ่ของตงง้วนตลอดรายทางที่มานี้ มารดามิยอมให้นางออกไปจากเรือเลยแม้แต่ก้าวเดียว แต่นางก็ยังคอยจ้องหาโอกาสจนตาเป็นมัน และได้มาอย่างลำบากยากเย็น จึงเตลิดเปิดหนีออกมาด้วยความปลาบปลื้มยินดี เมื่อประสบพบกับผู้ที่ยอมเล่นหัวกับนางเช่นนั้น กำลังมีความปีติยินดีอย่างลิงโลดอยู่ โดยเฉพาะหนุ่มผู้นั้น ผู้มีนัยน์ตากลมโตสดใส เมื่อจ้องมองนางแล้ว ทำให้รู้สึกใจเต้นระทึกอย่างมิทราบว่าเป็นรสชาติ

อย่างไร แต่มิคาดเลยว่าในช่วงฉับพลันกะทันหัน คนประดานี้ต่างพากันวิ่งหายไปหมดสิ้น

นางรู้สึกหดหู่ใจอย่างเงียบเหงา หะแรกยังคิดจะไปตามคนประดานั้นให้กลับมาอีก แต่ก็ไม่ปรารถนาจะไปขืนใจในผู้อื่น จึงยืนอย่างอาลัยและเสียใจในความสนุกสนานอยู่ พลันมีเสียงลอยแว่วมาในอากาศ คล้ายดั่งดังมาจากที่อันสุดแสนไกลว่า

"แซยี้ รีบกลับมาที่เรือเป็นการด่วนด้วย หากแม้นมิกล้า บิดาก็จะตีฝ่ามือเอาแล้ว"

น้ำเสียงนี้สดใสอ่อนหวานอย่างยิ่งนัก ฟังแล้วรู้สึกสบายใจเป็นที่สุด แต่มาตรแม้นจะดังแว่วมาจากสถานที่อันสุดไกล น้ำเสียงยังสดใสชัดเจน คล้ายดั่งกับเป็นคำพูดที่กระซิบอยู่ทางข้างหูก็ปานกัน นางพอได้ยินเข้าก็ทราบว่าเป็นเสียงของมารดาเอง นางจึงทำจมูกย่นและแลบลิ้นออกเล็กน้อย หันร่างได้ก็วิ่งกลับไปทางลำน้ำทันที

เมื่อถึงริมตลิ่งแล้ว นางเพียงชะงักกายลงเล็กน้อย คล้ายดั่งผลัดเปลี่ยนเวียนลมปราณ จากนั้นจึงถลากายไปในท้องน้ำอย่างฉับพลันทันด่วน ปลายเท้าที่แตะไปนั้นปราศจากกิ่งไม้ใบหญ้ารองรับอยู่เลย แต่ยังสามารถละลิ่วพลิ้วผ่านไปได้อย่างง่ายดาย อันวิชาตัวเบาเยี่ยงอย่างนี้ให้ความตื่นตระหนกและมิยอมเชื่อถือต่อผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก ซึ่งเพียงชั่วพริบตาเดียว นางได้พุ่งร่างละลิ่วไปจนถึงเรือลำใหญ่ที่จอดลอยลำอยู่กลางน้ำอย่างง่ายดาย

เรือลำนี้มีความใหญ่โตมโหฬารไปกว่าเรือปกติธรรมดาในท้องน้ำแถบนี้ถึงหนึ่งเท่า มองทางภายนอกจะรู้สึกคล้ายว่า สร้างขึ้นจากท่อนไม้อันสวยงามพิสดาร ระหว่างรอยต่อของท่อนไม้เหล่านั้น ประสานกันเป็นลวดลายที่สวยงามตระการตาคล้ายดั่งเป็นเนื้อไม้ชิ้นเดียวกัน ทำให้มีความรู้สึกว่า มาตรแม้นจะมีคลื่นลมรุนแรงสักเพียงไร เรือนี้ก็ยังคงแล่นไปได้อย่างปลอดภัย ปราศจากอันตรายอย่างแน่นอน

ประตูของตัวเรือเป็นไม้กระดานสองแผ่นที่สลักด้วยลวดลายอันวิจิตรงดงาม ภายในประตูเป็นม่านสีขาวบริสุทธิ์สดใส

ในขณะนั้น ประตูของท้องเรือเปิดออกเล็กน้อย ที่ข้างประตูมีหญิงงามวัยกลางคนยืนอยู่ด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส อาภรณ์ที่สวมใส่ก็เป็นสีขาวบริสุทธิ์บางเบา สีหน้าท่าทางที่มีอยู่ เป็นบุคลิกอันสูงส่งที่ผู้คนมิกล้าจะมองหน้าตรง ๆ อย่างแท้จริง

ดรุณีน้อยที่ถูกเรียกว่าแซยี้พอถลาร่างขึ้นสู่บนเรือได้ ก็โถมกายเข้าไปในอ้อมกอดของสตรีกลางคนรูปงามผู้นั้น ร้องเรียกอย่างออเซาะออดอ้อนขึ้นว่า

"มารดาท่าน"

สตรีงามกลางคนปรากฏประกายตาอันรักใคร่ปรานีอย่างซาบซึ้ง ตบศีรษะแซยี้เบา ๆ พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บิดาเจ้ากำลังด่าเจ้าอยู่ บอกว่าหากแม้นเจ้ายังมิกลับมา พวกเราก็จะพาเรือกลับบ้านกันเลย"

แซยี้กล่าวอย่างสำออยออเซาะว่า

"เพียงขึ้นไปบนตลิ่งครู่เดียวเท่านั้นนี่ บิดาเหตุไรจะต้องมีโทสะด้วย"

พลางบิดกายไปมาอยู่ภายในอ้อมอกของสตรีงามกลางคนผู้นั้นอย่างกระฟัดกระเฟียด

สตรีงามจึงจูงมือของนางเดินอย่างยิ้มแย้มเข้าไปภายในท้องเรือ

ภายในท้องเรือก็เป็นสีขาวบริสุทธิ์ ปราศจากฝุ่นละอองแม้แต่น้อยนิด มิว่าผู้ใดหากเดินเข้ามาภายในท้องเรือแล้ว จะต้องสาบสูญความกลัดกลุ้มกังวลใด ๆ จนหมดสิ้น จิตใจพลอยต้องปลอดโปร่งผ่องใสขึ้นอย่างลืมตัว

หน้าต่างของท้องเรือได้ถูกค้ำขึ้นจนสูง ที่ริมหน้าต่างเป็นนักศึกษาวัยกลางคนในอาภรณ์สีขาวสะอาดกำลังก้มมองดูทางนอกหน้าต่างอย่างสงบเงียบขรึม เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาแล้ว จึงหันหน้ากลับ ดรุณีน้อยนางนั้นเรียกขึ้นเบา ๆ ว่า

"บิดาท่าน"

นักศึกษากลางคนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซ่อนหาสนุกหรือไม่ ? แต่น่าเสียดายที่พวกนั้นพากันเตลิดเปิดหายหัวไปจนหมดสิ้น มิมีใครจะยอมเล่นกับเจ้าอีกด้วย"

คิ้วทั้งสองของคนผู้นี้เรียวงามจรดจอนหู หางตาได้มีแววแห่งความอำมหิตโหดเหี้ยมอยู่ด้วย และมุมปากยังมีรอยยิ้มอันเย็นชากระด้างอยู่ แต่ในยามหัวร่อแล้ว กลับสร้างความอบอุ่นซาบซึ้งให้กับผู้ประสบพบเห็นจนรู้สึกน่านิยมนับถือ และน่าสนิทสนมคลอเคลียด้วย

แซยี้คล้ายดั่งมีความเกรงกลัวในตัวบิดานางอย่างมาก ความออดอ้อนออเซาะและแง่งอนที่เคยมีได้ถูกสะกดเอาไว้ จนมีความสำรวมอย่างมากมาย นางก้มหน้ารับคำเบา ๆ ในลำคอ และเล่นชายผ้าเช็ดหน้าที่ถืออยู่ตลอดเวลา

นักศึกษาวัยกลางคนเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยกล่าวไปว่า

"ผ้าเช็ดหน้าในมือของเจ้าได้มาแต่ที่ใด ให้เราดูทีหรือ"

ดรุณีน้อยมิกล้าที่จะไม่ยื่นออกไปให้ตามคำสั่ง

นักศึกษากลางคนจึงกล่าวว่า

"นี่ คงเป็นผ้าเช็ดหน้าผืนที่เมื่อครู่ผูกตาเจ้าอยู่กระมัง ?"

กล่าวแล้วคลี่ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นออกดู สีหน้าพลันเปลี่ยนแปรไปในฉับพลันทันที กล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

"เจ้ามานี่ !"

แซยี้เห็นสีหน้าของบิดาผิดปกติเช่นนั้น ขอบตาก็แดงระเรื่อด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

สตรีงามกลางคนกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"ท่านมีโทสะอย่างไรขึ้นอีกแล้วเล่า"

นักศึกษาวัยกลางคนกวัดแกว่งผ้าเช็ดหน้าในมือเล็กน้อย ทำให้ผ้าเช็ดหน้านั้นปลิวเข้าไปในฝ่ามือของสาวงามกลางคนอย่างราบเรียบสวยงาม พลางกล่าวว่า

"ท่านดูเอง"

สตรีงามกลางคนจึงคลี่ผ้าเช็ดหน้าออกดู สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง กล่าวว่า

"จะเป็นมันได้อย่างไรกัน"

แซยี้เดินไปที่ข้างกายบิดานางอย่างคล้ายถูกรังแกมาจนเต็มกลั้น นักศึกษาวัยกลางคนจึงชี้ทางนอกหน้าต่างแล้วกล่าวกับนางว่า

"เจ้าดู ผู้นั้นคือคนที่ให้ผ้าเช็ดหน้าเจ้าผูกตาใช่หรือไม่ ?"

แซยี้ชะโงกหน้ามองออกไป เห็นมีเรือน้อยลำหนึ่งกำลังลอยไปตามน้ำ บนเรือมีคนนั่งอยู่สองคน นางมีสายตาที่คมกล้าไปกว่าบุคคลธรรมดาสามัญมากนัก หลังจากเพ่งมองอยู่ครู่เดียวก็จำได้ว่า เป็นหนุ่มนัยน์ตาโตที่มอบผ้าเช็ดหน้าให้นางเมื่อครู่นี้ ส่วนผู้นั่งอยู่ข้างกายคือสตรีที่มิยอมเล่นซ่อนหากับนางนั่นเอง

ดังนั้นจึงผงกศีรษะเบา ๆ เป็นเชิงรับ

ที่แท้ซิงเจี๊ยบมีปฏิภาณอันสูงล้ำ มีไหวพริบที่คล่องแคล่ว พอเห็นดรุณีน้อยนางนี้ปรากฏกายขึ้น ก็ทราบอย่างแน่ใจว่ามิใช่เป็นบุคคลธรรมดาสามัญแล้ว ภายหลังเมื่อดรุณีน้อยบอกถึงการเล่นซ่อนหา จึงมีแผนการที่วาดไว้ในเวลาอันรวดเร็วขึ้นทันที และลอบคิดในใจว่า

'โอกาสของการปลีกตัวหลบหนีได้มาถึงแล้ว' ดังนั้นจึงเสนอการเล่นซ่อนหา

ขึ้น ซึ่งชิงเจี๊ยบย่อมทราบว่าคนทั้งสามแห่งตระกูลทั่ง ต้องมิกล้าจะคัดค้านขึ้นอย่างแน่

และเป็นจริงดั่งที่คาดคิด รอจนเมื่อทั่งปิง ทั่งเล้ง ทั่งม่างตกลงใจ และขณะที่ความสนใจในตัวทั่งปิงไปจดจ่ออยู่กับตัวกิมอีแล้ว ชิงเจี๊ยบยิ่งมีความปีติยินดีอย่างมาก ถือโอกาสเข้าไปที่ข้างกายกิมบ่วยเล้ง โดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ดรุณีน้อยนางนั้นก็ถูกผ้าปิดตาอยู่ นางอาศัยแต่ประสาทความรู้สึกจับจ้องความเคลื่อนไหวที่บังเกิดขึ้นเท่านั้น จึงได้ลงมือไล่ตามพวกทั่งปิงไปอย่างรวดเร็ว ย่อมมิอาจจะมาจับกุมต่อตนที่มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวให้บังเกิดเสียงอย่างแน่นอน

พอดรุณีน้อยใช้วิชาตัวเบาไล่ตามทั่งปิงไปจริง ๆ ชิงเจี๊ยบก็คว้าเอากิมบ่วยเล้งไว้ได้ในทันที กระโดดละล่วปราดไปทางริมน้ำ เมื่อขึ้นเรือน้อยได้ก็ตวัดมือฟาดเข้าใส่โคลนทางริมตลิ่งอย่างรุนแรง จนทำให้เรือน้อยพุ่งปราดเข้าสู่กลางลำน้ำด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

ชิงเจี๊ยบใช้วิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) มาบังคับเรือ จึงเพียงชั่วครู่เรือก็ห่างไปจากฝั่งได้โข ซึ่งคำนวณดูแล้วว่า ทั่งปิงมาตรแม้นจะเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างไร ย่อมมิอาจติดตามได้ทัน จึงชะงักมือไว้แล้วหันมากล่าวอย่างยิ้มแย้มกับกิมบ่วยเล้งว่า

"ท่านยังหึงหวงอยู่อีกหรือไม่ ?"

กิมบ่วยเล้งหน้าแดงก่ำขึ้นทันที ยกนิ้วขึ้นเขี่ยแก้มอย่างหลอกล้อ พลางกล่าวว่า

"ผู้ใดใครจะต้องการท่าน ใครเลยจะไปหึงหวงท่านด้วย"

ปากมาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น แต่ในใจกลับปลาบปลื้มอย่างยิ่งยวด ครุ่นคิดว่า

'เมื่อครู่เรากลับเข้าใจผิดในตัวเขาไปอย่างรุนแรงทีเดียว'

บนเรือมาตรแม้นมีพายอยู่ แต่คนทั้งสองต่างพายเรือมิเป็น ชิงเจี๊ยบใช้พายอยู่เพียงสองสามครั้ง กลับทำให้เรือต้องหมุนวนอยู่กลางน้ำ จึงจำใจปล่อยพายลงให้เรือลอยไปตามยถากรรม

ชิงเจี๊ยบลอบดีอกดีใจในเชาว์อันแคล่วคล่องว่องไวของตน ที่ใช้อุบายเพียงเล็กน้อยก็สามารถปลีกตัวออกมาจากเรื่องอันวุ่นวายได้ แต่หาคาดไม่ว่า ผ้าเช็ดหน้าที่มีดอกเหมยปักอยู่เจ็ดดอกนั้น กลับได้สร้างความยุ่งยากลำบากให้กับตนอย่างวุ่นวายอลเวงพอดูทีเดียว

ที่แท้หนุ่มนักศึกษาวัยกลางคนที่อยู่บนเรือใหญ่ คือบุคคลที่ทุกคนในวงพวก

นักเลงเรียกขนานว่าสามเซียนแห่งนอกพสุธา (ซึ่งวู้ซาเซ่ยน) เป็นประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าในท้องทะเลตะวันออก นามบ่อฮึ้งเซ็งนั่นเอง

อันเกาะบ่อเก๊กเต้าทางทะเลตะวันออกนี้ อยู่นอกอ่าวเมืองฮั่งจิว ในท้องทะเลสีครามอันสดใสไพศาล เกาะนี้อยู่ระหว่างกลางของเกาะตั๋วฉิ่มเต้าและเซียวฉิ่มเต้า ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้านามเตียเอ้งคอ หะแรกเป็นนักศึกษาที่สอบไล่ตก จึงมีความเคียดแค้นชิงชังในมวลหมู่มนุษย์อย่างยิ่ง เตลิดเปิดเปิงจนมาถึงเกาะบ่อเก๊กเต้าอันเป็นเกาะร้าง แต่มิคาดว่า วาสนาได้ชักนำให้กลืนกินผลไม้วิเศษสุดของธรรมชาติหนึ่งผลที่มีอยู่บนเกาะ มิหนำซ้ำยังได้คัมภีร์ลับที่ยอดฝีมือชั้นสูงเยี่ยมในแผ่นดินราชวงศ์จิ้นที่ซุกซ่อนอยู่บนเกาะนี้ด้วย

เตียเอ้งคอจึงได้เร้นกายอยู่บนเกาะบ่อเก๊กเต้าเป็นเวลาสิบกว่าปี ฝึกปรือจนมีพลังฝีมือที่สูงล้ำยอดเยี่ยม จนแม้กระทั่งภูตผีเทพยดาก็คาดเดามิถึง จึงย้อนกลับมายังผืนแผ่นดินใหญ่อีกครั้งหนึ่ง กระทำในเรื่องราวอันใหญ่โตที่สะท้านสะเทือนแผ่นดิน สั่นขวัญสะท้านวิญญาณผู้คนอย่างรุนแรงอยู่หลายต่อหลายเรื่อง

แต่เตียเอ้งคอก็มีความลึกลับดั่งราวกับมังกรเทพยดา ที่ไปมาอย่างรวดเร็วปราศจากวี่แววร่องรอย บรรดาผู้คนชนชาวตงง้วนจึงได้รู้จักแต่บุคคลที่มีนามบ่อ-ฮึ้งเซ็ง ซึ่งเตียเอ้งคอเป็นผู้ตั้งให้ตนเอง ว่าทรงฝีมือสูงล้ำสุดยอด แต่ก็มิเคยจะมีผู้ใดประสบพบกับโฉมหน้าอันแท้จริงของบ่อฮึ้งเซ็งหรือเตียเอ้งคอเลย

ดังนั้นเอง บุคคลชนชาวบู๊ลิ้มทั้งปวง จึงได้ยกย่องนามของเตียเอ้งคอให้เคียงคู่อยู่เสมอกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแห่งเกาะตั๋วฉิ่มเต้า และฮุ่ยไต้ซือแห่งเกาะเซียว-ฉิ่มเต้า ขนานนามเป็นสามเซียนนอกพสุธา

บ่อฮึ้งเซ็งตั้งแต่ได้กินผลไม้วิเศษแล้ว ยังฝึกปรือพลังภายในอันยอดเยี่ยมสูงสุดของพิภพตามคัมภีร์ลับนั้นอีก เวลาหลายสิบปีที่ผ่านไป จึงมิได้เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าให้ชราภาพลงแม้แต่น้อย และในความบังเอิญครั้งหนึ่ง ที่บ่อฮึ้งเซ็งได้เข้าท่องเที่ยวในตงง้วน ประสบพบกับสตรีที่มีฝีมืออย่างยอดเยี่ยมคนหนึ่ง ทั้งสองพอประสบพบกันเข้า ก็บังเกิดความรักใคร่กันขึ้น จึงแต่งงานเป็นสามีภรรยากัน สตรีนางนั้นก็คือเป็นภรรยาของบ่อฮึ้งเซ็งในปัจจุบัน อันมีนามว่ากิวเทียนเฮี่ยงนึ้ง (เป็นชื่อของเทพธิดาองค์หนึ่ง) นิ่วซิกเนี้ย

สองสามีภรรยาใช้ชีวิตอย่างเป็นสุขสงบอยู่บนเกาะร้างกลางทะเล กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งได้คลอดบุตรีอันสวยงามชาญฉลาดให้กับบ่อฮึ้งเซ็งคนหนึ่ง ตั้งนามว่าเตียแช วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเป็นหลายปี บ่อฮึ้งเซ็งได้ตบแต่งก่อสร้างเกาะร้างกลาง

ทะเลจนกลายเป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ สวยสดตระการตา และยังหาบรรดาชาวเมืองริมทะเลที่มีความยากจนข้นแค้นไปเป็นข้าทาสช่วงใช้จำนวนมาก จึงมีชีวิตอย่างสุขสงบหฤหรรษาอย่างมิต้องอนาทรร้อนใจ บ่อฮึ้งเซ็งก็ไร้เจตนาจะแก่งแย่งชิงดีในการเป็นผู้นำบู๊ลิ้มของตงง้วน กอปรกับนิสัยเกลียดชังในน้ำใจมนุษย์ศิวิไลซ์ยังคงมีอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง จึงมิต้องการจะย้อนกลับเข้าสู่ผืนแผ่นดินใหญ่อีก

มีอยู่ปีหนึ่งที่เตียแซอายุแปดปี นางได้ออกหัดขึ้น ซึ่งบ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะทรงภูมิความรู้สูงส่งปานเทพยดา แต่มีวิชาเดียวที่มิเคยร่ำเรียนคือวิชาแพทย์ และการออกหัดนี้ ก็เป็นโรคธรรมดาที่ทารกทุกคนจะต้องเป็น แต่ก็เป็นโรคที่มิอาจจะใช้กำลังภายในเข้ารักษาพยาบาลได้ กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งมีความรักในตัวบุตรีอย่างสุดสวาทขาดใจ ดังนั้นจึงได้ร่วมทางกับบ่อฮึ้งเซ็งไปยังแผ่นดินใหญ่ เชื้อเชิญแพทย์ผู้ทรงชื่อเสียงที่สุดได้คนหนึ่ง มารักษาพยาบาลเตียแซที่บนเกาะบ่อเก๊กเต้า

ในระหว่างทาง ได้ประสบพบกับสตรีที่ผอมแห้งและสติฟั่นเฟือนผู้หนึ่ง แต่สตรีนางนั้นกลับมีวิชาฝีมือที่สูงล้ำอย่างยิ่ง กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งจึงมีความพิศวงสงสัยและอยากรู้อยากเห็นให้เป็นที่แน่ใจ จึงได้เข้าไปพิสูจน์ดูจึงได้รู้ว่าเป็นน้องสาวคนสุดท้องของตน นามจิ้งจอกฟ้าหน้าหยก (เง็กมิ่นเซียนโฮ้ว) นิ่วเก้าเนี้ย นางจึงบังเกิดความตื่นตกใจเป็นอย่างมาก ต้องพานิ่วเก้าเนี้ยกลับไปยังเกาะบ่อเก๊กเต้าด้วย

นิ่วเก้าเนี้ยร่ำไห้คร่ำครวญ และหัวร่ออึกทึกตลอดทั้งวันอย่างผิดปกติ ตลอดวันตลอดคืนหยิบแต่ผ้าเช็ดหน้าที่มีดอกเหมยเจ็ดดอกปักอยู่ และปากก็ร้องไห้คร่ำครวญเรียกหาแต่บ่วยซัวมึ้ง บ่วยซัวมึ้ง...กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งพอได้ยินเข้า ก็ทราบว่าบ่วยซัวมึ้งผู้นี้คือเทพเจ้าสัตตฝีมือที่มีชื่อเสียงลือเลื่องระบือออยู่ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ดังนั้นจึงมีความเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างมาก

เพราะนางทราบเป็นอันดีว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือนั้น สัตตวิชาที่แกล้วกล้าเก่งกาจอันดับสุดท้ายคือวิชาพิศวาส ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ ทุกผู้ทุกคนในวงพวกนักเลงทราบอยู่แก่ใจอย่างแน่ชัด เรื่องราวที่เกี่ยวกับบทพิศวาสของเทพเจ้าสัตตฝีมือมีอยู่มากมายก่ายกอง จนเป็นที่อื้อฉาวเล่าลือกันอย่างคะนองปาก

กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งเข้าใจว่า น้องสาวของตนคงเป็นเพราะเกิดความรักอย่างจริงใจในตัวเทพเจ้าสัตตฝีมือ แต่ต้องถูกเทพเจ้าสัตตฝีมือกลั่นแกล้งย่ำยีอย่างไรมาจึงทำให้สติฟั่นเฟือน จวบจนเมื่อนิ่วเก้าเนี้ยเสียชีวิตไป กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งจึงมีความชิงชังเคียดแค้นบ่วยซัวมึ้งอย่างแทบจะจับมากัดกินเนื้อ โดยนางมิทราบว่า ความคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนที่น้องสาวของนางเป็นอยู่นั้น มันเกิดขึ้นเพราะการตายของ

บ่วยซัวมิ้งต่างหาก โดยหาใช่เป็นตามเหตุผลที่นางคาดเดาไว้ไม่

ความจริงจิ้งจอกเทพยดาหน้าหยกนิ่วเก้าเนี้ย มีความรักใคร่อย่างซาบซึ้งอยู่กับเทพเจ้าสัตตฝีมือ ในขณะเมื่อวงพวกนักเลงร่ำลืออย่างอื้อฉาว ถึงเทพเจ้าสัตต-ฝีมือได้ไปเสียชีวิตอยู่ในหุบเขาดอกเหมยของเทือกเขาโง้วฮั่วซัว นิ่วเก้าเนี้ยจึงได้ไปยังสำนักคงทั้งโดยลำพังคนเดียว เพื่อคิดล้างแค้นแทนสามีอันเป็นสุดที่รัก แต่เนื่องจากนางยังมีฝีมือที่ต่ำไปกว่าเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักอยู่มาก จึงถูกเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักทั้งเหยียดหยาม ทั้งดุด่า ทั้งแดกดัน และขับไล่ไสส่งลงจากภูเขาคงทั้งซัวอีกด้วย

นางเป็นสตรีที่มีความเย่อหยิ่งทระนงอย่างยิ่งอยู่ เมื่อถูกการเหยียดหยามประณามว่าอย่างเจ็บช้ำน้ำใจเช่นนั้น กอปรกับชายในดวงใจอันเป็นสุดที่รักก็ได้เสียชีวิตไปแล้ว นางจึงบังเกิดความคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนจนวิปลาสไป ตลอดทั้งวันทั้งคืนก็บังเกิดอาการคลุ้มคลั่งอยู่ตลอดเวลา ไม่นานนัก สตรีงามอันล้ำเลิศอีกผู้หนึ่งของพิภพจึงได้ลาจากแผ่นดินอันเป็นที่รักเข้าสู่ปรโลก

กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งต้องย้อนกลับมายังแผ่นดินใหญ่อีกครั้ง โดยคิดจะหาตัวบ่วยซัวมิ้งมาคิดบัญชีให้ได้ แต่ทว่า จากการสืบเสาะจึงได้ทราบข่าวว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือก็ได้ตายไปเช่นกัน จึงต้องย้อนกลับไปที่บ่อเก๊กเต้าด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น วันเวลาผ่านไปเจ็ดแปดปีอย่างรวดเร็ว แต่สองสามีภรรยากลับมิเคยจะย่างเหยียบออกจากตัวเกาะบ่อเก๊กเต้าแม้แต่ก้าวเดียว ใช้วันเวลาที่มี ฝึกปรือสั่งสอนต่อบุตรีที่มีเพียงคนเดียวด้วยความเอาใจใส่

เตียแชได้รับการถ่ายทอดอบรม และเคี่ยวจากบ่อฮึ้งเซ็งพร้อมด้วยภรรยาอันเป็นผู้บังเกิดเกล้าอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ความเก่งกาจในฝีมือของนาง จึงย่อมยอดเยี่ยมสูงล้ำอย่างที่ไม่มีผู้ใดจะคาดคิดได้

ในครั้งนี้ นางรบเร้าอ้อนวอนให้มารดาพาออกมาดูโลกภายนอกบ้าง บ่อฮึ้งเซ็งนั้นความจริงมีความรักใคร่ทะนุถนอมบุตรีโทนเพียงคนเดียวอย่างยิ่งนัก ดังนั้นจึงพานางออกมาท่องเที่ยวตามทิศทางต่าง ๆ และเมื่อมีเจตนาที่จะใช้เรือลำนี้ ล่องไปตามลำน้ำทุกแห่งหนของแผ่นดินให้เป็นที่พึงพอใจบุตรีของตน

แต่ทว่า กลับถูกเตียแชลอบเร้นหนีขึ้นฝั่งไปเที่ยวเตร่เอง และยังนำผ้าเช็ดหน้าผืนนี้กลับมาให้เห็น ซึ่งเป็นผ้าเช็ดหน้าเฉกเช่นเดียวกับนิ่วเก้าเนี้ยเมื่อคราครั้งก่อน ที่ร่ำไห้รำพันเข้าใส่อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันอีกด้วย

บ่อฮึ้งเซ็งพอเห็นผ้าเช็ดหน้าปักผืนนั้นเข้า ก็มีความแค้นเคืองจนแน่นอก เนื่องจากมีสายตาอันคมกล้าอย่างไม่มีผู้ใดเทียมเทียบ จึงสามารถมองเห็นเหตุการณ์

ต่าง ๆ บนฝั่งได้อย่างถนัดชัดเจน

จนเมื่อชิงเจี๊ยบหนีขึ้นเรือเล็กล่องไปตามน้ำแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งยังนึกลอบชมเชยในภูมิปฏิภาณของบุคคลผู้นี้ว่าแคล่วคล่องปราดเปรียวอย่างยิ่ง แต่ขณะนี้เมื่อเห็นเตียแซผงกศีรษะรับเช่นนั้น จึงหันไปกล่าวกับภรรยาว่า "ที่แท้บ่วยซัวมึ้งยังมิได้ตายไป ขณะนี้อยู่บนเรือน้อยกลางท้องน้ำนั่นเอง"

กิวเทียนเฮี่ยงนิ้งรีบชะโงกมองไปที่นอกหน้าต่าง จึงต้องกระซากเสียงอย่างเดือดดาลว่า

"เจ้าผู้นี้ได้หลอกลวงดรุณีน้อยเข้าไปอีกคนหนึ่งแล้ว พี่ท่าน อันบุคคลเยี่ยงอย่างนี้จะปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ในโลกอีกมิได้แล้ว พวกเราจงมากำจัดสิ่งชั่วร้ายให้กับชาวโลกในครั้งนี้ด้วยเถิด"

เตียแซเพิ่งจะมีความรักเกิดขึ้นในชีวิตแรกรุ่นของนาง เมื่อครู่นี้มาตรแม้นจะมีเวลาเพียงน้อยนิด แต่กับหนุ่มที่มีดวงตาอันกลมโตสดใสผู้นั้น รู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างมากอยู่แล้ว ขณะนี้พอได้ยินคำพูดของมารดาเข้า ต้องเบิ่งตาอันสดใสของนางจ้องมองดูอย่างพิศวงสงสัย โดยมิทราบว่าเป็นไปเพราะเหตุอันใด และนึกตำหนิในตัวมารดาและบิดาว่า เหตุไฉนจึงมีความเคียดแค้นชิงชังในหนุ่มตาโต ๆ ผู้นั้นด้วย

บ่อฮึ้งเซ็งหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชา พลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้ย่อมแน่นอน"

พลางหมุนร่างคว้าง ละลิ่วพลิ้วออกไปทางนอกหน้าต่างอย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบเมื่อทิ้งพายในมือลง ปล่อยให้เรือลอยน้ำไปตามยถากรรมแล้ว ก็นั่งพิงกราบเรืออย่างเป็นสุข ในใจยังคงคำนึงถึงดรุณีน้อยที่มีแพรบางเบาคลุมร่างอย่างเร้นลับอยู่

กิมบ่วยเล้งเบะปากเล็กน้อย ชี้หน้าพลางกล่าวว่า

"ท่านนี่ !"

ชิงเจี๊ยบฉวยโอกาสกุมมือนางไว้ ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่"

กิมบ่วยเล้งปล่อยให้ชิงเจี๊ยบกุมมือของนางไว้ โดยกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบต่อไปว่า

"ท่านยังกำลังครุ่นคิดถึงเด็กหญิงเมื่อครู่นี้อย่างเคลิบเคลิ้มแน่นอน"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงเด็กหญิงผู้หนึ่งอยู่จริง ๆ"

พลางยกมือของกิมบ่วยเล้งขึ้นประทับกับริมฝีปาก แล้วกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า มิใช่คิดถึงเด็กหญิงเมื่อครู่คนนั้นดอก ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงคนในขณะนี้ต่างหาก"

กิมบ่วยเล้งหัวร่อเสียงดังสดใสอย่างปลาบปลื้ม พลางกล่าวว่า

"ท่านปากเสียมากทีเดียว"

แต่ในใจนางกลับหวานชื่นจนพองโต เปี่ยมด้วยความสุข

คนทั้งสองสัพยอกหยอกเอินกันด้วยเสียงกระซิบกระซาบ คล้ายดั่งได้สลัดเรื่องราวนานาให้กระเด็นไกลออกไป มิต้องคำนึงถึงอีกแล้ว ต่างมีความรู้สึกว่า ในโลกนี้เหลือเพียงเราสองคนเท่านั้น ที่ร่วมเรียงเคียงคู่เคลียคลอกัน นอกจากเรื่องของฝ่ายตรงกันข้ามแล้ว สิ่งอื่นใดในโลกก็ไร้ความสำคัญพอจะเอ่ยอ้างกล่าวถึงอีกแล้ว

ซึ่งอย่างน้อยในชั่วเวลานี้ ชิงเจี๊ยบก็รู้สึกว่าตนคิดไว้เช่นนั้น เพราะดรุณีน้อยผู้นี้ได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างของนางกับตนจนหมดสิ้นแล้ว จึงมิสมควรจะครุ่นคิดเยี่ยงนี้ดอกหรือ

แต่ทว่า ชิงเจี๊ยบย่อมเข้าใจในตนเองอย่างแน่ชัดเป็นที่สุด เพราะจวบจนบัดนี้ ความรักของตนที่บังเกิดขึ้นก็ยังมิได้ปักมั่นลงในผู้ใดอย่างแน่แท้เลย ความรักที่มีต่อกิมบ่วยเล้ง คล้ายดั่งจะเปี่ยมไปด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างมากมายต่างหาก

แต่ปิงเซี่ยวคุนนั้นเล่า ตนยังเคยเข้าใจว่ามีความรักในตัวนางอยู่ด้วย แต่ในขณะนี้นางได้ตายไปแล้ว นางได้ตายไปเพราะตน แต่ทว่าตนกลับมิได้เศร้าสลดรันทดไปกับดรุณีที่มีชะตาชีวิตอันอาภัพอัปภาคย์ผู้นั้นเลย

ชิงเจี๊ยบจึงทอดถอนหายใจ หากจะกล่าวว่าเป็นคนหลายรักนั้น ก็เห็นสมควรจะกล่าวว่าเป็นคนไร้รักจะถูกต้องกว่า

'แต่ทว่า การนี้เราเป็นผู้ผิดหรือ ?'

ชิงเจี๊ยบรำพึงในใจอย่างใคร่ครวญอีกต่อไปว่า

'ยามเมื่อมีดรุณีน้อยมาแสดงอย่างจริงใจว่า นางรักจนลุ่มหลงในตัวเรา แล้วเราจะกระทำอย่างไรจึงจะได้เล่า ?'

กิมบ่วยเล้งพลันสลัดมือออกจากการเกาะกุม ล้วงหยิบเอาคัมภีร์จากอกเสื้อมอบให้กับชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"คัมภีร์เล่มนี้ไว้กับท่านเถิด"

ซิงเจี๊ยบเห็นคัมภีร์นั้นเป็นคัมภีร์พิษของจอมพิษกิมเจ่กพ้งนั่นเอง จึงกล่าวเสียงราบเรียบไปว่า

"นี่คือสมบัติของบิดาท่าน คิดว่าไว้ที่ท่านจะเหมาะสมกว่า"

นับแต่ซิงเจี๊ยบได้ฟังนิยายที่กิมเจ่กพ้งเล่าให้ฟังแล้ว ก็ลืมไปถึงความคิดที่เห็นว่า กิมบ่วยเล้งควรจะเป็นบุตรีของโฮ้วยี่ไปโดยสิ้นเชิง

แต่ทว่า หลังจากคำพูดเปล่งออกจากปากไปแล้ว อดมิได้ที่ต้องตำหนิติเตียนตนเอง เพราะรู้สึกว่าการกระทำของตนเช่นนี้ ออกจะหักหาญและทรยศต่อน้ำใจโฮ้วยี่เจ่กมากมายเกินไป แต่ความรู้สึกเช่นนั้นกลับน้อยนิดเลือนรางเหลือเกิน น้อยนิดเลือนรางจนกระทั่งตนจำแนกแยกออกมิได้ว่ามันเป็นความอับอายหรือเป็นความเสียใจกันแน่ หรือว่าเป็นความกระวนกระวายใจขึ้นบ้างเท่านั้นเอง

กิมบ่วยเล้งยัดคัมภีร์พิษเข้าไว้ในอกเสื้อของซิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"คิดว่าไว้ที่ท่านจะเหมาะสมกว่า ไว้บนร่างข้าพเจ้าแล้วจะรู้สึกอึดอัดรำคาญใจมาก"

นางกล่าวพลางยกมือขึ้นตบแต่งเรือนผมที่ยุ่งเหยิง กล่าวขึ้นด้วยหน้าอันแดงฉานและแย้มยิ้มว่า

"ท่านนี้ก็ช่างกระไรเลย ของของข้าพเจ้ามันมิเท่ากับเป็นของของท่านดอกหรือ"

ซิงเจี๊ยบพลอยหัวร่อขึ้นด้วย และชุกคัมภีร์พิษไว้ในอกเสื้ออย่างเรียบร้อย

นับแต่การได้เห็นคัมภีร์เล่มนี้เป็นครั้งแรกแล้ว ซิงเจี๊ยบก็มีความลุ่มหลงต่อเรื่องราวที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์อย่างแนบแน่นสลักใจ ความอยากรู้อยากเห็นและความมุ่งมาดปรารถนาจะร่ำเรียนในวิชาเหล่านี้ กำเริบขึ้นอย่างรุนแรง กับเหตุการณ์และเรื่องราวที่แปลกใหม่นานา ซิงเจี๊ยบต่างมีเจตนาที่จะฝึกปรือร่ำเรียนอย่างเร่าร้อน เพราะทราบดีว่า วิชาที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์พิษนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นวิชาที่มิเคยจะคาดเดาได้ ว่าสูงส่งพิสดารจนถึงปานนั้น เพราะอาศัยวิชาเพียงเท่านี้ กิมเจ่กพ้งสามารถอาละวาดในวงพวกนักเลงของแผ่นดินเป็นเวลาเนิ่นนานปี ทำให้บุคคลชาวบู๊ลิ้มได้ยินแต่ชื่อก็ขวัญกระเจิงไปแล้ว จึงเป็นที่ประจักษ์ได้อย่างแน่ชัดว่า คัมภีร์พิษนี้ย่อมจะยอดเยี่ยมผิดธรรมดาอย่างยิ่ง และกับสิ่งที่พิเศษสุดผิดธรรมดานั้นบุคคลใด ๆ ย่อมพึงปรารถนาจะฝึกปรือร่ำเรียนอยู่อย่างเร่งร้อน และมีความสนใจไยดีเป็นที่ยิ่งด้วย

ชิงเจี๊ยบมิเพียงเป็นผู้ที่มีความมุ่งมาดปรารถนาร่ำเรียนฝึกปรือในสิ่งต่าง ๆ ทั่วทั้งพิภพอย่างเร่งร้อนเท่านั้น มิหนำซ้ำยังเป็นผู้ที่มีปณิธานอันแกร่งกร้าวสูงส่งที่จะตั้งตัวเป็นเอกแต่ผู้เดียวในพิภพของภายภาคหน้าอีกด้วย

ในขณะที่ได้ซุกคัมภีร์พิษเข้าไว้ในอกเสื้อนั้น ดวงใจชิงเจี๊ยบเต้นระรัวด้วยความปลาบปลื้มยินดีจนแทบจะคลั่ง แต่ยังคงรักษาความสงบทางสีหน้าไว้ได้อย่างเต็มที่

ขณะเวลานั้น อาทิตย์ได้อัสดงจนหลงเหลือแต่แสงอันหลากสีอยู่บนขอบฟ้า ลำน้ำจากสีแดงได้กลับกลายเป็นประกายทองอันแวววับจับตา กระแสน้ำไหลหลั่งเป็นเกลียวอย่างเร่งรุดร้อนรน คล้ายดั่งกับเป็นงูน้อยสีทองที่กำลังเลื้อยอยู่อย่างสนุกครึกครื้น

แสงสนธยาของอาทิตย์ ได้สาดส่องอยู่บนใบหน้ากิมบ่วยเล้งจนยิ่งผุดผาดบาดตาสุดจะเสกสรรพรรณนาได้จริง ๆ

นางเบือนหน้าออก พริ้มตาเลี่ยงจากประกายสะท้อนของท้องน้ำที่สาดส่องขึ้นกล่าวเบา ๆ ไปว่า

"ข้าพเจ้าหิวโหยจนแทบจะตายแล้ว เจี๊ยบกอหาอาหารมาให้ข้าพเจ้าได้รองท้องสักเล็กน้อยได้หรือไม่ ?"

ความจริงชิงเจี๊ยบไหนเลยจะไม่หิวโหยด้วย จึงต้องฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อีกสักครู่เมื่อเทียบท่าแล้ว เรามาดื่มกินกันให้เป็นที่อิ่มหนำสำราญสักมื้อหนึ่ง..."

กิมบ่วยเล้งรีบกล่าวสอดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจะรับประทานขาหมูไฟแดง หูฉลาม มันปู..."

ชิงเจี๊ยบกลืนน้ำลายอึกใหญ่ ๆ เข้าไปสองครั้ง และกล่าวสอดขึ้นอย่างยิ้มแย้มว่า

"ถูกแล้ว หูฉลามมันปู และยังมี..."

พลันได้ฉุกใจคิดขึ้นอย่างทันด่วน จึงกล่าวว่า

"เราวกกลับไปดูที่เรือใหญ่ลำนั้นสักครั้งหนึ่ง หรือถามไถ่ดูทีว่าจะแบ่งปันอาหารให้กับพวกเราได้บ้างหรือไม่ ?"

แต่ฉับพลันทันใดนั้น คำพูดต้องชะงักลงอย่างมิคาดคิด

กิมบ่วยเล้งมองตามสายตาชิงเจี๊ยบไปทันที เห็นมีประกายสีขาวจาง ๆ สายหนึ่ง ได้พุ่งออกมาจากหน้าต่างของเรือใหญ่ ละลิ่วพลิ้วมาตามลำน้ำ ดั่งราวกับเป็นหมอกควันที่มีความรวดเร็วอย่างยิ่ง

และสิ่งที่แปลกประหลาดเป็นพิเศษ คือควันสายนั้นคล้ายดั่งพุ่งปราดมาที่เรือของตนอีกด้วย นางจึงมีสีหน้าผิดปกติไปอย่างรุนแรง ครุ่นคิดในใจว่า

'จากฝีเท้าและท่าที่รวดเร็วแผ่วเบา จนบรรลุขีดสุดเยี่ยงอย่างผู้วิเศษเช่นนี้ อาจเป็นร่างของสตรีนางนั้นก็ได้ เหตุไฉนนางจึงต้องตะเกียกตะกายตามมาอีกเล่า หรือว่านางมีความ...'

ความคิดของนางยังมิทันจะได้จบสิ้น ควันสีขาวที่เห็นอยู่พลันได้มายืนอยู่บนหัวเรือของนางแล้ว กิมบ่วยเล้งจึงรีบเหลียวมองไป เห็นเป็นนักศึกษาเสื้อขาววัยกลางคนนั่นเอง

และเรือน้อยที่นั่งอยู่ กลับมิมีความกระทบกระเทือนต่อการที่มีอีกผู้หนึ่งมายืนอยู่บนเรือด้วยเลย

ชิงเจี๊ยบถูกเหตุการณ์ที่อุบัติอย่างกะทันหัน สร้างความตื่นตกใจให้เป็นอย่างยิ่ง และมีความสังหรณ์ใจอย่างเลือนรางว่า บุคคลผู้ที่มานี้ย่อมไร้เจตนาดีอย่างแน่นอน เพราะจากรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมเย็นชาทางมุมปากของนักศึกษากลางคน พอจะดูออกได้แล้ว ชิงเจี๊ยบคำนวณถึงพลังฝีมือของตนด้วยปฏิภาณอันล้ำเลิศ และแน่ใจว่าตนย่อมไม่มีทางจะเทียมเทียบเปรียบกับบุคคลผู้นี้ได้เลยแม้แต่น้อยนิด

'จากท่าทีอันน่าตื่นตระหนกสะท้านโลกของมัน พอจะเป็นประจักษ์ชัดได้แล้ว'

ชิงเจี๊ยบลอบกระวนกระวายใจอย่างร้อนรนต่อไปว่า

'หากแม้นมันมีจิตคิดประทุษร้ายเราจริง เราย่อมไม่มีกำลังพอจะไปต้านทานรับมือกับมันอย่างแม่นมั่น'

นี่คือความพิเศษที่ผิดแปลกจากผู้อื่นของชิงเจี๊ยบนั่นเอง เพราะสามารถจะคาดคำนวณถึงกำลังของตนและฝ่ายตรงข้ามอย่างยุติธรรมได้ในเวลาชั่วแว่บเดียว และการตัดสินใจก็เป็นไปได้อย่างเด็ดเดี่ยวรวดเร็ว ทำให้สมองของชิงเจี๊ยบจึงมีความสงบเยือกเย็น ที่จะไปครุ่นคิดไตร่ตรองถึงวิธีจะมารับเหตุการณ์เฉพาะหน้านี้ได้ในวิธีใด

บ่อฮึ้งเซ็งยืนเด่นเป็นสง่าอยู่บนหัวเรือน้อย ด้วยท่าอันยโสโอหังแต่หนักแน่นมั่นคง ดั่งราวกับเป็นรูปสลักจากศิลา มีแต่ชายเสื้อเท่านั้นที่ปลิวพลิ้วไปตามลมของลำน้ำซึ่งพัดเฉื่อยฉิวอยู่

ในขณะนั้น กิวเทียนเฮี่ยงนึ้งก็ได้อธิบายข้อข้องใจให้กับบุตรีที่มีความตื่นตระหนกต่อเหตุการณ์นี้เป็นอย่างยิ่ง นางได้เล่าเรื่องและอธิบายความนัยนี้ให้กับบุตรีจนละเอียดชัดเจน

บ่อฮึ้งเซ็งจับจ้องมองดูชิงเจี๊ยบด้วยสายตาอันเย็นชากระด้างไม่กะพริบ

สายตาอันคมกล้าดุจดั่งสายฟ้า ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกมิใคร่สบายใจเป็นอย่างมาก ดังนั้นจึงลอบหัวร่อเยาะตนเองอยู่ในใจว่า

'เหตุไฉนเราจึงกลับกลายมาเป็นผู้ที่ปราศจากความแกร่งกร้าวเข้มแข็งไปได้ในฉับพลันทันทีเล่า กลัวแม้กระทั่งสายตาของบุคคลผู้อื่นไปได้'

และเพื่อจะให้เป็นที่ประจักษ์ต่อความแกร่งกร้าวเข้มแข็งของตนเอง ชิงเจี๊ยบจึงลุกขึ้นยืนประสานมือคารวะต่อนักศึกษาลึกลับในเสื้อยาวสีขาว พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านมีจุดประสงค์อันใดหรือ ?"

บ่อฮึ้งเซ็งจ้องมองดูชิงเจี๊ยบอย่างเย่อหยิ่งเย็นชา ในใจก็คำนึงว่า 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ ที่เป็นยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของพิภพยุคนี้ แต่จะสามารถต้านทานการจู่โจมของตนได้ถึงสามกระบวนเพลงหรือไม่' เพราะชิงเจี๊ยบที่เห็นอยู่นี้ รู้สึกอายุเยาว์วัยอย่างยิ่งนัก มิน่าเล่า บ่อฮึ้งเซ็งจึงได้มีความคิดเยี่ยงนี้ปรากฏขึ้น ดังนั้นจึงตอบอย่างเย่อหยิ่งเป็นที่สุดว่า

"ลงมือเถิด"

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปทันที แต่ก็ยากยิ่งจะเข้าใจว่า เหตุไฉนชายลึกลับผู้นี้จึงมาเรียกร้องให้ตนลงมืออย่างฉับพลันทันด่วนด้วย ต้องรำพึงในใจว่า

'เรากับมันมิเคยจะมีข้ออาฆาตบาดหมางกันมาเลยนี่นา'

บ่อฮึ้งเซ็งขมวดคิ้วมุ่นอย่างครุ่นคิดว่า

'ในเมื่อจะอย่างไรมันก็เป็นบุคคลที่ทรงเกียรติภูมิระบือลือลั่น มันมิลงมือเราก็ลงมือเสียเลยเถิด'

ดังนั้นเอง บ่อฮึ้งเซ็งจึงตวัดฝ่ามือซ้ายฟาดไปยังชิงเจี๊ยบอย่างละลิ่วพลิ้วแผ่วปราศจากพลังอันหนักหน่วง

ชิงเจี๊ยบย่อมเป็นผู้ที่รู้จักความร้ายกาจกล้าแข็งเป็นอย่างดี เมื่อเห็นฝ่ามือที่ฟาดมานี้ มาตรแม้นจะธรรมดาไร้ความพิสดาร แต่ได้แฝงด้วยความพลิกแพลงที่แปรเปลี่ยนได้มากมายยิ่งนัก และมากจนกระทั่งตนมิกล้าจะยกมือขึ้นต่อต้านขัดขวาง เพราะสำนึกในใจอย่างแน่ชัดว่า ตนมีแต่การมิรับมืออย่างเดียวเท่านั้น จึงจะเป็นวิธีการปัดป้องอันวิเศษสุด

บ่อฮึ้งเซ็งหัวร่อแค่น ๆ และคิดในใจว่า

'เจ้าผู้นี้กลับเป็นผู้มีความรอบรู้มิน้อยเลย'

ฝ่ามือขวาพลันตวัดเป็นวงจร และกระแทกออกไปในฉับพลันทันด่วน ฝ่ามือซ้ายก็แปรเปลี่ยนจากการตวัดตบมาเป็นดันกระแทก ฝ่ามือทั้งสองได้ใช้พลังลมปราณแผ่พุ่งขึ้นจนสมบูรณ์ถึงขีดสุด เพราะบ่อฮึ้งเซ็งไร้เจตนาจะพัวพันให้นานนัก เนื่องจากกระบวนท่าจู่โจมเมื่อครู่ ได้ทำให้บ่อฮึ้งเซ็งแน่ใจว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือผู้นี้ นับว่ายอดเยี่ยมเทียมเทียบกับผู้ทรงฝีมืออันดับสูงสุดแล้ว ดังนั้นจึงได้ใช้พลังภายในที่เพียรฝึกปรือมาเป็นเวลาหลายสิบปีจู่โจมโหมเข้าใส่ โดยมั่นหมายจะให้ประสบชัยในกระบวนท่าเดียว

เนื่องจากอยู่บนเรือลำน้อยที่ปราศจากที่ทางพอจะกระโดดเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรได้ ซิงเจี๊ยบจำต้องหักโหมกำลังเข้าต่อต้านอย่างเสี่ยงชีวิตเท่านั้น จึงจะรักษาความปลอดภัยของตนได้

แต่เนื่องจากบ่อฮึ้งเซ็งได้รับประทานผลไม้อันวิเศษสุดอย่างบุญมาวาสนาช่วยมิหนำซ้ำยังได้คัมภีร์ลับอันทรงความวิเศษสุดในพิภพ กอปรกับการฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งมาเป็นเวลาหลายสิบปี พลังที่เข้มแข็งของฝ่ามือนี้ มาตรแม้นฟ้าดินจะกว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต แต่ที่จะสามารถหักหาญตรง ๆ ในพลังฝ่ามือนี้ได้นั้นก็ไร้ผู้ใดที่จะกระทำได้อีกแล้ว ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะเป็นยอดอัจฉริยะที่สวรรค์ประทานพรมา แต่อย่างไรก็เป็นหนุ่มรุ่นเยาว์ ซึ่งเมื่อเทียมเทียบเปรียบกับบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว ยังห่างไกลกันอย่างมากโขสุดจะเปรียบได้

บทที่ 11

เซียนนอกพสุธา

ซิงเจี๊ยบเมื่อเห็นฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามดันกระแทกมา และปรากฏว่าใจกลางฝ่ามือขาวสะอาดเป็นยองใยดั่งราวกับหยกเนื้อดี ในใจจึงบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ปราศจากเวลาจะไปใคร่ครวญขบคิดอีกแล้ว ต้องรีบพุ่งพลังลมปราณทั่วร่างขึ้นเต็มที่ จนสามารถพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงได้ในฉับพลันทันที

ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะไร้ประสบการณ์ ขาดความชำนาญในเชิงการต่อสู้ แต่มีการตัดสินใจที่แหลมคมฉับไวและเที่ยงแท้แน่นอน เพราะสำนึกอยู่ได้เป็นอันดีว่าหากแม้นใช้พลังกายเข้าหักหาญกับบ่อฮึ้งเซ็งอย่างตรง ๆ ในครั้งนี้ จะต้องได้รับการกระแทกกระทั้นจนอวัยวะภายในบอบช้ำอย่างรุนแรง แต่บนเรืออันแคบเล็กปราศจากที่หลบเลี่ยงถอยหนีได้ จึงมีแต่เสี่ยงอันตรายโผพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง เลี่ยงหลบจากการจู่โจมในครั้งนี้ไปก่อน จึงมาแก้ไขในสถานการณ์คราวครั้งหน้ากันใหม่

แขนทั้งสองของซิงเจี๊ยบสะบัดขึ้นดั่งราวกับปีกปักษา จนร่างพุ่งปราดขึ้นสู่อากาศได้ดั่งใจนึก และขบคิดอย่างรวดเร็วเป็นที่สุดว่า

'จะใช้วิธีการใดมาต้านทานรับมือกับศัตรูผู้กล้าแข็งอย่างยิ่ง ที่ปรากฏกายอย่างฉับพลันกะทันหันได้ในวิธีใด ?'

และซิงเจี๊ยบย่อมทราบดีว่า ขณะที่ร่างของตนร่วงหล่นลงไปอีกครั้งหนึ่ง ก็จะเป็นเวลาของชะตาตน ว่าจะเป็นหรือตายอย่างไรกันแน่

กิมบ่วยเล้งที่ยืนอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุดอยู่บนกราบเรือ รู้สึกพิศวงสงสัยใน

อาคันตุกะลึกลับที่ทรงวิชาตัวเบาสูงสุดยอดในแผ่นดินอย่างยิ่ง ขณะที่บ่อฮึ้งเซ็งตวัดฝ่ามือฟาดออกมาด้วยความเดือดดาลนั้น มีพลังอันแผ่วเบาได้เฉียดผ่านร่างของนางอยู่ด้วย

นางรู้สึกแต่ว่า พลังที่กล้าแข็งสุดจะกล่าวได้กระแทกเข้ามาที่ร่างนางแล้วอย่างรุนแรง จนไม่อาจจะยืนอยู่ในแคมเรือได้อีก ต้องกระเด็นละลิ่วร่วงหล่นลงไปในท้องน้ำทันที

ซิงเจี๊ยบงอร่างหว่างกลางอากาศ จนสามารถแฉลบได้เป็นวงกลมด้วยความสวยงามอย่างยิ่ง ใช้ศีรษะพุ่งลงด้วยความรวดเร็วปานธนูหลุดออกจากแหล่ง ตะปบมือคว้าคอเสื้อของกิมบ่วยเล้งที่ร่วงหล่นลงไปในน้ำได้ในฉับพลันทันด่วน และร่างก็ฉวยสภาวะการพุ่งลมปราณกระจายออกนี้ ถีบขึ้นสูงได้อีกร่วมสิบเชียะ เท้าทั้งสองถีบไปกลางหว่างอากาศอย่างรุนแรง จนร่างสามารถละลิ่วพลิ้วลงมาบนเรืออย่างแผ่วเบาอีกครั้งหนึ่ง

ซิงเจี๊ยบอาศัยพลังลมปราณที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์กระทำเรื่องรวดเร็วที่สวยงามและเข้มแข็งรุนแรง จนสามารถช่วยเหลือกิมบ่วยเล้งจากท้องน้ำขึ้นมาบนเรือได้อีก นับเป็นวิชาท่าอันน่าตื่นใจสะท้านแผ่นดินอย่างแน่แท้จริงจัง

บ่อฮึ้งเซ็งลอบชมเชยอยู่ในใจ และครุ่นคิดว่า

'พลังฝีมือของบุคคลผู้นี้ นับว่าหาได้ยากยิ่งในบู๊ลิ้มของยุคนี้ทีเดียว แต่น่าเสียดายว่าบุคคลเยี่ยงอย่างนี้ กลับมามีความมักมากในกามคุณ ปราศจากศีลธรรมประจำใจ ในวันนี้หากเราไม่ขจัดสิ่งเลวร้ายให้กับชาวโลกแล้ว มิทราบว่าในภายภาคหน้า จะต้องมีดรุณีอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของพิภพอีกเท่าใด ที่จะต้องถูกย่ำยีจนเสื่อมเสียเพราะน้ำมือมัน'

กิมบ่วยเล้งเปียกชุ่มโชกไปทั่วร่างอีกครั้งหนึ่ง ทั้งตื่นตระหนกและทั้งเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างยิ่ง แต่ซิงเจี๊ยบกลับตระเตรียมพร้อมอยู่อย่างเต็มที่ และครุ่นคิดในใจว่า

'เจ้าผู้นี้มันโผล่มาแต่ใดกันแน่ เหตุไฉนพลังฝ่ามือจึงได้สูงล้ำสุดยอด จนกระทั่งสามารถอำพรางต่อสายตาความรู้สึกของผู้ประสบพบเห็นได้ จากสีอันขาวสะอาดดั่งราวกับหยกของฝ่ามือมันเท่าที่เห็น หรือว่ามันได้ฝึกปรือในวิชาเฮี่ยงเง็กคงกิม (หยกดำที่ถูกฝึกปรือจนกลายเป็นหยกสีขาว คือจากเลือดเนื้อธรรมดา ฝึกปรือจนกลายเป็นสีขาวสะอาดปราศจากวี่แวว ที่สาบสูญไปจากบู๊ลิ้มเป็นเวลาหลายร้อยปีนั้นได้แล้ว)'

ชิงเจี๊ยบสำนึกอย่างมั่นคงว่า ความเป็นความตายของชีวิตแขวนอยู่ในช่วงเวลาอันฉับพลันกะทันหันนี้เท่านั้น จึงอดมิได้ที่ต้องหวนคิดถึงฝ่ามือของฟ้าพิการเจียวฮ่วยที่ได้ยกอยู่เหนือศีรษะของตนเมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่ในยามนี้ ตนปราศจากเวลาจะมาครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างไรให้เนิ่นนานไปอีกแล้ว เพราะชายลึกลับที่อยู่เบื้องหน้านี้ มีสีหน้าอันโหดเหี้ยมเย็นชา และฝ่ามือก็ยกขึ้นเตรียมจะจู่โจมตรงเข้าหาอีกแล้ว

ชิงเจี๊ยบรู้สึกเย็นวาบจับใจ จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ไปว่า

"เหตุไฉนท่านจึงบังคับอย่างรุนแรงถึงเช่นนี้เล่า ข้าพเจ้าและท่านมิเคยมีข้ออาฆาตบาดหมางกันมาก่อน..."

บ่อฮึ้งเซ็งใช้ประกายตาอันแวววับที่เปี่ยมด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยม จับจ้องมองดูใบหน้าชิงเจี๊ยบอย่างแน่วนิ่ง พลางตวาดเสียงเข้มขึ้นว่า

"มิต้องกล่าวพร่ำไปดอก"

พร้อมกับเสียงตวาดที่ดังขึ้น ร่างก้าวแฉลบออกเตรียมจะลงมืออย่างโหดเหี้ยมอำมหิต และในใจก็ตั้งไว้อย่างเด็ดเดี่ยวว่า มิยอมให้เจ้าหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้าได้มีชีวิตหนีรอดออกไปจากฝ่ามือของตนในครั้งนี้เป็นเด็ดขาด

ฉับพลันนั้น มีเงาร่างสีขาวของคนผู้หนึ่ง พุ่งปราดมาตามระลอกคลื่นอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า แล้วก้าวขึ้นบนเรือน้อยได้อย่างฉับพลันทันที ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่กลางลำเรือ โดยมิยอมหลบหลีกเลี่ยงหนี บ่อฮึ้งเซ็งจึงตวาดไปว่า

"แซยี้ หลีกไป"

เตียแซร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"บิดาท่าน ท่าน..."

บ่อฮึ้งเซ็งพลันถลึงตาขึ้น พลางตวาดอีกว่า

"เป็นอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบและกิมบ่วยเล้งต่างสะดุ้งตกใจจนสุดตัว ครุ่นคิดในใจว่า

'ที่แท้ชายลึกลับนี้เป็นบิดาของดรุณีน้อยนั่นเอง'

แต่เหตุไฉนบุคคลผู้นี้จึงมีเจตนาจะล้างชีวิตของตนด้วยเล่า ทำให้ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งได้ตกเข้าไปภายในกลุ่มหมอกอันหนาทึบ จนมึนงงเซื่องซึมไปอย่างมิอาจคาดคิดได้

เตียแซหัวร่ออย่างหยาดเยิ้มประจบประแจง กล่าวกับบิดาของนางเป็นอันดีว่า

"บิดาท่าน ท่านดูว่าเขามีอายุเยาว์จนปานนี้ เหตุไฉนจะไปเป็นบุคคลที่อาอี้

พร่ำกล่าวถึงได้เล่า ?"

ที่แท้เมื่อนางได้ฟังเรื่องราวจากปากมารดาเล่าจนเข้าใจตลอดเรื่องแล้ว จึงโผล่หน้าออกจากนอกหน้าต่าง เห็นบิดาของนางกำลังลงมือจู่โจมอย่างโหดเหี้ยมเช่นนั้น นางย่อมทราบถึงพลังฝีมือของบิดาได้อย่างถ่องแท้แก่ใจ จึงคิดไปถึงว่า หนุ่มผู้มีนัยน์ตาโต ๆ นั้น ไหนเลยจะต้านทานรับมือบิดานางได้ ความพลุ่งพล่านร้อนรนที่บังเกิดขึ้น ทำให้นางมิต้องคำนึงถึงสิ่งใด ๆ อีก ต้องใช้ความรวดเร็วทั้งหมดเท่าที่มีพุ่งปราดจากหน้าต่างเรือใหญ่ละลิ่วลงมาภายในเรือน้อยอย่างไม่คิดชีวิต

บ่อฮึ้งเซ็ง ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า เลิกคิ้วอันเรียวยาวพลางตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไปว่า

"เจ้าทราบได้อย่างไร อย่างนั้นเรา..."

เมื่อบ่อฮึ้งเซ็งพลันคิดถึงว่า ตนมาตรแม้นจะสามารถดำรงคงสภาพในรูปกายเยี่ยงอย่างนี้อยู่ได้เป็นเวลาหลายสิบปี แต่ในทั่วทั้งพิภพนี้ กล่าวได้ว่า จะมีผู้ใดใครสามารถมีโชควาสนาเยี่ยงอย่างตนอีกทีเดียวหรือ แม้กระทั่งฮุยไต้ซือของเกาะเซียวฉิ่มเต้า ก็ยังมิอาจจะเป็นไปได้เลย ดังนั้นเองนางจึงบังเกิดความเดือดดาลคลั่งแค้นจนมิยอมจะเหยียบย่างออกจากเกาะเซียวฉิ่มเต้าแม้แต่ก้าวเดียว

พอได้คิดเช่นนี้ ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าต้องรู้สึกปลาบปลื้มปีติในโชควาสนาของตนขึ้นอย่างภาคภูมิทันที

เตียแชกลอกกลิ้งตาอันคมวาวของนางอยู่ไปมา และทราบว่าบิดาของนางในขณะนี้ เริ่มได้คิดเปลี่ยนใจไปแล้ว จึงหัวร่ออย่างประจบประแจง พลางกล่าวสำออยขึ้นว่า

"อย่างน้อยบิดาท่านก็ควรจะถามไถ่ในผู้อื่นให้เป็นที่เรียบร้อยเสียก่อนจึงจะถูก"

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่อฮึ้งเซ็ง แค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย พร้อมทั้งครุ่นคิดในใจว่า

'เหตุไฉนนางหนูน้อยในวันนี้ จึงได้ไปเข้าข้างแต่ผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา หรือว่านางเกิดมีความหมายในการสนใจต่อเจ้าผู้นี้เข้าแล้ว ?

'หากแม้นเจ้าเด็กผู้นี้กล้าบังอาจกระทบกระทั่งบุตรีเราแม้แต่ขุมขนหนึ่ง เรามิจับมันมาถลกหนังออกก็แปลกไปละ!'

บ่อฮึ้งเซ็งขบคิดอยู่ในใจเช่นนั้นและยังคิดต่อไปว่า

'แต่คำพูดของแชยี้ก็เปี่ยมด้วยเหตุผลอยู่ เพราะเจ้าเด็กผู้นี้อย่างมากก็มีอายุเพียงยี่สิบกว่าปีเท่านั้น อาจบางทีมิใช่บ่วยซัวมิ้งก็ไม่แน่นัก'

คำพูดตอบโต้ของเตียแชและบิดานางยิ่งทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง ครุ่นคิดด้วยความประหลาดเป็นที่ยิ่งว่า

'บิดาและบุตรทั้งสองคนนี้ มีความสัมพันธ์กันในสถานใดกับเราแน่หนอ และอาอี้ (พี่สาวหรือน้องสาวของมารดา) คนที่เก้าจะเป็นผู้ใดใครกันเล่า ?'

ส่วนกิมบ่วยเล้งนั้นยืนหอบหายใจอย่างถี่เร็วอยู่ทางด้านข้าง ด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น เพราะดรุณีน้อยนางนี้ มาตรแม้นจะมาช่วยเหลือชิงเจี๊ยบ แต่กิมบ่วยเล้งกลับมีความรู้สึกร้อยมิยอมพันมิยอม ที่ให้นางมายื่นมือเกี่ยวข้องกับชิงเจี๊ยบอีก

'เห็นจากการตบแต่งกายอย่างประหลาดพิกลของนางแล้ว รับรองต้องมิใช่เป็นคนดีที่น่าคบหาอย่างเด็ดขาด'

เพลิงริษยาและหึงหวงที่พลุ่งขึ้นเผาผลาญสติสัมปชัญญะ อากัปกิริยาต่าง ๆ ของเตียแชยิ่งทำให้กิมบ่วยเล้งรู้สึกขัดตาและขัดใจเป็นอย่างมาก

ร่างของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าขยับออกเล็กน้อย ก็มายืนเด่นอยู่ที่เบื้องหน้าชิงเจี๊ยบได้อย่างฉับพลันทันที ทำให้เตียแชต้องกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก แต่นางทราบอยู่แก่ใจว่า บิดานางในขณะนี้ย่อมมิลงมือจู่โจมอีกแล้ว เพียงแต่ถามเสียงกราดเกรี้ยวไปว่า

"ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นเป็นของผู้ใด ?"

ชิงเจี๊ยบอ้าปากค้างอย่างงุนงง เตียแชจึงรีบกล่าวแทนขึ้นว่า

"ผืนที่ท่านให้ข้าพเจ้าผูกนัยน์ตานั่นอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบจึงรู้ได้ในบัดดล ตอบออกไปทันทีว่า

"เป็นของข้าพเจ้าเอง"

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าหน้าเครียดลงทันที ตวาดไปว่า

"เป็นของเจ้าก็ประเสริฐแล้ว"

แขนทั้งสองได้ดันออกขึ้นเล็กน้อย ด้วยสภาวะอันรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เป็นการจู่โจมโหมเข้าใส่อีกครั้งหนึ่งอย่างครืนครั่นสนั่นหู

ชิงเจี๊ยบระวังป้องกันตัวอย่างเข้มแข็งตลอดเวลาอยู่แล้ว เมื่อเห็นแขนทั้งสองของบ่อฮึ้งเซ็งขยับขึ้น ก็รีบพุ่งร่างถ่วงต่ำลงอย่างหนักหน่วง ซึ่งเรือลำน้อยไหนเลยจะต้านทานต่อพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำของยอดฝีมืออันดับสูงในพิภพได้ จึงต้องหมุนคว้างออกไปจนเป็นวงและพลิกคว่ำลงไปในทันที

บิดาและบุตรแซ่เตียทั้งสองมิคาดจะเป็นไปในสภาพนี้ จึงรีบพุ่งร่างพลิ้วออก

ไปนอกเรืออย่างฉับพลันกะทันหัน ภายในท้องน้ำอันเชี่ยวกรากปราศจากสิ่งของใด ๆ จะมาให้หยุดยั้งทรงร่างได้ จึงจำต้องพลิ้วร่างลงไปยืนบนท้องเรือที่คว่ำอยู่

อันประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า มาตรแม้นจะมีวิชาตัวเบาที่สูงล้ำสุดยอด แต่จะอย่างไรย่อมมิอาจหยุดยั้งทรงร่างอยู่บนพื้นผิวน้ำได้ การที่สามารถวิ่งมาบนพื้นผิวน้ำนั้นเพราะอาศัยในพลังลมปราณที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์ ย่อร่างให้แผ่วเบาเท่านั้น หากแม้นจะคิดหยุดยั้งทรงร่างอยู่บนพื้นผิวน้ำโดยมิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแล้ว เป็นสิ่งที่กระทำมิได้โดยเด็ดขาด

บ่อฮึ้งเซ็งหน้าผิดปกติอย่างรุนแรง การที่ชิงเจี๊ยบสามารถหนีรอดออกจากการจู่โจมจากฝีมือตนไปถึงสองครั้งสองครานี้ ได้สร้างความเดือดดาลให้กับบ่อฮึ้งเซ็งเป็นอย่างมาก การฝึกปรือที่ดำรงมาเป็นเวลาร่วมร้อยปีจนจิตใจสมาธิสดใสแจ่มจ้าปราศจากกิเลสใด ๆ นั้น คงเหลือแต่ความโกรธเพียงประการเดียว ที่บ่อฮึ้งเซ็งมิอาจจะใช้ความสำรวมของสมาธิ เข้ากล่อมเกลาให้เหือดหายไปจากดวงกมลได้

เตียแชมองจ้องดูบิดาด้วยสายตาอันมีความหมาย ถามไปว่า

"จะกระทำอย่างไรกันเล่า ?"

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าก็จนปัญญาที่จะกระทำได้จริง ๆ เพราะจะอย่างไรย่อมมิอาจกระโดดลงไปในน้ำ ไล่ตามจับชิงเจี๊ยบกลับขึ้นมาอย่างแน่นอน จึงขมวดคิ้วเล็กน้อย และตวัดฝ่ามือทั้งสองขึ้นสู่เบื้องสูง ลำน้ำที่ไหลเชี่ยวเป็นเกลียว เมื่อถูกการจู่โจมจากพลังฝีมืออันแกร่งกร้าวเข้า ต้องกระจัดกระจายเป็นฟูฝอยจนฝ้าฟางทั่วบริเวณ เป็นอานุภาพที่น่าตื่นเต้นสยองขวัญอย่างยิ่งนัก เตียแชปรบมือพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"โอ้โฮ น่าชมเหลือเกิน ช่างน่าชมเหลือเกิน"

เท้าทั้งสองของบ่อฮึ้งเซ็งเหยียบอยู่บนท้องเรืออย่างแนบแน่นไปในครานั้นเสียเลย เรือน้อยที่คว่ำหงายท้องอยู่บนลำน้ำ จึงต้องชะงักนิ่งมิได้เคลื่อนไหวต่อไปอีก น้ำรอบลำเรือทั้งสี่ด้าน ได้ถูกพลังฝ่ามืออันสูงล้ำน่าตื่นตระหนกของบ่อฮึ้งเซ็งกระแทกจนปั่นป่วนวังวนอยู่มากมายหลายหย่อม คลื่นได้กระจัดกระจายเป็นฟูฝอยไปรอบทิศ และยังสูงขึ้นเป็นลำสีเหลืองอยู่มากมายหลายแห่งน่าหวาดหวั่นสะท้านใจ และน่าชมเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ

'ดูว่าเจ้าจะหนีเตลิดเปิดไปที่ใดได้ ?'

บ่อฮึ้งเซ็งเมื่อเห็นรอบบริเวณของเรือนั้นปราศจากเงาของผู้คนจะปรากฏขึ้น จึงมีความคิดเช่นนั้น และครุ่นคิดต่อไปว่า

'เจ้าเด็กอุบาทว์คงจะต้องดำน้ำไปทางริมตลิ่งเป็นแม่นมั่น'

แต่บ่อฮึ้งเซ็งหาทราบไม่ว่า ซิงเจี๊ยบเป็นเป็ดดอน คือว่ายน้ำมิเป็นเลย

แต่ทว่าซิงเจี๊ยบในขณะนี้เป็นอย่างไรไปแล้วเล่า ?

เท้าทั้งสองของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าได้งอลงเล็กน้อย ใช้พลังภายในอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์พุ่งผลักให้เรือลำน้อยเคลื่อนเข้าไปในทิศทางริมตลิ่งอย่างแช่มช้า ส่วนฝ่ามือทั้งสองยังฟาดไปมาบนผิวน้ำสองฟากข้างอยู่ตลอดเวลา จนทำให้เป็นลำน้ำพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ามากมายหลายแห่ง ทยอยติดต่อกันไม่หยุดยั้งตลอดเวลา

ที่ซึ่งไกลโขอยู่ มีเรือประมงออกจับปลาหลายลำ เมื่อเห็นบนท้องน้ำแถบนี้มีน้ำพุ่งเป็นลำสูงขึ้นกว่าสิบเชียะเรียงรายคล้ายดั่งกำแพงเช่นนั้น ย่อมบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจ จนต้องก้มกราบลงกับเรืออย่างลุกลี้ลุกลน เพราะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นพรายน้ำกำลังสำแดงอิทธิฤทธิ์ เพราะบรรดาผู้ที่หากินในท้องน้ำนั้น มีความเชื่ออย่างงมงายในเรื่องภูตผีพรายน้ำอย่างฝังหัว มีบางคนยังถึงกับต้องตะลีตะลานกลับเรือเข้าฝั่ง หาซื้อธูปเทียนกระดาษทองมากราบไหว้อ้อนวอนอยู่ริมทางน้ำจนชุลมุนวุ่นวาย

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า เมื่อใช้พลังขับเรือจนแทบจะเทียบฝั่งแล้ว ยังมิเห็นร่องรอยของซิงเจี๊ยบปรากฏขึ้นเลย เตียแชจึงเม้มปากและหัวร่อขึ้นพลางกล่าวว่า

"บิดาท่าน เขามิรู้จักจะดำไปขึ้นฝั่งตรงข้ามดอกหรือ ?"

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าก็อดมิได้ต้องลอบหัวร่ออยู่ในใจ แต่ใบหน้ายังคงปั้นจนเคร่งเครียดบูดบึ้ง เท้าทั้งสองงอขึ้นเล็กน้อย เรือจึงหันขวับกลับทิศทางพุ่งปราดไปทางด้านหน้า ดั่งราวกับเป็นธนูหลุดออกจากแหล่ง ละลิ่วไปทางฝั่งตรงข้ามอย่างรวดเร็ว

คลื่นบนท้องน้ำเป็นเวลาอีกเนิ่นนานจึงสงบลงได้ และในทันใดนั้น ท่ามกลางคลื่นที่ยังกระฉอกอยู่อย่างรุนแรง กลับมีศีรษะของสองคนโผล่ขึ้นมาจากพื้นผิวน้ำ ที่แท้คือซิงเจี๊ยบและกิมบ่วยเล้งทั้งสองนั่นเอง

เมื่อเรือน้อยพลิกคว่ำ ในใจซิงเจี๊ยบนั้นคำนวณถึงแผนการอยู่อย่างแนบเนียนก่อนแล้ว จึงคว้าเอากิมบ่วยเล้งลงไปในท้องน้ำด้วย ปิดลมปราณเอาไว้อย่างแนบแน่นมิหายใจ รอเมื่อเรือน้อยหงายท้องขึ้นท้องเรือที่คว่ำอยู่บนผิวน้ำ ย่อมจะต้องมีช่องว่างอยู่เหนือน้ำตอนหนึ่งอย่างแน่นอน ซิงเจี๊ยบจึงใช้มือหนึ่งจับแคมเรือไว้ และโผล่ศีรษะเข้าไปในท้องเรือ อาศัยช่องว่างของท้องเรือตอนนี้หอบหายใจ

ดังนั้นเอง คนทั้งสองมาตรแม้นจะตกอยู่ภายในท้องน้ำ แต่มิต้องจมน้ำตาย

ไป และมิต้องถึงกับจะปราศจากอากาศหายใจด้วย แม้จะทนอยู่กันอีกสักหนึ่งวัน ก็ปราศจากภยันตรายอย่างไรเป็นแน่แท้

กิมบ่วยเล้งเห็นชิงเจี๊ยบมีไหวพริบอันแคล่วคล่องแหลมคมถึงปานนี้ จึงยิ้มให้อย่างหยาดเยิ้มชุ่มฉ่ำ ด้วยความนิยมชมเชยเป็นอย่างยิ่ง

ในท้องเรือดำมืดมิดสนิท ซึ่งชิงเจี๊ยบก็ทราบว่าศัตรูผู้กล้าแข็งยังมิได้ไปจาก ดังนั้นแม้กระทั่งลมหายใจแรง ๆ ยังมิกล้าจะปล่อยออก เมื่อได้ยินเสียงน้ำรอบบริเวณ บังเกิดการสั่นสะเทือนจนดังโครมครามหวั่นไหว ยิ่งบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก

และจากความรู้สึกที่สัมผัส ทำให้รู้ว่าเรือกำลังเคลื่อนไปทางเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า อีกครู่ใหญ่ ๆ ปลายเท้าพลันได้สัมผัสกับพื้นทรายใต้ท้องน้ำ จึงมีความยินดีเป็นอย่างมาก ทราบว่าเรือคงจะใกล้ฝั่งอย่างมากมายแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงเตียแชกล่าวคำพูดอยู่ทางด้านบน ก็ทราบว่า ดรุณีนางนี้กำลังลอบช่วยเหลือตนอยู่ จึงมีความปีติจนหัวใจพองโต แต่ได้หวนคิดขึ้นว่า บิดานางย่อมจะต้องถีบเรือให้ออกไปจากฝั่งข้างนี้เป็นแม่นมั่น ดังนั้นจึงฉุดกิมบ่วยเล้งให้ดำหายไปในท้องน้ำอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเท้าทั้งสองสามารถเหยียบย่างอยู่ยังพื้นใต้น้ำแล้ว ในใจจึงมิมีความตื่นเต้นตกใจอย่างไรอีกเลย

คนทั้งสองต่างสะกดกลั้นลมปราณอยู่ใต้ท้องน้ำเป็นเวลาเนิ่นนาน เนื่องจากทั้งสองต่างเป็นผู้มีพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงส่ง การปิดลมปราณมิหายใจจึงหาใช่เรื่องลำบากยากเย็นไม่ รอจนเมื่อชิงเจี๊ยบแน่ใจว่า ศัตรูผู้กล้าแข็งคงจากไปห่างไกลมากแล้ว จึงโผล่ขึ้นจากผิวน้ำอย่างเงียบกริบ

เมื่อกวาดตามองไปรอบบริเวณ เห็นบนท้องน้ำในขณะนี้ปราศจากร่องรอยของศัตรูผู้นั้นแล้ว จึงทอดถอนใจยาว ๆ อย่างโล่งอก พากันเดินขึ้นไปบนตลิ่งอย่างเงียบกริบมิกล้าส่งเสียง พร้อมทั้งลอบชมโชคอันหวุดหวิดของตนเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งสองเมื่อเห็นพลังฝีมือของนักศึกษาวัยกลางคนเป็นถึงเช่นนี้แล้ว ไหนเลยจะกล้ารีรออยู่ทางแถบนี้อีกเล่า พอเท้าย่างเหยียบขึ้นบนตลิ่งได้ ต่างใช้วิชาตัวเบาเตลิดเปิดหนีอย่างมิคิดชีวิต

วิชาตัวเบาของชิงเจี๊ยบที่ใช้ออกจนสุดฝีเท้าในยามนี้ สร้างความตื่นเต้นเป็นอย่างมากให้กับกิมบ่วยเล้ง และลอบชมเชยในความยอดเยี่ยมของฝีเท้านี้เป็นยิ่งนัก นางโอบมืออยู่บนไหล่ของชิงเจี๊ยบ เพื่อให้มีการช่วยเหลือรั้งพานาง มาตรมิเช่นนั้นไหนเลยนางจะตามติดได้ทัน

ขณะนี้ ดวงใจของนางทุ่มเทมอบให้กับบุรุษผู้เคียงข้างจนหมดสิ้นแล้ว การพึ่งพาอาศัยและความไว้วางใจทั้งปวง ต่างได้ประดังให้จนหมดสิ้นมิเหลือหลอ

ทั้งสองต่างเปียกชุ่มโชก พยายามใช้กำลังวิ่งไปอย่างรวดเร็ว ต้องทำให้ชายเสื้อผ้าปะทะลมจนพื้บพับ

กิมบ่วยเล้งวิ่งไปก็ลอบด่าไปด้วยความเอียงอายกระดาก เพราะเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มจึงแนบเนื้อ ทำให้เห็นส่วนสัดของร่างกายอย่างชัดเจน นางวิ่งพลางต้องคอยดึงไปพลาง ชิงเจี๊ยบเอียงหน้ามองดูนางด้วยอาการยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา ปลายเท้าที่แตะพื้นแต่ละครั้ง ทำให้ร่างโผพุ่งออกไปได้หลายสิบเชียะเสมอไป

ในยามเมื่อคนทั้งสองมีความรู้สึกว่า ภยันตรายที่ฟันฝ่ามาในสองวันนี้ ได้พากันเคลื่อนกายไปจากแล้ว...

ฉับพลันนั้นเอง ที่ข้างกายของคนทั้งสอง มีเงาร่างสีขาวอันเลือนรางพุ่งปราดเข้าหาอย่างกระชั้นชิด มือที่ยกขึ้นเพียงเล็กน้อยก็จี้สกัดจุดเซี่ยงเกียงฮวกทางกลางหลังของชิงเจี๊ยบได้อย่างเงียบกริบปราศจากซุ่มเสียงร่องรอย

กิมบ่วยเล้งพลันรู้สึกว่า ชิงเจี๊ยบที่ข้างกายได้ชะงักอยู่วูบหนึ่ง แต่นางมิอาจจะชะงักตามด้วยได้ในยามกะทันหัน ร่างยังคงพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้าอีกหลายสิบเชียะ จนมือว่างเปล่าไม่มีไหล่พอจะโอบเกาะกุมได้ จึงคิดด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า 'เป็นไปเพราะเหตุใด' แต่พอเหลียวกลับดู เห็นมีเงาสีขาวจาง ๆ ร่างหนึ่งได้แฉลบหายลับไปกับตาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ และร่องรอยของชิงเจี๊ยบก็ปลาสนาการไปอีกด้วย จากนั้นนางพลันได้ยินเสียงอันสดใสไพเราะรื่นหู ดังแว่วมาแต่เบื้องบนอากาศว่า

"โกวเนี้ย คนของท่านข้าพเจ้าขอพาไปก่อน แต่ทว่าจงจำให้แม่นยำด้วย การทำเช่นนี้ก็เป็นความปรารถนาดีต่อท่านนั่นเอง"

กิมบ่วยเล้งพลันรู้สึกงุนงงจนเคว้งคว้าง รอบบริเวณสงัดเงียบวังเวง ปราศจากร่องรอยซุ่มเสียงของผู้คน แต่เสียงนี้ดังแว่วมาแต่ที่ใดกันเล่า

'หรือว่าเป็นวิชาส่งเสียงทางลมปราณ'

นางครุ่นคิดถึงข้อนี้ขึ้น จิตใจก็ปั่นป่วนรวนเร และบังเกิดความมึนงงจนเลื่อนลอยไปทันที

ลมที่เฉื่อยฉิวโชยพัดมาปะทะร่าง ให้รู้ว่าบริเวณนั้นคล้ายดั่งเหลือนางอยู่เพียงลำพังคนเดียว ยืนอย่างโดดเดี่ยวอ้างว้าง จึงสร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับนางเป็นอย่างยิ่ง

นางต้องร้องกรีดขึ้นเต็มเสียงไปว่า

"เจี๊ยบกอ ท่านเป็นอย่างไรไปแน่เล่า"

พลางใช้ฝีเท้าวิ่งไปทางทิศที่เงาร่างหายลับไปเมื่อครู่ด้วยความรวดเร็วดั่งราวกับคลุ้มคลั่งไปแล้ว

เพียงชั่วครู่ก็กลับมาถึงยังริมตลิ่งอีกครั้ง บนท้องน้ำที่ไหลเชี่ยวเป็นเกลียวนี้ที่กลางลำน้ำมีเรือลำใหญ่ชักใบแล่นตรงไปทางทิศตะวันออกอยู่ ลมที่กรรโชกพัดทางริมน้ำ ทำให้เศษไม้กระดานที่ถูกเผาจนดำเกรียมปลิวมากระทบกับหลังเท้า

นางจึงก้มลงหยิบขึ้นมาดูด้วยความสลดหดหู่ปานหัวใจจะแหลกทำลาย

"นี่เป็นไม้เตียงที่เราก่อไฟให้เจี๊ยบกอผิงเมื่อวานนี้นั่นเอง เจี๊ยบกอเอย ท่านไปที่แห่งใดแล้ว ?"

พร้อมกับคำคร่ำครวญที่กล่าวออก หยาดน้ำตาอันสดใสพลันไหลหลั่งพรั่งพรูลงมาจากดวงตาคู่งาม ผ่านแก้มอันแดงระเรื่อสดใสหยดหยาดสู่พื้น

การต่อสู้ที่เปี่ยมด้วยความเป็นความตายในสองวันที่ผ่านไป คล้ายดั่งกับเป็นกระแสน้ำอันรุนแรงที่ได้ไหลท่วมท้นในดวงจิต ไหลเซาะจนทลายความฝันอันบรรเจิดเพริศแพร้วของนางจนหมดสิ้น ไหลพรากเอาคนรักที่บรรจุอยู่ในห้วงดวงใจจนเปี่ยมล้นอันตรธานไปจากห้วงจักษุแล้ว

ตลอดเวลาสองวันที่มิได้กลืนกินข้าวน้ำ กอปรกับความกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงที่ได้รับในขณะนี้ จึงทำให้นางมิอาจจะกล้ำกลืนฝืนทนอย่างไรอยู่ได้อีกต้องล้มฟุบสิ้นสติลงกับพื้นไปในทันที

นางสลบไสลไปแล้ว

ในระหว่างความเคลิบเคลิ้มมึนงงนั้น นางยังคล้ายดั่งได้ยินคำพูดที่ตอบโต้ของบุคคลอื่น ๆ อยู่ และรู้สึกว่าในลำคอมีรสขมฝาดอย่างยิ่ง คล้ายดั่งได้ถูกกรอกยาเข้าไปเป็นจำนวนมิน้อยด้วย

อีกครู่ใหญ่ ๆ วาจาที่ว่ากล่าวกันนางจึงได้ยินอย่างถนัดชัดเจน กำลังคิดจะลืมตาขึ้น พลันรู้สึกมีมือข้างหนึ่งกระทบมาบนร่างอย่างแผ่วเบา จากนั้นจึงมีเสียงดังฉาดขึ้นซ้อน ๆ สองครั้ง พร้อมกับเสียงอันแหบห้าวหยาบคายได้ดังขึ้นว่า

"เล่าเฮ่ง เจ้ามิอาจจะไม่คำนึงถึงไมตรีและสัจจะได้ เสียวเจี๊ยะผู้นี้เราเป็นคนประสบพบเห็น ซึ่งอย่างน้อยจะต้องให้เราได้ลิ้มชิมรสก่อนจึงจะถูกต้อง เจ้าจะทำรุ่มร่ามตะกรุมตะกรามไปได้อย่างไรกัน"

อีกผู้หนึ่งได้เปล่งเสียงอันสามหาวหยาบคายขึ้นทันทีว่า

"เหตุไฉนเจ้าจึงจิตใจคับแคบถึงปานนี้เล่า ลูบคลำเพียงเล็กน้อยจะเป็นไรด้วย"

"ห้ามมิให้เจ้าลูบอย่างเด็ดขาด !"

เป็นเสียงของคนแรกได้ดังขึ้นอย่างกระชากกระชั้น

"เอาเถิด เอาเถิด ไม่ลูบคลำก็ไม่ลูบคลำ"

อีกผู้หนึ่งจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มเป็นทีอ่อนข้อให้ จากนั้นจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"นี่ เจ้าสมควรจะรวบรัดให้รวดเร็วขึ้นบ้าง รอเมื่อเสร็จแล้ว เรายังจะคิดสมทบร่วมทำตามด้วยอีก มาตรมิเช่นนั้นหากเล่าซึ่งมาแล้ว เราต่างจะต้องสูญเสียในความสำราญนี้ไปดอก"

กิมบ่วยเล้งได้ยินคำตอบโต้ของคนทั้งสองอย่างถนัดชัดเจน จึงลอบด่าอยู่ในใจว่า

'เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วที่มิได้เบิ่งตาดูโลกเสียบ้าง เจ้ากำลังจะหาความตายเข้าใส่ตัวชัด ๆ'

นางคิดพลางยิ่งหลับตาโดยสนิทแน่น มิยอมให้คนทั้งสองได้ทราบว่านางมีสติขึ้นแล้ว

เจ้าคนแรกเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว พลางกล่าวว่า

"ยังมิเคยเจ้าผู้ที่มีใจร้อนรนจนถึงเพียงนี้มาก่อนเลย เสียวเจี๊ยะผู้นี้ยังมิได้สติขึ้น ลงมือจัดการแล้วจะมีรสชาติอย่างไรกันเล่า"

อีกครู่หนึ่งผ่านไป มันคล้ายดั่งจะอดรนทนต่อไปมิได้แล้ว จึงกล่าวว่า

"เอาเถิด ตามใจเจ้า เราจะลงมืออย่างกล้อมแกล้มเสียมิได้ แต่เราจะต้องตกลงกันให้เรียบร้อยด้วยว่า สตรีนางนี้เป็นของเรา เจ้าจะเสนอตัวมาเป็นหุ้นหนึ่งก็ได้ไม่ขัดข้อง แต่จะต้องนำเงินทองมาเป็นบรรณาการให้กับเราบ้าง"

อีกผู้หนึ่งเปล่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลขึ้น พลางกล่าวว่า

"คำพูดของเตี้ยเล่าตั้วจะมีปัญหาอย่างไรด้วยเล่า เสียวเจี๊ยะผู้นี้มีความงามกว่านางเหล่าซุกอยู่ตามซอกตามมุมมากมายนัก เงินทองสักแท่งสองแท่งยังคุ้มค่าอยู่ดอก"

กิมบ่วยเล้งลอบขบกรามอย่างแนบแน่น นางเกรงว่ากำลังกายยังไม่ฟื้นคืนตัว ดังนั้นจึงมิได้อาละวาดลงไปในฉับพลันทันที แต่ได้เผยอเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย เห็นตนยังทอดกายอยู่บนที่โล่งมิใช่ในห้องหับ เพียงแต่ขณะนี้ท้องฟ้าได้มืดมิดเพราะเป็นยามราตรีแล้ว แต่ยังพอมองเห็นเลือนรางถึงชายฉกรรจ์ร่างใหญ่หยาบกร้านสองคน

กำลังยืนอยู่ที่ข้างกาย

ในจำนวนนั้น คงจะมีเตี้ยเล่าตั้วอยู่ ขณะนี้มันกำลังเปลื้องเสื้อผ้า เผยให้เห็นถึงอกที่มีขนปุกปุยสีดำสนิท แสยะแยกเขี้ยวด้วยความปลาบปลื้มยินดี

เตี้ยเล่าตั้วหัวร่ออย่างหื่นกระหาย พลางเปลื้องเสื้อออกจากกาย และก้มลงคิดจะไปเปลื้องเสื้อผ้าให้กิมบ่วยเล้งด้วย พลางกล่าวขึ้นว่า

"เล่าเฮ้ง เจ้าออกไปยืนห่างกว่านี้ด้วย"

เล่าเฮ้งเปล่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลขึ้นอีกครั้ง กวาดตาอยู่ทั่วร่างกิม-บ่วยเล้งตลอดเวลา พลางกล่าวว่า

"ได้ เราจะไปยืนไกลกว่านี้ก็ได้ตามใจเจ้า"

ปากมาตรแม้นว่าเช่นนั้น แต่เท้ากลับมิยอมห่างออกไป

เสียงหัวร่อยังมิทันจะขาดหาย พลันปรากฏเสียงแผดร้องอย่างตื่นตระหนกขึ้นที่แท้เพราะร่างอันล่ำสันกำยำของเตี้ยเล่าตั้วกลับปลิวกระเด็นขึ้นสู่เบื้องสูง และร่วงฟาดลงกับพื้นดังป้าบใหญ่ และแน่นิ่งไปคล้ายดั่งเสียชีวิตแล้ว

เล่าเฮ้งถอยหลังตึง ๆ ไปหลายก้าว กวาดตามองไปรอบบริเวณอย่างรวดเร็วเห็นว่านอกจากสตรีที่นอนอยู่ริมตลิ่ง ตามที่ตนประสบพบเห็นอยู่ ยังคงนอนเป็นปกติอยู่กับที่ โดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

จึงทั้งตื่นเต้นและหวาดกลัวอย่างยิ่ง เข้าใจว่าได้ประสบพบภูตผีปิศาจเข้าแล้วทำให้มันต้องคุกเข่าโครมลงกับพื้น โขกศีรษะอยู่ตลอดเวลาอย่างลุกลน ปากก็พร่ำบ่นอยู่พึมพำ คล้ายดั่งกำลังอธิษฐานวิงวอนขอความกรุณาอยู่

กิมบ่วยเล้งลอบหัวร่อในใจอย่างขบขัน เมื่อครู่ที่เตี้ยเล่าตั้วทรุดกายลงนั้นนางได้ตวัดมือขวาฟาดไปยังที่ทรวงอกของเตี้ยเล่าตั้วอย่างฉับพลันทันด่วน

นางมาตรแม้นยังมิฟื้นกำลังเยี่ยงอย่างปกติ แต่บุคคลเยี่ยงอย่างเตี้ยเล่าตั้วนี้ไหนเลยจะทนทานต่อการจู่โจมของนางได้แม้แต่ครั้งเดียว จึงถูกฟาดจนหัวใจแหลกลาญตายคามือไปในทันที

เล่าเฮ้งไหนเลยจะทราบว่า สตรีที่อ้อนแอ้นแบบบางนางนี้ จะมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมจนถึงปานนั้น กำลังสงสัยวุ่นวายใจว่า ได้ประสบพบเห็นภูตผีเข้าแล้วจึงหลับตาโขกศีรษะอยู่เป็นชุลมุนวุ่นวาย พลันที่ทรวงอกได้ถูกเท้าข้างหนึ่งเตะเข้าอย่างถนัดถนี่ จนกลิ้งหลุน ๆ ไปไกลหลายวา

มันแผดร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนกอีกครั้ง ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนได้ ก็วิ่งล้มลุกคลุกคลานไป แต่กลับได้ยินเสียงตวาดอันกระด้างเย็นชาดังขึ้นว่า

"หยุด !"

เล่าเฮ้งขาอ่อนหมดทั้งสองข้าง ต้องคุกเข่าโครมลงกับพื้น เมื่อเหลียวหน้ามองกลับไป เห็นรองประมุขที่มันมีความเกรงกลัวที่สุดกำลังยืนอยู่ทางเบื้องหลัง

ที่แท้เล่าเฮ้งและเตี้ยเล่าตั้วผู้นี้ ต่างเป็นโจรสลัดในลำน้ำแยงซีเกียงนั่นเอง ในค่ำคืนวันนี้มันได้มากับเรือซึ่งจอดอยู่ในละแวกใกล้เคียง เล่าเฮ้งและเตี้ยเล่าตั้วมีหน้าที่ออกอยู่ยามระแวดระวังในแถบนี้ เมื่อเห็นสตรีที่ทรงความงามอันล้ำเลิศนอนสิ้นสติอยู่บนตลิ่ง มันทั้งสองต่างเป็นโจรร้ายใจโฉดชั่วอยู่แล้ว จึงบังเกิดความคิดอันอบาทว์ลามกขึ้น รีบกรอกยาให้กับนางลงไปบ้าง

รอจนเตี้ยเล่าตั้วเสียชีวิตไป เล่าเฮ้งแผดร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจ รองประมุขมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงซึ่งกำลังออกตรวจตราอยู่ในละแวกนั้น จึงได้ยินเสียงและรีบรุดวิ่งมาดูเหตุการณ์

เมื่อเห็นสตรีที่นอนอยู่บนพื้นคนหนึ่ง และห่างไปไม่ไกลนัก ยังเป็นซากศพของบริวารตน ส่วนเล่าเฮ้งกำลังคุกเข่าโขกศีรษะอย่างวุ่นวายหวาดกลัว โดยมิทราบว่าเป็นไปเพราะเหตุอันใด โทสะจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ยกเท้าเตะขึ้นที่ทรวงอกจนกลิ้งเกลือกไปหลายตลบ

เล่าเฮ้งพอเห็นรองประมุขมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงที่มันมีความหวาดกลัวจนที่สุด ได้มาปรากฏกายอย่างกะทันหันเช่นนั้น ยิ่งมีความกลัวจนอกสั่นขวัญกระเจิงไปกว่าการพบผีปีศาจจริง ๆ เสียอีก

กิมบ่วยเล้งพอเห็นบุคคลผู้นี้เข้า ในใจก็ลอบนึกปีติยินดีเป็นอย่างมาก ครุ่นคิดในใจว่า

'ที่แท้เป็นพวกเจ้าเหล่านี้นั่นเอง'

เนื่องจากมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยง และอสูรฟากฟ้ากิมอีมีความสัมพันธ์กันอย่างสนิทสนม เมื่อหลายปีก่อน ครั้งกิมอีเพิ่งย่างเหยียบเข้าสู่บู๊ลิ้ม ก็ได้ประสบพบกับบุคคลผู้นี้ จนมีการคบหาอย่างสนิทสนม และยังได้พามันกลับไปทำความรู้จักฝากฝังกับกิมเจ่กพ้งอีกด้วย

ดังนั้นกิมบ่วยเล้งพลอยได้รู้จักมันด้วย จึงมีความอุ่นใจขึ้นอีกอักโข

ซุนเทียวเอี้ยงแค่นเสียงอย่างเย็นชากระด้าง เดินไปก้มมองดู เห็นเตี้ยเล่าตั้วได้ถูกผู้ใช้พลังอันหนักหน่วงกระแทกจนดวงใจแหลกลาญตายคาที่ จึงรู้สึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก เพราะที่ในสถานที่นี้ เหตุไฉนจึงมีผู้ทรงฝีมืออันสูงเยี่ยมมากรายอยู่ด้วย

คาดว่าเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วทั้งสอง คงกำลังลงมือย่ำยีต่ออิสตรีที่อ่อนแอ จึงได้ถูกผู้ทรงฝีมืออันดับสูงที่เดินผ่านมาเห็นเข้า ลงมือสั่งสอน...

พลางหันร่างเดินกลับไปมองสตรีที่อ่อนแอแบบบางผู้นั้น แต่แล้วก็ต้องร้องในใจด้วยความตื่นตระหนก กลับกลายความครุ่นคิดที่คาดเดาไปหมดสิ้น

ท่ามกลางเดือนดาวที่พร่างพราวอยู่บนฟากฟ้า แสงสลัวที่มีทำให้ซุนเทียวเอี้ยงพอจะจำได้อย่างเลือนราง ถึงสตรีในอาภรณ์ชุดสีเขียวสด ที่มีโฉมหน้างดงามสะ-คราญตานี้อยู่

'ที่แท้คือนางนั่นเอง'

ซุนเทียวเอี้ยงมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงบังเกิดขึ้นในความตื่นตระหนกตกใจด้วย ครุ่นคิดต่อไปว่า

'เหตุไฉนนางจึงเตลิดมาจนถึงที่นี้ด้วย และเหตุไฉนเสื้อผ้าอาภรณ์จึงยู่ยี่ยับเยิน ผมเผ้าก็สยายยุ่งเหยิง ท่าทีทุลักทุเลเป็นอย่างยิ่งด้วย ?'

แต่แล้วกลับหวนคิดขึ้นว่า

'เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วทั้งสอง มิทราบว่าไปกระทำเรื่องอันใดเข้า จึงถูกนางฟาดจนตายคามือไป'

ทั้งตื่นตระหนกและพิศวงสงสัยจนสับสนอลหม่าน ทำให้ซุนเทียวเอี้ยงต้องเดินไปที่เบื้องหน้ากิมบ่วยเล้ง น้อมตัวคารวะจนจรดพื้น พลางกล่าวว่า

"กิมโกวเนี้ย..."

กิมบ่วยเล้งหัวร่อแค่น ๆ โดยมิได้ไปสนใจไยดีกับมัน

เล่าเฮ้งเห็นรองประมุขที่ตนหวาดกลัว ยังมีความนอบน้อมยำเกรงต่อสตรีผู้นั้นถึงปานนี้ ยิ่งตื่นตระหนกตกใจจนอกสั่นขวัญกระเจิง เหงื่อกาฬได้ไหลซุ่มโชกไปทั่วร่าง และสั่นงันงกอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง

ซุนเทียวเอี้ยงใจเต้นระรัวดั่งราวกับมีกลองโหมอยู่ มิทราบว่าบุตรีอันยิ่งใหญ่ของท่านจอมพิษผู้นี้กำลังมีความคิดอย่างไร เพราะมันย่อมมิอาจที่จะไปตอแยเอาอสูรฟากฟ้ากิมอีได้ ยิ่งมิอาจจะกำเริบไปกระทบกระทั่งต่อจอมพิษผู้นั้นอีกด้วย เกรงกลัวอย่างยิ่งที่กิมบ่วยเล้งจะมาระบายโทสะใส่มันในฐานมิควบคุมบริวารให้เป็นที่เรียบร้อย จึงต้องกล่าวไปอย่างพินอบพิเทาเป็นที่สุดว่า

"ข้าพเจ้าผู้ต่ำต้อยมิทราบว่า กิมโกวเนี้ยได้ย่างเหยียบมาในที่นี้ มิได้ออกต้อนรับแต่ไกลให้สมเกียรติ จึงขอวิงวอนต่อโกวเนี้ย โปรดได้กรุณาให้เกียรติไปยังที่เรือ เพื่อพวกข้าพเจ้าจะได้แสดงความจงรักภักดีต่อท่าน"

มันมีศักดิ์ศรีเป็นถึงรองหัวหน้าของเหล่าโจรสลัดทั่วลำน้ำแยงซีเกียง มีบริวารอยู่เป็นจำนวนพัน ๆ ซึ่งนับได้ว่าทรงกำลังอย่างกล้าแข็งยิ่งนัก แต่ขณะนี้กลับพินอบพิเทาต่อกิมบ่วยเล้ง จนแทบจะกราบกรานอย่างหวาดกลัวอยู่แล้ว จึงเป็นที่ประจักษ์ได้อย่างถนัดชัดตาว่า นามของจอมพิษและอสูรฟากฟ้ากิมอีมีความสำคัญในวงพวกนักเลงอยู่ถึงปานใด

กิมบ่วยเล้งหัวร่อแค่น ๆ พลางผุดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว แต่เท้ายังโผเผอ่อนล้าปราศจากเรี่ยวแรง นางหาใช่จะได้รับบาดเจ็บอย่างไรไม่ เพียงแต่เพราะอดอยากมาเป็นเวลาถึงสองวัน จนท้องว่างเวิ้งว้างไปเท่านั้นเอง

นางชี้ไปที่เล่าเฮ้ง พลางกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้เป็นบริวารของท่านหรือ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านสมควรที่จะ..."

ซุนเทียวเอี้ยงมิรอให้นางได้กล่าวจบ ต้องรีบรับปากอย่างลนลานขึ้นว่า

"ถูก ถูกแล้ว"

พลันเหลียวขวับกลับไป กระโดดละล่วมาที่เบื้องหน้าเล่าเฮ้ง ตวัดฝ่ามือฟาดโครมลงไป ด้วยวิชาฝ่ามือทรายเหล็ก (ทิชาเจี้ย) จนขม่อมของเล่าเฮ้งแหลกละเอียดขาดใจตายคามือไปในฉับพลันทันที

กิมบ่วยเล้งกลับสะดุ้งตกใจเป็นอย่างมาก เจตนาของนางนั้น มีแต่จะให้ซุนเทียวเอี้ยงลงโทษต่อเจ้าเล่าเฮ้งเพียงเล็กน้อยให้เข็ดหลาบเท่านั้นเอง หาทราบไม่ว่า ซุนเทียวเอี้ยงกลับลงมืออย่างอำมหิตชั่วร้ายถึงปานนี้ ยิ่งทำให้นางมีความรู้สึกเวทนาในตัวเล่าเฮ้งเกิดขึ้นทันที ลอบครุ่นคิดว่า

'มันนั้นเพียงแต่กล่าววาจาที่หยาบคายสามหาวอยู่มิกี่ประโยคเท่านั้น...'

แต่ต้องย้อนทวนหวนคิดว่า

'เราไปสมเพชมัน แล้วจะมีผู้ใดใครมาสมเพชเราเล่า ?'

ในใจของนางปราศจากความคิดชนิดอื่นอีกแล้ว เดินตามฝีเท้าของซุนเทียว-เอี้ยงไปอย่างมึนงงเซื่องซึม คำพูดที่นอบน้อมยำเกรงอย่างเอาอกเอาใจของซุนเทียว-เอี้ยง มิอาจจะทำให้นางบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีหรือพึงพอใจอย่างไรเลย

มังกรน้อยเทพยดา มีความพิศวงสงสัยที่เห็นมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงได้พาอิสตรีที่โผเผร่วงโรยและทุเรศทุรังเดินขึ้นมาบนเรือ แต่ตัวมันก็มีความรู้ซึ้งอยู่แก่ใจว่าซุนเทียวเอี้ยงมีการกระทำที่รอบคอบละเอียดถี่ถ้วนเสมอมา ดังนั้นในขณะนี้จึงมีความพิศวงสงสัยอย่างยิ่งอยู่เท่านั้น

ซุนเทียวเอี้ยงย่อมจะดูสีหน้าท่าทางของประมุขตนได้เข้าใจชัด จึงกล่าวอย่าง

ยิ้มแย้มว่า

"ขอบอกกล่าวกับตั้วกอด้วยความยินดีว่า ในวันนี้ข้าพเจ้าได้เชื้อเชิญเอาอาคันตุกะที่ทรงเกียรติอันยิ่งใหญ่มาเยี่ยมเยียนเรือเราแล้ว"

มังกรน้อยเทพยดารับปากเอออวยอย่างเสียมิได้ กวาดตาพิจารณาดูกิมบ่วยเล้งไปมาอยู่หลายตลบ เห็นนัยน์ตาของนางปรากฏแววความเซื่องซึมเคลิบเคลิ้มคล้ายดั่งมิได้ประสบพบเห็นหรือเขม้นมองในสิ่งใดเลย

'เหตุไฉนคนผู้นี้จึงกลายเป็นคนเซื่องซึมไร้ความรู้สึกนึกคิดเล่า'

มังกรน้อยเทพยดาครุ่นคิดในใจอย่างข้องคลางแคลงเป็นที่สุด

แต่ชุนเทียวเอี้ยงได้กล่าวขึ้นแล้วว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้คือซือม่วยของกิมอีผู้กล้าหาญ เป็นบุตรีสุดที่รักของท่านจอมพิษนั่นเอง"

มังกรน้อยเทพยดาฮ่อซึ่งเฮี้ยงร้องอ้อขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด รีบรั้งสายตาซึ่งกวาดพิจารณาบนร่างของกิมบ่วยเล้งให้กลับมาอย่างฉับไว กล่าวอย่างยิ้มแย้มพินอบพิเทาขึ้นว่า

"ในวันนี้มิทราบเป็นลมอะไร จึงได้พัดพาจนกิมโกวเนี้ยได้มาเยี่ยมกรายให้เกียรติถึงที่นี้ด้วย โปรดเชิญนั่ง โปรดเชิญนั่ง"

เนื่องจากมันเป็นผู้ปราศจากความรู้ใด ๆ และมีนิสัยที่หยาบกร้านสามหาว จึงเข้าใจว่าคำพูดนี้คงจะเป็นวาจาอันนอบน้อมยำเกรงอยู่มากแล้ว แต่ชุนเทียวเอี้ยงกลับขมวดคิ้วนิ่วหน้า เพราะเกรงว่าโกวเนี้ยจะบังเกิดโทสะเพราะคำพูดที่มิต้องใจในประโยคนี้

แต่กิมบ่วยเล้งกลับมิได้รู้สึกนึกคิดอย่างไรเลย ในห้วงสมองของนางขณะนี้กลับคร่ำครวญหวนหาแต่ชิงเจี๊ยบ ปรากฏเงาร่างของชิงเจี๊ยบอัดแน่นอยู่ในห้วงแห่งความนึกคิดจนหมดสิ้นแล้ว

เพียงชั่วครู่มีสุราอาหารยกขึ้นต้อนรับอย่างอุดมสมบูรณ์ กิมบ่วยเล้งมีความหิวโหยอย่างยิ่งอยู่แล้ว ความต้องการทางธรรมชาติที่กำเริบขึ้น ทำให้นางต้องลืมเลือนทุกสิ่งไปก่อนชั่วคราว คว้าตะเกียบขึ้นคีบอาหารเข้าใส่ปากอย่างหิวกระหายในทันที

ชุนเทียวเอี้ยงลอบหัวร่ออยู่ในใจ พลางคิดอยู่ว่า

'โกวเนี้ยผู้นี้มีท่าทีการรับประทานอาหารอย่างน่าตื่นเต้นมาก คล้ายดั่งอดอยากมาเป็นเวลาสองสามวันก็ปานกัน'

แต่มันจะทราบอย่างไรได้เล่าว่า กิมบ่วยเล้งมิได้รับประทานอาหารมาเป็นเวลาถึงสามวันจริง ๆ

มังกรน้อยเทพยดาเมื่อเห็นเข้ากลับสบใจเป็นอย่างยิ่ง มันหัวร่อเสียงดังกังวานพลางยกถ้วยสุราขึ้นดื่มเป็นขนานใหญ่ไปพลางด้วย และคิดในใจว่า

'โกวเนี้ยผู้นี้เปิดเผยอย่างน่านับถือยิ่งนัก'

บทที่ 12

อานุภาพความรัก

แต่กิมบ่วยเล้งเพียงกลืนกินไปได้เล็กน้อยก็ปล่อยตะเกียบในมือลงอย่างแช่มช้า เหม่อมองจ้องดูนอกหน้าต่างซึ่งมืดมิดสนิทด้วยสายตาอันเชื่องซึมเลื่อนลอย โดยมิทราบว่าครุ่นคิดคำนึงถึงสิ่งใดอยู่ เห็นแต่นางขมวดคิ้วอยู่แนบแน่นด้วยความหม่นหมองกังวลเป็นอย่างยิ่ง มังกรน้อยเทพยดาฮ่อซึ่งเฮี้ยง เป็นบุรุษที่ปราศจากความสำรวม และขาดมารยาทที่ดีงาม เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ครุ่นคิดขึ้นว่า

'สตรีนางนี้เป็นอย่างไรของมันหนอ เหตุไฉนจึงได้กลับกลายมาขมวดคิ้วนิ่วหน้าเสียเล่า คล้ายดั่งกับสามีได้ตายจากไปก็ปานกัน'

แต่เนื่องจากมันยังเกรงกลัวจอมพิษกิมเจ่กพ้งและอสูรฟากฟ้ากิมอีเป็นอย่างยิ่ง คำพูดนี้ได้แต่คิดในใจเท่านั้น โดยหากล้าเปล่งออกจากปากไม่

มันไหนเลยจะทราบว่า เมื่อครู่นี้เนื่องจากกิมบ่วยเล้งหิวกระหายจนมิอาจจะทนทานต่อไปได้ เมื่อเห็นอาหารก็คิดจะกลืนกินรองท้องอยู่บ้าง แต่พออาหารตกถึงท้องจนพอจะมีกำลังเพิ่มพูนขึ้นบ้าง ความคิดคำนึงที่หมักหมมสุมทับจึงกำเริบขึ้นจนปั่นป่วนอลเวง เบื้องบนโต๊ะอาหารมาตรแม้นจะเป็นกระยาทิพย์ที่อัญเชิญลงมาจากฟากฟ้า ก็มิอาจให้ล่วงล้ำผ่านลำคอลงไปได้อีกแล้ว

ส่วนซุนเทียวเอี้ยงกลับรู้สึกวิตกกังวลและงุนงงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

'กิมโกวเนี้ยผู้นี้คล้ายดั่งมีความกังวลอยู่อย่างมากมาย มิหนำซ้ำเสื้อผ้ายังรุ่มร่ามมิเรียบร้อย ท่าทางก็ทุลักทุเลเป็นอย่างยิ่ง หรือว่าสตรีที่ทรงฝีมือยอดเยี่ยมสูงล้ำ

และยังเป็นชื่อม่วยของจอมอสูรผู้ยิ่งใหญ่ในพิภพเช่นกิมอี ยังจะต้องพลาดท่าเสียทีให้กับผู้อื่นไปด้วย ?'

มังกรลำน้ำผู้นี้มีความชาญฉลาดและกลอกกลิ้งอย่างยิ่งนัก ในใจจึงปรารถนาที่จะรีบขับไล่ไสส่งโกวเนี้ยให้ผ่านพ้นไปเสียจะปลอดภัยกว่า ลอบครุ่นคิดในใจว่า

'ผู้ที่สามารถทำให้โกวเนี้ยผู้นี้พลาดท่าเสียทีไปได้นั้น เรายิ่งมิอาจจะไปตอแยต่อมันได้แน่ ๆ'

ดังนั้นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กิมโกวเนี้ยคิดจะไปในที่ใดอีกหรือ ต้องการให้พวกพี่น้องของเราน้อมส่งสักระยะหนึ่งหรือไม่ ?"

มันมาตรแม้นจะมีความหวาดระแวงจนเต็มเปี่ยม แต่ปากยังมิกล้าจะว่ากล่าวไปให้เป็นพิรุธขึ้น

แต่คำพูดที่มันถามไปในประโยคนี้ กลับทำให้กิมบ่วยเล้งต้องชะงักงันไปทันที ทอดถอนหายใจด้วยความโศกสลดรันทดปานหัวใจแหลกสลาย เรื่องราวที่อุบัติขึ้นในเวลาสองวันนี้ ทุกสิ่งล้วนแต่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจดั่งราวกับมีมีดมากรีดเฉือนจนแทบทำให้ทนทานต่อไปมิได้แล้ว ต้องหลั่งน้ำตาลงต่อหน้าชายแปลกหน้าสองคนที่มิเคยคบหาอย่างลืมตัว

'พสุธามาตรแม้นจะกว้างใหญ่ไพศาล แต่สถานที่แห่งใดเล่าจึงจะพอให้เราได้พำนักพักกาย'

กิมบ่วยเล้งปรากฏแววหม่นหมองขึ้นอย่างรันทด ครุ่นคิดต่อไปด้วยความเศร้าเสียใจว่า

'โอ ซึ่งความจริงนั้น จะมีที่พำนักพักกายหรือไม่ก็หาเป็นความสำคัญอย่างไรในตัวเราแล้ว เพราะเราได้มอบร่างกายและจิตใจให้กับเขาจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ แต่ทว่า เขา...

'ในขณะนี้เขาเป็นอย่างไรไปแล้วหนอ'

ดรุณีน้อยที่จมอยู่ในปลักแห่งความรัก ได้มีความรู้สึกว่า เรื่องราวนานาในพิภพมิได้มีความสำคัญอย่างไรกับนางแม้แต่น้อย ต่อให้เป็นแสงเจิดจ้าจำรัสสักเท่าใดในขณะนี้ก็ยังรู้สึกมืดมนอย่างน่าหม่นหมอง ความสนุกสนานปลาบปลื้มยินดีที่มากมายเพียงไร ในขณะนี้ก็รู้สึกทุกข์ระทมขมขื่นยิ่ง ไร้ความฟุ้งเฟ้อทะเยอทะยานใด ๆ ที่จะมากระตุ้นเตือนให้บังเกิดความสนใจขึ้นได้แล้ว และวาจาที่ว่ากล่าวอย่างไรก็มิอาจจะสะกิดให้บังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นได้ สาเหตุนี้มีอยู่เพียงประการเดียว

เพราะนางได้สูญเสียบุรุษอันเป็นที่รักปานดวงใจไปแล้ว ความรู้สึกเยี่ยงอย่างนี้ กับกิมบ่วยเล้งที่ได้สูญเสียชิงเจี๊ยบผู้ซึ่งนางมอบกายและใจให้นั้น สำคัญยิ่งใหญ่ไปกว่านางจะสูญเสียตัวเองจนหมดสิ้นอีกหลายเท่านัก

ฮ่อซิ่งเฮี้ยงและซุนเทียวเอี้ยงทั้งสอง ไยจึงจะทราบได้ว่าดรุณีผู้ทรงฝีมืออันเข้มแข็งร้ายกาจผู้นี้ จะมีความคิดอันอ่อนแอแบบบาง ดุจเดียวกับกุลสตรีในห้องหอที่อ่อนแอแบบบางไปแล้วเล่า

ทั้งสองพากันจ้องมองดูนางด้วยความงุนงงสงสัย ซุนเทียวเอี้ยงมิกล้าจะถามต่อ และก็มิปรารถนาจะถามขึ้นด้วย มันมีความชาญฉลาดในการรักษาเอาตัวรอดไว้ก่อน ใจนั้นตักเตือนตนเองอยู่เสมอว่า สำหรับเรื่องราวเหล่านี้ อย่าได้ทราบย่อมเป็นการวิเศษแล้ว

ส่วนฮ่อซิ่งเฮี้ยงนั้นกลับก่นด่าอยู่แต่ในใจว่า

'นางสตรีผู้นี้เหตุไฉนกลับร้องไห้ขึ้นมาเสียแล้วเล่า บิดารู้สึกเดือดดาลจนอัดแน่นเต็มอกอยู่แล้ว พอถูกนางร้องไห้เยี่ยงอย่างนี้ อารมณ์ดีที่จะดื่มกินให้เป็นสุขก็ต้องพลอยหดหายไปหมดสิ้นกัน'

พลางกระแทกถ้วยสุราลงบนโต๊ะแรง ๆ อ้าปากหาวดัง ๆ ด้วยสีหน้าอันไม่พึงพอใจเป็นอย่างมาก

ซุนเทียวเอี้ยงรีบปรายตาห้ามปรามอย่างรวดเร็ว แต่ฮ่อซุนเฮี้ยงกลับมิได้ประสบพบเห็น ยังคงกล่าวด้วยเสียงอันแหบห้าวสามหาวขึ้นว่า

"โกวเนี้ยมีความคิดอย่างไรในใจหรือ บอกกับข้าพเจ้าสองพี่น้องมาได้เต็มที่เลย ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะปราศจากคุณประโยชน์ แต่อย่างน้อยยังพอจะรับใช้โกวเนี้ยได้บ้างดอก"

ซุนเทียวเอี้ยงพอได้ยิน ก็ลอบร้องคร่ำครวญในใจว่า

'ตั้วกอของเราที่เคารพ เหตุไฉนจึงไปตอแยหาความลำบากมาสุมใส่ศีรษะเข้าอีกแล้ว ในเมื่อผู้อื่นยังกระทำมิได้แล้ว อาศัยเยี่ยงท่านเยี่ยงเรา ยังจะไปช่วยเหลืออย่างไรในเขาได้เล่า'

กิมบ่วยเล้งพอได้ยินคำพูดที่ฮ่อซิ่งเฮี้ยงถามขึ้น ต้องรีบสลัดความครุ่นคิดที่กระเจิดกระเจิงออกไปทันที ลอบเช็ดหยาดน้ำตาบนใบหน้า และนึกตำหนิติเตียนตนเองอยู่แต่ในใจ ว่าเหตุไฉนเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ไยจะต้องหลั่งน้ำตาลงมาด้วย เมื่อได้ยินคำพูดฮ่อซิ่งเฮี้ยงทำให้ฉุกใจได้คิดจึงกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ากำลังมีเรื่องต้องการถามฮ่อตั้วกอ และขอความช่วยเหลืออยู่ทีเดียว"

คำว่าฮ่อตั้วกอที่เรียกไปนี้ ทำให้มังกรน้อยเทพยดาหัวใจพองโตจนแทบจะลอยไปตามลมทันที อ้าปากอันกว้างใหญ่ขึ้นเต็มที่ เปล่งเสียงหัวร่อจนคับไปในบริเวณและกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีเรื่องอันใดก็โปรดกล่าวออกมาได้เต็มที่ ข้าพเจ้ามังกรน้อยเทพยดาฮ่อซิ่งเฮี้ยง มิใช่จะโอ้อวดยกตัวต่อหน้าโกวเนี้ยดอก แต่เรื่องราวทั้งใหญ่ทั้งเล็กภายในเจ็ดมณฑลฝั่งใต้ของลำน้ำ ยังพอจะกระทำได้โดยมิลำบากยากเย็นนัก"

คำพูดที่กล่าวนี้ ความจริงหาใช่โอ้อวดไปไม่ เพราะมันเป็นถึงประมุขของเหล่าโจรสลัดตลอดลำน้ำแยงซีเกียง บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มทั้งพวกอธรรมและธัมมะ จะอย่างไรก็ต้องให้เกียรติแก่มันบ้างตามสมควร และต้องมีการคบหากันตามอัตภาพของศักดิ์ศรี แต่มังกรลำน้ำกลับลอบร้องอยู่ในใจด้วยความกระวนกระ-วายเป็นยิ่งนัก พร้อมทั้งก่นด่าในใจว่า

'ตั้วกอของเราเอย กับเรื่องราวของโกวเนี้ยนี้ แม้จะมีท่านงอกขึ้นอีกหนึ่งคนมาร่วมด้วย ก็มิอาจจะไปตอแยเกี่ยวข้องได้ด้วยดอก'

แต่กิมบ่วยเล้งกลับยิ้มน้อย ๆ แต่แม้กระทั่งรอยยิ้มครั้งนี้ ยังเปี่ยมไปด้วยความโศกสลดรันทดจนเห็นได้ชัดอยู่

นางกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันเบาบางว่า

"อย่างนั้น ขอให้ฮ่อตั้วกอจงไปส่งข้าพเจ้ายังเมืองบู๊ฮั่นด้วย"

ซุนเทียวเอี้ยงชะงักงันไปทันที และกล่าวขึ้นว่า

"จากนั้นเล่า ?"

ความจริงซุนเทียวเอี้ยงถูกคำขอร้องอันง่ายดายของกิมบ่วยเล้ง สร้างความงงงันให้เป็นอย่างยิ่งอยู่ แต่ฮ่อซิ่งเฮี้ยงกลับเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว และกล่าวว่า

"เรื่องนี้ง่ายดายอย่างยิ่งนัก ง่ายดายจริง ๆ"

เพราะคนทั้งสองคาดคิดมิถึงว่า ดรุณีผู้ทรงเกียรติภูมิลือเลื่องและฝีมือยอดเยี่ยมร้ายกาจผู้นี้ จะมีคำขอร้องที่หนักแน่นจริงจังด้วยเรื่องราวอันง่ายดายจนถึงปานนี้

กิมบ่วยเล้งก้มหน้าลง ตอบคำถามของซุนเทียวเอี้ยงขึ้นว่า

"จากนั้นยังจะต้องขอให้ท่านทั้งสอง เตรียมเรือให้ข้าพเจ้าหนึ่งลำ พร้อมทั้งลูกเรืออีกจำนวนหนึ่ง"

ซุนเทียวเอี้ยงรู้สึกพิศวงสงสัยอย่างรุนแรงว่า

'เรือของบิดานางนั้น เราแม้จะถือกำเนิดเกิดอยู่กับลำน้ำ ก็ยังมิเคยจะประสบพบเห็นว่าจะมีเรือใดเลิศไปกว่าเลย แต่เหตุไฉนนางในขณะนี้ต้องมาขอร้องให้เราตระเตรียมเรือให้นางหนึ่งลำ หรือโกวเนี้ยผู้นี้จะเกิดเรื่องราวกับบิดาของนางจนแตกหัก ต้องหนีออกมาด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาล ?'

มังกรลำน้ำมาตรแม้นจะมีไหวพริบปฏิภาณอันฉลาดล้ำ แต่ย่อมคาดคิดมิถึงดอกว่า เรืออันยอดเยี่ยมที่สุดในพิภพของกิมเจ่กพ้ง ขณะนี้ได้ถูกทำลายจนจมหายไปในท้องน้ำแล้ว

ดังนั้นมันจึงต้องถามขึ้นด้วยความคลางแคลงใจเป็นอย่างยิ่งว่า

"โกวเนี้ยต้องการเรือด้วยความประสงค์จะไปท่องเที่ยวในทิศทางอื่นกระมัง ?"

แต่มังกรน้อยเทพยดาฮ่อซึ่งเฮี้ยงกลับมีความเปิดเผยตรงไปตรงมาหาเล่ห์เหลี่ยมมิได้ กล่าวขึ้นอย่างพล่อยปากว่า

"ข้าพเจ้าฟังซุนยี่ตี๋กล่าวว่า บิดาของโกวเนี้ยมีเรืออันวิเศษสุด ซึ่งไม่มีใครเทียมในพิภพอยู่หนึ่งลำ เหตุไฉนโกวเนี้ยจึงกลับมิใช้เรือนั้นเล่า ?"

กิมบ่วยเล้งขมวดคิ้วน้อย ๆ เลี่ยงหลบคำถามของฮ่อซึ่งเฮี้ยงโดยกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าคิดจะออกทะเล ดังนั้นท่านจะต้องหาเรือและลูกเรือที่มีความชำนาญให้สักจำนวนหนึ่ง"

นางมีศักดิ์ฐานะอันสูงส่งชี้นิ้วใช้มาตั้งแต่เล็กแต่น้อยแล้ว ในยามนี้มาตรแม้นจะเป็นการขอร้องฝ่ายตรงข้าม แต่คำพูดที่กล่าวไปยังคล้ายดั่งเป็นคำสั่ง ซึ่งมังกรน้อยเทพยดาก็กล่าวรับขึ้นว่า

"เรื่องนี้ง่ายดายดอก บริวารข้าพเจ้ามีอยู่เป็นจำนวนมากที่หากินกับท้องทะเลในขณะนี้"

ผู้เป็นประมุขเหล่าโจรสลัดที่ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบ และใจซื่อเปิดเผยจึงมิได้ข้องใจในการที่กิมบ่วยเล้งมิได้ตอบคำพูดของมันเลย แต่ซุนเทียวเอี้ยงกลับก้มหน้าครุ่นคิดว่า

'เรื่องนี้ย่อมจะต้องมีความนัยแฝงอยู่อย่างลึกซึ้งเป็นแม่นมั่น

'แต่ความนัยของเรื่องนี้เรามิทราบก็แล้วไปเถิด ในเมื่อนางไม่ยินยอมจะตอบคำถามของตั้วกอ แสดงว่านางย่อมไม่ยินดีที่จะให้เราได้รู้เรื่องความนัยนี้แน่นอนไยเราจะต้องเค้นถามไปให้เป็นที่เสื่อมเสียแก่ตัวด้วยเล่า เพียงแต่โกวเนี้ยผู้นี้ เหตุไฉนจึงตะเกียกตะกายออกนอกทะเลเพราะจุดประสงค์อันใดเล่า มันเป็นสิ่งที่เรามิอาจคาดคิดเดาได้อย่างแท้จริงทีเดียว'

ซุนเทียวเอี้ยงในใจขบคิดไตร่ตรองอยู่ แต่ปากกลับกล่าวอย่างเปิดเผยชัดเจนขึ้นว่า

"ในเมื่อโกวเนี้ยจะต้องการไปยังเมืองบู๊ฮั่น ก็ย่อมต้องเป็นเรื่องอันสำคัญรีบด่วน อย่างนั้นเรามิจำเป็นต้องมาลอยเรืออยู่ในที่นี้อีกแล้ว เคลื่อนลำในค่ำคืนนี้เสียเลย ?"

ความจริงมันไม่พึงปรารถนาจะให้กิมบ่วยเล้งได้อยู่ในเรืออีกต่อไปแล้ว เพราะกลัวความยุ่งยากลำบากที่จะมาเกี่ยวพันเอาพวกของมันเข้า

แต่กิมบ่วยเล้งกล่าวอย่างปีติใจว่า

"อย่างนี้ก็วิเศษสุดแล้ว"

ดังนั้นเอง ซุนเทียวเอี้ยงจึงรีบออกคำสั่งให้เคลื่อนเรือ แล่นทวนน้ำไปในค่ำคืนวันนั้นเลย พอวันที่สองยังมิทันเที่ยง เรือก็ได้บรรลุถึงเมืองบู๊ฮั่น

ในใจของกิมบ่วยเล้งตกลงใจแล้วว่า จะต้องมาดูบ้านช่องของชิงเจี๊ยบที่เมืองบู๊ฮั่นก่อน เพราะนางทราบดีว่า ชิงเจี๊ยบเป็นเหลาปั้งของร้านเพชรพลอยซัวบ้วย ดังนั้นนางจึงปรารถนาจะสืบสาวประวัติความเป็นมาของชิงเจี๊ยบบ้าง นางมาตรแม้นจะมีความสัมพันธ์ขั้นสนิทจนเป็นภรรยาของชิงเจี๊ยบแล้ว แต่กับเรื่องราวนานาของชิงเจี๊ยบกลับมิเคยจะได้รู้เห็นแม้แต่น้อย

สาเหตุที่นางจะถามไถ่ในประวัติความเป็นมาของชิงเจี๊ยบ เพราะต้องการจะทราบว่าเหตุไฉนชิงเจี๊ยบจึงไปมีข้ออาฆาตบาดหมางกับนักศึกษาเสื้อขาว ที่มีความแกร่งกล้าสามารถจนสูงสุดลึกล้ำ อย่างมิอาจคาดเดาผู้นั้นได้

จากนั้นนางก็จะเคลื่อนเรือออกท้องทะเล สืบเสาะหาร่องรอยของชิงเจี๊ยบอีกต่อไป เพราะนางคำนวณอยู่ในใจแล้วว่า เรือที่นางเห็นในวันนั้น ได้กางใบไปทางทิศตะวันออก ซึ่งเรือลำนั้นย่อมต้องเป็นเรือของนักศึกษาเสื้อขาว และสตรีผู้มีความงามผู้นั้นอย่างแน่นอน และเป็นที่แน่ใจว่า ชิงเจี๊ยบย่อมจะต้องถูกคร่าตัวอยู่บนเรือลำนั้นไม่พลาดผิด

เมื่อเรือถึงบู๊ฮั่นแล้ว ซุนเทียวเอี้ยงจึงกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีกิจสำคัญก็โปรดขึ้นไปกระทำในเมืองเถิด ในค่ำวันนี้หรืออย่างช้าก็เช้าวันพรุ่งนี้ พวกเราย่อมจะจัดการตระเตรียมในสิ่งที่โกวเนี้ยต้องการ คือเรือและลูกเรือที่มีความชำนาญให้เป็นที่เรียบร้อย"

เพราะมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงอยู่แถบลำน้ำแยงซีเกียง การตระเตรียมเรือเพียงลำเดียวย่อมเป็นสิ่งกระทำได้ในชั่วครู่ชั่วยาม

เท่านั้นเอง

กิมบ่วยเล้งผงกศีรษะรับคำ เอ่ยขอบคุณเพียงเล็กน้อยก็จากไป

นางเมื่อขึ้นบนฝั่งแล้ว บรรดาผู้คนสัญจรเมื่อเห็นดรุณีที่มีความสวยงามสะคราญตา แต่มีความกังวลเร่งร้อนเช่นนั้น จึงพากันใช้สายตาอันพิศวงสงสัยมองดูนางอย่างไม่คลาดคลา

นางถูกสายตาเหล่านี้จ้องมองจนมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นบ้างแล้ว แต่ก็จนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้ คิดจะว่าจ้างรถม้าสักคันหนึ่งเพื่ออำพรางร่องรอย แต่ปราศจากเงินทองติดตัวมาแม้แต่น้อยนิด หากแม้นมิว่าจ้างรถแล้ว นางก็มิรู้จักทางไปร้านเพชรพลอยซัวบ้วย และไม่ปรารถนาที่จะให้สายตาอันน่ารังเกียจเหล่านั้นจ้องมองดูนาง ยิ่งไม่ปรารถนาจะเข้าไปถามไถ่ต่อบรรดาผู้ที่มองดูนางอย่างเสียมารยาทเหล่านั้นอีกด้วย

นางได้รับการทะนุถนอมกล่อมเกลี้ยงมาตั้งแต่น้อยจวบใหญ่ กับเรื่องราวใด ๆ ในสังคมจึงมิเคยจะรู้ด้วยแม้แต่น้อยนิด ดังนั้นเรื่องเพียงเล็กน้อยเท่านี้ กลับสร้างความลำบากยากใจให้กับนางจนงงงันไป ทั้งเดือดดาลทั้งกระวนกระวาย ทำให้นางต้องเพ่นพ่านอยู่ภายในเมืองอย่างลุกลี้ลุกลนและเซื่องซึมงงงวย โดยหวังว่าในการเดินเพ่นพ่านนี้ จะประสบพบกับประตูร้านของซัวบ้วยอย่างบังเอิญ ดังนั้นนางจึงมิได้ชะลอฝีเท้าไว้ แต่พอได้คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้น ก็บังเกิดความตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง

นางใคร่ครวญขึ้นว่า

'สารรูปของเราในลักษณะเช่นนี้ หากแม้นเข้าไปถามหาตัวเถ้าแก่ภายในร้านเพชรพลอยซัวบ้วยแล้ว บรรดาลูกจ้างในร้าน หากมิเข้าใจว่าเราเป็นคนบ้าก็แปลกแล้ว เราไยจึงจะบอกเรื่องราวอย่างสัตย์จริงให้กับพวกมันได้เล่า'

เหม่อมองดูบรรดาผู้คนที่สัญจรไปมาอย่างแออัดยัดเยียดของสองฟากข้างถนนแล้ว นางจำต้องเดินอย่างใจลอยเซื่องซึมตามลำพังคนเดียว

เท้าได้พาร่างนางไปอย่างปราศจากจุดหมาย นางเห็นที่เบื้องหน้าสายตามีอาคารอันมหึมาอยู่แห่งหนึ่ง ประตูลงรักสีดำสนิทเปิดออกกว้างขวาง นอกประตูร้านมีคานศิลาสวยงาม ได้ผูกม้าไว้จำนวนหนึ่ง และยังมีชายฉกรรจ์ท่าทางเฉลียวฉลาดนั่งยอง ๆ อยู่ทางนอกประตูอีกสองคนด้วย นางจึงครุ่นคิดด้วยความสงสัยใจว่า

'นี่มันเป็นสถานที่ไรกัน' เมื่อเดินเข้าไปใกล้แล้ว จึงเห็นว่าบนขื่อประตูมีป้ายอันมหึมาเขียนไว้ว่าบู๊อุยเปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันภัยบู๊อุย)

เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นเปียเก๊ก ดังนั้นจึงมองด้วยความพิศวงสงสัยไปอีกหลายครั้ง พลันเห็นทางด้านในมีคนสองคน คล้ายดั่งกำลังถกเถียงกันในเรื่องอันสำคัญ และพากันเดินออกมาจากด้านใน

มีบุคคลหนึ่งในจำนวนนั้น คือมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยง เมื่อกิมบ่วยเล้งเห็นเข้าก็ปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง คิดอยู่ว่า

'เราเรียกให้มันพาเราไปยังร้านเพชรพลอยซัวบ้วยก็มิใช่เป็นเรื่องอันง่ายดายดอกหรือ'

แต่ทว่า ซุนเทียวเอี้ยงก็ได้ประสบพบเห็นนางเช่นกัน จึงรีบวิ่งลนลานเข้าหาพร้อมทั้งกล่าวว่า

"โกวเนี้ย รีบไป"

กิมบ่วยเล้งถลึงตาขึ้นทันทีกล่าวไปว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ซุนเทียวเอี้ยงกล่าวอย่างกระวนกระวายขึ้นว่า

"อีกสักครู่จึงจะเล่าให้ฟัง"

กิมบ่วยเล้งเห็นมันมีท่าทีอันลุกลี้ลุกลนเช่นนั้น จึงคิดในใจว่า

'นี่มันเป็นเรื่องอันใดกันอีกเล่า หรือว่าจะมีเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับตัวเราเกิดขึ้น ?'

ดังนั้นจึงมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก เดินตามซุนเทียวเอี้ยงไปอย่างเงียบขรึม

ส่วนผู้ที่เดินออกมาพร้อมกับซุนเทียวเอี้ยง ได้ร้องตะโกนดัง ๆ ไล่หลังขึ้นว่า

"ซุนยี่กอ เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องขอไหว้วานท่านแล้ว จะอย่างไรก็โปรดอย่าได้ลืมโดยเด็ดขาด"

ซุนเทียวเอี้ยงหันกลับไปร้องตอบว่า

"เรื่องนี้ข้าพเจ้ารับภาระอย่างเต็มที่ แต่ทว่าฮ่วมตั๊วกอจงอย่าได้คิดบัญชีเรื่องนี้ไว้ในตัวข้าพเจ้าเป็นอันขาด"

ที่แท้คนผู้นี้ก็คือประมุขของบู๊อุยเปียเก๊กฮ่วมจี่เซ้งนั่นเอง ซุนเทียวเอี้ยงและฮ่วมจี่เซ้งมีการคบหากันอย่างสนิทสนมมาเนิ่นนานแล้ว พอถึงเมืองบู๊ฮั่นก็จะต้องมาเยี่ยมเยียนกันทุกครั้งไป

แต่ทว่า ในครั้งนี้เมื่อซุนเทียวเอี้ยงมาถึงยังบู๊อุยเปียเก๊กแล้ว ฮ่วมจี่เซ้งได้ออกมารับหน้า ด้วยท่าทีที่ตื่นตระหนกอย่างยิ่ง รายงานขึ้นว่า

"ซุนยี่กอท่านมาได้ในจังหวะอันเหมาะสมเหลือเกิน"

ซุนเทียวเอี้ยงรีบถามไปว่า

"เป็นอย่างไร"

ฮ่วมจี่เซ้งจึงกล่าวอย่างลุกลนว่า

"ในเวลาสองวันนี้ เมืองฮันเค้ามีเรื่องราวบังเกิดขึ้นมากมายหลายประการ ประการแรกคือมหาเศรษฐีใหญ่ของตัวเมือง ที่เป็นเจ้าของร้านเพชรพลอยซัวบ้วย นามชิงเจี๊ยบได้สาบสูญร่องรอยไป จากข่าวร่ำลือระบาดจนจับต้นชนปลายมิถูกนั้น เข้าใจว่าคงถูกจับกุมตัวเพื่อเรียกค่าไถ่..."

ซุนเทียวเอี้ยงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้จะนับเป็นเรื่องใหญ่ได้อย่างไรกัน ?"

ฮ่วมจี่เซ้งรีบกล่าวขึ้นว่า

"ซุนยี่กอท่านคงยังมิทราบ อันชิงเจี๊ยบผู้นี้หาใช่เป็นพ่อค้าวาณิชธรรมดาสามัญไม่ มันมิเพียงแต่จะมีไมตรีอยู่กับข้าพเจ้าบ้างเท่านั้น แม้กระทั่งหนึ่งในสามของกระบี่มรณะแห่งคงท้ง คือกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย ก็คบหากันอย่างสนิทสนม ไหนเลยจะมีผู้ใดกล้ากำเริบไปจับกุมตัวเรียกค่าไถ่ด้วยเล่า น่ากลัวเรื่องนี้จะมีความนัยอันพิสดารแฝงอยู่เป็นแน่นอน ?"

ซุนเทียวเอี้ยงหัวร่อฮาฮาเสียงดังพลางกล่าวว่า

"หรือฮ่วมตั้วกอสงสัยในตัวข้าพเจ้าเข้าแล้ว ?"

ฮ่วมจี่เซ้งขมวดคิ้วพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับปราศจากปัญหาอันใดดอก แต่เมื่อวานนี้ อูเจ่กปวยพลันย้อนกลับมายังฮันเค้าอีก..."

ซุนเทียวเอี้ยงรีบกล่าวสอดขึ้นว่า

"อูเจ่กปวยมิใช่ได้กลับไปยังคงท้งตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วดอกหรือ ?"

ที่แท้ซุนเทียวเอี้ยงมีเส้นสายลับอยู่ทั่วทุกหนแห่งของตัวเมือง จึงได้ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นหน้าหออึ้งเฮาะเล้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน

"ความจริงข้าพเจ้าก็ได้ยินกับหู ว่ามันจะรีบรุดกลับไปที่คงท้ง โดยจะไปเรียนถึงเรื่องราวการพิพาทที่เกิดขึ้นในตัวเมืองกับพวกบู๊ตึง พร้อมทั้งเรื่องการปรากฏกายอย่างกะทันหันของเทพเจ้าสัตตฝีมือ เพื่อให้อาจารย์ของมันเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักทราบ"

ฮ่วมจี่เซ้งหยุดกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่หาทราบไม่ว่า เมื่อวานนี้อูเจ่กปวยกลับได้มาพร้อมกระบี่ฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะเกี่ยม) จูกัวตั้วเอี้ยและกระบี่มนุษย์มรณะโซวโกวเนี้ย อันสามกระบี่มรณะแห่ง

คงทัง น่ากลัวคงพบกันในระหว่างทางเป็นแน่"

ซุนเทียวเอี้ยงกล่าวขึ้นด้วยความพิศวงสงสัย และตื่นเต้นว่า

"อ้อ อย่างนั้นสามกระบี่มรณะแห่งคงทังก็ได้พากันมาจนครบจำนวนแล้ว พวกเราเห็นจะมีเรื่องราวอันน่าสนุกสนานได้ชมเป็นแม่นมั่น"

ฮ่วมจี่เซ้งขมวดคิ้วนิ่วหน้าพลางกล่าวว่า

"พอกระบี่พสุธามรณะมาถึงยังตัวเมือง ก็ทราบข่าวเรื่องชิงเจี๊ยบที่เป็นเถ้าแก่ร้านเพชรพลอยชัวบ้วยสาบสูญร่องรอยไป จึงมีความเดือดดาลคลั่งแค้นปานภูเขาไฟระเบิด ตามหาข้าพเจ้ามาเค้นถามในเรื่องนี้ บอกว่าเป็นเรื่องที่พวกสลัดแห่งแม่น้ำแยงซีกระทำอย่างแน่นอน โดยคิดจะฉวยโอกาสบีบเค้นเรียกค่าไถ่..."

ซุนเทียวเอี้ยงหน้าผิดปกติไปทันที รีบกล่าวว่า

"ฮ่วมตั้วกอ เหตุไฉนจึงกล่าวอย่างพล่อยปากเช่นนั้นเล่า ควรจะทราบว่าพวกข้าพเจ้ามาตรแม้นจะเป็นโจรสลัด แต่ก็เป็นโจรที่มีสัจธรรมอยู่บ้าง ตามระเบียบแบบแผนที่พวกเรามีอยู่นั้น การหากินในลำน้ำของพวกเรา มิเคยจะก้าวก่ายต่อพวกที่หากินบนบกเลย ต่อให้จะมีทองคำมาสุมเป็นภูเขาเลากา พวกเราย่อมมิเหลือบแลให้เป็นเสนียดต่อนัยน์ตาเลย"

ฮ่วมจี่เซ้งรีบกล่าวเสริมขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายเรื่องนี้ไปแล้ว และซุนยี่กอนั้นท่านคงมิทราบ เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตดูอยู่ อันการสูญหายของชิงเหลาปั้งในครั้งนี้ ยังได้เกี่ยวเนื่องไปถึงบุคคลอีกผู้หนึ่งด้วย"

ซุนเทียวเอี้ยงถามอย่างร้อนรนว่า

"ผู้ใด ?"

ฮ่วมจี่เซ้งจึงทำมือบอกใบ้ขึ้น พลางกล่าวว่า

"คืออาจารย์ของบุคคลผู้นี้เอง"

มังกรลำน้ำตบโต๊ะฉาดพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้กลับพิสดารอย่างยิ่งแล้ว คิดดูทีหรือว่า เจ้าผู้แซ่ชิงนั้นเป็นเพียงพ่อค้าวาณิชธรรมดาสามัญ ไหนเลยจะเกิดการสัมพันธ์เกี่ยวดองกับบุคคลผู้นั้นเข้าเล่า"

ฮ่วมจี่เซ้งจึงได้สาธยายความเป็นมาของเรื่องให้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ตั้งแต่ชิงเจี๊ยบได้ประสบพบกับมนุษย์ลึกลับ ภายใต้ชายคาหน้าหออิ้งเฮาะเล้า และได้รับการเชื้อเชิญอย่างไร มิหนำซ้ำยังมิยินยอมเชื่อฟังคำห้ามปรามของตน โดยยืนกรานจะไปตามกำหนดนัดให้ได้ จากนั้นจึงกล่าวเสริมขึ้นอีกว่า

"ดังนั้นเอง เท่าที่ข้าพเจ้าคาดเดา การหายสาบสูญของชิงเหลาปั้งในครั้งนี้ จะต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับท่านผู้นั้นอย่างแน่นอนเด็ดขาด"

ซุนเทียวเอี้ยงฉุกใจได้คิดขึ้นทันที และอ้าปากจะบอกว่า 'กิมบ่วยเล้งก็เคยถามไถ่เช่นนี้ด้วย' แต่ต้องชะงักเอาไว้ เพราะมันเป็นผู้มีความละเอียดสุขุมอยู่เสมอมา มิเคยจะกล่าวพล่อยปากไปเลย

ฮ่วมจี่เซ้งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า อูเจ่กปวยกลับยืนกรานบอกว่า เป็นการกระทำของมังกรน้อยเทพยดาฮ่อตั้วกอ และท่านซุนยี่กออย่างแน่นอนเด็ดขาด"

ซุนเทียวเอี้ยงหัวร่อแค่น ๆ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร

ฮ่วมจี่เซ้งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เช้าตรู่ของวันนี้ อูเจ่กปวยได้มาพร้อมกับซือเฮียและซือม่วย เพื่อขึ้นเหนือสู่บู๊ตึงซัวแล้ว ก่อนจะจากไปยังได้สั่งเสียข้าพเจ้าอย่างหนักแน่น ให้สืบเสาะหาตามรอยของเจ้าผู้แซ่ชิงให้ได้ แต่ว่ากันตามความสัตย์จริง การสูญร่องรอยของคนแซ่ชิงนี้ รู้สึกจะประหลาดพิกลผิดธรรมดามากอยู่"

มันชะงักลงเล็กน้อย คล้ายดั่งกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องอันใดอยู่ แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"มิหนำซ้ำ เจ้าผู้นี้ยังเป็นมนุษย์ประหลาดที่ผิดคนยิ่งนัก แต่ข้าพเจ้าก็ยังคาดคิดมิออก เพราะจอมพิษกิมเจ่กพ้ง หากแม้นมีเจตนาจะจัดการกับมันแล้ว ไยจะต้องเชื้อเชิญให้ไปที่เรือด้วย มิหนำซ้ำจอมพิษมิเคยมีความคิดจะไปจัดการกับมันและปราศจากเหตุผลที่จะกระทำเช่นนั้นด้วย"

ซุนเทียวเอี้ยงพลอยครุ่นคิดอย่างใคร่ครวญอยู่ในใจว่า

'หรือการที่หายสาบสูญของเจ้าผู้แซ่ชิงมีการสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการผละออกจากบิดาของกิมบ่วยเล้งด้วย กิมบ่วยเล้งตะเกียกตะกายมาจนถึงที่นี้ด้วยความร้อนรน จะมีความสัมพันธ์กับมันด้วยหรือไม่หนอ ?'

เมื่อนั่งคุยกันอยู่อีกครู่หนึ่งแล้ว จึงได้ลาจากไป ฮ่วมจี่เซ้งก็ได้ไหว้วานให้ซุนเทียวเอี้ยงช่วยถามไถ่สืบเสาะในร่องรอยของชิงเจี๊ยบอย่างย้ำแล้วย้ำอีก ด้วยความหมายคล้ายดั่งจะมีความสงสัยในตัวซุนเทียวเอี้ยงเสียด้วย

มังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยงไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเดินถึงปากประตูพลันเห็นกิมบ่วยเล้งเข้าอย่างบังเอิญ มันเกรงว่าฮ่วมจี่เซ้งจะจำนางได้ ว่าเป็นบุตรีของกิมเจ่กพ้ง จึงรีบรบเร้าให้นางจากไปโดยด่วน

เพราะเหตุผลเช่นนี้เอง จึงทำให้กิมบ่วยเล้งต้องถูกซุนเทียวเอี้ยงแยกออกไปอีกครั้ง

เมื่ออ้อมผ่านมุมตึกแห่งหนึ่งไปแล้ว กิมบ่วยเล้งจึงถามขึ้นว่า

"มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่เล่า ?"

ขณะนั้น ซุนเทียวเอี้ยงยังมิคิดจะเล่าเรื่องราวรายนี้ออกไปให้ละเอียด จึงอ้อมแอ้มกลบเกลื่อนผ่านไปเสีย ในใจของกิมบ่วยเล้งมีแต่เรื่องของซิงเจี๊ยบอัดสุมอยู่จนเปี่ยมล้น จึงหามีความสนใจไยดีต่อเรื่องราวนี้ไม่เลย

เมื่อเดินกันไปอีกสองก้าว กิมบ่วยเล้งจึงถามขึ้นอีกว่า

"ท่านรู้จักกับร้านขายเพชรพลอยซัวบ้วยในเมืองนี้หรือไม่ ?"

ซุนเทียวเอี้ยงสะดุ้งจนสุดตัว ครุ่นคิดในใจว่า

'ถูกต้องตามที่เราคาดไว้แล้ว !'

กิมบ่วยเล้งถามสืบต่อไปอีกว่า

"ข้าพเจ้ามีกิจสำคัญที่จะต้องไปยังร้านเพชรพลอยซัวบ้วย แต่มิรู้จักทางว่าไปในทิศใด ท่านจะสามารถนำทางข้าพเจ้าไปได้หรือไม่ ?"

ซุนเทียวเอี้ยงแสร้งทำเป็นมิรู้ความ โดยย้อนถามไปว่า

"โกวเนี้ยต้องการไปร้านเพชรพลอยซัวบ้วย คงจะปรารถนาซื้อเครื่องประดับไว้ใช้กระมัง อันร้านเพชรพลอยซัวบ้วยนี้ ข้าพเจ้าเคยได้ยินการกล่าวขวัญถึงอยู่เสมอ แต่ก็มิทราบว่าไปในทิศทางใดเช่นกัน"

กิมบ่วยเล้งกล่าวอย่างร้อนรนเป็นที่สุดว่า

"อย่างนั้นจะกระทำอย่างไรดีเล่า ข้าพเจ้ามิรู้จักทางเลย"

"มิเป็นไรดอก ข้าพเจ้าจะว่าจ้างรถม้าให้ท่านสักคันหนึ่งก็ได้"

ปากซุนเทียวเอี้ยงกล่าวเช่นนั้น แต่ในใจคำนึงขึ้นว่า

'เห็นจากการกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่มของโกวเนี้ยผู้นี้ นางคงจะต้องมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งอยู่กับเจ้าเด็กแซ่ซิง ที่เป็นเจ้าของร้านเพชรพลอยซัวบ้วยอย่างแม่นมั่น เรื่องราวเหล่านี้ เราอย่าได้เกี่ยวข้องจะประเสริฐกว่า'

มันมีความเห็นแก่ตัวทุก ๆ วิถีทาง ทุก ๆ เรื่องพยายามจะเลี่ยงหลีกออกจากความพัวพันที่จะเกี่ยวข้องถึง โดยรีบหันไปร้องเรียกชายไร้งานที่เตร็ดเตร่แถวนั้นให้ไปตามหารถม้ามาให้หนึ่งคัน โดยมอบเศษเงินให้มันเป็นสินน้ำใจเล็กน้อย

กิมบ่วยเล้งหน้าแดงระเรื่อด้วยจิตใจอันกระวนกระวายระทึก เพราะนางย่อมมิอาจจะบอกกับซุนเทียวเอี้ยงได้ว่า นางไร้เงินทองแม้แต่น้อย และยิ่งมิอาจที่จะ

ไปเรียกให้ร้านเพชรพลอยซัวบ้วยเป็นผู้จ่ายค่ารถแทนนาง

ขณะกำลังใจเต้นระรัวอย่างกระวนกระวายนั้น รถม้าได้ควบขับตรงมาแล้ว ซุนเทียวเอี้ยงเอาเศษเงินขึ้นมาแท่งหนึ่ง มอบให้กับสารถีพร้อมทั้งกล่าวว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้ต้องการจะไปร้านเพชรพลอยซัวบ้วย เจ้ารู้จักทางหรือไม่ ?"

สารถีรถเมื่อเห็นเงินเข้า ต้องรีบพยักหน้าอยู่หลาย ๆ ครั้ง รับปากรับคำอย่างเข้มแข็ง

กิมบ่วยเล้งเมื่อเห็นซุนเทียวเอี้ยงจ่ายค่ารถก่อนเช่นนั้น จึงวางใจได้อย่างโล่งอก กระโดดขึ้นไปบนรถและเร่งให้รีบควบขับออกไปเป็นการด่วน พร้อมทั้งเหลียวมาโบกมือ เป็นเชิงอำลากับซุนเทียวเอี้ยงด้วย

เมื่อถึงหน้าประตูร้านเพชรพลอยซัวบ้วย รถม้าจึงหยุดลง สารถีได้กล่าวขึ้นว่า

"ในสองวันนี้ ชิงเหลาปั้งแห่งร้านซัวบ้วยได้ถูกโจรร้ายจับไปเรียกค่าไถ่แล้ว จึงแม้กระทั่งประตูร้านก็ต้องปิดไว้มิเปิดค้าอีก"

กิมบ่วยเล้งกระโดดลงจากรถม้ามองไป เห็นประตูร้านซัวบ้วยปิดอยู่สนิทแน่นจริง ๆ แต่นางกลับมิได้สนใจไยดีนัก รีบสาวเท้าเดินเข้าไปตบประตูอยู่ปัง ๆ ๆ

อีกครู่หนึ่งจึงมีศีรษะของคนโผล่ออกจากทางช่องประตู เมื่อเห็นทางด้านนอกเป็นอิสตรีอายุเยาว์วัยเพียงนางเดียว จึงได้เปิดประตูออกถามไถ่

ลูกจ้างที่เปิดประตูได้ถามขึ้นทันทีว่า

"โกวเนี้ยตามหาผู้ใด ?"

เป็นคำถามอันธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง แต่กลับทำให้กิมบ่วยเล้งตอบมิออกเลย นางความจริงก็มิทราบว่าจะมาหาผู้ใดภายในร้านแห่งนี้ หลังจากอ้ำอึ้งตะกุกตะกักอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

"เราต้องการมาหาผู้จัดการร้านนี้"

คนใช้ภายในร้านต้องกวาดตาพิจารณานางไปอีกหลายตลบ แล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

"เชิญท่านยืนรออยู่ที่นี้สักครู่"

พลางปิดประตูดังผางใหญ่ กิมบ่วยเล้งจึงยืนอย่างเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวอยู่ทางริมชายคา อีกครู่ใหญ่ ๆ ประตูนั้นก็เปิดออกอีกครั้ง พร้อมทั้งเชื้อเชิญให้เข้าไปนั่งในร้าน กิมบ่วยเล้งยกมือเสยผมอันยุ่งเหยิงเล็กน้อย คนรับใช้ไหนเลยจะเคยประสบพบอิสตรีที่มีความงามล้ำเลิศถึงปานนี้เล่า ทำให้ศีรษะของมันมิยอมจะหดกลับเข้าไปเสียเลย

ภายด้านในนั้นเป็นแคร่ยาวเหยียด ที่หน้าแคร่ยังมีเก้าอี้ตัวใหญ่ถนัดเรียงราย

อยู่หลายตัว

กิมบ่วยเล้งเมื่อเดินเข้าไปแล้ว คนรับใช้ได้ต้อนรับเชื้อเชิญอย่างกุลีกุจอ กิมบ่วยเล้งเป็นครั้งแรกที่ได้เข้ามาในสถานที่นี้ เป็นครั้งแรกที่จะต้องรับหน้ากับคนที่นางมิรู้จักมักคุ้น จึงมีความตื่นตระหนกละล้าละลังอยู่บ้าง คนรับใช้ยืนเคียงอยู่ข้างกาย จ้องมองดูนางจนตามิกะพริบซึ่งนางมิได้สนใจไยดีด้วยเลย

นางก้มหน้าครุ่นคิดแต่ความในใจอย่างเงียบขรึม พลันมีเสียงกระแอมเบา ๆ ดังขึ้นทางเบื้องหน้าสองครั้ง นางจึงเงยหน้ามองไป เห็นเป็นชายชราร่างผอมเกร็งกำลังใช้สายตาอันประหลาดจับจ้องมองดูนาง ซึ่งมิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด ทำให้นางมีความรู้สึกอันพิกลพิสดารปรากฏขึ้น คล้ายดั่งกับว่าประกายตาของชายชราร่างผอมเกร็งนี้ มีพลังอานุภาพที่นางมิอาจจะต้านทานรับได้ มันเป็นพลังอานุภาพที่ผิดไปจากสายตาของซิงเจี๊ยบที่เคยมองจ้องดูนางอย่างสิ้นเชิง

ชายชราร่างผอมเกร็งกระแอมขึ้นอีกสองครั้ง แล้วจึงกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีเรื่องอันใดหรือ ?"

กิมบ่วยเล้งกล่าวเบา ๆ ไปว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าและเถ้าแก่...ซิงเหลาปั้งของพวกท่าน...เป็นสหายกัน..."

นางกล่าวตะกุกตะกักได้เพียงเท่านั้น ก็มิทราบจะว่ากล่าวอย่างไรต่อไปอีก จึงจะสามารถบรรยายความในใจของนางให้เป็นที่หมดจดชัดเจนดั่งคิดไว้ได้

ใบหน้าอันผอมเกร็งของชายชราแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย กล่าวขึ้นว่า

"ซิงเหลาปั้งมิอยู่ โกวเนี้ยหาท่านด้วยจุดประสงค์อันใด ?"

กิมบ่วยเล้งค่อยหายใจคล่องขึ้นบ้างแล้ว ตอบไปว่า

"ข้าพเจ้าทราบดี"

สายตาของชายชราเป็นประกายกล้าขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวต่อไปว่า

"โกวเนี้ยทราบเรื่องอันใด ?"

กิมบ่วยเล้งเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าเขามิอยู่ เพียงแต่ข้าพเจ้าจะต้องการมาถามไถ่..."

ชายชราร่างผอมเกร็งกล่าวสอดขึ้นในฉับพลันว่า

"โกวเนี้ยแซ่อะไร ?"

กิมบ่วยเล้งตอบอย่างสงสัยใจว่า

"ข้าพเจ้าแซ่กิม ?"

ใบหน้าชายชรายิ่งแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง ถามขึ้นด้วยเสียงระรัวว่า

"กิมเจ่กพ้งเป็นอะไรกับโกวเนี้ย ?"

กิมบ่วยเล้งตอบอย่างรู้สึกพิศวงสงสัยอย่างยิ่งว่า

'คนผู้นี้เหตุไฉนรู้จักกับบิดาของนางเล่า มีท่าทีของมันควรจะเป็นคนใช้คนหนึ่งอยู่ภายในร้านเพชรพลอยซัวบ้วยนี้เท่านั้น แต่ยามพูดจาว่ากล่าว กลับมิได้คล้ายคลึงเลยแม้แต่น้อย'

ในใจนางมาตรแม้นจะนึกพิศวงสงสัยอย่างมาก แต่น้ำเสียงที่ชายชราผู้นี้ว่ากล่าวมา คล้ายดั่งมีพลังอานุภาพอันรุนแรงสุดจะขัดขืน ทำให้นางมิอาจที่จะไม่ตอบคำถามไปได้เลย ดังนั้นเอง หลังจากลังเลอยู่เล็กน้อย จึงตอบไปว่า

"เป็นบิดาข้าพเจ้าเอง"

สีหน้าชายชราร่างผอมเกร็งยิ่งแปรเปลี่ยนจนบิดเบี้ยวผิดรูป กล้ามเนื้อบนใบหน้ายังกระตุกอยู่ตลอดเวลา ยืนงงงันอยู่กับที่เป็นเวลาเนิ่นนาน โดยหาคำพูดกล่าวออกมามิได้

และในฉับพลันนั้น จึงสืบเท้าเข้ามาอีกหนึ่งก้าว ชี้กิมบ่วยเล้ง พลางกล่าวว่า

"ที่ด้านซ้ายของสะดือท่าน มีไฝดำเม็ดน้อยโตประมาณเมล็ดข้าวอยู่ ใช่หรือไม่ ?"

กิมบ่วยเล้งกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ครุ่นคิดในใจว่า

'เจ้าเฒ่าผู้นี้ เหตุไฉนจึงรู้ได้แม้กระทั่งไฝดำในร่มผ้าของเราจนละเอียดชัดเจนถึงปานนี้เล่า

'ไฝเม็ดนี้แม้กระทั่งเจี๊ยบกอย่อมยังมิทราบอย่างแน่นอน'

นางถามไถ่ในตนเองด้วยความพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง โดยมิทราบว่าจะตอบโต้อย่างไรออกไปได้อีก

ทรวงอกของชายชราร่างผอมเกร็งสะท้อนขึ้นอย่างถี่เร็ว เพราะการหอบอย่างรุนแรง จับจ้องมองนางเขม็งนิ่งมิคลาดคลา เพื่อรอคำตอบของนางอย่างร้อนรุ่ม แต่กิมบ่วยเล้งกลับได้แต่จ้องมองดูชายชราประหลาดด้วยสายตาอันหวาดกลัว

ชายชราพลันถอนหายใจยาว ๆ ประกายตาที่แวววาวคมกล้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นอบอุ่นนุ่มนวล ร่างที่เกร็งอยู่นั้นพลันคล้ายดั่งได้คลายจนอ่อนล้าลงหมดสิ้น ต้องกระแทกกายนั่งลงบนเก้าอี้อย่างไร้เรี่ยวแรง

"มารดาของเจ้าเล่า นาง...นางสบายดีหรือ ?"

ชายชราได้เปล่งคำถามไปด้วยสีหน้าท่าทางที่ปรากฏแววอันประหลาดพิกลจนยากยิ่งจะเอ่ยอธิบายได้

กิมบ่วยเล้งลังเลใจเป็นอย่างยิ่ง ในห้วงดวงใจของนาง พลันมีลางสังหรณ์ปรากฏขึ้น และลางสังหรณ์นี้ได้ทำให้นางบังเกิดความตื่นเต้นเป็นที่สุด และเซื่องซึมมึนงงจนมิอาจจะเข้าใจได้อีกแล้ว

จวบจนในที่สุด จึงกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"มารดาเสียชีวิตไปแล้ว"

หางตาทั้งสองข้างของชายชราได้เต้นระรัวขึ้นอย่างรวดเร็ว มิว่าผู้ใดก็ดูมิออกถึงประกายตาในยามนี้ จะเป็นแววแห่งความปลาบปลื้มปีติ หรือว่าเศร้าสลดรันทดกันแน่ มิหนำซ้ำ ยังมีน้ำตาเอ่อคลอขึ้นอีกด้วย

ชายชราอ้าปากคล้ายดั่งจะว่ากล่าวอย่างไรออกมา แต่ต้องพยายามสะกดกล้ำกลืนเอาไว้โดยมิเปล่งออก ลุกขึ้นยืนตัวสั่นระริกจนคล้ายดั่งได้ชราภาพลงไปอีกมากมายหลายสิบปี อ่อนแอบอบบางไปกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก

ครั้นแล้วชายชราผอมเกร็งก็เดินกลับเข้าไปทางด้านใน ทิ้งให้กิมบ่วยเล้งนั่งอย่างตื่นเต้นและพิศวงสงสัยโดยลำพังคนเดียวอยู่ภายในห้องโถงอันกว้างใหญ่ ซึ่งผู้ใดย่อมมิทราบว่า ในใจของชายชราผู้นี้ได้อัดไว้ด้วยความเศร้าสลดรันทดที่หนักหน่วงเพียงไร

เมื่อประจันกันกับบุตรีในสายเลือดแล้ว มันยังมิอาจที่จะกล่าวความลับอันคับอกออกมาจากปากได้ เพราะเหตุผลนานาประการได้บีบบังคับอยู่ ซึ่งประการอันสำคัญและใหญ่ยิ่งนั้น เป็นเพราะมันไม่พึงปรารถนาและไม่ยินยอมที่จะให้บุตรีได้รับความกระทบกระเทือนใจ และยิ่งมิพึงปรารถนาที่จะให้บุตรีได้บังเกิดความอัปยศอดสูเพราะความชั่วช้าของมารดา ดังนั้นเอง ชายชราจึงจำต้องปลีกตัวหลบหน้าไปเสียก่อน

ชายชราหรือโฮ้วยี่นี้ย่อมมิทราบว่า เมื่อคราครั้งก่อนนั้น ภรรยาของมันก็มีความลับที่คับอกอย่างอัดอั้นตันใจ และยิ่งมิทราบว่า การกระทำโดยไร้เจตนาของเมื่อครายังหนุ่มแน่นนั้น ได้เป็นสิ่งที่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับมันจวบชั่วชีวิตก็ยังมิอาจจะมลายหายไปได้

กิมบ่วยเล้งนั่งงงงันเป็นเวลาเนิ่นนาน จวบจนเมื่อนางได้เดินออกไปจากร้านท่ามกลางสายตาอันพิศวงสงสัยของเหล่าคนใช้ภายในร้านแล้ว จึงทำให้นางได้สำนึกรู้สึกขึ้นถึงจุดประสงค์การมาในครั้งนี้

นางขบกรามแน่น และตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่า 'พวกมันมิบอกกับเรา เราจะมาสืบเสาะไต่ถามเองก็ได้'

นางตกลงใจอย่างมั่นคงว่า

'รอให้ถึงค่ำคืนนี้เสียก่อน จะอาศัยพลังฝีมือของตัวเอง เข้าสืบเสาะภายในร้านซัวบ้วยตามลำพัง สืบสาวประวัติความเป็นมาและชาติกำเนิดของชิงเจี๊ยบให้ได้ เพราะเป็นสิ่งที่นางสนใจอย่างยิ่งยวดอยู่'

นางเมื่อออกจากร้านแล้ว จึงเดินไปรอบบริเวณนั้น ตรวจตราดูทีหนีทีไล่จนเป็นที่เรียบร้อย จึงกลับไปที่ริมน้ำอีก

ยามต้น...ยามสอง...ยามสาม (จากย่ำค่ำถึงย่ำรุ่ง สิบสองชั่วโมงแบ่งออกเป็นห้ายาม)...

กิมบ่วยเล้งเมื่อคำนวณเวลาได้ถูกต้องแล้ว จึงจัดการเสื้อผ้าที่สวมใส่ให้รัดกุม เมื่อทดลองดูเห็นกระปรี้กระเปร่ามีรุ่มร่ามแล้ว แม้กระทั่งชายเสื้อกระโปรงก็ได้มัดจนแน่นหนา โดยมิยอมให้ปรากฏเสียงใด ๆ ในยามพุ่งกายอย่างรวดเร็ว

ครั้นแล้ว นางจึงคล้ายดั่งกับเป็นแมวขโมยตัวใหญ่ กระโดดละลิ่วขึ้นสู่หลังคาอันเงียบสงัดวังเวงของตัวเมืองบู๊ฮั่น

นางจำทิศทางไว้ตั้งแต่ตอนกลางวันอย่างแม่นยำ ดังนั้นในขณะนี้จึงเสียเวลาเพียงครู่เดียวก็ถึงอาคารของร้านซัวบ้วยได้ มาตรแม้นนางจะคาดเดาได้ว่า บรรดาผู้คนภายในร้านคงต้องเป็นพ่อค้าวาณิชธรรมดาสามัญ แต่ชายชราร่างผอมเกร็งผมขาวที่มีสายตาแวววาวคมกล้าผู้นั้น ทำให้นางบังเกิดความระมัดระวังตัวอยู่เต็มที่ พยายามมิให้ปรากฏซุ่มเสียงอย่างไรเป็นพิรุธเลย

นางกวาดตามองไปทางด้านล่างของตัวอาคารที่มืดมิดสนิทอยู่ เพราะพากันดับไฟเข้าสู่นิทรารมณ์แล้ว นางได้ยินเสียงหัวใจของตนเองเต้นระทึกอยู่อย่างรุนแรง มาตรแม้นจะมีความทระนงและเชื่อมั่นในพลังฝีมือของตน แต่ก็เป็นครั้งแรกจริง ๆ ที่ได้กระทำอย่างลอบเร้นในครั้งนี้ ดังนั้นจึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

นางยืนอยู่ที่ริมหลังคา โดยคิดจะกระโดดลงสู่ด้านล่างหลายต่อหลายครั้ง แต่ต้องระงับใจไว้ทุกครั้ง โดยมิทราบว่าเมื่อกระโดดลงไปแล้ว จะใช้วิธีใดไปกระทำตามความมุ่งหวังให้สำเร็จเสร็จสมได้

อันความชำนาญของการนี้ ย่อมมิใช่เป็นสิ่งที่จะฝึกหัดได้ในวันเวลาสั้น ๆ เลย อย่าว่าแต่นางผู้ซึ่งเพิ่งจะเหยียบย่างเข้าสู่วงการนี้เป็นครั้งแรก ซึ่งกล่าวได้ว่า หาความรอบรู้ชำนาญมิได้แม้แต่น้อยนิด การจะให้นางเข้าไปสืบเสาะควานหาเรื่องราวภายในอาคารอันมโหฬารที่มืดมิดสนิทอยู่นั้น ย่อมมิทราบว่าจะลงมือกระทำไปในสภาพใด

จริง ๆ หะแรกนางคาดคำนวณไว้อย่างง่ายดายสวยงาม แต่ในขณะนี้จึงมีความรู้สึกสำนึกว่า การกระทำนั้นผิดแผกจากการครุ่นคิดวางแผนอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะหาใช่ง่ายดายดั่งกับที่คิดไว้ไม่

ดังนั้นเอง นางจึงลังเลอย่างงุนงงอยู่ภายใต้แสงดาวอันสลัวตา แหงนหน้าขึ้นเหม่อมองท้องฟ้า จ้องมองดูเดือนเสี้ยวที่เรียวแหลมบนขอบฟ้าอย่างเคลิบเคลิ้ม เพราะคล้ายดั่งจะกะพริบตาล้อเลียนนางอยู่

ในฉับพลันนั้น มีเสียงกระแอมเบา ๆ ดังมาจากทางด้านหลังของนางครั้งหนึ่ง

นางรีบก้าวเท้าเบี่ยงลงไปด้วยความตื่นตระหนกตกใจ เมื่อหันกลับมาจึงเห็นร่างอันผอมเกร็งของชายชราที่มีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาจ้องมองนางอย่างเขม็ง พลางกล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

"ท่านมาทำไมอีกเล่า ?"

มันเป็นชายชราที่ได้ประสบเมื่อตอนกลางวันนั่นเอง กิมบ่วยเล้งคำนึงในใจด้วยความตื่นตระหนกเป็นที่ยิ่งว่า

'คนผู้นี้มีพลังฝีมืออย่างยอดเยี่ยมจริงดังที่คาดคิด มันมาถึงทางด้านหลังของเราแล้ว เรายังหารู้สึกตัวแม้แต่น้อยไม่'

ชายชราร่างผอมเกร็งคือโฮ้วยี่นั่นเอง ขณะนั้นใช้ความคิดอย่างสุขุมว่า

'ในค่ำคืนดึกดื่นเช่นนี้แล้ว นางยังจะมาด้วยจุดประสงค์อันใดแน่ หรือนางได้ทราบแล้วว่าเราเป็นผู้ใดกันแน่ ?'

กิมบ่วยเล้งระวังตัวเตรียมพร้อมตลอดเวลา มิได้ตอบคำถามที่โฮ้วยี่กล่าวเลย แต่สายตาของโฮ้วยี่ยังคงจ้องเขม็งอยู่บนใบหน้านาง พร้อมทั้งถามย้ำไปอีกว่า

"ท่านมาด้วยจุดประสงค์อันใดแน่ ?"

ความรู้สึกของโฮ้วยี่ในขณะนี้ กลับกลอกชุลมุนอย่างยิ่งนัก เพราะทางหนึ่งก็ปรารถนาจะให้ดรุณีน้อยนางนี้ได้ทราบถึงว่าตนคือบิดาของนาง

แต่อีกด้านหนึ่ง ก็มุ่งหวังอย่างจริงใจ มิต้องการให้นางทราบเรื่องนี้ตลอดชั่วกาลนาน

กิมบ่วยเล้งครุ่นคิดอย่างเงียบขรึมเป็นชั่วครู่ จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหวังว่าท่านสามารถบอกเล่าถึงประวัติความเป็นมาของซิงเจี๊ยบให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือ..."

นางในที่สุดก็มิอาจจะบอกถึงความสัมพันธ์ของนางกับซิงเจี๊ยบ ด้วยความกระดากปากของดรุณีแรกรุ่น แต่ต้องรีบกล่าวเสริมขึ้นอย่างรวดเร็วว่า

"ข้าพเจ้ามาเพราะต้องการจะสืบเสาะหาพื้นเพและประวัติความเป็นมาของชิงเจี๊ยบว่าเป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไรกันแน่"

นางเปล่งคำพูดออกไปอย่างลำบากยากเย็นจนจบสิ้นแล้ว ในใจยังคิดว่าเป็นคำพูดอันรัดกุม มิพร่ำเพรื่อฟุ่มเฟือย ถามไถ่ได้อย่างเหมาะสม แต่นางหาคาดคิดไปไม่ว่า การบุกเข้ามาภายในราตรีอันดึกสงัด และถามไถ่ในความนี้ขึ้นอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ ผู้อื่นไหนเลยจะให้คำตอบอย่างหมดจดชัดเจนกับนางได้เล่า โฮ้วยี่มาตรแม้นจะมีความรักใคร่คำนึงถึงไมตรีของบิดาและบุตรีที่มีอยู่ แต่ย่อมมิอาจเปิดเผยความลับของชิงเจี๊ยบให้กับนางทราบได้ เพราะเรื่องนี้เกี่ยวพันไปถึงแผนการของบ่วยซัวมิ้งที่วางไว้เป็นเวลาถึงสิบปี อย่างเร่าร้อนกระวนกระวาย โดยมิอาจลืมเลือนได้แม้แต่ชั่วครู่ชั่วยาม ดังนั้นโฮ้วยี่ไหนเลยจะเอ่ยถึงแผนการของผู้มีพระคุณที่เคยช่วยชีวิตไปได้เล่า มาตรแม้นฝ่ายตรงข้ามจะเป็นบุตรีของตนก็ตาม

มิหนำซ้ำ วาจากิมบ่วยเล้งที่กล่าวมายังกระอ้อมกระแอ้มมิเปิดเผยชัดเจน โฮ้วยี่จึงอดมิได้ที่ต้องครุ่นคิดอย่างน่าสงสัยว่า

'นางคงจะมาเพราะคำสั่งของจอมพิษกิมเจ่กพ้งกระมัง ?'

บิดาและบุตรทั้งสองพากันมีความคาดคิดไปคนละทางอย่างผิดแปลกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ดังนั้นโฮ้วยี่จึงกล่าวว่า

"ท่านเป็นอิสตรีแรกรุ่น ตะเกียกตะกายไปมาในดึกดื่นค่ำคืนด้วยเหตุต้องการจะมาถามไถ่ในความละเอียดของบุรุษเพศเช่นนี้ จะเป็นเรื่องใช้ได้อย่างไรกัน จงรีบกลับไปพักผ่อนเสียเถิด"

โฮ้วยี่กล่าวขึ้นอย่างลืมตัวด้วยความวิตกกังวลในสายเลือด โดยตัวเองก็มิคาดคิดว่าจะเป็นเช่นนั้น

แต่กิมบ่วยเล้งย่อมฟังมิออกแน่นอน และนางยิ่งคาดคิดมิถึงเลยว่า ชายชราผู้ยืนอยู่เบื้องหน้านางในขณะนี้ คือบิดาผู้บังเกิดเกล้าของนางนั่นเอง

ลิขิตของเทพยดาบนฟากฟ้า มักจะเป็นเฉกเช่นนี้เสมอ ในใจที่ครุ่นคิดของกิมบ่วยเล้ง นอกจากจะคำนึงถึงชิงเจี๊ยบคนเดียวแล้ว ก็ปราศจากผู้อื่นใดมาก่อกวนให้ยุ่งเหยิงไปเลย ความชาญฉลาดและไหวพริบปฏิภาณที่มีอยู่ในยามปกติ ขณะนี้ถูกอานุภาพของความรักทับถมจนจมหายไปในห้วงแห่งความรักหมดสิ้นแล้ว

นางจึงกลับมีความชิงชังในตัวชายชราผู้นี้ ที่มิยอมบอกเล่าเรื่องราวของชิงเจี๊ยบให้กับนางฟัง จึงกล่าวอย่างไม่พึงพอใจขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจะต้องได้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของชิงเจี๊ยบให้ได้ หากแม้น

ท่านมาขัดขวางข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็จะมิเกรงใจในตัวท่านแล้ว"

โฮ้วยี่จึงกล่าวถามขึ้นว่า

"ท่านกล้ามิเชื่อฟังคำพูดข้าพเจ้าเทียวหรือ ?"

กิมบ่วยเล้งแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย และครุ่นคิดในใจว่า

'เจ้าอาศัยในความวิเศษเช่นไร เราจึงต้องไปเชื่อฟังคำพูดของเจ้า ?'

ในห้วงสมองของนางขณะนี้อลวนยิ่งนัก และจิตใจก็พลุ่งพล่านอย่างรุนแรง คำนึงต่อไปว่า

'เจ้ามิให้เราได้ทราบเรื่องราวของเขา เราจะจู่โจมเจ้าให้อยู่มือเสียก่อน'

ความรู้สึกนึกคิดของนาง เนื่องจากได้รับความกระทบกระเทือนจากความรักมาอย่างหนักหน่วง จนกลายเป็นเจ้าอารมณ์ที่รุนแรงไปแล้ว ตวาดเสียงเข้มขึ้นว่า

"ท่านอาศัยในสิ่งใด จึงมาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของข้าพเจ้า ?"

ฝ่ามือทั้งสองได้ไขว้สลับ ยกศอกขวางอขึ้นเล็กน้อย ฝ่ามือขวายื่นล่อไปทางเบื้องหน้า และตวัดฟาดสองครั้งซ้อน ๆ ด้วยพลังที่โหมออกไปจนสุดตัว จู่โจมเข้าใส่โฮ้วยี่อย่างมิคิดปรานี

นางหาทราบไม่ว่า ฝ่ายตรงข้ามที่จู่โจมนี้คือบิดาบังเกิดเกล้านั่นเอง โฮ้วยี่ก็คาดมิถึงว่านางจะลงมือจู่โจมโดยฉับพลันกะทันหัน ยามเมื่อสะดุ้งรู้สึกตัว พลังฝ่ามือของนางก็ใกล้ใบหน้าเข้าแล้ว

โฮ้วยี่ยกมือขึ้นกันไปตามสัญชาตญาณ แต่ในช่วงพริบตานั้น ทำให้โฮ้วยี่ลืมไปว่า พลังแขนทั้งสองของตนได้เสื่อมสูญไปหมดสิ้นแล้ว ไหนเลยจะไปต้านรับต่อพลังฝ่ามือกิมบ่วยเล้ง ที่ได้รับการอบรมฝึกปรือจากจอมพิษกิมเจ่กพ้งเป็นเวลาถึงสิบกว่าปีได้ มิหนำซ้ำกิมบ่วยเล้งยังเข้าใจผิดคิดว่า พลังฝีมือของโฮ้วยี่ย่อมจะต้องเก่งกล้าสามารถไปกว่านางมากมายหลายเท่านัก ฝ่ามือที่ฟาดไปในครั้งนี้ จึงทุ่มเทกำลังออกจู่โจมจนสุดตัว

กิมบ่วยเล้งเห็นโฮ้วยี่ยกมือขึ้นกันอย่างหักหาญ ยิ่งบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง เกรงว่ามิอาจต้านทานรับฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามได้ ฝ่ามือซ้ายจึงกระ-แทกตามติดออกไปในฉับพลันทันที ฝ่ามือขวาก็พุ่งสอดเข้าไปในซอกแขนซ้าย แต่กลับมิคาดคิดว่า ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามที่มือซ้ายของตนไปสัมผัสเข้านี้ จะอ่อนล้าปราศจากพลังเลยแม้แต่น้อยนิด ความตื่นตระหนกที่บังเกิดขึ้นอย่างงุนงงสงสัยยังมิทันจะปรากฏผลสรุป ฝ่ามือทั้งสองก็ได้ฟาดเข้าใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามอย่างฉับพลันทันที

โฮ้วยี่มาตรแม้นจะมีพลังอันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าว แต่ย่อมมิอาจต้านทานต่อสองฝ่ามือที่นางฟาดลงมาได้ ต้องอ้าปากกระอักเป็นโลหิตสด ๆ ออกมากองโต พุ่งเข้าใส่เสื้อผ้าของกิมบ่วยเล้งจนแปดเปื้อนเลอะเทอะหมดสิ้น

กิมบ่วยเล้งมาตรแม้นจะมีความรู้สึกเสียใจบังเกิดขึ้นในฉับพลันทันด่วน แต่กับฝ่ามือที่จู่โจมจนชายชราผู้อยู่เบื้องหน้า ต้องพ่ายแพ้ลงได้ในคราครั้งเดียว ยังบังเกิดความสงสัยใจอย่างรุนแรง

นางครุ่นคิดในใจว่า

'ด้วยพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม ย่อมมิต้องถูกเราฟาดเพียงครั้งเดียวก็พ่ายแพ้ไปเลยนี่นา อาศัยวิชาตัวเบาของมันมาคำนวณ ยังรู้สึกเก่งกล้าไปกว่าเราอีกมากมาย...'

โฮ้วยี่ทอดถอนหายใจอย่างระโหยโรยแรง แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอันสลัวตาด้วยสายตาอันฝ้าฟางเลือนราง ทราบดีว่า อวัยวะภายในของตนได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสแล้ว จึงอดมิได้ที่ต้องทอดถอนใจอย่างสลดหดหู่ ต่อชะตาชีวิตที่ถูกลิขิตมาของตนว่า เหตุไฉนจึงมิให้ตายลงด้วยน้ำมือของบุตรีในสายเลือดทันทีเล่า ดังนั้นจึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"เจ้ามานี่ !"

กิมบ่วยเล้งรู้สึกคล้ายดั่งว่า มีอานุภาพอันรุนแรงอย่างมิอาจต้านทานขัดขืนได้ ทำให้นางต้องเดินไปยังที่เบื้องหน้าชายชราอันร่อแร่รอความตาย โฮ้วยี่อาศัยแสงเดือนดาวบนฟากฟ้าพิจารณาดูเค้าหน้าของบุตรีอย่างแน่วนิ่ง มิทราบว่าเป็นความปีติความเศร้าสลด หรือว่าความเดือดดาลได้บังเกิดขึ้นจนสับสนอลหม่านทันที กล่าวรำพึงเบา ๆ ขึ้นว่า

"โอ เจ้าจนบัดนี้ก็ยังมิทราบว่าเราเป็นผู้ใดหรือ เราคือ..."

พลันหวนคิดขึ้นได้ว่า ในขณะนี้ตนยังจะกล่าวถึงความสัมพันธ์อันเกี่ยวเนื่องกับนางไปไยด้วย เพราะไหนเลยจะมิสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจและอัปยศอดสูให้กับนางไปจวบชั่วชีวิตเล่า จึงครุ่นคิดในใจว่า

'เราสมควรจะอภัยให้กับนาง เพราะว่านางมิทราบมาก่อน หากแม้นเราทำให้นางต้องมีความเจ็บช้ำน้ำใจไปจวบชั่วชีวิตแล้ว เราย่อมมิอาจตายอย่างตาหลับได้ เรามิเคยกระทำตามหน้าที่ของบิดามาแม้แต่น้อย แล้วในขณะนี้ก็สมควรที่จะสร้างความดีในภาระของผู้บังเกิดเกล้าให้กับนางเป็นครั้งสุดท้ายจึงจะถูกต้อง'

ดังนั้นเอง โฮ้วยี่จึงต้องสะกดกลั้นความเจ็บปวดรวดร้าวที่สุดของสัญชาตญาณ

ในมนุษย์ ในก่อนการจะตายจากไป ยังต้องพยายามซุกซ่อนความลับคับอกที่ไม่พึงปรารถนาจะซุกซ่อนไว้นี้อีก

แต่ในช่วงเวลานี้เอง สมองของกิมบ่วยเล้งพลันบังเกิดความสดใสแจ่มจ้าขึ้นอีกครั้ง วาจาของชายชราร่างผอมเกร็งที่อยู่เบื้องหน้า แต่ละประโยคล้วนแล้วด้วยความหมายอันลึกซึ้ง ซึ่งนางหะแรกยังมิเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่ในช่วงพริบตานี้ที่บังเกิดขึ้นทบทวนในห้วงสมอง ทำให้นางเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว มาตรแม้นว่าเป็นการเข้าใจที่สร้างความขมขื่นให้อย่างรุนแรงก็ตาม

'เขา...เขาหรือคือบิดาของเรา ?'

ในยามปกติ มาตรแม้นจะไร้ความรักเคารพต่อบิดาผู้บังเกิดเกล้านี้ แม้กระทั่งบางครั้งยังมีความเคียดแค้นชิงชังและอาฆาตมาดร้ายเสียอีก แต่ในเวลาขณะนี้ความสัมพันธ์ในสายเลือดตามสัญชาติของมวลหมู่มนุษย์คล้ายดั่งกับอุทกภัยที่ไหลบ่าจากป่าเขา โถมกระแทกจนพลุ่งพล่านเนืองนองขึ้นแล้ว 'เรา...เราฆ่าบิดาผู้บังเกิดเกล้ากับมือไปแล้ว'

ดังนั้นเอง นางจึงร่ำไห้คร่ำครวญอย่างสลดรันทด ดุจดั่งเป็นเสียงครวญคร่ำรำพันของสกุณาในป่าสูง

นางโถมกายเข้าไปยังร่างชายชราที่นอนแน่นิ่งรอความตาย ซึ่งในยามนั้น นางลืมถึงเรื่องของชิงเจี๊ยบลืมถึงเรื่องราวใด ๆ ในพิภพจนหมดสิ้นแล้ว พลังอันรุนแรงทรงอานุภาพที่ใหญ่ยิ่งกว่า ได้ฉุดกระชากลากนางเข้าสู่ปลักแห่งความโศกสลดรันทดอย่างขมขื่นไป

โฮ้วยี่ได้ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ครั้งสุดท้ายขึ้นที่ริมฝีปากที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตสด ๆ ซึ่งกำลังรินหลั่งไหลลงมา จากนั้นจึงได้อำลาไปจากโลกอันชุลมุนวุ่นวายของมวลหมู่มนุษย์ ลาจากชั่วกาลนาน

โฮ้วยี่ได้ตายไปพร้อมกับรอยยิ้มที่บังเกิดอยู่ แต่รอยยิ้มนี้จะแสดงให้เห็นว่าเป็นความปีติยินดีหรือขมขื่นคับแค้น ในโลกนี้คงจะไม่มีผู้ใดอีกแล้วจะมาทราบได้

ฟ้าสังหาร

นาฏกรรมโชกเลือดของสิบปีที่ล่วงลับ
กำลังเปิดฉากขึ้นใหม่แล้ว !

โดย ว. ณ เมืองลุง

16 หน้ายกพิเศษ, ปอนด์ 70 แกรม
ราคาชุดละ (รวมสามเล่ม) 650 บาท

กาลเวลาวนเวียนไปตามจักรราศี
วัฏสงสารแปรเปลี่ยนไปทุกเมื่อเชื่อวัน
สิบปี ! ได้ผ่านไปอย่างไม่คาดหมายว่า
จะเร็วถึงปานนี้

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

ชะตาชีวิตของคนเรา

นอกจากจำพรากก็คือตายจาก !

ฉับพลันนั้น ลมทะเลได้กรรโชกมาอย่างรุนแรง พัดพาเอาเสียงร้องของชิงเจี๊ยบกระจายออกไปจนถึงขอบฟ้าที่กว้างขวางสุดไกล ดวงเดือน ดวงดาว สายลม คล้ายดั่งได้พลอยบังเกิดความสลดรันทดไปกับความคั่งแค้นของลูกกำพร้า ที่มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยว แกล้วกล้า !

เหตุไฉนในโลกนี้...
จึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศกรันทดมากมายก่ายกองนัก !

พิฆาตทรชน
(รวม 4 เล่มจบ)

ISBN 974-341-125-9

ราคาชุดละ 560 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 2

เล่มที่ 2

พนาดูกรชน

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่
ต้องอยู่อย่างเงยหน้าไม่อายฟ้า
ก้มหน้าไม่อายดิน
จึงนับเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง !

สำนักพิมพ์ปุ๊กส์

'กวนตงสยบผู้กล้า
ฮ่อลกลือชาหนึ่งกระบี่
ธรณีเคารพสัตตวิชา
นอกพสุธามีสามเซียน'

อันกระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ความจริงมิเป็นกระบวนท่าอันโหดร้ายอย่างไร.

แต่เนื่องจากแทงไปในจังหวะอันเหมาะสม และตำแหน่งแห่งที่อันสำคัญ

จึงกลายเป็นท่ากระบี่ที่พิสดารสูงส่งยิ่งนัก

เพราะการรุกก็คือการรับอันวิเศษสุดนั่นเอง

แสงอาทิตย์อันร้อนแรงสาดส่องปะทะกับตัวกระบี่

ปรากฏเป็นประกายอันเจิดจ้าแวววาว

บาดตาและบาดใจของผู้คนจนสุดจะกล่าวได้ !

การที่จะสามารถเป็นผู้ทรงชื่อเสียงในวงพวกนักเลง

หาใช่เป็นเพราะโชคช่วยไม่ !

พิทาดาการชน

โก้วเล้ง เขียน
ว. ณ เมืองลุง แปล

2

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-125-9

พิฆาตทรชน เล่ม 2

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 560 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักที่ผิดทำนองคลองธรรมของชิงหงีและพ้งเกาไม่เป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้าน ดังนั้นในปลายฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น ทั้งสองจึงสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย !

สิบกว่าปีต่อมา ทั้งสองกลับมาอีกครั้ง พร้อมบุตรชายหน้าตาน่าเอ็นดู นามชิงเจี๊ยบ...

แต่ครอบครัวของมันหาได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความสงบสุขไม่

เรื่องราวใด ๆ ในใต้หล้า มักจะเป็นไปตามฟ้าดินที่ลิขิตมา !

ครอบครัวของพวกมันถูกรังควานโดยสองมหากาฬพิภพ ผู้ซึ่งมิเพียงอัปลักษณ์แต่รูป แต่จิตใจยังโสมมสกปรกยิ่งนัก

ชิงเจี๊ยบเฝ้าดูบิดาถูกฆ่าตายต่อหน้า และมารดาที่ถูกย่ำยีอย่างอเนจอนาถ ด้วยสองตากลมโตของมัน !

ชิงเจี๊ยบจึงตั้งสัตย์สาบานกับตนเองว่า เรื่องราวเหล่านี้ต้องชดใช้ด้วยน้ำมือของตนเอง

ฟ้าดิน... ได้ลิขิตชะตาชีวิตของชิงเจี๊ยบแล้ว เพราะมันได้เติบใหญ่ขึ้นท่ามกลางการดูแลของเทพเจ้าสัตตฝีมืออันลือกระเดื่องของบู๊ลิ้ม ซึ่งถูกเล่าลือว่าเสียชีวิตไปแล้ว

ดังนั้นมันจึงเติบโตขึ้นท่ามกลางความแค้น ความแค้นที่ทวีขึ้นตามกาลเวลา !

ในวงพวกนักเลงที่เคยสงบสันติมาถึงสิบปี บัดนี้กลับมีมรสุมอันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นอีก ซากศพเกลื่อนกลาด หยาดโลหิตเนืองนอง ความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า เพราะค่ายสำนักใหญ่ของตงง้วน เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเอง

ยังมิเพียงเท่านั้น สองมหากาฬพิภพ จอมโจรไร้คุณธรรม หลังจากสงบเสงี่ยมมานานปี บัดนี้กลับกระเหี้ยนกระหือที่จะฟื้นฟูก๊กโจรของพวกมันขึ้นอีกครา...

เห็นทีบู๊ลิ้มคงถึงคราววุ่นวายปั่นป่วนเป็นแน่แท้

ดอกเหมย... สัญลักษณ์แห่งความแกร่งกร้าว ชูดอกออกไสวท่ามกลางฤดูหนาวอันเย็นยะเยือก

แต่ในขณะนี้ ศิษย์รุ่นหลังอันเป็นทายาทของเทพเจ้าสัตตฝีมือได้ปรากฏกายขึ้นแล้ว ท่ามกลางดอกเหมยที่ชูช่อไสว และหัวใจซึ่งเต็มไปด้วยรอยแค้นที่รอวันชำระสะสาง...

บัดนี้ภาระอันยิ่งใหญ่ของชิงเจี๊ยบ มิใช่แค่ล้างแค้นให้กับตนเองเท่านั้น แต่เพื่อจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้มให้คงอยู่คู่ฟ้าดินด้วย !

ด้วยจิตคารวะ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 13

พิบัติที่ไม่คาดคิด

กล่าวถึงซิงเจี๊ยบที่ถูกคร่าตัวไปนั้น มาตรแม้นความรู้สึกยังมิสิ้นแต่ปากมิอาจเปล่งเสียง มือเท้ามิอาจจะเคลื่อนไหว ถูกนิ่วชิกเนื้ยหนีบร่างวิ่งไปด้วยความรวดเร็วปานเหินบิน

ซิงเจี๊ยบทราบว่าความรวดเร็วในขณะนี้เหนือล้ำไปกว่าวิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพรางของตนมากมายหลายเท่านัก เป็นความรวดเร็วที่บรรลุขึ้นจุดสุดยอดแล้ว ดังนั้นจึงอดมิได้ที่ต้องลอบทอดถอนใจในความกว้างใหญ่ไพศาลของวิชาฝีมือ ที่ปราศจากขอบเขตไร้ที่สิ้นสุด

แต่แล้วก็หวนคิดถึงความปลอดภัยของตน จึงคำนึงว่า

'เราเคยไปสร้างความบาดหมางผิดใจกับพวกเหล่านี้ในที่ใดกัน เหตุไฉนมันจึงพากันมารังควานเราอย่างเร่งร้อนเอาจริงเอาจังถึงปานนี้เล่า ?'

ซิงเจี๊ยบคิดจะถอนหายใจระบายความอัดอั้น แต่ลมปราณในร่างยังมิอาจจะปล่อยออกมาจากปากได้เลย มือเท้าทั้งสี่ได้เริ่มชาจนหมดความรู้สึกที่มีอยู่ในขณะนี้ เป็นสิ่งที่มิอาจจะใช้วาจาอย่างไรมาเปรียบเทียบได้เลย

นี่เป็นครั้งแรกที่ซิงเจี๊ยบได้ลิ้มชิมรสการถูกจี้สกัดจุด ในความกระวนกระวายอย่างตื่นตระหนกนี้ ยังผสานด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นอีกด้วย ครุ่นคิดด้วยความชิงชังอาฆาตว่า

'ครั้งนี้หากแม้นเราสามารถหนีเอาชีวิตรอดได้แล้ว ภายหน้าจะต้องหมกมุ่น

ฝึกปรือในวิชาฝีมือให้คร่ำเคร่งมาล้างแค้นต่อเจ้าพวกนี้ ก่อกวนมันให้อลเวงเจ็บแสบยิ่งทีเดียว'

ชิงเจี๊ยบถูกผู้นี้จี้สกัดจุดไป แต่จวบจนบัดนี้ ผู้ซึ่งหนีบร่างตนอยู่จะเป็นชายหรือหญิงก็ยังมิทราบ

แต่ห้วงนาสิกกลับได้กลิ่นหอมจาง ๆ อย่างชุ่มชื่นโชยมากระทบอยู่ตลอดเวลา มันคือกลิ่นกายของนิ่วชิกเนี้ยนั่นเอง ชิงเจี๊ยบสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปอึดหนึ่ง พลางครุ่นคิดว่า

'กลิ่มหอมนี้คล้ายกับกลิ่นกายของเล้งม่วยอย่างน่าสงสัยนัก'

พลางสูดเข้าไปอีกครั้ง และหวนคิดถึงกิมบ่วยเล้งขึ้นทันทีว่า

'ในขณะนี้ นางคงจะต้องบังเกิดความคับแค้นจนแทบขาดใจตายแล้วอย่างแน่นอน'

ชิงเจี๊ยบมีความครุ่นคิดอย่างกระเจิดกระเจิงสับสนวุ่นวาย พลันรู้สึกลมที่พัดผ่านใบหูจนอื้ออึงได้ชะงักลง จึงรีบระงับใจเอาไว้ในทันที กวาดตามองไปรอบบริเวณอย่างพินิจพิเคราะห์ เห็นว่าที่ซึ่งตนอยู่นี้คือท้องเรือลำหนึ่งนั่นเอง

จึงนึกร้องคร่ำครวญในใจอย่างโหยหวนว่า

'เหตุไฉนจึงกลับมาอยู่บนพื้นผิวน้ำอีกแล้วเล่า'

นิ่วชิกเนี้ยโยนร่างชิงเจี๊ยบลงกับพื้นดังป้าบใหญ่ ชิงเจี๊ยบมิอาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้ จึงต้องปล่อยให้นางเหวี่ยงร่างของตนลงกับพื้นอย่างถนัดถนี่ จนรู้สึกเจ็บปวดขึ้นบ้างเล็กน้อยด้วย

ที่แท้ในขณะนี้ แม้กระทั่งการผนึกลมปราณป้องกันร่างยังกระทำมิได้ นอกจากความรู้สึกยังมิเลือนหายไปเพียงประการเดียวแล้ว ก็เท่ากับเป็นคนพิการที่ปราศจากความรู้สึกใด ๆ เลย และสิ่งที่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่งก็คือ มือเท้าทั้งสี่ในขณะนี้ ได้แข็งกระด้างไปแล้ว เมื่อครู่ที่ถูกจี้สกัดจุดนั้น มันเป็นระหว่างกำลังวิ่งอยู่อย่างสุดฝีเท้า ดังนั้นขณะนี้เท้าทั้งสองจึงยังงออยู่ในลักษณะการวิ่ง เมื่อถูกเหวี่ยงทิ้งบนพื้นเรือ จึงมีสภาพอันน่าขบขันและน่าทุเรศอย่างยิ่งนัก

บ่อฮึ้งเซ็งเสียเวลาและเสียกำลังไปอย่างมากมายโดยไร้ประโยชน์ ต้องวิ่งพล่านอยู่บนพื้นน้ำไปมาสองตลบ ก่อกวนจนลำน้ำแถบนั้นพลุ่งพล่านอลเวงจนคล้ายเป็นมรสุมใหญ่ แต่แม้เงาคนก็มิได้ประสบพบเห็นเลย จึงทั้งเดือดดาลทั้งคลั่งแค้น เมื่อพาเตียแชกลับมายังเรือของตนแล้ว จึงเห็นบุคคลที่ตนจะจับกุมตัวได้นอนแผ่อยู่บนพื้นเรือก่อนแล้ว

นิ่วชิกเนี้ยหัวร่อใส่หน้าพลางกล่าวว่า

"ยามปกติ ท่านมักจะว่าข้าพเจ้าโง่เขลา ในครั้งนี้ควรจะเป็นเวรของข้าพเจ้าว่ากล่าวท่านบ้างแล้วกระมัง ?"

บ่อฮึ้งเซ็งฝืนหัวร่อเจื่อน ๆ พลางกล่าวว่า

"เจ้าผู้มีเล่ห์เหลี่ยมกลอกกลิ้งยิ่งนัก"

เตียแซเมื่อเห็นหนุ่มผู้มีนัยน์ตาโต ๆ คนนั้น ได้ถูกมารดาจับกลับมาแล้ว ในใจทั้งตื่นเต้นตกใจทั้งปีติยินดี ที่ตื่นเต้นตกใจเพราะมิทราบว่า บิดามารดาจะกระทำอย่างไรกับเขา ส่วนที่ยินดีก็คือได้ประสบพบอีกแล้ว

นิ่วชิกเนี้ยกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อครู่นี้ ท่านถามไถ่ได้เรื่องราวหรือไม่ ?"

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นเป็นของมันจริง ๆ มันรับสารภาพออกมาเอง"

นิ่วชิกเนี้ยกล่าวอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าคิดจะจับตัวมันกลับไปที่เกาะ ไปฆ่าสังเวยวิญญาณหน้าสุสานของเก้าม่วย ให้นางได้ทราบถึงผลสุดท้ายของชายน้ำใจทรยศผู้นี้"

เตียแซรีบกล่าวกระหืดกระหอบขึ้นว่า

"เหตุไฉนเราจึงจะต้องกลับไปที่เกาะอีกแล้วเล่า ?"

พลางกล่าวสะบัดสะบิ้งอย่างสำออยว่า

"ข้าพเจ้ามิไปแล้ว บิดาท่านมิใช่รับปากกับข้าพเจ้าว่าจะให้ท่องเที่ยวจนพออกพอใจดอกหรือ เหตุไฉนในขณะนี้ แม้แต่เที่ยวเตร่สักเล็กน้อยก็ยังมิเคย ก็จะกลับไปอีกแล้ว บนเกาะที่แคบเล็กเช่นนั้นมันทำให้ข้าพเจ้าอึดอัดจนแทบต้องขาดใจตายอยู่แล้ว"

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ้าบอกว่าเกาะบ่อเก๊กเต้าของพวกเรามิน่าอยู่หรือ บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดิน ที่มีจิตใจปรารถนาจะมาบนเกาะบ่อเก๊กเต้านั้นมิทราบว่ามีจำนวนกี่พันกี่หมื่นกันแล้ว"

ชิงเจี๊ยบพลันตื่นตระหนกอย่างเต็มที่ ครุ่นคิดว่า

'ที่แท้คนผู้นี้ก็คือประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้านั่นเอง แต่ทว่า ฟ้าจงเป็นพยานเถิดเราไหนเลยจะเคยไปกระทบกระทั่งให้เป็นที่ขุ่นแค้นของสามเซียนนอกพสุธาเล่า'

เตียแซป่องแก้มทั้งสองขึ้นจนโป่ง และกล่าวอย่างออดออเซาะขึ้นว่า

"พวกมันจะไปก็เป็นเรื่องของพวกมัน ข้าพเจ้า..."

คิ้วทั้งสองของบ่อฮึ้งเซ็งขมวดมุ่น และกล่าวว่า

"มิต้องพูดให้มากไปดอก เจ้าจะไปเที่ยวในดินแดนตงง้วนนั้นโอกาสหน้ายังมีอีกมากมายยาวนานนัก ครั้งนี้เราต้องพากันกลับไปก่อน"

เตียแชตาแดงระเรื่อขึ้นทันที หยาดน้ำตาพากันมาเอ่อคลอขึ้นอย่างจะหยดหยาดลงแล้ว

นิ่วชิกเนี้ยรีบรั้งร่างนางเข้าไว้ในอ้อมอก ปลอบขึ้นเบา ๆ ว่า

"เด็กน้อยที่โง่เขลา เจ้ากระวนกระวายไปไยด้วย บิดามารดาย่อมมิจับเจ้ากักขังไว้ในเกาะจวบชั่วชีวิตดอก"

เมื่อหยุดหัวร่อเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ภายหน้าเจ้าจะต้องแต่งงานเป็นฝั่งฝากับผู้อื่นอย่างแน่นอน เมื่อแต่งงานแล้วเจ้าย่อมสามารถไปท่องเที่ยวได้ในทุกหนแห่ง เจ้าว่าใช่หรือไม่ ?"

เตียแชหน้าแดงก่ำ โดยมิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด นางครุ่นคิดอยู่แต่หนุ่มนัยน์ตาโต ๆ ที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นแทบเท้านั้นนั่นเอง หวนคิดถึงว่า

'หากภายภาคหน้า เขาสามารถมาเล่นหัวอยู่กับเราโดยใกล้ชิดแล้ว ก็จะเป็นการประเสริฐสุดสักเพียงไร ?'

เมื่อหยุดยิ้มด้วยความปลาบปลื้มแล้ว ความคำนึงก็กระเจิดกระเจิงไปว่า

'แต่ทว่า พอกลับไปถึงเกาะ เขาจะต้องถูกบิดามารดาฆ่าตายไปแล้ว'

ความรู้สึกนี้พอเกิดขึ้น ความเศร้าเสียใจก็โหมประดังขึ้นทันที

นิ่วชิกเนี้ยลูบคลำผมอันอ่อนนุ่มสลวยของนางเบา ๆ ชี้ไปที่ชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"แต่ทว่า ภายภาคหน้าเจ้าจะแต่งงานกับคนเช่นนี้มิได้โดยเด็ดขาด มันแซ่บ่วยนามซัวมิ้ง เก้าอาอี้ของเจ้าถูกมันทรยศจนคลั่งแค้นดาลใจตายจากไป มารดาก็จะต้องจับมันมาฆ่าสังเวยล้างแค้นให้กับเก้าอาอี้ของเจ้า"

ชิงเจี๊ยบยังงุนงงสงสัยอยู่ตลอดเวลาจนสมองพองโต แต่จวบจนขณะนี้จึงรู้ได้ทันทีว่า 'ที่แท้เป็นเรื่องของบ่วยเจ็กเจ่กนั่นเอง แต่บัญชีนั้นกลับมาสุมใส่บนศีรษะเราเข้าแล้ว โอ เรานี่ช่างโชคร้ายอย่างบัดซบทีเดียว'

แต่ก็หวนคำนึงขึ้นได้ว่า 'หากแม้นเรามิมีบ่วยเจ็กเจ่ก ไหนเลยจะมีวันนี้ขึ้นได้ อาจบางทีจะต้องเสียชีวิตไปตั้งแต่ภายในหุบเขาโง้วฮั่วซัวแล้ว ขณะนี้แม้นเราจะตายแทนบ่วยเจ็กเจ่กก็จะเป็นไรไปเล่า

'แต่เรามาตายในสภาพนี้ ออกจะมิสมควรอย่างยิ่ง เพราะบ่วยเจ็กเจ่กนั้นไปกระทำเรื่องราวอย่างไรกับเก้าอาอี้ของพวกมันเล่าหนอ และจะอย่างไรจึงเรียกว่าทรยศหรือว่าบ่วยเจ็กเจ่กสลัดละทิ้งนางไป'

ชิงเจี๊ยบพลันหวนคิดถึง ที่บ่วยซัวมิ้งพาตนกลับจากหุบเขาโง้วฮั่วซัวถึงบ้านวันแรก ในห้องโถงใหญ่ โฮ้วยี่เจ้กได้พูดจาว่ากล่าวกับบ่วยซัวมิ้ง ซึ่งขณะนั้นตนมิเข้าใจเลยแม้แต่น้อย แต่ในขณะนี้กลับเข้าใจได้อย่างชัดเจนแล้ว จึงคำนึงในใจว่า

'อันเก้าอาอี้ผู้นี้ คงเป็นเพราะเมื่อได้ทราบว่าบ่วยเจ็กเจ่กเสียชีวิตไปแล้ว ก็จึงหนีออกไปก่อน และภายหลังมิทราบว่านางได้ตายเพราะสาเหตุอันใด อันประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าผู้นี้ มาตรแม้นพลังฝีมือจะสูงมาก แต่ต้องเป็นคนบัดซบที่ไร้ความคิดทีเดียว มิได้ถามไถ่ให้เป็นที่ละเอียดก็ปักใจว่าบ่วยเจ็กเจ่กทำร้ายจิตใจนางอย่างรุนแรง โอ นี่มันไหนเลยจะมิใช่เป็นการปรักปรำครั้งมโหฬารที่ใหญ่เยี่ยมเทียมฟ้าดอกหรือ'

ในใจชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะคร่ำครวญอย่างโหยหวน แต่ปากก็มิอาจจะเปล่งคำพูดกล่าวแก้ตัวได้ จึงบังเกิดความกระวนกระวายจนเหงื่อกาฬไหลพรากออกโซมหน้า

นิ่วซิกเนี้ยหันไปหัวร่อแค่น ๆ ใส่หน้าชิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"เจ้าก็กลัวตายด้วยหรือ ?"

พลางยกมือตบไปสองครั้ง จึงมีลูกเรือร่างกำยำแข็งแรงเดินเข้ามาสองคน

นิ่วซิกเนี้ยสั่งขึ้นว่า

"หันเรือไปทางตะวันออก พวกเราจะกลับกันแล้ว"

ลูกเรือทั้งสองรับคำอย่างนอบน้อม นิ่วซิกเนี้ยจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"หามเจ้าผู้นี้เข้าไปทิ้งไว้ในห้องเก็บสัมภาระด้านเหนือ กรอกข้าวต้มให้มันวันละเล็กละน้อยก็พอ เพื่อมิต้องให้มันอดตายไปในระหว่างทาง"

ชิงเจี๊ยบเดือดดาลจนแทบจะมีควันพลุ่งออกจากทวารทั้งเจ็ด เพราะตนเป็นผู้มีการจำแนกในความรักความแค้นอย่างชัดเจนอยู่ มิว่าจะเป็นบุญคุณหรือความแค้นใด ๆ ก็คำนึงอยู่อย่างลึกซึ้งหนักแน่น กับบุคคลดีมีธัมมะแล้ว ชิงเจี๊ยบย่อมต้องครุ่นคิดหาทางตอบแทนอย่างเหมาะสม กับบุคคลที่โฉดชั่วเลวร้าย ก็ต้องหาทางสร้างอุบายมาทดแทนอย่างเหมาะมือ ในขณะนี้จึงบังเกิดความเดือดดาลคลั่งแค้นและผูกพยาบาทต่อนิ่วซิกเนี้ยอย่างรุนแรง ครุ่นคิดว่า

'ขอเพียงเรามิตาย เราจะต้องลงมือจัดการกับนางสตรีผู้นี้ให้เหมาะ ๆ สักครั้งหนึ่ง'

ชิงเจี๊ยบตกลงใจอย่างแม่นมั่น ที่จะหาทางล้างแค้นนี้ให้ได้อย่างเด็ดขาด

และต่อไปก็รู้สึกร่างของตนคล้ายดั่งเป็นท่อนไม้ ที่ได้ถูกหามออกจากท้องเรืออย่างกะร่องกะแร่ง ก่อนจะออกจากไปนั้น ชิงเจี๊ยบยังเห็นดรุณีน้อยชุดขาวใช้ดวงตาคู่งามหยาดเยิ้มจ้องมองอยู่บนใบหน้าของตน ด้วยสีหน้าอันวิตกอย่างล้นเหลือ ท่าทีอันเวทนาปรานีที่บังเกิดขึ้นนั้น ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกตื้นตันใจเป็นอย่างมาก

แต่เป็นช่วงเวลาเพียงแว่บเดียวเท่านั้น ร่างได้ถูกหามออกจากท้องเรือไปอย่างรวดเร็ว ลูกเรือทั้งสองมีการกระทำที่หยาบคายรุนแรงยิ่งนัก โดยมิเห็นว่าชิงเจี๊ยบจะเป็นผู้คนธรรมดาเฉกเช่นมัน มันพากันเข้าใจว่าเป็นวัตถุอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง

ชิงเจี๊ยบเห็นท้องฟ้าอยู่วูบเดียว ก็ได้ถูกเหวี่ยงเข้าไปภายในห้องเก็บสัมภาระอันมืดมิดแล้ว ร่างที่แข็งทื่อดุจดั่งซากศพ นอนหงายอยู่บนพื้นเรืออันเย็นเฉียบและมืดมิดนี้อย่างสงบเงียบ

การเหวี่ยงในครั้งนี้ เหวี่ยงด้วยกำลังแรงจนไปไกลอย่างยิ่งนัก และหนักหน่วงจนกล่าวมิถูก ทำให้เจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วทั้งร่าง มิหนำซ้ำ ในห้องเก็บสัมภาระนี้ยังเหม็นอับอย่างรุนแรง รมจนกระทั่งหัวสมองพองโตแทบระเบิดออก

ชิงเจี๊ยบคาดคิดอย่างไรก็มิเข้าใจว่า ตนจะต้องตกอยู่ในสภาพการณ์เยี่ยงอย่างนี้ จึงบังเกิดโทสะจนแทบจะต้องกระอักโลหิตออกมา ลองคิดใช้พลังลมปราณในร่างเพื่อคลายจุดให้กับตนเอง แต่วิชาจี้สกัดจุดในแนวทางของเกาะบ่อเก๊กเต้านั้น พิเศษพิสดารอย่างยิ่งนัก เพราะผู้ที่ถูกจี้สกัดจุด แม้กระทั่งจะเดินลมปราณภายในก็ยังมิอาจจะกระทำได้ วิชาท่านี้จึงยอดเยี่ยมสูงล้ำไปกว่าวิชาจี้สกัดจุดสัตตมรณะของสำนักเตียมชังเสียอีก

ชิงเจี๊ยบสำนึกได้ในใจว่า ความหวังที่ตั้งไว้พังทลายจนหมดสิ้นแล้ว จวบจนในขณะนี้ อารมณ์ความคิดจึงได้สงบราบคาบลง โดยไม่ปรารถนาจะไปครุ่นคิดกระทำในสิ่งที่เหลือบ่ากว่าแรง และสิ่งที่มิอาจจะปรากฏขึ้นได้อีก

มิทราบว่า ผ่านไปอีกนานเท่าใด ชายฉกรรจ์หยาบกร้านคนหนึ่งก็วิ่งหน้าเริดเข้ามาอีกแล้ว มีชามโคมใหญ่ที่บรรจุข้าวต้มใส ๆ มาหนึ่งชาม แหกปากชิงเจี๊ยบได้ก็กรอกเข้าไปอย่างรุนแรง

ข้าวต้มนี้มีความร้อนอย่างยิ่งนัก ลวกเอาลำคอของชิงเจี๊ยบพองไปหลายแห่ง แต่ชิงเจี๊ยบก็จำทนรับเอาไว้โดยมิขัดขืนปริปาก เนื่องจากหากแม้นมิยินยอมอย่างนี้ก็ตายแล้ว ก็ปราศจากเรี่ยวแรงกำลังจะมาขัดขืนปริปากนั่นเอง

เจ้าผู้ที่กรอกข้าวต้มนี้ คล้ายดั่งจะมีความสนใจและสนุกสนานต่อการนี้อย่าง

ยิ่ง เพราะอีกมินานเท่าใดมันได้ถือมาอีกชามหนึ่ง วิ่งหน้าเริดเข้ามา กรอกเข้าไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งเวลาผ่านไปอีกไม่นานเท่าใด มันต้องเข้ามากรอกข้าวต้มชามโตให้กับชิงเจี๊ยบหนึ่งครั้งเสมอ

จวบจนภายหลัง ชิงเจี๊ยบรู้สึกท้องอืดจนแทบจะล้นขึ้นคอหอยแล้ว แต่จนปัญญาจะไปห้ามปรามมันได้

เมื่อผ่านการถูกกรอกข้าวต้มเหลว ๆ ไปหกเจ็ดครั้งแล้ว ชิงเจี๊ยบก็ทนทานมิได้จริง ๆ เพราะการนี้รุนแรงยิ่งไปกว่าจับลงทัณฑ์ทรมานเสียอีก โดยเฉพาะในยามที่ข้าวต้มซึ่งมีความร้อนจัด ได้ไหลผ่านลำคอที่พองเพราะถูกลวก ความเจ็บปวดรวด-ร้าวประการนั้น เป็นสิ่งที่สุดจะทนทานกล้ำกลืนได้อย่างแท้จริง เรื่องเหล่านี้ยิ่งสร้างความอาฆาตพยาบาทของชิงเจี๊ยบซึ่งมีต่อนิ่วชิกเนี้ยจนรุนแรงลึกซึ้งขึ้นมากมายนัก

ในฉับพลันนั้น มีเสียงฝีเท้าดังแว่วเข้ามาอีกแล้ว ชิงเจี๊ยบร้องโอดโอยอยู่ในใจตลอดเวลา เพราะคิดว่ารายการกรอกข้าวต้มคงจะเริ่มอีกแล้ว ต้องรีบหลับตาอย่างสนิทแน่นทันที

แต่หาทราบไม่ว่า มือที่ลูบคลำใบหน้าในขณะนี้กลับมิใช่เป็นมืออันหยาบกร้านมีขนรุงรังนั้น กลับกลายเป็นมืออันนุ่มนิ่มผุดผ่องเป็นยองใย และยังมีกลิ่นหอมอันซาบซ่านสะท้านใจรวยรินอยู่ด้วย

ชิงเจี๊ยบจึงลืมตาขึ้นมองจากการฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งภายในห้องศิลาอันมืดมิดเป็นจำนวนสิบปี ทำให้ชิงเจี๊ยบสามารถมองสิ่งของในความมืดได้อย่างถนัดตาดั่งราวกลางแจ้ง สิ่งที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตาในยามนี้ก็คือ ใบหน้าที่สวยสดงด-งามล้ำเลิศนั่นเอง

ใบหน้าสะคราญโฉมได้แย้มขึ้น จนลักยิ้มปรากฏอยู่สองแก้มดั่งราวกับบุปผาแย้มกลีบ หยาดเยิ้มสวยงามปานจะหยดหยาดลง

ชิงเจี๊ยบรู้สึกชุ่มฉ่ำใจขึ้นจนดื่มด่ำ เพราะเกิดมาก็มีนิสัยที่นิยมงมงายในความสวยงามอย่างลึกซึ้ง และจากการกล่อมเกลาปลูกฝังจากบ่วยซัวมิ้งเข้าอีก จึงยิ่งทำให้ชิงเจี๊ยบเอนเอียงมาในนิสัยเช่นนี้อย่างรุนแรงสุดจะแก้ไขได้

อันความรู้สึกเยี่ยงอย่างนี้หาใช่เป็นสิ่งที่ทุกผู้ทุกคนเข้าใจได้อย่างละเอียดลึกซึ้งไม่ เตียแชเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมองจ้องดูนางอย่างเคลิบเคลิ้มเช่นนั้น จึงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานนุ่มนวล และตกลงใจอย่างมั่นคงในความคิด ที่จะปล่อยเขาให้หนีไปให้ได้

มาตรแม้นในใจของนางจะกลับกลอกรวนเร เพราะนางทราบว่าหากแม้นปล่อยให้หนุ่มนัยน์ตาโต ๆ ผู้นี้หลบหนีไปแล้ว น่ากลัวว่าจากนี้อีกต่อไป คงมิได้ประสบ

พบกันชั่วชีวิตเป็นแม่นมั่น

แต่นางก็มิอาจจะให้บิดามารดาลงมือฆ่าฟันเขาต่อหน้าต่อตาไปได้ มาตรแม้นเขาอาจจะเคยกระทำความผิดพลาดมาบ้างหลายครั้งหลายครา แต่นางยังรู้สึกว่า เป็นความผิดที่ควรจะให้อภัยอย่างยิ่งทีเดียว

ดวงใจอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของดรุณีแรกรุ่น มีความแบ่งแยก 'รัก' และ 'เกลียด' รุนแรงเร่าร้อนไปกว่าความ 'ถูก' และ 'ผิด' มากมายหลายเท่านัก ซึ่งเตียแชในขณะนี้ก็เป็นเช่นนั้นนั่นเอง ความผิดของผู้ที่เรารักจะมีมากมายเพียงไร ย่อมยังพออภัยกันได้เสมอ

นางกระซิบเบา ๆ ขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจะปล่อยท่านหนีเอาตัวรอดไป ที่นี้ห่างจากฝั่งไม่มากนัก ท่านคงต้องสามารถกระโดดข้ามไปได้เป็นแน่ แต่ท่านจะต้องใช้ให้สุดฝีเท้าด้วย"

พลางยกหัวแม่มือขวากดลงไปที่จุดมึ้งเฮียงฮวกทางปลายจมูกของชิงเจี๊ยบ ฝ่ามือซ้ายได้ตบไปที่ทรวงอกและชายโครงทั้งสองอย่างรวดเร็วเป็นที่สุด

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า คีมเหล็กที่โอบรัดร่างของตนอย่างแนบแน่นนั้นได้คลายออกอย่างฉับพลันทันด่วน พลังลมปราณที่ถูกสกัดไว้จนชะงักงัน ได้แผ่กระจายไปทั่วมือเท้าทั้งสี่อย่างรวดเร็ว

ดังนั้นจึงได้ขยับมือเท้าเล็กน้อย แล้วลุกขึ้นยืนหันหน้าต่อหน้าเตียแชที่ยืนดูอยู่ นาสิกยังได้กลิ่นอันหอมรวยรินซาบซ่านใจจากกายนางอยู่ตลอดเวลา

ท้องฟ้าและปฐพีในยามนี้ คล้ายดั่งถูกกลิ่นหอมอบอวลจนคละคลุ้งหมดสิ้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในพิภพคล้ายดั่งจะพากันสลายไป คงเหลืออยู่แต่ใบหน้าอันสะคราญตาสุดพิภพจบแดนนี้เท่านั้นเอง

ทั้งสองต่างคล้ายดั่งได้ยินเสียงเต้นของหัวใจฝ่ายตรงข้าม ชิงเจี๊ยบยืนนิ่งดั่งราวกับท่อนไม้ ในห้วงสมองเวิ้งว้างว่างเปล่า ในปากก็มิทราบจะกล่าวอย่างไรออกไปได้

อีกเนิ่นนาน เตียแชจึงกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"ท่านรีบไปเสียเถิด หากถูกบิดาทราบแล้วต้องเป็นเรื่องใหญ่มากทีเดียว"

แต่ความเป็นจริงนั้น นางไหนเลยจะพึงพอใจให้ชิงเจี๊ยบจากไปได้เล่า

ชิงเจี๊ยบขบกรามแน่น ก้มลงจูบใบหน้าที่งดงามล้ำเลิศเล็กน้อย พุ่งลมปราณเข้าใส่มือเท้าทั้งสี่อย่างเปี่ยมล้นรุนแรง แล้วจึงกระโดดพุ่งปราดออกจากท้องเรือไปในทันที

เตียแชยกมือขึ้นลูบคลำแก้มของนางอย่างแช่มช้า ริมฝีปากอันอบอุ่นที่ประทับ

แก้มเมื่อครู่ยังคงกำซาบอยู่ในดวงใจนางอย่างแช่มช้า

เบื้องนอกเป็นราตรีที่มืดมิด เรือนั้นจอดทอดลอยลำอยู่ เป็นจริงดั่งเตียแซกล่าวไว้มิผิด ว่าห่างจากฝั่งไม่มากนัก แต่ยังเป็นประมาณเจ็ดแปดสิบเชียะนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเมื่อโผล่ออกจากท้องเรือแล้ว ร่างมิได้ชะงักงันรีรออย่างไรอีก ระยะทางเจ็ดแปดสิบเชียะที่ห่างกันนี้ กับชิงเจี๊ยบแล้ว หาใช่เป็นสิ่งอันยากเย็นต่อการกระโดดข้ามไปไม่

แขนทั้งสองของชิงเจี๊ยบสะบัดขึ้นอย่างรุนแรง พุ่งปราดออกไปได้ในทันที

การกระโดดจนสุดตัวในครั้งนี้ พาร่างไปได้ไกลร่วมห้าสิบเชียะ และเท้าทั้งสองยังได้ถีบกลับไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง พุ่งปราดเป็นทางราบตรงออกไป อันการแปรเปลี่ยนท่าอย่างสวยงามนี้ นับว่าเข้าขั้นอันดับสูงสุด ที่บรรดานักสู้ชาวตงง้วนไม่มีทางจะเทียมเทียบเปรียบได้แล้ว

ทุกหนแห่งเงียบสงัดวังเวงและเย็นยะเยือกจับใจ เสียงลำน้ำที่ไหลหลั่งดังอยู่เบา ๆ และท่ามกลางความสงบเงียบงันนี้ พลันมีเสียงอันเย็นชากระด้างดังขึ้นว่า

"วิเศษ !"

เสียงร้องนี้ยังก้องกังวานมิขาดหู แผ่กระจายไปทั่วทุกหนแห่งของยามวิกาลอันมืดมิด

ช่วงเวลาวูบเดียวกับที่ร่างชิงเจี๊ยบสัมผัสกับพื้นตลิ่งนั้น ที่เบื้องหน้าสายตาพลันปรากฏร่างสีขาวสะอาดของบุคคลผู้หนึ่งมายืนอยู่อย่างสงบเงียบขรึม

ในช่วงเวลาพริบตานี้ ชิงเจี๊ยบสะท้อนใจอย่างรุนแรง โดยคิดขึ้นว่า

'หรือนางยังมีความอาลัยในตัวเรา มิอาจจะพลัดพรากจากกันได้ จึงต้องเร่งรุดตามมาหาอีกครั้ง ?'

ปลายเท้าชิงเจี๊ยบพอเหยียบพื้นยืนได้ถนัด และจ้องมองไปด้วยความสงสัย แต่ก็อกสั่นขวัญกระเจิงจนแทบคุกเข่าลง

ที่แท้ผู้ซึ่งยืนแสยะยิ้มอยู่ทางเบื้องหน้าสายตานี้ เป็นนักศึกษาเสื้อขาว ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า ผู้ที่ตนหวาดกลัว ไหนเลยจะเป็นคนที่ตนคำนึงถึงอยู่เล่า

บ่อฮิ้งเซ็งกล่าวเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"เจ้าคิดหนี ?"

ชิงเจี๊ยบคำนวณดูตัวเองอย่างแน่ใจว่า จะอย่างไรย่อมไม่มีทางหนีรอดออกจากเงื้อมมือของฝ่ายตรงข้ามได้ และยิ่งไม่มีทางจะหักโหมเอาชัยในฝ่ายตรงข้ามได้เช่นกัน ดังนั้นจึงตอบไปว่า

"ท่านมีเรื่องราวที่เข้าใจผิดมากมายหลายประการนัก ข้าพเจ้า..."

บ่อฮึ้งเซ็งหัวร่อแค่น ๆ เสียงแหลม ตัดคำพูดชิงเจี๊ยบไปในทันที ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบพลันมีความรู้สึก ต้องการจะเสี่ยงโชคในยามเข้าตาจนแล้ว จึงตวัดฝ่ามือทั้งสองขึ้นกางนิ้วทั้งสิบจู่โจมออกไปอย่างโหดเหี้ยม นิ้วชี้นิ้วกลางและหัวแม่มือขวาจิ้มสกัดไปยังจุดเทียนจง แจเจ็ง เหง็กจิ้นสามแห่ง ส่วนนิ้วก้อยที่กรีดตามติดไปเบา ๆ เข้ายังจุดซึ่งฮง

นิ้วทั้งห้าของมือซ้ายได้จิ้มไปยังจุดซี่แปะ แอ้กวน ตี่เซียง ปึ้งเซียง เทียน-เฮี้ยง ทั้งห้าแห่งบนใบหน้าบ่อฮึ้งเซ็ง

หัวเข่างอขึ้นน้อย ๆ กระแทกเข้าใส่หว่างขาของศัตรู

เป็นการจู่โจมโหมเข้าใส่อย่างสุดกำลังฝีมือทั้งหมดเท่าที่มี อันได้ฝึกปรือมาเป็นเวลาสิบปีอย่างคร่ำเคร่ง

บ่อฮึ้งเซ็งยังคงหัวร่อแค่น ๆ อยู่ตลอดเวลา ร่างได้ถอยปราดออกไปดั่งกับเป็นหมอกควัน ชิงเจี๊ยบถลาตามติดตามดั่งกับเป็นเงาตามตัว ตะลุยจู่โจมโหมเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต แต่วิชาตัวเบาของบ่อฮึ้งเซ็งได้บรรลุขึ้นจุดสุดยอดจนคล้ายดั่งเหาะ-เหินไปได้ด้วยลมปราณแล้ว ร่างของมันจึงยังคงเว้นระยะห่างกับชิงเจี๊ยบอยู่ช่วงหนึ่งอย่างแน่นอน ซึ่งชิงเจี๊ยบจะอย่างไรก็ไม่มีทางตะลุยจู่โจมให้กระทบกับร่างมันได้แม้แต่ครั้งเดียว

เพียงชั่วพริบตา คนทั้งสองได้ถอยจากที่เดิมไปหลายสิบเชียะ ชิงเจี๊ยบนั้นมิอาจจะรั้งพลังลมปราณได้ยาวนานจนถึงเพียงนั้น จึงต้องคลายออกไปก่อน แต่บ่อฮึ้งเซ็งแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า พลิ้วร่างออกไปเล็กน้อยตวัดแขนเสื้อขึ้นเพียงครั้งเดียวก็ฟาดเข้าใส่จุดเอ้าโคยทางหลังมือชิงเจี๊ยบได้พอดิบพอดี

การตวัดปัดในครั้งนี้มีความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟเสียอีก และเป็นวิชาท่าปัดจุดซึ่งสาบสูญจากบู๊ลิ้มเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้วด้วย การหมุนร่างปัดกลับนี้มิได้ใช้กระบวนท่าทีอย่างไรให้เป็นพิรุธเลย

ดังนั้นเอง ช่วงเวลาที่บ่อฮึ้งเซ็งจู่โจมกลับไปในกระบวนเพลงเดียวชิงเจี๊ยบจึงต้องชะงักงันอยู่กับที่ มิอาจเคลื่อนไหวได้ เพราะจุดนั้นถูกสกัดเอาไว้ จนร่างแข็งทื่อดั่งราวกับเป็นรูปสลัก

บ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะทรงพลังฝีมือจนสุดยอดดั่งราวกับเทพยดา แต่ย่อมจะมิอาจจะกำราบชิงเจี๊ยบได้ภายในกระบวนเพลงเดียว ขณะนี้ เนื่องจากชิงเจี๊ยบได้ขวัญเสียจนละล้าละลังไปก่อน และลมปราณยังมิอาจปะติดปะต่อกันได้ทันท่วงที

มิหนำซ้ำ ท่าวิชาที่ใช้สกัดจุดไปนี้ ก็เป็นวิชาที่ซิงเจี๊ยบมิเคยจะได้ฟังมาก่อน จึงหาคาดคิดว่าฝ่ายตรงข้ามจะกระทำต่อตนด้วยวิชาท่าเช่นนี้

สาเหตุหลายประการนี้เอง จึงทำให้ซิงเจี๊ยบต้องถูกกำราบลงได้ภายในคราครั้งเดียว ในใจจึงบังเกิดความกระวนกระวายตื่นตระหนก และแช่งด่าตนเองจนชุลมุนวุ่นวายสุดจะกล่าวได้

ซิงเจี๊ยบครุ่นคิดในใจว่า

'คาดมิถึงเลยว่า พลังฝีมือที่เราเคยทระนงใจว่าสามารถอาละวาดไปทั่วทั้งแผ่นดินแล้วนี้ กลับถูกฝ่ายตรงข้ามใช้กระบวนท่าอันง่ายดายมิต้องออกแรงก็กำราบปราบปรามจนมิอาจต้านทานรับมือได้แม้แต่เพลงเดียว'

เสียงแค่นหัวร่อของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าได้ชะงักลงอย่างฉับพลัน แขนขวายื่นรวบออกไป หนีบร่างซิงเจี๊ยบเอาไว้ในซอกแขนทันที

เตียแชพาความสลดรันทดที่อบอุ่น เดินอย่างเชื่องซึมเคลิบเคลิ้มอยู่ทางกราบเรือ น้ำที่ไหลเชี่ยวเป็นเกลียว เดือนดาวที่กระจ่างอยู่กลางฟ้า และเงามืดมิดสนิทที่เลือนรางสุดแสนไกลเท่านั้นเป็นที่ปลอบใจ...

'เมื่อชายคนรักจากไป น้ำใจก็หดหู่วังเวง' เตียแชจ้องมองดูละอองน้ำอันเลือนรางพร่ามัวอย่างเลื่อนลอย ตั้งแต่น้อยจวบใหญ่ นางเพิ่งจะรู้สึกเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวใจเป็นครั้งแรกขึ้นแล้ว...

ฉับพลันนั้น นางเห็นเงาสีขาวได้สว่างวูบขึ้นบนริมตลิ่ง ด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ และเงาร่างอันขาวสะอาดยังได้พุ่งปราดฝ่าคลื่นลมขึ้นมาบนเรืออีก นางเห็นความรวดเร็วอันน่าตื่นตระหนกตกใจนั้นแล้ว มิต้องคำนึงขบคิดก็ทราบว่าเป็นบิดาของนางเอง จึงครุ่นคิดขึ้นว่า

'บิดาขึ้นไปบนตลิ่งด้วยความประสงค์อันใด หรือว่าประสบพบเขาเข้าแล้ว ?'

ความคิดนี้เพิ่งจะพุ่งขึ้นบนห้วงสมอง แต่ความเป็นจริงก็ได้ปรากฏให้นางประจักษ์แจ้งแก่ใจแล้ว

ประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้าหนีบร่างซิงเจี๊ยบกลับขึ้นมาบนเรือ เหลือบมองไปดูเตียแชที่ยืนอย่างชะงักงันงุนงงกับที่ไปแว่บหนึ่ง ก็ยกแขนขวาขึ้น ปล่อยร่างซิงเจี๊ยบให้ร่วงหล่นลงกับพื้นเรืออีกครั้ง

ดวงใจของเตียแชขณะนี้แทบจะกระโดดออกมาจากปากแล้ว นางตื่นตระหนก

และหวาดกลัวผสานกันอย่างอลเวง

ประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้าเดินอย่างแช่มช้ามาที่เบื้องหน้านาง พร้อมทั้งกล่าวว่า

"เจ้ากระทำเรื่องราวได้วิเศษนัก จงรีบตามเรากลับเข้าไปในชั้นล่าง !"

ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาอย่างยิ่ง แสดงว่ามีโทสะบังเกิดขึ้นอย่างแท้จริงแล้ว

ซิงเจี๊ยบก็เป็นเช่นดั่งครั้งแรกที่ถูกจี้สกัดจุด โดยการถูกเหวี่ยงลงกับพื้นเรืออย่างรุนแรง และสิ่งอันเลวร้ายไปกว่าครั้งแรกนั้น คือแขนทั้งสองยื่นออกทางเบื้อง-หน้า นิ้วทั้งสิบกางออกจนแผ่กว้าง แขนขวางอขึ้นเล็กน้อย ดังนั้นเอง ในขณะนี้จึงดำรงอยู่ลักษณะนั้น นอนอยู่บนพื้นเรือด้วยความทุเรศ แต่ก็น่าขบขันเป็นอย่างยิ่ง

ชายอันหยาบคายสามหาวที่กรอกข้าวต้มยังคงกระทำการกรอกข้าวต้มอย่างไร้ขอบเขตจำกัดอีกเช่นเคย เวลาที่สามารถจะเห็นแสงอาทิตย์ได้นั้น ก็คือยามที่ชายหยาบกร้านสามหาว ได้หิ้วออกไปถ่ายทางแคมเรือเท่านั้นเอง

และก็เป็นหนทางเดียวที่ซิงเจี๊ยบคำนวณถึงวันเวลาที่ผ่านไปได้

เหตุการณ์เป็นไปได้ห้าหกวัน ซิงเจี๊ยบก็ถูกทรมานจนผิดรูปผิดร่าง ทรุดโทรมอย่างผิดตา มือเท้าทั้งสี่มาตรแม้นมิอาจเคลื่อนไหวได้ แต่ความคิดคำนึงยิ่งปราด-เปรียวคล่องแคล่วขึ้นกว่าเดิม เพราะถูกใช้ตลอดทั้งวันทั้งคืนนั่นเอง

ดังนั้นเอง ซิงเจี๊ยบจึงยิ่งเคียดแค้นชิงชังในฝ่ายตรงข้ามอย่างชั่วร้ายรุนแรงขึ้นกว่าเดิม กับคนที่รักก็ยิ่งวิตกกังวลรุนแรงกว่าเก่ามากนัก จนในเวลาขณะนี้ ซิงเจี๊ยบจึงทราบถึงพลังของความรักนั้น ใหญ่ยิ่งสูงส่งไปกว่าความแค้นมากมายหลายเท่านัก

เพราะสิ่งที่วนเวียนปรากฏขึ้นในมโนภาพนั้นเป็นภาพของคนรัก มากมายหลายครั้งกว่าภาพของความแค้น จึงทำให้ความเข้าใจในเหตุการณ์และความเห็นในเรื่องราวที่มีอยู่ของพิภพ แปรเปลี่ยนไปกว่าเดิมจนสิ้นเชิง

กิมบ่วยเล้งย่อมเป็นบุคคลที่ซิงเจี๊ยบคำนึงถึงอย่างรุนแรงลึกซึ้ง จวบจนในขณะนี้ ห้วงสมองของซิงเจี๊ยบยังปรากฏเงาร่างอันอ่อนช้อยนุ่มนวลของนางอยู่ตลอดเวลา

ซิงเจี๊ยบคำนึงถึงว่า นางคงจะอยู่อย่างอ้างว้างเดียวดาย ภายในทุ่งโล่งอันกว้างขวางไพศาล ผ่านวันเวลาของกลางวันและกลางคืนที่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว กับสิ่งที่กิมบ่วยเล้งมอบให้กับตนทุกประการนั้น ซิงเจี๊ยบก็มีความหวงแหนและรำลึกนึกถึงอยู่ตลอดเวลา

ปึงเซี่ยวคุน ซิงเจี๊ยบก็มิอาจจะลืมเลือนไปได้

แต่ทว่า ผู้ที่ชัดเจนอย่างยิ่งในห้วงสมองของยามนี้ กลับเป็นใบหน้าอันผุดผาด

บาดตาของเตียแชไปเสียได้

'นางมิทราบว่าได้เป็นอย่างไรแล้ว เวลาตั้งหลายวันที่ผ่านไป เรามิได้เห็นแม้แต่เงาร่างของนางเลย คิดว่านางคงจะต้องถูกบิดาผู้ชั่วช้าของนางดุด่าอย่างสาหัสเป็นแน่'

ชิงเจี๊ยบลอบอธิษฐานวิงวอน ขอให้คนรักได้ปลอดภัยด้วยเถิด

จนแม้กระทั่งลืมถึงความปลอดภัยของตัวเอง และยิ่งลืมไปถึงความอาฆาตแค้นที่มีอยู่อย่างอัดอกอีกด้วย

เตียแชก็ได้ถูกประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าและภรรยาดุด่าอย่างรุนแรงจริง ๆ มิหนำยังถูกบิดามารดากักขังอยู่ภายในห้องส่วนตัวที่ท้องเรือ แต่ทว่านางยังมิอาจลืมเลือนถึงหนุ่มน้อยตาโต ๆ ผู้นั้นอีกเลย

เรือยังคงแล่นไปทางทิศตะวันออก โดยไปทางปากน้ำแยงซีเกียงออกทะเลตะวันออก

บ่อฮึ้งเซ็งยืนมองอยู่ทางนอกหน้าต่าง ที่เบื้องหน้าเป็นน้ำกับฟ้าที่จรดกันอย่างไร้ขอบเขต ทะเลตะวันออกอันไพศาลตระการตาได้มาอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว จึงรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ หันไปกล่าวอย่างยิ้มแย้มกับนิ่วชิกเนี้ยว่า

"เราเกือบถึงบ้านแล้ว !"

นิ่วชิกเนี้ยหัวร่อขึ้นบ้าง บ่อฮึ้งเซ็งพลันขมวดคิ้วและกล่าวว่า

"การกลับไปที่เกาะในครั้งนี้ เราเห็นทีจะต้องลงมือสั่งสอนอบรมต่อแซยี้ให้ดีกว่านี้ด้วย"

นิ่วชิกเนี้ยยังคงหัวร่อหน้าระรื่นอีกเช่นเคย

บ่อฮึ้งเซ็งจึงถามขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่า

"ท่านหัวร่อเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อพวกโจรสลัดทะเลที่ไม่พึงพอใจจะมีชีวิตเหล่านั้น กำลังจะมาปล้นเรือของเราต่างหาก"

นิ่วชิกเนี้ยกล่าวพลางชี้ไปทางนอกหน้าต่าง แล้วกล่าวอีกว่า

"ในช่วงเวลาสองสามวันนี้ พวกเราต่างเงียบเหงาแห้งแล้งเหลือเกิน ในวันนี้กลับพอจะจับพวกมันมาคลายอารมณ์เล่นเสียบ้าง"

ประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้ามองตามนิ้วของนางไป เห็นที่อันสุดไกลมีเงาดำอยู่สามจุด เนื่องจากเมื่อครู่มีความสะทกสะท้อนใจอยู่ จึงมิได้ไปสนใจสังเกต

ดังนั้นเอง จึงกล่าวขึ้นด้วยความตื่นเต้นคลางแคลงใจว่า

"นี่มันก็แปลกเกินไปแล้ว ในท้องทะเลตะวันออกยังกลับมีผู้มิรู้จักเรือของเราอีกด้วยหรือ"

"แต่ว่า อาจบางทีจะมิใช่กระมัง ?"

นิ่วชิกเนี้ยคงตอบอย่างยิ้มแย้มอยู่เช่นเดิม

ลมทะเลกรรโชกพัดอย่างรุนแรง เรือสามลำนั้นคล้ายดั่งมิได้เคลื่อนไหว แต่ความจริงกลับเป็นการพุ่งตรงเข้ามาอย่างรวดเร็วยิ่งนัก มิถึงอีกหนึ่งชั่วยาม ก็พอสังเกตถึงรูปลักษณะของเรือได้อย่างถนัดชัดตาแล้ว

เรือทั้งสามลำพากันแล่นมาเป็นสามเส้า มุ่งตรงเข้าหายังเรือบ่อยี้งเซ็ง ซึ่งทำให้ต้องหัวร่อพลางกล่าวว่า

"จากสภาพเท่าที่เห็น กลับมีความหมายแฝงอยู่บ้างแล้วจริง ๆ"

เนื่องจากมีพลังฝีมือที่สูงสุดยอดของพิภพ จึงมิได้มีความวิตกกังวลต่อบรรดาโจรสลัดทะเลเหล่านี้แม้แต่น้อย

ดังนั้นเอง ยังคงยืนสงบเยือกเย็นดอยู่ทางริมหน้าต่าง แม้แต่เรือทั้งสามลำของโจรสลัด พากันห้อมล้อมเรือของตนเอาไว้แล้ว ยังมิได้มีท่าทีตื่นตระหนกตกใจอย่างไรเลย

จากนั้นหัวเรือทั้งสามของโจรสลัด พลันก็ปรากฏมีร่างชายฉกรรจ์ที่สวมเสื้อเนียนเนื้อกันน้ำปรากฏขึ้น แต่ละคนต่างถือหวูดที่ทำขึ้นจากเขาวัว เป่าอย่างรุนแรงจนปรากฏเสียงดังอูอูอย่างเสียดหูระคายใจ แผ่กระจายไปทั่วท้องทะเลอันไพศาลเวิ้งว้าง

นิ่วชิกเนี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เหล่าโจรสลัดก๊กนี้ กลับมีท่าทีคึกคักมิน้อย มิทราบว่าเป็นของก๊กใดกันแน่"

วาจาที่กล่าวออก เต็มไปด้วยความเหยียดหยามดูแคลน และไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อเป่าหวูดสัญญาณเรียบร้อยแล้ว ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ทั้งสามก็พากันไปยืนอยู่ทางด้านข้าง จากนั้นภายในท้องเรือจึงมีชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบเนียนเนื้อกันน้ำจำนวนมากมายพากันทยอยออกมา

พอเดินออกจากท้องเรือ มันเหล่านั้นก็แยกเป็นสองฟากข้างดั่งราวกับปีกนกคนจำนวนตั้งมากมาย แต่ปราศจากซุ่มเสียงอึกทึกครึมโครมแม้แต่น้อย

จวบจนในขณะนี้ สองสามีภรรยาแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า จึงมีความพิศวงสงสัยขึ้นบ้างเล็กน้อยแล้ว นิ่วชิกเนี้ยกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็นเหล่าโจรสลัด จะใช้ท่าทีเยี่ยงอย่างนี้มาปล้นสะดมผู้อื่นเลย"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ในเรือของทุกลำมีชายฉกรรจ์ในเสื้อยาวสีเหลืองจำนวนสิบกว่าคน เดินออกมาอย่างเรียบร้อย นิ่วชิกเนี้ยจึงกล่าวอย่างพิศวงสงสัยว่า

"ท่านดู เหตุไฉนมันพากันสวมใส่เสื้อผ้าเช่นนี้เล่า"

เสื้อยาวที่เหล่าโจรสลัดใส่อยู่นี้ นับว่าผิดแปลกไปจากปกติธรรมดาสามัญยิ่งนัก

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ายกมือลูบหน้าผากพลางกล่าวว่า

"คนประดานี้ คงจะเป็นเหล่าโจรสลัดของทะเลเหลือง แถบอิ้งไฮ้จับซัว แต่ทว่า..."

หลังจากหยุดครุ่นคิดเล็กน้อย จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ต้องใช่อย่างเด็ดขาด หากแม้นเป็นพวกโจรสลัดแห่งท้องทะเลตะวันออกแล้ว ย่อมไม่มีผู้ใดใครกล้ามาและเล็มต่อเรือเราอย่างแน่นอน"

นิ่วชิกเนี้ยจึงกล่าวว่า

"ท่านว่าพวกมันเป็นพวกกิมยี่ซา อิ้งจื้อซา แนแกซา และยังมีอะไรที่เรียกว่าไต้ซา ปั๊กซา ที่เป็นนามของก๊กโจรสลัดแถบเกาะทะเลเหลืองนั้นหรือ ? แต่ฟังว่าเหล่าโจรสลัดทั้งหลายก๊กได้ถูกภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) ปราบปรามและเกลี้ยกล่อมจนเป็นสมัครพรรคพวกไปหมดสิ้น มิใครได้ออกปล้นสะดมทางแถบท้องทะเลเหลืองอีกเลย เหตุไฉนต้องตะเกียกตะกายแล่นมาถึงทะเลตะวันออกด้วยเล่า"

วาจามาตรแม้นยังเฉื่อยเฉยสบายอารมณ์ แต่น้ำเสียงก็ปราศจากการดูแคลนอย่างเหยียดหยามเยี่ยงเมื่อครู่อีกแล้ว

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ บนเรือทั้งสามลำพลันมีเสียงมโหรีปี่กลองดังขึ้น แล้วธงพื้นดำปักกระดูกขาวสองชิ้นได้ถูกชักขึ้นสู่ยอดเสาอย่างแช่มช้า

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าหันไปหัวร่อกับนิ่วชิกเนี้ย พลางกล่าวว่า

"ก๊กเจ้าพวกอุบาทว์เหล่านี้ กลับมีระเบียบที่เอาจริงเอาจังมิน้อยทีเดียว"

นิ่วชิกเนี้ยกล่าวว่า

"บรรดาโจรสลัดโฉดชั่วที่โหดเหี้ยมอำมหิตเหล่านี้ ในขณะนี้กลับกลายเป็นผู้มีระเบียบเรียบร้อยอยู่ในกรอบ คิดว่าคงเป็นเพราะถูกภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) สั่งสอนอบรมจนเป็นระเบียบเรียบร้อยไปกระมัง"

นางหันหน้ากลับมามองดูบ่อฮี้งเซ็ง พลางกล่าวอีกว่า

"นี่ ท่านทราบหรือไม่ว่า เจ้าภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) ผู้นี้ เป็นบุคคลเยี่ยง

อย่างไรกัน"

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านยังหวังให้ข้าพเจ้าได้รู้ประวัติความเป็นมาของพวกมารร้าย ที่ต่ำต้อยน้อยราคาเหล่านี้ทีเดียวหรือ ?"

กล่าวพลางเหลือบแลไปที่เรือลำกลางนั้นอีกแว่บหนึ่ง แล้วจึงกล่าวต่อไปว่า

"แต่ทว่า อันตัวภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) ยังกลับจะมีสักสองสามท่าอยู่บ้างดอก"

ผู้ที่สามารถได้รับการยกย่องจากเซียนนอกพสุธาว่ามีอยู่สักสองสามท่านั้น ก็ต้องนับว่ายอดเยี่ยมสูงล้ำอย่างน่าตื่นตระหนกแล้ว

"นี่ ในระหว่างหลายปีนี้ ท่านมิเคยจะออกไปท่องเที่ยวทางภายนอกเลย เหตุไฉนจึงทราบว่ามันผู้นี้มีท่าทีอยู่บ้างเล่า ?"

นิ่วซิกเนี้ยยังคงยังถามขึ้นอย่างสงสัยใจ

"หะแรกข้าพเจ้าหาทราบไม่ดอก แต่เมื่อปีกลายเล่าเล้าผู้ดูแลต้นไม้ใบหญ้าบนเกาะของเรา ได้ไปหาซื้อพันธุ์ดอกท้อจากเมืองเกาเซี้ย เมื่อกลับมาก็รายงานกับเราว่า อึ้งไฮ้จับซา (โจรสลัดสิบก๊กแห่งทะเลเหลือง) ต่างถูกผู้ที่เรียกนามว่าภูตบดีมรกต เกลี้ยกล่อมเอาไปเป็นพวกหมดแล้ว แม้กระทั่งฉลามทองท้องทะเล (ฮุ่นไฮ้กิมซา) พั้งซื่อคำแห่งก๊กไม่น้ำซา ก็ยังถูกมันจัดการจนต้องนอบน้อมยอมเกรงกลัวมันอย่างจงรักภักดี ข้าพเจ้าในขณะนั้นเมื่อฟังแล้ว มาตรแม้นจะรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง แต่ก็ไร้ความสนใจไยดี คาดมิถึงว่าในวันนี้ พวกมันกลับมาตอแยเอาศีรษะของเราเข้าแล้ว"

นิ่วซิกเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่างนี้ก็หมายความว่า เจ้าพวกนี้คล้ายดั่งมิทราบถึงความเป็นมาของพวกเราจริง ๆ"

หางตาของนางกรายปราดไป แล้วจึงกล่าวขึ้นอีกว่า

"พวกมันตะเกียกตะกายมาอย่างลำบากยากเย็น จากทะเลเหลืองมาจนถึงทะเลตะวันออก ก็ด้วยเจตนาจะมาจัดการกับเรือของเราเท่านั้นเองหรือ ซึ่งอย่างนั้นข้าพเจ้ากลับจะต้องดูให้รู้แน่ว่า มันเก่งกล้าสามารถอย่างไรกัน"

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มันยังห่างไกลกับท่านมากมายนักดอก หากแม้นท่านคิดจะเป็นโจรสลัดแล้ว น่ากลัวแม้กระทั่งพวกท้องทะเลใต้ยังจะต้องถูกท่านปราบปรามเอามาเป็นบริวารไป

เสียหมดสิ้นดอก"

สองสามีภรรยายังคงหยอกเย้าเล่นหัวกันอย่างเป็นสุข โดยมิได้สนใจไยดีต่อการที่เหล่าโจรสลัดจะมาจู่โจมปล้นเรือของตนเลย ยังรู้สึกเป็นเรื่องอันธรรมดาสามัญที่ปราศจากความหมายไร้ความสำคัญ...

บทที่ 14

ชีวิตที่ลิขิตเอง

ฮั่นเอี้ยงเป็นเมืองอยู่ทางใต้ลำน้ำฮั่นจุ้ย แต่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของแยงซีเกียง ทิศเหนือมีภูเขาไต้เปี๊ยกซัวที่เรียกกันตามชนชาวเมืองว่ากูซัว สูงทะมึนตรงข้ามกับจั้วซัวแห่งเมืองบู๊เชียง

ยามนี้เป็นเดือนสาม อันเป็นปลายฤดูชุนเทียน ที่หมู่ไม้ใบหญ้างอกงามเขียวขจีไปทุกแห่งหน ทางฝั่งเหนือของฮั่นเอี้ยง ข้างบึงไทรก๊วยโอ้ว มีสำนักนางชีน้อย ๆ แห่งหนึ่ง ได้เพิ่มแม่ชีสาวขึ้นอีกคนหนึ่งแล้ว

ท่ามกลางวันเวลาอันวิเวกวังเวง ที่ได้คล้อยผ่านไปไม่หยุดยั้ง แต่น้ำตาของแม่ชีอายุเยาว์มิเคยจะแห้งเหือดไปจากใบหน้าเลย นางฝึกปรืออย่างหมกมุ่นคร่ำเคร่งกว่าแม่ชีอื่น ๆ งานการก็กระทำอย่างตรากตรำหนักหนากว่าทุกผู้ คล้ายดั่งจะอาศัยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของร่างกาย ที่ได้รับอย่างทรมาน มาสลายความครุ่นคิดคำนึงที่ระทมขมขื่นใจอย่างรุนแรงไป แต่ทว่ายามใดในเวลาดึกสงัดวังเวง หากแม้นมีผู้คนได้ผ่านอารามแม่ชีแห่งนี้ จะประสบพบเห็นแม่ชีอายุเยาว์วัยที่คร่ำเคร่งผู้นั้นกำลังฝึกปรือในวิชาการต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำอย่างหมกมุ่น หรือบางทีก็กำลังฝึกปรือยอดวิชาตัวเบาขั้นสูงสุดอยู่ตามยอดไม้ใบหญ้าอย่างจริงจัง

แต่ยามใดที่ดวงจันทร์กระจ่างฟ้า ตามกาลเวลาอันควรจะสุขสดชื่น นางชีอายุเยาว์กลับเดินอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่ภายใต้แสงเดือน ทอดถอนหายใจอย่างสลดรันทดตลอดเวลา คล้ายดั่งกับยังมิอาจสลัดละทิ้งเรื่องราวนานาของโลกียวิสัยที่จับใจอยู่

นางชีอายุเยาว์ผู้นั้น คือกิมบ่วยเล้งที่สำนึกผิดคิดอยู่อย่างคร่ำเคร่งนั่นเอง

นางใคร่ครวญหวนคิดถึงเหตุผลที่พอจะมาอภัยในการฆ่าบิดาบังเกิดเกล้ามิได้ มาตรแม้นจะเป็นการกระทำในยามบังเอิญที่มิได้เจตนา แต่มโนธรรมประจำใจมิอาจให้นางอภัยกับตนเองไปได้ ดังนั้นนางจึงสลัดละทิ้งทุกสิ่งอย่าง แม้กระทั่งความคิดคำนึงที่มีถึงชิงเจี๊ยบอย่างเร่าร้อนรุนแรงพลอยถูกลบเลือนออกไปด้วย นางมุ่งหน้ามายังอารามชี่แห่งนี้ เพื่อบำเพ็ญตบะรักษาจิตใจให้สงบ เป็นการไถ่โทษตัวเองอย่างตัดสินใจ

แต่วันเวลาที่อ้างว้างวังเวงนี้ ยาวนานอย่างยิ่งนัก นางจะทนทานต่อไปได้ทีเดียวหรือ ?

ส่วนมังกรน้อยเทพยดาฮ่อซิ่งเฮี้ยงและมังกรลำน้ำซุนเทียวเอี้ยง เมื่อได้ตระเตรียมเรือและลูกเรือให้นางอย่างเรียบร้อยแล้ว แต่รอคอยนางเป็นเวลาสองวันก็ยังมิเห็นมารับ ดังนั้นจึงพากันออกเรือมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกโดยมิยอมรีรออยู่อีกต่อไป

เพราะเรื่องนี้ก็เป็นความหวังอย่างร้อนรนของซุนเทียวเอี้ยงนั่นเอง มันไม่ยินยอมที่จะให้รากฐานซึ่งเพียรสร้างมาอย่างลำบากยากเย็นในแถบลำน้ำแยงซีเกียงต้องถูกฉุดเข้าพัวพันกับเรื่องราวของบุคคลผู้ที่มีนามว่าตอแยยากลำบากยิ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ จนต้องพังทลายยับเยินไป บางครั้งมันยังลอบครุ่นคิดอย่างสุขุมว่า

'เหตุไฉนเถ้าแก่อันมีหลักทรัพย์มั่นคั่งมหาศาลของร้านเพชรพลอยซัวบ้วย จึงได้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้ทรงเกียรติภูมิระบือลือเลื่องของบู๊ลิ้มยุคนี้เป็นจำนวนมากมายด้วย มิหนำซ้ำ ตามเหตุการณ์เท่าที่สังเกตมา กิมบ่วยเล้งยังคล้ายดั่งมีความสัมพันธ์กันกับชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่นผิดธรรมดาเสียอีก'

อีกสามเดือนให้หลัง ร้านเพชรพลอยซัวบ้วยทั้งสิบสามแห่งทางแถบลำน้ำแยงซีเกียง ได้พากันเลิกกิจการไปอย่างลึกลับ นามของชิงเจี๊ยบนอกจากจะมิเคยสร้างมรสุมให้ใหญ่โตอย่างไรภายในเมืองบู๊ฮั่นแล้ว ขณะนี้แม้ในตัวเมืองบู๊ฮั่นทั้งสามแห่งก็น้อยครั้งนักที่จะเอ่ยอ้างขนานนามถึงชิงเหลาปั้งผู้ใจกว้างอีก

แม้เกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วมจี่เซ้ง พร้อมทั้งทวนเงินเม่งแป๊ะขณะนี้ก็กำลังไปสนใจกับอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งปั่นป่วนอลเวงจนบู๊ลิ้มสั่นสะเทือนโดยหามีความสนใจไยดีไปกับชิงเจี๊ยบผู้มั่งคั่งนั้นอีกแล้ว

แต่ทว่า นามของชิงเจี๊ยบนี้ จะมลายหายสาบสูญไปจากพิภพเสียแต่บัดนี้ทีเดียวหรือ ?

ปัญหาข้อนี้ มิว่าผู้ใดก็มิกล้าจะตอบอย่างเด็ดเดี่ยวแน่ใจได้

สามกระบี่มรณะแห่งคงท้ง ร่วมทางกันไปยังภูเขาบู๊ตึงซัว แต่เมื่อถึงบึงโก๊ย-เกี่ยมตี๋นั้น ได้ถูกกระบี่ลมกรด (เล่งฮวงเกี้ยมแซะ) นำศิษย์เก้าคนของเซียะเอี้ยง-เต้าเจี้ยงตั้งขบวนค่ายกลกระบี่เก้าปราสาทสัมพันธ์ล้อมอยู่เป็นเวลาถึงหกชั่วยาม กระ-บี่มนุษย์มรณะโซวเอี้ยงเสาะ มีพลังฝีมือที่อ่อนด้อยกว่าซือเฮียร่วมสำนักทั้งสอง ที่กลางหลังจึงถูกฝ่ามือฟาดจู่โจมจนต้องกระอักเลือดในการต่อสู้ครั้งนั้น

จอมกระบี่ลมกรดได้ย่ำยีเหยียดหยามต่อสามกระบี่มรณะแห่งคงท้งอย่างสาแก่ใจแล้ว จึงขับไล่ไสส่งลงจากภูเขา เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแสร้งทำเป็นมิทราบเรื่องนี้ แต่ความจริงแล้ว เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงก็คิดจะฉวยโอกาสทำลายสำนักคงท้งให้ล่มจมยับเยินไปอยู่ด้วย เพื่อจะเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาชนชาวบู๊ลิ้ม ถึงศักดิ์ฐานะของสำนักบู๊ตึงซัว ส่วนอีกประการหนึ่ง ก็คิดจะฮุบของวิเศษที่ตนและเทพเจ้ากระบี่ลิ้งกร่วมกันได้มาอย่างบังเอิญเมื่อคราครั้งก่อน

สามกระบี่มรณะแห่งคงท้ง เพิ่งได้รับความปราชัยอย่างยับเยินเป็นครั้งแรก เมื่อลงจากภูเขาบู๊ตึงด้วยความทุลักทุเลเป็นที่สุดแล้ว กระบี่มนุษย์มรณะโซวเอี้ยง-เสาะก็ร่อแร่ปานจะขาดใจตาย มาตรแม้นได้กลืนกินยาอันทรงประสิทธิภาพอย่างยอดเยี่ยมของสำนักคงท้ง แต่ยังมิอาจจะทำให้นางทุเลาขึ้นได้

กระบี่ฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะเกี่ยม) จูกัวเม้งพร้อมทั้งกระบี่พสุธามรณะ (ตี่เจ๊าะ-เกี่ยม) อูเจ่กปวยต่างมีความรักในซือม่วยผู้นี้อย่างซ่อนเร้น เมื่อเห็นสภาพนางร่อแร่เช่นนั้น ต่างกระวนกระวายดังราวกับมีกองไฟสุมอยู่ พลุ่งพล่านจนมิทราบจะกระทำอย่างไรจึงจะได้

คนทั้งสองจึงพากันก่นด่าสำนักบู๊ตึงที่ใช้กำลังเข้าจู่โจมตนอย่างปราศจากยางอาย ซึ่งเมื่อเรื่องราวดำเนินไปเช่นนั้นแล้ว สำนักคงท้งจึงจะนับว่าเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับสำนักบู๊ตึงอย่างไม่มีทางไกล่เกลี่ยกันได้อีกแล้ว แม้จะต่อสู้พัวพันกันอย่างยืดเยื้อเป็นเวลาหลายปียังมิอาจจะจบสิ้นลงเอยกันได้

ทั้งสองต่างทราบว่า หากแม้นกลับไปยังสำนักคงท้งในสภาพเยี่ยงนี้ อาการบาดเจ็บของซือม่วยก็ยากนักที่จะรักษาพยาบาลให้ทุเลาได้ กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งเป็นผู้ที่มาตรแม้นจะเย่อหยิ่งลำพอง แต่ยังมีการคบหาอยู่อย่างกว้างขวาง จนมีมิตรสหายเกลื่อนกลาดไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ทุกทิศทางต่างมีมิตรสหายอันสนิทอยู่ ทำให้มันหวนคิดถึงคนหนึ่งขึ้นมาได้ จึงกล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"พวกเราไยไม่ไปหาโล้วเจี้ยงเล่า ?"

อูเจ่กปวยปรบมือขึ้นอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุด พลางกล่าวว่า

"หากแม้นซือเฮียมิเอ่ยขึ้นก่อน ข้าพเจ้ากลับลืมไปเสียแล้ว แพทย์ผู้ทรงความสามารถอันยอดเยี่ยมสูงล้ำมีอยู่ตำตาแท้ ๆ แต่กลับปล่อยปละละเลยไปเสียได้ บาดเจ็บจากฝ่ามือที่ซือม่วยได้รับในครั้งนี้ เพียงแต่มันยอมลงมือรักษาพยาบาล ยังจะกลัวมิทุเลาเป็นปกติได้หรือ แต่ทว่าน่ากลัวเจ้าเฒ่าผู้นั้นจะมีโรคเก่ากำเริบขึ้นอีกดอก"

กระบี่ฟ้ามรณะกลับหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้มาตรแม้นจะมีนิสัยอันประหลาดพิกล คนป่วยที่มันมิพอใจแล้ว แม้จะจับมันมาขยี้ให้ตายคามือ มันยังมิยอมรักษาพยาบาล แต่คนผู้นี้กับข้าพเจ้า มีการคบหากันอย่างสนิทสนม และมันเป็นผู้ที่นิยมรักใคร่ในตัวเรามากอยู่ ข้าพเจ้าคิดจะไปวิงวอนขอร้องต่อมัน ซึ่งมันย่อมไม่ปฏิเสธอย่างแน่นอนดอก ภูเขาเก็งซัวห่างจากที่นี้เป็นระยะทางประมาณสองวัน โดยเฉพาะเราเมื่อมีคนป่วยต้องนำไปด้วยแล้ว ควรจะรีบรุดเดินทางกันเสียก่อนจะประเสริฐกว่า"

คนทั้งสองขี่ม้าและได้หารถให้โซวเอี้ยงเสาะนอนพักไปด้วย การเดินทางรอนแรมทั้งวันทั้งคืนโดยมิหยุดยั้งพักผ่อน จวบจนกระทั่งได้ถึงสถานที่พักของแพทย์-เทพยดาผู้นั้น คนทั้งสองจึงลงจากหลังม้า เดินเข้าไปอย่างนอบน้อมยำเกรง เพราะนิสัยอันประหลาดพิกลของแพทย์ผู้นี้

เมื่อถึงบริเวณที่พักของแพทย์แล้ว กลับรู้สึกเงียบสงัดวังเวงจนผิดปกติ คนทั้งสองจึงเข้าไปทุบประตูเรียกอยู่หลายคำ แต่ปราศจากเสียงขานรับ จูกัวเม้งจึงกล่าวขึ้นว่า

"เล่ายี่ (อูเจ่กปวย) เราเข้าไปดูข้างในหรือ ?"

เมื่อเข้าไปภายในลานหน้าตึกแล้ว ก็ยังปราศจากซุ่มเสียงของผู้คนอีก จูกัวเม้งจึงร้องดัง ๆ ไปว่า

"โล้วชิงแซผู้เฒ่าอยู่หรือไม่ ?"

แต่นอกจากเสียงของนกกาแล้ว ก็ปราศจากเสียงตอบโต้กลับมาเลย

จูกัวเม้งจึงบังเกิดความคลางแคลงใจอย่างใหญ่หลวง หันมากล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"ท่านประคองซือม่วยอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าจะเข้าไปดูว่าเกิดเรื่องอันร้ายแรงอย่างไรขึ้นหรือไม่"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ พลันมีเสียงอันเย็นชากระด้างดังมาจากทางด้านในว่า

"รีบไสหัวออกไป !"

คำพูดเพียงสั้น ๆ ประโยคเดียวนี้ แฝงไว้ด้วยความเย็นยะเยือกอย่างอำมหิต

โหดร้ายยิ่งนัก

จูกัวเม้งพอได้ยินน้ำเสียงของคนผู้นั้นผิดแผกไปจากเสียงของแพทย์เทพยดาอย่างมากมาย จึงกล่าวไปว่า

"ท่านเป็นใคร ? ข้าพเจ้าสามกระบี่มรณะแห่งคงท้งตั้งใจมากราบคารวะต่อโล้ว-ซิงแซผู้เฒ่าโดยเฉพาะ"

ในใจนั้นคาดหมายว่า เกียรติภูมิของสามกระบี่มรณะแห่งคงท้งคงต้องสะกดฝ่ายตรงข้ามให้หวาดระย่อได้เป็นแม่นมั่น

แต่หาทราบไม่ว่า คนทางด้านในยังคงส่งเสียงอันเย็นชากระด้างดังออกมาอีกว่า

"เราสั่งให้ไสหัวไป เจ้าได้ยินหรือไม่ !"

จากนั้น หน้าต่างของตัวตึกด้านในก็เปิดผางออกมาจนสนั่นหวั่นไหว ที่หน้า-ต่างได้ปรากฏใบหน้าอันขาวซีดปราศจากสีเลือด ซึ่งน่ากลัวไปเสียกว่าใบหน้าของโซว-เอี้ยงเสาะอีกมากนัก

พอเห็นใบหน้านี้เข้า อูเจ่กปวยและจูกัวเม้งต่างอดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้ ตวาดไปพร้อมเพรียงกันว่า

"เจ้าเป็นใคร ?"

บุคคลลึกลับผู้นั้นเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนานอย่างน่าหวาดหวั่นสะท้านใจ เสียงอันแหลมคมเย็นยะเยือกนี้ขัดหูระคายใจอย่างยิ่ง สายตาอันคมวาวเป็นประกายกล้ากวาดมองมายังคนทั้งสามอยู่หลายตลบ จากนั้นจึงได้หยุดอยู่บนใบหน้าของโซวเอี้ยง-เสาะ จุปากจิ๊กจั๊กแล้วกล่าวชมขึ้นว่า

"สวยงามมาก"

กระบี่ฟ้ามรณะและกระบี่พสุธามรณะพากันบันดาลโทสะอย่างรุนแรง ว่าเจ้าคนผู้นี้ล่วงเกินต่อชื่อม่วยอันเป็นที่รักของพวกตน แต่เจ้าคนผู้นั้นกลับมิได้แยแสสนใจในตัวมันทั้งสองเลย หลังจากกวาดตาพิจารณาดูโซวเอี้ยงเสาะเป็นเวลาชั่วครู่แล้ว ก็ปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียดกล่าวขึ้นว่า

"พวกเจ้ายังจะมาสุมหัวในที่นี้ไปไยด้วย เจ้าเฒ่าแซ่โล้วขณะนี้ไม่มีเวลาจะรักษาพยาบาลพวกเจ้าดอก จงรีบไสหัวไปเสีย"

เป็นการขับไล่ไสส่งถึงสามครั้งซ้อน ๆ ที่ให้ไสหัวไป อูเจ่กปวยจึงเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างยิ่ง กระชากเสียงไปว่า

"สหายท่านเป็นพวกฝ่ายใดในทิศไหน จงประกาศนามออกมาดูทีหรือ"

แต่คนผู้นั้นคล้ายดั่งมิเข้าใจในคำพูดนี้ คงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"เรานับหนึ่งถึงสิบ หากเจ้ายังมิไสหัวไปแล้ว เราก็จะไม่เกรงใจในตัวพวกเจ้าอีก"

จากนั้น มันจึงได้เริ่มนับขึ้นอย่างแช่มช้า เย่อหยิ่งทระนงจนคล้ายดั่งมิได้เกรงกลัวในผู้ใดเลย

อูเจ่กปวยหน้าเย็นชากระด้างอย่างโหดเหี้ยม มองดูโซวเอี้ยงเสาะที่ทอดกายอย่างระโหยโรยแรงอยู่บนอ้อมแขนของตนแว่บหนึ่ง จึงกล่าวเบา ๆ ไปว่า

"ซือเฮีย เราถอยออกไปกันก่อนเถิด"

จูกัวเม้งก็คำนึงถึงความปลอดภัยของโซวเอี้ยงเสาะ จึงผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นด้วย แล้วคนทั้งสามจึงพากันถอยออกไป

คนทั้งสามพอถอยออกจากประตูตัวตึก ก็พอดีกับเห็นคนผู้นั้นนับถึงสิบ!

พอนับจบแล้วมันพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งและกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย ไหนเลยจะยินยอมกล้ำกลืนทนฝืนต่อความแค้นเคืองเยี่ยงนี้ได้ อูเจ่กปวยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไปดูให้รู้แน่"

ในใจอูเจ่กปวยย่อมทราบว่า บุคคลผู้ที่โผล่หน้าอันขาวซีดออกมาทางหน้าต่างนั้น ต้องเป็นศัตรูผู้กล้าแข็งอย่างแน่นอน จึงกระชากกระบี่ออกจากฝัก จากการฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งเป็นเวลาสิบกว่าปีบนตัวกระบี่นี้ และเพลงกระบี่พิชิตสุริยันของสำนักคงทังก็ยอดเยี่ยมสูงล้ำในวงพวกนักเลงแล้ว พอกระบี่อยู่ในมือได้ กำลังใจก็เพิ่มพูนขึ้นอีกอักโข ขยับร่างเล็กน้อยแล้วพุ่งปราดกลับเข้าไปในลานตึกอีกครั้งหนึ่ง

วิชาตัวเบาของอูเจ่กปวยมิต่ำต้อยเลย ขณะที่ปลายเท้าพลิ้วลงแตะพื้น กล่าวได้ว่าปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงผิดปกติเกิดขึ้น แต่ที่เบื้องหน้าสายตาพลันได้สว่างวูบขึ้นอย่างไม่คาดคิด แล้วเจ้าหนุ่มหน้าซีดผู้นั้นพลันกระโดดออกมาจากนอกหน้าต่างด้วยวิชาตัวเบาที่สูงส่งไปกว่ากระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยมากมายหลายเท่านัก

อูเจ่กปวยตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง เจ้าผู้นั้นเปล่งเสียงอันเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เจ้าเคยได้ยินถึงนามของอสูรฟากฟ้า (เทียนม้อ) กิมอี เคยไว้ชีวิตต่อผู้ประมือต่อสู้กันมาบ้างหรือไม่?"

อสูรฟากฟ้ากิมอีห้าคำนี้ ได้สะกดเอาจนอูเจ่กปวยชะงักงันอยู่กับที่ คำนึงอยู่ในใจว่า

'ที่แท้เจ้าผู้นี้คืออสูรฟากฟ้ากิมอีนั่นเอง' แต่สีหน้าที่เป็นอยู่ก็ได้เริ่มบอกแวว

ดินตระหนกจนละล้าละลังขึ้นแล้ว

อสูรฟากฟ้ากิมอีกล่าวสืบต่อไปว่า

"เพื่อเห็นแก่หน้าของลี้งัก ในวันนี้เราจะปล่อยให้เจ้าเป็นคนแรกและคนเดียวที่รอดออกไปจากง่ามมือได้ จงไสหัวไปเร็ว ๆ ด้วย"

กระบี่พสุธามรณะมาตรแม้นจะเย่อหยิ่งทระนงเป็นที่สุด แต่ในเวลาและสถานที่นี้ ประสบพบกับบุคคลเช่นนี้เข้า ก็มีความท้อถอยทอดอาลัยบังเกิดขึ้นบ้างมิมากก็น้อย หลังจากคำนึงขบคิดเป็นเวลาครู่หนึ่งแล้ว จึงมิได้พูดจาว่ากล่าวอย่างไร กระโดดออกไปอย่างรวดเร็ว

อสูรฟากฟ้ากิมอียกมือขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผากอย่างซ่อนเร้น บนใบหน้าปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสน การกระโดดกลับเข้าไปในหน้าต่างอีกปรากฏว่าเชื่องช้าไปกว่าเมื่อคราแรกมากมายหลายเท่านัก

บนเตียงภายในห้อง มีชายชราผมเผ้าขาวโพลงหน้าผอมซูบสดใส นั่งขัดสมาธิหลับตาพริ้มอยู่ กับเรื่องราวที่บังเกิดขึ้นทางนอกห้องคล้ายดั่งมิได้มีความสนใจแยแสด้วยเลย

อสูรฟากฟ้ากิมอีเดินตรงเข้าไป กล่าวกับชายชราขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่โล้ว เจ้าจงมีความฉลาดมากกว่านี้ด้วย ซึ่งเจ้าจะอย่างไรก็ควรทราบได้ว่า จุดแป๊ะฮ่วยฮวกนั้นเป็นจุดชนิดไร และวิชาจี้สกัดจุดของเรานั้น ทั่วทั้งพิภพยุคนี้จะไม่มีผู้ใดจะคลายได้อย่างเด็ดขาด หากเจ้ายังมิยอมรับปากอีกแล้ว เราผู้แซ่กิมยังไม่ตายไปในขณะนี้แน่ แต่เจ้าแซ่โล้วก็มิอาจจะมีชีวิตยืนยาวไปอีกสักเท่าใดนักดอก"

ที่แท้อสูรฟากฟ้ากิมอีฉวยโอกาสที่กำลังเล่นซ่อนหากับเตียแซอยู่นั้น เตลิดเปิดหนีเอาชีวิตรอดออกไป คาถาคร่าวิญญาณ (ชุ่ยเมี่ยฮู้) ทั่งปิง ได้นำทั่งเล้ง ทั่งม่างตามติดอยู่ทางเบื้องหลังอย่างสุดฝีเท้า

แต่ทว่า พวกของทั่งปิงได้วิ่งตามในเวลาที่ช้ากว่ากันอยู่บ้าง และวิชาตัวเบายังมิอาจจะเทียมเทียบกับกิมอีได้ จึงไม่มีทางจะไล่ตามติดได้ทัน

อสูรฟากฟ้ากิมอีเตลิดเปิดหนีอย่างสุดฝีเท้าอยู่ครู่หนึ่ง ที่ทรวงอกและช่องท้องเริ่มบังเกิดความเจ็บปวดรวดร้าวสุดจะทนทานได้ มิหนำซ้ำพลังลมปราณยังมิอาจจะผนึกให้โคจรไปรอบร่างได้อีก เนื่องจากบาดเจ็บจากการถูกฝ่ามือชิงเจี๊ยบฟาดใส่ในเมื่อครู่ เพิ่งจะมากำเริบในเวลาขณะนี้เอง โดยเฉพาะหลังจากการถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บไปแล้ว ยังจะต้องใช้กำลังวิ่งอย่างสุดฝีเท้ามาเป็นเวลาเนิ่นนานอีก อาการบาดเจ็บจึงได้ทรุดหนักลงไปอีกมากมายนัก

เมื่อเหลียวมองกลับไป เห็นพวกตระกูลทั่งไล่ตามมิทันแน่แล้ว จึงเสาะหาสถานที่อันเร้นลับเข้าซุกกายพักผ่อนเป็นเวลาชั่วครู่ ทดลองผนึกลมปราณในร่างดู แต่กลับรู้สึกว่ากระดูกกระเดี้ยวทั่วร่างคล้ายดั่งจะพากันแตกกระจายไปจากกาย จึงต้องครุ่นคิดด้วยความตื่นตระหนกเป็นที่สุดว่า

'เจ้าเด็กอุบาทว์แซ่ชิง เหตุไฉนจึงมีพลังฝ่ามือที่รุนแรงร้ายกาจถึงปานนี้ด้วย'

กิมอีทราบอย่างแน่ใจว่า พลังฝ่ามือของผู้ทรงฝีมืออันดับสูง ซึ่งเปี่ยมด้วยกำลังภายในเช่นนี้ หากแม้นถูกทำร้ายแล้วมิรีบไปรักษาพยาบาลให้ทันท่วงที ก็น่ากลัวจะไม่มีทางรักษาให้ทเลาได้อีกตลอดไปแล้ว ท่ามกลางความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งนั้น ทำให้หวนคิดถึงแพทย์เทพยดาโล้วเจี้ยงได้ จึงเร่งรุดเดินทางไปยังภูเขาเก็งซัวเพื่อขอร้องให้รักษาพยาบาล แต่แพทย์เทพยดาพอได้ยินนามกิมอีเข้า กลับมิยอมจะรักษาพยาบาลให้ มาตรแม้นกิมอีจะพูดจาหว่านล้อมสักเพียงไรก็ตาม

อสูรฟากฟ้ากิมอีจึงมีโทสะอย่างรุนแรง ลงมือต่อสู้กับแพทย์เทพยดาขึ้นในบัดนั้น มันมาตรแม้นจะได้รับบาดเจ็บภายในอย่างสาหัส แต่แพทย์เทพยดาโล้วเจี้ยงยังมิอาจต้านทานรับมือกับมันได้ เพียงสี่ห้ากระบวนเพลงที่ประมือกัน ก็ถูกอสูรฟากฟ้ากิมอีจี้สกัดจุดแป๊ะฮ่วยฮวกตรงขม่อมอย่างถนัดถนี่ และอุ้มมาวางไว้อยู่บนเตียง

อสูรฟากฟ้ากิมอีทั้งข่มขู่ทั้งหว่านล้อมทั้งอ้อนวอน แต่โล้วเจี้ยงยังคงปราศจากความแยแสสนใจ นั่งหลับตาโดยมิไปเกี่ยวข้องว่ากล่าวด้วย กิมอีแค้นเคืองจนกระโดดโลดเต้นปานภูเขาไฟระเบิด แต่โล้วเจี้ยงก็ยังคล้ายดั่งมิได้มองเห็นเลย

แต่พอสามกระบี่มรณะกลับบุกเข้ามาอย่างมิคาดคิด อสูรฟากฟ้ากิมอีจึงนึกร้องแช่งด่าโชคชะตาของตนอย่างเต็มที่ เพราะทราบดีว่า ในขณะนี้ตนไม่มีทางจะต้านทานรับมือกับกระบี่มรณะแห่งคงทั้งได้แล้ว

หากแม้นพอประมือกันเข้า อาการบาดเจ็บภายในของตน จะต้องกำเริบจนทรุดหนักไปกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก

ดังนั้นเอง จึงได้ใช้คารมและทำหน้าตายขู่เอาจนอูเจ่กปวยเตลิดเปิดหนีด้วยความหวาดกลัว ในใจจึงยังนึกปลาบปลื้มภาคภูมิอยู่มิน้อย

แต่เมื่อเห็นแพทย์เทพยดาจะกล่าวอย่างไรก็มิยอมรักษาพยาบาลให้ตน จึงมีความตื่นตระหนกตกใจอย่างละล้าละลังขึ้นอีกแล้ว หากแม้นเป็นการบาดเจ็บภายในอันสามัญธรรมดา ตัวกิมอีก็รู้จักรักษาเองได้ แต่ทว่าฝ่ามือที่ถูกฟาดมาในครั้งนี้หนักหน่วงรุนแรงด้วยอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าฝีมือของผู้ทรงฝีมือธรรมดาสามัญอีก

หนึ่งเท่า หากแม้นมิใช่มีตัวยาอันทรงประสิทธิภาพยอดเยี่ยมแล้ว ย่อมไม่มีทางรักษาพยาบาลให้ทุเลาได้เลย

ส่วนกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย พอกระโดดออกมานอกตัวตึกได้ ก็กล่าวกระหึดกระหอบกับจูกัวเม้งว่า

"เจ้าผู้นั้นคืออสูรฟากฟ้ากิมอีนั่นเอง ซือเฮียท่านว่าสมควรจะกระทำอย่างไรต่อไป ?"

กระบี่ฟ้ามรณะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เจ้าอสูรฟากฟ้ากิมอีตะเกียกตะกายมาจนถึงที่นี้เพื่อหาแพทย์เทพยดา คิดว่ามันคงได้รับบาดเจ็บอย่างหนักหนาสาหัสมาอยู่เป็นแม่นมั่น"

หลังจากชะงักลงครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เล่ายี่ เราประคองให้ซือม่วยพักผ่อนอยู่ภายในราวป่าไผ่นี้ก่อน ท่านและเราสองพี่น้องเข้าไปดูให้รู้แน่ ข้าพเจ้ามิเชื่อว่ามันผู้ที่เป็นคนมีสิบนิ้วเช่นกัน อาศัยกำลังเราสองพี่น้อง ยังมิอาจต้านทานรับมือไว้ด้วย !"

อูเจ่กปวยเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง จึงรีบพากันประคองโซวเอี้ยงเสาะไปนั่งพิงที่โคนกอไผ่อย่างช่อนเร้น

กระบี่ฟ้ามรณะตวัดมือขวาขึ้นเล็กน้อย ทำท่าทางบอกใบ้ แล้วคนทั้งสองจึงพากันกระโดดเข้าไปภายในตัวตึกอีกครั้ง จากหน้าต่างที่เปิดออกมองเข้าไปเห็นแต่อสูรฟากฟ้ากิมอียังนั่งพิงเก้าอี้อย่างครุ่นคิด

กระบี่ฟ้ามรณะตวัดมือขึ้น ซัดเอาศิลาเข้าไปหนึ่งก้อนอย่างรุนแรง

สำนักคงทังเป็นหนึ่งในห้าของสำนักกระบี่ที่ยิ่งใหญ่ในพิภพ และเทพเจ้ากระบี่ลี้งักก็ยินดีในการใช้อาวุธลับ ดังนั้นเอง บรรดาศิษย์สำนักคงทังที่รู้จักซัดขว้างอาวุธลับนั้น นับว่าน้อยกว่าเหลือเกิน และอาวุธลับที่ได้ใช้อยู่ส่วนมากเป็นก้อนศิลาอันกลมกลึงเท่านั้น ซึ่งเป็นเพราะสำนักอันมาตรฐานมีธัมมะ หยิ่งทระนงในศักดิ์ศรีมิยอมใช้อาวุธที่ต่ำช้าเลวทรามเหล่านั้นนั่นเอง

อันศิลาก้อนน้อยนี้ นับเป็นอาวุธลับธรรมดาสามัญที่สุดในบู๊ลิ้มเท่านั้นเอง ไหนเลยจะไปซัดถูกอสูรฟากฟ้ากิมอีผู้เก่งกล้าสามารถได้เล่า กิมอีเพียงสะบัดมือเล็กน้อยก็ปัดเอาศิลากระเด็นละลิ่วออกไปจนไกลลิบ

แต่กิมอียังกลับขยับเขยื้อนเคลื่อนร่าง ที่แท้ในขณะนี้มันรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวในทรวงอกอย่างรุนแรง มิหนำซ้ำยังรู้สึกอึดอัดปานจะกระอักโลหิตตายอีกด้วย

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้ง เมื่อซัดศิลาออกไปจากมือแล้ว ความจริงก็มิรู้สึก

ประหลาดใจในการที่กิมอีปัดศิลาของตนจนกระเด็นออกไปไกลลิบ เพราะเจตนามันก็มิได้หวังให้ศิลาก้อนนี้ซัดถูกกิมอีดอก แต่จุดประสงค์ของการซัดอาวุธลับในครั้งนี้คิดจะหยั่งท่าทีของกิมอีดูก่อน ให้มันกระโดดออกมานอกหน้าต่าง เพื่อตนจะได้กลุ้มรุมต่อสู้ แต่ขณะนี้เห็นกิมอีมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่าง จึงรู้สึกแปลกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยฉุกใจได้คิดขึ้นทันที รีบกระซิบที่ข้างหูจูกัวเม้งว่า

"เจ้ามารร้ายผู้นี้ ในเมื่อมาสืบเสาะหายังแพทย์เทพยดา ก็จะต้องเพราะมันได้รับบาดเจ็บที่สาหัส จนปัญญาจะรักษาพยาบาลเองได้ ในขณะนี้แม้กระทั่งขยับเขยื้อนเคลื่อนร่างยังมิอาจจะกระทำได้แล้ว พวกเราหากคิดจะจู่โจมกำจัดเจ้ามารร้ายตัวนี้ไปเสีย นับเป็นโอกาสอันปลอดโปร่งอย่างยิ่งแล้ว ซือเฮ่ ท่านมีความเห็นเป็นอย่างไร ?"

จูกัวเม้งครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

"จากท่าทีของพวกเราในวันนี้ เห็นว่ามิอาจจะเลี่ยงหลีกจากการหักโหมจู่โจมไปได้อย่างเด็ดขาด มิว่ามันจะได้รับบาดเจ็บหรือไม่ก็ตาม เราต่างจะต้องลงมืออยู่ดอก แต่ทว่า..."

"ยังมีเรื่องอันใดอีก ?"

อูเจ่กปวยรีบถามขึ้นอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุด

"แต่ทว่า หากแม้นพวกเราเข้าไปตะลุยจู่โจมภายในห้องแล้ว น่ากลัวจะสร้างความไม่พึงพอใจให้กับแพทย์เทพยดาเป็นอย่างมาก อาจจะมิยอมรักษาพยาบาลให้กับซือม่วยไปเสียเลย ซึ่งมันมิเป็นสิ่งอันย่ำแย่แก่พวกเราไปดอกหรือ ?"

จูกัวเม้งเมื่อกล่าวเช่นนี้ กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยพลอยรู้สึกเป็นเหตุผลอันสมบูรณ์ และอูเจ่กปวยมาตรแม้นจะมิรู้จักมักคุ้นกับแพทย์เทพยดาผู้นี้ แต่นิสัยอันประหลาดพิกลที่แกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์อย่างชั่วร้ายของแพทย์เทพยดาที่ร่ำลือระบาดอยู่ทั่วแผ่นดินนั้น อูเจ่กปวยเคยได้ฟังมาอย่างขึ้นใจอยู่ไม่น้อย

ดังนั้น เมื่อได้ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"อย่างนั้น พวกเราจะสมควรกระทำอย่างไรเล่า ?"

พลันต้องกล่าวอย่างร้อนรนกระวนกระวายขึ้นอีกว่า

"พวกเราปล่อยซือม่วยไว้ตามลำพังคนเดียวอยู่ภายในราวป่าไผ่ทางเบื้องนอกมิรู้สึกมีอันตรายน่าหวาดเสียวนักหรือ ?"

อูเจ่กปวยคำนึงถึงแต่ความปลอดภัยของโซวเอี้ยงเสาะที่ตนรัก จูกัวเม้งได้

ยินเข้าก็อดมีความหึงหวงปรากฏขึ้นบ้างเล็กน้อยมิได้ แสร้งกล่าวอย่างมิได้สนใจไยดีออกไปว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่าคงมิเป็นไรกระมัง ?"

แต่แล้วน้ำเสียงพลันแปรเปลี่ยนเป็นแหลมคมแดกดันไปว่า

"หากแม้นท่านมิได้วางใจแล้ว จะออกไปดูเสียบ้างก็ประเสริฐอยู่"

อูเจ่กปวยลอบแค่นเสียงในใจอย่างไม่พึงพอใจ และครุ่นคิดว่า

'เจ้ายังจะมาเสแสร้งอำพรางกับเราอย่างไรด้วย'

แต่ปากกลับกล่าวไปอีกอย่างหนึ่งว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐแล้ว ซือเฮียโปรดอยู่ในที่นี้หาโอกาสอันปลอดโปร่งลงมือไปก่อนก็ได้ ข้าพเจ้าออกไปดูซือม่วยเสียก่อน"

กล่าวจบพลันกระโดดออกไปทางนอกกำแพงตัวตึกอย่างรวดเร็ว

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งเริ่มรู้สึกสำนึกเสียใจในทันที ที่มิบังควรปล่อยให้อูเจ่ก-ปวยได้อยู่ร่วมกับโซวเอี้ยงเสาะสองต่อสอง เพราะมันและอูเจ่กปวยกินเหลี่ยมหักเชิงกันตลอดเวลา ก็เพราะต้องการจะชนะใจซือม่วยของตน แต่ซือม่วยโซวเอี้ยง-เสาะกลับมิได้แยแสสนใจในซือเฮียทั้งสองเลย มิหนำซ้ำยังกลับมีความเกลียดชังในคนทั้งสองเสียอีกด้วย

นี่ก็เป็นความรู้สึกนึกคิดอันพิสดารของอิสตรีนั่นเอง หากแม้นยิ่งแสดงอย่างเปิดเผยว่ารักใคร่ในตัวนางจนหมดหัวใจแล้ว นางกลับจะรู้สึกปราศจากความแยแสสนใจในความไร้ราคาของตน มาตรแม้นในใจนางอาจจะมีความชอบพออยู่บ้างก็ตาม

อสูรฟากฟ้ากิมอีในขณะนี้เริ่มรู้สึกจะผิดพลาดท่าไปมากแล้ว เพราะลมปราณได้พุ่งย้อนกลับอย่างแช่มช้า จึงเหลียวมองดูแพทย์เทพยดาที่นั่งอย่างสงบเสงี่ยมเรียบร้อยบนเตียงแว่บหนึ่ง ทราบว่าการจะต้องการให้มารักษาพยาบาลนั้น น่ากลัวจะสูญสิ้นความหวังไปแล้ว กอปรกับสามกระบี่มรณะแห่งคงท้งยังยืนคุมเชิงเขม้นมองอยู่ทางนอกหน้าต่างอีกด้วย

กิมอีมีสันดานอันโหดเหี้ยมอำมหิตชั่วร้าย เรื่องราวใด ๆ นั้นหวังแต่ให้บรรลุถึงจุดประสงค์ โดยมิเคยคำนึงถึงการกระทำว่าเป็นฉันใด ขอแต่ได้สมเจตนาก็พอแล้ว แม้กระทั่งบิดามารดาบังเกิดเกล้าของมันเองยังลงมือฆ่าตาย เพื่อต้องการเอาใจแก่อิสตรีที่มันรักได้ ดังนั้นชีวิตของผู้อื่นจึงยิ่งปราศจากความหมายในตัวมันหนักขึ้นเท่านั้น

ในขณะนี้จึงบังเกิดความอำมหิตขึ้น จนหน้ามืดตามัว คำนึงในใจว่า

'ในเมื่อเจ้าผู้นี้มิยินยอมรักษาพยาบาลเรา เราก็จะทำให้มันมิอาจรักษาพยาบาลผู้ใดอีกต่อไปเสียเลย'

พลันปรากฏรอยยิ้มอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นที่มุมปาก คาดว่าการมาของสามกระบี่มรณะในครั้งนี้ มิอาจจะสำเร็จได้ดั่งความปรารถนาเช่นกัน และเมื่อหวนคิดถึงว่า นับแต่นี้ต่อไป บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มที่บาดเจ็บสาหัสก็จะปราศจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญมารักษาพยาบาลได้แล้ว จึงมีความปีติยินดีอย่างปลาบปลื้มยิ่งนัก ครุ่นคิดว่า

'เรื่องที่เรากระทำ ล้วนแล้วแต่อึกทึกครึกโครมในพิภพทั้งสิ้น...'

ดังนั้นเอง กิมอีจึงสะกดกลั้นความเจ็บปวดที่กำเริบ กระโดดขึ้นจากเก้าอี้พุ่งกายมายังเบื้องหน้าเตียง ตวัดฝ่ามือฟาดโครมไปบนศีรษะของแพทย์เทพยดาทันที

จากนั้น มันมิยอมหยุดยั้งทรงร่าง รีบกระโดดออกไปจากหน้าต่างอีกบานหนึ่งหายลับไปในความรกทึบของราวป่าด้านนอก

กระบี่ฟ้ามรณะที่ยืนอยู่ทางนอกหน้าต่างนั้น เห็นแต่กิมอีเพียงคนเดียว โดยมิอาจจะเห็นแพทย์เทพยดาที่นั่งอยู่บนเตียงได้ ขณะนี้เมื่อเห็นกิมอีกระโดดหนีไปทางนอกหน้าต่างเช่นนั้น จึงรู้สึกประหลาดใจเป็นที่สุด

ดังนั้นจึงไม่คำนึงถึงสิ่งใด ๆ อีก ต้องกระโดดตามติดเข้าไปในหน้าต่าง พอประสบพบแพทย์เทพยดาที่นอนฟุบอยู่บนเตียง ก็กระโดดตรงเข้าไป ถามขึ้นด้วยความตื่นตระหนกจนละล้าละลังว่า

"โล้วชิงแซผู้เฒ่า ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว ?"

แพทย์เทพยดาลืมตาอย่างอ่อนระโหยโรยแรง ประกายตาได้แตกซ่านจนฝ้าฟางไปแล้ว แข็งใจกล่าวอย่างกระท่อนกระแท่นขึ้นว่า

"เจ้าจงไปหยิบขวดมรกตใบที่สามบนแคร่นั้นมาเป็นการด่วนด้วย"

ที่แท้กิมอีที่ตบไปบนขม่อมมันเมื่อครู่นี้ มาตรแม้นจะทำให้แพทย์เทพยดาได้รับบาดเจ็บที่สาหัสจนถึงแก่ชีวิต แต่ก็บังเอิญเป็นการคลายจุด ซึ่งถูกจี้สกัดไว้ในคราเดียวกันไปด้วย

ดังนั้นในขณะนี้ แพทย์เทพยดาจึงสามารถเปล่งคำพูดออก และมือเท้าทั้งสี่พลอยสามารถเคลื่อนไหวได้ด้วย

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งรีบลนลานไปที่แคร่ไม้แก่นจันทร์ทางขวามือ หยิบเอาขวดมรกตใบที่สาม ซึ่งมีเรียงรายเป็นลักษณะเดียวกันทุกใบออกมา

แพทย์เทพยดาก็กล่าวอย่างร้อนรนขึ้นว่า

"เทออกมาสามเม็ด ใส่ปากเรา"

จูกัวเม้งรีบดึงจุกขวด เทยาอันมีกลิ่นหอมหวนสามเม็ดออก และครุ่นคิดในใจว่า

'ยานี้เข้าใจว่าต้องเป็นยารักษาอาการบาดเจ็บภายในโดยเฉพาะ ซึ่งมีนามว่ายาเม็ดรั้งวิญญาณ (ตุยฮุ่นอี้) เป็นแม่นมั่น'

ที่แท้ยาเม็ดรั้งวิญญาณของแพทย์เทพยดาโล้วเจี้ยง นับเป็นยาพิเศษที่ทรงประสิทธิภาพอย่างสูงสุดในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บภายใน ที่บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มรู้จักมักคุ้นกันเป็นส่วนมาก แต่แพทย์เทพยดาผู้นี้มีความเห็นแก่ตัว และนิสัยประหลาดพิกล จึงมิยอมจะให้ผู้อื่นใดได้เห็นโดยง่ายดายเลย

ดังนั้นเอง จูกัวเม้งเมื่อเทยาเม็ดรั้งวิญญาณเข้าไปในปากแพทย์เทพยดาสามเม็ดนั้น ก็ลอบยัดขวดหยกนั้นไว้ในอกเสื้ออย่างซ่อนเร้น

แพทย์เทพยดาเมื่อกลืนยาทั้งสามเม็ดลงไปแล้ว สีหน้าคล้ายดั่งจะทุเลาจากความเจ็บปวดขึ้นบ้างเล็กน้อย ตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง หลับตาพักผ่อนอยู่ชั่วครู่ จึงทอดถอนหายใจยาว ๆ และลืมตาขึ้น

จูกัวเม้งรีบถามอย่างร้อนรนว่า

"โล้วซิงแซผู้เฒ่า ทุเลาขึ้นบ้างหรือไม่ ?"

แพทย์เทพยดาสั่นศีรษะ พลางทอดถอนหายใจกล่าวขึ้นว่า

"อสูรฟากฟ้ากิมอีมีชื่อเสียงที่ไม่ผิดจากความเป็นจริงเลย หลังจากรับบาดเจ็บอันสาหัสแล้ว ยังมีพลังฝ่ามือรุนแรงจนถึงเพียงนี้"

เมื่อหอบหายใจอยู่สองสามครั้งแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"บนจุดเมี่ยมึ้งทางสมองของข้าพเจ้า ถูกฝ่ามือมันฟาดเข้าครั้งหนึ่ง ขณะนี้มาตรแม้นจะมีเทพยดาลงมาจากฟากฟ้า ก็มิอาจจะช่วยชีวิตของเราให้รอดอยู่ต่อไปได้แล้ว"

จูกัวเม้งรีบปลอบโยนไปว่า

"เป็นไปมิได้ดอก..."

แพทย์เทพยดาพลันกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

"เหตุไฉนจึงเป็นไปมิได้ หรือว่าเราเองมิทราบในเรื่องนี้ด้วย ?"

พอนายแพทย์เกิดโทสะขึ้น จึงมิอาจจะระงับใจไว้ได้อีก ต้องไอแรง ๆ ออกไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงกล่าวตะกุกตะกักขาดห้วงขึ้นว่า

"เราไม่...ไม่รอดแล้ว โอ น่าเสียดายที่วิชาแพทย์ของเราไม่มี..."

พอกล่าวถึงคำสุดท้าย ตาก็เหลือกพลิกขึ้นขาดใจตายไปทันที

อันจุดสำคัญบนขม่อมนั้น แม้จะถูกทำร้ายรุนแรงสักเล็กน้อย ยังจะต้องสิ้นสติไปในทันที อย่าว่าแต่พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงรุนแรงของอสูรฟากฟ้ากิมอีที่ฟาดใส่อย่างเจตนาหมายชีวิตเลย แพทย์เทพยดาที่สามารถฝืนยืนชีวิตอยู่ได้อีก ครู่หนึ่งนั้น อาศัยแต่เพราะการกินยาบำรุงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน และพลังภายในที่พอจะมีพื้นฐานอยู่บ้าง กอปรกับยาเม็ดรั้งชีวิตอีกสามเม็ด ที่ก่อประสิทธิภาพขึ้นในกายเท่านั้นเอง

พอแพทย์เทพยดาตายไป กระบี่ฟ้ามรณะยิ่งบังเกิดความตื่นตระหนกจนละล้าละลัง ครุ่นคิดในใจว่า

'คาดมิถึงเลยว่า เราจะตะเกียกตะกายมาเป็นคนเก็บศพให้กับมันไปเสียได้ ช่างโชคร้ายอย่างบัดซบเสียจริง'

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งมีสันดานอันเห็นแก่ตัวและโหดเหี้ยมกระด้าง เมื่อเห็นการตายของแพทย์เทพยดาผู้นี้แล้ว กลับมิได้มีความเห็นอกเห็นใจหรือเวทนาปรานีเลย มิหนำซ้ำยังแช่งด่าในโชคชะตาที่เลวร้ายของตนไปเสียอีก

ในขณะนั้น ทางนอกประตูใหญ่มีเสียงดีดนิ้วขึ้นสองครั้ง มันเป็นสัญญาณการทักทายของพวกสำนักคงทั้ง ซึ่งจูกัวเม้งได้ยินเข้าก็ทราบว่า กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยกำลังเรียกให้ตนรีบตามออกไปนั่นเอง

จึงกวาดตามองไปรอบห้องตลบหนึ่ง เห็นบนแคร่ทางขวามือยังมีขวดมรกตอยู่อีกหลายใบในลักษณะเดียวกัน จึงกระโดดขึ้นไปคิดจะคว้าติดมือไปด้วย แต่พลันฉุกใจคิดว่า มาตรแม้นเราจะได้ขวดหยกไปเป็นจำนวนมากมาย แต่หากปราศ-จากความรู้ในประสิทธิภาพของมันแล้ว นำไปก็ไร้ประโยชน์ดอก ดังนั้นจึงรั้งมือกลับกระทืบเท้าเล็กน้อยพุ่งกายออกจากหน้าต่างไป

เมื่อผ่านกำแพงเตี้ย ๆ ที่สร้างขึ้นจากต้นไผ่แล้ว ยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะในขณะนี้ ที่ลานกว้างทางเบื้องหน้าราวป่าไผ่ นอกจากกระบี่พสุธา-มรณะอูเจ่กปวยและซือม่วยโซวเอี้ยงเสาะที่ได้รับบาดเจ็บแล้ว ยังมีอีกสามคนยืนคุมเชิงอยู่ สองคนสวมใส่เสื้อยาวสีคราม ส่วนอีกผู้หนึ่งยืนพิงอยู่บนร่างของมันทั้งสอง แต่งกายเยี่ยงเพศฆราวาส คล้ายดั่งได้รับบาดเจ็บอยู่เช่นกัน

ดังนั้นเอง กระบี่ฟ้ามรณะจึงรีบกระโดดไปยืนเคียงคู่อยู่กับกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย เพ่งมองจ้องไปจึงทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามที่แท้คือจอมกระบี่ลมกรด (เล่ง-ฮวงเต้าหยิน) แห่งบู๊ตึง พร้อมทั้งนักพรตที่เป็นศิษย์รุ่นใหญ่ทั้งเก้าคนของบู๊ตึงยุคนี้

นั่นเอง

ส่วนผู้ที่ได้รับบาดเจ็บคือกระเรียนเทพยดา (ซิ่งเฮาะ) เจียมเพ้ง

ที่แท้กระเรียนเทพยดาเจียมเพ้ง เมื่อถูกฝ่ามืออูเจ่กปวยฟาดเข้าใส่แล้ว ก็ได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสไปเช่นกัน มาตรแม้นจะได้รับการรักษาพยาบาลอยู่บนภูเขาบู๊ตึงซัวเป็นเวลาเนิ่นนาน กลืนกินยาอันทรงประสิทธิภาพไปไม่น้อย แต่อาการบาดเจ็บมิเห็นจะทุเลาเบาบางได้ ดังนั้นพวกบู๊ตึงจึงได้หวนคิดถึงแพทย์เทพยดาผู้มีกิตติ-ศัพท์ลือเลื่องกระเดื่องไปทั้งแผ่นดินผู้นี้ได้ จึงพากันรีบรุดมาเพื่อขอรักษาพยาบาล

ในขณะเมื่อทั้งสองฝ่ายได้ประสบพบกันเข้า ความอาฆาตแค้นยิ่งกำเริบขึ้นอย่างรุนแรง และต่างรู้ใจกันโดยมิต้องเอ่ยอรรถาธิบายก็ทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามพากันเร่งรุดมาขอความช่วยเหลือจากแพทย์เทพยดานี้นั่นเอง

ทั้งสองฝ่ายต่างเขม้นมองเป็นเวลาเนิ่นนาน จอมกระบี่ลมกรดมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวแม้แต่คำเดียว ประคองร่างกระเรียนเทพยดาเจียมเพ้งเดินอย่างแช่มช้าเข้าไปภายในรั้วบ้านแพทย์เทพยดาทันที

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งรีบกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"พวกเรารีบไป !"

อูเจ่กปวยเห็นสีหน้าซือเฮียเคร่งเครียดเช่นนั้น ทราบว่าต้องเกิดเรื่องผิดปกติขึ้นแล้ว จึงรีบประคองโซวเอี้ยงเสาะกระบี่มนุษย์มรณะจากไปอย่างรีบร้อนรวดเร็วฝ่าจากแนวป่าไผ่อย่างมิเหลียวหลัง

มันได้เริ่มรู้สึกว่าลมหายใจของโซวเอี้ยงเสาะหนักหน่วงขาดห้วงขึ้นทุกที ลมปราณก็คล้ายดั่งไม่ปะติดปะต่อกันแล้ว จึงต้องกล่าวอย่างเร่งร้อนกระวนกระวายขึ้นว่า

"อาการบาดเจ็บของซือม่วยจะทำอย่างไร ?"

จูกัวเม้งรีบกล่าวว่า

"มิเป็นไรดอก"

แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปอย่างปลาบปลื้มภาคภูมิว่า

"ข้าพเจ้าได้นำยารั้งวิญญาณของแพทย์เทพยดามาด้วยหนึ่งขวด"

อูเจ่กปวยบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง ครุ่นคิดในใจว่า

'แพทย์เทพยดาเหตุไฉนจึงมีใจกว้างขวางจนถึงเพียงนี้อย่างฉับพลันทันด่วนเล่าโดยยินยอมมอบยารั้งวิญญาณให้มาตั้งขวดทีเดียว'

ฉับพลันนั้น อูเจ่กปวยต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก เรียกซือม่วยอย่างละล่าละลัก และยื่นมือไปรอที่ปลายจมูกของโซวเอี้ยงเสาะอีกด้วย กล่าวอย่างตื่น

ตระหนกตกใจขึ้นว่า

"แย่แล้ว ลมหายใจของซือม่วยคล้ายดั่งชะงักไปแล้ว"

ทั้งสามได้พากันฝ่าออกจากแนวป่าไผ่จนถึงข้างรถม้าแล้ว กระบี่ฟ้ามรณะเหลียวมองไปทางด้านหลังแวบหนึ่ง ก็ล้วงขวดมรกตออกจากอกเสื้อ กล่าวขึ้นว่า

"ให้ยาเม็ดรั้งวิญญาณแก่นางสักสามเม็ดก็มิเป็นไรแล้ว"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ภายในราวป่าพลันมีเงาร่างของคนผู้หนึ่งพุ่งปราดออกมาดั่งราวธนูหลุดออกจากแหล่ง ชะงักกายอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสาม กล่าวอย่างเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"สามกระบี่มรณะแห่งคงทั้งที่ชั่วช้าสามานย์ เจ้าบังอาจฆ่าแพทย์เทพยดาตายคามือไปทีเดียวหรือ !"

เมื่อหางตาได้ประสบพบขวดมรกตในมือจูกัวเม้งเข้า จึงรีบกล่าวสืบต่อไปในทันทีว่า

"มิหนำซ้ำ ยังขโมยยาเม็ดรั้งวิญญาณของแพทย์เทพยดาออกมาด้วย เฮอะ จอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ได้ถ่ายทอดฝึกปรือศิษย์อันประเสริฐออกมาได้สมจริงดั่งใจมันทีเดียว"

อูเจ่กปวยพอได้ฟังแพทย์เทพยดาตายไปแล้ว พลอยมีความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่งด้วย

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งแค่นหัวร่ออย่างโหดเหี้ยม พลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกนักพรตแห่งบู๊ตึง นับว่าร้ายกาจมากอยู่ มิถามไถ่ในต้นสายปลายเหตุ ก็มาปรักปรำป้ายผิดในผู้อื่นอย่างไร้ความคิดแล้ว"

จอมกระบี่ลมกรดหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวว่า

"ถูก ถูกแล้ว เราใส่ร้ายป้ายผิดคน !"

กล่าวจบก็ก้าวยาว ๆ กลับเข้าไปในราวป่าไผ่อีก จูกัวเม้งมองดูอูเจ่กปวยที่มีความสงสัยใจอย่างเต็มที่ ด้วยสายตาอันเย็นชากระด้าง แล้วกล่าวว่า

"รีบขึ้นไปบนรถ แล้วมาว่ากล่าวกันใหม่เถิด"

บทที่ 15

ประสบการณ์ปาฏิหาริย์

ขึ้นกล่าวถึงเรือของบ่อฮึ้งเซ็งประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า ที่ถูกเรือศัตรูตามติดแต่งประสงค์ร้ายในขณะนั้น เมื่อเรือทั้งสามได้แล่นใกล้เข้ามา จนสามารถเห็นทุกสิ่งอย่างภายในเรืออย่างถนัดชัดเจนแล้ว เพราะทิ้งห่างระยะกันเพียงห้าหกสิบวาเท่านั้น ทหารนกรรจ์ร่างใหญ่ที่ยืนหัวเรือได้ยกหวูดขึ้นเป่าเพียงครั้งเดียวก็ได้ปล่อยใบลง ทำให้เรือทั้งสามพากันชะลอจนเชื่องช้าลงอย่างทันที

บ่อฮึ้งเซ็งเมื่อเห็นโจรสลัดเหล่านี้ได้มุ่งมาเพราะตนเป็นจุดหมายจริง ๆ จึงต้องหัวร่อขึ้นด้วยความโหดเหี้ยมเย็นชา เรือลำกลางที่แล่นนำหน้ามานั้น ได้ยกหวูดขึ้นเป่ายาว ๆ อีกครั้งหนึ่ง ลูกเรือทั้งสองฟากข้างกราบเรือพลันลุกขึ้นยืนน้อมกายอย่างแน่วนิ่ง ภายในท้องเรือมีบุคคลผู้หนึ่งเดินออกมาอย่างแช่มช้า มันผู้นี้มีอายุประมาณสี่สิบ หน้าเหลืองซีดดั่งสีผึ้ง เสื้อยาวสีเหลืองนั้นยาวจนลากดิน จึงยิ่งรู้สึกประหลาดพิกลอย่างยิ่งนัก บ่อฮึ้งเซ็งเห็นบรรดาลูกเรือมีความเคารพนบน้อมต่อบุคคลผู้นี้เป็นแต่างมาก จึงคิดว่า คนผู้นี้คงต้องเป็นประมุขของเรือทั้งสามลำเป็นแน่

นิ่วชิกเนี้ยกลับหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวว่า

"กับโจรสลัดดำ ๆ เพียงคนเดียว ก็อวดท่าวางก้ามอย่างบัดซบถึงปานนี้ด้วย"

ชายหน้าเหลืองซีดเดินมาจนถึงที่หัวเรือแล้ว ก็ประสานมือคารวะต่อบ่อฮึ้งเซ็งพลางเปล่งเสียงกล่าวว่า

"เซ่งอิ๊ดแซ หัวหน้าก๊กอึ้งจื้อซา รับคำสั่งจากท่านประมุข มาน้อมอวยพรต่อ

ท่านทั้งสองแห่งประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้า"

ขณะนั้นเรือได้ออกจากปากอ่าวเข้าสู่ท้องทะเลแล้ว คลื่นลมทะเลจึงได้รุนแรงไปกว่าเดิมมากมายหลายเท่า และระยะที่ห่างกันถึงห้าหกสิบวา แต่น้ำเสียงที่เซ่งอิ๊ด-แซเปล่งออกจากปากยังคงดังสดใสชัดเจนมาถึงเรือของประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้า เป็นที่ประจักษ์ถึงพลังฝีมืออันสูงล้ำกล้าแข็งของมันแล้ว

บ่อฮึ้งเซ็งแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย และร้องตอบไปว่า

"ขอให้ท่านหัวหน้าแซ่เซ่งกลับไปรายงานต่อประมุขท่านว่า ข้าพเจ้าประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าในทะเลตังไฮ้ มีความเลื่อมใสในเกียรติภูมิของท่านนานแล้ว แต่หาเวลาว่างไปเยี่ยมเยียนมิได้"

นิ่วชิกเนี้ยเห็นบุคคลเยี่ยงอย่างเซ่งอิ๊ดแซที่ทรงพลังฝีมือถึงปานนี้ ยังต้องยอมสยบเป็นบริวารของภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) จึงคิดว่า

'เจ้าภูตบดีมรกตนั้น ย่อมต้องยอดเยี่ยมผิดปกติอย่างแน่นอน'

ความเหยียดหยามดูแคลนที่บังเกิดอยู่ในใจจึงพลอยสลายลงไปมากมาย

บรรดาโจรสลัดที่อยู่บนเรือทั้งสามลำ เห็นบ่อฮึ้งเซ็งยังคงนั่งอยู่กับที่โดยมิได้ลุกขึ้นกล่าวตอบโต้ จึงมีโทสะเกิดขึ้นอยู่ทุกคน จนสีหน้าเปลี่ยนแปลงไปอย่างรุนแรง แต่เซ่งอิ๊ดแซกลับเหลียวไปโบกมือขึ้นเล็กน้อย บรรดาโจรสลัดทั้งปวงจึงพากันสงบลงได้

เซ่งอิ๊ดแซผู้นั้นได้กล่าวขึ้นอีกว่า

"ท่านประมุขของพวกเราได้ออกคำสั่งให้ข้าพเจ้าตระเตรียมสุราอาหารอันต่ำต้อยไว้คอยต้อนรับต่อท่านประมุขแห่งเกาะ จึงต้องขอน้อมเชิญท่านประมุขแห่งเกาะข้ามมาปราศรัยกันสักครู่ด้วยเถิด"

บ่อฮึ้งเซ็งรู้สึกสงสัยใจเป็นอย่างมาก แต่ยังคงตอบกลับไปว่า

"กุศลเจตนาของประมุขท่านนั้น ข้าพเจ้าและภรรยาขอสำนึกในน้ำใจแล้ว เพียงแต่ขณะนี้ยังมีกิจสำคัญที่ต้องเร่งรุดไปกระทำยังเกาะเรา จึงขอให้ท่านโปรดกลับไปบอกกล่าวต่อประมุขของท่านด้วย"

ด้วยศักดิ์ศรีอันสูงสุดของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า กลับมาว่ากล่าวกับโจรสลัดเหล่านี้ด้วยท่าทีอันเกรงอกเกรงใจ ย่อมแสดงให้เห็นอย่างประจักษ์ชัดถึงอานุ-ภาพของภูตบดีมรกต ที่มีอยู่ในน่านน้ำแถบนี้ว่าสูงส่งถึงเพียงไรแล้ว

แต่เซ่งอิ๊ดแซกลับกล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ยังจะต้องขอน้อมคารวะต่อท่านประมุขแห่งเกาะและ

กราวกาดนละถ้วย เป็นการแสดงคารวะอย่างจริงใจ"

กล่าวจบก็หันไปหยิบถ้วยหยกอันมีประกายสดใสสามใบ และป้านสุราสีเขียวมาเรื่อ แสดงว่ากระทำขึ้นจากหยกอันพิเศษสุด รินสุราใส่ถ้วยทั้งสามจนเต็มล้น แล้วยกมือขึ้นตวัดมือออกไปสองครั้ง สุราทั้งสองถ้วยนั้นจึงลอยข้ามแหวกฝ่าอากาศตรงมาหาเรือบ่อฮึ้งเซ็งอย่างราบเรียบมิโคลงเคลงเลย

ถ้วยสุรานี้สร้างจากหยกวิเศษชั้นดีมีสีสดใส น้ำสุราก็เป็นสีเขียวมรกตสดตา ประกายเขียวเรืองทั้งสองสายจึงได้พุ่งปราดอย่างราบเรียบหนักแน่น มายังเรือของปาเต้าเซ็ง โดยมิได้กระฉอกหยดหยาดลงไปแม้แต่น้อย

ในขณะนี้ มาตรแม้นเรือทั้งสองจะใกล้กันอยู่กว่าเดิมบ้าง แต่อย่างน้อยยังห่างกันประมาณสองร้อยเชียะ เซ่งอิ๊ดแชเพียงตวัดมือขึ้นครั้งเดียวก็สามารถส่งสุราทำสดงถ้วยให้ลอยข้ามลำน้ำมาอย่างราบเรียบมิโคลงเคลง มิว่าจะเป็นพลังภายในหรือจะเป็นกำลังข้อ ต่างบรรลุขึ้นจุดสุดยอดทั้งสิ้น

บ่อฮึ้งเซ็งกลับหัวร่อแค่น ๆ ขึ้นอย่างเหยียดหยาม ตวัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ทีเดียวหนึ่ง จนมีพลังอันอ่อนหยุ่นเหนียวแน่นได้ทะลักออก ทำให้ถ้วยสุราที่ลอยมาทำสดง คล้ายดั่งชะงักอยู่กลางอากาศไปวูบหนึ่ง แล้วจึงลอยลงบนโต๊ะอย่างแช่มช้าแผ่วเบา

กันพลังลมปราณขั้นสุดยอดที่กระทำไปในครั้งนี้ สะกดเอาพวกโจรสลัดจนปากค้างตาค้างไปหมดสิ้น แต่เซ่งอิ๊ดแชกลับมีสีหน้าราบเรียบเป็นปกติ ยกสุราในถ้วยขึ้นกล่าวว่า

"เชิญเถิด"

กล่าวจบก็ยกสุราขึ้นดื่มรวดเดียวเกลี้ยงถ้วย

บ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะมีสีหน้าเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง แต่ในใจต้องปาเกิดความอัดอั้นอย่างลำบาก เพราะทราบว่าภูตบดีมรกตผู้นั้น มิเพียงจะมีพลังฝีมือแข็งแกร่งกร้าวสูงล้ำเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีความเชี่ยวชาญชำนาญในการใช้ยาพิษอันชั่วร้ายอย่างยิ่งอีกด้วย เข้าใจว่ามันอาจจะมียาพิษที่ร้ายแรงอย่างไรผสมอยู่ภายในเรื่องสดงถ้วยนี้เป็นแม่นมั่น

เมื่อเพ่งมองดูน้ำสุราในถ้วย เห็นเป็นสีเขียวมรกตสดใส แสดงว่าเป็นสุราที่เพิเศษสุด ขณะกำลังครุ่นคิดอย่างลังเลนั้น เห็นเซ่งอิ๊ดแชยกถ้วยขึ้นดื่มรวดเดียวจนเหือดแห้งไป บ่อฮึ้งเซ็งอันเป็นประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าที่ทรงศักดิ์ศรีสูงสุดยอดในเพิภพยุคนี้แล้ว ไหนเลยจะยอมเกรงกลัวให้เสื่อมราศีไปได้ แต่คำนึงในใจอยู่ว่า

'นิ่วชิกเนี้ยอาจบางทีจะมีพลังภายใน ยังมิแกร่งกร้าวเข้มแข็งพอ ส่วนกำลังภายในของตนนั้น ได้ฝึกปรือจนขึ้นขีดอยู่ยงคงกระพันแล้ว มาตรแม้นเป็นพิษร้ายที่ชั่วช้าอย่างเพียงไร ย่อมสามารถจะรีดเร้นไล่ออกจากร่างได้'

ดังนั้นจึงส่งเสียงตอบไปว่า

"ภรรยาข้าพเจ้าดื่มสุรามิได้ เล่าฮูจึงเป็นผู้ดื่มแทน"

พลางแหงนหน้าดื่มสุราทั้งสองถ้วยจนหมดสิ้น มือทั้งสองตวัดขึ้นเล็กน้อย ถ้วยเปล่าทั้งสองใบจึงพุ่งปราดกลับไปดั่งราวกับเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง เซ่ง-อิ๊ดแชรู้สึกสว่างวูบขึ้นที่เบื้องหน้า แล้วถ้วยสุรามรกตทั้งสองใบจึงฝังตรึงเข้าไปในพื้นเรืออย่างแนบแน่น จนบังเกิดเสียงดังขึ้นสองครั้ง และจมหายเข้าไปจนเหลือแต่ก้นถ้วย แต่ยังเป็นสภาพปกติมิได้แตกทำลายไปเลย

บ่อฮึ้งเซ็งตวาดขึ้นว่า

"โปรดหลีกทาง"

บรรดาลูกเรือต่างยกพายขึ้นเสมอหน้าโดยพร้อมเพรียงกัน และลงมือพายเพิ่มความรวดเร็วขึ้น เซ่งอิ๊ดแชโบกมือเล็กน้อย เรือสลัดทั้งสามลำจึงพากันแยกย้ายหลบออกไป เปิดทางให้กับเรือบ่อฮึ้งเซ็งทันที

แต่กลับมิคาดว่า ในเวลาขณะนั้นเอง พลันบังเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจนฟ้าสะเทือน ลำเรือของบ่อฮึ้งเซ็งได้ขาดสะบั้นลงกลางลำ น้ำเป็นสายดั่งราวมังกรโลดแล่นได้พุ่งฉูดขึ้นจากท้องเรืออย่างรุนแรง ใบเรือพลอยหักโค่นลงเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เศษไม้หักปลิวกระจายเวียนว่อนไปทุกทิศ กลิ่นกำมะถันและแสงเพลิงได้พุ่งแลบเลียไปทุกแห่งหนจนอบอวล แสดงว่าเรือได้ถูกฝ่ายตรงข้ามใช้ดินระเบิดทำลายไปแล้ว

บรรดาลูกเรือที่มีอยู่กระจัดกระจายล้มตายไปแทบหมดสิ้น เลือดเนื้อกระเด็นเซ็นซ่านไปทุกทิศ พร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนเจ็บปวด บ่อฮึ้งเซ็งและนิ่ว-ชิกเนี้ยนั่งอยู่ทางหัวเรือ ถูกกระแทกจากแรงระเบิดจนแทบจะล้มลงจากเก้าอี้ เมื่อตวัดฝ่ามือโครมครามไปสองครั้ง จนควันไฟที่หนาทึบได้แตกแยกออกจากกัน จึงเห็นเรือสลัดทั้งสามลำพากันไปจนไกลห่างแล้ว ก็ตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียงว่า

"เจ้าพวกเดียรัจฉานบังอาจมาก"

พลางคว้าร่างนิ่วชิกเนี้ยกระโดดละลิ่วลงสู่ท้องทะเล ใช้วิชาตัวเบาขั้นสูงสุดเหยียบย่ำไปตามคลื่นของลำน้ำ วิ่งไปทางหน้าอย่างรวดเร็ว

ลมทะเลกรรโชกพัดรุนแรงอย่างยิ่งนัก เรือสลัดทั้งสามกางใบจนเต็มที่ และ

ใช้พายเท้าช่วยเพิ่มความเร็วอีกด้วย จึงพุ่งไปทางเบื้องหน้าได้อย่างรวดเร็วยิ่งนัก แต่ปลายเท้าเซ็งและภรรยากลับวิ่งไปบนพื้นผิวน้ำด้วยพลังลมปราณอันสูงสุด ซึ่งแม้กระทั่งปลายเท้าทั้งมิเปียกน้ำเลยแม้แต่น้อย

เรือสลัดทั้งสามมาตรแม้นจะรวดเร็วอย่างยิ่ง แต่ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าพร้อมทั้งภรรยา อาศัยวิชาตัวเบาที่สูงสุดยอดในพิภพ วิ่งไปตามคลื่นอย่างรวดเร็วจนเห็นเวะยะให้ใกล้เข้าไปได้ทุกขณะแล้ว

วิชาตัวเบาของบ่อฮึ้งเซ็ง นับว่าบรรลุขั้นจุดสุดยอดอย่างมิอาจฝึกปรือได้ไปไกลกว่านี้อีกแล้ว ส่วนพลังฝีมือของนิ่วชิกเนี้ย มาตรแม้นจะอ่อนด้อยไปกว่าบ้าง แต่จากการประคองของสามีที่รั้งไว้ ก็มีความรวดเร็วอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง เห็นเวะยะของเรือทั้งสามได้ใกล้เข้าไปทุกขณะ ซึ่งคิดว่าคงจะติดตามทันในไม่ช้าแล้ว

นิ่วชิกเนี้ยพลันหวนคิดถึงบุตรีของนางยังอยู่ในเรือ จึงต้องรีบเหลียวมองไปด้วยความเป็นห่วงกังวล เห็นเรือใหญ่ในขณะนี้ได้จมหายลงไปอย่างแช่มช้าแล้ว มีบุตรีนางหนึ่งกำลังยืนอยู่บนเศษไม้กระดาน ลอยละล่องไปตามท้องคลื่นอย่างรวดเร็ว จำได้ว่าเป็นบุตรีสุดที่รักนั่นเอง และทราบว่าบุตรีมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมพ้นเกิน คงจะปราศจากอันตรายอย่างไรเกิดขึ้น จึงวางใจได้อีกอักโข เร่งรุดฝีเท้าตามติดเรือทั้งสามอย่างสุดกำลังไปทันที

เซ่งอี๊ดแชเห็นประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าพร้อมทั้งภรรยา สามารถวิ่งมาบนพื้นผิวน้ำได้รวดเร็วอย่างน่าตื่นตระหนกถึงปานนั้น ต้องบังเกิดความหวาดหวั่นจนหน้าซีดเผือกระเจิง สั่งให้ลูกเรือเร่งฝีพายให้รวดเร็วไปพลาง ก็ร้องสั่งให้บรรดาบริวารที่แวมใส่เสื้อผ้ายาวสีเหลือง หาตำแหน่งแห่งที่อันมีเปรียบเข้าประจำไว้ โดยมีเจตนาจะเข้ามือจู่โจมกลุ้มรุมต่อสองสามีภรรยาอย่างมิให้ต้านทานรับมือได้ทัน

บรรดาชายฉกรรจ์เสื้อยาวสีเหลืองเหล่านั้น ต่างเป็นนักสู้ผู้กล้าที่ได้รับการฝึกฝนเก็บเกี่ยวเฟ้นอย่างพิถีพิถันมาแล้ว และยังผ่านการฝึกปรืออบรมมาเป็นเวลายาวนานพอสมควร มาตรแม้นเห็นความเร็วของบ่อฮึ้งเซ็งจะน่าตื่นตระหนกตกใจจนถึงปานนั้น แต่ทุกคนยังยืนประจำที่ได้โดยไม่ชุลมุนวุ่นวายเลย

บ่อฮึ้งเซ็งเห็นเรือใหญ่ของตนถูกระเบิดทำลายจนจมหาย จึงมีความทั้งเดือดดาลทั้งคลั่งแค้นอย่างรุนแรง อาศัยคลื่นที่ยอมาทางปลายเท้า ฉุดนิ่วชิกเนี้ยกระโดดข้ามต่างวาวกับพญาปักษาถลาฟ้า ละลิ่วพลิ้วขึ้นสู่อากาศ แล้วจึงโถมกายลงไปอย่างรุนแรง

เซ่งอี๊ดแชเพิ่งจะตระเตรียมทุกสิ่งได้เรียบร้อย เมื่อเหลียวมองไปเห็นสองสามี

ภรรยาได้โถมกายลงมาแล้ว ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างรุนแรง เมื่อเห็นคนทั้งสองโถมกายลงมาทางท้ายเรือด้านซ้าย ในที่นั้นมีชายฉกรรจ์เสื้อเหลืองสามคนพลันใช้อาวุธในมือจู่โจมเข้าใส่ทั้งสามมุม แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน แสดงว่าได้ผ่านการฝึกปรืออย่างโชกโชนมาแล้ว

แต่หาคาดไม่ว่า แขนเสื้อทั้งสองของบ่อฮึ้งเซ็งเพียงตวัดขึ้นครั้งเดียว เงาร่างอันเลือนรางพุ่งฝ่าอากาศออกไปจนบังเกิดเสียง อาวุธสามสิ่งปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ส่วนเงาร่างอีกสามกระเด็นลงสู่ท้องทะเล แต่ร่างยังมิทันจะสัมผัสกับพื้นน้ำ ก็สูญเสียชีวิตไปหมดสิ้นแล้ว

เซ่งอี๊ดแซไหนเลยจะคาดคิดว่า ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าจะมีอานุภาพน่าหวาดกลัวถึงเพียงนี้ จึงขวัญเสียไปแล้วอย่างมิอาจจะระงับได้ แต่เห็นทางท้ายเรือมีชายฉกรรจ์ห้าคนพากันจู่โจมเข้าใส่ด้วยขบวนค่ายธาตุทั้งห้า ห้อมล้อมร่างบ่อฮึ้งเซ็งไว้ จึงฉุกใจได้คิด รีบหันไปออกคำสั่งกับเรืออีกสองลำ ให้รีบกลับไปยังรังใหญ่ทันที ส่วนมันตวัดฝ่ามือกระชากกระบี่ยาวออกจากฝัก กระโดดละลิ่วตรงไปยังทางท้ายเรือ

อันก๊กโจรสลัดอึ้งจื้อซา ก่อนที่จะสยบยอมเป็นบริวารของภูตบดีมรกต ก็มีความเก่งกล้าสามารถในวิชาทางท้องน้ำ จนระบือลือเลื่องไปทั่วทั้งทะเลตะวันออกแล้ว จวบจนเมื่อได้เข้าเป็นบริวารของภูตบดีมรกต การฝึกปรือในวิชาใต้ท้องน้ำยิ่งคร่ำเคร่งเป็นพิเศษ ผู้ที่ดำน้ำไประเบิดทำลายเรือของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า ก็เป็นการกระทำอันยอดเยี่ยมของบริวารเซ่งอี๊ดแซแห่งก๊กสลัดอึ้งจื้อซานั่นเอง แม้กระทั่งบ่อฮึ้งเซ็งที่ยอดเยี่ยมสูงสุดของพิภพก็ยังมิทราบว่า เรือของตนถูกฝ่ายตรงข้ามจัดการเข้าแล้วอย่างซ่อนเร้น วิชาการดำน้ำของเหล่าบริวารเซ่งอี๊ดแซจึงเป็นที่คาดเดาได้แล้วว่ายอดเยี่ยมเพียงไร

ส่วนเซ่งอี๊ดแซพอเห็นชายฉกรรจ์ทั้งห้า ที่พากันดาหน้าเข้าไปในกระบวนท่าธาตุทั้งห้าเช่นนั้น จำได้ว่าเป็นผู้ทรงฝีมืออันดับหนึ่งของก๊กตนนั่นเอง และค่ายกลธาตุทั้งห้าที่ฝึกปรือมาก็พิสดารสูงเยี่ยมอย่างยิ่งนัก จึงเข้าใจว่าอย่างน้อยย่อมจะต้องสะกดความฮึกเหิมของบ่อฮึ้งเซ็งลงไปได้บ้างอย่างแม่นมั่น แต่กลับมิคาดว่าบ่อฮึ้งเซ็งได้แค่นเสียงอย่างโหดเหี้ยมเย็นชาขึ้นเล็กน้อย แขนเสื้อที่ตวัดฟาดออกไปก็มีพลังอันหนักหน่วงสุดจะกล่าวได้ พุ่งกระแทกเข้าใส่ร่างของคนทั้งห้า จนกระจัดกระจายออกไปอย่างเสียหลัก นิ่วชิกเนื้ยพุ่งร่างตามติดออกไป จึงมีเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวนจากชายฉกรรจ์เสื้อเหลืองผู้หนึ่งดังขึ้น พร้อมทั้งร่วงฟาดกับพื้นเสียชีวิตไป กระบวนธาตุทั้งห้าถูกทำลายเพียงชั่วพริบตาเดียว ทำให้เซ่งอี๊ดแซที่อยู่ใกล้เพียง

ดที่เซียะก็ยังมิทันจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือเลย ส่วนที่เหลืออีกสี่คนของค่ายธาตุทั้งห้าต่างถูกประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าพร้อมทั้งภรรยา กวาดร่วงลงไปในทะเลจนเสียชีวิตหมดสิ้น

บ่อฮึ้งเซ็งเร่งลมปราณขึ้นอึดหนึ่ง แต่พลันรู้สึกสะท้านวูบในอก...มาตรแม้นจะเล็กน้อยแผ่วเบา แต่บ่อฮึ้งเซ็งที่ฝึกปรือจนอยู่ยงคงกระพันจึงรู้สึกสำนึกได้ในทันทีว่า พิษที่ลอบใส่ในน้ำสุราได้เริ่มกำเริบขึ้นแล้ว พร้อมกันนั้นยังคำนึงถึงว่า ในเมื่อภูตบดีมรกตใช้พิษร้ายมาจัดการกับตนแล้ว พิษนั้นย่อมจะต้องเป็นพิษอันทรงความร้ายกาจอย่างสูงสุด ในเมื่อเรือของตนถูกทำลายไป คิดจะรอดไปจากห้วงทะเลอันไพศาลไร้ขอบเขตนี้ มีแต่จะต้องกำจัดกวาดล้างฝ่ายตรงข้ามให้หมดสิ้นมิเหลือหลอ ก่อนที่พิษร้ายในร่างจะกำเริบรุนแรงกว่านี้ และต้องช่วงชิงเรือของมันมาให้ได้อย่างรวดเร็วด้วย ดังนั้นจึงฉุดข้อมือนิ่วชิกเนี้ยกระโดดเข้าไปภายในท้องเรืออย่างรวดเร็ว

ผู้ที่อยู่ประหน้าคือเซ่งอิ๊ดแชนั่นเอง บ่อฮึ้งเซ็งตวัดฝ่ามือกระแทกไปสองครั้งซ้อน ๆ เข้าใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรง แต่นิ่วชิกเนี้ยกลับกระโดดละลิ่วข้ามศีรษะเซ่งอิ๊ดแชเข้าไปภายในท้องเรืออย่างรวดเร็ว

เซ่งอิ๊ดแชเห็นฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือรวดเร็วและหนักหน่วงยิ่งนัก จำต้องทุ่มเทกำลังเข้ารับอย่างหักหาญตรง ๆ เมื่อบังเกิดเสียงดังโครมใหญ่ขึ้นกึกก้อง เซ่ง-อิ๊ดแชต้องถอยไปหลายก้าวอย่างเสียหลัก เลือดลมภายในอกพากันพลุ่งพล่านอย่างรุนแรงไปทันที

เซ่งอิ๊ดแชผู้นี้ก่อนจะสยบตัวเป็นบริวารของภูตบดีมรกตนั้น ก็คือหัวหน้าโจรสลัดอึ้งจื้อซา พลังฝีมือของมันลือลั่นกระเดื่องดังไปทั่วแคว้นแดนทะเลตะ-วันออก ภายหลังมาตรแม้นจะไปเป็นบริวารของภูตบดีมรกตแล้ว ก็ยังเป็นลูกมือที่มีกำลัง และได้รับความไว้วางใจอย่างสูงสุดจากภูตบดีมรกต จอมอสูรผู้โหดเหี้ยมในขณะนี้เพียงกระบวนเพลงเดียวที่ปะหน้า ต้องถูกบ่อฮึ้งเซ็งตวัดฟาดจนเลือดลมพลุ่งพล่าน จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง

แต่ความเป็นจริงแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งใช้กำลังออกไปเพียงหกส่วนเท่านั้นเอง ขณะนี้ได้แค่นหัวร่อขึ้นอย่างโหดเหี้ยมอีกแล้ว ตวัดฝ่ามือขึ้นเล็กน้อยเพียงข้างเดียว พลังอันหนักหน่วงยิ่งกว่าเมื่อครู่ โถมทะลักเข้ากระแทกใส่เซ่งอิ๊ดแช หางตาที่ปรายไปเห็นทางด้านซ้ายมีชายฉกรรจ์เสื้อเหลืองอีกสามคนกำลังโผพุ่งตรงเข้ามา เซ่งอิ๊ดแชในขณะนี้มีสภาพดั่งราวขี่บนหลังเสือแล้ว จึงจำต้องกัดฟันทนฝืน รวบรวมกำลัง

ทั้งหมดเท่าที่มี ผลักดันกระแทกรับอย่างหักหาญตรง ๆ ไป

ในขณะนั้น เส้นผมบนศีรษะของมันลุกชี้ชันจนตรงแน่ว เสื้อที่สวมใส่คล้ายดั่งได้ถูกลมอัดไว้จนโป่งพองขึ้น ดั่งราวกับเป็นใบเรือที่กินลม ด้วยอานุภาพที่ตื่นเต้นน่าหวาดกลัวมิใช่ชั่ว ซึ่งความเป็นจริงแล้ว มันกำลังบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างยิ่ง ในการที่กำลังภายในของตนที่ทุ่มเทออกไปจนหมดสิ้นนี้ จะสามารถต้านทานรับการจู่โจมมาอย่างปกติธรรมดาของฝ่ายตรงข้ามได้หรือไม่

แต่มิคาดคิดเลยว่า พอพลังฝ่ามือโถมกระแทกออกไปจนหมดสิ้น บ่อฮึ้งเซ็งกลับได้รั้งพลังฝ่ามือเพียงเล็กน้อย กำลังที่หนักหน่วงของเซ่งอิ๊ดแซพลันรู้สึกถูกพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามดูดเอาไว้จนหมดสิ้น จะเลิกรากันมิได้อีกแล้ว

บ่อฮึ้งเซ็งยกแขนปัดไปทางด้านซ้ายเล็กน้อย ทำให้พลังที่เซ่งอิ๊ดแซโถมกระแทกออกไปอย่างสุดชีวิต พลอยต้องเบี่ยงไปทางด้านซ้ายอีกด้วย มิหนำซ้ำยังกระแทกเข้าใส่ร่างชายฉกรรจ์เสื้อเหลืองสามคน ที่พากันโถมกายเข้ามาอย่างเร่งร้อน

เซ่งอิ๊ดแซเห็นอย่างถนัดชัดเจนว่า คนที่มาทั้งสามล้วนแล้วเป็นบริวารของตน แต่จนปัญญาจะรั้งพลังฝ่ามือกลับได้แล้ว จึงเดือดดาลพลุ่งพล่านและตื่นตระหนกจนเหงื่อกาฬแตกโซมมาทั่วร่าง แต่ก็หาประโยชน์อันใดมิได้ เพราะเสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว ร่างของคนทั้งสามที่ดาหน้ากันเข้ามาอย่างรวดเร็ว ถูกพลังฝ่ามือของเซ่งอิ๊ดแซที่โถมไปอย่างสุดชีวิต กระแทกจนฟาดแน่นิ่งลงกับพื้นไปในทันที

บ่อฮึ้งเซ็งใช้วิชาเบี่ยงพลังอันสูงสุดยอดของพิภพออกมาอย่างยอดเยี่ยมสุดจะกล่าวพรรณนาได้ บรรดาเหล่าโจรสลัดเสื้อเหลืองที่ดาหน้ามาทางด้านขวาเตรียมจะเข้ารุมจู่โจม ต้องพากันชะงักงันด้วยความตื่นตระหนกจนปากอ้าตาค้าง มิกล้าโถมกายเข้าอย่างความคิดแล้ว

ส่วนสภาพภายในท้องเรือ กลับผิดแผกแตกต่างกับทางด้านนอกมาก เพราะนิ่วชิกเนี้ยได้ใช้วิชาตัวเบาอันสูงล้ำสุดยอดของนาง ผสานกับวิชาจี้สกัดจุดที่ร้ายกาจเฉพาะตัว พุ่งร่างวนเวียนอยู่ท่ามกลางกลุ่มโจรสลัดเสื้อเหลืองดั่งราวกับเป็นผีเสื้อที่โบยบินอยู่บนมวลหมู่บุปผา ตวัดมือซ้ายฟาดไปทิ่มนิ้วมือขวาตามติด จนเหล่าโจรสลัดจำนวนมากมายวุ่นวายอลเวงจนปั่นป่วนไปทั่ว จู่โจมออกไปแต่ละครั้งก็ล้างชีวิตเหล่าโจรร้ายไปทีละสี่ห้าคนเสมอ ต่อให้บรรดาเหล่าโจรสลัดผู้ชั่วช้า จะคัดเลือกมาอย่างสูงสุดเก่งกล้าปานใด แต่ไหนเลยจะมาต้านทานพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมของนิ่ว-ชิกเนี้ยได้ จึงพากันล้มลงระเนระนาดไปตามพื้นเรืออยู่ตลอดเวลา

กล่าวถึงชิงเจี๊ยบที่อยู่ในเรือซึ่งระเบิดขาดกลางลำนั้น ถูกพลังกระแทกพุ่งละลิ่วออกมาจากห้องสัมภาระอันแคบเล็ก คลื่นลูกใหญ่อีกลูกหนึ่งได้ตลบร่างชิงเจี๊ยบเข้าไปในท้องน้ำทันที จุดสำคัญในร่างถูกจี้สกัดอยู่ ดังนั้นจึงกลายเป็นท่าอันน่าทุเรศอยู่เยี่ยงอย่างเดิมมิเปลี่ยนแปลง และมิอาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้แม้แต่น้อยนิดอีกด้วย ขณะนี้เมื่อเห็นคลื่นแต่ละลูกได้โถมเข้ามาหาร่างอย่างไม่หยุดยั้งขาดตอนแต่ตนก็ปราศจากกำลังใด ๆ ที่จะดิ้นรนเอาชีวิตรอด เห็นอย่างแน่ชัดแล้วว่า คงต้องฝังร่างอยู่ภายใต้ท้องทะเลแห่งนี้เป็นแม่นมั่น

ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่าร่างของตนกำลังจมดิ่งลงไปอยู่ตลอดเวลา มาตรแม้นบางครั้งบางคราจะถูกลูกคลื่นหนุนโผล่มาบนพื้นผิวน้ำได้อีกสักครั้ง แต่สิ่งที่ยากยิ่งต่อการทนทานได้ คือน้ำทะเลที่เค็มจัดและขมฝาด พากันไหลหลั่งเข้าไปในจมูก ในหูและในปากอย่างรุนแรง น้ำทะเลพากันอัดเข้าไปอย่างมิอาจสะกดกลั้นหลบหลีกอย่างไรได้จนทำให้ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งจะรู้สึกว่าร่างพองบวมขึ้นอย่างรวดเร็ว...

อย่างแช่มช้า ความอึดอัดได้บังเกิดขึ้นตลอดเวลาจนแทบอกระเบิดตาย ที่เบื้องหน้าคล้ายดั่งเห็นหัตถ์พญามัจจุราชได้ยื่นมารวบลำคอของตนเอาไว้อย่างแนบแน่นและบีบเข้าไปตลอดเวลาทีละน้อย...

ในช่วงพริบตานั้น ในห้วงสมองพลันปรากฏเงาของอดีตขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน เป็นเงาของบิดามารดาที่ถูกย่ำยีจนต้องเสียชีวิตอย่างอเนจอนาถ ใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความเวทนาปรานีของบ่วยเจ็กเจ่ก ใบหน้าที่โศกสลดรันทดของโฮ้วยี่เจ่กพากันปรากฏขึ้นในห้วงแห่งความคิดอย่างรวดเร็ว สุดท้าย เงาร่างของกิมบ่วยเล้งได้มาปรากฏอยู่ยังเบื้องหน้าสายตา บดบังเงาอื่น ๆ ไปจนหมดสิ้น...

'ขณะนี้นางอยู่ที่ใด ?'

ชิงเจี๊ยบพลันมีความคิดเช่นนี้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างกะทันหัน

แต่แล้วในทันใดนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็มลายหายสาบสูญ เบื้องหน้าสายตากลายเป็นสีดำอันมืดมิด ยมทูตได้กรายเข้าหาชิงเจี๊ยบแล้ว...

แต่ในฉับพลันทันทีนั้น มีคลื่นลูกมหึมาหนุนเนื่องจากใต้น้ำกระแทกเอาจนศีรษะชิงเจี๊ยบโผล่ขึ้นมาบนเหนือน้ำอีกครั้ง แต่แม้จะดิ้นรนกระเสือกกระสนอย่างไรก็มิอาจจะทำได้ เพราะจุดที่ถูกสกัดอยู่นั้น ทำให้ชิงเจี๊ยบจนปัญญาต่อการดิ้นรนหาทางเอาชีวิตรอด

ในขณะนั้น เสียงกรีดร้องอย่างตื่นเต้นยินดีได้ดังกลบเสียงคลื่นลมอันอื้ออึงคะนึงหู เข้ากระทบโสตชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรง จากนั้นพลันรู้สึกถูกของกระแทกหนัก ๆ เข้าที่ชายโครงครั้งหนึ่งจนเจ็บแปลบเข้าจับใจ แต่จุดชีพจรในร่างได้คลายออกจากกันอย่างฉับพลันทันด่วน ทำให้ชิงเจี๊ยบสำนึกได้ในทันทีว่า ตนถูกคลายจุดที่ถูกจี้สกัดไว้แล้ว จึงขยับแขนทั้งสองอย่างรุนแรง โผล่ร่างขึ้นเหนือน้ำด้วยความปลาบปลื้มยินดี เห็นที่เบื้องหน้าสายตา มีสตรีนางหนึ่งกำลังยืนอยู่บนไม้กระดานที่กระเพื่อมไปตามน้ำ นางนั้นคือแชยี้นั่นเอง

เมื่อก้มมองลงอีกครั้ง เห็นสิ่งหนักหน่วงที่กระแทกใส่ชายโครงของตนจนจุดคลาย คือเศษไม้กระดานแผ่นน้อย ๆ ที่แชยี้พุ่งเข้าใส่นั่นเอง

แชยี้เปียกชุ่มไปทั่วร่าง ใบหน้าที่แดงระเรื่อเปี่ยมไปด้วยความปีติยินดีจนล้นเหลือ จ้องมองดูร่างชิงเจี๊ยบที่กระโดดโผพุ่งขึ้นสู่อากาศอย่างงุนงงเลื่อนลอย เส้นผมยาวสยายที่ปลิวไปตามสายลม ยิ่งเน้นให้เห็นถึงเป็นความงามสง่าอย่างสุดจะสรรหาคำใด ๆ มาเปรียบปานเอ่ยอ้างได้

ในขณะนั้น เมื่อพลังภายในที่ชิงเจี๊ยบพุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูงได้สุดกำลัง เกร็งออกจนหมดสิ้นแล้ว ร่างจึงถ่วงต่ำลงอย่างแช่มช้า แชยี้รีบก้มลงคว้ากระดานขึ้นอีกสองแผ่นพุ่งตรงไปทางเบื้องหน้า ชิงเจี๊ยบพอดีร่วงหล่นลงบนกระดานแผ่นนั้น จึงผนึกลมปราณในร่างจนขึ้นจุดสุดยอด ใช้วิชาตัวเบาขั้นสูงที่ฝึกปรือมายืนยงกายอยู่บนไม้กระดานแผ่นนั้น ปล่อยให้ลอยกระเพื่อมไปตามคลื่นอย่างมิเป็นอันตรายแล้ว

คนทั้งสองต่างมิได้พูดจาว่ากล่าวกัน ชิงเจี๊ยบเป็นผู้เจ้าอารมณ์อย่างรุนแรงอยู่แล้ว ในขณะนี้ยิ่งบังเกิดความสมเพชเวทนา และรักอย่างลุ่มหลงต่อการที่แชยี้พยายามเสี่ยงชีวิตเข้าช่วยเหลือตน ให้รอดจากความตายมาได้ถึงสองครั้งสองครา เป็นความรักที่โถมทับจับกุมจนแนบแน่นในดวงใจอย่างที่มิเคยปรากฏมาก่อนเลย คนทั้งสองต่างปล่อยให้คลื่นลมกระเพื่อมกระฉอกร่างไปตามยถากรรม และยิ่งนานยิ่งใกล้เข้าไปทุกขณะ กับเหตุการณ์ใด ๆ ในรอบกายขณะนี้ คนทั้งสองหาได้มีความสนใจไยดีจะไปสังเกตเมียงมองเลย

ส่วนทางด้านเรือของเหล่าโจรสลัด บ่อฮึ้งเซ็งกำลังลงมือฆ่าฟันอย่างโหดร้ายต่อประดาโจรสลัดที่ฮือกันเข้ามาเป็นระลอกระลอก พลังฝ่ามือที่ดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวนั้น ได้ฟาดเอาจนพวกโจรสลัดพากันกระเด็นระเนระนาดร่วงหล่นลงสู่ท้องทะเล สังเวยชีวิตต่อท้องน้ำอันไพศาล ส่วนตัวเซ่งอิ๊ดแชก็ถูกพลังฝ่ามือของบ่อฮึ้งเซ็งกระแทกจนได้รับบาดเจ็บภายในอย่างสาหัสแล้วด้วย

และในขณะที่บ่อฮิ้งเซ็งตวัดฝ่ามือฟาดออกไปอีกครั้งอย่างเดือดดาลนั้น พลันมีความอึดอัดที่เย็นยะเยือกโถมเข้าจับใจอย่างรุนแรง จนทำให้บ่อฮิ้งเซ็งต้องอดมิได้ต้องบังเกิดความตระหนกต่อยาพิษอันร้ายกาจรุนแรงที่ปะปนในสุรามิได้ เพราะมันกลับกำเริบขึ้น แม้กระทั่งจะถูกพลังภายในของตนสะกดเอาไว้อย่างแนบแน่น เมื่อเงยหน้ามองกวาดตาไป เห็นเรือสลัดทั้งสองลำต่างพากันเทียบเข้ามายังลำกลาง และเหล่าสมุนโจรทั้งหลายพากันฮือเข้ามาเป็นระลอกระลอกไม่หยุดยั้ง แสดงว่าเสริมกำลังเข้ามาอย่างไม่ยอมเลิกรา นิ่วชิกเนี้ยมาตรแม้นจะมีเปรียบทางอีกด้านหนึ่งจนเต็มประตู แต่คิดจะทำลายล้างเหล่าโจรสลัดให้ราบคาบหมดสิ้นไปทุกตัวคน ย่อมมิใช่เป็นสิ่งจะกระทำได้ในเวลาอันสั้น ๆ เลย ส่วนตนคล้ายดั่งจะถูกพิษร้ายที่กำเริบขึ้นทอนกำลังลงแล้ว ดังนั้นจึงทั้งแค้นเคืองทั้งกระวนกระวาย พุ่งพลังฝ่ามือเข้าใส่แขนทั้งสอง ตวัดฟาดตามติดออกไปสองสามครั้งซ้อน ๆ จนผู้ที่ต้านทานอยู่เบื้องหน้าล้มกระจัดกระจายไปอีกหลายคน ซากศพยังกระเด็นออกไปทางนอกเรืออย่างรุนแรงอีกด้วย

ฝ่ามือในครั้งนี้ของบ่อฮิ้งเซ็ง ได้ตวัดฟาดออกไปด้วยกำลังอันหักโหมอย่างแท้จริง จึงทำให้เหล่าโจรสลัดพากันชะงักงันด้วยความตระหนกตกใจ บ่อฮิ้งเซ็งกระแทกพลังฝ่ามือออกไปอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง สองคนที่อยู่ทางเบื้องหน้ารีบรวมกำลังกันกระแทกฝ่ามือรับอย่างหักหาญ แต่เสียงดังกร๊อบใหญ่บังเกิดขึ้น เมื่อแขนทั้งสองคนนั้นพากันหักสะบั้นและกระเด็นฟาดลงกับพื้นเรืออย่างหนักหน่วง...

ในขณะนั้น เสียงครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ดั่งราวกับฝูงม้าพยศจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ตะบึงมาทางด้านนี้อย่างรวดเร็ว แล้วเมฆดำกลุ่มก้อนอันมหึมาก็ตามติดมาพร้อมกับเสียงครืนครั่นจนฟ้าสะเทือนอย่างรวดเร็ว ในช่วงฉับพลันนั้น ท้องฟ้าได้มืดมิดสนิทลงอย่างรวดเร็ว คลื่นอันใหญ่โตดั่งราวกับขุนเขาได้ทยอยไล่ตามมาอย่างไม่หยุดยั้ง และฝนเม็ดใหญ่โตก็ได้กระหน่ำซัดลงมาจนปรากฏเสียงแล้ว...

คลื่นลมที่บังเกิดขึ้นในท้องทะเลนี้มาได้อย่างรวดเร็วสุดจะคาดเดาได้ บรรดาหมู่เมฆดำที่แผ่ใกล้เข้ามายังมิถึงเบื้องบนศีรษะ ลมอันดุดันหนักหน่วงได้ส่งเสียงเข้ามาก่อนแล้วอย่างน่าตื่นตระหนก คลื่นอันใหญ่ยิ่งแต่ละลูกพากันทยอยตามกันมาอย่างรวดเร็ว กระแทกเข้าใส่กราบเรืออย่างรุนแรง ใบเรือที่ขึงอยู่ถูกพลังลมอันหนักหน่วงนี้ดันจนโป่งแทบขาดกระจาย กำลังที่ไม่ต่ำกว่าหมื่น ๆ ตำลึงพุ่งพัดจนเรือได้เพิ่มความรวดเร็วขึ้นอีกหลายเท่า และเสากระโดงเรือก็เริ่มเอนเอียงแทบจะหักสะบั้นลงแล้ว

เช่งอิ๊ดแชหากินในท้องทะเลเป็นเวลาเนิ่นนานปี ไหนเลยมิทราบถึงพายุร้ายที่บังเกิดขึ้นนี้ได้ ว่ามีอานุภาพน่าหวาดหวั่นสยองขวัญเพียงไร มันทราบดีว่า หากปลดใบลงแล้วยังสามารถผ่อนคลายกำลังกระแทกอันหนักหน่วงลงไปได้บ้างหลายส่วน ดังนั้น จึงจำต้องสะกดความเจ็บปวดของอวัยวะภายใน ร้องสั่งให้ลูกเรือปลดใบลงอย่างรวดเร็ว

แต่ใบเรือที่กินลมเป็นน้ำหนักหมื่น ๆ ตำลึงนี้ ไหนเลยจะปลดลงได้อย่างง่ายดายเล่า ลูกเรือที่มีจำนวนเพียงมิกี่สิบคนนั้น จึงยิ่งบังเกิดความละล้าละลังด้วยความตื่นตระหนกตกใจ เห็นว่าเรือใหญ่คงต้องประสบพบอันตรายอย่างแน่แท้แล้ว มิหนำซ้ำ อีกด้านหนึ่ง บ่อฮึ้งเซ็งยังลงมือจู่โจมอย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาล แต่ละฝ่ามือที่ฟาดออกไปนั้น บรรดาผู้ต้านทานรับอยู่ทางเบื้องหน้า หากมิตายคาที่ก็ต้องบาดเจ็บอย่างสาหัส เสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดได้โหยหวนระงมไปทุกแห่งหน ประสานกับเสียงครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวของลมพายุที่โหมกระแทกเข้าใส่ ทำให้เช่งอิ๊ดแชผู้คร่ำจนโชกโชนในชีวิตท้องทะเลต้องบังเกิดความตื่นตระหนกจนละล้าละลัง มิอาจจะกระทำอย่างไรได้

ในขณะนั้น ฝนเม็ดโต ๆ ได้พากันโหมกระหน่ำลงอย่างรุนแรง ดั่งราวกับเทน้ำออกจากกระบอก เสียงดังโครมครามสนั่นหวั่นไหว เมื่อเรือได้กระแทกเข้าใส่หินโสโครกอย่างถนัดถนี่ เรือที่พุ่งออกไปด้วยกำลังแรงพายุนั้น มีความรุนแรงอย่างยิ่งนักอยู่แล้ว พอถูกกระแทกกับหินโสโครกที่ขวางอยู่ ทำให้หัวเรือแตกกระจายแหลกละเอียดไปในทันที จากนั้นเสียงได้ดังสนั่นหวั่นไหวตามติดขึ้น เมื่อเสากระโดงอันใหญ่ถนัดโค่นฟาดลงกับพื้นเรือ ทำให้เรือเอียงกระเท่เร่ แทบจะพลิกท้องออกไปในคราเดียว เมื่อคลื่นใหญ่โถมโหฬารโถมกระแทกตามติดอีกครั้ง บรรดาผู้คนและสรรพสิ่งของในเรือจึงถูกกวาดลงไปในท้องทะเลจนหมดสิ้น

แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งซึ่งเหลืออยู่...คือประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่อฮึ้งเซ็งเท่านั้นที่มิได้ถูกกวาดลงไปในทะเล เพราะนิ้วทั้งสิบของบ่อฮึ้งเซ็งปักไว้ภายในกราบเรืออย่างแนบแน่น ดังนั้นร่างจึงยังแขวนอยู่บนกราบเรืออย่างน่าทุลักทุเล

บ่อฮึ้งเซ็งฉวยโอกาสที่คลื่นได้กระหน่ำผ่านไปลูกหนึ่ง และลูกคลื่นที่สองยังมิทันจะกระแทกมานั้น กวาดตามองไปเห็นทุกแห่งหน เป็นแต่สีขาวสล้างฝ้าฟางหมดสิ้น แม้กระทั่งสายตาอันคมกล้าของตน ยังมิอาจจะมองให้ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียะได้ เงาของนิ้วชิกเนี้ยอันตรธานไปจากห้วงจักษุแล้ว แม้กระทั่งเรือเคียงข้างอีกสองลำก็มิทราบได้พากันไปในแห่งหนใด

ต่อให้ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า จะทรงพลังฝีมือที่สูงเยี่ยมเทียมเทียบกับเทพยดา ฝึกปรือจนอยู่ยงคงกระพัน แต่ในขณะนี้ย่อมยังมิอาจจะต้านทานกับพลังธรรมชาติที่กำลังคุกคามอยู่ได้ อาศัยแต่พลังนิ้วทั้งสิบที่เกาะติดอยู่บนกราบเรือเท่านั้นที่ทำให้มิต้องถูกคลื่นกวาดเข้าไปในท้องทะเลที่คลุ้มคลั่งด้วย

แต่พายุใหญ่ยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกขณะ คลื่นยิ่งนานยิ่งหักโหมรุนแรงขึ้นทุกครั้ง และสูงเยี่ยมจนแทบจะเทียมฟ้า เรือที่เอียงกระเท่เร่อยู่บนหินโสโครก มิอาจจะทนทานต่อแรงกระแทกจากคลื่นอันใหญ่โตปานภูเขาได้ จึงแตกดังโครมครามกึกก้อง พลิกลงสู่ท้องทะเลไปในฉับพลันทันด่วน อีกครั้งหนึ่งที่คลื่นใหญ่ได้ถาโถมเข้าหา พัดพาเอาเรือที่กำลังจมลงสู่ท้องทะเล กระแทกเข้าใส่หินโสโครกจนกระจัดกระจายแหลกละเอียด เพียงชั่วพริบตาเดียว ก็พากันจมหายไปในท้องทะเลจนหมดสิ้น

กล่าวถึงซิงเจี๊ยบและแซยี้ที่ทรงกายอยู่บนไม้กระดานบนยอดคลื่น อาศัยกระแสน้ำที่กระฉอกซัดจนใกล้เข้าหากันทุกขณะ ในใจของคนทั้งสองยามนี้เปี่ยมด้วยความปลาบปลื้มยินดี และซาบซึ้งดื่มด่ำไปด้วยความรักที่เริ่มเข้าใจกันแล้ว แต่ในฉับพลันทันใดนั้น ท้องฟ้าได้มืดมิดสนิทลงอย่างรวดเร็ว คลื่นอันใหญ่โตมโหฬารดั่งราวกับขุนเขา ได้หนุนขึ้นจนสูงจากปกติไปหลายสิบวา จากนั้นพายุอันหนักหน่วงรุนแรงก็เริ่มโหมเข้ามาหา พร้อมกับเสียงที่ครืนครั่นสนั่นหู คลื่นใหญ่ได้พากันทยอยขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างรุนแรง ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะใช้วิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพรางอันเป็นยอดวิชาขั้นสูงสุด ยังมิอาจจะหยุดยั้งทรงร่างได้ พลันเห็นแซยี้กรีดร้องเสียงแหลมขึ้น เมื่อคลื่นลูกใหญ่มหึมาได้กระแทกเข้าใส่ร่างนางจนหงายไปทางเบื้องหลัง...

ซิงเจี๊ยบพลันรู้สึกพลุ่งพล่านระอุไปทั่วร่าง ลืมเลือนไปถึงภยันตรายของตนที่จะมี และก็ลืมเลือนไปถึงคลื่นอันมหึมาของท้องทะเลในยามนี้ เท้าทั้งสองกระแทกเข้าใส่ไม้กระดานที่หยุดยั้งทรงร่าง มาตรแม้นจะเปียกชุ่มไปทั่วร่าง แต่ยังสามารถพุ่งกายขึ้นได้หลายเชียะ โหมเข้าใส่ตรงที่ร่างแซยี้หงายไปเมื่อครู่

และในฉับพลันทันใดนั้น คลื่นอันใหญ่โตมโหฬารลูกหนึ่ง ได้กระแทกเข้าปะทะหน้าอย่างรุนแรง ซิงเจี๊ยบอาศัยในพลังอันมหาศาลของคลื่นใหญ่ที่โถมกระแทกนี้พุ่งร่างออกไปอย่างรวดเร็ว ความจริงกำลังกายที่เสื่อมสลายไปจนอ่อนล้าแล้วนี้ไหนเลยจะทนทานต่อกำลังอันมหาศาลของคลื่นใหญ่ได้เล่า ท่ามกลางระลอกคลื่นที่เป็นฟูฝอยนี้ ยังพอเห็นร่างแซยี้ถูกคลื่นใหญ่ม้วนลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว จึง

บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนแทบหัวใจหยุดเต้น ในขณะนี้ไหนเลยจะมีเวลาให้ครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างไรได้ ชิงเจี๊ยบรู้สึกแต่ว่าในหู ในปาก ในจมูก เต็มไปด้วยน้ำอันเค็มกร่อยของทะเลที่ประดังกันเข้ามา ร่างก็กระดอนลอยขึ้นตามคลื่นใหญ่ที่โถมกระแทกอย่างมิอาจหยุดยั้ง ทรงร่างตามกำลังได้อีกแล้ว แต่ยังคงรู้สึกว่า ร่างกำลังจมลงหายไปในทะเลตลอดเวลา เพราะเริ่มรู้สึกมิใคร่ได้ยินเสียงที่ครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวของพายุอีกแล้ว และร่างก็ได้ต่ำลงไปในท้องทะเลเข้าสู่ด้านล่าง...

อันพายุที่เกิดขึ้นนี้ มาได้เร็วแต่ก็ผ่านไปได้เร็วเช่นกัน เพียงเวลามินานนัก เมื่อเมฆดำกลุ่มก้อนใหญ่ผ่านไปแล้ว แสงอาทิตย์ได้สาดส่องทั่วท้องน้ำอีกครั้งดั่งปกติ คลื่นอันมหึมาพลอยสลายหายไป จนเหลือแต่ระลอกน้อยที่พลิ้วไปตามกระแสลมอันเฉื่อยฉิว บรรดาเศษไม้และภาชนะที่เบาบางซึ่งแตกกระจัดกระจาย ได้ลอยขึ้นอยู่บนพื้นน้ำอีกครั้งหนึ่ง...

เบื้องหน้าสุดขอบฟ้าที่จรดน้ำทะเลปรากฏเป็นสีสันนานาอย่างสวยงามระยับจับตา...

ชิงเจี๊ยบลืมตาทั้งสองขึ้นอย่างแช่มช้า รู้สึกได้ในทันทีว่า กำลังทอดกายอยู่บนพื้นทรายสีเหลืองอ่อน ระลอกคลื่นได้พลิ้วมากระทบกับปลายเท้าเบา ๆ อยู่ตลอดเวลา ห้วงสมองยามนี้เวิ้งว้างว่างเปล่า มิอาจจดจำสิ่งใดได้แม้แต่น้อย ยกมือซ้ายขึ้นจับข้อมือขวา ยังคงพอรู้สึกว่าเต้นอยู่เบา ๆ มิขาดหาย

อย่างแช่มช้าทีละน้อย ห้วงสมองอันเวิ้งว้างว่างเปล่าได้เริ่มมีความรู้สึกนึกคิดบังเกิดขึ้นแล้ว ประสาทอันชาด้านปราศจากความรู้สึก เริ่มแคล่วคล่องว่องไวขึ้นทีละน้อย จนสามารถทบทวนหวนคิดถึงเรื่องราวที่ผ่านไปได้อีกครั้ง

ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงแซยี้ที่น่ารัก คงฝังกายอยู่ภายใต้ท้องน้ำอันไพศาล และความเหยียดหยามสบประมาทที่ตนได้รับอย่างเจ็บแค้น จึงต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้นว่า

"สิ่งเหล่านี้ ต่างเกิดขึ้นด้วยน้ำมือของบ่อฮึ้งเซ็งและภรรยาที่น่าชิงชังสองคนนั่นเอง"

แต่แล้วพลันหวนคิดถึงพลังฝีมือที่สูงล้ำสุดยอดปานเทพยดาของบ่อฮึ้งเซ็ง ที่ตนใช้วิชาพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาอย่างคร่ำเคร่งถึงสิบปี ก็ยังมิอาจจะต้านทานรับมือกับมันได้แม้แต่กระบวนเพลงเดียว จึงนึกขึ้นได้ในฉับพลันทันทีว่า พลังวิชาของ

เทพเจ้าสัตตฝีมือที่ถ่ายทอดฝึกสอนตนนั้นช่าง 'ใช้มิได้' เสียเลย

แต่เรื่องราวความเป็นจริง ย่อมมิอาจจะมานอนครุ่นคิดกระเจิดกระเจิงอยู่บนพื้นทรายได้ ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงต้องลุกขึ้นอย่างโผเผ กวาดตามองไปรอบบริเวณ ก็ประสบพบว่า สถานที่ตนยืนอยู่นี้ เป็นเกาะร้างอันไม่กว้างขวางนัก และจากสายตาที่มองดู รู้สึกเกาะนี้มีความกว้างไม่เกินสิบลี้ แต่กึ่งกลางเกาะนั้นมีโขดหินเป็นตะปุ่มตะป่ำเรียวสูงดั่งราวกับยอดเขามากมายก่ายกอง และเกลี้ยงเกลาปราศจากตะไคร่ใบหญ้าอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบยังจำได้ว่า หากแม้นในขณะก่อนที่ตนจะสิ้นสติไปนั้น มิรั้งพลังลมปราณทั้งมวลเข้าไว้ในจุดศูนย์แล้ว ขณะนี้คงจะต้องจมน้ำตายอยู่ภายในท้องทะเลเป็นแม่นมั่น แต่มาตรแม้นจะเป็นเช่นนั้น ในขณะนี้ก็ยังอิดโรยระโหยจนไร้เรี่ยวแรง

ชิงเจี๊ยบเดินโซซัดโซเซเข้าไปในกลางเกาะ เมื่อตะเกียกตะกายอย่างลำบากยากเย็น ผ่านโขดหินอันสูงชันไปได้แห่งหนึ่งแล้ว พลันรู้สึกท้องฟ้าได้มืดมิดสนิทไปในฉับพลันทันด่วน ทิวทัศน์รอบกายที่ปรากฏอยู่ต่างคล้ายดั่งจะเป็นมายาภาพที่หลอนตา ดั่งราวกับได้ถูกจับเหวี่ยงสู่ใต้ท้องทะเลลึกก็ปานกัน

มิหนำซ้ำ ในขณะนั้นก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จนมิอาจจะตะเกียกตะกายไปได้อีกแล้ว จึงจำเป็นต้องนั่งลงผนึกลมปราณ ในวิชาที่ตนเข้าใจว่า 'ใช้มิได้' เลย เพื่อหวังจะให้มีพลังกายเพิ่มพูนขึ้นบ้างสักเล็กน้อย

จวบจนเมื่อพลังลมปราณภายในโคจรไปสองตลบแล้ว จึงรู้สึกมีกำลังกายขึ้นอีกไม่น้อย แต่ยังคงต้องนั่งอย่างงงงันอยู่กับพื้น โดยมิอาจจะลุกขึ้นได้ เพราะว่าที่ปรากฏต่อสายตาในขณะนี้ ยังเป็นความมืดครึ้มสลัวของเงาชะง่อนหินอันมากมายก่ายกอง ซึ่งหะแรกตนยังเข้าใจผิดคิดว่า เป็นมายาภาพในขณะที่ตนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนตาฝ้าฟางไป

เมื่อเหลียวหน้ากลับไป เห็นทางที่ตนตะกายมาเมื่อครู่ ได้พลอยสูญหายไปด้วยแล้ว รอบบริเวณทั้งสี่ด้านมีแต่ความมืดมิดสนิทอยู่ ต้นไม้ใบหญ้าและโขดศิลาทั้งปวงคล้ายดั่งกับเป็นของปลอมที่ปรากฏอยู่ แต่ก็คล้ายดั่งจะเป็นของจริงที่พิสูจน์ได้ ชิงเจี๊ยบได้รับการถ่ายทอดในสัตตวิชาจากเทพเจ้าสัตตฝีมือมาจนหมดสิ้นไม่เหลือหลอ กล่าวได้ว่าเก่งกล้าสามารถในวิชาอันพิกลพิสดารนานาทั่วทั้งแผ่นดินจนแตกฉานเชี่ยวชาญแล้ว ขณะนี้จึงรู้สึกขึ้นได้ในฉับพลันทันทีว่า ตนได้ตกเข้าไปภายในค่ายกลชนิดหนึ่งเข้าแล้ว พอได้คำนวณถึงเรื่องเหล่านี้ ก็แน่ใจว่าภายในเกาะร้างแห่งนี้ ย่อมต้องมีผู้ทรงฝีมืออันสูงสุด ปลีกกายมาซ่อนเร้นอยู่เป็นแม่นมั่น

เทพเจ้าสัตตฝีมือนั้น มีความภาคภูมิใจในวิชาการเดินหมากรุกของตนอย่างยิ่งยวด เพราะหลักการเดินหมากรุกของบ่วยซัวมิ้งนี้ ผิดแผกแตกต่างไปจากแนวทางการเดินหมากรุกใด ๆ ในพิภพจบแดน เพราะได้วางแนวทางการเดิน จากการรวบรวมค่ายกลนานาทั่วทุกหนแห่งมาเป็นแนวทาง ขบคิดใคร่ครวญ หาวิธีการกำจัดสะกดกันอยู่ แล้วจึงบัญญัติขึ้นเป็นวิชาแนวทางหมากรุก ดังนั้นเอง มาตรแม้นจะกล่าวได้ว่า สูงส่งยอดเยี่ยมในวิชาการหมากรุก แต่ความเป็นจริงก็ต้องนับว่า แตกฉานเชี่ยวชาญในขบวนค่ายกลต่าง ๆ ทั่วทั้งพิภพแล้วเช่นกัน

ชิงเจี๊ยบได้รับการถ่ายทอดโดยตรงจากบ่วยซัวมิ้งอย่างทุ่มเทให้ไม่เหลือหลอ หลังจากพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็ทราบได้ว่า ค่ายกลแห่งนี้สร้างขึ้นจากซะง่อนหินที่มากมายคล้ายหน่อไม้เหล่านี้นั่นเอง และคล้ายดังจะเป็นค่ายกลประตูพิสดารของธาตุทั้งห้า (คี่มุ้งโง้วฮั้งตึ่ง) จึงนั่งคำนวณดูอยู่ครู่หนึ่ง ก็ลุกขึ้นเดินมุ่งไปทางด้านซ้ายที่เป็นประตูทอง (ธาตุทั้งห้าคือดิน น้ำ ลม ไฟ ทอง) ชิงเจี๊ยบเดินไปตามทางของค่ายกลธาตุทั้งห้าที่แปรเปลี่ยนจากซ้ายเป็นขวา จากขวาเป็นซ้าย วกวนเวียนอยู่ครู่หนึ่ง และคิดในใจว่า

'หากเลี้ยวอีกเพียงครั้งเดียว ก็จะสามารถทะลุออกทางประตูดินสู่นอกค่ายได้' แต่กลับมิคาดว่า หลังจากวกไปอีกหนึ่งเลี้ยวแล้ว กลับย้อนมาในทิศทางเดิมเข้าอีก

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นเต้นสนใจและพิศวงสงสัยอย่างยิ่งนัก ในใจก็ขบคิดอย่างใคร่ครวญว่า

'เหตุไฉนค่ายกลแห่งนี้ จึงพิสดารถึงปานนั้น มันเป็นค่ายกลอย่างไรกันแน่ ?'

ขณะกำลังใช้ความคิดอย่างหมกมุ่นสุขุมนั้น พลันได้ยินเสียงพิณดังกังวานลอยแว่วมา เสียงดังนี้แกร่งกร้าวกังวานอย่างสูงล้ำยิ่งนัก คล้ายดั่งมิใช่เป็นเสียงเครื่องสายในดนตรีธรรมดาจะดังได้ ชิงเจี๊ยบจึงต้องเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจไปโดยลืมตัว เสียงที่ดังกังวานอยู่ คล้ายดั่งเป็นเสียงของกองทัพม้า ที่พากันห้อเข้าเข่นฆ่ากัน เมื่อตั้งใจฟังอีกครู่หนึ่ง เสียงที่ดังจากเครื่องสายก็ยิ่งสามารถสะกดใจของผู้คนให้เคลิ้มตาม อย่างมีพลังอานุภาพคล้ายดั่งผู้ดีดเครื่องสายนี้ ยิ่งดีดยิ่งมีโทสะพลุ่งพล่านเดือดดาล และยิ่งดีดก็ยิ่งรวดเร็วรุนแรงขึ้นทุกครา คล้ายดั่งกับผู้ดีดมีความเคียดแค้นเดือดดาลจะทำลายพิภพให้แหลกลาญลงคามือ

จากหมอกควันอันพิสดารประหลาดล้ำที่อบอวลทั่วทุกทิศ ชิงเจี๊ยบยังสามารถจะคำนวณได้อย่างเลือนรางว่า เสียงพิณอันประหลาดล้ำนี้ ดังมาจากใจกลางของเหล่าโขดหินอันประหลาดพิกลนี้นั่นเอง ดังนั้นจึงอาศัยใช้เสียงนี้เป็นจุดหมาย เดิน

ตล่าเข้าไปในทันที

มิทราบว่าได้เดินลัดเลี้ยวเป็นระยะทางอีกนานเท่าใด แต่ผลที่สุดก็ได้ใกล้กับเสียงพิณที่ดังขึ้นทุกขณะแล้ว จนในสุดท้ายเมื่อชิงเจี๊ยบตะกายขึ้นไปบนยอดชะง่อนหินสูงชันแห่งหนึ่งแล้ว จึงประสบพบว่า เสียงพิณได้ดังอยู่ทางเบื้องล่างของชะ-งอนศิลาแห่งนี้นั่นเอง

ใจกลางของขบวนค่ายกลแห่งนี้ บรรดาหมอกควันกลับบางเบาไปกว่าทุกแห่งทนทย่างพิสดารประหลาดล้ำ ทำให้ชิงเจี๊ยบสามารถมองเห็นหลวงจีนชราหน้าแดงแกนสดใสผู้หนึ่ง นั่งอยู่บนศิลาทางโคนชะง่อน และดีดพิณอย่อย่างสงบ พิณที่เห็นกผู่นี้มีประกายกล้าแวววับ แสดงว่าหลอมหล่อขึ้นจากเหล็กกล้ามาทั้งอัน มิน่าเล่าเสียงจึงได้ดังกังวานอย่างแกร่งกร้าวถึงปานนี้

อันหลวงจีนชราผู้ที่เห็น คล้ายดั่งมิมีความชำนาญในการดีดพิณเท่าใดนัก จำต้องรวบรวมสมาธิเข้าดีดอย่างตั้งอกตั้งใจ จึงจะมิพลาดพลั้งไปตามเนื้อเพลง แต่ทุกครั้งที่กรีดนิ้วสะบัดชายแขนเสื้อแต่ละครั้ง กลับปรากฏมีพลังอันทักโหมรุนแรง ด้วยพลังอานุภาพที่เข้มแข็งน่าตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบมองดูเคราที่เปลี่ยนจากขาวไปเป็นเหลืองของหลวงจีนชรานี้แล้ว ก็คาดเดาได้ว่า อย่างน้อยต้องมีอายุกว่าหนึ่งร้อยปีเป็นแม่นมั่น แต่บุคลิกที่เที่ยมหาญแกร่งกร้าวนี้ กลับคล้ายดั่งเป็นคนมีอายุเพียงห้าหกสิบปีเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีหน้าแดงฉานสดใสและแข็งแรงกำยำอย่างยิ่ง จึงมีความประหลาดใจอย่างล้นเหลือ

ในขณะนั้น เสียงเพลงของพิณได้ดังขึ้นสู่จุดสุดยอดของเนื้อเพลงแล้ว เสียงต่างกันถี่เร็วได้คล้ายดั่งเป็นเสียงครืนครั่นของคลื่นลมในยามทะเลมรสุม สร้างความตกสั่นขวัญหายให้กับผู้ได้รับฟังเป็นอย่างยิ่ง และในฉับพลันนั้นเอง เสียงพิณพากันทะงักงันลงอย่างรวดเร็ว คล้ายดั่งกับเป็นเพลงที่จบแล้ว เสียงจึงพลอยสลายหายจากไปด้วย แต่ชายชราอายุมากยังคล้ายดั่งจะมีความเดือดดาลคลั่งแค้นจนมิอาจจะสะกดอารมณ์ได้ ตวัดมือฟาดโครมลงไปอย่างรุนแรง จนทำให้พิณเหล็กกล้าที่ดีดผู่ กลับกลายเป็นแผ่นเหล็กแบนราบเรียบ จากนั้นยังตวัดฝ่ามือฟาดกลับ ทำให้ชะง่อนหินใหญ่ที่ข้างกายแหลกละเอียดเป็นผุยผงไปทันที

ชิงเจี๊ยบพอเห็นเข้า ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง คิดอยู่ในใจว่า

'ชายชราผู้นี้ มีพลังอันสูงสุดอย่างที่เพิ่งจะเคยประสบพบเห็นจริง ๆ น่ากลัวแม้กระทั่งบ่อฮี้งเซ็งผู้นั้น ยังคงมิอาจจะตวัดมือฟาดชะง่อนศิลาให้กลายเป็นผุยผง

ลงไปอย่างง่ายดายเช่นนี้เป็นแน่ คาดมิถึงเลยว่า บนเกาะร้างเล็ก ๆ กลางทะเล กลับมีบุคคลเฉกเช่นนี้ปรากฏอยู่ได้ หรือว่า...'

ในขณะนั้น ชายชราพลันเงยหน้ามองดูชะง่อนหินที่ชิงเจี๊ยบซุกกายซ่อนอยู่ กวักมือขึ้นพลางกล่าวว่า

"เจ้าหนุ่มน้อย ฟังพอแล้วหรือไม่ ยังมิลงมาให้เราอีกหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบที่ซุกกายอยู่ทางด้านหลังชะง่อนหินนั้น ทะแรกยังเข้าใจว่าปลอดภัย ลับตาอย่างยิ่งนัก แต่เห็นฝ่ายตรงข้ามมิได้เงยหน้าขึ้นมองแม้แต่น้อย ก็ทราบถึงสถานที่ซึ่งตนซุกกายหลบซ่อนจนตัวลีบอยู่ จึงจำต้องปลอบใจให้เข้มแข็ง กระโดดลงไปในทันที

ชายชราผู้นั้นเบิ่งตากวาดมองดูชิงเจี๊ยบไปตลบหนึ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กินของรองท้องเสียหน่อยเถิด"

พลางก้มลงหยิบผลไม้สีเขียวสดที่บนพื้นสองผลยื่นออกไป

ชิงเจี๊ยบเห็นประกายตาชายชรานี้ แวววาวเข้มแข็งดั่งราวกับเป็นคมกระบี่ แต่กลับยิ้มให้กับตนในฉับพลันทันที และยังเชื้อเชิญให้ตนกลืนกินผลไม้อีกด้วย จึงอดมิได้ที่ต้องปลาบปลื้มยินดี และตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

ที่แท้ตั้งแต่ชิงเจี๊ยบเรือแตก จนกระทั่งถูกซัดมาติดบนเกาะนี้ ก็มีท้องอันว่างเปล่าปราศจากอาหารรองอยู่เลย เมื่อครู่ยังมิรู้กระไรนัก แต่ขณะนี้เมื่อถูกชายชราเอ่ยนำขึ้น จึงรู้สึกหิวโหยสุดจะทนทานได้ในฉับพลันทันที ผลไม้สีเขียวสดนั้นยังมีประกายสดใสน่ารักเป็นอย่างยิ่ง จนน้ำลายสอออกจากปาก ต้องรีบยื่นมือรับไว้ในทันที

เมื่อกัดไปคำหนึ่งแล้ว รู้สึกเป็นรสชาติอันหอมหวานถูกปากอย่างยิ่งนัก แต่พลันหวนคิดขึ้นอีกว่า 'เหตุไฉนชายชราจึงทราบว่าเรากำลังหิวโหยอย่างยิ่งเล่า ?'

พอได้คิดถึงตอนนี้ จึงอดมิได้ต้องเงยหน้าขึ้นมองดูชายชราไปแว่บหนึ่ง ซึ่งชายชราผู้นั้นก็หัวร่ออย่างปรานี ชิงเจี๊ยบจึงมีความรู้สึกว่า เป็นชายชราที่มีความอ่อนโยนเปี่ยมด้วยการุญธรรมอันน่านับถือ แต่เสียงพิณที่ดังเมื่อครู่นั้น กลับเปี่ยมด้วยโทสะอันรุนแรงแกร่งกร้าว มิทราบว่ามีเรื่องอันใดที่ไปตอแยเอาชายชราจนต้องบังเกิดโทสะอย่างรุนแรงถึงปานนั้น

เมื่อกลืนกินผลไม้ทั้งสองผลลงไปหมดสิ้นแล้ว พลันได้ยินชายชรากล่าวขึ้นว่า

"อันผลไม้วิเศษของเรานี้ หาใช่เป็นผลไม้ธรรมดาไม่ จากการเห็นฝีเท้าที่มั่นคงเข้มแข็งของเจ้า คล้ายดั่งมีการฝึกปรือในกำลังภายในเป็นเวลาร่วมสิบปีมาก็ปานกัน

เจ้าเดินผนึกลมปราณในร่างให้โคจรไปสักหนึ่งตลบ ย่อมจะทราบได้ทันทีว่า ผลไม้นี้มีฤทธิ์สิทธิภาพอันวิเศษสุดเพียงไร"

ชิงเจี๊ยบมิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงรู้สึกแต่ว่าคำพูดของชายชรานี้ มีอานุภาพที่มิอาจจะขัดขืนปฏิเสธได้เลย มาตรแม้นผลไม้ทั้งสองผลนั้น ยากยิ่งจะให้ตนเดินหน้าสำราญได้ แต่ในขณะนี้ก็ต้องทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิอย่างว่าง่าย สูดลมหายใจของตนแรง ๆ เข้าครั้งหนึ่ง และเริ่มผนึกลมปราณขึ้นแล้วตามหลักวิชาที่ใช้ได้ได้

หลังจากลมปราณภายในโคจรไปรอบร่างแล้ว ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า ตัวเบาแทบลอยได้ราวสุดจะเปรียบได้ ความหิวโหยได้มลายหายไปจนหมดสิ้น ช่างกล่าวมิออกแทบมาสุขสบายจนถึงเพียงไร

ชายชราในขณะนั้น กลับต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ที่แท้ไปเขแะนี้ชิงเจี๊ยบนั่งขัดสมาธิตัวตรง ด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึมมีราศีสดใส เบื้องบนศีรษะนั้นมีควันสีขาวสะอาดพวยพุ่งขึ้นเป็นลำยาว ซึ่งเป็นการแสดงอย่างแน่ชัดว่า ต้องแพสำเร็จภายในที่ฝึกปรือจนบรรลุจุดสุดยอดแล้ว มิหนำซ้ำ หากแม้นไร้การฝึกปรือแต่ทหมกมุ่นเป็นเวลาสี่ห้าสิบปี ย่อมมิอาจบรรลุถึงขั้นนี้ได้เลย แต่หนุ่มน้อยที่เห็นแต่ทางเบื้องหน้า อย่างมากก็มีอายุไม่เกินยี่สิบปี เหตุไฉนจึงได้มีพลังภายในที่ยอดเยี่ยมสูงเท่าถึงปานนี้เล่า จึงสร้างความพิศวงสงสัยให้กับชายชราอย่างยิ่งนัก

ชิงเจี๊ยบเมื่อโคจรลมปราณไปรอบร่างแล้ว จึงกระโดดลุกขึ้นยืนคารวะจนจรดพื้นแด่ชายชรา พลางกล่าวว่า

"เป็นพระคุณอย่างล้นเหลือ ในการประทานจากท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้ทำดุแนประโยชน์เพราะการนี้อย่างเปี่ยมล้นทีเดียว"

ชายชราพลันเปล่งเสียงหัวร่ออย่างเปิดเผย แล้วกล่าวว่า

"เจ้าหนุ่มน้อย ในขณะนี้เจ้าจึงทราบถึงคุณประโยชน์แล้วหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบถูกคำพูดนี้ว่ากล่าวจนหน้าตาแดงระเรื่อด้วยความกระดากอาย

ชายชราจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เจ้าหนูน้อย พลังภายในของเจ้านับว่าไม่เลวเลยจริง ๆ ดูจากการนั่งผนึกลมปราณของเจ้าแล้ว มิคล้ายดั่งเป็นพวกศิษย์ของเกาะบ่อเก๊กเต้าเลย และยิ่งมิใช่เป็นแนวทางของพวกเกาะเซียวฉิ่มเต้าด้วย หรือว่านอกจากเราพวกเฒ่าเลว ๆ สามคนแล้ว ในแผ่นดินยุคนี้ยังจะมีผู้ทรงพลังฝีมือที่สูงเยี่ยมเพียงนี้อีกหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยม ไหวพริบปฏิภาณก็คมกริบคล่อง-

แคล่ว ทราบได้ในทันทีว่าชายชราผู้อยู่เบื้องหน้า ต้องเป็นเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน ผู้ซึ่งเป็นอันดับแรกของสามเซียนนอกพสุธาแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าอย่างแม่นมั่น จึงรีบน้อมตัวคารวะและกล่าวตอบอย่างนอบน้อมว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ชิงเจี๊ยบ ขอกราบท่านเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินด้วย"

ชิงเจี๊ยบเคยได้รับการสั่งเสียอย่างย้ำแล้วย้ำอีก มิให้เปิดเผยนามของอาจารย์ในขณะนี้ จึงจำต้องกล่าวขึ้นว่า

"อันวิชาฝีมือของข้าพเจ้าผู้เยาว์ มีอยู่ต่ำต้อยน้อยนิด ไหนเลยจะนำไปเทียมเทียบเปรียบกับพลังอันสูงสุดในพิภพของสามเซียนนอกพสุธาได้เล่า"

คำพูดนี้กลับเป็นวาจาที่กล่าวจากใจจริง เพราะชิงเจี๊ยบในขณะนี้ สูญสิ้นความเชื่อถือในกำลังฝีมือที่มีอยู่ของตนจนหมดสิ้นไปแล้ว

ชายชราหน้าเครียดลงทันที กล่าวขึ้นว่า

"อายุยังเยาว์วัยแท้ ๆ ก็มีคำพูดที่โป้ปดมดเท็จแล้ว เราทราบว่าในใจของเจ้าขณะนี้ คงมั่นใจได้อย่างยิ่งว่า พลังฝีมือของอาจารย์นั้น ย่อมต้องสูงส่งไปกว่าสามเซียนนอกพสุธาเป็นแน่ ใช่หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบรีบเถียงขึ้นอย่างร้อนรนว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์กล่าวตามความจริงใจที่สุด เมื่อครู่ข้าพเจ้าผู้เยาว์ทุ่มเทกำลังฝีมือที่ฝึกปรือมาจนหมดสิ้น ก็ยังมิอาจจะต้านทานรับมือกับบ่อฮี้งเซ็งได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว...โอ..."

ชิงเจี๊ยบเมื่อหวนคิดถึงเรื่องนี้ขึ้น ก็ต้องทอดถอนใจอย่างสลดหดหู่ และทอดอาลัยตายอยาก แต่ชิงเจี๊ยบผู้ชาญฉลาดยังมิอาจเข้าใจได้ว่า เหตุไฉนเพ่งฮ้วม-เชี่ยงหยินจึงมีความสนใจในวิชาฝีมืออัน 'ต่ำทราม' ของตนด้วย

ความจริงชิงเจี๊ยบเป็นผู้ที่เย่อหยิ่งทระนงอย่างยิ่งอยู่ แต่การถูกบ่อฮี้งเซ็งจับกุมสองครั้งสองคราอย่างง่ายดายเช่นนั้น จึงบังเกิดความทอดอาลัยตายอยาก จนแทบจะเป็นปมด้อยประจำใจไปแล้ว ดังนั้นเมื่อเห็นเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเข้า จึงมีความเคารพนบน้อมเป็นพิเศษ มิหนำซ้ำยังคล้ายจะหวาดกลัวเป็นอย่างมากอีกด้วย

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพอได้ยินชิงเจี๊ยบกล่าวเช่นนั้น ก็อุทานในลำคอด้วยความสงสัยใจ แล้วจึงกล่าวไปว่า

"เจ้าประมือกับบ่อฮี้งเซ็งมาแล้ว ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะอย่างเลื่อนลอยซึมเซา

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินแหงนหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันประกบนิ้วในมือซ้าย

จี้สกัดไปยังจุดยู่เชี่ยฮวกที่ราวนมชิงเจี๊ยบอย่างรวดเร็ว ชิงเจี๊ยบแผดร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส..."

แต่ปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ ทำให้ชิงเจี๊ยบพุ่งพลังลมปราณของวิชากลิ่นหอมในเงาพรางที่เป็นยอดวิชาตัวเบาประจำตน ไหล่ทั้งสองเพียงยกขึ้นเล็กน้อย ร่างก็หมุนคว้างออกไปได้อย่างฉับพลันทันด่วน แต่แขนซ้ายของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกลับงอไปได้อย่างมิคาดคิด แฉลบออกทางด้านข้างอย่างแคล่วคล่อง ยังคงจี้สกัดจุดยู่เชี่ย-ฮวกของชิงเจี๊ยบอยู่ดี ชิงเจี๊ยบต้องถีบเท้ากับพื้นอย่างรนแรง จนร่างถอยปราดออกไปได้หลายเชียะ จึงสามารถเลี่ยงหลบจากกระบวนท่านี้ไปได้...ที่ว่าเลี่ยงหลบนั้นเป็นเพราะเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินนั่งนิ่งอยู่บนพื้น โดยมิได้ลุกขึ้นไล่ตามจู่โจมต่างหาก

ชิงเจี๊ยบปากอ้าตาค้างจนงงงัน หวนคิดถึงการจี้สกัดจุดของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเมื่อครู่ นับเป็นวิชาการจี้สกัดจุดที่มิอาจคาดเดาในอานุภาพความเก่งกล้านี้ได้เลย เพราะยามจี้สกัดและแปรเปลี่ยนท่าออกรุกไล่นั้น ตนเห็นได้อย่างถนัดชัดตาว่า งอจากท่อนแขนโดยตรง มิใช่จะงอตามข้อต่อต่าง ๆ เลย อันวิชาจี้สกัดจุดเฉกเช่นนี้หากแม้นใช้ออกไปในฉับพลันทันด่วนแล้ว ไยมิทำให้คู่ต่อสู้มาตรแม้นระแวดระวังอย่างไร ก็มิอาจจะรอดพ้นมือไปได้ดอกหรือ

แต่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกลับแหงนหน้าครุ่นคิดอย่างเงียบขรึม คล้ายดั่งได้มีเหตุ-การณ์อันสำคัญที่สร้างความพิศวงสงสัยจนตีความมิออก เพียงชั่วครู่ สายตาก็ได้เลื่อนลงมาจับจ้องอยู่บนใบหน้าชิงเจี๊ยบ พลันปรากฏรอยยิ้มขึ้นอย่างเบิกบาน ความพิศวงสงสัยที่มีอยู่ได้มลายหายไปหมดสิ้นแล้ว

ชิงเจี๊ยบถูกเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกระทำจนงุนงงจนสมองพองโต แต่เพ่งฮ้วมเชี่ยง-หยินกลับหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรายังมิถามไถ่ในอาจารย์ของเจ้าดอก แต่เรากลับจะขอถามเจ้าว่า บ่อฮึ้งเซ็งที่ได้จี้สกัดจุดเจ้านั้น ใช้วิชาท่าการปัดจุด (ฮุกฮวก) ใช่หรือไม่ ?"

พร้อมกับคำพูดที่กล่าวไป แขนขวาของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินก็ยื่นไปทางด้านหน้าและสั่นพลิ้วอยู่เล็กน้อย เงาแขนเสื้ออันมากมายได้กระจายขึ้นบดบังต่อนิ้วชี้ที่จี้สกัดเท้ายังจุดเค็กตี่ฮวก ตรงข้อศอกของชิงเจี๊ยบทันที

ชิงเจี๊ยบหวนคิดขึ้นได้ทันทีว่า บ่อฮึ้งเซ็งที่จี้สกัดจุดตนเมื่อครานั้น ได้ใช้วิชาท่าอันพิสดารเยี่ยงนี้นั่นเอง แต่กลับคาดมิถึงเลยว่าเป็นวิชาการปัดจุดซึ่งสาบสูญไปจากบู๊ลิ้มเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว จึงผงกศีรษะรับ

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งปรากฏรอยปีติยินดีบนใบหน้ามากขึ้น กล่าวว่า

"ด้วยพลังฝีมือเยี่ยงอย่างเจ้าในขณะนี้ มิว่าอย่างไรก็มิถึงกับหลบหนีกระบวนท่าเดียวของบ่อฮี้งเซ็งไปมิรอดดอก เข้าใจว่าเนื่องจากเจ้าตื่นเต้นจนเกินไป จึงถูกบ่อฮี้งเซ็งจับกุมได้ภายในกระบวนท่าเดียวเท่านั้น หะแรกเรายังเข้าใจผิดคิดว่า เจ้าเด็กบ่อฮี้งเซ็งที่มิได้พบหน้ากันเพียงสิบปี จะมีพลังฝีมือรุดหน้าจนสูงส่งถึงปานนั้นได้ ที่แท้มันยังใช้วิชาปัดจุดอันเป็นวิชาเก่าแก่ของมันนั่นเอง ฮา ๆ อันวิชาการปัดจุดของมันนี้ มาตรแม้นจะมิต่ำทราม แต่ยังมินับว่าเป็นยอดวิชาอันพิสดารสูงสุดยอดอย่างคาดมิถึงดอก"

กล่าวพลางหัวร่อพลาง ด้วยสีหน้าปลาบปลื้มยินดีและเปี่ยมด้วยความฮึกเหิมองอาจอย่างน่าระย่อใจ

ชิงเจี๊ยบกับบ่อฮี้งเซ็ง มาตรแม้นจะกล่าวได้ว่าเคียดแค้นชิงชังจนเข้ากระดูกดำ แต่กับพลังฝีมือของบ่อฮี้งเซ็งนั้น กลับมีความเคารพนบน้อมอย่างสูงสุด ขณะนี้เมื่อเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินดูแคลนในวิชาจี้สกัดจุดของบ่อฮี้งเซ็งเข้า มาตรแม้นจะมีความไม่พึงพอใจอย่างพิสดารปรากฏขึ้น แต่ในใจก็ยังมีความไม่เชื่อถืออยู่มากมายนัก

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเหลือบแลดูชิงเจี๊ยบแว่บหนึ่ง ยิ้มน้อย ๆ และมือทั้งสองพลันไขว้สลับกันอย่างฉับพลันทันที มือซ้ายได้กดต่ำลงสู่พื้น จนเห็นนิ้วทั้งห้างอหงิกดั่งราวกับเป็นกรงเล็บของอินทรีที่ตะปบลง

ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดอย่างสุดยอดเหลือล้ำเพียงใดแล้ว พอเห็นกระบวนท่านี้กรีดออกจากฝ่ามือ ก็เข้าใจได้ในทันทีว่าเป็นวิชาอันสูงสุดยอดที่ใช้ทำลายวิชาปัดจุดของบ่อฮี้งเซ็งนั่นเอง ดังนั้นจึงกระทำตามอย่างไปทันทีด้วยความปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโต

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผงกศีรษะน้อย ๆ คล้ายดั่งลอบชมเชยในเด็กหนุ่มผู้เยาว์ ที่มีความชาญฉลาดเหมาะแก่การถ่ายทอดฝึกปรือ

เวลาผ่านไปอีกชั่วครู่ เพ่งฮ้วมไต้ซือ (เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน) จึงกล่าวขึ้นอีกว่า

"เจ้าหนูน้อย เจ้ารู้อายุของอาตมาหรือไม่ ?"

จากบุคลิกอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว และจากหนวดเคราที่ขาวจนกลายเป็นเหลืองของชายชราผู้นี้ ชิงเจี๊ยบมิอาจจะคาดเดาในอายุได้อย่างสัตย์จริง แต่ก็มิทราบว่าเหตุไฉนจึงมีคำถามเช่นนี้กล่าวขึ้น จึงส่ายหน้าด้วยความงุนงงสงสัย

เพ่งฮ้วมไต้ซือจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แม้กระทั่งอาตมาเองก็จดจำมิใครได้แล้ว แต่สรุปแล้ว ยังจำได้ว่า เวลาประ-

มาณยี่สิบปีก่อนนั้น บ่อฮึ้งเซ็งได้นำพิณนี้มามอบให้กับเรา เป็นการอวยพรในคล้ายวันเกิดครบรอบหนึ่งร้อยแปดสิบปีของอาตมา...โอ พิณนี้กลับถูกอาตมาฟาดจนบี้แบนไปแล้ว...มันจะอย่างไรก็ยังนับว่าเป็นวัตถุโบราณอันล้ำค่าชิ้นหนึ่งเสียด้วย"

ชิงเจี๊ยบได้ยินชายชราว่าเช่นนั้น ยิ่งมีความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เมื่อทราบว่าฝ่ายตรงข้ามได้มีอายุร่วมสองร้อยปีเข้าแล้ว มิน่าเล่า พลังฝีมือจึงได้สูงส่งจนแทร่งกร้าวสมบูรณ์ถึงปานนี้ พอได้คิดเช่นนี้ จึงเข้าใจได้ในทันที...

ที่แท้พลังภายในหากคิดจะฝึกปรือจนถึงขั้นรักษารูปลักษณะให้ดำรงคงอยู่สภาพเดิม อย่างน้อยก็ใช้เวลาการฝึกปรือร่วมหนึ่งร้อยปี มาตรมิเช่นนั้น มิว่าพลังภายในจะถูกฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งเพียงไร เพียงจะทำให้มิเฒ่าชราลงอย่างง่ายดายเท่านั้น...แต่การนี้ย่อมจะมีนอกเหนือประเด็นไปบ้าง ซึ่งเช่นอย่างประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่อฮึ้งเซ็ง อาศัยการได้กินผลไม้วิเศษเข้า จึงสามารถดำรงรูปลักษณะในคราอายุสามสิบสี่ปีไว้โดยมิแปรเปลี่ยน แต่เพ่งฮ้วมไต้ซือมาตรแม้นจะอาศัยการฝึกปรือมาเป็นเวลาร่วมหนึ่งร้อยแปดสิบปี จนกระทั่งบรรลุเข้าสู่จุดอยู่ยงคงกระพันแต่ยังเพิ่งจะรักษาสภาพรูปกาย ในเมื่อคราอายุหนึ่งร้อยปีมิให้เฒ่าชราลงกว่านั้นดอกต่างนั้นเอง มาตรแม้นจะเห็นว่ามีความคึกคักกระเหี้ยนกระหืออย่างแก่กล้า แต่เปรียบกับบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว ยังชราภาพไปกว่ามากมายนัก นี่ก็คือสิ่งที่ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าสามารถมีเปรียบเหนือกว่าประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าเพียงประการเดียวเท่านั้น

ชิงเจี๊ยบยังกำลังหมกมุ่นครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่ เพ่งฮ้วมไต้ซือได้กล่าวขึ้นอีกว่า

"บ่อฮึ้งเซ็งนั้นเพียงอาศัยในประสิทธิภาพของผลไม้วิเศษเท่านั้น มาตรมิเช่นนั้น อาศัยพลังฝีมือที่น้อยนิดของมัน ไหนเลยจะสามารถเบียดแทรกเข้าเป็นสามเซียนแห่งนอกพสุธาได้"

อันเพ่งฮ้วมไต้ซือผู้นี้ มีพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาก่อนบ่อฮึ้งเซ็งมิต่ำกว่าหนึ่งร้อยปีต่างนั้นคำพูดที่กล่าวไปจึงมิได้โอ้อวดยกตนและเหยียดหยามฝ่ายตรงข้ามเลย แต่ความเป็นจริง บ่อฮึ้งเซ็งเคยกลืนกินผลไม้วิเศษเข้าไป และยังเป็นผู้ที่มีความชาญฉลาดอย่างสูงสุดยอด ดังนั้น มาตรแม้นอายุจะเยาว์วัยกว่าเซียนทั้งสองมากมายหลายสิบปี แต่กลับสามารถถีบตัวขึ้นเทียมเทียบเปรียบกับเซียนทั้งสองได้อย่างคู่คี่ทำทึ่ง มิน้อยหน้าไปเท่าใดนัก

ชิงเจี๊ยบคราใดได้ยินเพ่งฮ้วมไต้ซือเหยียดหยามประณามพลังฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็งในใจก็รู้สึกปลาบปลื้มปีติอย่างกล่าวมิถูก แต่พอหวนคิดถึงพลังฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็งต่นแท้จริงเข้า ดวงใจที่ปลาบปลื้มจนพองโตต้องแฟบลงไปอีกอย่างฉับพลันทันด่วน

แต่จะอย่างไรก็หาเข้าใจไม่ว่า เหตุไฉนเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงได้มีความสนใจในวิชาฝีมือประจำสำนักตนอย่างมากมายด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคล้ายดั่งมิเคยพูดจาปราศรัยกับผู้คนมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว และก็คล้ายดั่งจะมีความรักใคร่ในตัวชิงเจี๊ยบเป็นอย่างมาก ซึ่งอาจจะเป็นเพราะวาสนาที่เคยทำมาร่วมกันก็เป็นได้ จึงมีความคึกคักกระปรี้กระเปร่า กล่าวสืบต่อไปอย่างปลาบปลื้มยินดีว่า

"เมื่อสี่สิบปีก่อน พวกเราสามเซียนนอกพสุธาเคยได้ทดสอบฝีมือกันบนเกาะบ่อเก๊กเต้ามาครั้งหนึ่ง บ่อฮี้งเซ็งอาศัยในประสิทธิภาพของผลไม้วิเศษ ดำรงรูปลักษณะในสภาพเดิมมิเฒ่าชราไป ซึ่งเฉพาะเรื่องนี้ย่อมเหนือไปกว่าอาตมาอย่างแน่นอน แต่หากจะนับถึงพลังฝีมือที่มีอยู่ตามความเป็นจริง บ่อฮี้งเซ็งผู้นั้นยังยอมรับนับถืออาตมาอย่างจริงใจ มีแต่ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้าฮุ่ยไต้ซือ มิยอมจะรับนับถือว่าอาตมาเก่งกล้ากว่า ลองคิดดูว่า เราที่มีอายุชราภาพถึงปานนี้แล้ว ไหนเลยจะลงมือทดสอบกับนางได้อย่างจริงจัง แต่หาทราบไม่ว่า นางชีเฒ่ากลับชั่วร้ายน่าชิงชังอย่างยิ่ง นางได้สร้างขบวนค่ายกลที่พิกลพิการนี้ขึ้นกักขังอาตมาอยู่ภายในนี้เป็นเวลาถึงสิบปีเต็ม กล่าวขึ้นแล้วเจ้าขบวนค่ายกลนี้ ก็รู้สึกประหลาดพิสดารยิ่งนัก สิบปีเต็ม ๆ ที่อาตมามาตรแม้นคำนึงถึงวิธีการทำลายมันมิได้ ในเที่ยงวันพรุ่งนี้ เป็นวันครบกำหนดของการพนันขันต่อระหว่างเราสองคน เมื่อจำเป็นจริง ๆ แล้ว อาต-มาเห็นจะต้องยอมสูญสิ้นพลังสักหกสิบปี ทำลายเกาะเซียวฉิ่มเต้านี้ให้ถล่มลงไปเสียเลย"

ชิงเจี๊ยบจึงรู้ได้ในทันทีว่า ที่แท้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกำลังลองดีอยู่กับฮุ่ยไต้ซือนั่นเอง มิน่าเล่า เสียงพิณของเมื่อครู่จึงได้เปี่ยมด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น ในใจจึงครุ่นคิดถึงคำพูดที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวว่า มีอายุชราภาพอย่างมากมาย มิพึงปรารถนาจะลงมือต่อสู้กับผู้ใดใครอื่น แต่ความจริงกลับรักหน้า ต้องการเอาชนะอย่างรุนแรงด้วยการฝึกปรืออย่างสงบสำรวมเป็นเวลาร่วมสองร้อยปียังมีสภาพเช่นนี้ จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า กิเลสแห่งความโกรธนั้น เป็นสิ่งที่ยากยิ่งต่อการขจัดปัดเป่าออกไปจากกมลสันดานโดยแท้จริงทีเดียว ซึ่งเมื่อคิดถึงคำพูดที่กล่าวว่ายินดีจะเสื่อมเสียพลังการฝึกปรือไปสักหกสิบปี ก็จะทลายเกาะนี้ให้ราบคาบไปเช่นนั้น ในใจจึงคาดคิดอยู่ว่า เกาะแห่งนี้มาตรแม้นจะแคบเล็ก แต่เป็นเกาะที่โผล่พ้นจากท้องทะเลไหนเลยจะอาศัยพลังการฝึกปรือของน้ำมือมนุษย์ไปทำลายได้ จึงมีความไม่เชื่อถือบังเกิดขึ้นอย่างอดมิได้ แต่แล้วพลันคำนึงขึ้นถึงคำพูดว่า เกาะนี้เป็นเกาะเซี่ยวฉิ่ม-

เต้า อย่างนั้นเกาะนี้ก็มิใช่เป็นเกาะตั้วฉิ่มเต้าแล้ว จึงเงยหน้ามองไป เห็นโขดหินกึ่งกลางขบวนค่ายกลที่มีความสูงกว่าโขดหินอื่น ๆ ได้มีตัวอักษรมหึมาเขียนไว้ว่า 'เซี่ยวฉิ่มเต้า' แต่เหตุไฉนกลับมิเห็นฮุ่ยไต้ซือปรากฏกายขึ้นเลยเล่า

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหาได้คำนึงสนใจในความคิดที่ชิงเจี๊ยบหมกมุ่นอยู่เลย คล้ายดั่งมีคำพูดที่อัดอยู่ในอกเป็นเวลาสิบปีเต็ม ๆ แล้ว แต่เมื่อมาประสบพบกับบุคคลที่สมควรจะระบายออกให้ฟังอย่างเหมาะสม จึงพร่ำกล่าวถึงความเก่งกล้าสามารถของตนเมื่อคราครั้งก่อนอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดปาก ขณะนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบยังคงนั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจในความคุยโตโอ้อวดของตน จึงรู้สึกกระดากใจขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่แล้วพลันคุยเขื่องขึ้นอีกว่า

"น้องเราดูท่ามีอายุเยาว์วัย แต่พลังฝีมือกลับแกร่งกร้าวสมบูรณ์จนถึงเพียงนี้ นับว่าหาได้ยากยิ่งอย่างยิ่งนัก คิดมิออกเลยว่า ในดินแดนของตงง้วน ยังจะมีบุคคลที่สามารถฝึกปรือศิษย์ที่ยอดเยี่ยมเลิศเลอจนถึงเพียงนี้ออกมาได้ด้วย"

หากแม้นเป็นบุคคลอื่น ๆ เมื่อมาได้ยินสามเซียนแห่งนอกพสุธาชมเชยเช่นนี้ขึ้น คงจะต้องปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโต จนลอยไปตามลมอย่างแน่นอน แต่ทว่า ความเชื่อมั่นในพลังฝีมือที่มีอยู่ของชิงเจี๊ยบได้สาบสูญไปเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นสีหน้าในขณะนี้ยังคงเซื่องซึมปราศจากความรู้สึก เงื่องหงอยจนคล้ายดั่งนักโทษที่กำลังถูกลากสู่ตะแลงแกง

เพ่งฮ้วมไต้ซือมีความรักใคร่ปรานีในตัวชิงเจี๊ยบอย่างผิดปกติธรรมดา ในขณะนี้กลับเรียกชิงเจี๊ยบว่าเป็นน้องเราไปเสียเลย หากนับตามลำดับรุ่นแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเป็นเกาโจ๊ว (ปู่ทวด) ก็ยังเหลือเฟือ แต่กลับมาเรียกกันว่าน้องเรา ไหนเลยจะมิเป็นสิ่งน่าขบขันอย่างยิ่งเล่า

ขณะนั้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบนั่งอย่างเซื่องซึมงงงันดั่งราวไร้วิญญาณเช่นนั้น จึงกล่าวสืบต่อไปในทันทีว่า

"เจ้าเข้าใจว่าพ่ายแพ้แก่ฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว ก็คิดว่าฝีมือของตัวต่ำทรามจนเกินไปอย่างนั้นหรือ ? แต่ความจริงเจ้ากลับลืมเลือนในสิ่งอันสำคัญที่สุดไปประการหนึ่งแล้ว"

ชิงเจี๊ยบเงยหน้าขึ้นถามอย่างซังกะตายไปว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ลืมเรื่องอันใด ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงกล่าวว่า

"เจ้าลืมไปถึงคำว่า 'พลังการฝึกปรือ' เสียแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งเคยกลืนกินผลไม้วิเศษ

กอปรกับการฝึกปรือที่หมกมุ่นเป็นเวลาร่วมร้อยปี ไหนเลยจะเป็นสิ่งที่เจ้าผู้เยาว์ที่มีอายุเพียงยี่สิบปีจะต้านทานรับมือได้ ?"

ชิงเจี๊ยบความจริงก็ชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยมอยู่แล้ว แต่เนื่องจากพ่ายแพ้ต่อบ่อฮึ้งเซ็งอย่างสุดจะทุเรศ จึงได้เสื่อมสิ้นศรัทธาในพลังฝีมือการฝึกปรือของตนไป ขณะนี้เมื่อถูกเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินชี้แจงข้อบกพร่องอย่างถูกต้องเหมาะสม จึงสำนึกขึ้นได้ในฉับพลันทันทีว่า ตนลืมเลือนไปถึงพลังการฝึกปรือข้อนี้จริง ๆ

แต่พอหวนคิดขึ้นได้ว่า ตนยังมีพลังการฝึกปรือห่างจากบ่อฮึ้งเซ็งเป็นเวลาร่วมร้อยปีเช่นนั้น น่ากลัวชั่วชีวิตในชาตินี้ ไม่มีทางจะเผยอเข้าเทียมเทียบเปรียบติดแล้ว ในใจจึงบังเกิดความผิดหวังอย่างมากมาย จนรู้สึกสลดหดหู่อีก

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปว่า

"เจ้าดูศิลาก้อนนี้ทีหรือว่าเป็นเช่นไร ?"

กล่าวพลางก็ชี้ไปยังโขดหินอันมหึมาที่อยู่ทางเบื้องหน้า

ชิงเจี๊ยบมองดูศิลาก้อนนั้น เห็นว่าเป็นศิลาแลงอันแข็งแกร่งจึงรู้สึกประหลาดใจในตัวเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ที่ถามถึงศิลาก้อนนี้อย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ แต่เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินกลับตวัดมือขึ้นเล็กน้อย ฟาดตรงไปทางเบื้องหน้า ศิลาอันมหึมาพลันทลายจนกลายเป็นผุยผงไปทันที

ชิงเจี๊ยบเห็นการตวัดฟาดออกไปในครั้งนี้ ใช้ด้วยท่าฝ่ามืออันธรรมดาสามัญเหลือเกิน แต่พลังที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่ฟาดไป กลับมีอานุภาพจนบรรลุจุดสุดยอดถึงปานนี้ ถึงเป็นที่ประจักษ์ในคำว่า 'พลังการฝึกปรือ' อย่างชัดเจน และเป็นอรร-ถาธิบายได้อย่างปราศจากข้อข้องใจอีก

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างภาคภูมิใจขึ้นว่า

"อย่างนี้เจ้าก็พอเชื่อในวาจาอาตมาแล้วกระมัง กล่าวตามความจริง เจ้าอย่าได้ยกย่องบ่อฮึ้งเซ็งให้สูงส่งจนถึงเพียงนั้นเลย เราหลวงจีนชรามิจำเป็นต้องถ่ายทอดกระบวนท่าอย่างไรให้กับเจ้าแม้แต่น้อยนิด เพียงแต่ส่งเสริมเจ้าไปกว่านี้อีกบ้าง เพียงเจ้าใช้วิชาฝีมืออันมีเฉพาะตัว ก็สามารถทำให้เจ้าประมือกับมันได้มิต่ำกว่าหนึ่งร้อยเพลง โดยปราศจากอันตรายใด ๆ อย่างไรให้เป็นปัญหาด้วย !"

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะเป็นผู้สุขุม ซ่อนความรู้สึกได้ลึกล้ำ แต่ในขณะนั้นก็ยังอดมิได้ที่ต้องสั่นศีรษะอย่างจริงใจ แสดงว่ามิเชื่อถือในคำพูดนี้เลย มิหนำซ้ำ ยังครุ่นคิดในใจว่า

'มาตรแม้นบ่อฮึ้งเซ็งจะอาศัยในประสิทธิภาพของผลไม้วิเศษ แต่พลังฝ่ามือ

ที่ฝึกปรือจนบรรลุจุดเฮี้ยงเง็กทงกิม (ฝึกปรือจนเข้าขั้นสูงสุด แต่ยังอำพรางไว้ได้โดยปราศจากร่องรอยวี่แวว) เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะทรงพลังฝีมืออันสูงสุดยอด แต่คิดจะใช้เวลาชั่วครู่ชั่วยามก็สามารถทำให้เราเข้าหักล้างกับบ่อฮึ้งเซ็งเป็นจำนวนกว่าหนึ่งร้อยกว่ากระบวนเพลง โดยมิต้องถ่ายทอดวิชาท่าฝีมืออย่างไรอีกด้วย มันย่อมเป็นสิ่งกระทำมิได้โดยเด็ดขาด'

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นหนุ่มน้อยหน้าซีด กลับกล้าบังอาจสั่นศีรษะเป็นเชิงมิเชื่อถือในวาจาของตน จึงมีโทสะพุ่งขึ้นอย่างอดมิได้ กระชากเสียงไปว่า

"เจ้ากล้าบังอาจมิเชื่อถือคำพูดของอาตมาทีเดียวหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบตอบอย่างนอบน้อมว่า

"ท่านผู้อาวุโสมาตรแม้นจะมีพลังสูงสุดยอดจนครอบคลุมได้ในทุกผู้ทั่วพิภพนี้ แต่ทว่า ข้าพเจ้าผู้เยาว์นั้น ยังมีพลังฝีมือที่ห่างไกลกับมันผู้นั้น จนสุดจะนำเข้าเทียม-เทียบเปรียบกันได้ จึงเจียมตัวอยู่อย่างแน่ใจว่า มิอาจเป็นไปได้ดั่งที่กล่าวดอก"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคล้ายดั่งจะมีโทสะบังเกิดขึ้นง่ายดายนัก เพราะในขณะนั้นหน้าตาบูดบึ้งตึงเครียดไปแล้ว กล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

"คำพูดนี้จริงหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบเห็นใบหน้าอันชราภาพบูดบึ้งตึงเครียดอย่างดั่งแค้น และจะก่อความเอาเรื่องอย่างป่าเถื่อนขึ้นแล้ว จึงรีบตอบไปว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์เชื่อมั่นเช่นนั้นจริง ๆ"

แต่ในใจกลับนึกลอบหัวร่อในตัวเพ่งฮ้วมไต้ซือ ที่ฝึกปรือมาเป็นเวลาถึงหนึ่งร้อยแปดสิบปีแล้ว แต่นิสัยยังแกร่งกร้าวเป็นไปถึงเช่นนี้ ในเมื่อครั้งอายุเยาว์ เข้าใจว่าจะต้องเย่อหยิ่งทระนงอย่างยิ่งโดยมิต้องสงสัยแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกัดฟันกรอด ๆ และเค้นเสียงขึ้นว่า

"ก็ได้ เรามาพนันขันต่อกันดูสักครั้ง เจ้าเข้ามานี่"

ชิงเจี๊ยบเห็นหลวงจีนชรามีหน้าตาเคร่งเครียดจริงจัง จึงเดินกลับไปหาอย่างว่าง่าย เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันพลิกข้อมือทั้งสองตะปบคว้าชีพจรข้อมือของชิงเจี๊ยบทั้งสองข้างได้อย่างง่ายดาย

กระบวนท่าคว้าจับในครั้งนี้ รวดเร็วว่องไวยิ่งกว่าประกายไฟเสียอีก ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะทุ่มเทกำลังฝีมือทั่วทั้งตัว ก็ยากยิ่งจะเลี่ยงหลีกออกได้ มิหนำซ้ำ ยังเป็นไปในสภาพที่มิได้ระมัดระวังตัวแม้แต่น้อย จึงถูกตะปบคว้าอย่างมั่นเหมาะถนัด-ถนี่ ตลอดร่างจึงอ่อนระทวยปราศจากเรี่ยวแรง มิอาจจะดิ้นรนขัดขืนอย่างไรได้อีก

แต่ซิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า มีพลังความร้อนได้ไหลพุ่งจากชีพจรข้อมือทั้งสองข้าง แผ่ซ่านเข้าไปภายในร่างอย่างแช่มช้า พลังความร้อนที่พุ่งเข้ามาตามจุดเส้นชีพจรต่าง ๆ ตลอดร่าง มาตรแม้นจะปราศจากเรี่ยวแรงใช้ต่อต้านขัดขืน แต่ทุกจุดแห่งของร่างต่างมีความเบาสบายสุดจะกล่าวได้ คล้ายดั่งจะลอยละล่องไปตามท้องฟ้าแล้ว

พลังความร้อนนั้นยิ่งนานยิ่งเร็วขึ้นทุกขณะ ทำให้ซิงเจี๊ยบต้องรวบรวมลมปราณภายในเข้ามากรุยทาง ชักนำให้พลังความร้อนนี้แผ่พุ่งเข้าไปในแนวอันถูกต้อง ซึ่งพอเริ่มใช้กำลังภายในผนึกตัวขึ้น ก็รู้สึกว่าพลังความร้อนที่ได้แผ่เข้ามานี้ ผสานกับพลังภายในของตนได้อย่างฉับพลันทันที แผ่พ่งโคจรไปทั่วร่างอย่างปลอดโปร่งไร้ที่ติดขัดได้

ซิงเจี๊ยบลอบเหลือบแลดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน เห็นในขณะนี้มีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง มุมปากยังปรากฏรอยยิ้มอย่างปลาบปลื้มภาคภูมิ สีหน้าอันบูดบึ้งตึงเครียดด้วยโทสะเมื่อครู่ ได้ปลาสนาการไปจนหมดสิ้นแล้ว และศีรษะอันล้านเลี่ยนสีแดงฉาน ขณะนี้ปรากฏเป็นควันสีขาวพุ่งขึ้นอยู่ตลอดเวลา ซิงเจี๊ยบชาญฉลาดอย่างเหลือร้ายอยู่แล้ว จึงทราบได้ในทันทีว่า การที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีโทสะใส่ตนเมื่อครู่นี้นั้นเป็นแต่การหาข้ออ้างมาส่งเสริมให้ตนได้มีความสำเร็จอย่างรวดเร็วในทางลัดนั่นเอง

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ มือทั้งสองของเพ่งฮ้วมไต้ซือจึงได้คลายออก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขณะนี้เจ้าจงใช้กำลังภายในเข้าโคจรไปรอบร่างหนึ่งตลบ แล้วลองฟาดใส่โขดหินสักฝ่ามือหนึ่งดูทีหรือ"

ซิงเจี๊ยบผนึกลมปราณภายในให้โคจรไปรอบร่างตามคำสั่ง และเมื่อพุ่งลมปราณขึ้นอย่างรุนแรงครั้งหนึ่งแล้ว ก็ตวัดฝ่ามือฟาดไปด้วยท่ายี่นิ้งน้าวเกาทัณฑ์ (ยี่นิ้งไคเก็ง) จึงปรากฏเสียงดังโครมสนั่นหวั่นไหว ศิลาแลงก้อนมหึมาที่ตระหง่านอยู่ทางเบื้องหน้าได้ถูกพลังฝ่ามือที่พุ่งฝ่าอากาศกระแทกจนแหลกละเอียดกระจุยกระจาย ซิงเจี๊ยบจึงงงงันอ้าปากค้าง เพราะมิคาดว่าพลังฝ่ามือของตนจะรุดหน้าอย่างมากมายจนถึงเพียงนี้

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินใช้กำลังภายในจำนวนยี่สิบปีถ่ายทอดเข้าไปในร่างของซิงเจี๊ยบด้วยวิชาอันสูงสุดยอดของสถาบันสงฆ์ แต่วิชาพลังภายในจำนวนยี่สิบปีของเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินนี้ หากแม้นให้ซิงเจี๊ยบไปฝึกปรือเอง อย่างน้อยต้องใช้เวลากว่าหกสิบปีจึงจะได้ มิน่าเล่า ซิงเจี๊ยบจึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจต่อพลังมือของตนจนปากอ้าตาค้างอย่างตื่นเต้น

ซิงเจี๊ยบรีบหันร่างคุกเข่ากราบลงกับพื้นอย่างนอบน้อม เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน

สะบัดแขนเสื้อทั้งสองขึ้นเล็กน้อย จนยอร่างชิงเจี๊ยบลุกขึ้นได้อีกครั้ง เปล่งเสียงหัวร่อดังกังวานอย่างครึกครื้น แล้วจึงกล่าวว่า

"เจ้าหนูน้อยมิต้องขอบคุณเราดอก เพราะอาตมาเองก็ได้ทราบเคล็ดลับในวิชาอันประเสริฐสุดอยู่บ้าง จากในขณะที่เจ้ากำลังนั่งผนึกลมปราณภายในเมื่อครู่ ฮาฮา อาจารย์ของเจ้าผู้นั้น นับเป็นอัจฉริยะอันวิเศษแห่งยุคได้ทีเดียวแล้ว เจ้าควรจะทราบว่า มาตรแม้นเราจะแบ่งปันพลังภายในให้เข้าไปในร่างของเจ้า เพื่อทะลวงจุดเส้นชีพจรที่ยังติดขัดอยู่ แต่ในกายของเจ้ากลับมีพลังอันยอดเยี่ยมพิกลชนิดหนึ่งแผ่พ่งออกมาชักนำกรยทางให้กับพลังภายในของอาตมา ซึ่งหากมิเป็นเช่นนั้น ก็ไร้ประโยชน์ใด ๆ ไปได้ดอก ขณะนี้เจ้าคงจะเชื่อถือแล้วว่า วิชาตามแนวทางที่ฝึกปรือมาของสำนักเจ้านั้น มีความยอดเยี่ยมพิสดารมิได้ต่ำต้อยไปกว่าของบ่อฮึ้งเซ็งเลย"

ชิงเจี๊ยบเงยหน้ามองดูหลวงจีนชราผู้มีสีหน้าแดงฉานสดใสที่เปี่ยมด้วยเมตตาการุญแล้ว โลหิตอันอุ่นระอุในร่างก็พลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง ในขณะนี้มาตรแม้นจะใช้ให้ตนพลีชีวิตเพื่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็ยังยินยอม โดยมิอิดเอื้อนอย่างเด็ดขาด

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มว่า

"เดาจากแนวทางพลังภายในของเจ้าเท่าที่มี วิชาหมัดมวยและกระบี่หรืออาวุธที่อาจารย์ของเจ้าถ่ายทอดมา ย่อมต้องพิสดารสูงเยี่ยมเทียมเทียบกับพวกเราเป็นแม่นมั่น เจ้าลองแสดงออกมาสักสองสามกระบวนท่าเพลงให้กับเราผู้เฒ่าได้ดูทีหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบลอบนึกในใจว่า

'ที่แท้ผู้เฒ่านี้มีความนิยมในวิชาการต่อสู้อย่างงมงายยิ่งนักนั่นเอง'

แต่ในใจยามนี้ ปลาบปลื้มปีติจนพองโตอยู่แล้ว และคิดถึงขึ้นได้ว่า การใช้วิชาท่าเพลงของสำนักตนออกมาแล้ว หากแม้นมีข้อบกพร่องในที่ใด เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินย่อมต้องขัดเกลาแก้ไขให้กับตนอย่างแม่นมั่น ซึ่งนับเป็นโชควาสนาอย่างมิอาจจะประสบพบอีกได้ในชีวิตนี้ ไหนเลยจะปล่อยปละละไปได้ ดังนั้นจึงคลำลงไปที่พื้นอย่างเรื่อยเปื่อย หยิบเอากิ่งไผ่แห้ง ๆ ขึ้นมาหนึ่งอัน พุ่งพลังลมปราณขึ้นจนสุดตัว ฟาดกิ่งไผ่ในมือซึ่งถือว่าเป็นกระบี่ออกทางเฉียง ๆ ปลายกิ่งไผ่อันแห้งกรอบพลันปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศดังหวีดหวิวซู่ซ่า นี่คือวิชาท่าเหมยผลัดสามตลบ (บ่วย-ฮวยซาลั่ง) ที่เทพเจ้าสัตตฝีมือถ่ายทอดมานั่นเอง

กระบวนท่าเหมยผลัดสามตลบของชิงเจี๊ยบนี้ เป็นท่าที่สามในวิชาท่าเพลงกระบี่กิ่งก้านสาขา (เกากีเกี๊ยมฮวบ) อันนับเป็นยอดวิชาขั้นสูงสุดของเทพเจ้าสัตตฝีมือ

ที่มีอยู่ในขณะนี้ ชิงเจี๊ยบใช้ออกไปด้วยพลังภายในที่พุ่งขึ้นจุดสุดยอด เสียงปลายไม้ไผ่จึงได้หวีดหวิวแหลมคมอย่างเสียดหูยิ่งนัก มิหนำซ้ำ พลังที่พุ่งปราดออกจากปลายกระบี่ไม้ไผ่ ยังสามารถกรีดเอาพื้นซึ่งอยู่ทางเบื้องหน้าจนเป็นรอยลึกเข้าไปร่วมครึ่งนิ้วอีกด้วย พื้นศิลาอันแข็งแกร่ง หาทนทานต่อพลังที่พุ่งจากปลายกระบี่นี้ไปได้ไม่

ซึ่งครั้งนี้ยิ่งเป็นสิ่งที่ชิงเจี๊ยบคาดคิดมิถึงเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อยามนั้น บ่วย-ซัวมิ้งเคยกล่าวกับตนว่า พลังเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา มาตรแม้นพลิกแพลงซับซ้อนอย่างประหลาดล้ำ แต่หากแม้นฝึกปรือจนสามารถพุ่งพลังภายในให้ออกจากปลายกระบี่ได้ดั่งใจนึกเมื่อใด จึงจะสามารถแผ่อานุภาพเพลงกระบี่นี้เข้าสู่จุดสุดยอด มีพลังอานุภาพอย่างน่าตื่นตระหนก แต่การจะฝึกปรือให้ถึงขั้นนั้น หากมิมีพลังการฝึกปรือเป็นเวลาร่วมหกสิบปีแล้ว ก็ไม่อาจจะกระทำได้ ต่อให้มีความชาญฉลาดเป็นอัจฉริยะที่ได้พรสวรรค์ แต่อายุเยาว์วัยย่อมมิอาจฝึกปรือได้อย่างแน่นอนเด็ดขาด ในขณะนี้ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นตนสามารถฝึกปรือจนเข้าถึงขั้นนั้นได้อย่างมิคาดคิด จึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีแทบจะต้องลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นแล้ว

กระบวนท่าเหมยผลัดสามตลบ (บ่วยฮวยซาลั่ง) ยังร่ายรำออกไปมิทันจบ ฝ่ามือพลันพลิกกลับอย่างแคล่วคล่อง กระบี่ไม้ไผ่ในมือจึงกลับกลายเป็นเงากระบี่อันมากมายก่ายกอง พร้อมกับเสียงดังหวีดหวิวกึกก้อง มองไปแต่ไกลยังพอจำแนกได้ว่า ปลายกระบี่ได้ควงออกจนกลายเป็นดอกเหมยมากมายพร่างพราว แต่พลันบังเกิดเสียงดังซู่ซ่าเบา ๆ แล้วปรากฏมีกระบี่ไม้ไผ่พุ่งแหวกออกจากดอกเหมยที่มากมายหลอนตามาอย่างไม่คาดคิด

กระบี่ที่ทิ่มออกไปในครั้งนี้ พลิกแพลงโดยสิ้นเชิง นับว่าประหลาดพิสดารและชั่วร้ายเป็นอย่างยิ่ง ที่ตรงข้ามหากแม้นมีศัตรูอยู่แล้ว ขณะนี้คงต้องกำลังชุลมุนต่อการปัดป้องในเงาดอกเหมย และเงากระบี่ที่แผ่กระจายอย่างวุ่นวายซับซ้อน แต่ปลายกระบี่กลับได้พุ่งออกอย่างมิคาดคิด จู่โจมใส่คอหอยในฉับพลันทันด่วน ซึ่งย่อมหาทางเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรเห็นยากยิ่งนัก นี่คือเป็นวิชาท่าเพลงที่เทพเจ้าสัตต-ฝีมือภาคภูมิใจอย่างยิ่ง นามเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมิ่น)

เทพเจ้าสัตตฝีมือมีความนิยมลุ่มหลงในดอกเหมยอย่างยิ่งนัก มิหนำซ้ำ ส่วนตัวยังแซ่บ่วย (คือเหมย) อีกด้วย มีอยู่วันหนึ่งเมื่อประสบพบดอกเหมยที่งอกงามอยู่ทางหลังก้อนหินใหญ่ข้างทาง เหมยต้นนั้นคล้ายดั่งเกรงกลัวว่าตัวมันจะงอกอยู่ในทิศทางที่เร้นลับ ยากยิ่งต่อการให้ผู้อื่นประสบพบเห็น ดังนั้นจึงมีกิ่งอันยาวเหยียดกิ่งหนึ่งยื่นออกมาสู่นอกทาง หากคนสัญจรไปมิทันระวังสังเกต ก็จะต้องถูกเหมย

กิ่งนี้ปัดเอาใบหน้าเข้าอย่างมิคาดคิด บ่วยซัวมิ้งในขณะนั้นจึงฉุกใจคิดได้ไวปัญญา บัญญัติท่าเพลงกระบี่อันพิสดารประหลาดล้ำนี้ขึ้นมาทันที แต่ก็จะต้องเป็นบุคคลที่เจ้าอารมณ์และชาญฉลาดอย่างกลอกกลิ้งเหลือร้ายเฉกเช่นบ่วยซัวมิ้งเท่านั้น จึงจะสามารถบัญญัติวิชาท่าเพลงกระบี่ที่พิสดารโหดเหี้ยมชั่วร้าย และพลิกแพลงอย่างสุดจะคาดคิดได้ขึ้น

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีความรักใคร่ชมเชยในตัวหนุ่มน้อยหน้าซีดผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ในขณะนั้นใบหน้าเกลื่อนด้วยรอยยิ้มอันปลาบปลื้มยินดี เห็นกิ่งไผ่ในมือร่ายรำออกด้วยกระบวนท่ากระบี่ที่สงส่งยอดเยี่ยมจนถึงปานนั้น ก็ทราบว่าในใจของหนุ่มน้อยได้บังเกิดความเชื่อมั่นในวิชาฝีมือของสำนักแล้ว จึงต้องลูบเคราพลางเปล่งเสียงหัวร่อพลางด้วยความปลาบปลื้มยินดี

แต่พอเห็นชิงเจี๊ยบใช้กระบวนท่าเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมิ่น) เข้า จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจขึ้นเต็มที่ เพราะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผู้นี้ มีวิชาฝีมือที่ฝึกปรือจนเข้าขั้นสูงสุดดุจเทพยดาแล้ว ต่อให้เป็นวิชาท่ากระบี่ใด ๆ ที่พอพุ่งออกจากมือเพียงเล็กน้อย ก็สามารถชี้ได้ความดีและบกพร่องของเพลงนั้นอย่างง่ายดายในแว่บเดียว แต่กระบวนเพลงท่าเหมยลอบปัดใบหน้านี้ เป็นไปนอกเหนือความคาดคิดอย่างรุนแรง ไหนเลยจึงมิสร้างความตื่นเต้นให้เป็นอย่างมากด้วย แต่เพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินเป็นบุคคลชนชั้นสูงสุดยอดของพิภพแล้ว ประกายตาคมกล้าเพียงไรไยจะต้องกล่าวอีก จึงดูออกถึงความพิสดารอันเลิศลอยของวิชาท่าเพลงกระบี่นี้อย่างมั่นคง จึงตวาดก้องขึ้นว่า

"หากแม้นเราใช้ท่าโง้วกังฮวกกุ้ย (โง้วกังโค่นต้นอบเชย) เจ้าจะทำอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบเพิ่งใช้กระบวนท่าเหมยลอบปัดใบหน้าจบสิ้นลง เมื่อได้ยินเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินตวาดคำถามประโยคนี้ขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน กระบี่กิ่งไผ่ในมือพลันห้อยลงสู่พื้นอย่างงงงันไปทันที เพราะกระบวนท่าโง้วกังฮวกกุ้ยนั้น เป็นกระบวนท่าอันธรรมดาสามัญที่ดาดดื่นเหลือเกิน พุ่งปราดขึ้นสู่สมองอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ แต่กระบวนท่าที่ธรรมดาอย่างยิ่งนี้ กลับพอดีมาต้านทานในวิชาการจู่โจมอันพิสดารซับซ้อนของตนได้อย่างมั่นเหมาะ เพียงแต่ว่า เป็นการใช้ท่าธรรมดาเข้าในจังหวะอันเหมาะสม จนกล่าวอย่างเต็มปากว่า สูงล้ำสุดยอดจนสุดจะพรรณนาได้แล้ว เมื่อยามที่เทพเจ้าสัตตฝีมือได้เริ่มบัญญัติท่าเพลงกระบี่นี้ ได้นำวิชาเพลงกระบี่ขั้นสูงสุดของทุกค่ายสำนัก มาใคร่ครวญขบคิดจนละเอียดสุขุมแล้ว จึงบัญญัติท่านี้ขึ้น เพื่อจะต่อต้านจัดการกับบรรดาเพลงกระบี่จากสำนักอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นโดยเฉพาะ

แต่หาคาดคิดไม่ ว่ากระบวนท่าอันธรรมดาสามัญอย่างยิ่งของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสะกดเอาไว้ได้อย่างพอดิบพอดี ซึ่งแม้กระทั่งบ่วยซัวมิ้งเองก็คงจะคาดคิดมิถึงเป็นแน่

ในฉับพลันนั้น ชิงเจี๊ยบได้ควงกระบี่กึ่งไผ่ในมือขึ้นอีกครั้ง เท้าซ้ายขยับไปทางเบื้องหน้าเล็กน้อย กึ่งไผ่ในมือขวาได้แทงแฉลบจากเบื้องล่างขึ้นสู่เบื้องบน มันคือท่าที่หกซึ่งมีนามว่าเสาะเหมยบนพื้นหิมะ (ทะเสาะฉิ่มบ้วย) ของวิชาท่าเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขานั่นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาขึ้นอีก พลางกล่าวว่า

"เราใช้ท่าลอยขวางข้ามลำธาร (ฮ่วยปวยโต่วกัง)"

ชิงเจี๊ยบต้องชะงักงันไปอีกครั้ง ครุ่นคิดในใจว่า

'กระบวนท่าลอยขวางข้ามลำธาร (ฮ่วยปวยโต่วกัง)' พอดีมาสะกดกระบวนท่านี้ของตนได้อย่างเหมาะเจาะอีกแล้ว'

ความต้องการเอาชนะได้ปรากฏขึ้นอย่างรุนแรง เพราะแต่ละกระบวนท่าที่เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินใช้ออกมานั้น ล้วนแล้วแต่เป็นท่าอันธรรมดาสามัญขั้นพื้นฐาน แต่กลับสะกดเอายอดวิชาขั้นสูงสุดที่เทพเจ้าสัตตฝีมือมีความภาคภูมิใจอย่างใหญ่หลวงอันกระบวนท่าลอยขวางข้ามลำธาร มาตรแม้นจะมีความพิสดารยอดเยี่ยมอยู่ไม่น้อยแต่มินับเป็นกระบวนท่ากระบี่อันสูงส่งเลย กระบวนท่ากระบี่ที่บ่วยซัวมิ้งบัญญัติขึ้นนั้น ส่วนมากมุ่งเข้าต่อต้านจัดการกับเพลงกระบี่ขั้นสูงสุดของสำนักต่าง ๆ ในตงง้วนดังนั้นกระบวนท่าที่บัญญัติขึ้น มาตรแม้นจะพิสดารสูงส่ง แต่กลับละเลยต่อกระ-บวนท่าธรรมดาขั้นพื้นฐานทั่ว ๆ ไปในแผ่นดิน เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีพลังฝีมือการฝึกปรือที่สูงสุดยอดในพิภพแล้ว อาศัยความแกร่งกร้าวชำนิชำนาญ เพียงมองปราดเดียวก็ทราบถึงคุณความดีในกระบวนเพลงกระบี่ของชิงเจี๊ยบได้ ดังนั้นจึงใช้วิชาท่าอันธรรมดาสามัญมาสลายได้อย่างง่ายดาย

ชิงเจี๊ยบพอต้องการเอาชนะด้วยความไม่ยินยอม ก็ควงกึ่งไผ่ในมือฟาดฟันไปด้วยท่าเพลงอันพิสดารของวิชาเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะเอ่ยขจัดออกไปได้ทุกกระบวนท่า ด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ในใจได้เริ่มตระหนกต่อวิชาท่าเพลงกระบี่ที่มีความพิสดารสูงล้ำอย่างยอดเยี่ยมนี้แล้ว

ทั้งสองคน หนึ่งนั้นใช้กึ่งไผ่ หนึ่งนั้นใช้ลิ้นคารม ต่อต้านหักล้างกันขึ้นแล้วทีละกระบวนท่า ทีละกระบวนเพลง จวบจนเมื่อยี่สิบเพลงให้หลัง ชิงเจี๊ยบได้ร่าย-รำเข้าสู่จุดสูงสุดในเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาแล้ว อันเพลงกระบี่นี้นับเป็นวิชาเพลงกระบี่ที่เทพเจ้าสัตตฝีมือหมกมุ่นบัญญัติขึ้นอย่างทุ่มเท จึงนับได้ว่ารวบรวมความเก่ง

กล้าสามารถทั้งมวลเท่าที่มีไว้ภายในเพลงกระบี่นี้จนจบสิ้น ในขณะนี้เพ่งฮ้วมได้ชือมาตรแม้นจะขจัดปัดเป่าไปได้ทุกกระบวนเพลง แต่ก็มิอาจจะใช้กระบวนท่าอันธรรม-ดาสามัญมาสะกดอีกแล้ว มือทั้งสองได้เริ่มกรีดวาดวางท่าไปทีละครั้งทีละตอน และก็ได้เริ่มใช้ในวิชาท่าเพลงไต้เอี้ยงซิ่งเกี่ยม (กระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ) ต่อต้านกับเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาเข้าแล้ว

อันเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนี้ทั้งสิ้นมีอยู่สิบกระบวนเพลง แต่ก็ได้แฝงการพลิกแพลงอีกห้ากระบวนท่าในแต่ละกระบวนเพลง ดังนั้นจึงแปรเปลี่ยนวนเวียนได้ถึงห้าสิบกระบวนท่าอย่างพิสดาร ได้รวบรวมความไพศาลที่แปรเปลี่ยนผิดแปลกนานาทั่วทั้งพิภพ มาอยู่ในเพลงกระบี่นี้ ดังนั้นจึงเป็นวิชาอันภาคภูมิใจของเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินที่เป็นคนต้นของสามเซียนนอกพสุธา จึงแน่ใจได้ว่า ยอดเยี่ยมสูงล้ำอย่างไม่มีใดเทียมแล้ว ต่อให้เพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาจะมีท่าอันพิสดารประหลาดล้ำออกมาอย่างซับซ้อนมากมายเพียงไร แต่พอถูกมือที่ทำท่าออกไปเพียงเล็กน้อยของเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินเข้า จึงต้องเสื่อมพลานุภาพอันเข้มแข็งไพศาลไปในฉับพลันทันที ซิงเจี๊ยบร่ายรำทำท่าไปพลาง ก็ขบคิดใคร่ครวญในวิชาท่าเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพของฝ่ายตรงข้ามไปพลาง ความจริงซิงเจี๊ยบนับเป็นผู้มีความชาญฉลาดอันสุดยอดอยู่แล้ว กอปรกับพื้นฐานในวิชาเพลงกระบี่ก็มีอยู่อย่างหนักแน่น มิหนำซ้ำ วิชาท่าเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ มาตรแม้นจะพิสดารประหลาดล้ำสุดจะกล่าวอ้างได้ แต่ทุกกระ-บวนท่าเพลงกลับง่ายดายต่อชัดเจนอย่างยิ่งนัก ซึ่งในเวลาชั่วครู่ชั่วยาม มาตรแม้นมิอาจตีความในการคุณลักษณะอันพิเศษของเพลงกระบี่นี้ แต่ทว่าทุกกระบวนท่าเพลงก็ยังสามารถจดจำเอาไว้ได้อย่างตรง ๆ ดื้อ ๆ

ในขณะนั้นสิบกระบวนท่าของกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพได้ใช้ออกไปตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคล้ายดั่งจะมีเจตนาใช้วิชาท่าเพลงนี้ออกไปอีกรอบหนึ่ง เพื่อให้ซิงเจี๊ยบสามารถใช้ภูมิปฏิภาณของตนเองจดจำเอาไว้ โดยมิต้องถ่ายทอดฝึกสอน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งต่อต้านไปพลางก็ยิ่งมีความรู้สึกอย่างแน่ใจไปพลางว่า

'อาจารย์ของซิงเจี๊ยบผู้นี้ ย่อมเป็นผู้มีภูมิปฏิภาณอันฉลาดล้ำเลิศสุดยอด และแน่ใจแล้วว่า อาจารย์ซิงเจี๊ยบคงจะเป็นเทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมียวซิ่งกุน) ที่มีชื่ออื้อฉาวในบู๊ลิ้มของตงง้วน ว่าเป็นอัจฉริยะอันพิกลชั่วร้าย'

กระบวนเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาในขณะนั้น ได้ใช้ออกจนถึงสิบกระบวนท่าสุดท้ายแล้ว อันสิบกระบวนท่านี้ เป็นที่รวมของวิชาขั้นสูงสุดทั้งมวลเท่าที่บ่วยซัวมิ้ง

ฝึกปรือได้มา กระบวนท่าแรกคือเหมยขจายเกสร (ฮั่งบ่วยโค่วลุ้ย) ได้คล้ายดั่งเป็นเงากระบี่ ที่มากมายหมื่น ๆ พัน ๆ กระจายไปทั่วบริเวณ ดุจดั่งเกสรดอกไม้ที่ได้พรั่งพรูอยู่ สร้างความงงงันให้กับคู่ต่อสู้จนมิทราบจะปิดป้องต้านทานรับไว้ในเงาใด

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหากแม้นจะขจัดปัดเป่าขบวนท่านี้เพื่อป้องกันรักษาตัวแล้วก็ง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือ แต่หากคิดจะใช้การต้านรับด้วยลักษณะตีโต้ไปแล้วนั้นเป็นสิ่งที่มิอาจจะกระทำได้ให้พิสดารสวยงามเยี่ยงอย่างเดียวกันได้ในครานั้น จึงทำให้ยอดฝีมือผู้ทรงความเก่งกล้าสุดยอดในพิภพชะงักงันไปในทันที

ชิงเจี๊ยบก็พลอยชะงักกึ่งไผ่ในมือมิจู่โจม จ้องมองดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจะใช้วิชาท่าอันพิสดารสุดยอดเพียงไรออกมาจัดการทำลายเพลงกระบี่

เวลาผ่านไปอีกชั่วขณะ ฝ่ามือซ้ายของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันได้ตวัดขึ้น มือขวากลับควงเป็นวงและดันออกอย่างแช่มช้า

อันกระบวนท่าที่มิรู้จักนามนี้ พอดีมาขจัดเอากระบวนท่าเหมยขจายเกสรของชิงเจี๊ยบ จู่โจมไปได้อย่างสวยงามพิสดารและลึกซึ้งอย่างยิ่งนัก มิหนำซ้ำยังตีโต้เข้าใส่จุดบนบ่าของชิงเจี๊ยบอีกด้วย มิว่าจะเป็นช่วงเวลาและสภาวะโอกาส ต่างผสานกันได้อย่างแนบแน่นสนิทสนม ปราศจากช่องว่างรอยโหว่ นับว่าเป็นกระบวนท่าอันสูงสุดยอด อย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบแล้วในพิภพ

ชิงเจี๊ยบนึกชมเชยอย่างสุดหัวใจไปพลาง ก็ขบคิดใคร่ครวญต่อวิชาท่าที่จะปัดป้องกระบวนท่านี้ไปพลาง แต่ในฉับพลันนั้น มีเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลเป็นที่สุด ได้ดังขึ้นจากเบื้องสูงอย่างสนั่นหวั่นไหว แล้วจึงมีเสียงอันเย็นชากล่าวลงมาว่า

"หลวงจีนเฒ่าเปลี่ยนนิสัย ยอมรับศิษย์เสียแล้ว ? น่ากลัวคงจะเกรงไปว่าพลังฝีมือที่อุตส่าห์ฝึกปรือมาอย่างยากลำบาก ต้องกลบดินสิ้นชื่อไปในคราวนี้เอง จึงคิดจะหาทายาทเพื่อสืบสันดานต่อไปใช่หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบเงยหน้ามองไป ยังพอเห็นเลือนรางถึงแม่ชีชราผู้หนึ่ง ยืนอยู่บนยอดโขดหินอันสูงชัน แค่นหัวร่อให้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน พลางกล่าวลงมาอีกว่า

"ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วยามเท่านั้นแล้ว"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกำลังปลาบปลื้มยินดีในกระบวนท่าอันพิเศษพิสดารของตนอย่างลิงโลด แต่พอได้ยินวาจาของแม่ชีเฒ่ากล่าวเช่นนั้น รอยยิ้มบนใบหน้าได้อันตรธานไปอย่างฉับพลันทันที กลับกลายเป็นเคียดขึ้งชิงชังอย่างดุดัน แหงนหน้ากล่าวไปว่า

"นางชีเฒ่า มิต้องยโสโอหังอย่างลำพองไปดอก ยังมีเวลาอีกตั้งหนึ่งชั่วยาม

เล่า"

แม่ชีเฒ่าเปล่งเสียงหัวร่อยาว ๆ ดุจดั่งมังกรคำรามจนสะท้านสะเทือน กล่าวเสียงเย็นชากระด้างมาว่า

"อาตมาเพียงใช้ขบวนค่ายกลอันต่ำต้อยเล็กน้อย ก็สามารถกักขังตัวท่านไว้เป็นเวลาถึงสิบปี โดยไม่มีทางจะขจัดทำลายได้ ท่านยังจะมีหน้ามาเอ่ยอ้างว่ากล่าวได้ทีเดียวหรือ"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคล้ายดั่งถูกเหยียดหยามจนเพลิงโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดก้องร้องขึ้นจนแผ่นดินสะเทือนสนั่นหวั่นไหว เพราะเป็นการร้องด้วยวิชาพยัคฆ์คำราม (ไซจื้อห่อ) อันเป็นวิชาขั้นสูงสุดของสถาบันสงฆ์ จึงกระแทกกระเทือนจนชิงเจี๊ยบจิตใจหวั่นไหว และอกสะท้านขวัญแขวนไป เสียงอันแค้นเคืองของเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินได้ดังติดต่อขึ้นว่า

"นางชีเฒ่า เจ้ายังมิต้องลำพองใจไปดอก หากตอแยเอาอาตมามีโทสะขึ้นแล้วก็จะยอมเสียพลังการฝึกปรือไปสักหกสิบปี มาทำลายเกาะอันกระจ้อยร่อยของเจ้าให้จมหายไปภายในท้องทะเลเสีย"

แม่ชีเฒ่าได้ฟังเช่นนั้น คล้ายดั่งจะชะงักไปเล็กน้อย แต่แล้วเสียงหัวร่ออันเย็นชากระด้างกลับได้ดังขึ้นอีก พร้อมทั้งกล่าวลงมาว่า

"จะบอกกับท่านก็ได้ หาเป็นไรไม่ อันขบวนค่ายกลนี้เรียกว่า กุยง้วนซี่เซี่ยง-ตึ่ง (ค่ายกลสี่สภาวการณ์คืนสู่จุดเดิม) หากแม้นท่านเข้าใจว่า มันเป็นขบวนค่ายกลคี่มุ้งโง้วฮั้งตึ่ง (ค่ายกลประตูพิสดารของธาตุทั้งห้า) แล้วก็เป็นความผิดพลาดอย่างมโห-ฬารทีเดียว"

เสียงหัวร่อแค่น ๆ ที่เย็นชากระด้างได้ดังขึ้นอีกครั้ง ร่างขยับเพียงเล็กน้อยก็สลายหายวับไปกับตาทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนึกร้องในใจอย่างอับอาย เพราะตลอดเวลาสิบปีที่ผ่านไปนี้ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคิดแต่เป็นขบวนค่ายกลคี่มุ้งโง้วฮั้งตึ่ง จึงหมกมุ่นแต่ขบคิดการทำลายในแนวทางการทำลายขบวนค่ายกลนั้น จึงย่อมมิมีทางจะทำลายได้อย่างคาดคิด พอได้นึกถึงตอนนี้ จำต้องทอดถอนใจเบา ๆ อย่างลืมตัว

ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดถึงปานใดแล้ว จึงย่อมทราบได้อย่างแน่ใจว่า แม่ชีชราผู้นี้คือฮุ่ยไต้ซือ ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้านี้นั่นเอง พอได้ยินคำพูดประโยคแรกของฮุ่ยไต้ซือก็ทราบว่า ทั้งสองคงจะมีการพนันขันต่อในขบวนค่ายกลแห่งนี้ด้วยกำหนดเวลาสิบปี ขณะนี้เหลืออีกเพียงหนึ่งชั่วยามก็จะครบกำหนดแล้ว แต่

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยังจนปัญญาจะทำลายค่ายกลนี้ได้ จึงบังเกิดความกระวนกระวายใจแทนเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอย่างรุนแรง

เมื่อแรกเริ่มที่ขึ้นมาบนเกาะ และพอเข้าไปภายในค่ายกลครั้งแรก ตนยังเข้าใจผิดคิดว่าเป็นค่ายกลคี่มุ้งโง้วฮั้งติ่งด้วย จึงทำให้พลาดท่าเสียทีไป แต่พอได้ยินฮุ่ยไต้ซือบอกว่า ค่ายกลนี้คือกุยง้วนซี่เซี่ยงติ่งเข้าแล้ว ก็ฉุกใจได้คิดขึ้นทันที

เมื่อคราครั้งก่อนที่เทพเจ้าสัตตฝีมือได้อธิบายถ่ายทอดในวิชาแนวทางหมากรุกต่อชิงเจี๊ยบนั้น เคยได้อธิบายในขบวนค่ายกลต่าง ๆ ทั่วทั้งแผ่นดินให้กับชิงเจี๊ยบด้วย มีแต่เฉพาะค่ายกลกุยง้วนซี่เซี่ยงติ่งเท่านั้น ที่บ่วยซัวมิ้งบอกว่าเป็นขบวนค่ายกลโบราณที่ตกทอดมาจากสมัยแผ่นดินจิ้น ขณะนี้ก็ได้สาบสูญการถ่ายทอดไปเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว บ่วยซัวมิ้งนั้นอาศัยแต่เพียงแนวทางที่กระท่อนกระแท่น ซึ่งพอจะรวบรวมมาได้บ้างสักเล็กน้อย แต่ด้วยอัจฉริยะที่ชาญฉลาดยอดเยี่ยม จึงสามารถคาดเดาตีความในขบวนค่ายกลนี้ได้สักเจ็ดแปดส่วน แต่ก็มั่นใจได้ว่า คงห่างไกลไปจากขบวนค่ายกลโบราณนี้ไม่ไกลเท่าใดนัก ดังนั้นจึงกล่าวอย่างลำพองภาคภูมิขึ้นว่า

"ทั่วทั้งแผ่นดิน นอกจากเราแล้ว น่ากลัวจะไม่มีผู้ใดใครอื่นที่รู้จักขบวนค่ายกลนี้...มาตรแม้นว่ามันจะมิครบถ้วนกระบวนความก็ตาม"

ในคราวนั้น ชิงเจี๊ยบก็เคยได้ขบคิดใคร่ครวญอยู่เป็นระยะหนึ่ง แต่เนื่องจากเทพเจ้าสัตตฝีมือเองก็มีความรู้อยู่เพียงเจ็ดแปดส่วน ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงมีความรู้ในขบวนค่ายนี้อย่างรางเลือนเท่านั้นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก้มหน้าครุ่นคิดถึงชื่อของขบวนค่ายกลที่มิเคยจะได้ยินมาเลยในชั่วชีวิต จึงเซื่องซึมเคลิบเคลิ้มโดยมิทราบจะทำอย่างไรต่อไปได้ และมิได้ไปสังเกตสนใจในตัวชิงเจี๊ยบที่นั่งเคียงข้างอยู่เลย ขณะนี้ชิงเจี๊ยบพลอยแหงนหน้าครุ่นคิดอย่างเซื่องซึมเคลิบเคลิ้ม และใจจดใจจ่ออย่างหมกมุ่นอยู่

ดังนั้นเอง จึงมีความเงียบสงัดเข้ามาเกาะกุมทั่วทั้งขบวนค่ายกล มีแต่เสียงคลื่นลมที่โหมพัดทางชายหาดที่ดังแว่วเข้ามาอยู่เป็นครั้งคราว

เวลาได้ผ่านไปไม่หยุดยั้งทุกขณะ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้รู้สึกตัวขึ้นจากภวังค์ความเคลิบเคลิ้ม แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอย่างเลื่อนลอย พลันสำนึกได้ในทันทีว่ามีเวลาเหลืออีกเพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้นเอง

อันเรื่องของชื่อเสียงนี้ เป็นสิ่งที่มวลมนุษย์ทุกรูปทุกนามมีความหมายมั่นปรารถนาอย่างร้อนแรง มีผู้ใดใครบ้างเล่าที่มิอาจจะเลื่อมใสไยดีในชื่อเสียงด้วย มาตรแม้นว่าคนผู้นั้นจะเป็นบรรพชิตที่บำเพ็ญตบะมาแล้วเป็นเวลาเนิ่นนานปีก็ตาม

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะมีการฝึกปรือ กล่อมเกลานิสัยเป็นเวลาถึงร่วมสองร้อยปี แต่มีความรู้อย่างหมกมุ่นในวิชาการต่อสู้เท่านั้นเอง กับพระธรรมอันสูงส่งลึกซึ้งของสถาบันสงฆ์นั้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับมิเคยจะไปขบคิดตีความเลยทั้ง ๆ ที่เป็นหลวงจีนในสถาบัน พอคิดถึงอีกครึ่งชั่วยามให้หลัง ต้องมาเอ่ยปากยอมรับการพ่ายแพ้อยู่ต่อหน้าฮุ่ยไต้ซือเช่นนั้น อดมิได้ต้องกระโดดพรวดพราดลุกขึ้นและในขณะนั้นเองจึงนึกขึ้นได้ว่า ที่ข้างกายยังมีหนุ่มน้อยอายุเยาว์อีกคนหนึ่ง...

ชิงเจี๊ยบยังคงนั่งครุ่นคิดอย่างใจจดใจจ่อจนเชื่องซึมเลื่อนลอย ในมือใช้กิ่งไผ่อันนั้นขีดไปมาอยู่บนพื้นตลอดเวลา แต่กลับใช้เท้าลบออกไปในทันที พลางแหงนหน้าครุ่นคิด บัดเดี๋ยวก้มลงขีดข่วนไปมาอย่างรวดเร็ว บัดเดี๋ยวก็ลบออกและแหงนหน้าครุ่นคิด โดยมิยอมเปล่งคำพูดเลย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันกล่าวกับชิงเจี๊ยบขึ้นว่า

"นี่ เจ้าหนูน้อย เจ้ารีบหลบหนีไปจากเกาะนี้เสียเถิด อีกเพียงครึ่งชั่วยามนี้ไปให้ไกลเท่าใดยิ่งประเสริฐเท่านั้น เอ๊ะ..."

ที่แท้เพราะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้สึกว่า กับคำพูดของตนที่กล่าวไปนั้น ชิงเจี๊ยบมีท่าทีคล้ายมิได้ยินเลยแม้แต่ประโยคเดียว จึงรู้สึกพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง แต่พอหวนคิดขึ้นได้ว่า ชิงเจี๊ยบจะออกไปจากขบวนค่ายกลนี้ได้อย่างไรกันเล่า จึงอดมิได้ที่ต้องลอบหัวร่อในความเลอะเทอะงมงายของตน

แต่หลวงจีนชรายังเดินช้า ๆ ไปที่ข้างกายชิงเจี๊ยบ ดูทีว่ากำลังเล่นของสนุกอย่างไรบนพื้นดิน

เมื่อเข้าใกล้จึงเห็นบนพื้นดินในขณะนั้นมีขีด จุด และเส้นสายอันยุ่งเหยิงอลเวงอย่างซับซ้อน ซึ่งบรรดาเส้นต่าง ๆ อย่างน้อยต้องมีอยู่มากมายหลายสิบ จนทับถมเกี่ยวพันกันวุ่นวายอลเวงอย่างยิ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินงงงันโดยมิเข้าใจว่าเป็นเพราะเช่นไร แต่ยังอดมิได้ที่ต้องก้มลงมองด้วยความพิศวงสงสัย โดยคิดจะใช้ความพิจารณาให้รู้แน่ เคราอันยาวเหยียดได้ห้อยลงปัดไปมาอยู่บนก้านคอของชิงเจี๊ยบ แต่ชิงเจี๊ยบยังคล้ายดั่งมิได้รู้สึกตัวเลยแม้แต่น้อยอีก

ในฉับพลันนั้นเอง ชิงเจี๊ยบได้อุทานดัง ๆ ขึ้น ใช้เท้าเกลี่ยรอยเส้นสายทั้งปวงบนพื้นแผ่นดินลงอย่างรวดเร็ว เอียงหน้าออกไปคล้ายดั่งจะเรียกร้องความทรงจำอย่างหมกมุ่น

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลอยจมอยู่ในภวังค์แห่งความกลับกลอกรวนเรอย่างยิ่งไป

เช่นกัน...

ความจริงเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ตกลงใจอยู่แต่แรกอย่างมั่นคงแล้ว แต่ในขณะนี้ยังต้องนำขึ้นขบคิดใคร่ครวญอย่างสุขุม เพราะมีความรักใคร่ชอบพอในตัวหนุ่มน้อยผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง เพราะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทราบอยู่แก่ใจดีว่า หากแม้นตนยอมเสียสละพลังการฝึกปรือสักหกสิบปี ทำลายชะง่อนหินอันสูงชันกึ่งกลางขบวนค่ายให้แหลกลาญยับเยินลงไปแล้ว เกาะเซียวฉิ่มเต้านี้จะต้องจมหายไปในท้องทะเลอย่างรวดเร็ว...

เป็นวิธีเดียวที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเข้าใจว่า แสดงให้ฮ่ยไต้ซือได้เห็นว่า ตนหามีความอ่อนน้อมยอมแพ้กับนางไม่ สำหรับผลสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นในสถานใดนั้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิเคยใคร่ครวญคำนึงถึงเลย

แต่หากแม้นเริ่มลงมือกระทำในยามนี้ ซิงเจี๊ยบย่อมจะต้องเสียสละชีวิตติดไปด้วยเป็นแม่นมั่น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินครุ่นคิดในใจอย่างลอบเร้นว่า

'มาตรแม้นเราจะเป็นผู้มีศักดิ์ศรีสูงสุดยอดในพิภพ จนเป็นหัวหน้าของสามเซียนนอกพสุธา แต่เราก็ปราศจากเอกสิทธิ์ที่จะให้เจ้าหนุ่มนี้พลอยมาพลีชีวิตโดยไร้สาเหตุไปได้ แต่ทว่าเราไหนเลยจะแสดงความอ่อนแอพ่ายแพ้แก่นางซีเฒ่าผู้นั้นเล่า'

อันเรื่องนี้หากแม้นเป็นผู้อื่นแล้ว คงต้องใช้ความขบคิดว่าจะสามารถทลายในชะง่อนหินอันสูงชันใหญ่โตกึ่งกลางค่ายกลได้หรือไม่ แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับไปคำนึงขบคิดว่า สมควรจะลงมือหรือไม่เท่านั้น ความรู้สึกนึกคิดของเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยิน คล้ายดั่งชะงักงันอยู่ในที่นี้ โดยตัดสินใจลงไปมิได้ ส่วนซิงเจี๊ยบที่แหงนหน้าครุ่นคิดทบทวนความทรงจำ คล้ายดั่งชะงักงันโดยมิอาจรุดหน้าไปได้ แต่กาลเวลากลับผ่านไปอย่างรวดเร็วโดยมิยอมชะงักงันด้วยเลย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแหงนหน้ามองดูท้องฟ้าอยู่ครู่หนึ่ง พลันรู้สึกสำนึกว่า เวลาที่เหลืออยู่นั้น เพียงพอต่อการทำลายชะง่อนหินอันสูงชันแท่งมหึมานี้เท่านั้นเอง แต่จิตใจอันกลับกลอกรวนเรยังคงมิอาจตัดสินใจลงอย่างเด็ดเดี่ยวได้ ในขณะนั้น พลันคล้ายดั่งมีความคิดชนิดหนึ่งแลบแล่นเข้าสู่ห้วงสมองปานสายฟ้า ปมซึ่งคลายมิออกเป็นเวลาร่วมสิบปี ได้ถูกคลายในฉับพลันทันใดนั้นเอง

เหตุไฉนเราจะต้องใช้พลังการฝึกปรือถึงหกสิบปีมาทำลายเกาะนี้ให้จมหายไปด้วยเล่า เพราะหากแม้นเรายอมเสียพลังการฝึกปรือที่เทียมเท่ากันนั้น มาทำลายบรรดาโขดหินที่มีอย่างระเกะระกะก่อเป็นขบวนค่ายกลนี้ไปได้จนหมดสิ้น...นอกจากเป็นโขดหินอันสูงชันกึ่งกลางค่ายกลแห่งเดียวเท่านั้น ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ ขบวนค่าย

กลของนางชีเฒ่ามิใช่ถูกเราทำลายออกไปโดยเกาะยังปลอดภัยมิต้องจมหายไปดอกหรือ จากนั้น...จากนั้นเราหลวงจีนเฒ่าก็มิต้องคำนึงถึงความเกรงใจและละอายใจอย่างไร สืบเสาะหานางมาประลองฝีมือในการต่อสู้สักครั้งให้ได้

แต่ความเป็นจริงแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหาเคยคำนึงถึงการละอายใจอย่างไรก็หาไม่

พอได้คิดเช่นนั้น พลันเงยหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวาน ใบหน้าอันแดงฉานสดใส มีประกายแห่งความเหี้ยมหาญทระนงขึ้นจนแกร่งกร้าวเปี่ยมล้น เคราสีเหลืองขาวปลิวพลิ้วไสวทั้งที่ปราศจากลม แสดงว่าได้พุ่งพลังการฝึกปรือที่สุดยอดของพิภพจนอัดล้นในทั่วร่างแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจ้องมองดูโขดหินทางด้านซ้ายมือแท่งหนึ่ง พลางตวัดมือฟาดออกไปอย่างแช่มช้า เสียงดังโครมปรากฏขึ้นจนกึกก้องสนั่นหวั่นไหว เศษศิลาปลิวกระจายเวียนว่อน โขดหินอันมหึมาที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติถูกพลังฝ่ามือของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกระแทกจนล้มลงอย่างแช่มช้า เมื่อฟาดลงกับพื้นแล้ว เสียงดังสนั่นจนแผ่นดินสะเทือน จึงได้บังเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมองดูชิงเจี๊ยบแว่บหนึ่งด้วยความปลาบปลื้มภาคภูมิ แต่ชิงเจี๊ยบกลับคล้ายดั่งมิได้ไยดีด้วยกับเสียงดังสะท้านหวั่นไหวทั้งสองครั้งนี้เลย กิ่งไผ่ในมือได้เริ่มเคลื่อนไหวไปมาเองอย่างลืมตัวอีก

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอดมิได้ที่ต้องสืบเท้าเข้าไปดูให้ใกล้กว่านั้น เห็นบนพื้นในขณะนี้ได้มีขีดอันโยงระย้าไปมามิต่ำกว่าหนึ่งร้อยเส้นแล้ว และยิ่งซับซ้อนยุ่งเหยิงกว่าเดิมมากมายหลายเท่านัก พลันเห็นชิงเจี๊ยบเองคล้ายดั่งจะมิอาจจำแนกได้อย่างหมดจดชัดเจนขึ้นด้วย จึงใช้กิ่งไผ่ในมือขีดหนัก ๆ ไปตามเส้นที่เข้าใจว่าถูกต้องนั้นอีกครั้งหนึ่ง บนพื้นศิลาอันแข็งแกร่ง จึงได้ถูกกิ่งไผ่ที่แห้งกรอบขีดลึกจนถึงร่วมครึ่งนิ้ว

จากนั้น ใช้แขนเสื้อลบขีดที่ไม่พึงปรารถนาและมิถูกต้องจนเลือนหายไป เหลือไว้แต่เพียงเส้นซึ่งลึกลงไปในพื้นศิลาเหล่านั้น

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยังคงดูมิออกว่าเป็นไปเพราะเหตุใด จึงหันร่างกลับไปจ้องมองดูชะง่อนหินอันมโหฬารทางด้านหลัง และดันฝ่ามือออกไปอีกครั้งอย่างแช่มช้า...

"ท่านผู้มีอาวุโส โปรดช้าก่อน..."

ชิงเจี๊ยบกระโดดขึ้นโดยฉับพลันทันที เห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกำลังดันมือออกไปเช่นนั้น ต้องรีบร้องห้ามจนเสียงหลง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเหลียวกลับมองไป เห็นซิงเจี๊ยบมีสีหน้าปลาบปลื้มยินดีอย่างล้นเหลือ จึงชะงักมือไว้รอคำต่อไปของซิงเจี๊ยบ

ซิงเจี๊ยบจึงได้กล่าวอย่างแช่มช้าขึ้นว่า

"ในที่สุดข้าพเจ้าผู้เยาว์ ก็ได้ขบคิดถึงหลักวิชาค่ายกลกุยง้วนซี่เซี่ยงติ่งจนได้..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งบังเกิดความพิศวงสงสัย และตื่นเต้นดีใจอย่างล้นเหลือ เบิ่งตามองดูซิงเจี๊ยบอย่างแน่วนิ่ง เพราะจะอย่างไรก็มิใคร่เชื่อถือเลยว่า เด็กอายุเยาว์เพียงยี่สิบปี จะสามารถใช้เวลาสั้น ๆ เพียงครึ่งชั่วยามก็ขบคิดตีความในขบวนค่ายกล ที่ตนใช้เวลาหมกมุ่นครุ่นคิดถึงสิบปีได้อย่างง่ายดาย

บทที่ 16

ทลายค่ายกลโบราณ

ในขณะนั้น แสงเดือนได้เคลื่อนขึ้นแทบถึงกึ่งกลางท้องฟ้าแล้ว แสดงว่ากำหนดเวลาที่เพ่งฮ้วมไต้ซือและฮุ่ยไต้ซือตกลงกันนั้น จวนบรรลุถึงแล้วในบัดนี้ ชิงเจี๊ยบใช้ปลายไม้ไผ่ในมือชี้ไปยังเส้นด้านนอกสุดของพื้น พลางกล่าวขึ้นว่า

"เข้าไปในทิศทางเส้นนี้ ด้วยวิธีเลี้ยวซ้ายสามขวาสี่ ก็จะสามารถเข้ากึ่งกลางใจขบวนค่ายได้ แต่ยามออกไปนั้น กลับผิดแปลกแตกต่างกัน..."

พลางชี้ไปยังเส้นอันยุ่งเหยิงทางด้านซ้าย และกล่าวว่า

"จากใจกลางค่าย เลี้ยวไปในทางซ้าย หลังจากวกวนสองครั้งแล้ว สมควรจะมีชะง่อนหินที่กระทำปลอมขึ้นจากน้ำมือมนุษย์..."

ซึ่งความเป็นจริงก็ประจักษ์ชัดว่า ขบวนค่ายกลโขดศิลา มาตรแม้นส่วนมากจะกำเนิดเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่ย่อมจะต้องมีการกระทำจากน้ำมือมนุษย์มาเสริมแต่งด้วย มาตรมิเช่นนั้น จะเป็นขบวนค่ายกลขึ้นได้โดยบังเอิญอย่างไรกัน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอได้ยินถึงตอนนี้ ต้องกระโดดขึ้นพลางร้องเสียงหลงขึ้นว่า

"ถูกทีเดียว ถูกทีเดียว เมื่อครั้งก่อนเราเข้ามาในทางนี้และวนเวียนอยู่ตรงทางที่เจ้าว่า เห็นมีชะง่อนศิลากระทำปลอมแปลงขึ้น...คิดว่าเจ้ายังพอมีฝีมือในทางนี้อยู่บ้างแล้ว เราพากันทดลองดูทีหรือ ?"

ที่แท้ในเวลาสิบปีนี้ แต่ละทิศทางที่มีอยู่ของขบวนค่ายกล เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเคยได้ทดลองเดินเหินอยู่เพื่อหวังทางออก มาตรแม้นมิสามารถออกไปจากขบวน

ค่ายกลนี้ได้ แต่สิ่งที่มีอยู่ทั่วทั้งขบวนค่ายกล เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินยังจดจำเอาไว้อย่างชัดเจนหมดจด ขณะนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบกล่าวมาได้อย่างถูกต้องเช่นนั้น จึงมีความเชื่อถืออย่างสนิทใจไปในทันที

ชิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวว่า

"แต่ทว่า กับขบวนค่ายกลโบราณนี้ ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะมีความรู้ก็แต่เพียงหกเจ็ดส่วนเท่านั้น หากแม้นขบวนค่ายกลนี้ สร้างขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบตามแนวเดิมแล้ว น่ากลัวว่าเรายังมิอาจจะพากันออกไปได้ดอก"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินรีบกล่าวขึ้นว่า

"มิต้องไปสนใจมันดอก เรามาทดลองกันสักครั้งย่อมทราบเอง"

ชิงเจี๊ยบลุกขึ้นยืน จดจำสังเกตทิศทางอยู่ชั่วครู่ จึงได้เดินไปในซอกของชะ-ง่อนหินอันที่สาม

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินตามติดไปโดยกระชั้นชิด ตามชิงเจี๊ยบไปพลางในใจก็ครุ่นคิดไปพลางว่า

'เหตุไฉนเด็กหนุ่มอายุเยาว์วัยเพียงเท่านี้ จึงมีความรู้ในขบวนค่ายกลโบราณเฉกเช่นนี้ด้วยเล่า มิหนำซ้ำ ยังมาเป็นผู้นำตนออกจากขบวนค่ายกลในขณะที่กำหนดเวลากำลังจะถึงอย่างพอดิบพอดี ไยมิใช่เป็นวาสนาที่ได้กระทำร่วมกันมาแต่ปางก่อน'

ชิงเจี๊ยบคราใดที่เดินถึงทางแยก ต้องผงกศีรษะและอุทานอือออออยู่ในลำคอคล้ายดั่งมีความปลื้มใจที่ตนกำหนดทิศทางได้ถูกต้องมิผิดพลาด และเดินไปในทางแยกที่มีมากมายซับซ้อนอย่างถูกต้อง เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเห็นชิงเจี๊ยบมีสีหน้าเบิกบานแจ่มใส จึงทราบอย่างแน่ใจว่า เป็นความหวังที่ปรากฏขึ้นอย่างเลือนรางแล้ว

ในขณะนั้น คนทั้งสองเดินกันไปเป็นระยะทางร่วมห้าลี้ อันเกาะเล็กนี้มาตร-แม้นจะมีบริเวณกว้างมิเกินกว่าสิบลี้ แต่ทิศทางภายในขบวนค่ายกลกลับมีมากมายจนคล้ายดั่งเดินกันได้มิรู้จบ วกวนลัดเลี้ยวอยู่อย่างซับซ้อนวุ่นวาย เพ่งฮ้วมเชี่ยง-หยินเมื่อคราครั้งก่อน เคยทดลองเดินอยู่เป็นจำนวนมิรู้กี่ครั้ง แต่มิเคยจะเดินได้ไกลกว่าหนึ่งลี้ ก็ต้องย้อนกลับไปสู่ทิศทางเดิมเสมอ ในขณะนี้เมื่อเห็นเดินกันไปได้เป็นเวลาที่ยาวนาน ยังมิต้องย้อนกลับสู่ทิศทางเดิม ในใจจึงมีความเชื่อมั่นต่อชิง-เจี๊ยบขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายนัก

ชิงเจี๊ยบในขณะนั้น เดินแทรกกายเข้าไปในโขดหินสองก้อน เพ่งพิจารณาดูโขดหินที่อยู่เบื้องหน้าครู่หนึ่ง จึงหันไปกล่าวกับเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส โปรดทำลายโขดหินก้อนนี้เสีย"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นโขดศิลานี้มิใช่เป็นสิ่งเกิดขึ้นตามธรรมชาติอย่างแน่นอน จึงมั่นใจว่าเป็นการเสริมแต่งจากฮุ่ยได้ซือเมื่อตอนสร้างขบวนค่ายกลขึ้น ในใจมาตร-แม้นมิทราบความหมายของชิงเจี๊ยบ ที่ต้องการให้ตนทำลายไปด้วยจุดประสงค์อันใด แต่ยังคงผนึกลมปราณภายในขึ้นจนแกร่งกร้าว ยกฝ่ามือทั้งสองดันออกไปทางเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า

พลังลมอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์สุดจะเปรียบได้นี้ มีความหนักหน่วงรุนแรงอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจเป็นยิ่งนัก เพราะโขดหินทึ่มหึมาได้ทำลายลงอย่างฉับพลันทันด่วน เศษศิลาที่กระจัดกระจายนั้นกระเซ็นเวียนว่อนไปทั่วทุกทิศ มีบางชิ้นยังฝังเข้าไปภายในโขดศิลาแท่งอื่น ๆ จนมิดลึกด้วย นับเป็นอานุภาพที่น่าหวาดหวั่นสะท้านใจอย่างสุดซึ้งแล้ว

ชิงเจี๊ยบลอบชมในใจว่า

'น่ากลัวทั่วทั้งพิภพจบแดนยุคนี้ คงไม่มีบุคคลที่สองที่ทรงพลังฝ่ามือได้ถึงปานนี้แล้ว'

เมื่อโขดหินถูกทำลายไป ชิงเจี๊ยบจึงก้มสังเกตดูทางฐานของโขดหินแท่งนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน จึงเห็นมีทางน้อย ๆ อันเร้นลับเลือนรางอยู่สายหนึ่ง หากมิใช่เพราะโขดหินถูกทำลายไปแล้ว ย่อมไม่มีทางประสบพบเห็นอย่างเด็ดขาด

คนทั้งสองเดินกันไปตามทางน้อยตลอดเวลา คราใดที่ประสบพบกับโขดหินที่สร้างจากน้ำมือมนุษย์แล้ว จึงเป็นหน้าที่ของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินใช้พลังฝ่ามือทำลายทิ้ง และชิงเจี๊ยบเป็นผู้นำทางเดินต่อไปตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งเดินยิ่งปลาบปลื้มยินดี เพราะทราบแน่ว่าถูกต้องตามทิศทางไม่หลงแล้ว แต่เมื่อมองดูชิงเจี๊ยบ เห็นใบหน้านั้นเคร่งเครียดเย็นชา ดั่งราวกับถูกกระชากลากจากหล่มน้ำแข็ง จึงมีความพิศวงสงสัยขึ้นอย่างรุนแรง

เมื่อวกอ้อมผ่านโขดหินธรรมชาติอีกสองแห่งไปแล้ว ภูมิภาคเบื้องหน้าพลันสว่างไสวไปกว่าเดิมมากมาย หลังจากเดินกันไปอีกครู่หนึ่ง จึงประสบพบโขดหินขึ้นอีกหนึ่งก้อน เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินในใจคาดคิดว่า คงได้ใกล้กับริมขอบของขบวนค่ายกลแล้วเป็นแน่ แต่เมื่อมองดูหน้าชิงเจี๊ยบ เห็นมีความตื่นเต้นตึงเครียดไปกว่าเดิมอีก

เมื่ออ้อมผ่านจากโขดหินแห่งนั้นไป เป็นท้องฟ้าที่สว่างไสวเจิดจ้า แสงเดือนดันสกาวขาวผ่องคล้ายดั่งได้สว่างไปกว่าเมื่อครู่อีกมากมายหลายร้อยเท่า ที่เบื้องไกลสุดสายตา มีคลื่นที่ทยอยกันเข้าฝั่งจนซู่ซ่าเป็นฟูฝอย แสดงว่าได้ออกมาจากขบวนค่ายกลนี้แล้วโดยปลอดภัย

แต่ชิงเจี๊ยบกลับอุทานขึ้นด้วยความแปลกใจ หันไปพิจารณาดูค่ายกลเป็นเวลาอีกเนิ่นนาน ความตื่นเต้นตึงเครียดบนใบหน้าจึงได้คลายออก ทอดถอนหายใจยาว ๆ พลางกล่าวว่า

"จากเท่าที่เห็น ฮุ่ยไต้ซือก็หาได้เรียนรู้ในขบวนค่ายกลนี้จนครบถ้วนสมบูรณ์แบบเป็นแน่ มาตรมิเช่นนั้นข้าพเจ้าผู้เยาว์ย่อมไม่มีทางจะออกมาได้อย่างเด็ดขาด"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินถูกกักขังอยู่ภายในค่ายกลเป็นเวลาถึงสิบปี จึงมีความเดือดดาลคลั่งแค้นที่อัดอกอยู่จนแทบระเบิด ขณะนี้พอได้ออกมาจากค่ายกลเข้า ต้องแหงนหน้าระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอกโล่งใจ และปีติยินดี

เดือนกระจ่างฟ้าเจิดจ้าขาวนวล ดวงดาวกะพริบตาอยู่แวววาวทั่วทุกแห่งหนบนท้องฟ้า เบื้องหน้าอันห่างไกล เสียงคลื่นลมยังคงโหมมาอยู่ตลอดเวลาจนซู่ซ่าครืนครั่น กอปรกับกลิ่นอันชุ่มชื้นสดชื่นของน้ำทะเลที่ลอยมาตามลมเป็นระยะ ๆ สร้างความกระปรี้กระเปร่าอย่างเข้มแข็งให้กับผู้ประสบพบเห็นเป็นยิ่งนัก ในช่วงเวลาชั่วครู่นั้น เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพลอยได้ระบายความเดือดดาลคลั่งแค้นที่ถูกกักขังเป็นเวลาสิบปี ให้มลายหายไปกับสายลมทะเลจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ รู้สึกจิตใจปลอดโปร่ง ประสาทแจ่มใส ความอัปยศอดสูที่มีอยู่ได้ถูกลืมเลือนไปจนหมดสิ้นแล้ว

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินมาตรแม้นมิเคยใส่ใจหมกมุ่นฝึกปรือในวินัยธรรมตามเพศของตนเลย แต่การสำรวมสมาธิเข้าฝึกปรือในวิชาอื่น ก็ได้สร้างให้มีนิสัยอันเรื่อยเฉื่อย ปราศจากความกระตือรือร้น เพราะกาลเวลาร่วมร้อยแปดสิบปีนี้ มิใช่เป็นเวลาสั้น ๆ เลย ทุกสิ่งทุกอย่างพลอยได้คลายความสำคัญไปอย่างลืมตัว หันไปกล่าวอย่างยิ้มแย้มกับชิงเจี๊ยบว่า

"ถูกแล้ว ในเมื่อเจ้าเป็นศิษย์ของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ก็ย่อมจะต้องมีความรู้ในขบวนค่ายกลภูตผีปิศาจที่เลวทรามเหล่านี้ได้"

น่าหัวร่อที่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินถูกกักขังเป็นเวลาร่วมสิบปี จนปัญญาปราศจากฝีมือพอจะทลายออกจากค่ายกลได้ แต่ขณะนี้พอหลุดออกมาแล้ว กลับเรียกค่ายกลนี้ว่าเป็นค่ายภูตผีปิศาจ ซึ่งย่อมต้องเก่งกล้าสามารถไปในทางผิดหลักเกณฑ์

ชิงเจี๊ยบกล่าวถ่อมตัวขึ้นว่า

"ฝีมืออันต่ำต้อยเล็กน้อยของข้าพเจ้าผู้เยาว์นี้ ยากยิ่งนักที่จะให้ผู้ทรงภูมิได้ประสบพบเห็นดอก"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินหัวร่อเสียงดังยาวสะท้าน พลางกล่าวว่า

"ทารกน้อย อย่าได้แสร้งถ่อมตัวไปเลย แต่ฝีมือสิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้า

พิภพ (ไต้เอี้ยงจับเซ็ก) ที่เราผู้เฒ่าได้ทำท่าออกเมื่อครู่นี้ เจ้าได้สังเกตดูอย่างละเอียดสุขุมและจดจำไว้ได้หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะพลางตอบอย่างปีติใจว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์กำลังจะขอกราบขอบพระคุณต่อท่านผู้มีอาวุโสที่ได้ประทานในวิชาอันสูงสุดของพิภพให้..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวขึ้นจากแก่นแท้ของใจจริง โดยมิได้แสร้งกล่าวอย่างเกรงใจไปเลย และยังกล่าวเสริมขึ้นอีกว่า

"เพียงแต่ในเวลาชั่วครู่ชั่วยามอย่างกะทันหันนี้ ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังมิอาจจะเข้าใจได้ลึกซึ้งแตกฉานพอ"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเห็นชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างจริงใจด้วยใบหน้าที่สัตย์ซื่อมั่นคงเช่นนั้น จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มไปว่า

"อันกระบวนท่าเพลงกระบี่ของอาตมานี้ เป็นสิ่งที่อาตมายังพอจะสบใจอยู่บ้าง แต่สามกระบวนท่าหลังนั้น เจ้าควรจะใช้ความพินิจพิเคราะห์ขบคิดให้แตกฉานด้วย หากแม้นแผ่อานุภาพไปได้อย่างชำนิชำนาญ ถูกจังหวะจะโคนแล้ว ทั่วทั้งพิภพจบแดน ผู้ที่สามารถรับเอาไว้ได้นั้น น่ากลัวจะมีอยู่เพียงมิกี่คนดอก"

เมื่อกล่าวถึงประโยคนี้แล้ว บนใบหน้าต้องเป็นประกายด้วยความปลาบปลื้มภาคภูมิใจอย่างยิ่งนัก

ชิงเจี๊ยบก็กำลังครุ่นคิดถึงคำพูดประโยคนี้ของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินว่า เป็นความจริงโดยหาใช่คุยโอ่ออกไปไม่ เพราะกระบวนท่าเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยง-ซิ่งเกี่ยม) นับว่าสูงส่งพิสดารอย่างหาที่เปรียบปานมิได้ ตนเมื่อประสบพบกับวิชาอันสูงล้ำสุดยอดปานนี้ ซึ่งยังสามารถผสานกับเพลงกระบี่ประจำตัวของตนได้ และสามารถเกื้อหนุนค้ำจุนซึ่งกันและกัน แต่ในฉับพลันนั้น เสียงหัวร่ออันดังสะท้านกังวานได้แว่วมาแต่เบื้องบนอากาศ เป็นเสียงหัวร่อที่น่าตื่นตกใจอย่างยิ่งนัก พอเพิ่งได้ยินกระทบโสต ว่ายังอยู่ใจกลางของตัวเกาะ แต่เสียงหัวร่อพอจบลง เงาร่างของคนผู้หนึ่งพลันกระโดดพลิ้วลงอยู่ยังเบื้องหน้า ห่างมิถึงสามสิบเชียะเท่านั้น อันวิชาตัวเบาเยี่ยงอย่างนี้ หากแม้นร่ำลือระบาดเข้ายังพวกชนชาวบู๊ลิ้มแล้ว น่ากลัวยากยิ่งนักที่จะหาคนยอมเชื่อถือได้ แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบผู้ซึ่งมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมยังรู้สึกยินยอมรับอย่างสนิทใจ สามัญสำนึกได้บอกกับตนเองว่า คงจะเป็นฮุ่ยไต้ซือผู้เป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธามาปรากฏกายขึ้นแล้ว

อาศัยแสงเดือนดาวที่สกาวตาสาดส่อง เห็นผู้ที่มาเป็นแม่ชีชรา ในจีวรที่คร่ำ

คร่าปุปะ แต่สะอาดเอี่ยมไร้สิ่งสกปรกแปดเปื้อนแม้แต่น้อย ยืนหัวร่อให้กับเพ่ง-ฮ้วมเชี่ยงหยินอย่างราบเรียบอ่อนโยน แม่ชีชรานี้ คือประมุขแห่งเกาะเชียวฉิ่มเต้า ฮุ่ยไต้ซือนั่นเอง

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเห็นบุคคลผู้ที่กักขังตนอยู่ภายในขบวนค่ายกลเป็นเวลาถึงสิบปีมายืนอยู่ยังเบื้องหน้าแล้ว กลับเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว และกล่าวว่า

"นางชีเฒ่า สรรหาเพทุบายนานาประการ คิดจะเอารัดเอาเปรียบเป็นฝ่ายเหนือต่อเราผู้เฒ่าเสมอ แต่ทว่าเทพยดาฟ้าดินยังมีทิพยเนตรสอดส่องอยู่ จึงมิยอมให้ท่านสบใจในความหวังอันชั่วร้ายได้ ฮาฮา"

พร้อมกับเสียงหัวร่อที่เปล่งออก บนใบหน้าปรากฏความปลาบปลื้มยินดีอย่างยิ่งนัก

ฮุ่ยไต้ซือเลิกคิ้วอันขาวสะอาดขึ้นจนสูง พลางกล่าวว่า

"เราผู้เฒ่าอายุจนชราภาพถึงปานนี้ เพิ่งเคยได้เห็นว่า การพนันขันต่อนั้นยังต้องอาศัยฝีมือเด็กรุ่นเยาว์มาช่วยเหลือออกกำลังให้ด้วย !"

ฮุ่ยไต้ซือเข้าใจว่าคำพูดประโยคนี้คงจะสะกิดเอาเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน ผู้มีความแกร่งกร้าวทระนงและชอบเอาชนะ บังเกิดโทสะอย่างมากมาย แต่หาคาดไม่เลยว่าเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกลับหัวร่อฮาฮาเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีก แล้วจึงตอบไปว่า

"เมื่อคราครั้งก่อนขณะที่เราตกลงจะพนันขันต่อนั้น หาได้วางกฎเกณฑ์มิให้ผู้อื่นมาช่วยเหลือโดยสมัครใจไม่ และการเข้ามาของทารกน้อยนี้ ก็เป็นการบังเอิญที่เราผู้เฒ่ามิได้เชื้อเชิญมาด้วยดอก"

ฮุ่ยไต้ซือแค่นเสียงหัวร่ออย่างเย็นชา และหันขวับกลับมามองชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"ดูมิออกเลยว่า เจ้าทารกอายุเยาว์กลับสามารถรู้ได้ในวิชาขบวนค่ายกลโบราณของเรา เจ้าควรจะทราบว่า ก่อนได้รับอนุญาตยินยอมจากเรา แต่เข้ามาบนเกาะโดยพลการนั้น เป็นโทษทัณฑ์อันหนักหนาสาหัสที่มิอาจจะอภัยได้ มิหนำซ้ำ ยังบุกรุกเข้าไปในขบวนค่ายกลโบราณของเราอีกด้วย จึงเป็นโทษทัณฑ์สองประการที่จะอภัยหรือลดหย่อนผ่อนโทษอย่างไรมิได้แล้ว เรากลับจะต้องขอดูว่า ผู้ใดใครในพิภพที่กล้าบังอาจมิให้ความเกรงใจในตัวเราแม่ชีเฒ่าได้"

ชิงเจี๊ยบความจริงก็ทระนงแกร่งกร้าวอย่างยิ่งอยู่แล้ว กอปรกับฮุ่ยไต้ซือมีท่าทางยโสโอหังอย่างยิ่ง ข่มขู่บังคับอย่างรุนแรงเช่นนั้น จึงสะกดและสลัดความหวาดกลัวที่มีอยู่ให้ผ่านพ้นไปจากห้วงสมอง เถียงขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

"ที่ข้าพเจ้าผู้เยาว์เข้ามาบนเกาะโดยพลการนั้น เป็นการบังเอิญโดยหาใช่มีเจตนาไม่ หากแม้นท่านผู้มีอาวุโสจะลงมือสั่งสอนกับข้าพเจ้าผู้เยาว์ในโทษทัณฑ์อันนี้ ข้าพ-เจ้าผู้เยาว์มาตรแม้นต่ำทรามปราศจากฝีมือ แต่ยินดีที่จะสูญเสียชีวิตโดยมิยอมอ่อนน้อมรับผิดได้"

ชิงเจี๊ยบเมื่อสะกดกลั้นความหวาดกลัวต่อเกียรติภูมิของสามเซียนนอกพสุธาออกไปได้แล้ว จึงสามารถพูดจ้อออกไปโดยไม่ติดขัด เป็นคำพูดที่มิแข็งกร้าวเย่อหยิ่งแต่ก็มิอ่อนน้อมเกรงกลัว เท้าทั้งสองยืนหลักปักมั่นอย่างมิสั่นเทาอ่อนไหว ด้วยบุคลิกอันสงส่งเป็นสง่าน่านิยมยิ่งนัก

ฮุ่ยได้ซือคล้ายดั่งได้ชะงักงันไปเล็กน้อยด้วยมิคาดคิด จึงกวาดตาพิจารณาดูชิงเจี๊ยบไปอีกหนึ่งตลบ พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังยาวสะท้าน หะแรกเสียงหัวร่อนั้นยังเบาบางอยู่มาก แต่ยิ่งนานยิ่งแหลมสูงจนกระทั่งปรากฏเสียงสะท้อนมาจากทั่วทุกทิศทุกทาง ทำให้พื้นแผ่นดินต้องไหวสะเทือนอย่างน่าตื่นตระหนก

ด้วยพลังฝีมือเยี่ยงชิงเจี๊ยบในปัจจุบันนี้ ยังรู้สึกคล้ายดั่งกับมีเข็มอันแหลมคมจำนวนมาก แทงเข้าไปในแก้วหู หรือคล้ายดั่งมีค้อนอันมหึมาที่กระแทกเข้าใส่ในโสตประสาท เริ่มรู้สึกจะยืนหยัดทรงกายต่อต้านได้อย่างยากลำบากเข้าทุกทีแล้ว

ฉับพลันนั้นเอง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ตวาดก้องร้องขึ้น จนเสียงหัวร่อของฮุ่ยได้ซือต้องชะงักห้วนลงในฉับพลันทันที เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเปล่งเสียงหัวร่ออันสดใสกังวาน พลางกล่าวว่า

"นางชีเฒ่า อันเกาะน้อยกระจ้อยร่อยของเจ้า อุตส่าห์มีประเพณีเลว ๆ อยู่มากมายถึงปานนั้นด้วย ? ในวันนี้หากแม้นมิใช่ทารกน้อยนี้มาได้ตามเวลาอย่างหวุดหวิดแล้ว เกาะน้อยของเจ้าในขณะนี้น่ากลัวจะจมหายไปภายในใต้ท้องทะเลแล้วกระมัง !"

ฮุ่ยได้ซือค้อนควักเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอย่างดุร้าย จากนั้นจึงกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"ในเมื่อเจ้าสามารถทนทานต่อสุรนาทมหากาฬ (ตั๊วเอี้ยงเฮี่ยงอิม) ได้ จึงเป็นที่ประจักษ์ว่าอย่างน้อยเจ้ายังพอจะมีพลังฝีมือติดตัวอยู่บ้าง เจ้ามีความกล้าหาญพอจะรับมือกับเราแม่ชีเฒ่าเพียงสามกระบวนท่าหรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะมีความรู้สึกว่า พลังฝีมือของฮุ่ยได้ซือนี้สูงล้ำสุดยอดจนมิอาจจะหยั่งคะเนได้ แต่ในยามนี้ มาตรแม้นจะมีดาบมาค้ำไว้ที่ลำคอ ย่อมมิยอมจะแสดงความอ่อนแอโดยการล่าถอยไปได้ โลหิตแห่งความทระนงได้พลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ขอบังอาจมิเจียมตัว เข้ารับฝีมืออันสูงสุดยอดของท่านผู้มีอา-วุโสด้วย !"

ฮุ่ยไต้ซือมิได้เปล่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรเลย และมิเห็นว่าจะใช้ท่าอย่างไรให้เป็นที่สังเกต ร่างได้พุ่งปราดขึ้นจากพื้นดินอย่างปราศจากวี่แววร่องรอย แขนเสื้อเพียงข้างเดียวที่สะบัดออกไปนั้น พลันกลับกลายเป็นเงาสีเทาอันมากมายสุดคณนานับครอบคลุมลงใส่ซิงเจี๊ยบอย่างรุนแรง ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะพุ่งพลังลมปราณขึ้นสุดตัวจนแกร่งกร้าวไปตลอดร่างแล้ว แต่กับกระบวนท่าที่ละลิ่วพลิ้วแผ่ว จนจับต้นชนปลายมิถูกของฮุ่ยไต้ซือนี้ ยังรู้สึกจนปัญญาจะต่อต้านตีโต้ไปในกระบวนท่าใด ความรู้สึกได้บังเกิดขึ้นเฉกเช่นกับเมื่อครั้งประมือกับบ่อฮึ้งเซ็ง ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า แต่พลังฝีมือของซิงเจี๊ยบในปัจจุบัน ได้เหนือล้ำไปกว่าคราครั้งก่อนมากมายก่ายกองนัก ปฏิภาณได้บังเกิดในยามฉุกละหุกกะทันหัน จึงมิได้ไปสนใจไยดีต่อพลังการจู่โจมของศัตรูว่าจะเป็นไปในสภาพใด ยกฝ่ามือซ้ายขึ้นตั้งเป็นสัน หมัดขวาได้ควงสะบัดต่อยออกไป ดั่งราวกับเป็นพายุอันคลุ้มคลั่งกระแทกเข้าใส่บ่าซ้ายของฮุ่ยไต้ซือ โดยมิได้หวาดหวั่นพรั่นพรึง

หากแม้นเป็นเมื่อวาน หมัดของซิงเจี๊ยบที่ต่อยไปในครั้งนี้ ฮุ่ยไต้ซือจะสามา-รถเบี่ยงร่างและพลิ้วเข้าจู่โจมซ้ำเติมได้ เช่นอย่างบ่อฮึ้งเซ็งที่ลงมือจับกุมชีพจรข้อมือของซิงเจี๊ยบโดยง่ายดายมิต้องออกกำลังเท่าใด แต่ในขณะนี้ เมื่อพลังลมหมัดของซิงเจี๊ยบได้แผ่พุ่งเข้าไปถึง ฮุ่ยไต้ซือรู้สึกว่ามีพลังอันรุนแรง และมีเสียงครืนครั่นปานอสนีบาตที่ได้แลบลั่นออก จึงต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นสนใจ มิรอให้กระ-บวนท่าจู่โจมได้ใช้ไปจนสุดตัว ต้องสะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ทำให้ชายแขนเสื้ออันยาวเหยียดซึ่งเก่าขาดคร่ำคร่า พลันแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายดั่งกับแผ่นเหล็กกล้าอันรุนแรงฟาดขวางออกมาโดยไม่คาดคิด

ชายเสื้ออ่อนนุ่มมิอาจซึ่งต้านทานกำลังใด ๆ ฮุ่ยไต้ซือมิต้องเปลี่ยนท่าวางทางใหม่ ก็อาศัยในท่ากระบวนเพลงเดิมทำให้แขนเสื้ออันอ่อนหยุ่นพลิ้วแผ่วกลับกลายเป็นแข็งแกร่งดั่งราวกระบองเหล็ก ที่ฟาดกวาดมาเช่นนั้น จึงสูงสุดไปกว่าการวิชาบิดผ้าเปียกให้เป็นกระบอง (ซิบสกเซ่งกุ้น) มิทราบว่ากี่เท่ากันแล้ว

ซิงเจี๊ยบเห็นฮุ่ยไต้ซือเพียงสะบัดแขนเสื้อออกมาครั้งเดียว ยังทรงอานุภาพที่รุนแรงแข็งกร้าว อย่างมิอาจต้านทานรับไว้อย่างไรได้ แต่กระบวนท่าที่จู่โจมมานี้กลับไปคล้ายดั่งวิชาท่ากวาดฟาดทั้งกองทัพ (ฮ่วยเซ่าเชยกุน) ของสำนักบู๊ตึงเข้า อันวิชาท่าเพลงการต่อสู้ของสำนักต่าง ๆ ในตงง้วนนั้น ซิงเจี๊ยบมิทราบว่า ได้คร่ำเคร่ง

ฝึกปรือมาเป็นจำนวนกี่พันครั้งแล้ว ในขณะนี้จึงใช้วิชาท่ากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำ-เอี้ยพู่เฮียง) อันเป็นยอดวิชาตัวเบาขั้นสูงสุดของบ่วยซัวมิ้งออกไปโดยมิต้องขบคิดไตร่ตรอง ร่างที่ขยับเพียงเล็กน้อยถลาหลบออกไปจากแขนเสื้อ ซึ่งกวาดฟาดมาด้วยอานุภาพอันรุนแรงของฮุ่ยไต้ซือได้

อันวิชาท่าตัวเบานี้ เทพเจ้าสัตตฝีมือได้บัญญัติขึ้นเพื่อต่อต้านกับการจู่โจมของค่ายสำนักต่าง ๆ ในตงง้วน นับเป็นยอดวิชาขั้นสูงสุด ที่ทรงความพิสดารประหลาดล้ำอย่างยิ่ง ด้วยพลังแขนเสื้อซึ่งแผ่พุ่งออกอย่างรุนแรงหักโหม จนสุดจะกล่าวได้ของฮุ่ยไต้ซือถึงปานนี้ ยังถูกชิงเจี๊ยบหลบเลี่ยงออกไปได้อย่างง่ายดาย มิหนำซ้ำ ยังเป็นท่าการหลบเลี่ยงอย่างสวยงามสง่ายิ่งนักอีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่ยืนดูอยู่ทางด้านข้าง เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวและชมเชยขึ้นไม่ขาดปาก ว่ายอดเยี่ยมวิเศษปานนั้นปานนี้ ฮุ่ยไต้ซือจึงมีโทสะพลุ่งขึ้นท่ามกลางความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ตะปบนิ้วทั้งห้าออกไป จนปรากฏเสียงดังหวีดหวิว ปลายนิ้วทั้งห้ามีพลังอันคมกริบแกร่งกร้าวแผ่พุ่งออกไปได้รวดเร็วปานประกายไฟ ชิงเจี๊ยบมีความชำนาญจากกระบวนท่าแรกอยู่แล้ว ขวัญจึงได้ดีขึ้นอีกอักโข ฝ่ามือขวาประกบนิ้วใช้แทนกระบี่พุ่งต้านออกไปด้วยท่าเพลงเหมยผลัดสามตลบ (บ่วยฮวยซาลั่ง) ของวิชาเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากีเกี๊ยมฮวบ) ต้านทานรับเข้าไว้ในทันที

อันการตะปบไปครั้งนี้ เป็นไม้ตายอันยอดเยี่ยมของฮุ่ยไต้ซือซึ่งฝึกปรือมาอย่างชำนิชำนาญ ในกระบวนท่านี้แฝงไว้ด้วยไม้ตายถึงสามครั้งซ้อน ๆ อย่างพลิก-แพลงแปรเปลี่ยน เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบใช้มือขวาประกบนิ้วดั่งราวกับกระบี่ กรีดมาทางเฉียง ๆ เช่นนั้น จึงคิดอยู่ในใจว่า

'เจ้าทารกนี้ แส่หาความตายใส่ตัวเองชัด ๆ'

นิ้วทั้งห้าจึงได้พลิกขึ้น จากตะปบด้านตรง มาเป็นคว้าไปทางด้านขวาง ด้วยความรวดเร็วว่องไวจนสุดจะเปรียบเทียบพรรณนาได้ แต่หาคาดไม่เลยว่า เสียงดังวีดได้ปรากฏขึ้น เมื่อฝ่ามือขวาของชิงเจี๊ยบพลอยพลิกกลับตามติดได้ในทันที กรีดไปยังชีพจรข้อมือขวาของฮุ่ยไต้ซือด้วยความรวดเร็วสุดจะพรรณนาได้เช่นกัน ฮุ่ยไต้-ซือมีพลังสูงล้ำถึงปานใดแล้ว ฝ่ามือจึงได้กดต่ำลงไป ใช้ท่าพลิกแพลงครั้งที่สามของไม้ตายนี้ออกไปในฉับพลัน จึงเห็นนิ้วทั้งห้างอดุจดั่งกรงเล็บของพญาเหยี่ยว ห่างจากบ่าชิงเจี๊ยบอยู่มิถึงครึ่งนิ้วเท่านั้น...

แต่แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกันนั้น กระบวนท่าเหมยผลัดสามตลบ (บ่วย-

ฮวยซาลั่ง) ตลบที่สามก็ได้ใช้ออกไปอย่างมิคาดคิด นิ้วกลางและนิ้วชี้ที่ประกบกันดั่งราวกับปลายทวน ทิ่มออกไปอย่างรุนแรงรวดเร็วเข้าใส่จุดเค็กตี่ฮวกตรงข้อศอกของฮุ่ยไต้ซือได้พอดิบพอดี...

พลันบังเกิดเสียงดังโครมขึ้นกึกก้อง เมื่อฮุ่ยไต้ซือพลิกฝ่ามือไปอีกครั้งเดียว ทำให้แขนทั้งสองได้กระทบกันอย่างถนัดถนี่ ฮุ่ยไต้ซือยืนเด่นเป็นสง่าโดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย แต่ชิงเจี๊ยบกลับถูกพลังการกระแทกนี้เซถลาถอยออกไปสามก้าว จึงสามารถตั้งหลักได้

ชิงเจี๊ยบตื่นตระหนกต่อพลังอันสูงสุดยอดของฮุ่ยไต้ซือเป็นยิ่งนัก แต่ฮุ่ยไต้ซือกลับตื่นตระหนกที่ท่าไม้ตายอันพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของตนถึงสามครั้งซ้อน ๆ ได้ถูกกระบวนท่าอันแปรเปลี่ยนพลิกแพลงของฝ่ายตรงข้ามสามครั้งต้านทานทำลายไปได้อย่างมิคาดคิด

ส่วนเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับร้องชมเชยจนเสียงหลงอย่างเยาะเย้ยและปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด

ฮุ่ยไต้ซือแค่นเสียงอย่างโหดเหี้ยมเย็นชา แขนเสื้อทั้งสองได้สะบัดฟาดออกไปอีกครั้งหนึ่ง ร่างอาศัยสภาวะพลังการฟาดครั้งนี้ พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงร่วมยี่สิบเชียะ เมื่อขึ้นสุดกำลังในครั้งนี้แล้ว แขนเสื้อทั้งสองก็ได้คลายออกอย่างรวดเร็ว จนสามารถทำให้ร่างชะงักงันกลางอากาศได้แว่บหนึ่ง หลังจากแฉลบออกไปเพียงเล็กน้อย จึงพุ่งปราดเข้าใส่อย่างรวดเร็วรุนแรงสุดจะกล่าวได้ และสวยงามพิสดารเป็นที่สุด

กระบวนท่านี้ฮุ่ยไต้ซือได้ใช้ออกไปด้วยโทสะ ที่ได้เริ่มบังเกิดขึ้นอย่างจริงใจแล้ว เพราะเป็นวิชาเจ็ดกระบวนท่าพญาปักษา (ชังจิวชิกเซ็ก) ซึ่งเป็นไม้ตายอันสุดยอดของนาง แขนเสื้อทั้งสองที่ได้ฟาดลงไปนั้น ใช้กำลังออกไปถึงแปดส่วนแล้ว...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินในขณะนั้น ได้หุบปากลงอย่างฉับพลันทันที จึงปราศจากเสียงโห่ร้องก้องหนุนเฉกเช่นเดิมอีก จ้องมองดูทารกน้อยด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า จะแก้ไขต้านทานในกระบวนท่าสุดท้ายได้ด้วยวิธีใดกัน

ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า พลังฝ่ามือในครั้งนี้ของคู่ต่อสู้ได้โถมทะลักเข้ามาทั่วทุกทิศทางอย่างหนาแน่นรัดกุม แม้กระทั่งเบื้องหลัง ยังมีพลังอันรวดเร็วคมกริบโถมกระแทกเข้าใส่ ซึ่งนี่เป็นความพิสดารอันสูงล้ำของวิชาท่าเจ็ดกระบวนท่าพญาปักษา (ชังจิวชิกเซ็ก) นั่นเอง ในช่วงพริบตานั้น ชิงเจี๊ยบจนปัญญาจริง ๆ ที่จะต้านทานรับไว้ในสภาพใดได้

แต่ช่วงเวลาที่เร็วกว่าประกายไฟนี้ กระบวนท่าต่าง ๆ ที่เคยฝึกปรือมา พากัน

ปรากฏขึ้นในห้วงสมองของชิงเจี๊ยบอย่างรวดเร็ว แต่กลับหากระบวนท่าใดมาต่อต้านรับมือต่อการจู่โจมในครั้งนี้มิได้เลย ช่วงฉุกละหุกกะทันหันอันหวุดหวิดนี้ ปฏิภาณได้ปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบส่องสว่างขึ้นท่ามกลางความมืดมิดมืนงง...

แขนทั้งสองของชิงเจี๊ยบจึงได้ยื่นออกไปทั้งสองฟากข้างกาย และประกบเข้าหากันในฉับพลันทันที แต่พอฝ่ามือทั้งสองเพิ่งสัมผัสกันนั้น ได้พลิกออกไปด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟ ช่วงพริบตานั้นเอง เงาฝ่ามือทั้งปวงจึงแผ่ซ่านกระจายออกจนเต็มไปทั่วทั้งท้องฟ้า ต้านทานรับการจู่โจมของฮุ่ยไต้ซือออย่างหักหาญตรง ๆ กระบวนท่านี้คือท่าอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) อันเป็นท่าแรกเริ่มของสิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพ ที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ถ่ายทอดให้เมื่อครู่นี้นั่นเอง

ฮุ่ยไต้ซือพลันรู้สึกว่า ฝ่ามือทั้งสองของคู่ต่อสู้ที่ประกบและพลิกออกอยู่นั้นเต็มไปด้วยเงาฝ่ามือที่เรียงรายล้อมรอบกายอย่างแน่นหนาซับซ้อน คล้ายดั่งกับเป็นแสงทองที่ส่องมาจากฟากฟ้า แผ่ซ่านครอบคลุมไปได้ทุกแห่งหนของพิภพจบแดนปราศจากช่องว่างรอยโหว่ที่จะจู่โจมโถมเข้าใส่ กระบวนท่าการรุกของตนจึงมิทราบว่าจะจู่โจมเข้าในสารทิศใด...

จึงเห็นแขนทั้งสองของนางพลันสะบัดขึ้นอีกครั้งโดยมิได้จู่โจมลงไป และร่างกลับพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงได้ร่วมสิบเชียะ ละลิ่วพลิ้วแผ่วออกไปไกลกว่าสิบเชียะ จึงลงหยุดยืนบนพื้นทรายได้ หันมามองเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลางแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้นแล้วกล่าวว่า

"หลวงจีนเฒ่า กระบวนท่าอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) อันร้ายกาจ !"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นชิงเจี๊ยบสามารถใช้กระบวนท่าอันสุดยอดของตนออกไปได้อย่างพลิกแพลงสวยงาม และเปี่ยมด้วยอานุภาพถึงปานนั้น จึงบังเกิดความปลาบปลื้มภาคภูมิจนหัวใจพองโต พอได้ยินฮุ่ยไต้ซือกล่าวแดกดันมาเช่นนั้น กลับอ้าปากหัวร่อพลางตอบว่า

"หากใช่แล้วจะเป็นไร ?"

ฮุ่ยไต้ซือหันหน้ากลับไปกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"เราได้บอกก่อนไว้แล้วว่า เพียงสามกระบวนท่าที่เจ้าต้านทานรับไว้ได้ ก็ปล่อยให้เจ้าไปจากเกาะ !"

พลางหันมากล่าวกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอีกว่า

"เราแม่ชีเฒ่าขอแสดงความลืมตัว โดยต้องรับทราบในวิชาท่าสิบกระบวนท่า

เทพยดาเจ้าพิภพจากหลวงจีนเฒ่าสักครั้งหนึ่ง"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขณะนี้ แม้กระทั่งเราผู้เฒ่ายังรู้สึกคันมือเป็นอย่างยิ่งนัก เรามาประลองกันเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ความกลัดกลุ้มก็ประเสริฐอยู่ดอก"

ฮุ่ยไต้ซือจึงมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก ขยับร่างเพียงเล็กน้อย ฝ่ามือทั้งซ้ายขวาตวัดจู่โจมเข้าใส่ในฉับพลันทันที เท้าทั้งสองแปรเปลี่ยนไปถึงเจ็ดกระบวนท่าอย่างพิสดารในช่วงพริบตาเดียว แต่มิได้ห่างไปจากที่เดิมแม้แต่นิ้วเดียวเลย ในช่วงเวลานั้น ฝ่ามือทั้งสองกลับโหมตะลุยเข้าจู่โจมถึงเจ็ดกระบวนท่าอย่างพิสดารประหลาดล้ำ

อันเจ็ดกระบวนท่านี้ ล้วนแล้วแต่ยอดเยี่ยมสูงล้ำจนหาที่เปรียบปานมิได้ ชิงเจี๊ยบเคยเห็นพลังฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็ง และเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาแล้ว เข้าใจว่าต่างเป็นยอดวิชาการต่อสู้ที่สุดยอดของพิภพอย่างมิอาจจะเทียมเทียบเปรียบอยู่แล้ว แต่หาคาดไม่ว่า กระบวนท่าเหยาะย่างไปตามทางพิสดารของฮุ่ยไต้ซือนี้ กลับสูงล้ำปานปาฏิหาริย์อย่างมิอาจคาดคิดได้ ดังนั้นจึงจ้องมองอย่างเคลิบเคลิ้มลืมตัว ดูการต่อสู้ของผู้ทรงฝีมืออันดับสุดยอดในพิภพทั้งสอง ด้วยความหมกมุ่นสนใจเป็นที่สุด

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินปักหลักตรึงแน่นกับพื้น โดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย อาศัยช่วงบนของร่างเพียงอย่างเดียว ที่เลี่ยงซ้ายหลบขวาต่อต้านตีโต้ออกไปในครานั้น จนเจ็ดกระบวนท่า การบุกตะลุยจู่โจมของฮุ่ยไต้ซือถูกสลายปัดป้องไปหมดสิ้น พร้อมกันนั้น แขนซ้ายฉวยโอกาสที่มีช่องว่างเพียงเล็กน้อย ตีโต้ต้านทานออกไปได้ถึงห้ากระบวนท่าบ้าง

ชิงเจี๊ยบเพ่งมองจ้องดูการเหยาะย่างของฮุ่ยไต้ซืออย่างใจจดใจจ่อ รู้สึกว่าพลังวิชาท่าฝ่ามือหมัดมวยของฮุ่ยไต้ซือ มาตรแม้นจะสุดยอดพิสดาร แต่ยังมิอาจเทียมเทียบเปรียบกับท่าฝีเท้า ซึ่งคล้ายดั่งกับปาฏิหาริย์อย่างหาทางคาดเดามิถูกเลย การเหยาะย่างเหยียบไปในแต่ละครั้ง ล้วนแล้วด้วยความสูงล้ำพิสดารและซับซ้อนจนสุดจะหาใดมาเทียมเทียบเปรียบมิได้ แม้กระทั่งความชาญฉลาด และปฏิภาณอันแหลมคมของชิงเจี๊ยบในปัจจุบัน ยังมีความรู้สึกว่าพิสดารประหลาดล้ำดั่งราวปาฏิหาริย์เท่านั้น โดยหาทางคาดเดามิออกว่า เหตุไฉนจึงเป็นไปได้จนถึงปานนี้

แต่ละครั้งที่ฮุ่ยไต้ซือใช้กระบวนท่าจู่โจมไปนั้น ชิงเจี๊ยบต้องรีบขบคิดในใจว่าหากแม้นเป็นตนต่อต้านรับมือด้วยแล้ว จะใช้วิชาท่าฝีมือประการใดออกรับต่อสู้ด้วย เมื่อคาดคิดออกแล้ว จึงสังเกตดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตีโต้ออกไป กลับเห็นเป็นกระบวนท่าที่พิสดารยอดเยี่ยมไปกว่าตนอีกมากมายหลายสิบเท่า จึงบังเกิดความลุ่มหลง

จนลืมตัวจนมิอาจยับยั้งชั่งใจได้อีก

อาจเป็นการลิขิตของฟ้าดิน ที่ได้ประทานวาสนาให้กับชิงเจี๊ยบมา มาตรมิเช่นนั้น กระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงจับเซ็ก) ที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะถ่ายทอดให้กับชิงเจี๊ยบ แต่วิชาท่าเพลงกระบี่นี้ เป็นวิชาท่าเพลงที่เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินบัญญัติขึ้นจากความช่ำชองชำนาญในเชิงการต่อสู้เป็นจำนวนร้อยกว่าปีมาไว้ จึงนับเป็นเพลงการต่อสู้ที่สูงล้ำสุดยอด มีการพลิกแพลงแปรเปลี่ยนอย่างพิสดารอยู่ซับซ้อนมากมาย ต่อให้ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดและไหวพริบปฏิภาณที่สูงสุด จนเป็นอัจฉริยะแห่งยุคได้ หากไปขบคิดตีความตามลำพังแล้ว ต่อให้ใช้เวลาถึงสามสิบปียังมิอาจจะเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งถ้วนถี่จนถึงปานนี้ดอก ขณะนี้เมื่อเห็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของพิภพทั้งสองต่อสู้กันด้วยกระบวนท่าเช่นนั้น จึงทำให้ชิงเจี๊ยบสามารถเข้าใจในความพิสดารของกระบวนเพลงการต่อสู้ ที่ตนได้รับถ่ายทอดมาอย่างมิคาดคิด

เพียงชั่วพริบตาเดียว คนทั้งสองได้ต่อสู้หักล้างกันไปแล้วกว่าร้อยกระบวนเพลง ความรวดเร็วของร่าง การจู่โจมที่เป็นไปได้ในช่วงพริบตาปานประกายไฟ หากแม้นร่ำลือระบาดออกไปในวงพวกนักเลงแล้ว ยากยิ่งนักที่จะหาผู้มาเชื่อถือได้โดยสนิทใจ

ตั้งแต่เริ่มประมือกันในจำนวนร้อยกระบวนเพลง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตั้งตัวเป็นฝ่ายรับอยู่ตลอดเวลา โดยใช้การตีโต้ออกไปบ้างเป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้น ในขณะนี้คงเป็นเพราะต่อสู้จนนึกสนุกขึ้นมาบ้างแล้ว จึงเปล่งเสียงกู่ยาวนานสะท้านอย่างสดใส ฝ่ามือได้แปรเปลี่ยนเป็นประกบนิ้วขึ้นใช้แทนกระบี่ที่คมกริบแกร่งกร้าว ในเพียงชั่วพริบตานั้น ได้จู่โจมเข้าใส่ฮุ่ยไต้ซือด้วยตำแหน่งแห่งที่สามซับสามซ้อน อย่างรวดเร็วปานปาฏิหาริย์ ซึ่งจะอย่างไรก็คาดคิดมิถึงว่าจะเป็นไปได้เลย ในช่วงเวลาฉับพลันนั้น พลังลมอันแหลมได้ดังอึงคะนึงจนสนั่นหวั่นไหว เมื่อกระบวนท่ากระบี่เทพยดาเจ้าพิภพได้ใช้ออกไป

อันเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนี้ นับได้ว่ายอดเยี่ยมสูงสุดอย่างหาใดเทียมเทียบทั้งทั่วพิภพจบแดนมิได้ และผู้ที่ใช้ออกไปในยามนี้ยังเป็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเข้าอีก อานุภาพของกระบวนเพลงกระบี่นี้จึงเป็นที่คาดเดาได้อย่างแน่ชัดได้ ในช่วงเวลาฉับพลันนั้น สถานการณ์การต่อสู้จึงแปรเปลี่ยนไปอย่างมากมายปานพลิกฝ่ามือ ความพิสดารและยอดเยี่ยมซับซ้อนของเพลงฝ่ามือฮุ่ยไต้ซือ ได้คลายความเก่งกล้าสามารถลงไปอย่างเห็นได้ชัด การรุกรับของคนทั้งสอง จึงแปรเปลี่ยนไปในทันทีฮุ่ยไต้ซือได้กลับกลายจากการตะลุยจู่โจมโหมเข้าใส่ มาเป็นตั้งรับอย่างระมัดระวัง

ไปแล้ว

เวลาผ่านไปเพียงชั่วพริบตา อีกหลายสิบกระบวนเพลงผ่านไปเช่นกัน กระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ได้เอี้ยงจับเซ็ก) มาตรแม้นจะรุกไล่เป็นฝ่ายเหนือชั้นอย่างชัดเจน แต่ยังมิอาจทำอันตรายกับฮุ่ยได้ซือแม้แต่ขุมขนสักเส้นเดียว

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินใช้กระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพออกมา ด้วยอานุภาพอันรุนแรงแกร่งกร้าวดั่งราวเทพยดาลงมาร่ายรำเองก็มิปาน จึงคล้ายดั่งกับเป็นผู้กำลังรุกไล่อยู่เช่นกัน โดยกระโดดโลดเต้นทำท่าทำทางตามติดไปด้วยไม่หยุดยั้ง และก็เพราะประการเช่นนี้เอง ทำให้ชิงเจี๊ยบสามารถเข้าใจในการแปรเปลี่ยน พลิกแพลงของวิชาท่าเพลงกระบี่นี้ไปอีกมากมายก่ายกองอย่างลืมตัว

ในขณะนั้น ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า ฮุ่ยได้ซือต้องเป็นฝ่ายเบี้ยล่างคอยรับมืออยู่จนมิอาจจะตีโต้ออกไปได้ แต่การที่สามารถตั้งรับการจู่โจมโหมใส่ของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ โดยปราศจากอันตรายใด ๆ เข้าแผ้วพานเลย เพราะอาศัยเฉพาะวิชาท่าเท้าที่ย่างเหยียบพลิกแพลงอย่างคล่องแคล่วพิสดารเพียงประการเดียวเท่านั้น แต่เมื่อจับจ้องมองไปด้วยความพินิจพิเคราะห์แล้ว ยังหาเข้าใจในความยอดเยี่ยมสูงสุดของวิชาท่าเท้านี้ไม่

ชิงเจี๊ยบไหนเลยจะทราบว่า วิชานี้ก็คือเฉียกม้อซิ่งโป๋ว (เทพยดาปาฏิหาริย์) ความลึกล้ำพิสดารที่มีอยู่นั้น ฮุ่ยได้ซือขบคิดตีความได้จากคัมภีร์โบราณอันลึกซึ้งสูงส่ง ซึ่งกินเวลาการหมกมุ่นครุ่นคิดไปอย่างยาวนานยิ่งนัก ไหนเลยจะเป็นสิ่งที่ชิงเจี๊ยบสามารถเข้าใจได้ในเวลาอันรวดเร็วถึงปานนี้เล่า

ในขณะนั้น ทั้งสองฝ่ายได้หักล้างกันไปแล้วร่วมหนึ่งพันกระบวนเพลง กระบวนท่าอันพิสดารประหลาดล้ำของคนทั้งสอง ได้ใช้ออกมาอย่างมากมายก่ายกองไม่หยุดยั้ง ทำให้ชิงเจี๊ยบผู้ยืนมองดูอยู่ด้านข้างเคลิบเคลิ้มหลงใหลจนลืมเลือนในทุกสิ่งอันไปหมดสิ้น

ขณะนั้นเอง พลันมีเสียงกู่อันสดใสกังวานได้ดังมาแต่ไกล เป็นเสียงที่แหลมเล็ก แต่ยาวนานสะท้านใจอย่างยิ่ง สามารถแหวกฝ่าเสียงคลื่นลมในห้วงสมุทรมาได้อย่างมิคาดคิด กระทบโสตประสาทของทุกคนบนเกาะอย่างถนัดชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือเมื่อได้ยินเสียงกู่อันสดใสกังวานนี้เข้า สามารถทำให้บังเกิดความสงบรื่นรมย์อย่างสุขแสนสบาย โดยมิอาจจะเอ่ยอรรถาธิบายออกไปได้ ความสุขสงบที่บังเกิดขึ้นในความรู้สึกนี้ ทำให้แม้แต่จะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างก็ยังมิพึงปรารถนาจะไปกระทำเลย

แม้กระทั่งเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยได้ซือ ผู้ซึ่งทรงพลังฝีมือถึงปานนี้แล้ว ยังพากันอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น และพากันชะงักมือไว้ในทันที เงี่ยหูฟังอย่างตกใจ ทำให้ชิงเจี๊ยบยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นและพิศวงสงสัยเป็นที่สุด

สีหน้าของฮุ่ยได้ซือปรากฏความพิศวงสงสัยและตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก แต่สีหน้าของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับแปลกพิสดารอย่างคาดคิดมิออก มิหนำซ้ำ ยังแหงนหน้ามองดูท้องฟ้าอย่างเคลิบเคลิ้มเหม่อลอยอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบต้องพลอยแหงนหน้ามองตามสายตาของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินไปบ้าง แต่นอกจากขอบฟ้าอันมืดครึ้มและดวงดาวที่มีอยู่ไม่มากนักบนท้องฟ้าแล้ว ไยจะมีความผิดปกติใด ๆ ขึ้นด้วยแม้แต่น้อย

แต่เสียงกู่อันแหลมเล็กกังวานยังคงดังอยู่ไม่หยุดยั้งอย่างชัดเจน แต่คงได้ยินเฉพาะเสียง โดยปราศจากวี่แววร่องรอยอยู่นั่นเอง จึงยิ่งสร้างความพิสดารและข้องกังขาให้อย่างรุนแรง ชิงเจี๊ยบเหลือบมองดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินด้วยความข้องใจเป็นอย่างยิ่ง เห็นสีหน้าของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยามนี้ยิ่งประหลาดพิกลผิดธรรมดาไปอีกมากนัก และพลันห่อปากและส่งเสียงกู่ออกไปรับกับเสียงอันแหลมเล็กชัดเจนนั้นในทันที

หะแรกเสียงกู่ทั้งสอง ยังมิอาจจะผสานให้ใกล้เคียงกันได้ คล้ายดั่งกับว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกำลังส่งเสียงกู่ไปปฏิเสธแสดงความมิเห็นด้วยกับเสียงกู่อันสดใสที่ดังมาก่อน แต่อีกไม่นานนัก เสียงกู่ทั้งสองได้ละม้ายใกล้เคียงกันเข้าทุกขณะ จวบจนกระทั่งเสียงกู่ของคนทั้งสองได้ใกล้เคียงกันเข้าจนแทบจะเป็นเสียงเดียว ดั่งกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ถูกเสียงกู่ครั้งแรกว่ากล่าว จนยินยอมเห็นด้วยไปแล้ว

ชิงเจี๊ยบเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินปรากฏสีหน้าอันราบเรียบแช่มชื่นอย่างเยือกเย็น เสียงกู่ทั้งสองมีสำเนียงของความสงบสุขสันต์ ปราศจากความร้อนรุ่มกระวนกระวาย ซึ่งฮุ่ยได้ซือยามนั้นยืนนิ่งอย่างเคร่งขรึมจริงจังโดยมิมีท่าทีไม่พึงพอใจเลย

ในฉับพลันนั้น มีเสียงนกกระเรียนได้ร้องดังก้องมาแต่เบื้องบน ชิงเจี๊ยบแหงนหน้ามองไป เห็นที่ขอบฟ้าอันสุดไกล มีนกกระเรียนสีขาวสะอาดตัวมหึมากำลังโบยบินใกล้เข้ามาแล้ว จนกระทั่งเห็นบนหลังของมัน ยังมีหลวงจีนชราร่างผอมชะลูดนั่งมาด้วย เสียงกู่ที่ดังมาก็ออกจากปากของหลวงจีนชราผู้นี้นั่นเอง

หลวงจีนชรามีความสูงชะลูดอย่างยิ่งนัก แม้กระทั่งนั่งอยู่บนหลังนกกระเรียนแล้ว ยังสูงไปกว่าคนธรรมดาถึงหนึ่งช่วงศีรษะ มิหนำซ้ำ ยังผอมจนคล้ายดั่งเป็นไม้ไผ่ลำยาว แต่ที่ปลายคางยังพอเห็นรำไรถึงเคราอันหร็อมแหร็มสีเงินยวงอยู่บ้าง

ฮุ่ยไต้ซือเมื่อเห็นแล้ว สีหน้ายังคงปรากฏแววแห่งความตื่นเต้นสงสัยอยู่ไม่คลาย แสดงว่ามิรู้จักกับหลวงจีนชราผู้นี้เลย แต่สีหน้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับเคร่งขรึมราบเรียบอย่างเคารพนบน้อม เดินตรงไปยังที่นกกระเรียนใหญ่อย่างแช่มช้า

นกกระเรียนใหญ่บินวนเวียนอยู่หนึ่งตลบ จึงได้ร่อนลงสู่พื้นทรายอย่างเยือกเย็นเนิบนาบ ปีกทั้งสองที่กางกระพือออกนั้น อย่างน้อยเห็นจะร่วมยี่สิบเชียะ พลังลมที่บังเกิดจากปีกทั้งสอง ได้กวาดเอาจนฝุ่นทรายในบริเวณกระจัดกระจายอบอวลไปสิ้น

บักฮื้อ (ไม้เคาะจังหวะเวลาสวดมนต์ของหลวงจีน มีลักษณะดั่งราวกับกบที่นั่งยอง ๆ) ได้ดังโปกขึ้น ด้วยเสียงอันยาวนานสะท้านกังวานไปสุดไกล โดยมิทราบว่าบักฮื้อนี้ได้สร้างขึ้นด้วยวัตถุสิ่งใด จึงสามารถดังไปไกลถึงปานนี้ มิหนำซ้ำยังสดใสชัดเจนเป็นที่สุดอีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคารวะต่อหลวงจีนชราผอมเพรียวผู้นั้นอย่างนอบน้อม และหันกลับมาคารวะต่อฮุ่ยไต้ซืออีกครั้งหนึ่ง จึงปีนขึ้นไปบนหลังนกกระเรียน โดยมิได้พูดจาว่ากล่าวแม้แต่คำเดียว เพียงผงกศีรษะให้กับซิงเจี๊ยบเบา ๆ นกกระเรียนจึงกระพือปีกอันกว้างยาวทั้งสองข้างโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว หลวงจีนร่างผอมเกร็งสูงชะลูดได้เหลือบแลดูซิงเจี๊ยบแว่บหนึ่ง จึงมีสีหน้าอันตื่นเต้นเป็นอย่างมากปรากฏขึ้น ต้องกวาดตามองไปมาอยู่อีกสามตลบ แล้วจึงส่งเสียงครวญอันสดใสแต่แผ่วเบาขึ้นว่า

"พยัคฆ์กระโดดมังกรโลดอยู่ฉันใด
ก็เปรียบไปเช่นกับชะตาในอนาคต"

กระเรียนสีขาวตัวมหึมาเพียงกระพือปีกครั้งเดียว พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงไปได้ชั่วพริบตาร่วมสามสิบเชียะ แต่เสียงกังวานสดใสแผ่วเบาของคำโคลง ยังคงแว่วมาอย่างชัดเจนอยู่

ฮุ่ยไต้ซือเหม่อมองดูหลวงจีนลึกลับที่ขับขี่นกกระเรียนตัวมหึมา บุกรุกขึ้นบนเกาะเซียวฉิ่มเต้าโดยพลการอย่างมึนงงเลื่อนลอย แหงนหน้าเหม่อมองเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างเคลิบเคลิ้ม คล้ายดั่งกับครุ่นคิดคาดเดาอย่างไรยังมิอาจเข้าใจได้ แต่ยามสายตานางได้เคลื่อนต่ำลงประสบพบกับใบหน้าของซิงเจี๊ยบเข้า กลับปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นอย่างมิคาดคิด

พลันเห็นแม่ชีเฒ่าได้ใช้แขนเสื้อทั้งสองสะบัดกวัดแกว่งไปมาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เหยาะย่างเหยียบไปด้วยกระบวนท่าเทพยดาปาฏิหาริย์ (เฉียกม้อซิ่งโป๋ว) ซึ่งรวมทั้งหมดมีสี่สิบเก้ากระบวนท่า ลึกล้ำพิสดารอย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบอีกแล้ว พอย่างเหยียบไปครบกระบวนท่าเพลง ร่างจึงพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าได้หลายสิบเชียะ ละลิ่วพลิ้วลับตาไปในฉับพลันทันที

ชิงเจี๊ยบรีบถลาเข้าไปมอง เห็นพื้นทรายบริเวณนั้นมีรอยเท้าเกลื่อนกลาดอยู่ทั่วไป แต่ละรอยลึกอยู่หลายนิ้ว จึงบังเกิดความปีติยินดีจนแทบจะคลุ้มคลั่ง เพราะทราบอย่างแน่แก่ใจว่า ฮุ่ยไต้ซือมีเจตนาจะถ่ายทอดยอดวิชาขั้นสูงสุดของท่าฝีเท้านี้ให้กับตน จึงยืนเซื่องซึมด้วยความปลาบปลื้มยินดีไปในทันที

มีเสียงอันสดใสชัดเจนดังแว่วมาแต่ไกลว่า

"กระบวนเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ (เฉียกม้อซิ่งโป๋ว) ถ่ายทอดให้กับผู้มีบุญวาสนาภายในเวลาครึ่งชั่วยาม จะเข้าใจในความพิสดารได้หรือไม่ ก็อาศัยแต่ภูมิปฏิภาณของเจ้าเท่านั้นเอง"

ด้วยพลังภายในที่ยอดเยี่ยมสูงสุดของฮุ่ยไต้ซือ วาจาที่กล่าวมานี้ จึงสดใสชัดเจนเป็นที่สุด มาตรแม้นจะห่างไกลไปอย่างมากมายแล้วก็ตาม

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิเข้าใจคำ 'ครึ่งชั่วยาม' ที่แม่ชีเฒ่าได้ว่ามา แต่ยังรีบคุกเข่าหันไปทางใจกลางตัวเกาะในทันใด อธิษฐานอยู่เบา ๆ หลายคำ

แต่เพียงชั่วพริบตาเดียว ชิงเจี๊ยบก็ลุ่มหลงงมงายไปกับรอยเท้าที่บนพื้นทรายอย่างลืมเลือนทุกสิ่งที่บังเกิดขึ้นรอบบริเวณนั้นไปแล้ว

ด้วยภูมิปฏิภาณและพลังฝีมือของชิงเจี๊ยบในยามนี้ ยังมีความรู้สึกยุ่งยากลำบากต่อท่าฝีเท้าที่ปรากฏอยู่อย่างเหลือล้ำ หากแม้นมิใช่ว่าได้เห็นฮุ่ยไต้ซือเคยแสดงออกมาเมื่อครู่นี้อย่างใจจดใจจ่อแล้ว ก็ไม่มีทางเข้าใจได้เลยแม้แต่น้อยนิด เพราะกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์นี้ กล่าวได้ว่าสูงสุดยอดอย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบอีกแล้วทั่วทั้งพิภพจบแดน ชิงเจี๊ยบยิ่งดูยิ่งรู้สึกว่ายากเย็นเข็ญใจสุดจะกล่าวได้ แต่ยิ่งปลาบปลื้มยินดีสุดจะระงับได้เช่นกัน

เวลาครึ่งชั่วยามผ่านไปอย่างรวดเร็วปานลัดนิ้วมือ ชิงเจี๊ยบยังคงจมอยู่ในภวังค์แห่งความลุ่มหลงงมงาย โดยมิทราบเหตุการณ์รอบกายจะแปรเปลี่ยนไปในสภาพใดเลย เพราะที่ไม่ห่างไกลนักซึ่งเป็นชายหาด ขณะนี้น้ำทะเลได้เอ่อล้นขึ้นแล้ว มองไปแต่ไกลจะเห็นว่ามีเส้นสีขาวได้พุ่งเข้ามาหาฝั่งอย่างรวดเร็ว ด้วยอานุภาพอันรุนแรงปานกับสายฟ้า ยิ่งเคลื่อนยิ่งรวดเร็วขึ้นทุกขณะ ยิ่งมายิ่งสูงขึ้นทุกครั้งไป และเพียง

ชั่วครู่ ก็กลับกลายเป็นคลื่นซึ่งมีความลึกร่วมสิบเชียะ แผ่กระจายเข้ามาอย่างหักโหมรุนแรง

ชิงเจี๊ยบกำลังย่อตัวขบคิดถึงกระบวนเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อย่างหมกมุ่นครุ่นคิด เหลืออีกเพียงห้ากระบวนท่าสุดท้ายเท่านั้นที่ยังตีความมิออก เพราะห้ากระบวนท่าสุดท้ายนี้ ได้รวบรวมความพิสดารปาฏิหาริย์อันสูงล้ำสุดยอดทั้งมวลมาไว้จนหมดสิ้น จึงยากเย็นเข็ญใจต่อการขบคิดคาดเดาเป็นอย่างยิ่งนัก มาตรแม้นฮุ่ยไต้ซือจะเคยใช้มาหลายครั้งหลายคราเมื่อยามต่อสู้อยู่กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้วก็ตาม แต่ชิงเจี๊ยบยังหมกมุ่นครุ่นคิดจนหัวสมองพองโต จนแม้กระทั่งคลื่นได้เอ่อล้นมาจนใกล้กายแล้ว ยังมิรู้สึกสำนึกตัว

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดอย่างไรก็มิออก จึงโมเมเหยียบย่ำไปบนรอยเท้าของฮุ่ยไต้ซือตามห้ากระบวนท่าหลังอย่างตรง ๆ ซึ่งการเหยียบย่ำโดยทางปฏิบัติตามแนวความเป็นจริงนี้ ทำให้ปมความยุ่งยากที่ขบคิดมิออกได้คลายไปอย่างฉับพลันทันที ปีติยินดีจนแทบจะคลุ้มคลั่ง กำลังจะกระโดดโลดเต้นขึ้นนั้น พลันรู้สึกเย็นวาบที่ข้อเท้าจนต้องก้มมองไปในทันที แต่แล้วต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง เพราะมีแต่ฟองอันขาวสะอาดของเกลียวคลื่นที่ได้โหมประดังกันเข้ามา ด้วยความฉุกละหุกยามกะทันหัน จึงได้ใช้ไปด้วยวิชาท่ากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) อันเป็นยอดวิชาตัวเบาขั้นสูงสุดของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ร่างที่พุ่งปราดออกไปนั้น สามารถละลิ่วไปถึงหกเจ็ดสิบเชียะอย่างง่ายดาย แต่ขณะเมื่อลมปราณคลายออกจะร่วงหล่นลงนั้น ที่เบื้องล่างของปลายเท้าก็เนืองนองไปด้วยฟองน้ำทะเลอันขาวสะอาดอีก

น้ำทะเลยามหนุนเนื่องขึ้นมานี้ มีความรวดเร็วเป็นที่ยิ่งนัก ชิงเจี๊ยบพุ่งกายออกไปอย่างเต็มที่แล้ว ยังมิอาจจะรวดเร็วไปกว่าน้ำทะเลที่เอ่อเนืองนองนี้ไปได้ ร่างเมื่อยังอยู่ห่วางกลางอากาศเช่นนั้น มิอาจจะปล่อยให้ตกลงไปในทะเลได้ จึงรีบรั้งลมปราณขึ้นจนสุดตัว เหยียดปลายเท้าเตะไปบนผิวน้ำเล็กน้อย จนสามารถพุ่งปราดขึ้นได้อีกร่วมสิบเชียะ แต่คลื่นทะเลที่โถมทะลักมานั้น ยังคงรุนแรงเป็นที่ยิ่งร่างชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะกระโดดได้ทันท่วงที แต่ยังคงถูกฟองคลื่นที่กระฉอกขึ้นเปียกชุ่มตั้งแต่หัวเข่าจรดปลายเท้า

แต่มิคาดว่า ขณะร่างกำลังจะร่วงหล่นลงนั้น ชิงเจี๊ยบก้มมองไป เห็นที่เบื้องล่างยังคงเป็นระลอกคลื่นอันรุนแรงอยู่ จึงจำต้องกัดฟันฝืนทนอย่างตัดใจ ถีบปลายเท้าเข้าสู่ผิวน้ำอีกครั้ง และกระโดดโลดแล่นไปอย่างสุดกำลัง ด้วยวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม ยินยอมสละและยอมเปียกไปทั่วร่างด้วยการวิ่งหนีคลื่นลมอย่างไม่

คิดชีวิต

ชิงเจี๊ยบยามนี้มีพลังการฝึกปรือที่สูงส่งเพียงใดแล้ว และวิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพรางก็เป็นยอดวิชาตัวเบาขั้นสูงสุดอีกด้วย เพียงกระโดดไปอีกมิกี่ครั้งจึงสามารถละทิ้งคลื่นที่กำลังโหมขึ้นมาอย่างเอ่อล้นเนืองนองไปได้ ทิ้งจนห่างไกลอยู่ทางเบื้องหลัง

เมื่อโถมกายไปทางเบื้องหน้าอีกร่วมสี่สิบวาอย่างไม่คิดชีวิตแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงได้ชะงักหันกลับมอง เห็นเป็นแต่ฟองคลื่นสีขาวสะอาดที่กระฉอกอยู่สะเทือนเลื่อนลั่นพื้นทรายที่ตนเหยียบย่ำตามรอยเท้าอยู่เมื่อครู่ ขณะนี้ได้จมหายไปในสายน้ำทะเลแล้ว รอยเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ (เฉียกม้อซิ่งโป๋ว) ที่ฮุ่ยไต้ซือทิ้งไว้ให้ มิต้องบอกก็ทราบว่าถูกสายน้ำกวาดออกจนเรียบร้อยหมดสิ้น มิน่าเล่าฮุ่ยไต้ซือจึงกำหนดเวลาให้เพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้นเอง

ชิงเจี๊ยบมองดูอานุภาพของธรรมชาติที่รุนแรงรวดเร็วอย่างมิคาดคิดถึงเช่นนั้นด้วยจิตใจอันปลอดโปร่งรื่นรมย์ ความฮึกเหิมองอาจได้บรรลุขึ้นจุดสุดยอด จนบังเกิดความเหี้ยมหาญทระนงอย่างมิเคยจะเป็นมา ด้วยปฏิภาณอันชาญฉลาด ทำให้ชิงเจี๊ยบคาดคิดได้ว่า ความละห้อยละเหี่ยและท้อถอยหมดกำลังใจที่ตนบังเกิดขึ้นนั้น เพราะมัวแต่จมอยู่ในปลักแห่งความรักระหว่างบุรุษสตรีที่ผูกมัดรัดรึงอย่างแนบแน่น ในขณะนี้ความฮึกเหิมทระนงเมื่อบังเกิดอย่างเปี่ยมล้น ได้หนุนเนื่องปณิธานความห้าวหาญให้บรรลุจนจุดสุดยอด จึงตกลงใจอย่างมั่นคงเด็ดเดี่ยวว่าจะต้องไปกระทำในเรื่องราวอันสำคัญใหญ่โต จนสะท้านสะเทือนทั่วทั้งพิภพให้ได้ จึงจะยินยอมพูดคุยครุ่นคิดถึงเรื่องราวอื่น ๆ อีกต่อไป

คลื่นลมที่โหมกระหน่ำดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ได้พาเอาปีกของราตรีคลี่คลายออกไปทีละน้อย จวบจนกระทั่งแสงรำไรได้ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าอีกครั้งหนึ่ง แสงทองของดวงทินกรได้เริ่มคลายออกเยี่ยมเยียนผิวโลกอีกครั้งอย่างอบอุ่น ประกายสีแดงฉานที่เป็นเกล็ดอยู่ตามระลอกคลื่นสั่นพลิ้วอยู่ไหว ๆ จนกระทั่งดวงอาทิตย์ได้โผล่หน้าอันแดงฉานขึ้นจากขอบฟ้าอันสุดไกลในท้องทะเลแล้ว

ชิงเจี๊ยบเดินย่ำไปอย่างหมกมุ่นครุ่นคิด จนกระทั่งจากด้านตะวันออกของตัวเกาะถึงยังด้านตะวันตกโดยมิได้ตั้งใจ เพราะสมองมัวแต่ครุ่นคิดถึงต้องหาวิธีใดจึงจะสามารถหลุดรอดออกไปจากเกาะเซียวฉิ่มเต้าอันโดดเดี่ยวกลางทะเลที่เวิ้งว้างไพศาลได้ แต่พอเมื่อเงยหน้าขึ้น เห็นท้องทะเลยามนี้สงบราบเรียบปานกับน้ำในอ่างเบื้องบนท้องฟ้าปลอดโปร่งสดใส ปราศจากเมฆหมอกใด ๆ เลย เวิ้งว้างไพศาลไป

จนจรดทุกสารทิศ และสิ่งที่สร้างความตื่นเต้นสนใจให้กับชิงเจี๊ยบอย่างยิ่งยวดนั้น คือริมหาดทรายในเบื้องหน้า มีเรือใบลำน้อยเกยหาดอยู่อย่างสงบ

ชิงเจี๊ยบรีบถลาร่างเข้าไปอย่างรวดเร็ว เห็นบนพื้นทรายข้างเรือมีอักษรตัวโตเขียนไว้ว่า 'ออกจากเกาะเชียวฉิ่มเต้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ในยามลมทะเลมีความรุนแรงอย่างยิ่ง กางใบแล่นไปได้เพียงหนึ่งวัน ก็จะบรรลุถึงยังแผ่นดินใหญ่ได้'

แสดงว่าเป็นลายมือของฮุ่ยไต้ซือที่เขียนบอกไว้ให้ และเรือลำนี้ย่อมจะเป็นของฮุ่ยไต้ซือมอบให้ตนไปจากเกาะนี้อย่างมิต้องสงสัยใจแล้ว

ชิงเจี๊ยบเมื่ออ่านจบแล้วจึงตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง ครุ่นคิดในใจว่า

'เพียงแต่กางใบแล่นไปชั่วเวลาวันเดียว จะบรรลุถึงแผ่นดินใหญ่ได้แล้ว อย่างนั้นเกาะเชียวฉิ่มเต้าก็มีระยะห่างไกลจากแผ่นดินใหญ่ไม่มากนักดอก'

พอได้คิดเช่นนั้น รีบเงยหน้าชะเง้อมองไปจนสุดสายตา เห็นที่ขอบฟ้าทางหน้านั้นยังพอจะเห็นรำไรถึงเงาทิวเขาที่เลือนราง ขอบฟ้ายามนี้เป็นสีขาวสะอาดสดใส ทิวเขาเป็นสีเขียวรำไร จึงพอจะเขม้นมองได้อย่างเลือนรางอยู่

ชิงเจี๊ยบจึงหันกลับไปยังใจกลางเกาะอีกครั้ง คุกเข่าลงอธิษฐานเป็นเชิงขอบ-พระคุณ จากนั้นจึงเข็นเรือลงทะเล กางใบมุ่งตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ทันที

ลมตะวันตกเฉียงใต้ยามนี้ รุนแรงรวดเร็วอยู่ไม่น้อย แต่สม่ำเสมอมิได้กรร-โชกเป็นระยะเลย เรือใบลำน้อยเป็นเรือเร็วที่ต่ออย่างวิเศษสุด ใบเรือเมื่อกินลมจนเต็มที่แล้ว เพียงเวลาชั่วครู่ ก็ทิ้งเกาะเชียวฉิ่มเต้าจนห่างไกลสุดตา ชิงเจี๊ยบเมื่อเหลียวกลับไปมอง เห็นเกาะน้อยได้กลายเป็นจุดดำอยู่บนขอบฟ้าแล้ว แต่โขดหินอันสูงตระหง่านง้ำที่ตั้งเป็นขบวนค่ายกล ยังพอจะจดจำได้อยู่บ้างอย่างเลือนราง

บทที่ 17

ชุมนุมมรสุมร้าย

บู๊เซียง ฮันเค้า ฮั่นเอี้ยง เมืองสามเส้าบนลำน้ำแยงซีเกียงที่มีสายน้ำฮั่นจุ้ย ไหลแยกเป็นอีกหนึ่งสาขา เมืองทั้งสามที่เรียกนามรวมกันว่าบู๊ฮั่นนี้ นับเป็นเมืองค้าขายที่มีความสำคัญในลำน้ำแยงซีเกียง จึงมีความคึกคักจอแจตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว

นับแต่เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) ปรากฏกายในวงพวกนักเลงอีกครั้งหนึ่ง และกระทำในเรื่องราวที่สั่นสะเทือนขวัญต่อผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มแถบเมืองบู๊ฮั่นเข้าแล้ว เมืองทั้งสามแห่งนี้จึงเป็นที่ชุมนุมของเหล่าผู้คนชนชาวมีฝีมือของวงพวกนักเลง บรรดาผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของค่ายสำนักต่าง ๆ พากันเร่งรุดเข้ามาในสามเมืองนี้อย่างเร่งร้อน โดยหมายมั่นที่จะสืบทราบให้แน่ใจว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือปรากฏกายขึ้นอีกครั้งหนึ่งนี้ จะเป็นความจริงหรือข่าวร่ำลือโดยปราศจากมูล

โดยเฉพาะห้าสำนักใหญ่ ที่เมื่อสิบกว่าปีก่อนเคยร่วมมือกันรุมกำจัดเทพเจ้าสัตตฝีมือไปนั้น ยิ่งร้อนรนต้องการทราบเรื่องนี้เป็นที่สุด ดังนั้นเอง บรรยากาศแถบเมืองบู๊ฮั่นจึงเคร่งเครียดจริงจัง ผสานด้วยความตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมาอย่างรุนแรง

ยามนี้เป็นฤดูที่จะย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว อากาศแถบเมืองบู๊ฮั่นมาตรแม้นยังมิรู้สึกเย็นสบายขึ้น แต่ยังพอมีลมเฉื่อยฉิวโชยมาอยู่บ้างประปราย

ในวันนี้ บนท้องน้ำปรากฏมีเรือน้อยลำหนึ่งแล่นเข้ามา เรือน้อยลำนี้คล้าย

ดั่งจะแล่นเทียบท่าอยู่ จึงได้มีความเชื่องช้าผิดปกติ กอปรกับเป็นการแล่นทวนน้ำอันเชี่ยวกราก จึงดูแล้วจะรู้สึกคล้ายดั่งว่า เรือน้อยได้จอดลอยลำอยู่โดยเป็นปกติ

ท้องน้ำในยามนี้ เรือเล็กใหญ่นานามีอยู่หลายสิบลำจนเกลื่อนกลาดทั่วไป เรือน้อยได้แล่นลัดเลาะมาอย่างแคล่วคล่อง จนกระทั่งเทียบท่าได้อย่างแช่มช้า บนเรือกลับมีหนุ่มนักศึกษาวัยเยาว์ประมาณยี่สิบปีเดินขึ้นบนท่า อาภรณ์สีเขียวอ่อนอมเทาที่สวมใส่สวยงามเป็นอย่างมาก แต่อากัปกิริยาที่เดินอย่างเชื่องช้าเป็นสง่าขึ้นไปบนตลิ่งนั้น เคร่งขรึมจริงจังอย่างน่านิยมเลื่อมใสอยู่

หนุ่มนักศึกษาผู้นั้น คล้ายดั่งมิพึงปรารถนาให้บรรดาผู้คนสัญจรไปมาที่มีจำนวนมากมายได้ขัดขวางทางอยู่ พอขึ้นบนตลิ่งได้ก็รีบข้ามถนนไปยังอีกฟากหนึ่งเร่งรุดไปยังเมืองฮันเค้าด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว

หากแม้นเพ่งพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จะมีความรู้สึกว่าสีหน้าท่าทางของอาคันตุกะเยาว์วัยผู้นี้ มีความพิสดารอย่างอธิบายมิถูก แต่ราศีอันสดใสกลับเจิดจ้าบาดตาเป็นที่สุด ใบหน้าอันคมคายงามสง่าที่ได้เน้นกับร่างอันสันทัดเหมาะสมกอปรกับการเดินเหินที่สง่างามจึงมีความรู้สึกว่า เป็นบุคลิกที่น่านิยมชมเชยมากมายจริง ๆ

มีประการเดียวที่รู้สึกจะขัดตาอยู่บ้างเล็กน้อย นั่นคือผิวหน้าอันขาวซีดของหนุ่มรูปงามนั่นเอง

หนุ่มน้อยรูปงามมีฝีเท้าที่รวดเร็วว่องไวเป็นอันมาก สิ้นเวลาไม่นานนัก ก็เดินเข้าไปในตัวเมืองโดยง่ายดาย

ในยามนี้เป็นเวลากว่าเที่ยงเล็กน้อย อากาศร้อนอบอ้าวอย่างน่าอึดอัด โดยเฉพาะลมที่กรรโชกมาอย่างรุนแรง ภายในตัวเมืองยังพอทำเนาได้ดอก แต่ตามถนนนอกเมืองมีฝุ่นฟุ้งอบอวลไปทุกแห่งหน แต่หนุ่มรูปงามที่เดินเข้ามาในตัวเมือง กลับมีเสื้อผ้าที่สะอาดหมดจดปราศจากฝุ่นละอองเกาะติดตามเนื้อตัวเสื้อผ้าแม้แต่น้อยนิด จึงออกจะรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

ที่เบื้องหน้าคือถนนสายตะวันออก หนุ่มน้อยผู้นั้นมิได้ครุ่นคิดลังเลก็เลี้ยวเข้าไปในอีกถนนหนึ่ง มุ่งตรงไปยังร้านเพชรพลอยชัวบ้วยที่เพิ่งเปิดขึ้นไม่นานนัก

เมื่อเข้าไปจนใกล้แล้ว สีหน้าของหนุ่มน้อยคล้ายดั่งจะตื่นเต้นสงสัยอย่างมากอยู่ จึงรีบเร่งฝีเท้าให้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย ปากก็ร้องเรียกไปว่า

"เตียตั้วกอ..."

ภายในประตูร้านมีเงาร่างของคนผู้หนึ่งถลันแว่บออกมา เป็นชายวัยกลางคน

อายุประมาณสี่สิบ ท่าทางเฉลียวฉลาดคล่องแคล่ว เมื่อเห็นหนุ่มน้อยผู้นั้นแล้ว ก็ร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติว่า

"ซิงเหลาปั้ง ท่านกลับมาแล้ว ? บ่าวรอคอยท่านอย่างร้อนรุ่มกระวนกระวายจนตาแทบจะปะทุ..."

วาจาที่ว่ากล่าวไปนี้ คล้ายดั่งมีสำเนียงของความโศกสลดรันทดอย่างรุนแรงแฝงอยู่ด้วย

ซิงเหลาปั้งหรือซิงเจี๊ยบจึงได้ถามขึ้นอย่างสงสัยใจว่า

"อะไร ?...เตียตั้วกอ..."

ชายวัยกลางคนที่แซ่เตียจึงกล่าวอย่างเศร้าสลดรันทดขึ้นว่า

"ผู้เฒ่าแซ่โฮ้ว...ท่านตายไปแล้ว..."

ซิงเจี๊ยบคล้ายดั่งสะดุ้งด้วยความตื่นตกใจอย่างรุนแรง ถลาร่างเพียงวูบหนึ่งก็มายืนอยู่เบื้องหน้าชายแซ่เตียอย่างฉับพลันทันด่วน อันวิชาตัวเบาเช่นนี้ หากแม้นผู้มีฝีมือมาประสบพบเข้า ย่อมต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรงยิ่งนัก

ซิงเจี๊ยบเมื่อถลันกายมาถึงเบื้องหน้าชายแซ่เตียแล้ว เอื้อมมือคว้าคอเสื้อของมันไว้ในทันที กล่าวเสียงสั่นเครือออกไปว่า

"อะไร ? เจ้าบอกว่า...เจ้าบอกว่าโฮ้วยี่เจ่กได้เสียชีวิต..."

ชายแซ่เตียถูกซิงเจี๊ยบคว้าคอเสื้อเอาไว้ในฉับพลันทันด่วนอย่างมิทันระวังเช่นนั้น จึงมิอาจจะสลัดปัดป้องอย่างไรได้ เมื่อถูกถามเช่นนั้นอีก จึงรีบตอบอย่างลนลานว่า

"เรื่องมันยืดยาวมากนัก ขอให้บ่าวได้เข้าไปในร้านก่อนจึงเรียนรายละเอียด..."

ซิงเจี๊ยบมีความร้อนรนกระวนกระวายเป็นที่สุด จึงกระชากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดถามไปอีกว่า

"โฮ้วยี่เจ่กเป็นอย่างไรไปแน่ ?"

ชายแซ่เตียสะดุ้งจนสุดตัว รีบตอบเสียงสั่นระรัวไปว่า

"ท่านตาย"

คำพูดเพิ่งกล่าวจบ มือของซิงเจี๊ยบที่กำคอเสื้อไว้ได้คลายออก และร่างหงายตึงไปทางเบื้องหลังทันที เพราะสิ้นสติสมประดีไปแล้ว

ชายแซ่เตียตื่นเต้นเป็นอย่างมาก รีบลนลานเข้าไปประคองซิงเจี๊ยบ ลากครึ่งประคองครึ่งจนเข้าไปในร้าน และร้องสั่งให้คนรับใช้ภายในร้านออกมาช่วยกันหาม

ร่างชิงเจี๊ยบเข้าไป ส่วนตนรีบวิ่งไปบดชิงชงน้ำร้อนเพื่อเตรียมจะกรอกให้กับเหลาปั้งของตน

เมื่อชุลมุนวุ่นวายเป็นเวลาครู่หนึ่ง อย่างจับต้นชนปลายมิถูก ชิงชามนั้นยังมิทันจะชงสำเร็จ ชิงเจี๊ยบกลับเป็นผู้ได้สติขึ้นก่อนอย่างแช่มช้า ตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง พลางตะคอกถามคนรับใช้ภายในร้านอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"โฮ้วยี่เจ่กเสียชีวิตไปในสภาพใด เหตุไฉนจึงเสียชีวิต ?"

คนรับใช้เมื่อถูกตะคอกถามเช่นนั้น จึงรีบตอบอย่างนอบน้อมว่า

"เมื่อสิบกว่าวันก่อน เตียตั้วกอได้ประสบพบท่านผู้เฒ่าแซ่โฮ้วนอนเสียชีวิตอยู่ที่ลานตึกด้านในตอนเวลาเช้าตรู่ ทะแรกยังเข้าใจว่าเป็นโรคลมปัจจุบัน แต่ภายหลังเมื่อได้ตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จึงพบว่าที่กลางหลังของท่านผู้เฒ่าคล้ายดั่งถูกฝ่ามืออันรุนแรงฟาดใส่ จนอวัยวะภายในแหลกละเอียด จึงทราบว่าเป็นการตายเพราะถูกลอบทำร้าย เตียตั้วกอกระวนกระวายจนแทบจะคลุ้มคลั่ง เพราะเข้าใจว่าชิงเหลาปั้งคบหาไปมากับบรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มเหล่านั้น จึงทำให้เกิดมหาภัยอันใหญ่หลวงเช่นนี้ขึ้น และก็เกรงกลัวไปว่า เจ้าพวกโฉดชั่วเลวทรามเหล่านั้นจะมารังควานอีก ในยามนั้น ทุกคนจึงบังเกิดความตื่นเต้นหวาดกลัว เตรียมตัวจะเลิกล้มกิจการค้า จนเมื่อวานจึงได้จัดงานศพให้กับผู้เฒ่าแซ่โฮ้ว เป็นบุญแล้วที่ท่านเหลาปั้งได้กลับมาในวันนี้"

ชิงเจี๊ยบได้ฟังรายงานเช่นนั้น บังเกิดความงุนงงขึ้นเล็กน้อย ขยี้สันเท้าด้วยความคั่งแค้นโศกสลด ลุกขึ้นยืนถามชายแซ่เตียไปว่า

"โฮ้วยี่เจ่กฝังไว้ในสถานที่ใด ?"

ชายแซ่เตียทอดถอนหายใจเบา ๆ แล้วจึงตอบว่า

"ยามปกติบ่าวก็ทราบว่า ชิงเหลาปั้งมีความเคารพนบน้อมในตัวผู้เฒ่าแซ่โฮ้วมากอยู่ ดังนั้นจึงทุ่มเทเงินทองจัดการงานศพของผู้เฒ่าแซ่โฮ้วโดยพลการ ฮวงซุ้ยได้สร้างไว้บนเชิงเขาที่ด้านตะวันตกของนอกเมืองห่างจากกำแพงไปไม่มากนัก"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ แล้วจึงเดินออกไปจากห้อง ชายแซ่เตียซึ่งเป็นผู้จัด-การร้านรีบเดินตามไปโดยคิดจะห้ามปรามเอาไว้ เพราะเกรงกลัวว่าชิงเจี๊ยบเพิ่งจะได้สติขึ้น อาจยังมิแข็งแรงพอจะตรากตรำไปในระยะทางไกลเช่นนั้นได้ แต่ชิงเจี๊ยบกลับหันมามองด้วยสายตาอันเต็มตื้นและสำนึกในพระคุณ จึงเดินออกไปจากร้านอย่างแช่มช้า

อีกเพียงครู่เดียวก็มาถึงนอกเมือง ตามทิศทางที่ผู้จัดการร้านแซ่เตียบอกไว้ให้

เมื่อหาเนินเขาแห่งนั้นได้แล้ว เห็นมีฮวงซุ้ยอันมหึมาสร้างไว้ไม่ไกลนัก จึงย่อร่างและโถมไปที่เบื้องหน้าฮวงซุ้ยทันที

ชิงเจี๊ยบแล่นเรือในทะเลเป็นเวลาหนึ่งวันแล้ว จึงขึ้นบกได้อีกครั้งหนึ่ง และรีบรุดย้อนกลับมายังที่บู๊ฮั่นอย่างเร่งร้อนมิยอมหยุดพัก แต่คาดมิถึงเลยว่า โฮ้วยี่เจ่กที่มีความรักใคร่ปรานีในตนนี้มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย กลับต้องเสียชีวิตไปอย่างปัจจุบันทันด่วน และมิทราบสมุฏฐานของการตายอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบเป็นกำพร้าบิดามารดามาตั้งแต่เยาว์วัย ผู้ที่มีความสนิทสนมรักใคร่ก็เพียงแต่บ่วยซัวมึ้งเจ็กเจ่กและโฮ้วยี่เจ่กเท่านั้นเอง จวบจนเมื่อเติบใหญ่พอจะรู้ความจึงมีความเคารพนับถือในตัวบ่วยซัวมึ้งและโฮ้วยี่เจ่ก ดั่งราวกับบิดาและอาผู้บังเกิดเกล้า มีทั้งความเคารพและรักอย่างสุดหัวใจ ในขณะนี้เมื่อได้รับทราบข่าวร้ายอย่างฉับพลันกะทันหัน ไหนเลยจะไม่บังเกิดความโศกสลดรันทดปานจะขาดใจตามไปด้วย เมื่อครู่นี้ยังพอจะสะกดกลั้นเอาไว้ได้ มิให้หยาดน้ำตาลูกผู้ชายต้องไหลหลั่งออกมา แต่ยามนี้ เมื่อป้ายฮวงซุ้ยตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ทางเบื้องหน้า คล้ายดั่งได้บอกให้ทราบถึงความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงมิอาจจะกล้ำกลืนน้ำตาระงับจิตใจอย่างไรได้อีก ต้องคร่ำครวญร่ำไห้อย่างโศกสลดรันทด

แต่จะอย่างไรก็ตาม ชิงเจี๊ยบยังเป็นผู้ทรงพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำของยุคมาตรแม้นจะมีอารมณ์อันหม่นหมองรันทดอย่างรุนแรง แต่ยังพอจะระงับได้ในเวลาไม่นานนัก ยืนเหม่อมองอยู่ทางหน้าฮวงซุ้ยอย่างเซื่องซึมมึนงง

ในยามนี้ นับว่าเป็นเวลาโศกสลดรันทดอย่างรุนแรงที่สุดในชีวิตของชิงเจี๊ยบมหันตภัยที่อุบัติขึ้นเมื่อคราครั้งอายุเยาว์วัยนั้น เนื่องจากยังเล็กมิรู้ความเท่าใด และถูกความโหดเหี้ยมชั่วร้ายของสองมหากาฬพิภพสร้างความตื่นตระหนกจนงุนงงเซื่อง-ซึมไป จึงมิได้มีความเศร้าเสียใจปานหัวใจแหลกสลายเฉกเช่นในยามนี้

ชิงเจี๊ยบยืนอย่างงงงันเคลิบเคลิ้มอยู่หน้าฮวงซุ้ย แหงนหน้าเหม่อมองท้องฟ้าด้วยน้ำตาอันคลออยู่แวววับปานจะหลั่งรินลงมาอีก บนใบหน้ายังเนืองนองด้วยคราบน้ำตาที่มิเหือดแห้ง ในขณะนี้ความรู้สึกนึกคิดและโสตประสาทนานาพากันชาด้านไปหมดสิ้นแล้ว หากแม้นมีผู้คิดลอบทำร้ายในฉับพลันทันด่วน ชิงเจี๊ยบย่อมไม่มีทางจะหลีกลี้หนีรอดไปได้เลย

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้าบ่นรำพึงกับตนเองอยู่ตลอดเวลา ความครุ่นคิดคาดเดาได้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองไม่หยุดยั้ง แต่จะอย่างไรก็คาดคิดมิออกว่า เป็นการกระทำอันชั่วช้าของผู้ใด และยิ่งมิเข้าใจว่า ด้วยพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมของโฮ้วยี่เจ่ก เหตุ-

ไฉนจึงกลับถูกทำร้ายจนตายไปอย่างง่ายดายด้วย มีบ่อยครั้งที่ชิงเจี๊ยบคิดจะขุดซากศพของโฮ้วยี่เจ่กขึ้นมาตรวจสอบ เพื่อพิสูจน์อีกครั้งว่า เป็นการลอบทำร้ายของบุคคลใด แต่ยังลังเลโดยมิอาจลงมือได้ อีกครู่ใหญ่จึงแค่นเสียงขึ้นเบา ๆ ยกมือวางทาบไปบนป้ายฮวงซุ้ย แหงนหน้าอธิษฐานขึ้นว่า

"หากแม้นเรามิอาจจับฆาตกรผู้ปลิดชีวิตโฮ้วยี่เจ่กมาบดขยี้ให้แหลกลาญไปกับมือแล้ว ขอสาบานว่าจะมิเป็นคนอีกต่อไป"

เมื่อสาบานเสร็จก็หันร่างเตรียมจะเดินกลับออกไป

พลันทางตาได้ปรากฏพบ ที่ห่างไปประมาณยี่สิบกว่าวาซึ่งเป็นราวป่าโปร่ง คล้ายดั่งมีเงาร่างของคนผู้หนึ่งสว่างวูบขึ้น ในขณะนี้ชิงเจี๊ยบเปี่ยมด้วยความโศกสลดรันทดจนอัดอก จึงมีความระแวงสงสัยในตัวทุกผู้ทุกคนที่มาให้ประสบพบเห็นอย่างฉับพลันกะทันหัน ดังนั้นจึงแค่นเสียงเล็กน้อย และพลิ้วร่างตามติดเข้าไปในราวป่าทันที

พอเข้าไปในราวป่าได้ เห็นที่เบื้องหน้าประมาณห้าหกสิบเชียะนั้น มีชายสองคนกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดอลเวง ชิงเจี๊ยบมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมสูงล้ำอยู่แล้ว ร่างที่พลิ้วเข้าไปภายในราวป่าจึงปราศจากซุ่มเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น กอปรกับคนทั้งสองนั้นกำลังต่อสู้กันอย่างชุลมุนวุ่นวายมิคิดชีวิต จึงมิได้ประสบพบเห็นชิงเจี๊ยบเลย

ชิงเจี๊ยบเมื่อแฝงร่างอยู่หลังต้นไม้ใหญ่แล้ว จึงลอบมองออกไปเห็นชายผู้หันหน้ามาทางตน มีร่างใหญ่ตระหง่านหนวดเคราครึ้ม ในมือถือกระบี่ยาวเหยียดกำลังตะลุยจู่โจมฝ่ายตรงข้ามอย่างดุร้ายอำมหิต ส่วนอีกฝ่ายหนึ่ง เนื่องจากหันหลังให้กับชิงเจี๊ยบ จึงมิอาจจะเห็นหน้าได้ถนัดชัดตา เห็นแต่มือซ้ายของคนผู้นี้มีกิ่งไม้ซึ่งยาวประมาณเชียะครึ่งควงสะบัดต่างกระบี่ต่อสู้อยู่กับชายฉกรรจ์ร่างใหญ่หนวดเคราครึ้มโดยมิได้เกรงกลัว

ผู้มีมือถือกิ่งไม้นั้น คล้ายดั่งมีท่าทางมิใคร่ปราดเปรียวแคล่วคล่องนัก โดยเฉพาะมือขวาคล้ายดั่งกับเป็นมือปลอมที่หาประโยชน์อันใดมิได้ ฝีเท้าก็คล้ายดั่งจะรวนเรมิมั่นคง

แต่เพลงกระบี่ของคนผู้นี้ กลับยอดเยี่ยมสูงล้ำน่าชมอย่างยิ่งนัก คนทั้งสองใช้ความรวดเร็วหักล้างกันไปกว่ายี่สิบกระบวนเพลง แต่กลับมิได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันเลยแม้แต่ครั้งเดียว

มิน่าเล่า จึงทำให้ชิงเจี๊ยบเมื่อครู่นี้มิได้ยินเสียงการต่อสู้ระหว่างคนทั้งสองเลยนั่นเอง

คนทั้งสองต่างหักล้างผลาญชีวิตกันอย่างสงบงันเงียบชรึม ผู้ที่ถือกิ่งไม้เป็น

อาวุธนั้น เนื่องจากร่างกายติดขัดมิปราดเปรียว จึงต้องตกเป็นเบี้ยล่างอย่างร่อแร่เปี่ยมด้วยอันตราย ในขณะนี้ถูกรุกไล่จนกระทั่งถอยไปถึงริมราวป่าแล้ว

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มพลันตวาดก้องขึ้นว่า

"เพ้ย เจ้าคิดจะหนี..."

กล่าวพลางทิ่มกระบี่ในมือเข้ายังหว่างคิ้วของชายถือกิ่งไม้อย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบชมการต่อสู้จวบจนถึงตอนนี้ ยังมิเคยได้ยินคนทั้งสองเอ่ยปากขึ้นเลย ขณะนี้เมื่อได้ยินชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มคำรามดังสนั่นเช่นนั้น ด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่นแกร่งกร้าว แสดงว่ามีกำลังภายในอันสมบูรณ์ จึงบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก และเมื่อมองดูผู้ที่หันหลังให้กับตนนั้น เห็นมันก้มต่ำลงโดยมิได้เกร็งกำลังอย่างไร ร่างก็ถลาหลบออกไปจากการจู่โจมหมายชีวิตของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างง่ายดาย

เมื่อคนผู้นั้นเหลียวหน้ากลับมา เตรียมรับการจู่โจมของชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มอีกครั้งหนึ่ง...

ชิงเจี๊ยบจึงได้เห็นใบหน้าของคนผู้นั้นได้ถนัดชัดตาว่า มีอายุประมาณยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี เค้าหน้างามสง่าเป็นยิ่งนัก จึงได้บังเกิดความปรารถนาดีขึ้นอย่างลืมตัวโดยเฉพาะน้ำใจที่แกร่งกร้าวทระนง ยินยอมต่อสู้มาตรแม้นจะได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสอยู่แล้ว จึงยิ่งสร้างความนิยมเลื่อมใสให้กับชิงเจี๊ยบอย่างมากมาย

หนุ่มน้อยรูปงามเมื่อส่ายร่างเลี่ยงหลบการจู่โจมไปแล้ว บนใบหน้าปรากฏริ้วรอยแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดฝืน ชิงเจี๊ยบเป็นบุคคลชนชั้นใดแล้ว พอมองปราดเดียวก็ทราบว่า หนุ่มรูปงามถูกฝ่ายตรงข้ามจี้สกัดจุดเอาไว้ จนทำให้ครึ่งซีกร่างมิอาจเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วเยี่ยงอย่างยามปกติ ดังนั้นจึงต้องใช้มือซ้ายถือกิ่งไม้แทน ในใจจึงยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นในพลังภายในของหนุ่มรูปงามที่สามารถปิดสกัดจุดในร่างไว้เป็นเวลาเนิ่นนานจนถึงเพียงนี้ จึงฉุกใจได้คิด แลรีบหักกิ่งไม้มาไว้ในมือท่อนหนึ่งทันที

เมื่อเห็นชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มควงกระบี่ในมือหันขวับกลับมา เสือกทิ่มเข้าไปอีกครั้งอย่างโหดเหี้ยมทารุณ

หนุ่มรูปงามพลันควงแขนซ้ายขึ้นอย่างรวดเร็ว จนเป็นประกายกิ่งไม้ออกล้อมรอบตัวอย่างหนาแน่นซับซ้อนคล้ายดั่งเป็นตาข่ายอันมั่นคง โดยเฉพาะการใช้กระบี่กิ่งไม้ด้วยมือซ้าย จึงยิ่งรู้สึกเป็นวิชาเพลงกระบี่ที่ประหลาดพิกลและพิสดารอย่างล้นเหลือ

หนุ่มน้อยเมื่อใช้กระบวนท่านี้ออกไปแล้ว ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มมาตร-แม้นจะจู่โจมอีกหลายครั้งซ้อน ๆ ยังถูกต้านรับปัดป้องเอาไว้จนหมดสิ้น จึงสร้างความตื่นเต้นให้กับชิงเจี๊ยบเป็นอย่างยิ่งนัก

ในช่วงเวลาฉับพลันนั้น ชิงเจี๊ยบดีดท่อนไม้ในมือออกไปด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟ

ชิงเจี๊ยบใช้การดีดอย่างพิสดารประหลาดล้ำ จึงได้ยินเสียงดังเบา ๆ ปรากฏขึ้น กิ่งไม้พุ่งปราดออกจากมือดั่งราวกับเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง พุ่งเข้าใส่ในระหว่างซี่โครงซี่ที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นจุดเคียงมึ่งฮวกอย่างแม่นยำถนัดถนี่

หนุ่มน้อยรูปงามพลันรู้สึกว่า ร่างกายปลอดโปร่งคลายจากการเกร็งไปจนหมดสิ้น จึงควงมือซ้ายขึ้นอย่างรุนแรง กิ่งไม้ในมือได้ควงฟาดออกไปด้วยกระบวนท่าอันยอดเยี่ยมสูงล้ำ จนทำให้เป็นประกายไปทั่วทุกหนแห่งทุกเส้นสายทุกจุดของกิ่งไม้ได้ละลิ่วพลิ้วแผ่วอย่างกำหนดกฎเกณฑ์หาความแม่นยำมิได้ กระจายเข้าล้อมรอบชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มอย่างรวดเร็วฉับพลัน ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มในยามฉุกละหุกกะทันหันนี้ ต้องควงกระบี่ในมือขึ้นจนเป็นวงกลมอันกว้างใหญ่ แต่หาคาดไม่เลยว่ากิ่งไม้ที่หนุ่มน้อยรูปงามเสือกแทงออกไปในครั้งนี้ เป็นท่าไม้ตายอันยอดเยี่ยมประจำตัว ปลายกิ่งไม้เพียงกดต่ำอีกเล็กน้อย กลับมีพลังอันหนักหน่วงที่ส่งเสียงแหวกฝ่าอากาศ กระแทกเข้าใส่ม่านกระบี่อันมีประกายแวววับของฝ่ายตรงข้ามเข้าสู่ร่างอย่างฉับพลันทันด่วน

เห็นอย่างถนัดชัดตาแล้วว่า ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม จะอย่างไรก็ต้านรับกิ่งไม้ที่จู่โจมไปในครั้งนี้มิได้...อย่าเห็นว่ามันเป็นแต่กิ่งไม้อันกรอบเปราะเพียงกิ่งเดียวเลย แต่หากถูกจี้สกัดเข้าไปบนร่างแล้ว ย่อมสามารถทะลุหลังได้อย่างง่ายดาย...ชิง-เจี๊ยบที่ยืนอยู่ทางด้านข้าง ความจริงมิปรารถนาจะลงมือเข้าช่วยเหลืออย่างไร แต่บังเกิดความคิดชนิดหนึ่งพุ่งปราดขึ้นสู่สมอง จึงทำให้ต้องกระโดดร่างออกไปในรกวป่า ดั่งราวกับสายฟ้าแลบ พร้อมทั้งร้องเรียกก้องกังวานไปว่า

"พี่ท่านโปรดหยุดมือ"

กล่าวจบตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไปอย่างโหดเหี้ยมรุนแรง

หนุ่มน้อยรูปงามเห็นมีคนถลาเข้ามาอย่างฉับพลันทันด่วน มิหนำซ้ำยังตวัดฝ่ามือจู่โจมมาอีกครั้งหนึ่งด้วย จึงมิคิดจะทำร้ายในคู่ต่อสู้ โดยหวังป้องกันตัวเอาไว้ให้รัดกุมก่อน จึงขยับร่างเลี่ยงหลบออกไปได้ร่วมสิบเชียะอย่างรวดเร็วว่องไว

ชิงเจี๊ยบประสานมือขึ้นคารวะต่อชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม พลางกล่าวว่า

"พี่ท่านคงเป็นผู้ที่มีนามว่า จอมกระบี่แห่งตงจิว (ตงจิวเจ็กเกี่ยม) เม่งฮุยกระมัง ?"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มที่รอดออกจากห้วงอันตรายอย่างหวุดหวิด พอได้ยินคำถามเข้าก็ผงกศีรษะรับอย่างงุนงงสงสัย

ชิงเจี๊ยบยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"ได้รับทราบนามอันยิ่งใหญ่ของท่านเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว ดั่งราวกับเป็นอสนี-บาตที่กรอกหูจนรู้ขึ้นใจ..."

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มปล่อยกระบี่ในมือห้อยลง พลางทอดถอนหายใจยาว ๆ ตัดคำพูดของชิงเจี๊ยบขึ้นว่า

"เอาเถิด เอาเถิด นับแต่นี้...โอ..."

พลางพุ่งกระบี่ในมือปราดเข้าใส่ร่างของหนุ่มน้อยรูปงาม แล้วหันร่างกลับวิ่งออกไปด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วปานเหินบิน

ชิงเจี๊ยบมองดูหลังของชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มด้วยสีหน้าอันแย้มยิ้มระรื่นแล้วจึงหันกลับมามองดูหนุ่มรูปงามผู้นั้น...

ในขณะนั้น กระบี่ยาวได้พุ่งเข้าใส่ร่างหนุ่มรูปงามอย่างรุนแรง หนุ่มรูปงามรอจนกระบี่เข้าใกล้กายแล้วจึงพุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูง ใช้เท้าชี้ขึ้นท้องฟ้าศีรษะพุ่งลงอย่างแคล่วคล่อง แฉลบร่างเรี่ยดินไปเพียงเล็กน้อย คว้าด้ามกระบี่ที่พุ่งปราดเข้าหาได้อย่างง่ายดาย

ชิงเจี๊ยบยิ้มพลางร้องชมเชยขึ้นว่า

"พี่ท่าน มีวิชาตัวเบาอันประเสริฐ..."

แล้วจึงรีบกล่าวเสริมขึ้นว่า

"โอ ถูกแล้ว พี่ท่านแซ่โง้วใช่หรือไม่ ?"

หนุ่มรูปงามตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ตอบไปในทันทีว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โง้วจริง ๆ ท่านเหตุไรจึงทราบได้ ?"

ชิงเจี๊ยบกลับตอบขึ้นอีกว่า

"มิทราบว่าท่านคือทุยาทของกระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) โง้วเซี่ยว-ฮุ้น ผู้มีเกียรติภูมิสะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งตงง้วนใช่หรือไม่ ?"

หนุ่มรูปงามที่แซ่โง้วสะดุ้งจนสุดตัว ตอบไปว่า

"ถูกแล้ว..."

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวสืบต่อไปอย่างรวดเร็วว่า

"เป็นโง้วเฮียจริง ๆ ดังคาดคิด ข้าพเจ้าแซ่ชิงนามเจี๊ยบ อาจารย์คือบ่วยซัวมิ้ง ที่มีไมตรีอย่างสนิทสนมอยู่กับท่านผู้ทรงอาวุโสแซ่โง้วอย่างยิ่งด้วย"

หนุ่มรูปงามที่แซ่โง้วปรากฏรอยปีติยินดีขึ้นบนใบหน้าอย่างล้นเหลือ กล่าวละล่ำละลักไปว่า

"ที่แท้ชิงเฮียคือศิษย์ผู้ทรงฝีมือบ่วยเจ็กเจ่ก..."

ที่แท้หนุ่มรูปงามแซ่โง้วนี้ ก็เรียกบ่วยซัวมิ้งเป็นเจ็กเจ่ก (อา)

อันหนุ่มรูปงามผู้นี้ก็คือโง้วเล่งฮวง ซึ่งเป็นบุตรของโง้วเซี่ยวฮุ้น อันถูกหัวหน้าสำนักใหญ่ทั้งห้ารุมผลาญชีวิตลงไปเมื่อคราครั้งก่อนนั่นเอง ตั้งแต่บิดาของโง้วเล่งฮวงถูกภัยพิบัติผลาญไปเช่นนั้นแล้ว ตัวโง้วเล่งฮวงก็ถูกผู้ทรงฝีมือช่วยเหลือ นำไปฝึกปรือในวิชาการต่อสู้ แต่วิชาที่ถ่ายทอดให้นั้น ล้วนแล้วได้จากคัมภีร์ของตระกูลโง้วที่โง้วเซี่ยวฮุ้นทิ้งไว้ในบ้านนั่นเอง ดังนั้นพลังฝีมือของโง้วเล่งฮวงจึงได้เป็นไปในแนวเดียวกันกับบิดาผู้บังเกิดเกล้าไม่ผิดเพี้ยน

ในระหว่างนี้ โง้วเล่งฮวงฝึกปรือสำเร็จจากสำนักอาจารย์ จึงได้ออกท่องเที่ยวเพื่อกวาดล้างพวกเหล่าร้ายใจอธรรมในวงพวกนักเลง ได้รับฟังจากคำร่ำลือว่า เทพ-เจ้าสัตตฝีมือปรากฏตัวขึ้นในแถบเมืองบู๊ฮั่น อันบ่วยซัวมิ้งหรือเทพเจ้าสัตตฝีมือนี้เป็นเพื่อนน้ำมิตรที่คบหาอย่างสนิทกับบิดาผู้บังเกิดเกล้าของตน จึงรีบรุดมายังแถบเมืองบู๊ฮั่นเพื่อพิสูจน์ความเป็นจริง แต่ประจวบได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของโฮ้วยี่เจ่กและเห็นขบวนศพเคลื่อนมาฝังไว้ที่ฮวงซุ้ยเชิงเขาแห่งนี้ โง้วเล่งฮวงมีความรักนับถือในตัวโฮ้วยี่เจ่กมาตั้งแต่เล็ก และเคยได้รับความรักใคร่ปรานีจากโฮ้วยี่เจ่กมาเป็นอย่างดีอีกด้วย ดังนั้นเมื่อรอจนปลอดคนแล้วจึงกราบศพยังหน้าฮวงซุ้ย ขณะกำลังร่ำไห้ด้วยความโศกสลดรันทดนั้น มิคาดว่าทางด้านหลังจะมีชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มซึ่งเป็นจอมกระบี่แห่งตงจิวเม่งฮุยมาลอบทำร้ายอย่างไม่คาดคิด โดยจี้สกัดจุดโกย-ก๊ะฮวกทางบ่าขวาของโง้วเล่งฮวงอย่างฉับพลันทันที มิหนำซ้ำ ยังกระชากเอากระบี่คู่มือออกไปอีกด้วย โง้วเล่งฮวงอยู่ในระหว่างความโศกสลดรันทดปานหัวใจจะแหลกทำลายลง จึงเคลิบเคลิ้มงุนงงอย่างยิ่ง ไหนเลยจะไประมัดระวังว่า มีผู้มาลอบทำร้ายทางเบื้องหลังได้

จึงจำต้องรีบพุ่งพลังลมปราณเข้าปิดสกัดจุดซึ่งถูกจี้เอาไว้ ฝืนใจคว้ากิ่งไม้หักในบริเวณนั้นเข้าต่อสู้อยู่กับเม่งฮุยอย่างไม่คิดชีวิต ส่วนตัวเม่งฮุยนั้นเข้าใจว่า คงจะสำนึกถึงการลอบทำร้ายนั้น ชั่วช้าเลวทรามอย่างผู้มีธัมมะมิควรจะกระทำ ดังนั้นจึงหลอกล่อจนกระทั่งโง้วเล่งฮวงเข้าไปในราวป่าจึงลงมือต่อสู้กัน หะแรกโง้วเล่งฮวง

ยังพอต้านทานรับมือเอาไว้ได้ แต่พอต่อสู้กันนานจวบจนกระทั่งชิงเจี๊ยบได้ปรากฏกายขึ้นบนเนินเขาแล้ว เม่งฮุยนั้นเข้าใจว่า คงมิปรารถนาจะให้ผู้อื่นมาได้รับทราบเรื่องราวนี้ด้วย จึงปิดปากมิยอมส่งเสียงใด ๆ เลย ก้มหน้าก้มตารุกไล่อย่างมุ่งร้ายหมายชีวิต ส่วนโง้วเล่งฮวงก็ปิดสกัดลมปราณเอาไว้ จึงมิอาจส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรออกไปได้ ดังนั้นคนทั้งสองจึงใช้ความเงียบงันเข้าหักล้างผลาญชีวิตกัน หากมิใช่ชิงเจี๊ยบมีสายตาอันว่องไวคมกล้าแล้ว ย่อมมิอาจจะประสบพบการต่อสู้ของคนทั้งสองได้

โง้วเล่งฮวงยิ่งสู้ไปนานเท่าใด พลังลมปราณในร่างยิ่งอ่อนล้าลงไปทุกขณะ ถูกเม่งฮุยรุกไล่จนปั่นไปปั่นมาแทบจะพลาดท่าเสียทีไปแล้ว โชคยังดีที่ชิงเจี๊ยบใช้กิ่งไม้ท่อนน้อยดีดเข้าคลายจุดให้กับตนโดยถนัดถนี่เช่นนั้น ทำให้สามารถใช้ท่าไม้ตายของกระบี่ผลาญวิญญาณโง้วเซี่ยวฮุ้น ซึ่งมีนามว่าจอมภูตแกว่งคบไฟ (กุ้ยฮ้วงป๋าฮ่วย) ออกไปจนสุดกำลัง อันพลังฝ่ามือของโง้วเล่งฮวงนี้ ความจริงสูงล้ำไปกว่าเม่งฮุยมากมายหลายเท่านัก ขณะเมื่อได้ใช้ออกไปด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นแล้ว เม่งฮุยจึงมิอาจต้านทานรับมือได้ติดอย่างแน่ กลับเป็นชิงเจี๊ยบอีก ที่ลงมือคลี่คลายสถาน-การณ์ช่วยชีวิตเม่งฮุยเอาไว้ เม่งฮุยนั้นความจริงก็หวาดหวั่นเพราะมีปมด้อยอยู่ในใจแล้ว พอประสบพบมีผู้เข้าร่วมในเรื่องการกระทำอันชาติชั่วของตนเข้า จึงบังเกิดความละอายจนมิกล้าจะอยู่รอดูหน้าได้ ต้องรีบพุ่งกระบี่คืนแก่โง้วเล่งฮวงและวิ่งจากออกไปอย่างรวดเร็ว

โง้วเล่งฮวงเมื่อเล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้กับชิงเจี๊ยบฟังอย่างคร่าว ๆ แล้ว ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ พลางกล่าวขึ้นบ้างว่า

"อันเม่งฮุยผู้นี้เป็นศิษย์ของโควอำเซี่ยงหยินผู้เป็นเจ้าสำนักง่อไบ๊ อันเป็นหนึ่งในห้าสำนักใหญ่ของตงง้วนยุคนี้ เมื่ออดีตครั้งก่อนที่ห้าสำนักใหญ่ใช้วิธีชั่วช้าเข้ากลุ้มรุมทำร้ายจนปลิดชีวิตบิดาของท่านไปได้ เข้าใจว่าเรื่องราวเหล่านั้นคงได้บอกกล่าวต่อศิษย์รุ่นหลังของมันอยู่บ้าง เจ้าเม่งฮุยน่ากลัวว่า ผ่านมาเห็นท่านกำลังนั่งหันหลังให้ และจำกระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) ได้ ดังนั้นจึงลงมือลอบทำร้ายอย่างชั่วช้าสามานย์..."

โง้วเล่งฮวงพอได้ยินถึงตอนนี้ มีน้ำตาพรั่งพรูอย่างมากมาย เค้นเสียงด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

"เมื่อครู่นี้ไม่สมควรจะปล่อยให้เจ้าชาติชั่วผู้นั้นปลีกตัวหนีไปได้เลย มันน่าเสียใจที่ข้าพเจ้ามิทราบว่ามันเป็นศิษย์ของสำนักง่อไบ๊ มาตรมิเช่นนั้น จะต้องจับ

ตัวมันมาสับเป็นท่อน ๆ มิให้แค้นคอกาเลย"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดจะปล่อยให้มันเอาชีวิตรอดออกไป เพื่ออาศัยปากของมันกระพือข่าวเล่าลือให้รู้ทั่วทั้งบู๊ลิ้มของพิภพ ว่าทายาทรุ่นหลังของกระบี่ผลาญวิญญาณและเทพเจ้าสัตตฝีมือ จะติดตามหาพวกมันทั้งห้าสำนัก เพื่อชำระสะสางบัญชีอันโชกเลือดของอดีตคราครั้งก่อน..."

คนทั้งสองเมื่อพูดคุยปราศรัยกันเป็นเวลาชั่วครู่ ต่างมีความนิยมเลื่อมใสในบุคลิกและภูมิปฏิภาณของฝ่ายตรงข้ามอย่างหมดหัวใจ จึงมีความสนิทสนมอย่างแนบแน่นและพูดคุยกันอย่างถูกคอเป็นที่สุด โง้วเล่งฮวงจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อ้อ ถูกแล้ว ผู้ที่ใช้ท่อนไม้มาคลายจุดให้กับข้าพเจ้าเมื่อครู่นี้ คงเป็นซิงเฮียอย่างแน่นอนแล้วกระมัง"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ ห้ามปรามการคารวะขอบคุณจากโง้วเล่งฮวงเอาไว้ แต่ปากกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าในปีนี้อายุครบยี่สิบบริบูรณ์ มิทราบว่าโง้วเฮีย.."

โง้วเล่งฮวงรีบตอบขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามีอายุยี่สิบเอ็ดพอดี หากแม้นมิรังเกียจเดียดฉันท์แล้ว ขอบังอาจเรียกท่านว่าเป็นน้องเราสักคำได้หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบมีเจตนาเยี่ยงอย่างนี้อยู่แล้ว จึงรีบรับปากอย่างปลาบปลื้มยินดี ทำให้ไมตรีของคนทั้งสองจึงสนิทสนมเข้าไปอีกขั้นหนึ่ง โง้วเล่งฮวงพลันคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงเอ่ยปากไปว่า

"น้องเรา ในวงพวกนักเลงร่ำลือจนอลเวงว่า บ่วยเจ็กเจ่กได้มาปรากฏกายในแถวเมืองบู๊ฮั่นอีกครั้งหนึ่ง เป็นเรื่องจริงเท็จอย่างไรกันแน่ บ่วยเจ็กเจ่กมีความสุขสบายดีกระมัง ? จงรีบพาข้าพเจ้าไปกราบคารวะด้วยเถิด"

ชิงเจี๊ยบตอบอย่างหม่นหมองสลดใจว่า

"ข้าพเจ้าผู้น้องจะขอบอกกล่าวเล่าให้กับตั้วกอ..."

ครั้งแล้วชิงเจี๊ยบจึงได้เล่าถึงเรื่องเทพเจ้าสัตตฝีมือได้รับบาดเจ็บสาหัส จากการกระทำอันโฉดชั่วของเจ้าสำนักใหญ่ทั้งสี่ ภายในหุบเขาโง้วฮั่วซัว และได้อธิบายถึงภาระที่ตนจะมากระทำครั้งนี้ให้กับโง้วเล่งฮวงฟังอย่างละเอียด โง้วเล่งฮวงพอฟังว่าบ่วยเจ็กเจ่กของตนต้องเป็นคนพิการสูญเสียพลังฝีมือเพราะบิดาของตนไปเช่นนั้น ยิ่งมีความเศร้าสลดรันทดอย่างรุนแรง คนทั้งสองพากันสบถสาบานที่จะล้างแค้นแทน

กับบ่วยซัวมิ้งและโง้วเซี่ยวฮุ้นอย่างรุนแรงแกร่งกร้าว ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น จึงได้สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้กับวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้มอย่างฟ้าแทบถล่มดินแทบทลายไป

คนทั้งสองเมื่อพูดคุยกันอีกครู่หนึ่งแล้ว จึงพากันลงจากเนินเขาแห่งนั้น ก่อนจะจากไปยังพากันร่ำไห้หน้าฮวงซุ้ยของโฮ้วยี่เจ่กอีกเนิ่นนาน...

หลังจากปรึกษาหารือเป็นที่ตกลง ว่าเรื่องราวที่จะกระทำในขณะนี้ คือสืบเสาะค้นหาผู้ใดเป็นตัวฆาตกรล้างชีวิตโฮ้วยี่เจ่กกันแน่ โง้วเล่งฮวงคาดหมายว่า คงต้องเป็นการกระทำจากพวกห้าสำนักใหญ่เพื่อจะหลอกลวงให้ทายาทรุ่นหลังของบ่วย-ซัวมิ้งมาทำพิธีคำนับศพ ดังนั้นจึงได้สั่งให้เม่งฮยมารอลอบทำร้ายที่บริเวณฮวงซุ้ยแห่งนี้ แต่ชิงเจี๊ยบกลับเห็นว่า การกระทำและร่องรอยของตนนั้น ยังไม่มีผู้ใดในบู๊ลิ้มจะสืบทราบได้เลยอย่างเด็ดขาด และทราบอย่างมั่นใจว่าโฮ้วยี่เจ่กคงมิใช่ถูกพวกในห้าสำนักใหญ่ผลาญชีวิตไปเป็นแน่ มิหนำซ้ำด้วยพลังฝีมือของโฮ้วยี่เจ่กที่มีอยู่มาตรแม้นจะเป็นเจ้าสำนักของห้าสำนักใหญ่มาด้วยตนเอง ยังมิอาจจะปลิดชีวิตโฮ้ว-ยี่เจ่กไปได้อย่างง่ายดายถึงปานนี้ดอก

คนทั้งสองเดินไปคุยไปอย่างถูกคอ จวบจนกระทั่งถึงยังร้านเพชรพลอยซัว-บ้วยอีกครั้งหนึ่ง

ผู้จัดการร้านแซ่เตียได้มายืนรออยู่หน้าร้านอย่างกระวนกระวายใจแล้ว พอเห็นชิงเจี๊ยบได้มาพร้อมกับหนุ่มรูปงามที่สะพายกระบี่ติดตัวมาด้วยเช่นนั้น เข้าใจว่าคงเป็นผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มอีกแล้ว จึงรีบกล่าวขึ้นว่า

"ชิงเหลาปั้งกลับมาแล้ว ?"

ผู้จัดการร้านมิยอมเอ่ยถึงเรื่องของโฮ้วยี่เจ่กขึ้นแม้แต่คำเดียว เพราะเกรงว่าจะสะกิดความเจ็บช้ำน้ำใจของชิงเจี๊ยบขึ้นอีก

ชิงเจี๊ยบโบกมือน้อย ๆ และสั่งให้คนรับใช้ไปจัดการห้องหับให้กับโง้วเล่งฮวง พลางหันมาถามผู้แซ่เตียว่า

"ในระหว่างนี้ แถบเมืองบู๊ฮั่นมีเรื่องราวอันสำคัญอย่างไรเกิดขึ้นหรือไม่"

ผู้จัดการแซ่เตียรีบผงกศีรษะรับอย่างรวดเร็วหลายครั้ง พลางกล่าวว่า

"มี มีมากเหลือเกิน บ่าวเมื่อครู่นี้เนื่องจากกระวนกระวายจนลืมไป จึงมิได้เรียนให้ทราบ"

เมื่อหยุดครุ่นคิดเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ฟังว่ามีอะไรที่เรียกเทพเจ้าสัตตฝีมือปรากฏกายในวงพวกนักเลงอีกครั้ง สร้างความตื่นเต้นสนใจให้กับผู้คนอย่างรุนแรง และสิ่งที่สะท้านสะเทือนต่อแถบเมืองบู๊ฮั่น

อย่างรุนแรงนั้น คือเมื่อสามวันก่อน ทวนเงินเม่งแป๊ะเล่าเอี้ย ได้ถูกผู้ถล่มทลายสำนักคุ้มกันภัยจนราบเรียบไป เม่งเล่าเอี้ยพลอยสิ้นชีวิตไปในคราครั้งนั้นด้วย แต่ตัวฆาตกรก่อนจะจากไปยังได้ประกาศเอาไว้ว่า เป็นการกระทำของสองมหากาฬแห่งพิภพ (ไฮ้เทียนซังซัวะ) จึงสร้างความแตกตื่นโกลาหลจนทั่วเมือง..."

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังถึงตอนนี้ หน้าผิดปกติไปอย่างรุนแรง รีบกล่าวสอดขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก เจ้ามารร้ายทั้งสอง ได้ตะเกียกตะกายเป็นระยะทางพัน ๆ ลี้จนเข้ามาในตงง้วนแล้ว หรือคิดว่าจะฟื้นฟูก๊กอันชั่วชาติของมันมาอาละวาดอีกสักครั้งแล้วกระมัง ?"

ผู้จัดการแซ่เตียกล่าวสืบต่อไปว่า

"สำหรับเรื่องนี้บ่าวมิเข้าใจ แต่ที่ทราบแน่ก็คือ บรรดาผู้มีฝีมือในเชิงการต่อสู้แถบแม่น้ำแยงซีเกียง พากันมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างรุนแรง คราใดที่เล่ากันถึงเรื่องนี้ ต่างบังเกิดความวิตกกังวลอย่างยิ่งนัก แต่บรรดาห้าสำนักใหญ่ของบู๊ลิ้มยังสงวนท่าทีสงบปากคำเอาไว้ โดยมิกล้าวิพากษ์วิจารณ์แม้แต่น้อย แต่มีบางคนที่คุยโอ่ขึ้นว่า จะสั่งสอนต่อผู้ชั่วช้าเลวทรามทั้งสองนี้บ้าง..."

ชิงเจี๊ยบในขณะนี้บังเกิดความรู้สึกอันสับสนวุ่นวายเป็นอย่างยิ่ง โบกมือขึ้นพลางกล่าวว่า

"ทราบแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ วงพวกนักเลงย่อมต้องชุลมุนวุ่นวายจนอลเวงแน่ ๆ"

กล่าวพลางเรียกให้คนไปตามโง้วเล่งฮวงมารับประทานอาหารค่ำ และบอกกล่าวข่าวนี้ให้กับโง้วเล่งฮวงทราบ ซึ่งโง้วเล่งฮวงนั้น อาศัยอยู่ในขุนเขาลำเนาไม้เป็นเวลาเนิ่นนานปี จึงมิทราบว่าสองมหากาฬพิภพจะเป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไร จึงมิใคร่สนใจไยดีนัก ชิงเจี๊ยบก็มิได้เล่ารายละเอียดออกไป แต่ในใจกลับตกลงถึงแผนการอันหนึ่งที่วาดไว้โดยเรียบร้อยแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงเมื่อตื่นนอนแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงเสนอความเห็นขึ้นว่า

"ตั้วกอ ปลอมแปลงเป็นนักศึกษาไว้ประเสริฐกว่า ซึ่งมันสะดวกต่อการกระ-ทำตามแผนการนานาอีกด้วย"

โง้วเล่งฮวงก็รู้สึกเป็นเหตุผลอันสมควร ดังนั้นจึงปลอมแปลงร่างจากนักสู้ผู้กล้ามาเป็นนักศึกษาอันสำอางโอ่ ซุกซ่อนกระบี่ผลาญวิญญาณอันสะดุดตานั้นไว้ พากันออกไปกับชิงเจี๊ยบ

ชิงเจี๊ยบได้ห่างเหินจากเมืองบู๊ฮั่นไปเป็นเวลากว่าเดือน อาจทำให้บรรดามิตรสหายหรือผู้รู้จักมักคุ้นบังเกิดความสงสัยขึ้นบ้าง ดังนั้นจึงตกลงใจไปเยี่ยมเยียนถามข่าวให้ถ้วนทั่ว และสร้างข่าวเพื่อปิดบังอำพรางเรื่องราวของตนให้ทุกคนหลงเชื่อเอาไว้ก่อน

เมื่อเดินมาถึงทางด้านตะวันออกของตัวเมือง เห็นสำนักคุ้มกันภัยซิ่งเอี้ยง-เปียเก๊กที่มีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังเป็นเวลาเนิ่นนานปี ได้ทรุดโทรมเงียบเหงาจนรกร้างไปแล้ว น่ากลัวคงเป็นเพราะประมุขของสำนักพากันเสียชีวิตไปไม่นานนี้เอง ทางหน้าอาคารยังมีโคมขาวและผ้าขาวห้อยระย้าอยู่อย่างสะดุดตา จึงยิ่งรู้สึกสลดหดหู่อย่างมาก

เมื่อเดินลัดเลี้ยวออกไปอีกถนนหนึ่ง เตรียมจะไปยังสำนักคุ้มกันภัยบู๊อุยเปีย-เก๊ก เพื่อเยี่ยมเยียนเกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วมจี่เซ้ง เมื่อมาถึงหน้าอาคารตัวสำนัก เห็นภายในนั้นกำลังชุลมุนวุ่นวายกันอยู่ จึงเดินเข้าไปถามคนรับใช้ผู้หนึ่งว่า

"ฮ่วมเปียเท้าอยู่หรือไม่ ?"

คนรับใช้ผู้นั้นผงกศีรษะ และยกมือชี้ไป ชิงเจี๊ยบพร้อมโง้วเล่งฮวงมองตามนิ้วที่ชี้ เห็นฮ่วมจี่เซ้งกำลังยืนอยู่คู่กับชายวัยสี่สิบปีสองคนในขณะนั้น ฮ่วมจี่เซ้งได้เห็นชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงแล้ว จึงผงกศีรษะเบา ๆ เป็นเชิงทักทายแล้วจึงเดินตรงเข้าหา

ชิงเจี๊ยบเห็นฮ่วมจี่เซ้งมีสีหน้าอันเหน็ดเหนื่อยและหม่นหมองกังวล มุมปากมาตรแม้นจะปรากฏรอยยิ้มอยู่เล็กน้อย แต่ท่าทีสีหน้ายังคงบังเกิดความวิตกกังวลอย่างมากอยู่ จึงเข้าใจอย่างแน่ชัด แต่แสร้งทำเป็นมิทราบโดยถามขึ้นว่า

"ฮ่วมเฮีย มิได้พบกันนานแล้ว ข้าพเจ้าเมื่อค่ำวานนี้เพิ่งกลับมาจากเสฉวน..."

กล่าวพลางแสร้งชะงักคำเอาไว้ เห็นฮ่วมจี่เซ้งมีจิตใจเลื่อนลอยอย่างซึมเซาเช่นนั้น ก็ลอบหัวร่ออยู่ในใจและรีบเปลี่ยนเรื่องไปว่า

"ช่างเป็นเคราะห์อันมหันต์เหลือเกิน ที่เม่งเฮียได้ถูกผู้ชั่วช้าพรากชีวิตไปอย่างอำมหิต ข้าพเจ้ามิได้ไปร่วมพิธีในงานศพ รู้สึกว่าเป็นสิ่งอันน่าเศร้าเสียใจอย่างมากอยู่"

ฮ่วมจี่เซ้งทอดถอนหายใจเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"อันสองมหากาฬพิภพก็โหดเหี้ยมทารุณอย่างยิ่งนัก พวกมันคิดจะฟื้นฟูเกียรติภูมิของเมื่อคราครั้งก่อนอีก จึงได้จับสำนักคุ้มกันภัยของพวกเราทั้งสองมาเป็นเครื่องประลองมือ โดยคิดจะฆ่าฟันกันให้เป็นที่สำนึกตัวของผู้คนอื่น ๆ ทั่วทั้งแผ่นดิน

โอ เมื่อเป็นเช่นนี้จริง ในคืนนี้หรือพรุ่งนี้ชีวิตของข้าพเจ้าคงมิอาจจะรักษาเอาไว้ได้อีกแล้ว"

ชิงเจี๊ยบแสร้งถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

"อะไร ? สองมหากาฬพิภพกลับกล้าบังอาจมาคิดจัดการกับฮ่วมเฮียทีเดียวหรือ"

ฮ่วมจี่เซ้งผงกศีรษะเบา ๆ ล้วงมือเข้าอกเสื้อ ลูบคลำควานหาอยู่ครู่หนึ่งจึงหยิบกระดาษเทียบสีขาวออกมามอบให้กับชิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"ประกาศิตคร่าวิญญาณของฟ้าพิการและฟ้าสังหารได้ส่งมาถึงแล้ว ภายในเวลาสิบสองชั่วยาม เจ้ามารร้ายอำมหิตทั้งสองก็ย่อมต้องรีบรุดมาถึงอย่างเด็ดขาด..."

กล่าวพลางมอบเทียบสีขาวให้กับชิงเจี๊ยบ ซึ่งชิงเจี๊ยบพอมองไป เห็นบนเทียบนั้นได้วาดธนูประกาศิตหนึ่งดอก ทางด้านล่างที่ควรจะลงชื่อนั้น กลับวาดเป็นรูปคนพิการสองคน ซึ่งมิต้องบอกก็เข้าใจว่าเป็นรูปของฟ้าพิการ (เทียนซั้ง) ฟ้าสังหาร (เทียนฮุ่ย) แห่งสองมหากาฬพิภพแน่

ชิงเจี๊ยบพอเห็นเข้า ความพลุ่งพล่านพลันบังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง จนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที แต่ปากกลับกล่าวขึ้นว่า

"นี่หรือที่เรียกว่าประกาศิตคร่าวิญญาณ !"

ฮ่วมจี่เซ้งผงกศีรษะสองสามครั้ง พลางตอบว่า

"เมื่อประกาศิตคร่าวิญญาณส่งมาถึง ข้าพเจ้าจึงได้เร่งรุดเชื้อเชิญผู้ทรงฝีมือทั้งสองท่านนี้มา เพื่อหวังขอความช่วยเหลือด้วย ท่านทั้งสองกลับมีความองอาจกล้าหาญและหมดจดชัดเจนเป็นที่ยิ่ง โดยรับปากได้ในทันทีมิได้บ่ายเบี่ยง ชิงเหลา-ปั้งเชิญท่านมาทางนี้ ข้าพเจ้าจะแนะนำให้รู้จักกันด้วย"

พลางชี้ไปยังชายวัยกลางคนที่มีรูปกายสูงสง่า กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้คือผู้ทรงฝีมืออันดับสูงสำนักเตียมซัง นามผู้กล้าหาญโต๊ะจือตง ส่วนอีกท่านหนึ่งคือเล็กฮั่งคงที่เพิ่งปรากฏเกียรติภูมิอย่างสูงส่งในวงพวกนักเลงแห่งยุค"

กล่าวแล้วก็แนะนำชิงเจี๊ยบให้กับคนทั้งสองได้รู้จักกัน ส่วนชิงเจี๊ยบพลอยแนะนำโง้วเล่งฮวงให้กับทุกคนในที่นั้นรู้จักด้วย

เมื่อโอภาปราศรัยกันตามมารยาทอยู่ครู่หนึ่ง ชิงเจี๊ยบกล่าวโป้ปดมดเท็จเออออวยไปตามเรื่องอีกครู่หนึ่ง จึงลาจากมาพร้อมกับโง้วเล่งฮวง

เมื่ออยู่ในระหว่างทางกลับ ชิงเจี๊ยบกล่าวแก่โง้วเล่งฮวงว่า

"ตั้วกอ จวบจนขณะนี้ท่านจึงทราบได้แล้วกระมังว่า สองมหากาฬพิภพมิใช่

เป็นบุคคลที่จะตอแยได้จริง ๆ แต่ข้าพเจ้ามีวิธีอยู่ประการหนึ่ง..."

พลางเล่าอุบายที่จะกระทำให้กับโง้วเล่งฮวงฟัง ซึ่งโง้วเล่งฮวงรีบยกย่องชมเชยและเห็นด้วยในแผนการอันนี้เป็นที่สุด

คนทั้งสองจึงพากันเที่ยวเตร่ไปในตัวเมืองตามอารมณ์อีกครู่ใหญ่ จึงพากันกลับไปยังร้านเพชรพลอยซัวบ้วย

เมื่อรับประทานอาหารค่ำแล้ว คนทั้งสองพูดคุยปรึกษากันอีกครู่หนึ่ง จึงพากันแยกย้ายไปตระเตรียมตัวตามห้องของตน

พอบรรลุถึงยามดึกสงัด ภายในร้านเพชรพลอยซัวบ้วยพลันมีเสียงปรบมือดังเบา ๆ ขึ้นครั้งหนึ่ง และมีร่างอันแคล่วคล่องดั่งราวแมวขโมยสองตัวพุ่งถลาขึ้นสู่เบื้องบนหลังคาอย่างรวดเร็ว คนทั้งสองหลังจากกวาดตาพิจารณาเพียงวูบหนึ่ง จึงมาสมทบเข้าหากันได้ในทันที

ค่ำคืนวันนี้ มาตรแม้นจะปราศจากแสงเดือน แต่ท้องฟ้ายังสดใสไร้เมฆหมอก อาศัยจากแสงดาวที่สาดส่องยังพอเห็นใบหน้าของคนทั้งสองที่ต่างใช้ผ้าคลุมเอาไว้โดยมิดชิด เผยให้เห็นแต่ดวงตาทั้งสองปรากฏอยู่เท่านั้น

คนทั้งสองขยับกายเพียงเล็กน้อย จึงกระโดดเข้าไปภายในเงามืดด้วยความรวดเร็วปานธนูหลุดออกจากแหล่ง

มันเป็นเวลาดึกสงัด ที่ร้านรวงบ้านช่องทุกแห่งหนของตัวเมืองบู๊ฮั่นได้ดับไฟเข้าสู่นิทรารมณ์แล้ว มีแต่สำนักคุ้มกันภัยบู๊อุยเปียเก๊กทางด้านตะวันออกของเมืองเท่านั้น ที่มีโคมไฟจุดอยู่สว่างไสวเจิดจ้า จึงทำให้รู้สึกเป็นที่สะดุดตาในท่ามกลางความมืดมิดทุกแห่งหนเป็นยิ่งนัก

ฉับพลันนั้น บนหลังคาของบู๊อุยเปียเก๊กพลันมีเสียงกู่อันประหลาดพิกลได้ดังขึ้น จากนั้นจึงมีเสียงอันพิกลพิสดารได้ตวาดไปว่า

"ฮ่วมจี่เซ้ง..."

เสียงตวาดพอเพิ่งขาดคำ ทางด้านตะวันตกของหลังคาก็มีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหวตามติดขึ้น และเงาร่างของคนผู้หนึ่งได้กระโดดโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า จนสูงร่วมสามสิบสี่สิบเชียะกำลังพุ่งจึงเสื่อมสลายลง ร่างนั้นคล้ายจะชะงักอยู่กลางอากาศวูบหนึ่ง จึงหมุนพลิ้วละลิ่วลงยังหลังคาทางด้านเฉียงด้วยความสวยงามเป็นอย่างยิ่ง

วิชาตัวเบาที่แสดงออกมานี้ ยอดเยี่ยมสูงล้ำเป็นยิ่งนัก มิว่าจะเป็นท่าที เป็นลมปราณการเกร็งร่าง ต่างสวยงามอย่างยิ่งโดยมิอาจปฏิเสธได้ และในช่วงเวลาอันรวดเร็วปานประกายไฟนี้ ร่างของคนผู้นั้นก็ลอยแผ่วลงยังหลังคาได้

คนผู้นั้นพอเท้าสัมผัสกับกระเบื้องหลังคา ก็ตวาดไปยังทางด้านซ้ายว่า

"สองพี่น้องแซ่เจียวที่มีนามอันกระเดื่องดังสะท้านทั่ว กลับกลายเป็นสัตว์ประหลาดที่มิอาจจะประสบพบหน้าคนแล้วหรือ ?"

เสียงตวาดพอเพิ่งขาดคำ ทางด้านซ้ายพลันปรากฏเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลตามติดขึ้น และเงาร่างของคนอีกสองคนก็กระโดดปราดขึ้นมาบนหลังคาในฉับพลันทันที

คนหน้าได้ตวาดไปว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ เจ้าเป็นผู้ทรงฝีมือที่ฮ่วมจี่เซ้งเชื้อเชิญให้มาช่วยเหลือหรือ ?"

เสียงที่ตวาดว่าไปนี้ ประหลาดพิกลเป็นยิ่งนัก มิหนำซ้ำยังแกร่งกร้าวคล้ายดั่งกับโลหะกระทบกันอย่างเสียดหูเป็นที่สุดด้วย คนทั้งสองนั้นคล้ายดั่งจะมีเจตนามาโอ้อวดลำพอง จึงได้ใช้วิชาลมปราณภายในเปล่งออกทางน้ำเสียง จนสะท้านสะเทือนดั่งราวกับอสนีบาตที่ฟาดลง

แต่หาคาดไม่ว่า ผู้ที่ยืนบนหลังคานั้นกลับไม่สนใจไยดีแม้แต่น้อย คงกล่าวตอบด้วยเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"อาศัยเยี่ยงอย่างเกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดา ก็จะมาเชื้อเชิญเราได้ทีเดียวหรือ ?"

เสียงประหลาดพิกลของคนพิการได้ดังขึ้นอีกว่า

"เจ้าเด็กน้อย ในเมื่อมิใช่เป็นผู้ช่วยที่เจ้าเฒ่าแซ่ฮ่วมเชื้อเชิญมา ไยไม่รีบถอยไปให้ทันท่วงทีด้วย รอเมื่อเราพี่น้องทั้งสองจัดการกับเรื่องราวทางนี้เรียบร้อยแล้ว..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ คนผู้นั้นกลับตวาดขัดขึ้นด้วยเสียงอันหนักแน่นว่า

"คำพูดไร้สาระอย่าได้กล่าว"

ชายพิการทั้งสองคล้ายดั่งจะชะงักงันไปโดยมิคาดคิด แต่แล้วผู้ยืนหน้าก็เปล่งหัวร่อฮาฮาพลางกล่าวว่า

"ดูมิออก ฮาฮา..."

เสียงหัวร่อนี้ดั่งราวกับเป็นเสียงภูตพรายกู่ร้อง ยิ่งเสียดหูระคายใจเป็นที่สุด เพราะมันมีโทสะอันรุนแรงพลุ่งขึ้นแล้ว อาศัยจะใช้วิชาเสียงภูตสะกดพราย (เนี้ยบ-ฮุ้นกุ้ยอิม) มาทำร้ายฝ่ายตรงข้ามให้เสียชีวิตโดยมิต้องลงมือ

เสียงหัวร่อยิ่งดังยิ่งแหลมสูงขึ้นทุกขณะ จนฝ่ายตรงข้ามที่เป็นชายลึกลับเพียงลำพังคนเดียว เริ่มมีความเคลื่อนไหวขึ้นเล็กน้อย แสดงว่าต้านทานรับไว้มิอยู่

ฉับพลันนั้นเอง ในความมืดมีเสียงตวาดก้องขึ้นว่า

"หยุดปาก"

มาตรแม้นเป็นคำตวาดอันสั้น ๆ เพียงสองคำ แต่กลับสดใสชัดเจนดั่งราวกับเป็นพญามังกรคำรามขึ้น เยือกเย็นอย่างน่าอบอุ่นใจเป็นที่สุด จนทำให้ชายพิการที่เปล่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลต้องชะงักเสียงหัวร่อในทันที

บทที่ 18

ฆาตกรรมอำพราง

ชายพิการที่ส่งเสียงภูตสะกดพรายเมื่อชะงักเสียงหัวร่อแล้ว ต้องรีบมองไปยังต้นเสียงที่ดังขึ้น จึงเห็นเงาร่างของคนผู้หนึ่งพุ่งปราดจากพื้นดินด้วยความละลิ่วพลิ้วแผ่วและแคล่วคล่องงามสง่า ทำให้ผู้ประสบพบเห็นมีความเลื่อมใสนับถือเป็นอย่างมาก

ท่ามกลางแสงดาวอันเลือนราง เห็นผู้ที่กระโดดขึ้นมาในคราหลังก็ใช้ผ้าดำคลุมหน้าไว้ ในมือถือกระบี่เล่มยาวร่างสันทัด แต่รู้สึกจะผอมเพรียวกว่าเล็กน้อย

ชายประหลาดพิการได้ส่งเสียงอันแหลมเล็กระคายหูขึ้นอีกว่า

"เจ้าเฒ่าแซ่ฮ่วมกลับเรียกร้องเอาผู้มีฝีมือมาได้เป็นจำนวนมากมายเพียงนี้เสียด้วย ฮาฮา ในค่ำคืนนี้ จะต้องให้พวกเจ้าทั้งหลายได้ทราบถึงฝีมือการกระทำของสองอำมหิตมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซัวะ) แล้ว"

อันสองมหากาฬพิภพนี้ฟ้าสังหารเจียวเล้าเป็นหูหนวกและใบ้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของฟ้าพิการเจียวฮ่วยพูดจาตอบโต้เพียงคนเดียว

คำพูดของเจียวฮ่วยเพิ่งกล่าวจบ ชายลึกลับที่กระโดดขึ้นมาบนหลังคาคนแรกตวาดเสียงดังสนั่นตามติดทันทีว่า

"ในค่ำวันนี้ เราก็เตรียมจะมาขอรับทราบว่า คนพิกลพิการเยี่ยงอย่างเจ้าทั้งสอง จะมีความเก่งกล้าสามารถเหนือล้ำไปกว่าผู้อื่นสักเท่าใด"

ฟ้าสังหารเจียวเล้ามาตรแม้นมิสามารถส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรออกไปได้ แต่เป็น

ผู้มีโทสะรุนแรงอย่างยิ่งนัก มันส่งเสียงอ้อแอ้ในลำคอเล็กน้อย ร่างพลันพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง จากระยะที่ห่างกันเพียงประมาณห้าสิบเชียะนี้ มันขยับเพียงปราดเดียวกลับพุ่งมายังเบื้องหน้าชายลึกลับได้ในวูบหนึ่ง ตวัดฝ่ามือได้ก็ฟาดโครมออกไปด้วยพลังอันรุนแรงดั่งราวกับเป็นขุนเขาทลาย

ชายคลุมหน้าผู้นั้น เมื่อเห็นใบหน้าอันราบเรียบปราศจากองคาพยพใด ๆ ของฟ้าสังหารแล้ว ต้องบังเกิดความสะอิดสะเอียนจนขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง มีเสียงแค่นดังเบา ๆ ขึ้น และร่างได้ถอยปราดออกไปห้าก้าวด้วยความรวดเร็วคล่องแคล่วดั่งราวเมฆน้อยบนท้องฟ้า หลบหลีกจากการจู่โจมของฟ้าสังหารไปได้อย่างง่ายดาย

เจียวเล้ายังจะตามติดเข้าจู่โจมโหมไล่ แต่ฟ้าพิการเจียวฮ่วยรีบยกมือห้ามปรามเอาไว้ เห็นมือทั้งสองของมันกรีดวาดไปมาอย่างวุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง พี่น้องพิการทั้งสองมีกระแสจิตที่ตรงกันอยู่แล้ว เจียวเล้าจึงทำท่าจะกระโดดขึ้นเพื่อจะลงไปทางเบื้องล่างของอาคาร

ที่แท้เจียวฮ่วยเกรงว่า ทางเบื้องล่างยังจะมีผู้ทรงฝีมือลอบเร้นซ่อนกายอยู่อีก จึงเรียกให้เจียวเล้าลงไปสืบเสาะดูสักครู่ก่อน

แต่ในยามนั้น ชายลึกลับที่ได้ส่งเสียงสกัดเสียงภูตสะกดพรายนั้น พลันเปล่งเสียงกู่อันยาวสะท้านขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เสียงนี้คล้ายดั่งเป็นมังกรเทพยดาที่ลอยล่องอยู่ท่ามกลางท้องฟ้า สะท้านกังวานขึ้นทุกแห่งหนโดยมิทราบว่าดังมาจากสารทิศใด

ฟ้าสังหารเจียวเล้ามาตรแม้นหูหนวกมิได้ยิน แต่กระเบื้องหลังคาที่มันยืนอยู่ก็ถูกเสียงกู่ที่ดังสะท้านจนสั่นไหวอยู่ตลอดเวลา จึงต้องชะงักร่างเหลียวมองไปในทันที

คนลึกลับคลุมหน้าผู้นั้น มือขวากำกระบี่ยาวมือซ้ายคีบอยู่บนปลายกระบี่ จนทำให้ตัวกระบี่ยาวได้งอโค้งลงเป็นวงกลม พอปล่อยมือซ้ายออกวูบหนึ่ง กระบี่ยาวก็กระดอนขึ้นจนเป็นประกายอันสั่นพลิ้วแวววับจับตา ท่ามกลางความมืดสลัวของราตรี ประกายคมกระบี่ได้กระดอนดีดจนกลายเป็นดอกเหมยอันงดงามชัดเจนเจ็ดดอกเรียงรายไว้อย่างสวยสดงดงาม

ฟ้าพิการและฟ้าสังหารต่างมีความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง เพราะเหมยเจ็ดดอกนี้คือสัญลักษณ์ของเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้งนั่นเอง

สองมหากาฬพิภพและเทพเจ้าสัตตฝีมือ นับเป็นผู้มีเกียรติภูมิเคียงคู่อยู่ด้วยกันในวงพวกนักเลงของพิภพยุคนี้ แต่มิเคยประสบพบกันมาก่อนเลย ในระหว่างนี้ที่เทพเจ้าสัตตฝีมือได้ปรากฏกายในวงพวกนักเลงอีกครั้งหนึ่งนั้น สองมหากาฬพิภพ

เคยได้รับทราบข่าวมาอยู่บ้าง ขณะนี้เมื่อเห็นชายคลุมหน้าสามารถดึดกระบี่ในมือขึ้นเป็นดอกเหมยเจ็ดดอกอย่างงดงามชัดเจน จึงบังเกิดความพิศวงสงสัยขึ้นอย่างรุนแรง

ในใจของฟ้าพิการครุ่นคิดอยู่ว่า

'กระบี่ยาวในมือของเจ้าผู้นี้ เป็นกระบี่เหล็กกล้าอันแข็งแกร่งที่มิอาจงอได้อย่างรุนแรงถึงปานนี้เลย แต่มันกลับสามารถงอจนแทบเป็นวงกลมโดยมิหักสะบั้นลงไปเสียก่อน เพียงแต่พลังภายในที่แสดงออกเท่านี้ก็ประจักษ์แจ้งแก่ใจแล้วว่า ต้องยอดเยี่ยมสูงล้ำ หรือว่าเทพเจ้าสัตตฝีมือจะมาปรากฏในวงพวกนักเลงอีกครั้งหนึ่งจริง ๆ ?'

ชายคลุมหน้าผู้นั้นได้ส่งเสียงอันกังวานสดใสขึ้นว่า

"กวนตงสยบเก้าผู้กล้า ฮ่อลกลือชาหนึ่งกระบี่ ทั่วธรณีเคารพสัตตวิชา นอกพสุธามีสามเซียน กวนตงก็เป็นดินแดนแคว้นหนึ่งในธรณีนี้ เก้าผู้กล้ามาตรแม้นจะสยบกวนตงทั้งแถบลงไปได้ แต่ยังจะต้องมาเคารพเราสัตตวิชาอีกด้วย"

กล่าวจบก็เปล่งเสียงหัวร่ออันดังยาวกังวาน ร่างยังคงยืนอยู่ในสภาพเดิม แต่ปลายเท้าที่ใช้กำลังเพียงเล็กน้อยจึงพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าได้ร่วมสิบเซียะ แล้วละลิ่วปลิวออกไปด้วยความรวดเร็วปานลูกกระสุนที่ถูกยิงด้วยหน้าไม้ ท่ามกลางเสียงหัวร่ออันสดใสกังวานนั้น มีเสียงกล่าวดังกลับมาว่า

"สองอำมหิตมหากาฬพิภพ หากยังเป็นผู้คนอยู่แล้ว จงตามเรามา"

เจียวฮ่วยตวาดเสียงก้องกังวานขึ้น และส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว พลางกล่าวว่า

"อย่างนั้น จะไว้ชีวิตเจ้าเฒ่าแซ่ฮ่วมคืนนี้ชั่วคราวก่อน"

พลางหันมาทำมือบอกใบ้กับเจียวเล้า แล้วชายพิการทั้งสองจึงพากันหอบหิ้วสังขารอันมิสมประกอบพุ่งตามติดไปด้วยความรวดเร็วปานดาวร่วง ซึ่งเพียงครู่เดียวหายลับร่องรอยไปหมดสิ้น

ชายผู้อยู่บนหลังคา เมื่อเห็นคนทั้งสามพุ่งร่างดั่งกับสายลมจนหายลับตาไปหมดสิ้นแล้ว จึงปลดผ้าคลุมหน้าออกมา เผยให้เห็นเป็นใบหน้าอันสวยงามสง่าอย่างน่าเลื่อมใส ซึ่งคนผู้นี้คือโง้วเล่งฮวงนั่นเอง

โง้วเล่งฮวงเงี่ยหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง จึงเปล่งเสียงบ่นรำพึงกับตนเองว่า

'เหตุไฉนพวกเรามาอาละวาดกันบนหลังคาเป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว แต่ทางด้านล่างกลับสงบเงียบงันโดยหาซุ่มเสียงอย่างไรก็มิมี'

ในขณะนั้น มีเสียงอาวุธกระทบกันดังแว่วมาในความเงียบวังเวงของราตรี

ทำให้โง้วเล่งฮวงสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น รีบกระโดดลงจากหลังคาอย่างรวดเร็ว พลิกร่างเข้าไปภายในตัวตึกของฮ่วมจี่เซ้งฉับพลันทันที

พอเท้าย่างเหยียบเข้าไปในลานตึก เห็นหมู่ตึกต่างดับไฟจนมืดมิดสนิทอยู่ทั่ว แม้กระทั่งยื่นมือยังมิอาจเห็นนิ้วทั้งห้าได้ ขณะกำลังลูบคลำไปทางเบื้องหน้าอย่างลำบากยากเย็นนั้น พลันไปสะดุดเอาของสิ่งหนึ่งจนเซถลาแทบล้มคว่ำ มาตรแม้นจะหยุดยั้งทรงร่างได้ในฉับพลันทันที แต่ก็ทำให้บังเกิดเสียงดังเบา ๆ ขึ้นแล้วอย่างไม่คาดคิด

โง้วเล่งฮวงรีบล้วงชุดไฟออกจากอกเสื้อ ตีฉาดจนปรากฏประกายไฟลุกโพลงขึ้น แต่ต้องอุทานด้วยความตื่นเต้นเป็นที่ยิ่ง เพราะสิ่งที่เท้าสะดุดอยู่นั้นเป็นร่างของคนผู้หนึ่งนั่นเอง

เมื่อยื่นชุดไฟเข้าไปดูจนใกล้แล้ว จึงจำได้ว่าเป็นเล็กฮั่งคงที่ฮ่วมจี่เซ้งเชิญมาเป็นผู้ช่วยเหลือคนหนึ่งนั่นเอง โง้วเล่งฮวงเคยเห็นหน้ามันมาเมื่อตอนกลางวันแล้ว ดังนั้นจึงจำได้อย่างแม่นยำ

ตลอดร่างของเล็กฮั่งคงปราศจากบาดแผลจากรอยอาวุธ มีแต่ทางหน้าผากเท่านั้นที่มีโลหิตหยาดออกมาอยู่หยดเดียว คล้ายดั่งได้ถูกอาวุธลับที่มีพิษร้ายอย่างยิ่งปลิดชีวิตไป

โง้วเล่งฮวงในยามนั้น คาดคิดอย่างไรก็เดามิออกถึงความนัยนี้ จึงรีบชูชุดไฟในมือสืบเสาะเข้าไปทางด้านในอย่างเร่งร้อน

ที่แท้คนทั้งสองได้ตกลงตามแผนการ ให้ชิงเจี๊ยบเป็นผู้หลอกล่อสองมหากาฬพิภพออกไป ส่วนโง้วเล่งฮวงเป็นผู้ลงช่วยเหลือฮ่วมจี่เซ้ง...แต่โง้วเล่งฮวงยังมีเจตนาที่จะฉวยโอกาสนี้ทดสอบดูท่าทีของผู้ทรงฝีมืออันดับสูงแห่งสำนักเตียมซังโต๊ะจือตงที่ฮ่วมจี่เซ้งเชื้อเชิญมาเป็นผู้ช่วยเหลือในครั้งนี้ด้วย แต่การที่เล็กฮั่งคงต้องมาทอดกายตายแน่นิ่งอยู่ทางลานตึกนี้ สร้างความพิศวงสงสัยให้กับโง้วเล่งฮวงเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจะขบคิดคำนึงอย่างไรก็หาเข้าใจไม่

โง้วเล่งฮวงเดินเข้าไปในห้องด้วยความระมัดระวังตัวอย่างยิ่ง จากแสงไฟของชุด เห็นที่โต๊ะกลางห้องมีคนผู้หนึ่งนอนฟุบอยู่ เมื่อพลิกขึ้นดู จึงปรากฏเป็นฮ่วมจี่เซ้ง

ฮ่วมจี่เซ้งมีสีหน้าดำคล้ำ ตลอดร่างปราศจากบาดแผลคมอาวุธ แต่โง้วเล่งฮวงกลับรู้ได้ในทันทีว่า เป็นการตายด้วยวิชาจี้สกัดจุดสัตตมรณะของสำนักเตียมซังนั่นเอง

โง้วเล่งฮวงเป็นผู้มีความชาญฉลาดอย่างเหลือร้ายอยู่แล้ว สภาพเท่าที่เห็นเช่นนี้ ทำให้ความระแวงสงสัยที่มีได้ทุ่มเทเข้าหายังโต๊ะจือตงผู้ฝีมือสูงของสำนักเตียมซังทันที เมื่อวางชุดไฟในมือลง ฝ่ามือทั้งสองยกขึ้นป้องเสมออก ถีบเท้าไปที่ประตูจนเปิดอ้าออก แต่กลับเวิ้งว้างว่างเปล่าปราศจากความเคลื่อนไหวใด ๆ เลย

พอย่างเหยียบเข้าไปในห้องได้เพียงสองก้าว พลันมีกระแสลมอันแหลมคมพุ่งปราดเข้าใส่หน้าอย่างรุนแรง ทำให้โง้วเล่งฮวงต้องรีบหงายหลังไปด้วยกระบวนท่าสะพานเหล็กแผ่น เสียงดังปึงปังขึ้นสองครั้ง เมื่ออาวุธลับได้พุ่งเฉียดผ่านใบหน้าไป เข้าใจว่าคงฝังตรึงอยู่กับผนังตึกทางด้านหลังนั่นเอง

โง้วเล่งฮวงทรุดกายลงอีกเล็กน้อย เพ่งจนกระทั่งสายตาคุ้นต่อความมืดแล้ว จึงระงับอารมณ์มองกวาดไป เห็นในห้องมีแต่ความเวิ้งว้างว่างเปล่าโดยปราศจากสิ่งของใด ๆ ส่วนทางมุมขวาของตัวห้อง คล้ายดั่งมีร่างของคนผู้หนึ่งนอนฟุบอยู่

โง้วเล่งฮวงจึงจุดไฟขึ้นอีก เดินเข้าไปดู จึงเห็นเป็นซากศพของผู้เสียชีวิตแล้วจริง ๆ เพียงแต่ร่างยังอบอุ่นอยู่ แสดงว่าเพิ่งตายไปไม่นานนัก เมื่อเพ่งมองดูใบหน้ามัน ก็จำได้ว่าเป็นโต๊ะจือตงผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของสำนักเตียมซังนั่นเอง ที่ทรวงอกมีรอยอาวุธคล้ายดั่งกระบี่แทงเข้าไปจนลึก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้ความระแวงสงสัยที่มีอยู่ต้องพากันทลายไปหมดสิ้น โง้ว-เล่งฮวงงุนงงเป็นเวลาครู่หนึ่ง จึงประสบพบว่าในมือของโต๊ะจือตงคล้ายดั่งกำสิ่งใดเอาไว้ เมื่อก้มลงเพ่งดูเห็นเป็นตะปูมรณะอันเป็นอาวุธลับ จากท่าทางเท่าที่เห็น พอจะคาดเดาว่า ได้สูญเสียชีวิตไปในขณะจะชัดอาวุธลับนี้ออกไปอีก โง้วเล่งฮวงจึงหันหน้ากลับไปดูทางผนังตึกด้านหลัง เห็นอาวุธลับที่ปักตรึงแน่นอยู่นั้น คือตะปูมรณะเช่นเดียวกับในมือของมัน แสดงว่าอาวุธลับทั้งสองดอกนี้ โต๊ะจือตงเป็นผู้ชัดขว้างออกไปนั่นเอง

เหตุการณ์ที่อุบัติแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ สร้างความงุนงงสงสัยให้กับโง้วเล่งฮวงจนต้องขบคิดอย่างหนักหน่วง เหม่อมองจ้องดูซากศพของโต๊ะจือตงด้วยความเคลิบ-เคลิ้มซึมเซา

ฮ่วมจี่เซ้งตายไปด้วยวิชาการจี้สกัดจุดสัตตมรณะ ซึ่งเข้าใจว่าต้องเป็นการตายด้วยน้ำมือของโต๊ะจือตง ส่วนเล็กฮั่งคงนั้นคล้ายดั่งจะตายไปก่อนฮ่วมจี่เซ้งเสียอีก แสดงว่ามันอาจจะถูกโต๊ะจือตงฆ่าตายไปก็ได้ แต่เหตุไฉนโต๊ะจือตงจึงต้องไปล้างชีวิตของคนทั้งสองด้วย เพราะมันก็เป็นผู้ที่ฮ่วมจี่เซ้งเชื้อเชิญมาช่วยเหลือเช่นกัน หากแม้นเป็นการปลิดชีวิตด้วยน้ำมือของโต๊ะจือตงจริง ก็แล้วโต๊ะจือตงไยกลับถูกผู้ใด

ฆ่าตายไปอีกเล่า

ในขณะนั้น ด้วยปฏิภาณความชาญฉลาด ได้ทำให้โง้วเล่งฮวงประสบพบสิ่งหนึ่งเข้าแล้ว

โต๊ะข้างซากศพของฮ่วมจี่เซ้งในขณะนี้ ลิ้นชักได้ถูกกระชากออก และรื้อจนกระจุยกระจาย ตู้ที่อยู่ทางผนังตึกยังถูกเปิดออก และรื้อค้นจนกระจายเช่นกัน

'อืมม์ คงจะเป็นเพราะฮ่วมจี่เซ้งมีของวิเศษอันทรงค่าอย่างไรอยู่ จึงได้ทำให้เกิดการฆาตกรรม...'

โง้วเล่งฮวงคาดหมายในทางนี้ทันที

ในฉับพลันนั้น ได้หวนคิดขึ้นว่า ตนเคยได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันมาครั้งหนึ่ง ฮ่วมจี่เซ้งและเล็กฮั่งคงต่างตายไปนานแล้ว ในขณะที่เสียงอาวุธดังขึ้น มีแต่โต๊ะจือตงเท่านั้นที่เพิ่งตายไป...

'ถูกแล้ว ผู้ใช้อาวุธทั้งสองเข้ากระทบกันนั้น คงต้องมีคนหนึ่งคือโต๊ะจือตง ส่วนอีกคนหนึ่งคือผู้ฆ่าโต๊ะจือตงนั่นเอง...น่ากลัวคนผู้นั้นในขณะนี้ยังมิได้ออกไปจากห้องอย่างแน่นอน เราจะต้องสืบเสาะค้นหา...'

พอเหยียบย่างออกจากประตูห้อง ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏร่างของคนผู้หนึ่งเดินตรงเข้ามาอย่างแช่มช้า

โง้วเล่งฮวงชะงักร่างเอาไว้ในฉับพลัน เห็นคนผู้นั้นถือกระบี่ยาวขวางอกเอาไว้ กล่าวกับตนด้วยวาจาอันกระด้างว่า

"เป็นการกระทำที่โหดเหี้ยมชั่วร้ายมาก ปลิดชีวิตคนไปถึงสามคน ในชั่วเวลาเพียงครู่เดียวเท่านั้น"

มันมิเอ่ยปากว่ากล่าวก็ยังพอทำเนา แต่เมื่อได้เอ่ยซัดโง้วเล่งฮวงเช่นนี้เข้า ทำให้โง้วเล่งฮวงคาดได้ในทันทีว่า มันผู้นี้ต้องเป็นผู้ฆ่าโต๊ะจือตงอย่างแม่นมั่น เมื่อเพ่งพิจารณาไปอีกครั้ง เห็นปลายกระบี่ในมือของมันยังมีหยาดโลหิตแปดเปื้อนอยู่เล็กน้อย ยิ่งย้ำความเข้าใจว่าไม่ผิดพลาดแน่นอนแล้ว ดังนั้นจึงตวาดถามไปว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

คนผู้นั้นเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว พลางกล่าวว่า

"เกียรติภูมิของสามกระบี่มรณะแห่งคงท้ง เจ้าทราบหรือไม่ ?"

โง้วเล่งฮวงพอได้ยินถึงสำนักคงท้งเข้า โลหิตอันพลุ่งพล่านก็ประดังกันขึ้นอย่างร้อนรน แต่ยังคงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"มิเคยได้ยินมาเลย ขอถามนามของท่านด้วย"

คนผู้นั้นจึงเปล่งเสียงอันกังวานขึ้นว่า

"ผู้คนยกย่องว่าเป็นกระบี่ฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะเกี่ยม) จูกัวเม้งก็คือข้าพเจ้า"

โง้วเล่งฮวงพลันตวาดเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

"จูกัวเม้ง ของวิเศษของเฒ่าแซ่ฮ่วมจงมอบออกมา"

กล่าวจบ ตาทั้งสองก็จ้องมองดูความเปลี่ยนแปลงของจูกัวเม้งอย่างแน่วนิ่ง จูกัวเม้งมีสีหน้าผิดปกติไปอย่างรุนแรงจริง ๆ แค่นเสียงขึ้นเล็กน้อยและทันร่างวิ่งหนีออกไปในทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ โง้วเล่งฮวงยิ่งมั่นใจในความคาดหมายของตนอย่างเด็ดเดี่ยว จึงวิ่งตามติดออกไปโดยมิได้ลังเลใจอีกแล้ว

จูกัวเม้งวิ่งไปทางทิศเหนือตลอดเวลา โง้วเล่งฮวงคิดอยู่ในใจว่า

'สองมหากาฬพิภพมาตรแม้นจะเก่งกล้าสามารถ แต่อาศัยวิชาตัวเบาของเจี๊ยบตี๋ที่มีอยู่ คงมิถึงกับต้องพลาดท่าเสียทีเป็นแม่นมั่น'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็รีบเร่งฝีเท้าตามติดกระชั้นชิดโดยมิยอมปล่อยให้ห่างจากสายตาไปอีกแล้ว

การตามติดไปในครั้งนี้ อาจทำให้ประสบพบร่องรอยของเทพเจ้ากระบี่ลี้งักผู้เป็นเจ้าสำนักคงทั้งก็ได้ โง้วเล่งฮวงมาตรแม้นจะสำนึกตัวได้ดีว่า พลังฝีมือของตนยังห่างไกลกับลี้งักมากมายหลายเท่านัก แต่ก็มั่นใจเป็นอันมากว่า หากแม้นมิเสี่ยงอันตรายในวิธีเช่นนี้แล้ว จะประสบพบความสำเร็จได้อย่างไรกัน ดังนั้นจึงตกลงใจอย่างแม่นมั่นที่จะตามติดให้ได้ แต่ตามรายทางที่ผ่านไป ได้ใช้กระบี่กรีดเป็นสัญญาณรหัสอยู่ตามหมู่ไม้ให้ปรากฏไว้ เพื่อชิงเจี๊ยบจะได้ตามติดไปไม่ผิดพลาด

ซากศพที่ทิ้งไว้ภายในสำนักคุ้มกันบู๊อุยเปียเก๊ก จวบจนวันรุ่งขึ้นจึงมีผู้มาประสบพบเห็น ซึ่งโทษทัณฑ์ใด ๆ ก็ต้องป้ายเข้าใส่สองมหากาฬพิภพอย่างแน่นอน ซึ่งสองมหากาฬพิภพในชั่วชีวิตของมัน ฆ่าฟันคนมาแล้วมิทราบว่าเป็นจำนวนมากมายเท่าใด บวกบัญชีที่ปรักปรำเข้าไปอีกสักสามชีวิต ไยจะเป็นไรไปด้วยเล่า

กล่าวถึงชายลึกลับคลุมหน้าที่หลอกล่อให้สองมหากาฬพิภพตามติดออกไปจนถึงนอกตัวเมืองแล้ว จึงมิได้กังวลถึงสิ่งใดอีก เร่งฝีเท้าพุ่งปราดออกไปดั่งราวกับเป็นหมอกควันสีดำ ละลิ่วพลิ้วทางเบื้องหน้า สองมหากาฬพิภพเมื่อเห็นเจ้าผู้ที่รับสมอ้างเป็นเทพเจ้าสัตตฝีมือมีฝีเท้าที่น่าตื่นตระหนกตกใจเช่นนั้น ก็ครุ่นคิดในใจว่า

'หรือว่าจะเป็นบ่วยซัวมิ้งตัวจริง ?'

พอได้คิดเช่นนั้น ความฮึกเหิมโหดเหี้ยมก็บังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง

อันเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงในแถบเมืองอิ้งฮงนี้ มีอิทธิพลครอบคลุมต่อเหล่าโจรร้ายทั่วทุกหนแห่ง มีเกียรติภูมิที่เคียงคู่อยู่รุ่นเดียวกับเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง ในขณะนี้เมื่อเห็นวิชาตัวเบาของเทพเจ้าสัตตฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่งถึงปานนั้น ในใจจึงบังเกิดความอยากจะประลองขึ้นอย่างจริงจัง พากันโบกมือชักชวน แล้วสองพี่น้องอันพิกลพิการรีบเร่งฝีเท้าพุ่งตามติดไปจนเต็มที่เช่นกัน

คนทั้งสามต่างมีความรวดเร็วของฝีเท้าที่หาได้ยากยิ่งนักในวงพวกนักเลง เมื่อวิ่งออกไปจนเต็มที่เช่นนั้น จึงทำให้ปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศดังหวีดหวือสนั่น ซึ่งเพียงชั่วครู่ ได้มาถึงยังภูเขากูซัวด้านตะวันตกของตัวเมืองแล้ว

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' คล้ายดั่งมีเจตนาขึ้นบนภูเขา ดังนั้นจึงหันกลับมากล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ภูเขากูซัวมีหุบเหวภยันตรายมากมายนัก ทั้งสองท่านมีอารมณ์ดีพอที่จะขึ้นไปท่องเที่ยวสักครั้งหนึ่งหรือไม่ ?"

สองมหากาฬพิภพชั่วชองชำนาญถึงเพียงไรแล้ว ในใจมาตรแม้นจะสงสัยว่าฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาหลอกล่อให้ตนเสื่อมเสียแผนการไปเช่นนั้น แต่เนื่องจากเกียรติ-ภูมิของ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' กระเดื่องดังลือลั่นไปจนรุนแรงยิ่งนัก ไหนเลยจะกล้ามีความประมาทเลินเล่อได้แม้แต่น้อยนิด จึงจำต้องสลัดละทิ้งเรื่องราวใด ๆ ที่จะไปกระทำเอาไว้ก่อน โดยร่วมกำลังกันตามติดมิยอมแยกอย่างแน่นอนเด็ดขาด

คำพูดของ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' พอขาดคำ ร่างได้พุ่งปราดไปทางเบื้องหน้าอีกอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าลูกธนูหลุดออกจากแหล่ง พุ่งปราด ๆ ขึ้นไปเบื้องสูงอย่างมิได้รีรอลังเล

สองอำมหิตมหากาฬพิภพชะงักอยู่เล็กน้อย เจียวฮ่วยจึงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"จะดูว่า 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ทำอย่างไรกับเราพี่น้องทั้งสองได้"

พร้อมกับเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลที่ได้ดังขึ้น เจียวฮ่วยพร้อมทั้งเจียวเล้าพากันตะเกียกตะกายขึ้นไปบนภูเขา ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วดุจธนูหลุดออกจากแหล่งเช่นกัน

อันภูเขากูซัวนี้ มีหุบเหวโขดศิลาอันหวาดเสียวน่ากลัวจนเลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดิน มาตรแม้นคนทั้งสามจะมีวิชาตัวเบาอันดับสูงเยี่ยม แต่เมื่อขึ้นถึงบนไหล่เขาก็เป็นเวลาท้องฟ้าสว่างมากแล้ว

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ที่วิ่งนำหน้าอยู่นั้น คล้ายดั่งเกรงกลัวว่าสองมหากาฬพิภพ

จะอดรนทนต่อการติดตามตนไปมิได้ ทำให้ตนต้องเสื่อมเสียแผนการไป ดังนั้นจึงมักเหลียวกลับไปยั่วเย้ายุแหย่ สร้างความคลั่งแค้นเดือดดาลให้กับคนทั้งสองตลอดเวลา ซึ่งความเป็นจริงแล้ว หาต้องมาวิตกกังวลไปไม่ เพราะสองมหากาฬพิภพถูก 'เทพเจ้า-สัตตฝีมือ' หลอกล่อให้ตะเกียกตะกายมาตลอดทั้งคืนเช่นนั้น จึงตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า จะต้องหักล้างผลาญกันจนถึงที่สุด ให้สมกับความคั่งแค้นในครั้งนี้

เทพเจ้าสัตตฝีมือวิ่งไปพลางครุ่นคิดไปพลางว่า

'เราจะปลดผ้าคลุมหน้าออกหรือไม่หนอ ให้พวกมันได้ทราบว่าเราคือทายาทของชิงเก้าพ้ง ?'

แต่แล้วกลับหวนคิดขึ้นได้ว่า ขณะนี้เรารับสมอ้างเป็น 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' อยู่ คิดว่าอย่าแสดงตัวออกไปจะประเสริฐกว่า รอจนเมื่อกำราบปราบปรามเจ้าชั่วช้าสา-มานย์ทั้งสองจนสยบอยู่แทบเท้าแล้ว จึงมาแสดงความเป็นจริงให้กับพวกมันเห็น ซึ่งให้พวกมันได้สำนึกอยู่แก่ใจว่า บุตรของชิงเก้าพ้งจะมาล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้ากับมันแล้ว

พอหวนคิดถึงบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้าเข้า เพลิงแห่งความแค้นได้ระอุคุกรุ่นในดวงใจอย่างรุนแรง ทำให้ฝีเท้าต้องพลอยชะลอช้าลงไปอย่างลืมตัว สองมหากาฬ-พิภพมีฝีเท้าที่ยอดเยี่ยมถึงปานใดแล้ว การชะงักเพียงวูบหนึ่งของชิงเจี๊ยบ ทำให้คนทั้งสองไล่กระชั้นเข้าไปได้อีกหลายสิบวาทันที

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ครุ่นคิดต่อไปว่า

'คิดว่าช่วงเวลาที่ยาวนานถึงปานนี้ ฮ่วมจี่เซ้งคงจะรอดพ้นจากอันตรายไปได้แล้วกระมัง'

พอได้คิดเช่นนั้น จึงชะงักเท้าเอาไว้อย่างฉับพลันทันด่วน และเหลียวขวับกลับไป

สองมหากาฬพิภพมิคาดคิดว่า 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ที่วิ่งอยู่เบื้องหน้าจะชะงักร่างหันกลับมาโดยฉับพลันเช่นนั้น แต่มันทั้งสองต้องพลอยแยกกันไปหยุดยืนสองฟากข้างอย่างรวดเร็วเช่นกัน คนทั้งสามจึงยืนในลักษณะสามเส้าโดยห่างจากกันมิถึงสิบเชียะเท่านั้น

ชิงเจี๊ยบหัวร่ออย่างทระนงองอาจ และกล่าวว่า

"ทั้งสองท่านมีอารมณ์ที่ครึกครื้นมิเบาเลย ยินยอมร่วมสนองกับเราบ่วยชัวมิ้งขึ้นมาบนภูเขากูชัวจนได้"

ฟ้าพิการและฟ้าสังหารทั้งสอง ถูกหลอกล่อตรากตรำมาตลอดทั้งคืนจึงมีโทสะ

ลุกฮือโหมอย่างรุนแรง ใบหน้าอันอัปลักษณ์ชั่วชาติทั้งสองยิ่งโหดเหี้ยมจนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงไปกว่าเดิมมากมายหลายเท่านัก เจียวฮ่วยตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"เทพเจ้าสัตตฝีมือ นำเราทั้งสองมาในที่นี้..."

ในขณะนั้นท้องฟ้าสว่างมากแล้ว จากสายตาของชิงเจี๊ยบที่สังเกตดูสีหน้าท่าทางของสองมหากาฬพิภพเห็นว่า ยังเป็นเช่นอย่างเมื่อคราครั้งก่อนไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย จึงคำนึงถึงสภาพการเสียชีวิตอย่างอเนจอนาถของบิดามารดาเมื่อสิบปีก่อนจนร่างต้องสั่นระริกด้วยความคั่งแค้นอย่างลืมตัว คำพูดที่เจียวฮ่วยตะคอกถามมากลับมิได้ยินเลยแม้แต่ประโยคเดียว

อีกชั่วครู่ ฟ้าพิการเห็นบ่วยซัวมิ้งยังปราศจากปฏิกิริยาแม้แต่น้อยจึงเข้าใจผิดคิดว่า ฝ่ายตรงข้ามเหยียดหยามดูแคลนตนสองพี่น้องอย่างรุนแรง จึงคล้ายดั่งได้สาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิง คำรามสุดเสียงอย่างคลุ้มคลั่งไปว่า

"เจ้ามิต้องทระนงโอหังจนถึงปานนี้ดอก เราสองมหากาฬพิภพ ในวันนี้จะต้องทำให้เจ้าหลั่งเลือดชโลมภูเขาเป็นแม่นมั่น"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินเข้ารู้สึกขัดหูอย่างรุนแรง เปล่งเสียงหัวร่ออันโศกสลดรันทดและโหดเหี้ยมทารุณดังสนั่นกังวาน ตวัดมือฟาดโครมเข้าใส่ฟ้าพิการเจียวฮ่วยโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรเลย

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยฟังออกถึงสำเนียงเสียงหัวร่อของเทพเจ้าสัตตฝีมือว่าเปี่ยมไปด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาลอย่างล้นเหลือ จึงมีความงงงันในใจอยู่บ้างเล็กน้อยต้องสลับเท้าก้าวเบี่ยงเลี่ยงหลบออกไป

กลับเป็นเจียวเล้าที่ถลากายเข้าต้านรับการจู่โจมในครั้งนี้แทน ชิงเจี๊ยบมิได้ถอยเลี่ยงหลบอย่างไรแม้แต่น้อย มือซ้ายตบฟาด มือขวากำหมัดต่อยตามอย่างพร้อมเพรียงกัน ด้วยกระบวนท่าอสนีบาตกวาดพิภพ (ลุ้ยต่งบ้วนม้วย) จู่โจมโถมเข้าใส่ทันที

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยหัวร่อเบา ๆ อย่างเย้ยหยัน ก้าวเลี่ยงหลบไปทางซ้ายเล็กน้อยตวัดเท้าเตะเข้าใส่หัวเข่าของชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรงทันที

ชิงเจี๊ยบตรึงเท้าทั้งสองอยู่กับพื้นอย่างแนบแน่น หมัดทั้งสองได้ต่อยตวัดตามติดไปถึงแปดครั้งซ้อน ๆ อย่างโหดเหี้ยมรุนแรง พลังหมัดได้กระแทกแหวกฝ่าอากาศจนปั่นป่วนอึงคะนึง ทำให้ฟ้าพิการเจียวฮ่วยต้องถอยกรูด ๆ ไปตลอดเวลา ใช้วิชาท่าเลี่ยงหลบกระโดดโลดเต้นไปถึงสิบประการ จึงสามารถหนีรอดออกจากการจู่โจมของชิงเจี๊ยบในครั้งนี้ได้

จวบจนในขณะนี้ มันจึงมีความเชื่อมั่นอย่างสนิทใจว่า อาคันตุกะคลุมหน้าผู้นี้คือเทพเจ้าสัตตฝีมือที่แท้จริง ด้วยกำลังตนเพียงคนเดียว จะอย่างไรย่อมมิอาจต้านทานรับมือได้ดอก

มันจึงหันมาโบกมือบอกใบ้ให้กับน้องชายเจียวเล้า ซึ่งทำให้เจียวเล้าต้องลงมือกลุ้มรุมเข้าไปอย่างฉับพลันทันด่วน

เจียวเล้าจู่โจมโถมเข้าใส่ในจุดเกียงมึงฮวกของชิงเจี๊ยบอย่างโหดร้ายชั่วช้า ชิง-เจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ มือซ้ายงอคว้าไปทางด้านข้าง โดยคิดจะทำลายสลายการจู่โจมในครั้งนี้ แต่มิคาดว่าเจียวเล้ากลับแยกมือทั้งสองออกอย่างฉับพลันทันด่วน มือซ้ายฟาดบ่าของชิงเจี๊ยบ ส่วนมือขวาได้พลิกคว้าไปอย่างพิสดารประหลาดล้ำ ประ-กบนิ้วทั้งทิ่มสกัดออกไปอย่างรวดเร็วรุนแรง ในกระบวนเพลงเดียวแต่มีสามท่า จู่โจมโถมเข้าใส่จุดสำคัญในร่างถึงสองครั้งซ้อน ๆ ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบอดมิได้ต้องบังเกิดความตื่นเต้นอย่างมากขึ้น

ในช่วงเวลาที่รวดเร็วปานกะพริบตานี้ พลังลมได้ดังมาจากทางด้านหลังอย่างรุนแรง ที่แท้เจียวฮ่วยกำลังตวัดฟาดกลุ้มรุมเข้ามาอีกคนหนึ่งนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบสะดุ้งตกใจเป็นอย่างมาก เพราะที่ซึ่งเจียวฮ่วยจู่โจมโถมเข้าใส่ในครั้งนี้คือทิศทางที่ตนจะเลี่ยงหลบหลีกจากการจู่โจมของเจียวเล้านั่นเอง

ชิงเจี๊ยบอาศัยปฏิกิริยาอันแคล่วคล่องขึ้นชั่งใจ ในช่วงเวลาพริบตานี้ พลันยกมือซ้ายขึ้นกันไปอย่างตรง ๆ จนสามารถปิดป้องการจู่โจมทั้งสองครั้งของเจียวเล้าไปได้ ส่วนมือขวาได้ตวัดฟาดกลับไปทางด้านหลังด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบในกระบวนท่าย้อนกลับตีระฆัง (ต้อพะกิมเจ็ง) ฟาดจู่โจมกลับออกไป เพื่อสลายการรุกของเจียวฮ่วยไว้ได้อย่างพอดิบพอดี แต่เนื่องจากลงมือตีโต้ไปช้าเกินควร พลังจึงมิอาจจะกระแทกออกได้อย่างเต็มที่นัก จึงถูกกำลังสะท้อนนี้กระแทกจนเซถลาอย่างเสียหลักไปถึงสิบกว่าก้าว

พอประหน้ากันเข้า ทั้งสามต่างใช้วิชาท่าเพลงอันพิสดารประหลาดล้ำอย่างที่ทุกคนเห็นแล้วต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นที่สุด ออกมาหักล้างผลาญชีวิตกัน หากแม้นมีผู้นิยมเลื่อมใสในวิชาการต่อสู้ได้ชมดูอยู่แล้ว คงจะมีประโยชน์อย่างมากมายสุดคณนานับทีเดียว

สองมหากาฬพิภพรู้แน่แก่ใจว่า คู่มือนี้มีความเก่งกล้าสามารถสูงล้ำยิ่งนัก จึงมิกล้าจะรั้งรออย่างไรได้แม้แต่น้อย คนทั้งสองตวัดหมัดต่อยเข้าจู่โจมอย่างหลอกล่ออำพราง ด้วยลวดลายที่พิสดารประหลาดล้ำ รุกกระหนาบเข้าใส่ทั้งสองฟากข้างอย่าง

รุนแรง

อันพลังฝีมือของชิงเจี๊ยบในยามนี้ สูงไปกว่าสองมหากาฬพิภพคนใดคนหนึ่งทั้งสิ้น แต่พอคนทั้งสองร่วมมือกันรุมกระหนาบแล้ว ต้องตกเป็นฝ่ายรับอย่างหนักแรงไปทันที

สองมหากาฬพิภพมีกระแสจิตที่ตรงกันอย่างชำนิชำนาญ การรุมกระหนาบจู่โจมเยี่ยงอย่างนี้ จึงมีพลังอานุภาพที่รุนแรงหนักหน่วงอย่างใหญ่ยิ่งเป็นที่สุด ต่อให้ชิงเจี๊ยบจะทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งปวงเท่าที่มีออกตีโต้อย่างเต็มกำลัง ยังต้องถูกรุกไล่จนถอยไปทางเบื้องหลังทีละก้าวทีละก้าวอย่างแช่มช้า

ในยามนี้ อาทิตย์ได้ขึ้นจนเกือบจะกึ่งกลางฟากฟ้าแล้ว ทั้งสามต่างเหงื่อไหลไคลย้อยด้วยการทุ่มเทกำลังต่อสู้กันไปร่วมสองชั่วยาม

ชิงเจี๊ยบต่อต้านกับยอดฝีมืออันดับสูงของพิภพถึงสองคน จึงถูกรุกไล่จนต้องถอยไปทีละก้าวอย่างมิอาจต้านทานรับมือไว้ได้ ทางเบื้องหลังของชิงเจี๊ยบก็คือทางซึ่งทอดสู่ยอดเขา เมื่อถูกรุกไล่ตลอดเวลาเช่นนั้นร่างก็ต้องถดถอยขึ้นไปจนแทบจะบรรลุถึงยอดเขาแล้ว

บนยอดเขากูชัวปราศจากเมฆหมอกแม้แต่น้อยนิด ท้องฟ้าเจิดจ้าปลอดโปร่งไปทั่วทุกทิศทาง ต้นไม้ใบหญ้าที่ขึ้นอยู่สองฟากข้างทางสั่นพลิ้วปลิวไปตามกระแสลมจนพอเห็นเงาร่างอันพลุ่งพล่านฉวัดเฉวียน ที่กำลังโหมเข้าใส่ของคนทั้งสองอย่างเลือนราง

เงาร่างอันยาวเหยียดของคนทั้งสาม ทอทาบอยู่บนพื้นยอดเขาอย่างพลุกพล่านรวดเร็ว

กระแสลมเย็นได้โชยพัดมาวูบหนึ่ง และท้องฟ้าได้แปรเปลี่ยนไปในฉับพลันทันที เมื่อเมฆดำกลุ่มน้อยได้ลอยมาบดบังเอาเงาร่างที่ยาวเหยียดของคนทั้งสาม จึงทำให้เหลือแต่จุดดำเพียงสามแห่ง ที่กำลังเคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็วเท่านั้น

เสียงดังเปรื่องได้กังวานขึ้นสดใส ครั้นแล้วประกายอันแวววับบาดตาก็ได้ปรากฏขึ้นจนเด่นชัด ที่แท้มีผู้หนึ่งได้กระชากเอาอาวุธออกจากกายแล้วนั่นเอง

เงาร่างของคนทั้งสามพลันแปรเปลี่ยนทิศทางรุกไล่กันไปในทันที กระโดดละลิ่วแหวกฝ่าต้นไม้ใหญ่สองฟากข้างมาอย่างรวดเร็ว เมื่อเพ่งมองไปแล้วจึงเห็นว่าที่แท้คือชายคลุมหน้านั่นเองที่กระชากเอากระบี่คู่มือออกมาไว้

ลมเย็นกรรโชกพัดมาอีกวูบหนึ่ง ทำให้กิ่งไม้ใบหญ้าไหวเกรียวกราว จนปรากฏช่องอันกว้างใหญ่ขึ้นกว่าเดิม ทำให้เห็นสภาพการต่อสู้ได้อย่างถนัดชัดเจนขึ้นอีก

กลุ่มเมฆได้ลอยคล้อยไปตามกระแสลมโดยมิอาจจะบดบังต่อดวงอาทิตย์ได้อีก ทั้งสามที่กำลังตะลุยล้างชีวิตกันอย่างดุเดือดนั้น จึงถูกแสงอาทิตย์สาดส่องอย่างถนัดอีกครั้งหนึ่ง เพียงแต่ทำให้เงาร่างได้หดต่ำลงไปกว่าเดิม โดยหาผ่อนคลายความรุกไล่กดดันอันรุนแรงไปไม่

พอแสงอาทิตย์ปรากฏขึ้นออกจากหมู่เมฆ ประกายอันเจิดจ้าดั่งราวสายรุ้งก็พุ่งปราดจนยาวเหยียดอย่างถนัดชัดตา เมื่อประกายกระบี่ของชายคลุมหน้าได้ทอแสงออกมาอย่างรุนแรง มาตรแม้นจะเป็นผู้ไม่มีในวิชาการต่อสู้มาประสบพบเห็นเข้ายังต้องแน่ใจได้ว่า ชายคลุมหน้าผู้นี้มีวิชาเพลงกระบี่อันพิสดารและสูงส่งยอดเยี่ยมยิ่งนัก

เวลาผ่านไปทีละเล็กละน้อยอย่างแช่มช้า แต่คนทั้งสามยังคงตะลุมบอนกันอย่างโหดเหี้ยมดุดัน มิหยุดยั้งชะงักเลย สองจอมมหากาฬพิภพบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างซ่อนเร้น ด้วยพลังฝีมือของคนทั้งสองโถมตะลุยเข้ากลุ้มรุมจู่โจมต่อเทพ-เจ้าสัตตฝีมือจนสุดตัว แต่ยังสามารถต่อสู้กันอย่างคู่คี่ก้ำกึ่งเท่านั้นเอง จึงยิ่งกระตุ้นความเหี้ยมโหดชั่วร้ายให้บังเกิดรุนแรงขึ้นอีกกว่าเดิมอีกมากมาย กำลังความสามารถและวิชาฝีมืออันชั่วร้ายนานาประการ พากันโหมประดังเข้าทุ่มเทจนหมดสิ้น

ดวงอาทิตย์ได้คล้อยไปทางทิศตะวันตกแล้ว เงาร่างของคนทั้งสามได้แปรเปลี่ยนทิศทางไปตามดวงอาทิตย์ ? จากสั้นเป็นยาวและห้อยเหยียดไปตามยอดเขาจวบจนเมื่อดวงอาทิตย์คล้อยไปเพราะเป็นยามบ่ายโข คนทั้งสามได้ตะลุยล้างไปแล้วกว่าสามพันกระบวนเพลง...

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงดัง ๆ ออกจากลำคอ ประกายกระบี่ในมือพลันกระจายออกอย่างยาวเหยียดโดยฉับพลัน พุ่งฉวัดเฉวียนวนเวียนกลางอากาศไปหนึ่งรอบ แล้วจู่โจมไปด้วยท่าเหมยผลัดสามตลบ (บ่วยฮวยซาลั่ง)

ประกายกระบี่ที่แวววาวสดใสและเย็นยะเยือกได้พุ่งกระจายและหักมุมกันสามครั้งซ้อน ๆ ในช่วงเวลาอันเหมาะสม และทิศทางที่แม่นยำ รุกเอาจนสองมหากาฬ-พิภพต้องพากันถอยไปคนละหลายก้าวอย่างมิอาจต้านทานรับเอาไว้ได้

ชิงเจี๊ยบสูดลมหายใจยาว ๆ พยายามกล้ำกลืนฝืนลมปราณในร่างให้สม่ำเสมอปลอดโปร่งเอาไว้

จากการวิ่งอย่างสุดฝีเท้ามาครึ่งคืน และจากการตะลุยล้างกันอย่างสุดฝีมือเป็นเวลากว่าครึ่งวัน ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะมีพลังภายในที่ยอดเยี่ยมเก่งกล้าสักปานใดยังรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามิสมบูรณ์เฉกเช่นเดิมขึ้นบ้างแล้ว แต่สองมหากาฬพิภพ

เท่าที่สังเกตดู ยังมิได้มีความผิดปกติใด ๆ ขึ้นแม้แต่น้อยนิด และมิได้มีแววเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าปรากฏขึ้นอีกด้วย ในใจของชิงเจี๊ยบจึงรู้สึกนิยมเลื่อมใสในพลังการฝึกปรืออย่างสมบูรณ์แกร่งกร้าวของคนทั้งสองเป็นอันมาก

เจียวฮ่วยเปล่งเสียงหัวร่ออันสะท้อนกังวานดังสนั่น เท้าทั้งสองได้พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง เตะตวัดจู่โจมเข้าใส่หมายชีวิตอย่างโหดเหี้ยมชั่วช้า

ชิงเจี๊ยบจึงถูกรุกไล่จนต้องถอยกรูด ๆ ไปตลอดเวลาทีละก้าวทีละก้าวอย่างแช่มช้า ฟ้าพิการเจียวเล้าคล้ายดั่งจะมีกลอุบายอันชั่วช้าแฝงอยู่ เพราะแต่ละกระบวนท่าเพลงที่จู่โจมโหมเข้าใส่นั้น มุ่งเข้าแต่ทางด้านขวาของร่างชิงเจี๊ยบทุกคราไป จึงทำให้ชิงเจี๊ยบต้องถูกรุกไล่จนถดถอยไปทางด้านซ้ายทีละก้าวทีละก้าว ซึ่งทิศทางแห่งนั้นเป็นหุบเหวอันสูงชันอย่างยิ่งอยู่

อีกมิถึงกี่สิบกระบวนเพลง ชิงเจี๊ยบถูกรุกไล่จนมายืนอยู่ทางริมหุบเหวแล้ว สถานที่ซึ่งยืนปักเท้าตรึงอยู่ห่างจากปากเหวมิถึงห้าสิบเชียะเท่านั้น ชิงเจี๊ยบจึงรู้ในแผนการอันชั่วช้าของคนทั้งสองได้แล้วว่าต้องการรุกไล่จนตนตกไปภายในหุบเหวแห่งนี้ ได้คิดอยู่หลายครั้ง ที่จะกระโดดข้ามศีรษะของคนทั้งสอง ไปเป็นฝ่ายรุกไล่ทางด้านหลังบ้าง เพื่อจะได้หลีกลี้หนีไปจากห้วงอันตรายครั้งนี้ แต่สองมหากาฬพิภพที่มีความชำนาญการต่อสู้อย่างโชกโชนซ่ำซองมาแล้ว หากมิใช่ใช้พลังฝ่ามือลมโถมฟาดอย่างโหดเหี้ยมดุดัน ก็ใช้วิชาท่าอันประหลาดพิกลรุกไล่ติดพันเอาไว้จนชิงเจี๊ยบมิอาจจะกระโดดเลี่ยงหลบหลีกไปทางด้านหลังได้แม้แต่น้อยนิด

เจียวฮ่วยเจียวเล้าลงมือรุกไล่กันเป็นขนานใหญ่อีกครั้ง เท้าทั้งสองของชิงเจี๊ยบตรึงแน่นอยู่กับพื้นโดยมิยอมถอย ใช้ฝ่ามือเข้าต้านทานรับเอาไว้อย่างหักหาญตรง ๆ ได้สามครั้ง แต่ในที่สุดยังต้องถูกรุกไล่จนถอยไปร่วมสิบเชียะอีกแล้ว

ฝ่ามือทั้งสี่ของสองพิการได้ฟาดเข้าใส่โดยพร้อมเพรียงกัน จนพลังฝ่ามืออึงคะนึงกึกก้อง เงาฝ่ามือมากมายซับซ้อนรุกไล่จู่โจมอย่างมิยอมไว้ชีวิตกันเลย

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ควงกระบี่ในมือออกต้านทานรับไว้อย่างเข้มแข็งทระนงมิยอมล่าถอย แต่ถูกพลังความกดดันอันรุนแรงยิ่งกว่าพะเนินเหล็กของสองพิการรุกเอาจนต้องถดถอยไปอีกหลายก้าว ในฉับพลันนั้นเอง กระบวนท่าแรกเริ่มของกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ ที่ได้ฝึกปรือมาจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินบนเกาะเซียว-ฉิ่มเต้าจึงได้ใช้ออกไปในครานั้น

เพลงกระบี่อุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) ได้แหวกฝ่าอากาศจนบังเกิดเสียงดังซู่ซ่าสนั่นหวั่นไหว ปลายกระบี่ได้ทิ่มแทงออกมาถึงสิบกว่าครั้งในทิศทาง

ต่าง ๆ อย่างมิอาจคาดคิดได้

ในฉับพลันทันใดนั้น เพลงกระบี่ได้ถูกรั้งกลับฉับไว กระบวนท่าจู่โจมแปรเปลี่ยนไปอีกครั้งหนึ่ง เป็นท่าที่สองซึ่งมีนามว่าเรือน้อยลอยตามน้ำตก (ปวยเกาะ-ลิ่วจิว) อันเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงซิ่งเกี่ยม) สูงส่งลึกซึ้งสุดจะเปรียบปานได้ ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนที่มีอยู่นี้ มากมายก่ายกองสุดจะคณนานับ ทำให้สองมหากาฬพิภพผู้พิการต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง คนทั้งสองต่างหงายหลังหลบเลี่ยงออกไปจนสุดชีวิต จึงสามารถหลีกหลบจากการจู่โจมของชิงเจี๊ยบในครั้งนี้ได้

ชิงเจี๊ยบใช้วิชาท่าเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพออกไปในฉับพลันทันด่วน ด้วยอานุภาพอันรุนแรงอย่างมิเคยคาดคิด แม้กระทั่งตัวชิงเจี๊ยบเองยังบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก จนต้องถอยออกไปสองก้าวอย่างลืมตัว

ชิงเจี๊ยบลืมไปว่า ตนห่างจากปากเหวไม่ไกลเท่าใดนัก สองก้าวที่ถอยออกไปในครั้งนี้ ได้ทำให้ห่างจากปากเหวทางเบื้องหลังมิถึงสี่ห้าเชียะเท่านั้นเอง

ลมบนยอดเขาได้กรรโชกมาทางเบื้องหลังอย่างรุนแรง ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกตัวได้ทันที ปลายเท้าใช้กำลังเล็กน้อยเตรียมจะกระโดดโผพุ่งขึ้นจากพื้น

แต่ช่วงเวลาที่รวดเร็วปานกะพริบตานั้น สองมหากาฬพิภพก็ยันร่างขึ้นจากการหงายหลบหลีกไปได้ในฉับพลันทันที มันไหนเลยจะยินยอมให้ชิงเจี๊ยบหนีออกจากปากหุบเหวไปได้อย่างง่ายดาย พากันใช้พลังฝ่ามือลมฟาดเข้าใส่ในเวลาพร้อมเพรียงกันทันที

ยามนี้เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว ดวงอาทิตย์ที่เคลื่อนต่ำไปจนได้ผ่อนคลายความร้อนแรง สาดส่องกระทบกับคมกระบี่ที่ชิงเจี๊ยบถืออยู่ จนมีประกายอันแวววับจับตา

ชิงเจี๊ยบเห็นสองมหากาฬผู้ชั่วช้า ตะลุยฟาดฝ่ามือลมเข้ามาโดยพร้อมเพรียงกันอย่างรุนแรงเช่นนั้น บังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก รีบรั้งพลังกระบี่กลับมาอย่างฉับไว สั่นพลิ้วขึ้นเพียงครั้งเดียว ปรากฏเป็นประกายอันมากมายสุดคณนานับปัดป้องคุ้มครองไปทั่วร่างอย่างแน่นหนามั่นคง มันคือท่าจักรราศีหมุนเวียนไป (ม้วย-ห้วยแซอี้) ของวิชาเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนั่นเอง

กระบี่พอใช้ออกในท่าเพลงนี้เพียงวูบเดียว ก็รั้งกลับโดยฉับไวและแปรเปลี่ยนท่าเป็นเมฆน้อยคล้อยบนเงาน้ำ (โอ่ยฮุ้นท่ำเอี้ย) ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟตวัดฟาดฟันเข้าใส่สองแขนสองศอกของศัตรูผู้จู่โจมด้วยความรวดเร็วพิสดารอย่างร้ายกาจที่คาดเดามิถึงเลย

อันวิชาเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนี้ ต้องใช้ติดต่อกันโดยจะหยุดยั้งขาดตอนมิได้ และยังจะต้องรวดเร็วว่องไวจนสุดความสามารถอีกด้วย ดังนั้นเอง กระบวนท่าจู่โจมยังมิทันจะใช้ออกไปได้สุด ก็ต้องรีบรั้งกลับแปรเปลี่ยนท่าโดยฉับไว แต่การกระทำเช่นนี้ ยิ่งเพิ่มพูนอานุภาพความรุนแรงให้แกร่งกร้าวขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก

เจียวฮ่วยคาดคิดมิถึงว่า พลังเพลงกระบี่ของชิงเจี๊ยบจะพิสดารสูงล้ำจนถึงปานนี้ได้ เมื่อเห็นอย่างถนัดชัดตาว่า หากแม้นจะเลี่ยงหลบหลีกไปได้ในคราครั้งนี้ ชิงเจี๊ยบย่อมจะสามารถหนีออกจากห้วงอันตรายไปได้ ในใจจึงขบคิดคำนึงว่า

'เทพเจ้าสัตตฝีมือผู้นี้ มีพลังอันสูงสุดยอดของพิภพจริง ๆ แล้ว ในโอกาสที่ปลอดโปร่งเยี่ยงอย่างวันนี้ หากมิยอมเสี่ยงชีวิตเข้ากำจัดมันให้พ้นไปจากโลก อย่างน้อยมันก็จะเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่ทรงกำลังเหนือไปกว่าเราอย่างมากมายเป็นแน่'

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยมีสันดานอันเข้มแข็ง โหดเหี้ยมชั่วร้าย พอตกลงใจเช่นนั้นจึงแผดเสียงคำรามอันประหลาดพิกลขึ้น ยืนฝ่ามือที่ใหญ่โตแคล่วคล่องของมันฟาดเข้าต้านรับตัวกระบี่ที่จู่โจมมาของชิงเจี๊ยบโดยตรงทันที

ในกระบวนเพลงเดียวที่แปรเปลี่ยนเป็นสองท่าของชิงเจี๊ยบครั้งนี้ จุดประสงค์คือจะรุกไล่ให้สองมหากาฬต้องหลบหลีก เพื่อตนจะได้เลี่ยงไปจากอันตรายทางปากหุบเหวแห่งนี้ ดังนั้นจึงได้รั้งกลับอย่างฉับไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ แต่กำลังภายในหาได้พุ่งตามติดไปอย่างแกร่งกร้าวไม่ ในยามนี้เมื่อเห็นเจียวฮ่วยยื่นแขนออกต้านทานการจู่โจมของตนโดยตรง ๆ เช่นนั้น จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก แต่ช่วงเวลาที่ไวกว่ากะพริบตา ฝ่ามือของเจียวฮ่วยก็ตะปบคว้ามายังลำตัวกระบี่ไว้ได้แล้ว

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงอย่างโหดเหี้ยมดุดันขึ้นครั้งหนึ่ง พลังภายในได้กระแทกออกตามตัวกระบี่อย่างรุนแรง จนทำให้ตัวกระบี่ต้องสั่นพลิ้วไหวคลอน แต่กลับได้ยินเสียงเปรื่องปร่างดังขึ้นกระทบโสตไม่ขาดระยะ เพราะฝ่ามือของเจียวฮ่วยกลับแข็งแกร่งดั่งราวกับเป็นเหล็กหลอมโดยมิคาดคิดเลย

เจียวเล้าฉวยโอกาสอันปลอดโปร่งนั้น ตะปบมือคว้าใส่ใบหน้าของชิงเจี๊ยบอย่างดุดันทันที

เสียงดังเป๊าะขึ้นสนั่น เมื่อกระบี่ยาวในมือของชิงเจี๊ยบได้ถูกเจียวฮ่วยหักออกจากกันอย่างหักหาญรุนแรง ชิงเจี๊ยบจึงหงายหลังไปเล็กน้อย เพื่อเลี่ยงหลบหลีกจากการตะปบคว้าใบหน้าของเจียวเล้า

พลังฝ่ามือที่ฟาดผ่านใบหน้าไปนั้น ทำให้ผ้าคลุมต้องพลิ้วปลิวตามมือไปทันที

ชิงเจี๊ยบยกมือขึ้นคว้าไปในฉับพลัน กำเอาไว้จนเป็นก้อนกลมด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างมากที่บังเกิดขึ้น รีบยกแขนเสื้อในมือซ้ายปิดหน้าไว้ในฉับพลันทันที คล้ายดั่งไม่ปรารถนาจะให้ผู้อื่นประสบพบเห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของตน...ซึ่งความเป็นจริงแล้ว หากแม้นชิงเจี๊ยบจะไม่ยกมือบังหน้าก็หาเป็นอย่างไรไปไม่ดอก แต่มันเพียงแต่กระทำตามสัญชาตญาณรู้สึกเท่านั้น เพราะคนเราหากแม้นคลุมหน้าเพื่อให้ลึกลับ แต่ต้องถูกกระชากออกในฉับพลันทันด่วนเช่นนั้น ย่อมจะต้องยกมือขึ้นปิดป้องไปเองตามสัญชาตญาณ มาตรแม้นจะไร้ประโยชน์อย่างไรก็ตาม แต่เป็นการกระทำตามความเคยชินไปเท่านั้นเอง...

ยอดฝีมืออันดับสูงที่จู่โจมโหมเข้าเสี่ยงชีวิตกันนั้น การพลาดผิดแม้แต่เล็กแต่น้อยสักเพียงไร ย่อมเป็นโอกาสอันปลอดโปร่งให้ฝ่ายตรงข้ามฉกฉวยได้อย่างฉับพลันทันด่วน เจียวฮ่วยบังเกิดความอำมหิตชั่วร้ายตามสันดานขึ้นอย่างรุนแรง จึงคำรามขึ้นอย่างสุดเสียง พุ่งศีรษะชนทรวงอกชิงเจี๊ยบอย่างหักโหมเสี่ยงชีวิตทันที

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า มีพลังอันดุดันแกร่งกร้าวโถมกระแทกเข้าใส่ร่าง จึงรีบปรายหางตามองไป เห็นศีรษะของเจียวฮ่วยได้พุ่งเข้ามาจนห่างจากกายไม่เท่าใดนัก หากแม้นมิเลี่ยงหลบหลีกแล้ว คงต้องบาดเจ็บสาหัสหรืออาจเสียชีวิตไปในทันทีก็ได้ แต่นอกจากกระโดดเลี่ยงหลบออกทางด้านหลังแล้ว ก็หามีวิธีการอื่นใดมาผ่อนคลายได้ไม่

ในช่วงเวลารวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟนี้ ชิงเจี๊ยบจำต้องกระโดดไปทางด้านหลังอย่างจำเป็นจำใจ ทั้งที่มิยินยอมเป็นที่สุด ขณะร่างยังลอยคว้างอยู่กลางอากาศนั้นได้สะบัดมือฟาดเอาผ้าที่ขยุ้มไว้เต็มกำเข้าใส่ฝ่ายตรงข้าม มิหนำซ้ำ ยังตวัดมือซ้ายออกไปด้วยความรุนแรงรวดเร็วปานพริบตา โดยหวังจะคว้าข้อมือของฝ่ายตรงข้ามให้ตัวได้พลิกกลับขึ้นสู่บนปากหุบเหวอีกครั้ง

แต่เจียวฮ่วยในขณะนั้นคาดเดาว่า ฝ่ายตรงข้ามคงต้องกระทำเฉกเช่นนี้อยู่ก่อนแล้ว จึงตวัดฝ่ามือขวาขึ้นตะปบคว้ายังชีพจรข้อมือของชิงเจี๊ยบด้วยวิชาคว้าจับอันโหดร้ายชั่วช้า ส่วนเจียวเล้ายื่นมือไปรับผ้าก้อนที่ชิงเจี๊ยบขว้างออกมายามฉุกละหุก แต่พลันคล้ายรู้สึกว่า มีค้อนอันหนักหน่วงโถมกระแทกเข้าใส่ใจกลางฝ่ามืออย่างรุนแรง

ชิงเจี๊ยบเมื่อใช้ตามแผนการมิสำเร็จแล้ว จำต้องคลายมือออกปล่อยร่างร่วงหล่นลงจากปากเหว หางตาได้ปรายไปเห็นฝ่ามือของเจียวฮ่วยเหวอะหวะด้วยบาดแผล

และโลหิตสด ๆ กำลังทะลักออกอย่างรุนแรง คิดว่าคงเป็นเพราะการใช้ฝ่ามือ มาชิงกระบี่ของตนอย่างหักหาญเมื่อครู่นี้นั่นเอง

ชิงเจี๊ยบแหงนหน้ามองไป เห็นร่างของตนได้ร่วงหล่นลงไปหลายสิบวาแล้ว แต่ยังคงมองใบหน้าอันอัปลักษณ์ชั่วช้าของชายพิการทั้งสองได้ถนัดชัดเจน ในขณะที่มันพากันชะโงกหน้ามองตามมา ความแค้นเคืองเดือดดาลได้พุ่งขึ้นอย่างรุนแรง แต่กลับต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ เพราะเมื่อหวนคิดถึงความอาฆาตแค้นที่รุนแรงของตน ยังมิทันจะชำระล้าง ก็ต้องมาเสียชีวิตไปเสียก่อน ความโศกสลดรันทดได้พุ่งประดังเข้าจับใจอย่างสุดซึ้งทันที...

บนปากหุบเหวพลันมีเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลอย่างปลาบปลื้มยินดีดังขึ้น แต่เสียงหัวร่อนั้นยิ่งดังยิ่งห่างไกลไปทุกขณะ โดยมิทราบว่าสองมหากาฬพิภพได้ไปจากปากหุบเหว หรือว่าร่างของตนได้ร่วงหล่นต่ำลงไปจากเดิมอีกมากมาย...

บทที่ 19

มรสุมแห่งชีวิต

ทางทิศใต้ของลำน้ำฮั่นจุ้ยที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับด้านตะวันตกแม่น้ำแยงซีเกียง คือเมืองฮั่นเอี้ยงที่เป็นหนึ่งในสามของเมืองบู๊ฮั่นอันสำคัญนั่นเอง

ทางด้านเหนือของเมืองฮั่นเอี้ยงคือภูเขากูซัวที่สูงตระหง่านง้ำ ส่วนอีกด้านหนึ่งคือบึงไซง้วยโอ้วอันกว้างขวางไพศาล มีทิวทัศน์อันงดงามตระการตา เหมาะแก่การท่องเที่ยวพักผ่อนของผู้คนชนชาวเมือง ที่ริมบึงมีวัดซึ่งมิใหญ่เท่าใดนักสร้างไว้ภายในหมู่ไม้อันเขียวชอุ่มสดใสทางด้านของวัดแห่งนี้ เป็นชะง่อนผาอันสูงชันจนต้องแหงนคอตั้งบ่าของภูเขากูซัวนั่นเอง ดังนั้นวัดนี้จึงมีผู้คนไปนมัสการไม่มากนัก กอปรกับเป็นวัดที่สร้างอยู่ภายในป่าไม้อันรกทึบ จึงน้อยคนที่จะทราบว่า ริมบึงนี้ยังมีวัดอยู่ด้วย

เป็นฤดูชิวเทียนแล้วในยามนี้ มาตรแม้นดวงอาทิตย์ยังคงลอยแจ่มจ้าอยู่บนฟากฟ้า แต่หมู่ไม้ใบหญ้าที่ข้างทางก็พากันร่วงโรยไปตามฤดูกาล บอกกับผู้คนว่าฤดูร้อนกำลังจะอำลาไปจากผู้คนทั้งปวงแล้ว

ยามอาทิตย์อัสดง แสงหลงเหลือจนอ่อนจางสีแดงสล้างได้ทอทาบไปทุกแห่งหน ทำให้ทิวไผ่ที่รายล้อมรอบวัดกลายเป็นประกายสีทองผ่องอำไพ สิ่งก่อสร้างอันทรุดโทรมคร่ำคร่าของตัววัด ยังพลอยถูกแสงอันอร่ามนี้ฉาบจนดูเป็นประกายคล้ายดั่งของใหม่ ที่หน้าประตูวัดมีป้ายขวางตั้งเด่นอยู่ เขียนไว้ว่า 'จุ้ยง้วยอำ'

ที่ด้านล่างของป้ายขวางตรงหน้าประตู มีแม่ชีในจีวรสีขาวสะอาดบริสุทธิ์

ยืนพิงประตูอย่างเลื่อนลอย จากเงาร่างอันยาวเหยียดที่ทาบอยู่กับพื้น ยังพอจะจำแนกได้ว่า เป็นร่างอันอรชรอ้อนแอ้นที่มีทรวดทรงโสภางามสง่า

แต่ดวงตาทั้งสองของนาง คล้ายดั่งได้เลื่อนลอยปราศจากชีวิต และคล้ายดั่งกำลังเหม่อมองดูทิวทัศน์ทางเบื้องหน้าสุดสายตา ดวงตาอันสดใสสะอาดดั่งราวน้ำค้างกลางหาวทั้งคู่ คล้ายดั่งถูกบดบังด้วยหยาดน้ำที่คลอขึ้นจนเอ่อล้นแวววับ ขนตางอนยาวสีดำสนิท รับกับจมูกน้อย ๆ ที่โด่งเป็นสัน เน้นกับปากรูปกระจับสีแดงระเรื่อจนปรากฏเป็นเค้าหน้าอันหยาดเยิ้มงดงามสะคราญตา บนศีรษะของวัยสาวคราวแรกรุ่น ปราศจากเกศาดำสลวยที่เคยมีแล้ว เพราะเกลี้ยงเกลาจนเป็นประกาย ช่างขัดกับวงหน้าในยามนี้เป็นอย่างยิ่ง

ผิวกายของนางยิ่งสะดุดตาน่าชมเชย เพราะผุดผ่องเป็นยองใยน่าเคลิบเคลิ้ม แต่ถูกคลุมไว้ด้วยจีวรหลวมรุ่มร่ามอันสะอาดบริสุทธิ์สดใสไร้ราคี แสงเรืองรองของยามย่ำสนธยาที่สาดส่องอยู่ทั่วร่างของนาง แต่ยิ่งกลับทำให้นางมีความรู้สึก คล้ายดั่งกับได้จมอยู่ภายในเมฆหมอกอันหนาทึบที่อบอวลไปทุกแห่งหน จนหาจุดหมายปลายทางในอนาคตมิได้แล้ว

จากหยาดน้ำตาอันสดใสแวววาวที่มีอยู่ คล้ายดั่งได้ปรากฏร่างอันสันทัดงามสง่า ใบหน้าคมสันหมดจด ดวงตากลมโตเป็นประกาย...

นางอดมิได้ที่ต้องคร่ำครวญเบา ๆ ขึ้นว่า

"เจี๊ยบกอ...เจี๊ยบกอเอย..."

นางคือกิมบ่วยเล้ง...มิใช่...สมควรจะเรียกว่าแม่ชีเจ้งเน้ยต่างหาก

สายตาของนางจับจ้องอยู่บนเมฆน้อยที่ลอยฟ่องอยู่กลางฟากฟ้าตะวันตก หะแรกยังเป็นรูปลักษณะหนึ่ง แต่จวบจนภายหลังได้กลับกลายจนคล้ายดั่งกระจุกที่ปราศจากรูปลักษณะแล้ว ในใจของนางจึงคำนึงขึ้นอย่างสลดรันทดว่า

'เมฆน้อยบนท้องฟ้า ก็เฉกเช่นกับชะตาของมนุษย์มิผิดเลย ช่างแปรเปลี่ยนไปได้อย่างมิเคยจะคาดคิดเดาออก ช่างกลับกลายไปอย่างมิอาจจะบันดาลการช่วยเหลือ รอจนเมื่อประสบพบว่า มันกำลังแปลกแปรไปจากปณิธานแล้วนั้น อดีตของเมื่อคราครั้งก่อนก็กลับกลายไปเป็นเมฆหมอกที่กระจัดกระจาย โดยปราศจากร่องรอยรูปเค้าจะมาให้ประสบพบอีก เหลือแต่รอยจารึกที่ตราตรึงใจเท่านั้น ที่ยังคำนึงถึงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน"

เสียงไม้บักฮื้อ (ไม้เคาะจังหวะเวลาสวดมนต์ของหลวงจีน) ดังแว่วมาจากภายในวัด ได้สร้างความสงบสันติต่อบรรยากาศอันเงียบสงัดวังเวงของทั่วบริเวณนี้บ้าง

ในฉับพลันนั้น สายตาของนางได้ประสบพบกับจุดดำน้อย ๆ จุดหนึ่ง นางจึงยกมือขยี้ตา ปาดเอาหยาดน้ำที่เกาะเต็มไปทั่วทั้งขนตาออก เบิ่งจนกว้างเพ่งมองจ้องไป...

ที่บนชะง่อนผาสูงทางเบื้องหน้า คล้ายดั่งมีร่างสีดำของคนผู้หนึ่งกำลังร่วงหล่นลงมา เมื่อนางเพ่งมองจ้องอย่างถนัดตาแล้ว อา นั่นเป็นเงาร่างของคนที่ศีรษะพุ่งลงมาทางด้านล่างอย่างแน่ชัดแล้ว

นางทราบได้ว่า ชะง่อนผาชันทางเบื้องหน้า มีความสูงหลายพันวา อย่าว่าแต่จะร่วงหล่นลงไปเลย แม้แต่การยืนบนชะง่อนผา ก็ยังมิกล้าก้มมองดูทางด้านล่างอีก เสียงลมพายุทางด้านล่างของหุบเหวที่ดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวนี้ สามารถสะกดใจต่อผู้ประสบพบเห็นให้หน้ามืดตาลายได้อย่างง่ายดาย แล้วคนผู้นี้ที่ร่วงหล่นลงมาไหนเลยยังจะมีชีวิตรอดอยู่ได้

ความตื่นตกใจในครั้งนี้ แทบจะทำให้นางต้องกรีดร้องขึ้น แต่เรื่องอันพิสดารยิ่งไปกว่านั้น กำลังบังเกิดขึ้นแล้ว เพราะผู้ที่ร่วงหล่นลงกลางอากาศ กลับตีลังกาพลิกกายได้อย่างไม่คาดคิด กลับกลายเป็นเท้าพุ่งลงเยี่ยงอย่างปกติ มิหนำซ้ำ เท้าทั้งสองยังถีบกระทืบไปในหว่างกลางอากาศอย่างวุ่นวายรวดเร็ว หะแรกยังเข้าใจว่าเป็นการดิ้นรนกระเสือกกระสนของคนใกล้จะตาย แต่เมื่อเพ่งมองอย่างพินิจพิเคราะห์แล้ว จึงมีความรู้สึกว่าร่างที่กำลังร่วงหล่นลงมาอย่างรวดเร็วนั้น ได้ชะลอช้าลงไปบ้างดั่งราวกับปาฏิหาริย์

เจ้งเน้ยแม่ชีผู้เยาว์ มีภูมิความรู้ของตระกูลที่ฝึกสอนมาอย่างลึกล้ำสูงส่ง เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่า คนผู้นั้นกำลังถีบเท้าออกไปในท่าวิชาอันสูงสุดยอด ที่ลึกล้ำพิสดารอย่างยิ่งนัก ดังนั้นจึงสามารถรั้งร่างที่กำลังร่วงหล่นให้ชะลอลงไปได้

คนผู้นั้นมิเพียงแต่ชะลอร่างให้เชื่องช้าลงได้เท่านั้น มิหนำซ้ำ ร่างยังสามารถแฉลบออกไปทางด้านข้างอย่างละลิ่วพลิ้วแผ่วอีกด้วย ซึ่งความจริงมันเป็นเรื่องที่มิน่าเป็นไปได้เลย ร่างคนผู้นั้นอยู่ในระหว่างกลางอากาศที่ปราศจากสิ่งจะมาเหนี่ยวรั้งผลัดกำลังแม้แต่น้อยนิด สามารถชะลอร่างให้เชื่องช้า และพลิ้วเบี่ยงออกไปทางด้านข้างอีกด้วย อันวิชาตัวเบาเยี่ยงอย่างนี้ ได้บรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดอย่างมิอาจคาดคิดเดาถึงจริง ๆ

ที่เบื้องล่างของคนผู้นั้น คือหุบเหวอันลึกล้ำหลายพันวา หากร่วงหล่นลงไปแล้ว ต่อให้เป็นเทพยดาที่มาจากฟากฟ้า ก็ต้องแหลกละเอียดมิมีชิ้นดีอย่างแม่นมั่น คนผู้นั้นเมื่อพลิ้วร่างลงลอยละลิ่วข้ามมา คิดจะพากายลงไปยังยอดไผ่ทางเบื้องล่าง

ในขณะที่ปลายเท้าได้ลอยละลิ่วใกล้กับยอดต้นไผ่ จึงได้ยินเสียงของสตรีนางหนึ่งกรีดร้องขึ้น เสียงนี้คล้ายดั่งจะมีพลังอานุภาพอันประหลาดพิสดารอย่างยิ่งนัก ทำให้จิตใจคนผู้นั้นต้องสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง แต่ยังสำนึกตัวได้เป็นอันดีว่า ขณะนี้กำลังอาศัยพลังลมปราณที่เกร็งเอาไว้จนสุดตัว จะมีสมาธิแตกซ่าน คิดนอกเหนือไปกว่านั้นมิได้โดยเด็ดขาด จึงได้ยินเสียงกู่ดังยาวสะท้านขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ปลายเท้าทั้งสองได้เหยียบย่ำไปตามยอดไผ่ในละแวกนั้นจนเป็นวงกว้าง ด้วยฝีเท้าอันพิสดาร และร่างที่เบาประหนึ่งปุยนุ่น ช่างเป็นภาพปาฏิหาริย์อย่างที่มิเคยคาดคิดจะเป็นไปได้เลย

แม่ชีเจ้งเน้ยเมื่อเห็นคนผู้นั้นลอยละลิ่วลงเหยียบยังยอดไผ่ได้แล้ว จึงสามารถเห็นใบหน้าของคนผู้นั้นได้ถนัดชัดตา แต่การประสบพบเห็นในครั้งนี้ ทำให้นางต้องกรีดร้องออกไปอย่างลืมตัว และแทบจะร้องตามไปอีกว่า เจี๊ยบกอ...

แต่พอนางจะกรีดร้องออกจากปากไป เสียงระฆังอันสดใสกังวานได้ดังมาจากภายในวัดอย่างชัดเจน เสียงอันสงบเยือกเย็นได้ก้องกังวานสะท้านไปทั่วทั้งเทือกเขาแห่งนี้ ดังเป็นเวลาเนิ่นนาน จนทำให้นางสะดุ้งขึ้นจากภวังค์แห่งความตื่นเต้น นางคิดขึ้นได้ในทันทีว่า

'เราได้สละจากฆราวาสเข้าเป็นแม่ชีของบรรพชิตแล้วนี่นา'

แต่ผู้ที่กระโดดไปมาอยู่ที่ยอดไผ่นั้น ใบหน้าที่สง่าคมสัน รูปกายอันสง่าสันทัดคือเจี๊ยบกอที่นางคร่ำครวญหวนหาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน โดยมิเคยจะลืมเลือนไปได้แม้แต่คราครู่เดียว ไยจะมิให้นางใจเต้นระทึกดั่งราวกับมีเภรีโหมอยู่เล่า

นางมิทราบว่า เหตุไฉนมิพบเพียงสองเดือนเจี๊ยบกอจึงมีพลังฝีมือที่รุดหน้าอย่างมากมายถึงขั้นนี้ ในขณะนั้นเท้าทั้งสองของเจี๊ยบกอวิ่งไปมาอยู่บนยอดไผ่เพื่อสลายกำลังถ่วงอย่างรวดเร็ว ร่างพลอยได้ไต่เต้าขึ้นไปสู่เบื้องสูงทีละน้อย จวบจนในที่สุด เท้าก็กระโดดขึ้นไปบนปลายไผ่ลำต้นซึ่งมีความสูงสุด เท้าข้างเดียวที่เหยียบอยู่บนปลายไผ่ได้งอขึ้นเล็กน้อย และเมื่อดีดออกจนเต็มที่อีกครั้ง ร่างจึงอาศัยการผลักดันนั้นพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง ดั่งราวกับเป็นกระสุนที่ถูกยิงไปด้วยกำลังแรง

นางบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ครุ่นคิดในใจว่า

'วิชาตัวเบาของท่านมาตรแม้นจะประเสริฐเลิศเหลือ แต่หากคิดจะปีนป่ายขึ้นไปจนถึงปากหุบเหวได้ ยังห่างไกลอีกมากนักดอก'

นางมาตรแม้นสะกดอารมณ์ระงับใจไว้มิให้กรีดร้องเรียกชื่อซิงเจี๊ยบออกไป แต่บนใบหน้าอันผุดผาดสะคราญตานั้น ยังเปี่ยมไปด้วยความวิตกกังวลจนเห็นได้ชัด

แต่ทว่า ร่างของซิงเจี๊ยบกลับกระโดดขึ้นไปบนกึ่งกลางชะง่อนหินได้อย่าง

มั่นคง ที่แท้ผนังศิลาของทุบเทวนี้ มาตรแม้นจะกล่าวว่าเรียบรื่นเป็นอย่างยิ่ง แต่อย่างน้อยก็ต้องมีตะปุ่มตะป่ำอยู่บ้าง ดังนั้นเองเท้าของชิงเจี๊ยบ มาตรแม้นจะเหยียบเข้าไปภายในช่องเว้าของผนังศิลา แต่หากมองไปแต่ไกลแล้ว จะเห็นดั่งว่าร่างนั้นได้แนบชิดติดอยู่กับผนังศิลาอันสูงชันนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบอาศัยพลังลมปราณอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์ ใช้วิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดของพิภพ กระโดดขึ้นไปเบื้องสูงอย่างรวดเร็วครั้งละหลาย ๆ เชียะ ท่าทีที่งามสง่าน่านิยมได้ห่างจากสายตาไปทีละเล็กละน้อย จวบจนกระทั่งหายลับไป

หากแม้นไปบอกเล่าให้กับผู้อื่น ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในยามนี้ ย่อมไม่มีผู้ใดยินยอมเชื่อว่า ในพิภพจบแดน ยังจะมีวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำถึงปานนี้ด้วย แม่ชีเจ้งเน้ยมาตรแม้นจะเห็นแล้ว แต่นางย่อมมิยอมกล่าวให้กับผู้ใดใครอื่นได้ทราบ และก็ปราศจากโอกาสเวลาที่จะบอกกล่าวเล่าสู่แก่ผู้อื่นฟังอีกด้วย

แต่ความเป็นจริง วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมสูงส่งดั่งราวกับเทพยดามาปรากฏร่างให้นางเห็นนี้ หาได้สร้างความตื่นเต้นจนจิตใจวุ่นวายต่อความรู้สึกของนางปานกับห้วงคำนึงในยามนี้ไม่ เพราะนางยืนอย่างงงงันเซื่องซึม โดยมิทราบว่าจะกระทำอย่างไรต่อไป หาใช่ไปคำนึงถึงวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำในพิภพนั้นดอก แต่จิตที่สำนึกคำนึงถึงในยามนี้ ทุ่มเทอยู่กับเจ้าของร่างอันสันทัด ใบหน้าอันหมดจดงดงามนั้นต่างหาก

'เจี๊ยบกอ เราต้องพรากจากกันชั่วนิรันดร์แล้ว เฉกเช่นกับเมฆหมอกบนขอบฟ้า ที่เมื่อลมพัดพามาก็กระจัดกระจายจนมิอาจจะเกาะกลุ่มติดก้อนได้อีก มลายหายสาบสูญไปท่ามกลางความเวิ้งว้างว่างเปล่า...

'แต่ทว่า ในที่สุดข้าพเจ้ายังสามารถได้ประสบพบหน้าท่านอีกครั้ง มาตรแม้นจะเป็นเวลาฉุกละหุกเพียงบัดเดี๋ยวเดียว แต่ข้าพเจ้าก็พึงพอใจเป็นที่สุดแล้ว...

'นับแต่นี้ต่อไป ข้าพเจ้าก็จะเป็นบรรพชิตที่สละโลกีย์อย่างแท้จริงแล้ว ปราศ-จากราคีจะมามัวหมองต่อกมลสันดานแม้แต่น้อยนิด ความรู้สึกจะเยือกเย็นราบเรียบมิปั่นป่วนวุ่นวายอีก ส่วนสำหรับท่าน ท่านยังมีเรื่องราวอีกนานัปการ ที่ยังมิสำเร็จเสร็จสม ข้าพเจ้าจึงมีแต่ขออธิษฐานอวยพรให้ท่าน...อวยพรให้ท่านจงประสบพบความสุขสมบูรณ์...ในทุกสิ่งอัน...'

หยาดน้ำตาอันสดใสบริสุทธิ์ ได้ไหลพรากลงจากร่องแก้มอันผุดผ่องเป็นยอง-ใย หยดหยาดลงกับพื้นซึมหายไปในดินอย่างรวดเร็ว

นางลุกขึ้นยืนแล้วสืบเท้าอย่างลำบากยากเย็น ก้าวตรงเข้าไปในวัดอย่างแช่มช้า

เงาสีขาวบริสุทธิ์ยังคงคล้ายปรากฏอยู่ท่ามกลางหุบเขาแห่งนี้ ดั่งราวกับเป็นโกสุมอันบริสุทธิ์ผุดผ่อง...เฉกเช่นกับสมญานามของนางนั่นเอง (เจ้งเน้ยคือดอกบัวขาวบริสุทธิ์)

อาทิตย์ได้ลาลับโลกไปแล้ว ปีกของราตรีได้โอบอุ้มคลุมไปทั่วทุกแห่งหน จนแม้กระทั่งยอดเขาและหุบเหวแห่งกูซัว พลอยครึ้มสลัวลง มีแต่ประกายน้ำในบึงไซง้วยโอ้วเท่านั้น ที่ยังพอมีประกายแวววับจับตาอยู่บ้าง

บนหุบเหวอันน่าหวาดเสียว มีกระแสลมอันรุนแรงกรรโชกพัดอย่างหนาวเหน็บน่าสะท้านใจ พลันปรากฏเงาร่างของคนผู้หนึ่ง พุ่งปราดขึ้นมาดั่งราวกับเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง...แต่มิใช่จะเป็นเกาทัณฑ์ที่พุ่งไปด้วยกำลังอันแรงกล้าดอก เป็นเกาทัณฑ์ที่พุ่งไปจนสุดกำลัง และจะร่วงหล่นต่างหาก ซึ่งเห็นได้จากสีหน้าท่าทางอันตื่นเต้นตึงเครียดของผู้ที่พุ่งกายขึ้นมาเป็นอันประจักษ์ได้

อันการพุ่งกายขึ้นมาของคนผู้นี้ ความจริงยากนักที่จะตะกายข้ามขอบหุบเหวแห่งนี้มาได้ แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุใด พอเท้าทั้งสองได้ถีบไปตามหว่างอากาศอีกเพียงครั้งเดียว แขนทั้งสองพอสะบัดกลับทางเบื้องหลัง ทำให้ร่างสามารถพุ่งข้ามขอบเหวมาได้อย่างไม่คาดคิด มาตรแม้นกายจะเซถลาอย่างเสียหลักอยู่บ้าง แต่สภาพการสูญเสียหลักจนเซถลานี้ ยั่งนับได้ว่าเป็นยอดวิชาตัวเบาขั้นสูงสุดยอดในพิภพจบแดน ที่หาเห็นได้ยากยิ่งนักทีเดียว

เมื่อหยุดยั้งทรงร่างได้แล้ว จึงทอดถอนหายใจยาว ๆ อย่างโล่งอก เพราะลมปราณที่เกร็งเอาไว้จนเต็มที่นั้น ขณะนี้จึงได้ระบายออกไปบ้าง ดังนั้นเอง ใบหน้าที่ถูกเกร็งไว้จนแดงฉาน พลอยได้คลายลงอย่างแช่มช้า รำพึงขึ้นเบา ๆ ว่า

'อันวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์นั้น นับว่าพิเศษสุดยอดในมวลหมู่มนุษย์แล้วอย่างจริงจัง หากมิได้อาศัยในวิชานี้ เราในขณะนี้คงจะต้องแหลกละเอียดอยู่ภายใต้หุบเหวอันลึกล้ำเป็นแน่นอน"

ในยามนั้นจึงหันร่างกลับมองลงไปใต้หุบเหวแวบหนึ่ง ซึ่งเห็นแต่หมอกที่ลอยคว้างอยู่อย่างเนืองแน่นโดยมิอาจเห็นก้นเหวได้ เสียงลำน้ำตกที่โกรกไหลดังสนั่นหวั่นไหวทางเบื้องล่าง ชะง่อนหินผาที่ตนอาศัยเป็นหลักพุ่งร่างขึ้นมานั้น ขณะนี้ถูกเมฆหมอกบดบังครอบคลุมจนมิทราบอยู่แห่งหนใดแล้ว จึงต้องครุ่นคิดในใจว่า

'หากมิใช่ราวป่าไผ่กลุ่มนั้นแล้ว มาตรแม้นจะมีวิชาตัวเบาอันประเสริฐกว่านี้อีกมากมายหลายเท่า ก็เห็นจะต้องเสียชีวิตไปด้วยน้ำมือของสองมหากาฬพิภพเป็นแม่นมั่น'

ขณะกำลังหวนคิดถึงเสียงกรีดร้องของสตรีที่ดังเมื่อครู่ จึงสำนึกได้ว่าเป็นเสียง

ที่เปี่ยมไปด้วยความตระหนกตกใจ ร้อนรนกระวนกระวาย และความตื่นเต้นตึงเครียดอย่างรุนแรง แต่เป็นเสียงที่คุ้นเคยยิ่งนักทีเดียว เนื่องจากเมื่อครู่กำลังเกร็งลมปราณในร่างเอาไว้อย่างสุดชีวิต ไหนเลยจะมีโอกาสไปมองจ้องสังเกตดูเรื่องราวอื่นใดได้อีก แต่พอหวนคิดขึ้นมาในยามนี้ ที่หุบเหวอันลึกล้ำทางเบื้องล่างจะมีผู้คนอาศัยอยู่จริง ๆ ทีเดียวหรือ เป็นไปมิได้ดอก เสียงกรีดร้องนั้นเข้าใจว่าเป็นเสียงอุปาทานที่บังเกิดขึ้นหลอนประสาทดอก

จึงสั่นศีรษะอย่างมึนงงเลื่อนลอย บ่นรำพึงขึ้นกับตนเองอีกว่า

'บ่วยเล้งเอย ท่านอยู่ที่ใดในขณะนี้...'

ท่ามกลางเมฆหมอกที่ขาวสล้างอบอวล พลันปรากฏร่างของโกวเนี้ยที่อ่อนโยนละมุนละไมกำลังทอดสายตาอันซาบซึ้งตราตรึงอยู่ยังใบหน้าตนอย่างแน่วนิ่ง ทำให้ชิงเจี๋ยบจะโถมกายเข้าหา...

แต่ในฉับพลันนั้นเอง ใบหน้าที่งดงามอ่อนโยนนั้น พลันแปรเปลี่ยนเป็นศีรษะมนุษย์ที่อัปลักษณ์ชั่วช้า น่าหวาดกลัว ทำให้ชิงเจี๋ยบชะงักร่างที่กำลังจะโถมลงไปภายใต้หุบเหวไว้ได้ทันท่วงที แต่เนื่องจากการชะงักร่างอย่างรุนแรงเกินไปจึงทำให้ศิลาก้อนเท่ากำปั้นถูกเตะกระเด็นลงไปทางหุบเหว ซึ่งชั่ววูบเดียวก็หายลับไปในกลุ่มเมฆหมอกอันหนาทึบ แต่กลับมิได้ยินเสียงที่ดังสะท้อนขึ้นมาจากหุบเหวเลยแม้แต่น้อยนิด

ชิงเจี๋ยบสะดุ้งรู้สึกตัวได้ในทันที ตำหนิตนเองอยู่ในใจว่า

'ชิงเจี๋ยบ ชิงเจี๋ยบเอย เหตุไฉนเจ้าจึงงมงายเหลวไหลถึงปานนี้เล่า ความอาฆาตที่พิฆาตบิดายังมิทันจะชำระล้าง ในห้วงสมองกลับอัดเต็มไปด้วยภาพอันยุ่งเหยิงมัวเมาหลอกหลอนอยู่ และยังมีภาระของบ่วยเจ็กเจ่กที่มอบไว้ให้กับตน ความแค้นของโฮ้วยี่เจ่ก...'

พอได้คิดถึงตอนนี้ เหงื่อกาฬได้ไหลพรากจนเปียกชุ่มไปทั่วร่าง มาตรแม้นบนยอดเขาจะมีลมอันเย็นยะเยือกกรรโชกพัดมาตลอดเวลา แต่ชิงเจี๋ยบยังคงกำหมัดทั้งสองที่เปียกชุ่มด้วยเหงื่อเอาไว้อย่างแนบแน่น พุ่งร่างปราดเข้าไปภายในเงามืดดั่งราวกับเป็นหมอกควันอันปราศจากสสาร

การปรากฏกายอีกครั้งในวงพวกนักเลงของเทพเจ้าสัตตฝีมือ การฆาตกรรมอย่างชั่วช้าโหดเหี้ยมสองครั้งสองคราของสองมหากาฬพิภพ ทำให้เมืองบู๊ฮั่นต้อง

ปั่นป่วนอลเวงด้วยความตื่นตระหนกตกใจ กอปรกับการปะทะอย่างต้องการหักล้างผลาญชีวิตของศิษย์สำนักบู๊ตึงและคงทังเข้าอีก ทำให้ผู้มีความรู้สึกอันปราดเปรียวพากันสังหรณ์ใจว่า โลหิตจะเนืองนองไปทุกหย่อมหญ้าในบู๊ลิ้มของพิภพอีกด้วย

หลังจากทวนเงินเม่งแป๊ะ และเกาทัณฑ์ทองระเบิดเทพยดาฮ่วมจี่เซ้งถูกฆาต-กรรมไปแล้ว บรรดาสำนักคุ้มกันภัยในเมืองทั้งสามของบู๊ฮั่น จึงพากันเลิกล้มกิจการจนหมดสิ้น ทุกคนต่างเข้าใจหมายว่า พอสองมหากาฬพิภพปรากฏตัวขึ้นย่อมจะต้องมีเรื่องอันร้ายกาจรุนแรงกว่านี้ตามติดมาอย่างแน่นอน แต่พอฮ่วมจี่เซ้งถูกฆาตกรรมตายไปแล้ว สองมหากาฬพิภพกลับสาบสูญร่องรอยไปด้วยอย่างคาดคิดมิถึง

บรรดาผู้คนชนชาวนักเลงภายในบู๊ลิ้ม พากันตื่นตระหนกต่อเหตุการณ์เหล่านี้จนจิตใจไหวหวั่นด้วยความหวาดกลัว

เป็นยามย่ำสนธยาของอีกวันหนึ่ง บนทางหลวงทอดสู่มณฑลอานฮุย ได้ปรากฏเงาร่างอันโดดเดี่ยวเดียวดายของคนผู้หนึ่งขึ้น มิใช่ ควรจะกล่าวว่าเป็นม้าหนึ่งคนหนึ่ง ม้าตัวนั้นขาวสะอาดไปทั่วร่าง ปราศจากขนสีอื่นขึ้นแซมเลย และพ่วงพีกำยำเป็นอย่างยิ่ง ส่วนผู้นั่งบนหลังม้านั้นกลับรู้สึกจะพิกลผิดธรรมดาอยู่บ้างเพราะสวมใส่เสื้อผ้านักศึกษาสีเขียวอ่อน อันสะอาดเอี่ยมสดใส ในท่ามกลางผงธุลีสีเหลืองที่ปลิวกระจายอยู่จนอบอวลหาได้แปดเปื้อนเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่เลยแม้แต่น้อยนิด มิหนำซ้ำ ที่กลางหลังยังสะพายกระบี่ยาวเฉียง ๆ ติดมาอีกด้วย

หากแม้นเพ่งพิจารณาอย่างถี่ถ้วนดีแล้ว คงต้องรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ที่นักศึกษาบนหลังมีความคมสันสง่าอย่างหมดจดงดงาม ผิวหน้าท่ามกลางความขาวสะอาดยังมีสีชมพูปะปนอยู่ระเรื่อ จนเป็นประกายอันสดใสน่านิยม มีความฮึกหาญลำพองจนปรากฏเห็นได้เด่นชัด แสดงว่าคนผู้นี้ต้องมีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำเป็นอย่างยิ่งทีเดียว

เสียงฝีเท้าม้าที่ควบขับดังไปตามทางหลวงนี้ รวดเร็วว่องไวยิ่ง แต่แล้วบังเกิดเสียงแค่นเบา ๆ ขึ้น และม้าถูกรั้งเอาไว้ในทันที ม้าพ่วงพีที่ถูกรั้งไว้ต้องชะงักฝีเท้าได้ในเวลาเดียวกัน ส่วนนักศึกษารูปงามปรายตามองไปยังต้นไม้ใหญ่ที่ข้างทางอย่างฉับไว

บนกิ่งไม้แห่งนี้ สลักไว้ด้วยรูปกระบี่ยาวหนึ่งเล่ม ปลายกระบี่ชี้ไปทางทิศเหนือ ตัวกระบี่นี้สลักอย่างแผ่วเบาเป็นที่สุด หากมิใช้ความสังเกตอย่างเพ่งพิศแล้ว คงมิอาจประสบพบเห็นได้ ในขณะนี้เป็นยามอาทิตย์อัสดงที่ได้เริ่มมืดมัวสลัวตา ฝีเท้าม้าก็เร่งรุดไปอย่างรวดเร็วว่องไว มิทราบว่าเหตุไฉนนักศึกษาหนุ่มรูปงามจึงสา-

มารถมองเห็นได้เพียงใช้หางตาปรายไปดูเท่านั้นเอง

หนุ่มน้อยนักศึกษารูปงามแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า รำพึงเบา ๆ ขึ้นกับตนเองว่า

'โง้วตั้วกอ ทิ้งสัญญาณให้เราตามติดไปทางทิศเหนือตลอดรายทาง คงเพราะได้ประสบพบกับเรื่องอันสำคัญอย่างไรเป็นแน่ แต่ทว่าขณะนี้ท้องฟ้าได้มืดค่ำลงแล้ว เห็นจะต้องหาสถานที่มาพำนักพักกายสักหนึ่งคืนเสียก่อนจะสมควรกว่า'

แต่ช่างมิประจวบเหมาะกระไรเช่นนั้น เพราะระยะทางช่วงนี้ล้วนแล้วแต่เป็นสถานที่อันรกร้างวังเวง หลังจากควบขับม้าไปอีกหนึ่งลี้เศษ ๆ มิเพียงแต่จะหาโรงเตี๊ยมมาพักแรมมิได้เท่านั้น แม้กระทั่งหมู่บ้านชาวนาที่พอจะพึ่งพาพักผ่อนก็มิมี มีแต่หลุมศพอันทรุดโทรมรกร้างที่เรียงรายอยู่มากมายหลายแห่ง กับเสียงนกราตรีที่กู่ร้องมาอย่างบาดหูระคายใจ สร้างความหวาดหวั่นกับผู้ได้ยินต้องบังเกิดความหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว

ท้องฟ้าได้มืดครึ้มลงไปกว่าเดิมอีกทุกขณะ รอบบริเวณยิ่งเงียบสงัดวังเวงไปกว่าเดิมมากมายนัก เสียงฝีเท้าม้าที่กระทบกับพื้นจึงยิ่งรู้สึกจะดังก้องอย่างชัดเจนจนระคายหูยิ่งนัก หนุ่มนักศึกษาบนหลังม้า มาตรแม้นมิอาจจะบอกได้ว่ามีความหวาดกลัว แต่อย่างน้อยก็เริ่มมีความกระวนกระวายเป็นอย่างมากขึ้นแล้ว

ในฉับพลันทันใดนั้น มีเสียงแผดร้องอย่างแหบโหยดังมาแต่ไกล เสียงนั้นมาตรแม้นมิดังเท่าใดนัก แต่เมื่อกระทบโสตประสาทแล้ว ทำให้รู้สึกตะครั่นตะครอไปทั่วร่าง ความตื่นเต้นตึงเครียดได้เริ่มบังเกิดขึ้นอย่างมิอาจจะสะกดกลั้นได้

ในขณะนั้น เสียงอันแหบโหยได้ดังขึ้นอีก แต่จากการสังเกตจะรู้สึกว่า เป็นการดังใกล้กว่าเมื่อครู่นี้หลายสิบเชียะ อย่างว่องไวเป็นยิ่งนัก เสียงนี้ได้กรีดฝ่าอากาศมาแต่ไกลอย่างรวดเร็ว รอบบริเวณเป็นทุ่งอันรกร้างว่างเปล่า ที่เรียงรายไปด้วยหลุมฝังศพ แสงเดือนดาวมาตรแม้นจะมีอยู่บ้าง แต่ก็เลือนรางเป็นยิ่งนัก ทำให้บรรดาโลงที่ถูกทิ้งไว้บนพื้นดินยิ่งบังเกิดความน่าหวาดหวั่นไปกว่าเดิม มิหนำซ้ำโลงที่ทรุดโทรมจนแตกกระจายออกจากกัน ยังเห็นกระดูกอันขาวโพลงเรี่ยราดอยู่เกลื่อนกลาดจึงยิ่งสร้างความหวั่นวิตกให้กับผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก

อาชาคู่ขาคล้ายดั่งจะมีความหวาดหวั่นต่อสภาพเยี่ยงนี้เป็นอย่างยิ่ง ฝีเท้าจึงได้พลอยชะลอช้าลงไปโดยมิคาดคิด

เสียงแผดร้องอันแหบโหยได้ดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม หนุ่มนักศึกษาบนหลังม้าได้เห็นเงาสองเงาปรากฏขึ้น เงาทั้งสองเป็นร่างคนที่ผอมชะลูดในเสื้อผ้าสีขาวยาวเหยียดและยังมีเศษผ้าปอเป็นชิ้น ๆ ปะติดเต็มไปทั่ว แต่ที่น่าประหลาดก็คือ ทั้งสองต่าง

สวมใส่หมวกทรงสูงสีแดงฉาน กอปรกับร่างอันผอมสูงชะลูด จึงทำให้มีความสูงไปกว่าสิบเชียะ ใบหน้าของคนทั้งสองเป็นไปในลักษณะเดียวกัน คือเหลืองซีดจนปราศจากสีเลือด ตาทั้งสองเหลือกถลนออกนอกเบ้า เป็นใบหน้าอันชาด้านปราศ-จากความรู้สึก ซึ่งไหนเลยจะมีกลิ่นอายของมนุษย์มีชีวิตติดอยู่ด้วย

คนทั้งสองวิ่งเคียงไหล่กันมาอย่างรวดเร็ว ด้วยลักษณะเข่ามิได้งอเยื่องตามปกติเลย คล้ายดั่งลอยละลิ่วมาตามพื้นตามกระแสลมก็ปานกัน ตามทิศทางที่ผ่านมา บรรดาปักษาราตรีได้พากันส่งเสียงร้องอย่างตื่นตระหนก ยิ่งเสริมสร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงให้กับบรรยากาศอย่างรุนแรง

หนุ่มนักศึกษาบนหลังม้าพยายามระงับใจให้เป็นปกติ แต่อาชาคู่ขากลับถูกมนุษย์ประหลาดทั้งสองสร้างความหวาดหวั่นให้อย่างรุนแรง จนต้องถอยหลังไปตลอดเวลา

ปิศาจทั้งสองตัวนั้น ได้ใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็วปานกะพริบตา จนกระแสลมอันเย็นยะเยือกได้กระหน่ำเข้าใส่ใบหน้า ทำให้นักศึกษาต้องสยิวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ มือทั้งสองกำอานม้าเอาไว้อย่างแนบแน่น เหงื่อกาฬได้แตกพลั่กออกเต็มไปทั้งกลางหลังแล้ว แต่จะอย่างไรก็ต้องพยายามระงับใจ พุ่งลมปราณโคจรไปทั่วร่างพร้อมทั้งตวาดสุดเสียงไปว่า

"มารร้ายมาแต่ใด แสร้งแปลงเป็นภูตผีมาหลอกล้อคน เราชิงเจี๊ยบอยู่ที่นี้"

นามชิงเจี๊ยบนี้หาใช่เป็นนามเจ็งคุ้ย (เทพเจ้าที่มีหน้าที่จับภูตผีปิศาจโดยเฉพาะ) ไม่ เปล่งประกาศออกไปแล้ว จะมีประโยชน์อันใดด้วย แต่คนเราเมื่อถึงยามตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งแล้ว มักจะใช้เสียงตวาดก้องร้องด่าอย่างรุนแรง เพื่อมาปลอบใจตนเองให้เข้มแข็งคึกคักขึ้น

แต่เสียงตวาดในครั้งนี้ พุ่งออกไปด้วยพลังลมปราณภายในอันสมบูรณ์แกร่งกร้าว จึงสะท้านสะเทือนทั่วบริเวณ จนแม้กระทั่งกิ่งไม้ใบหญ้าพลอยต้องสั่นระรัวไปด้วย

ปิศาจทั้งสองตัวเหลียวมองตากันอยู่วูบหนึ่ง แต่ร่างได้พลิ้วผ่านไป มีเสียงปิศาจทางด้านซ้ายได้กล่าวว่า

"เล่ายี่ เราบอกว่าเจ้าดูผิดพลาดไปแล้ว ผู้นี้ได้ฝึกปรือจนสามารถอำพรางรูปลักษณะความเป็นจริงเอาไว้ได้ ยังจะมาเกรงกลัวกับการแสร้งปลอมแปลงเป็นผีปิศาจของเราเยี่ยงนี้ด้วยหรือ เช่นอย่างวิชาราชสีห์คำราม (ไชจี้ห่อ) ที่ตะคอกมาเมื่อครู่หากไร้การฝึกปรือเป็นเวลาหลายสิบปี ย่อมมิอาจกระทำได้อย่างสะท้านสะเทือนถึง

ปานนี้ดอก"

ปิศาจทางด้านขวาครางฮือออในลำคอแล้วกล่าวว่า

"อย่างนั้น พวกเรารีบไปกันเถิด"

เมื่อเสียงกล่าวได้ดังแว่วเข้ากระทบโสตซิงเจี๊ยบ แต่ร่างปิศาจทั้งสองได้พุ่งไปห่างจากกายอีกมากมายลิบลับแล้ว

ซิงเจี๊ยบเหลียวหลังไปมองดูปิศาจทั้งสองตัวด้วยความรู้สึกที่มาตรแม้นจะเดือดดาลคลั่งแค้นอยู่บ้าง แต่ยังมีความปลอดโปร่งโล่งใจไปอักโข เมื่อก้มลงมองดูเห็นอานม้าที่มีเหล็กเลี่ยมขอบไว้ ได้ถูกตนกำจนแหลกเหลวคามือไปแล้ว

ซิงเจี๊ยบลอบร้องในใจว่า

'เจ้าอุบาทว์ที่คล้ายปิศาจเจ็ดส่วน แต่คล้ายคนเพียงสามส่วนนี้ มีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมสูงล้ำทีเดียว มิทราบว่าเป็นบุคคลชนฝ่ายใดกันแน่'

ซิงเจี๊ยบครุ่นคิดไปพลาง เร่งม้าคู่ขาให้ควบขับไปพลางอย่างลืมตัว ทำให้อาชาสีขาวปล่อยฝีเท้าจนสุดกำลัง มุ่งไปทางเบื้องหน้าดั่งราวเหินบิน

ซิงเจี๊ยบนับแต่ได้รับความกรุณาจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ผู้เป็นหัวหน้าสามเซียนนอกพสุธาแล้ว พลังภายในจึงได้เพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมไปอีกหนึ่งเท่า ในขณะนี้มาตร-แม้นจะเป็นแสงสลัวของเดือนข้างแรม แต่สายตายังคงคมกล้าอย่างยิ่งนัก จึงมองเห็นแต่ไกลว่า ทางฟากซ้ายของราวป่ามีชายคาแห่งหนึ่งโผล่พ้นออกมาอยู่รำไร

ซึ่งการประสบพบเห็นในครั้งนี้ สร้างความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบควบขับม้าตรงเข้าไป หลังจากอ้อมชายป่าไปแล้ว ก็ประสบพบเห็นเป็นศาลเจ้าร้างนั่นเอง

ภายในราวป่า ยิ่งมืดมิดสนิทกว่าบนทางหลวงมากมาย ซิงเจี๊ยบเมื่อผูกม้าไว้ที่ต้นไม้ใหญ่ข้างศาลเจ้าแล้ว จึงเดินเข้าไปอย่างแช่มช้า มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นเป็นอย่างมาก แต่ละก้าวที่ย่างเหยียบใกล้เข้าไปนั้น จิตสำนึกคล้ายดั่งได้เตือนตนว่า กำลังเหยียบย่างเข้าหาภยันตรายที่อ้าแขนรอรับอยู่

ในใจซิงเจี๊ยบคล้ายดั่งจะสังหรณ์อยู่อย่างรุนแรง ดังนั้นเอง ยามเมื่อปลายนิ้วได้ไปสัมผัสกับบานประตูที่ทรุดโทรมจนแทบจะสลักหักพังของศาลเจ้าแล้ว. กลับต้องชะงักเอาไว้อย่างลังเล โดยมิกล้าผลักเข้าไปดั่งใจคิด...

จวบจนผลสุดท้าย จึงได้ปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง ดันปลายนิ้วออกไปเบา ๆ แต่มิคาดว่าประตูกลับเปิดดังแอดขึ้นทันที ที่แท้เพราะประตูมิได้ลงกลอนเอาไว้นั่นเอง

ภายในศาลเจ้ามืดสนิท จนแม้กระทั่งยื่นมือก็มองมิเห็นนิ้ว มิหนำซ้ำ ยังมีกลิ่นเหม็นอับคละคลุ้งออกมาอีกด้วย ไหนเลยจะเป็นสถานที่มีผู้คนอาศัยอยู่ด้วยเล่า

ชิงเจี๊ยบเพิ่งก้าวเท้าข้ามธรณีประตูไป กำลังจะล้วงชุดไฟขึ้นมาจุดส่องมองดู พลันมีเสียงดังวืดปรากฏขึ้น และวัตถุสิ่งหนึ่งพลันได้จู่โจมเข้ามาหาตัว...

มือที่ยื่นล้วงเข้าไปในอกเสื้อของชิงเจี๊ยบ มิทันจะชักออกมาปัดป้อง เท้าทั้งสองยังมิได้ขยับเคลื่อนไหว แต่ร่างหงายไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง จนทำให้แนวร่างได้ขวางไว้เป็นทางยาวเหยียด วัตถุที่พุ่งมาหากแม้นเป็นอาวุธลับแล้ว คงจะต้องผ่านร่างออกไปทางด้านหลังอย่างแน่นอน

แต่ทว่า กลับปราศจากเสียงของอาวุธลับที่แหวกฝ่าอากาศเลย !

ชิงเจี๊ยบเพิ่งขยับร่างได้เล็กน้อย ที่ท้องพลันถูกจู่โจมอย่างหนักหน่วงรุนแรง ซึ่งในครั้งนี้ชิงเจี๊ยบจึงเข้าใจได้ในทันทีว่า สิ่งที่จู่โจมมาใส่ตนเมื่อครู่นั้น เป็นมือของศัตรูนั่นเอง มิหนำซ้ำ ยังจำแนกออกว่าเป็นฝ่ามือทั้งสอง แล้วนิ้วที่ประกบกันอย่างเข้มแข็งดั่งราวปลายทวน จู่โจมมาด้วยวิชาท่าจี้สกัดจุด

ชิงเจี๊ยบลอบตื่นตระหนกตกใจ ที่ฝ่ายตรงข้ามสามารถจดจำจุดสำคัญในร่างได้อย่างแม่นยำในความมืดมิดสนิทเช่นนี้ มิหนำซ้ำ ยังมีความรวดเร็วอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจอีกด้วย แต่มือของชิงเจี๊ยบยังตวัดคว้ากลับออกไป โดยมิได้ชักช้ารีรอเลย เจตนาจะคว้าชีพจรข้อมือของฝ่ายตรงข้ามให้จงได้ ปฏิกิริยาที่แคล่วคล่องรวดเร็วอย่างยิ่งนี้ เกิดขึ้นจากปฏิภาณและสัญชาตญาณการฝึกปรือจนมีพลังอันแกร่งกร้าวสูงล้ำนั่นเอง

หากแม้นมิใช่อยู่ภายในศาลเจ้าอันมืดมิดสนิทเช่นนี้ จะสังเกตเห็นว่า นิ้วทั้งห้าของชิงเจี๊ยบ ที่กางออกอย่างรวดเร็วว่องไวนั้น ตะปบไปยังชีพจรสำคัญทั้งห้าเส้นบนลำแขนของฝ่ายตรงข้าม อย่างแม่นยำไม่พลาดผิด เพียงอาศัยวิชาท่าคว้าจับท่านี้ ก็นับว่าสูงส่งเหนือล้ำ เฉกเช่นกับยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดินที่กำลังใช้อยู่แล้ว

ในท่ามกลางความมืดมิด มาตรแม้นจะมองมิเห็นเลย แต่มือที่จู่โจมชิงเจี๊ยบนั้น กลับมีความรู้สึกได้ทันที เมื่อฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามตะปบมายังชีพจรทั้งห้าแห่งบนลำแขนของตัว จนต้องถูกกดดันจู่โจมเข้าแล้วอย่างรวดเร็ว จึงมีเสียงแค่นเบา ๆ ได้ดังขึ้น จากนั้นก็ปรากฏเสียงดับทึบ ๆ ขึ้นเบา ๆ

ชิงเจี๊ยบต้องถอยไปสองก้าว ด้วยความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง เพราะการตะปบคว้ากลับไปในครั้งนี้ของตน กลับคว้าพลาดผิดโดยสิ้นเชิง มิหนำซ้ำ ฝ่ายตรงข้ามมิทราบว่าได้ใช้วิชาท่าอันประหลาดพิกลเยี่ยงอย่างไร จึงสามารถเลี่ยงหลบการคว้าจับจากนิ้วทั้งห้าของตนไปได้ด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ดั่งราวกับปลาน้อย

ในสวยน้ำ และฟาดเข้าไปที่ท้องน้อยของตนจนดังฉาดใหญ่...

สิ่งที่สร้างความตื่นเต้นเป็นที่สุด และตระหนกตกใจจนขวัญกระเจิง คือฝ่ามือที่ฟาดใส่ท้องน้อยของตนครั้งนี้ แผ่วเบาปราศจากน้ำหนักเลย แต่ทว่ายังพอทำให้รู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อย โดยปราศจากอาการบาดเจ็บอย่างรุนแรงแม้แต่ประการใด หากแม้นฝ่ามือนี้มีพลังอันแข็งแกร่งแล้ว ซิงเจี๊ยบมิตายก็ต้องบาดเจ็บสาหัสเป็นแน่

ซิงเจี๊ยบยืนอย่างงงงันไปในทันที แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับตวาดเสียงเข้มขึ้นว่า

"เจ้าโจรเฒ่าที่ปราศจากยางอาย ยังจะติดตามฆ่าฟันให้หมดสิ้นทีเดียวหรือ"

เสียงนั้นแหลมเล็กสดใส คล้ายดั่งเป็นเสียงของทารกที่ยังมิแตกพาน จากนั้นจึงเป็นเสียงหอบหายใจอย่างถี่เร็ว

ซิงเจี๊ยบงุนงงสงสัยเป็นที่ยิ่ง สายตาในขณะนี้เมื่อเจนกับความมืดแล้ว จึงสามารถมองเห็นเค้าหน้าอันเลือนรางของบุคคลผู้นั้นได้ มาตรแม้นจะมองมิถนัดชัดเจน แต่ยังพอสังเกตออกแล้วว่า คนผู้นั้นทอดกายนอนอยู่บนพื้น คล้ายดั่งกับได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสมาแล้วก็ปานกัน

ซิงเจี๊ยบรีบล้วงเอาชุดไฟขึ้นจุดดังฉาด จนเปลวไฟสว่างวูบ ทำให้ทั่วทั้งศาล-เจ้ามีแสงสว่างปรากฏขึ้น ซิงเจี๊ยบเนื่องจากมีชุดไฟอยู่ในมือ และบุคคลผู้นั้นยังอยู่ที่ซอกของศาลเจ้าอันเป็นที่มืด ดังนั้นจึงมองบุคคลผู้นั้นมิได้ถนัดชัดตา แต่บุคคลผู้นั้นกลับร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

ซิงเจี๊ยบยื่นชุดไฟในมือออกไปทางเบื้องหน้าเล็กน้อย จึงประสบพบเห็นในทันทีว่า เป็นหนุ่มน้อยที่ผมยุ่งสยาย ใบหน้าสกปรกมอมแมมนอนซมอยู่นั่นเอง จากสารรูปเท่าที่เห็น ควรจะมีอายุประมาณสิบห้าสิบหกปี เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ยิ่งสกปรกโสมมเป็นด่างดวง มิหนำซ้ำยังมีรอยปะจนเกลื่อนกลาดไปทุกแห่งหน เป็นสภาพของขอทานน้อยอย่างไม่ผิดเพี้ยน ขณะนั้นกำลังเบิ่งตาทั้งสองขึ้นจ้องมองดูซิงเจี๊ยบอย่างตื่นเต้นสงสัย แต่คล้ายดั่งมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเจือปนอยู่ด้วย

ซิงเจี๊ยบยังมีความข้องใจและตื่นตระหนกต่อฝ่ามืออันประหลาดพิสดารของฝ่ายตรงข้ามที่ฟาดใส่มาเมื่อครู่อยู่ ในขณะนี้จึงได้เดินถือชุดไฟใกล้เข้าไปอีกอย่างลืมตัว เพ่งพิจารณาดูหนุ่มน้อยผู้นี้ด้วยความพินิจพิเคราะห์ จึงยิ่งปรากฏความตื่นเต้นเป็นอย่างมากเพิ่มขึ้นอีก

ที่แท้เพราะหนุ่มน้อยผู้นี้ มาตรแม้นจะหน้าตาสกปรกมอมแมม แต่เมื่อเพ่งพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ยังเห็นคิ้วอันเรียวงามยาวเหยียด จมูกน้อย ๆ โด่งเป็นสันริมฝีปากแดงระเรื่อ และฟันขาวสะอาดเป็นประกาย ใบหน้ามาตรแม้นจะมีฝุ่นละ-

อองแปดเปื้อนจนทั่ว แต่ในระหว่างลำคอกลับปรากฏเป็นผิวละเอียดอ่อนขาวสะอาด ด้วยท่าทีคล้ายดั่งกับเป็นกงจื้อของพวกผู้ดีมีตระกูลก็ปานกัน

ในขณะนั้น หนุ่มน้อยประหลาดได้เปล่งเสียงถามขึ้นว่า

"ท่านเป็นอะไรกับเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้ ?"

ซิงเจี๊ยบชะงักงันไปเล็กน้อย แล้วจึงกล่าวว่า

"อะไร ? ใครหรือที่เป็นโจรเฒ่าแซ่ลี้ ?"

หนุ่มน้อยสั่นศีรษะไปพลางกล่าวขึ้นอีกว่า

"ท่านมิใช่เป็นผู้ที่โจรเฒ่าแซ่ลี้ สั่งให้มาติดตามล่าตัวข้าพเจ้าจริง ๆ หรือ...อา... ข้าพเจ้าขอถามท่าน ในขณะที่ท่านเข้ามานั้นมิทราบว่าข้าพเจ้าหลบซ่อนอยู่ภายใน จริง ๆ หรือ ?"

ซิงเจี๊ยบลอบหัวร่ออยู่ในใจ และคิดว่า

'มาตรแม้นเราจะเป็นคนที่เจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้อะไรนั่นสั่งมาตามหาเจ้าจริง ย่อมมิทราบอย่างแน่ชัดว่าเจ้ายังนอนอยู่ภายในศาลเจ้านี้ดอก'

แต่ปากกลับตอบไปว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยจะไปรู้จักเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้อะไรนั่นได้เล่า"

หนุ่มน้อยประหลาดแข็งใจถามไถ่ไปด้วยความตื่นเต้น เมื่อฟังจากซิงเจี๊ยบกล่าวมาเช่นนั้น จึงทอดถอนหายใจอย่างโล่งอกขึ้นแล้ว จึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็วางใจได้แล้ว"

พลันบังเกิดอาการชักกระตุก ล้มฟุบลงไปกับพื้นอีกครั้งหนึ่ง

ซิงเจี๊ยบร้องอุทานในลำคอด้วยความตื่นเต้น รีบเดินเข้าไปดู เห็นหนุ่มน้อยขมวดคิ้วอย่างแนบแน่น คล้ายดั่งมีความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างแสนสาหัส จึงต้องก้มลงไปใช้ชุดไฟในมือจ่อให้ใกล้ เพื่อจะสังเกตดูจนเป็นที่รู้แน่

คิดว่าหนุ่มน้อยผู้นั้น คงมีความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างแสนสาหัสจนน้ำตาที่ไหลพรากออกมาด้วยความเจ็บปวด หยาดน้ำตาที่ไหลหลั่งลงมาจากใบหน้า ได้ชะล้างเอาฝุ่นละอองที่ติดอยู่ออกไปด้วย จึงทำให้เห็นผิวกายอันผุดผาดเป็นยองใยได้อย่างถนัดชัดเจน

ซิงเจี๊ยบประจักษ์แก่ใจว่า หนุ่มน้อยผู้นี้ต้องเป็นบุตรหลานของพวกเศรษฐีมีทรัพย์อย่างแน่นอน แต่มิทราบว่าเหตุไฉนจึงมาแต่งกายเยี่ยงขอทานน้อย และหลบซ่อนอยู่ภายในศาลเจ้าร้างอันวังเวงทรุดโทรมเช่นนี้ด้วย มิหนำซ้ำ ยังได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสอีกด้วย ขณะนี้เมื่อเห็นหนุ่มน้อยขมวดคิ้วนิ่วหน้า เหงื่อกาฬ

แตกพลั่กจนเต็มร่าง ก็บังเกิดความสมเพชเวทนา รีบยื่นมือไปลูบคลำแก้มของหนุ่มน้อยผู้นั้น รู้สึกเย็นยะเยือกอย่างน่าตื่นตระหนกมาก

แต่ในทันใดนั้นเอง มีเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังมาจากทางเบื้องหลัง แล้วเสียงอันโหดเหี้ยมยะเยือกก็กล่าวขึ้นว่า

"เจ้าโจรร้ายที่ปราศจากยางอาย ยังมิหยุดมือให้กับเราอีกหรือ"

พร้อมกับเสียงว่ากล่าวมา พลันมีพลังอันหนักหน่วงรุนแรง จู่โจมเข้าใส่กลางหลังชิงเจี๊ยบอย่างฉับพลันทันด่วน

ชิงเจี๊ยบมือหนึ่งถือชุดไฟ จึงมิอาจจะต้านทานรับมือได้ถนัดถนี่นัก ต้องก้าวเท้าเบี่ยงหลบออกทางขวางด้วยร่างที่มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว แต่อีกมือหนึ่งกลับประกบนิ้วทิ่มสกัดมาทางด้านหลัง เข้าใส่จุดฮั่วซ่ายของศัตรูทั้งที่มิได้เหลียวหน้ากลับมามองเลยแม้แต่น้อยนิด

คนผู้นั้นเปล่งเสียงหัวร่ออันเย็นชากระด้างขึ้นอีกครั้ง เสียงที่เย็นยะเยือกนี้สร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้ได้ยินอย่างน่าขนลุกขนพอง แต่ชิงเจี๊ยบกลับรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ฝ่ายตรงข้ามเหตุไฉนจึงมิได้ไยดีต่อการตวัดมือจี้สกัดจุดแบบย้อนกลับของตนเลย

แต่หาคาดไม่ว่า ในช่วงเวลาอันรวดเร็วปานประกายไฟนี้ เสียงดังวืดได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วพลังอันแหลมคมหนักหน่วงได้จู่โจมเข้าใส่บ่าซ้ายของชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรง ชิงเจี๊ยบหากยื่นนิ้วทิ่มออกไปตรง ๆ โดยมิรั้งกลับ มาตรจะจี้สกัดเข้ายังจุดฮั่วซ่ายที่หัวเข่าฝ่ายตรงข้ามได้ แต่บ่าก็ต้องถูกฟาดอย่างถนัดถนี่ ซึ่งอาจจะทำให้ถึงแก่ความตายไปได้ มิหนำซ้ำ กระบวนท่าจู่โจมมานี้ หาใช่มาจากผู้ยืนอยู่ทางเบื้องหลังไม่ คงจะต้องเป็นผู้ช่วยของฝ่ายตรงข้ามอีกคนหนึ่งจู่โจมมา เป็นการร่วมจู่โจมอย่างซับซ้อน และผสานกันได้อย่างเหมาะเจาะพอดีเหลือเกิน

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นยังตรึงเท้าทั้งสองอยู่กับพื้นได้แนบแน่นและหันหลังกับให้ศัตรู แต่เอวกลับขยับอย่างรวดเร็วสองสามครั้ง มือข้างเดียวได้ทิ่มสกัดไปทางด้านซ้ายขวาหน้าหลังถึงสี่ครั้งซ้อน ๆ ในเพียงชั่วพริบตาเดียว

มีเสียงดังวืดวาดขึ้นสองครั้ง แสดงว่าผู้ลอบจู่โจมทางด้านหลังมิอาจจะกระทำได้ดั่งใจคิด จึงกระโดดห่างออกไปในทันที แต่แม้กระทั่งชุดไฟในมือของชิงเจี๊ยบก็มิได้สั่นไหวเลยแม้แต่น้อย เปลวไฟยังคงลุกโพลงอยู่อย่างปกติธรรมดา

จวบจนขณะนี้ ชิงเจี๊ยบจึงได้ลุกขึ้นยืนและหันกลับมาอย่างแช่มช้า แต่พอประสบพบหน้ากันเข้า คนทั้งสามต่างพากันอุทานดัง ๆ ขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน...

ที่แท้คนทั้งสองซึ่งลอบจู่โจมชิงเจี๊ยบมาในขณะนี้ เป็นมนุษย์ประหลาดสองคนที่เสแสร้งปลอมแปลงเป็นปิศาจมาหลอกชิงเจี๊ยบในระหว่างทางนั่นเอง แต่มิทราบว่าเหตุไฉนมันจึงพากันย้อนกลับมาในที่นี้ได้ด้วย

ส่วนปิศาจประหลาดทั้งสองพอเห็นเป็นชิงเจี๊ยบเข้า ก็พากันสะดุ้งตกใจอย่างรุนแรง

คนทางด้านซ้ายได้หัวร่อแค่น ๆ อย่างโหดเหี้ยมเย็นชา ใบหน้าอันเหลืองซีดปราศจากสีเลือด และดวงตาที่เหลือกถลนออกจากนอกเบ้า มีประกายแห่งความแค้นเคืองปรากฏขึ้นอย่างเปี่ยมล้น แสงไฟที่สาดส่องกระทบกับหมวกทรงสูงสีแดงฉานที่สวมใส่อยู่บนศีรษะ ยิ่งสร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้ประสบพบเห็นอย่างรุนแรง

ส่วนผู้อยู่ทางขวา มีสารรูปและเค้าหน้าเป็นเฉกเช่นกับคนทางซ้ายมิผิดเพี้ยน เพียงแต่มีผิวกายที่คล้ำกว่าเล็กน้อย ในขณะนั้นกล่าวเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"เจ้าสุนัขเฒ่าแซ่ลี้ ยังจะคิดขับไล่ไสส่งฆ่าฟันกันให้หมดสิ้นทีเดียวหรือ?"

กล่าวพลางตวัดฝ่ามือฟาดโครมเข้าใส่อย่างรุนแรง ทำให้โต๊ะบูชาที่ข้างกายถูกฟาดหักกระจายออกไปทันที

ชิงเจี๊ยบได้รู้ซึ้งในวิชาตัวเบาของคนทั้งสองมาแต่แรกแล้ว แต่ยังคาดคิดมิถึงว่า พลังฝ่ามือของคนทั้งสองจะร้ายกาจรุนแรงถึงปานนี้ และเห็นว่า ตนถูกฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าเป็นพวกเดรัจฉานของโจรเฒ่าแซ่ลี้ไปถึงสองสามครั้งอย่างปักมั่นเช่นนั้น ในใจมาตรแม้นจะทราบว่าเป็นการเข้าใจผิด แต่เมื่อเห็นท่าทีอันโหดเหี้ยมดุร้ายเอาเรื่องอย่างจริงจังของฝ่ายตรงข้ามเป็นเช่นนั้น จึงไม่ปรารถนาจะอธิบายปรับความเข้าใจกัน จำต้องแค่นเสียงหนัก ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เหลียวหน้ากลับไปมองดูหนุ่มน้อยที่นอนซมอยู่บนพื้น โดยมิพึงปรารถนาจะไปดูมนุษย์ประหลาดทั้งสองแม้แต่น้อยนิด

ในยามนั้น หนุ่มน้อยที่นอนซมอยู่บนพื้น คล้ายดั่งผ่านการเจ็บปวดรวดร้าวไปช่วงหนึ่งแล้ว จึงสามารถอ้าปากกล่าวคำพูดได้ มองดูมนุษย์ร่างสูงชะลูดที่คล้ายดั่งปิศาจทั้งสอง ดั่งราวกับเป็นญาติสนิทที่เหินห่างกันมานาน เพราะอ้าปากร้องไห้เสียงดัง ๆ ขึ้นทุกที พลางคร่ำครวญขึ้นว่า

"กิมเจ่ก..."

ร้องออกเพียงเท่านั้นก็มิอาจจะกล่าวต่อไปได้ หยาดน้ำตาได้พรั่งพรูลงมาดั่งราวกับทำนบทลาย

มนุษย์ประหลาดทั้งสองคล้ายดั่งได้ถลากายเข้าไปโดยพร้อมเพรียงกัน อุ้มร่าง

หนุ่มน้อยไว้ในอ้อมอก ลูบคลำผมเบา ๆ อยู่ตลอดเวลา ส่วนปากก็กล่าวอ้อ ๆ แอ้ ๆ ไป โดยมิทราบกำลังปลอบโยนสิ่งไรอยู่

ชิงเจี๊ยบเงยหน้ามองไป เห็นใบหน้าอันซาด้านปราศจากความรู้สึกดั่งราวคนตายทั้งสองนั้น ในขณะนี้เปี่ยมด้วยความรักใคร่เวทนาปรานี กับท่าทีที่โหดเหี้ยมอำมหิตของเมื่อครู่ ได้ปลาสนาการไปจนหมดสิ้น และคล้ายดั่งกับสีแดงฉานของหมวกทรงสูงก็มิได้บาดตาบาดใจเช่นอย่างเมื่อครู่นี้ไปแล้ว

หนุ่มน้อยผู้นั้นคล้ายดั่งกับเป็นเด็กที่ได้ถูกข่มเหงรังแกอย่างรุนแรง และกลับเข้าสู่อ้อมอกของมารดาผู้ปรานีอีกแล้ว จึงซบหน้าไว้ในอกสะอื้นไห้จนตัวสั่นสะท้านตลอดเวลาด้วยความโศกสลดรันทด ปิ่มว่าหัวใจสลาย

ชายร่างสูงชะลูดที่มีผิวหน้าคล้ำกว่า ได้กล่าวเบา ๆ ตลอดเวลาว่า

"เด็กน้อยที่น่ารัก ลำบากแก่เจ้ามากแล้ว เด็กน้อยที่น่ารัก ลำบากแก่เจ้ามากแล้ว..."

หนุ่มน้อยเงยหน้าขึ้น เบิ่งตาทั้งสองจนกลมโตจ้องมองดู พลางกล่าวกระทืด-กระทอบว่า

"ในที่สุด ข้าพเจ้ามิได้ถูกเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้ ช่วงชิงฝักกระบี่อันนั้นไป..."

ชายร่างสูงชะลูดที่หน้าเหลืองซีดทางด้านข้าง รีบร้องเสียงดัง ๆ ขัดขึ้นว่า

"เด็กอันประเสริฐ อุตส่าห์หาที่หลบซ่อนได้วิเศษเลิศล้ำถึงปานนี้ เจ็กเจ่กเมื่อครู่พากันเดินผ่านไปแล้ว โดยมิเคยคิดว่าจะอยู่ในที่นี้ แต่เกิดสังหรณ์ใจจึงย้อนกลับมาหาจนพบได้ ช่างมิเสียทีที่เป็นหัวหน้าพรรคของพวกเราเลย"

เสียงนี้มาตรแม้นจะแหลมเล็กเสียดหูอย่างยิ่ง แต่ก็เข้มแข็งแกร่งกร้าวเป็นที่สุด

หนุ่มน้อยเบือนหน้ามองดูชายหน้าเหลืองซีด ฝุ่นละอองที่เต็มใบหน้าเมื่อได้ถูกถูไถไซ้ไปมาในอ้อมอกของชายหน้าคล้ำอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ก็ถูกเช็ดหน้าจนสะอาดหมดจดจนปรากฏเป็นผิวกายอันสะอาดสดใส ชิงเจี๊ยบจึงรู้สึกว่า หนุ่มน้อยผู้นี้มาตร-แม้นจะมีรูปกายสูงใหญ่ ดั่งราวกับเป็นเด็กอายุสิบห้าสิบหก แต่จากสีหน้าที่เห็นในครานี้ ยังปรากฏแววไร้เดียงสาอยู่ ซึ่งอย่างมากคงมีอายุมิเกินสิบสองสิบสามปีเท่านั้น แต่ใบหน้าน้อย ๆ ในยามนี้ กลับปรากฏแววแห่งความเข้มแข็งแกร่งกร้าว...แต่เพียงชั่ววูบหนึ่งก็ต้องร้องไห้คร่ำครวญขึ้นอีกว่า

"แต่ทว่า...แต่ทว่า...บรรดาโจรเฒ่าเหล่านั้นมันผลัดเปลี่ยนกันกวดตามติดข้าพเจ้ามาตลอดทาง มิยอมละทิ้งเหินห่าง ขับไล่จนข้าพเจ้าลำบากยากแค้นอย่างยิ่ง...เจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้ยังฟาดข้าพเจ้าไปหนึ่งฝ่ามือ พอขยับกายก็เจ็บปวดจนแทบจะ

ขาดใจ..."

มนุษย์ประหลาดร่างชะลูดทั้งสอง เมื่อเห็นหนุ่มน้อยได้รับบาดเจ็บจนถึงเพียงนี้ ต่างบังเกิดสีหน้าเดือดดาลคลั่งแค้นขึ้น ใบหน้าอันชั่วช้าอัปลักษณ์อย่างสุดจะทุเรศตา ได้ขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด จึงยิ่งสร้างความดุร้ายน่าหวาดกลัวให้กับผู้ประสบพบเห็นเป็นอย่างมาก

ชายหน้าเหลืองซีดได้ฟาดฝ่ามือโครมลงไปบนโต๊ะบูชา จนฝุ่นละอองกระจายออกเวียนว่อนไปทุกทิศ ตะโกนเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"เล่ายี่ บัญชีของเจ้าเฒ่าแซ่ลี้รายนี้จดเอาไว้..."

พลางเหลียวหน้ากลับมากล่าวกับหนุ่มน้อยขึ้นว่า

"พ้งยี้ ดูว่าเจ็กเจ่กจะระบายโทสะให้กับเจ้าด้วยวิธีใด อย่าร้องไห้ไปเลย หัวหน้าพรรคกระยาจกต่างต้องเป็นผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่ ที่มิยอมให้น้ำตาไหลหลั่งลงมาอย่างง่ายดายเลย มาเถิด ให้เจ็กเจ่กได้ตรวจดูอาการบาดเจ็บของเจ้าก่อน"

สิ่งที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ คือจากน้ำเสียงอันประหลาดพิกลแสนจะระคายหูนี้ ชิงเจี๊ยบกลับรู้สึกว่าได้มีแววแห่งความอบอุ่นซาบซึ้งใจเจือปนอยู่ด้วยอย่างมากมาย

มนุษย์ประหลาดทั้งสองเมื่อถอดเสื้อของเด็กน้อยออกดูแล้ว ใบหน้าพากันแปรเปลี่ยนไปกว่าเดิมเล็กน้อย แสดงว่าบาดเจ็บของเด็กผู้นี้ต้องสาหัสไม่เบาเลย

มนุษย์หน้าเหลืองซีด พลันประกบนิ้วทิ่มไปยังจุดสำคัญที่ทรวงอกของหนุ่มน้อยอย่างรวดเร็วรุนแรง จนถึงสิบสองครั้งรอบบริเวณนั้น จึงได้ระบายลมออกจากปากยาว ๆ เมื่อผุดลุกขึ้นยืน ชายหน้าคล้ำกว่าจึงได้กล่าวกับหนุ่มน้อยว่า

"พ้งยี้ เจ็กเจ่กได้สลายโลหิตเสียที่คั่งค้างในอกของเจ้าออกหมดสิ้นแล้ว เจ้านั่งผนึกลมปราณอยู่ที่นี่อีกสักครู่ ก็จะทุเลาเป็นปกติได้"

ชายประหลาดหน้าเหลืองซีด แค่นเสียงขึ้นอย่างเดือดดาลพลางกล่าวว่า

"ไม่คาดเลยว่า เจ้าเฒ่าอุบาทว์แซ่ลี้ กลับลงมืออย่างโหดเหี้ยมรุนแรงไปถึงปานนี้ เฮอะ คอยดูต่อไปเถิด..."

"เอ๊ะ ? เหตุไฉนเจ้าเด็กอุบาทว์ยังมิไป..."

ที่แท้มันเพิ่งประสบพบว่าชิงเจี๊ยบยังคงยืนอยู่ทางเบื้องหลัง ซึ่งมันยังเข้าใจว่าชิงเจี๊ยบนี้เป็นศิษย์ของเจ้าเฒ่าแซ่ลี้อยู่นั่นเอง

ชิงเจี๊ยบกำลังจะเอ่ยปากตอบ แต่หนุ่มน้อยผู้นั้นได้ตะเกียกตะกายร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก เขามิใช่..."

มีเสียงอันเย็นชากระด้างได้ดังมาทางเบื้องหลังขึ้นทันทีว่า

"มันมิใช่ เราใช่"

ใบหน้าที่ดำคล้ำเล็กน้อยของชายประหลาด รีบปรายตาให้กับชายหน้าเหลืองซีด แล้วจึงกล่าวกับหนุ่มน้อยเบา ๆ ว่า

"พ้งยี้ มิต้องกลัว จงรีบผนึกลมปราณโคจรให้ได้หนึ่งตลบ เจ็กเจ่กจะป้องกันเจ้าให้ปลอดภัยเอง"

ชิงเจี๊ยบเหลียวกลับไปดูเห็นที่หน้าประตูศาลเจ้าร้าง มีคนยืนเรียงรายอยู่สามคน มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรเลย

ชายประหลาดหน้าเหลืองซีดเดินอย่างองอาจผึ่งผายออกไป กวาดตาพิจารณาดูคนทั้งสามไปตลบหนึ่งแล้ว จึงกล่าวอย่างเย็นชาขึ้นว่า

"สหายเราออกไปพูดคุยกันทางเบื้องนอกเถิด"

คนทั้งสามมองดูคนหน้าดำคล้ำที่เฝ้าคุ้มกันให้กับหนุ่มน้อยอย่างบหนึ่ง จึงแค่นหัวร่อเบา ๆ และพากันกระโดดออกไปทางนอกประตูโดยพร้อมเพรียงกัน

ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำเหลือบมองดูชิงเจี๊ยบวูบหนึ่ง แล้วจึงกระโดดออกตามติดไปบ้าง

มีเสียงคำรามดัง ๆ แว่วเข้ามาว่า

"กิมเล่าตั้ว พวกเราเห็นต้องล่วงเกินท่านแล้ว"

พร้อมกันนั้นเสียงโครมครามวืดหวือได้ดังขึ้นอย่างรวดเร็วรุนแรง แสดงว่าเริ่มประมือกันเข้าแล้วอย่างดุเดือดโหดเหี้ยม

กิมเล่าตั้วต้านรับหนึ่งต่อสามอยู่ทางนอกศาลเจ้า โดยปราศจากความวิตกกังวลแม้แต่น้อยนิด พลังฝ่ามืออันโหดเหี้ยมรุนแรงฟาดจู่โจมจนคนทั้งสามมิอาจจะกล้ำกรายใกล้เข้าไปได้แม้แต่น้อย

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดในใจว่า

'พี่น้องตระกูลกิมทั้งสองคนนี้ มีพลังฝีมือที่น่าตื่นตกใจไม่น้อยเลย เหตุไฉนคนทั้งสองจึงได้ยกย่องหนุ่มน้อยผู้นี้ว่าเป็นหัวหน้าพรรคด้วย และยังกล่าวไปถึงฝักกระบี่อะไรกันอีก เจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้...อา หรือว่าเป็นมัน'

ที่แท้เมื่อชิงเจี๊ยบเห็นผู้ที่มาทั้งสามคนนี้ มีสองคนได้ใช้วิชาท่าฝ่ามือของสำนักคงทัง จึงทำให้หวนคิดถึงเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้ได้ว่า คงจะเป็นเจ้าสำนักคงทัง เทพเจ้ากระบี่ลี้งักนั่นเอง

พอได้คิดถึงตอนนี้ ชิงเจี๊ยบรู้สึกโลหิตระอุได้พลุ่งพล่านไปอย่างรุนแรง ใบหน้าที่ขาวซีดนั้นพลันคล้ายดั่งได้ดื่มสุราจนเต็มขนาด จนแดงฉานและร้อนผะผ่าวขึ้นประกายตาที่ถูกรั้งเอาไว้อย่างมิดชิด พลันปรากฏขึ้นอย่างวูบวาบน่าสยดสยอง ทำให้มิกล้าจะเพ่งมองจ้องโดยตรงได้ ลี้งัก...ลี้งักผู้นี้เอง ที่เป็นตัวการสำคัญที่ทำร้ายบ่วยเจ็กเจ่ก ชิงเจี๊ยบจึงพลันบังเกิดความปรารถนาดีต่อกิมเล่าตั้วทันที

"ถูกแล้ว ต้องเป็นมันอย่างแน่นอน ที่นิยมใช้การกลุ้มรุมลอบกัด ใช้การข่มเหงรังแกผู้ปราศจากกำลังอันเป็นสันดานที่แก้มิทาย..."

ชิงเจี๊ยบเริ่มบ่นพึมพำขึ้นแล้วอย่างมิอาจอดกลั้นได้ มือทั้งสองกำเอาไว้อย่างแนบแน่นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น

ฉับพลันนั้นเอง มีเสียงกู่ดังยาวสะท้านแว่วเข้ามา และมีเงาร่างสีดำสองคนกระโดดลงมาที่หน้าศาลเจ้าอย่างรวดเร็วจนบังเกิดเสียง ชิงเจี๊ยบเพ่งมองไปในความมืดก็สะดุ้งจนสุดตัว ที่แท้ผู้ซึ่งมาทางด้านซ้ายนั้นมีอายุเยาว์วัยและหน้าตาสง่าคมสันซึ่งมันคือกระบี่พสุธามรณะอเจ่กปวย ผู้เป็นหนึ่งในสามกระบี่มรณะแห่งคงทั้ง ที่ตนรู้จักมักคุ้นมาก่อนนั่นเอง

ส่วนผู้ที่มาทางด้านขวา มีอายุสูงวัยกว่าเล็กน้อย แต่สีหน้าท่าทางและฝีเท้าที่เหยาะย่างเข้ามา แสดงให้เห็นว่ามีพลังฝีมือแกร่งกร้าวเหนือล้ำไปกว่าอูเจ่กปวยเสียอีก

อูเจ่กปวยหันไปตวาดกับชายทั้งสามว่า

"ซีซือตี่ เพิ่มกำลังล้อมมันเอาไว้อย่าหละหลวม"

เมื่อตวาดว่าแล้ว จึงพากันเข้ามาภายในศาลเจ้าพร้อมกับคนอีกผู้หนึ่ง

หนุ่มน้อยภายในศาลเจ้า ขณะนี้กำลังนั่งขัดสมาธิผนึกลมปราณ ส่วนชายประหลาดที่หน้าดำคล้ำนั้น มีความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม ด้วยจนปัญญาจะรับมือต่อสถานการณ์นี้ได้ ดังนั้นจึงรีบยื่นฝ่ามือออกไปทาบไว้บนกลางหลังหนุ่มน้อย คล้ายดั่งจะอาศัยพลังภายในของมันเข้าช่วยเหลือให้หนุ่มน้อยทุเลาเป็นปกติได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิมอีกบ้าง

ในเวลานั้นเอง ประตูที่เปิดอยู่ของศาลเจ้าจึงมีร่างคนสองคนที่ถือกระบี่ยาวพากันกระโดดเข้ามาอย่างรวดเร็ว ผู้ซึ่งนำหน้ามานั้นรีบยื่นมือคว้าไปยังศีรษะของหนุ่มน้อยอย่างฉับพลันทันที

ชายฉกรรจ์หน้าดำที่ทาบฝ่ามือข้างหนึ่งอยู่กลางหลังของหนุ่มน้อย มิได้เหลือบเหลียวดูการจู่โจมนี้แม้แต่น้อยนิด แต่ตวัดฝ่ามืออีกข้างหนึ่งฟาดรับไปโดยทันที ฝ่ามือที่ใหญ่โตมโหฬารของมัน ตะปบคว้าเข้าใส่ชีพจรข้อมือของศัตรูผู้จู่โจมอย่าง

ฉับพลันทันด่วน

ผู้ที่จู่โจมแค่นเสียงเบา ๆ และพลิกกายเลี่ยงหลบออกไป แต่ควงกระบี่ในมือเสือกแทงเข้าไปถึงสามครั้งซ้อน ๆ ด้วยความรวดเร็วปานกะพริบตา

คนผู้นี้คือหัวหน้าสามกระบี่มรณะแห่งคงท้ง นามกระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งนั่นเอง

อูเจ่กปวยถือกระบี่ยืนคุมเชิงอยู่ทางหน้าประตู เพื่อป้องกันมิให้ศัตรูหลบหนีออกไป

กระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้ง มีพลังฝีมือสูงสุดของสามกระบี่มรณะแห่งคงท้ง การฟาดฟันเสือกทิ่มถึงสามครั้งซ้อน ๆ ในครานี้ แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบที่ยืนอยู่ภายในเงามืดยังต้องลอบชมเชยอยู่ในใจว่า

'เจ้าผู้นี้มีเพลงกระบี่ที่แคล่วคล่องรุนแรงไปกว่าอูเจ่กปวยมากมายนัก คิดว่าคงจะเป็นซือเฮียของมันอย่างแน่นอน'

แต่กลับมิคาดเลยว่า ชายหน้าดำคล้ายดั่งยังหมกมุ่นอยู่กับการช่วยเหลือให้หนุ่มน้อยฟื้นฟูกำลังอย่างรวดเร็ว โดยมิได้ไปสนใจไยดีกับสามกระบี่ที่จูกัวเม้งจู่โจมมาแม้แต่น้อยนิด

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก นึกร้องอยู่ในใจว่า

'พลังฝีมือการต่อสู้ของเจ้า มาตรแม้นจะแกร่งกร้าวเข้มแข็ง แต่ไหนเลยจะมาประมาทเลินเล่อและเย่อหยิ่งลำพองถึงปานนี้ด้วย'

แต่ในเวลาขณะที่ปลายกระบี่ของจูกัวเม้งจะสัมผัสกับร่างในทันทีนั้น ชายประหลาดร่างสูงชะลูดที่หน้าดำคล้ำเล็กน้อย ซึ่งคือกิมเล่ายี่ พลันตวัดฝ่ามือคว้ากลับออกไปโดยฉับพลัน และเป็นการคว้าเข้าใส่ตัวกระบี่ของจูกัวเม้งเสียด้วย

จูกัวเม้งมีความรอบรู้อย่างเจนจัดมาแล้ว พอเห็นกิมเล่ายี่ตวัดฝ่ามือกลับมาเช่นนั้น และเมื่อเห็นฝ่ามือเป็นสีดำสนิท จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง รีบย่อเท้าทั้งสอง และส่งเสียงร้องดัง ๆ กระชากพลังการจู่โจมที่กำลังโหมใส่ให้กลับคืนมาอย่างรุนแรงซึ่ง ๆ หน้า

ชิงเจี๊ยบอยู่ภายในความมืด พลอยบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง เพราะเคยได้ฟังจากการเล่าของบ่วยเจ็กเจ่กว่า ในแถบช่องเขาเหลาะอี้กังเมืองเสฉวนมีพลังวิชาลับเฉพาะอยู่ชนิดหนึ่ง เรียกว่าฝ่ามือพรายดำมหากาฬ (อิ๋มฮวงเฮ็กซาเจี๊ย) หากฝึกปรือจนแกร่งกร้าวสมบูรณ์แล้ว จะสามารถคว้าในอาวุธนานาประการได้อย่างง่ายดาย และสามารถหักทำลายไปได้อีกด้วย นับเป็นวิชาพลังภายนอกอันแกร่วกร้าว

รุนแรงที่ลึกซึ้งสูงส่งอย่างยิ่ง เพียงแต่ในเวลากว่าร้อยปีที่ผ่านไปนี้ คล้ายดั่งได้สาบสูญจากการถ่ายทอดติดต่อกันมา จึงมิเคยจะประสบพบเห็นผู้ใดใครใช้ออกต่อสู้กัน แต่คาดมิถึงว่าฝ่ามือที่กิมเล่ายี่ตะปบคว้ามานี้ กลับคล้ายดั่งเป็นวิชาที่สาบสูญไปเป็นจำนวนร้อยกว่าปีนั้นได้ มิหนำซ้ำจากท่าทางเท่าที่เห็น รู้สึกว่าได้ฝึกปรือมาอย่างแกร่งกร้าวสมบูรณ์เป็นที่สุดอีกด้วย เมื่อครู่นี้จูกัวเม้งยังโชคดีทีรั้งพลังการจู่โจมกลับได้ฉับไว มาตรมิเช่นนั้นกระบี่ยาวในมือมาตรแม้นมิใช่เหล็กกล้าธรรมดา แต่ยากยิ่งนักที่จะทนทานต่อฝ่ามือพรายดำมหากาฬ (อิมฮวงเฮ็กซาเจี้ย) ที่ตะปบคว้ากลับมาได้

อูเจ่กปวยคล้ายดั่งมีความรู้สึกว่า ฝ่ามือของกิมเล่ายี่จะผิดปกติธรรมดาไปมากอยู่ จึงกระโดดวูบตรงเข้าหา กระบี่ยาวในมือแทงเฉียง ๆ ผสานกับกระบี่ที่ตวัดแทงกลับของจูกัวเม้ง จู่โจมเข้าใส่กิมเล่ายี่โดยพร้อมเพรียงกัน

เมื่อกระบี่ฟากฟ้าและพสุธาผสานกันได้เช่นนั้น อานุภาพก็เพิ่มพูนขึ้นอย่างรุนแรง โดยเฉพาะกระบวนท่าการผนึกกำลังของกระบี่ทั้งสอง ยิ่งซับซ้อนแน่นหนาจนปราศจากช่องว่างรอยโหว่จะตีโต้เลย กิมเล่ายี่อาศัยพลังฝ่ามืออันหนักหน่วงแกร่งกร้าว จึงยังพอจะทนฝืนต้านรับไว้อย่างเต็มกำลังบ้างชั่วคราว

สีหน้าหนุ่มน้อยในยามนั้น กลับแดงระเรื่อขึ้นจนผิดปกติ คล้ายดั่งได้ผนึกลมปราณจนเข้าขั้นอันคับขันแล้ว กิมเล่ายี่จึงยิ่งมิอาจจะผ่อนคลายออกไปได้แม้แต่น้อย จำต้องอาศัยฝ่ามือเพียงข้างเดียวต้านทานรับการจู่โจมของกระบี่ทั้งสองเล่มอย่างสุดกำลัง แต่ก็เริ่มตกเป็นเบี้ยล่างไปทุกขณะ จนจะพลาดท่าเสียทีอยู่แล้ว

จูกัวเม้งผู้นี้ ยิ่งมีกลอุบายอันชั่วช้าสารเลวอย่างมาก มีบ่อยครั้งที่ได้รั้งกระบี่เข้าจู่โจมใส่หนุ่มน้อย ที่อยู่ในระหว่างผนึกลมปราณเดินกำลังอยู่ ทำให้กิมเล่ายี่ยิ่งบังเกิดความอลเวงวุ่นวาย จนมิอาจจะต้านทานรับไว้ได้อีกแล้ว

ในขณะนั้น อูเจ่กปวยได้แทงกระบี่ออกไปใส่บ่าซ้ายของกิมเล่ายี่ด้วยกระบวนท่าหงส์ทองขยายปีก (ฮ่งฮ้วงเตี้ยงฉี่) อันชั่วร้ายพิสดาร ส่วนจูกัวเม้งกลับแทงกระบี่เข้าไปในทิศทางอันว่างเปล่าด้านซ้ายมือ แต่ทว่าหากแม้นกิมเล่ายี่เลี่ยงหลบจากกระบี่ของอูเจ่กปวยที่แทงตรงเข้ามา ก็จะสัมผัสกันกับกระบี่ที่จูกัวเม้งที่แทงดักเอาไว้อย่างฉับพลันทันด่วนได้ จึงนับเป็นการผสานที่โหดเหี้ยมดุร้ายและชั่วช้ารุนแรง กิมเล่ายี่มาตรแม้นจะแบ่งแยกสมาธิไปปกป้องคุ้มกันต่อหนุ่มน้อยบ้าง แต่นับเป็นผู้มีความชาญฉลาดอย่างโชกโชนอยู่แล้ว กระบี่ที่จูกัวเม้งแสร้งแทงว่างไปในอากาศนี้ ทำให้กิมเล่ายี่รู้ซึ้งในเจตนาของมันได้ทันที จึงมีเสียงคำรามขึ้นอย่างรุนแรง ฝ่ามือข้างเดียวนั้นได้พุ่งวิชาพลังฝ่ามือพรายดำมหากาฬ คว้าเข้าใส่ตัวกระบี่อูเจ่กปวยอย่าง

หักหาญตรง ๆ อีกครั้ง...

แต่จูกัวเม้งกลับแค่นเสียงหัวร่ออันโหดเหี้ยมเย็นชาขึ้น กระบี่ในมือได้พลิกกลับอย่างรุนแรง แทงเข้าใส่จุดเง็กจิ๊มทางชายโครงของกิมเล่ายี่อย่างรวดเร็ว ซึ่งเห็นอย่างแน่ชัดว่า กิมเล่ายี่มิอาจจะรั้งมือกลับมาปัดป้องกันเอาไว้ได้ทันท่วงที...

พลันบังเกิดเสียงดังเปรื่องขึ้นอย่างสดใสชัดเจน จูกัวเม้งถอยออกไปสามก้าวอย่างเสียหลัก แต่ข้อมือที่กำกระบี่ของอูเจ่กปวยนั้น กลับถูกชายลึกลับคลุมหน้าผู้หนึ่งกำเอาไว้อย่างถนัดถนี่ กิมเล่ายี่ได้ถลึงตาอันเหลือกโปนปานกระดิ่งทั้งสองจ้องมองดูสภาพที่เกิดขึ้นด้วยความงุนงงสงสัย...

ที่แท้ขณะฝ่ามือเหล็กของกิมเล่ายี่จะสัมผัสถูกกับกระบี่ของอูเจ่กปวย...ก็เป็นเวลาขณะที่ปลายกระบี่จูกัวเม้ง ห่างจากจุดเจ็กจิ๊มทางชายโครงของกิมเล่ายี่มิถึงสามนิ้ว ในช่วงเวลาพริบตานั้น เงาร่างดำสนิทของคนผู้หนึ่ง กระโดดปราดออกจากเงามืดของศาลเจ้า ร่างที่ขยับเพียงครั้งเดียว ก็ถลามายังเบื้องหน้าของคนทั้งสามได้อย่างฉับพลันทันด่วน เพียงยื่นมือไปตะปบคว้าเอาชีพจรข้อมือของอูเจ่กปวยได้อย่างง่ายดาย อาศัยสภาวะการทิ่มแทงออกไปของอูเจ่กปวยครั้งนี้ เบี่ยงตัวกระบี่เข้ากระแทกใส่ตัวกระบี่ของจูกัวเม้งได้ในทันที...

ดังนั้นเอง กิมเล่ายี่จึงตะปบคว้าพลาดผิด แต่ชีพจรข้อมือของอูเจ่กปวยต้องถูกเกาะกุม จนเรี่ยวแรงปลาสนาการไปหมดทั้งร่าง ส่วนจูกัวเม้งกลับรู้สึกว่า พลังอันอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น ได้แผ่กระจายมาตามตัวกระบี่ขึ้นใส่ร่างอย่างรุนแรง จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนต้องเซถลาถอยออกไปสามก้าว

ภายในศาลเจ้าร้างจึงสงบงันลงไปในครานั้น มีแต่เสียงหอบหายใจอย่างรุนแรงของหนุ่มน้อยเพียงคนเดียวที่ดังอยู่...ที่แท้เพราะขณะนี้ได้ผนึกลมปราณเข้าสู่จุดสุดยอดอันสำคัญแล้วนั่นเอง

ทางนอกศาลเจ้าพลันมีเสียงกู่อันกระชั้นถี่เร็วดังมาอย่างร้อนรน จูกัวเม้งและอูเจ่กปวยต่างมีสีหน้าผิดปกติไปในทันที

จูกัวเม้งพลันเสือกทิ่มกระบี่ในมือเข้าใส่ชีพจรข้อมือของชายคลุมหน้าอย่างรวดเร็ว ในระยะที่ห่างกันอย่างใกล้ชิด และเป็นกระบวนท่าที่จู่โจมอย่างฉับพลันทันด่วนปราศจากวี่แวว ชายลึกลับคลุมหน้ามาตรแม้นจะเก่งกล้าประดุจเทพยดา ก็มีทางเดียวจะกระทำได้ คือคลายข้อมืออูเจ่กปวยออกและเบี่ยงเลี่ยงหลบไปในครานั้น

เป็นเวลาขณะที่ชายคลุมหน้าเบี่ยงกายเลี่ยงหลบการจู่โจมของจูกัวเม้ง จูกัวเม้งคว้าแขนอูเจ่กปวยเอาไว้และตวาดขึ้นว่า

"รีบไป"

พลางกระโดดละลิ่วออกไปอย่างรวดเร็วลุกลน

มีเสียงดังวืดหวือทางเบื้องนอกศาลเจ้าอยู่สองครั้ง พร้อมทั้งเสียงอันเสียดหูของกิมเล่าตั้วดังขึ้นว่า

"จะหนีไปที่ใด"

จากนั้นจึงมีเสียงครางหนัก ๆ ขึ้นเพียงวูบหนึ่ง แล้วทุกสิ่งก็จมหายเข้าไปภายในความเงียบวังเวงอีกครั้ง

กิมเล่าตั้วก้มศีรษะเข้ามาภายในศาลเจ้า แต่หมวกทรงสูงสีแดงยังถูกชื่อประตูชนเอาจนเอนเอียงออกไปอีกด้านหนึ่ง

มันประคองหมวกให้ตั้งตรงขึ้น และถามเบา ๆ ไปว่า

"เล่ายี่ พ้งยี้ผนึกลมปราณเรียบร้อยแล้วหรือไม่ ? เจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้น่ากลัวจะมาในเร็ว ๆ นี้อย่างแน่นอน พวกเรายังจะต้องรีบไปกันเสียก่อน อา..."

ที่แท้เพราะกิมเล่าตั้วในขณะนี้ เห็นกิมเล่ายี่มิได้ตอบโต้คำพูดของตนเลย ยังคงหมกมุ่นใช้การช่วยเหลือต่อหนุ่มน้อยอย่างกุลีกุจอ แสดงว่าอยู่ในระหว่างความสำคัญขั้นสุดท้ายแล้ว

จวบจนกระทั่งเสียงถอนหายใจยาว ๆ ได้ดังขึ้น กิมเล่ายี่กระโดดลุกขึ้นจากการนั่ง หนุ่มน้อยก็ได้ลืมตาขึ้น กิมเล่ายี่มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร หันไปกราบต่อชายลึกลับคลุมหน้า...ซึ่งแน่นอน ชายลึกลับคลุมหน้าก็คือชิงเจี๊ยบ ที่ไม่ปรารถนาให้อู-เจ่กปวยจำได้นั่นเอง เมื่อกราบแล้วจึงกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้นว่า

"ท่านโปรดรับการคารวะจากกิมเล่ายี่สักครั้ง นับแต่นี้ไปท่านก็คือผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพรรคกระยาจก ขอทราบนามของท่านด้วย"

ที่แท้เมื่อชิงเจี๊ยบตวาดบอกระหว่างทางตอนแรกนั้น กิมเล่าตั้วและกิมเล่ายี่ยังมิได้มีความสนใจในนามที่ชิงเจี๊ยบตวาดประกาศมาเลย

ชิงเจี๊ยบคลายปมผ้าผูกหน้าออก หัวร่อดัง ๆ ประคองกิมเล่ายี่ให้ลุกขึ้น พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ชิงนามเจี๊ยบ การรับใช้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ไยจะมีค่าควรแก่การพร่ำบ่นคำนึงถึงเล่า"

มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดชิงเจี๊ยบจึงมีความรู้สึกอย่างฉับพลันทันด่วนว่า ตนสมควรจะแสดงบุคลิกความองอาจกล้าหาญอย่างเปิดเผยไปบ้างจึงจะถูกต้อง

กิมเล่าตั้วก็ได้คารวะต่อชิงเจี๊ยบอย่างนอบน้อม จากนั้นจึงหันไปกล่าวกับ

กิมเล่ายี่ว่า

"เราเดินทางกันในบัดนี้เลย"

กิมเล่ายี่จูงหนุ่มน้อยเดินออกไปจากศาลเจ้าร้าง ชิงเจี๊ยบพลอยเดินตามออกไปบ้าง

กิมเล่าตั้วมองทางแยกสองฟากข้างของเบื้องหน้าแวบหนึ่ง จากนั้นจึงแสร้งไปเหยียบย่ำให้มีรอยเท้าอยู่ทางซ้ายมือ แล้วจึงแหงนหน้ามองดูท้องฟ้า เห็นแสงเดือนยังสลัวซึมเซา แต่ใกล้จะถึงกึ่งกลางท้องฟ้าอันเป็นเวลาใกล้เที่ยงคืนแล้ว พลันทอดถอนหายใจยาว ๆ พากิมเล่ายี่คุกเข่าอยู่ทางเบื้องหน้าหนุ่มน้อยโดยพร้อมเพรียงกันและกล่าวขึ้นอย่างหนักแน่นจริงจังเป็นที่สุดว่า

"ประมุขรุ่นที่สิบสี่แห่งพรรคกระยาจก โปรดฟังคำกราบเรียนองครักษ์พิทักษ์-ธรรมรุ่นที่สิบสามของพรรค กิมง้วนแปะ กิมง้วนตง ดำรงตำแหน่งหน้าที่มาจวบจนถึงยามเที่ยงคืนของค่ำวันนี้ ก็จะครบเกษียณมิอาจจะรั้งรออยู่ภายในพรรคได้อีกแล้ว จึงขอเชิญท่านประมุขแห่งพรรค เลือกเฟ้นผู้เก่งกล้ามีฝีมือตามกฎระเบียบของพรรคให้มาดำรงตำแหน่งแทนข้าพเจ้าสองพี่น้องด้วย ข้าพเจ้าทั้งสองก็จะขอกราบลาไปในบัดนี้เลย หวังว่าด้วยภูมิปฏิภาณอันชาญฉลาด และความปรีชาสามารถของท่านประมุข จงจรรโลงพรรคกระยาจกของเราให้จำเริญรุ่งเรืองไปในอนาคตเถิด"

เมื่อรายงานเสร็จแล้ว คนทั้งสองจึงพากันลุกขึ้นยืน หนุ่มน้อยรีบโอบแขนกิมเล่าตั้วเอาไว้พลางกล่าวว่า

"เจ็กเจ่ก ไปมิได้ จะพรากจากพ้งยี้ไปมิได้ดอก ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะเป็นหัวหน้าพรรคอะไรเลย ข้าพเจ้าต้องการจะอยู่ร่วมกับเจ็กเจ่กต่างหาก"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ หยาดน้ำตาได้ไหลคลอออกมาจนเปียกชุ่มแล้ว

กิมเล่าตั้วเมื่อครู่ยังมีสีหน้าอันเคร่งขรึมจริงจัง แต่ในยามนี้กลับเปี่ยมด้วยความเวทนาปรานีดั่งราวกับเป็นญาติผู้ใหญ่อันชราภาพ ลูบคลำทรงผมอันยุ่งเหยิงเป็นกระเชิงของหนุ่มน้อย ด้วยความสะท้อนตื้นตันโดยมิอาจจะว่ากล่าวอย่างไรได้

เวลาผ่านไปอีกชั่วครู่ จึงสามารถเค้นเสียงออกมาได้ว่า

"พ้งยี้ ประมุขแห่งพรรคกระยาจกนั้น ไหนเลยจะให้น้ำตาไหลหลั่งลงมาอย่างง่ายดายเล่า ท่านประมุขคนเดิมยามเมื่อมอบตำแหน่งตกทอดมาให้กับเจ้านั้น ว่ากล่าวอย่างไรมาบ้าง ยังมิรีบกล้ำกลืนน้ำตาไว้หรือ"

กิมเล่ายี่เห็นพ้งยี้กล้ำกลืนน้ำตาที่กำลังไหลหลั่งจนเหือดแห้งลงแล้ว อดมิได้ต้องแหงนหน้าขึ้นทอดถอนหายใจอย่างสลดรันทด กุมมือพ้งยี้เอาไว้พลางกล่าวเบา ๆ

ว่า

"พ้งยี้ ในอนาคตภายภาคหน้า พรรคกระยาจกจะจำเริญรุ่งเรืองขึ้นได้หรือไม่นั้น ก็เป็นภาระของเจ้าคนเดียวทั้งสิ้น แต่อันวีรบุรุษผู้ทรงความเก่งกล้าสามารถทั่ว ๆ ไป ย่อมจะต้องได้รับการเคี่ยวจากอุปสรรค เผชิญความลำบากยากแค้นมาอย่างสาหัสจึงจะได้ประสบพบความสำเร็จ ยามเมื่อเจ้าประสบพบกับทัณฑ์ทรมานอันลำบากยากแค้นแล้ว เจ้าจงหวนคิดขึ้นว่า บรรดานักสู้ผู้กล้าหาญทั้งหลายในพิภพยังมีอีกมากมายสุดคณนานับ ที่กำลังต่อสู้อยู่กับอุปสรรคความยากแค้นอันรุนแรงร้ายกาจไปกว่าเจ้าอีกสาหัสมากนัก ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าย่อมมิทอดถอนอาลัยตายอยาก และปณิธานความแกร่งกร้าว ก็มิบังเกิดความท้อแท้จนทรุดโทรมไป พ้งยี้เจ็กเจ่กทั้งสองเนื่องจากต้องเคารพในกฎระเบียบของพรรคที่วางไว้ จึงจำต้องแยกทางกับเจ้าไปในบัดนี้ นับแต่นี้ต่อไป ขอเจ้าจงได้ถนอมตัวให้ประเสริฐด้วย เจ้าเข้าใจหรือไม่ ?"

พ้งยี้ผงกศีรษะอย่างแช่มช้า หยาดน้ำตาที่คลอหน่วยอยู่ มิได้ร่วงหล่นลงมาอีกแล้ว กิมเล่ายี่จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เราทราบดีว่า พวกผู้คนภายในพรรคและเจ้าเฒ่าแซ่ลี้ ต่างกำลังติดตามควานหาตัวเจ้าอย่างเร่งร้อนจริงจัง แต่เจ้าเพียงหนีไปได้ถึงศาลเจ้ากวงตี้เบี่ยเมืองกังไซ อาศัยสัญลักษณ์ของประมุขแห่งพรรคกระยาจก ย่อมต้องสามารถเรียกระดมเอาบรรดาผู้มีฝีมือของสาขาพรรคฝ่ายใต้ให้มาคุ้มกันรักษาต่อประมุขได้ ซึ่งเมื่อถึงยามนั้น มิต้องไปเกรงกลัวต่อพวกโจรเฒ่าแซ่ลี้อีกแล้ว"

กิมเล่าตั้วชี้ไปตามทางด้านขวามือ พลางกล่าวกับพ้งยี้ว่า

"เจ็กเจ่กจะไปในทางนี้"

เมื่อกล่าวถึงตอนนั้น ก็ชี้ไปทางด้านซ้ายที่ได้แสร้งทำรอยเท้าให้เป็นพิรุธไว้ พลางกล่าวอีกว่า

"ส่วนเจ้าไปในทางนี้"

พ้งยี้ผงกศีรษะรับคำเบา ๆ แต่มิได้เคลื่อนกายวิ่งออกไป กิมเล่าตั้วดันแขนเสื้อออกไปเพียงเล็กน้อย และตวาดเบา ๆ ว่า

"ไปเถิด"

พ้งยี้อาศัยพลังการดันในครั้งนั้นถลาร่างออกไปได้ถึงสิบกว่าเชียะ

"กิมเจ็กเจ่ก พบกันใหม่เถิด"

เสียงสะอึกสะอื้นของพ้งยี้ดังแว่วมาตามลม เมื่อร่างหายลับเข้าไปภายในความมืด

กิมเล่าตั้วทอดถอนหายใจเบา ๆ แล้วจึงหันมากล่าวกับกิมเล่ายี่ว่า

"เล่ายี่ เราก็สมควรจะเดินทางกันแล้ว"

พลางหันมาคารวะอย่างนอบน้อมต่อชิงเจี๊ยบ แล้วกล่าวว่า

"อีกสักครู่เทพเจ้ากระบี่ลิ้งักผู้นั้น คงต้องเร่งรุดตามติดมาถึง..."

ชิงเจี๊ยบมีไหวพริบที่ชาญฉลาดอย่างเหลือร้ายอยู่แล้ว จึงทราบความหมายในคำพูดนี้เป็นอันดี กล่าวสวนขึ้นทันทีว่า

"กิมเฮียโปรดวางใจได้ ข้าพเจ้าและเจ้าเฒ่าแซ่ลี้ยังมีข้ออาฆาตบาดหมางอยู่เช่นกัน"

การกล่าวเช่นนี้ เป็นทีบอกอย่างชัดเจนว่า ตนย่อมไม่แพร่งพรายร่องรอยของพ้งยี้ให้กับลิ้งักได้ทราบอย่างแน่นอน

กิมเล่าตั้วร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"ลาก่อน ถนอมตัวไว้"

พลางรั้งมือของน้องชายกิมเล่ายี่เอาไว้ มิเห็นว่าคนทั้งสองจะใช้กำลังถีบดันไปเท่าใด แต่ร่างกลับพุ่งปราดออกจากที่ ดั่งราวกับธนูหลุดออกจากแหล่ง เพียงกระโดดไปสองครั้ง ร่างได้หายลับไปภายในความมืดมิด

ชิงเจี๊ยบมีความรู้สึกว่า เสียงอันประหลาดพิกลของสองพี่น้องตระกูลกิมนี้ มิได้บาดหูระคายใจเยี่ยงอย่างเมื่อคราแรกเริ่มแล้ว ใบหน้าอันซั่วซ้าอัปลักษณ์ ก็มิได้น่าตื่นตระหนกตกใจอย่างเมื่อแรกเริ่มเช่นกัน

'สองพี่น้องคู่นี้มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าวเป็นอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำยังมีความกล้าหาญทรงธัมมะอย่างหาได้ยากนักอีกด้วย และยังมีอีกประการหนึ่งก็คือ ท่าอันประหลาดพิกลของพ้งยี้ที่ตบใส่ท้องน้อยเราเมื่อคราแรกเริ่ม มันช่างประหลาดพิกลจนคาดคิดมิถูกเลย อาศัยพลังฝีมือเยี่ยงอย่างเราในยามนี้ ยังมิอาจจะปัดป้องหลบหลีกหรือตีโต้อย่างไรไปได้เลย'

เมื่อหวนคิดถึงการเดินทางอย่างโดดเดี่ยวลำพังของพ้งยี้แล้ว มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงรู้สึกโศกสลดรันทดอย่างรุนแรงขึ้น

'มันแปลกเหลือเกินทีเดียว เหตุไฉนประมุขพรรคกระยาจก จึงมามอบตำแหน่งตกทอดให้กับเด็กที่มีท่าดั่งราวกับกงจื้ออันอ่อนแอ ปราศจากความเข้มแข็ง...'

ในขณะนั้น พลันมีเสียงกู่ที่แหบโหยแหวกฝ่าอากาศมา เสียงนั้นดังสะท้านกังวานมิขาดห้วง ท่ามกลางความแหบโหยอย่างน่าหวาดหวั่นนี้ ยังแฝงความเย็นยะเยือกที่ได้ยินแล้วจะรู้สึกตะครั่นตะครออย่างมิสบายอารมณ์เลย

ซิงเจี๊ยบพอได้ยินเสียงกู่นี้เข้า สามัญสำนึกได้บอกกับตนเองว่าเป็นเสียงของเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักอย่างแน่นอน จึงขยับร่างหลบปราดเข้าไปภายในเงามืดของด้านข้างศาลเจ้า และมิทราบเป็นเพราะเหตุใด จึงมีความตื่นเต้นจนตึงเครียดขึ้น

เสียงกู่มาตรแม้นจะดังสั้น ๆ เพียงช่วงเดียว แต่กลับกังวานสะท้านไปมาอยู่หว่างกลางอากาศ เป็นเวลาเนิ่นนานมิขาดหาย ซิงเจี๊ยบลอบขมวดคิ้วครุ่นคิดด้วยปัญญาที่บังเกิดขึ้นอย่างพิศวงสงสัยว่า

'หากแม้นเสียงกู่นี้ดังออกมาจากปากของลิ้งักแล้ว อย่างนั้นพลังภายในของลิ้งักยามนี้ ต้องลึกล้ำอย่างสุดจะคาดเดาได้ทีเดียว ฟังจากบ่วยเจ็กเจ่กเล่าตามสภาพของเมื่อคราครั้งก่อนนั้น ลิ้งักมาตรแม้นจะเก่งกล้าสามารถไม่น้อย แต่จะอย่างไรก็ตาม เวลาเพียงสิบปีมันไหนเลยจะรุดหน้าไปได้มากมายถึงเพียงนี้เล่า เพียงได้ยินเสียงกู่ที่มันเปล่งออกจากปาก ก็เป็นที่แน่ใจว่าสามารถฝึกปรือจนบรรลุถึงขั้นฮุ่ยง้วนกุยอิ๊ด (ผนึกสิ่งนานาเข้าเป็นจุดเดียว) หรือว่า...'

เพียงคิดได้เท่านี้ ที่ไม่ไกลนัก ก็บังเกิดเสียงชายเสื้อผ้าปะทะลมขึ้น แล้วเงาร่างคนผู้หนึ่งได้พุ่งปราดเข้ามาถึงด้วยความรวดเร็วดั่งราวลูกธนูที่หลุดออกจากแหล่ง

คนผู้นั้นหยุดยั้งร่างอยู่เบื้องหน้าศาลเจ้าประมาณสิบห้าเชียะ ร่างที่พุ่งปราดด้วยความรวดเร็วแต่ชะงักลงได้ในฉับพลันทันที โดยฝุ่นละอองมิได้ปลิวขึ้นเลยแม้แต่น้อยนิด ทำให้ซิงเจี๊ยบที่ซ่อนกายอยู่ภายในเงามืด ต้องนึกร้องชมเชยในใจอย่างซ่อนเร้นทันที

คนผู้นั้นมองจ้องดูทางแยกที่มีอยู่สองฟากครู่หนึ่ง และจึงเหลียวกลับมองไปทางด้านหลัง คล้ายดั่งกำลังรอพวกที่ร่วมทางกันมา มีเสียงกระโดดฝ่าอากาศวูบวาบลงมาอีกสองครั้ง แล้วเงาร่างของคนทั้งสองก็ปรากฏขึ้นจริง ๆ มาตรแม้นจะมีความรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังเห็นอย่างเด่นชัด ถึงเหงื่อกาฬที่ไหลชุ่มโชกจนต้องยกมือขึ้นกรีด แสดงว่าได้ใช้กำลังมาอย่างสุดตัวอยู่แล้ว

ซิงเจี๊ยบลอบพิจารณาดูอยู่ในเงามืด เห็นบุคคลแรกที่มามีหนวดเคราผมเผ้าขาวโพลง ร่างผอมเกร็งเป็นอย่างมาก ที่หลังสะพายกระบี่เฉียง ๆ มาอยู่หนึ่งเล่ม พู่กระบี่สีเหลืองอ่อนปลิวพลิ้วไปตามลม จากการพิจารณาใบหน้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนเห็นหน้าผากกว้างคางแหลมเล็ก ตาคมวาวดุจดั่งเหยี่ยว ท่ามกลางความทระนงองอาจนี้ ยังแฝงไว้ด้วยความเจ้าเล่ห์เจ้ากลอย่างชั่วร้ายอยู่

ซิงเจี๊ยบลอบร้องในใจว่า

'เป็นมันจริง ๆ นั่นแหละ'

ชายชราผู้นี้มีสารรูปเป็นดั่งเค้าของลี้งัก ตามที่บ่วยเจ็กเจ่กเคยบรรยายให้ฟังไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่จอนหูทั้งสองได้กลับกลายจากสีเทาไปเป็นสีขาวเท่านั้นเอง

ลี้งักมองทางด้านซ้ายเห็นมีรอยเท้าล่อลวงอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เฮอะ กิมเล่าตั้ว กิมเล่ายี่ ยังจะมาแสดงกลอุบายเยี่ยงอย่างนี้ต่อหน้าเราไปด้วย"

พลางยกมือชี้ไปทางด้านขวา แล้วจึงพาอีกสองคนวิ่งไปอย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบลอบชมเชยกิมเล่าตั้วว่า คาดเดาในศัตรูได้อย่างแม่นยำดั่งราวกับเทพยดา ทำให้เจ้าเฒ่าแซ่ลี้ต้องถูกล่อลวงติดตามไปจริง ๆ ทางด้านซ้ายที่หนุ่มรูปงามเยาว์วัยหัวหน้าพรรควิ่งไป จึงปราศจากผู้คนจะตามติดเลย

ชิงเจี๊ยบได้ใช้ความรวดเร็วว่องไว ยกผ้าขึ้นผูกปิดหน้าเอาไว้อย่างเร่งร้อน แต่เนื่องด้วยมิอาจจะระงับความตื่นเต้นที่บังเกิดขึ้น มือทั้งสองที่ผูกปมทางท้ายทอยจึงสั่นระรัวอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงสามารถผูกผ้าไว้ได้ ทำให้พวกลี้งักทั้งสามได้พากันวิ่งไปหลายสิบเชียะ

ชิงเจี๊ยบร้องกู่เสียงสดใสกังวาน ร่างได้พุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าร่วมสามสิบเชียะตีลังการะหว่างกลางอากาศอีกตลบหนึ่ง แล้วจึงพุ่งตามติดดั่งราวกับเป็นดาวตก เพียงถีบเท้าไปที่พื้นอีกครั้ง ร่างก็พุ่งวืดข้ามศีรษะลี้งักไปหยุดยั้งทรงร่างสกัดกั้นหน้าเอาไว้ได้

หากแม้นจะกล่าวว่า ชิงเจี๊ยบมีความตื่นเต้นหวาดกลัวต่อพลังฝีมือของลี้งักจึงได้ไหวหวั่นไปจนถึงเพียงนั้นก็มิใช่เป็นสิ่งอันถูกต้องนัก เพราะฮุ่ยไต้ซือผู้ที่เป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธาเมื่อคราครั้งก่อน มีอานุภาพใหญ่ยิ่งไปกว่าลี้งักมิทราบกี่เท่า ชิงเจี๊ยบยังมิบังเกิดความหวาดกลัวย่อท้อ ยินยอมรับการจู่โจมสามครั้งอย่างไม่พรั่นพรึง ลี้งักผู้นี้มาตรแม้นจะมีพลังฝีมือสูงส่งไปกว่าความคาดหมายของชิงเจี๊ยบมากมาย แต่ไหนเลยจะสะกดจนชิงเจี๊ยบบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงได้เล่า มิหนำซ้ำ ยังมีความอาฆาตแค้นอันรุนแรงของบ่วยเจ็กเจ่กที่ระอุคุกรุ่นอยู่ในสายเลือดจนพลุ่งพล่านเดือดดาลอยู่ในทรวงอกอีกด้วย

แต่มันเป็นเพราะเนื่องจากครุ่นคิดคำนึงถึง สภาพการท้าทายเพื่อต่อสู้กับผู้เป็นหัวหน้าสำนักทั้งห้าของตงง้วนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน โดยมิเคยลืมเลือนนั่นต่างหาก จึงทำให้เมื่อประสบพบความเป็นจริงแล้ว ต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก แต่ทว่าในขณะที่กระโดดละลิ่วข้ามศีรษะคนทั้งสาม เพื่อออกไปสกัดขวางทางไว้ ชิง-เจี๊ยบกลับมิได้ตื่นเต้นตึงเครียดอย่างไรไปอีก ร่างยังคงพุ่งปราด ๆ ตามติดไป จวบ

จนกระทั่งสามารถกระโดดข้ามศีรษะไปได้อย่างง่ายดาย...

ลี้งักมาตรแม้นมิได้ใช้ฝีเท้าพุ่งกายไปอย่างรวดเร็วจนสุดตัว...ทั้งนี้เพราะยังมีผู้มีฝีมือต่ำทรามกว่าอีกสองคนที่ตามติดอยู่ทางเบื้องหลังนั่นเอง แต่ฝีเท้าที่รวดเร็วเช่นปัจจุบัน ก็เป็นสิ่งที่น่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนักแล้ว มันได้ยินแต่เสียงวืดขึ้นครั้งเดียว ก็มีร่างคนผู้หนึ่งกระโดดข้ามศีรษะไป หยุดยั้งทรงร่างสกัดเอาไว้แล้ว มันต้องชะงักร่างเอาไว้ในทันที พลังการพุ่งอย่างรุนแรงนี้ มิทราบว่าสามารถสลายออกไปจากร่างได้ในฉับพลันทันด่วนด้วยวิธีใด

ผู้ที่อยู่เบื้องหน้ามีผ้าคลุมหน้าอย่างมิดชิด เผยเห็นแต่ดวงตาทั้งสองอันเป็นประกายแวววาวแก่กล้าเท่านั้นเอง

"ชือแป มันผู้นี้เอง..."

เสียงของคนทางหลังลี้งักได้ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก มันผู้นี้คือกระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้ง ส่วนอีกผู้หนึ่งย่อมต้องเป็นกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยที่แท้คนทั้งสองเมื่อพากันหนีออกจากศาลเจ้าร้าง จึงได้เล่าเรื่องราวที่ถูกชายคลุมหน้ามาขัดขวางการกระทำให้กับลี้งักฟังแล้วนั่นเอง

ลี้งักแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตาอันคมวาวประดุจเหยี่ยวกวาดมองพิจารณาดูชิงเจี๊ยบไปสองตลบ แล้วจึงหันไปกล่าวกับคนทั้งสองทางเบื้องหลังว่า

"เจ้าทั้งสองไล่ตามไปในบัดนี้เลย อีกมิถึงครึ่งชั่วยามเราจะตามติดไปให้ทันเอง"

วาจาที่กล่าวไปเต็มไปด้วยความมั่นใจ และเย่อหยิ่งลำพองเป็นที่สุด

จูกัวเม้งรับคำอย่างแข็งแรง ฉุดมืออูเจ่กปวยกระโดดไปทางเบื้องหน้า ซึ่งหะแรกมันยังเข้าใจว่า ชายคลุมหน้าอันลึกลับคงจะต้องยื่นมือออกขัดขวางห้ามปรามแต่หาคาดไม่ว่า ชายลึกลับที่คลุมหน้ากลับมิขยับเขยื้อนเคลื่อนมือเลย เพียงแต่เปล่งสายตาอันแวววาวมีประกายกล้า จับจ้องมองดูอยู่แต่ลี้งักจนเขม็งนิ่ง ด้วยความพิสดารประหลาดอย่างคาดเดามิถูก

เพียงชั่วครู่ จูกัวเม้งและอูเจ่กปวยได้สูญหายร่องรอยไปอย่างรวดเร็ว

ลี้งักปล่อยแขนเสื้อทั้งสองลงทางด้านล่าง ด้วยท่าทีอันไร้ความสนใจไยดี แต่ความเป็นจริง ในใจขบคิดอยู่อย่างหนักหน่วงว่า

'ชายลึกลับที่คลุมหน้านี้ จะเป็นบุคคลของแนวทางใด จึงกล้าบังอาจมาท้าทายต่อจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพเช่นตนได้'

ชิงเจี๊ยบให้ความเคารพรักบ่วยเจ็กเจ่กดั่งราวกับเป็นบิดาบังเกิดเกล้า ศัตรูของบ่วยเจ็กเจ่กนั้น ชิงเจี๊ยบได้กีดกันเอาไว้เป็นศัตรูคู่อาฆาตของตนมาแต่แรกเริ่ม

แล้ว มาตรแม้นจะมิเคยรู้จักมักคุ้นกับเจ้าสำนักทั้งห้าของตงง้วนมาก่อนเลยก็ตาม แต่ในใจของชิงเจี๊ยบนั้น ปักมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า เจ้าอุบาทว์ทั้งห้าตัวนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ชั่วช้าสารเลว คล้ายดั่งกับสองมหากาฬพิภพ ที่ได้ปลิดชีวิตผู้บังเกิด-เกล้าทั้งสองของตนไปเช่นกัน

ลี้งักปล่อยมือทั้งสอง เพื่อรอให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือก่อน เวลาสิบปีที่ผ่านมานี้ มันได้ยกตัวเองว่าเป็นบุคคลทรงฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพยุคนี้อย่างภาคภูมิ ทำให้เป็นผู้มีนิสัยมิยอมลงมือจู่โจมผู้ใดก่อน ในขณะนี้ เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามมิยอมลงมือเช่นนั้น จึงมีความประหลาดใจเป็นอย่างมาก

แต่ในเวลาขณะนั้นเอง ชายคลุมหน้าพลันยื่นมือซ้ายเสือกทิ่มแรงมาที่ทรวงอกของลี้งักด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟแลบ หมัดที่พุ่งมายังมิทันถึง แต่พลังหมัดได้ปะทะจนเสื้อผ้าของลี้งักต้องพลิ้วปลิวไสวไปแล้วอย่างน่าหวาดหวั่น

ลี้งักเปล่งเสียงหัวร่อดังกังวานสนั่น มิหลบหลีกเลี่ยงถอย แต่กลับสะอึกโถมเข้าหาอย่างตรง ๆ โดยเบี่ยงร่างออกไปเล็กน้อย ก็ถลาตามติดเข้าไปได้อย่างมิคาดคิด นิ้วทั้งสองทิ่มเข้าใส่ดวงตาทั้งคู่ของชายคลุมหน้าอย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบในขณะนี้ มีพลังฝีมือถึงปานใดแล้ว ไหนเลยจะปล่อยให้ดวงตาทั้งสองถูกฝ่ายตรงข้ามจิ้มเข้าไปได้ ฝ่ามือที่พุ่งจู่โจมใส่ทรวงอกศัตรูยังมิยอมจะรั้งกลับ แต่ฝ่ามือขวาได้สะบัดฟันออกไปทางเฉียง ๆ ทิศทางที่จู่โจมไปนี้คือจุดเค็กตี่ฮวกตรงข้อศอกของลี้งักอย่างแม่นยำ ความรวดเร็วในปฏิกิริยาและความแม่นยำที่จู่โจมไปนี้ บ่งออกให้เห็นถึงยอดฝีมืออันดับหนึ่งอย่างแน่นอนชัดเจนทีเดียว

ลี้งักมิได้ขบคิดลังเลแต่อย่างไร ก็แปรเปลี่ยนท่าจากการจิ้มสกัดมาเป็นตบฟาดพร้อมกันนั้น หมัดอีกข้างหนึ่ง ได้ต่อยเสยจากเบื้องล่างขึ้นสู่เบื้องสูง นี่คือท่าไฟฟ้าลามทุ่ง (เทียนฮ่วยเลี่ยวง้วน) อันเป็นหนึ่งในวิชาหมัดมวยของสำนักคงท้ง

'ไฟฟ้าลามทุ่ง' นี้ คือกระบวนท่าตั้งรับที่ยังตีโต้ได้อย่างพิสดารประหลาดล้ำ เมื่อถูกใช้ออกด้วยมือของเทพเจ้ากระบี่ลี้งัก จึงยิ่งทรงอานุภาพรุนแรงแกร่งกร้าวกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก การตวัดฟาดฝ่ามือไปในครานั้นยังมิทันจะสัมผัสถูกฝ่ายศัตรู หมัดที่ตามติดไปในคราหลัง กลับได้โถมปะทะก่อนฝ่ามือแล้วอย่างมิคาดคิด ทำให้ศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้าต้องปิดป้องต้านทานไปอย่างลำบากยากเย็นทีเดียว

แต่หาคาดไม่ว่า หมัดพอต่อยผางออกไป เป้าหมายทางเบื้องหน้ากลับปลา-สนาการไปในฉับพลันทันด่วน ร่างของศัตรูมิทราบว่าได้ใช้วิชาท่าไรจึงเลี่ยงหลบหลีกออกจากหมัดของตนไปดั่งราวกับเป็นกระแสลม ลี้งักมีประสบการณ์ความชำนาญ

อย่างช่ำชองโชกโชนถึงเพียงใดแล้ว มาตรแม้นเป้าหมายที่เบื้องหน้าจะสูญหายจนทำให้ตนต้องเสียหลัก แต่ฝ่ามือที่ฟาดตามไปเชื่องช้ากว่าพลังหมัด ยังคงฟาดออกไปเช่นเดิม และร่างอาศัยสภาวะการฟาดที่ยังพอมีกำลังสะท้อน หยุดยั้งทรงให้มิต้องพลาดท่าเสียหลักออกไป และฝ่ามือข้างนั้นยังคงฟาดเข้าใส่ชายโครงของศัตรูอย่างแม่นยำอยู่ดี

มาตรแม้นกระบวนท่านี้ เป็นเพราะลี้งักพลาดท่าหลงกลชิงเจี๊ยบไป แต่ความจริงเมื่อชิงเจี๊ยบเบี่ยงร่างออกทางขวา หลบหลีกจากการฟาดใส่ในชายโครงครั้งนี้แล้ว ในใจก็ยังบังเกิดความนิยมชมเชยต่อลี้งัก ที่สามารถมีปฏิกิริยาได้รวดเร็ว เพราะความชำนาญช่ำชองของการต่อสู้นั่นเอง

'หากแม้นเราตกอยู่ในสภาพของการเสียหลักเยี่ยงอย่างนี้ น่ากลัวจะต้องเกิดการชุลมุนวุ่นวายอย่างลุกลี้ลุกลน ซึ่งคงต้องพลาดพลั้งเสียทีต่อการถูกตะลุยจู่โจมเป็นแน่แท้'

เมื่อการประมือเป็นไปในสภาพนั้นแล้ว คนทั้งสองจึงกลับกลายเป็นเปลี่ยนที่ไปพอดี แขนเสื้อมือขวาของลี้งัก ตวัดขึ้นเพียงพริบตาเดียวก็ปรากฏประกายอันสดใสแวววาวของกระบี่ยาว มาอยู่บนฝ่ามืออย่างแคล่วคล่องว่องไว

ชิงเจี๊ยบถอยออกไปครึ่งก้าว จับจ้องมองดูกระบี่โบราณซึ่งมีความยาวเป็นพิเศษในมือลี้งัก เห็นประกายสีครามอันเย็นยะเยือกสดใสได้แผ่กระจายออกจากตัวกระบี่ตลอดเวลา แสดงว่าเป็นกระบี่วิเศษที่มีความคมกริบอย่างสุดจะเปรียบปานได้จริง ๆ ในใจจึงนึกชมขึ้นว่า

'กระบี่วิเศษอันยอดเยี่ยมแท้ มิทราบว่าจะเปรียบกับกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยม (กระบี่เหมยหอม) ของบ่วยเจ็กเจ่กได้หรือไม่'

เมื่อคราครั้งชิงเจี๊ยบฝึกปรือสำเร็จจะออกมานั้น เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้งได้เคยบอกกับชิงเจี๊ยบว่า 'ฟังว่าเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้แห่งคงท้ง ได้กระบี่วิเศษโบราณมาหนึ่งเล่ม จากคำร่ำลือที่ว่ากล่าวกันนั้น กระบี่ของมันจะละม้ายคล้ายดั่งกระบี่คี่ฮั้ง (กระบี่สายรุ้ง) อันเป็นกระบี่โบราณอันวิเศษสุด หากเป็นกระบี่เล่มนั้นจริง กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของเราเล่มนี้ แม้นก็เป็นกระบี่โบราณวิเศษอันทรงคุณค่า แต่ก็มิอาจจะสะกดมันได้อย่างเด็ดขาด จำจะต้องเพิ่มไผ่ทับทิมพันปี (เชยนี้จูเต็ก) เข้าหลอมหล่อชโลมไปตามกรรมวิธีโบราณ จึงจะสามารถสะกดทำลายต่อประกายสีครามที่แผ่กระจายออกจากตัวกระบี่สายรุ้งของลี้งักได้ และไผ่ทับทิมพันปีที่ว่า ก็มีอยู่ทางหุบเขาหลังหมู่บ้านของเราอยู่หนึ่งต้น รอเมื่อมันแก่จัดแล้ว จะเริ่มตั้งเตาหลอมมาชโลม

กระบี่ ในวันนี้ของปีหน้า เมื่อเจ้ากลับมาเยี่ยมเยียนเรา จะได้มอบกระบี่นี้ให้กับเจ้าเลยทีเดียว และนับแต่นั้นต่อไป เพลงกระบี่กิ่งก้านสาขา (เกากีเกี้ยมฮวบ) เมื่อถูกใช้ออกด้วยตัวกระบี่วิเศษบ่วยเฮียงเกี่ยม ย่อมจะสามารถเสริมสร้างอานุภาพของเทพเจ้าสัตตฝีมือให้ระบือลือลั่นทั่วพิภพอีกครั้งหนึ่งแล้ว ฮาฮา'

ยามเมื่อบ่วยเจ็กเจ่กกล่าวคำพูดเช่นนี้กับตน มีความปลาบปลื้มภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งจนสังเกตได้ชัด

ก็เพราะเป็นเช่นนั้นเอง เมื่อชิงเจี๊ยบมองดูประกายสีครามที่แผ่พุ่งออกจากตัวกระบี่ในมือของลี้งักแล้ว จึงจะครุ่นคิดในใจว่า

'พอประมือกันเข้า กระบี่ของเราย่อมเสียเปรียบฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรงเข้าแล้ว จำต้องใช้กระบวนท่าอันรวดเร็วว่องไวรวบรัดการต่อสู้ลงไปให้ได้ในฉับพลันทันด่วน จึงจะเป็นวิธีการอันประเสริฐ โอ มิน่าเล่า บ่วยเจ็กเจ่กจึงสั่งแล้วสั่งอีกห้ามปรามมิให้เราเข้าหักล้างกับพวกเจ้าสำนักใหญ่ทั้งห้าอย่างหักหาญตรง ๆ...แต่ทว่าในวันนี้มันประสบพบกันเข้าแล้ว เฮอะ จะดีชั่วอย่างไรก็ขอเสี่ยงกับมันให้ถึงที่สุดสักครั้งหนึ่ง'

พอได้คิดเช่นนั้น ความลังเลใจก็สูญสลายหายไปหมดสิ้น ยื่นมือเตรียมจะชักกระบี่ออกมาบ้าง

พร้อมกันเวลานั้น เสียงอันเย็นชายะเยือกของลี้งักได้ดังขึ้นว่า

"เจ้าเด็กทารก ชักอาวุธออกมาเถิด"

เสียงดังควับบังเกิดขึ้น เมื่อชิงเจี๊ยบประคองกระบี่ในมือเตรียมตั้งรับอย่างเข้มแข็งแล้ว ลี้งักนั้นถือศักดิ์ศรีว่าเป็นผู้มีฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพ ไหนเลยจะยอมลงมือจู่โจมไปก่อน ซึ่งมันก็ได้กำกระบี่เตรียมรับมือเอาไว้อย่างแข็งขันอยู่

ชิงเจี๊ยบยังมีผ้าคลุมหน้าอยู่หนึ่งชั้น แต่ยังพุ่งพลังลมปราณเปล่งเสียงกู่ดังยาวสะท้านกังวานออกลอดฝ่าผ้าคลุมหน้าได้ เป็นเสียงอันแกร่งกร้าวเข้มแข็ง แต่เย็นชากระด้าง คล้ายดั่งกับเป็นเสียงลมอันหนาวเหน็บของฤดูหิมะโปรย เสียดสะท้านโสตประสาทอย่างรุนแรง กระบี่ในมือขวาได้ยกขึ้นเฉียง ๆ อย่างแช่มช้า ขยับข้อมือเพียงวูบเดียว ตัวกระบี่ที่ทอประกายแวววับจับตาในความมืด ก็สั่นพลิ้วอย่างรุนแรงจนปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศดังหวีดหวิวน่าสะพรึงกลัว

ลี้งักที่ยืนประจันหน้าอยู่ทางด้านตรง มีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงไปทันทีเพราะมันในยามนี้ ดูถนัดชัดตาเป็นที่สุดว่า ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามได้สั่นพลิ้วจนเป็นประกายอันสดใส ประสานกันขึ้นเป็นดอกเหมยเจ็ดดอกอย่างสวยงามประณีต

โดยมิได้เลอะเลือนแม้แต่ขีดเดียว จึงทำให้มันแทบจะแผดร้องเรียกนามบ่วยซัวมิ้งขึ้นอย่างลืมตัว

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ประกายกระบี่ได้แผ่พลิ้วเป็นวงจร และร่างละลิ่วพลิ้วออกไปทางเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว ลักษณะการเสือกทิ่มกระบี่ไปในคราครั้งแรก ยังคงเป็นไปในสภาพเดิม โดยมิได้กลับกลายแปรเปลี่ยนท่าเลย

การปรากฏกายในวงพวกนักเลงอีกครั้งของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ลี้งักก็เคยได้ยินฟังมาเช่นกัน เมื่อคราครั้งก่อนที่บ่วยซัวมิ้งต้องเสียชีวิตเพราะการกลุ้มรุมจากพวกตนทั้งสี่คนนั้น เป็นความจริงอย่างที่มั่นใจได้ทุกประการ แต่คำเล่าลือที่ว่ากล่าวกันอย่างเป็นจริงเป็นจังนั้น ก็สร้างความตะครั่นตะครอให้กับลี้งักเป็นอย่างมากอยู่ แต่ทว่ายังคงเชื่อมั่นว่า มันเป็นผู้แอบอ้างปลอมแปลงมาเท่านั้นเอง แต่หาคาดไม่ว่าชายคลุมหน้าลึกลับในขณะนี้ กลับมีท่ากระบี่ในแนวเดียวกับเทพเจ้าสัตตฝีมือ และยังกระทำสัญลักษณ์อันนั้นขึ้นได้โดยละม้ายเหมือน มิหนำซ้ำ ยังมีพลังภายในอันแกร่งกร้าวลึกล้ำเป็นอย่างมากอีกด้วย หรือว่า...

ในขณะนั้น ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามได้จู่โจมเข้ามาแทบจะสัมผัสร่างแล้วด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟแลบ ลี้งักจึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า มิว่าจะเป็นเช่นไร เจ้าผู้นี้อย่างน้อยย่อมต้องมีความสัมพันธ์กับบ่วยซัวมิ้งอย่างแนบแน่นลึกซึ้ง จำต้องสังหารลงไปให้ได้ เพื่อมิต้องเป็นมหาภัยในภายหลังต่อไป

พอความคิดอำมหิตชั่วร้ายปรากฏขึ้น มันพลันส่งเสียงกู่ดังยาวสะท้านขึ้น ประกายสีครามของกระบี่ ได้แผ่พุ่งกระจายจนแวววับ จู่โจมเข้าใส่ชีพจรข้อมือของฝ่ายตรงข้าม จากใช้การรุกแทนการรับโดยกลับนัยกัน

ชายลึกลับคลุมหน้าพอแปรเปลี่ยนท่า ลี้งักก็เปลี่ยนแปลงไปได้ในชั่วฉับพลันทันที ด้วยกระบวนท่าหงส์หันหาอาทิตย์ (ลี้หงส์เชี่ยวเอี้ยง) พุ่งสกัดเข้าใส่จุดชี่ไฮ้-ฮวกของชิงเจี๊ยบ ท่าการเพียงพลิกฝ่ามือครั้งเดียว ตัวกระบี่บังเกิดเสียงดังหึ่ง ๆ ขึ้นอย่างสะท้านสะเทือน

ชิงเจี๊ยบพอแปรเปลี่ยนกระบวนท่าไป เห็นลี้งักก็เปลี่ยนแปลงไปบ้างในทันที จึงได้ใช้วิชาท่าเพลงลมกรรโชกเงาเหมย (ฮวงลั่งบ่วยเอี้ย) ออกไปโดยมิได้ขบคิดลังเลเลย

กระบวนท่าหงส์หันหาอาทิตย์ หากแม้นใช้ไปจนสุดแล้วกระบวนท่า ลมกรรโชกเงาเหมยของชิงเจี๊ยบก็จะใช้ได้สุดในเวลาพร้อมเพรียงกัน ซึ่งสภาพในยามนั้น กระบี่ยาวของลี้งักจะต้องแทงเข้าไปในหว่างกลางอากาศโดยพลาดผิดจากเป้า

หมาย แต่ปลายกระบี่ของซิงเจี๊ยบจะห่างจากลำคอของมันมิถึงหนึ่งนิ้วเท่านั้น

ลิ้งักเห็นซิงเจี๊ยบใช้กระบวนเพลงนี้ออกมา ก็คาดเดาถึงผลสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นได้อย่างแม่นยำ ดังนั้นจึงมิยอมใช้กระบวนท่าหงส์หันหาอาทิตย์ (ลี้หงส์เชี่ยวเอี้ยง) ให้สุดตัว กระบี่ยาวต้องสะบัดกวัดแกว่งขึ้นอีก จนร่างกระโดดโผพุ่งตามติดไป แล้วเสียงดังควับเกิดขึ้น เมื่อท่ากระบี่ปิศาจผงาดฟ้า (กุ้ยเกี่ยมปวยเล้ง) แทงออกไปในทิศทางอันเหมาะสมมีเปรียบอย่างยิ่ง เข้ายังจุดโกยเจี้ยฮวกของบ่าฝ่ายตรงข้ามอย่างว่องไวฉับพลัน และแทบจะเป็นเวลาในพร้อมเพรียงกันนั้น ซิงเจี๊ยบก็ได้ใช้ออกด้วยท่าตระหนกพบเหมย (เจ้าเกียบ่วยมึ่น) ออกไป ด้วยปฏิกิริยาอันคล่องแคล่วตามสัญชาตญาณ

ลิ้งักรู้ได้ในทันทีอีกว่า หากแม้นตนมิแปรเปลี่ยนท่าในฉับพลันทันทีแล้วว่ากระบวนท่ากระบี่ปิศาจผงาดฟ้า (กุ้ยเกี่ยมปวยเล้ง) ที่พิสดารลึกซึ้งอย่างยิ่งของตน คงจะต้องแทงเข้าไปในหว่างกลางอากาศอีกครั้ง และสิ่งที่อุบาทว์อย่างยิ่งก็คือ ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามยังคงต้องพุ่งแทงเข้ามาในทิศทางที่ตนมิอาจจะเลี่ยงหลบหลีกให้พ้นไปได้เช่นกัน

หากแม้นเป็นผู้อื่น ในขณะที่ตกอยู่ในสภาพการณ์อันหวาดเสียว คงจนปัญญาเป็นแม่นมั่น แต่ลิ้งักมาตรแม้นจะถูกฝ่ายตรงข้ามรุกไล่เป็นฝ่ายต้อนรับเอาอย่างถนัดมือเช่นนั้น ก็ยังคงมีสามัญสำนึกและคาดคำนวณที่แม่นยำชัดเจนอย่างน่าตื่นตระหนก สามารถแปรเปลี่ยนท่าได้ว่องไวตามโอกาสอันเหมาะสม มิต้องตกอยู่ท่ามกลางภยันตรายที่น่าหวาดเสียวได้

มันตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง กระชากรั้งกระบี่ที่ทิ่มแทงออกไปกลับมาอย่างหักโหมตรง ๆ และกระโดดละลิ่วพลิ้วห่างไปได้สามเชียะอย่างว่องไวฉับพลัน

ในครั้งนี้ทั้งสองฝ่ายต่างจู่โจมเข้าหาคนละสามกระบวนท่า แต่ปลายกระบี่มิได้กระทบกระทั่งกันแม้แต่น้อย แต่ทว่า ตัวลิ้งักกลับตกอยู่ในห้วงอันตรายถึงสองครั้งสองคราจนแทบเอาชีวิตมิรอด

ซิงเจี๊ยบลอบร้องในใจว่า

'เจ้าลิ้งักผู้นี้มีปฏิกิริยาแปรเปลี่ยนได้แคล่วคล่องว่องไวอย่างที่เพิ่งจะประสบพบเห็นมาในชีวิต มิหนำซ้ำ พลังกระบี่ที่มันทิ่มแทงออกมา ยังแกร่งกร้าวรุนแรงไปกว่าการบอกเล่าของบ่วยเจ็กเจ่กอีกมากมายหลายเท่านัก หรือว่าเวลาสิบปีที่ผ่านไปมันจะรุดหน้าได้รวดเร็วจนสูงส่งถึงปานนี้ด้วย'

พอได้คิดถึงตอนนี้ก็จดจำได้ว่า ขณะที่ได้เหยียบย่างเข้าสู่วงพวกนักเลงนั้น

เคยตกลงใจไว้ จะอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวเข้าท้าทายต่อสู้กับบรรดาเจ้าสำนักทั้งห้าอย่างกล้าหาญ แต่สภาพเท่าที่เห็นในปัจจุบัน หากแม้นมิใช่มีประสบการณ์อันเปี่ยมด้วยวาสนา ได้ช่วยเกื้อหนุนบนเกาะเซียวฉิ่มเต้าแล้ว น่ากลัวว่าศัตรูเพียงคนเดียวที่อยู่เบื้องหน้าขณะนี้ ตนก็ไม่มีทางต้านทานรับมือได้ติดอยู่แล้ว

แต่ฝ่ายลิ้งักยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นและหวาดหวั่นจนขวัญระทึก คำนึงขึ้นด้วยความหวาดกลัวว่า

'เจ้าผู้นี้มีท่ากระบี่กึ่งก้านสาขาของเทพเจ้าสัตตฝีมืออย่างแท้จริงมิแปลกปลอมเลย มิหนำซ้ำ ยังพิสดารชั่วร้ายไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนมากมายหลายเท่านัก คล้ายดั่งว่า แต่ละท่าเพลงก็สามารถสกัดเอาเพลงกระบี่ประจำสำนักคงทั้งของเรา ให้สยบอยู่ภายใต้อานุภาพมันก็ปานกัน หรือว่าจะเป็นจริง...'

"เฮอะ" เสียงแค่นอันโหดเหี้ยมเย็นชาจากจมูกได้ดังขึ้นกระทบโสตอีกครั้ง ทำให้ลิ้งักหวนคิดถึงเสียงหัวร่ออันเย็นชาของเมื่อสิบปีก่อนที่เทพเจ้าสัตตฝีมือเคยเปล่งออกมาจากปาก จึงยิ่งสร้างความหวาดระทึกให้กับจิตใจจนขนลุกเกรียว

ชิงเจี๊ยบได้ควงกระบี่ออกไป ด้วยวิชาท่าเพลงกึ่งก้านสาขา จู่โจมตรงเข้าหาแล้วอย่างทารุณ ประกายกระบี่ที่สลับซับซ้อนแน่นหนารุนแรงดั่งราวกับเป็นมรสุมของท้องทะเลยามคลุ้มคลั่ง โถมกระแทกกระทั้นเข้าใส่ในทุกทิศทาง ดั่งราวพะเนินเหล็กที่ร่วงหล่นลงจากฟากฟ้า

เทพเจ้ากระบี่ลิ้งักจะอย่างไรก็เป็นผู้ได้รับการยกย่องอย่างสมยอมว่า เป็นยอดกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ซึ่งเพลงกระบี่ที่มันมีอยู่จึงเป็นที่คาดเดาได้ว่าร้ายกาจเก่งกล้าถึงปานใดแล้ว ขณะนั้นเห็นมันคำรามออกสุดเสียง พลังภายในได้พุ่งปราดเข้าใส่ปลายกระบี่อย่างรุนแรง จนประกายอันเลือนรางสีครามได้แผ่ขยายยาวเหยียดออกไปอีกมากมายหลายเท่า คมกระบี่คล้ายดั่งได้กระจัดกระจายจนแทบหลุดออกไปจากตัว ประกายที่ควงสะบัดฉวัดเฉวียนจนปรากฏเสียงอันควับเคว้ยวหึ่ง ๆ อยู่มิขาดหู แคล่วคล่องว่องไวอย่างสุดจะเปรียบได้ มาตรแม้นจะเป็นวิชาท่าเพลงกระบี่ที่ถูกฝ่ายตรงข้ามสะกดเอาไว้ได้จนสิ้นเชิง แต่ยังคงต้านทานรับเอาไว้อย่างแข็งแรงมิพลาดพลั้ง มิหนำซ้ำยังมีการตีโต้อีกได้ในบางครั้งบางคราอีกด้วย

ปลายกระบี่ของชิงเจี๊ยบ พอปะทะกับประกายกระบี่สีครามของฝ่ายตรงข้ามคราใด ต้องรีบเบี่ยงตัวกระบี่ให้ขวางออก โดยมิกล้าจะไปสัมผัสถูกด้วยเลย แต่ในฉับพลันนั้น มีพลังอันเย็นยะเยือกของกระบี่ ได้พุ่งปราดเข้าใส่ตัวกระบี่จนแผ่ซ่านเข้าถึงลำแขน ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง ในช่วงฉุกละหุกกะทัน

หัน ต้องรีบเผ่นถอยออกไปอย่างลุกลนถึงสามก้าว เมื่อก้มหน้ามองไปเห็นที่ปลายกระบี่ได้บิ่นไปเล็กน้อยประมาณเมล็ดข้าว

จวบจนในขณะนี้ ชิงเจี๊ยบจึงทราบถึงความร้ายกาจของประกายสีครามที่กระบี่ศัตรู ต้องชะงักงันลงอย่างงุนงง หยุดการจู่โจมโหมไล่ไปในทันที

และในเวลาขณะนั้นเอง เสียงกิ่งไม้ใบหญ้าทางด้านซ้ายมือได้ดังขึ้นเกรียวกราวแล้วร่างคนผู้หนึ่งก็กระโดดผางออกมา ท่ามกลางแสงเดือนที่สาดส่อง มองเห็นได้ถนัดชัดตาว่า มันคือกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยแห่งคงทังนั่นเอง

ในอ้อมแขนของอูเจ่กปวย ยังอุ้มร่างของอีกคนหนึ่งติดตามมาด้วย คนผู้นั้นคล้ายดั่งสิ้นสติไปแล้ว เมื่อมองถนัดจึงเห็นว่า คือกระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งนั่นเอง

เทพเจ้ากระบี่ลี้งักคล้ายดั่งได้ถูกจับจุ้มเข้าไปในถังสีดำก็ปานกัน เพราะหน้าบูดบึ้งตึงเครียดดำคล้ำอย่างเห็นแล้วต้องบังเกิดความหวาดกลัวจนขนหัวลุก มันเดินอย่างแช่มช้าไปที่ข้างกายอูเจ่กปวย เห็นอูเจ่กปวยผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง ด้วยท่าทีอันทุลักทุเลเป็นที่สุด ในขณะนี้อูเจ่กปวยเมื่อเห็นสีหน้าของอาจารย์บิดเบี้ยวบูดบึ้งถึงปานนั้น ก็กล่าวกระอึกกระอักขึ้นว่า

"มัน...กิมเล่าตั้ว กิมเล่ายี่..."

ลี้งักถลึงตามองไปวูบหนึ่ง อูเจ่กปวยจึงมิกล้าจะกล่าวต่อไป แต่ยังได้ปรายตามองดูชายลึกลับคลุมหน้าด้วยความตื่นตระหนกตกใจเป็นที่สุด ว่ามันเป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไรกัน จึงสามารถต้านทานรับมือเพลงกระบี่จากจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพได้เป็นเวลาเนิ่นนาน โดยปราศจากอันตรายใด ๆ มาแผ้วพานเลย

ลี้งักก้มมองดูจูกัวเม้งที่สิ้นสติสมประดีอยู่ในอ้อมแขนของอูเจ่กปวย ก็ประสบพบว่า เสื้อผ้าบริเวณบ่าซ้ายขาดกระจุยกระจายปลิวพลิ้วไปตามลม เมื่อฉีกเสื้อออกดูแล้ว จึงเห็นบ่าของจูกัวเม้งในบริเวณนั้น มีรอยฝ่ามือสีดำสนิททาบไว้อย่างถนัดชัดเจน แม้นกระทั่งนิ้วทั้งห้ายังปรากฏเห็นจนเด่นชัด

ชิงเจี๊ยบก็เห็นในเหตุการณ์และร่องรอยเช่นนี้ด้วย จึงเข้าใจในทันทีว่า เป็นการกระทำอันยอดเยี่ยมของกิมเล่าตั้วอย่างแม่นมั่น แต่ยังคงยืนเด่นอยู่กับที่โดยมิได้เคลื่อนไหว และมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวออกไปเลย

ลี้งักมีสีหน้าโหดเหี้ยมเย็นชา ทำท่าคล้ายดั่งกำลังตรวจตราอาการบาดเจ็บของจูกัวเม้ง แต่ความเป็นจริงแล้ว ในใจมันกำลังขบคิดอย่างรวดเร็วเป็นที่สุดว่า

'บ่วยซัวมิ้งเป็นคนที่พวกเรารุมผลาญชีวิตลงกับมือแท้ ๆ ย่อมจะผิดพลาดไปมิได้โดยเด็ดขาด แต่เจ้าเด็กอุบาทว์ที่คลุมหน้าผู้นี้ จะเป็นศิษย์ของมันไปได้ทีเดียว

หรือ เป็นไปมิได้ เป็นไปมิได้ เพียงแต่กำลังภายในของมันที่ใช้ออกมาเมื่อครู่ หากแม้นมิได้มีการฝึกปรือถึงหกสิบปีแล้ว ย่อมมิอาจบรรลุถึงจุดนี้อย่างแน่นอนเด็ดขาด อย่างนั้นมันจะเป็นผู้ใดใครกันแน่ ?'

ถูกทีเดียว เพราะจากการจู่โจมของชิงเจี๊ยบในขณะนี้ มันควรจะเป็นการจู่โจมโดยตรงออกจากน้ำมือของบ่วยซัวมิ้ง จึงมิสร้างความตื่นเต้นตกประหม่าให้กับผู้คนอื่น ๆ ความพิศวงสงสัยที่บังเกิดขึ้น เพราะเห็นจากรูปกายและผิวหน้านอกผ้าคลุมว่า ชิงเจี๊ยบจะมีอายุก็แต่เยาว์วัยเท่านั้น จึงสร้างความระแวงสงสัยให้กับลิ้งักอย่างรุนแรง

ฝ่ามือสีดำสนิทบนบ่าของจูกัวเม้ง ลิ้งักหาใช่มิได้ประสบพบไม่ แต่ปากยังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวพึมพำอย่างคั่งแค้นว่า

"กิมเล่ายี่ กิมเล่าตั้ว เราคอยดูกันต่อไปเถิด..."

ในใจกลับเป็นปัญหาอีกประการหนึ่ง ที่ขบคิดใคร่ครวญอย่างหนักหน่วง ไปถึงชายคลุมหน้าที่ลึกลับผู้นี้ ว่าจะเป็นผู้ใดใครกันแน่ แสดงว่าขณะนี้บังเกิดความพลุ่งพล่านปั่นป่วนอย่างรุนแรง ปากกับใจผิดแปลกไปคนละทิศละทางแล้ว

ชิงเจี๊ยบยังคงยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ที่เดิม ร่างอันผอมเพรียวยังคงมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ผ้าที่คลุมหน้ายังคงเป็นไปอยู่สภาพเดิม แต่ดวงตาทั้งสองที่ปรากฏอยู่นอกผ้า มีประกายอันเย็นยะเยือก น่าหวาดหวั่นไปกว่าเดิมอีก

ลิ้งักพลันตวาดใส่อูเจ่กปวยว่า

"ไป"

โดยมิได้เหลียวหน้าดูชิงเจี๊ยบแม้แต่แวบเดียว ก็กระโดดมุ่งไปตามทิศทางที่กิมเล่าตั้ว กิมเล่ายี่วิ่งไปเมื่อครู่ โดยมิได้เหลียวหลัง...

อูเจ่กปวยอุ้มร่างจูกัวเม้งวิ่งตามติดไปในทันที ก่อนจะจากไปยังได้ชายตาด้วยความตื่นตระหนกตกใจ มองดูชายลึกลับคลุมหน้าอีกครั้งหนึ่ง

การจากไปของลิ้งักในครั้งนี้ นับว่าชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยมทีเดียว เพราะพลังอันสูงส่งแกร่งกร้าวของชายคลุมหน้าผู้นี้ สร้างความพิศวงสงสัยให้กับมันอย่างรุนแรง และมันยังคงมิยอมเชื่อถืออย่างเด็ดขาดว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้งจะฟื้นคืนชีพมาได้จริง แต่เพลงกระบี่ที่พิสดารของชายคลุมหน้านี้ คือเพลงกระบี่กิ่งก้านสาขา ที่ทรงเกียรติภูมิระบือลือลั่นไปทั่วทั้งพิภพของเทพเจ้าสัตตฝีมือจริง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ปฏิเสธมิได้เลย ลิ้งักย่อมมิยอมจะให้เกียรติภูมิที่เพียรสร้างมาตลอดชั่วชีวิต เป็นเดิมพันกับอาคันตุกะลึกลับคลุมหน้าที่มิทราบประวัติความเป็นมาอย่างไร

ได้ ซึ่งการจากไปในครั้งนี้ หนึ่งนั้นยังพอจะปลีกตัวออกจากการต่อสู้ ที่เปี่ยมด้วยภยันตรายอย่างน่าหวาดเสียว และอีกประการหนึ่ง ยังเป็นที่รักษาเกียรติภูมิและดำรงความเย่อหยิ่งลำพองของมันได้อยู่เยี่ยงอย่างเดิม

ชิงเจี๊ยบยังคงยืนอยู่ที่เดิม โดยมิได้ติดตามไล่กวด แต่ในใจครุ่นคิดอยู่ว่า

'รอเมื่อกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมได้ชโลมไผ่ทับทิมเรียบร้อยก่อนเถิด ก็จะมีความสนุกสนานให้เจ้าชิมรสอย่างเด็ดขาดแล้ว'

เงาหลังของอูเจ่กปวยพอหายลับไป ชิงเจี๊ยบได้ยินเสียงเสื้อผ้าปะทะลมดังมาอย่างรวดเร็ว และเห็นทางเบื้องหน้า มีคนผู้หนึ่งกำลังวิ่งตรงเข้ามาจริง ๆ ด้วย

จนเมื่อใกล้กับศาลเจ้าแล้ว คนผู้นั้นจึงได้ชะลอฝีเท้าให้ช้าลง ท่ามกลางแสงเดือนดาวอันเลือนราง ยังพอเห็นเสื้อผ้าสีเขียวสดที่สวมใส่อยู่ บนรูปกายอันสันทัดสง่างาม คือใบหน้าที่หมดจดคมสัน ใต้คิ้วยาวเหยียดจนจรดหางตานั้น คือดวงตาอันแวววาวมีประกายกล้า อย่างชาญฉลาดเปี่ยมด้วยไหวพริบ มันผู้นี้คือโง้วเล่งฮวงที่แยกทางกันกับชิงเจี๊ยบมานั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเมื่อเหลียวมองไปดูพวกลี้งักได้จากไปจนไกลลิบแล้ว จึงย่อกายลงอาศัยหมู่ไม้ทางด้านหลังเป็นที่อำพรางร่าง ใช้วิชาตัวเบาชั้นสูงวิ่งอ้อมหลังศาลเจ้ากลับมา ด้วยความรวดเร็วและปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ เลย

โง้วเล่งฮวงก็มีเจตนาที่จะผลักประตูศาลเจ้าออกเช่นกัน แต่ความเงียบสงัดวังเวงและบรรยากาศอันน่าหวาดกลัวของรอบบริเวณ ได้ทำให้ใบหน้าอันหมดจดสง่างามของโง้วเล่งฮวง ตึงเครียดอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุดเช่นกัน

ชิงเจี๊ยบได้อ้อมมาทางเบื้องหลังโง้วเล่งฮวงอย่างแผ่วเบาปราศจากซุ่มเสียง และชักกระบี่ยาวออกอย่างฉับพลันทันที เสียงกระบี่ที่หลุดจากฝักดังฉาดสดใส คล้ายดังกับเป็นก้อนหินน้อยที่ถูกเหวี่ยงเข้าไปในบึงอันสงบราบเรียบก็ปานกัน

โง้วเล่งฮวงหมุนคว้างออกไปเป็นวงกว้างด้วยความรวดเร็วปานสายลม กระบี่ยาวถูกชักออกจากฝักมาเตรียมพร้อมป้องกันตัวอย่างแข็งแรง

ชิงเจี๊ยบดึงผ้าคลุมหน้าออกในทันที เปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาดังสนั่นหวั่นไหวอย่างครึกครื้นชอบใจ

โง้วเล่งฮวงพลอยหัวร่อขึ้นบ้าง พลางกล่าวว่า

"อา ท่านเองเจี๊ยบตี๋ ช่างซุกซนเป็นยิ่งนัก ล้อหลอกเอาจนข้าพเจ้าต้องสะดุ้งไปสุดตัวทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบแกล้งกล่าวถามขึ้นว่า

"ในวันนั้น ท่านหนีเตลิดเปิดหายไปอย่างฉับพลันทันด่วน ปล่อยให้ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่กับสองมหากาฬพิภพเพียงลำพังคนเดียว แทบจะต้องสังเวยชีวิตไปเสียแล้ว"

โง้วเล่งฮวงได้ยินเช่นนั้น ต้องสะดุ้งขึ้นจนสุดตัว ถามอย่างตื่นตระหนกว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า อาศัยวิชาตัวเบาของท่านนี้หลอกล่อให้มันติดตามไปจนไกลแล้ว หาทางสลัดละทิ้งเลี่ยงหลบกลับออกมาได้อีกอย่างมิเป็นปัญหา หาทราบไม่ว่าท่านกลับลงมือหักล้างกับมันอย่างจริง ๆ เข้าจนได้..."

ชิงเจี๊ยบจึงได้เล่าเหตุการณ์นั้นให้โง้วเล่งฮวงฟังอย่างละเอียด โง้วเล่งฮวงความจริงตื่นเต้นเป็นอย่างมากอยู่แล้ว แต่เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบเล่าอย่างหน้าตาระรื่นยิ้มแย้มแจ่มใส จึงอดมิได้ที่ต้องหัวร่อขึ้นบ้าง พลางกล่าวว่า

"เจี๊ยบตี๋ นับว่าท่านมีวาสนาอันแรงกล้าอย่างยิ่งทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบนั้นความจริงก็เพาะนิสัยที่เจ้าเล่ห์เพทุบายและแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์มาตั้งแต่เล็กแล้ว แต่เมื่อมาอยู่ต่อหน้ากับสหายรักที่คบหาใหม่ผู้นี้เข้า กลับเปลี่ยนแปลงเป็นผู้มีอารมณ์ขันอันครึกครื้นแจ่มใสไปได้อย่างน่าประหลาด

โง้วเล่งฮวงจึงได้กล่าวถึงเรื่องราวที่ตนประสบมาให้กับชิงเจี๊ยบฟังอย่างละเอียดบ้าง สุดท้ายจึงกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไล่ตามเจ้าจูกัวเม้งจนประสบพบกับเจ้าลี้งักจอมอุบาทว์เฒ่า ดังนั้นตลอดรายทางจึงได้ทำสัญญาณให้ท่านติดตามมา เพื่อเตรียมจะร่วมกำลังกัน สั่งสอนให้มันได้รู้รสความร้ายกาจบ้าง แต่ภายหลังข้าพเจ้ายังสืบทราบได้ว่า เจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้ได้มีข้ออาฆาตบาดหมางอยู่กับพวกพรรคกระยาจก...ข้าพเจ้าตามติดมาตลอดรายทางอย่างมิยอมละเว้น แต่พอมาถึงที่นี้ กลับสาบสูญร่องรอยพวกมัน ฮาฮา กลับมาประสบพบท่านเสียได้"

ชิงเจี๊ยบจึงได้เล่าถึงเรื่องที่ตนประมือกับเทพเจ้ากระบี่ลี้งักให้โง้วเล่งฮวงฟังอีกครั้งหนึ่ง โง้วเล่งฮวงจึงกล่าวอย่างตื่นเต้นว่า

"ที่แท้ท่านได้ประสบพบกับมันเข้าแล้ว..."

พอหวนคิดถึงชิงเจี๊ยบที่อาศัยวิชาฝีมืออันเก่งกาจไปกว่าตน ก็ยังมิอาจทำอันตรายต่อลี้งักได้แม้แต่ขุมขนหนึ่ง จึงหวนคิดถึงความอาฆาตแค้น การพิฆาตฆ่าผู้บังเกิดเกล้า อนาคตของการล้างแค้นคงต้องมืดมัวอย่างหาความหวังยากเย็นยิ่งแล้ว จึงต้องทอดถอนหายใจเบา ๆ ด้วยความโศกสลดรันทด

ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดอย่างกลอกกลิ้งเหลือร้ายอยู่แล้ว จึงแสร้งทำเป็นหวนคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้ รีบกล่าวไปว่า

"อา ถูกแล้ว ยังมีเวลาอีกสิบกว่าวันก็ถึงกำหนดนัดชุมนุมประลองกระบี่ของค่ายสำนักทั้งห้าบนภูเขาไท้ซัว พวกเราควรไปดูสักครั้งหนึ่งเถิด จะได้เป็นที่รู้จักกันทั่วทั้งแผ่นดินว่า กระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) ก็มีทายาทรับช่วงวิชาอันสูงสุดยอดอยู่ด้วย ตั้วกอ เราไปกันหรือ ?"

วาจาประโยคนี้ได้กระตุ้นความฮึกเหิมแกร่งกร้าวของโง้วเล่งฮวงให้ระอุคุกรุ่นอย่างรุนแรง จึงเลิกคิ้วทั้งสองขึ้นพลางกล่าวเสียงกังวานไปว่า

"โง้วเล่งฮวงมาตรแม้นจะฝึกปรือมาได้อย่างน่าละอายต่อบรรพชน แต่จะดีชั่วอย่างไร ก็ต้องให้เจ้าพวกอุบาทว์ทั้งหลายที่ยกป้ายว่าเป็นสำนักใหญ่โตมีธัมมะ ได้เห็นฤทธิ์ดูฝีมือเสียบ้างอย่างแน่นอน" –

ซิงเจี๊ยบพลอยหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

"ตั้วกอ อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า เหตุไฉนจึงเรียกนามตนเองจนเต็มยศเช่นนั้นเล่า เราไปกันเถิด"

แสงอาทิตย์อันอบอุ่น สาดส่องครอบคลุมไปทั่วทั้งพสุธาอันกว้างใหญ่ น้ำค้างที่พร่างพรมลงติดตามยอดหญ้าของเมื่อค่ำคืน ยามนี้เมื่อถูกแสงอาทิตย์สาดส่องเข้าก็ปรากฏเป็นประกายอันแวววับจับตาดั่งราวกับดารดาษไปด้วยอัญมณีมีค่าพร่างพรายเจิดจ้าทุกแห่งหน เสริมสร้างทิวทัศน์ให้งดงามตระการตาขึ้นกว่าเดิมมากมายนัก

เสียงฝีเท้าม้าได้ดังมาอย่างแช่มช้า ที่หัวเลี้ยวของปลายทาง ปรากฏม้าขาวพ่วงพีหนึ่งตัว สีเหลืองอ่อนอีกหนึ่งตัวขึ้น แสงอาทิตย์ที่สาดส่องอยู่บนขนคออันขาวสะอาดของม้า ทำให้เกิดประกายคล้ายดั่งเป็นสีของงาช้างอันมีค่า

หนุ่มทั้งสองที่นั่งอยู่บนหลังม้า ต่างมีอายุเยาว์วัยไล่เลี่ยกัน มีความงดงามสง่าละม้ายคล้ายคลึงกัน และที่แปลกไปกว่านั้น คือต่างก้มหน้าครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้มเฉกเช่นกันด้วย

หนุ่มน้อยเสื้อขาวทางเบื้องซ้าย กำลังครุ่นคิดอยู่ในใจว่า

'ซิงเจี๊ยบเอย ซิงเจี๊ยบ ศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้าในขณะนี้ ต่างเป็นจอมมารร้ายอันดับหนึ่งของพิภพทั้งสิ้น เจ้าจะอย่างไรก็จะมีความประมาทเลินเล่อมิได้โดยเด็ดขาด...'

ซิงเจี๊ยบเมื่อหวนคิดถึงเรื่องที่ตนถูกสองมหากาฬพิภพทำร้ายจนร่างหล่นเข้าไปในหุบเหว ก็อดมิได้ที่ต้องทอดถอนใจด้วยความวิตกกังวล

แต่ความเป็นจริง หากแม้นเรื่องนี้ได้ระบือเข้าสู่วงพวกนักเลง บอกว่าอาศัยกำลังลำพังคนเดียว ต่อสู้อยู่กับสองมหากาฬพิภพเป็นจำนวนร่วมหนึ่งพันกระบวนเพลง โดยมิได้พ่ายแพ้เสียที น่ากลัวจะต้องเป็นเรื่องสะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดินจนปั่นป่วนวุ่นวายหมดสิ้นแน่นอน

พร้อมกันในเวลานั้น หนุ่มรูปงามในเสื้อสีครามทางด้านขวา ก็อธิษฐานพึมพำขึ้นว่า

"วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของบิดาท่านบนสรวงสวรรค์ โปรดจงได้ช่วยคุ้มครองบุตรอกตัญญูให้ประหารศัตรูผู้ชั่วช้าลงกับมือด้วย..."

เสียงฝีเท้าม้าได้ดังถี่เร็วขึ้นอีกแล้ว เมื่อถูกเร่งรุดจากหนุ่มน้อยผู้ควบขับทางเบื้องหลัง

บทที่ 20

เก้าผู้กล้าแห่งอิ้งฮง

ตลอดทางที่ผ่านไป ทั้งสองพูดคุยหยอกล้อกันไปตลอดเวลา จึงมิรู้สึกเงียบ เหงาเปล่าเปลี่ยวใจแม้แต่น้อย

อันพลังฝีมือของเทพเจ้ากระบี่ลี้งักนั้น นับว่าแกร่งกร้าวสูงส่งอย่างนอกเหนือความคาดคิดจริง ๆ มิว่าจะเป็นกำลังภายในหรือกำลังภายนอกต่างบรรลุยอดทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าการเช่นนี้กลับกระตุ้นให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความฮึกเหิมทระนงขึ้นอย่างรุนแรง เพราะชิงเจี๊ยบได้หวนคิดถึงว่า พลังฝีมือเยี่ยงอย่างลี้งักผู้นี้ เมื่อสิบปีก่อนยังต้องยอมสยบอยู่แทบเท้าของบ่วยเจ็กเจ่กอย่างว่าง่ายมิกล้าขัดขืนเลย

โง้วเล่งฮวงกลับมิรู้สึกกระไรนัก เพราะในใจได้ครุ่นคิดอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว พลังฝีมือของลี้งักนั้นสูงส่งไปกว่าตนมากมายหลายเท่า มิหนำซ้ำ ยังมียอดฝีมืออันดับสูงส่งผู้เก่งกล้าสามารถอีกสามคนด้วย แต่ทว่าโง้วเล่งฮวงเป็นผู้มีนิสัยแกร่งกร้าวทระนง มิหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อความยากลำบาก จึงยิ่งกระตุ้นให้บังเกิดความอาฆาตแค้นอย่างรุนแรง ตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยอมเสี่ยงชีวิตเข้าล้างแค้นแทนบิดาในครั้งนี้ให้ได้

วันเวลาที่ผ่านไปหลายวันนี้ โง้วเล่งฮวงมีความเลื่อมใสนับถือในพลังฝีมือที่เก่งกล้าสามารถของชิงเจี๊ยบจนหมดหัวใจ ซึ่งอย่างน้อยที่สุดคือพลังภายในของชิง-เจี๊ยบ ที่ฝึกปรือจนสามารถรั้งไว้ในส่วนลึก โดยอำพรางสายตาต่อผู้คนอื่น ๆ ได้อย่างสบายทีเดียว

ระยะทางนี้เป็นทางหลวงจากโอ้วปักถึงฮ่อน้ำ ในระหว่างทางมีภูเขาท่งแป๊ะซัวกั้นไว้ ดังนั้นทางหลวงจึงต้องทอดอ้อมผ่านภูเขานี้ หากแม้นเดินไปตามทางแล้วต้องกินเวลาอีกนาน และต้องผ่านทางอีกถึงร้อยกว่าลี้ คนทั้งสองเมื่อถึงตอนนี้แล้ว จึงปรึกษาหารือกันจนเป็นที่ตกลงว่า ต้องข้ามเขาไปอย่างตรง ๆ ถือเป็นการเดินทางลัดโดยมิต้องอ้อม

คนทั้งสองอาศัยพลังอันแกร่งกร้าวสามารถ จึงคิดจะปีนป่ายข้ามภูเขาแห่งนี้เพื่อย่นระยะทางการอ้อมไปอีกวันหนึ่ง

เมื่อเข้าไปในบริเวณเทือกเขา ทั้งสองจึงมิปล่อยให้ม้าเดินทอดน่องเยี่ยงอย่างเดิมอีกแล้ว ต่างเร่งเร้าม้าคู่ขาให้วิ่งปราดไปทางเบื้องหน้าดั่งราวกับเป็นธนูหลุดออกจากแหล่ง เพียงไม่นานนัก ก็หายลับเข้าไปในทางอันคดเคี้ยวของเทือกเขา...

เสียงฝีเท้าม้าดังตลอดเวลา เมื่อม้าคู่นั้นวิ่งขึ้นไปบนทางที่ทอดสู่ยอดเขา จนฝุ่นละอองปลิวฟุ้งตลบอบอวล

ยามนี้เป็นต้นฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ในบริเวณเทือกเขาจึงมีลมอันรุนแรงกรรโชกพัดอยู่ ที่ไหล่เขาท่งแป๊ะซัวมีหมู่ไม้โปร่งบางมิแน่นหนา พากันผลัดใบร่วงหล่นจนโกร๋นไป ทำให้รู้สึกว่าเป็นภูมิภาพที่แห้งแล้งวังเวง

มีอยู่ประการเดียวที่พอจะปลอบใจได้ นั่นคืออากาศอันปลอดโปร่งสดใส ท้องฟ้าสีครามสุดสายตาปราศจากเมฆหมอก การเดินทางไปเพียงชั่วครู่ ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏเป็นทางน้อยอันแคบเล็ก สามารถไสม้าไปได้ทีละตัวเท่านั้น คนทั้งสองจึงรั้งม้าเอาไว้ กวาดตาพิจารณาดูเล็กน้อย เห็นว่าพอออกจากทางแคบนี้แล้ว ที่เบื้องหน้าเป็นที่ลาดลงสู่เบื้องต่ำ และสิ่งอันน่าประหลาดใจก็คือ ป่าไม้น้อย ๆ กลุ่มหนึ่ง ซึ่งมิใคร่จะประสบพบตามภูเขาท่งแป๊ะซัวเลย

ดังนั้น คนทั้งสองจึงควบม้าไปอย่างแช่มช้า โดยโง้วเล่งฮวงเป็นผู้นำหน้า ชิงเจี๊ยบตามหลังอย่างมิเร่งร้อน

ทางน้อยทอดไปยาวประมาณหกสิบกว่าวา สองฟากข้างทางล้วนแล้วแต่เป็นพงหญ้าอันรกร้างหนาทึบ ผิดแปลกแตกต่างกับตอนต้นทาง ที่มีแต่หินศิลาและดินทรายอันแห้งแล้งโดยสิ้นเชิง

คนทั้งสองเดินทางไปได้เพียงครึ่งเดียว พลันมีเสียงอาวุธกระทบกันดังแว่วมาแต่ไกล และยังผสานไว้ด้วยเสียงร้องไห้คร่ำครวญ ดังแว่วตามมาติดขึ้นด้วย จากภายในราวป่าที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก

คนทั้งสองชะงักไปเพียงเล็กน้อย ก็เร่งม้าวิ่งเข้าไปอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องจาก

ทางแคบเล็กเกินไป ม้าจึงมิกล้าจะวิ่งให้สุดฝีเท้านัก เพียงแต่ส่งเสียงร้องดัง ๆ โดยมิได้เร่งความเร็วขึ้นเลย

จวบจนเมื่อใกล้เข้าไปมากแล้ว เสียงอาวุธกระทบกันจึงยิ่งฟังได้ถนัดชัดเจน ซิงเจี๊ยบจึงกล่าวขึ้นว่า

"คล้ายดั่งมีสามคนกำลังต่อสู้กัน..."

เนื่องจากสังเกตจากเสียงของอาวุธสามประการที่กระทบกันอยู่ ซิงเจี๊ยบจึงเข้าใจว่า เป็นคนสามคนกำลังต่อสู้กัน

โง้วเล่งฮวงผงกศีรษะเบา ๆ และในฉับพลันนั้น เสียงอาวุธได้ดังกราวขึ้นกว่าเดิมอย่างรุนแรง แต่เพียงครั้งเดียวก็สงบลงไปในทันที เหลือแต่หางเสียงซึ่งยังก้องกังวานอยู่ห่วางกลางอากาศ

คนทั้งสองพากันสะดุ้งตกใจ เพราะการปะทะกันอย่างหักหาญตรง ๆ เพียงครั้งเดียว ก็สามารถส่งเสียงดังสะท้านกังวานได้ถึงปานนี้ แสดงว่ามิใช่เป็นผู้มีฝีมืออันสามัญธรรมดาของวงพวกนักเลงจะกระทำได้ คนทั้งสองจึงมิได้หยุดยั้งรั้งรออีกแล้ว พากันกระโดดร่างพุ่งปราดออกจากอานม้า ละลิ่วพลิ้วลงยังชายป่าอย่างแคล่วคล่องแผ่วเบา

เมื่อชะโงกหน้าเข้าไปมอง เห็นมีสองคนกำลังประมือต่อสู้กันอย่างชุลมุนวุ่นวาย ส่วนทางด้านข้างมีอิสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่บนพื้น กำลังร้องคร่ำครวญอยู่

เมื่อกวาดตาพิจารณาไปอีกครั้ง จึงเห็นยังมีชายฉกรรจ์อายุประมาณสี่สิบเจ็ดสี่สิบแปดปีผู้หนึ่ง กำลังค้นหาอยู่ในรถม้าคันหนึ่ง และบนพื้นบริเวณนั้นยังมีซากศพนอนเกลื่อนกลาดอยู่จำนวนไม่น้อย

คนทั้งสองรีบจับตามองดูคู่ต่อสู้ ซึ่งกำลังตะลุมบอนกันอยู่ทางเบื้องหน้า เห็นชายผู้หันหลังให้นั้นมือทั้งสองถืออาวุธอยู่สองประการที่มิเหมือนกัน มือซ้ายเป็นกระบี่ยาว ส่วนมือขวาเป็นค้อนด้ามยาว และผู้อยู่เบื้องหน้าซึ่งเป็นชายวัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบนั้น ถือกระบี่ยาวเหยียด ที่แท้เพราะอาวุธทั้งสามประการนี้ มักจะกระทบอย่างจัง ๆ บ่อยครั้ง จึงทำให้บังเกิดเสียงดังของอาวุธสามประการขึ้น จนทำให้ซิงเจี๊ยบเข้าใจผิดคิดว่ามีสามคนกำลังต่อสู้กัน

ผู้ที่ถือกระบี่ยาวมีอายุประมาณสี่สิบนั้น พลังฝีมือสูงล้ำยอดเยี่ยมยิ่งนัก เพราะเป็นฝ่ายรุกไล่ได้เปรียบอยู่เต็มประตู กระบี่ยาวในมือบัดเดี๋ยวรุกเบื้องบน บัดเดี๋ยวไล่ทางเบื้องล่าง มักจะทำจนประกายแผ่ซ่านไปครอบคลุมคู่ต่อสู้เอาไว้อย่างแน่นหนามั่นคง

ส่วนชายผู้ถือกระบี่มือซ้าย ค้อนด้ามยาวมือขวาได้เริ่มส่อท่าทีต้านทานรับมิอยู่แล้ว ต้องถอยกรูด ๆ อยู่ตลอดเวลา

ในฉับพลันนั้น ชายกลางคนถือกระบี่ยาวได้ตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง กระบี่ได้ฟันเฉียง ๆ ลงมา ทำให้ชายมือขวาถือค้อนมือซ้ายถือกระบี่ คล้ายดั่งมิปรารถนาหักโหมกันอย่างซึ่ง ๆ หน้า จึงถอยหลังออกไปอีกหนึ่งก้าว โดยคิดจะหลีกลี้ไปจากการจู่โจมอย่างโหดเหี้ยมทารุณในครั้งนี้

แต่หาคาดไม่ว่า ฝ่ายตรงข้ามกลับมิยอมจู่โจมมาในกระบวนท่านั้นจนสุดเพลง เพราะกระชากรั้งกระบี่ในกลางคัน จนตัวกระบี่สั่นพลิ้ว ประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ ท่ามกลางประกายที่แผ่กระจายอยู่นั้น พลันแทงออกมาอย่างรุนแรงเข้าทางด้านตรงทันที

ชายคู่ต่อสู้ถือค้อนมิคาดว่า จะเป็นไปในลักษณะนี้ จึงรีบกระโดดเลี่ยงหลบอย่างลุกลน ค้อนในมือขวาได้ตวัดตอกเข้าใส่ชีพจรข้อมือฝ่ายตรงข้ามทันที

แต่หาคาดไม่ว่า กระบวนท่านี้ของฝ่ายตรงข้ามยังเป็นท่าหลอกล่ออำพรางอยู่อีก เพราะกระบี่ยาวได้สั่นพลิ้วขึ้นอีกครั้ง ยังคงฟันลงมาในกระบวนท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ชายถือค้อนมิคาดว่า ฝ่ายตรงข้ามจะมีท่าเพลงอันรวดเร็วพลิกแพลงจนถึงปานนี้ เห็นอย่างแน่ชัดแล้วว่า เลี่ยงหลบหลีกอย่างไรมิทันแล้ว จึงกัดฟันยกกระบี่และค้อนในมือเข้ากระแทกรับอย่างตรง ๆ และพุ่งพลังลมปราณภายในออกไปจนสุดตัว เตรียมจะต้านรับกันอย่างหักหาญอีกครั้งหนึ่ง

ในเวลาฉุกละหุกดั่งประกายไฟนี้ อาวุธทั้งสามได้ปะทะกันอีกครั้ง จนบังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ชายกลางคนที่ถือกระบี่ยาวเป็นอาวุธ เปล่งเสียงหัวร่อดังยาวสะท้าน กำลังภายในได้พุ่งทะลักออกอย่างฉับพลัน จนปรากฏเสียงดังเปรื่องอันสดใส เมื่อค้อนและกระบี่ของคู่ต่อสู้ถูกกระแทกกระเด็นละลิ่วขึ้นสู่ท้องฟ้าทันที

ท่ามกลางเสียงหัวร่ออันยาวนานกังวาน ชายกลางคนถือกระบี่ ได้ก้าวเท้าสลับเบี่ยงออกไปอย่างรวดเร็วปานกระแสลม เตะกราดเข้าใส่ถึงเจ็ดแปดครั้งซ้อน ๆ ชายถือค้อนกระบี่เมื่อพลาดท่าเสียทีไปเช่นนั้นแล้ว ยังถูกการรุกอย่างชุลมุนรุนแรงถึงปานนี้อีกด้วย จึงวุ่นวายอลเวงไปทันที จนกระทั่งถูกเตะฟุบลงกับพื้น

ในฉับพลันนั้น ปรากฏเงาร่างคนถลันแวบเข้ามา ที่แท้เป็นชายฉกรรจ์ซึ่งเมื่อครู่กำลังค้นหาอยู่ภายในรถม้า ได้กระโดดกลับออกมานั่นเอง เมื่อมันประคองเอาสหายที่ฟุบอยู่กับพื้นให้ลุกขึ้นแล้วจึงตวาดใส่ชายกลางคนไปว่า

"ท่านมีพลังฝีมือกล้าแข็งยอดเยี่ยมมาก ลองรับฝ่ามือตั้วเอี้ยสักครั้ง..."

คำตวาดว่าเพิ่งกล่าวจบ ชายวัยกลางคนก็สอดกระบี่กลับเข้าฝักแล้ว ยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ (ซัวจ้อซังเฮ้า) มีพลังฝีมือยอดเยี่ยมกล้าแข็ง เหตุไฉนจึงพากันมาที่ภูเขาท่งแป๊ะซัวด้วย ?"

ซิงเจี๊ยบพอได้ยินเข้าก็ชะงักงันไปเล็กน้อย ด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะคาดมิถึงว่า ชายฉกรรจ์ทั้งสองผู้นี้ คือมหาโจรอันทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในแถบแคว้นซัวตัง ซึ่งหนึ่งคือหัตถ์ปลิดดาว (เตี๊ยะแซซิ้ว) ซีคงจง อีกหนึ่งคือกระบี่เทพ-ยดาค้อนทอง (ซิ่งเกี่ยมกิมทุ้ย) ลิ่มเซี่ยวเกา เมื่อคราครั้งก่อนที่โฮ้วยี่เจ่ก เล่าตำนานและความเป็นไปในบู๊ลิ้มให้กับตนฟังนั้น เคยชมเชยยกย่องในพลังฝีมือของสองคนนี้ว่าเก่งกล้าสามารถเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะหัตถ์ปลิดดาว (เตี๊ยะแซซิ้ว) ยิ่งเป็นจอมมารร้ายอันดับหนึ่งที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่ชายวัยกลางคนผู้นี้ กลับสามารถโค่นกระบี่เทพยดาค้อนทองลงไปได้เช่นนั้น จึงยิ่งเป็นที่น่าตื่นเต้นอย่างมากมาย

ขณะกำลังครุ่นคิดอย่างงงงวยอยู่นั้น ชายกลางคนที่ก้มลงประคองกระบี่เทพยดาค้อนทอง (กระบี่ซิ่งเกี่ยมกิมทุ้ย) ซึ่งก็คือหัตถ์ปลิดดาวซีคงจง เมื่อถูกชายกลางคนเปิดเผยนามของตนอย่างไม่คาดคิด จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก ตอบไปทันทีว่า

"ท่านมีฝีมือที่มิต่ำทรามเลย แต่ควรจะทราบว่า ผู้ชาญฉลาด..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ชายวัยกลางคนคล้ายจะทราบเจตนาความหมายของฝ่ายตรงข้ามแล้ว จึงกล่าวขึ้นว่า

"ซีคงเฮีย โปรดอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้าเจี่ยเชี่ยงเคง..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ หัตถ์ปลิดดาวอดมิได้ต้องอุทานดัง ๆ ด้วยความตื่นเต้น แม้กระทั่งกระบี่เทพยดาค้อนทองที่ถูกเตะหมอบอยู่กับพื้น ยังต้องแค่นเสียงขึ้นด้วยความตื่นเต้น ซีคงจงรีบกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"คาดมิถึงว่าท่านคือเจ้าสำนักเตียมซัง กระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) ผู้กล้าหาญแซ่เจี่ย ?"

เจี่ยเชี่ยงเคงหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ มีสัจจะธรรมอันสูงส่งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ซึ่งการนี้ข้าพเจ้าเจี่ยเชี่ยงเคงยังทราบซึ้งแก่ใจเป็นอันดี แต่มิคาดว่า ท่านทั้งสองกลับมาทำการปล้นสะดมภายในเขาอันเร้นลับเยี่ยงอย่างนี้ มิหนำซ้ำ ยังลงมือฆ่าฟันผู้ปราศ-จากกำลังต่อต้านไปถึงเจ็ดคน ทั้งเฒ่าชราและเด็กทารก ออกจะเป็นการกระทำที่

โหดเหี้ยมอำมหิตไปบ้างกระมัง ?"

สองผู้กล้าแห่งชัวจ้อคาดคิดมิถึงว่า เจ้าสำนักเตียมชังที่อยู่ทางใต้สุดของประเทศ จะตะเกียกตะกายมาจนถึงด้านเหนือของประเทศได้ อันคนทั้งสองมีความตื่นตระหนกตกใจต่อเกียรติภูมิของกระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นอย่างมากอยู่แล้ว จึงมีความคิดจะหลบลี้หนีหน้าถอยออกไปก่อน แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับใช้วาจาอันกระด้างระคายหู เสียดสีแดกดันว่ากล่าวตนอย่างเสื่อมเสียเช่นนั้น โทสะจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ซีคงจงแค่นเสียงหัวร่ออย่างเย็นชาพลางกล่าวว่า

"พวกเรากระทำไปตามอาชีพที่เลี้ยงตนมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว การลงมือย่อมต้องรุนแรงไปบ้างเป็นธรรมดา เจี่ยเล่าซือ หากแม้นทนดูมิได้..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็ชี้กราดไปทางซากศพเจ็ดแปดซากที่นอนเกลื่อนกลาดทางราวป่า

เจี่ยเชี่ยงเคงมองไปตามนิ้วของมันทันที เห็นคนทั้งเจ็ดแปดคนนั้นเสียชีวิตไปเนิ่นนานแล้ว จึงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"เมื่อจำเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าเจี่ยเชี่ยงเคงเห็นจะต้องขอรับทราบฝีมือของท่านทั้งสองบ้างแล้ว"

เมื่อกล่าวจบขยับร่างเพียงเล็กน้อย เสียงดังเปรื่องอันสดใส เมื่อกระบี่หลุดจากฝัก และมาทอประกายอยู่ทางเบื้องหน้าแล้ว

หัตถ์ปลิดดาวหัวร่อฮาฮาเสียงดังสนั่น ตวัดเท้าเตะจุดของลิ่มเซี่ยวเกาที่ถูกจี้เอาไว้ โบกมือเล็กน้อยขยับร่างบ่ายเบี่ยงออกไป ตวัดหมัดอันแข็งแกร่งขึ้น ทำท่าเตรียมจะเข้าต่อสู้กับกระบี่ยาวของฝ่ายตรงข้ามด้วยมือเปล่า

เจี่ยเชี่ยงเคงเป็นบุคคลชนชั้นเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่อยู่แล้ว เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามปราศจากอาวุธใด ๆ จึงสอดกระบี่เข้าฝักอีก ร่างได้ละลิ่วพลิ้วไปอย่างคล่องแคล่วดั่งราวกับเป็นสายลม จนห่างจากที่เดิมไปได้ร่วมสิบเชียะ

ในเวลาฉับพลันนั้นเอง หมัดอันแกร่งกร้าวของซีคงจง จึงต่อยว่างเข้าไปในอากาศ ต้องสืบเท้าก้าวเข้าหาทางด้านตรง ตวัดหมัดต่อยตามติดไปอีกครั้ง ด้วยกระบวนท่างูร้ายออกจากถ้ำ (ตั๊กจั๊วชุกตั่ง) จู่โจมโหมเข้าหาอย่างตรง ๆ

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคง มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมปานใดแล้ว จึงมิได้ไยดีไปกับการรุกไล่ของหัตถ์ปลิดดาวแม้แต่น้อย มือทั้งสองได้ประกบเข้าหากัน โดยเท้าทั้งสองมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย แต่ร่างกลับพลิ้วออกไปได้อีกหลายเชียะ ฝ่ามือทั้งสองปัดป้องออกไปทางด้านนอกอย่างรุนแรง ด้วยกระบวนท่ากระ-

แทกสองมือ (ซังซงเจี้ย) จู่โจมเข้าใส่ชายโครงทั้งสองข้างของซีคงจงด้วยความรวดเร็วปานกะพริบตา

หัตถ์ปลิดดาวชะงักร่างไว้อย่างฉับพลันทันด่วน ก้าวเบี่ยงเข้าทางด้านข้าง เตะใส่ชายโครงของเจี่ยเชี่ยงเคงอย่างรุนแรงบ้าง

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงยังคงยืนตรึงแน่นกับพื้นมิเคลื่อนไหว ใช้กำลังทางบั้นเอวอีกเล็กน้อย จนเนื้อในบริเวณนั้นยุบหายเข้าไปสองนิ้ว มือซ้ายควงเป็นวงกลม ตะปบใส่ยังชีพจรข้อมือหัตถ์ปลิดดาวส่วนมือขวากรีดออกไป ด้วยท่าปักษามหากาฬกรีดทราย (เฮี่ยงโอวอ๊วยซัว) กรีดใส่ยังหว่างคิ้วของซีคงจงอย่างเฉียง ๆ ด้วยความรวดเร็วและรุนแรงร้ายกาจนัก

คนทั้งสองจึงโผนเข้าตะลุมบอนกันอย่างชุลมุนวุ่นวายไปทันที แต่ชิงเจี้ยบและโง้วเล่งฮวงที่ซ่อนกายอยู่เบื้องบนต้นไม้ กลับหันหน้าปรึกษาหารือกันอยู่ตลอดเวลา

โง้วเล่งฮวงพอฟังว่า ชายกลางคนผู้นี้คือเจ้าสำนักหนึ่งในห้า เพลิงแห่งความแค้นได้ลุกโพลงขึ้นเดือดดาลจนแทบจะต้องลงจากต้นไม้ไปรุมกระหนาบ แต่ชิงเจี้ยบกลับห้ามปรามเอาไว้ โดยฉุดแขนไว้มิยอมปล่อย กระซิบที่ข้างหูขึ้นอีกว่า

"ตั้วกอมิต้องกระวนกระวายใจไปดอก เมื่อคราครั้งก่อนผู้ที่ร่วมมือรุมแป๊ะแป๋ (ลุง) ที่น้ำตกเทียนซิ้งนั้น คือกระบี่ลมหวน (ฮ้วยฮวงเกี้ยมแขะ) เจี่ยแชที่เป็นบิดา..."

ความจริงชิงเจี้ยบยังคิดจะชมเชยเจี่ยเชี่ยงเคงอยู่บ้าง แต่พอหวนคิดขึ้นได้ว่าเจี่ยเชี่ยงเคงผู้นี้คือคนลงมือจี้สกัดจุดอาจารย์ จนต้องกลายเป็นคนพิการไป มาตร-แม้นจะทราบได้อย่างแน่ใจว่า เจี่ยเชี่ยงเคงลงมือด้วยความจำเป็นและจำใจ แต่เพลิงแห่งความเดือดดาลคลั่งแค้น ยังพลุ่งขึ้นจนมิยอมว่ากล่าวสืบต่อไป

คนทั้งสองพอกล่าวกันได้ถึงตอนนี้ ก็เป็นเวลาที่เจี่ยเชี่ยงเคงและหัตถ์ปลิดดาวว่ากล่าวกันจนแตกหัก ลงมือต่อสู้กันอย่างดุดันรุนแรงแล้ว โง้วเล่งฮวงเมื่อทราบว่าคนผู้นี้ หาใช่เป็นศัตรูผู้พิฆาตบิดาไม่ แต่กลับกลายไปเป็นบุตรของมัน ในใจมาตรแม้นยังจะตะขิดตะขวงด้วยความเกลียดชัง แต่เห็นกระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยง-เคงมีวาจาอันฮึกเหิมเปี่ยมด้วยธัมมะ มีการกระทำอันเปิดเผยน่านิยม ในใจจึงเริ่มรู้สึกเลื่อมใสไยดีขึ้นบ้าง พอคนทั้งสองลงมือเข้าหักล้างผลาญชีวิตกัน หนุ่มทั้งสองที่อยู่บนต้นไม้ ต่างภาวนาให้เจี่ยเชี่ยงเคงสามารถเอาชัยในฝ่ายตรงข้ามได้

เจี่ยเชี่ยงเคงในขณะนั้น ได้ใช้วิชาฝ่ามือสัตตมรณะออกไปแล้ว ด้วยอานุภาพอันหนักหน่วงรุนแรงน่าตื่นตระหนก และหัตถ์ปลิดดาวในขณะนั้นก็ได้ใช้กระบวนท่าเพลงอันขึ้นชื่อลือชาของมัน คือสิบแปดกระบวนท่าปลิดดาว (เตี๊ยะแชจับโป๊ยเซ็ก)

ออกต้านทานตีโต้อย่างเข้มแข็ง

ทั้งสองต่างเป็นยอดฝีมืออันดับสูงในวงพวกนักเลงยุคนี้ พอประมือกันเข้า ความพิสดารประหลาดล้ำและสูงส่งลึกซึ้งของกระบวนท่าฝีมือ ก็พากันทุ่มเทออกหักโค่นฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรงติดต่อกันไม่หยุดยั้ง ซิงเจี๊ยบที่ชมการต่อสู้อยู่บนต้นไม้ใหญ่ ยังอดมิได้ที่ต้องนึกชมเชยในความเก่งกล้าสามารถของคนทั้งสองด้วย

คราใดที่หัตถ์ปลิดดาวจู่โจมเข้าใส่กระบี่พร่างพรายหนึ่งกระบวนท่า ในใจซิง-เจี๊ยบก็ครุ่นคิดคำนึงถึงกระบวนท่าคลี่คลายปัดป้องแทนเจี่ยเชี่ยงเคงอยู่เสมอ และโดยนัยกลับกัน เมื่อเจี่ยเชี่ยงเคงตะลุยเข้าจู่โจมซีคงจง ซิงเจี๊ยบก็คิดหากระบวนท่าเข้าปัดป้องสลายการจู่โจมอีกเช่นกัน

อันพลังฝีมือของซิงเจี๊ยบยามนี้ ยอดเยี่ยมสูงส่งเป็นที่สุดแล้ว ดังนั้นเอง กระบวนท่าการรุกไล่ของคนทั้งสอง ต่างสามารถถูกซิงเจี๊ยบทำลายลงได้ในใจอย่างรวดเร็ว แต่ยังคงมีความเชยชมยกย่องในปฏิภาณความชำนาญในเชิงการต่อสู้ของคนทั้งสองเป็นอย่างมาก

โดยเฉพาะซีคงจง ความช่ำชองโชกโชนในเชิงการต่อสู้นั้น มีอย่างคลาคล่ำเหลือเกิน เจี่ยเชี่ยงเคงมิว่าจะใช้กระบวนท่าหลอกล่ออย่างไรก็อำพรางต่อมันไปมิได้เลย มิหนำซ้ำ ยังมีฝีมือที่รวดเร็วรุนแรงและชั่วร้ายอำมหิตอย่างยิ่ง ทำให้ผู้ประสบพบเห็นต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ทำให้ต้องเชื่อคำกล่าวที่บอกว่า 'ความชำนาญสามส่วน ฝีมือเจ็ดส่วน' จึงจะต่อสู้มีเปรียบได้

คนทั้งสองยิ่งสู้ยิ่งรวดเร็วรุนแรงขึ้นทุกขณะ และเจี่ยเชี่ยงเคงเริ่มเป็นฝ่ายรุกไล่ จนมีเปรียบเป็นเบี้ยบนได้แล้วทีละน้อย

ในเวลาขณะนั้นเอง บนทางของภูเขา พลันปรากฏเสียงฝีเท้าม้าดังมาอย่างถี่เร็ว เพียงชั่วครู่ก็ใกล้เข้าไปทุกขณะ ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงรีบมองไป เห็นม้าที่มามีเพียงสองตัว ผู้นำหน้ามานั้นเป็นชายชราวัยประมาณเจ็ดสิบ ในเสื้อยาวสีน้ำตาล เมื่อวิ่งใกล้เข้ามาแล้ว ชายชราผู้นั้นก็คล้ายดั่งได้ยินเสียงอาวุธกระทบกัน จึงต้องชะลอม้าเอาไว้ เหลียวกลับไปโบกมือทำท่าให้กับม้าที่ควบตามหลังมา...

การต่อสู้ภายในราวป่ายามนี้ ได้บรรลุจุดสุดยอดที่จะปรากฏผลแพ้ชนะกันแล้ว เจี่ยเชี่ยงเคงได้ใช้วิชาท่าฝ่ามือสัตตมรณะ (ชิกเจ๊าะชิวฮวบ) สิบกระบวนท่าหลังอันโหดเหี้ยมทารุณ รุกไล่จนซีคงจงต้องเสี่ยงชีวิตเข้าต้านรับมือทุกคราไป สิบแปดกระบวนท่าปลิดดาวนั้น ถูกเจี่ยเชี่ยงเคงรุกไล่เอาจนมิอาจจะตีโต้อย่างไรไปได้อีกแล้ว ต้องรับมืออย่างชุลมุนวุ่นวายและอยู่ในสภาพร่อแร่ลงทุกขณะ

พลันมีเสียงเอื้อนโคลงดังกังวานแว่วมาจากทางนอกราวป่าว่า

"ฟากฟ้าไพศาลสีครามใส
ดวงจันทร์ยามห้าเริ่มคราหนาว..."

เสียงเอื้อนเพิ่งจะจบลง ใบหน้าของสองผู้กล้าหาญแห่งซัวจ้อแปรเปลี่ยนไปในทันที ส่วนเจี่ยเชี่ยงเคงก็หน้าเครียดลงจนบูดบึ้ง รั้งฝ่ามือการจู่โจมกลับและกระโดดออกไปจากวงการต่อสู้ไปอย่างรวดเร็วรุนแรง

"พลังฝีมืออันสูงส่งของสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อได้รับทราบแล้ว ข้าพเจ้าเจี่ยเชี่ยง-เคงเนื่องจากมีกิจอันสำคัญเร่งร้อน ต้องขออำลาไปก่อน"

เป็นคำพูดที่กล่าวไปอย่างเร่งร้อนลุกลน พอกล่าวถึงคำสุดท้าย ร่างก็พุ่งปราดเข้าไปภายในราวป่าโปร่งอย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบโง้วเล่งฮวงทั้งสองที่ซ่อนกายอยู่บนต้นไม้ใหญ่รีบเหลียวหน้ามองไปเห็นผู้ที่ท่องโคลงออกมานั้นคือชายชราอายุมากนั่นเอง แต่สิ่งที่สร้างความตื่นเต้นให้กับผู้พบเห็นคือ คนผู้นี้มิเพียงแต่ปราศจากความแก่หง่อมงันงก เฉกเช่นชายชราธรรมดาเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีพลังภายในที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์อย่างยิ่งอีกด้วย

เจี่ยเชี่ยงเคงกระบี่พร่างพรายผู้เก่งกล้า พอฝ่าออกจากนอกราวป่าได้ ก็โถมตรงเข้าหาชายชราเสื้อสีน้ำตาล พลางคำรามเสียงหนัก ๆ ไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญเฒ่าแซ่ยิ่ม ท่านนับได้ว่าเป็นผู้ทรงเกียรติภูมิจนได้รับการสมยอมยกย่อง เหตุไฉนจึงมาหลอกลวงอำพรางข้าพเจ้าอีกครั้งเล่า"

ชายชราที่แซ่ยิ่มหัวเราะแค่น ๆ พลางกล่าวว่า

"กระบี่พร่างพรายอันร้ายกาจ พวกสำนักเตียมชังของท่านยินยอมสมัครใจเข้ามาในก๊กของพวกเราเอง ท่านผู้เป็นเจ้าสำนัก เหตุไฉนจึงมาก่อกวนหาเรื่องราวกับพวกเราตลอดเวลาเล่า ช่างมิเกรงกลัวจะถูกเย้ยหยันไยไพไปเสียบ้างเลย"

หนุ่มน้อยที่ซ่อนกายบนต้นไม้ทั้งสอง พอเห็นเฒ่าแซ่ยิ่มปรากฏตัวขึ้น เจี่ย-เชี่ยงเคงก็กระวนกระวายจนถึงปานนี้ คล้ายดั่งมีเรื่องอันใดที่เกี่ยวข้องไปกับเกียรติ-ภูมิของสำนักเตียมชังอย่างสำคัญอยู่ พร้อมกันนั้นยังคาดเดาถึงประวัติความเป็นมาและความสำคัญของเฒ่าแซ่ยิ่มนี้มิได้ จึงพากันเหม่อมองดูอย่างงุนงงสงสัย

เจี่ยเชี่ยงเคงเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวกังวาน พลางกล่าวว่า

"เจ้าเฒ่ายิ่มโต๊ะซวน มิใช่ว่าเราเจี่ยเชี่ยงเคงจะท้าทายรังควานก็หาไม่ แต่เรา

จะต้องขอล่วงเกินอย่างอุกอาจแล้ว"

คำพูดที่ว่าไปในตอนนี้รู้สึกแกร่งกร้าวทระนงและท้าทายในทีอย่างรุนแรงอยู่

แต่กลับมิคาดว่า ยิ่มโต๊ะชวนหามีโทสะเกิดขึ้นไม่แม้แต่น้อย ยังคงหัวร่อหน้าระรื่นอยู่ตลอดเวลา เหลียวกลับมาโบกมือให้กับชายกลางคนที่ตามติดอยู่ทางเบื้องหลัง คนทั้งสองจึงแยกย้ายกันไปคนละฟากข้างอย่างรวดเร็ว

เจี่ยเชี่ยงเคงพอเห็นเช่นนั้น จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา พลางกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่พวกท่านเพียงสองคนเลย แม้แต่หัวหน้าของท่านจะโผล่หัวมาลงมือด้วย เจี่ยเชี่ยงเคงก็จะรับเอาไว้ได้เช่นกัน"

แต่ยิ่มโต๊ะชวนยังคงมิส่งเสียงว่ากล่าวโต้ตอบอีกเช่นเคย ขยับแขนพลิ้วขึ้นเพียงเล็กน้อย แขนเสื้อทั้งสองก็สั่นระรัว จนมีพลังอันหนักหน่วงรุนแรงพุ่งเข้าใส่ต้นไม้ที่โตประมาณชามโคม ห่างไปประมาณสามสี่สิบเชียะ พลังฝ่ามือพอปะทะเข้าถึงลำต้นก็โอนอ่อนไปในทันที ยิ่มโต๊ะชวนพลันตวาดก้องร้องขึ้น และพุ่งกำลังภายในกระชากกลับไปอย่างรุนแรง ทำให้ต้นไม้นั้นได้ถอนรากขึ้นอย่างแช่มช้า จนปลิวกระเด็นออกไปตามกำลังมืออย่างฉับพลันทันที

พลังฝ่ามือที่แสดงไปในครั้งนี้ ยอดเยี่ยมสูงล้ำเป็นยิ่งนัก โดยเฉพาะสิ่งที่น่าตื่นตระหนกตกใจยิ่งคือ พลังที่รั้งกระชากกลับนี้ มิได้เสื่อมสลายด้อยไปกว่าพลังการดันกระแทกออกไปเลย

ในช่วงเวลาอันฉับพลันนั้น เจี่ยเชี่ยงเคงแค่นเสียงอย่างเย็นชา พุ่งร่างปราดออกไปดั่งราวเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง ปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยความแคล่วคล่องว่องไว กระบี่ในมือได้แผ่กระจายประกายอันแปลบปลาบน่าหวาดหวั่น ควงไปรอบลำต้นไม้ที่ยังลอยตัวอยู่หว่างกลางอากาศด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าคะนองฝน

ต้นไม้นั้น เมื่อลอยเข้าไปในมือยิ่มโต๊ะชวนอย่างแช่มช้า ยิ่มโต๊ะชวนจึงยื่นมืออออกรับ และใช้กำลังเพียงเล็กน้อย เสียงดังกร๊อบ ๆ ก็บังเกิดขึ้นเมื่อต้นไม้ได้หักสะบั้นลงกลางลำ ซึ่งเป็นไปเพราะกระบี่เจี่ยเชี่ยงเคงกระทำไปเมื่อครู่นี้นั่นเอง

เจี่ยเชี่ยงเคงปล่อยฝีมือข่มขู่คู่ต่อสู้อย่างปราศจากต้นสายปลายเหตุ เป็นการแสดงที่ยโสโอหังและเหยียดหยามดูแคลนฝ่ายตรงข้ามจนเกินไป ยิ่มโต๊ะชวนจึงอดมิได้ที่ต้องแค่นเสียงอย่างเย็นชา และกล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่เจี่ย อย่าได้ยโสโอหังไปเลย เจ้าจงฟังไว้ให้ขึ้นใจด้วยว่า 'กวนตงสยบเก้าผู้กล้า ฮ่อลกลือชาหนึ่งกระบี่ ทั่วธรณีเคารพสัตตวิชา นอกพสุธามีสามเซียน' ยามนี้หนึ่งกระบี่แห่งฮ่อลก กระดูกก็เป็นผุยผงไปเนิ่นนานปีแล้ว สามเซียน

นอกพสุธาไม่ปรารถนาย่างเหยียบเข้าในผืนแผ่นดินใหญ่ ส่วนเทพเจ้าสัตตฝีมือมาตร-แม้นจะมีข่าวว่าปรากฏกายขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็เป็นเพียงข่าวลือเท่านั้นเอง ในผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มที่มากมายสุดคณนานับนั้น เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงก็ได้เป็นผู้นำอย่างแน่ชัดแก่ใจ..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ เจี่ยเชี่ยงเคงพลันตวาดขัดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

"คำพูดไร้สาระอย่าได้กล่าว แม้เจ้าจะมีสองมหากาฬพิภพเป็นผู้หนุนหลังก็จะเก่งกล้าอย่างไรไปได้ด้วย"

ยิ่มโต๊ะชวนหัวร่อแค่น ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"ผู้ทรงอาวุโสสองมหากาฬพิภพ ตกลงใจอย่างแน่วแน่ที่จะก่อตั้งขบวนเก้าผู้กล้าหาญแห่งกวนตงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ฟื้นฟูเกียรติภูมิของเมื่อคราครั้งก่อนให้ขจรขจายไปทั่วแผ่นดิน เจ้าจงฟังไว้ ในขณะนี้เก้าผู้กล้าที่ได้รวบรวมก่อตั้งขึ้นนั้น นอกจากสองมหากาฬพิภพและอีกสองท่านเดิมที่ปลีกกายเข้าบำเพ็ญฝีมือ รวมสี่ท่านแล้วก็มีเพิ่มเข้าใหม่อีกห้าคนด้วยกัน คือสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ ข้าพเจ้าและฟ้าใสไพศาล (เซี่ยงเทียนเจ่กเพ็ก) แป๊ะฮวง..."

กล่าวพลางชี้ไปยังชายกลางคนที่ยืนอีกด้านหนึ่ง แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ยังมีอีกผู้หนึ่งคือซือตี๋ของเจ้านั่นเอง จอมกระบี่พันมือ (เซยชิ้วเกี่ยมแขะ) เล็กฮึงเล็กเล่าตี๋"

การมายังภาคเหนือของเจี่ยเชี่ยงเคงในครั้งนี้ เพราะต้องการจะติดตามจับกุมตัวผู้ขโมยคัมภีร์ฝีมือของสำนักเตียมซัง ซึ่งเจ้าขโมยผู้นั้นคือซือตี๋ของตน จอมกระบี่พันมือ (เซยชิ้วเกี่ยมแขะ) เล็กฮึง...ในยามนี้เมื่อได้ฟังคำกล่าวย้ำมาเช่นนั้นอีก จึงแน่ใจว่า เล็กฮึงได้สมัครเข้าไปเป็นหนึ่งในเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงเข้าแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งนัก ต้องยืนงงเป็นเวลาครู่ใหญ่ ยังมิอาจจะว่ากล่าวออกไปได้

ยิ่มโต๊ะชวนหัวร่ออย่างเย็นชา แล้วกล่าวอีกว่า

"แต่เป็นการสมัครเข้าโดยยินยอมพร้อมใจ หามีใครบังคับไม่เลย นั่นอย่างไรเจ้าด..."

พลางล้วงมือเข้าอกเสื้อ หยิบเอาจดหมายขึ้นมาซองหนึ่ง ลิ่วตรงเข้าไปให้เจี่ยเชี่ยงเคง

เจี่ยเชี่ยงเคงรับเอาไว้อย่างฉับไว เมื่อคลี่ออกอ่านคร่าว ๆ ไปเพียงตลบหนึ่งก็ทราบว่าเป็นลายมือของซือตี๋ตนอย่างไม่แปลกปลอม จึงบังเกิดความผิดหวังอย่าง

รุนแรง แต่ปากกลับกล่าวขึ้นว่า

"แล้วคัมภีร์ลับประจำสำนักเล่า ?"

ยิ่มโต๊ะซวนตอบเสียงกระด้างขึ้นว่า

"นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของเล็กเล่าตี๋ต่างหาก เล่าฮูหาไปเกี่ยวข้องสนใจด้วยไม่ เจ้าผู้แซ่เจี่ยหากแม้นเจ้ายังจะมาก่อกวนรังควานอีกแล้ว เล่าฮูก็เห็นจะอดทนต่อไปมิได้แน่ แต่ยังจะคิดอาศัยปากของเจ้าไปร่ำลือเปาข่าวให้รู้ทั่วทั้งวงพวกนักเลงในแผ่นดินว่า เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงได้ก่อตั้งก๊กใหม่ขึ้นอีกครั้ง หากแม้นลงมือต่อสู้กันจริง เจ้าคิดหรือว่าจะมีชีวิตรอดไปได้ ?"

กล่าวถึงตอนนี้ได้ชะงักลงเล็กน้อย มิรอให้เจี่ยเชี่ยงเคงตอบโต้ขึ้น ก็กล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"แต่ในวันนี้ จำจะต้องให้เจ้าได้รู้รสความเจ็บปวดเสียบ้าง เพื่อให้ผู้คนชนทั้งแผ่นดินได้ทราบว่า เก้าผู้กล้าแห่งกวนตง มิใช่เป็นผู้จะตอแยได้ง่ายดายนัก ห้าสำนักใหญ่ในบู๊ลิ้ม ยังจะต้องมาสยบอยู่ภายใต้บารมีของพวกเรา..."

เสียงพูดพอกล่าวจบ เจี่ยเชี่ยงเคงกลับเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ขยับกระบี่ในมือจนสั่นพลิ้วแล้วกล่าวไปว่า

"กล่าวได้ประเสริฐมาก กล่าวได้ประเสริฐจริง ๆ อย่างนั้นข้าพเจ้าเห็นจะต้องขอทดลองพลังอานุภาพอันแกร่งกร้าวรุนแรงของเก้าผู้กล้าเสียบ้างแล้ว"

ร่างพอเพิ่งขยับเพียงเล็กน้อย ยิ่มโต๊ะซวนก็กล่าวเสียงกระด้างเย็นชาขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่เจี่ย เจ้าจงคำนวณชั่งใจให้ละเอียดถี่ถ้วน ด้วยพวกเราจำนวนสี่คนนี้แบ่งเป็นสองหน้าสองหลังเข้ากระหนาบ เจ้ายังคิดจะมาแสดงความเก่งกล้าสามารถอย่างปราศจากความคิดทีเดียวหรือ"

เจี่ยเชี่ยงเคงพอได้ยินเข้าก็รีบเหลียวมองไป เห็นสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อยืนอยู่ทางด้านหลังของตนทั้งซ้ายและขวา ห่างไปเพียงร่วมสิบเชียะเท่านั้นเอง มันยืนคุมเชิงด้วยสีหน้าโหดเหี้ยมเย็นชา โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว

ในใจลอบคำนวณดูอย่างถี่ถ้วน เห็นว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางหนีรอดออกไปได้อย่างแน่นอน เนื่องจากเป็นผู้มีนิสัยแกร่งกร้าวซื่อตรง จึงมิได้ตอบโต้อย่างไรไปอีก กระบี่ยาวในมือทิ่มสกัดออกไปใส่ยิ่มโต๊ะซวนตรง ๆ ทันที

ที่แท้เนื่องจากเล็กฮึงขโมยคัมภีร์ลับของสำนักหนีมา เจี่ยเชี่ยงเคงจึงตามล่าเป็นระยะทางอันยาวไกล ตลอดรายทางที่ติดตามล่าตัวอยู่นั้น มีหลายครั้งหลายครา ที่จะประสบพบความสำเร็จ แต่มักจะมีผู้ลอบช่วยเหลือให้เล็กฮึงหลบหนีไปได้ทุก

ครา จวบจนกระทั่งมาถึงยังชายแดนเมืองโอ้วปักจึงได้ประสบพบยิ่มโต๊ะซวน คนทั้งสองเคยมีความสัมพันธ์กันมาอย่างผิวเผินอยู่บ้าง ยิ่มโต๊ะซวนจึงบอกกับเจี่ยเชี่ยง-เคงว่า เล็กฮึงหนีมาทางภูเขาท่งแป๊ะซัว เจี่ยเชี่ยงเคงจึงรีบตามติดมาอย่างรวดเร็ว แต่กลับประสบพบสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อกำลังปล้นสะดมอย่างชั่วช้า จึงยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องช่วยเหลือ แต่กลับมิคาดว่า ยิ่มโต๊ะซวนมีเจตนาหลอกล่อให้ตนมาตกอยู่ในวงล้อมของที่อันเร้นลับแห่งนี้ เมื่อเจี่ยเชี่ยงเคงทราบว่ามาตกอยู่ภายในอุบายอันชั่วช้าของฝ่ายตรงข้ามแล้ว จึงลงมือจู่โจมไป โดยมิปรารถนาจะปรับความเข้าใจกันอีก

เจี่ยเชี่ยงเคงเมื่อต่อสู้โดยลำพังตัวคนเดียวอย่างสุดกำลัง แต่เพียงมิกี่กระบวนเพลง ก็ถูกคนทั้งสี่รุมล้อมรุมไล่ จนกระทั่งต้องพลาดท่าเป็นเบี้ยล่างอย่างร่อแร่ไป

ชิงเจี๊ยบที่ซุกกายซ่อนอยู่บนต้นไม้ใหญ่ เมื่อปรึกษาหารือกับโง้วเล่งฮวงเล็กน้อยแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงฉุกใจได้คิด หันไปเรียกโง้วเล่งฮวงให้ใช้ผ้าเช็ดหน้าคลุมหน้าเอาไว้ และกระโดดลงจากต้นไม้ใหญ่ในทันที

คนทั้งห้าที่พื้นกำลังต่อสู้กันอย่างชุลมุนวุ่นวาย ชิงเจี๊ยบพอเผ่นกายเข้าไปในวงต่อสู้ คนทั้งห้าจึงพากันชะงักมือไว้ในทันที จับจ้องมองดูผู้บุกรุกด้วยสายตาอันคลางแคลงสงสัย

เห็นผู้บุกรุกเข้ามาในกะทันหันนี้ มีผ้าเช็ดหน้าผูกหน้าเอาไว้ บนผ้าเช็ดหน้ายังปักดอกเหมยเรียงรายกันอยู่เจ็ดดอกอย่างประณีตงดงาม คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชาพลางกล่าวว่า

"เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงจะเป็นอย่างไร ? เราบ่วยซัวมิ้งมาตรแม้นจะมีอายุชรา-ภาพ แต่ทว่า...เฮอะ"

ชิงเจี๊ยบแสร้งดัดเสียงแหบแห้ง และหัวร่ออย่างโหดเหี้ยมเย็นชา ทำให้ผู้ได้ยินเข้าต้องขนลุกเกรียวด้วยความหนาวเหน็บอย่างลืมตัว

สี่ผู้กล้าก็ยังพอทำเนาอยู่ แต่กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคง พลันมีสีหน้าผิดปกติไปอย่างรุนแรง เพราะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านไปนี้ ทุกเวลาทุกชั่วยาม ต่างถูกมโนธรรมประจำใจ ตำหนิติเตียนคาดคั้นเคี่ยวเข็ญในการกระทำอันชั่วช้า ที่ลอบทำร้ายบ่วยซัวมิ้งไปเมื่อคราครั้งก่อน ความสำนึกเสียใจที่บังเกิดขึ้นนี้ รุนแรงหนักหน่วงอย่างยิ่งนัก มิคาดว่าต้องมาประสบพบกับบ่วยซัวมิ้งอีกครั้งในวันนี้ มิหนำซ้ำยังมาในลักษณะปลอมแปลงร่าง และปกคลุมหน้ามาอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบกวาดตามองไปดูเจี่ยเชี่ยงเคง พลันรู้สึกว่า กระบี่พร่างพรายเจี่ย-

เชี่ยงเคงกำลังสำนึกเสียใจอย่างรุนแรง ซึ่งซิงเจี๊ยบก็เข้าใจได้เป็นอันดี ในช่วงพริบตานั้น จึงแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นอีก แล้วกล่าวไปว่า

"เก้าผู้กล้าแห่งกวนตง จะฟื้นฟูความชั่วร้ายขึ้น แต่อาศัยเศษสวะเยี่ยงอย่างพวกเจ้านี่น่ะหรือ บอกตามความจริงเลย เราบ่วยซัวมิ้งเป็นคนแรกที่มิยินยอมพร้อมใจ และไม่มีความนับถือในพวกเจ้าเหล่านี้ ที่มีฝีมืออันชั่วช้าต่ำทราม ก็จะมาทรงเกียรติภูมิเคียงคู่อยู่กับเรา"

คำพูดที่ว่าไปในครั้งนี้ ยโสโอหังและเหยียดหยามดูแคลนฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรง

ยิ่มโต๊ะซวนหะแรกยังมีความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรงอยู่บ้าง แต่ยามนี้พอได้ยินคำเสียดสีแดกดันเข้า โทสะก็พลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง คำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

"วิญญาณที่รอดจากกระบี่ของห้าสำนักใหญ่อย่างร่อแร่ ยังจะคิดมาสร้างความโอหังบังอาจในบู๊ลิ้มอีกทีเดียวหรือ ฮาฮา..."

ซิงเจี๊ยบถูกฝ่ายตรงข้ามเยาะเย้ยแดกดันมาบ้าง โทสะต้องพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กระชากเสียงตวาดอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"หากใช่แล้วจะเป็นอย่างไร"

ยิ่มโต๊ะซวนยามนี้มีโทสะจนเปี่ยมล้น แต่กลับหัวร่อขึ้นเมื่อเห็นซิงเจี๊ยบกระชากเสียงตวาดอย่างเกรี้ยวกราด จึงพลันเปล่งเสียงหัวร่ออันกระด้างดั่งราวโลหะกระทบกัน

ในฉับพลันทันใดนั้น เมื่อเสียงหัวร่อยิ่มโต๊ะซวนชะงักลง ฝ่ามือทั้งสองก็ได้ตั้งขึ้น ตวัดฟาดพลังฝ่ามือมฤตยูสะท้านใจ (ฮั่งซิมเจี๊ยลัก)

ยิ่มโต๊ะซวนเข้าใจว่า การลงมือจู่โจมอย่างฉับพลันกะทันหันโดยมิได้บอกกล่าวนี้ เทพเจ้าสัตตฝีมือย่อมมิทันระวังป้องกันตัวอย่างแน่นอน แต่ซิงเจี๊ยบกลับแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้นเล็กน้อย ร่างมิเพียงแต่จะไม่ถอยไปทางด้านหลังเท่านั้น แต่กลับสะอึกกายมาที่เบื้องหน้าอีกหนึ่งก้าว มือซ้ายควงขึ้นกระชากออกทางด้านข้าง พลังฝ่ามืออันหนักหน่วงรุนแรงก็ตวัดฟาดโครมเข้าใส่หน้าอย่างโหดเหี้ยมทารุณ

พลังอันหนักหน่วงสองประการ ได้กระแทกเข้าใส่อย่างถนัดถนี่ ซิงเจี๊ยบยังสะบัดมือกระแทกซ้ำตามติดเข้าไปอีกครั้ง ทำให้ยิ่มโต๊ะซวนรู้สึกว่า พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม หนักหน่วงแกร่งกร้าวไปกว่าตนมากมายหลายเท่านัก จึงบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนอกสั่นขวัญหาย ร่างต้องชะงักงันลงโดยมิอาจจะเลี่ยงหลบหลีก

อย่างไรไปได้

ในครั้งนี้เอง บรรดาผู้ที่ยืนชมการต่อสู้ ต่างบังเกิดความอกสั่นขวัญสะเทือนไปหมดสิ้น เพราะหาคาดคิดไม่ว่า ยอดอัจฉริยะอันอื้อฉาวของธรณีคือเทพเจ้าสัตต-ฝีมือ กลับมิได้ตายไปภายใต้คมกระบี่ของห้าสำนักใหญ่ มิหนำซ้ำ พลังฝีมือยังคล้ายดั่งจะสูงส่งสุดยอด จนหาใดเทียบเทียมเปรียบด้วยมิได้

กระบี่เทพยดาค้อนทองลิ่มเซี่ยวเกาแห่งสองผู้กล้าชัวจ้อ อดรนทนโทสะมิได้ จึงตวาดดังขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว ตวัดฝ่ามือฟาดใส่ชายโครงชิงเจี๊ยบจนสุดกำลังไปทันที

ชิงเจี๊ยบหัวร่อแค่น ๆ เสียงเย็นชา พลังฝ่ามือได้ผลักย้อนไปทางเบื้องหลังเล็กน้อย ด้วยแนววิชาการเบี่ยงติด ทำให้ต้านรับพลังฝ่ามือของลิ่มเซี่ยวเกาเอาไว้อย่างถนัดถนี่

พลังฝ่ามือของชิงเจี๊ยบในยามนี้ ได้ถูกวิชาการทะลวงจุดเส้นของเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินตามแนวทางสถาบันสงฆ์ เพิ่มพูนพลังภายในให้แกร่งกร้าวไปได้ร่วมหกสิบปี กอปรกับเป็นผู้ได้รับการถ่ายทอดมาจากบ่วยซัวมึ้งจนหมดสิ้นทุกกระบวนความ ยามใช้กำลังภายในขึ้นแล้ว ย่อมสามารถโค่นยิ่มโต๊ะซวนและลิ่มเซี่ยวเกาลงได้อย่างง่ายดายเป็นยิ่งนัก แต่เนื่องจากในระหว่างนี้ กำลังรับสมอ้างเป็นเทพเจ้าสัตตฝีมือ จึงมีเจตนาที่จะใช้กำลังภายในของตน กระแทกต้านรับอย่างตรง ๆ ให้ฝ่ายตรงข้ามยอมสยบจากการหักหาญเช่นนี้ ดังนั้น จึงพุ่งกำลังภายในออกจากฝ่ามือต้านทานรับการจู่โจมของคนทั้งสองซึ่ง ๆ หน้าไปทันที

ยิ่มโต๊ะซวนและลิ่มเซี่ยวเกา ต่างเป็นจอมมารร้ายอันดับหนึ่งในบู๊ลิ้มยุคนี้ พลังฝีมือที่มีอยู่ สูงส่งยอดเยี่ยม จนกระเดื่องดังสะท้านไปทั่วดินแดนแถบหนึ่ง ขณะนี้เมื่อร่วมกำลังกันเข้าจู่โจม จึงเป็นที่พอจะคาดเดาถึงความรุนแรงแกร่งกร้าวได้แล้ว

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงดัง ๆ และตวาดก้องขึ้นอีกครั้ง พลังภายในได้แผ่กระจายออกไปอย่างรุนแรง ที่แท้ในยามนี้ ชิงเจี๊ยบได้กระแทกพลังภายในออกไปถึงแปดส่วนแล้ว

ยิ่มโต๊ะซวนลิ่มเซี่ยวเกาทั้งสองต่างคาดคิดมิถึงว่า พลังภายในของเทพเจ้าสัตต-ฝีมือจะสูงล้ำแกร่งกร้าวถึงปานนี้ จึงพากันตวาดก้องร้องไปสุดเสียง และเพิ่มกำลังดันไปจนสุดตัว

หัตถ์ปลิดดาวชีคงจงเป็นผู้คร่ำในวงพวกนักเลงอย่างกลอกกลิ้งอยู่แล้ว เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่า ชิงเจี๊ยบต้องการจะใช้กำลังภายในเข้าหักล้างพวกของตน

ทั้งสองอย่างซึ่ง ๆ หน้า จึงหัวร่อแค่น ๆ และสืบเท้าตรงเข้าหาอย่างฉับพลันทันด่วน

พลางตวัดฝ่ามือฟาดโครมเข้าใส่อย่างรุนแรงสุดตัว ชิงเจี๊ยบสะท้านใจขึ้นเต็มที่ แต่จำต้องเบี่ยงพลังฝ่ามือออกต้านรับการจู่โจมของซีคงจงอีกครั้งอย่างสุดฝืน

ซีคงจงมีสมญานามว่าหัตถ์ปลิดดาว พลังการฝึกปรือของฝ่ามือจึงเป็นที่คาดเดาได้อย่างแน่ชัดว่า ต้องสูงส่งยอดเยี่ยมอยู่ ชิงเจี๊ยบพอรับเข้าไว้อย่างตรง ๆ ซึ่ง ๆ หน้า จึงรู้สึกสะท้านสะเทือนจนใจเต้นอย่างรุนแรง ต้องรีบสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าผนึกลมปราณภายในให้สมบูรณ์บริสุทธิ์ไว้ กำลังทั้งสิบส่วนได้กระแทกออกไปอย่างมิยอมรั้งรออีกแล้ว

อันฝีมือของชิงเจี๊ยบในยามนี้ มิว่าจะเป็นกระบวนท่าเพลงหรือกำลังภายในการฝึกปรือ ก็สามารถที่จะต่อสู้อยู่กับยอดฝีมืออันดับสูงในพิภพคนใดคนหนึ่งได้อย่างไม่พรั่นพรึงพ่ายแพ้ แต่ขณะนี้เมื่อต้องต้านรับระหว่างหนึ่งต่อสามแล้ว ก็รู้สึกหนักแรงเป็นอย่างยิ่ง เพราะคนทั้งสามต่างเป็นผู้ทรงฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพยุคนี้ทั้งสิ้น

เก้าผู้กล้าแห่งกวนตง ได้มีถึงสามคนแล้วที่ลงมือ เหลือเพียงฟ้าใสไพศาลแป๊ะฮวงคนเดียวเท่านั้น ที่ยังยืนอยู่ด้านข้างด้วยใบหน้าอันโหดเหี้ยมเย็นชา อันแป๊ะฮวงผู้นี้เมื่อเริ่มก่อสร้างเกียรติภูมิในวงพวกนักเลงนั้น อาศัยพลังฝ่ามือที่ฝึกปรือมา กำราบปราบปรามไปทั่วทั้งเหนือใต้ของลำน้ำแยงซีเกียง จนมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดัง มีพลังฝีมือที่สูงยอดเยี่ยม แต่ก็เป็นผู้มีเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายกลอกกลิ้งที่สุด

ด้วยพลังฝีมือและประสบการณ์ความชำนาญอันช่ำชองโชกโชนของมัน ไหนเลยจะดูมิออกว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือในขณะนี้ ได้ใช้กำลังออกไปจนสุดตัวแล้ว เพียงแต่ตนลงมือเข้าอีกคนเดียว ฝ่ายตรงข้ามย่อมต้องเสียชีวิตอย่างมิต้องคิดสงสัย แต่ที่ข้างกายของมันยังมีเจี่ยเซี่ยงเคงกระบี่พร่างพรายผู้เก่งกล้ายืนคุมเชิงอยู่อีกหนึ่งคน หากตนลงมือด้วยแล้ว ฝ่ายตรงข้ามย่อมมิยอมปล่อยปละให้ตนลงมืออย่างง่ายดายเป็นแน่ การต่อสู้ระหว่างตัวต่อตัวเช่นนั้น ผู้ใดใครจะมีชัยยังมิอาจคาดเดาได้ ดังนั้นจึงรีรอลังเลโดยมิได้ลงมือด้วย จวบจนกระทั่งบัดนี้

ในฉับพลันทันใดนั้น ชิงเจี๊ยบตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียงอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากพลังลมปราณภายในได้เริ่มติดขัดขึ้นแล้ว ทำให้ร่างต้องถอยออกไปอย่างเสียหลักทันที

ในขณะนั้น ทั้งสองฝ่ายต่างยันกันอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง โดยมิอาจหักกันลงได้ใน

ชั่วครู่ชั่วยาม แต่หากแม้นซิงเจี๊ยบรั้งพลังฝ่ามือถอยปราดออกไปทางด้านหลัง พลังที่ดันกระแทกมาของคนทั้งสาม ย่อมมิอาจจะผสานกันให้สม่ำเสมอได้อย่างแน่นอน ด้วยพลังการฝึกปรือของซิงเจี๊ยบในยามนี้ ย่อมสามารถรักษาตัวไว้ได้โดยปลอดภัย แต่โดยนัยกลับกัน หากแม้นยิ่มโต๊ะซวน ลิ่วเซี่ยวเกา ซีคงจง ได้รั้งฝ่ามือกลับบ้างแล้ว ด้วยกำลังของซิงเจี๊ยบเพียงลำพังคนเดียว ย่อมสามารถกระแทกเอาจนผู้ทรงฝีมืออันดับสูงทั้งสามนี้ได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสเป็นแน่นอน ดังนั้น หากมองเพียงผิวเผินจะรู้สึกว่าซิงเจี๊ยบตกเป็นเบี้ยล่าง แต่ความเป็นจริงแล้ว คนทั้งสามต่างตกอยู่ในสภาพขี่ขี่บนหลังเสือต่างหาก

แต่ซิงเจี๊ยบในขณะนี้ กำลังอยู่ในระหว่างรับสมอ้างเป็นเทพเจ้าสัตตฝีมืออยู่ไหนเลยจะรั้งฝ่ามือกลับให้เป็นที่เสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิได้เล่า ดังนั้นเอง ซิงเจี๊ยบจึงยังต้องใช้กำลังจนสุดตัว ต้านทานรับการหักโหมของคนทั้งสามอย่างมิยอมย่อท้อหลบหลีก

แป๊ะฮวงเมื่อยืนชั่งใจอยู่ทางด้านข้างเป็นเวลาเนิ่นนาน ก็มิอาจจะอดรนทนต่อไปได้อีก สืบเท้าก้าวเข้ามา สูดลมหายใจลึก ๆ แรง ๆ เตรียมจะพุ่งพลังเข้าฟาดจู่โจมซ้ำเติม...

ในความคาดเดาของมันนั้น เจี่ยเซี่ยงเคงย่อมต้องลงมือต้านทานขัดขวางเอาไว้ในทันที ดังนั้นจึงรีบชายหางตามองไป เห็นเจี่ยเซี่ยงเคงยังคงมีสีหน้าเย็นชากระ-ด้างปราศจากความรู้สึก กระบี่ในมือได้ห้อยชี้ลงสู่พื้นดินคล้ายดั่งได้ตกอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิดอย่างเซื่องซึมงมงาย โดยมิได้รู้สึกถึงการกระทำของตนเลย

...แป๊ะฮวงตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างมาก มือขวาได้ยกขึ้นกระแทกออกไปอย่างแช่มช้า ใจกลางฝ่ามือจึงได้อัดพลังภายในเอาไว้จนเปี่ยมล้นเตรียมจะกระแทกออกไปให้เต็มที่

ในเวลาฉับพลันนั้นเอง ภายในราวป่ามีเสียงตวาดก้องจนแผ่นดินสะเทือนบังเกิดขึ้น แล้วเงาร่างคนผู้หนึ่งพุ่งปราดออกมาดั่งราวกับเหินบิน ฝ่ามือซ้ายควงสะบัดออกเป็นวงจร ฝ่ามือขวาได้กรีดออกไปด้วยหนึ่งกระบวนเพลง ที่แปรเปลี่ยนเป็นสองกระบวนท่า กระหนาบจู่โจมเข้าใส่แป๊ะฮวงอย่างฉับพลันกะทันหัน เป็นการต้านรับกันอย่างซึ่ง ๆ หน้าเลยทีเดียว

อันเทพเจ้าสัตตฝีมือมีเกียรติภูมิลือเลื่องอยู่ในพื้นพิภพเป็นเวลาร่วมสามสิบปี เกียรติภูมิความยกย่องที่ได้รับอยู่นี้ นับว่าเป็นคนเดียวภายในทั่วทั้งธรณีของประเทศ แป๊ะฮวงในขณะนี้มีเจตนาอย่างแน่วแน่ และมั่นใจอย่างจริงจังว่า ซิงเจี๊ยบคือเทพ-

เจ้าสัตตฝีมือ ดังนั้นไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิดได้ ฝ่ามือที่กระแทกไปในครั้งนี้ มาตรแม้นจะปราศจากพลังแหวกฝ่าอากาศ จนบังเกิดเสียงอึงคะนึงสนั่นหวั่นไหว แต่ก็หนักหน่วงรุนแรงจนสุดตัว สามารถทลายได้แม้กระทั่งศิลาอันแข็งแกร่งให้แหลกละเอียดเป็นผุยผงไป

โง้วเล่งฮวงที่ซ่อนกายอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ร้อนรนกระวนกระวายจนทนทานต่อไปมิได้แล้ว เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบตกอยู่ในห้วงอันตรายอย่างน่าหวาดเสียว จึงกระโดดลงจากต้นไม้ รับการจู่โจมของแป๊ะฮวงอย่างหักหาญตรง ๆ ทันที

เมื่อคราครั้งก่อน หนึ่งกระบี่แห่งฮ่อลก กระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วน-ฮุ้น) โง้วเซี่ยวฮุ้น อาศัยกระบี่ในมือ กำราบปราบปรามจนได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในดินแดนภาคกลางของประเทศ อย่างไม่มีผู้ใดใครกล้าเทียมเทียบเปรียบด้วย พลังฝ่ามือจากการฝึกปรือก็ยอดเยี่ยมสูงล้ำมิใช่ย่อย โง้วเล่งฮวงนี้ได้รับการถ่ายทอดฝึกปรือจากผู้ทรงฝีมือมาแต่เล็กแต่น้อย ตามแนวทางการฝีมือของบิดา และพลังฝ่ามือไหนเลยจะเลวทรามต่ำต้อยไปได้ จึงใช้ออกต้านรับกับแป๊ะฮวงอย่างหักหาญตรง ๆ และกระบวนเพลงเดียวที่มีสองท่า ยังตวัดเข้าใส่ศอกทั้งสองของแป๊ะฮวงอีกด้วย

แป๊ะฮวงรู้สึกสว่างวูบวาบขึ้นที่เบื้องหน้า ในพริบตา พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามก็จู่โจมเข้าหาแล้วอย่างฉับพลันทันด่วน จึงร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก พลังได้กระแทกออกจากใจกลางฝ่ามือทันที ความจริงพลังฝ่ามือที่ปราศจากซุ่มเสียง กลับได้บังเกิดเสียงดังอึงคะนึงขึ้นกึกก้องอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นการเพิ่มความหนักหน่วงรุนแรงขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหันนั่นเอง ภายในรัศมีสามสิบเชียะของบริเวณ จึงปั่นป่วนอลเวงไปด้วยความดุดันแกร่งกร้าวของกำลังที่แผ่กระแทกออก นับเป็นอานุภาพที่น่าตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรงทีเดียว

โง้วเล่งฮวงคาดมิถึงเลยว่า ฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามจะมีความแกร่งกร้าวรุนแรงไปได้ถึงปานนี้ จึงแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้น ฝ่ามือซ้ายได้รั้งกลับออกมาปานประกายไฟแลบ กดต่ำอีกเล็กน้อย ก็กระแทกรับไปอย่างหักหาญตรง ๆ ฝ่ามือที่รั้งกลับและกระแทกใส่ไปในครั้งนี้ ได้ใช้กำลังภายในไปจนถึงสิบส่วนแล้วอย่างมิยอมเลี่ยงหลบหลีกหนี

แป๊ะฮวงในยามฉุกละหุกกะทันหัน จึงมิอาจจำแนกได้ว่า เป็นมิตรหรือศัตรู ยิ่งมิกล้าจะจู่โจมจนสุดกำลังฝีมือไปได้ แต่เนื่องจากพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามรุนแรงจนเกินไปนัก จึงมิกล้าจะรั้งรอไว้ไมตรีแม้แต่น้อยนิดด้วย ตวัดฟาดออกไปจนสุดกำลังอย่างจำใจ

ในครั้งนี้นับเป็นการปะทะกันอย่างหักหาญตรง ๆ ซึ่ง ๆ หน้า โง้วเล่งฮวงพลันรู้สึกว่า มีพลังอันหนักหน่วงรุนแรง ได้กระแทกเอากำลังของตน ที่พุ่งลงจากเบื้องสูงให้ย้อนกลับลงมาอย่างหักหาญ ทำให้ร่างของตนต้องถูกกระแทก จนพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าไปอีกหลายสิบเชียะอย่างมิอาจทนทานต้านรับได้ แต่ในช่วงฉุกละหุกยังก้มมองดูแป๊ะฮวง เห็นมันมิอาจจะต้านทานพลังการกระแทกใส่ของตนอยู่เช่นกัน เพราะเซถลาถอยออกไปเจ็ดแปดก้าวจึงตั้งหลักได้อีก

คนทั้งสองเมื่อหักหาญกันอย่างซึ่ง ๆ หน้าไปครั้งหนึ่งแล้ว ต่างก็รู้แน่แก่ใจในพลังของฝ่ายตรงข้ามเป็นอันดี โง้วเล่งฮวงสำนึกอยู่แก่ใจว่า พลังภายในของตนยังด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามอยู่บ้าง จึงตวัดฝ่ามืออยู่หว่างกลางอากาศเล็กน้อย เสียงเปรื่องสดใสได้ดังขึ้น เมื่อกระบี่พิชิตวิญญาณของบิดาลูกกระชากออกจากฝัก สะบัดกวัดแกว่งอยู่หว่างกลางอากาศ จนมีประกายกระจัดกระจายแผ่พุ่งลงใส่แป๊ะฮวงอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย

แป๊ะฮวงเมื่อกระแทกรับอย่างหักหาญตรง ๆ แล้ว รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นบ้างเล็กน้อย ขณะนี้เมื่อเห็นศัตรูใช้อาวุธจู่โจมลงมาหาอีก จึงมิกล้าจะประมาทเลินเล่ออย่างไรได้ มือทั้งสองได้พลิกกลับอย่างแคล่วคล่องว่องไว ไม้เท้าเหล็กกล้าซึ่งมีความยาวประมาณสี่เชียะสองอันได้ถูกกำไว้ในสองมือ โง้วเล่งฮวงที่ยังลอยตัวอยู่หว่างกลางอากาศ เห็นแป๊ะฮวงกระชากเอาอาวุธเช่นนั้นออกมา เห็นท่วคารกระชากอาวุธ ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามย่อมมีฝีมือเพลงอาวุธอย่างมิใช่ต่ำทรามแน่นอน จึงตวาดก้องเสียงสดใส และแทงปราดลงมาอย่างฉับพลันทันด่วน

แป๊ะฮวงตวาดก้องร้องรับ ควงไม้เท้าเหล็กทั้งสองเข้าปะทะกันเอง จนปรากฏเสียงดังสนั่นกังวานจนสะท้านสะเทือนแก้วหูแทบจะแตกทำลาย และพลังอันหนักหน่วง ได้บังเกิดขึ้นจนครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว เมื่อคนทั้งสองโถมเข้าหักล้างกันอย่างซึ่ง ๆ หน้าอีกครั้งหนึ่ง

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคงที่ยืนซึมเซาอยู่ทางด้านข้างใน ขณะนั้นห้วงสมองได้ปรากฏภาพของอดีตขึ้นอย่างแจ่มชัด ดั่งราวมาปรากฏอยู่เบื้องหน้าสายตาอีก กับสภาพการต่อสู้ที่ดุเดือดชุลมุนนี้ คล้ายดั่งมิได้มีความรู้สึกเลยแม้แต่น้อย

มันเป็นเรื่องที่ผ่านมาถึงสิบปีแล้ว ภายในหุบเขาโง้วฮั่วซัวที่เต็มไปด้วยต้นเหมยโบราณ เทพเจ้าสัตตฝีมือพร้อมกับเจ้าสำนักทั้งสี่แห่งตงง้วนกำลังหักล้างผลาญชีวิตกันอย่างดุเดือด ในห้าสำนักใหญ่นั้น นอกจากย่างก้าวเข้าอากาศ (เล่งคงโป้วฮือ) ผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะแหงคุนลุ้น เนื่องจากได้รับบาดเจ็บ จากการรุมล้อมจู่โจมโง้วเซี่ยว-

ฮุ้นที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้งจนเสียชีวิตไป และบิดาเจี่ยเชี่ยงเคงก็พลอยเสียชีวิตไปในการต่อสู้ครั้งนั้นด้วย ตนจึงต้องเห็นแก่เกียรติภูมิและความเป็นความตายของตัวโดยมิได้คำนึงถึงความผิดชั่วดีอย่างไร ลงมือลอบทำร้ายต่อเทพเจ้าสัตตฝีมือ ที่กำลังใช้พลังภายในหักล้างยันกันอยู่กับสามเจ้าสำนักใหญ่ในคราครั้งนั้น สิบปีที่ผ่านมาเหตุการณ์ซึ่งตนกระทำไปอย่างปราศจากยางอายในครั้งนั้น คล้ายดั่งกับเป็นงูร้ายที่คอยฉกกัดจิตใจอยู่มิว่างเว้น สร้างความเจ็บปวดทรมานให้กับตนอย่างสุดแสนสาหัส...

ด้วยความลืมตัว เจี่ยเชี่ยงเคงได้ทำท่าเยี่ยงอย่างเมื่อคราครั้งก่อนออกไปโดยสัญชาตญาณ ซึ่งมันคือวิชาท่าจี้สกัดจุดสัตตมรณะนั่นเอง เป็นท่าเดียวกับที่ได้ทำร้ายเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้งเมื่อคราครั้งก่อนนั้น

เจี่ยเชี่ยงเคงพลันเพ่งมองจ้องดูมือทั้งสองของตนดั่งราวกับคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว ในช่วงพริบตานั้นเอง อุปาทานทำให้คล้ายดั่งเห็นว่า มือทั้งสองของตนชุ่มโชกไปด้วยโลหิตสด ๆ พร้อมกันนั้น ใบหน้าของมันพลันปรากฏแววแห่งความตื่นตระหนกตกใจอย่างอกสั่นขวัญกระเจิงขึ้น

พลันมีเสียงดังเปรื่องขึ้นสดใสกังวานจนสะท้านไปทั่ว เพราะกระบี่และไม้เท้าเหล็กกล้าของคนทั้งสอง ได้ปะทะกันเข้าแล้วอย่างรุ่นแรง เสียงนี้ได้ทำให้เจี่ยเชี่ยง-เคงสะดุ้งขึ้นจากภวังค์แห่งความเคลิบเคลิ้ม จึงเงยหน้ามองไป เห็นโง้วเล่งฮวงและแป๊ะฮวงทั้งสอง กำลังตะลุมบอนกันอย่างวุ่นวายอลเวง เมื่อเบือนหน้ามองไปอีกด้านหนึ่ง เทพเจ้าสัตตฝีมือยังคงใช้พลังภายในยันรับอยู่กับฝ่ามือมฤตยูสะท้านใจ (เฮี่ยวง้วยฮั่งซิมเจี้ย) พร้อมทั้งสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ อย่างหนักหน่วงรุนแรงไม่หยุดยั้ง

ความคิดชนิดหนึ่งได้พุ่งปราดขึ้นสู่สมองดั่งราวสายฟ้าแลบ ทำให้กล้ามเนื้อบนใบหน้าได้กระตุกขึ้นเบา ๆ จนบิดเบี้ยว ใบหน้าที่เคยงามสง่าน่านับถือ พลันแปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าที่แสยะอย่างโหดเหี้ยมน่าหวาดกลัวไปทันที

ตาทั้งสองของเจี่ยเชี่ยงเคงเบิ่งมองไปที่สภาพการต่อสู้อันรุนแรงของโง้วเล่งฮวงและแป๊ะฮวง ในใจได้ตกลงอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นทันทีว่า

'การต่อสู้ของคนทั้งสองนี้ มิว่าผู้ใดก็มิอาจจะปลีกตัวออกมาขัดขวางตนได้ในเวลาอันฉุกละหุกกะทันหันอย่างแน่นอน'

เมื่อเหลียวกลับไปมองดูเทพเจ้าสัตตฝีมืออีกครั้ง สภาพของเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อน พลันปรากฏขึ้นยังเบื้องหน้าสายตาอย่างแจ่มชัด เพียงแต่ว่า เจ้าสำนักใหญ่สามคนในคราครั้งก่อน กลับกลายมาเป็นยิ่มโต๊ะซวนและสองผู้กล้าหาญแห่ง

ซัวจ้อในครั้งนี้เท่านั้นเอง

'เทพเจ้าสัตตฝีมือคล้ายดั่งจะมิได้มีความเคียดแค้นชิงชัง ในการลอบทำร้ายของเราเมื่อคราวครั้งก่อนเลย และไม่มีท่าจะมาล้างแค้นในครั้งนั้นอีกด้วย'

เจี่ยเชี่ยงเคงครุ่นคิดอย่างหนักหน่วงในใจสืบต่อไปว่า

'แต่ทว่า การลอบทำร้ายของเราในคราครั้งนั้น จะอย่างไรก็ต้องทำให้มันสูญเสียกำลังฝีมือไปจนสิ้นเป็นอย่างน้อย แล้วเหตุไฉนมันในขณะนี้จึง...

'แต่ทว่า ขณะนี้เราเพียงใช้วิชาท่าจี้สกัดสัตตมรณะ พุ่งเข้าจุดเทียนเล้งเทียนฉกทั้งสองแห่ง ต่อให้เป็นมนุษย์หล่อหลอมจากเหล็กกล้า ก็ต้องขาดใจตายไปในฉับพลันทันที การลงมือในครั้งนี้ จะไม่ลังเลให้บังเกิดความเกรงกลัวในตัวมันอีกแล้ว

'อา ใช้มิได้ เพราะอย่างไรมันก็หามีความอาฆาตแค้นอย่างรุนแรงกับเราไปไม่ เราไหนเลยจะไปลอบทำร้ายมันในคำรบสองอีกเล่า'

ความคิดได้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอีกครั้งหนึ่ง ทำให้เจี่ยเชี่ยงเคงต้องหน้าแดงระเรื่อขึ้นทันที

'ไม่ได้ ไม่ได้ หากแม้นเรามิลงมือ มันไหนเลยจะไม่ปลิดชีวิตเราในคราวต่อไป เคยทราบข่าวอยู่นานแล้วว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือเป็นผู้มีความเหี้ยมโหดชั่วร้ายอย่างสุดแสนสาหัสทีเดียว'

เจี่ยเชี่ยงเคงต้องรีบกล่าวแก้ตัวให้กับตนเองขึ้นตลอดเวลา ในยามนั้น มโน-ธรรมและจิตสำนึกได้ต่อสู้กันอย่างรุนแรงจนอลเวง ทำให้เจี่ยเชี่ยงเคงต้องยืนซึมเซาโดยมิอาจจะตกลงปลงใจอย่างไรได้

ความครุ่นคิดนานาประการปรากฏขึ้นในห้วงสมองดั่งราวสายฟ้าแลบ ทำให้ใบหน้าที่งามสง่าต้องแปรเปลี่ยนไปมาโดยไม่หยุดยั้ง

'อายุเรายังมินับว่าชราภาพมากนัก เหตุไฉนจึงจะต้องมาพลอยเสียชีวิตไปกับพวกมันด้วยเล่า'

เจี่ยเชี่ยงเคงถามไถ่ในตัวเองขึ้น ด้วยความพิศวงสงสัย

แต่ในฉับพลันทันใดนั้น เจี่ยเชี่ยงเคงหวนคิดขึ้นได้ว่า เมื่อสิบปีก่อน ตนก็เคยมีความคิดชนิดนี้ปรากฏขึ้นในห้วงสมอง จึงทำให้ต้องลงมือไปอย่างชั่วช้าสา-มานย์ปราศจากยางอาย...

'ชีวิตและเกียรติภูมิ จะมีความสำคัญสักเพียงไรไปเล่า' ?

คำพูดประโยคนี้ ได้ปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรก หลังจากลงมือลอบทำร้ายบ่วย-

ชัวมิ้งไปแล้ว จิตสำนึกและหิริโอตตัปปะได้ตำหนิติเตียนจนกระทั่งเกิดความคิดชนิดนี้ขึ้น ซึ่งในยามนั้น ตนรู้สึกว่าเป็นคำพูดอันเสียดหูระคายใจ อย่างมิอาจจะหาความสงบเยือกเย็นได้เลย

ในขณะนี้ เจี่ยเชี่ยงเคงก็บังเกิดความงุนงงจนเชื่องซึมไป เพราะคำถามประโยคนี้อีกแล้ว

มาตรแม้นกาลเวลาอันยาวนานที่ผ่านไป เจี่ยเชี่ยงเคงจะตำหนิติเตียน ดุด่าความบัดซบของตนอยู่ตลอดเวลา แต่พอมาปะโอกาสอันปลอดโปร่งเช่นนี้เข้าอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ความรู้สึกของเมื่อคราครั้งก่อนปรากฏขึ้นในห้วงสมองอีกทันที

และในทันใดนั้น เจี่ยเชี่ยงเคงคล้ายดั่งได้หวนคิดถึง ความเจ็บปวดรวดร้าวที่บังเกิดขึ้นตลอดมาในเวลาสิบปี ความยุ่งยากและเจ็บช้ำน้ำใจที่กัดกร่อนความรู้สึกตลอดมา ได้ปรากฏขึ้นจนเห็นชัด มันจึงตวาดก้องร้องสุดเสียง พลังลมปราณทั่วร่างแผ่ซ่านจนเปี่ยมล้นขึ้นทันที

'เราไหนเลยจะทำผิดซ้ำสองครั้งสองคราได้เล่า ความเจ็บช้ำน้ำใจในเวลาสิบปียังมิเพียงพออีกหรือ'

จึงขยี้ส้นเท้าอย่างคลั่งแค้นเดือดดาล ตวัดฝ่ามือกระชากกระบี่ออกจากฝักพื้นศิลาอันแข็งแกร่งได้ถูกส้นเท้าเจี่ยเชี่ยงเคงขยี้จนแตกกระจายเป็นหล่มไปในทันที

บทที่ 21

พิชิตสี่ผู้กล้า

ลมภูเขากรรโชกพัด จนกิ่งไม้ใบหญ้าไหวซู่ซ่าเกรียวกราว ท้องฟ้าปลอดโปร่ง สดใสไร้เมฆหมอก ดั่งราวกับเป็นม่านสีครามที่บดบังไปในทุกแห่งหน เจี่ยเซี่ยงเคงซึ่งแหงนหน้าเหม่อมองท้องฟ้ายามนี้ มีใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง คล้ายดั่งมีเภรีกำลังโหมระรัวอยู่ ทำให้ต้องถามไถ่ในตนเองตลอดเวลาว่า

'เราสมควรหรือไม่ ที่จะลงมือช่วยเหลือเทพเจ้าสัตตฝีมือ ?'

แต่อีกชั่วครู่ ก็ต้องหวนคำนึงตลอดเวลาว่า

'เราสมควรจะลงมืออย่างชั่วช้าไปอีกหรือไม่ ?'

แต่ในยามนี้ ความรู้สึกนานาของเจี่ยเซี่ยงเคงได้เริ่มแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรงแล้ว

หากกล่าวออกมาแล้ว อาจบางทีจะทำให้เจี่ยเซี่ยงเคงก็ต้องตื่นตระหนกตกใจในตนเองอย่างรุนแรง เพราะตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนที่ตนประสบพบเห็นเทพเจ้าสัตต-ฝีมือแล้ว ในใจเริ่มบังเกิดความนิยมเลื่อมใสในบุคลิกของบ่วยซัวมิ้งอย่างจริงจัง ความคิดนี้มิเพียงแต่จะไม่สลายไป เพราะการลอบทำร้ายจนบ่วยซัวมิ้งขาดใจตายไปเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังกลับปรากฏขึ้นจนเด่นชัด แผ่ซ่านงอกงามขึ้นอย่างมิอาจจะสะกดปัดไปจากความรู้สึกได้ เพียงแต่คราใดหวนคิดถึงเรื่องนี้ขึ้น ก็ต้องรีบหันเหียนเปลี่ยนใจไปคำนึงว่า 'บ่วยซัวมิ้งเป็นผู้ชั่วช้าเหี้ยมโหดที่สุดของแผ่นดิน เป็นผู้เย่อ-หยิ่งจองหองอย่างมิอาจจะเคารพเลื่อมใสได้' เพื่อจะผ่อนคลายจิตสำนึกที่ตำหนิ

ติเตียนตน และเพื่อจะได้ผ่อนคลายโทษทัณฑ์การลอบทำร้ายที่กระทำไป

ในขณะนี้ บังเกิดเสียงแค่นหนัก ๆ ได้ดังสะท้อนแว่วมา เจี่ยเชี่ยงเคงรีบเหลียวมองไป เห็นเทพเจ้าสัตตฝีมือที่กำลังเกร็งพลังต้านรับการกระแทกจากสามผู้กล้าอย่างโหดเหี้ยมรุนแรงนั้น ได้บรรลุถึงจุดสำคัญอันน่าหวาดหวั่นแล้ว

เมื่อคราครั้งก่อน เทพเจ้าสัตตฝีมืออาศัยพลังภายใน เข้าต้านรับจากสามหัวหน้าสำนักใหญ่ในตงง้วน และขณะนี้สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อพร้อมทั้งยิ่มโต๊ะซวน มีพลังภายในที่มิได้ต่ำไปกว่าห้าเจ้าสำนักในตงง้วนเมื่อสิบปีก่อนเลย เพียงเท่านี้ก็พอเห็นได้แล้วว่า พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบในยามนี้ มีความหนักหน่วงแกร่งกร้าวถึงปานใด

ฉับพลันนั้นเอง มีเสียงหัวร่อดังสดใสกังวานมาจากราวป่า แล้วมีคนผู้หนึ่งจึงกระโดดตามติดออกมา เห็นเป็นชายอายุประมาณสามสิบปี สวมใส่เสื้อสีเหลืองมีแถบผ้ายาวเหยียดพันหน้าแข้งเอาไว้อย่างรัดกุม จึงรู้สึกจะขัดตาเป็นอย่างยิ่ง

เจี่ยเชี่ยงเคงเมื่อเหลียวมองดูคนผู้นั้นเข้า ใบหน้าก็ผิดปกติไปอย่างรุนแรง

คนผู้นั้นตวัดฝ่ามือขึ้นข้างหนึ่ง ฟาดเข้าใส่เทพเจ้าสัตตฝีมือด้วยความหนักหน่วงรุนแรงทันที

ชิงเจี๊ยบในขณะนี้ กำลังใช้พลังภายในจนสุดตัวเข้าดันรับต่อต้านการจู่โจมของคนทั้งสาม จนคู่คี่ก่ำกึ่งกันได้ แต่เมื่อพลังฝ่ามือของอีกผู้หนึ่งจู่โจมเข้ามาหาแล้วจึงจนปัญญาที่จะเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรได้ ซึ่งจะต้องได้รับบาดเจ็บอันสาหัสลงในฉับพลันทันทีเป็นแม่นมั่น ห้วงฉุกละหุกกะทันหันเช่นนั้น ชิงเจี๊ยบจึงบังเกิดความวุ่นวายอลเวงขึ้นอย่างร้อนรน และทำให้พลังการจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามกระแทกเข้าหาตัวจนรู้สึกขึ้นทันที

พลันมีเสียงตวาดอันสดใสดังขึ้นว่า

"เจ้าผู้ทรยศ ยังรู้จักเราหรือไม่ ?"

เจี่ยเชี่ยงเคงตวาดด่าไปพลางก็รั้งกระบี่ยาวในมือกระโดดละลิ่วเข้าไป แทงปราดเข้าใส่ชีพจรข้อมือของบุคคลผู้นั้นอย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบเปล่งเสียงกู่อันสดใสกังวานขึ้น ในเวลาพร้อมเพรียงกัน พลังที่แฝงไว้ในร่างได้ทะลักออกมาอย่างทักโหมรุนแรง ฝ่ามือที่ได้ถูกยอจนกระทั่งรั้งกลับมาแนบติดตัว ในขณะนั้นได้ดันกระแทกออกห่างไปอย่างฉับพลันทันด่วน จนทั้งสองฝ่ายได้รักษาระดับห่างกันประมาณครึ่งเชียะได้อีกครั้งหนึ่ง

ยิ่มโต๊ะซวนและสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ มาตรแม้นจะตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง แต่ไหนเลยจะยินยอมพ่ายแพ้ลงไปในสภาพเช่นนั้นได้ ต่างพากันทุ่มเทกำลังดันไปจน

สุดชีวิต จึงสามารถดันรุกเข้าไปได้อีกบ้างเล็กน้อย แต่พอเข้าไปได้เพียงเล็กน้อย พลังฝ่ามือของมันทั้งสาม ก็คล้ายดั่งได้แนบเข้าไปบนผนังเหล็กกล้าอันแข็งแกร่ง โดยมิอาจจะเข้าไปได้อีกแม้แต่น้อยนิด

เมื่อเป็นเช่นนั้น พลังฝ่ามือของคนทั้งสี่ จึงยันกันอยู่ในระหว่างกลางอากาศอย่างมิอาจจะหักหาญกันลงได้ ชิงเจี๊ยบเปล่งเสียงกู่ยาว ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง สะบัดร่างแกว่งไกวไปเล็กน้อย พลันฝ่ามือทั้งสองพลันกระชากรั้งกลับไปทางเบื้องหลัง ทำให้พลังการจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ถูกกระชากดึงไปตามทางเบื้องหลังทันที ส่วนชิงเจี๊ยบกลับก้าวเบี่ยงออกทางด้านข้าง เลี่ยงหลบไปได้อย่างสง่างาม

สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อและยิ่มโต๊ะซวน รู้สึกว่าพลังการกดดันที่มีอยู่ ได้มลายหายสาบสูญไปในทันทีทันใด จึงพากันเสียหลักถลาไปทางเบื้องหน้า จากนั้นเมื่อถูกฝ่ายตรงข้ามรั้งกระชากไปทางเบื้องหลัง พลังจึงปรากฏจากสิ่งปะทะ ทำให้คนทั้งสองต้องเสียหลักถลาไปคนละก้าว จึงสามารถหยุดยั้งทรงร่างได้อีก แต่เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว เมื่อพลังของคนทั้งสามกระแทกเข้าใส่พื้นจนปรากฏเป็นหล่มลึก กรวดหินดินทรายปลิวกระจายเวียนว่อนไปในทันที

เมื่อการยันกันอย่างหักหาญได้ถูกเลิกล้มไปแล้ว สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อและยิ่ม-โต๊ะซวน ต่างรู้สึกอับอายขายหน้าเป็นอย่างมาก เพราะรวมกำลังสามต่อหนึ่งแล้วยังมิอาจทำอันตรายในฝ่ายตรงข้ามได้ แต่ยังมีความรู้สึกปลอดโปร่งใจอย่างเร้นลับอยู่บ้าง เพราะมันทั้งสามต่างสำนึกตัวได้เป็นอันดีว่า การยันกันด้วยกำลังภายในอย่างนั้น หากแม้นยังดำรงต่อไปจนกระทั่งถึงที่สุด ก็มิมีประโยชน์อย่างไรในพวกตนเลย ซึ่งสถานเบาคือบาดเจ็บสาหัส สถานหนักก็ต้องเสียชีวิตไปโดยไม่มีทางรอด

ชิงเจี๊ยบที่คลุมหน้าอยู่ กวาดตามองไปในทางซ้าย เห็นเจี่ยเชี่ยงเค็งถือกระบี่ยาวในมือ จับจ้องมองเขม้นดูผู้มาในคราหลังอย่างแค้นเคืองเป็นที่สุด ชิงเจี๊ยบมีปฏิภาณอันชาญฉลาดยอดเยี่ยมอยู่แล้ว เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่า คนผู้นี้คงเป็นศิษย์ทรยศแห่งสำนักเตียมซังเล็กฮึงแน่แล้ว

เมื่อเหลียวไปทางด้านขวา เห็นแป๊ะฮวงตวัดฝ่ามือทั้งสองฟาดกันไปอย่างรวด-เร็วแคล่วคล่อง และหนักหน่วงรุนแรง จนบังเกิดเสียงดังอึงคะนึงสนั่นหวั่นไหว กรวดหินดินทรายในบริเวณปลิวกระจายคละคลุ้ง ส่วนกระบี่ในมือโง้วเล่งฮวงนั้นเป็นประกายแลบอยู่แปลบปลาบ กระบวนท่าจู่โจมตามติดต่อกันอย่างไม่หยุดยั้งรั้งรอ แต่วงกระบี่รู้สึกเริ่มถูกโอบรัดจนเล็กลงไปทุกขณะแล้ว ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นทราบว่าพลังฝีมือของแป๊ะฮวงจะเก่งกล้ากว่าโง้วเล่งฮวงอยู่บ้าง แต่ก่อนเจ็ดสิบสองกระบวน

ท่าผลาญวิญญาณของโง้วเล่งฮวงจะใช้ออกไปหมดนั้น แป๊ะฮวงย่อมมิอาจรุกจนเป็นฝ่ายจู่โจมทำร้ายโง้วเล่งฮวงไปได้ ดังนั้นจึงเหลียวหน้ากลับมาด้วยความไว้วางใจ ไปจ้องมองดูฝ่ายเจี่ยเชี่ยงเคงอีก...

ในขณะนั้นเจี่ยเชี่ยงเคงได้ลงมือตะลุยล้าง ไล่ฆ่าฟันต่อซือตี๋ผู้ทรยศต่อสำนักแล้ว ได้ยินเสียงเจี่ยเชี่ยงเคงตวาดดังสนั่นขึ้นว่า

"เจ้าผู้ทรยศ ยังมิยอมรามือรอรับโทษทัณฑ์อีกหรือ ?"

ประกายกระบี่อันแหลมคมพุ่งกระจายเข้าใส่บ่าซ้ายของเล็กฮึงอย่างรวดเร็วฉับพลัน เล็กฮึงทำหน้าเคร่งเครียดชั่วร้าย แค่นเสียงขึ้นเล็กน้อยและก้าวเบี่ยงออกไปทางด้านขวาครึ่งก้าว ฝ่ามือซ้ายตวัดพลิกขึ้นเพียงเล็กน้อย กระบี่บนหลังก็ถูกกระชากออกมาทันที เสียงดังเปรื่องเมื่อกระบี่ทั้งสองกระทบกันเข้า และพากันถอยออกไปอย่างฉับพลันทันที เล็กฮึงกลับอาศัยในสภาวะนั้น สืบเท้าไปทางด้านขวาอีกหนึ่งก้าว

เล็กฮึงถือกระบี่ในมือซ้าย แค่นเสียงเย็นชาพลางกล่าวว่า

"เจี่ยเชี่ยงเคง ท่านและเราได้ขาดไมตรีของซือเฮียตี๋ไปแล้ว นับแต่นี้ต่อไปข้าพเจ้าเล็กฮึงจะมีการกระทำอย่างไร ก็มิต้องให้ซือเฮียมากังวลด้วยดอก..."

ปากมันมาตรแม้นจะบอกว่าขาดจากไมตรีของซือเฮียตี๋หมดแล้ว แต่คำเรียกขานที่ติดปากเป็นเวลาถึงสิบกว่าปี ยังมิอาจจะเปลี่ยนไปได้ในฉับพลันกะทันหัน จึงยังคงเรียกฝ่ายตรงข้ามว่าเป็นซือเฮียอย่างลืมตัวอีก

เจี่ยเชี่ยงเคงกำกระบี่แนบแน่นมิได้เคลื่อนไหว ส่วนมือซ้ายกลับล้วงเข้าไปที่หว่างเอว หยิบป้ายรูปกระถางสามเหลี่ยมขึ้นมาหนึ่งอัน พลางกล่าวเสียงกังวานไปว่า

"เล็กฮึง เมื่อเจ้าเห็นกระถางศักดิ์สิทธิ์ (เซี้ยเตี้ย) ของสำนักอาจารย์แล้ว ยังมิคุกเข่าลงอีกหรือ"

เล็กฮึงหน้ากระตุกไปเล็กน้อย แต่แล้วก็เป็นปกติไปได้อย่างรวดเร็ว จนมีสีหน้าโหดเหี้ยมเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างไปว่า

"ข้าพเจ้าบอกกับท่านแต่แรกแล้วว่า ข้าพเจ้าเล็กฮึงขอตัดสัมพันธ์กับพรรคเตียมซัง กระถางศักดิ์สิทธิ์กลับมีความหมายอย่างไรไปด้วย ?"

เจี่ยเชี่ยงเคงเห็นมันกล้าบังอาจดูแคลนต่อกระถางศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นสัญลักษณ์ของสำนัก จึงเดือดดาลจนตัวสั่นระริก ตวาดขึ้นว่า

"เจ้า...เจ้ากล้าบังอาจ..."

กล่าวได้เพียงเท่านั้นก็มิอาจจะว่ากล่าวต่อไปได้อีก ด้วยความเดือดดาลคลั่ง

แค้นจนลืมตัว

ยิ่มโต๊ะซวนที่ยืนชมการโต้เถียงของคนทั้งสองอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย ขณะนี้เมื่อเห็นเจี่ยเชี่ยงเค็งเดือดดาลจนปากอ้าตาค้างตัวสั่นระริก พลันตวัดมือชัดออกไปทันที จึงมีประกายอันเย็นยะเยือกดุจดั่งดาวตก พุ่งเข้าใส่จุดเทียนจิ้มตรงหว่างเอวซ้ายของเจี่ยเชี่ยงเคง

เจี่ยเชี่ยงเคงยกมือซ้ายชูกระถางศักดิ์สิทธิ์ของสำนักไว้ ยังมิได้ปล่อยลง ดังนั้นจุดเทียนจิ้มที่หว่างเอวอันเป็นจุดอันตราย จึงได้เปิดเผยออกอย่างโจ่งแจ้ง ขณะนี้เมื่อมีโทสะพลุ่งพล่านจนลืมตัว ประสาททั้งร่างจึงเฉื่อยชามิว่องไว เห็นอาวุธลับนั้นคงต้องพุ่งเข้าใส่เป้าหมายอย่างแม่นยำเป็นแน่แท้...

พลันมีเสียงดังหนัก ๆ บังเกิดขึ้น แล้วอาวุธลับที่พุ่งเข้าหา ก็ได้กระเด็นร่วงหล่นลงสู่พื้น เพราะถูกวัตถุอีกชิ้นหนึ่งกระแทกเข้า

เจี่ยเชี่ยงเคงสะดุ้งรู้สึกตัวทันที รีบก้มลงมองไป เห็นอาวุธลับนั้นคือเม็ดทรายอันเล็กละเอียด ซึ่งมิต้องบอกก็ทราบได้ว่า เป็นการกระทำของซิงเจี๊ยบที่ลงมือช่วยเหลือมานั่นเอง

ส่วนโง้วเล่งฮวงและแป๊ะฮวงในขณะนั้น พลอยชะงักการต่อสู้เอาไว้แล้ว เล็ก-ฮึงพลันตวัดมือขึ้น สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อที่ยืนหันหลังให้กับซิงเจี๊ยบ จึงตวัดฝ่ามือฟาดกลับโดยฉับพลัน พลังอันหนักหน่วงรุนแรงของฝ่ามือทั้งสอง ได้ผสานกันเป็นแนวเดียว พุ่งเข้าใส่ซิงเจี๊ยบอย่างรุนแรงรวดเร็ว

ยิ่มโต๊ะซวนก็ตวัดฝ่ามือทั้งสองจู่โจมโหมเข้าใส่ในฉับพลันทันที กระหนาบเข้ายังเจี่ยเชี่ยงเคง ที่ยังยืนอย่างงงงันเซื่องซึมอยู่กับที่ ด้วยความตื่นตระหนก...

เล็กฮึงกลับลงมือตวัดกระบี่ออกจากฝัก แทงเข้าใส่โง้วเล่งฮวงที่ยืนอยู่ทางด้านหลังอย่างไม่มีใครคาดคิดได้ กระบวนท่าปักษาขยายปีกอันพิกลพิสดารนี้ เมื่อถูกใช้ออกจากกระบี่มือซ้ายของเล็กฮึงเข้า ก็ยิ่งประหลาดพิสดารอย่างสุดจะคาดเดาได้ โง้ว-เล่งฮวงกำลังคิดจะกลับตัวไปต่อสู้กับศัตรูที่จู่โจมซิงเจี๊ยบ แต่พลันรู้สึกมีพลังอันแหลมคมจู่โจมมาทางด้านหลัง ซึ่งยังเข้าใจว่า เป็นแป๊ะฮวงฉวยโอกาสลอบจู่โจมทำร้ายตน

เมื่อเป็นเช่นนั้น คนทั้งห้าจึงคล้ายดั่งกับได้ตระเตรียมไว้อย่างพร้อมพรักมาแต่แรกแล้วก็ปานกัน เพราะแต่ละคนต่างจู่โจมทำร้ายในคู่ต่อสู้ในเวลาพร้อมเพรียงกัน ด้วยความชั่วช้าสามานย์อย่างอำมหิตโหดเหี้ยม โง้วเล่งฮวง ซิงเจี๊ยบ เจี่ย-เชี่ยงเคงทั้งสาม จึงได้ตกอยู่ท่ามกลางอันตรายอย่างใหญ่หลวงไปในทันที...

ชิงเจี๊ยบเป็นคนแรกที่รู้สึกว่า มีพลังฝ่ามือจากสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อจู่โจมมาจนถึงที่ทรวงอกแล้ว ทราบดีว่าคนทั้งสองมีพลังฝีมืออันแกร่งกร้าวสูงล้ำ เท้าทั้งสองจึงได้พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง พลางตวัดฝ่ามือฟาดตอบโต้ออกไปอย่างโหดเหี้ยมดุดันเลี่ยงหลบหลีกจากการจู่โจมแบบลอบทำร้ายไปได้โดยหวุดหวิด พร้อมกันนั้น เสียงกระบี่ได้ดังฉาดขึ้น ยามเมื่อเท้าชิงเจี๊ยบลงสัมผัสพื้นอีกแล้ว กระบี่ยาวในมือก็ยกขึ้นตั้งรับการจู่โจมได้ในทันที

เจี่ยเชี่ยงเคงมาตรแม้นจะลงมือตีโต้ไปในท่ามกลางความตื่นตะลึง แต่เนื่องจากประสบการณ์ความชำนาญในเชิงต่อสู้มีอยู่มากมายจนซ่ำซอง จึงแทงกระบี่ออกในทางเฉียงอย่างมิได้ขบคิดไตร่ตรอง เข้าใส่จุดเกยกะของยิ่มโต๊ะซวนอย่างรุนแรง อันกระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ความจริงมิเป็นกระบวนท่าอันโหดร้ายอย่างไร แต่เนื่องจากแทงไปได้ในจังหวะอันเหมาะสม และตำแหน่งแห่งที่อันสำคัญ จึงกลับกลายเป็นท่ากระบี่ที่พิสดารสูงส่งอย่างยิ่งนัก เพราะการรุกก็คือการรับอันวิเศษสุดนั่นเอง

และที่ทางตาในขณะนั้น ยังได้ปรายไปเห็นความฉุกละหุกของโง้วเล่งฮวง ที่กำลังจะถูกรุมทำร้าย...

ท่าปักษาขยายปีกของเล็กฮึง เมื่อถูกใช้ด้วยกระบี่ในมือซ้ายจึงยิ่งประหลาดพิสดารอย่างน่าตื่นตระหนก โง้วเล่งฮวงมีความชำนาญในการต่อสู้มิซ่ำซองพอ ยามนั้นจึงตกอยู่ในห้วงอันตรายอย่างมิอาจแก้ไขสถานการณ์ได้...

แต่เรื่องนี้ยังพอทำเนา สิ่งที่ยุ่งยากและชั่วร้ายยิ่งไปกว่านั้น ก็คือพลังฝ่ามือของแป๊ะฮวงได้ฟาดเข้าใส่กลางหลักโง้วเล่งฮวงแล้วในฉับพลันทันที

กระบวนท่าปักษาขยายปีกของเล็กฮึง มาตรแม้นพิสดารชั่วร้าย แต่จะต้องดูว่าผู้ที่ถูกจู่โจมเป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไร หากแม้นเปลี่ยนเป็นชิงเจี๊ยบแล้ว มาตรแม้นจะขาดประสบการณ์ความชำนาญในเชิงการต่อสู้ แต่วิชากระบี่กึ่งก้านสาขาย่อมจะต้องใช้ออกไปในสัญชาตญาณ ซึ่งมิเพียงแต่กระบวนท่าปักษาขยายปีกจะถูกทำลายสลายไปได้ในคราครั้งเดียวเท่านั้น แม้กระทั่งตัวเล็กฮึงเองยังต้องถูกตีโต้จนแทบเอาชีวิตมิรอดออกไปอีกด้วย

แต่สถานการณ์อันรุนแรงชั่วร้ายของโง้วเล่งฮวงในยามนี้ ที่ยิ่งใหญ่คือพลังฝ่ามือของแป๊ะฮวงที่จู่โจมมาทางกลางหลัง ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะเลี่ยงหลบจากการจู่โจมของสองผู้กล้าหาญแห่งซัวจ้อไปได้อย่างง่ายดายสบายอารมณ์ แต่ในช่วงเวลากะทันหันนั้น กลับมิได้ไปสนใจสังเกตดูภยันตรายของโง้วเล่งฮวงที่บังเกิดขึ้นอย่างน่าตื่นตระหนก รอจนเมื่อประสบพบเห็นแล้ว เห็นเจี่ยเชี่ยงเคงครางหนัก ๆ ในลำคอ

และพุ่งกายเข้าต้านทานรับเอาไว้อย่างตรง ๆ...

เจี่ยเชี่ยงเคงเมื่อเห็นอันตรายของโง้วเล่งฮวงกำลังจะปรากฏอย่างน่าหวาดเสียว มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด โลหิตอันร้อนระอุก็พลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง จนลืมเลือนไปในทุกสิ่งอย่าง รีบรั้งกระบี่ที่แทงออกไปกลับเข้ามาอย่างหักหาญตรง ๆ มิได้คำนึงถึงพลังฝ่ามือของยิ่มโต๊ะซวนเลยแม้แต่น้อย กระโดดพุ่งปราดขึ้นจากพื้น ใช้ในกระบวนท่าปักษาขยายปีก แทงเข้าใส่แป๊ะฮวงอย่างโหดเหี้ยมดุดันไปเช่นกัน จึงบังเกิดเสียงดังฉาดขึ้นหนักหน่วง เมื่อพลังฝ่ามือของยิ่มโต๊ะซวนฟาดเข้าใส่ขาอ่อนด้านซ้ายของเจี่ยเชี่ยงเคงอย่างถนัดถนี่ แต่ยังถูกเจี่ยเชี่ยงเคงกระโดดเลี่ยงออกไปได้ในครานั้น

พลังฝ่ามือของยิ่มโต๊ะซวนได้ฟาดเข้าใส่เจี่ยเชี่ยงเคงในขณะที่เจี่ยเชี่ยงเคงแทงกระบี่ออกไปแล้ว ดังนั้นจึงรั้งกำลังกลับมาถึงครึ่ง มาตรแม้นจะเป็นการฟาดถูก แต่ก็ได้รับบาดเจ็บมิสาหัสนัก

กระบวนท่าปักษาขยายปีก เมื่อมาถูกใช้ออกด้วยฝีมือของเจ้าสำนักเตียมซังในปัจจุบัน อานุภาพจึงได้รุนแรงร้ายกาจอย่างน่าตื่นตระหนก เห็นทั่วทุกทิศทางมีแต่ประกายกระบี่ครอบคลุมไปจนหมดสิ้น ช่างละม้ายแม้นกับปักษาจำนวนมากมายที่พากันขยายปีกออกครอบคลุมอยู่ไม่ผิดเพี้ยน

แป๊ะฮวงจำต้องรั้งพลังฝ่ามือกลับอย่างฉับไว ถอยปราดออกไปสามก้าว หลบเลี่ยงจากการตีโต้ของเจี่ยเชี่ยงเคงไปโดยหวุดหวิด และเสียงดังควับปรากฏขึ้น เมื่อเจี่ยเชี่ยงเคงกระโดดข้ามศีรษะของมัน มายืนอยู่บนพื้นทางเบื้องหลัง แต่พอเท้าสัมผัสกับพื้นได้ ยังต้องเซถลาออกไปด้วยเสียหลัก แสดงว่าบาดเจ็บของเท้าซ้ายนั้นได้รับไม่เบานักแล้ว

พลันมีเสียงเปรื่องปร่างได้ดังขึ้นถี่ยิบ ที่แท้โง้วเล่งฮวงได้ใช้กระบี่พิชิตวิญญาณในมือออกไป ด้วยกระบวนท่าปิศาจสลัดแห (บ่อเฮี้ยเที้ยะหมัง) ไปในช่วงเวลาฉุกละหุก ต้านทานป้องปัดท่ากระบวนเพลงปักษาขยายปีกของเล็กฮึงเอาไว้ได้อย่างมิคาดคิด

ห้าผู้กล้าแห่งกวนตงพากันลงมือลอบจู่โจมฝ่ายตรงข้ามอย่างฉับพลันทันด่วนโดยพร้อมเพรียงกัน แต่กลับพลาดผิดปราศจากผลโดยสิ้นเชิง...นอกจากเจี่ยเชี่ยงเคงจะถูกฟาดใส่ขาอ่อนเพียงข้างเดียวเท่านั้นเอง

โง้วเล่งฮวงมาตรแม้นจะทราบว่า ศัตรูผู้พิฆาตบิดามิใช่เจี่ยเชี่ยงเคง แต่จะอย่างไรก็ตาม ตนไม่พึงปรารถนาจะยืนหยัดเคียงคู่อยู่กับลูกศัตรู เข้าต่อต้านการ

บุกรุกของผู้อื่นอย่างแน่นอน ซึ่งชิงเจี๊ยบก็มีความคิดเห็นที่ไม่ผิดแปลกแตกต่างกว่านี้เท่าใดนัก แต่สถานการณ์ของเบื้องหน้าขณะนี้ กลับได้จับคนทั้งสามเข้ามาเป็นพวกอยู่ในแนวเดียวกันแล้วอย่างน่าหัวร่อ

เรื่องราวนานาในพิภพนี้ มักจะเป็นไปอย่างมิคาดคิด โง้วเล่งฮวงที่ความคิดเช่นนั้น ย่อมจะเป็นไปในความรู้สึกของตนตามเหตุผลที่ควรเป็นไปได้ แต่ความเป็นจริงแล้ว บิดาของเจี่ยเชี่ยงเคง เจี่ยแซนั้นเมื่อคราครั้งก่อน มาตรแม้นจะเคยกลุ้มรุมทำร้ายกระบี่ผลาญวิญญาณโง้วเชี่ยวฮุ้น แต่ก็ต้องเสียชีวิตลงด้วยน้ำมือโง้ว-เชี่ยวฮุ้น หากแม้นเจี่ยเชี่ยงเคงได้อาศัยในเหตุผลนี้มาคำนึงถึงความเป็นจริง โง้ว-เล่งฮวงไยจะมิใช่เป็นบุตรของศัตรูผู้พิฆาตบิดาตนไปบ้างเล่า ซึ่งแน่นอน ในขณะนี้เจี่ยเชี่ยงเคงยังมิทราบนามของโง้วเล่งฮวงเลยต่างหาก

เสียงดังแควกขึ้นสดใส เมื่อประกายกระบี่ของโง้วเล่งฮวงกรีดผ่านอกเสื้อของแป๊ะฮวงจนขาดเป็นทางยาวในฉับพลันทันที

พร้อมกันนั้นเอง เสียงกรีดฝ่าอากาศอันแหลมคมเสียดหู ก็ดังขึ้นจากชิงเจี๊ยบบ้าง พลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำของชิงเจี๊ยบ ได้พุ่งกระจายออกจากปลายกระบี่อย่างรุนแรง ห่างจากตัวของสองผู้กล้าแห่งซัวจ้ออยู่ถึงห้าเชียะ แต่มีพลังอันแหลมคมหนักหน่วงปะทะเข้า ทำให้สองผู้กล้ารู้สึกว่า ดุดันจนมิอาจต้านทานรับเอาไว้ได้ ซี-คงจงและลิ่มเชี่ยวเกาที่สวมใส่เสื้อยาวอยู่ ยังถูกพลังลมนี้พุ่งพัดจนปลิวไสวอีกด้วย

มาตรแม้นในขณะนี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทรงฝีมืออันดับหนึ่งทั้งสิ้น แต่พลังกระบี่ของชิงเจี๊ยบที่แสดงออกไปในครั้งนี้ ยังเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่พวกทุกคนเพิ่งจะประสบพบเห็น ซีคงจงและลิ่มเชี่ยวเกาต่างบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนจับใจอย่างเร้นลับแล้ว

เจี่ยเชี่ยงเคงก็ได้ผสานการตีโต้ไปในเวลาฉับพลันทันทีอย่างเหมาะสม กรีดกระบี่ในมือออกไปด้วยกระบวนท่าลอยขวางข้ามลำธาร (ฮ่วยปวยโต่วกัง) ตำแหน่งแห่งที่จู่โจมไปนี้ คือเบื้องหลังของแป๊ะฮวงนั่นเอง

มาตรแม้นคนทั้งสามจะลงมือต่อต้านไปในคนละทิศทาง แต่ช่วงเวลาและท่าฝีมือล้วนแล้วแต่ว่องไวปราดเปรียวแทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน แป๊ะฮวงเห็นโง้วเล่งฮวงมีฝีมือเพลงกระบี่ที่ละลิ่วพลิ้วแผ่วอย่างจับต้องคาดเดามิถูก ยากยิ่งต่อการปิดป้องตีโต้ กำลังคิดจะกระโดดเลี่ยงหลบถอยหลัง กระบี่ยาวเจี่ยเชี่ยงเคงได้แทงปราดเข้ามาดักเอาไว้ในทันที จึงทำให้มันรู้สึกว่า มีพลังลมอันแหลมคมเย็นยะ-เยือก จู่โจมมาทางเบื้องหลังอย่างชั่วร้าย อาศัยความชำนาญจากการต่อสู้ที่มีมาอย่าง

โชกโชน แล้วเข้าใจว่าพลังกระบี่นั้นห่างจากหลังมิถึงสามนิ้วเท่านั้นเอง เพียงแต่ตนขยับร่างเล็กน้อย ก็จะเป็นการถอยเข้าใส่ปลายกระบี่นั้นเองแท้ ๆ ในช่วงเวลากะทันหันอย่างฉุกละหุก มันจึงตวัดฝ่ามือฟาดออกไปจนสุดตัว ใช้การรุกแทนรับอย่างชาญฉลาดคล่องแคล่ว

โง้วเล่งฮวงเบี่ยงร่างออกเล็กน้อย เลี่ยงหลบออกจากพลังฝ่ามือของมันไปได้ กระบี่ยาวในมือตวัดกรีดออกเป็นทางยาว จนปรากฏเสียงดังฉาดใหญ่ แล้วคนทั้งสองจึงพากันกระโดดแยกย้ายออกคนละทิศทาง แขนเสื้อของแป๊ะฮวงถูกกระบี่ยาวในมือของโง้วเล่งฮวงฟันขาดสะบั้นไปครึ่งหนึ่งทันที

เจี่ยเซี่ยงเคงควงกระบี่ในมือเบา ๆ แล้วกระบวนท่าอันสามัญธรรมดา รุกไล่เอาแป๊ะฮวงทุลักทุเลจนปั่นไปปั่นมา นี่ก็คือความชำนาญที่บรรดาครูบาอาจารย์สอนออกมามิได้นั่นเอง

เสียงตวาดก้องอันเดือดดาลแค้นเคือง ได้ดังออกจากปากยิ่มโต๊ะซวนและจอมกระบี่พันมือเล็กฮึง มันทั้งสองพากันโถมเข้ามาอย่างรวดเร็ว เพื่อป้องกันและช่วยเหลือต่อแป๊ะฮวง โดยเฉพาะเล็กฮึงมีประกายตาอันโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างชั่วร้ายปรากฏจนเห็นชัด แสดงว่ามันจะอาศัยกำลังคนที่มากกว่าเข้าผลาญชีวิตชือเฮีย ที่จะเป็นมหาภัยในภายภาคหน้าของมันลงไปให้ได้ในครานี้

ส่วนผู้กล้าหาญอีกสี่คน ไหนเลยจะไม่มีความคิดเห็นเป็นเช่นนี้ จึงมีเสียงตวาดก้องร้องมาจากคนทั้งห้า ต่างพากันใช้วิชาอันชั่วร้ายเก่งกล้านานาโหมประดังเข้าใส่คู่ต่อสู้อย่างมิยอมหยุดยั้งรั้งมือ โดยเฉพาะสองผู้กล้าหาญแห่งซัวจ้อ ยังได้ชักอาวุธออกจากกายเข้าจู่โจมอีกด้วย

ซึ่งเหตุผลอันธรรมดาที่สามารถคาดเดาได้อยู่แล้วว่า สองมหากาฬพิภพตั้งแต่เลิกล้มก๊กเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงไปปลีกตัวซ่อนเร้นเป็นเวลาถึงสิบปี แต่พอมาฟื้นฟูเพื่อสร้างเกียรติภูมิใหม่อีกครั้งหนึ่ง บรรดาสมัครพรรคพวกที่เกลี้ยกล่อมชักชวนมานั้นย่อมจะต้องมีพลังฝีมืออันเก่งกล้าสามารถเพียงไร ก็มิเป็นที่ต้องสงสัยอีกแล้ว มิหนำซ้ำ เมื่อผู้ทรงฝีมือชั้นสูงถึงห้าคน สามารถร่วมหัวกันรุมลงมือกระหนาบอย่างน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ อานุภาพการจู่โจมในครานี้ จึงเป็นที่คาดคิดได้ว่า โหดเหี้ยมรุนแรงและร้ายกาจดุดันถึงปานใด

คนทั้งห้าต่างมีความคิดเห็นเป็นเช่นเดียวกัน พลังการจู่โจมจึงดุเดือดรุนแรงโถมทะลักเข้ามาทั้งห้าทิศอย่างดุดัน จากอานุภาพนี้เป็นที่ตื่นตระหนกต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก โดยเฉพาะยิ่มโต๊ะซวนและแป๊ะฮวงทั้งสอง มาตรแม้นจะใช้ฝ่ามือเปล่า ๆ

ปราศจากอาวุธ เข้าจู่โจมโถมทำร้ายศัตรู แต่อานุภาพความรุนแรงกลับดุดันจนยากยิ่งต่อการปัดป้องระวังตัวกว่าพวกมีอาวุธติดมือเสียอีก

เจี่ยเชี่ยงเคงเมื่อเห็นอานุภาพของห้าผู้กล้าแห่งกวนตงรุนแรงดุเดือดถึงปานนี้ จึงนึกตื่นตระหนกอยู่ในใจว่า 'มาตรแม้นสี่หัวหน้าสำนักของตงง้วน เมื่อคราครั้งก่อนเคยร่วมมือกันมา อานุภาพก็มีเพียงเท่านี้เองดอก ในวันนี้น่ากลัว...'

โง้วเล่งฮวงเพิ่งเป็นครั้งแรก ที่ประสบพบกับสภาพการต่อสู้อันทารุณโหดเหี้ยมและทรงอานุภาพรุนแรงถึงปานนี้

จึงบังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียด จนเหงื่อกาฬแตกโชมร่าง

แต่ทว่า คนทั้งเจ็ดต่างคาดคิดผิดไปประการหนึ่ง เพราะมันเหล่านั้นยังมิอาจคำนวณถึงพลังฝีมือของชิงเจี๊ยบในยามนี้ได้อย่างถนัดชัดเจนเลย...

พลันมีเสียงดังซู่ซ่าของพลังกระบี่ที่แผ่ซ่าน กระจายออกแหวกฝ่าอากาศ กระจายขยายเข้าใส่พลังอาวุธ และพลังหมัดมือของฝ่ายตรงข้ามที่จู่โจมมาหาอย่างมิได้หวาดเกรง ได้เริ่มกระจัดกระจายออกไปอย่างรุนแรงทะลวงแนวต้านทานนี้อย่างแหลมคม ประกายตาที่โผล่ออกจากนอกผ้าของชิงเจี๊ยบ แวววาวเจิดจ้าอย่างน่าหวาดหวั่น จนทำให้ผู้ประสบพบเห็นแล้วจะบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งนัก กระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ ได้ถูกใช้ออกในบัดนั้น...

เนื่องจากฝ่ายตรงข้าม ต่างส่วนมากมิใช่เป็นพวกห้าสำนักกระบี่แห่งบู๊ลิ้ม กระบวนเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาของบ่วยซัวมึ้ง มาตรแม้นจะพิสดารสูงส่งเป็นที่สุด แต่กลับคล้ายดั่งได้สูญเสียพลังการสะกดเอาไว้อย่างพอดีไป ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงต้องใช้ในวิชากระบี่เทพยดาเจ้าพิภพออกไปเสียเลย

อันกระบวนเพลงกระบี่นี้ เมื่อคราครั้งนั้นเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเคยได้คุยโอ่อย่างภาคภูมิใจว่า เป็นเอกแต่ผู้เดียวหามีใครเสมอเหมือนไม่ ชิงเจี๊ยบคราใดได้ใช้ออกก็มักจะประสบพบความสำเร็จและตีความถึงความพิสดารของเพลงกระบี่นี้ออกอีกอยู่เสมอมา อานุภาพการจู่โจมจึงคล้ายดั่งว่า เพิ่มพูนความรุนแรงแกร่งกร้าวขึ้นทุกขณะจิต ในขณะนี้เมื่อประกายกระบี่แหวกฝ่าอากาศจนปรากฏเสียงดังซู่ซ่าสนั่นหวั่นไหว ตัวกระบี่ครึ่งฟันครึ่งกรีด กระจัดกระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง ด้วยกระบวนท่าเรือน้อยลอยตามน้ำตก (ปวยเกาะลิ่วจิว) เห็นแต่ประกายกระบี่ที่แลบแปลบปลาบจนคาดเดาหาเป้าหมายมิถูก รุนแรงรวดเร็วดั่งราวกับอสนีบาตที่ฟาดฟ้า ครอบคลุมไปทั่วทุกทิศทาง อานุภาพได้รุนแรงแกร่งกร้าวไปกว่าเมื่อคราใช้ต่อต้านกับสองมหากาฬพิภพอีกแล้วอย่างคาดคิดมิถึง

ผู้ที่ต้านรับอยู่ทางด้านตรง คือสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ ซึ่งคงจงควงกงล้ออันเป็นอาวุธคู่มือขึ้นจนสุดกำลังด้วยกระบวนท่าอันพิสดาร กระแทกรับออกทางด้านซ้าย ส่วนลิ่มเซี่ยวเกาควงกระบี่และค้อนในมือ ฟาดต้านทานรับออกทางด้านขวา กระบี่และค้อนได้ควงสะบัดกวัดแกว่ง จนกลายเป็นกำแพงอันหนาแน่นซับซ้อนป้องกันทางเบื้องหน้าอย่างแข็งแรง โดยปราศจากช่องว่างรอยโหว่ จะทะลวงเข้าจู่โจมทำร้ายได้เลย

กระบี่ยาวในมือชิงเจี๊ยบ ยังคงแทงเสือกเข้าไปอย่างมิยอมว่างเว้นชะงัก ซึ่งคิดว่าย่อมจะต้องปะทะกับอาวุธทั้งสามเป็นแม่นมั่น แต่ความเป็นจริงกลับนอกเหนือความคาดคิดของคนทั้งปวง เพราะพอเสียงดังควับได้ปรากฏขึ้น เมื่อปลายกระบี่ชิงเจี๊ยบได้แทงทะลุเข้าไปยังหลอดคอของลิ่มเซี่ยวเกาอย่างมิคาดคิด โดยหาได้ปะทะกับอาวุธทั้งสามชนิดที่ปัดป้องรองรับอยู่ทางเบื้องหน้าอย่างหนาแน่นไม่

ลิ่มเซี่ยวเกาตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิงออกจากร่าง หงายหลังตึงเลี่ยงหลบออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน จึงสามารถรอดพ้นจากการถูกแทงที่คอหอยไปได้อย่างหวุดหวิด ชิงเจี๊ยบกระชากกระบี่กลับจนบังเกิดเสียงดังควับ และกรีดซ้ำเข้าไปที่ต้นคอลิ่มเซี่ยวเกาจนเป็นทางยาวเหยียด

ลิ่มเซี่ยวเกาเมื่อกระโดดออกไปห่างแล้ว จึงรู้สึกเจ็บปวดขึ้นทางต้นคอ โลหิตสด ๆ ได้ไหลรินลงมาจนรู้สึกตัวได้ หากแม้นลึกเข้าไปอีกสักเล็กน้อยแล้วละก็...

สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อถูกรุกไล่จนกระทั่งมึนงงเลอะเลือน มันพากันมองตาด้วยความมิยินยอมแพ้ ควงอาวุธในมือโถมเข้าจู่โจมอีกครั้งโดยพร้อมเพรียงกัน ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงเย็นชากระด้างขึ้นเล็กน้อย เพลงกระบี่ในมือได้ควงสะบัดกลับ และฟาดขวางออกไปอย่างแช่มช้า และแทงตรง ๆ ออกไปอย่างเนิบนาบ มือที่ถือกระบี่นั้นมั่นคงแข็งแรงดุจดั่งขุนเขา แต่ปลายกระบี่กลับสั่นพลิ้วไหวระรัวมิหยุดนิ่ง นี่คือกระบวนท่าเมฆน้อยคล้อยบนเงาน้ำ (โอ่ยฮุ้นท่าเอี้ย) ของวิชาเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนั่นเอง

ส่วนอีกด้านหนึ่ง เจี่ยเชี่ยงเคงและโง้วเล่งฮวงสองคน ต่อต้านการจู่โจมของยิ่มโต๊ะซวน เล็กฮึง และแป๊ะฮวงสามคน ด้วยสภาพอันผิดแปลกแตกต่างกันไกล โง้วเล่งฮวงตกอยู่ท่ามกลางพลังฝ่ามืออันหนักหน่วงแกร่งกร้าวของยิ่มโต๊ะซวนและแป๊ะฮวงทั้งสอง ทำให้กระบี่พิชิตวิญญาณมิอาจจะแผ่อานุภาพความเก่งกล้าออกไปได้เลย ส่วนกระบี่มือซ้ายของเล็กฮึงที่จู่โจมไปนั้น ยิ่งชั่วร้ายพิสดารและโหดเหี้ยมเป็นที่สุด แต่โชคยังดีที่เจี่ยเชี่ยงเคงรู้จักในแนวทางกระบี่ของมันได้ดี จึงสามารถใช้วิชา

ประจำสำนักเตียมซังออกต้านทานรับเอาไว้ได้อย่างเต็มฝืน แต่มิอาจตีโต้รุกไล่ไปได้เลย

ต่อให้เป็นคนโง่บัดซบเพียงไรก็ทราบว่า การเป็นฝ่ายถูกจู่โจมกระหน่ำใส่อย่างรุนแรงตลอดเวลานั้น มีอันตรายอย่างน่าหวาดเสียวเป็นที่สุด ซึ่งโง้วเล่งฮวงก็ย่อมทราบเป็นอันดี จึงตัดใจยอมเสี่ยงชีวิต ขบกรามแนบแน่นอย่างมิหวาดหวั่นแล้วกระบี่พิชิตวิญญาณในมืออาศัยสภาวะการถูกตบจากพลังฝ่ามือจนเบนเบี่ยงออกไปนั้น พลิกกลับอย่างสุดกำลังฝีมือ ประกายอันแวววับได้พุ่งเข้าใส่หน้าผากของแป๊ะ-ฮวงฉับพลันกะทันหัน นั่นคือวิชาท่าจอมภูตแกว่งคบไฟ (กุ้ยฮ้วงป๋าฮ่วย) อันเป็นกระบวนท่าไม้ตายช่วยชีวิตของเพลงกระบี่เจ็ดสิบสองกระบวนท่าผลาญวิญญาณนั่นเอง

ยิ่มโต๊ะซวนพอฟาดพลังฝ่ามือไปจนสุดกระบวนเพลง จึงรั้งมือกลับมามิทันการ แป๊ะฮวงจึงถูกกระบวนท่าจอมภูตแกว่งคบไฟ จู่โจมเอาจนมิทราบจะต้องทานรับมือเอาไว้ได้ในยามกะทันหันอย่างไร เล็กฮึงเมื่อเห็นเช่นนั้นก็บังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ตวัดกระบี่ฟันควับเคว้ยวเข้าหา พุ่งเข้าใส่จุดเด็กตี่ฮวกตรงข้อศอกโง้ว-เล่งฮวงอย่างรวดเร็วปานสายลม

เจี่ยเชี่ยงเคงมีความช่ำชองโชกโชนในการต่อสู้เพียงใดแล้ว พอเห็นโง้วเล่งฮวงใช้กระบวนท่านี้ออกไป ย่อมทราบเจตนาเป็นอย่างดี ในใจลอบคิดว่า

'เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงจะพลิกสถานการณ์จากรับมาเป็นตีโต้ได้แล้วอย่างแม่นมั่นและเป็นหัวเลี้ยวหัวต่ออันสำคัญยิ่งอีกด้วย ไหนเลยจะยอมให้เล็กฮึงฉวยโอกาสจู่โจมไปได้ดั่งใจคิด' จึงกวัดแกว่งกระบี่ในมือจนปรากฏเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พุ่งพลังเข้าใส่ข้อมือจนเปี่ยมล้น ฟาดต้านทานรับกระบี่ของเล็กฮึงอย่างหักหาญตรง ๆ ไปทันที

กระบี่ทั้งสองพอกระทบกันเข้าบังเกิดประกายไฟกระจายออกไปอย่างรุนแรงและยังมีเสียงดังสะท้านสะเทือนของโลหะที่สดใสกังวาน แต่แล้วกลับปรากฏเสียงดังหนัก ๆ ตามติดขึ้นในฉับพลันทันที เพราะคนทั้งสองยามนี้ พากันพุ่งพลังภายในเข้าไปในตัวกระบี่อย่างเปี่ยมล้นนั่นเอง

เสียงดังหวีดหวิวสองครั้ง เมื่อตัวกระบี่กระแทกจนกระดอนออกจากกัน เล็ก-ฮึงเซถลาถอยออกไปหนึ่งก้าวอย่างเสียหลัก นับตามพลังภายในแล้วมันยังแพ้ซือเฮียไปหนึ่งขั้น

พร้อมกันในเวลานั้น แป๊ะฮวงมาตรแม้นจะกระโดดหลีกออกไปจากปลายกระบี่ของโง้วเล่งฮวงได้อย่างทุลักทุเล แต่โง้วเล่งฮวงรีบควงกระบี่รุกไล่ไปในฉับพลันทันด่วน โดยมิยอมรั้งรอให้ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมกระหนาบเข้ามาอีก ประกายกระบี่อัน

เจิดจ้าแวววาวพุ่งกระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง พลิกจากการรับมาเป็นรุกอย่างรวดเร็ว กระบวนท่าตามติดต่อกันอย่างไม่หยุดยั้งขาดตอนเลย

จวบจนเมื่อยิ่มโต๊ะซวนและเล็กฮึงพากันฮือเข้ารุมกระหนาบอีกนั้น มาตรแม้นโง้วเล่งฮวงและเจี่ยเชี่ยงเคงทั้งสองยังตกเป็นเบี้ยล่างอีก แต่ก็มิใช่เป็นการรุกกระหน่ำใส่ในถ่ายเดียวเยี่ยงอย่างเมื่อครู่นี้อีกแล้ว เพราะยังรุกรับตีโต้อยู่ได้ตลอดเวลา มาตร-แม้นจะเป็นฝ่ายอ่อนด้อยกว่าก็ตาม

ยิ่มโต๊ะซวนตวัดฟาดฝ่ามือออกไปอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้ายสองครั้งซ้อน ๆ โดยเจตนาจะรวบรัดการต่อสู้ให้เสร็จสิ้นลงโดยเร็ว ส่วนแป๊ะฮวงพร้อมทั้งจอมกระบี่พันมือเล็กฮึงก็มีเจตนาเยี่ยงอย่างเดียวกัน คนหนึ่งตวัดหมัดต่อยเข้าไปอย่างหักหาญตรง ๆ อีกคนหนึ่งควงกระบี่ต้านทานดักไว้ทางเบื้องหลังมิให้หลบหลีกถอยหนี ในช่วงเวลาพริบตานั้น พลังหมัดที่แผ่กระจาย และปลายกระบี่ที่ครอบคลุมจนหนาแน่น ความหนักหน่วงรุนแรงโหมกระหน่ำเข้าใส่อีกครั้งอย่างน่าหวาดหวั่น...

และในเวลาขณะนั้นเองพลันมีเสียงครางหนัก ๆ ได้ดังขึ้น และเสียงดังเปรื่องสดใสดังตามติด กอปรกับเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวนได้ดังระงม ทำให้คนทั้งสามที่กำลังโถมตะลุยอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้ายต้องพากันชะงักมือโดยฉับพลัน เมื่อเหลียวหน้ามองกลับไปเห็นกระบี่เทพยดาค้อนทองลิ่มเซี่ยวเกาปล่อยค้อนทองในมือขวาห้อยลงกับพื้น กระบี่ยาวในมือซ้ายร่วงหล่นกระเด็นไปจนไกล เสื้อที่บ่าได้ฉีกขาดกระจายเผยเห็นบาดแผลเป็นทางยาวมีโลหิตกำลังรินหลั่งลง สำหรับหัตถ์ปลิดดาวชีคงจงนั้น มาตรแม้นมิได้ถูกฟาดจนอาวุธกระเด็นหลุดออกจากมือ แต่ปกเสื้อจนถึงแขนได้ถูกฟันขาดกะรุ่งกะริ่งจนปลิวไปตามลมอย่างทุลักทุเลแล้ว

ส่วนเทพเจ้าสัตตฝีมือผู้นั้น กลับยืนถือกระบี่ขวางอกเด่นเป็นสง่ามิได้เคลื่อนไหว จับจ้องมองดูสองผู้กล้าแห่งซัวจ้ออย่างเงียบขรึม

ยิ่มโต๊ะซวนเป็นผู้มีศักดิ์ศรีสูงกว่าคนทั้งสี่ ที่ภายในก๊กเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงที่ก่อตั้งขึ้นใหม่ ดังนั้นจึงคล้ายดั่งเป็นหัวหน้าคนเหล่านี้โดยปริยาย หลังจากครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วก็คำนึงในใจว่า

'เมื่อเทพเจ้าสัตตฝีมือปรากฏกายอีกครั้งหนึ่งจริง มิหนำซ้ำ พลังฝีมือยังแกร่งกล้าเข้มแข็งจนสุดจะเปรียบปานได้อีกด้วย ส่วนเจี่ยเชี่ยงเคงก็มิใช่เป็นผู้ต่อสู้ด้วยง่ายดายนัก อืมม์ แม้จะเป็นเจ้าเด็กอุบาทว์อีกคนหนึ่งยังมีวิชาเพลงกระบี่ที่ร้ายกาจเหลือรับนัก ลิ่มเล่าตี๋ได้รับบาดแผลอย่างเห็นชัดถนัดตา หากขืนต่อสู้ไปอีกแล้วน่ากลัวจะต้องมีอันตรายมากไปกว่าประสบชัยชนะเป็นแม่นมั่น...'

พอได้คิดถึงตอนนี้ จึงหันไปตวาดกับพรรคพวกร่วมก๊กว่า

"เชลยมือแข็งมาก ร่วมกำลังกันตีจาก"

พร้อมกันนั้น มันได้ตวัดฝ่ามือมฤตยูสะท้านใจเข้าใส่โง้วเล่งฮวงจนสุดกำลังทันที

จอมกระบี่พันมือเล็กฮึงก็ดูออกว่า โง้วเล่งฮวงเป็นผู้มีกำลังฝีมือต่ำทรามกว่าทุกคนในบริเวณนั้น จึงควงกระบี่ยาวในมือแทงปราดเข้าใส่อย่างฉับพลันทันด่วน แป๊ะฮวงและชีคงจงป้องกันลิ่มเซี่ยวเกาฝ่าออกไปทางด้านนอกจนสุดกำลัง

ชิงเจี๊ยบยืนถือกระบี่แค่นเสียงออกทางจมูกอย่างเหยียดหยามเยาะเย้ย โดยมิได้ไปขัดขวางห้ามปรามไว้ เจี่ยเชี่ยงเคงเห็นชิงเจี๊ยบมิขยับเขยื้อนติดตามขัดขวาง จึงกุมกระบี่มั่นไว้ไม่จู่โจมไปบ้าง โง้วเล่งฮวงเมื่อเลี่ยงหลบออกจากพลังฝ่ามือมฤตยูสะท้านใจ และหลีกหนีจากคมกระบี่ของเล็กฮึง ด้วยการพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าได้ร่วมสิบเชียะ รอจนเมื่อลงสู่พื้นอีกครั้งหนึ่ง หกผู้กล้าหาญแห่งกวนตงได้พากันเตลิดเปิดหนีไปจนไกลมากแล้ว

เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงพอเริ่มก่อตั้งก๊กใหม่ขึ้น ชักชวนบรรดาผู้มีฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำมาเข้าก๊กได้ แต่การลงมือในคราครั้งแรกก็ทำให้ผู้ทรงฝีมือทั้งหกต้องพลาดท่าเสียทีไป ก็ใครใช้ให้มันประสบพบเทพเจ้าสัตตฝีมือเล่า

เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงได้เงียบงันลงไปในทันที ชิงเจี๊ยบเห็นขบวนรถม้าที่สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อปล้นนั้น มีบริวารติดตามมาเป็นจำนวนถึงสิบกว่าคน แต่ต่างต้องเสียชีวิตไปจนหมดสิ้น ซากศพถูกลากกองสุมอยู่ที่ริมรถนั่นเอง อเนจอนาถบาดตาอย่างยิ่งนัก เพราะโลหิตสด ๆ ได้ไหลเนืองนองไปทั่วบริเวณนั้นอย่างมิอาจจะทนดูได้เลย

และในฉับพลันนั้น โง้วเล่งฮวงได้อุทานขึ้นอย่างตื่นตระหนก ชิงเจี๊ยบรีบเหลียวมองไป เห็นกระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคง มิทราบว่าได้วิ่งหายหน้าไปตั้งแต่เมื่อใด จนปราศจากร่องรอยไปแล้ว จึงกวาดตามองไปรอบบริเวณ จึงเห็นที่อันสุดสายตา ยังมีร่างของเจี่ยเชี่ยงเคงอย่างเลือนรางปรากฏอยู่

โง้วเล่งฮวงทอดถอนหายใจเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"เจี๊ยบตี๋ เจี่ยเชี่ยงเคงผู้นี้จะอย่างไรยังนับว่าเป็นลูกผู้ชายชาติชาตรีได้ เพียงแต่ว่า...เพียงแต่ว่าการลอบทำร้ายบ่วยเจ็กเจ่กนั้น มันเป็นตัวการอย่างมิอาจปฏิเสธได้เราไหนเลย..."

โง้วเล่งฮวงมิอาจจะเอ่ยออกปากว่า เจี่ยเชี่ยงเคงเป็นบุตรของศัตรูผู้พิฆาตบิดาตน เพราะโง้วเล่งฮวงเกิดมีความรู้สึกชอบพอในตัวเจี่ยเชี่ยงเคงขึ้นอย่างมิคาดคิด

แล้ว

ชิงเจี๊ยบในขณะนั้น กำลังครุ่นคิดถึงศัตรูผู้ร่วมกำลังการต่อสู้ป้องกันพร้อมกับพวกตนอยู่ ดังนั้นจึงทอดถอนหายใจเบา ๆ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

ลมอันเฉื่อยฉิวบนภูเขาได้พัดเอาเสียงสะอึกสะอื้นของอิสตรีดังแว่วมา ทำให้คนทั้งสองต่างหวนคิดขึ้นได้ว่า ยังมีดรุณีอีกนางหนึ่งที่มิได้ประสบพบอันตรายจึงพากันเดินตรงเข้าไป เห็นดรุณีในอาภรณ์สีเขียวสดนอนฟุบอยู่บนซากศพของชายชราคร่ำครวญร่ำไห้อย่างโศกสลดรันทด ดรุณีนางนี้ดูจากด้านหลังรู้สึกมีอายุเยาว์วัยมาก ซึ่งจะอย่างไรคงมิเกินสิบแปดสิบเก้าปี ร่างอันโปร่งระหงสั่นไหวอยู่ตลอดเวลาเพราะแรงสะอื้น ทำให้รู้สึกสมเพชเวทนาอย่างยิ่งนัก

ซากศพที่นางฟุบร่ำไห้อยู่นี้ คือชายชราที่หนวดเคราเริ่มขาว ที่ทรวงอกถูกกระบี่แทงจนเป็นแผลกว้าง เสียชีวิตไปเนิ่นนานแล้ว เข้าใจว่าคงเป็นบิดาของดรุณีนางนี้เป็นแน่

คนทั้งสองเมื่อเดินมาถึงเบื้องหลังของสตรีนางนั้นแล้ว นางยังมิรู้สึกตัวอีกด้วย เสียงร่ำไห้คร่ำครวญที่ดังขึ้น บอกความโศกสลดรันทดปิ่มว่าหัวใจสลาย สร้างความสมเพชเวทนาให้กับผู้ประสบพบเห็นอย่างรุนแรง

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ ยังเป็นโง้วเล่งฮวงอีกนั่นแหละ ที่ส่งเสียงเรียกเบา ๆ ขึ้นว่า

"โกวเนี้ย...พวกโจรพากันหนีไปหมดสิ้นแล้ว..."

ดรุณีนางนั้นคล้ายดั่งสะดุ้งจนสุดตัว เงยหน้าอย่างแช่มช้าและหันกลับมา การเหลียวมาในครั้งนี้ทำให้ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงสะท้านใจอย่างรุนแรง ดั่งราวกับถูกทุบเข้าที่หว่างอก เพราะดรุณีนางนี้กลับมีความงามประหลาดอย่างมิเคยคาดคิด เบื้องล่างมุ่นมวยผมอันดำขลับ คือใบหน้ารูปไข่ที่มีแก้มอิ่มเอิบ คิ้วเรียวงามดุจดั่งเดือนดวงเสี้ยว จมูกน้อย ๆ โด่งเป็นสัน ผิวกายผุดผาดผ่องใสมีประกายสีชมพูระเรื่อจนเห็นได้ชัด ดวงตากลมโตเอ่อคลอด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ ยิ่งสร้างความสมเพชเวทนาจนกลาวมถูก

โง้วเล่งฮวงสยิวกายอย่างลืมตัว ในใจนั้นคล้ายดังกับเป็นธนูที่ถูกเหนี่ยวออกจนเต็มล้า ตัวยังสั่นระริกอยู่ตลอดเวลา ในใจลอบคิดอยู่ว่า

'โกวเนี้ยผู้นี้ช่างงดงามเหลือเกินทีเดียว จะมีแต่คำเปรียบเทียบที่ว่า 'เพิ่มให้อีกเล็กน้อยก็จะสูงไป ลดลงอีกเล็กน้อยก็จะต่ำไป ประแป้งเล็กน้อยก็จะขาวไปแต้มชาดเล็กน้อยก็จะแดงไปจริง ๆ' '

ชิงเจี๊ยบก็มีความรู้สึกว่า ดรุณีนางนี้สวยงามสะคราญตาอย่างน่าตื่นตระหนก เปรียบกับปึงเซี่ยวคุนกิมบ่วยเล้งที่ตนรู้จัก ยังเหนือล้ำไปกว่าเสียอีก คล้ายดังจะมีก็แต่แซยี้บุตรีสุดที่รักของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าเท่านั้น จึงจะมาเทียมเทียบเปรียบกับนางได้ ซึ่งพอเป็นเช่นนั้น เงาร่างอันโฉมสะคราญของเหล่าสตรีก็ได้ทยอยกันขึ้นในห้วงแห่งความรู้สึกมโนภาพ ปรากฏเห็นถึงความแกร่งกร้าวร้อนแรงของปึงเซี่ยวคุน ความอ่อนโยนและละมุนละไมของกิมบ่วยเล้ง ความสะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้เดียงสาของแซยี้ เป็นความจริงทีเดียว เรื่องราวเหล่านี้มีค่าควรแก่การหวนคำนึงถึงอย่างที่สุด แต่ในเวลาขณะนี้ เรื่องราวใด ๆ ต่างได้คล้ายดั่งเป็นความฝันในยามหลับทั้งสิ้น เป็นมายาภาพในยามเคลิบเคลิ้ม เมื่อหวนคิดไปถึงว่าเซี่ยวคุนและแซยี้ ได้พากันฝังร่างอยู่ภายใต้สายน้ำอันโหดเหี้ยม ส่วนบ่วยเล้งจะเป็นหรือตายก็ไร้ร่องรอย ทำให้ความโศกสลดรันทดพุ่งขึ้นจับใจในทันที

ดรุณีน้อยนางนั้น ความจริงกำลังร่ำไห้คร่ำครวญอย่างเศร้าเสียใจเป็นที่สุด การเหลียวกลับมาในครั้งนี้ จึงเห็นมีบุรุษสองคนยืนอยู่ทางเบื้องหลัง จำต้องชะงักเสียงร่ำไห้เอาไว้ด้วยความตื่นเต้น ท่ามกลางหยาดน้ำตาที่บดบังจนเป็นฝ้าฟาง ยังพอจะดูออกว่า เป็นหนุ่มที่มีผ้าคลุมหน้าผู้หนึ่ง และอีกผู้หนึ่งนั้นสวยงามสง่าอย่างที่มิเคยประสบพบเห็นมาก่อนเลย ทั้งสองต่างมีอายุหนุ่มฉกรรจ์ ซึ่งมิทราบว่าเป็นเพราะเหตุไร นางจึงหน้าแดงระเรื่อขึ้นอย่างมิคาดคิด ซึ่งนางเองก็มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด ยังเกิดความตื่นเต้นจนละล้าละลังไปทันที หนุ่มน้อยรูปงามมีประกายตาอันเป็นห่วงกังวลอย่างรุนแรง ทำให้นางมิกล้าจะเพ่งมองได้อย่างถนัดชัดตา ในที่สุด นางจึงก้มหน้าลงร่ำไห้ออกมาอีกแล้ว !

ชิงเจี๊ยบสะดุ้งตื่นขึ้นจากภวังค์แห่งความเคลิบเคลิ้มครุ่นคิด พลางสอดกระบี่กลับเข้าฝักจนปรากฏเสียงฉาดใหญ่ เมื่อเห็นดรุณีนางนั้นยังคงก้มหน้าสะอึกสะอื้นอยู่ ส่วนโง้วเล่งฮวงปรากฏสีหน้าร้อนรนกระวนกระวาย และวิตกกังวลอยู่จนเปี่ยมล้น ทำให้ชิงเจี๊ยบต้องชะงักงันไปเล็กน้อย แต่ก็เข้าใจได้ด้วยไวปัญญา ถึงความรู้สึกของโง้วเล่งฮวงในปัจจุบันทันที

ชิงเจี๊ยบเดินเข้าไปอีกสองก้าว เสียงฝีเท้าทำให้ดรุณีน้อยนางนั้นต้องเงยหน้าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง นางเห็นดอกเหมยเจ็ดดอกที่บนผ้าเช็ดหน้า ซึ่งชิงเจี๊ยบคลุมหน้าอยู่แล้ว คล้ายดั่งจะมีความหวาดกลัวจนต้องห่อตัวไป ชิงเจี๊ยบจึงถามขึ้นว่า

"ขอถามนามของโกวเนี้ยด้วย เหตุไฉนจึงได้ประสบพบกับพวกโจรร้ายกึกนี้เข้า ?"

ดรุณีน้อยนางนั้นระงับเสียงสะอึกสะอื้นเอาไว้ เล่าประสบการณ์ชีวิตตนออกไปอย่างโศกสลดรันทด มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะเป็นผู้ถามไถ่ แต่เมื่อนางตอบอยู่นั้นสายตาทั้งคู่ยังคงมองอยู่บนใบหน้าโง้วเล่งฮวงคล้ายดั่งกับนางยังมีความเกรงกลัวในตัวชิงเจี๊ยบก็ปานกัน

ที่แท้ดรุณีน้อยนางนี้นามว่าโซวฮุ่ยจือ บิดาเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่สูญเสียภรรยาคู่ชีวิตไปเนิ่นนานหลายปี แต่ไม่ปรารถนาจะมีภรรยาใหม่ บิดาและบุตรทั้งสองจึงอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข แต่เนื่องจากบิดาของนางเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์สุจริต นอกจากเบี้ยหวัดของแผ่นดินแล้วก็ปราศจากรายได้อื่นใด และเมื่อระยะไม่นานนี้ เนื่องจากทนดูการคดโกงของเหล่าขุนนางกังฉินมิได้ จึงร้องเรียนไปยังองค์-กษัตริย์ ซึ่งเมื่อพวกขุนนางกังฉินได้ทราบเข้า จึงบังเกิดโทสะอย่างรุนแรง แต่บิดาของนางก็บังเกิดความท้อแท้ใจในความเสื่อมโทรมของราชสำนัก จึงได้ลาออกจากราชการพากันกลับโอ้วน้ำอันเป็นมาตุภูมิถิ่นเกิด เพื่อจะใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสุขสงบ มาตรแม้นที่มาตุภูมินี้ จะปราศจากญาติสนิทอื่นใด แต่จะอย่างไรก็เป็นแดนดินถิ่นเกิด อันท่านผู้เฒ่ารับราชการตระเวนไปมาทุกทิศทางอยู่ชั่วชีวิตแล้ว ยามบั้นปลายจึงปรารถนาจะฝังร่างยังถิ่นกำเนิด

สองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ มีสายตาและความสังเกตอย่างบัดซบเลวทราม มันคาดว่าในเมื่อเป็นข้าราชการผู้ยิ่งใหญ่แล้ว จะอย่างไรย่อมต้องมีสมบัติพัสถานติดมากับขบวนรถอย่างล้นเหลือ ดังนั้นจึงสะกดรอยตามเป็นระยะทางอันยาวนาน จนเมื่อถึงยังบนเขาท่งแป๊ะซัวอันเปล่าเปลี่ยวแล้ว มันจึงได้ลงมือปล้นสะดมอย่างรวดเร็ว หลังจากฆ่าฟันเอาผู้ร่วมทางจนหมดสิ้น กำลังค้นหาในรถม้า บังเอิญเจี่ยเซี่ยงเคงที่ได้ถูกยิ่มโต๊ะซวนหลอกลวงให้มาบนภูเขานี้เพื่อรุมล้อมกำจัด ได้มาประสบพบเห็นเข้า จึงยื่นมือขัดขวางเอาไว้ รอจนเมื่อยิ่มโต๊ะซวนมาสมทบได้พอดีจึงเกิดการตะลุมบอนกันขึ้น

จากนั้นมา โซวฮุ่ยจือก็ฟุบอยู่บนซากศพบิดาของนางร่ำไห้คร่ำครวญ มิได้ไปสนใจไยดีกับการต่อสู้อย่างดุเดือดชุลมุนวุ่นวายของพวกชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงเลย ดังนั้นจึงมิทราบเรื่องราวในภายหลังจะเป็นไปเช่นไร

โซวฮุ่ยจือเมื่อเล่าถึงตอนนี้ บังเกิดความเศร้าสลดรันทดขึ้นอีก ก้มหน้าร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นอีกแล้ว

โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบ เห็นดรุณีรูปงามร่ำไห้จนน้ำตาเนืองนอง ดั่งราวกับดอกส้มถูกฝนพรมเช่นนั้น ต่างรู้สึกละล้าละลังจนมิทราบจะกระทำอย่างไรได้

โง้วเล่งฮวงมองดูหน้าซิงเจี๊ยบ แล้วหันกลับไปมองดูโซวโกวเนี้ย มองสลับไปมาอยู่ครู่หนึ่ง จึงคิดจะอ้าปากว่ากล่าวไป แต่ซิงเจี๊ยบกลับชิงกล่าวขึ้นว่า

"ตั้วกอ ท่านโปรดรีบปลอบโยนโกวเนี้ยเถิด"

โง้วเล่งฮวงหน้าแดงระเรื่อขึ้น แต่ยังคงเดินตรงเข้าหาโซวฮุ่ยจือพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ย โปรดระงับใจสร่างโศกไว้บ้างเถิด ขณะนี้ควรจะฝังร่างบิดาของท่านให้เป็นที่เรียบร้อยเสียก่อนจะสำคัญกว่า"

โซวโกวเนี้ยได้ชะงักเสียงร่ำไห้เอาไว้จริง ๆ ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงจึงดึงกระบี่คู่มือออก ขุดหลุมใหญ่ที่ข้างทางนั้นเอง เมื่อฝังซากของบิดานางไปแล้ว จึงไปขุดหลุมใหญ่อีกหลุมหนึ่ง หิ้วพวกสารถีและคนรับใช้จำนวนสิบกว่าคน เข้าไปฝังรวมกันอยู่ในหลุมเดียว

โง้วเล่งฮวงพลันไปอุ้มศิลาก้อนใหญ่มาจากใต้ต้นไม้ เตรียมจะใช้ปลายกระบี่สลักอักษรบนศิลา แต่ซิงเจี๊ยบกลับรับศิลานั้นเอามา ยื่นนิ้วชี้มือขวาออก พุ่งพลังลมปราณขึ้นเข้าใส่ปลายนิ้ว หลังจากครุ่นคิดเล็กน้อย จึงกรีดนิ้วเขียนไปบนแผ่นศิลาในทันที

นิ้วที่กรีดเขียนไปนี้ รวดเร็วว่องไวเป็นยิ่งนัก เศษสะเก็ดศิลาปลิวกระจายเวียนว่อน เพียงชั่วครู่ก็สำเร็จลง ดั่งราวกับได้สลักจากฝีมืออันเชี่ยวชาญของนายช่าง อันบุคคลผู้จะมีพลังฝีมือเยี่ยงอย่างนี้ ตลอดทั่วทั้งพิภพจบแดน คงจะมีเพียงมิกี่คนเท่านั้นดอก

ซิงเจี๊ยบเมื่อขีดเขียนเสร็จแล้ว จึงระบายลมออกจากปากยาว ๆ ลมที่ระบายออกมานี้ แฝงไว้ด้วยความปลาบปลื้มปีติ และภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก

โซวฮุ่ยจือมิได้มีความรู้สึกตื่นเต้นไปกับการใช้พลังฝีมือขั้นสุดยอดของพิภพเยี่ยงนี้เลย เพราะนางหาทราบไม่ว่า เป็นการใช้ด้วยความเก่งกล้าสามารถ ที่ไม่มีสักกี่คนจะกระทำได้ ท่ามกลางน้ำตาที่เนืองนองกลบตานั้น ยังเหลือบชม้ายลอบแลดูโง้วเล่งฮวงอยู่บ่อยครั้ง บนใบหน้าปรากฏแววอันประหลาดพิกลอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งมิทราบว่าจะเป็นการตื่นเต้นหรือเศร้าเสียใจกันแน่

จวบจนเมื่อคนทั้งสองกระทำเรื่องราวทุกสิ่งเสร็จสรรพแล้ว โซวโกวเนี้ยจึงคารวะขอบพระคุณต่อคนทั้งสอง แล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากท่านทั้งสองเช่นนี้ และยังได้รับความเอื้อเฟื้อการุญ จัดการศพของบิดาจนเป็นที่เรียบร้อยอีกด้วย พระคุณอันไพศาลสูงส่งชั่วชีวิตจะมิขอลืมเลือนเลย โปรดรับคารวะจากข้าพเจ้าสักครั้งด้วย"

กล่าวจบจะคุกเข่าลงไปกราบกรานจริง ๆ

โง้วเล่งฮวงกระวนกระวายใจเป็นอย่างยิ่ง ยื่นมือออกคิดจะไปประคองนาง แต่พลันหวนคิดขึ้นได้ว่า มิใคร่เหมาะสม มือที่ยื่นออกจึงค้างไว้ในหว่างกลางทางไปเช่นนั้นเอง แต่ยังดีที่ชิงเจี๊ยบสะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ขึ้นเล็กน้อย ทำให้มีพลังไร้สภาพ ได้ยอร่างของนางเอาไว้อย่างแน่นหนามิยอมให้คุกเข่าลง

โซวโกวเนี้ยผู้นี้ปราศจากญาติมิตรใด ๆ พอจะพึ่งพาอาศัยได้หลังจากครุ่นคิดเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว จึงหวนคิดถึงผู้เคยอยู่ใต้บังคับบัญชาบิดานางอันเป็นคนสนิทซึ่งบัดนี้ได้ไปเป็นตีกุ้ย (นายอำเภอ) อยู่ยังเมืองจี้เล้งพอจะอาศัยได้ ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงเมื่อปรึกษาหารือกันอยู่ชั่วครู่ จึงตกลงใจจะคุ้มกันส่งนางไปยังเมืองจี้เล้ง

โซวฮุ่ยจือจึงขอบอกขอบใจต่อคนทั้งสองเป็นการใหญ่ ไหนเลยจะมีความเห็นขัดแย้งได้ ดังนั้นคนทั้งสามจึงได้ร่วมทางกันไปยังเมืองจี้เล้ง

โง้วเล่งฮวงพอได้ประสบพบโซวโกวเนี้ยเป็นครั้งแรก พลันรู้สึกปั่นป่วนหวั่นไหวในใจอย่างรุนแรง ตลอดรายทางมาตรแม้นจะมีชิงเจี๊ยบร่วมไปอยู่ด้วย แต่ความกังวลเอาอกเอาใจนานาประการยังปรากฏออกมาเองโดยมิอาจจะสะกดกลั้นอำพรางได้ โซวโกวเนี้ยเพิ่งประสบพบภัยพิบัติมา และปราศจากญาติมิตรใด ๆ พอจะปลอบประโลม จึงต้องแอบร่ำไห้อยู่แต่ภายในรถม้าตลอดเวลา มีแต่คำปลอบโยนถามไถ่อย่างวิตกกังวลของโง้วเล่งฮวงเท่านั้น ที่ทำให้นางพอจะมีความอบอุ่นและรู้สึกซาบซึ้งขึ้นบ้าง

ตรากตรำเดินทางมาเป็นเวลาอันยาวนาน จวบจนกระทั่งถึงเมืองจี้เล้ง เนื่องจากต้องคอยคุ้มกันรถม้าที่เดินอย่างเชื่องช้า จึงเมื่อถึงยังจุดหมายปลายทางแล้ว ก็ห่างจากกำหนดวันประลองฝีมือบนยอดเขาไท้ซัวเพียงห้าวันเท่านั้นเอง

รถม้าเมื่อหยุดอยู่หน้าประตูคฤหาสน์ตีกุ้ยแล้ว โซวโกวเนี้ยจึงได้นำนามบัตรของบิดาส่งกลับเข้าไป ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงไม่ยินยอมที่จะเสียเวลาในสถานที่นี้ให้มากนัก จึงจะอำลาจากไปเลย ในเวลาหลายวันที่ร่วมทางกันมานี้ โซวโกวเนี้ยพอทราบได้ว่า คนทั้งสองต่างเป็นผู้เก่งกล้าสามารถของวงพวกนักเลงแห่งยุค ทราบว่าจะเหนี่ยวรั้งเอาไว้คงมิได้ จึงจำต้องลำลาจากกับคนทั้งสองด้วยน้ำตาอันเนืองนอง โง้วเล่งฮวงเมื่อเห็นน้ำตาของนางเข้าแล้ว ก็รู้สึกจิตใจไหวหวั่นจนกระเจิดกระเจิงไปอย่างลืมตัว

"ทั้งสองท่าน เมื่อประกอบกิจสำเร็จแล้ว จะอย่างไรก็โปรดจงได้มาให้ข้าพเจ้าผู้อาภัพได้ประสบพบอีกสักครั้ง..."

นางกล่าวได้ถึงตอนนี้ เสียงพลอยสั่นเครือจนมิอาจจะว่ากล่าวสืบต่อไปได้อีก และภายในคฤหาสน์ มีเสียงดังเกรียวกราวจอแจขึ้น เพราะพวกตี้กุ้ยเมื่อทราบว่านางมาแล้ว จึงพากันออกต้อนรับอย่างกุลีกุจอ

ชิงเจี๊ยบหันมากล่าวอำลาต่อโซวโกวเนี้ย แล้วจึงฉุดแขนโง้วเล่งฮวง พลางตวาดว่า

"ไป"

แล้วคนทั้งสองจึงได้เร่งรุดเดินทางจากไปอย่างฉับพลันทันด่วน

จนเมื่อออกจากประตูเมืองไปแล้ว คนทั้งสองยังมิได้พูดจาปราศรัยกันแม้แต่คำเดียว ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นโง้วเล่งฮวงมีจิตใจเซื่องซึมเหม่อลอยมิอยู่กับเนื้อกับตัวเช่นนั้น จึงแสร้งถามขึ้นทันทีว่า

"ตั้วกอ เราจะไปที่ใดกันเล่า ?"

โง้วเล่งฮวงสะดุ้งจนสุดตัว อ้าปากค้างอยู่เนิ่นนาน จึงสามารถเค้นเสียงอันตะกุกตะกักออกมาว่า

"เราก็ย่อมต้องไป...ต้องไป...ต้องไปที่ไท้ซัวเอง"

ชิงเจี๊ยบหัวร่ออย่างมีเลศนัยใส่หน้าไปครั้งหนึ่ง ทำให้โง้วเล่งฮวงหน้าแดงฉานขึ้นทันที แล้วคนทั้งสองจึงพากันวิ่งไปตามทางหลวง จวบจนกระทั่งหายลับไปภายในผงธุลีสีเหลืองแก่...

บทที่ 22

บนยอดเขาไท้ซัว

ท้องฟ้าปลอดโปร่งสดใสในต้นฤดูใบไม้ร่วง แต่ที่ฮั่วซัวกลับเริ่มมีความรู้สึกหนาวเย็นบ้างเล็กน้อย มาตรแม้นดวงอาทิตย์ยังส่องแสงสว่างจ้าอยู่ห่วางกลางอากาศ แต่ยังมีความรู้สึกว่าหนาวเย็นผิดกว่าที่อื่น ๆ

ไท้ซัว...เทือกเขาที่ได้รับการยกย่องเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินแล้ว แม้กระทั่งทางที่ทอดสู่เทือกเขา ยังมีความยาวถึงหนึ่งลี้ครึ่ง แต่เนื่องจากมีผู้คนเข้าท่องเที่ยวกันไปมาตลอดทั้งปี ดังนั้นเอง ทางสายนี้จึงกว้างขวางราบเรียบอย่างยิ่ง

สองฟากข้างทางล้วนแล้วแต่เป็นพื้นหญ้าอันเขียวชอุ่ม แผ่กว้างไพศาลไปจนรอบบริเวณของเทือกเขาอันกว้างใหญ่ เนื่องจากชอุ่มงามจนเกินไปกระมัง จึงแม้จะเป็นฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ยังคงสดขจีดุจดั่งเป็นในฤดูใบไม้ผลิอยู่

ลมอันเฉื่อยฉิวโชยพัดมามิขาดระยะ กิ่งไม้ใบหญ้าในบริเวณจึงสั่นไหวอยู่เกรียวกราวซู่ซ่า เมื่อทอดตามองไป ทางสายนี้มาตรแม้นจะคดเคี้ยวเลี้ยวลดดั่งราวกับเป็นซากงูตาย แต่หากมีสายตาอันคมกล้าแล้วจะพอจำแนกออกว่า สุดปลายทางสายนี้ คือโขดศิลาอันแห้งแล้งเตียนโล่งปราศจากต้นไม้ใบหญ้า

เสียงกุบกับของฝีเท้าม้า เสียงกระพรวนและเสียงแส้ดังเกรียวกราวกันไม่ขาดระยะ คาดว่าคงเป็นเพราะกำหนดการประลองฝีมือที่ภูเขาไท้ซัวจะได้บรรลุถึงแล้ว จึงดึงดูดเอาบรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มทั้งปวง พากันมาร่วมชุมนุมเพื่อชมการต่อสู้ในครั้งนี้

วันรุ่งขึ้นก็จะเป็นวันสำคัญตามกำหนดของการประลองฝีมือแห่งภูเขาไท้ซัวแล้ว นับเป็นวันอันสำคัญที่ทุกคนแห่งบู๊ลิ้มใฝ่ฝันปรารถนา เพื่อต้องการจะดูให้รู้แน่ว่า ศิษย์รุ่นต่อมาของห้าสำนักกระบี่ใหญ่ในตงง้วน จะเป็นสำนักใดมีความเก่งกล้าสามารถกว่า

แต่หากแม้นเป็นผู้มีความชำนาญคร่ำโลกอยู่บ้าง ย่อมเข้าใจได้ในทันทีว่า การชุมนุมประลองฝีมือบนภูเขาไท้ซัวครั้งนี้ ได้มีภยันตรายอันใหญ่หลวงแฝงอยู่อย่างเร้นลับ ซึ่งหากรุนแรงทั่วทั้งบู๊ลิ้มของแผ่นดินจะต้องเนืองนองไปด้วยโลหิตทุกหย่อมหญ้า หากแม้นเบาบางแล้วห้าสำนักใหญ่คงต้องยับเยินกระจุยกระจายไป จนมิอาจสมัครสมานสามัคคีกันได้อีก ซึ่งแน่นอนแล้ว ภยันตรายที่บังเกิดขึ้นในลางสังหรณ์ของผู้คร่ำโลก มันเกี่ยวเนื่องไปเพราะเทพเจ้าสัตตฝีมือได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งในวงพวกนักเลงนั่นเอง จึงเป็นสาเหตุอันสำคัญ

เมื่อตะวันสายจวนจะถึงยามเที่ยง อาทิตย์ยังคงสาดส่องแสงอันร้อนแรงเจิดจ้า บนทางน้อยได้ปรากฏเสียงฝีเท้าม้าที่คุ้นหูอย่างยิ่งดังมาอยู่ชั่วครู่ อีกไม่นานนัก จึงปรากฏมีม้าสองตัววิ่งเคียงคู่กันออกมาจากปลายทางอีกด้านหนึ่ง

คนทั้งสองต่างมีอายุเยาว์วัยไล่เลี่ยกัน ต่างมีใบหน้าอันสวยสง่าคมสันเฉกเช่นกัน นั่งตัวตรงเป็นสง่าอยู่บนหลังม้าพ่วงพีกำยำ จากแสงทองที่สาดส่องอยู่ ทำให้เห็นเป็นประกายสีเหลืองอร่ามอย่างน่ารัก บนพื้นแผ่นดินปรากฏเป็นเงาสั้น ๆ ที่ทอทาบอยู่ คนทั้งสองน่ากลัวเป็นผู้จะมาดูการประลองฝีมือบนภูเขาไท้ซัวเป็นแน่ โดยเฉพาะผู้ซึ่งอยู่ทางด้านซ้าย ที่หลังยังสะพายกระบี่ยาวเฉียง ๆ มาอีกหนึ่งเล่ม จึงคล้ายดั่งเป็นบุคคลชนชาวบู๊ลิ้มด้วยกัน

คงเนื่องจากตรากตรำอย่างเหน็ดเหนื่อยมาในระหว่างทาง คนทั้งสองจึงมิได้เอ่ยปากปราศรัยพูดคุยกันเลย มีแต่เสียงกุบกับของฝีเท้าม้าและเสียงอันสดใสของกระพรวนเท่านั้น ที่เป็นเครื่องทำลายความเงียบสงัด คนทั้งสองพากันกระตุ้นม้าผ่านไปอย่างรวดเร็ว

การชุมนุมประลองฝีมือบนภูเขาไท้ซัว มาตรแม้นจะกระเดื่องดังสะท้านไปทั่วแผ่นดิน แต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว เมื่อสิบห้าปีก่อน ค่ายสำนักกระบี่อันยิ่งยงทั้งห้าของตงง้วน ได้ร่วมลงชื่อเชื้อเชิญต่อผู้มีฝีมือทั่วทั้งแผ่นดิน ให้มาร่วมชุมนุมกันยังยอดเขาไท้ซัว เพื่อจะใช้วิชาการต่อสู้รู้จักมักคุ้นกันให้กว้างขวางไพศาลอีก และยังจะคัดเลือกผู้มีฝีมือกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ

ในยามนั้น เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงของเมืองอิ้งฮงได้แตกกระสานซ่านเซ็นแล้ว

จึงไร้ผู้มาร่วมด้วย สามเซียนนอกพสุธาที่อยู่ยังเกาะนอกทะเล ห่างจากตงง้วนอย่างมากมายก่ายกอง ยิ่งมิปรารถนาจะถ่อมตัวเข้ามาภายในตงง้วนให้เป็นเสนียดแก่ตัวหนึ่งในสองจอมอัจฉริยะแห่งธรณีคือเทพเจ้าสัตตฝีมือ เนื่องจากมีความทระนงตัวอย่างรุนแรง มิยินยอมถ่อมลงคบหากับบรรดา 'สามัญชน' ของห้าสำนักใหญ่เหล่านี้ เหลือแต่เพียงกระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) หนึ่งกระบี่แห่งฮ่อลกโง้วเซี่ยว-ฮุ้น เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่มาในการประลองครั้งนี้โดยลำพัง

ด้วยพลังฝีมือของโง้วเซี่ยวฮุ้น ผู้เป็นหนึ่งในสองของยอดอัจฉริยะแห่งยุค หัวหน้าสำนักทั้งห้าสำนึกตัวดีว่า ไม่มีทางต้านทานรับมือได้ติดในยามนั้น ลิ้งักแห่งคงท้งจึงเสนอความเห็น รบเร้าให้หัวหน้าสำนักร่วมมือกัน ผลาญชีวิตของโง้วเซี่ยวฮุ้นให้ตกตายไปก่อนวันกำหนดนัด ดังนั้นเอง ย่างก้าวเข้าอากาศ (เล่งคงโป๊วฮือ) โต๊ะเท่งแห่งคุนลุ้น กระบี่ลมหวน (ฮ้วยฮวงเกี่ยม) เจี่ยแชแห่งเตียมซัง เชียะเอี้ยงจื้อแห่งบู๊ตึง โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ พร้อมทั้งเทพเจ้ากระบี่ (เกี้ยมซิ้ง) ลิ้งักรวมห้าคนร่วมกำลังกันเข้ากลุ้มรุมปลิดชีวิตโง้วเซี่ยวฮุ้นกระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) ลงที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้ง จึงทำให้เทพเจ้ากระบี่ลิ้งักได้ตำแหน่งเป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพในคราครั้งนั้นไป

อีกสิบห้าปีให้หลังของวันนี้ พิธีประลองฝีมือยังยอดเขาไท้ซัวได้บรรจบมาถึงอีกครั้งหนึ่ง มาตรแม้นจะมีกฎเกณฑ์ว่า ผู้ที่เคยสมัครเข้าชิงดีกันเมื่อคราครั้งแรกจะสมัครอีกมิได้ แต่บรรดาศิษย์ของค่ายสำนักทั้งห้าต่างมีกันอย่างคับคั่ง และทรงฝีมือเป็นที่เลื่องลือ จึงยากยิ่งที่จะมิเกิดการพิพาทบาดหมางอย่างรุนแรงกันได้ มิหนำซ้ำ ความเห็นแก่ตัวและเกียรติภูมิของสำนักที่ต้องยื้อแย่งชิงดีกัน เล่ห์กระ-เท่ห์กลอุบายนานา จึงพากันออกจากสมองและการกระทำอย่างมิได้คำนึงถึงไมตรีใด ๆ อีก บรรยากาศและสถานการณ์จึงตึงเต้นตึงเครียดเป็นที่ยิ่ง

กล่าวถึงหนุ่มน้อยสองคน เมื่อมาจนถึงปลายทางแล้ว ก็รั้งม้าไว้ คนทางเบื้องซ้ายจึงกล่าวขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี่ ภูมิภาพทางเบื้องหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน เสียงน้ำตกโกรกไหลและอากาศอันชุ่มฉ่ำเย็นชื่น นับว่าเป็นทิวทัศน์ที่น่ายลอยู่มิน้อยเลย"

ที่แท้คนทั้งสองคือชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง ที่พากันเร่งรุดมาร่วมในพิธีครั้งนี้นั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็หัวร่อเบา ๆ กวาดตามองไปที่เบื้องหน้าเห็นเป็นทางขาด เพราะมีลำธารไหลผ่าน บนลำธารสร้างสะพานไม้สำหรับข้าม อีกด้านหนึ่ง

ของสะพานคือหมู่ไม้อันเขียวชอุ่ม โดยมิทราบว่ากว้างขวางอยู่เท่าใด

คนทั้งสองตรากตรำเดินทางเป็นเวลาอันยาวนาน ยามนี้เมื่อมาประสบพบสายน้ำอันใสไหลเย็นเข้า จึงรู้สึกชุ่มชื่นสบายใจไปอีกอักโข พากันลุ่มหลงอยู่ในทิวทัศน์ที่สุขสงบเยือกเย็นเป็นอย่างมาก

หลังจากพักผ่อนอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงพากันข้ามสะพานน้อยเข้าสู่ราวป่าอันชอุ่มทางเบื้องหน้า

พลันได้ยินเสียงอึกทึกกึกก้องดังแว่วมาแต่ไกล เป็นเสียงดังสะท้านหนัก ๆ อย่างสุดจะเปรียบปานได้ คนทั้งสองพากันชะงักงันไปเล็กน้อย แล้วจึงมุ่งหน้าไปที่ต้นเสียง เมื่อเงยหน้ามองไป จึงเห็นสาเหตุของที่มาแห่งเสียงอันครื้นครั่นสนั่นหวั่นไหวขึ้น

ห่างจากที่ยืนอยู่ประมาณสี่สิบวาเศษ ๆ มีน้ำตกที่โกรกไหลลงมาอย่างรุนแรง มองแต่ไกลคล้ายดั่งเป็นสายรุ้งสีขาวอันมหึมา ที่พุ่งผ่าลงจากท้องฟ้า ทำให้เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งบริเวณ

น้ำตกแห่งนี้มิทราบมีความลึกเท่าใด เพราะเห็นแต่ละอองน้ำที่อบอวลไปทั่วบริเวณแห่งนั้น ทำให้ภายในราวป่าบังเกิดความเย็นฉ่ำชุ่มชื้น ลำธารน้อยนั้นได้เกิดขึ้นเพราะน้ำตกแห่งนี้นั่นเอง

คนทั้งสองกำลังชมเชยอย่างลุ่มหลงในความงดงามของธรรมชาติที่เสกสรรมาอย่างพิสดาร โง้วเล่งฮวงมีสายตาที่ไวกล้า พลันยื่นมือชี้ไปยังด้านซ้ายของโขดหินริมน้ำตก พร้อมทั้งรำพึงเบา ๆ ขึ้นว่า

"เทียนซิ้งพัก (น้ำตกเทียนซิ้ง)"

ชิงเจี๊ยบมองตามนิ้วไป เห็นโขดหินทางด้านซ้ายได้สลักอักษรเทียนซิ้งพักตัวมหึมาไว้สามตัว จึงเหลียวมองดูโง้วเล่งฮวง เห็นสีหน้าแปรเปลี่ยนผิดปกติไปอย่างรุนแรงจริง ๆ

ชิงเจี๊ยบเป็นผู้ที่เคยผ่านเหตุการณ์เยี่ยงอย่างนี้มาแล้ว และเคยได้รู้รสชาติมาเป็นอันดี จึงเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของโง้วเล่งฮวงในยามนี้ได้ จึงจะให้ว่ากล่าวอย่างไรไปได้เล่า

น้ำตกแห่งนี้ มีความรุนแรงดั่งราวกับเป็นสายน้ำจากฟากฟ้า พุ่งผ่าลงสู่แก่งหินทางเบื้องล่าง จนครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ดุจดั่งอสนีบาตที่พากันฟาดลง ด้วยอานุภาพอันสง่างามเข้มแข็งน่าระทึก โง้วเล่งฮวงหาได้ไปไยดีต่อเรื่องราวและทิวทัศน์เหล่านี้ไม่ ได้แต่ยืนกัดฟันอย่างแนบแน่น บ่นรำพึงขึ้นเบา ๆ อยู่ตลอดเวลา

ในฉับพลันนั้น โง้วเล่งฮวงได้กระตุกบังเหียนไสม้ามุ่งไปทางเบื้องหน้า ชิงเจี๊ยบจึงรีบควบขับตามติดไปในทันที จวบจนเมื่อห่างจากน้ำตกประมาณสามสิบเชียะจึงได้ชะงักม้าเอาไว้

โง้วเล่งฮวงกระโดดลงจากหลังม้า เดินไปยังโขดศิลาที่ตั้งตระหง่านอยู่ทางริมน้ำตก ชิงเจี๊ยบมองตามไป เห็นศิลาแห่งนั้นมีรอยอาวุธฟันเป็นทาง ๆ มากมายหลายแห่ง และแต่ละทางยังลึกเข้าไปในเนื้อศิลาอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบทอดถอนหายใจเบา ๆ เพราะสภาพเท่าที่เห็นในเบื้องหน้านี้ คล้ายดั่งได้พาย้อนกลับไปให้เห็นการต่อสู้อย่างดุเดือดชุลมุนของเมื่อคราครั้งก่อน กระบี่ผลาญวิญญาณโง้วเซี่ยวฮุ้น ทุ่มเทกำลังอย่างสุดตัวเข้าต้านทานรับการกลุ้มรุมของหัวหน้าสำนักใหญ่ทั้งห้าจนสุดความสามารถ จวบจนกระทั่งต้องหลั่งโลหิตสังเวยชีวิตลงที่หน้าน้ำตกแห่งนี้

โง้วเล่งฮวงคำรามในลำคอเบา ๆ พลันตวัดหมัดต่อยผางออกไปยังน้ำตกที่โกรกไหลจนสุดกำลัง พลังหมัดได้พุ่งกระจายไปใส่อย่างหักโหมรุนแรง ทำให้สายน้ำตกที่พุ่งโกรกยังต้องถูกกระแทกจนเป็นช่องออกเล็กน้อย

"พลังหมัดอันเลิศเลอ !"

พลันมีเสียงตวาดร้องชมก้องมาแต่ทางด้านซ้าย ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงรีบเหลียวขวับมองกลับไป เห็นที่นั่นมีคนเดินออกมาสองคน ทั้งสองต่างมีสายตาอันคมกล้าว่องไว จึงสามารถมองเห็นเป็นกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยแห่งคงท้ง พร้อมทั้งชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง

เมื่อเดินเข้ามาใกล้แล้ว จึงจำได้ว่าชายฉกรรจ์ผู้นั้น คือชายแซ่ซี ที่เมื่อหลายวันก่อนเคยลงมือรุมกระหนาบกิมเล่าตั้วที่ศาลเจ้าร้างกลางป่านั่นเอง

อูเจ่กปวยวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว หัวร่อร่ามาแต่ไกล พลางกล่าวว่า

"ชิงเหลาปั้ง มิได้พบกันนานแล้ว มีความสบายดีกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"สบายดี สบายดี"

เมื่อหยุดเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่อู มาในครั้งนี้ด้วยเจตนาจะช่วงชิงตำแหน่งอันสูงเกียรตินั้นกระมัง ?"

อูเจ่กปวยหัวร่อเฮอะ ๆ อย่างภาคภูมิ พลางกล่าวว่า

"ชิงเหลาปั้ง นับว่ามีความนิยมชมชอบในวิชาการต่อสู้อย่างลุ่มหลงจริง ๆ

คาดคิดมิถึงเลยว่า ท่านยังจะมาถึงที่นี่ก่อนข้าพเจ้าเสียอีก"

ชิงเจี๊ยบเห็นอูเจ่กปวยบ่ายเบี่ยง มิยอมเอ่ยถึงการประลองฝีมือเลย จึงลอบนึกหัวร่ออยู่ในใจ เพราะทราบดีว่า อูเจ่กปวยตั้งแต่ได้รับการปราชัยบ่อยครั้งในระยะนี้ ความเย่อหยิ่งโอหังของเมื่อคราครั้งก่อน จึงได้มลายหายไปอย่างมากมาย ดังนั้นจึงได้ตอบไปว่า

"หามิได้ดอก เพียงแต่จะอาศัยโอกาสนี้ ยลโฉมผู้ทรงฝีมือที่เลื่องลือชาของแผ่นดินบ้างต่างหาก"

กระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวยหัวร่อฮาฮาเสียงดัง พลางกล่าวว่า

"ชิงเหลาปั้งก่อนจะมาไยไม่บอกกล่าวกับข้าพเจ้าสักคำหนึ่งเล่า กลับทำให้ข้าพเจ้าต้องเสียเวลาวิ่งไปมาที่บู๊ฮั่นโดยปราศจากประโยชน์"

เมื่อเดือนก่อนนั้น ชิงเจี๊ยบเคยได้นัดหมายกับอูเจ่กปวยว่า จะสมทบกันในเมืองก่อน แล้วจึงร่วมทางกันมาที่ไท้ซัว แต่ชิงเจี๊ยบมีความร้อนรุ่มกระวนกระวายที่ต้องเร่งรุดออกมาก่อน เพราะกิจสำคัญในการตามหาโง้วเล่งฮวง จึงได้ลืมเลือนในเรื่องนี้ไปเสีย ในขณะนี้ พอได้ยินอูเจ่กปวยกล่าวต่อว่ามาอย่างกะทันหัน และคล้ายดั่งจะรู้สึกว่า วาจาอูเจ่กปวยนี้มีความนัยแฝงอยู่ สีหน้าจึงผิดปกติไปเล็กน้อย แต่โชคดีที่อูเจ่กปวยมิได้สังเกตดูอยู่เท่านั้น

ชิงเจี๊ยบกำลังคิดจะหาข้อแก้ตัวมากลบเกลื่อนอำพรางสักหลายประโยค แต่อูเจ่กปวยยังกล่าวสืบต่อไปว่า

"อา ถูกแล้ว ผู้จัดการร้านคนนั้นได้บอกว่า มิได้กลับไปที่ร้านเป็นเวลาร่วมครึ่งเดือนแล้ว..."

ชิงเจี๊ยบสีหน้าคลายความหนักใจไปทันที ยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวกลบเกลื่อนขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าในระยะนี้ ได้ติดต่อค้าขายมารายหนึ่ง ดังนั้นจึงยุ่งเหยิงวุ่นวายอยู่อย่างมิได้พักผ่อนเลย โชคยังดีเป็นอย่างยิ่ง ที่สามารถกระทำสำเร็จได้ในเวลาอันจำกัด มิเช่นนั้นยังจะต้องเสียโอกาสอันปลอดโปร่งไปในครั้งนี้ด้วย โอ การค้าขายในรายนี้ คือทับทิมแดงเม็ดโตแทบเท่ากำปั้น ซึ่งขอบอกกับท่านผู้กล้าหาญแซ่อูอย่างมิอำพรางเลยว่า ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะมีอาชีพในทางนี้ แต่ก็เพิ่งจะเป็นครั้งแรกที่ประสบพบเห็นทับทิม ซึ่งมีความใหญ่โตมโหฬารถึงปานนี้"

คำพูดตอนหลังของชิงเจี๊ยบ กล่าวไปอย่างเรื่อยเปื่อยปราศจากความจริง เพราะเห็นอูเจ่กปวยมีสีหน้าคลางแคลงใจมิใคร่เชื่อถือ แต่กลับเชื่ออย่างสนิทใจ

เพราะอุทานดัง ๆ และกล่าวเสริมขึ้นว่า

"มีทับทิมเม็ดมโหฬารถึงปานนี้ทีเดียวหรือ ? ครานั้นข้าพเจ้ากลับจะต้องขอเปิดหูเปิดตาดูสักครั้งหนึ่งแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรับปากอือออในลำคออย่างมิทราบว่าปฏิเสธหรือยินดี และรีบหันเหเปลี่ยนเรื่องไปว่า

"ท่านผู้นี้คือโง้วเล่งฮวงเฮีย ที่ข้าพเจ้าเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นานนัก"

พลางชี้ไปที่โง้วเล่งฮวง พร้อมกันนั้นก็แนะนำอูเจ่กปวยให้โง้วเล่งฮวงได้รู้จัก

โง้วเล่งฮวงเห็นชิงเจี๊ยบมีปฏิภาณอันกลอกกลิ้งชาญฉลาดถึงปานนั้น ก็มีความเลื่อมใสนับถือเป็นอย่างยิ่ง จึงแสร้งทำเป็นเพิ่งจะเคยพบหน้ากับอูเจ่กปวยมากล่าวยกยอปอปั้นอยู่หลายคำตามมารยาท

อูเจ่กปวยกลับเป็นผู้มีความเปิดเผยอย่างมาก แนะนำชายฉกรรจ์แซ่ซีให้คนทั้งสองรู้จัก ชายฉกรรจ์แซ่ซีมีนามว่าฮั่วคัง เป็นซือตี๋ของอูเจ่กปวย

อูเจ่กปวยกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"โง้วเฮียมีพลังฝีมือที่มิต่ำทรามเลยจริง ๆ..."

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"โง้วเฮียเป็นสหายที่ข้าพเจ้าเพิ่งรู้จักมักคุ้นกัน พลังฝ่ามือของโง้วเฮียนับว่ามีชื่อเสียงลือเลื่องอยู่มิน้อย..."

อูเจ่กปวยผงกศีรษะเล็กน้อย พลางตอบว่า

"อาศัยในพลังหมัดที่ต่อยไปเมื่อครู่นี้ ก็สามารถเบียดแทรกเข้าไปภายในกลุ่มของยอดฝีมืออันดับสูงของแผ่นดินได้อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว"

โง้วเล่งฮวงรีบกล่าวถ่อมตัวเป็นพัลวัน พร้อมกันนั้น ก็มีความเลื่อมใสในสายตาอันคมกล้า และความชำนาญของอูเจ่กปวยมาก

เมื่อโอภาปราศรัยกันได้อีกมิกี่คำ อูเจ่กปวยจึงกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้ามาร่วมชุมนุมการประลองในครั้งนี้ ก็มาในฐานะร่วมขบวนกับท่านอาจารย์และซือเฮีย..."

ชิงเจี๊ยบแสร้งอุทานขึ้นอย่างตื่นเต้น อูเจ่กปวยจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า การชุมนุมในครั้งนี้ คงจะต้องเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือดโหดเหี้ยมเป็นที่สุดของบู๊ลิ้มขึ้นอย่างแน่นอน เมื่อถึงยามนั้นสถานการณ์ต้องอลเวงวุ่นวายอย่างรุนแรง ซิงเฮียปราศจากวิชาการต่อสู้อยู่เลย อย่าได้เกิดการพลาดพลั้งต้องถูกบาดเจ็บ..."

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยได้รับฟังข่าวว่า เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงและเทพเจ้าสัตตฝีมือ ได้ปรากฏตัวขึ้นอีกในบู๊ลิ้ม แต่จะอย่างไรก็มิยอมเชื่อว่า คนทั้งสองจะเข้มแข็งแกร่งกร้าวไปกว่าอาจารย์ของท่าน"

อูเจ่กปวยฝืนหัวร่ออย่างกระอักกระอ่วน ผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด"

พลางทอดถอนหายใจอย่างอัดอั้น แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้าเห็นจะต้องกลับไปในบริเวณพิธีเสียก่อน เพื่อจะได้รู้จักมักคุ้นกับบรรดาผู้ทรงฝีมือของค่ายสำนักต่าง ๆ เราเห็นต้องแยกทางกันที่นี้ก่อนเถิด"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะและประสานมือคารวะเป็นเชิงอำลา

เมื่ออูเจ่กปวยและซีฮั่วคังจากไปแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มกับโง้ว-เล่งฮวงว่า

"อุบายของพวกเราในครั้งนี้ ประสบผลสำเร็จอย่างมิคาดคิดเลย เมื่อถึงยามนั้น เทพเจ้าสัตตฝีมือและหนึ่งกระบี่แห่งล่อฮก พอปรากฏกายในสนามประลองค่ายสำนักใหญ่ทั้งห้า มิทราบว่าจะตื่นตระหนกตกใจจนอกสั่นขวัญแขวนไปเท่าใดกัน"

กล่าวจบขึ้นบนหลังม้าควบขับลงไปอย่างรวดเร็ว

สนามการประลองฝีมือของภูเขาไท้ซัวนี้ เลือกเอายอดเขายิกกวนฮง คนทั้งสองเมื่อจำแนกทิศทางได้แล้ว ก็เร่งฝีเท้าม้าให้รุดไปอย่างรวดเร็ว พลันมีเสียงฝีเท้าดังแว่วมาทางเบื้องหลังอย่างถี่เร็วเป็นยิ่งนัก แสดงว่าผู้วิ่งอยู่นี้มีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมอยู่ไม่น้อย คนทั้งสองจึงพากันชะงักงันไปอย่างมิคาดคิด ในใจก็คาดว่าคงจะเป็นยอดฝีมือผู้กล้าของสำนักใด ที่จะเร่งมาให้ทันกำหนดการประลองฝีมือ ดังนั้นจึงมิได้ไปใส่ใจไยดีนัก

คนผู้นั้นมีฝีเท้าอันรวดเร็วเป็นที่ยิ่ง เพียงชั่วครู่เดียวก็วิ่งตามม้าทั้งสองจนกระชั้นชิดแล้ว แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงยังรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

อันทางที่ทอดขึ้นสู่ยอดเขาไท้ซัว ความจริงกว้างขวางเป็นอันมากอยู่ แต่เนื่องด้วยเป็นทางที่ทอดขึ้นสู่เบื้องสูง ดังนั้นจึงกว้างพอให้ม้าสองตัวเคียงคู่กันไปเท่านั้นเอง คนผู้ที่วิ่งตามหลังนั้น คล้ายดั่งมิคาดว่าจะมีม้ามาอยู่บนเทือกเขาเช่นนี้ด้วย จึงมิอาจจะหยุดยั้งรั้งฝีเท้าไว้ได้ ต้องตวาดขึ้นสุดเสียง และกระโดดโผพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างหักหาญตรง ๆ จนละลิ่วพลิ้วข้ามศีรษะของชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงไปในทันที

คนผู้นั้นก็คล้ายดั่งจะสำนึกว่า ไร้มารยาทอย่างอุกอาจ จึงมิกล้าหยุดยั้งรั้งรอ พอเท้าสัมผัสพื้นก็เร่งความเร็วพุ่งปราดไปทางเบื้องหน้าดั่งราวกับเหินบิน

ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงต่างมีสายตาอันคมกล้าว่องไว ดูออกแต่แรกแล้วว่า มันผู้นั้นคือกระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งนั่นเอง จึงหันมองตากันและยิ้มอย่างรู้ใจ ควบขับม้าตามติดไปในทันที

จวบจนเมื่อถึงยังยิกกวนฮง เห็นมีผู้คนพลุกพล่านอย่างแออัด เพราะพากันมาถึงก่อนแล้วเป็นจำนวนมาก คนทั้งสองกังวลไปว่าบรรดาผู้คนที่ร่วมประชุมนี้มีอยู่มากมายก่ายกองอย่างยิ่ง เกรงไปว่าจะมิอาจอำพรางร่องรอยได้อย่างมิดชิดเท่าที่ควร เมื่อปรึกษากันอยู่ชั่วครู่จึงชักม้าวกอ้อมไปทางเหนือของไท้ซัว เตรียมจะปีนป่ายท่องเที่ยวยังเตี้ยนั่งฮงของอีกฟากหนึ่งก่อน

ยอดเขาเตี้ยนั่งฮงนี้ มีโขดหินหุบเหวมากมายจนเปี่ยมด้วยอันตรายไปทุกฝีก้าว ขวากหญ้าพงหนามมากมายซับซ้อนจนหนาทึบ คนทั้งสองตะเกียกตะกายกันจนแทบจะแย่ จึงสามารถปีนป่ายขึ้นไปบนยอดเขาได้

อันภูเขาไท้ซัวนี้ นับเป็นเอกของห้าภูเขาใหญ่ในแผ่นดิน ยอดเขาที่ทรงเกียรติภูมิลือเลื่องไปทั่วทุกแห่งหนมิพลาดผิดจากการร่ำลือไปเลย มาตรแม้นจะเป็นฤดูใบไม้ร่วงอันแห้งแล้ง แต่ทิวทัศน์ยังงดงามตระการตาดั่งราวกับภาพวาด คนทั้งสองยืนอยู่บนยอดเขา ทำให้รู้สึกว่า พสุธาที่แคบเล็ก ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ จนมนุษย์เรามิอาจจะไปต่อเติมเสริมแต่งอย่างไรได้อีกแล้ว

โดยเฉพาะซิงเจี๊ยบยิ่งมีความสะทกสะท้อนใจอย่างอัดอั้นและตื้นตันใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคิดถึงความอาฆาตแค้นของบรรพบุรุษ ความพยาบาทอาฆาตของอาจารย์ ซึ่งล้วนแล้วแต่หนักหน่วงรุนแรงเป็นอย่างยิ่ง จนอดมิได้ที่ต้องแหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านเพื่อระบายลมความอัดอั้นจากอก

ซิงเจี๊ยบเป็นผู้ที่มีความละเอียดอ่อนสุขุมเป็นอย่างมาก ยามเมื่อระบายความอัดอั้นตันใจออกไปนี้ ยังคงระงับพลังลมปราณภายในเอาไว้อยู่ในเสียงกู่มิให้แผ่กระจายกว้างไปนัก แต่พลังที่สมบูรณ์แกร่งกร้าวยังเหนือล้ำไปกว่าผู้คนธรรมดาสามัญมากมายนัก ดังสะท้านกังวานออกไปจนสุดแสนไกล

พลันมีเสียงร้องอย่างตื่นตระหนก และเสียงตวาดด่าดังแว่วเข้ามา คนทั้งสองจึงชะงักงันไปเล็กน้อย รีบก้มมองไปในทันที เห็นที่ไหล่เขาคล้ายดั่งมีคนยืนอยู่สองคน และกำลังโต้เถียงกันอยู่อย่างรุนแรง ซิงเจี๊ยบจึงโบกมือเตือนโง้วเล่งฮวงพากันกระโดดลงไปในที่แห่งนั้นอย่างรวดเร็ว เมื่อหาโขดศิลาใหญ่แฝงกายได้แล้ว

จึงเห็นมีคนคลุมหน้าผู้หนึ่งกำลังโต้เถียงอยู่กับชายชราอายุประมาณหกสิบ

ชายชรากล่าวขึ้นว่า

"เล่าฮูมีเจตนาดีที่ขอร้องมิให้เจ้าทำอัตวินิบาตกรรม แต่คาดมิถึงว่าเจ้ากลับเป็นผู้มิรู้จักชั่ว..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ชายคลุมหน้ารีบโบกมือห้ามมิให้กล่าวต่อ และตัวมันเองก็มิได้ว่ากล่าวอย่างไร เพียงแต่ส่งเสียงครวญครางในลำคออย่างดังสนั่นหวั่นไหว หันขวับกลับไป กระโดดละล่ิวดั่งราวเหินบิน มิหนำซ้ำยังคล้ายได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นดังแว่วมาตามลมอีกด้วย ชายชราด่าขึ้นอย่างขัดใจว่า

"เป็นคนบ้าบัดซบจริง ๆ ด้วย"

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงพากันจ้องมองดูเหตุการณ์นี้ด้วยความมึนงงสงสัย แต่พอเห็นกระบี่ยาวที่ถูกทิ้งไว้บนพื้น จึงเข้าใจได้ว่าชายคลุมหน้าผู้นั้นคงจะคิดฆ่าตัวตาย แต่ชายชราผู้นี้เข้ามาช่วยเหลือได้ทันท่วงที แต่ต้องบังเกิดความสงสัยเป็นอย่างมากว่า ชายคลุมหน้ามีเรื่องอันสำคัญอย่างไรที่คิดมิตก ถึงกับต้องมาฆ่าตัวตายด้วย

ในขณะนี้ชายชราเมื่อเห็นชายคลุมหน้าหันร่างวิ่งจากออกไปอย่างรวดเร็วเช่นนั้น ต้องยืนชะงักงันอย่างงุนงง แต่แล้วก็ทอดถอนหายใจยาว ๆ ก้มลงเก็บกระบี่บนพื้นและเดินตรงเข้ามาอย่างแช่มช้า

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงที่ซุกกายอยู่ยังหลังก้อนหินใหญ่ มีความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะเจ้าชายชราผู้นี้ เดินมุ่งตรงเข้ามายังทิศทางที่ตนซ่อนกายอยู่นั่นเอง ซึ่งมิว่าอย่างไรย่อมมิอาจจะหลบเลี่ยงอำพรางจากสายตาของฝ่ายตรงข้ามได้

ชิงเจี๊ยบมีประสาทอันปลอดโปร่งแจ่มใส จึงคาดเดาได้อย่างแน่ใจว่า ชายชราผู้นี้ย่อมปราศจากเจตนาร้ายเป็นแม่นมั่น จึงมิแปลกที่จะปรากฏตัวออกไปต้อนรับให้เป็นที่รู้จักกัน ดังนั้นจึงยกมือตบบ่าโง้วเล่งฮวงเบา ๆ แต่มิคาดว่า โง้วเล่งฮวงกลับเข้าใจผิดในการตบบ่าครั้งนี้ จึงถลันกายออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน เสียงเปรื่องปร่างได้ดังขึ้นเมื่อกระบี่ถูกกระชากออกจากฝัก จนประกายอันแวววาวขยายกว้างออกไปอย่างน่าตื่นตระหนก

ชายชราผู้นั้น ความจริงเดินเข้ามาอย่างปราศจากจุดมุ่งหมาย เมื่อประสบพบกับคนทั้งสองอย่างฉับพลันกะทันหันโดยมิคาดคิด มิหนำซ้ำยังมีการกระบี่ชักออกมาขวางทางเอาไว้อีกด้วย จึงต้องถอยหลังไปสองก้าวอย่างตื่นตระหนกตกใจ

โง้วเล่งฮวงขยับกระบี่ในมือเบา ๆ จนประกายแปลบปลาบน่าตื่นเต้น ด้วยอานุภาพที่น่าหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย

ในฉับพลันนั้นเอง ชายชราพลันได้ตวาดขึ้นสุดเสียง ดังราวกับคลุ้มคลั่งไปว่า "อา กระบี่พิชิตวิญญาณ..."

อาทิตย์เริ่มอรุณแล้ว แสงทองที่สาดส่องไปทั่วพิภพ ขับไล่น้ำค้างและหมอกยามเช้าบนยอดเขาจนจางห่างหายไปทุกขณะ มันเป็นวันเริ่มต้นของการประลองฝีมือบนยอดเขาไท้ซัว

ยอดเขายิกกวนฮง มีผู้ทรงฝีมือชุมนุมกันอย่างคับคั่ง อันยอดเขาไท้ซัวนี้มีความสูงชันตระหง่านง้ำ ภูมิภาคยามอรุณนี้ มีความงดงามตระการตาจนลือเลื่องกระเดื่องไปทั่วทั้งแผ่นดิน ยามนี้เห็นแต่แสงทองอันผ่องอำไพที่กระจายไปทุกแห่งหนจนแวววาวเจิดจ้า สาดส่องเอาน้ำค้างที่ติดอยู่ตามยอดไม้ใบหญ้าปรากฏแสงแวววับจับตา ดั่งราวกับเป็นโลกที่โรยด้วยอัญมณีอยู่ทุกแห่งหน ดวงอาทิตย์กลมโตสีแดงฉานได้เผยโผล่ใบหน้าตามยอดไม้ใบหญ้าอย่างแช่มช้า ทำให้เหล่าผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดินที่มาชุมนุมพากันลุ่มหลงงมงายต่อทิวทัศน์ที่วิจิตรพิสดารนี้เป็นอย่างยิ่ง

เจ้าภาพที่เชื้อเชิญมาร่วมการประลองในครั้งนี้คือสำนักบู๊ตึงอันยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้มนั่นเอง เสียงเภรีรัวเริ่มพิธีได้ดังแว่วกังวานกระทบโสต แล้วเจ้าสำนักบู๊ตึงเชียะ-เอี้ยงเต้าเจี้ยง จึงเดินออกมาอย่างสง่างามพร้อมด้วยศิษย์ในสำนักที่ตามมาเป็นทิวแถว

อันการประลองของภูเขาไท้ซัวนี้ ถือว่าเป็นการประลองฝีมือเพื่อสมัครสมานสามัคคี ในผู้มีวิชาการต่อสู้ทั่วทั้งแผ่นดิน มิได้จำกัดค่ายสำนักใด ๆ และมิได้กีดกันต่อบุคคลไหน ๆ แต่ทว่ามวลหมู่บู๊ลิ้มอันมากมายสุดคณนานับนั้น จะมีสักกี่คนที่ทรงความเก่งกล้าสามารถเหนือล้ำไปกว่าค่ายสำนักทั้งห้าอันยิ่งใหญ่ด้วยเล่า ดังนั้นเอง แต่ละครั้งมาตรแม้นจะประกาศในคำเชื้อเชิญอย่างสวยงาม ว่าต้องการเชื้อเชิญต่อฝีมือทั่วทั้งแผ่นดิน โดยมิจำกัดค่ายสำนักทั้งห้าเท่านั้นเอง

แต่บรรดาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากมายที่พากันมาสมทบอยู่นี้ เจตนาอันแท้จริงที่มาร่วมพิธีก็เพื่อชมการต่อสู้ที่น้อยครั้งนักจะประสบพบเห็นในสถานที่อื่น ๆ และเป็นพิธีที่สิบห้าปีจึงจะมีหนึ่งครั้ง ดังนั้นทุกคนจึงได้พากันมามากมาย

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเดินเป็นสง่าเข้ามาถึงกลางลานการต่อสู้ ผงกศีรษะคารวะไปรอบ ๆ ทิศ แล้วจึงเปล่งเสียงกล่าวไปว่า

"เมื่อสิบห้าปีก่อน บนยอดเขาไท้จงของเทือกเขาไท้ซัว สำนักอาตมาได้เป็นผู้ริเริ่มการประลองเพลงกระบี่ในยอดเขาไท้ซัวขึ้น ซึ่งผลที่สุดก็สมยอมยกย่องให้

ผู้กล้าหาญแซ่ลี้แห่งสำนักคงท้ง เป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ชะงักลงเล็กน้อย บรรดามิตรสหายและศิษย์ของสำนักคงท้งพากันโห่ร้องขึ้นอื้ออึงคะนึงไปทั่วทั้งบริเวณแทบฟ้าถล่ม เป็นการโอ้อวดอย่างภาคภูมิใจในเกียรติอันนี้

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"วันนี้ของอีกสิบห้าปีให้หลัง บรรดานักสู้ผู้กล้าทั่วทั้งพิภพก็ได้มาร่วมชุมนุมกันอีกครั้งหนึ่ง โดยจะสรรหาผู้มีฝีมือเพลงกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพสืบต่อไป แต่มีกฎระเบียบที่วางไว้อย่างตายตัวว่า เฮอะ บรรดาผู้ใดที่ได้ร่วมชุมนุมประลองกันเมื่อสิบห้าปีก่อน ในครั้งนี้จะสมัครเข้าร่วมมิได้โดยเด็ดขาด"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงกล่าวไปด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดังนัก มิหนำซ้ำยังเป็นระหว่างเสียงโห่ร้องก้องปีกอย่างอึงคะนึงสนั่นหวั่นไหว ของพวกมิตรสหายและศิษย์แห่งสำนักคงท้งด้วย แต่วาจาที่ว่ากล่าวไปนี้ ยังกระทบโสตประสาทของทุกคนในบริเวณนั้นอย่างถนัดชัดเจน จึงเป็นที่ประจักษ์ว่า กำลังภายในของนักพรตเฒ่ายอดเยี่ยมสูงอย่างน่าตื่นเต้นทีเดียว

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อไปว่า

"อันพวกเราชาวบู๊ลิ้มที่นิยมการต่อสู้ ไม่มีความชำนาญในการมโวหารอันสละสลวยรื่นหู จึงขอเชิญท่านผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายโปรดประทานการแนะนำได้เลย ณ บัดนี้"

กล่าวจบก็ผงกศีรษะคารวะไปรอบทิศ และเดินออกจากลานการต่อสู้ไปอย่างแช่มช้า

อย่าเห็นว่าบรรดานักสู้ผู้กล้าของบู๊ลิ้ม จำนวนมากมายที่รายล้อมอยู่จนแทบจะเต็มยอดเขายิกกวนฮง แต่ส่วนมากต่างมีเจตนาจะมาเปิดหูเปิดตาชมฝีมืออันลือเลื่องของค่ายสำนักทั้งห้าเท่านั้น ดังนั้นเอง พอเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงถอยออกไปจากลานการต่อสู้ บรรดาผู้คนจำนวนมากมายจึงได้เริ่มซุบซิบปรึกษากันจนเสียงเซ็งแซ่ไปหมด

ที่สร้างความสนใจและคลางแคลงใจเป็นอย่างมากต่อทุกคนในสถานที่นี้ ไม่มีเรื่องใดเกินไปกว่าการที่สำนักง่อไบ๊และคุนลุ้นยังไม่มีคนมาร่วมพิธีในครั้งนี้แม้แต่คนเดียว อีกประการหนึ่งก็คือ สำนักเตียมซังนั้น มาแต่จอมกระบี่พันมือเล็กฮึงเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งค่ายสำนักทั้งสามแห่งนี้ ห่างไกลไปจากสำนักคงท้งและบู๊ตึงมากมายหลายเท่านัก เพราะสองสำนักนั้นพาสมัครพรรคพวกและศิษย์ในสำนัก

มากันคนละมาก ๆ

ในเวลาขณะนั้นเอง ทางเชิงเขายิกกวนฮงพลันมีหลวงจีนชราหน้าซูบสดใส พร้อมกับหลวงจีนเยาว์วัยอีกสองรูป เดินขึ้นมาบนไหล่เขาอย่างรวดเร็ว บรรดานักสู้ผู้กล้าเมื่อเห็นเข้า จึงพากันมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังขึ้นทันที

เมื่อหลวงจีนชราได้มาถึงยังยอดเขาแล้ว จึงเปล่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นว่า

"อืมม์ มณีตัสสะ อาตมภาพได้ช้าไปกว่ากำหนดเล็กน้อย"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงพอเห็นเข้ารีบเดินเข้าไปคารวะ พลางกล่าวว่า

"โควอำเซี่ยงหยิน จากกันไปร่วมสิบปี..."

เสียงพูดยังกล่าวมิจบ โควอำเซี่ยงหยินพลันเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"สหายท่าน มิต้องเกรงใจไปดอก อาตมามาในครั้งนี้ด้วยเจตนาจะรักษาคำมั่นสัญญา ที่เคยตกลงกันไว้เมื่อสิบห้าปีก่อนเท่านั้นเอง"

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงหน้าแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย ก้มหน้าถอยห่างออกไปโดยมิกล้าว่ากล่าวอย่างใดอีก

บรรดานักสู้ผู้กล้าจำนวนมากมาย เมื่อเห็นโควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ พาศิษย์ในสำนักมาได้ทันเวลา จึงพากันไปซุบซิบว่ากล่าวกันอย่างเซ็งแซ่ จนอึงมี่ไปทั่วบริเวณไม่หยุดยั้ง

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงรอจนเสียงเซ็งแซ่ทั้งปวงได้ซาลงบ้างแล้ว จึงร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"การประลองของภูเขาไท้ซัวจะเริ่มต้น ณ บัดนี้แล้ว มีท่านผู้กล้าหาญคนใดจะมาปรากฏกายเป็นอันดับแรก..."

พลันมีเสียงตวาดก้องจนสะเทือนทั่วบริเวณ ในกลุ่มคนมีผู้กระโดดละลิ่วออกมาหนึ่งคน ทำให้คำพูดของเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงต้องชะงักงันลง มันผู้นั้นร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"พิธีประลองฝีมือของไท้ซัวครั้งแรกของเมื่อสิบห้าปีก่อน เป็นผู้ทรงอาวุโสแซ่อั้ง อันเป็นผู้นำของนักสู้ผู้กล้าชาวป่าเขา (พวกโจร) ปรากฏตัวขึ้นเป็นคนแรก หรือว่าห้าสำนักใหญ่ผู้ทรงฝีมือสูงส่ง ได้แต่จะคอยจ้องสังเกตดูแนวทางฝีมือ และข้อบกพร่องของผู้คนอื่นก่อน จึงจะกล้าลงมือซ้ำเติมในภายหลังกระมัง"

คำพูดที่กล่าวไปนี้ นับว่ายโสโอหังและเสียดสีแดกดันอย่างรุนแรง ตลอดค่ายสำนักใหญ่ทั้งห้า พากันถูกด่ากราดจนหมดสิ้น เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงจึงแค่นเสียง

อย่างเย็นชา กวาดมองไปด้วยสายตาอันคมกล้า แล้วก็ต้องสะดุ้งในใจอย่างรุนแรง กล่าวเสียงกังวานสะท้านไปว่า

"ที่แท้คือประสกแซ่ลิ่ม แห่งสองผู้กล้าซัวจ้อนั่นเอง อาตมาต้องขออภัยที่มิได้ออกไปต้อนรับแต่ไกล"

ลิ่มเซี่ยวเกาหัวร่ออย่างเย่อหยิ่งโอหัง พลางกล่าวว่า

"ลิ่มเซี่ยวเกาอาศัยในกระบี่และฝ่ามือลำพังคนเดียว ขอบังอาจท้าทายเรียกหาผู้กล้าทาญทั่วทั้งแผ่นดินมาประทานการสั่งสอนด้วย"

ความจริงมันมีเจตนาจะกล่าววาจาอ่อนน้อมถ่อมตัวเพื่อแสดงตน แต่เนื่องจากปราศจากคารมโวหารอันเหมาะสม กอปรกับมีความเย่อหยิ่งจองหองในสันดานเป็นอย่างมาก ดังนั้นคำพูดที่กล่าวไป ทำให้ผู้อื่นกลับเข้าใจผิดคิดว่า เป็นการยโสโอหัง อย่างมิอาจจะทนฟังได้อีกต่อไป แต่พอได้ยินว่า มันคือหนึ่งในสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อเข้า ก็ได้แต่ลอบก่นด่าอยู่ในใจอย่างสาหัสเท่านั้น โดยมิกล้าจะแสดงตัวออกท้าทายด้วย

แต่ในฉับพลันนั้น มีคนผู้หนึ่งเดินแหวกฝูงชนออกมา ชี้หน้าพลางด่าไปว่า

"ท่านมีวาจาสามหาวระคายหูอย่างยิ่ง เข้าใจว่าต้องมีความเก่งกล้าสามารถเหนือล้ำไปกว่าผู้คนอื่น ๆ มาก"

คนทั้งปวงเห็นผู้ที่ปรากฏกายออกมาด่าว่า ก็จำได้ว่าเป็นกระบี่พสุธามรณะแห่งคงทั้งอูเจ่กปวยนั่นเอง

อูเจ่กปวยพอปรากฏกายขึ้น คนทั้งปวงก็ทราบว่า การประลองฝีมือได้เริ่มต้นแล้วตั้งแต่บัดนี้ จึงพากันถอยออกไปคนละหนึ่งก้าวอย่างลืมตัว อูเจ่กปวยพอตวาดด่าจบคำ ลิ่มเซี่ยวเกาจึงหัวร่อเสียงดังสะท้านกังวาน กระชากกระบี่ออกจากฝัก จนดังเปรื่องปร่างสดใส มันผู้นี้ใช้กระบี่ในมือซ้าย ดังนั้นจึงมีกระบวนท่าอันแปลกพิสดารอย่างเหลือล้ำ

อูเจ่กปวยหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชา กระบี่ยาวในมือขวาได้กรีดจนกลายเป็นรุ้งเงินอันยาวเหยียดสดใส เสือกทิ่มเข้ายังซายโครงเบื้องซ้ายลิ่มเซี่ยวเกาอย่างฉับพลันทันด่วน ลิ่มเซี่ยวเกาควงกระบี่ในมือซ้ายต้านทานปิดป้องเอาไว้อย่างฉับพลันทันด่วน สลายการจู่โจมของอูเจ่กปวยไปได้อย่างง่ายดาย

อูเจ่กปวยความจริงได้รับการแนะนำสั่งสอนจากลี้งักให้มาปรากฏตัว และยังสั่งสอนวิชาท่าสะกดศัตรูให้สยบอยู่กับฝีมือ ดังนั้นจึงมิได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไรเลย กระบี่ยาวในมือเพียงเสือกทิ่มออกไป ก็รีบรั้งกลับ แต่ยังคงกรีดเข้าไปถึงจุด

จี่เก็งฮวกตรงทรวงอกของลิ่มเซี่ยวเกาอย่างรวดเร็วว่องไว และโหดเหี้ยมชั่วร้าย

ลิ่มเซี่ยวเกายังคงรับไป ด้วยกระบวนท่าเดิมมิเปลี่ยนแปลง ฝ่ามือขวาพลันย่อต่ำลงเล็กน้อย ใช้วิชาท่านกยูงรำแพนหาง (คงเชียะไคพิ้ง) โดยคิดจะปัดป้องการจู่โจมของกระบี่ที่กรีดมา เพื่อจะได้ใช้กระบี่ในมือซ้ายตีโต้จู่โจมกลับไปบ้าง แต่กระบี่อูเจ่กปวยในครั้งนี้กลับมิได้กรีดฟาดดั่งที่คาดคิด โดยใช้การเสือกทิ่มออกไปอย่างรุนแรง แล้วจึงแปรเปลี่ยนเป็นกระบวนท่าหงส์ฟ้าทะยานอาทิตย์ (สี่หงส์เซี่ยวเอี้ยง) ไปได้อย่างฉับพลันทันที ลิ่มเซี่ยวเกาคาดมิถึงว่า อูเจ่กปวยจะมีใจกล้าบังอาจจนถึงเพียงนี้ โดยการบุกเข้าหาอย่างซึ่ง ๆ หน้าตรง ๆ โดยมิได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงตนเลยแม้แต่นิด จึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย ร่างได้หงายไปทางเบื้องหลังหนึ่งตลบอย่างรวดเร็ว ฝ่ามือขวาได้ตวัดฟาดกลับไป ด้วยพลังอันหนักหน่วงรุนแรง

อูเจ่กปวยพอทิ่มแทงผิดพลาด พลังฝ่ามือตรงข้ามก็กระแทกเข้ามาหาร่างอย่างฉับไว จึงรีบกระโดดละลิ่วขึ้นบนท้องฟ้า กระบี่ยาวในมือสั่นพลิ้วจนปรากฏเสียงดังเบา ๆ ทิ่มแทงลงไปทางด้านล่าง ถึงสิบกว่าครั้งอย่างเหี้ยมโหดดุร้ายมิยอมรั้งรอ

ร่างลิ่มเซี่ยวเกาในยามนี้ หงายออกจนเป็นแนวตรงแล้ว มิอาจจะเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรไปได้อีก จึงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง เพื่อพุ่งลมปราณเสียออกจากร่าง เท้าตรึงแน่นอยู่กับพื้นอย่างมิยอมเคลื่อนคลาย กระบี่ในมือซ้ายขยายออกอย่างรุนแรง ด้วยกระบวนท่าไท่กงเที้ยะหมัง (ไท่กงกางแท) จนที่เบื้องหน้าสายตาปรากฏประกายอันแผ่ซ่านแวววับดุจดั่งร่างแหบดบังครอบคลุมร่างเอาไว้อย่างมั่นคง ยามใดที่ตัวกระบี่สั่นพลิ้ว ก็มีพลังภายในแผ่กระจายออกไปโดยไม่หยุดยั้ง จนมีเสียงแหวกฝ่าอากาศดังครืนครั่นคล้ายดั่งอสนีบาต แสดงว่ามันได้ใช้กำลังภายในเข้าหักล้างกับฝ่ายตรงข้ามแล้วอย่างหักหาญ

บังเกิดเสียงดังฉาด ๆ ขึ้นสองสามครั้งอย่างรุนแรงรวดเร็ว อูเจ่กปวยถูกกระบี่ฝ่ายตรงข้ามปัดเอาจนกระบี่ตนกระเด็นกระดอนขึ้นสู่เบื้องสูงไปเชียะเศษ ๆ ลิ่มเซี่ยว-เกามิกล้าจะหยุดยั้งในท่านั้นอีกต่อไปได้ ต้องถอยหลังปราดออกไปครึ่งก้าว แล้วยืนตรงขึ้นฉับพลันทันที

ยอดฝีมืออันดับสูงที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องดัง จะอย่างไรก็มิใช่ต่ำทรามอย่างแน่นอน ลิ่มเซี่ยวเกาได้หักหาญตีโต้ไป ท่ามกลางอันตรายที่น่าหวาดเสียวเช่นนี้อย่างสวยงามสง่าน่านิยมเป็นที่สุด

บรรดาผู้ชมการต่อสู้รอบบริเวณ ต่างมีพลังฝีมือที่สูงส่งแกร่งกร้าวย่อมจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องนี้เป็นอันดี พอเห็นลิ่มเซี่ยวเกาสามารถพลิกสถานการณ์

อันเลวร้ายได้อย่างสวยงามถึงปานนั้น จึงพากันโห่ร้องชมเชยขึ้นพร้อมเพรียงกันดั่งราวกับนัด

อูเจ่กปวยเป็นฝ่ายรุกจู่โจมไปได้อย่างลำบากยากเย็น แต่กลับถูกลิ่มเชี่ยวเกาตีโต้ยื้อแย่งชิงเอาเป็นฝ่ายรุกกลับเข้าอีก จึงรู้สึกท้อใจไปบ้างเล็กน้อย มิกล้าจะหักโหมจู่โจมอย่างวู่วามได้อีกแล้ว

ลิ่มเชี่ยวเกามาตรแม้นจะทราบอยู่แก่ใจว่า พลังฝีมือของตนเหนือล้ำสูงส่งไปกว่าศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้า แต่เนื่องจากคำนึงถึงการพลาดพลั้งเสียทีไปเมื่อครู่นี้แล้ว ก็มิกล้าจะเหยียดหยามดูแคลนในฝ่ายตรงข้ามได้อีก ดังนั้นจึงมิได้ตะลุยเข้าจู่โจมอย่างหักโหมวู่วามเช่นกัน

คนทั้งสองต่างประคองกระบี่ จ้องมองหน้ากันเขม็งนิ่งมิกะพริบ ด้วยท่าทีอันตื่นเต้นตึงเครียดเป็นยิ่งนัก สถานการณ์ยามนี้จึงคล้ายดั่งกับธนูที่ถูกเหนี่ยวจนเต็มล้าแล้ว

ในเวลาขณะนั้นเอง ภายในฝูงชนจำนวนมากมาย พลันมีชายชราอายุกว่าหกสิบผู้หนึ่ง แหวกฝ่าผู้คนกระโดดออกมาทางเบื้องนอก ร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"หยุด หยุด"

อูเจ่กปวยและลิ่มเชี่ยวเกาที่ยืนประคองกระบี่อย่างแน่วนิ่งสงบเฉย มาตรแม้นจะได้ยินเสียงชายชราที่ตะโกนห้ามมา แต่มิว่าผู้ใดก็มิกล้าจะเสียสมาธิไปสนใจไยดีด้วย

ชายชราผู้นั้นพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวอย่างเศร้าสลดรันทด เดินแช่มช้าออกมาในกลางลานต่อสู้ คนทั้งปวงเห็นหน้าชายชรานี้ มิใช่สามัญธรรมดา จึงบังเกิดความสนใจเป็นอย่างมาก แต่คล้ายดั่งว่าบนใบหน้านี้เปี่ยมด้วยแววอำมหิตโหดเหี้ยมอย่างชั่วร้ายจนน่าหวาดกลัวไม่น้อย

โดยเฉพาะเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลนั้น มาตรแม้นจะเป็นกลางวันแสก ๆ ที่แสงอาทิตย์สาดส่องร้อนแรง คนทั้งปวงยังรู้สึกมีความหนาวเหน็บขึ้นอย่างลืมตัว ในยามนั้น อูเจ่กปวยและลิ่มเชี่ยวเกาพากันสอดกระบี่คืนฝัก เมื่อชายชราปรากฏกายขึ้นอย่างกะทันหันเช่นนั้น จึงเป็นความสนใจของทุกคนไปรวมจุดอยู่ยังชายชราจนหมดสิ้น

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงหัวร่อแค่น ๆ เสียงเย็นชา พลางกล่าวว่า

"ประสกเฒ่า คิดจะมาประลองฝีมือกระบี่หรือ ?"

ชายชราหันขวับกลับไป ถลึงตาจ้องมองดูเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงด้วยสายตาอันโหดเหี้ยมอาฆาต

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมีพลังฝีมือสูงส่งถึงปานใดแล้ว แต่เมื่อถูกชายชราถลึงตามองมาเช่นนั้น กลับรู้สึกใจหายวาบจนมิกล้าสู้สายตาด้วย

อันเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงผู้นี้ มาตรแม้นจะเป็นผู้อยู่ในเพศบรรชิต แต่ทว่าเนื่องจากชั่วชีวิตได้เคยกระทำเรื่องราวที่สุดแสนอุบาทว์บัดซบมาแล้วหลายประการ ดังนั้นเมื่อถูกชายชราถลึงตาจ้องอย่างอาฆาตมาดร้ายเข้า กลับรู้สึกใจเต้นระทึกด้วยความหวาดหวั่น เพราะระแวงปมด้อยของตน

ชายชราหันกลับไปแสยะยิ้มให้กับลี้งักอย่างประหลาดพิกล มิหนำซ้ำยังสืบเท้าเข้าไปหาลี้งักทีละก้าวทีละก้าวอย่างแช่มช้าอีกด้วย

ชายชราผู้นี้ช่างประหลาดพิสดารอย่างยิ่งนัก กิริยาท่าทีก็คล้ายดั่งจะไร้สติอันสมบูรณ์ ลี้งักเมื่อเห็นชายชราเดินตรงเข้าหาตนเช่นนั้น ในใจมาตรแม้นจะมิได้หวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่ก็รู้สึกขนลุกเกรียวอยู่บ้าง

แต่ลี้งักเมื่อได้รับการยกย่องว่า เป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ไหนเลยจะปรากฏแววความหวาดหวั่นให้ทุกคนเห็นได้ จึงต้องเขม้นมองจ้องสู้สายตากับชายชราอยู่มิยอมหลบหลีก

ชายชราเมื่อเดินเข้าใกล้แล้ว จึงชะงักเอาไว้ในฉับพลัน กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกอยู่เบา ๆ ตลอดเวลา ประกายตาทั้งสองบ่งบอกแววความอาฆาตมาดร้ายอย่างล้นเหลือ

ลี้งักสะท้านใจอย่างตื่นตระหนก แต่ชายชราได้เอ่ยกล่าวขึ้นว่า

"ท่านผู้เฒ่านี้คือเทพเจ้ากระบี่ลี้งักแล้วกระมัง ?"

ลี้งักมีความเย่อหยิ่งยโสจนสุดจะกล่าวได้ มันมิได้ตอบรับปากเลยแม้แต่คำเดียว ร่างที่ยืนเด่นเป็นสง่าหาได้เคลื่อนไหวไม่ เพียงแต่ใช้ปลายคางผงกลงเบา ๆ และก็เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ถือว่าเป็นคำตอบแล้ว

ชายชราประหลาดพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวสะท้านอย่างคั่งแค้นและเศร้าสลด ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"สิบสี่ปีแล้ว เราผู้เฒ่ามิเคยลืมเลือนท่านเลยแม้แต่ชั่วครั้งชั่วคราว"

ตั้งแต่ชายชราปรากฏกายขึ้น บรรดาคนทั้งปวงบนยอดเขาพากันจับจ้องมองดูอย่างเงียบขรึม ดังนั้นทั่วบริเวณจึงได้สงัดวังเวงไปอย่างมิคาดคิด เสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลของชายชราลึกลับ คล้ายดั่งกับเป็นเสียงคร่ำครวญของปักษาราตรีสะกดจิตใจของทุกคนให้ตึงเครียดลงไปในท่ามกลางความสงัดวังเวงนี้เป็นอย่างมาก และต่างพลอยรู้สึกหนาวเหน็บขึ้นอย่างมิคาดคิด

ลี้งักเห็นชายชราผู้นี้ มีวาจาคล้ายดั่งกับมีความอาฆาตบาดหมางอย่างรุนแรงกับตนอยู่เช่นนั้น แต่มาตรแม้นจะเค้นคิดอย่างไร ก็จดจำมิได้เลยว่า ตนไปรู้จักมักคุ้นกับบุคคลเยี่ยงอย่างนี้มาตั้งแต่เมื่อใดกัน

ชายชราผู้นั้น พลันยื่นมือขวาออกไปยังเบื้องหน้าของลี้งักอย่างฉับพลันทันด่วน

ส่วนปากกลับกล่าวเสียงประหลาดขึ้นว่า

"ท่านดูมือข้าพเจ้า..."

ลี้งักกลับมีเจตนาที่จะดูมือของชายชราว่า จะเกี่ยวข้องอันใดไปกับข้ออาฆาตพยาบาทที่ร้ายแรงถึงปานนี้ด้วย ดังนั้นจึงอดมิได้ที่ต้องก้มมองสังเกต แต่กลับมิได้ประสบพบความผิดปกติอย่างไรเลย

แต่ในฉับพลันกะทันหันนั้น มือซ้ายของชายชราได้พลิกขึ้นอย่างมิคาดคิด มีดสั้นได้โผล่ออกจากแขนเสื้ออย่างกะทันหัน และเสียบแทงไปทางเบื้องหน้าทันทีพุ่งเข้าใส่ท้องลี้งักอย่างมิคาดคิด

ลี้งักถูกมือขวาของฝ่ายตรงข้ามสร้างความสนใจให้จนเบนความสังเกตไป แต่เมื่อมิได้ประสบพบความผิดปกติอย่างไรเกิดขึ้น มันมีความชาญฉลาดอย่างเหลือร้ายอยู่แล้ว จึงทราบได้ในทันทีว่า ตนพลาดท่าหลงกลศัตรูเข้าแล้ว

เมื่อมีดสั้นชายชราห่างจากท้องลี้งักมิถึงสามนิ้ว ลี้งักพลันตวัดฝ่ามือกรีดออกไปอย่างรวดเร็ว

กระบวนท่าปักษาถลาทราย (เฮี่ยงโอวอ๊วยซา) นี้ ลี้งักใช้ออกไปในห้วงอันตรายที่หวุดหวิดฉุกละหุก มิหนำซ้ำยังใช้ไปในวิชาที่ผสานด้วยฝ่ามือเท้าเทวราช (กิมกังเจี๊ยลัก) จึงบังเกิดเสียงดังกร๊อบใหญ่ขึ้น เมื่อมีดสั้นของศัตรูถูกนิ้วกรีดจนหักสะบั้นคามือ

ในฉับพลันนั้น มีเงาร่างคนผู้หนึ่งกระโดดพุ่งจากท้องฟ้า ด้วยท่าคล้ายดั่งจะเข้ามาช่วยชายชราผู้นี้ ลี้งักจึงแค่นเสียงอย่างโหดเหี้ยมเย็นชา พลังฝ่ามือจากมือขวาได้กระแทกออกไปในทันที เสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดได้ดังขึ้น และชายชราผู้นั้นก็ถูกกระแทกจนกระเด็นออกไปร่วมสิบเชียะ

ผู้ที่ยังลอยตัวอยู่ห่างกลางอากาศ จะเข้าช่วยเหลือมิทันท่วงที จึงตวาดก้องร้องไปในยามกะทันหัน และตีลังกาปราดออกไปอย่างรวดเร็ว ประคองร่างชายชราที่กำลังจะหงายลงกับพื้นเอาไว้ได้ทันท่วงที

ยังนับว่าลี้งักมีเจตนาจะไว้ชีวิตมัน ชายชราจึงกระอักโลหิตออกมาเพียงสองคำ

จึงฝืนทรงร่างขึ้นได้อย่างเจ็บปวด

บรรดานักสู้ผู้กล้าที่รายล้อมรอบบริเวณจำนวนมากมายก่ายกอง ต่างถูกเหตุ-การณ์ที่อุบัติอย่างมิคาดคิดสะกดจนงงงันไปหมดสิ้น กลับทำให้เสียงอุทานอย่างตื่นตระหนกพลอยสงบลงไปได้ในทันใด

ลี้งักมาตรแม้นจะหลีกลี้ไปจากอันตรายที่น่าหวาดเสียวได้อย่างหวุดหวิด แต่เหงื่อกาฬยังแตกชุ่มจนเปียกโชก ด้วยความตื่นเต้นตึงเครียด และเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างมาก กระชากเสียงไปว่า

"เล่าฮูและท่านปราศจากข้อบาดหมางอาฆาต เหตุไฉนจึงลอบมาทำร้ายกันอย่างชั่วช้าเช่นนี้ ?"

ชายชราลึกลับแข็งใจตวาดเสียงเข้มไปว่า

"เจ้าโจรอุบาทว์ลี้งัก เราและเจ้าสาบานจะมิยอมอยู่ร่วมฟ้ากันอีกต่อไปในชั่วชาตินี้ ยังว่าไม่มีข้ออาฆาตบาดหมาง..."

พลันได้บ่นรำพึงอยู่พึมพำคนเดียว อีกครู่หนึ่งจึงตวาดเสียงดัง ๆ ไปว่า

"ในวันนั้น บรรดาผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดินต่างมาร่วมชุมนุมกันอย่างคับคั่งแล้ว เล่าฮูหากแม้นมิเปิดเผยการกระทำอันอุบาทว์ชั่วช้าสามานย์เฉกเช่นโจรร้ายของพวกเจ้าออกไปแล้ว แม้นจะตายก็ยังตามิหลับ"

กล่าวถึงตอนนี้ก็ตวาดเข้าใส่พวกลี้งัก ดั่งราวกับสติฟั่นเฟือนไปแล้วว่า

"เจ้าโจรเฒ่า เมื่อสิบห้าปีก่อน พวกเจ้ากระทำความอุบาทว์อย่างไร ที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้งนั้นยังจำได้หรือไม่ เฮอะ ๆ พวกเจ้าต่างเป็นผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่เรื่องราวเล็กน้อยเพียงเท่านั้น น่ากลัวจะลืมเลือนไปเสียหมดสิ้นแล้วกระมัง เราผู้เฒ่าอื้อตงกลับจำเหตุการณ์ของเมื่อคราครั้งนั้นได้อย่างถนัดชัดเจนทุกระยะทุกตอนดั่งราวเพิ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา...

"น่าเสียดายเป็นยิ่งนัก ที่เจ้านายของเราต้องตายอย่างอเนจอนาถ แต่สิบกว่าปีที่ผ่านไป พวกเจ้ากลับมีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายใจไร้กังวล แต่ฟ้าดินยังมีทิพยเนตร ได้ให้ความเวทนาปรานี จึงทำให้ทายาทของเจ้านายเราเติบใหญ่กล้า เรายังแค้นใจในตนเอง ที่เมื่อครู่มิสามารถแทงเจ้าให้ตายลงคามือได้ เจ้าโจรอบาทว์ชาติชั่วเจ้าต้องรู้ว่าย่อมจะมีคนมาปลิดชีวิตของเจ้า..."

บรรดานักสู้ผู้กล้าทั้งหลาย พอได้ฟังว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับน้ำตกเทียนซิ้งแล้วจึงหวนคิดถึงคดีอันอื้อฉาวของยอดอัจฉริยะแห่งตงจิวกระบี่ผลาญวิญญาณโง้วเซี่ยว-ฮุ้น ที่ได้ถูกรุมฆ่าตายยังหน้าน้ำตกได้ จึงพากันเงียบสงัดไปโดยสิ้นเชิงทันที ลี้งัก

ก็เข้าใจในเรื่องนี้ได้เช่นกัน สีหน้าจึงเขียวคล้ำดั่งราวกับถูกสีชโลมไว้

อันการเสียชีวิตของกระบี่ผลาญวิญญาณโง้วเซี่ยวฮุ้นเมื่อคราครั้งก่อน ที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้งนั้น ทุกผู้ทุกคนในวงพวกนักเลงต่างทราบซึ้งอยู่แก่ใจเป็นอันดี แต่เรื่องราวรายละเอียดข้อปลีกย่อยนั้น กลับหาผู้ใดจะทราบให้ชัดเจนไปไม่

ชายชราเมื่อเห็นบรรดาผู้คนในรอบบริเวณนั้นหยุดยั้งเสียงซุบซิบกันแล้ว จึงได้ใช้น้ำเสียงอันประหลาดพิกล แต่ก็ราบเรียบสงบเป็นที่สุดกล่าวสืบต่อไปว่า

"เราผู้เฒ่าอื้อตง เป็นคนรับใช้ภายในบ้านของผู้กล้าหาญโง้วเซี่ยวฮุ้น เมื่อสิบห้าปีก่อน ที่ห้าสำนักใหญ่ได้ร่วมนามกันเชื้อเชิญให้บรรดานักสู้ผู้กล้ามาประลองฝีมือกันยังยอดเขาไท้จงของไท้ซัว ในยามนั้นท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วเพิ่งมีอายุสี่สิบปีเศษ จึงย่อมมิยอมจะแสดงความอ่อนแอขลาดกลัวให้ทุกคนเห็น จึงเตรียมตัวจะมาร่วมในพิธีครั้งนั้นด้วย

"ในคราครั้งนั้นผู้กล้าหาญแซ่โง้วมีครอบครัวอันสุขสมบูรณ์ และบุตรชายที่โตประมาณหกขวบอีกหนึ่งคน แต่โชคร้ายที่โง้วฮูหยิน (ภรรยาของเจ้านาย) ต้องเสียชีวิตไปในปีรุ่งขึ้น เมื่อกำเนิดทารกให้เป็นทายาทแล้ว ดังนั้นเอง งานเลี้ยงดูทารกน้อยผู้นั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราอื้อตงกระทำ ซึ่งทารกผู้นั้นมีความเฉลียวฉลาดและแข็งแรงเป็นอย่างมาก มิเสียทีที่เป็นทายาทของตระกูลโง้ว..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ใบหน้าอันบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดพลันปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นอย่างปลาบปลื้มอบอุ่นใจ คล้ายดั่งเหตุการณ์ในอดีตเมื่อคราครั้งก่อนได้มาปรากฏให้ประสบพบเห็นอีกครั้งหนึ่ง

บรรดานักสู้ผู้กล้าทั้งหลาย ใจจดใจจ่อที่ต้องการทราบเหตุผลรายละเอียดการตายของโง้วเซี่ยวฮุ้น แต่กลับมาฟังคำเล่าที่ปราศจากความสำคัญของอื้อตงเข้าเช่นนั้น จึงพากันรู้สึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่มีผู้ใดจะส่งเสียงเร่งเร้าถามไถ่ขึ้น

อื้อตงหลังจากชะงักไปเล็กน้อยแล้ว จึงได้ตวาดเสียงสนั่นไปกับลิ้งกว่า

"เจ้าโจรเฒ่า เจ้าดูให้ถนัดชัดตาเสียว่า คนผู้นี้ก็คือทายาทของตระกูลโง้ว โง้ว-เล่งฮวง และก็จะเป็นยมทูตที่มาคร่าชีวิตที่เลวกว่าเดียรัจฉานของพวกเจ้า..."

กล่าวพลางชี้ไปยังหน่มน้อยที่ประคองอยู่ทางด้านหลัง

ลิ้งกสีหน้าเขียวคล้ำไปเนิ่นนานแล้ว มือขวากำอยู่บนด้ามกระบี่อย่างแนบแน่น แต่ด้วยศักดิ์ศรีของมันในยามนี้ ไหนเลยจะยอมลงมือทำร้ายอย่างชั่วชาติต่อชายชราที่ร่อแร่รอความตาย ต่อหน้าบรรดานักสู้ผู้กล้าจำนวนมากมายมหาศาลได้เล่า

คิดว่าอื้อตงคงเพราะพลุ่งพล่านเดือดดาลจนเกินไป จึงต้องกระอักโลหิตออก

มาอีกคำโต ๆ จึงได้ส่งเสียงอันสั่นเครือกล่าวต่อไปว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้ว ได้รับสมญานามว่ากระบี่ผลาญวิญญาณ บรรดาเจ้าสำนักทั้งห้านั้น จะมีผู้ใดใครบ้างต้านทานรับมือต่อท่านได้ ดังนั้นเอง ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้ว จึงได้ทระนงในศักดิ์ศรีของตนเองเป็นยิ่งนัก มาร่วมชุมนุมในครั้งนั้นด้วยลำพังตัวคนเดียว แม้กระทั่งกระบี่พิชิตวิญญาณก็มิได้นำติดตัวมาด้วย

"อันห้าสำนักใหญ่ต่างก็เข้าใจว่า ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วคงมิยอมถ่อมตัวมาร่วมประลองกับพวกมันเป็นแน่ แต่มันหาคาดไม่ว่า ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วกำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ที่มีความรู้สึกรุนแรง กลับได้มาร่วมพิธีตามวันเวลาอย่างไม่คาดคิด ซึ่งพอท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วปรากฏตัวขึ้นร่วมด้วย ตำแหน่งจอมกระบี่อันดับหนึ่งในพิภพย่อมต้องเป็นเกียรติที่ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้ไปอย่างมิต้องสงสัยใจเลย เจ้าสำนักใหญ่ทั้งห้าจึงพากันบังเกิดความหวาดกลัวอย่างขนหัวลุก ดังนั้นจึงสุมหัวปรึกษาจนได้อุบายอันชั่วช้าอุบาทว์ขึ้น..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ สีหน้าท่าทางยิ่งพลุ่งพล่านเดือดดาลอย่างรุนแรง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างจะกัดกินเลือดเนื้อฝ่ายตรงข้ามให้ได้

"เมื่อคราครั้งนั้น เราพร้อมทั้งผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้ร่วมทางกันมา โง้วเล่งฮวงได้ฝากไว้ภายในบ้านของสหายท่านหนึ่ง เป็นก่อนวันชุมนุมวันหนึ่ง ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วพร้อมทั้งเราอื้อตง ได้เดินเตร่เที่ยวชมทิวทัศน์น้ำตกเทียนซิ้ง เจ้าสำนักใหญ่ทั้งห้าได้พากันมาอย่างครบครัน ผู้กล้าหาญแซ่โง้วคล้ายดั่งจะไม่ยินดีให้ข้าพเจ้าได้อยู่เคียงข้าง จึงเรียกให้ข้าพเจ้าไปแอบอยู่อีกด้านหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าไหนเลยจะไว้วางใจได้ จึงมิยอมเคลื่อนเท้าออกจากที่ไปอยู่ดี ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วเมื่อเห็นเจ้าสำนักทั้งห้าพากันใกล้เข้ามามากแล้ว จึงตวาดใส่ข้าพเจ้าว่า 'หากแม้นเจ้ายังเห็นว่าเราเป็นนายของเจ้า ก็จงรีบหลบออกไปให้ไกลด้วย' เราจึงจำต้องหลบไปซ่อนอยู่ในช่องศิลาแห่งหนึ่ง

"เจ้าสำนักทั้งห้าในยามนั้น คือลี้งัก เชียะเอี้ยง โควอำเจี่ยแซ และย่างก้าวเข้าอากาศโต๊ะเท่งผู้กล้าหาญ ฮาฮา ข้าพเจ้าจำมิผิดกระมัง ?"

ลี้งักแค่นเสียงเฮอะขึ้นอย่างรุนแรง แต่ในใจกลับคำนวณดูอย่างรอบคอบว่าจะกระทำวิธีไรจึงจะสามารถระงับมิให้ชายชราผู้นี้กล่าวสืบต่อไปอีก

อื้อตงกล่าวสืบต่อไปด้วยน้ำเสียงอันกระด้างว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วต้อนรับคนทั้งห้าด้วยความเกรงอกเกรงใจเป็นอันดี แต่คนทั้งห้ากลับยืนกรานที่จะต้องพิสูจน์ฝีมือให้ปรากฏผลแพ้ชนะกันจงได้ เล่าฮูใน

คราครั้งนั้น หากแม้นมิได้ยินยอมเชื่อคำเจ้านายให้หลบซ่อนตัวก่อนแล้ว ย่อมจะต้องถูกมันล้างผลาญชีวิตไปอย่างชั่วชาติแน่นอน ไหนเลยจะมาฉีกกระชากหน้ากากอันโฉดชั่วยิ่งกว่าเดียรัจฉานของพวกเจ้าได้ ไหนจะมาลำเลิกเบิกประวัติอันเลวทรามต่ำช้าของพวกเจ้าให้แก่ชาวโลกได้ทราบเล่า

"คนทั้งหกเมื่อโต้เถียงกันไม่เป็นที่ตกลงแล้ว ในที่สุดก็เข้าขั้นแตกหัก จนต้องลงมือหักล้างกัน โควอำเซี่ยงหยินเป็นผู้เสนอว่าให้ประลองกำลังภายในกัน ซึ่งท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วย่อมต้องรับปากอย่างแน่นอน

"แต่การประลองนั้น ก็คือภายในห้าคนนั้น มันเลือกคนหนึ่งออกมาประลองกับท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้ว อีกคนหนึ่งเป็นกรรมการคอยตัดสิน ใช้วิธีนับหนึ่งถึงสามสิบจึงครบเวลาอันจำกัดไว้ เฮอะ ยุติธรรมอย่างยิ่ง"

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วมิทราบถึงเจตนาอันโสมมของฝ่ายตรงข้าม จึงได้ลงมือประลองไปอย่างกล้าหาญปราศจากเล่ห์เหลี่ยม ในจำนวนห้าคนนั้น มีแต่โต๊ะเท่งคนเดียวที่มิได้ลงมือด้วย โดยยืนนับเวลาอยู่ทางด้านข้าง เมื่อนับถึงยี่สิบแล้ว ผู้กล้าหาญแซ่โง้วออกจะเป็นเบี้ยล่างบ้างเล็กน้อย

"ควรจะทราบว่า อันเวลาหนึ่งถึงสามสิบนี้ มาตรแม้นจะสั้นนัก แต่สี่คนที่เป็นเจ้าสำนักใหญ่ในตงง้วน ต่างเป็นผู้มีกำลังภายในอันสูงส่งยอดเยี่ยม ผู้กล้าหาญแซ่โง้วสามารถต้านทานรับเอาไว้โดยมิได้พ่ายแพ้ ก็นับว่ายากยิ่งอย่างจริงแท้อยู่แล้ว

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วพลันเบิ่งตาทั้งสองขึ้น กำลังภายในก็แผ่กระแทกออกมาอย่างรุนแรง ทำให้พลิกสถานการณ์จนคู่คี่ก่ำกึ่งกันได้อีก ในขณะนั้นได้นับถึงยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองแล้ว ท่านผู้กล้าหาญโต๊ะเท่งคล้ายดั่งจะมีความคำนึงในสิ่งใดอย่างหนักอกหนักใจอยู่ จึงมีสีหน้าที่ผิดแปลกแปรเปลี่ยนไปมาตลอดเวลา แต่ผลที่สุดก็กระทำในสิ่งหนึ่งลง ดั่งกับตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว ซึ่งในยามนั้นพอดีนับถึงสามสิบ ขณะนั้นเรายังมิเข้าใจว่า เหตุไฉนโต๊ะเท่งจึงมีสีหน้าท่าทางอย่างลำบากยากใจถึงปานนั้นด้วย แต่ภายหลังเราจึงเข้าใจอย่างแน่ชัดว่า เนื่องจากห้าสำนักใหญ่พากันสุมหัวหาอุบายอันโฉดชั่วขึ้นได้ โดยคิดจะฉวยโอกาสที่ผู้กล้าหาญแซ่โง้วกำลังใช้การต่อต้านอย่างสุดตัวอยู่นั้น ให้โต๊ะเท่งเป็นผู้ลงมือลอบทำร้าย แต่โต๊ะเท่งจะอย่างไรก็เป็นผู้มีธัมมะอันน่านับถือ จึงมิได้กระทำตามอุบายแผนการอันชั่วร้ายเหล่านั้น"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ บรรดานักสู้ผู้กล้าทั้งหลายพากันอุทานขึ้นด้วยความตื่นตระหนก ส่วนพวกลิ้งักกลับหน้าเขียวคล้ำด้วยความแค้นเคือง แต่มิได้ส่งเสียง

อย่างไรออกไปเลย

ชายชรากล่าวกระท่อนกระแท่นสืบต่อไปอีกว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วจึงกระโดดแยกออกจากกันและกล่าวว่า 'ด้านพลังภายในก็รับทราบแล้ว มิทราบว่าท่านทั้งห้ายังจะประทานการสั่งสอนในวิชาประเภทใดอีก'

"พวกลิ้งักทั้งปวงน่ากลัวจะไม่พอใจในโต๊ะเท่ง ที่มิได้กระทำไปตามแผนการอันปรึกษาหารือจนเป็นที่ตกลงกันแล้ว ดังนั้นจึงพากันถลึงตาจ้องมองดูโต๊ะเท่งด้วยความชั่วชาติสารเลว"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ บรรดาผู้คนในบริเวณนั้นจึงพากันอุทานดัง ๆ ด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก แต่ส่วนมากก็มิใคร่จะเชื่อถือนัก

กำลังของอื้อตงยิ่งนานยิ่งอ่อนล้าลงทุกขณะ โง้วเล่งฮวงได้ยกฝ่ามือทาบไว้บนกลางหลังชายชราอย่างแช่มช้าแผ่วเบา และร้องเรียกปลอบโยนมิให้ชายชราฝืนใจว่ากล่าวต่อไปอีก

อื้อตงสั่นศีรษะเบา ๆ และใช้เสียงที่แผ่วเบากว่าเมื่อครู่กล่าวต่อไปอีกว่า

"โต๊ะเท่งมีสีหน้าเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย แต่ลิ้งักกลับหันไปกล่าวกับผู้กล้าหาญแซ่โง้ว ขอร้องให้ประลองเพลงกระบี่ ซึ่งผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้รับการยกย่องว่าเป็นจอมกระบี่แห่งฮ่อลก และเป็นกระบี่ผลาญวิญญาณ อันฝีมือเพลงกระบี่ที่มี ย่อมเป็นที่เข้าใจได้แล้วว่า ต้องเก่งกาจกล้าหาญปานใด ซึ่งเจ้าสำนักทั้งห้าย่อมต้องไม่ลืมเลือนในเรื่องนี้อย่างแน่นอน ดังนั้นเอง ห้าสำนักใหญ่ไร้ยางอาย จึงพากันแห่เข้ากลุ้มรุมโดยพร้อมเพรียงกัน กระบี่พิชิตวิญญาณของผู้กล้าหาญแซ่โง้วมิได้พกติดตัวไปด้วย จึงจำต้องหักกิ่งไม้ขึ้นต้านทานรับมือแทนกระบี่ ต่อสู้อยู่กับหัวหน้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งห้าอย่างดุเดือดรุนแรง

"การต่อสู้ในครั้งนี้ เป็นการต่อสู้ที่ชั่วช้าอำมหิต เท่าที่เราผู้เฒ่าเคยประสบพบเห็นมาในชีวิต เจ้าสำนักทั้งห้าที่ได้ประสานกัน จนเป็นขบวนกระบี่ที่พิสดารประหลาดล้ำ คล้ายดั่งจะมีเจตนาแต่ตั้งรับไว้ถ่ายเดียว แต่ก็เป็นการตั้งรับอย่างเหนียวแน่นแกร่งกร้าว ดั่งราวกับเป็นกำแพงเหล็ก

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วต้องเสียทีเป็นเบี้ยล่าง เพราะปราศจากกระบี่คู่มือ อันกิ่งไม้ที่ใช้แทนกระบี่นั้น จะอย่างไรย่อมต้องเป็นห่วงคำนึงอยู่บ้าง ดังนั้นจึงคิดจะพยายามแย่งชิงกระบี่ของคนทั้งห้าเหล่านั้นมาสักหนึ่งเล่ม แต่คนทั้งห้าต่างมีพลังฝีมืออันดับหนึ่งอยู่แล้ว ไหนเลยจะพลาดท่าเสียทีให้กับผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้เล่า"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ เสียงของอื้อตงยิ่งแผ่วเบาลงเพราะบาดเจ็บภายในได้กำเริบ

ขึ้น โง้วเล่งฮวงกำลังคิดจะขอร้องให้พักผ่อนสักครู่เสียก่อน แต่อื้อตงกลับร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ให้เรากล่าวต่อไป ให้เรากล่าวต่อไป"

กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกจนบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว จนรู้สึกน่าหวาดกลัวอย่างยิ่งนัก โง้วเล่งฮวงเงยหน้ามองจ้องดูลี้งัก เซียะเอี้ยง โควอำ เห็นคนทั้งสามพากันก้มหน้าครุ่นคิดอย่างเงียบขรึม แต่สีหน้าเขียวคล้ำโดยปราศจากความรู้สึก

พลันลี้งักได้ยกมือโบกขึ้นช้า ๆ ซีฮั่วคังแห่งคงท้งจึงเข้าใจในความหมายนั้นทันที แหวกผู้คนเดินออกไป แต่อื้อตงมีความชำนาญอย่างโชกโชนมาแล้ว จึงทราบว่า คงเป็นเพราะลี้งักมิอาจจะลงมือด้วยตนเองได้ จึงใช้ให้ศิษย์ของมันออกมาฆ่าตนปิดปากเสีย เพลิงโทสะจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดก้องร้องไปสุดเสียงและถลึงตาจ้องมองดูซีฮั่วคัง...

ซีฮั่วคังเห็นอื้อตงนัยน์ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ถลึงจ้องมองดูตนอย่างอาฆาตมาดร้าย จนรู้สึกขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น และในฉับพลันทันใดนั้นโง้วเล่งฮวงที่ประคองร่างอื้อตงอยู่จึงตวาดขึ้นสุดเสียงว่า

"หยุด"

พลังน้ำเสียงและท่าทีอันสง่าน่ายำเกรงนี้ ทำให้ซีฮั่วคังใจหายวาบ กระบี่ยาวในมือร่วงหล่นลงสู่พื้นอย่างลืมตัว

อื้อตงเห็นซีฮั่วคังปล่อยกระบี่ร่วงลงสู่พื้น บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มอย่างสบใจขึ้นเล็กน้อย

ซีฮั่วคังมาตรแม้นจะอับอายขายหน้าเป็นที่ยิ่ง แต่ก็มิอาจจะว่ากล่าวอย่างไรไปได้ ต้องยืนงงงันอยู่กับที่โดยมิอาจจะรุดหน้าหรือถอยกลับไปได้

เหตุการณ์เหล่านี้ บรรดาผู้ทรงฝีมือได้ประสบพบอยู่อย่างถนัดตา จึงปรากฏความเกลียดชังในตัวลี้งักขึ้นอย่างรุนแรง อื้อตงไอเสียงแหบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง จึงเอ่ยปากกล่าวไปว่า

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้ทดลองอยู่หลายครั้ง แต่มิอาจจะช่วงชิงกระบี่มาได้แม้แต่เล่มเดียว ในขณะนั้น เรามีความร้อนรุ่มดั่งราวกับถูกไฟสุม ปรารถนาอย่างเหลือเกินที่จะโถมเข้าไปช่วยเหลืออีกสักแรงหนึ่ง

"และในฉับพลันทันใดนั้น โต๊ะเท่งคล้ายดังมิอาจจะหักหาญต่อมโนธรรมประจำใจของท่านได้ จึงคลายเพลงกระบี่ในขบวนให้เชื่องช้าลง เรามาตรแม้นจะมี

พลังฝีมืออ่อนทรามต่ำต้อย แต่ยังดูออกได้ว่า เป็นการคลายให้โดยเจตนาอย่างจงใจ ผู้กล้าหาญแซ่โง้วไหนเลยจะยอมปล่อยปละละเลยโอกาสอันปลอดโปร่งนี้ได้ จึงแฉลบร่างพุ่งปราดออกจากขบวนกระบี่นั้นอย่างฉับพลันกระทันหัน

"พอดีกับกระบี่ของเชียะเอี้ยงเต้าเจียงฟันเฉียง ๆ เข้ามา แต่ผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้ออกไปจากขบวนค่ายกลแล้ว ไหนเลยจะไปคำนึงหวาดหวั่นในกระบี่ที่ฟันมาด้วยเพียงแต่ยื่นมือตบฉาดเข้าใส่ศอกของเชียะเอี้ยงครั้งเดียว ก็ชิงกระบี่ยาวเล่มนั้นมาได้โดยง่ายดาย"

บรรดาผู้กล้าหาญมีฝีมือในขณะนั้นฟังอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุด และรู้สึกสนใจอย่างยิ่งนัก พากันเหลียวมองจ้องดูเชียะเอี้ยงเต้าเจี๋ยงเป็นตาเดียวอย่างพร้อมเพรียงกัน ใบหน้าอันชราภาพจนเหี่ยวย่นของเชียะเอี้ยงเต้าเจี๋ยงที่เคยขาวสะอาดสดใส ในขณะนี้กลับปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย อย่างมิอาจจะอดกลั้นได้

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วมีกระบี่ติดมือแล้ว ก็เฉกเช่นกับพยัคฆ์ร้ายที่ได้เสียบปีก แต่หาคาดไม่ว่า เจ้ากระบี่ลมหวน (ฮ้วยกวงเกี้ยมแขะ) เจี่ยแซ พลันย้อนกระบี่แทงเข้าใส่ย่างก้าวเข้าอากาศโต๊ะเท่งแห่งคุนลุ้น โดยมิได้พูดจาว่ากล่าวทั้งสิ้น โต๊ะเท่งในขณะนั้นคล้ายสำนึกตัวดีว่า การทรยศต่อพรรคพวกได้เป็นที่รู้อยู่ของทุกคนแล้ว จึงมิอาจจะอธิบายแก้ไขอย่างไรได้ จำต้องยกกระบี่ขึ้นปิดป้องไปตามเพลง ในขณะนั้นโควอำเซี่ยงหยินที่อยู่ทางด้านข้าง ได้ตวัดฝ่ามือฟาดจู่โจมซ้ำเติม พร้อมทั้งกระบี่ในมือก็เสือกทิ่มแทงตามติดไปอีกด้วย ผสานกับการรุกของเจี่ยแซ เป็นการกลุ้มรุมระหว่างสองต่อหนึ่งไปทันที

"สภาพการต่อสู้ได้แปรเปลี่ยนไปในเวลาฉับพลันนั้นอย่างผิดคาดไปมากมาย โต๊ะเท่งคาดมิถึงว่า จะถูกกลุ้มรุมจู่โจมกระหนาบมาทั้งหน้าหลัง ดังนั้นจึงถูกเจี่ยแซแทงเข้าหนึ่งครั้งอย่างถนัดถนี่

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วเป็นบุคคลเยี่ยงอย่างไรแล้ว และทราบเป็นอันดีว่า ผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะได้ช่วยเหลือมาหลายครั้งหลายครา ในขณะนี้กลับต้องได้รับบาดเจ็บจากน้ำมือของพวกกันเอง จึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ตวัดกระบี่แทงเข้าใส่กระบี่ลมหวนเจี่ยแซอย่างไม่หยุดยั้ง

"กระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ผู้กล้าหาญแซ่โง้วแทงไปด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น จึงพุ่งพลังภายในเข้าใส่จนเปี่ยมล้น แต่กลับลืมไปว่า ที่ด้านหลังยังมีศัตรูผู้กล้าแข็งคอยจ้องอยู่อีกสองคนด้วย

"ลี้งักตวัดกระบี่ฟันฉับลงอย่างรุนแรง ผู้กล้าหาญแซ่โง้วสะดุ้งจนสุดตัว พยา-

ยามรั้งร่างให้ชะงักไว้จนเต็มกำลังสามารถ แต่กระบี่ที่ทิ่มแทงออกไป ได้ประสานกันกับกระบี่ของเจี่ยแซแล้วอย่างถนัดถนี่

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้วอยู่ในระหว่างเสียหลัก กำลังภายในจึงมิอาจจะใช้ออกไปจนเต็มที่ได้ เจี่ยแซสะบัดกระบี่งัดขึ้นอย่างรุนแรง ทำให้กระบี่ผู้กล้าหาญแซ่โง้วปลิวกระเด็นออกไปจากมือ

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วพอสูญเสียกระบี่คู่มือไป สภาพจึงตกอยู่ในห้วงอันตรายอย่างน่าหวาดเสียว โต๊ะเท่งผู้กล้าหาญพลันร้องกู่เสียงยาวสะท้านกังวาน กระโดดพุ่งขึ้นสู่อากาศ ตะกุยคว้าไปยังกระบี่ที่ปลิวละลิ่วอยู่เบื้องบน ด้วยเจตนาที่จะชิงกระบี่นี้กลับคืนให้แก่ผู้กล้าหาญแซ่โง้วอีก

"โต๊ะเท่งผู้กล้าหาญมีสมญานามว่าย่างก้าวเข้าสู่อากาศ วิชาตัวเบาของผู้กล้าหาญนี้จึงนับว่าสูงสุดยอดของพิภพยามนั้นแล้ว เพียงกระโดดโผพุ่งขึ้นครั้งเดียว ก็คว้าเอาด้ามกระบี่ไว้ได้อย่างถนัด แต่กลับมิคาดว่า ต้องร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวและร่วงหล่นลงอย่างรวดเร็ว

"ข้าพเจ้าในยามนั้น แฝงกายอยู่ภายในช่องหิน จึงบังเกิดความวุ่นวายจนงุนงงทันที โดยมิทราบว่าเป็นการกระทำอย่างชั่วร้ายของคนผู้ใด แต่ยังพอสังเกตได้เลา ๆ ว่า ผู้กล้าหาญโต๊ะเท่งถูกอาวุธลับอันเป็นวงแหวนชนิดหนึ่งเข้าไป

"ผู้กล้าหาญโต๊ะเท่งร่วงหล่นลงอย่างรวดเร็วยังน้ำตกเทียนซิ้ง โดยมิอาจจะช่วยเหลืออย่างไรได้ ซึ่งหากแม้นตกลงไปแล้ว ย่อมต้องตายโดยมิต้องสงสัยเลย

"ข้าพเจ้าเห็นผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะพยายามดิ้นรนกระเสือกกระสนอย่างสุดกำลังความสามารถสองครั้ง แต่ยังมิอาจจะพุ่งร่างกลับขึ้นยังปากเหวแห่งนั้นได้ ที่ซึ่งข้าพ-เจ้าซ่อนกายอยู่นั้น เป็นโขดหินที่ยื่นออกไปในปากชะง่อนน้ำตก จึงเห็นในขณะนั้นก่อนที่ท่านผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะจะร่วงหล่นลงไป ยังสะบัดข้อมือซัดกระบี่ยาวพุ่งกลับขึ้นมาอีก

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วเห็นโต๊ะเท่งช่วยเหลือตนอย่างมิได้คำนึงถึงอันตรายตั้งสามครั้งสี่คราเช่นนั้น เมื่อประสบพบกับอันตรายเข้าแล้ว ไหนเลยจะไม่บังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนร่มได้ คำรามขึ้นกึกก้องสนั่น และโถมกายเข้าหาอย่างรวดเร็ว

"แต่ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏประกายอันสว่างเจิดจ้า ผู้กล้าหาญแซ่โง้วตะปบมือคว้าไป ที่แท้คือกระบี่ที่ผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะพุ่งกลับมาให้นั่นเอง ร่างจึงต้องชะงักงันไปวูบหนึ่ง ซึ่งที่นั้นคือปากของชะง่อนผาอันสูงชันที่หมิ่นเหม่

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วย่อร่างลงอย่างฉับพลันทันใด พยายามยื่นมือซ้ายลงไป คิดจะกระชากลากเอาผู้กล้าหาญโต๊ะเท่งขึ้นมาอีก แต่ข้าพเจ้าเห็นอย่างถนัดชัดตาว่าเพียงห่างกันอีกเล็กน้อยเท่านั้น ปลายนิ้วของผู้กล้าหาญแซ่โง้วแทบจะสัมผัสกับมุ่นมวยผมของผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะ แต่ก็เป็นการหวุดหวิดเท่านั้น โดยมิอาจจะคว้าเอาไว้ได้ดั่งใจนึกเลย

"ผู้กล้าหาญแซ่โง้วพอตะปบคว้าผิด ก็แผดร้องขึ้นสุดเสียงอย่างฉับพลันทันด่วน แต่ในเวลาชั่วพริบตานั้น เจี่ยแช ลี้งัก พากันควงกระบี่จู่โจมเข้าใส่ทางเท้าของผู้กล้าหาญแซ่โง้วอย่างรุนแรง ส่วนเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงกลับตวัดฝ่ามือ ฟาดพลังอันหนักหน่วงรุนแรงของมัน เข้าใส่กลางหลังผู้กล้าหาญแซ่โง้วอย่างสุดกำลัง เพราะมันปราศจากกระบี่ไปแล้วนั่นเอง

"อันตรายที่บังเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด เป็นสิ่งที่ผู้กล้าหาญแซ่โง้วมิเคยจะคำนึงถึง ว่าขณะตกอยู่ในระหว่างความโศกสลดรันทดอย่างสุดแสน ยังต้องถูกสามผู้มีฝีมืออันสูงส่ง รุมจู่โจมอย่างชั่วช้าสามานย์ และสิ่งที่เลวร้ายไปกว่านั้น คือผู้กล้าหาญแซ่โง้วยืนอยู่ยังปากหุบเหวอย่างหมิ่นเหม่ จะถดถอยหลังอย่างไรก็มิได้อีกแล้ว

"ต่อให้เป็นเทพยดาลงมาจากฟากฟ้า คงมิอาจเลี่ยงหลบจากการจู่โจมจากทิศทางทั้งสามแห่งของผู้ทรงฝีมืออันดับสูง ที่ตะลุยเข้าอย่างพิสดารประหลาดล้ำได้ ใจของข้าพเจ้ายามนั้นแทบจะกระดอนออกมาจากปาก ด้วยความตื่นตระหนกตกใจ แต่ฉับพลันนั้น ผู้กล้าหาญแซ่โง้วได้แค่นเสียงขึ้นด้วยความเหยียดหยามมิยินยอม ฝ่ามือซ้ายตวัดฟาดกลับไปทางด้านหลัง พร้อมกันนั้น ร่างก็กระโดดพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง กระบี่ในมือขวาได้ตวัดฟาดกลับ และใช้กำลังภายในอันแข็งกร้าวพุ่งออกไปจนสุดกำลังทันที

"การจู่โจมทั้งสองครั้งนี้ เป็นการรวมกำลังขั้นสุดท้ายบรรดามีเข้าใส่ของผู้กล้าหาญแซ่โง้ว จึงกล่าวได้ว่ารุนแรงแกร่งกร้าว จนสามารถทลายแม้กระทั่งขุนเขาให้ย่อยยับลงได้ กระบี่ลมหวนเจี่ยแชคำรามเสียงหนัก ๆ ขึ้นครั้งหนึ่ง เพราะถูกฝ่ามือตวัดฟาดเข้าใส่ทรวงอกอย่างถนัดถนี่ กระเด็นละลิ่วออกไปถึงสิบกว่าเชียะ

"ส่วนกระบี่ที่พุ่งไปในครานั้น มุ่งเข้าใส่ลี้งักอย่างแม่นยำเป็นที่สุด ลี้งักคาดคิดมิถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามในขณะจนตรอกอย่างสิ้นท่าแล้ว ยังจะมีวิชาอันพิสดารเยี่ยงอย่างนี้ด้วย จึงตวัดกระบี่ขึ้นป้องกันอย่างไม่คิดชีวิต ด้วยความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง พลังภายในที่ฝึกปรือมาของคนทั้งสองได้เป็นที่ประจักษ์ชัดในช่วงฉับพลันนั้นเอง เสียงดังเปรื่องเมื่อบังเกิดขึ้น กระบี่ในมือลี้งักต้องถูกกระแทกจน

ปลิวกระเด็นออกไปร่วมสิบเชียะ

"ส่วนกระบี่ยาวที่พุ่งไปยังมิได้ผ่อนคลายพลังเลย คงพุ่งไปทางเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง เข้าใส่ร่างของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง ที่กำลังตวัดฝ่ามือจู่โจมซ้ำเติม เชียะเอี้ยง-เต้าเจี้ยงเห็นกระบี่พุ่งตรงมาด้วยพลังอันแกร่งกร้าวถึงปานนั้น มิหนำซ้ำตัวกระบี่ยังแหวกฝ่าอากาศจนบังเกิดพลังคล้ายดั่งอสนีบาตที่ลั่นอยู่ครืนครั่นด้วย ไหนเลยจะกล้าตวัดฝ่ามือลมฟาดต้านทานรับเอาไว้อย่างไร้ความยั้งคิดได้ จึงเห็นร่างของมันย่อลงต่ำอย่างรวดเร็วปานประกายไฟ ยังนับว่ามันมีความรอบรู้เห็นกว้างขวางอยู่บ้าง เลี่ยงหลบหลีกไปได้ในฉับพลันทันด่วน จึงบังเกิดแต่เสียงดังฉาดขึ้นเบา ๆ แล้วมวยผมจมูกโคของมันจึงถูกปาดขาดจนจรดหนังศีรษะพอดี

"กระบี่ยาวเล่มนั้นยังมิเสื่อมพลังลงอีก คงพุ่งตรงไปทางเบื้องหน้าเป็นเวลาชั่วครู่ จึงร่วงหล่นลงสู่พื้น

"ข้าพเจ้ามีความร้อนรนจนถึงที่สุด รีบเหลียวมองหาผู้กล้าหาญแซ่โง้ว แต่ปราศจากร่องรอยใด ๆ ทั้งสิ้น คิดว่าคงถูกรุมทำร้ายจนเสียชีวิตไปแล้ว ลี้งักยืนงงงันเชื่องซึมอยู่บนปากเหว ก้มลงมองทางเบื้องล่างอย่างเหม่อลอย

"โควอำเซี่ยงหยินเดินตรงเข้าไปตรวจดูอาการของกระบี่ลมหนาวเจี่ยแช ที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้งจึงได้เงียบสงัดไปในคราครั้งนั้น ข้าพเจ้ามีความเคียดแค้นคิดจะโถมกายออกไปเสี่ยงชีวิตให้ตกตายไปอยู่หลายครั้ง แต่เมื่อหวนคิดถึงนายน้อยของตระ-กูลโง้วอยู่ที่บ้าน ยังมิมีผู้ดูแลคุ้มครอง จึงจำต้องสะกดกลั้นโทสะและความอาฆาตแค้นในครั้งนั้นไว้ เลี่ยงหลบหนีออกไปได้อย่างปลอดภัย

"เมื่อกลับถึงบ้านแล้ว สหายทางนั้นได้บอกกับข้าพเจ้าว่า นายน้อยได้สาบสูญร่องรอยไปตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน ซึ่งการนี้ก็เฉกเช่นกับอสนีบาตที่ฟาดลงอย่างมิคาดคิด ความหวังครั้งสุดท้ายที่มีเพียงเล็กน้อยพลอยต้องพังทลายยับเยินลงหมดสิ้น จะตายก็ตายไปมิได้ ความอาฆาตแค้นอันรุนแรงนี้ได้ฝังไว้ในดวงใจของข้าพเจ้าเป็นเวลาถึงสิบสี่ปีเต็ม ๆ ฟ้าดินยังได้กรุณาปรานีให้ข้าพเจ้าประสบพบกับท่านนายน้อยของตระกูลที่ยอดเขาเตี้ยนั่งฮงเมื่อวานนี้ ท่านนายน้อยได้เติบใหญ่สมบูรณ์ขึ้นแล้ว ตระกูลโง้วมีทายาทช่วงสืบต่อไป ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะตายก็มิเสียดายชีวิต และปราศจากความวิตกกังวลใด ๆ อีกแล้ว จึงเตรียมจะสละชีวิตมาฆ่าฟันเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้และพวกเดียรัจฉานในกลุ่มของมัน เพื่อทดแทนให้กับความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ของผู้กล้าหาญแซ่โง้ว และเป็นการพลีเพื่อสักการะต่อวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้กล้าหาญโต๊ะเท่ง ที่ได้สร้างพระคุณอันกว้างใหญ่ไพศาลมา"

อดีตของเรื่องนี้ อื้อตงกล่าวเล่าไปจนจบสิ้นโดยมิได้ชะงักขาดตอน บรรดานักสู้ผู้กล้าทั้งหลายบนยอดเขาพากันฟังอย่างลุ่มหลงเลื่อมใส ไหนเลยยังจะมีความระแวงคลางแคลงใจด้วย คาดคิดมิถึงเลยว่า บรรดาค่ายสำนักใหญ่ที่เป็นผู้นำบู๊ลิ้มในยุคนี้ กลับล้วนแล้วแต่เป็นคนโฉดชั่วเลวทราม ที่มีการกระทำอันอุบาทว์สามานย์ถึงปานนี้

บนยอดเขาอันกว้างใหญ่ของยิกกวนฮงเงียบสงัดวังเวงสุดจะเปรียบได้ในคราวนั้น มาตรแม้นเป็นกลางวันอันร้อนแรง แต่ลมโชยกระหน่ำมาจากยอดเขาอันสูงส่งปะทะจนต้นไม้ใบหญ้าและป่าสนสั่นไหวเกรียวกราว ด้วยบรรยากาศอันเคร่งเครียดน่าหวาดหวั่น

ในฉับพลันทันใดนั้น มีเสียงทอดถอนหายใจยาว ๆ ดังไปจนห่างไกล ในท่ามกลางความเงียบสงัดวังเวงนี้ บรรดาคนทั้งปวงพากันเหลียวมองจ้องดูต้นเสียงโดยฉับพลันทันด่วนเป็นจุดเดียว แต่เห็นแต่ราวป่าอันหนาแน่นรกทึบโดยปราศจากเงาของผู้คนเลย

บนกิ่งก้านอันหนาทึบของป่าทึบ มีบุคคลผู้หนึ่งนั่งอยู่ อาศัยในกิ่งใบที่หนาแน่นบดบังต่อสายตาของนักสู้ผู้กล้าทั้งมวลไป ในขณะนี้กำลังตกอยู่ท่ามกลางความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดแสน ใบหน้าที่งดงามสง่าขมวดมุ่นจนบิดเบี้ยว ซึ่งยังพอจำได้ว่ามันคือกระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงนั่นเอง

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงมาถึงยอดเขาเป็นเวลาอันเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นเหตุการณ์ในอดีตที่อื้อตงกล่าวมาอย่างน่าเลื่อมใส น่าเศร้าใจและน่าคั่งแค้นนี้ ได้เป็นที่รู้แจ้งแก่ใจต่อเจี่ยเชี่ยงเคงจนหมดสิ้น ยามเมื่อได้ฟังถึงเรื่องโต๊ะเท่งที่สามารถสำนึกถึงมโนธรรมประจำใจ ในท่ามกลางสภาวะอันกลับกลอกฉุกละหุกอย่างมิเสียทีที่เป็นผู้กล้าหาญอันมีเกียรติภูมิ จิตใจจึงบังเกิดความรู้สึกรานดั่งราวกับถูกกรีดเฉือน เพราะเป็นที่ประจักษ์ได้แน่ชัดแล้วว่า ความครุ่นคิดที่บังเกิดขึ้นชั่ววูบหนึ่งนี้ ได้จำแนกถึงความดีงามและชั่วช้าอย่างถนัดชัดเจน การกระทำที่พลาดพลั้งของตนเพียงครั้งเดียวได้เป็นมูลเหตุให้ต้องบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจไปจวบชั่วชีวิต จึงทอดถอนหายใจยาว ๆ ออกไปอย่างลืมตัว

ลี้งักพลันฉุกใจได้คิดขึ้นทันที ร้องครวญเสียงยาวกังวานไปว่า

"ห้ากระบี่สยบธรณีตงง้วน (โง้วเกี่ยมจิ้นตงง้วน)..."

เสียงครวญพอเพิ่งจบ บนพุ่มไม้ใบหนาพลันปรากฏอาการสั่นไหวจนปรากฏเสียงดังเกรียวกราวทันที

เมื่อสิบห้าปีก่อน ค่ายสำนักทั้งห้าได้ร่วมมือกันเข้ากำจัดเทพเจ้าสัตตฝีมือ ในยามนั้น คนทั้งห้าที่เป็นเจ้าสำนักก็เคยคาดคิดคำนึงว่า ยอดอัจฉริยะอันทรงเกียรติ-ภูมิสูงสุดของพิภพยามนั้น คงจะต้องมีทายาทหรือมิตรสหายมาติดตามล้างแค้นแทนให้ ดังนั้นจึงปรึกษากันเป็นที่ตกลง หาวลีที่เป็นรหัส...'ห้ากระบี่สยบธรณีตงง้วน' ขึ้น เพียงแต่คนใดคนหนึ่งได้ยินวลีประโยคนี้แล้ว จะต้องรีบรุดเข้ามาร่วมตั้งขบวนกระบี่ขึ้น ต้านทานรับมือกับศัตรูผู้จู่โจม ลี้งักเมื่อครู่ที่ได้ยินเสียงทอดถอนหายใจอันยาวกังวานนั้นแล้วก็เข้าใจได้ทันทีว่า คงเป็นเสียงของเจี่ยเซี่ยงเคงนั่นเอง ดังนั้นจึงครวญวลีที่เป็นรหัสออกไป ทำให้เจี่ยเซี่ยงเคงที่ซ่อนกายอยู่บนกิ่งใบอันหนาทึบได้ยินเข้า ต้องบังเกิดความพลุ่งพล่านดาลใจอย่างรุนแรง

ในเวลาขณะนั้น ข้าเก่าผู้ซื่อสัตย์อื้อตงตกอยู่ในระหว่างความร่อแร่จนสุดปัญญาจะช่วยเหลือต่อชีวิตได้อีกแล้ว ชายชราสูดลมหายใจเข้าไปยาว ๆ ครั้งหนึ่งก็ส่งเสียงร้องอันแหบแห้งขึ้นว่า

"ฆ่าเสีย ฆ่าเจ้าเหล่าโจรอันโฉดชั่วนี้ไปเสีย"

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือทั้งปวงที่อยู่บนยอดเขา มาตรแม้นจะมีผู้ชั่วช้าที่ฆ่าฟันคนดั่งราวกับผักปลาปะปนมาอยู่ไม่น้อย แต่ยังอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื้นตันซาบซึ้ง จนน้ำตาอันอุ่นระอุเอ่อคลออยู่เต็มเบ้า สงสารในชายชราที่เปล่งคำพูดประโยคสุดท้าย และทอดถอนหายใจอีกเพียงครั้งเดียวก็ทรุดลงกับพื้นอย่างมิอาจทรงร่างได้อีก

โง้วเล่งฮวงอดกลั้นอย่างไรมิได้แล้ว กระบี่พิชิตวิญญาณในมือขยับจนเป็นประกายเจิดจ้าดั่งราวสายรุ้ง พุ่งเข้าหาลี้งักอย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ลี้งักมิกล้าจะประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด ยกกระบี่ในมือขึ้นต้านทานรับเอาไว้จนสุดกำลังความสามารถทันที

ที่ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงประสบพบกับชายชราประหลาดยังยอดเขาเตี้ยนั่งฮงเมื่อวานนี้ ชายชราประหลาดผู้นั้นคือข้าเก่าอื้อตงนั่นเอง อื้อตงพอประสบพบกระบี่พิชิตวิญญาณเข้าก็จำได้ จึงมีความตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง จึงได้เล่าถึงเรื่องความคับแค้นอาฆาตของเมื่อสิบห้าปีก่อนให้คนทั้งสองฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในความคิดเห็นของโง้วเล่งฮวงก็จะไปคิดบัญชีกับสี่สำนักใหญ่ (สำนักคุนลุ้นมิได้เป็นศัตรูในความคิดอีกแล้ว) ยังที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้ง เพื่อชำระสะสางความอาฆาตแค้นของเมื่อคราครั้งก่อน แต่อื้อตงกลับมีความเห็นอย่างยืนกรานที่จะขอเข้าทำร้ายในตัวลี้งักเสียก่อน

แต่หาคาดไม่ว่าการลอบทำร้ายมิสำเร็จ มิหนำซ้ำยังต้องพลอยพลีชีวิตอันชรา-ภาพที่จงรักภักดีไปอีกด้วย จึงจำต้องกระชากหน้ากากอันโสมมของลิ้งักให้เป็นที่เปิดเผยต่อบรรดาผู้คนชนชาวนักเลงทั่วแผ่นดิน ทำให้ลิ้งักและพวกบังเกิดความอับอายขายหน้า และเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างมาก

อื้อตงเมื่อได้รับบาดเจ็บไปนั้น ซิงเจี๊ยบหาใช่จะมิได้ประสบพบเห็น แต่ทว่าเนื่องจากเป็นผู้มีความละเอียดอ่อนสุขุม เห็นโอกาสอันปลอดโปร่งยังมามิถึง มิอาจที่จะแสดงตัวเป็นทายาทรุ่นหลังของเทพเจ้าสัตตฝีมือหรือซิงเก้าพ้งผู้เป็นบิดาออกไปได้ ดังนั้นจึงยังปะปนอยู่ในกลุ่มชนอย่างถนอมตัวอำพรางความลับไว้ก่อน

ในขณะนี้เมื่อเห็นโง้วเล่งฮวงกระโดดเข้าไปต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต จึงบังเกิดความร้อนรนกระวนกระวายอย่างสุดแสน กวาดตามองไปอย่างรวดเร็ว เห็นประดาผู้มีฝีมือทั้งปวงพากันสนใจสังเกตการต่อสู้ในลานกว้างจนหมดสิ้น จึงฉุกใจได้คิดใช้ความรวดเร็วว่องไวอย่างสุดแสน เปลื้องเสื้อยาวสีเทาที่สวมใส่อยู่ทางนอกออกอย่างแคล่วคล่อง เผยเห็นถึงเสื้ออันรัดกุมสีเขียวที่สวมใส่อยู่ชั้นใน และยังหาผ้าผืนใหญ่ขึ้นคลุมหน้า ส่วนเสื้อยาวนั้นได้ม้วนเป็นก้อนกลมขว้างเข้าไปภายในราวป่ากระโดดผางเข้าไปในลานการต่อสู้อย่างฉับพลันทันด่วน

อากัปกิริยาทั้งปวงของซิงเจี๊ยบนี้ เป็นไปได้ในช่วงเวลาแทบจะพริบตาเดียวก็สำเร็จแล้ว มิหนำซ้ำ บรรดานักสู้ผู้กล้าหาญทั้งปวง ต่างมีความจดจ่ออยู่แต่สภาพการต่อสู้ จึงหามีผู้ใดไปสังเกตต่อซิงเจี๊ยบไม่ แต่ซิงเจี๊ยบกลับลืมเลือนไปถึงว่า ผู้ที่อยู่ในราวป่าซึ่งมองลงจากเบื้องสูงยังมีอีกหนึ่งคน มันผู้นั้นคือกระบี่พร่างพรายเจี่ย-เชียงเคงนั่นเอง

เจี่ยเชี่ยงเคงเห็นการกระทำของซิงเจี๊ยบทุกอากัปกิริยาบถอย่างละเอียดชัดเจน จึงสร้างความตื่นตระหนกให้จนรุนแรง แทบจะร่วงหล่นลงจากคาคบไม้

เจี่ยเชี่ยงเคงก็เคยได้เผชิญหน้ากับ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' มาแล้ว ด้วยพลังฝีมือและเพลงกระบี่เท่าที่เห็น ทำให้เจี่ยเชี่ยงเคงจำเป็นต้องเชื่ออย่างจำใจว่า 'เทพเจ้า-สัตตฝีมือ' สามารถฟื้นคืนชีวิตมาจากความตายของคราครั้งก่อน แต่ในขณะนี้เมื่อประสบพบเห็น 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ที่ได้ก่อกวนจนมรสมได้บังเกิดขึ้นในวงพวกนักเลงอีกครั้งหนึ่งนั้น ที่แท้เป็นหนุ่มรุ่นเยาว์อันมีความสง่าเท่านั้นเอง จึงเข้าใจในทันทีว่าเหตุไฉนยามใดที่ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ปรากฏกายขึ้นแล้ว ต้องใช้ผ้าคลุมหน้าอยู่เสมอไป

หากแม้นว่าหนุ่มน้อยรูปงามผู้นี้คือศิษย์ของ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' จริง แต่ไยจึงจะทรงพลังอันสูงส่งยอดเยี่ยมถึงปานนี้ไปได้ด้วย ซึ่งข้อนี้เคยได้เป็นปมสงสัยที่

ขบคิดคาดเดาอย่างไรก็มิได้ความเลย

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ปรากฏขึ้นบนยอดเขายิกกวนฮงดั่งราวกับเป็นภูตพรายอันไร้ร่องรอย บรรดานักสู้ผู้กล้าจำนวนมากมาย พากันบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงอุทานได้ก้องกังวานจนกระหึ่มขึ้นอย่างมิอาจจะอดกลั้นได้ แต่ 'บ่วยซัวมึ้ง' กลับมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรเลยแม้แต่คำเดียว เพียงแต่แค่นเสียงอันเย็นยะเยือกโหดเหี้ยม และขยับกระบี่ยาวในมือขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น

แสงอาทิตย์อันร้อนแรงสาดส่องปะทะกับตัวกระบี่ ปรากฏเป็นประกายอันเจิดจ้าแวววาว แลบแปลบปลาบไปพร้อมกับตัวกระบี่ที่เคลื่อนไหวอยู่ บาดตาและบาดใจของทุกคนจนสุดจะกล่าวได้

ลี้งักเคยเผชิญหน้ากับ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' มาครั้งหนึ่งแล้ว กลับมิรู้สึกอย่างไรนัก แต่โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึ๊ง เพียงแต่เคยได้ฟังคำร่ำลือว่า 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ปรากฏกายอีกครั้งในวงพวกนักเลงมาเท่านั้น ยังมิเคยประสบพบด้วยตาของตัวเองเลย

ในขณะที่เมื่อ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ได้มาปรากฏกายยังเบื้องหน้าของตนอย่างรวดเร็วปราศจากร่องรอย ใจคนทั้งสองต้องพากันเต้นระทึกอย่างรุนแรง ดั่งราวกับมีกลองใหญ่เข้าไปโหมอยู่

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' กวาดตาอันคมกล้าแวววาวจ้องมองไปยังยอดฝีมืออันดับสูงเพศบรรพชิตทั้งสอง จึงทำให้คนทั้งสองมีเหงื่อกาฬไหลชุ่มโชกเปียกกลางหลัง จนใจกลางฝ่ามือยังเปียกชุ่มไปด้วย

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือที่ขึ้นมายังยอดเขาในวันนี้ ต่างเป็นผู้พอจะมีเกียรติภูมิอยู่บ้างไม่มากก็น้อย แต่ไหนเลยจะมิทราบถึงเกียรติภูมิของ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ที่เลื่องลือกระเดื่องดังสะท้านไปทั้งพิภพ ครอบคลุมสยบในทุกผู้ทุกคนของแผ่นดินยุคนี้ได้ มาตรแม้นต่างจะบังเกิดความข้องคลางแคลงโดยมิใคร่เชื่อมั่นสักเท่าใดนัก แต่ทุกคนยังต้องกลั้นอกกลั้นใจ รอชมเหตุการณ์ด้วยใจอันไหวหวั่นระทึก

บนยอดเขาไท้ซัวในวันนี้วันเดียว ยอดฝีมือที่ทรงเกียรติภูมิลือลั่นสนั่นไปทั้งแผ่นดินจำนวนมากมายก่ายกองมาแทบบรรจบจนแทบจะครบถ้วนอยู่แล้ว นับเป็นเรื่องที่ยากยิ่งจะประสบพบภายในบู๊ลิ้มอันไพศาลอย่างแท้จริงทีเดียว

โง้วเล่งฮวงใช้วิชาท่ากระบี่พิชิตวิญญาณ จู่โจมโหมรุกไล่ลี้งักอย่างเดือดดาลคลั่งแค้น มิคำนึงถึงชีวิต ตัวลี้งักมาตรแม้นจะทรงพลังฝีมืออันกล้าแข็งยอดเยี่ยม แต่ในเวลากะทันหันเช่นนั้น ยังยากจะตีโต้ตอบไปได้แม้แต่กระบวนเพลงเดียว

โง้วเล่งฮวงถลึงตาทั้งสองจนแทบปริออกจากกันด้วยความเจ็บช้ำ ตวัดฟาดกระบี่ในมือไปด้วยกระบวนท่าจอมภูตแกว่งคบไฟ (กุ้ยฮ้วงป๋าฮ่วย) จนสุดกำลังฝีมือ ลี้งักพลันตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง สูดลมปราณเข้าไปอย่างแรงขึ้นครั้งหนึ่ง กระบี่ในมือแกว่งสะบัดออกอย่างรุนแรง ประกายสายรุ้งได้แผ่ซ่านออกจนยาวเหยียดไพศาล ทำให้พลังการจู่โจมของโง้วเล่งฮวงถูกต้านทานรับเอาไว้จนหมดสิ้น และพลิกสภาพการต่อสู้ให้เป็นฝ่ายรุกไล่โง้วเล่งฮวงไปได้บ้าง

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' แค่นเสียงเย็นชากระด้าง กระบี่ยาวในมือขวาได้ทิ่มแทงออกไปด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ เสียงดังควับเมื่อจับการรุกของลี้งักเอาไว้ในฉับพลันทันด่วน ชิงเจี๊ยบที่แอบอ้างเป็นเทพเจ้าสัตตฝีมือ หาใช่มิทราบในความเก่งกล้าร้ายกาจของกระบี่สายรุ้งนี้ดอก แต่เนื่องจากใช้พลังภายในอันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าวของตน พุ่งเข้าไปในตัวกระบี่จนหมดสิ้น จึงบังเกิดเสียงฉาด ๆ ขึ้นสองครั้ง เมื่อตัวกระบี่สายรุ้งของลี้งักปะทะกับตัวกระบี่ของชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรงถนัดถนี่จนกระบี่นั้นสั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง แต่กลับทำอันตรายกระบี่ธรรมดาสามัญของเทพเจ้า-สัตตฝีมือไปมิได้แม้แต่น้อย

ลี้งักเคยเผชิญกับฝีมือของบ่วยซัวมึ้งมาแล้วเมื่อหลายวันก่อน ดังนั้นจึงมิกล้าจะรีรอลังเลอย่างไรอีก ต้องรีบรั้งการจู่โจมกลับอย่างฉับไวและถอยกรูดออกไปด้วยความแก่เชิง เทพเจ้าสัตตฝีมือขยับกระบี่ในมือจนแผ่พุ่งขึ้น ทำให้ตัวกระบี่สายรุ้งของลี้งัก ต้องกระดอนขึ้นสู่เบื้องสูงไปอีกครึ่งเชียะ เสียงหัวร่อดังยาวสะท้านได้บังเกิดตามติดในครานั้นเอง

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือที่ยืนรายล้อมอยู่รอบบริเวณทั้งสี่ด้าน พากันสะดุ้งจนสุดตัวด้วยความหวั่นระทึก ที่ 'จอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ' กลับพลาดท่าเสียทีต่อการประมือเพียงครั้งเดียวเท่านั้น อันพลังฝีมือเยี่ยงอย่างนี้ หากแม้นมิใช่เป็นยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของพิภพ ยามนี้ที่เรียกว่า "เทพเจ้าสัตตฝีมือ" แล้ว บุคคลอื่น ๆ ใครเล่าจะสามารถกระทำได้

ลี้งักกระโดดละล่วถอยไปทางด้านหลังได้ร่วมสิบเชียะ จึงร้องครวญดัง ๆ ขึ้นว่า

"ท้ากระบี่สยบธรณีตงง้วน"

แต่เสียงร้องในครั้งนี้ รู้สึกจะสั่นระรัวขึ้นบ้างเล็กน้อยแล้วหากแม้นใช้ความสังเกตดู

โควอำเซี่ยงหยิน เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง พากันกระชากกระบี่ออกจากฝักอย่างรวดเร็ว เจี่ยเซี่ยงเคงที่แฝงกายอยู่บนคาคบ ลังเลใจอยู่เล็กน้อย แต่เจี่ยเซี่ยงเคง

ก็เป็นลูกผู้ชายชาติชาตรีอันทรงคุณธรรมที่ล้ำเลิศ มิอาจจะเสียสัจจะต่อคำมั่นสัญญาที่เคยตกลงกันไว้...มาตรแม้นจะเป็นการมิยินยอมอย่างที่สุดก็ตามที

เจี่ยเชี่ยงเคงจำใจใช้ปลายเท้าสะกิดไปบนคาคบจนร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าลอยละลิ่วลงยังลานการต่อสู้อย่างแผ่วเบารวดเร็ว

ลี้งักหันไปผงกศีรษะเป็นเชิงทักทายเล็กน้อย แล้วกล่าวว่า

"เจี่ยซี่เฮีย มีความสุขสบายดีกระมัง ?"

เจี่ยเชี่ยงเคงฝืนใจผงกศีรษะตอบ กระชากกระบี่ออกจากฝัก จนปรากฏเสียงเปรื่องปร่างสดใสออกไปบ้าง

ชิงเจี๊ยบนั้นทราบอยู่แก่ใจก่อนแล้ว ถึงความร้ายกาจเข้มแข็งในการผนึกกำลังกระบี่ทั้งสี่ของคนเหล่านี้ จากปากคำของบ่วยซัวมึ้งที่เคยเล่ามา โดยเฉพาะการตั้งรับของมัน ยิ่งแกร่งกร้าวเข้มแข็งดั่งราวกับมีกำแพงอันสูงส่งแน่นหนา หรือเฉกเช่นกับกองทัพอันมหึมาที่รายล้อมรุมอยู่

พอได้คิดขึ้นเพียงเท่านั้น คนทั้งสี่ได้แยกย้ายกันเข้ายืนประจำที่อย่างพร้อมเพรียงแล้ว ความเคยชินและความชำนาญจากการฝึกปรือ ทำให้เจี่ยเชี่ยงเคงพากายเข้ายืนยังตำแหน่งที่ของตนอย่างลืมตัวมิได้ตั้งใจ

พอเจ้าสำนักเตียมชังปรากฏกายขึ้น บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือทั้งปวงต่างพากันตะลึงงันไปอย่างมิคาดคิด โดยเฉพาะเล็กฮึงและลิ่มเชี่ยวเกาทั้งสอง ที่เคยประมือกันมาแล้วจากบนเขาท่งแป๊ะซัว ซึ่งการต่อสู้ในครั้งนั้นคนทั้งสองพากันแตกพ่ายหนีเอาชีวิตรอดอย่างทุลักทุเล ในขณะนี้เมื่อประสบพบเอาศัตรูคู่อาฆาตเข้าอีก จึงบังเกิดความตื่นเต้นตระหนกตกใจอยู่อย่างรุนแรง

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' เปล่งเสียงกู่อันสดใสกังวานขึ้นยาวนาน กระบี่ในมือได้ส่ายออกไปทางด้านเฉียง ดั่งราวกับเป็นหิมะที่โปรยปรายลงจากฟากฟ้าประกายแวววับพร่างพรายเจิดจ้าบาดตา เพลงกระบี่ของตระกูลโง้วเล่งฮวง นับเป็นกระบี่ที่ขึ้นชื่อลือชาในพิภพ จากการกวัดแกว่งกระบี่ที่จู่โจมกระจัดกระจายของชิงเจี๊ยบ ที่ปัดป้องคุ้มครองให้ โง้วเล่งฮวงเสือกกระบี่ในมือออกไปสองครั้ง จู่โจมเข้าใส่เชียะเอี้ยงเต้า-เจี้ยงอย่างมิทันให้ระวังป้องกันตัวเลย

ลี้งักยกกระบี่สายรุ้งในมือขึ้นตั้ง ทำให้ขบวนกระบี่เริ่มเคลื่อนไหวไปในทันทีจึงมีประกายกระบี่ที่ผสานกันอย่างแน่นหนามั่นคง และซับซ้อนรุนแรง แผ่กระจายครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ดั่งราวตาข่ายอันหนาทึบ นับเป็นขบวนกระบี่ที่ทรงความแข็งแกร่งไม่ผิดพลาดจากคำบอกเล่าเลย

ชิงเจี๊ยบควงกระบี่ยาวในมือ จู่โจมเข้าหาอย่างรุนแรงรวดเร็วจากกระบวนท่าขจายเกสร (ฮั่งบ่วยโค่วลุ้ย) แปรเปลี่ยนไปในฉับพลันทันที เป็นเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ้วยฮุดมิ่น) แทงเข้าใส่ใบหน้าลิ้งักอย่างโหดเหี้ยมรุนแรง โง้วเล่งฮวงพลันตวัดกระบวนท่าจอมภูตแกว่งคบไฟ ย้อนกลับไปทางด้านหลังอย่างไม่คาดคิด อันเป็นการรุกที่สูงส่งเข้มแข็ง จู่โจมใส่ยังโควอำเซี่ยงหยินที่อยู่ทางเบื้องหลัง คนทั้งสองพอร่วมมือกันได้ อานุภาพกลับรุนแรงแกร่งกร้าวขึ้นกว่าปกติมากมาย จนเป็นที่น่าตื่นตระหนกตกใจยิ่งนัก

ชิงเจี๊ยบมิเพียงแต่จะไม่ตั้งรับอย่างรัดกุมเท่านั้น มิหนำซ้ำยังจู่โจมตะลุยไล่จนสุดกำลังฝีมืออีกด้วย ประกายกระบี่ที่แผ่ขยายออกนั้น ได้กระจายเป็นวงกว้างออกไปทุกขณะอย่างรุนแรง จวบจนกระทั่งบรรลุจุดสุดยอดอันแกร่งกร้าวแล้ว เมื่อกระบวนท่าเหมยผลัดสามตลบ (บ่วยฮวยซาลั่ง) ตัวกระบี่ยาวได้ปรากฏเสียงดังหึ่ง ๆ สนั่นหวั่นไหว จนสะท้านสะเทือนไปทั่วทิศ เคราอันยาวเหยียดของเซียะเอี้ยงเต้า-เจี้ยงสั่นพลิ้วขึ้นโดยทั้งที่ปราศจากลมโชย ที่แท้เพราะในขณะนี้ มันก็เร่งเร้ากำลังภายในจนบรรลุขึ้นสู่จุดสุดยอดสุดตัว ยกกระบี่ในมือต้านรับออกไปจนสุดกำลัง

กระบี่ทางเฉียงของโง้วเล่งฮวง พลันแทงสอดเข้าหาอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ จนปรากฏเสียงดังเปรื่อง เมื่อกระบี่ทั้งสองกระทบกัน ซึ่งนี่เพิ่งเป็นครั้งแรกเท่านั้น ที่เสียงกระบี่ของคนทั้งหกได้กระทบกันขึ้น ทั้ง ๆ ที่ต่อสู้กันอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

ท่ามกลางการตะลุยไล่จู่โจมอย่างโหดเหี้ยมดุร้ายของชิงเจี๊ยบ ที่ควงกระบี่ทิ่มแทงเข้าใส่เจี่ยเซี่ยงเค็งอย่างดุดันอำมหิต เจี่ยเซี่ยงเคงเป็นผู้ที่ถูกยกย่องจากผู้คนในเพลงกระบี่ จนมีสมญาว่ากระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) ตัวกระบี่จึงมีความละลิ่วพลิ้วแผ่ว และลวดลายพิสดารอย่างมิต้องสงสัย มันขยับเท้าก้าวเบี่ยงออกเล็กน้อย ก็เลี่ยงหลบไปในคราครั้งนั้น จนปรากฏเป็นช่องว่างขึ้นอย่างมิคาดคิด

ชิงเจี๊ยบเมื่อแทงกระบี่พลาดผิดไปแล้ว ยังมิทันจะได้รั้งกลับ พลันปรากฏมีกระบี่ทิ่มแทงเข้าใส่ทางด้านข้างอย่างกับสายฟ้าแลบ ช่วงเวลาที่ฉกละหกยิ่งกว่าประกายไฟนี้ ยังพอปรายตาเหลือบแลไป จำได้ว่ามันคือกระบี่สายรุ้ง ที่มีความคมวิเศษยอดเยี่ยมของแผ่นดินนั่นเอง จึงบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก กระชากข้อมืออันเข้มแข็งรุนแรงเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที พลังภายในแผ่พุ่งเข้าไปในตัวกระบี่ และยกต้านรับไปอย่างฉับพลัน

กระบี่ของลิ้งักแคล่วคล่องว่องไว ดั่งกับงูร้ายที่แปลบปลาบอยู่ เสียงดังฉาด

ปรากฏขึ้น เมื่อกระบี่ลิ้งักกรีดเข้าใส่ปลายกระบี่ชิงเจี๊ยบ จนสะท้านไปทั้งเล่ม

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะพุ่งกำลังภายในเข้าใส่ตัวกระบี่จนเปี่ยมล้น แต่กระบี่สายรุ้งนับเป็นกระบี่วิเศษที่ทรงคุณค่ามหาศาลของแผ่นดิน จึงยังคงกรีดใส่ปลายกระบี่ชิงเจี๊ยบจนแหว่งออกไปหนึ่งแห่ง แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ในตัวลิ้งักเองยังต้องรู้สึกตื่นตระหนกตกใจ ในพลังความเข้มแข็งรุนแรงของชิงเจี๊ยบที่สามารถฝึกปรือจนเหนือธรรมดาสามัญ บังเกิดความแข็งแกร่งรุนแรงถึงปานนี้ได้

ชิงเจี๊ยบเมื่อรั้งข้อมืออันเข้มแข็งลงเล็กน้อย กระบี่ยาวฟันตวัดกวาดจากขวาไปซ้าย จนกลายเป็นวงจรอันเจิดจ้าแวววับชะงักอยู่ทางเบื้องหน้าในทันที

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงดังกังวานอย่างเย็นยะเยือก ยกนิ้วในมือดีดออกไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เสียงดังเป๊าะก็เกิดขึ้นเมื่อปลายกระบี่ที่มีความยาวนิ้วเศษ ๆ ซึ่งลิ้งักกรีดจนแทบจะขาดออกจากกันเมื่อครู่ พุ่งกระเด็นไปจนคล้ายดั่งเป็นเปลวไฟสะเก็ดหนึ่ง จู่โจมเข้าใส่เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอย่างมิคาดคิด ตัวกระบี่ในมือชิงเจี๊ยบจึงกลายเป็นกระบี่หักที่ปราศจากปลายไป

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงควงกระบี่ในมือจนสุดกำลัง จึงสามารถฟาดเอาปลายกระบี่นั้นให้ร่วงหล่นลงสู่พื้นได้ แต่กระบี่ของโง้วเล่งฮวงกลับได้จู่โจมซ้ำเติมเข้าไป ด้วยกระบวนท่าเกาทัณฑ์พุ่งแฉลบ (กุ้ยจี่ปวยเล้ง) ห่างจากเบื้องหน้ากายมิถึงสามนิ้วเท่านั้น

ในช่วงฉับพลันกะทันหันนี้ เซียะเอี้ยงต้องสูดลมปราณอย่างรุนแรง จนทรวงอกยุบลึกเข้าไป โดยเท้ามิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย มาตรแม้นจะเป็นเช่นนั้น ยังคงได้ยินเสียงดังแควกขึ้นเบา ๆ เมื่ออกเสื้อถูกกระบี่โง้วเล่งฮวงกรีดจนขาดเป็นทางยาว

ท่ามกลางการตะลุยอย่างโหดเหี้ยมชุลมุนวุ่นวายนั้น 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' พลันขยับกระบี่ขึ้นอย่างรุนแรง จนมีพลังอันแกร่งกร้าวเย็นยะเยือกสายหนึ่ง พุ่งตรงเข้าใส่ทิศทางว่างที่เทพเจ้ากระบี่ลิ้งัก จำต้องพุ่งร่างตามมาในทันใด

ลิ้งักจึงบังเกิดความปีติยินดีอย่างรุนแรง กระบี่สายรุ้งในมือฟาดทางแบนลงอย่างฉับพลันกะทันหัน โดยคิดใช้การกระทำในครั้งนี้ ฟันให้กระบี่ในมือของ 'เทพ-เจ้าสัตตฝีมือ' ต้องหักสะบั้นลง แต่หาคาดไม่ว่า ชิงเจี๊ยบกลับแสยะยิ้ม แค่นเสียงเย็นยะเยือกอย่างน่าหวาดหวั่น กระบี่ยาวในมือได้ถูกกระชากรั้งกลับโดยฉับพลันควงไปอย่างพิสดารประหลาดล้ำเพียงครั้งเดียว ประกายของกระบี่สายรุ้งที่ผ่านวูบไปนั้น สามารถฟันเอาปลายกระบี่รั้งกลับให้ขาดออกไปอีกครึ่งหนึ่งเท่านั้น กระบี่ที่ปราศ-จากปลายของชิงเจี๊ยบ จึงกลับกลายเป็นกระบี่มีปลายแหลมอีกครั้งหนึ่งแล้ว เพียง

แต่สั้นไปกว่าเดิมอีกนิ้วเศษ ๆ เท่านั้นเอง

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' พลันเปล่งเสียงกู่อันสะท้านหวั่นไหว เพลงกระบี่ได้แปรเปลี่ยนไปโดยช่วงพริบตา ประกายที่แผ่ขยายเจิดจ้าไปทั่วทั้งวง ได้ถูกชะงักรั้งกลับจนเสื่อมสลายไปหมดสิ้น

กระบี่ยาวของ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' พลันเชื่องช้าลงอย่างมิคาดคิด แทงตรงออกไปทางเบื้องหน้าอย่างเนิบนาบ ตัวกระบี่ได้แปรไปจากการฟันมาเป็นฟาด ประกายกระบี่คล้ายดั่งกับคลื่นลมที่โหมกระหน่ำอย่างคลุ้มคลั่ง แผ่กระจายขึ้นโดยมิคาดคิด ปลายกระบี่ยังสั่นพลิ้วไปมาอยู่ไม่ขาดระยะ ทิ่มสกัดไปยังทรวงอกและท้องของฝ่ายตรงข้ามอย่างโหดเหี้ยมดุดัน นี่คือกระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยง-ซิ่งเกี่ยม) ที่สูงสุดยอดอย่างไม่มีใดเทียม กระบวนท่าที่ใช้ไปในยามนี้ คือท่าแรกที่มีนามว่าอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก)

อันเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนี้มีอยู่สิบเพลง แต่ละเพลงยังแปรเปลี่ยนอย่างพิสดารอีกห้าท่า จึงรวมทั้งชุดเป็นสิบเพลงห้าสิบกระบวนท่าที่สูงสุดยอด แปรเปลี่ยนพลิกแพลงไปอย่างประหลาดล้ำสุดคาดเดา

พอกระบวนท่าแรกอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) ที่ 'เทพเจ้าสัตต-ฝีมือ' ใช้ออกไป ตัวกระบี่ได้กดต่ำและกรีดออกอย่างมิคาดคิด ทำให้ห้ากระบวนท่าได้แปรเปลี่ยนออกไปในฉับพลันกะทันหัน

อันเพลงที่แปรเปลี่ยนไปห้ากระบวนท่านี้ คล้ายดั่งมีผู้ถือกระบี่ห้าคนทิ่มแทงกระบี่ไปคนละทิศทางโดยพร้อมเพรียงกัน แต่ละกระบวนท่าของแต่ละคน ต่างผิดธรรมดาสามัญอย่างสุดเปรียบปานได้ อานุภาพความจู่โจมที่เข้มแข็งรุนแรงนี้ จึงเป็นที่คาดเดาได้อย่างแน่ใจแล้ว

สี่เจ้าสำนักกระบี่อันยิ่งใหญ่ เมื่อเห็นกระบวนท่าเพลงนี้ มีอานุภาพการจู่โจมที่รุนแรงสุดจะเปรียบปานได้ ในเพลงเดียวมีทั้งฟันทั้งจิ้มทั้งทะลวง และแม้กระทั่งยังมีทั้งกรีดอีกด้วย อานุภาพการจู่โจมที่รุนแรงในครั้งนี้ กล่าวอย่างเต็มภาคภูมิได้ว่า ร้ายแรงสูงสุดจนครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินได้แล้ว

ด้วยความจำเป็นและจำใจ คนทั้งสี่จึงต้องใช้กระบวนท่าพายุฝนโหมรอบทิศ (โป๊ยฮึงฮวงโหว) อันเป็นกระบวนท่าตั้งรับที่ช่วยชีวิตไว้ได้

กระบี่ยาวทั้งสี่เล่มจึงได้ปะทะกันเป็นครั้งแรกอย่างผิดจากเจตนา เสียงดังเปรื่องสดใสสะท้านสะเทือนขึ้น กระบี่ทั้งสี่เล่มแยกออกจากกันในทันที คนทั้งสี่อาศัยสภาวะการกระแทกกลับในครั้งนี้ สร้างม่านกระบี่ไว้ที่เบื้องหน้าอย่างหนาแน่น

แกร่งกร้าว จึงสามารถปิดป้องต่อการจู่โจมในครั้งนี้ไปได้อย่างลำบากยากเย็น และเต็มกำลังสุดฝีน

ในเมื่อวิชาท่าเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพใช้ออกไปแล้ว กระบวนท่าติดตามก็โหมเข้าใส่อย่างไม่หยุดยั้งรั้งรอ จากท่าเมฆน้อยคล้อยบนเงาน้ำ (โอ่ยฮุ้นท่าเอี้ย) มาเป็นท่าจักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป (ม้วยห้วยแชอี้) และท่าอันพิศดารประหลาดล้ำอย่างคาดเดามิถึง โถมทะลักกระจัดกระจายออกรุกไล่อย่างโหดเหี้ยมดุดัน

คนทั้งสี่ต่างมีความชำนาญอย่างโชกโชนคร่ำคร่ามาแล้ว จากการตั้งรับจนสุดฝีมือเช่นนี้ ยังพอกล้ำกลืนฝืนทนเอาไว้ได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงทั้งสอง จึงยังมิอาจจะทะลวงออกจากแนวกระบี่นี้ไปได้

ในจำนวนทั้งสี่คนนั้น เจี่ยเชี่ยงเคงความจริงปราศจากเจตนาจะหักโหมจู่โจมอย่างจริงใจเลย แต่เนื่องจากเป็นนักสู้ผู้กล้าอันทรงเกียรติภูมิ และยังเป็นลูกผู้ชายชาติชาตรี ที่ถือสัจจะธรรมสำคัญไปกว่าชีวิตตัว ในเมื่อเคยรับปากตกลงกันแล้วไหนเลยจะกลับกลอกคืนคำให้เป็นที่เย้ยหยันไยไพแก่ผู้คนทั้งหลายในแผ่นดินได้ กอปรกับการต่อสู้ที่ดำเนินไปนี้ ดุดันอำมหิตและหนักหน่วงรุนแรง จึงยิ่งทำให้ความฮึกเหิมแกร่งกร้าวบังเกิดขึ้นจนเปี่ยมล้น ดังนั้นเอง มันจึงพลอยใช้กำลังโถมเข้าใส่จนสุดความสามารถบ้าง กระบวนท่าเท้าตามวิชาสัตตมรณะ (ชิกเจ๊าะโป๋ว) และเพลงกระบี่ปักษาถลาฟ้า (แป๊ะคิ้มเกี้ยมฮวบ) ก็ได้ใช้ออกไปจนบรรลุจุดสุดยอดของตน

ในกระบวนพวกสี่สำนักใหญ่นี้ ยังนับว่าโควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊เป็นผู้ต้านรับได้มั่นคงรัดกุมที่สุด กระบวนท่าเพลงกระบี่พิทักษ์มรกต (พ่อเง็กเกี้ยมฮวบ) ตั้งรับไว้ได้ดั่งราวกับเป็นกำแพงศิลาอันแข็งแกร่ง หรือเฉกเช่นกำแพงเหล็กกล้าอันหนาแน่น บางครั้งบางคราวยังอาศัยจากการปัดป้องคุ้มครองจากกระบี่สายรุ้งของลิ้งกที่ผสานกับพลังภายในอันแกร่งกร้าวของมัน จู่โจมเข้าใส่ได้บ้างอยู่หลายครั้ง

อันการต่อสู้ในครั้งนี้ นับว่ามิอาจหาเห็นอีกแล้วในบู๊ลิ้มยุคนี้ เมื่อสิบห้าปีก่อนที่เจ้าสำนักใหญ่ทั้งห้ารวมกำลังกันเข้ากลุ้มรุมโง้วเซี่ยวฮุ้น และเทพเจ้าสัตตฝีมือนั้นล้วนแล้วแต่กระทำกันในสถานที่อันเร้นลับปราศจากผู้คนจะประสบพบเห็น ดังนั้นจึงน้อยคนนักจะได้ชมด้วยตาของตนเอง ในการต่อสู้ครั้งนี้ จากเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งสี่ ที่หักล้างผลาญชีวิตอยู่กับ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' และทายาทของกระบี่ผลาญวิญญาณ นับว่าเป็นสภาพการต่อสู้ที่หาดูจากที่ใด ๆ มิได้อีกแล้วทั่วทั้งแผ่นดิน

บรรดาศิษย์รุ่นหลังของสี่สำนักใหญ่ ต่างยืนกุมกระบี่ด้วยท่าทีอันตื่นเต้นตึงเครียด แต่จะอย่างไรก็หาช่องว่างรอยโหว่ หรือโอกาสปลอดโปร่งจะผสมโรงเข้ากลุ้ม

รุมด้วยมิได้เลย อูเจ่กปวยนั้นมีความตื่นตระหนกตกใจจนวาบหวิว ที่โง้วเล่งฮวงผู้ซึ่งเคยร่วมทางมากับซิงเหลาปั้ง ก็คือทายาทของโง้วเซี่ยวฮุ้นนั่นเอง ในใจจึงหวนคิดไปถึงซิงเจี๊ยบ รีบกวาดตามองหาไปรอบบริเวณ แต่กลับมิประสบพบร่องรอยของซิงเหลาปั้งแม้แต่น้อย แต่จะอย่างไรย่อมคาดคิดมิถึงว่า ซิงเจี๊ยบกลับมารับสมอ้างเป็นตัว 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' โดยเฉพาะเมื่อซิงเจี๊ยบใช้ผ้าคลุมหน้าและเปลื้องเสื้อยาวที่สวมใส่ออกไปอีกด้วย อูเจ่กปวยจึงไม่มีทางจะจดจำได้เลย

ในเวลาขณะนั้น พลันมีเสียงกู่ดังยาวสะท้านจากทางไหล่เขา แล้วร่างของคนผู้หนึ่งได้กระโดดโผพุ่งขึ้นมาบนยอดเขาอย่างรุนแรงรวดเร็ว

แต่น่าแปลก ที่บุคคลผู้นี้ก็ใช้ผ้าคลุมหน้ามาเช่นกัน มิหนำซ้ำ ฝีเท้ายังโซซัดโซเซมิมั่นคง ส่ายร่างอาด ๆ ดั่งกับเป็นคนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ในขณะนั้นยอดเขายิกกวนฮงแออัดไปด้วยบรรดาผู้มีฝีมือที่ชมการต่อสู้อยู่ ชายคลุมหน้าเมื่อถูกขวางทางเอาไว้อย่างแน่นหนาเช่นนั้น จึงโถมกายเข้ากระแทกใส่อย่างตรง ๆ มิได้หยุดยั้งรั้งรอเลย

ผู้ที่ยืนอยู่ทางด้านนอกนั้น เป็นชายฉกรรจ์อันมีนามว่าพยัคฆ์บิน (ปวยเทียน-โฮ้ว) มิทันระวังตัว ถูกชายคลุมหน้ากระแทกจนเซถลาไปหลายก้าว จึงสามารถหยุดยั้งทรงร่างได้

พยัคฆ์บินพอเหลียวกลับไป เห็นชายคลุมหน้าเบียดเข้ามาอย่างตรง ๆ หักโหมเช่นนั้น จึงมีโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดด้วยความแค้นไปว่า

"เจ้าเป็นใคร ? เหตุไฉนจึงเบียดแทรกเข้ามาอย่างปราศจากมารยาทด้วยเล่า ต้องการหาที่ตายหรือ ?"

ชายคลุมหน้าผู้นั้นพอได้ยินเข้า พลันตวัดฝ่ามือฟาดใส่พยัคฆ์บินโดยฉับพลันทันที พยัคฆ์บินเห็นมันผู้นี้มิยอมว่ากล่าวในเหตุผล ยิ่งมีโทสะบันดาลอย่างรุนแรง ตวัดหมัดต่อยผางรับหน้าไปทันที

เสียงดังฉาดขึ้นกึกก้อง แต่ชายคลุมหน้าผู้นี้มีพลังภายในอันสูงส่งแกร่งกร้าวยิ่งนัก ข้อมือของพยัคฆ์บินถูกกระแทกจนหักออกจากกันในบัดนั้น ต้องแผดร้องด้วยความเจ็บปวดขึ้นเพียงคำเดียว ก็ล้มฟาดกับพื้นแน่นิ่งไป

คนทั้งปวงกำลังชะงักงันอย่างรุนแรง ชายคลุมหน้าจึงได้พุ่งกายแหวกเข้าไปภายในวงต่อสู้อย่างรุนแรง ยามนั้น ในมือของมันพลอยมีกระบี่อีกหนึ่งเล่มด้วยเช่นกัน เมื่อกระชากออกมาแล้ว ก็วิ่งตรงเข้าใส่ในวงต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมดุดัน

ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงในยามฉุกละหุกกะทันหัน ยังได้เหลือบแลไปดู เห็น

ชายฉกรรจ์คลุมหน้าผู้นี้ คือชายเสียสติที่จะอัตวินิบาตกรรมยังยอดเขาเตี้ยนั่งฮง เมื่อวานนี้นั่นเอง

สี่เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ ใช้การต้านทานจนสุดฝีมือสุดกำลัง จึงสามารถผ่อนคลายจากการจู่โจมทั้งสองครั้งของชิงเจี๊ยบไปได้อย่างลำบากยากเย็น ขณะนี้เมื่อเห็นชายคลุมหน้าโถมกายเข้าอย่างกะทันหันโดยมิได้บอกกล่าวเช่นนั้น ขบวนกระบี่ที่ผสานกันอย่างแน่นหนา พลอยรวนเรไปในทันที

โอกาสปลอดเช่นนี้มิอาจจะประสบพบได้อีกแล้ว ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงทั้งสองกำลังคิดจะทะลวงแนวขบวนกระบี่ให้ได้ แต่มิคาดว่า ชายคลุมหน้าผู้นั้นกลับสะบัดกระบี่ในมือ ทิ่มแทงจู่โจมเข้าใส่ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงอย่างรวดเร็วรุนแรง คนทั้งสองยกกระบี่ขึ้นต้านทานรับเอาไว้ได้หลายกระบวนท่า แต่ฝีมือผู้ที่จู่โจมมานี้สูงส่งรุนแรงเป็นยิ่งนัก จึงมิอาจจะทราบได้ในชั่วครู่ชั่วยาม ทำให้เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งสี่ฉวยโอกาสตั้งขบวนขึ้นโอบล้อมเอาไว้อย่างแน่นหนาได้อีกครั้งหนึ่ง

ชายคลุมหน้าเมื่อควงกระบี่รกไล่ไปหลายครั้ง ยังมิอาจจะมีท่าได้เปรียบ จึงตวาดก้องร้องขึ้นโดยกะทันหัน พลิกร่างหันกลับ ควงกระบี่ฟาดฉับ ๆ เข้าไปสองครั้งใส่ลี้งัก และโควอำเซี่ยงหยินที่ยืนอยู่ทางเบื้องหน้า ด้วยกระบวนท่าอันพิสดารชั่วร้ายอย่างสุดแสน

ชายคลุมหน้าผู้นี้ มิได้รักษาประเพณีการต่อสู้เลย ก่อกวนอาละวาดอย่างชุลมุนวุ่นวายอยู่ภายในการโอบล้อมของขบวนกระบี่จากสี่ค่ายสำนักใหญ่ มันตะลุยซ้ายไล่ขวาจู่โจมรุกไล่อย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน มิหนำซ้ำยังมีพลังฝีมือที่แกร่งกร้าวสูงล้ำเป็นยิ่งนัก ซึ่งจากท่าที่เห็นนี้ มันมิคล้ายมาช่วยเหลือต่อพวก 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' เลย เพราะมันไม่เพียงแต่จู่โจมโหมไล่เอาเจ้าสำนักทั้งสี่อย่างชั่วช้าอำมหิตเท่านั้น มิหนำซ้ำยังพลอยหันมาฟาดทิ่มแทงเข้าใส่ 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' อย่างดุเดือดรุนแรงอีกด้วย จากสภาพเท่าที่เห็น เข้าใจว่าต้องคลุ้มคลั่งเสียสติอย่างแน่นอนเด็ดขาด

อันขบวนกระบี่ของห้าสำนักใหญ่นี้ ได้ก่อตั้งบัญญัติขึ้นเมื่อสิบกว่าปีก่อนด้วยจุดประสงค์จะร่วมกำลังกันเข้าจับกุมผึ้งปักษา อันเป็นสกุณาที่ทรงค่ามหาศาลของบู๊ลิ้ม แต่ทว่าในยามนั้น บัญญัติแต่เพียงการตั้งรับโดยเข้มแข็งเท่านั้น โดยมิได้มีการคิดบัญญัติท่าจู่โจมรุกไล่อยู่เลย และตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนที่ร่วมกันรุมกระหนาบบ่วยชัวมึ้งแล้ว จึงได้ร่วมกันคิดค้นหากระบวนท่าจู่โจมที่รุนแรงทรงอานุภาพใหญ่ยิ่ง จึงนับได้ว่า เป็นขบวนกระบี่ที่ร้ายแรงปราศจากช่องว่างรอยโหว่ มีอานุภาพอย่างมิอาจทำลายได้เลย

อันกระบวนท่าเพลงกระบี่ของชายคลุมหน้าผู้นี้ แปลกพิสดารและชั่วร้ายอำมหิตสุดจะกล่าวได้ มีแต่ชิงเจี๊ยบเพียงคนเดียวที่ยังจดจำออกว่า เป็นเพลงกระบี่ร้อยเท้า (แป๊ะจกเกี้ยมฮวบ) ที่จอมพิษกิมเจ่กพ้งอันทรงเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดินเป็นผู้บัญญัติขึ้นนั่นเอง และชายคลุมหน้าผู้นี้มิต้องบอกก็ทราบว่า คืออสูรฟากฟ้ากิมอีอย่างแน่นอน มิหนำซ้ำ ชิงเจี๊ยบยังจำได้ว่า ชายคลุมหน้าผู้นี้คือคนที่จะฆ่าตัวตายบนยอดเขาเตี้ยนั่งฮงเมื่อวานนี้นั่นเอง ในใจจึงคิดว่า ท่าทีอันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนของกิมอีนี้ คล้ายดั่งเป็นไปโดยจริงใจมิใช่เสแสร้งเลย จึงบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก

ในขณะนั้น อสูรฟากฟ้ากิมอีควงกระบี่จู่โจมเข้าใส่โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ถึงสามครั้งซ้อน ๆ แต่ถูกต้านทานตีโต้กลับไปจนหมดสิ้น มิทราบว่าเป็นเพราะเช่นไร ความคลุ้มคลั่งของมันพลันได้ระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง เท้าทั้งสองกระทืบอย่างหนักหน่วง ควงกระบี่ครอบคลุมร่างจนแน่นหนา และโถมตรงเข้าใส่ในขบวนกระบี่อย่างมิยอมหลีกเลี่ยงเลย กระบี่ที่รุมล้อมคนทั้งสามอยู่นี้มีบริเวณความกว้างเพียงประมาณหกเจ็ดเชียะเท่านั้น การโถมเข้าใส่อย่างรุนแรงสุดกำลังนี้ คงจะต้องกระแทกเข้าใส่ในม่านกระบี่ของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและลิ้งกอย่างหลบเลี่ยงไปมิพ้น แต่ทว่ากิมอีกลับมิยอมหวาดหวั่นพรั่นพรึงถอยออกไปเลย ยังคงโถมเข้าใส่อย่างไม่คิดชีวิต จึงบังเกิดเสียงดังเปรื่องปร่างขึ้นอย่างวุ่นวายอลเวง เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงถูกการโถมเข้าใส่อย่างมิคิดชีวิตของกิมอี รุกรานเอาจนต้านทานรับไว้มิอยู่ แต่เทพเจ้ากระบี่ลิ้งกกลับตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง กระบี่ในมือเสือกแทงออกไปจนสุดกำลัง พลังกระบี่ได้แผ่กระจายพร้อมกับประกายอันเขียวเรืองสดใส เสียงดังกร๊อบขึ้นอย่างรุนแรง แล้วกระบี่ยาวในมือของกิมอีจึงเหลือเพียงแต่ด้ามที่ถือไว้เท่านั้นเอง

พร้อมกันนั้น มีเสียงกู่อันสดใสกังวานได้ดังขึ้น ดั่งราวกับพญามังกรได้มาส่งเสียงอยู่เบื้องบน เงาร่างของสองคนมีความแคล่วคล่องว่องไว คล้ายดั่งกับเมฆน้อยที่ลอยบนฟากฟ้า หรือจอกแหนที่ลอยตามน้ำ ทะลวงออกจากม่านกระบี่ที่หนาแน่นแกร่งกร้าวดั่งราวตาข่ายไปได้อย่างรวดเร็ว มิหนำซ้ำ ยังเป็นฝีเท้าที่สวยงามพิสดารมิได้เร่งร้อน ดั่งราวกับเป็นการเดินทอดน่องยามอารมณ์ปลอดโปร่งก็ปานกัน

เสียงเปรื่องปร่างได้ดังสะท้านอย่างรุนแรงอีกหลายครั้ง เมื่อกระบี่ยาวสามเล่มได้ปะทะเข้าใส่กันอย่างถนัดถนี่ ที่แท้เพราะเชียะเอี้ยง โควอำ และเจี่ยเซี่ยงเคงพากันแทงกระบี่ในมือเข้าต้านทานขวางไว้โดยพร้อมเพรียงกัน แต่กลับพลาดผิดไปทุกคนอย่างสิ้นเชิง โชคยังดีที่มิได้มีลิ้งกเข้าร่วมขัดขวางอยู่ด้วย มาตรมิเช่นนั้น

กระบี่ที่กระทบกันในครั้งนี้ คงถูกชูควงกระบี่ลิ้งักจนต้องพากันหักสะบั้นไปหมดสิ้นเป็นแน่

'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ฉุดแขนโง้วเล่งฮวงยืนชมการต่อสู้อยู่ทางด้านนอกที่ไกลไปกว่าสิบเชียะ ด้วยท่วงท่าอันสง่าผ่าเผยสบายอารมณ์

มีแต่เจี่ยเชี่ยงเคงเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ทราบว่า 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' คือหนุ่มรูปงามปลอมแปลงร่างมา มาตรแม้นเจี่ยเชี่ยงเคงจะมิทราบนามของซิงเจี๊ยบว่าเป็นผู้ใดมาแต่ไหน แต่เจี่ยเชี่ยงเคงในขณะนี้ เมื่อคำนึงถึงพลังฝีมืออันสูงส่งสุดยอดของหนุ่มรูปงามผู้นี้แล้ว ก็ขบคิดไปว่า 'บ่วยซัวมิ้ง' เมื่อสิบปีก่อน มันก็มีความสามารถเพียงเท่านี้นั่นเอง 'คลื่นลูกหลังย่อมทยอยไล่ลูกหน้าอย่างแน่แท้ โอ เราสมควรที่จะถูกคัดออกไปจากสารบบผู้กล้าทรงฝีมือแล้ว'

แต่ความเป็นจริง เจี่ยเชี่ยงเคงในขณะนี้ เพิ่งมีอายุสามสิบเจ็ดปีเท่านั้น

ส่วนเจ้าสำนักอีกสามคนนั้น กำลังใช้ความขบคิดอย่างเคร่งเครียดสุขุม ฝีเท้าที่ซิงเจี๊ยบก้าวย่างออกไปจากขบวนกระบี่รุมล้อมนี้ นับว่าพิสดารประหลาดล้ำอย่างคาดเดามิถูกเลย มันทั้งสามพยายามเค้นสมองจนหัวพองโต ก็ยังคาดคิดมิออกว่าขบวนกระบี่ที่พวกตนรุมล้อมในครั้งนี้ จะมีพิรุธหรือช่องว่างรอยโหว่ในตรงใด

ความเป็นจริง ขบวนกระบี่ของประดามันเหล่านี้มิมีข้อบกพร่องช่องว่างใด ๆ เลย แต่โชคที่เลวร้ายของพวกมัน คือต้องมาเผชิญกับวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ (เฉียกม้อซิ่งโป๋ว) ของฮุ่ยได้ชือ ผู้เป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธา กอปรกับถูกอสูรฟากฟ้ากิมอีอาละวาดอย่างคลุ้มคลั่ง ฟาดฟันทิ่มแทงจนปั่นป่วนอลเวงมิเป็นระเบียบแบบแผน จึงถูกซิงเจี๊ยบฉวยโอกาสอันปลอดโปร่งนี้ ใช้วิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อันพิสดาร เลี่ยงหลบออกไปจากขบวนกระบี่ได้โดยง่ายดาย อันเหตุนี้ไหนเลยพวกเฒ่าเจ้าเล่ห์ทั้งสามจะขบคิดเดาได้ถึง

เสียงดังควับปรากฏขึ้น เมื่อกิมอีฉวยโอกาสที่คนทั้งสี่พากันขบคิดอย่างมึนงงเซื่องซึมนั้น กระโดดออกไปจากกลางขบวนกระบี่ หยุดยั้งทรงร่างอยู่ห่างจากซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงมิถึงสิบเชียะเท่านั้น

ซิงเจี๊ยบก็กำลังขบคิดในใจว่า

'ขบวนกระบี่ของประดามันทั้งสี่นี้ คาดมิถึงว่าจะต่อต้านรับมือได้อย่างลำบากยากเย็นถึงปานนี้ และยังมีกระบี่วิเศษของลิ้งักเป็นอุปสรรคอันรุนแรงยุ่งยากสุดจะต้านทานรับมือได้จริง ๆ เฮอะ รอให้กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยม (กระบี่เหมยหอม) ของเราหลอมเสร็จเสียก่อนเถิด เราจึงมาต่อสู้ดูกันอีกสักครั้งหนึ่ง'

ลิ้งักใช้ความคิดอันรวดเร็วเป็นที่สุดว่า 'คาดมิถึงว่าบ่วยซังมึ้งจะสามารถฟื้นคืนชีวิตมาได้จากความตายจริง ๆ บุตรของโง้วเซี่ยวฮุ้นผู้นั้น มาตรแม้นจะอ่อนด้อยต่ำทรามไปกว่า แต่ก็มิอาจจะเหยียดหยามดูแคลนได้อย่างแท้จริง และยังมีชายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนผู้นี้มาประหน้าเข้าอีกคนหนึ่ง ซึ่งจะอย่างไรก็มิทราบว่า มันจะเป็นศัตรูหรือมิตรกันแน่ ในวันนี้ หากแม้นต่อสู้กันไปอีกแล้วก็เป็นสิ่งมิเหมาะสมมิคุ้มค่า...'

พอได้คิดถึงตอนนี้ พลันเปล่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นทันทีว่า

"การชุมนุมประลองฝีมือบนยอดเขาไท้ซัวในวันนี้ ขอระงับลงชั่วคราวก่อน รอโอกาสหน้าจึงมาหาวันเวลาเริ่มใหม่อีกครั้ง"

กล่าวจบก็หันปรายตาให้กับโควอำเซี่ยงหยินและอีกสองคนเป็นที ซึ่งคนทั้งปวงต่างมีใจเยี่ยงอย่างนี้อยู่แล้ว ดังนั้น จึงหันไปสั่งต่อบรรดาศิษย์ในสำนัก และตวาดไล่ให้ลงไปจากเขาอย่างรวดเร็ว เงาร่างของพวกค่ายสำนักใหญ่ทั้งสี่พากันกระโดดไปจากยอดเขายิกกวนฮงจนสุดฝีเท้า เข้าสู่ทางไหล่เขา มีแต่เจี่ยเซี่ยงเคงคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนงงงันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงกลับกระโดดออกไปอีกทิศทางหนึ่ง

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือจำนวนมากมาย โดยส่วนมากพากันมาเพื่อสนับสนุนในมิตรสหายของพวกตน เมื่อเห็นค่ายสำนักใหญ่ทั้งสี่พากันจากไปแล้ว และก็ทราบอยู่แก่ใจเป็นอันดีว่า บ่วยซัวมึ้งผู้นี้จะตอแยมิได้โดยเด็ดขาด จึงพากันล่าถอยทยอยลงจากเขา โดยมิกล้าส่งเสียงตำหนิติเตียนขึ้นแม้แต่คำเดียว

ลิ่มเซี่ยวเกาแห่งสองผู้กล้าหาญแห่งซัวจ้อ พร้อมทั้งจอมกระบี่พันมือเล็กฮึงพลอยปะปนในกลุ่มคนลงไปจากเขาอย่างรวดเร็ว มันทั้งสองมาตรแม้นจะเคียดแค้นชิงชังในตัว 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' จนเข้ากระดูก แต่อานุภาพของฝ่ายตรงข้ามที่มีอยู่ในเยี่ยงอย่างนี้ คนทั้งสองไหนเลยจะกล้าเผยอหน้าเข้าไปท้าทายใน 'เทพเจ้าสัตตฝีมือ' ได้

จึงเมื่อเป็นเช่นนั้น บนยอดเขายิกกวนฮงจึงได้เงียบงันลงอีกครั้งหนึ่ง เสียงลมที่โชยพัดกระทบกิ่งไม้ใบหญ้า ได้เริ่มปรากฏขึ้นแทนเสียงซุบซิบว่ากล่าวเมื่อครู่อีก

ขณะนี้เหลือแต่เพียงสามคนเท่านั้น คือชิงเจี๊ยบ โง้วเล่งฮวง และอสรพิษกิมอีผู้มีสติวิปลาส ในทั้งสามคนนี้ ยังมีสองคนที่ใช้ผ้าคลุมหน้าเสียด้วย

ชิงเจี๊ยบหวนคิดไปถึงเสื้อยาวที่ตนม้วนขว้างเข้าไปภายในราวป่า จึงรีบเดินเข้าไปเก็บกลับ แต่ยามย้อนกลับมาในครั้งนี้ ก็ได้ประสบพบเห็นเรื่องประหลาดพิสดารปรากฏขึ้นแต่ไกล

เพราะกิมอีผู้ซึ่งใช้ผ้าคลุมหน้าอยู่นั้น พลันถลึงตาเขม้นมองดูโง้วเล่งฮวงอย่างอาฆาตมาดร้าย ประกายตาที่ส่องแสงออกมานี้ มีลักษณะอันประหลาดพิกลจนสุดจะว่ากล่าวบรรยายได้ มันสืบเท้าเข้าหาโง้วเล่งฮวงทีละก้าวทีละก้าวอย่างแช่มช้า ส่วนปากก็ร้องคำรามพึมพำโดยมิทราบว่ากำลังดุด่าหรือบ่นว่าอย่างไร

โง้วเล่งฮวงพลันรู้สึกมีความเย็นยะเยือก พลุ่งขึ้นจากใจจนแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ขนลุกเกรียวไปหมดทุกแห่งหน สยิวกายอย่างหนาวเหน็บและต้องถอยหลังไปสี่ห้าก้าวอย่างลืมตัว

กิมอีสืบเท้าเข้าไปอีกสามก้าว โง้วเล่งฮวงรู้สึกว่ามีความหวาดกลัวจนใจระทึกสุดจะสะกดกลั้นห้ามปรามได้ จำต้องถอยออกไปอีกสามก้าวเช่นกัน

ชิงเจี๊ยบพลันตวาดร้องขึ้นสุดเสียง เพราะที่ซึ่งโง้วเล่งฮวงถอยออกไปนี้ ทางด้านหลังคือปากหุบเหวอันสูงล้ำนั่นเอง และเท้าของโง้วเล่งฮวงในขณะนี้ ก็ห่างจากปากหุบเหวมิถึงหนึ่งเชียะเท่านั้น แต่โง้วเล่งฮวงยังมิได้รู้สึกตัวแม้แต่น้อยเลย

กิมอีพลันส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง แล้วกล่าวว่า

"เจ้า...เจ้ามีใบหน้าสวยงามเกินไป เราเกลียดเจ้า เราต้องฆ่าเจ้า ฮะ ๆ เจ้ามิใช่งามสง่าดอกหรือ เราก็เคยงดงามสง่ามาแล้ว เฮอะ ๆ...เราจะฆ่าเจ้า...ฮะฮา..."

โง้วเล่งฮวงบังเกิดความหวาดกลัวจนใจสั่นระริก แต่ต้องระงับบังคับไว้ ตวาดไปสุดเสียงด้วยความกลัวว่า

"เจ้าเป็นใคร ?"

พลางตะปบมือออกคว้าไปจนสุดชีวิต แต่มิคิดว่ากิมอีกลับมิได้หลบเลี่ยงอย่างไรไปแม้แต่น้อย จึงบังเกิดเสียงดังควากขึ้นอย่างรุนแรง เมื่อผ้าคลุมหน้าของกิมอีถูกกระชากขาดมาในฉับพลันทันที จึงปรากฏเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจขึ้นสองครั้ง ทำลายความเงียบสงัดของขุนเขาแห่งนี้ไปจนหมดสิ้น

ที่แท้ใบหน้าเบื้องหลังผ้าคลุมนั้น เป็นใบหน้าที่ทุเรศอัปลักษณ์อย่างสุดแสน สันจมูกถูกฟันขาดออกจากกัน แผลเป็นสีดำบนใบหน้าเกลื่อนกลาดอยู่ทุกแห่งหน เนื้อสีแดงเป็นจ้ำ ๆ และเส้นสายได้ปรากฏอยู่บนใบหน้าจนเปี่ยมล้น นอกจากดวงตาทั้งสองแล้ว บนใบหน้าคล้ายดั่งได้ถูกคมมีดกรีดเฉือนอย่างทารุณโหดร้าย ดังนั้นเนื้อจึงได้เหวอะหวะน่าหวาดกลัวถึงปานนั้น

โง้วเล่งฮวงแผดร้องด้วยความตื่นตกใจจนสุดเสียง ต้องถอยออกไปอีกครึ่งก้าวอย่างลืมตัว ส่วนกิมอีกลับถลาเข้าไปด้วยความคลุ้มคลั่ง อย่างมิคาดคิด...

ชิงเจี๊ยบเห็นสภาพเปลี่ยนแปลงไปอย่างเลวร้ายเช่นนั้น ก็แผดร้องขึ้นสุดเสียง

ใช้วิชาเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ พุ่งร่างปราดไปทางเบื้องหน้า ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าลูกธนูหลุดออกจากแหล่ง โถมเข้าใส่จนสุดกำลังความสามารถ จนร่างที่แหวกฝ่าอากาศนี้บังเกิดเสียงอุดอู้สนั่นหวั่นไหว...

แต่ทว่า มือของชิงเจี๊ยบที่โถมไปจนสุดกำลังความสามารถนั้น ยังห่างจากร่างกิมอีเพียงชั่วน้อยนิด ก็บังเกิดเสียงแผดร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจ เพราะกิมอีได้โถมออกไปโอบรัดร่างโง้วเล่งฮวงอย่างแนบแน่น และถีบเท้าพุ่งร่างออกไปจากปากหุบเหวจนสุดกำลัง ทำให้ร่างของคนทั้งสองร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่างดั่งราวกับดาวตก

ชิงเจี๊ยบมิอาจจะชะงักร่างได้ในฉับพลันทันใด จึงพุ่งกายออกไปนอกหุบเหวอย่างรุนแรงบ้าง แต่ในช่วงเวลาของความเป็นความตายที่ปรากฏอยู่นี้ จึงเป็นที่ประจักษ์ถึงอัจฉริยะ และภูมิปฏิภาณที่สวรรค์ประทานมาอย่างสูงล้ำ ด้วยปฏิกิริยาอันรวดเร็ว ชิงเจี๊ยบใช้นิ้วทั้งห้าทิ่มเข้าใส่ผนังของหุบเหวอย่างรุนแรง จนฝังเข้าไปในผนังศิลาทั้งห้านิ้ว มาตรแม้นร่างถ่วงต่ำอย่างรุนแรง จะทำให้ต่ำลงไปได้อีกหลายนิ้ว แต่นิ้วทั้งห้าที่ฝังอยู่ในผนังศิลา ก็ยังลากรอยอันลึกล้ำถึงห้าสายได้ สะเก็ดศิลาปลิวกระจายดั่งราวกับถูกสิ่วอันแหลมคมตอกใส่ แต่ผลที่สุดร่างของชิงเจี๊ยบยังชะลออยู่ได้ในที่แห่งนั้น

ชิงเจี๊ยบเมื่อพุ่งกำลังเข้าใส่ลำแขนอย่างรุนแรงอีกครั้ง ร่างจึงตีลังกาพลิกกลับขึ้นสู่เบื้องบนได้ ละลิ่วพลิ้วลงสู่พื้นด้วยความแผ่วเบา ดั่งราวกับเป็นใบไม้แห้ง

การกระทำเหล่านี้เป็นไปตามปฏิกิริยาของสัญชาตญาณความเคยชินเท่านั้น โดยมิได้ผ่านการขบคิดไตร่ตรองจากห้วงสมองเลย เพราะห้วงสมองของชิงเจี๊ยบในยามนี้มึนงงเลื่อนลอยจนอื้ออึงไปหมดสิ้นแล้ว ทั่วทั้งหัวคิดมีอยู่แต่ความเวิ้งว้างว่างเปล่าเท่านั้นเอง

เบื้องล่างของหุบเหว มีแต่หมอกมืดมัวสลัวตา โดยมิทราบว่าจะลึกล้ำอยู่เท่าใด

ห้วงสมองของชิงเจี๊ยบในยามนี้ คล้ายดั่งได้หวนกลับไปอยู่สภาพดึกดำบรรพ์ที่ชุลมุนมีแต่ความมืดครึ้มเลอะเลือน ในลำคอมีแต่เสียงที่ชิงเจี๊ยบเท่านั้นจะฟังรู้เรื่อง มันเป็นเสียงครวญครางอย่างโศกสลดรันทดปานหัวใจจะแหลกสลาย เป็นเสียงร่ำไห้คร่ำครวญซึ่งไม่มีผู้ใดจะฟังรู้เรื่องด้วยเลย มันมิใช่เป็นการร้องไห้ แต่เป็นความเจ็บช้ำน้ำใจ เป็นความเศร้าสลดเสียใจที่รุนแรงไปกว่าการร้องไห้สักหมื่นเท่าพันเท่า

ลมยอดเขาเริ่มรุนแรงขึ้นกว่าเดิมทุกขณะ จนเสื้อผ้าที่สวมใส่ได้ปรากฏเสียงดังพึบพั่บตลอดเวลา ในครานั้นบังเกิดเสียงดังพึบพั่บ เมื่อผ้าคลุมหน้าถูกกระแส

ลมกรรโชกพัดไปมาหลายครั้ง จึงหลุดออกจากใบหน้า ปลิวร่วงหล่นลงไปในหุบเหวอันลึกล้ำ

หยาดน้ำตาลูกผู้ชายชาติชาตรีอันอบอุ่น ได้ไหลพรากลงจากเบ้าอย่างแช่มช้ามิรู้ตัว ไหลรินลงตามร่องแก้ม อีกชั่วครู่ก็หยดหยาดจนเปียกชุ่มอกเสื้อไปหมดสิ้น

ในที่สุดห้วงสมองจึงได้ชัดเจนแจ่มใสขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ตื่นจากภวังค์ ความเจ็บช้ำน้ำใจที่มิเคยปรากฏในชั่วชีวิต ยามนี้ชิงเจี๊ยบจึงเชื่อถือได้อย่างสนิทใจแน่นแฟ้นแล้วว่า มิตรภาพระหว่างเพศเดียวกันนั้น สำคัญและใหญ่ยิ่งไปกว่าความรักระหว่างเพศมากมายหลายเท่านัก

รอบบริเวณยอดเขาสงัดวังเวงเป็นยิ่งนัก ริมฝีปากชิงเจี๊ยบขยับเขยื้อนอยู่ตลอดเวลา แต่ปราศจากซุ่มเสียงใด ๆ จะบังเกิดขึ้นเลย

บนยอดเขาอันสงัดวังเวงยามนี้ มีแต่เสียงซู่ซ่าของลมพัดให้กิ่งไม้ใบหญ้าไหวอยู่เท่านั้น ชิงเจี๊ยบยืนอยู่ปากเหวอันลึกล้ำ ก้มมองดูเมฆหมอกที่เบื้องต่ำอย่างเชื่องซึม มองดูหุบเหวที่ลึกล้ำสุดจะคาดคะเน พร้อมทั้งทอดถอนหายใจยาว ๆ พลางรำพึงเบา ๆ ขึ้นว่า

'ชิงเจี๊ยบเอย เจ้าช่างเป็นคนอัปมงคลที่สุดของแผ่นดินแล้ว มิว่าผู้ใดหากแม้นบังเกิดความรักหรือมีไมตรีขึ้นกับเจ้า คนผู้นั้นก็ต้องประสบพบมหันตภัยอย่างมิคาดคิด บิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า ที่ต้องเสียชีวิตอย่างอเนจอนาถ บ่วยเจ็กเจ่กที่ต้องถูกลอบทำร้ายจนกลับกลายเป็นคล้ายคนพิการ โฮ้วยี่เจ่กถูกลอบฆ่าตายไปอย่างหาฆาตกรมิพบ เซี่ยวคุนและแซยี้ต่างต้องฝังร่างในท้องน้ำจนหาซากมิพบ บ่วยเล้งสาบสูญร่องรอยจนเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็มิทราบ โอ สวรรค์เอย เหตุไฉนท่านจึงโหดเหี้ยมทารุณต่อเราถึงปานนี้ ยังมาช่วงชิงเอาชีวิตของตั้วกอไปจากเราอีกแล้ว'

มีแต่เสียงลมเท่านั้นที่เป็นเพื่อนในยามเงียบเหงา เมฆหมอกที่อึงอลเคว้งคว้างรอบหุบเหว ปรากฏเป็นภาพอันประหลาดพิสดารน่าชม

'รอเมื่อเราชำระสะสางความรักความแค้นทั้งมวลจนสำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว ก็จะขออยู่เคียงคู่กับกลิ่นธูปควันเทียน และระฆังอันกังวานสดใส ไปเป็นมนุษย์ที่ปราศจากความรู้สึก เป็นมนุษย์ที่เช่นอย่างรูปสลักจากท่อนไม้ก็แล้วกัน...

'ตั้วกอเอย จงไปสู่สุคติภพในสรวงสวรรค์เถิด จงพักผ่อนอย่างนิ่งนอนใจเถิด ข้าพเจ้าย่อมจะล้างแค้นแทนให้กับท่านเอง'

ในฉับพลันนั้น ชิงเจี๊ยบหวนคิดโซวฮุ่ยจือผู้สวยสดงดงามขึ้น จึงคิดในใจว่า

'โซวโกวเนี้ยเคยกล่าวย้ำแล้วย้ำอีก ให้เราสองไปเยี่ยมเยียนนางอีกครั้งหนึ่ง

ซึ่งความเป็นจริงแล้ว นางหวังแต่เพียงประสบพบกับตั้วกอคนเดียวต่างหาก แต่ในยามนี้ เราจะไปพบกับนางได้อย่างไรกันเล่า โอ เหตุไฉนในโลกนี้ จึงได้มีความทุกข์โศกรันทดมากมายก่ายกองถึงปานนี้เล่า ? เรื่องราวความผิดหวัง ไยจึงมาประดังเข้าใส่เราอย่างล้นเหลือเล่า ?'

ชิงเจี๊ยบยิ่งขบคิดคำนึง ก็ยิ่งกลัดกลุ้มรำคาญใจ พลันกระทืบเท้าทั้งสองอย่างรุนแรง พุ่งร่างกลับไปยังซากศพของอื้อตงทาสผู้ซื่อสัตย์ จัดการขุดหลุมฝังจนเรียบร้อย แล้วจึงพุ่งร่างขึ้นสูงไปกว่าหกเจ็ดสิบเชียะ ฝ่าละลิ่วเข้าไปในหมู่ไม้บนยอดเขาจนทำให้นกใหญ่ภายในราวป่าปรากฏความตื่นเต้นอย่างยิ่ง ที่ร่างของชิงเจี๊ยบฝ่าออกไปในระหว่างกลางของนกทั้งสอง ด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ

นกใหญ่ทั้งสองพากันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คล้ายดั่งบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างมากว่า เหตุไฉนสัตว์ที่เดินสองเท้าในยามปกติธรรมดา ในวันนี้จึงกลับมาบินแหวกฝ่าพวกมันไปได้ด้วย

บทที่ 23

ยอดอัจฉริยะในพิภพ

ทางปลายลำน้ำมิ่นกังเมืองเสฉวน มีคลองน้อยแยกออกอีกสายหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าบ่วยโคย ไหลผ่านที่ราบลุ่มแห่งหนึ่งซึ่งกว้างใหญ่ ที่นั้นมีนามว่าซาเล่งเพ้ง ดินแดนแถบนี้มีหมู่บ้านอันไม่กี่หลังคาเรือน เสียงร้องของสัตว์เลี้ยงยังได้ยินอยู่ในระหว่างกัน นับว่าเป็นดินแดนอันสงบร่มรื่นดั่งราวกับทิพยวิมาน ที่ราบกว้างในลุ่มน้ำบ่วยโคยนี้ ตลอดระยะทางหลายร้อยลี้ ต่างเป็นต้นเหมยโบราณสีแดงและขาวทั้งสิ้น โดยหาต้นไม้อื่นขึ้นแซมมิได้เลย

ยามนี้เป็นฤดูเหมันต์อันหนาวเหน็บ ลมเหนือกรรโชกพัดเสียงอุดอู้อยู่ทั้งวัน หอบเอาเกล็ดหิมะขาวสะอาดโปรยปรายลงจากฟากฟ้าตลอดเวลา เบื้องบนเป็นสีเทาอ่อนครึ้มสลัวทุกแห่งหน เบื้องล่างคือสีขาวบริสุทธิ์ดุจดั่งเงินยวง รอบบริเวณเต็มไปด้วยต้นเหมยอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว ชูช่อออกไสวในความหนาวเหน็บ ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทุกทิศทาง สีสันอันสดสวยที่แต่งแต้มอยู่ท่ามกลางหิมะอันขาวโพลงนี้ ตัดให้เห็นเป็นทิวทัศน์อันสวยงามตระการอย่างไม่มีที่ใดอีกแล้วในแผ่นดิน

ทางด้านซ้ายมือ จะเห็นหลังคากระท่อมซึ่งแน่นหนาไปด้วยหิมะอันขาวโพลงที่สุมทับ คล้ายดั่งจะกดให้หลังคาของกระท่อมนี้พังทลายลงก็ปานกัน

ภายในกระท่อมมีโต๊ะหินอยู่ตัวหนึ่ง ชายชราสูงอายุสองคนกำลังนั่งเดินหมาก-รุกอยู่ ที่รอบข้างยังมีคนชมอยู่หลายคน เสียงหมากรุกที่วางลงนั้นดังสดใสกังวาน เพราะกระดานหมากรุกนี้ก็ทำขึ้นจากศิลาด้วยเช่นกัน

กระท่อมที่สร้างเป็นเพิงปราศจากผนัง ความจริงควรจะหนาวเหน็บเป็นยิ่งนัก แต่เนื่องจากทางมุมกระท่อมยังมีกองไฟจุดลุกโพลงอยู่ ควันขาวที่ได้แผ่ซ่านออกจากเปลวไฟ เสียงปะทุของฟืนดังอยู่ตลอดเวลา พาให้บังเกิดเสียงอันอบอุ่นและกลิ่นอันหอมหวน ที่แท้ฟืนซึ่งใช้เผาเป็นเชื้อเพลิงนี้ก็คือกิ่งสนนั่นเอง

ม่านทางด้านขวากระท่อมถูกเลิกออก มีชายชราหนวดเคราขาวโพลงเดินแหวกเข้ามา เส้นผมบนศีรษะได้ร่วงหล่นลงแทบล้านเลี่ยนไปแล้ว ริ้วรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้ามีมากมายซับซ้อน จนรู้สึกชราภาพมากมายนัก แต่อากัปกิริยาที่ปรากฏอยู่ยังทรงบุคลิกแห่งความองอาจและเปี่ยมด้วยสง่าราศีอย่างน่านิยมเลื่อมใส

ชายชราผู้นี้เห็นทีจะมีอายุกว่าเจ็ดสิบ มือหนึ่งสะบัดเสื้อที่มีเกล็ดหิมะขาวสะอาดเกาะอยู่ ส่วนอีกมือหนึ่งยังหิ้วป้านสุราเปล่ามาอีกหนึ่งใบ ที่แท้จะออกไปหาซื้อสุรานั่นเอง

ผู้ที่ชมการต่อสู้ในเชิงหมากรุก เมื่อเห็นชายชราเดินเข้ามา ต่างคล้ายดั่งมีความเคารพนบน้อมเป็นอย่างมาก พากันร้องเรียกทักทายไปโดยพร้อมเพรียงกันว่า

"บ่วยกง มีอารมณ์ครึกครื้นเหลือเกิน พายุหิมะที่รุนแรงถึงปานนี้ ยังออกมาชมหมากรุกด้วย"

ชายชราผู้ถูกเรียกว่าบ่วยกง หัวร่ออย่างน่านับถือพลางกล่าวว่า

"เราจะไปที่เชิงสะพาน ซื้อเหล้าบ่วยจือเฮียงต่างหาก จึงแวะมาเพื่อชมเฒ่าโง้วเดินหมากรุกสักครู่ก่อน"

ชายชราที่นั่งเบื้องหน้าก็คือเฒ่าโง้ว ขณะนั้นเงยหน้าขึ้นมองบ่วยกง พลางผงกศีรษะเป็นเชิงคารวะ แล้วกล่าวว่า

"ที่แท้คือบ่วยซิงแซผู้เฒ่าเอง..."

กล่าวได้เท่านั้นก็หยิบหมากรุกในมือขึ้นขบคิดอย่างเงียบขรึม

บ่วยกงอดมิได้ที่ต้องตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะทราบอยู่แล้วว่า เฒ่าโง้วผู้นี้เป็นยอดฝีมือเดินหมากรุกที่มีชื่อเสียงลือเลื่องไปทั่วทั้งแผ่นดิน ฟังว่าเก่งกล้าสามารถจนเข้าอันดับชั้นที่เก้าแล้ว ขณะนี้ได้เดินหมากรุกอยู่กับผู้ซึ่งนั่งหันหลังให้ตน โดยท่าทีหมกมุ่นหนักแรงเป็นอย่างที่สุด ดังนั้นจึงต้องเดินอ้อมไปดูบุคคลผู้นั้นด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ที่อยู่ข้างกายจึงรีบแนะนำให้กับบ่วยเล่าซิงแซว่า

"ท่านผู้นี้คือกิมฮู้ซิงแซ เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในเมืองหลวง มีกิจผ่านหมู่บ้านซาเล่งเพ้งของเรา จึงได้ท้าทายเฒ่าโง้วเพื่อเดินหมากรุกกันสักสิบกระดาน"

บ่วยเล่าชิงแซพอได้ยินเข้า ต้องสะดุ้งใจอย่างซ่อนเร้น เพราะตัวของผู้เฒ่าเองก็ทราบถึงนามกิมฮู้ผู้มีเกียรติภูมิกระเดื่องดังในเชิงหมากรุกของเมืองหลวงอยู่ด้วย

หมากรุกกระดานที่เดินกันในขณะนี้ ใกล้จะปรากฏผลแพ้ชนะกันแล้ว และสภาพเท่าที่เห็น เป็นว่าเฒ่าโง้วตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างมาก ดังนั้นเอง เฒ่าโง้วเมื่อหยิบหมากรุกขึ้นแล้ว ต้องขบคิดอย่างเงียบขรึมโดยมิอาจจะวางลงไปในตาใดได้

บรรดาผู้ชมหมากรุกที่เรียงรายในสถานที่นั้น นอกจากบ่วยเล่าชิงแซที่ทุกคนมิเคยจะเห็นเดินหมากรุกแล้ว คนเหล่านั้นต่างเป็นผู้รอบรู้ในเชิงกีฬาประเภทนี้มากมาย ต่างทราบแน่แก่ใจว่า สถานการณ์ของเฒ่าโง้วตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างยากยิ่งจะต่อสู้กู้ขึ้นได้อีก หมากรุกตาที่จะเดินนี้ มีความสำคัญใหญ่ยิ่งเหลือประมาณ จึงต่างบังเกิดความวิตกกังวลแทนเป็นอย่างมาก คล้ายดั่งหากแม้นเฒ่าโง้วพ่ายแพ้แล้ว จะเป็นที่เสื่อมเสียและอัปยศต่อชาวบ้านชาเล่งเพ้งก็ปานกัน

ในขณะนั้น ม่านกระท่อมได้ขยับขึ้นเล็กน้อย แล้วมีผู้หนึ่งเดินเข้ามาอีกบ้าง คนทั้งปวงพากันสนใจอยู่ในกระดานหมากรุก จึงมิมีผู้ใดจะเหลือบเหลียวไปให้ความไยดีด้วยเลย มีแต่บ่วยเล่าชิงแซเท่านั้นที่เหลียวหน้ากลับไปดู แต่ต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมากเมื่อประสบพบเห็น

ที่แท้ผู้ซึ่งเข้ามานั้น เป็นนักศึกษาวัยกลางคน ใบหน้าชูบสดใสแต่สง่าคมสันและแปลกหน้าเป็นอย่างยิ่ง แสดงว่ามิใช่คนในละแวกนี้อย่างแน่นอน สิ่งที่แปลกไปกว่านั้นก็คือ ในยามพายุหิมะอันหนาวเหน็บเช่นนี้ คนผู้ที่เดินเข้ามา บนร่างกลับปราศจากเกล็ดหิมะเกาะอยู่เลย มิหนำซ้ำยังสวมใส่เสื้อยาวสีเขียวเพียงชั้นเดียว แต่ใบหน้ากลับปราศจากความหนาวเหน็บให้เห็นแม้แต่น้อยนิด

อันสภาพเยี่ยงอย่างนี้ แสดงให้ประจักษ์ว่า ผู้ที่มาย่อมต้องมีพลังภายในอันสูงส่งยอดเยี่ยม ซึ่งเยี่ยงอย่างนี้ บ่วยเล่าชิงแซนับว่ามีความคุ้นเคยจนช่ำชองเหลือเกิน แต่ขณะนี้เหตุการณ์เหล่านั้นได้กลับกลายเป็นอดีตที่ผ่านพ้นไปแล้ว...

ผู้ที่มาเหลือบมองไปยังกระดานหมากรุกแว่บหนึ่ง ก็รีบเบือนสายตาจับจ้องมองไปอย่างแน่วนิ่งทันที ที่แท้ชายผู้นี้พลอยมีความตื่นเต้นตึงเครียดไปกับหมากรุกกระดานนี้เช่นกัน

นักศึกษากลางคนผู้นั้น กวาดตาพิจารณาดูเฒ่าโง้วและกิมฮู้อยู่ครู่หนึ่ง คล้ายดั่งมีความตื่นเต้นในการเก่งกล้าสามารถของเชิงหมากรุก มิหนำซ้ำยังดูออกได้ว่าชายผู้นี้จมอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิดด้วยแล้ว โดยกำลังขบคิดถึงตาอันยอดเยี่ยมแทนเฒ่าโง้ว ที่ยกตัวหมากรุกชูขึ้นอย่างลังเลโดยมิยอมวางลง

ภายในเพิงแห่งนี้จึงเงียบสงัดวังเวงจนถึงที่สุด มีแต่เปลวไฟที่แลบเลียและเสียงปะทุของกิ่งสนเท่านั้น ที่ยังดังอยู่ตลอดเวลา

หมากรุกตัวนั้นของเฒ่าโง้วยังคงยกร่อนอยู่หว่างกลางอากาศ คิ้วขาวสะอาดทั้งสองขมวดมุ่นเข้าหากันจนแนบแน่น ส่วนกิมฮู้ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มภาคภูมิขึ้นแล้วอย่างแช่มช้า

กาลเวลาผ่านไปทีละเล็กละน้อยโดยไม่หยุดยั้ง หมากรุกตานั้นของเฒ่าโง้วก็ยังมิได้ตกลงปลงใจ แต่ในฉับพลันนั้น บ่วยเล่าชิงแซใช้จะงอยของป้านสุราชี้ไปยังช่องว่างทางด้านซ้ายของกระดาน พลางกล่าวว่า

"เฒ่าโง้ว ที่นี้ยังมีช่องว่างอีกตาหนึ่งนี่นา"

คนทั้งปวงพอได้ยินเข้าก็ทราบว่า เป็นวาจาที่ปราศจากความรู้ในเชิงหมากรุกทั้งสิ้น แต่นักศึกษาวัยกลางคน กลับบังเกิดสีหน้าอันตื่นเต้นเป็นอย่างมากจนผิดปกติไปทันที

บ่วยเล่าชิงแซคล้ายดั่งทนรำคาญต่อไปมิได้ จึงผงกศีรษะให้กับทุกคนเป็นเชิงอำลาแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังจะต้องไปซื้อสุราทางเชิงสะพานอีก หากไปช้าแล้ว สุราบ่วยจือเฮียงที่หมักไว้เนิ่นนานปีจะหมดไปเสียก่อน"

กล่าวจบก็สืบเท้าออกไปจากเพิงแห่งนั้นอย่างแช่มช้า

นักศึกษาวัยกลางคนยังมีสีหน้าอันตื่นตระหนกตกใจมิคลายออก เมื่อหมากรุกของเฒ่าโง้ววางเป๊าะลงไปในที่ซึ่งบ่วยเล่าชิงแซเมื่อครู่ได้ชี้บอกให้นั่นเอง

พอหมากรุกวางลง บรรดาผู้ชมการต่อสู้ต่างแทบจะร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด ที่แท้เพราะหมากรุกตานี้ที่วางไป ได้กลับกลายไปจากสภาพเดิมจนหมดสิ้น เฒ่าโง้วมีท่าทีจะพลิกสถานการณ์ของหมากรุกตานี้ เป็นฝ่ายเบี้ยบนแล้วอย่างกับปาฏิหาริย์

ทุกคนในที่นั้นย่อมมิยินยอมเชื่ออย่างเด็ดขาดเลยว่า บ่วยเล่าชิงแซผู้ซึ่งยามปกติมิเคยเดินหมากรุกแม้แต่กระดานเดียว จะสามารถมีตาอันเก่งกาจสูงล้ำถึงปานนี้ด้วย ในใจต่างคิดว่าเป็นการประสบพบโดยบังเอิญเท่านั้นเอง

กิมฮู้ขบคิดเป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ อย่างหมกมุ่น จึงทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"หมากรุกตานี้ นับว่าสูงส่งสุดพิภพจบแดนแล้ว ข้าพเจ้ากิมฮู้ประมาณตนว่าไม่ทีทางเทียมเทียบเปรียบได้ด้วยเลย"

เฒ่าโง้วก็ทราบว่า ตนถูกบ่วยเล่าชิงแซสะกิดเตือนสติขึ้น มิว่าบ่วยเล่าชิงแซ

จะมีเจตนาหรือไม่ก็ตาม แต่อย่างน้อยก็เป็นชัยชนะที่ได้มาโดยมิใคร่จะน่าภาคภูมิเท่าใดนัก จึงหัวร่อเบา ๆ โดยมิได้ว่าตอบโต้ไป

ส่วนหนุ่มนักศึกษากลางคนกลับมีสีหน้าคลางแคลงใจอย่างใหญ่หลวง ลอบออกมาจากเพิงแห่งนั้นอย่างเงียบกริบ เมื่อเดินทอดน่องไปอย่างแช่มช้า มาตรแม้นฝีเท้าจะไม่ผิดจากธรรมดาสามัญ แต่ละก้าวที่ก้าวออกไปนั้น กลับไกลอย่างน่าพิศวงสงสัย เพียงสองสามก้าว ลมกรรโชกพัดอุดอู้อึงคะนึง แต่เสื้อยาวสีเขียวบางที่สวมใส่อยู่เพียงชั้นเดียวนั้น กลับมิได้สั่นพลิ้วไปเลยแม้แต่น้อยนิด และบนพื้นหิมะที่เหยียบย่ำผ่านไปนั้น ก็ปราศจากรอยเท้าจะปรากฏให้เห็นเป็นที่น่าสงสัยด้วย

หนุ่มนักศึกษากลางคนรำพึงขึ้นกับตนเองว่า

'เจ้าเฒ่าผู้นั้นหากแม้นมีเจตนาสะกิดเตือนอย่างจริงใจแล้ว หมากรุกตานั้นนับว่าสูงสุดอย่างสุดจะเปรียบปานได้จริง ๆ อืมม์ เป็นไปมิได้ดอก ในพิภพนี้ยังจะมีผู้เก่งกล้าในเชิงหมากรุกไปยิ่งกว่าเราด้วย ?'

แต่จุดความสนใจของนักศึกษาวัยกลางคน กลับถูกความงดงามของต้นเหมยจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ ในที่ราบลุ่มแห่งนั้น ดึงดูดเอาไว้อย่างฉับพลันทันที จึงสืบเท้าก้าวเข้าไปอย่างแช่มช้า

ท้องฟ้าได้มืดมัวสลัวไปกว่าเดิมอีกแล้ว หิมะยิ่งโปรยปรายยิ่งหนักหน่วงลงทุกครา จนกระทั่งบนพื้นน่ากลัวจะมีหิมะสุมสูงไปกว่าหนึ่งเชียะแล้ว ที่อันห่างไกลในขณะนี้ มีเงาร่างอันสั่นงันงกของชายชราเดินตรงเข้ามา ชายชราย่างเท้าอย่างลำบากยากเย็นบนพื้นหิมะ เสื้อนวมอันหนาหนักที่สวมใส่มา มีหิมะโปรยปรายเกาะอยู่จนเป็นชั้น มือซ้ายถือป้านสุรามาด้วย ป้านสุรานี้มาตรแม้นจะปิดฝาไว้อย่างแนบแน่น แต่กลิ่นอันหอมหวนฉุนเฉียวยังระเหยออกจากจะงอยปากป้านโชยมาตามลม ชายชราเมื่อเดินผ่านไปในที่ใด ก็ทิ้งรอยเท้าอันลึกไว้ในที่นั้นเสมอ แต่ต้องถูกหิมะที่โปรยปรายกลบไปได้อย่างรวดเร็ว

เมื่อชายชราเดินเข้ามาจนใกล้แล้ว จึงจำได้ว่าคือบ่วยเล่าชิงแซที่กลับจากการซื้อสุรานั่นเอง

บ่วยเล่าชิงแซขบคิดอย่างเงียบขรึมอยู่ในใจว่า

'หนุ่มนักศึกษาผู้นั้น มีพลังภายในอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์เหลือเกิน...โอ เมื่อหวนคิดถึงเมื่อครั้งก่อน ในอากาศอันร้อนระอุดั่งราวเปลวเพลิง หรือดินแดนที่หนาวเหน็บดั่งราวถ้ำน้ำแข็ง เราก็สวมใส่เพียงเสื้อยาวอันบางเบาอยู่ชั้นเดียวเช่นกัน แต่ในขณะนี้แม้พายุหิมะเพียงเล็กน้อยก็มิอาจต้านทานทนฝืนอยู่ได้ โอ ช่างชราภาพ

ไปแล้วจริง ๆ'

แต่ในทันใดนั้นต้องชะงักฝีเท้าไว้ทันที ที่แท้เห็นนักศึกษากลางคนกำลังยืนชมต้นเหมยอยู่ที่ข้างทางนั่นเอง เสื้อยาวสีเขียวอันบางเบาตัดกับพื้นหิมะอันขาวโพลงดุจดั่งกับเป็นเทพยดาที่จุติลงจากฟากฟ้าก็ปานกัน

เมื่อเดินเข้าไปใกล้อีก พลันได้ยินเสียงครวญอันสดใสจากนักศึกษากลางคนขึ้นว่า

"ทิวเขาขาวทั่วไปในใต้หล้า
มียอดหญ้าฟ้ากว้างต่างหอห้อง
บุปผชาติเบ่งบานสะคราญเรืองรอง..."

เมื่อครวญได้ถึงตอนนี้ บ่วยเล่าชิงแซต้องสะดุ้งขึ้นอย่างรุนแรง ครุ่นคิดในใจว่า

'ภูมิปฏิภาณของนักศึกษาผู้นี้นับว่าสูงส่งอย่างที่เพิ่งจะประสบพบเห็นมาในชีวิต อันคำ 'บุปผชาติเบ่งบานสะคราญเรืองรอง' นี้ นับได้ว่าเป็นประโยคที่งดงามล้ำเลิศจนสุดจะเอ่ยอ้างเปรียบเทียบ มิทราบว่าบาทต่อไปมันจะต่อขึ้นเทียบได้ด้วยประโยคใด'

นักศึกษาวัยกลางคนผู้นั้น ก็คล้ายจะรู้สึกว่าบาท 'บุปผชาติเบ่งบานสะคราญเรืองรอง' นี้ วิเศษยอดเยี่ยมจนสุดจะเทียมได้ ดังนั้นจึงหาประโยคที่ยอดเยี่ยมเทียมเทียบขึ้นเปรียบด้วยมิได้ ต้องครวญย้ำอยู่แต่บาทสามเป็นเวลาเนิ่นนานพักใหญ่ ยังหาประโยคมาลงบาทสุดท้ายมิได้

แต่ในฉับพลันนั้น มีเสียงอันชราของคนผู้หนึ่งได้ครวญต่อขึ้นว่า

"งามผุดผ่องพรรณรายคล้ายในอุปาทาน"

นักศึกษาตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ และร้องขึ้นดัง ๆ ว่า

"ช่างเป็นประโยคอันวิเศษสุดกระไรเช่นนั้น งามผุดผ่องพรรณรายคล้ายในอุปาทาน"

ยามนั้นเป็นเวลาย่ำสนธยาแล้ว ที่อันเบื้องหน้าสุดไกลมีแต่หมอกขาวสล้างพร่างพรายไปทั่วทุกแห่งหน หมู่ต้นเหมยได้เลือนรางอยู่หลังเมฆหมอก กลีบดอกที่เรืองรองผุดผาดนั้นช่างละม้ายแม้นในความฝันอย่างจริงทีเดียว

นักศึกษาเหลียวหน้ากลับไปจึงเห็นเป็นบ่วยเล่าชิงแซนั่นเอง

นักศึกษาคารวะต่อบ่วยเล่าชิงแซพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าท่องเที่ยวเตร็ดเตร่มาเป็นเวลาครึ่งหนึ่งของอายุแล้ว เพิ่งเป็นครั้งแรกจริง ๆ ที่มาประสบพบอัจฉริยะอันสูงเยี่ยม หาผู้ใดเทียมมิได้เฉกเช่นท่านผู้เฒ่า เยี่ยงหมากรุกตาเมื่อครู่ หากนับในทางรุก จะเป็นคล้ายสายน้ำที่ทะลักออกจากทำนบ หากแม้นนับในทางรับ ก็มั่นคงแข็งแกร่งดั่งราวปราการเหล็ก นับว่าเป็นตาอันสูงสุดยอดอย่างไม่มีใดเทียมแล้วทั่วทั้งพิภพจบแดน !"

บ่วยเล่าซิงแซหัวร่อเบา ๆ คารวะตอบพลางกล่าวว่า

"บุคลิกอันโอ่อ่าสง่างามของท่านสหาย ก็สร้างความนิยมเลื่อมใสให้กับเล่าฮูจนสุดใจเช่นกัน"

นักศึกษาผู้นั้นจึงกล่าวขึ้นอีกว่า

"ข้าพเจ้าฝึกปรือร่ำเรียนในอักษรศาสตร์มิสำเร็จ จึงละทิ้งไปฝึกในวิชาการต่อสู้ แต่ก็มิสำเร็จอีก จึงละทิ้งไปฝึกการในศิลปะวาดเขียน ผ่านวันเวลาไปถึงครึ่งหนึ่งของชีวิต โดยปราศจากความเชี่ยวชาญชำนาญแม้แต่อย่างเดียว วันนี้วาสนาประสบพบท่านผู้เฒ่า หากแม้นมิรังเกียจเดียดฉันท์แล้ว จะยินยอมถ่อมตัวมาพูดคุยปราศรัยกัน ในท่ามกลางทิวทัศน์ที่ตระการตาเช่นนี้หรือไม่ ?"

บ่วยเล่าซิงแซหัวร่อเสียงดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เป็นเจตนารมณ์อันรุนแรงอยู่ก่อนแล้ว แต่มิกล้าจะชักชวนเชื้อเชิญเท่านั้นดอก"

เมื่อคนทั้งสองถามไถ่ในชื่อแซ่แล้ว นักศึกษากลางคนบอกว่าตนแซ่โง้ว (คำว่าโง้วและบ่อ ในภาษากลางอ่านเสียงเดียวกัน – ผู้เรียบเรียง)

คนทั้งสองพอได้พูดคุยกันเข้า ก็ปรากฏว่าถูกคอกันเป็นยิ่งนัก พากันเสียดายที่รู้จักมักคุ้นกันช้าเกินไปถึงปานนี้

นักศึกษาครุ่นคิดในใจว่า

'เราบ่อฮึ้งเซ็ง ทระนงตัวอยู่เสมอมาว่า เป็นยอดอัจฉริยะในพิภพแห่งยุค แต่หาคาดไม่ว่า กลับมาพบบุคคลเยี่ยงอย่างนี้ ในสถานที่อันเวิ้งว้างเปล่าเปลี่ยวเข้าได้ โชคยังดีที่ชายชรามิมีความรู้ในวิชาการต่อสู้ มาตรมิเช่นนั้น น่ากลัวว่าบ่อฮึ้งเซ็งมิว่าจะนับในทางบุ๋น (ศาสตร์ต่าง ๆ) หรือบู๊ (การต่อสู้นานาประการ) ต่างต่ำต้อยไปกว่าชายชรานี้สักหนึ่งขั้นแล้ว'

ที่แท้นักศึกษากลางคนผู้นี้ คือบ่อฮึ้งเซ็ง ประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้าแห่งท้องทะเลตะวันออก ผู้เป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธานั่นเอง การเร่ร่อนจนเข้ามาในตงง้วนครั้งนี้ เพราะมีเหตุการณ์อันร้อนรุ่มชักนำให้เป็นไปนั้นเอง

เล่าชิงแซพลันกล่าวขึ้นว่า

"โง้วเฮียไยต้องถ่อมตัวไปให้มากมายถึงปานนั้นเล่า เมื่อครูโง้วเฮียว่า ฝึกปรือในวิชาการต่อสู้มิสำเร็จขึ้น จึงคิดว่า วิชาฝีมือการต่อสู้ของท่าน คงต้องสูงส่งลึกซึ้งเล่าฮูมาตรแม้นจะไร้ความรอบรู้ในวิชานี้ แต่ก็มีความนิยมเลื่อมใสเป็นอย่างมากต่อบุคลิกของผู้กล้าหาญ ที่ใช้วิชาฝีมือของตนเข้ากำราบปราบปรามเหล่าร้ายใจอธรรมในพิภพจนยอมศิโรราบ"

บ่อฮึ้งเซ็งเมื่อถูกสะกิดเอาจุดเด่นที่ตนมีความภูมิใจเข้า จึงเปล่งเสียงหัวร่ออันสดใสกังวาน พลางกล่าวว่า

"วิชาที่ต่ำต้อยน้อยนิดปราศจากคุณค่า มิอาจจะมาปรากฏให้เห็นเป็นที่แปดเปื้อนต่อสายตาผู้รู้ได้ดอก วันนี้เมื่อข้าพเจ้าประสบพบผู้รอบรู้เข้าก็จะขอร่ายรำกระบี่สักเพลงหนึ่ง เป็นการขจัดปัดเป่าความหนาวเย็นให้กับท่านผู้เฒ่าด้วย"

แต่ในใจบ่อฮึ้งเซ็งกลับนึกลอบหัวร่อ ที่ผู้เฒ่าแซ่บ่วยยังดูมิออกว่า ตนนี้มีพลังภายในอันสูงส่งสุดยอดของพิภพ สัญลักษณ์ที่ตนได้อำพรางซุกซ่อนไว้ มิได้เป็นที่สังเกตเห็นของฝ่ายตรงข้ามเลย

เมื่อกล่าวแล้วก็เดินไปหักกึ่งเหมยมา พลางกล่าวว่า

"ขอแสดงความทุเรศแล้ว"

พลางยกกึ่งเหมยร่ายรำทำท่าไปตามกระบวนเพลงทันที

มาตรแม้นจะเป็นการกล่าวว่า ร่ายรำตามกระบวนเพลงเพื่อความบังเทิง แต่เมื่อแสดงออกจากฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว ยังคงมีเพลงอันพิสดารลึกล้ำ และแปลกประหลาดพิกลออกมาอย่างซับซ้อนยอดเยี่ยมสูงส่ง จนสุดจะเอ่ยอ้างชมเชยได้ทีเดียว

โดยเฉพาะกึ่งเหมยที่กรีดวาดไปตามอากาศนั้น ยังปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศจนดังหวีดหวิวซู่ซ่า ท่ามกลางลมเหนือที่กรรโชกโบกกระหน่ำมานี้ รู้สึกเสียดหูเป็นอย่างยิ่ง

บ่วยเล่าชิงแซเหงื่อกาฬไหลพรากอย่างซ่อนเร้น ตระหนกตกใจอย่างยิ่ง จนตกอยู่ท่ามกลางความตื่นเต้นตึงเครียดจนถึงที่สุด พร้อมทั้งครุ่นคิดในใจว่า

'เรามาตรแม้นจะสูญเสียพลังฝีมือทั่วทั้งตัวจนหมดสิ้น ขณะนี้เป็นเฉกเช่นกับบุคคลสามัญธรรมดาแล้ว แต่กาลเวลาสิบปีที่หมกมุ่นครุ่นคิดอย่างพากเพียร กลับทำให้เราสามารถตีความในปมอันสำคัญยากเย็นของวิชาการต่อสู้ขึ้นได้อีกมากมายหลายประการ ดังนั้นในขณะนี้ มาตรแม้นจะสูญเสียพลังฝีมือไป แต่เคล็ดและแนวทางของวิชาการต่อสู้ มีแต่รุดหน้าโดยมิได้สลายไปตามกำลังเลย แต่ปลายกระบี่

กึ่งเหมยของนักศึกษารูปงาม กลับสามารถฝึกปรือจนถึงขั้นเง็กเฮี่ยงกุยกิม (ขั้นสูงสุดที่สามารถฝึกปรือจนปราศจากวี่แวว ให้ผู้คนสังเกตพบเห็นได้ในน้ำเสียง หรืออากัปกิริยาและสีหน้าใด ๆ) มาตรแม้นจะนับว่าเรายังมิสูญเสียพลังฝีมือไป แต่ยังมิอาจกระทำถึงขั้นนี้ได้โดยเด็ดขาด มันผู้นี้จะเป็นใครกันแน่หนอ หรือว่านอกจากสามเซียนนอกพสุธาแล้ว ในพิภพยังจะมีผู้เก่งกาจสามารถไปกว่าเราอีกด้วย ?'

ที่แท้บ่วยเล่าซิงแซหรือบ่วยซัวมึ้งผู้นี้ คาดคิดว่าสามเซียนนอกพสุธาย่อมมิปรารถนาเหยียบย่างเข้ามาในผืนแผ่นดินใหญ่ของตงง้วน แต่ไหนเลยจะไปคาดคิดถึงว่า บุคคลที่กำลังร่ายเพลงกระบี่นี้ ก็คือหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธาจริง ๆ

แต่ในฉับพลันทันใดนั้น บ่วยซัวมึ้งได้ถูกเพลงกระบี่ที่พิสดารสูงส่งของบ่อฮึ้ง-เซ็งดึงดูดเอาความสนใจไปหมดสิ้น นิสัยที่พึงพอใจจนลุ่มหลงในวิชาการต่อสู้ของบ่วยซัวมึ้ง ทำให้ต้องตกอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิดถึงความร้ายกาจหรือข้อบกพร่องใด ๆ ในเพลงกระบี่ที่บ่อฮึ้งเซ็งร่ายรำออกมา

ส่วนบ่อฮึ้งเซ็งที่ตกอยู่ในระหว่างร่ายรำเพลงกระบี่ ได้สังเกตเห็นว่า ยามใดที่ตนใช้ออกไปกระบวนเพลงหนึ่งแล้ว บ่วยเล่าซิงแซจะต้องมีความตื่นเต้นเป็นอย่างมากบังเกิดขึ้นก่อน จากนั้นสีหน้าจึงได้ปรากฏแววความโล่งอกไปอย่างพิสดาร หลายต่อหลายครั้ง ต่างเป็นไปในสภาพนี้ ทำให้บ่อฮึ้งเซ็งต้องบังเกิดความระแวงแคลงใจอย่างรุนแรง จึงฉุกใจได้คิดและพลันใช้ออกไปถึงสามกระบวนท่าตามลำดับ

ลมครวญเดือนจาง (เฮี่ยวฮวงชำง้วย) หมอกคลุมห้องหอ (บู้สิกเล่าไท้) สกาวเดือนเลือนราง (ง้วยมี้จินโต้ว)

แต่เมื่อถึงกระบวนท่าที่สองหมอกคลุมห้องหอ (บู้สิกเล่าไท้) นั้น กลับแสร้งให้มีรอยโหว่เป็นพิรุธขึ้นบ้างเล็กน้อย

เมื่อสามกระบวนท่าร่ายรำจบแล้ว จึงยกกระบี่ขึ้นตั้งเป็นสัน จ้องมองดูชายชราด้วยสายตาแน่วนิ่ง เห็นชายชราแซ่บ่วยเพ่งมองไปยังขอบฟ้าอันสุดไกลอย่างเหม่อลอย เป็นเวลาพักใหญ่ ๆ จึงมีเสียงกล่าวขึ้นว่า

"สามกระบวนท่าสุดท้าย ที่โง้วซิงแซใช้ร่ายรำมาเมื่อครู่นับว่าน่าชมเชยเป็นอย่างยิ่ง จะสามารถร่ายรำทำท่าให้ข้าพเจ้าได้ชมเชยอีกครั้งหรือไม่"

บ่อฮึ้งเซ็งลอบตื่นตระหนกในใจเป็นอย่างมาก จึงได้ร่ายรำสามกระบวนท่าสุดท้ายออกมาอีกครั้งหนึ่ง และโดยเช่นเดียวกัน เมื่อถึงกระบวนท่าหมอกคลุมห้องหอนั้น ได้ปล่อยให้มีช่องว่างรอยโหว่ขึ้นเล็กน้อยอีก

บ่วยเล่าซิงแซพลันร้องโพล่งขึ้นว่า

"กระบวนท่าที่สองของท่านนั้น มีความผิดพลาดไปบ้างสักเล็กน้อยใช่หรือไม่..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ฉุกใจได้คิดว่า ตนกำลังแสดงเป็นผู้ปราศจากภูมิความรู้ในวิชาการต่อสู้เลย ดังนั้นจึงต้องรีบชะงักคำไว้ในทันที

แต่บ่อฮึ้งเซ็งกลับตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ตะปบมือคว้าไปในทันใด

ในใจก็คิดขึ้นได้แล้วว่า ผู้ที่สามารถสังเกตเห็นรอยพิรุธของเพลงกระบี่นี้ กล่าวได้เต็มปากเลยว่า ทั่วทั้งพสุธาจะมีก็ไม่กี่คน แต่เจ้าผู้นี้กลับสามารถดูออกได้ด้วย อา มันแซ่บ่วย...

พอได้คิดถึงตอนนี้ ยิ่งมิไปคำนึงให้มากความ ตะปบคว้าลงไปอย่างไม่ยอมหยุดยั้งรั้งรอ

บ่วยซัวมิ้งถีบเท้าพุ่งร่างถอยไปทางด้านหลังตามสัญชาตญาณความเคยชิน แต่พลันรู้สึกว่าเท้าทั้งสองปราศจากกำลังใด ๆ จะพาร่างให้พุ่งไปได้แล้ว จึงมิอาจจะกระโดดไปได้เท่าใดนัก

มือที่ตะปบคว้าลงมาของบ่อฮึ้งเซ็งนี้ รวดเร็วดั่งราวกับสายฟ้าแลบ บ่วยเล่าชิงแซจึงหงายฝ่ามือขวาขึ้น นิ้วทั้งห้าคว้าไปยังชีพจรข้อมือบ่อฮึ้งเซ็งด้วยกระบวนท่าอันสวยงามพิสดารเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็อ่อนเปียกปราศจากเรี่ยวแรง มาตรแม้นจะคว้าเอาชีพจรข้อมืออันเป็นจุดสำคัญของชีวิตบ่อฮึ้งเซ็งได้ก็ตามที

บ่อฮึ้งเซ็ง ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"เจ้าเป็นใคร ?"

แต่ชายชรายังคงมีความสงสัยในเรื่องนี้อย่างมิอาจจะละเลยได้ จึงย้อนถามไปทันทีว่า

"เจ้าเป็นใคร ?"

บ่อฮึ้งเซ็งแค่นเสียงขึ้นอย่างโหดเหี้ยม พลางกล่าวว่า

"บ่อฮึ้งเซ็งประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า !"

คำพูดนี้พอหลุดจากปาก บ่วยเล่าชิงแซกลับโล่งอกเป็นอย่างมาก เพราะสามเซียนนอกพสุธาเมื่อมีพลังฝีมือถึงปานนี้ ย่อมเป็นสิ่งธรรมดาสามัญดอก

แต่ยามสายตาได้ประสบพบกับประกายตาของบ่อฮึ้งเซ็งที่กระจายแวววับออกมานั้น พลันสะกิดความฮึกเหิมทระนงของเมื่อคราครั้งก่อนให้กำเริบขึ้นอีกอย่างรุนแรง เคราอันขาวโพลงได้สั่นพลิ้วไปอยู่ครู่หนึ่งทั้ง ๆ ที่ปราศจากลม จากนั้นจึงตะโกนเสียงดังขึ้นว่า

"บ่วยซัวมิ้ง เจ้าเคยได้ยินหรือไม่ !"

สีหน้าท่าทางในยามนี้ ไหนเลยจะไปละม้ายเหมือนชายชราที่แก่หง่อมเยี่ยงอย่างเมื่อครู่ได้เล่า แม้กระทั่งบ่อฮึ้งเซ็งยังรู้สึกว่า มีพลังอานุภาพอันสูงส่งที่มิอาจจะเผชิญหน้าในด้านตรงได้

บ่อฮึ้งเซ็งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้นว่า

"ที่แท้เจ้าคือบ่วยซัวมิ้ง วันนี้ต้องให้เจ้า..."

พลันรู้สึกว่ากล้ามเนื้อบนท่อนแขนของบ่วยซัวมิ้งอ่อนเปียกปราศจากพลังสะ-ท้อนขึ้นเลยแม้แต่น้อยนิด มันเป็นสภาพของการสูญเสียพลังฝีมือไปจนหมดสิ้นแล้วอย่างแน่ชัด คำพูดที่เดือดดาลคลั่งแค้นจึงพลอยชะงักลงไปเพียงเท่านั้น และคลายมือออกจากชีพจรของบ่วยซัวมิ้งอย่างแผ่วเบาแช่มช้า

บ่อฮึ้งเซ็งมีความเข้าใจในทุกข์ทรมานที่บ่วยซัวมิ้งได้รับอยู่ในยามนี้เป็นอันดี เพราะจากยอดคนต้องร่วงลงมากลายเป็นคนธรรมดานั้น มันเป็นความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดแสนสาหัส จนมิอาจจะเอ่ยอรรถาธิบายให้เข้าใจได้ซึ้งถึง เพราะบ่อฮึ้งเซ็งเองก็เป็นยอดคนอันทรงอัจฉริยะเช่นกันอยู่

บ่วยซัวมิ้งส่ายศีรษะอันขาวโพลงอยู่ไปมา คล้ายดั่งมิยินยอมรับความเห็นใจของบ่อฮึ้งเซ็งที่ปรากฏขึ้นเลยในขณะนี้ กับความเห็นใจใด ๆ ในพิภพ บ่วยซัวมิ้งก็เข้าใจเป็นการสมเพชเวทนาไปทั้งสิ้น เทพเจ้าสัตตฝีมือกลับต้องให้ผู้อื่นมาสมเพชเวทนาด้วยหรือ ? จึงทำให้บ่วยซัวมิ้งต้องแค่นเสียงหนัก ๆ ขึ้น และสั่นศีรษะแรง ๆ โดยลืมตัว

พร้อมทั้งกล่าวอย่างแข็งกร้าวทระนงไปว่า

"สามเซียนนอกพสุธาเก่งกล้าเพียงเท่านี้เอง สามกระบวนเพลงสุดท้ายของท่านนั้นยังมีข้อบกพร่องอยู่ดอก"

อันเพลงกระบี่หมอกคลุมท้องหอ (บู้สิกเล่าไท้) นั้น บ่อฮึ้งเซ็งมีเจตนาเปิดช่องว่างให้เป็นพิรุธ แต่หากแม้นมิใช่เป็นยอดฝีมืออันดับสูงล้ำ ย่อมไม่มีทางดูออกอย่างแน่นอนเด็ดขาด ดังนั้นบ่อฮึ้งเซ็งจึงแสร้งถามไปว่า

"ท่านลองกล่าววิจารณ์ออกดูทีหรือ"

บ่วยซัวมิ้งจึงกล่าวไปว่า

"ข้าพเจ้าจู่โจมทางด้านซ้ายของท่าน ด้วยกระบวนท่าอุยฮู้ลุ่นบู้ (อุยฮู้ควงกระ-บอง) ส่วนด้านขวาจู่โจมไปด้วยท่าตังเอี๊ยงโต้วอุ้ย (ข้ามลำธารด้วยฟาง) ก็สามารถรุกไล่จนท่านเปิดช่องว่างทางด้านซ้ายออกมาให้จู่โจมซ้ำเติม"

บ่อฮึ้งเซ็งลอบคิดในใจว่า

'กระบวนท่าทั้งสองนี้ นับว่ายอดเยี่ยมพิสดารอย่างเปี่ยมล้นจริง ๆ'

ดังนั้นจึงได้กล่าวตอบโต้ไปอย่างรวดเร็วว่า

"ด้านซ้ายข้าพเจ้ามาตรแม้นจะมีช่องว่างให้จู่โจม แต่เท้าข้าพเจ้ายังคงเป็นไปในกระบวนท่าพั่งเก็งเสี่ยเตียว (รั้งเกาทัณฑ์ยิงอินทรี) เพียงแต่ท่านตวัดท่าจู่โจมมา เท้าทั้งสองของข้าพเจ้าก็เตะเข้าใส่จุดศูนย์ตรงท้องน้อย ส่วนมือซ้ายก็ใช้ไปด้วยกระบวนท่าฮ้วยพี้ฮั่วซัว (ฟันภูเขาฮั่วซัวทางขวาง) นิ้วในมือขวาทิ่มเข้าใส่นัยน์ตาทั้งสองข้างของท่าน ท่านหลบจากทางด้านล่างได้ แต่มิอาจเลี่ยงจากทางบนไปได้ดอก"

บ่วยซัวมึ้งครุ่นคิดชั่วขณะ จึงหัวร่อเบา ๆ อย่างเย้ยหยัน พลางกล่าวว่า

"หากแม้นข้าพเจ้าใช้กระบวนท่าเหมยขจายเกสร (ฮั่งบ่วยโค่วลุ้ย) ของกระบวนเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากีเกี้ยมฮวบ) ก็ต้องทำให้ท่านป้องกันตัวชุลมุนวุ่นวายหรืออาจจะพลาดพลั้งลงไปได้ แต่ทว่าเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขานี้ เป็นวิชาที่ข้าพเจ้าบัญญัติขึ้นเอง บอกไปแล้วท่านมิเข้าใจได้ดอก"

บ่อฮึ้งเซ็งพอทราบว่า ชายชราแก่หง่อมผู้นี้คือบ่วยซัวมึ้ง จึงสำนึกได้ในทันทีว่า หนุ่มน้อยรูปงามที่ถูกตนคร่าไป จนกระทั่งฝังร่างยังใต้ท้องทะเล... (คือชิงเจี๊ยบ) ...ถูกตนเข้าใจผิดอย่างแน่ชัด ในใจจึงสำนึกว่า การทำให้ผู้อื่นต้องพลอยเสียชีวิตในท้องทะเลอย่างปราศจากความผิด จึงมีความเศร้าเสียใจอยู่บ้างเล็กน้อย และกับบ่วยซัวมึ้งที่นั่งอยู่เบื้องหน้า ยิ่งบังเกิดความเคียดแค้นชิงชังจนแทบจะขยี้ให้ตายคามือ แต่เมื่อเห็นบ่วยซัวมึ้งสูญเสียพลังไปหมดสิ้น และมีสภาพแก่หง่อมปราศจากเรี่ยวแรง ซึ่งมิใช่มีท่าทีคล้ายดั่งเป็นพวกมักมากในกามคุณ และย่ำยีในอิสตรีอย่างโฉดชั่วได้ จึงเริ่มมีความสงสัยใจในการตายของนิ่วเก้าเนี้ยขึ้นบ้าง

และกับอัจฉริยะอันสูงส่งของบ่วยซัวมึ้ง ได้ทำให้บ่อฮึ้งเซ็งบังเกิดความนิยมชมชอบอยู่ในใจอย่างซ่อนเร้น

อันบ่อฮึ้งเซ็งผู้นี้ นับว่าเชี่ยวชาญแตกฉานทั้งวิชาฝ่ายบุ๋นและบู๊ (ศาสตร์แขนงต่าง ๆ และวิชาฝีมือการต่อสู้) ยามปกติมีความลำพองในภูมิปัญญาของตนเป็นอย่างยิ่ง อันเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่มีอานุภาพแกร่งกร้าวรุนแรงในพลังฝีมือที่สุดยอดเพียงใดแล้ว แต่บ่อฮึ้งเซ็งกลับมิได้แยแสสนใจเลย มักกล่าวอยู่บ่อยครั้งว่า

'ต่อให้มันมีพลังครอบคลุมไปทั่วทั้งพิภพ แต่ก็เป็นเพียงนักสู้ผู้หยาบกร้านเท่านั้นเอง' จึงเป็นที่ประจักษ์ได้ว่า บ่อฮึ้งเซ็งมีความถือตัวและทระนงในภูมิปัญญาอันเป็นอัจฉริยะของตนเพียงไร

แต่บ่อฮึ้งเซ็งมิเคยคาดคิดไปว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือในดินแดนตงง้วน ก็เป็นอัจฉริยะอันสูงสุดยอดของพิภพอีกคนหนึ่งเช่นกัน มีสัตตวิชาครอบคลุมเหนือล้ำกว่าทุกผู้ทุกคนในผืนแผ่นดินใหญ่ของตงง้วน นอกจากพลังฝีมือที่มิอาจเทียมเทียบเปรียบกับบ่อฮึ้งเซ็ง เพราะบ่อฮึ้งเซ็งเคยกลืนกินผลไม้วิเศษเข้าไปแล้ว ศาสตร์แขนงอื่น ๆ อีกหกประการ ก็มิเทียมเทียบเปรียบกับบ่อฮึ้งเซ็งได้ แม้กระทั่งบางวิชายังสูงล้ำไปกว่าเสียอีก

เมื่อคราครั้งที่เกียรติภูมิเทพเจ้าสัตตฝีมือระบือลือเลื่องอย่างอื้อฉาวในพิภพนั้น บ่อฮึ้งเซ็งเคยได้รับข่าวนี้อยู่อย่างหนาหูด้วย แต่จะอย่างไรก็มิยอมเชื่อว่า ทั่วพิภพจบแดนยังจะมีผู้ทรงภูมิอัจฉริยะถึงปานนั้น เคยได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มกับนิ่ว-ชิกเนี้ยว่า 'เป็นแต่เพียงผู้สร้างเกียรติภูมิบารมีด้วยความหลอกลวงอำพรางเท่านั้น' ขณะนี้เมื่อเห็นอัจฉริยะของบ่วยซัวมิ้งเป็นที่ประจักษ์ตาเช่นนั้น จึงเริ่มบังเกิดความนิยมชมชอบและเลื่อมใสเป็นอย่างจริงใจขึ้นแล้ว

ดังนั้นจึงเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาดังกังวาน พลางกล่าวว่า

"หากนับในพลังภายในของท่านยังมิเสื่อมสูญไป แต่ก็น่ากลัวหาใช่จะต้านทานรับมือข้าพเจ้าได้ไม่ แต่หากนับในวิชาเพลงกระบี่แล้ว แต่ละคนก็มีภูมิปฏิภาณไปคนละแนวทางที่มิได้ละม้ายเหมือน หาได้เกี่ยวข้องกับพลังภายในอย่างแนบแน่นสักเท่าใดไม่ เรามาใช้มือต่างกระบี่ใช้ปากต่างมือ นำกระบวนท่านานาออกมาต่อสู้กันดูสักครั้งเป็นอย่างไร? อา ในมือของท่านยังมีสุราหมักอันหอมหวน เรามาอุ่นสุราพิสูจน์เพลงกระบี่กันเถิด ยังพอนับว่าเป็นเรื่องราวอันมีรสนิยมน่าเลื่อมใส ฮาฮา"

กล่าวแล้วก็ลุกหันไปหักกิ่งเหมยมาสองกิ่ง ขยี้ในฝ่ามืออยู่ชั่วขณะ และลอบใช้พลังภายในอันแกร่งกร้าวร้อนแรง เมื่อขยี้อย่างรุนแรงอีกเพียงชั่วครู่ กิ่งเหมยพลันบังเกิดควันสีขาวพลุ่งขึ้นแล้ว จากนั้น จึงปรากฏมีเปลวไฟบังเกิดขึ้น ทำให้หิมะหย่อมนั้นละลายไปเป็นหล่มใหญ่

บ่วยซัวมิ้งเห็นบ่อฮึ้งเซ็งสามารถใช้พลังอันร้อนแรงของร่างจุดกิ่งเหมยให้ลุกเป็นไฟได้ พลังเยี่ยงอย่างนี้อย่างน้อยย่อมต้องฝึกปรือกันกว่าหนึ่งร้อยปีจึงจะได้ แต่สีหน้ายังเป็นเฉกเช่นกับชายวัยกลางคนที่หมดจดงามสง่าเท่านั้น รับทราบอยู่นานแล้วว่า ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าสามารถฝึกปรือจนคงรูปลักษณะมิชราภาพลง วันนี้จึงเป็นที่ประจักษ์แก่ตาว่า ข่าวลือนั้นมิพลาดผิดจากความเป็นจริงเลย

เปลวไฟเมื่อแลบเลียขึ้นแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งได้หักกิ่งเหมยมาวางขัดกัน จนกระทั่งเป็นไฟกองโต บ่วยซัวมิ้งจึงได้นำป้านสุราวางบนกิ่งเหมย ที่กำลังลุกโพลงเพียงชั่วครู่

กลิ่นสุราอันหอมหวนก็ระเหยออกจากปากป้านแล้ว

บ่วยซัวมิ้งตวัดมือขึ้นครั้งเดียว และควงเป็นวงจรออกไป นิ้วทั้งสองในมือประกบดุจดั่งปลายทวน แทงออกไปด้วยกระบวนท่าเหมยขจายเกสร (ฮั่งบ่วยโค่วลุ้ย) ของวิชาท่าเพลงกิ่งก้านสาขา...

บทที่ 24

สุราและอาวุธ

อันเพลงกระบี่ท่าเหมยขจายเกสรนี้ ความจริงเป็นท่าจู่โจมอันหักโหมรุนแรง อาศัยในการควงและกระแทกแทงออกไปเพียงครั้งเดียว ก็สามารถจะปิดป้องสกัดการจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างแน่นหนา เมื่อทิ่มออกไปเพียงครั้งเดียว ย่อมทำให้ศัตรูผู้ต่อสู้มิอาจปิดป้องต้านทานรับเอาไว้ได้

บ่อฮึ้งเซ็งพอประสบพบเห็นเพียงแวบเดียว ก็ทราบถึงความพิเศษพิสดารของกระบวนท่านี้ ในใจครุ่นคิดอยู่ว่า

'มิว่าการจู่โจมในสภาพเยี่ยงอย่างใด คงสามารถจะต้านทานปัดป้องจนหมดสิ้นได้ ท่ามกลางการควงและกระแทกออกในครั้งนี้'

จึงบังเกิดความนิยมเลื่อมใสในตัวบ่วยซัวมิ้ง ที่สามารถทรงภูมิปฏิภาณได้สูงส่งถึงปานนี้ หลังจากครุ่นคิดวูบหนึ่ง จึงยื่นมือออกไปกรีดเบา ๆ บนพื้นหิมะ จึงปรากฏเส้นอันงอหงิกขึ้นสองเส้น เทพเจ้าสัตตฝีมือทรงพลังถึงปานใดแล้ว ทราบได้ทันทีว่า เส้นอันงอหงิกทั้งสองนั้น เป็นความหมายแสดงว่า ขณะที่กระบวนท่าเหมยขจายเกสรของตนยังมิทันจู่โจมถึงตัว ฝ่ายตรงข้ามก็รั้งท่าฟาดกวาดฮั่วซัวกลับเอาไว้ และเท้าก็แปรเปลี่ยนจากกระบวนท่าพั่งเก็งเสี่ยเตียว (รั้งเกาทัณฑ์ยิงอินทรี) และย่างเหยียบไปทางโคจรของดาวทั้งเจ็ด ซึ่งพอดีเลี่ยงหลีกจากการจู่โจมของตนได้

เทพเจ้าสัตตฝีมือชะงักไปเล็กน้อย แต่ในฉับพลันนั้น บ่อฮึ้งเซ็งกลับได้กรีดมาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกันในขณะนั้น ทำท่าเป็นจิ้มสกัดกวาดมาอยู่เบา ๆ

บ่วยซัวมิ้งเหลือบแลเพียงเล็กน้อย ก็กล่าวอย่างทระนงโดยมิต้องคำนึงครุ่นคิดว่า

"อันกระบวนท่าจื้อโก่ยกิมเล้ง (คลายกระดิ่งทองด้วยตนเอง) อันเป็นวิชามวยเทพยดาแห่งสำนักฮั่วซัว มาตรแม้นจะนับว่า มีการรุกและรับแกร่งกร้าวหนักแน่นปราศจากรอยโหว่ช่องว่างดั่งราวกับเป็นกำแพงเหล็กหรือทองแดง แต่หากประสบพบกับเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาของข้าพเจ้าแล้ว ก็ใช้มิได้เลย"

พร้อมกับคำพูดที่กล่าวไป มือซ้ายได้ดีดขึ้นเล็กน้อย และยื่นแขนตะปบไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ด้วยทิศทางที่พุ่งอย่างเฉลียง ๆ คล้ายดั่งกับเป็นกึ่งเหมยที่ถูกดีดออกในฉับพลันทันด่วน ท่านี้คือเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมิน) อันเป็นไม้ตายของเพลงกระบี่นี้นั่นเอง

บ่อฮึ้งเซ็งประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า หะแรกยังมิคิดจะใช้วิชาไม้ตายประจำตัวออกต่อสู้อยู่กับยอดอัจฉริยะแห่งตงง้วนผู้นี้เลย แต่พอประมือกันเพียงหนึ่งกระ-บวนท่า ก็ทราบแน่แก่ใจว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือนับเป็นยอดอัจฉริยะที่สูงล้ำสุดยอดในพิภพจริง ๆ กระบวนท่านานาของค่ายสำนักต่าง ๆ ทั่วทั้งพิภพ ต่างถูกกระบวนเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาครอบคลุมสะกดเอาไว้จนหมดสิ้น

พอคิดได้เช่นนั้น นิ้วทั้งห้าจึงกางคลี่ออกเล็กน้อย มือขวายกขึ้นตั้งบนสันอกอย่างเข้มแข็ง กระบวนท่านี้ปราศจากชื่อเสียงเรียงนาม แต่เป็นท่าไม้ตายที่บ่อฮึ้งเซ็งบัญญัติขึ้นในยามกะทันหันนั่นเอง

เทพเจ้าสัตตฝีมือเห็นบ่อฮึ้งเซ็งใช้ฝ่ามือขึ้นป้องอกเพียงข้างเดียว และอีกข้างหนึ่งใช้กรงเล็บทะลวงเข้าหาอย่างหักหาญตรง ๆ จนเป็นผู้จู่โจมเข้าใส่ก่อน ซึ่งตามเหตุผลอันสมควรแล้ว ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ามิอาจที่จะใช้ฝ่ามือเพียงข้างเดียวก็ต้านทานรับการจู่โจมของตนไปได้ดอก แต่บ่วยซัวมิ้งย่อมทราบว่า พลังฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็งได้ฝึกปรือจนถึงขั้นเฮี่ยงเง็กกุยกิมแล้ว จึงสูงส่งไปกว่าตนมากมายนัก กระ-บวนท่านี้เมื่อใช้ออก จึงนับว่าสมเหตุสมผลอยู่บ้าง

ดังนั้นจึงหัวร่อเบา ๆ แขนขวาได้ควงออกไปเล็กน้อย เปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นหมัด จากการควงเพียงวงจรเดียว ก็ทะลวงไปในท่ามกลางเงาฝ่ามือที่พร่างพรายละลิ่ว นิ้วก้อยที่ยื่นออกได้เกี่ยวและกรีดไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

พร้อมกันนั้น มือซ้ายก็ได้ตวัดจากซ้ายไปขวาจนกลายเป็นครึ่งวงกลม เพื่อเป็นการช่วยเหลือตั้งรับป้องกัน

เทพเจ้าสัตตฝีมือมีความสำนึกในตนเองได้เป็นอันดี พลังภายในที่มิอาจเทียบ

เทียมเปรียบฝ่ายตรงข้ามนั้น นับว่าเป็นจุดอ่อนอันร้ายแรงที่สุดของตน ดังนั้นแต่ละท่าที่จู่โจมเข้าใส่ จึงจำจะต้องรั้งเหลือกำลังเอาไว้ต้านทานป้องกันตัวในคราสุดท้ายอยู่เสมอไป มาตรมิเช่นนั้น บ่อฮึ้งเซ็งเพียงแต่หักหาญเข้าปะทะอย่างซึ่ง ๆ หน้าก็ต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอนเด็ดขาด...

มาตรแม้นจะเป็นการทดสอบฝีมือเพียงคารมโวหาร แต่เทพเจ้าสัตตฝีมือเป็นบุคคลเยี่ยงใดแล้ว มิยอมที่จะทิ้งให้มีคำครหาใด ๆ เกิดขึ้น ซึ่งสิ่งนี้ยิ่งเป็นที่เลื่อมใสนับถือของบ่อฮึ้งเซ็งประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าเป็นอย่างมาก...

บ่อฮึ้งเซ็งเมื่อเห็นกระบวนท่าศัตรูจู่โจมมาหา และในท่ามกลางการตะลุยไล่อย่างรุนแรงร้ายกาจนี้ ยังผสานไปด้วยวิชาท่านิ้วเท้าเทวราช (กิมกังจี้) ซึ่งในครั้งนี้ยังใช้มาอย่างหลอกลวงอำพรางจนมิดชิด นับได้ว่าเป็นกระบวนท่าอันอำมหิตชั่วร้ายจนสุดแสน

'เฮอะ เจ้าเฒ่าอุบาทว์ นับว่ามีชื่อไม่ผิดจากคำลือเลย ชั่วร้ายอำมหิตเป็นที่สุด'

บ่อฮึ้งเซ็งในใจครุ่นคิดอย่างซ่อนเร้น ทำให้บังเกิดความเคียดแค้นชิงชังและอาฆาตมาดร้ายในตัวเทพเจ้าสัตตฝีมือขึ้นอีก มือจึงได้ส่ายออกไปอย่างฉับพลันทันทีกำลังคิดจะใช้วิชาท่าซังท่งเจี้ย (ฝ่ามือกระแทก) ผสานกับวิชาท่าพะโต้วพุ้ย (เท้าพิฆาต) แต่ในใจกลับฉุกคิดขึ้นทันที

หากแม้นกระบวนท่านี้ใช้ออกไป สถานการณ์นั้นคือกระบวนท่าซังท่งเจี้ยของบ่อฮึ้งเซ็ง จะต้องมีพลังอันรุนแรงแกร่งกร้าวดั่งราวกับภูเขาถล่มทลาย จู่โจมโหมใส่จนบ่วยซัวมิ้งต้องรีบรั้งการจู่โจมกลับเข้าระวังป้องกันตัว แต่ย่อมยังมิอาจหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับกระบวนท่าเท้าพิฆาตของบ่อฮึ้งเซ็งไปได้

อันเพลงวิชาเท้าพิฆาตนี้ นับเป็นยอดวิชาอันร้ายกาจของสำนักไท่เก๊กมิ้ง ซึ่งใช้ออกไปด้วยเคล็ดแห่งการบ่ายเบี่ยง ด้วยอานุภาพที่รุนแรงแกร่งกร้าวเป็นอย่างยิ่งดังนั้นเอง เทพเจ้าสัตตฝีมือจึงมิอาจหลีกเลี่ยงที่จะต้องมาประลองกันในเชิงกำลังภายในเข้าไปแล้ว มาตรแม้นบ่วยซัวมิ้งจะมีพลังฝีมือ เลี่ยงหลีกออกจากสถานการณ์ที่โอบรัดถึงปานนี้ได้ แต่คงจะมีสภาพอันทุลักทุเลเป็นที่ยิ่ง แต่เทพเจ้าสัตตฝีมือเป็นบุคคลชนชั้นใดแล้ว ย่อมมิยอมเลี่ยงหลบออกไปจากการท้าทายซึ่ง ๆ หน้า เฉกเช่นนี้ได้ความหมายในครั้งนี้ก็คือว่า กระบวนท่านี้พอใช้ออก เทพเจ้าสัตตฝีมือย่อมต้องพ่ายแพ้ไปในทันที

บ่อฮึ้งเซ็งจึงเปลี่ยนใจได้คิดอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบขึ้นว่า

'เราบ่อฮึ้งเซ็งไหนเลยจะอาศัยในพลังฝึกปรือที่สูงล้ำกว่า มาเอาชัยในฝ่ายตรง

ข้ามอย่างมิอาจหาญด้วย'

พอได้คิดเช่นนั้น จึงแปรเปลี่ยนท่าไปในฉับพลันทันที โดยต้านทานรับการจู่โจมอย่างซึ่ง ๆ หน้าไป

เทพเจ้าสัตตฝีมือมิได้คำนึงครุ่นคิดอย่างไร รีบเปลี่ยนท่าจู่โจมถึงสองครั้งซ้อน ๆ อย่างรวดเร็ว เป็นกระบวนท่าไม้ตายของกระบี่กึ่งก้านสาขาที่ต่อเนื่องเกี่ยวพัน เห็นฝ่ามือทั้งสองได้ยกขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน เมื่อประกบลงแล้ว ฝ่ามือหนึ่งได้พุ่งหงายขึ้นสู่ด้านบน อีกฝ่ามือหนึ่งได้กดกระแทกลงสู่ด้านล่าง อันนับเป็นวิชาท่าตื่นตระหนกพบเหมย (จ้าเกียบ่วยมึ่น)

บ่อฮึ้งเซ็งกลับคาดคิดมิถึงว่า เพลงกระบี่บ่วยซัวมึ้งจะพิสดารประหลาดล้ำและสูงส่งถึงปานนี้ อันกระบวนท่าตื่นตระหนกพบเหมย (จ้าเกียบ่วยมึ่น) นี้ หากดูเพียงผิวเผิน มาตรแม้นจะเป็นกระบวนท่าดันขึ้นและกดลงอย่างง่ายดาย แต่กลับจู่โจมเข้าครอบคลุมยังจุดเทียนเล้งจีเก็งอันเป็นจุดสำคัญของร่างอย่างรัดกุมเข้มแข็ง

ต่อให้บ่อฮึ้งเซ็งมีภูมิปฏิภาณกว้างขวางไพศาลอย่างยิ่ง กระบวนท่านี้ของเทพ-เจ้าสัตตฝีมือพอใช้ออก ยังต้องมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ชะงักงันไปในครานั้นทันที บนใบหน้าปรากฏแววแห่งความหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้นแล้ว

เทพเจ้าสัตตฝีมือก็มีความคำนึงอย่างหนักหน่วง เพราะยามเมื่อตนบัญญัติวิชาท่านี้อยู่นั้น เคยขบคิดไตร่ตรองอยู่อย่างละเอียดลึกซึ้งแล้วว่า ได้สามารถกำราบในกระบวนท่าต่าง ๆ ของค่ายสำนักทุกแห่งในพื้นพิภพ จึงมีความร้อนรนและตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ที่สามเซียนนอกพสุธาผู้ทรงเกียรติภูมิระบือลือเลื่องเป็นเวลาหลายสิบปีโดยมิได้เสื่อมสลายนี้ จะสามารถมีกระบวนท่ามาสะกดปราบปรามในกระบวนท่านี้ของตนหรือไม่ ดังนั้นใบหน้าจึงปรากฏแววแห่งความตื่นเต้นรอคอยอย่างร้อนรนเป็นอย่างยิ่ง

บ่อฮึ้งเซ็งครุ่นคิดอย่างเงียบขรึมชั่วครู่ พลันยื่นมือซ้ายออกไปส่ายพร่างพรูอย่างหลอกล่อ มือขวาก็ควงเป็นวงกลมดันออกไปอย่างแช่มช้า

กระบวนท่านี้ปราศจากชื่อเสียงเรียงนามอีก แต่หากแม้นใช้มาต้านทานปัดป้องในวิชาเหมยลอบปัดใบหน้าแล้ว ก็เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำ ในระหว่างการตั้งรับยังผสานด้วยการตีโต้ออกไปได้อย่างพิสดาร...หากแม้นชิงเจี๊ยบก็อยู่ในที่นี้ คงย่อมจะต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นเลื่อมใสจากใจจริงเป็นแม่นมั่น

เพราะในยามเมื่อชิงเจี๊ยบประลองฝีมือกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผู้เป็นหัวหน้าสามเซียนนอกพสุธาบนเกาะเซียวฉิ่มเต้านั้น เคยได้ใช้วิชาท่าเหมยลอบปัดใบหน้าอัน

เป็นไม้ตาย และเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็เคยครุ่นคิดอย่างหมกมุ่นชั่วครู่ จึงบัญญัติกระบวนท่าพิสดารขึ้นมาปัดป้องทำลาย ซึ่งกระบวนท่านั้น ก็เป็นกระบวนท่าที่บ่อฮึ้งเซ็งครุ่นคิดคำนึงอยู่ชั่วครู่ ใช้ออกมาได้ในท่าเดียวกันไม่ผิดเพี้ยนเลย

บ่วยซัวมิ้งเห็นบ่อฮึ้งเซ็งกลับสามารถบัญญัติท่าประหลาด ขึ้นมาทำลายในเพลงกระบี่ที่ตนหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้นอย่างลำบากยากเย็นไปได้ จึงต้องชะงักงันอย่างคาดคิดมิถึง

บ่อฮึ้งเซ็งเมื่อหยุดชั่วครู่ จึงได้ทำท่าออกไปอีกกระบวนเพลงหนึ่ง ที่แท้เป็นยอดวิชาไม้ตายของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า นามมวยทลายมรกต (พั่วเง็กคุ้งฮวบ) แต่ทว่า เป็นการเปลี่ยนจากหมัดมาเป็นท่ากระบี่ใช้ออกไป

บ่อฮึ้งเซ็งตั้งแต่ได้ใช้คารมเป็นการต่อสู้อย่างจริงจังหวังชนะ แต่ต้องตกอยู่ในสภาพเป็นฝ่ายรับตลอดเวลา ในขณะนี้พอเริ่มเป็นฝ่ายบุก ก็มีอานุภาพอันหนักหน่วงน่าตื่นตระหนกตกใจ ซึ่งตรงกับว่า 'มิรุกก็แล้วไป แต่ยามรุกก็น่าตื่นตระหนกตกใจ'

เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้งยังข้องใจอยู่ตลอดเวลา ที่ฝ่ายตรงข้ามสามารถใช้วิชาท่าประหลาดมาทำลายการรุกจากไม้ตายของตน ในขณะนี้เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามมิเป็นฝ่ายรับ แต่กลับมาเป็นฝ่ายรุก ความฮึกเหิมลำพองจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง แค่นเสียงอย่างเย็นชาขึ้นเล็กน้อย ในใจคิดคำนึงอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ แต่หมกมุ่นคิดค้นอย่างไร ก็หากระบวนท่าใด ๆ ที่ตนมีอยู่มาทำลายท่าการรุกของฝ่ายตรงข้ามนี้มิได้เลย

เทพเจ้าสัตตฝีมือเป็นบุคคลเยี่ยงชนชั้นใดแล้ว หลังจากหลับตาครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ ก็เบิ่งตาขึ้นจนประกายลุกโพลงกล่าวว่า

"บ่อฮึ้งเซ็ง กระบวนท่านี้ของท่าน กล่าวได้ว่าเป็นการรุกอย่างรุนแรงทรงอานุภาพสุดจะต้านทานได้ แต่หากนับในทางรับแล้ว ยังจะต้องหากระบวนท่าอื่นมาช่วยเหลือคุ้มกันด้วย"

บ่อฮึ้งเซ็งเปล่งเสียงกังวานไปว่า

"ขอรับคำแนะนำ ?"

บ่วยซัวมิ้งยิ้มน้อย ๆ พลันกล่าวขึ้นว่า

"สุราอุ่นได้ที่แล้ว..."

กล่าวพลางชี้ไปยังป้านสุราที่วางอยู่บนกองไฟ พร้อมกันนั้นก็ปลดเอาถ้วยเคลือบที่ครอบอยู่บนปากป้านออกมาไว้

"เราเห็นควรจะมาทดลองชิมรสสุราอันหอมหวนนี้เสียก่อนเถิด"

บ่อฮึ้งเซ็งผงกศีรษะเบา ๆ เหลือบแลเห็นว่าตนปราศจากถ้วยจะใส่สุรา จึงได้เอื้อมมือไปคว้าอย่างเรื่อยเฉื่อยธรรมดา คว้าเอาหิมะขึ้นมากำหนึ่ง บีบปั้นไปมาอยู่ในมือเล็กน้อย ก็ทำให้หิมะกลายเป็นถ้วยสุราไปพลาง กล่าวว่า

"ในที่อันรกร้างว่างเปล่าปราศจากภาชนะใด ๆ จึงขอนำหิมะนี้มาแทนถ้วย หวังว่าท่านผู้เฒ่าจงได้ประทานสุราอันหอมหวนสักหนึ่งถ้วยด้วย"

บ่วยซัวมิ้งทราบว่า บ่อฮึ้งเซ็งกำลังอวดโอ้พลังภายในออกมาให้ตนชม จึงยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐมากแล้ว !"

พร้อมกันนั้นก็เอียงป้านสุราเทน้ำสุราอันหอมหวนลงไปในถ้วยหิมะ

อันสุรานี้เพิ่งจะอุ่นจนร้อนระอุอยู่ ตามเหตุผลแล้ว เมื่อไหลเข้าไปในถ้วยหิมะที่บ่อฮึ้งเซ็งทำขึ้น ย่อมจะต้องละลายให้ถ้วยหิมะนี้ กลับกลายเป็นน้ำไปจึงจะถูก แต่น้ำสุราที่ไหลเข้าไปในถ้วย กลับมิได้มีสภาพแปรเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย คล้ายดั่งกับถ้วยหิมะนี้สร้างขึ้นจากเคลือบเนื้อดีก็ปานกัน

ต่อให้บ่วยซัวมิ้งมีความรอบรู้กว้างขวาง มีพลังฝีมือที่สูงสุดยอดเยี่ยม แต่ยังต้องบังเกิดความนิยมเลื่อมใสอย่างใจจริง

ที่แท้บ่อฮึ้งเซ็งได้หักหาญเอาพลังลมปราณอันร้อนแรงของตนเอง ซึ่งคุ้มครองถ้วยหิมะใบนี้เอาไว้จนเต็มที่ ทำให้มันมิต้องละลายไปเพราะความร้อนของสุราเลย อันการฝึกปรือจนมีพลังภายในบรรลุถึงขั้นนี้ บ่วยซัวมิ้งก็สำนึกตัวเป็นอันดีว่า ตนยอมมิอาจกระทำได้อย่างแน่นอนเด็ดขาด

เมื่อรินสุราเข้าไปจนเต็มถ้วยแล้ว บ่วยซัวมิ้งจึงรินใส่ถ้วยของตนบ้าง ยกขึ้นดื่มจนหมดสิ้น

อันสุราดอกเหมยนี้ เป็นสุราพิเศษที่ได้มาจากดอกเหมยอันมีมากมายทั่วไปทุกแห่งหนของดินแดนแถบนี้ จึงมีกลิ่มอันหอมหวนฉุนเฉียวผิดแปลกไปกว่าสุราในที่อื่นมากมายนัก

บ่อฮึ้งเซ็งพอดื่มเข้าไปเพียงอึกเดียว ก็ส่งเสียงร้องชมเชยมิขาดปาก

บ่วยซัวมิ้งยิ้มน้อย ๆ อย่างภาคภูมิใจ ร่ำสุรากับบ่อฮึ้งเซ็งทีละถ้วยทีละถ้วยอย่างไม่หยุดยั้ง จวบจนกระทั่งเมื่อถึงรอบที่เจ็ดแล้ว จึงวางถ้วยสุราลงพลางกล่าวว่า

"กระบวนท่าอันยอดเยี่ยมของท่านเมื่อครู่นี้ ทางบนคล้ายดั่งกับเป็นท่าหลอกล่อ แต่ทางด้านล่างกลับเหยียบย่างไปตามแนวทางดาวทั้งเจ็ด ซึ่งจะแปรเปลี่ยนไปเป็นท่าแปดทิศได้อย่างฉับพลันทันด่วน หากแม้นศัตรูมิรู้ในความนัยของกระบวนท่านี้

โดยปล่อยทางด้านบนไว้มิคำนึง ซึ่งท่านย่อมจะต้องเปลี่ยนจากการเหยียบย่างแนวทางเจ็ดดาว มาเป็นแนวทางแปดทิศอย่างฉับพลันกะทันหัน จากนั้นจึงใช้ท่าเท้าสัมพันธ์ (เลี่ยงฮ่วงคา) จู่โจมศัตรู และพลิกแพลงแปรเปลี่ยนการจู่โจมทางเบื้องบนจากการหลอกล่อมาเป็นจริงจัง จึงมิอาจจะนับว่าเป็นสภาพการจู่โจมที่พลิกแพลงแปรเปลี่ยนได้มากมายเท่าใดนัก..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็แสร้งชะงักคาลงเล็กน้อย บ่อฮึ้งเซ็งอดมิได้ที่ต้องเค้นถามไปทันทีว่า

"ขอบังอาจถามท่าน จะมีกระบวนท่าใดมาทำลายสลายการรุกท่านี้ ?"

บ่วยซัวมิ้งตอบอย่างภาคภูมิว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่แยแสต่อการจู่โจมทางด้านบนของท่านเลย ส่วนด้านล่างนั้นจะอาศัยสภาวะการเหยาะย่างไปตามกระบวนท่าเจ็ดดาวที่แปรเปลี่ยนเป็นแปดทิศของท่าน และเตะตะลุยเข้าใส่หลาย ๆ ครั้ง รอจนเมื่อทางด้านบนของกระบวนท่าแปร-เปลี่ยนจากการหลอกล่อมาเป็นจริงแล้วนั้น ก็ได้ใช้วิชาท่าลักจั๋นน่ากวน (ฝ่ามือฟันกำแพง) เข้าจู่โจมใส่จุดเกียงมึ้ง จีกิวทางชายโครงของท่าน ซึ่งท่านก็มิอาจป้องกันตัวได้..."

บ่วยซัวมิ้งกล่าวถึงตอนนี้ บ่อฮึ้งเซ็งต้องปรากฏแววแห่งความตื่นตระหนกอย่างยิ่ง รีบกล่าวขึ้นว่า

"ช้าก่อน ในขณะที่ท่านเตะตะลุยเข้ามาในท่าเท้าสัมพันธ์นั้น ข้าพเจ้าก็จะแปรเปลี่ยนเป็นจู่โจมทางด้านบนด้วยเคล็ดของการบ่ายเบี่ยง ในแนวทางสำนักไท่เก๊กคลี่คลายไปได้..."

เทพเจ้าสัตตฝีมือครุ่นคิดเล็กน้อย ก็ปรากฏกระบวนท่าต้านรับไว้ได้ จึงทำมือกรีดออกไปเฉียง ๆ หนึ่งท่าอย่างเชื่องช้า

คนทั้งสองพอเริ่มแรกก็ใช้วิชาท่าไม้ตายอันสูงสุดยอดของตนเข้าทดสอบในฝีมือฝ่ายตรงข้าม ขณะนี้ได้แปรเปลี่ยนจากช้ามาเป็นเร็ว คนทั้งสองจึงปากพูดมือทำท่าในเวลาพร้อมเพรียงกัน แต่ละท่าแต่ละเพลงต่างมีความรวดเร็วว่องไวเป็นที่สุด

บ่อฮึ้งเซ็งได้ใช้วิชาท่าเพลงมวยทลายมรกต (พั่วเง็กคุ้งฮวบ) จู่โจมไปอย่างโหดร้ายรวดเร็ว ส่วนบ่วยซัวมิ้งใช้วิชาท่าเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาอันเป็นไม้ตายที่ดุดันออกต้านรับตีโต้อย่างไม่หยุดยั้งขาดตอน

เพียงชั่วครู่ คนทั้งสองก็ใช้ปากบอกเพลงมือทำท่าต่อสู้กันไปได้ห้าหกสิบกระ-บวนเพลงแล้ว แต่ยังคงคู่คี่ก้ำกึ่งมิปรากฏผลแพ้ชนะขึ้นได้

บ่อฮึ้งเซ็งยิ่งต่อสู้ยิ่งมีความตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก ยามปกติที่เคยคิดว่าพลังฝีมือการต่อสู้ของตงง้วนนับวันจะเสื่อมโทรมจนต่ำทรามนั้น ขณะนี้ถูกทลายจนยับเยินแหลกลาญหมดสิ้นไปแล้ว กลับนึกลอบรำพึงในใจด้วยความตื้นตันว่า

'เราบ่อฮึ้งเซ็งทระนงตัวอยู่เสมอมาว่า เป็นยอดอัจฉริยะที่สูงสุดของพิภพ แต่หากมิใช่เป็นเพราะผลไม้วิเศษของเมื่อคราครั้งก่อนแล้ว คิดว่าอัจฉริยะอันอื้อฉาวผู้นี้ คงจะมีพลังฝีมืออันเคียงคู่อยู่กับเราได้ทีเดียว มิหนำซ้ำ ตามกระบวนท่าฝีมือของมันยังจะเด่นไปกว่าเราเสียอีก สิ่งอันยากยิ่งจะเป็นไปได้ก็คือ เทพเจ้าผู้นี้มิเพียงแต่จะแตกฉานเชี่ยวชาญในวิชาทำการต่อสู้เท่านั้น มิหนำซ้ำศาสตร์ต่าง ๆ และเชิงการหมากรุก ยังคล้ายดั่งจะเหนือล้ำไปกว่าเราทุกสิ่งอันเสียด้วย น่าหัวร่อ แต่ก็น่าเสียดาย บุคคลที่ทรงภูมิอันสูงส่งยอดเยี่ยม แต่กลับมาเป็นโจรราคะอันอุบาทว์ชาติชั่วไปได้'

เมื่อคิดถึงตอนนี้ ในใจอดมิได้ต้องประหวัดไปถึงนิ่วเก้าเนี้ยที่ต้องเสียชีวิตไปเพราะเทพเจ้าสัตตฝีมือ เพลิงโทสะจึงได้พลุ่งขึ้นอย่างมิอาจสะกดกลั้นแล้ว ความคิดนั้นพลอยระบาดไปถึงภรรยาและบุตรีอันเป็นที่รัก ซึ่งพากันสาบสูญร่องรอยไปจนหมดสิ้น ความพลุ่งพล่านตื้นตันจึงบังเกิดขึ้นจนจับใจ ทำให้ท่าเพลงที่กล่าวและมือที่วาดไปต้องเชื่องช้าลง...

เทพเจ้าสัตตฝีมือกำลังใช้วิชาท่าเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา อันเป็นยอดวิชาสูงสุดในชีวิตตน ต่อสู้หักล้างอยู่กับบ่อฮึ้งเซ็งอย่างเข้มเข็ง ในขณะนี้เมื่อบ่อฮึ้งเซ็งมีจิตใจรวนเรสมาธิแตกซ่าน ท่าฝ่ามือจึงได้พลอยเชื่องช้าชะลอลง บ่วยซัวมิ้งรีบฉวยโอกาสอันปลอดโปร่งนี้ไว้อย่างรวดเร็ว มือทั้งสองตวัดเร็ดวาดออกไปอย่างฉับพลันกะทันหัน ในช่วงอึดใจนั้น จึงจู่โจมด้วยกระบวนท่าไม้ตายอันโหดเหี้ยมถึงสิบกว่าครั้งอย่างดุเดือด

บ่อฮึ้งเซ็งบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง รีบปัดป้องรองรับไว้อย่างพัลวันวุ่นวาย แต่ก็ปรากฏว่ามีสภาพอันทุลักทุเลเป็นที่สุด เทพเจ้าสัตตฝีมือจึงแค่นเสียงอย่างเย็นชาขึ้นเล็กน้อย แต่บ่อฮึ้งเซ็งกลับบังเกิดความฮึกเหิมทระนงขึ้นอย่างรุนแรง มือทั้งสองควงและดันออกไปเล็กน้อย ก็ตวัดฟาดท่าจู่โจมตีโต้อันโหดเหี้ยมรุนแรงออกไปบ้าง

ชะตาชีวิตของคนเรา
นอกจากจำพรากก็คือตายจาก !

ฉับพลันนั้น ลมทะเลได้กรรโชกมาอย่างรุนแรง พัดพาเอาเสียงร้องของชิงเจี๊ยบกระจายออกไปจนถึงขอบฟ้าที่กว้างขวางสุดไกล ดวงเดือน ดวงดาว สายลม คล้ายดั่งได้พลอยบังเกิดความสลดรันทดไปกับความคั่งแค้นของลูกกำพร้า ที่มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยว แกล้วกล้า !

เหตุไฉนในโลกนี้...
จึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศกรันทดมากมายก่ายกองนัก !

พิฆาตทรชน
(รวม 4 เล่มจบ)

ISBN 974-341-125-9

ราคาชุดละ 560 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 2

เล่มที่ 3

พนาดกรชน

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่
ต้องอยู่อย่างเงยหน้าไม่อายฟ้า
ก้มหน้าไม่อายดิน
จึงนับเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง !

สร้างสรรค์บุ๊ค

'กวนตงสยบผู้กล้า
ฮ่อลกลือชาหนึ่งกระบี่
ธรณีเคารพสัตตวิชา
นอกพสุธามีสามเซียน'

อันกระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ความจริงมิเป็นกระบวนท่าอันโหดร้ายอย่างไร

แต่เนื่องจากแทงไปในจังหวะอันเหมาะสม และตำแหน่งแห่งที่อันสำคัญ

จึงกลายเป็นท่ากระบี่ที่พิสดารสูงส่งยิ่งนัก

เพราะการรุกก็คือการรับอันวิเศษสุดนั่นเอง

แสงอาทิตย์อันร้อนแรงสาดส่องปะทะกับตัวกระบี่

ปรากฏเป็นประกายอันเจิดจ้าแวววาว

บาดตาและบาดใจของผู้คนจนสุดจะกล่าวได้ !

การที่จะสามารถเป็นผู้ทรงชื่อเสียงในวงพวกนักเลง

หาใช่เป็นเพราะโชคช่วยไม่ !

พิฯาฎการษน

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

3

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-341-125-9

พิฆาตทรชน เล่ม 3

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536
พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 560 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักที่ผิดทำนองคลองธรรมของชิงหงีและพ้งเกาไม่เป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้าน ดังนั้นในปลายฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น ทั้งสองจึงสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย !

สิบกว่าปีต่อมา ทั้งสองกลับมาอีกครั้ง พร้อมบุตรชายหน้าตาน่าเอ็นดู นามชิงเจี๊ยบ...

แต่ครอบครัวของมันหาได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความสงบสุขไม่

เรื่องราวใด ๆ ในใต้หล้า มักจะเป็นไปตามฟ้าดินที่ลิขิตมา !

ครอบครัวของพวกมันถูกรังควานโดยสองมหากาฬพิภพ ผู้ซึ่งมิเพียงอัปลักษณ์แต่รูป แต่จิตใจยังโสมมสกปรกยิ่งนัก

ชิงเจี๊ยบเฝ้าดูบิดาถูกฆ่าตายต่อหน้า และมารดาที่ถูกย่ำยีอย่างอเนจอนาถ ด้วยสองตากลมโตของมัน !

ชิงเจี๊ยบจึงตั้งสัตย์สาบานกับตนเองว่า เรื่องราวเหล่านี้ต้องชดใช้ด้วยน้ำมือของตนเอง

ฟ้าดิน... ได้ลิขิตชะตาชีวิตของชิงเจี๊ยบแล้ว เพราะมันได้เติบใหญ่ขึ้นท่ามกลางการดูแลของเทพเจ้าสัตตฝีมืออันลือกระเดื่องของบู๊ลิ้ม ซึ่งถูกเล่าลือว่าเสียชีวิตไปแล้ว

ดังนั้นมันจึงเติบโตขึ้นท่ามกลางความแค้น ความแค้นที่ทวีขึ้นตามกาลเวลา !

ในวงพวกนักเลงที่เคยสงบสันติมาถึงสิบปี บัดนี้กลับมีมรสุมอันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นอีก ซากศพเกลื่อนกลาด หยาดโลหิตเนืองนอง ความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า เพราะค่ายสำนักใหญ่ของตงง้วน เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเอง

ยังมิเพียงเท่านั้น สองมหากาฬพิภพ จอมโจรไร้คุณธรรม หลังจากสงบเสงี่ยมมานานปี บัดนี้กลับกระเหี้ยนกระหือที่จะฟื้นฟูก๊กโจรของพวกมันขึ้นอีกครา...

เห็นทีบู๊ลิ้มคงถึงคราววุ่นวายปั่นป่วนเป็นแน่แท้

ดอกเหมย... สัญลักษณ์แห่งความแกร่งกร้าว ชูดอกออกไสวท่ามกลางฤดูหนาวอันเย็นยะเยือก

แต่ในขณะนี้ ศิษย์รุ่นหลังอันเป็นทายาทของเทพเจ้าสัตตฝีมือได้ปรากฏกายขึ้นแล้ว ท่ามกลางดอกเหมยที่ชูช่อไสว และหัวใจซึ่งเต็มไปด้วยรอยแค้นที่รอวันชำระสะสาง...

บัดนี้ภาระอันยิ่งใหญ่ของชิงเจี๊ยบ มิใช่แค่ล้างแค้นให้กับตนเองเท่านั้น แต่เพื่อจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้มให้คงอยู่คู่ฟ้าดินด้วย !

ด้วยจิตคารวะ

สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 25

ใช้พิษสะกดพิษ

เมื่อหักล้างผลาญกันไปอีกหลายกระบวนท่า บ่อฮึ้งเซ็งที่มีความคิดกระเจิด กระเจิงอย่างวุ่นวายจนมิอาจจะสะกดกลั้นอย่างไรไปได้แล้ว จึงร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"หยุดมือชั่วครู่ เรามีเรื่องหนึ่งที่ต้องขอรับคำแนะนำ"

บ่วยซัวมิ้งชะงักงันไปเล็กน้อย และพลอยหยุดมือลงดั่งคำบอก พลางกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐแล้ว เล่าฮูมิกล้าจะรับดอก"

บ่อฮึ้งเซ็งสีหน้าเคร่งเครียดลงอย่างบูดบึ้ง กระชากเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"ท่านรู้จักนิ่วเก้าเนี้ยหรือไม่ ?"

บ่วยซัวมิ้งสะดุ้งจนสุดตัวคล้ายดั่งอสนีบาตฟาดใส่อย่างถนัดถนี่ นั่งงงงันเชื่องซึมไปในทันที โดยมิทราบจะกระทำอย่างไรได้ คล้ายดั่งกับได้ประสบพบสิ่งสะเทือนใจอย่างรุนแรงเป็นที่สุดก็ปานกัน

บ่อฮึ้งเซ็งเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรุนแรง กล่าวกระทืดกระทอบขึ้นว่า

"เจ้าโจรเฒ่า เจ้ามาตรแม้นจะตายสักหมื่นครั้งก็ยังมิอาจถ่ายโทษทัณฑ์อันนั้นได้ เจ้าผู้ซึ่งปราศจากหิริโอตตัปปะ เจ้าผู้ซึ่งปราศจากมโนธรรม เจ้าทำให้นางต้องคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนจนตายจากไป"

บ่วยซัวมิ้งยังนั่งเชื่องซึมงุนงง ดั่งราวมิได้ยินคำประณามด่าว่ามาเลย บนสีหน้าเลื่อนลอยเคลิบเคลิ้ม จนเมื่อได้ยินคำว่านางต้องตายเพราะสติวิปลาสไปแล้วนั้น รอยย่นที่มีอยู่เกลื่อนกล่นเต็มใบหน้าก็พากันกระตุกขึ้นเบา ๆ...

"เป็นความจริงหรือ ?"

บ่วยซัวมิ้งคล้ายดั่งเคลิบเคลิ้มงุนงงจนเซื่องซึมไปแล้ว ใบหน้าอันงดงามหยาด-เยิ้มและเปี่ยมด้วยความอ่อนโยนนุ่มนวลของนิ่วเก้าเนี้ย ปรากฏขึ้นในมโนภาพอย่างเด่นชัด ตราตรึงแนบแน่นประทับใจอย่างสุดซึ้ง แต่ทว่านางตายแล้ว นางตายอย่างน่าสมเพชเวทนา มันเป็นความผิดของผู้ใดใครกันเล่า ?

ยามเมื่อมีสติขึ้นได้บ้างเล็กน้อยก็หวนคิดขึ้นอย่างฉับพลันทันทีว่า

เหตุไฉนบ่อฮึ้งเซ็งจึงมีความเดือดดาลคลั่งแค้นอาฆาตในตนอย่างรุนแรงถึงปานนี้ บ่วยซัวมิ้งผู้ชาญฉลาดจึงได้คิดในทันทีว่า เป็นการเข้าใจผิดอย่างมหันต์ทีเดียว

บ่อฮึ้งเซ็งยังคงถลึงตาจ้องมองดูบ่วยซัวมิ้งเขม็งนิ่งไม่คลาดคลา ด้วยสายอันเปี่ยมด้วยความอาฆาตมาดร้าย ในขณะนั้นแค่นเสียงเบา ๆ ขึ้นอย่างเย้ยหยันดูแคลน แต่มิคาดว่า บ่วยซัวมิ้งก็ได้แค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นบ้างเช่นกัน

บ่วยซัวมิ้งลอบคิดในใจว่า

'บ่วยเก้าเนี้ยที่ตายไป แม้จะนับว่าเกิดเพราะเราบ่วยซัวมิ้ง แต่ไหนเลยจะมาตำหนิติเตียนและกล่าวโทษเราได้ แสดงว่าเป็นการเข้าใจผิดอย่างมหันต์ทีเดียว แต่เราไยจะต้องไปอธิบายให้กับมันฟังจนเข้าใจด้วยเล่า เฮอะ แสดงว่าเจ้าผู้นี้ได้ประจักษ์การตายของเก้าเนี้ยกับตาเป็นแน่แท้ ด้วยความสูงส่งยอดเยี่ยมของพลังฝีมือมัน แต่กลับทนดูการตายของนางอย่างโหดเหี้ยมโดยมิยอมลงมือช่วยเหลือ เฮอะ มันช่างน่า...'

อารมณ์อันรุนแรงได้พลุ่งพล่านในสมองอย่างรวดเร็ว ยิ่งคิดยิ่งมีโทสะอย่างสุดระงับได้ คล้ายดั่งกับได้เห็นการดิ้นรนกระเสือกกระสนด้วยความคลุ้มคลั่งฟั่น-เฟือนของเก้าเนี้ยมาปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตา แต่บ่อฮึ้งเซ็งกลับยืนดูอย่างเฉยเมยปราศจากความเวทนาปรานี จึงอดมิได้ที่ต้องแค่นเสียงหนัก ๆ ขึ้นด้วยความขุ่นเคืองอาฆาต

บ่อฮึ้งเซ็งกำลังมีโทสะพลุ่งอยู่อย่างรุนแรงแล้ว กำลังจะเอ่ยปากพูดจาว่าไป แต่กลับได้ยินเสียงบ่วยซัวมิ้งแค่นหนัก ๆ อย่างเหยียดหยามว่ากล่าวตน จึงคำรามด้วยเสียงอันสะท้านไปว่า

"เจ้าโจรอุบาทว์หนอ เจ้าโจรอุบาทว์ เสียแรงที่เจ้ามีภูมิปฏิภาณอันยอดเยี่ยมเต็มร่าง แต่กลับมิคำนึงนึกถนอมปมเด่นอันสำคัญนั้นไว้ เราบ่อฮึ้งเซ็งในวันนี้จำเป็นที่จะต้องกวาดล้างความชั่วโฉดให้กับฟ้าดินสักครั้งหนึ่ง..."

กล่าวจบก็ยกฝ่ามือขึ้นจะฟาดลง...

บ่วยซัวมิ้งหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชากระด้าง ตาทั้งสองได้เบิกขึ้นอย่างแช่มช้า ถลึงมองจ้องดูบ่อฮึ้งเซ็ง...

บ่อฮึ้งเซ็งกำลังจะฟาดฝ่ามือลง แต่พอประสบพบกับสายตาของบ่วยฮัวมิ้งในประกายเช่นนั้น ยังต้องชะงักไว้ในกลางอากาศอย่างมิคาดคิด

ในเวลาขณะนั้นเอง พลันมีเสียงร้องตะโกนก้องมาแต่ไกลทางเบื้องหลังว่า

"ผู้ใดใครกล้าทำร้ายอาจารย์เรา !"

เสียงนี้หะแรกเมื่อดังขึ้นยังอยู่ไกลไปหลายสิบวา แต่ช่วงพริบตาเดียวก็มีความรู้สึกว่า พลังอันหนักหน่วงกระแทกเข้าใส่กลางหลังแล้วอย่างรวดเร็ว จึงสร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับบ่อฮึ้งเซ็งเป็นอย่างยิ่ง รีบรั้งฝ่ามือที่กำลังจะฟาดลงเอากลับและตวัดแขนเสื้อไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง...

คิดว่าผู้ที่จู่โจมมานี้ คงจะตวัดฟาดฝ่ามือด้วยความเร่งร้อนกระวนกระวาย ดังนั้นทั้งสองฝ่ายต่างมิอาจเลี่ยงหลบหลีกไปจากกันได้ จึงบังเกิดเสียงดังโครมขึ้น กึกก้องสนั่นหวั่นไหว บ่อฮึ้งเซ็งผู้เป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธา กลับถูกกระแทกจนบ่าทั้งสองสั่นคลอน...

ผู้ที่จู่โจมมากลับถูกกระแทกจนต้องเซถลาถอยไปถึงสองก้าว มาตรแม้นจะกล่าวว่า บ่อฮึ้งเซ็งตวัดฟาดกลับไปในเวลาอันฉุกละหุก พลังมือมิอาจใช้ไปได้เต็มกำลังนัก แต่แขนเสื้อที่ฟาดไปจากมือสามเซียนนอกพสุธา ซึ่งเพียงแต่ยกมือวาดเท้าเล็กน้อย ก็สามารถปลิดชีวิตคู่ต่อสู้ลงได้อย่างง่ายดายอยู่แล้ว แต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงถูกกระแทกถอยออกไปสองก้าวเท่านั้น จึงสร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับบ่อฮึ้ง-เซ็งเป็นอย่างยิ่ง

แต่เมื่อทั้งสองฝ่ายประสบพบหน้าเข้า ยิ่งมีความตื่นเต้นจนถึงที่สุด ที่แท้ผู้ซึ่งจู่โจมมานี้คือชิงเจี๊ยบนั่นเอง

บ่อฮึ้งเซ็งยังมีความปีติยินดีเกิดขึ้นท่ามกลางความตื่นตระหนกตกใจในครั้งนี้ ความจริงบ่อฮึ้งเซ็งเข้าใจว่าชิงเจี๊ยบคงต้องตายภายในทะเลอันคลุ้มคลั่งครานั้นแล้ว ยามใดที่ได้คำนึงถึงเรื่องนี้อย่างสงบเยือกเย็นแล้ว ต้องรู้สึกเศร้าสลดรันทดใจ และมโนธรรมที่ตำหนิติเตียนก็ได้สร้างความสำนึกผิดให้กับบ่อฮึ้งเซ็งอย่างรุนแรง แต่ขณะนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมิเพียงจะไม่สูญเสียชีวิตภายใต้คลื่นอันคลุ้มคลั่งของทะเลมรสุมแล้ว มิหนำซ้ำพลังฝีมือยังคล้ายจะรุดหน้าไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนอีกมากมายนัก กำลังจะอ้าปากถามไถ่ไป ชิงเจี๊ยบได้ตะคอกมาด้วยความโกรธแค้นแล้วว่า

"เหตุไฉนท่านจึงมาลอบทำร้ายบ่วยเจ็กเจ่กของข้าพเจ้า ?"

ชิงเจี๊ยบความจริงก็เป็นคนเจ้าอารมณ์อยู่แล้ว ในเรื่องบุญคุณและความแค้นนี้คำนึงถึงอย่างหนักแน่นรุนแรงเป็นที่ยิ่ง และความจริงก็มีข้ออาฆาตบาดหมางในตัวของบ่อฮึ้งเซ็งอย่างรุนแรงมากมายอยู่แล้ว ขณะนี้เมื่อเห็นบ่อฮึ้งเซ็งยกมือจะฟาดบ่วยเจ็กเจ่กของตนเข้า จึงยิ่งมีโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ยามเมื่อหวนคิดถึงบ่วย-เจ็กเจ่กได้เป็นผู้เสื่อมสูญพลังฝีมือไปจนหมดสิ้นแล้วนั้น ทำให้ชิงเจี๊ยบมิอาจจะสะกดกลั้นอย่างไรไปได้อีก...

"เฮอะ สามเซียนนอกพสุธาอันยิ่งใหญ่ แต่กลับมาลอบทำร้ายในผู้ปราศจากกำลังฝีมือ บุคคลเช่นท่าน...มันช่าง...มันช่าง...ข้าพเจ้ากลับเปรียบเทียบมิออกแล้ว..."

บ่อฮึ้งเซ็งพลอยมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง ตะคอกไปว่า

"มันช่างอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าวไปว่า

"มันช่างเปรียบมิได้แม้แต่สัตว์เดียรัจฉาน !"

ตัวชิงเจี๊ยบเองก็มิทราบว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงด่าคำอันเจ็บแสบเช่นนี้ออกไปได้

บ่อฮึ้งเซ็งบันดาลโทสะจนปากอ้าตาค้าง มิอาจจะส่งเสียงด่าตอบออกไปได้ สูดลมหายใจลึก ๆ อยู่ครั้งหนึ่ง จึงสะกดอารมณ์จนเยือกเย็นลงไปได้บ้าง ใบหน้าคมสันในขณะนั้นจึงได้ราบเรียบเย็นชาเยี่ยงอย่างยามปกติ บนมุมริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มอันเหยียดหยามดูแคลนขึ้นเล็กน้อย กล่าวแช่มช้าไปว่า

"เจ้าผู้เยาว์ที่ปราศจากความคิด ไหนเลยจะบังอาจมากล่าวคำพูดอันโอหังถึงปานนี้ได้ !"

แต่ชิงเจี๊ยบเดือดดาลจนนัยน์ตาแดงฉานไปแล้ว ยังคงโก่งคอตะคอกจนสุดเสียงไปว่า

"เจ้าปิศาจอันชั่วช้าอำมหิต ความจริงปราศจากศักดิ์ศรีจะเป็นผู้มีอาวุโสของคนใด ๆ ได้แล้ว เรามีความเสียดายแทนต่อเกียรติภูมิของสามเซียนนอกพสุธา..."

บ่อฮึ้งเซ็งยังคงกล่าวอย่างเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"เจ้าเด็กทารกมิรู้จักดีมิรู้จักชั่ว เราบ่อฮึ้งเซ็งเห็นท่าจะต้องสั่งสอนอีกแล้ว"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ร่างได้พุ่งปราดเข้าหาดั่งราวกับเป็นหมอกควันถูกลมพัด แขนเสื้อทั้งสองตวัดฟาดออกไป จนกลับกลายคล้ายเป็นเงาอันมากมายสุดคณนานับโถมกระแทกเข้าใส่ศีรษะของชิงเจี๊ยบ...

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงดัง ๆ ขึ้นครั้งหนึ่ง เพ่งมองจ้องไปอย่างแน่วนิ่ง รู้สึกว่าแขนเสื้อทั้งสองของบ่อฮึ้งเซ็งนี้ ได้กลับกลายคล้ายเป็นแขนเสื้ออันมากมายสุดคณนานับก็ปานกัน จุดเส้นชีพจรครึ่งซีกร่างของตน ได้ถูกฝ่ายตรงข้ามครอบคลุมเอาไว้ในอานุภาพแขนเสื้อครั้งนี้จนหมดสิ้น มิหนำซ้ำ ภายในแขนเสื้อยังมีพลังอันเย็นยะ-เยือกพุ่งออกมาอีกด้วย...

หากเป็นเมื่อหลายเดือนก่อน ชิงเจี๊ยบย่อมมิอาจจะต้านทานรับมือได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว ก็ต้องถูกคร่าตัวเอาไว้อย่างง่ายดาย แต่ยามนี้ ชิงเจี๊ยบย่อมผิดแปลกแตกต่างเมื่อคราครั้งก่อนมากมายหลายเท่านัก จึงขยับร่างวูบหนึ่ง ก้าวเบี่ยงออกไปทางด้านข้างครึ่งก้าว...

บ่วยซัวมิ้งมาตรแม้นจะสูญเสียพลังฝีมือไปแล้ว แต่แนวทางและเคล็ดของวิชานานาประการยังคงมีอยู่อย่างสมบูรณ์ จึงร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"เจี๊ยบยี้ ใช้วิชาท่าเหมยบานก่อนฤดูกาล (บ่วยเจี๊ยมโซยซุง) จู่โจมทางด้านล่างของมัน"

บ่วยซัวมิ้งมีเจตนาจะใช้การรุกแทนการรับ แต่พลันสว่างวูบขึ้นที่เบื้องหน้าแล้วชิงเจี๊ยบกลับถลาร่างหลบออกจากพลังอันหนักหน่วงของแขนเสื้อทั้งสองที่กระ-หน่ำหนีบเข้าไปอย่างรุนแรงได้ มิหนำซ้ำการถลาหลบไปในครั้งนี้ ยังได้มาหยุดอยู่ทางด้านหลังของบ่อฮึ้งเซ็งอีกด้วย...

ในครั้งนี้ ทั้งบ่อฮึ้งเซ็งและบ่วยซัวมิ้งต่างบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง บ่วยซัวมิ้งตื่นตระหนกที่ชิงเจี๊ยบใช้วิชาท่าฝ่ามืออันมิใช่ตนเป็นผู้ฝึกสอนถ่ายทอด แต่ความพิสดารและประหลาดล้ำในกระบวนท่ายังเก่งกล้าเหนือไปกว่ามากมายนัก ส่วนบ่อฮึ้งเซ็งนั้นตื่นตระหนกที่ชิงเจี๊ยบใช้เท้าเพียงก้าวเดียว แต่แฝงไว้ด้วยความพิสดาร อันแปรเปลี่ยนไปได้นานาประการ คล้ายดั่งกับเป็นวิชาอันเร้นลับสุดยอดของฮุ่ยไต้ซือ ประมุขเกาะเชียวฉิ่มเต้า มันมีนามว่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ (เฉียกม้อโป่วฮวบ) แต่บ่อฮึ้งเซ็งยังมิอาจจะเชื่อถือว่าเป็นวิชานั้น จึงตวาดเกรี้ยว-กราดไปว่า

"เจ้าลองรับอีกหนึ่งกระบวนท่าดู"

ครั้นแล้ว มือทั้งสองก็เพิ่มพลังให้หนักหน่วงไปกว่าเก่าอีกสองส่วน ฝ่ามือเพียงข้างเดียวที่ตวัดอย่างแผ่วพลิ้วละลิ่วนั้น คล้ายดั่งกับเป็นพะเนินเหล็กอันรุนแรงโถมกระแทกเข้าใส่จากเบื้องสูง...

ชิงเจี๊ยบในขณะนี้ มาตรแม้นจะทรงพลังฝีมือยอดเยี่ยมไปกว่าเมื่อคราครั้ง

ก่อนมากมายก่ายกองนัก แต่ครั้งนี้เมื่อบ่อฮึ้งเซ็งได้ใช้พลังภายในออกไปถึงแปดส่วนอย่างจริงจังแล้ว ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจขึ้นบ้าง มือทั้งสองได้ตวัดควงออกจนเป็นวงจรอันสวยงาม ครึ่งกระบวนท่าเหมยขจายเกสรยังมิทันจะใช้ได้จบสิ้น กระบวนเพลงที่เท้าก็ย่างเหยียบออกไปด้วยความคล่องแคล่วดั่งราวกับสายน้ำในลำธาร เลี่ยงหลบหลีกหนีไปได้อย่างง่ายดาย...

ในเวลาขณะนั้น พลันมีเสียงกู่อันประหลาดพิกลดังแว่วมาแต่ไกล แล้วเงาร่างสีขาวของคนผู้หนึ่ง ได้พุ่งปราดมาอย่างรวดเร็วปานเหินบิน มองไปแต่ไกลยังพอจะจดจำได้ว่า เป็นการใช้วิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดเยี่ยมของชายในอาภรณ์ยาวสีขาวผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นมีฝีเท้ารวดเร็วเป็นยิ่งนัก และท่าทีก็งดงามอย่างสุดจะพรรณนาได้ มองไปแต่ไกลคล้ายดั่งกับเป็นผีเสื้อสีขาว ที่กำลังโบยบินอยู่เบื้องบนบุปผา บ่อฮึ้งเซ็ง ชิงเจี๊ยบ บ่วยซัวมิ้ง ต่างบังเกิดความสนใจเป็นอย่างมากจนต้องหยุดการต่อสู้ไปในทันที จนเมื่อคนผู้นั้นวิ่งเข้ามาใกล้แล้ว จึงเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาดังก้องขึ้นฉับพลัน เสียงหัวร่อนี้ดุจดั่งเป็นเสียงหอนโหยของสุนัขจิ้งจอกยามค่ำคืน เสียดหูระคายใจเป็นอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบเห็นชอกแขนทั้งสองข้างของคนผู้นี้ ยังหนีบร่างสตรีมาอีกสองคน ซึ่งคนทั้งสองยามนี้ต่างสิ้นสติสมประดีไปแล้ว นอนระทวยอ่อนพับอยู่ในชอกแขนของมัน จึงมีความนิยมเลื่อมใสและนับถือต่อพลังฝีมือของคนผู้นี้เป็นยิ่งนัก ที่มาตร-แม้นจะหนีบคนมาอีกสองคน ยังมีพลังตัวเบาอย่างสูงส่งสุดยอดถึงเพียงนี้

คนผู้นั้นพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ และกล่าวเสียงกังวานไปว่า

"ท่านประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า ยังจำข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?"

เสียงของคนผู้นี้ระคายหูยิ่งไปกว่าเสียงหัวร่อของมันอีกมากมายหลายเท่านัก

บ่อฮึ้งเซ็งเพ่งมองจ้องไปก็สำนึกได้ในทันที ชายในอาภรณ์ขาวผู้นี้ที่แท้คือจอมสลัดแห่งท้องทะเลตะวันออก ภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) ที่เคยประสบพบกับตนมาคราครั้งหนึ่งแล้วนั่นเอง

บ่อฮึ้งเซ็งจึงหวนคิดขึ้นได้ในฉับพลันว่า บรรดาบริวารของภูตบดีมรกตที่ได้กลั่นแกล้งล่วงเกินตนบนท้องทะเล โทสะมาตรแม้นจะพลุ่งอยู่อย่างรุนแรงแล้ว แต่สีหน้ายังคงสะกดไว้จนราบเรียบเยี่ยงอย่างยามปกติ ความเย็นชากระด้างมิได้แปร-เปลี่ยนไปกว่าเดิมเลย แค่นเสียงอย่างเหยียดหยามเย็นชาขึ้นคำเดียว ก็กล่าวไปว่า

"ภูตบดีมรกต บรรดาบริวารของท่านนั้น รู้สึกอ่อนด้อยต่ำทรามเป็นอย่าง

มาก ความจริงเรายังคิดว่า บรรดาสลัดแห่งท้องทะเลตะวันออกเมื่อถูกท่านเกลี้ยกล่อมเอาไว้ภายใต้อำนาจบารมีแล้ว คงจะต้องมีพลังอานุภาพที่กว้างใหญ่ไพศาลไปกว่าเดิมอีกมากมายก่ายกอง แต่มิคาดว่ากลับเสื่อมโทรมลงไปทุก ๆ ที ทำให้ข้าพเจ้าผู้เป็นสหาย ดูแล้วรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างมาก โทสะจึงบังเกิดขึ้น ทำให้ต้องจัดการส่งเรือทั้งสามเข้าไปในวังไฮเล่งอ๋อง (ในวังของพญามังกรเจ้าทะเล ซึ่งความหมายก็คือจมสู่ใต้ท้องน้ำไปหมดสิ้น)

บ่อฮึ้งเซ็งยังคิดว่า ภูตบดีมรกตเมื่อได้ยินแล้ว คงจะต้องบันดาลโทสะและทั้งตื่นเต้นเป็นอย่างมาก แต่หาคาดไม่ว่า ภูตบดีมรกตเพียงหัวร่อเบา ๆ และผงกศีรษะเป็นเชิงรับทราบเท่านั้น คล้ายดั่งกับว่าตัวของมันได้รู้อยู่ก่อนแล้วก็ปานกัน รอจนเมื่อบ่อฮึ้งเซ็งกล่าวจบแล้ว มันจึงเอ่ยอย่างแช่มช้าขึ้นว่า

"นั่นเพราะข้าพเจ้าภูตบดีมรกต ได้รับการยกย่องให้เกียรติจากบรรดาพี่น้องบนท้องทะเล ได้สมยอมยกย่องว่า ข้าพเจ้าเป็นประมุขของเหล่ามัน ดังนั้นในวันนี้ที่มา ก็เพราะมีเรื่องต้องการวิงวอนขอร้องท่าน..."

บ่อฮึ้งเซ็งคิดในใจอย่างใคร่ครวญว่า

'เจ้าส่งคนมาลอบทำร้ายเราอย่างประจักษ์แจ้ง เรายังมิได้คิดบัญชีกับเจ้าอยู่แล้ว แต่ในขณะนี้ยังจะมาลวดลายหลอกล่ออย่างไรอีกเล่า'

ภูตบดีมรกตกล่าวสืบต่อไปด้วยน้ำเสียงอันเนิบนาบแช่มช้าว่า

"ท่านก็คงทราบอยู่แก่ใจแล้วว่า อันการหากินเยี่ยงพวกข้าพเจ้านั้น สิ่งสำคัญคืออาณาบริเวณเมื่อคราครั้งก่อน บรรดาเรือทั้งหลายที่เคยผ่านยังท้องทะเลตะวัน-ออกนั้น ย่อมต้องผ่านยังหมู่เกาะจับซาของพวกเราด้วย แต่ในระหว่างนี้ เนื่องจากประสบพบเส้นทางเดินเรือใหม่ บรรดาพ่อค้าวาณิชเหล่านั้น จึงพากันอ้อมยังเกาะบ่อเก๊กเต้าไปในทิศทางอื่น ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้บรรดาพี่น้องชาวเราก็จะปราศจากอาหารใส่ท้องอีกแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอบังอาจที่มาวิงวอนต่อท่านประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊ก-เต้าสักเรื่องหนึ่ง..."

บ่อฮึ้งเซ็งยิ่งฟังยิ่งรู้สึกผิดหูไปมากแล้ว โทสะจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรงสุดระงับกล่าวเสียงเย็นชากระด้าง

"ท่านคงจะต้องการมาขอเกาะบ่อเก๊กเต้าเป็นสถานที่ซ่องสุมกำลังกระมัง ?"

ภูตบดีมรกตฝืนหัวร่อแห้ง ๆ พลางกล่าวว่า

"มิกล้า มิกล้า ข้าพเจ้าเพียงแต่มาขอร้องต่อท่านประมุขแห่งเกาะ โปรดประทานอาหารให้กับพวกพี่น้องของชาวเราได้อิ่มท้องเท่านั้นเอง"

มันเป็นการรับอย่างเปิดเผยโดยตรง ๆ ในคำพูดของบ่อฮึ้งเซ็ง จึงยิ่งสร้างความเดือดดาลคลั่งแค้นจนต้องกลับหัวร่อขึ้น เสียงหัวร่อนี้ยิ่งนานยิ่งแหลมสูงขึ้นทุกขณะ เฉกเช่นมังกรเฒ่ากำลังคำรามอยู่กลางฟากฟ้า

ภูตบดีมรกตกล่าวขึ้นอีกว่า

"พวกเราได้จัดสร้างเกาะแห่งหนึ่ง ภายในหมู่เกาะอึ้งจือชา ทุกสิ่งทุกอย่างภายในนั้นสร้างละม้ายเหมือนเกาะบ่อเก๊กเต้าไม่ผิดเพี้ยน แม้นกระทั่งบ้านช่องห้องหอและภาชนะเครื่องใช้ หากแม้นท่านประมุขแห่งเกาะยินยอมพร้อมใจแล้ว ก็ขอเชิญให้ท่านประมุขจงไปถ่อมตัวอาศัยในที่นั้นด้วย..."

บ่อฮึ้งเซ็งชะงักเสียงหัวร่อไว้ในฉับพลันทันด่วน สีหน้าพลอยเคร่งเครียดลงอย่างเย็นชากระด้าง มิได้ไปสนใจไยดีกับภูตบดีมรกตเลย ด้วยสีหน้าท่าทีอันเหยียดหยามดูแคลนเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งกับว่า หากเอ่ยคำตอบแล้ว จะเป็นที่เสื่อมเสียแก่ตัวเองเป็นอย่างมากก็ปานกัน

ภูตบดีมรกตเห็นบ่อฮึ้งเซ็งมิสนใจไยดีกับตน จึงเปล่งเสียงหัวร่อเจื่อน ๆ อีกเล็กน้อย พลางกล่าวว่า

"บ่อฮึ้งเซ็ง ท่านลองดูสิ่งนี้บ้าง..."

บ่อฮึ้งเซ็งจึงเหลียวมองไป เห็นใบหน้าของคนที่ถูกภูตบดีมรกตหนีบมาถูกจับให้เงยขึ้น ซึ่งบ่อฮึ้งเซ็งพอประสบพบเห็นเข้า ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกจนต้องร้องขึ้นสุดเสียง...

ส่วนชิงเจี๊ยบพอเห็นเข้า ก็ตื่นเต้นจนแทบจะแผดร้องออกไปเช่นกัน ที่แท้คนทั้งสองซึ่งสลบไสลอยู่เช่นนั้น คือผู้ที่เข้าใจว่าสูญเสียชีวิตไปภายในห้วงลมคลื่นของทะเลมรสุม นิวชิกเนี้ยและแชยี้นั่นเอง

บ่อฮึ้งเซ็งยังร้องอุทานมิจบคำ ร่างพลันพุ่งปราดเข้าใส่ภูตบดีมรกตดั่งราวกับเป็นธนูหลุดออกจากแหล่ง ร่างนั้นไปในลักษณะเลียดดั่งราวกับปักษาถลาน้ำ และรวดเร็วดั่งราวกับโบยบินผ่านไป มือขวาด้วยกระบวนท่าลุ้ยต้งบ้วนม้วย (อสนีบาตฟาดสรรพสิ่ง) ไปอย่างสุดกำลัง ส่วนมือซ้ายนั้นเตรียมที่จะฉวยโอกาสช่วงชิงเอาภรรยาและบุตรีที่สลบไสลอยู่

ชิงเจี๊ยบเห็นกระบวนท่าอสนีบาตฟาดสรรพสิ่งของบ่อฮึ้งเซ็ง จู่โจมไปได้ด้วยอานุภาพอันรุนแรงแข็งกร้าวสุดจะเปรียบปานได้ ช่างนับเป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของพิภพได้อย่างเต็มภาคภูมิแล้วจริง ๆ ในใจจึงนึกชมเชยเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังมิทราบว่าภูตบดีมรกตจะปัดป้องหลบหลีกได้ในกระบวนท่าใด

แต่ว่า กระบวนท่าอสนีบาตฟาดสรรพสิ่งของบ่อฮึ้งเซ็ง กำลังจะทะลักพลังออกไปอย่างสุดกำลังนั้น พลันบังเกิดเสียงตวาดขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว และต้องกระชากรั้งพลังการจู่โจมกลับอย่างหักโหมตรง ๆ ร่างก็พุ่งลงยืนอยู่กับพื้นอย่างแน่วนิ่ง

ที่แท้ภูตบดีมรกต เมื่อรอจนกระบวนท่าจู่โจมของบ่อฮึ้งเซ็งจะบรรลุถึงตัวแล้ว มือทั้งสองได้ตวัดเข้าคว้าชีพจรข้อมือของนิ่วชิกเนี้ยและแชยี้ ทำท่าคล้ายดั่งจะพุ่งกำลังเข้าใส่อย่างเต็มที่ บ่อฮึ้งเซ็งทราบอยู่แก่ใจว่า ฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้กำลังพุ่งออกไปจากฝ่ามือ ชีวิตของบุตรีและภรรยาสุดที่รักย่อมมิอาจจะยืนยงคงอยู่ได้อีกต่อไปแล้ว ดังนั้นจึงจำต้องรั้งพลังการจู่โจมให้กลับมาอย่างหักหาญตรง ๆ และรีบหยุดร่างเอาไว้มิกล้าจะพุ่งไปอีก

ภูตบดีมรกตก็มีความระแวดระวังเป็นอย่างสุดซึ้ง มือทั้งสองที่กุมชีพจรนั้นไว้ มิกล้าจะใช้กำลังไปเท่าใดนัก ร่างกลับพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าและปลิวละลิ่วถอยออกไปทางด้านหลังได้ร่วมสิบวา

บ่วยซัวมิ้ง ชิงเจี๊ยบเคยได้ยินกิตติศัพท์ของภูตบดีมรกตมาอยู่บ้าง ในขณะนี้เมื่อเห็นวิชาตัวเบาอันพิสดารยอดเยี่ยมของมันเข้า ในใจต้องนึกร้องชมเชยขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน แต่ชิงเจี๊ยบนั้นได้ฝากหัวใจไปไว้กับแชยี้ที่สลบไสลมิได้สติ อยู่ในซอกแขนของภูตบดีมรกตแล้วโดยสิ้นเชิง

บ่อฮึ้งเซ็งพอถูกฝ่ายตรงข้ามใช้แผนการเยี่ยงนี้มารับหน้าเข้า จึงบังเกิดความกระวนกระวายจนลุกลนอย่างรุนแรง แต่ในใจยังคงมีความปลาบปลื้มยินดีบังเกิดขึ้นอย่างซ่อนเร้น เพราะประจักษ์อยู่แก่ตาแล้วว่า นิ่วชิกเนี้ยและแชยี้มิได้เสียชีวิตไปในท้องทะเล

แต่ยังมิกล้าจะกระทำโดยวู่วามไป ดังนั้นเอง บริเวณจึงได้สงัดวังเวงลงอีกครั้งหนึ่ง

ทุ่งกว้างอันเป็นพื้นหิมะขาวโพลงของซาเล่งเพ้ง มีหมอกลงอย่างเลือนรางไปทุกแห่งหน พื้นสล้างปานเงินยวงปรากฏแสงสะท้อนสีม่วงแดงของยามย่ำสนธยาอย่างน่าภิรมย์ ลมเหนืออันหนาวเหน็บยังคงกรรโชกพัดมาอย่างรุนแรง...

แต่บรรยากาศในบริเวณขณะนี้ ตึงเต้นตึงเครียดดั่งราวธนูที่ถูกเหนี่ยวจนเต็มล้า ภูตบดีมรกตผู้สวมใส่เสื้อยาวอันประหลาดพิกลห้อยย้อยลงกรอมเท้า แต่กลับมิได้ปลิวพลิ้วไสวไปเพราะแรงลมเลยแม้แต่น้อยนิด เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่ใจว่า มันกำลังพุ่งลมปราณขึ้นโคจรไปรอบร่างอย่างเตรียมพร้อมจนถึงขีดสุด...

ตาทั้งสองของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าเบิ่งจนตาแดงฉานด้วยสายเลือด แต่

มิกล้าจะกระทำไปอย่างปราศจากความกังวลวิตกได้ โดยเฉพาะเมื่อยามสายตาได้ปราดไปพบนิ่วชิกเนี้ยและแซยี้อันเป็นที่รัก ที่ยังสลบไสลมิได้สติอยู่ในซอกแขนของศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้า ยิ่งสร้างความกระวนกระวายจนอลเวงไปทั่วทั้งความคิดให้กับบ่อฮึ้ง-เซ็ง โดยมิทราบว่าควรจะกระทำอย่างไรจึงจะได้

ภูตบดีมรกตจ้องมองดูบ่อฮึ้งเซ็งอย่างเย็นชากระด้าง ด้วยท่าทีอันเตรียมพร้อมป้องกันอย่างเคร่งเครียด เมื่อเห็นบ่อฮึ้งเซ็งมิตอบคำถามของตนเป็นเวลาเนิ่นนานถึงปานนั้น จึงกล่าวสำทับขึ้นอีกว่า

"เงื่อนไขนี้กล่าวว่า ง่ายดายเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ท่านประมุขผงกศีรษะรับรองครั้งเดียว ข้าพเจ้าก็จะปลดปล่อย..."

บ่อฮึ้งเซ็งมิได้ยินคำพูดนี้เลยแม้แต่ประโยคเดียว ต่อให้เป็นผู้ทรงพลังฝีมือสุดยอดของพิภพจบแดน มีความชาญฉลาดและไหวพริบที่กลอกกลิ้งสูงส่งยอดเยี่ยม แต่เมื่อตกอยู่ในสภาพเยี่ยงอย่างนี้แล้ว ก็บังเกิดความกระวนกระวายจนเหงื่อกาฬไหลโซมไปทั่วร่าง มิทราบจะกระทำอย่างไรจึงจะได้

ในฉับพลันนั้นเอง บ่อฮึ้งเซ็งได้ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"โจรอุบาทว์รับมือ"

พร้อมกับเสียงตวาดนั้น ฝ่ามือได้ตวัดไปพร้อมกัน กิ่งไม้แห้ง ๆ ท่อนหนึ่งจึงพุ่งไปดุจดั่งดาวตก

กิ่งไม้ท่อนนี้ทั้งเบาและกรอบ เมื่อพุ่งออกจากมือกลับสามารถแหวกฝ่าอากาศจนปรากฏเสียงดังหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น จึงประจักษ์ว่าพลังข้อของบ่อฮึ้งเซ็งแกร่งกร้าวรุนแรงถึงปานใดแล้ว

ภูตบดีมรกตขยับร่างเล็กน้อย พลิ้วเป็นวงจรไปหนึ่งตลบอย่างละลิ่วว่องไว เมื่อย้อนกลับมายังที่เดิมอีก กิ่งไม้ท่อนนั้นก็เฉียดผ่านร่างไปพอดี...

แต่บ่วยซัวมิ้งที่ยังนั่งอยู่บนพื้นหิมะกลับรู้สึกว่า การซัดกิ่งไม้ของบ่อฮึ้งเซ็งในครั้งนี้ รู้สึกจะซัดออกไปด้วยท่าอันประหลาดพิกลอยู่บ้าง จึงร้องอุทานเบา ๆ ในลำคอ

ภูตบดีมรกตหัวร่อฮาฮาเสียงดังก้องขึ้นว่า

"เกียรติภูมิอันกึกก้องของบ่อฮึ้งเซ็ง ข้าพเจ้าเคารพเลื่อมใสมานานแล้ว ไยต้องมาแสดงฝีมือซ้ำ ๆ ซาก ๆ อีกเล่า แต่กิ่งไม้แห้ง ๆ ท่อนนี้ที่ดีดออกมานั้น จะเป็นคำตอบรับหรือปฏิเสธ..."

คำพูดกล่าวได้เพียงเท่านี้ก็ต้องชะงักลง เพราะเหตุการณ์ได้เป็นไปดั่งความคาดคิดของบ่วยซัวมิ้งเข้าแล้ว คือกิ่งไม้แห้งท่อนที่ถูกดีดพุ่งออกไปทางหน้านั้น ขณะนี้

กลับวกได้ในหว่างกลางอากาศอย่างหักหาญตรง ๆ จนกลายเป็นวงจรอันโค้งงอพุ่งเข้าใส่ใจกลางหลังของภูตบดีมรกตอย่างรวดเร็ว...

ภูตบดีมรกตยังเข้าใจว่า มีผู้ลอบทำร้ายในด้านหลัง จึงตวัดฝ่ามือฟาดโครมไปอย่างรุนแรงสองครั้ง...

เสียงดัง ๆ บังเกิดขึ้น เมื่อกิ่งไม้แห้งท่อนนั้นถูกฝ่ามืออันหนักหน่วงแข็งกร้าวของภูตบดีมรกต ฟาดร่วงหล่นกระเด็นไปใส่บนต้นเหมย ที่ห่างไกลไปกว่าสิบเชียะและยังฝังแน่นเข้าไปในลำต้นอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบที่ยืนอยู่ข้างกายบ่วยซัวมิ้งกำลังนึกชมเชยในวิธีซัดขว้างอาวุธลับของบ่อฮึ้งเซ็งอยู่อย่างจริงใจนั้น พลันเห็นบ่อฮึ้งเซ็งฉวยโอกาสที่ภูตบดีมรกตปล่อยมือออกตวัดฟาดอาวุธลับจากท่อนไม้ พุ่งร่างดั่งราวกับเป็นหมอกควัน โฉบแฉลบเข้าใส่ร่างนิ่วชิกเนี้ยและแชยี้ที่ถูกทิ้งกองอยู่บนพื้นหิมะ...

การโถมไปในครั้งนี้ของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า เป็นการใช้ไปจนสุดกำลังความสามารถ ความรวดเร็วจึงบรรลุจุดสูงสุด โดยมิอาจจะเพิ่มเติมอย่างไรได้แล้ว และก็ละลิ่วพลิ้วแผ่วอย่างสุดจะเปรียบปานอย่างไรได้อีกด้วย คล้ายดั่งกับว่าร่างนั้นได้สูญเสียน้ำหนักในหว่างกลางอากาศไปจนหมดสิ้นก็ปานกัน

ภูตบดีมรกตเมื่อรู้สึกว่า สิ่งที่ถูกตนสะบัดฟาดจนปลิวกระเด็นไปนั้น คือท่อนไม้ที่บ่อฮึ้งเซ็งดีดใส่ตนเมื่อครู่นี้นั่นเอง จึงรู้ได้ด้วยไวปัญญาว่า ตนพลาดท่าเสียทีฝ่ายตรงข้ามแล้ว เมื่อใช้กระบวนท่าจี้ฮงเล่งเก็ง (ปิดทวารวังมังกร) ร่างจึงพลิ้วกลับมาดั่งราวกับสายฟ้าแลบ แต่ทว่า ปลายนิ้วของบ่อฮึ้งเซ็งได้ห่างจากคอเสื้อของนิ่วชิกเนี้ยมิถึงครึ่งนิ้วเท่านั้น...

ภูตบดีมรกตแผดร้องขึ้นสุดเสียงด้วยความกระวนกระวาย แขนเสื้อสีขาวอันยาวเหยียดได้สะบัดออกไปจนสุดกำลัง พร้อมกันนั้น ฝ่ามือพลอยกระแทกออกไปอย่างไม่คิดชีวิต หนักหน่วงยิ่งไปกว่าอสนีบาตที่รุมกันฟาดลงจู่โจมเข้าใส่แขนของบ่อฮึ้งเซ็งอย่างหักโหมตรง ๆ...

บ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะหน้ามืดไปด้วยเจตนาต้องการช่วยเหลือภรรยาและบุตรีสุดที่รัก แต่ประสบการณ์ความชำนาญได้บอกกับตนในทันทีว่า หากแม้นปล่อยให้พลังของภูตบดีมรกตกระทบใส่แขนเข้าแล้ว มิว่าพลังภายในจะฝึกปรือได้สูงล้ำสักเพียงไร แขนข้างนั้นย่อมจะต้องพิการไปชั่วชีวิตแล้ว

ช่วงเวลาที่รวดเร็วกว่าประกายไฟนี้ ทำให้บ่อฮึ้งเซ็งต้องคลายมือออกจากการจะตะปบคอเสื้อนิ่วชิกเนี้ย และเปลี่ยนจากการตะปบคว้ามาเป็นหงายฝ่ามือตวัด

ฟาดรับอย่างลุกลนกะทันหัน...

เสียงดังฉาดอย่างสนั่นหวั่นไหวบังเกิดขึ้นทันที มาตรแม้นบ่อฮึ้งเซ็งจะแปรเปลี่ยนท่าไปอย่างฉับพลันกะทันหันเพียงไร พลังภายในมิอาจจะพุ่งกระแทกออกไปได้สุดตัวก็ตาม แต่ภูตบดีมรกตยังถูกกระแทกจนแขนชาวูบหมดความรู้สึกไปถึงไหล่ขวาอีกด้วย แต่ทว่าบ่อฮึ้งเซ็งก็ไม่มีทางไปสัมผัสถูกกับร่างของนิ่วชิกเนี้ยเลย

แต่บ่อฮึ้งเซ็งเป็นบุคคลชนชั้นใดแล้ว มือหนึ่งที่รุกไล่ต้านทานการจู่โจมของศัตรู อีกมือหนึ่งยังคงตะปบไปคว้าคอเสื้อนิ่วชิกเนี้ยอีกอย่างมิยอมละเลย...

ภูตบดีมรกตแค่นเสียงเย็นชากระด้างขึ้นครั้งหนึ่ง แขนเสื้อสีขาวอันกว้างใหญ่สะบัดรับออกไปเพียงวูบหนึ่ง ควันหลากสีอันปราศจากกลิ่นรสพลันพุ่งกระจายออกจากแขนเสื้ออย่างรุนแรง ดั่งราวกับเป็นหมอกควันอันหนาทึบทันที

บ่อฮึ้งเซ็งใจหายวาบ เมื่อคิดว่าภูตบดีมรกตนับเป็นเฒ่าพิษร้ายอันมีชื่อกึกก้อง ควันหลากสีที่ปรากฏในครั้งนี้ ย่อมจะต้องเป็นควันมีพิษร้ายแรงสุดจะกล่าวได้ จึงมิอาจจะไปคำนึงถึงการตะปบคอเสื้อของนิ่วชิกเนี้ยอีกแล้ว ฝ่ามือได้กดลงไปกับพื้นหิมะ พุ่งร่างย้อนกลับไปทางด้านหลังอย่างสุดกำลัง พร้อมกันนั้น ก็ปิดทวารทั้งห้าบนใบหน้าอย่างฉับพลันทันด่วน...

ชิงเจี๊ยบพอเห็นภูตบดีมรกตปล่อยควันพิษออกจากแขนเสื้ออย่างกะทันหันเช่นนั้น ก็ทราบว่าเหตุการณ์เลวร้ายลงไปอย่างมากมายแล้ว จึงรีบจะอุ้มบ่วยเจ็กเจ่กพุ่งร่างถอยปราดออกไปทางด้านหลังอย่างแคล่วคล่องว่องไว แต่รู้สึกลายวูบขึ้นที่เบื้องหน้า เมื่อบ่อฮึ้งเซ็งปรากฏกายตามติดมาได้ในฉับพลันทันที พร้อมทั้งตวาดเสียงเข้มไปว่า

"รีบถอย"

พร้อมกันนั้น ก็ยื่นมือออกคว้าเทพเจ้าสัตตฝีมือวิ่งตรงไปทางเบื้องหน้าดั่งราวกับกำลังเหินบิน โดยมิได้หยุดยั้งรั้งฝีเท้าไว้เลย

ชิงเจี๊ยบรู้สึกงันงงวูบขึ้นในห้วงแห่งความคิด จึงรีบปิดสกัดลมปราณเอาไว้ในทันที ใช้วิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพรางอันยอดเยี่ยม พุ่งร่างไปทางด้านหลังดั่งราวกับดาวตกที่พุ่งลับ

ชิงเจี๊ยบยามนี้มีพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยมอยู่แล้ว กระบวนท่ากลิ่นหอมโชยสิบลี้ (เฮียงบุ้นจับลี้) ทำให้ร่างพุ่งละลิ่วออกไปได้ถึงเจ็ดแปดสิบเชียะจึงร่วงลงสู่พื้นปลายเท้าพอสัมผัสพื้นเข้า ที่ริมโสตพลันบังเกิดเสียงดังวืดกึกก้อง เมื่อร่างบ่อฮึ้งเซ็งหนีบเทพเจ้าสัตตฝีมือพุ่งเฉียดผ่านกายไปอย่างรวดเร็วดั่งราวสายฟ้าแลบ

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความนับถือจนหมดหัวใจ เมื่อเหลียวกลับไปดูภูตบดีมรกตอีก แต่ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรงอีกครั้ง...

ที่แท้ในช่วงเวลาพริบตาเดียวนี้ บริเวณที่ซึ่งภูตบดีมรกตยืนอยู่เมื่อครู่ เมื่อมันเดินวนเวียนไปหนึ่งตลบแล้ว แขนเสื้อทั้งสองข้างที่สะบัดปัดไปมา คล้ายดั่งได้มีฝุ่นละเอียดสีขาวสะอาดร่วงหล่นลงอยู่ตลอดเวลา ในชั่วพริบตา บนพื้นหิมะบริเวณวงกลมนั้น ได้เริ่มแปรเปลี่ยนสีจากขาวสะอาดบริสุทธิ์ กลายเป็นสีเทาอ่อนลุกลามเข้าไปในใจกลางของวงอย่างแช่มช้า ทีละน้อยทีละน้อย แต่ภูตบดีมรกตได้ยัดยาเข้าไปในปากนิ่วชิกเนี้ยและแชยี้คนละหนึ่งเม็ดในทันใด

เพียงชั่วครู่เดียว บริเวณนั้นได้กลับกลายเป็นวงสีเทา มีรัศมีกว้างประมาณสิบเชียะ ภูตบดีมรกตและสตรีทั้งสองอยู่ภายในใจกลางวงเน้นกับหิมะสีขาวสะอาดบริสุทธิ์ทั่วบริเวณ ทำให้วงกลมสีเทาดำนั้นเด่นชัดสะดุดตาดั่งราวกับเป็นภาพวาดบนกระดาษขาวก็ปานกัน และเสื้อยาวเหยียดสีขาวสะอาดของภูตบดีมรกต ยิ่งส่อให้เห็นถึงความพิสดารและประหลาดพิกลจนบาดตา

หิมะยังคงโปรยปรายลงจากฟากฟ้าไม่หยุดยั้ง แต่เกล็ดใดที่ร่วงหล่นเข้าไปในรัศมีสิบเชียะของวงกลม สีเทาดำนั้นพลันละลายกลายเป็นน้ำอย่างรวดเร็ว

บ่อฮึ้งเซ็งเมื่อผ่านจากการเสี่ยงอันตรายที่สุดจะหวาดเสียวไปแล้ว จิตใจกลับสงบเยือกเย็นลงกว่าเดิมได้บ้าง เพ่งมองจ้องดูอย่างเหม่อลอย ขบคิดหาแผนการที่จะช่วงชิงเอาภรรยาและบุตรีออกมาจากน้ำมือของจอมพิษร้ายผู้นี้ให้ได้

บ่วยซัวมิ้งพลันกล่าวอย่างแช่มช้าขึ้นว่า

"เล่าฮูรู้จักพิษที่ภูตบดีมรกตใช้ออกมาในยามนี้อยู่ มันเรียกว่าพิษแทรกกระดูกผลาญวิญญาณ (โท้วกุกต้วงฮุ้นซัว) บริเวณที่ถูกพิษนี้โรยเอาไว้ภายในเวลาสามชั่วยาม หากแม้นผู้คนหรือสัตว์เดินเข้าไป มิว่าจะสวมใส่รองเท้าหนาสักเพียงไร ยังต้องถูกพิษนี้แทรกซึมจนขาดใจตายไปทันที เพียงแต่ว่ายาพิษนี้ผสมขึ้นได้อย่างลำบากยากเย็นยิ่งนัก ฟังว่าตำราตัวยาที่จะผสมได้สูญหายจากการตกทอดมาแล้ว มิทราบว่าเหตุไฉนเจ้าภูตบดีมรกตจึงรู้จักด้วย"

ชิงเจี๊ยบความจริงมีความเคียดแค้นชิงชังในตัวบ่อฮึ้งเซ็งและนิ่วชิกเนี้ยเป็นอย่างมาก รุนแรงใหญ่ยิ่งจนมิอาจจะเปรียบเทียบว่ากล่าวได้ แต่ยามนี้ ผู้ที่ถูกภูตบดีมรกตคร่าตัวไว้นั้น ยังมีแชยี้ที่งดงามสะคราญตาอย่างหาสตรีใดในใต้หล้าเทียมเทียบเปรียบมิได้อยู่ด้วย จึงเป็นสภาพที่ผิดแปลกโดยสิ้นเชิงแล้ว ดังนั้นเอง ชิงเจี๊ยบจึงพลอยบังเกิดความกระวนกระวายใจอย่างร้อนรุ่ม ต้องรีบเค้นหาวิธีเข้าช่วยเหลือคน

เช่นกัน

ยามนั้นเมื่อได้ยินบ่วยเจ็กเจ่กกล่าวถึงนามของผงพิษนี้เข้า ก็ฉุกใจได้คิดขึ้นด้วยไวปัญญา

จึงเปล่งเสียงกู่ดังยาวสะท้านกังวาน และพุ่งร่างปราดออกไปอย่างรวดเร็ว ร่างคล้ายดั่งกับเป็นพญาปักษาใหญ่โฉบแฉลบเข้าใส่ในวงสีเทาดำ ร่างยังอยู่หว่างกลางอากาศ มือขวาได้ตวัดขึ้นจนปรากฏเสียงดังเปรื่องอันสดใส กระบี่ยาวในมือได้ปรากฏออกมาจนเป็นประกายเจิดจ้าแล้ว ในช่วงพริบตานั้น แปรเปลี่ยนเป็นสายรุ้งอันยาวเหยียดพุ่งตวัดเข้าใส่ศีรษะภูตบดีมรกต ที่ยืนอย่างเย่อหยิ่งทระนงอยู่ภายในวงกลมนั้น

ภูตบดีมรกตเห็นหนุ่มรูปงาม เพียงขยับกายครั้งเดียวก็พุ่งร่างขึ้นมาบนศีรษะเหนือวงกลมของตนได้อย่างว่องไว จึงบังเกิดความสะทกสะท้านอย่างรุนแรง พุ่งกำลังภายในขึ้นจนสุดตัว และตวัดฟาดแขนเสื้ออันยาวเหยียดทั้งสองข้างออกไปรับไว้อย่างดุดัน ฝ่ามือซ้ายเป็นพลังอันหนักหน่วงแกร่งกร้าว แต่ฝ่ามือขวากลับอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น ข้างแข็งกร้าวพุ่งจู่โจมโหมเข้าใส่ทรวงอกของชิงเจี๊ยบอย่างดุดันทันที ส่วนที่อ่อนหยุ่นเหนียวแน่นนั้นตวัดเข้าใส่กระบี่ยาวในมือชิงเจี๊ยบอย่างเร่งร้อน...

ชิงเจี๊ยบลอบหัวร่ออย่างเย้ยหยันในใจ พุ่งกำลังภายในขึ้นจนสุดตัว จนปรากฏเสียงดังซู่ซ่า แล้วพลังกระบี่ที่พุ่งออกจากปลายก็จัดกระจัดกระจายไปอย่างรุนแรง ประกายที่เย็นยะเยือกสดใสคล้ายดั่งกับเป็นงูร้ายที่โผล่ออกจากปากถ้ำ นี่คือวิชาท่าเหมยบานก่อนฤดูกาล (บ่วยเกี่ยมโซยชุน) ของเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขานั่นเอง นับเป็นไม้ตายอันยอดเยี่ยมสูงล้ำ ที่หาผู้ต้านทานรับมือได้ยากยิ่งนัก

ภูตบดีมรกตมาตรแม้นจะมีความรู้สึกว่า เพลงกระบี่ของหนุ่มน้อยผู้นี้ พิสดารประหลาดล้ำอย่างนอกเหนือความคาดคิด แต่ยังคงทระนงตัวในพลังอันกล้าแข็งรุนแรงของตนอยู่ แขนเสื้อทั้งสองจึงพุ่งกำลังเข้าใส่อย่างหักโหมรุนแรง ทำให้คล้ายดั่งมีแส้สีขาวยาวเหยียดตวัดม้วนควงขึ้นจากเบื้องล่างอย่างหักโหม

เสียงดังซู่ซ่าระเบิดขึ้นอีกครั้ง ชิงเจี๊ยบเบี่ยงร่างออกเพียงเล็กน้อย ก็ถลาเข้าไปในซอกของแขนเสื้อด้านซ้ายภูตบดีมรกตได้ดั่งราวกับปาฏิหาริย์ กระบี่ยาวกรีดออกไปเพียงครั้งเดียว กระบวนท่าเหมยบานก่อนฤดูกาลพุ่งออกไปจนถึงที่สุด ทำให้พลังอันหนักหน่วงแข็งกร้าวของคมกระบี่ กระจัดกระจายออกไปอย่างรุนแรง พร้อมกันนั้นมือซ้ายก็ฉวยโอกาสที่ร่างกำลังร่วงหล่นลง ตะปบคว้าไปยังร่างนิ่วซิกเนี้ยและ

แซยี้ที่นอนอยู่บนพื้นอย่างรวดเร็วดั่งราวกับประกายไฟ ที่แท้เพราะชิงเจี๊ยบยามนี้คิดจะอาศัยพลังกระบี่ของตนอีกบังคับกระแทกให้ภูตบดีมรกตต้องถอยหลบหลีก ส่วนตนฉวยโอกาสช่วยเหลือสตรีทั้งสองที่บนพื้นออกไป

แต่มิคาดเลยว่า พลังภายในของภูตบดีมรกตนี้หนักหน่วงแกร่งกร้าวจนสุดจะกล่าวได้ พลังกระบี่ของชิงเจี๊ยบ เมื่อแทงเข้าไปในแขนเสื้อด้านขวาของมันแล้ว คล้ายดั่งได้ทิ่มใส่ในกองไม้ผุที่มากมายก่ายกอง ทำให้ชิงเจี๊ยบลอบร้องว่าพลาดท่าอยู่ในใจแล้ว พลังจากลำข้อแผ่กระจายออกไปอีกครั้ง ทำให้เสียงพลังกระบี่บังเกิดขึ้นจนหวีดหวิว แต่แขนเสื้อของภูตบดีมรกตกลับแปรเปลี่ยนจากการอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น มาเป็นแกร่งกร้าวรุนแรงไปได้ในช่วงพริบตา แขนเสื้อที่อ่อนไหวยาวเหยียดกลับพุ่งตรงดั่งราวกับเป็นกระบองอันใหญ่ยิ่งมโหฬาร ทำให้ปลายกระบี่ของชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งได้แทงเข้าใส่กำแพงเหล็กกล้าอันหนาแน่น จนบังเกิดเสียงเปรื่องปร่างกึกก้อง ตัวกระบี่สั่นพลิ้วอย่างรุนแรง...

ในช่วงเวลาที่ไวกว่าพริบตา กระบี่ชิงเจี๊ยบมิอาจจะกระแทกให้ภูตบดีมรกตเลี่ยงถอยหลีกไปได้ ร่างที่กำลังร่วงหล่นลงนั้นจึงเพิ่มความรวดเร็วจนถึงที่สุด เท้าทั้งสองแทบจะสัมผัสกับพื้นหิมะแล้ว หากแม้นกระทบไปเพียงแต่น้อย คงต้องถูกพิษร้ายแทรกกระดูกผลาญวิญญาณในฉับพลันทันที

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความกระวนกระวายใจจนหัวใจแทบหยุดเต้น ดวงตาทั้งสองแดงฉานขึ้นแล้ว มือซ้ายพลันประกบนิ้วดุจดั่งปลายทวน กรีดออกไปจนสุดกำลังฝีมือ เข้าใส่นัยน์ตาทั้งสองของภูตบดีมรกต...

ภูตบดีมรกตพลันรู้สึกว่า นิ้วที่ประกบกรีดมาในครั้งนี้ ละลิ่วพลิ้วแผ่วจนจับต้นชนปลายมิถูก มาตรแม้นตนจะใช้วิชาท่าใดออกไป ยังมิอาจเลี่ยงหลบหลีกไปได้เลย ซึ่งก็หมายความว่า ในยามนี้ จุดชีพจรทั่วใบหน้าของตน ได้ถูกนิ้วชิงเจี๊ยบครอบคลุมสะกดเอาไว้จนหมดสิ้นแล้ว

ภูตบดีมรกตทั้งตื่นตระหนกและเดือดดาลคลั่งแค้น เพราะคาดคิดมิถึงว่า เด็กรุ่นเยาว์ปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมนี้ จะมีท่าฝีมืออันพิสดารดั่งราวกับเทพยดาลงมาด้วย ในช่วงพริบตาอันรวดเร็วนี้ จำต้องคลายพลังจากแขนเสื้ออย่างรุนแรงและถอยหลังออกไปครึ่งก้าว...

และชิงเจี๊ยบในยามนั้น จึงฉวยโอกาสกระชากเอากระบี่ที่ถูกหนีบไว้ออกมาจนสุดกำลัง แทงปราดเข้าไปในพื้นหิมะจนปรากฏเสียงดัง...

จากนั้น ได้อาศัยพลังการกระแทกดีดร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าไปได้สิบกว่าเชียะ

อย่างคล่องแคล่วว่องไว แต่ไร้โอกาสที่จะไปกระชากกระบี่ออกจากพื้นหิมะสีเทาดำนั้นอีกแล้ว ต้องสะบัดแขนทั้งสองจนสุดกำลัง ทำให้ร่างคล้ายดั่งเป็นธนูที่หลุดออกจากแหล่ง ละลิ่วพลิ้วไปจนห่างจากวงพิษสีเทา...

ภูตบดีมรกตมาตรแม้นจะตื่นตระหนกตกใจต่อพลังฝีมือของชิงเจี๊ยบเป็นอย่างมาก แต่ริมฝีปากยังคงปรากฏรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย และภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งอยู่

นอกจากเทพเจ้าสัตตฝีมือที่สูญเสียพลังความเก่งกาจไปแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งและชิงเจี๊ยบต่างนับอย่างเต็มปากว่า เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพยุคนี้แล้ว แต่เนื่องจากภูตบดีมรกตเป็นผู้มีพิษร้ายตั้งแต่ปลายผมจรดปลายเท้า ดังนั้น ทั้งสองจึงมิอาจจะไปกระทำอย่างไรกับมันได้เลย

คนทั้งสองต่างใช้ความเยือกเย็นสงบครุ่นคิดหาแผนการมาทำลายล้างพิษร้ายรายนี้อย่างหมกมุ่น โดยเฉพาะประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า...เพราะหากแม้นทำลายพิษนี้ไปได้เพียงประการเดียว ก็มีความเชื่อมั่นว่า ภายในสองร้อยกระบวนเพลง ตนย่อมจะเอาชีวิตของภูตบดีมรกตมาสังเวยความแค้นได้อย่างแน่นอน นอกจากนี้แล้วภรรยาและบุตรีที่สิ้นสติอยู่ภายในวงพิษ ก็ได้สร้างความหวาดวิตกและข่มขู่จนปรากฏความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นอย่างรุนแรง

หิมะยังคงโปรยปรายลงมาดั่งราวกับเป็นปุยนุ่น

ในฉับพลันนั้นเอง พลันมีเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวมาจากทางเบื้องหลังอันสุดไกล...

ท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายอย่างหนาแน่น ชายชราผู้หนึ่งกำลังเดินโซซัดโซเซขึ้นมาบนเนินดิน เส้นผมยาวเหยียดยุ่งสยายเป็นกระเซิง ใบหน้าแปดเปื้อนมอมแมม อาภรณ์สีเขียวมรกตที่สวมใส่อยู่สกปรกโสมมจนคล้ายดั่งมิเคยถูกน้ำเลย แต่ทว่า หากแม้นเพ่งพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จะประสบพบว่า เนื้อผ้าที่ใช้ตัดเสื้อยาวสีเขียวนี้เป็นแพรชั้นดีเยี่ยม เพียงแต่ว่าถูกใช้จนสกปรกโสมมมากเกินไปเท่านั้น

ชายชราผู้นั้นเดินไปพลางแหงนหน้าหัวร่อไปพลาง บางครั้งบางครายังตะโกนด้วยความคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน แต่น้ำเสียงที่ดังสะท้านไปนี้ก้องกังวานดั่งราวกับเป็นโลหะกระทบกัน

บางครั้งบางครา เมื่อโซซัดโซเซไปหลาย ๆ ก้าวแล้ว ยังหยุดยั้งกวาดตามองไปอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงโซเซต่อไปใหม่ เมื่อเห็นท้องฟ้ามืดครึ้มเพราะใกล้ค่ำ ทุก

แห่งหนเลือนรางไปจากสายตาแล้ว มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด หรือว่าสะกิดเอาความในใจอันเร้นลับขึ้น มันจึงร้องไห้เสียงโฮ ๆ ดังสนั่น

เสียงร่ำไห้ดังลอยมาตามลมหนาวที่กรรโชกอยู่ ปนด้วยเสียงสะอื้นฮัก ๆ ไม่หยุดยั้ง แสดงว่ามีความเศร้าเสียใจอย่างรุนแรงยิ่งนัก

เมื่อเดินไปอีกหลายก้าวแล้ว ชายชราผู้นั้นเริ่มคลายโศกหยุดเสียงสะอึกสะอื้น เดินซึมเซาไปได้อีกสองก้าวก็พลันอุทานขึ้นอย่างตื่นเต้นสงสัย ยั้งกายอยู่ยังหน้าต้นเหมยโบราณอันมหึมา...

ใบหน้าอันสกปรกมอมแมมเป็นที่สุดของชายชรา ปรากฏแววแห่งความตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง จากนั้นจึงก้มหน้าครุ่นคิดอย่างงุนงงไปเป็นเวลาครู่ใหญ่...

อย่างแช่มช้า คล้ายดั่งจะสำนึกทบทวนในความหลังขึ้นได้ สถานที่นี้ เนินแห่งนี้ ต้นไม้เหล่านี้ ช่างคุ้นเคยเหลือเกิน ถูกแล้ว มันเป็นสถานที่เมื่อครั้งเยาว์วัยได้มาวิ่งเล่น ต้นเหมยเก่าแก่อายุสูงต้นนี้ ตนเป็นผู้ปลูกมากับมือ...

คล้ายดั่งคำนึงถึงความหลังขึ้นแล้ว จึงโถมกายเข้าหาต้นเหมยอันมหึมาดั่งราวกับฟั่นเฟือน เมื่อคราครั้งตนปลูกเหมยต้นนี้ มันเป็นต้นอ่อนสูงประมาณครึ่งนิ้วเท่านั้น แต่ขณะนี้กลับเติบโตจนเต็มโอบแล้ว กิ่งก้านสาขาที่แผ่กระจายปกคลุมไปเป็นบริเวณกว้างนั้น ยิ่งเพิ่มความงามอีกลักษณะหนึ่ง ส่อความเข้มแข็งแกร่งกร้าว

ชายชราโอบกอดเหมยต้นใหญ่ คล้ายดั่งกับว่ากำลังทบทวนหวนคิดถึงอดีตอันสับสนวุ่นวาย ที่ได้กลับกลายเป็นความหลังอย่างไม่มีวันย้อนกลับมาให้ตนประสบพบอีกแล้ว ในฉับพลันนั้น จึงเปล่งเสียงร้องไห้ดังสนั่นหวั่นไหวอย่างกึกก้อง...

เสียงกระท่อนกระแท่นที่รำพันออกมาว่า

"ต้นไม้ยังเป็นเช่นนี้ คนจะทนได้อย่างไร ต้นไม้ยังเป็นเช่นนี้ คนจะทนได้อย่างไร" (ต้นเหมยมีกิ่งก้านหงิกงอดั่งถูกดัด-ผู้เรียบเรียง)

เสียงร่ำไห้นี้แทบโหยกังวาน ดั่งราวกับเสียงเพรียกร้องของสกุณาในป่าสูง และเฉกเช่นเป็นเสียงโหยของชะนีไพร ในท่ามกลางลมหนาวและเกล็ดหิมะ คงกระจัดกระจายออกไปจนสุดแสนไกล...

เบื้องบนเนินดินนั้น ประมุขเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่วยซัวมิ้ง ชิงเจี๊ยบ แม้กระทั่งภูตบดีมรกต ต่างอดมิได้ที่ต้องเหลียวหน้ากลับไป เห็นที่อันห่างไกลมีคนผู้หนึ่งทั้งร้องไห้ทั้งรำพัน ทั้งหัวร่อทั้งป้องปึก เดินโซซัดโซเซขึ้นมาบนเนิน ต่างร้องว่าในใจว่า 'เป็นคนบ้าเสียสติ' ที่เดินเข้ามา ดังนั้น จึงมิได้ไปสนใจไยดีด้วย ต่างก้มหน้าครุ่นคิดหาวิธีการอันใด จะมาทำลายสถานการณ์อันหวาดเสียวตึงเครียดนี้ไป

ภูตบดีมรกตเมื่อเห็นใช้ยาพิษไปเพียงเล็กน้อย ก็สามารถสะกดเอายอดฝีมืออันดับสูงถึงสองคนให้ชะงักลงได้ แม้กระทั่งบ่อฮึ้งเซ็งผู้เป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธา ยังมิอาจจะมากระทำอย่างไรกับตนได้ จึงบังเกิดความปลาบปลื้มภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ร้องเสียงดัง ๆ อย่างลำพองไปว่า

"บ่อฮึ้งเซ็ง ข้าพเจ้าคิดว่าท่านรับปากเสียเถิด เฮอะ หากนับในเชิงการฝีมือแล้ว ข้าพเจ้าภูตบดีมรกตยังอ่อนด้อยไปกว่าสามเซียนนอกพสุธาของพวกท่านไปหนึ่งขั้น แต่หากนับในเชิงพิษแล้ว ฮาฮา ข้าพเจ้าภูตบดีมรกตขอกล่าวอย่างมิต้องเกรงใจว่า ยอดเยี่ยมสูงส่งในพิภพจบแดนอย่างไม่มีผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้..."

บ่อฮึ้งเซ็งแค่นเสียงขึ้นอย่างเย็นชากระด้าง แต่ที่แท้ในใจนั้น ก็เห็นด้วยกับที่คำพูดที่ภูตบดีมรกตที่กล่าวมาอย่างยโสโอหังอยู่

แต่หาคาดไม่ว่า เมื่อคำพูดภูตบดีมรกตกล่าวจบลงแล้ว พลันมีเสียงอันแกร่งกร้าวกังวานได้ดังสวนขึ้นอย่างฉับพลันทันทีว่า

"ผู้ใดใครกล้าคุยเขื่องอย่างลำพองถึงปานนี้ทีเดียว !"

บรรดาทุกคนที่อยู่พากันเหลียวขวับกลับไป จึงเห็นเป็นชายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนผู้นั้นนั่นเอง

ทุกคนต่างคิดในใจว่า

' เจ้าผู้นี้เมื่อครู่ทั้งร้องไห้ทั้งอาละวาดอย่างฟั่นเฟือน ด้วยสภาพของผู้วิปลาสอย่างมิต้องสงสัย แต่ในขณะนี้กลับไม่มีท่าทางของผู้บ้าคลั่งไปเสียแล้ว '

บ่วยชัวมิ้งและชิงเจี๊ยบต่างมีความรู้สึกว่า รูปลักษณะของคนผู้นี้มีความคุ้นตาเป็นอย่างมากอยู่ แต่เนื่องจากระยะยังห่างไกลกันมาก และท้องฟ้ายังมืดสลัวตา ดังนั้นจึงมิอาจจะมองได้ถนัดชัดเจนนัก

ภูตบดีกำลังปลาบปลื้มลำพองอย่างยโส พลันมีคนมาตวาดคำพูดของตนขึ้น จึงบันดาลโทสะเป็นอย่างมาก กระชากเสียงไปว่า

"เจ้าชาวป่าผู้ใดหรือ ที่กล้าบังอาจมาอาละวาดอย่างบัดซบ จึงรีบประกาศนามเดียรัจฉานของเจ้าออกมา"

ชายชราผู้นั้นพลันเงยหน้าขึ้น ท่ามกลางความมืดสลัวยามพลบ ยังเห็นประกายตาทั้งสองแวววาวดั่งราวกับเป็นคบเพลิง ชิงเจี๊ยบฉุกใจจำได้ขึ้นในฉับพลัน กำลังจะอ้าปากพูด คนผู้นั้นพลันตวาดเสียงดังสะท้านสะเทือน ดั่งราวอสนีบาตฟาดขึ้นว่า

"เล่าฮูแซ่กิมนามเจ่กพ้ง !"

ยามนี้มีความสงัดวังเวงไปทั่วบริเวณ เสียงที่ดังกังวานแกร่งกร้าว ดั่งราวกับ

โลหะกระทบกันจึงกระจายไปจนสุดแสนไกล ท่ามกลางบรรยากาศอันหนาวเหน็บวังเวงของครานี้

ชิงเจี๊ยบและบ่วยซัวมิ้งพอได้ยินเข้า ต่างพากันรู้ได้ในทันที แต่ภูตบดีมรกตและบ่อฮึ้งเซ็งกลับมิตื่นเต้นแม้แต่เล็กน้อย แสดงว่าคนทั้งสองที่อาศัยอยู่แต่ดินแดนแถบท้องทะเลอันสุดไกล มิรู้จักนามของกิมเจ่กพ้งเลย

ในขณะนั้น กิมเจ่กพ้งคล้ายดั่งมีสติแจ่มใสขึ้นเป็นอันมาก มิปรากฏแววฟั่นเฟือนวิปลาสไปเลย เดินอย่างแช่มช้าตรงเข้าหา บนใบหน้าอันสกปรกมอมแมมนั้น ยังพอสังเกตเห็นรอยยิ้มอย่างเย้ยหยันดูแคลนที่ปรากฏอยู่ทางมุมปาก

เมื่อเดินผ่านเบื้องหน้าชิงเจี๊ยบไปนั้น สายตาได้กวาดไปเพียงตลบหนึ่ง คล้ายดั่งจะกล่าวว่า

'เจ้าทารกก็มา ?'

คนทั้งปวงต่างถูกอากัปกิริยาอันประหลาดพิกลของกิมเจ่กพ้ง สร้างความงุนงงสงสัยจนเลอะเลือนไป มันเดินอย่างแช่มช้าตรงเข้าหาภูตบดีมรกตด้วยท่าทีที่เย่อหยิ่งไอหังเป็นอย่างมาก

ภูตบดีมรกตกลับมิทราบถึงความสำคัญของกิมเจ่กพ้ง แต่อดมิได้ที่ต้องสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไปอย่างระทึก ตั้งตาพุ่งพลังลมปราณขึ้นตระเตรียมไว้อย่างแกร่งกร้าว

กิมเจ่กพ้งเดินถึงวงผงพิษแทรกกระดูกผลาญวิญญาณอันเป็นสีเทาดำแล้ว มิได้แยแสจะมองจ้องสังเกตดู คงเดินตรงเข้าไปอย่างอาจหาญมิหวั่นหวาด...

คนทั้งปวงเมื่อประสบพบว่า ตลอดรายทางที่กิมเจ่กพ้งเดินผ่านมานี้ บนพื้นหิมะมิได้ปรากฏรอยเท้าให้เห็นเลย กระทั่งบ่อฮึ้งเซ็งยังอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก คำนึงในใจว่า

'เจ้าผู้นี้ คิดว่ามีพลังฝีมือไม่ต่ำทรามอย่างแน่นอน เมื่อคราครั้งก่อนยังเข้าใจผิดคิดว่า ในแถบตงง้วนจะปราศจากผู้เก่งกล้าสามารถเลย แต่เหตุการณ์ที่ประจักษ์ตาในยามนี้ ปรากฏว่าผิดพลาดจากความคิดเห็นของเราโดยสิ้นเชิงทีเดียว'

กิมเจ่กพ้งเมื่อเดินเข้าไปในรัศมีของยาพิษอันร้ายกาจนั้น กระทั่งห่างจากภูตบดีมรกตมิถึงสามก้าว จึงทรงกายไว้ พลางถามเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"ฟังเจ้าเอ่ยอ้างอย่างเชื่องโขโอหัง บอกว่ามีวิธีใช้พิษอย่างยอดเยี่ยม ไม่มีใดเทียมเทียบทั่วแผ่นดิน ฮาฮา เราผู้เฒ่าเป็นคนแรกที่มิยินยอมรับนับถือ..."

ภูตบดีมรกตหะแรกเข้าใจว่า กิมเจ่กพ้งจะมีศักดิ์ศรีความเป็นมาอันสำคัญเยี่ยง

อย่างไร ในขณะนี้เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามกลับกล้าบังอาจมาประลองในเชิงการใช้ยาพิษ จึงรู้สึกอุ่นใจไปอีกอักโข นึกลอบปลาบปลื้มยินดีว่า เจ้าเฒ่าวิปลาสกำลังรนหาที่ตายเสียแล้ว

ดังนั้นเอง ภูตบดีมรกตจึงหัวร่ออย่างเย็นชาเย้ยหยันใส่หน้ากิมเจ่กพ้ง พลางกล่าวว่า

"เราภูตบดีมรกตได้กล่าวเช่นนั้นไปจริง ๆ ไม่ผิดดอก เจ้ามิยินยอมหรือ ?"

กิมเจ่กพ้งแหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ตาทั้งสองจ้องมองแต่บนขอบฟ้า โดยมิได้ไปไยดีกับมันแม้แต่น้อย

ภูตบดีมรกตบันดาลโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดเสียงเข้มไปว่า

"เราภูตบดีมรกต ท่องเที่ยวเหยียบย่ำไปทั่วทั้งเกาะเล็กเกาะน้อย ตลอดทุกภาคของทะเล จะเป็นพิษร้ายจากสัตว์แมลงใด ๆ หรือพืชผัก ก็ประสบพบเห็นมาแล้วอย่างโชกโชนแตกฉาน พวกเจ้าเหล่ากบในบ่อน้อยของตงง้วน จะรู้จักในสิ่งใดด้วย ?"

กิมเจ่กพ้งพอได้ยินคำพูดนี้เข้าก็ชะงักงันไปทันที โดยไร้คำจะว่ากล่าวตอบโต้

ภูตบดีมรกตยังเข้าใจว่า ฝ่ายตรงข้ามถูกเกียรติภูมิของตนสะกดจนตะลึงงงงันไปเช่นนั้น จึงปลาบปลื้มปีติจนหัวใจพองโต

แต่กิมเจ่กพ้งกลับกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันเย็นชาว่า

"เรากำลังรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างมาก ที่เหตุไฉนยังมีผู้กล้าบังอาจมาคุยเขื่องต่อหน้าเรากิมเจ่กพ้งอย่างมิเจียมตัว อันการหอบมะพร้าวมาขายสวนนี้ พวกเราชาวตงง้วนมิเคยกระทำกันเลย ที่แท้ท่านเป็นชาวป่าชาวดอย นอกอารยธรรมนั่นเอง อย่างนั้นก็ยากจะตำหนิท่านได้แล้ว ฮาฮา"

ภูตบดีมรกตตวาดก้องอย่างเดือดดาลคลั่งแค้น แขนเสื้ออันยาวเหยียดสะบัดขึ้นเพียงครั้งหนึ่ง ควันหลากสีเป็นประกายพุ่งเข้าใส่ใบหน้ากิมเจ่กพ้งอย่างหนาแน่น..

กิมเจ่กพ้งยืนห่างจากภูตบดีมรกตมิถึงสามก้าว ควันพิษจำนวนมากมายที่แผ่กระจายออกไปนี้ ครอบคลุมไปทั่วบริเวณทั้งห้าเชียะจนอบอวล กิมเจ่กพ้งจะอย่างไรย่อมมิอาจหลบหนีออกไปได้ แม้กระทั่งบ่อฮึ้งเซ็งยังอดมิได้ที่ต้องแค่นเสียงขึ้นเบา ๆ...

แต่ทว่า กิมเจ่กพ้งยังคงยืนยืดอกเป็นสง่า พลันแหงนหน้าขึ้นสูดดมอย่างยาว ๆ สูดเอาควันหลายหลากสีที่มีพิษอันร้ายแรงเข้าไปในกายจนหมดสิ้น

ภูตบดีมรกตทั้งตื่นเต้นทั้งเดือดดาล แต่ควาโมต้องการเอาชนะอย่างดื้อดึงกลับพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง สะบัดแขนเสื้ออันยาวเหยียดพร้อมทั้งตวาดไปอีกว่า

"เจ้าเด็กบัดซบ ยังนับว่ามีฝีมืออยู่บ้างหลายส่วน เจ้ากล้ามาใช้ชีวิตเป็นเดิมพันกับเราภูตบดีมรกตหรือไม่ ?"

กิมเจ่กพ้งหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่นโดยมิได้ตอบโต้ออกไป พลันหันไปกล่าวกับซิงเจี๊ยบทางนอกวงว่า

"ทารกน้อยส่งป้านสุราของเจ้าอันนั้นมา..."

พลางชี้ไปยังป้านสุราของบ่วยซัวมิ้งที่วางอยู่บนกองกิ่งไม้

ซิงเจี๊ยบมิทราบว่ากิมเจ่กพ้งจะทำอย่างไร แต่ยังคงเดินไปหยิบป้านสุราขึ้นมาตรแม้นกองไฟจากกิ่งไม้จะมอดไปหมดสิ้นนานแล้ว แต่ป้านยังมีความร้อนอยู่บ้างเล็กน้อยจึงร้องดัง ๆ ไปว่า

"ผู้มีอาวุโสแซ่กิม สุรามาแล้ว"

มือที่หิ้วป้านสุราได้ดันไปทางเบื้องหน้า ทำให้ป้านสุราลอยละลิ่วมาในหว่างกลางอากาศอย่างราบเรียบมั่นคง เป็นระยะไกลกว่าเจ็ดสิบเซียะ ที่แท้เพราะซิงเจี๊ยบมิกล้าจะเดินเข้าใกล้ในรัศมีพิษร้ายเหล่านั้นด้วยต่างหาก

กิมเจ่กพ้งมิได้เหลียวหน้ากลับไปมองเลย ตวัดมือวูบหนึ่งก็รับเอาป้านสุรานั้นไว้ได้ มิหนำซ้ำยังคล้ายดั่งกับท้ายทอยมีนัยน์ตาดูอยู่อีกด้วย เพราะมือที่ตะปบคว้าไปนี้ หิ้วเอาหูของป้านสุราได้อย่างพอดิบพอดี โดยมิกระฉอกออกมาแม้แต่หยดเดียว

กิมเจ่กพ้งยังมิทันจะส่งเสียงพูด ภูตบดีมรกตรีบชิงกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ถูกใจเราเป็นอย่างมาก เจ้าเฒ่าอุบาทว์ กล้ามาดื่มกับเราสักแก้วหนึ่งหรือไม่ ?"

กิมเจ่กพ้งกล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"ไยจะมิกล้า !"

กล่าวพลางยื่นป้านสุราไปให้อย่างทระนงตัว

ภูตบดีมรกตรับมาเปิดฝาป้านหงายออก จนเป็นดั่งถ้วยสุราตื้น ๆ เมื่อเทสุราเข้าไปในฝาป้านแล้ว ก็ดีดนิ้วก้อยในมือซ้ายเบา ๆ จากปลายเล็บของมันนั้นยังพอเห็นได้เลือนรางถึงฝุ่นสีขาวสะอาดที่ปลิวลงไปในสุรา มันหัวร่ออย่างเย้ยหยันลำพองพลางกล่าวว่า

"บอกกับเจ้าก็ได้มิเป็นไร สุรานี้เราใส่ยาพิษพิชิตชีวิต (ลิบโป้วต้วงตึ๊ง) ซึ่งกลืนกินเข้าแล้วจะต้องตายในฉับพลันทันที หากแม้นเจ้ามิกล้าดื่มลงไป ขณะนี้จะวิงวอนขอร้องยังทันท่วงที..."

บ่วยซัวมิ้งและบ่อฮึ้งเซ็งพร้อมทั้งซิงเจี๊ยบที่ยืนทางนอกวงพากันตื่นตระหนกใจ

เป็นอย่างมาก ลอบคิดอยู่ในใจว่า

'อันยาพิษพิชิตชีวิตนี้ นับเป็นพิษร้ายกาจที่สุดของแผ่นดิน ดื่มไปแล้วเพียงชั่วพริบตาเดียว จะต้องเกิดการแหลกทำลายทั่วไปทั้งอวัยวะภายใน ต้องเสียชีวิตลงอย่างปราศจากเยียวยาใด ๆ จะรักษา มิทราบว่าเจ้าภูตบดีมรกตไปได้มาแต่ใดกัน เจ้ากิมเจ่กพ้งไหนเลยจะดื่มลงไปได้...'

แต่กิมเจ่กพ้งกลับมิได้ต่อล้อต่อเถียงอย่างไร รับฝาป้านมาได้ก็แหงนหน้าดื่มไปจนแห้งไปในทันที

จากนั้น พลันตวาดขึ้นด้วยสีหน้าอันโหดเหี้ยมจนผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชันว่า

"เจ้ากล้าก็ดื่มของเราสักถ้วยหนึ่งหรือไม่ ?"

กล่าวพลางรับป้านสุรามารินใส่ฝาป้านจนล้นให้หนึ่งครั้ง

ภูตบดีมรกตเพ่งพิจารณาดูนิ้วทั้งสิบของกิมเจ่กพ้ง เห็นมิได้กระทบต่อน้ำสุรา หรือมีอาการเป็นพิรุธอย่างไรเลย จึงแน่ใจว่ามิได้ใส่ยาพิษอย่างไรลงไปในสุราครั้งนี้ ในใจก็คำนึงว่า

'มาตรแม้นจะมีพิษอันร้นร้ายแรงอย่างไร แต่เราก็ได้กลืนกินยา 'น้ำลายมังกรขจัดร้อยพิษ' (แป๊ะตั๊กเล่งตั่ง) ไปก่อนแล้ว มีพิษอันใดที่มิสามารถขจัดออกได้ด้วยดื่มไปจะเป็นการอย่างไรกัน'

ดังนั้นเอง มันจึงรับฝาป้านมาดื่มลงไปในทันที พร้อมทั้งเปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ว่า

"เราขอตักเตือนเจ้าเฒ่าอุบาทว์ จงรีบสั่งเสียเรื่องราวต่าง ๆ..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ พลันแผดร้องขึ้นสุดเสียง และหงายตึงไปกับพื้นกระตุกอยู่ชั่วครู่ก็เงียบสงัดแน่นิ่งไป

กิมเจ่กพ้งแค่นเสียงหัวร่อเสียงเย็นชาอย่างเหยียดหยาม เดินช้า ๆ ออกไปจากวงพิษนั้น โดยมิได้เหลียวหน้ากลับดูเลยแม้แต่น้อย

เหตุการณ์อุบัติขึ้นอย่างมิคาดคิด ทำให้บ่อฮึ้งเซ็งบังเกิดความตื่นเต้นจนปากอ้าตาค้าง เพราะมีความเชื่อถือในตัวภูตบดีมรกตอยู่เสมอมาว่า เป็นผู้มีพิษร้ายอันรุนแรงและแตกฉานเชี่ยวชาญในเชิงยาพิษทุกประการ แต่กลับมาถูกผู้อื่นใช้พิษร้ายผลาญชีวิตไปอย่างง่ายดาย 'ตงง้วนปราศจากผู้เก่งกล้า' อันเป็นวาจาที่โอหัง จึงมิอาจบังเกิดขึ้นในห้วงสมองของบ่อฮึ้งเซ็งอีกแล้ว

ชิงเจี๊ยบและบ่วยซัวมิ้งรู้ซึ้งอยู่แน่แก่ใจว่า กิมเจ่กพ้งเป็นบรรพบุรุษของพิษร้ายนานาทั่วทั้งพิภพ ภูตบดีมรกตเมื่อลำพองอย่างมิเจียมตัวเช่นนั้น ย่อมมิอาจจะ

ต้านทานรับมือต่อกิมเจ่กพ้งได้เป็นธรรมดา

ทั้งนี้ก็เพราะ จอมพิษกิมเจ่กพ้งผู้นี้ นับได้ว่าเป็นมนุษย์ประหลาดที่มิเคยปรากฏมาเลยตั้งแต่โบราณกาล กับพิษร้ายนานาทั่วทั้งธรณี ก็ได้หมกมุ่นค้นคว้ามาอย่างเชี่ยวชาญแตกฉาน มาตรแม้นมิอาจกล่าวว่า จะไม่มีผู้คนเยี่ยงอย่างนี้อีกแล้วในภายภาคหน้า แต่อย่างน้อยก็เป็นผู้ที่มิเคยปรากฏมาเลยตั้งแต่โบราณกาล แต่เนื่องจากมั่วสุมอยู่กับพิษร้ายนานาประการมาทุกเมื่อเชื่อวัน กอปรกับนิสัยอันพิกลพิสดารที่มีอยู่ ดังนั้นจึงได้รับสมญานามว่าจอมพิษอันโหดเหี้ยมอำมหิต ในระหว่างหลายปีนี้ ที่บังเกิดจิตฟั่นเฟือนคลุ้มคลั่งอย่างรุนแรง สาเหตุอันสำคัญก็เพราะ มั่วสุมคลุกคลีอยู่กับพิษร้ายตลอดทั้งวันทั้งคืน โลหิตและลมปราณในร่างต่างถูกพิษร้ายแทรกซึมเอาไว้จนแน่นหนาลึกซึ้ง...

มาตรแม้นกิมเจ่กพ้งจะอาศัยในสรรพคุณของพิษร้ายนานา ที่สามารถสะกดกันอยู่ได้หลายประการ จนดำรงคงชีวิตอยู่อย่างมิเป็นอันตรายไป แต่ประสาทความรู้สึกที่ถูกพิษร้ายแทรกซึมมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี ทำให้ฟั่นเฟือนวิปลาสไปบ้าง แต่ก็เพราะเช่นนี้นั่นเอง โลหิตทั่วทั้งร่างของกิมเจ่กพ้งได้บังเกิดปฏิกิริยาต่อพิษร้ายนานาที่จะเข้าไปผสมผสานกันอย่างพิสดาร พิษร้ายที่แทรกซึมเข้าไปในร่าง จึงหาเกิดประโยชน์โทษทัณฑ์อย่างไรให้กับกิมเจ่กพ้งอีกไม่

ยาพิษพิชิตชีวิตของภูตบดีมรกต มาตรแม้นเป็นพิษร้ายที่หายากยิ่งในพิภพจบแดน แต่ไยจะไปทำอันตรายให้กับกิมเจ่กพ้งผู้เป็นจอมพิษอันยิ่งใหญ่ได้เล่า และกิมเจ่กพ้งใช้พิษปราศจากสภาพ (บ่อเอี้ยจือตั๊ก) ออกไปเล็กน้อย ก็ทำให้ภูตบดีมรกตสูญเสียชีวิตไปอย่างงมงายมิทราบต้นสายปลายเหตุ

บ่อฮึ้งเซ็งบังเกิดความตื่นเต้นและยินดีขึ้นอย่างรุนแรง ขยับร่างเพียงปราดเดียวก็พุ่งเข้าไปในวงพิษอย่างกับเหินบิน แขนเสื้ออันกว้างใหญ่สะบัดขึ้นเล็กน้อยม้วนเอาร่างสตรีทั้งสองที่นอนอยู่บนพื้นหิมะเข้าไปในซอกแขนได้อย่างง่ายดาย เมื่อเห็นว่าร่างจะร่วงลงเพราะถูกถ่วงหนักเกินไป เท้าทั้งสองจึงกระทืบไปในอากาศอีกวูบหนึ่ง ร่างจึงอาศัยสภาวะนั้นพุ่งออกไปไกลกว่าที่เดิมอีกร่วมสิบเชียะ จนพ้นไปจากวงพิษแห่งนั้นได้

ในขณะนี้ บ่อฮึ้งเซ็งมีน้ำหนักของอีกสองคนคอยถ่วงอยู่ แต่กลับมิต้องใช้เท้าแตะพื้น อาศัยพลังดีดก็สามารถพุ่งกายแฉลบออกไปจากทิศทางเดิมได้ วิชาตัวเบาเยี่ยงอย่างนี้ นับได้ว่าบรรลุเข้าสู่จุดยอดจนมิอาจจะหาคำมายกย่องชมเชยได้แล้ว

ชิงเจี๊ยบต้องพลอยกระโดดโผพุ่งออกไปอย่างลืมตัว เมื่อมองดูนิ่วชิกเนี้ยและ

แชยี้อย่างพินิจพิเคราะห์ครู่หนึ่ง มาตรแม้นใบหน้าจะร่วงโรยระโหยไปมาก แต่ลมหายใจยังสม่ำเสมอ สีหน้าก็เป็นปกติอย่างสงบ ดั่งราวกับกำลังหลับสนิทก็ปานกัน จึงทราบว่าภูตบดีมรกตมิกล้าจะสร้างทัณฑ์ทรมานให้กับนางทั้งสองอย่างแน่นอน

บ่อฮึ้งเซ็งยื่นมือตบใส่ชายโครงของคนทั้งสองคนละครั้ง และบีบนวดไปเพียงชั่วขณะ ทั้งสองจึงได้มีสติขึ้นอย่างแช่มช้า และมิปรากฏแววจะถูกพิษร้ายแทรกซึมเข้าไปด้วยเลย แสดงว่าภูตบดีมรกตที่ได้ยัดยาขจัดพิษเข้าใส่ปากของคนทั้งสองก่อน ดังนั้นเองมาตรแม้นจะนอนอยู่ภายในบริเวณหิมะที่เต็มไปด้วยพิษร้าย แต่กลับมิเป็นอันตรายใด ๆ ไปเลย

แชยี้พอได้สติขึ้น เมื่อลืมตาอันหยาดเยิ้มมองไปกลอกกลิ้งอยู่สองตลบ หะแรกได้เห็นใบหน้าอันสมเพชเวทนาของบิดาที่กำลังก้มมองดูตนอยู่ นางจึงร้องเรียกเสียงแหลม และโถมกายเข้าไปในอ้อมอกของบ่อฮึ้งเซ็ง ร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นโดยมิทราบว่าปีติยินดีหรือเจ็บช้ำน้ำใจ

อันการที่บ่อฮึ้งเซ็งระเหเร่ร่อนจนเข้ามาในตงง้วน เพราะเมื่อวันที่ถูกมรสุมใหญ่ในทะเลกวาดลงไปในท้องน้ำแล้ว มาตรแม้นร่างจะจมหายเข้าไปในฟองคลื่นอันใหญ่โตมโหฬารตลอดเวลา แต่ยังถูกบ่อฮึ้งเซ็งใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอดของพิภพตะปบคว้ากระดานของเรือได้หนึ่งแผ่น ลอยละล่องไปตามท้องน้ำจวบจนกระทั่งมรสุมสงบลง และก็ถูกพัดพาจนกระทั่งขึ้นมายังชายหาดของแผ่นดินใหญ่

บ่อฮึ้งเซ็งรวบรวมกำลังที่ยังมี ปีนป่ายขึ้นไปบนยอดเขาน้อย ๆ แห่งหนึ่ง กวาดตามองไปจนทั่วสารทิศจนเต็มที่ เห็นแต่ท้องทะเลที่สงบราบเรียบดั่งราวกับน้ำในอ่าง แสงอาทิตย์อันสดในเจิดจ้าส่องสว่างไปทั่วทุกแห่งหน จนเป็นประกายสีทองอยู่ลิบ ละอองคลื่นน้อย ๆ ระยิบระยับ แต่ไหนเลยจะมีซากหลงเหลือของเรือที่แตกไปอยู่ด้วยเล่า ซึ่งมิต้องบอกก็ทราบว่า นิ่วชิกเนี้ยและแชยี้ต่างต้องเสียชีวิตลงไปในท้องทะเล...

บ่อฮึ้งเซ็งฝึกปรือพลังจนถึงขั้นอยู่ยงคงกะพันแล้ว แต่ยังต้องหลั่งน้ำตาอย่างเงียบ ๆ โดยซ่อนเร้น หยาดน้ำตาได้หยดลงไปที่อกเสื้อซึ่งเปียกชุ่มเพราะน้ำทะเล โดยบ่อฮึ้งเซ็งมิได้รู้สึกสำนึกตัว แต่ในฉับพลันก็ถลึงตาจนเหลือกโปนด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาล แต่ความแค้นทุกสิ่งอย่างที่บังเกิดในยามนี้ ได้ถูกระบายเข้าใส่เทพ-เจ้าสัตตฝีมือ (ชิงเจี๊ยบ) จนหมดสิ้น แต่น่าเสียดายที่เทพเจ้าสัตตฝีมือพลอยต้องเสียชีวิตไปในคราครั้งนี้ด้วย เพราะถูกตนจี้สกัดจุดทิ้งไว้ที่ใต้ท้องเรือ ซึ่งจะอย่างไรก็ย่อมหาทางรอดไปจากสุสานใต้ทะเลได้ไม่

บ่อฮึ้งเซ็งสิ้นหวังในทุกสิ่งแล้ว การมีชีวิตอยู่ในโลกด้วยพลังฝีมืออันสูงล้ำสุดยอด จะมีประโยชน์อย่างไรเล่า จึงนอนซมอยู่บนยอดเขาเป็นเวลาสองวันสองคืนโดยมิได้ดื่มกินแม้แต่น้อยนิด

จวบจนวันที่สาม ความคิดชนิดหนึ่งได้ปรากฏขึ้นบนห้วงสมองอย่างกะทันหัน บ่อฮึ้งเซ็งคำนึงว่า หากแม้นตนตายไปในสภาพเช่นนี้ พลังฝีมืออันสูงสุดยอดของตนไยไม่สลายสาบสูญไปจากโลกเล่า ดังนั้นเองจึงมีความคิดจะหาทายาทเพื่อรับช่วงต่อ...

เมื่อเป็นเช่นนั้น บ่อฮึ้งเซ็งจึงได้ตะเกียกตะกายเข้าไปในตงง้วน...

บัดนี้บุตรีสุดที่รักได้มาอยู่ในอ้อมอกโดยสภาพปกติ ภรรยาก็ได้อยู่ที่ข้างกายแต่งปราศจากอันตรายใด ๆ บ่อฮึ้งเซ็งก้มหน้าอธิษฐานขอบคุณในสวรรค์ ที่ได้ให้ความเวทนาปรานีต่อตนอย่างมากมายถึงปานนี้

ส่วนบ่วยซัวมึ้งที่ทำร้ายนิ่วเก้าเนี้ยจนตายจากไปนั้น บ่อฮึ้งเซ็งลอบปรายตาเหลือบมองไป เส้นผมหนวดเคราขาวโพลงพลิ้วปลิวไสวอยู่ท่ามกลางลมหนาวที่กรรโชกมา สภาพอันชราปราศจากเรี่ยวแรงของบ่วยซัวมึ้งสลายโทสะและความคั่งแค้นที่มีอยู่จนสาบสูญไปหมดสิ้น ดังนั้น บ่อฮึ้งเซ็งจึงมิได้สะกิดเตือนนิ่วชิกเนี้ยว่าเป็นไร เพียงแต่หันกลับไปผงกศีรษะให้บ่วยซัวมึ้งเล็กน้อย ลากบุตรีและภรรยากระโดดไปทันที

แซยี้เมื่อเงยหน้าเห็นซิงเจี๊ยบอย่างกะทันหัน จึงปีติยินดีเป็นที่ยิ่ง ต้องร้องสุดเสียงด้วยความตื่นเต้นไปว่า

"อา ท่าน...ท่าน..."

เพียงร้องได้เท่านั้น ก็ถูกบ่อฮึ้งเซ็งลากออกไปไกลถึงยี่สิบกว่าวาแล้ว เพียงกระโดดขึ้นลงอีกสองครั้งก็หายลับตาไป

ท่ามกลางความเงียบวังเวงของทุ่งราบ ยังปรากฏเสียงซิงเจี๊ยบร้องดังกังวานไปทุกทิศว่า

"แซยี้...รอก่อน..."

บ่วยซัวมึ้งจ้องมองดูซิงเจี๊ยบผู้ยืนงงงันดั่งกับสูญเสียในสิ่งมีค่าอันสำคัญไปแล้ว จึงถามขึ้นว่า

"เจี๊ยบยี้ เจ้ารู้จักนาง ?"

ซิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับอย่างเคร่งขรึมเงียบงัน

บ่วยเจ็กเจ่กสรรหาคำตอบได้จากใบหน้าของซิงเจี๊ยบแล้ว การที่ผ่านโลกอย่าง

คราคร่ำโชกโชน จึงต้องทอดถอนหายใจอย่างซ่อนเร้น แต่ปากกลับกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันกระตือรือร้นเป็นที่สุดว่า

"เจี๊ยบยี้ กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของเราเล่มนั้น ในค่ำวันนี้ก็จะสำเร็จดั่งใจแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรู้สึกตัวได้ในทันทีด้วยความตื่นตระหนก เมื่อหวนคิดถึงคำสัตย์สาบานของตนที่เคยลั่นไว้อย่างเหี้ยมหาญทระนง จึงอดมิได้ที่ต้องรู้สึกอับอายใจเป็นอย่างมาก หันกลับไปตอบว่า

"บ่วยเจ็กเจ่ก เรากลับบ้านกันก่อนเถิด..."

น้ำเสียงแสดงว่า ได้ฟื้นฟูสู่สภาพความกระเหี้ยนกระหือคึกคักเยี่ยงอย่างเมื่อกาลก่อนอีกแล้ว บ่วยเจ็กเจ่กลูบเคราพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อา...ถูกแล้ว เจ้าภูตบดีมรกตอะไรผู้นั้น เคยได้ใช้ยาพิษแทรกกระดูกผลาญวิญญาณของมันไปในพื้นหิมะบริเวณนั้น เวลาสองสามวันยามนี้หากแม้นมีผู้คนหรือสัตว์เดินผ่านต้องพลอยเสียชีวิตไปอย่างอเนจอนาถทีเดียว ขณะนี้เจี๊ยบยี้เจ้าจงรออยู่ที่นี่อีกสักครู่จะประเสริฐกว่า รอเมื่อพิษร้ายสลายอานุภาพของมันไปแล้วเสียก่อนจึงกลับไป จะอย่างไรก็ต้องขัดขวางห้ามปราม มิให้ผู้ใดหลงเดินเข้าไปอย่างเด็ดขาด"

กล่าวพลางยิ้มน้อย ๆ อย่างปลาบปลื้มยินดี หิ้วป้านสุราเดินกลับออกไปอย่างแช่มช้า...

ชิงเจี๊ยบพลอยหัวร่อน้อย ๆ อย่างปลื้มปีติ มองดูบ่วยเจ็กเจ่กที่เดินห่างไกลออกไป พร้อมทั้งรำพึงรำพันขึ้นกับตนเองว่า

"ซากศพของภูตบดีมรกตผู้นี้ เราฝังมันเสียจะประเสริฐกว่า"

พอได้คิดก็มิลังเลอีก ไปขุดหลุมใหญ่ที่ข้างทาง คิดจะอุ้มภูตบดีมรกตไปทิ้งไว้ในหล่ม แต่ฉุกใจได้คิดอย่างตื่นตระหนกว่า

'ตลอดร่างภูตบดีมรกตเต็มไปด้วยพิษร้ายอันโฉดชั่ว เราอย่าได้ไปสัมผัสถูกกับมันยังจะปลอดภัยกว่า'

เมื่อคิดอยู่เล็กน้อย จึงพุ่งพลังลมปราณขึ้นจนสุดตัว ตะปบมือคว้าไปยังซากศพภูตบดีมรกต จึงมีพลังอันคมกล้ารุนแรงแหวกฝ่าอากาศจนพุ่งพลิกร่างของมันกลิ้งกลับเข้ามา

ชิงเจี๊ยบมิลังเลรีรออีก ตะปบมือขึ้นเป็นการกระแทกแหวกฝ่าอากาศไปเบา ๆ ซากศพภูตบดีมรกตจึงคล้ายดั่งมีผู้โอบอุ้มประคองลอยฝ่าอากาศพุ่งอย่างราบเรียบตรงไปในคราวนั้น

ชิงเจี๊ยบเมื่อกะระยะแล้ว ก็ตวาดเสียงหนัก ๆ ขึ้น ปล่อยมือทั้งสองลงทันที

ซากศพภูตบดีมรกตได้ร่วงหล่นลงไปในหล่มอย่างแม่นยำมิพลาดผิดเลย

ซิงเจี๊ยบคิดใช้กำลังภายในออกจนสาสมเพื่อทดสอบ และเพื่อมิต้องมีความกังวลใจในภายหลัง จึงตวัดมือทั้งสองกวาดฟาดออกไป จนมีพลังอันหนักหน่วงต้านทานตลอดเวลา กวาดเอาหิมะจำนวนมากมายพร้อมทั้งดินทรายที่มีอยู่ตรงปากหล่ม ทลบลงไปอย่างมิดชิด จนราบเรียบเยี่ยงเป็นปกติ

เหตุการณ์เป็นไปเพียงชั่วครู่ ยอดฝีมืออันมีชื่ออื้อฉาวทั่วทั้งแผ่นดิน ก็ได้หลับสนิทอยู่ภายใต้พื้นหิมะอันหนาวเย็นแล้ว ซิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องทอดถอนใจด้วยความสะท้อนตื้นตัน เดินตรงเข้าไปเหยียบย่ำพื้นดินนั้นให้แน่น ในใจยังบังเกิดความมั่นคงขึ้นบ้างเล็กน้อย เพราะพลังลมปราณของตนในคราครั้งนี้ สามารถรั้งเอาไว้ได้เป็นเวลายาวนานกว่าเมื่อกาลครั้งก่อนอีกแล้ว

เมื่อฝังศพภูตบดีมรกตแล้วก็ไร้สิ่งอื่นใดจะกระทำ เงยหน้าเหม่อมองดูท้องฟ้าเห็นเป็นเวลาใกล้สว่างเข้าแล้ว มิหนำซ้ำ หมอกซึ่งลงอย่างหนาทึบยังได้เริ่มจางไปด้วยแซ่มช้า ดวงอาทิตย์คงจะปรากฏหน้าออกมาในไม่ช้าแล้ว

ตวากตรำมาตลอดทั้งคืน มาตรแม้นจะปราศจากเดือนดาว แต่พื้นที่ขาวบริสุทธิ์เป็นแวววับเพราะหิมะ ยังปรากฏประกายสะท้อนขึ้น จนเห็นได้เลือนรางไปทุกแห่งหน

ซิงเจี๊ยบคล้ายดั่งมีความรู้สึกสะกิดใจ เมื่อหวนคิดถึงการต่อสู้ด้วยพิษร้ายคราเมื่อครู่นี้ จึงใจเต้นระทึกขึ้นด้วยความตระหนก และความคิดชนิดหนึ่งก็บังเกิดขึ้นเยี่ยงพิสดาร รำพึงว่า

ในวงพวกนักเลงนี้ บรรดาผู้โฉดชั่วสามานย์มีอยู่มิน้อยเลย หากแม้นตนก็มีความรอบรู้เกี่ยวกับเรื่องของพิษร้ายอยู่บ้าง คราหลังจะทำในเรื่องอันใด ย่อมรู้สึกสะดวกขึ้นไปกว่ายามนี้แน่

พลันหวนคิดถึงคัมภีร์พิษของกิมเจ่กพ้งที่ตนพกติดตัวมาด้วยทันที แต่ยามนี้ค่ำไม่มีเวลาจะไปฝึกปรือ ภายหน้าหากแม้นมีเวลาแล้ว ตนเห็นจะต้องมาร่ำเรียนฝึกปรือเสียบ้างจึงจะถูก

ตันซิงเจี๊ยบผู้นี้ เป็นคนมีภูมิปฏิภาณและไหวพริบอันแคล่วคล่องยอดเยี่ยมพอได้คิดเช่นนี้แล้ว จึงอาศัยเพลงกระบี่ที่สูงส่งของบ่วยซัวมิ้ง พร้อมทั้งพิษอันร้ายกาจยอดเยี่ยมของกิมเจ่กพ้ง เสริมสร้างบารมีจนเป็นที่ลือเลื่องกระเดื่องไปทั่วทั้งพิภพ

เมื่อคิดถึงคัมภีร์พิษขึ้น ก็ต้องนึกเสียใจอยู่บ้างเล็กน้อย ที่ตนเมื่อครู่นี้มิได้มาคืนให้จอมพิษกิมเจ่กพ้ง แต่พลันหวนคิดขึ้นได้อีกว่า ในเมื่อคัมภีร์พิษนั้นมา

อยู่กับคนที่ปราศจากจิตใจไปทำร้ายในผู้อื่นแล้ว จึงมิจำเป็นจะต้องส่งคืนกลับไปดอก จิตใจจึงได้ปลอดโปร่งโล่งขึ้นในครานั้น

ขณะกำลังมีความคิดอย่างสับสนวุ่นวายอยู่นั้น ท้องฟ้าได้เริ่มสางสว่างขึ้นแล้ว เป็นเวลาที่หิมะได้หยุดโปรย ท้องฟ้าเริ่มแจ่มใสขึ้น อากาศก็เริ่มอบอุ่นไปกว่าเดิมบ้าง

เมฆน้อยเบาบางลอยฟ่องบนท้องฟ้า หิมะชาจากไปทุกแห่งหน แสงทองเริ่มเรืองรองออกจากหมู่เมฆ สร้างความอบอุ่นทั่วไปทุกดินแดน ส่องสะท้อนอยู่บนพื้นหิมะอันขาวเป็นประกายจนบาดตาเป็นอย่างยิ่ง

ตลอดทั่วทั้งพิภพจบแดน แทบคล้ายดั่งถูกครอบคลุมไว้ด้วยสีขาวบริสุทธิ์สดใส มองไปสุดสายตาทุกแห่งหน มีแต่ต้นเหมยสองฟากข้างทางเท่านั้น ที่ยังสั่นพลิ้วกิ่งก้านสาขา ขับไล่หิมะที่ติดอยู่ตามดอกใบให้ร่วงหล่นลง ยืนหยัดเด่นเป็นสง่าอยู่ท่ามกลางทิวทัศน์อันขาวสล้างไปทั่วสายตา ทำให้ผู้ประสบพบเห็นแล้วต้องมีใจปลอดโปร่งคึกคักขึ้นอย่างมิคาดคิด

ชิงเจี๊ยบเมื่อมองจนหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธาอันเป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของพิภพ พุ่งร่างจากไปจนหายวับแล้ว ความคิดคำนึงก็กระเจิดกระเจิงจนปั่นป่วนอลเวง ระบายลมออกจากปากยาว ๆ ด้วยความอัดอั้น

แต่ในฉับพลันนั้น บนพื้นหิมะอันขาวสะอาด พลันปรากฏร่างของคนขยับพุ่งมาแต่ไกลท่ามกลางหมอกจางและแสงอาทิตย์ที่สาดส่อง ปรากฏเป็นเงาอันยาวเหยียดสองร่าง กำลังใช้ความเร็ววิ่งฝ่ามาบนหิมะนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบยืนมือไพล่หลัง ดื่มด่ำต่อบรรยากาศอันงดงามตระการตาของอรุณรุ่ง

ต่อให้สายลมจะกรรโชกพัดมารุนแรงสักเท่าใด แต่มิอาจจะทำให้ชายเสื้อผ้าที่สวมใส่ปลิวพลิ้วไสวไปเลยแม้แต่น้อย

ชิงเจี๊ยบเดินทอดน่องไปมาอยู่ในบริเวณ เหลือบตามองเห็นตึกอาศัยของบ่วย-เจ็กเจ่กที่ทางหลังหมู่ต้นเหมย อดมิได้ที่ต้องสะกิดถึงความคำนึงเมื่อคราก่อน จึงทอดถอนหายใจเบา ๆ แต่แล้วพลันบังเกิดความคึกคักกระเหี้ยนกระหือออย่างมิทราบต้นสายปลายเหตุ...

ในใจคำนึงขึ้นว่า

'ขอเพียงกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมหลอมเรียบร้อยแล้ว ก็มิต้องไปเกรงกลัวกับกระบี่สายรุ้งของลี้งักอีกต่อไป เราย่อมจะต้องเสริมสร้างบารมีของเทพเจ้าสัตตฝีมือให้ฟูเฟื่องขจรขจายไปทุกแห่งหน มิหนำซ้ำ ยังจะต้องสืบเสาะตามเจ้าสองมหากาฬ-พิภพ ล้างแค้นอันหนักหนาใหญ่ยิ่ง ที่มิอาจจะอยู่ร่วมฟ้ากันให้จงได้"

พอได้คิดถึงตอนนี้ ความกระเหี้ยนกระหือได้บังเกิดขึ้นจนกระตือรือร้นยิ่งนัก แต่พอหวนคิดถึงโง้วเล่งฮวงสหายที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา ก็บังเกิดความเจ็บช้ำพลุ่งพื้นเคย่างรุนแรง

ขณะกำลังครุ่นคิดอย่างเศร้าสลดอยู่ จึงมิได้ประสบพบกับเงาร่างที่กำลังพุ่งปรากฏมาอย่างรวดเร็วของคนทั้งสองเลย จวบจนกระทั่งมีเสียงลมพัดปะทะชายเสื้อดังขึ้นกระทบโสต จึงรีบเงยหน้ามองไป เห็นเงาร่างทั้งสองมีความรวดเร็วปานเหินบินและพอดีวิ่งมาในทางนี้อย่างบังเอิญเสียด้วย ในขณะนี้ห่างจากบริเวณวงพิษประมาณห้าสิบเชียะเท่านั้น

จึงตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก มิทันจะร้องห้ามปรามไป ต้องใช้ปลายเท้าสะกิดพื้น พุ่งร่างออกไปอย่างรุนแรง...

พลังลมปราณที่ถูกกระชากรั้งขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน แผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่างแข็งแกร่งกร้าว ตวัดมือฟาดฝ่าอากาศไปครั้งหนึ่ง พลางกล่าวว่า

"เข้ามามิได้"

คนทั้งสองนั้นพลันรู้สึกมีพลังฝ่ามือจู่โจมเข้าใส่ จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก ในยามฉุกละหุกนี้ มิทันจะเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรได้ ต้องตวัดฝ่ามือออกไปปะทะอย่างหักหาญทั้งสองคน

พลังทั้งสามได้กระแทกกันในหว่างกลางอากาศ ชิงเจี๋ยบรู้สึกว่า พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามมีพลังรุนแรงอย่างยิ่งนัก มิอาจจะหยุดยั้งทรงร่างได้เลย ต้องเซถอยกลับออกไปหลายก้าว แต่คนทั้งสองนั้นก็ถูกพลังฝ่ามือชิงเจี๋ยบกระแทกจนร่วงหล่นจากบนอากาศ ชิงเจี๋ยบมิรอให้ร่างยืนทรงได้ ก็ร้องไปว่า

"ช้าก่อน บริเวณนี้เดินผ่านมิได้..."

คนทั้งสองยืนชะงักงันกับที่อย่างงุนงง กล่าวด้วยความสงสัยใจว่า

"ท่านหมายความว่า สถานที่นี้พวกเราสองมิอาจเดินผ่านหรือ ?"

ชิงเจี๋ยบยืนอยู่ภายใต้ต้นเหมยที่มีกิ่งใบหนาแน่น แสงสว่างมิเพียงพอ ฝ่ายตรงข้ามจึงมองหน้าได้ไม่ถนัดชัดตานัก แต่ชิงเจี๋ยบกลับเห็นคนทั้งสองได้อย่างแจ่มแจ้ง จึงร้องด้วยความตื่นเต้นไปว่า

"อา ที่แท้คือสองพี่น้องตระกูลกิมนั่นเอง ถูกแล้ว ที่ดินละแวกนี้มีพิษร้ายแทรกซึมอยู่อย่างหนาแน่น ต่อให้พลังฝีมือสูงส่งสุดยอดสักปานใด ก็ต้านทานต่อพิษร้ายแทรกกระดูกผลาญวิญญาณมิได้ดอก"

ที่แท้ผู้ซึ่งมาทั้งสองคนนี้คือกิมง่วนแปะกิมง่วนตง ที่เคยเป็นองครักษ์พิทักษ์-

ธรรมของพรรคกระยาจกนั่นเอง

สองพี่น้องตระกูลกิมยังมิได้คาดคิดว่า ผู้ที่ตนประสบพบยามนี้คือชิงเจี๊ยบ จึงกวาดตามองไปที่พื้นหิมะอย่างแช่มช้า แล้วจึงเงยหน้าอย่างมิเข้าใจ มองดูผู้ซึ่งยืนอยู่ใต้กิ่งใบอันหนาแน่นของต้นเหมย ซึ่งเป็นชิงเจี๊ยบนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบได้เล่าเรื่องราวออกไปอย่างคร่าว ๆ อย่างรวดเร็ว สองพี่น้องตระกูลกิมจึงอดมิได้ที่ต้องสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บจนสยิวกาย แต่ยามเมื่อทั้งสองประสบพบว่า ผู้ที่ขัดขวางเตือนตนในทางนี้ คือชิงเจี๊ยบที่เคยรู้จักมักคุ้นมานั่นเอง จึงกลับบังเกิดความโล่งอก มิตะขิดตะขวงในเรื่องนี้อีก

ที่แท้เพราะเมื่อครู่สองพี่น้องได้ใช้ผนึกพลังฝ่ามือของทั้งสอง จึงสามารถต้านรับการฟาดมาของฝ่ายตรงข้ามได้ อันบุคคลเยี่ยงอย่างนี้ ทั่วทั้งบู๊ลิ้มจะมีอยู่สักเท่าใดเชียว

สองพี่น้องตระกูลกิมอ้อมวงพิษเดินตรงเข้าหาชิงเจี๊ยบ ประสานมือคารวะพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงอันลุกลนกระวนกระวายว่า

"เป็นพระคุณอย่างยิ่งในการตักเตือนชี้แจงของน้องเรา แต่ทว่าเราสองพี่น้องขณะนี้ มีกิจสำคัญอันรีบด่วน พระคุณนี้เห็นจะต้องไว้ทดแทนในภายหน้า"

กล่าวจบก็กระโดดพุ่งออกไปอย่างรวดเร็วร้อนรน

ชิงเจี๊ยบมีความพึงพอใจคนทั้งสองเป็นอย่างยิ่งอยู่ ขณะนี้เมื่อเห็นคนทั้งสองคล้ายดั่งจะรีบรุดจากไปอย่างร้อนรนเช่นนั้น จึงต้องรีบร้องไปอย่างเร่งร้อนว่า

"รับใช้เพียงเล็กน้อย ไยต้องเป็นที่คำนึงถึงด้วย ทั้งสองท่านมีเรื่องสำคัญอันใด จึงต้องเร่งร้อนเดินทางถึงปานนี้ ข้าพเจ้ากลับยินดีที่จะขอรับใช้บ้าง"

สองพี่น้องตระกูลกิมชะงักร่างเล็กน้อย กิมง่วนแปะหันไปกล่าวว่า

"หัวหน้าพรรคของเรามีอันตราย มิอาจจะอยู่ให้เสียเวลา..."

กล่าวเพียงเท่านั้นก็ต้องชะงักไป เพราะถูกกิมง่วนตงที่ยืนข้างกายกระตุกชายเสื้อเบา ๆ แล้วคนทั้งสองจึงกระโดดวิ่งไปทางเบื้องหน้าอย่างกับมีเหตุอันสุดวิสัยบังเกิดขึ้นแล้ว

ชิงเจี๊ยบทราบว่า หัวหน้าพรรคที่คนทั้งสองบอกมานี้ ก็คือเด็กอันน่ารักอย่างยิ่งผู้นั้นเอง เมื่อเห็นเด็กผู้นั้นมีอันตรายเกิดขึ้น ต้องพลอยบังเกิดความตื่นตระหนกบ้างร้องโพล่งออกไปว่า

"ขณะนี้อยู่ในที่ใด ?"

สองพี่น้องตระกูลกิมจากไปไกลมากโขแล้ว ร้องตอบเสียงดังมาแว่ว ๆ ว่า

"ในมณฑลโอ้วน้ำ มิกล้ารบกวนท่านดอก ไว้พบกันใหม่ในโอกาสหน้าเถิด"

เสียงร้องพอขาดคำ ร่างก็หายไปในท่ามกลางความเลือนรางของหมอกยามเช้า

ชิงเจี๊ยบเห็นคนทั้งสองยังคงแต่งกายเยี่ยงอย่างเมื่อประสบพบกันครั้งแรก... คือหมวกสีแดงฉานทรงสูง และเสื้อผ้าปอ...ในใจก็ฉุกคิดขึ้นบ้างเล็กน้อย รำพึงว่า

'เมื่อครู่นี้กิมเล่าตั้วมีท่าอย่างประจักษ์ชัดว่า ขอร้องให้เราลงมือช่วยเหลืออยู่ทีเดียว แต่น้องชายกลับรีบฉุดให้วิ่งไป เห็นว่าพรรคกระยาจกในครั้งนี้ คงต้องมีอันตรายที่ใหญ่โตมโหฬารเป็นแน่'

แต่ยังฉุกใจคิดขึ้นอีกว่า

'บรรดาผู้คนของพรรคกระยาจกนี้ แต่ละคนคล้ายดั่งมีความลับคับอกอย่างพิสดารอยู่ แต่จิตใจกลับประเสริฐเลิศดีเหลือเกิน ในเมื่อยามนี้ปราศจากเรื่องสำคัญจะกระทำ เห็นว่าล่องไปตามลำน้ำจนถึงโอ้วน้ำดูทีหรือ อาจจะมีโอกาสกระทำเรื่องราวใด ๆ ให้เป็นประโยชน์ขึ้นก็ได้'

เมื่อตกลงใจเช่นนั้น ก็ไม่ยืนเซื่องซึมอีกต่อไป มองดูท้องฟ้าก็ทราบว่า เวลาสามชั่วยามน่ากลัวได้บรรลุถึงแล้ว จึงเข้าไปสำรวจดู เห็นวงกลมที่เป็นสีเทาดำได้เริ่มกลับกลายเป็นสีขาวไปแล้ว คิดว่าพิษร้ายคงจะเสื่อมสมรรถภาพเป็นแน่

ดังนั้น จึงเดินช้า ๆ กลับไปยังที่อยู่ของบ่วยเจ็กเจ่กอีก

ระยะทางมิห่างไกลเท่าใดนัก เพียงเวลาครู่ใหญ่ ๆ ชิงเจี๊ยบก็กลับถึงบ้านได้

บ้านของบ่วยเจ็กเจ่ก ชิงเจี๊ยบได้จากไปเป็นเวลากว่าปีแล้ว ขณะนี้เมื่อได้ย้อนกลับมาอีกครั้ง ในใจจึงบังเกิดความรู้สึกตื้นตันดั่งราวได้กลับเข้าสู่อ้อมอกอันอบอุ่นของมาตุภูมิก็ปานกัน

บ่วยซัวมิ้งรออยู่ภายในห้องโถงก่อนแล้ว เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบเดินเข้ามาจึงกล่าวว่า

"เจี๊ยบยี้ เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเวลากว่าปีมาให้ฟังดูทีหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบน้อมกายตอบอย่างเคารพ และเล่าเรื่องราวที่ตนกระทำและประสบมาในเวลากว่าปีออกไปให้อย่างละเอียดถี่ถ้วน บ่วยซัวมิ้งตั้งอกตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ ยามเมื่อชิงเจี๊ยบเล่าถึงโฮ้วยี่เจ่กต้องถูกลอบทำร้ายจนเสียชีวิตไป บ่วยซัวมิ้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างคั่งแค้น และหลั่งน้ำตาด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ

แต่เมื่อเล่าถึงประสบการณ์ดั่งราวปาฏิหาริย์บนเกาะเชียวฉิ่มเต้าแล้ว บ่วยซัวมิ้งยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก จนเมื่อกล่าวถึงตนอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวต่อสู้อยู่กับสองมหากาฬพิภพเป็นจำนวนกว่าหนึ่งพันกระบวนเพลงได้ บ่วย-ซัวมิ้งจึงบังเกิดความปลาบปลื้มพึงใจจนเห็นได้ชัด

ที่แท้บ่วยซัวมิ้งก็เคยเห็นซิงเจี๊ยบประมือกับบ่อฮึ้งเซ็งมาแล้วนั่นเอง

ยามเมื่อซิงเจี๊ยบเล่าถึงเรื่องการประลองมือบนยอดเขาไท้ซัวแล้ว บ่วยซัวมิ้งกลับหัวร่ออย่างเหยียดหยามดูแคลนโดยมิได้สนใจไยดีด้วย

เรื่องราวของเวลากว่าปีที่เกิดขึ้น ต้องเสียเวลาไปไม่น้อยกับการเล่าย้อนอย่างถี่ถ้วน จนเป็นเวลาร่วมสองชั่วยาม เมื่อบ่วยซัวมิ้งฟังจบแล้ว กลับมิได้ว่ากล่าวอย่างไรไป คล้ายดั่งกำลังจมอยู่ในภวังค์แห่งความครุ่นคิด

ซิงเจี๊ยบกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"กระบี่สายรุ้งของโจรเฒ่าแซ่ลี้ นับว่าเป็นกระบี่วิเศษของเทพยดาอย่างแท้จริง มีความคมกริบสุดจะเปรียบปานได้ มิทราบว่ากระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมจะสามารถเอาชัยได้หรือไม่..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ เห็นบ่วยซัวมิ้งยังคงนั่งเหม่อมองอย่างเชื่องซึมเลื่อนลอย มิคล้ายกับกำลังฟังคำบอกเล่าของตน จึงชะงักปากเอาไว้ แต่บ่วยซัวมิ้งกลับกล่าวสวนขึ้นทันทีว่า

"ฮุ่ยไต้ซือได้ถ่ายทอดท่าเท้าเยี่ยงอย่างไรให้กับเจ้า เจ้าลองแสดงมาให้ดูสักทีหรือ"

ซิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับคำ พลางกล่าวว่า

"อันกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ นับเป็นยอดวิชาชั้นสูงสุดที่ฮุ่ยไต้ซือสูญเสียกำลังและเวลาไปอักโขจึงบัญญัติขึ้นได้...

พลางลุกขึ้นทำท่าให้บ่วยซัวมิ้งดูอย่างแช่มช้า

บ่วยซัวมิ้งกล่าวอย่างแช่มช้าครุ่นคิดขึ้นว่า

"นับว่าแปลกพิสดารดั่งราวปาฏิหาริย์จริง ๆ อันเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนั้น ก็จงลองร่ายรำออกมาให้ดูสักหนึ่งครั้ง ให้เราได้เปิดหูเปิดตาเสียบ้าง"

ซิงเจี๊ยบมิได้ใช้ความคิดอย่างไร ก็เริ่มลงมือร่ายรำทำท่านับแต่ท่าแรก อุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) จนกระทั่งท่าสุดท้าย ทางคดอันลดเลี้ยว (ฮ่วย-คงจ้วงจิ) ทั้งสิ้นรวมสิบเพลงห้าสิบกระบวนท่าเป็นหนึ่งชุดพอดี

บ่วยซัวมิ้งใช้สมาธิอย่างจดจ่อ สังเกตดูยอดวิชาขั้นสูงสุดของสองเซียนนอกพสุธาจากซิงเจี๊ยบ หลังจากใช้ความคิดอย่างหมกมุ่นอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"เจ้ามิเคยลองใช้ยอดวิชาขั้นสูงสุดประการนี้ผนึกเป็นวิชาเดียวดอกหรือ ซึ่งหมายความว่า เท้าเหยียบไปตามวิชาท่าเทพยดาปาฏิหาริย์ ส่วนมือร่ายรำจู่โจมไปในเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ..."

มิเสียทีที่เป็นยอดอัจฉริยะในพิภพเลยจริง ๆ คำพูดประโยคเดียวที่กล่าวไปได้สะกิดให้ชิงเจี๊ยบสำนึกขึ้นในทันที จินตนาการสว่างวูบขึ้นในห้วงแห่งความคิด ร้องอย่างตื่นเต้นยินดีเป็นที่สุดว่า

"ต้องสำเร็จอย่างแน่นอน"

กล่าวจบก็ก้มหน้าครุ่นคิดอย่างหมกมุ่น ในการผนึกยอดวิชาขั้นสูงสุดสองประการให้เป็นแนวเดียว

บ่วยซัวมิ้งเห็นชิงเจี๊ยบมีภูมิปฏิภาณที่สูงส่งถึงปานนี้ ก็บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง มิได้ไปรบกวนอย่างไรในตัวชิงเจี๊ยบอีก กลับตัวเดินจากออกไปนอกห้องเพื่อดูกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมที่กำลังหลอมอยู่ภายในเตาใหญ่

กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยม ความจริงก็เป็นยอดกระบี่วิเศษที่คมกริบอยู่แล้ว ขณะนี้เมื่อมีน้ำจากไผ่ทับทิมพันปีมาชโลมหลอมหล่อให้แทรกซึมเข้าไปอีก เมื่อสำเร็จแล้วคงต้องมีความคมกล้าวิเศษยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน

บ่วยซัวมิ้งนั่งเฝ้าที่ข้างเตา จวบจนกระทั่งพลบค่ำ กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมจึงถูกนำออกจากเตา เมื่อเข้าไปในห้องโถงเห็นชิงเจี๊ยบยืนอยู่กึ่งกลางห้อง กำลังวาดเท้าวางท่ากรีดมือไปทีละท่าทีละเพลงอย่างแช่มช้า บ่วยซัวมิ้งเข้าใจเป็นอันดีว่า ชิงเจี๊ยบได้เริ่มตีความในยอดวิชาทั้งสองจนพอจะเข้าใจได้แล้ว

เวลาผ่านไปอีกชั่วครู่ ชิงเจี๊ยบพลันหยุดชะงักมิทำท่าต่อ บ่วยซัวมิ้งก็ทราบว่า ได้ประสบพบปมอันยุ่งยากเข้าแล้ว

ชิงเจี๊ยบทำท่าทดลองไปเป็นจำนวนเก้าครั้ง จึงมีความสำนึกเข้าใจได้ เมื่อเงยหน้ามองไปเห็นบ่วยเจ็กเจ่กได้มายืนอยู่ที่ข้างห้องแล้ว กำลังจะคารวะ บ่วยซัวมิ้งกลับกระชากเอากระบี่ออกจากฝักโยนไปให้ชิงเจี๊ยบทันที

ชิงเจี๊ยบมิได้หยุดยั้งครุ่นคิด ตะปบมือคว้าด้ามกระบี่ไว้ กรีดกรายทำท่าไปในเพลงวิชาที่เพิ่งตีความออกเมื่อครู่ อยู่ภายในห้องซึ่งไม่กว้างขวางใหญ่โตนัก

มีแต่พลังกระบี่ที่กระจัดกระจาย ประกายกระบี่ที่แลบอยู่แปลบปลาบ ฝีเท้าอันพร่างพลิ้วละลิ่วอย่างจับต้องคาดเดามิถูก นับว่าเป็นอานุภาพที่เพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมอีกหนึ่งเท่าตัวอย่างน่าตื่นตระหนก

ชิงเจี๊ยบร่ายรำทำท่าไปเป็นหลายตลบ ยิ่งฝึกยิ่งคุ้นเคยช่ำชองขึ้น คราใดพลิกกระบี่ทิ่มแทงออก พลังอันหนักหน่วงก็แผ่ซ่านไปในบริเวณอย่างรุนแรง บ่วยซัวมิ้งที่ทรงฝีมือสูงส่งถึงปานนั้น เมื่อเห็นแล้วยังต้องโห่ร้องชมเชยขึ้นจนอึงคะนึง

เมื่อกรีดกรายร่ายรำไปครบสี่ตลบแล้ว จึงหยุดยั้งมือไว้ เดินตรงเข้าหาบ่วย-

ซัวมิ้งด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสและความปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง กล่าวขึ้นว่า

"บ่วยเจ็กเจ่ก ยอดวิชาชั้นสูงสองประการนี้ เมื่อผนึกเข้ารวมกันแล้ว ก็มีอานุภาพรุนแรงขึ้นอีกหลายเท่าจริง ๆ เมื่อกอปรกับกระบี่วิเศษที่สามารถทะลวงในทุกสิ่งทุกอย่างได้อีกแล้ว เจ้าสำนักทั้งห้าเหล่านั้น มาตรแม้นจะมีขบวนค่ายกระบี่ที่เข้มแข็งรุนแรงสักเท่าใด ย่อมจะปราศจากความหมายไปแล้ว"

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะน้อย ๆ กล่าวขึ้นว่า

"ฝึกปรือมาถึงหนึ่งวันเต็ม ๆ แล้ว รีบรับประทานอาหารเถิด"

เมื่อรับประทานอาหารเรียบร้อย บ่วยซัวมิ้งจึงถามถึงแผนการขั้นต่อไปของชิงเจี๊ยบ ชิงเจี๊ยบจึงได้เล่าถึงเรื่องที่ประสบพบกับสองพี่น้องตระกูลกิมอีกครั้งในเช้าวันนี้ และยังบอกกับบ่วยเจ็กเจ่กว่า ตนตกลงใจจะไปท่องเที่ยวแถบโอ้วน้ำสักครั้ง

บ่วยซัวมิ้งสนับสนุนเห็นด้วยทันที หลังจากพักผ่อนหนึ่งคืนแล้ว เช้าวันรุ่งขึ้นก็เตรียมตัวจะลาจากไปอีก

ชิงเจี๊ยบกลับบ้านได้เพียงวันเดียว ก็ต้องพลัดจากกันไปเป็นระยะทางสุดไกลอีกแล้ว จึงอดมิได้ที่ต้องมีความอาลัยอาวรณ์อย่างรุนแรง บ่วยซัวมิ้งยิ้มน้อย ๆ ผูกกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมไว้ที่กลางหลังของชิงเจี๊ยบ พลางกล่าวว่า

"กระบี่นี้ได้เป็นคู่ชีวิตกับเราบ่วยซัวมิ้ง ท่องเที่ยวอาละวาดอยู่ทั่วไปในธรณีของตงง้วนร่วมยี่สิบปี มิทราบว่าได้ฟันฝ่าภยันตรายและผลาญชีวิตผู้โฉดชั่วเลวทรามมาเป็นจำนวนเท่าใดแล้ว ในวันนี้เมื่อเจ้าพกกระบี่นี้เข้าท่องเที่ยวต่อไปในวงพวกนักเลง ก็จำต้องถนอมรักษาเกียรติภูมิของเทพเจ้าสัตตฝีมือไว้ แค้นอันยิ่งใหญ่ของเรา พร้อมด้วยสองมหากาฬพิภพคู่อาฆาตของเจ้า คิดว่าจะต้องมาสยบอยู่ใต้คมกระบี่นี้..."

คำพูดที่เทพเจ้าสัตตฝีมือกล่าวมา มิเพียงแต่จะสะกิดให้ความฮึกเหิมลำพองของตนเองกำเริบขึ้นเท่านั้น แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบเองก็มีความรู้สึกว่า ภาระที่ได้รับนี้สำคัญใหญ่ยิ่งอย่างจริงแท้ ความทระนงองอาจและกระเหี้ยนกระหือลำพอง จึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง

เมื่อน้อมกราบรับกระบี่แล้ว บ่วยซัวมิ้งจึงกล่าวต่อไปว่า

"บุตรของกระบี่ผลาญวิญญาณผู้นั้น อาจบางทียังมิตายก็เป็นได้ หากแม้นมีโอกาสแล้วเจ้าจงสืบเสาะถามไถ่อีกสักครั้งจะประเสริฐกว่า และอีกประการหนึ่ง พลังฝีมือของเจ้าในยามนี้ รุดหน้าไปกว่าเดิมอีกมากมายก่ายกองนัก อาจจะสูงล้ำไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนที่เราท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงเสียอีก จึงมิจำเป็นจะต้องอาศัยใน

ชื่อเสียงของเราเข้าใช้อีกแล้ว และมิต้องกระทำเลียนสัญลักษณ์ของเทพเจ้าสัตตฝีมืออีกต่อไป ซึ่งคิดว่าเจ้าคงสามารถรักษา เสริมสร้างเกียรติภูมิของตนเอง จนมิต้องเป็นที่เสื่อมเสียไว้ได้กระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างฮึกเหิมลำพองขึ้นว่า

"บ่วยเจ็กเจ่กโปรดวางใจเถิด เจี๊ยบยี้ย่อมกระทำไปตามปณิธานของท่านอย่างไม่ผิดหวัง"

คนทั้งสองร่ำลากันอย่างอาลัยอาวรณ์แล้ว ชิงเจี๊ยบจึงได้กราบลาเดินออกไป

ยามนี้หิมะได้หยุดโปรยปรายแล้ว ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใส แสงอาทิตย์เจิดจ้า ส่องสว่างไปทุกแห่งหน ชิงเจี๊ยบวิ่งอยู่ในทางอันรกร้างเปล่าเปลี่ยวปราศจากผู้คนด้วยวิชาตัวเบาขั้นสูงสุด มุ่งสู่ยังลำน้ำมิ่นกัง พื้นหิมะที่ยังมิละลายจากไปนี้ มีเงาร่างอันยาวเหยียดทอทาบอยู่ พุ่งไปทางด้านหน้าพร้อมกับร่างอย่างรวดเร็ว ดังราวกับเป็นควันดำที่พุ่งไปเพราะพายุ

บทที่ 26

เหตุการณ์ประจวบเหมาะ

ลำน้ำมิ่นกังนั้น หะแรกก็เป็นสายเดียวกับลำน้ำแยงซีเกียง แต่ผ่านกาลเวลา นานนับพันปี จึงบังเกิดความแปรเปลี่ยนไปบ้าง แยกลำน้ำนี้ให้กลายเป็นสาขาออกไป จึงมีนามว่าลำน้ำมิ่นกัง และลานซาเล่งเพ้งของเสฉวน อยู่ห่างไกลจากลำน้ำมิ่นกังไม่มากนัก มีระยะเพียงทางร่วมสิบลี้เท่านั้น

ชิงเจี๊ยบวิ่งมาตลอดรายทางด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว มิถึงหนึ่งชั่วยาม ก็มองเห็นท่าเรืออยู่ทางเบื้องหน้าแล้ว

ที่ชายน้ำแห่งนี้มีผู้คนจอแจอึดอัด ชิงเจี๊ยบจึงต้องชะลอฝีเท้าก้าวเดินตรงเข้าไปอย่างแช่มช้าตามธรรมดา

ยามนั้น บนท่าเรือมีผู้คนและสินค้าที่จะรอข้ามฟากอยู่มากมายก่ายกอง จึงอึกทึกจอแจน่ารำคาญหู

ชิงเจี๊ยบเมื่อเดินไปที่ท่าอันครึกครื้นสับสนอลหม่านแล้ว เห็นเรือแต่ละลำต่างบรรทุกกันจนเพียบแปล้ จึงรีบเดินเข้าไปหาเรืออีกลำหนึ่งซึ่งยังพอมีที่ว่าง พร้อมทั้งถามนายเรือว่า

"เรือนี้จะทวนน้ำขึ้นไปยังซาเกี๊ยบ" (เป็นช่วงน้ำตอนหนึ่งของลำน้ำแยงซีเกียงมีโขดหินอยู่กลางลำน้ำอย่างน่าหวาดกลัวที่สุด)

นายเรือผงกศีรษะเบา ๆ เป็นเชิงรับคำ ชิงเจี๊ยบจึงได้หาที่ว่างแห่งหนึ่งนั่งลง

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ ๆ เรือจึงได้เริ่มแก้เชือกออกจากท่าเตรียมเคลื่อนลำ

ใช้ถ่ออันยาวเหยียดค้ำตลิ่งเล็กน้อย เรือก็ลอยไปตามน้ำอย่างแช่มช้า

ชิงเจี๊ยบมองดูลำน้ำแยงซีเกียงยามนี้ เห็นแต่สายน้ำที่ไหลเชี่ยวเป็นเกลียวอย่างเวิ้งว้างกว้างขวาง ที่สุดสายตาเบื้องหน้าจรดกับขอบฟ้าจนเป็นแนวตรง เมื่อเอี้ยวคอมองไปทางด้านข้างอันเป็นลำน้ำมิ่นกัง เห็นเป็นแต่เส้นน้อย ๆ เท่านั้น เมื่อเปรียบกับแยงซีเกียงแล้วมิทราบว่าจะผิดแปลกแตกต่างกันห่างไกลเท่าใด

เรือลำเริ่มลอยไปตามน้ำอย่างรวดเร็ว นายเรืออันขยันขันแข็งยังใช้พายเข้าช่วยอีกด้วย ส่วนลูกเรือที่เกียจคร้านกลับมิได้ยกพายช่วยเหลือเลย ปล่อยให้มันลอยไปตามยถากรรมตามกำลังน้ำเท่านั้น

อากาศยามนี้ยังคงเยือกเย็นเป็นอย่างมาก บรรดาผู้โดยสารต่างซุกกายอยู่ในประทุนเรือหมดสิ้น ชิงเจี๊ยบต้องการชมทิวทัศน์ทางลำน้ำบ้าง จึงได้ออกไปนั่งนอกประทุนเรือเพียงคนเดียว

ลมลำน้ำยามกรรโชกพัดมา ได้ผลักดันให้เรือเพิ่มความเร็วขึ้นอีกมาก เวลาผ่านไปประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด ก็ไปไกลถึงสิบกว่าลี้แล้ว

ที่เบื้องหน้าคือคุ้งมังกรเขียว (แชเล้งเกี๊ยมพ้ง) อันมีภยันตรายขึ้นชื่อลือชาตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน มิทราบว่ามีเรือน้อยใหญ่จำนวนเท่าใดที่มาจมตัวลงในสถานที่นี้ บรรดาลูกเรือที่เกียจคร้านสักปานใดเมื่อมาถึงบริเวณนี้แล้ว ก็มิกล้าจะเลินเล่อประมาทได้แม้แต่น้อยนิด ต่างต้องลุกขึ้นยืนพายและคัดเรืออย่างขยันขันแข็ง และร้องสั่งให้บรรดาผู้โดยสารขนสัมภาระเข้าไว้ภายที่กลางลำเรือ เพื่อมิต้องถ่วงน้ำหนักให้เรือเสียดุล

สายน้ำไหลเชี่ยวกรากดั่งราวเทจากกระบอก เรือยิ่งพุ่งไปอย่างรวดเร็วปานธนูหลุดออกจากแหล่งก็ปานกัน

คุ้งมังกรเขียวมองเห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ไกลนักแล้ว นายเรือขณะนี้ตวาดสั่งอยู่ตลอดเวลาเสียงระงม พายซ้ายทีพายขวาทีด้วยท่าทางอันเร่งร้อนกระวนกระวายเลี่ยงหลบจากหินใต้น้ำที่มีมากมายก่ายกองไปได้อย่างหวุดหวิด

สายน้ำที่คุ้งมังกรเขียวนี้ แคบเล็กเป็นอย่างยิ่ง มีอยู่ช่วงหนึ่ง ยังมีศิลาสองฟากข้างขวางกั้นเอาไว้อีกด้วย จนกลายเป็นวังน้ำวนอยู่ทางเบื้องหน้า ด้วยกระแสหมุนวนอันรุนแรงดุเดือด เรือเมื่อถึงที่นี้แล้วต้องชะลอลงจนสุดกำลัง

นายเรือฉวยโอกาสนั้นตะโกนบอกกับผู้โดยสารทุกคนว่า

"ที่เบื้องหน้าคือช่วงน้ำอันตรายที่มีชื่อเสียงโด่งดังอย่างยิ่ง ท่านทั้งหลายโปรดนำสัมภาระไว้ที่ท้องเรือด้วย"

ที่แท้เพราะนายเรือก็จะอาศัยน้ำหนักสัมภาระมาเป็นเครื่องถ่วงดุลให้เรือเที่ยงนั่นเอง

คำพูดพอกล่าวจบที่ริมตลิ่งพลันมีเสียงคนตะโกนก้องขึ้นว่า

"นี่ นายเรือ เราจะข้ามฟาก..."

นายเรือเหลียวมองไป เห็นมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ริมตลิ่งที่ห่างไปจากเรือประมาณหกสิบเชียะ กำลังตะโกนก้องร้องเรียกอยู่

ชิงเจี๊ยบมีตาอันแหลมคมว่องไว จึงดูออกได้ว่า คนผู้นี้มีอายุประมาณสี่สิบห้าสี่สิบหกปี แต่งกายมิเป็นรูปมิเป็นร่าง หนวดเคราครึ้มเต็มไปสองแก้ม แต่กลับสวมใส่เสื้อยาว เยี่ยงอย่างนักศึกษาอันสุภาพ

นายเรือตะโกนตอบไปสุดเสียงว่า

"เรือบรรทุกมาเต็มที่แล้ว ไหนเลยจะเพิ่มเข้าไปได้อีกสักคนเล่า ที่เบื้องหน้ายังเป็นช่วงน้ำอันมีภยันตรายอย่างหวาดเสียวที่สุดของระยะทางอีก..."

ชายหนวดเคราครึ้มบนตลิ่งกลับร้องขึ้นอีกว่า

"เราเพียงคนเดียว ไม่มีสัมภาระ..."

นายเรือทนรำคาญมิได้ จึงร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"ท่านมิเห็นเส้นอันตรายที่กราบเรือแล้วหรือ ว่ามันได้เพียบจนแทบจะมิดอยู่แล้ว"

พลางชี้ไปยังขีดขาวที่กราบเรือ ซึ่งปิ่มอยู่ตรงผิวน้ำพอดี

พลางขยับพายในมือ ปล่อยให้เรือพุ่งไปทางเบื้องหน้าดุจดั่งธนูหลุดจากแหล่ง

ชิงเจี๊ยบมองดูคนผู้นั้น เห็นบนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอย่างเหยียดหยามดูแคลนเป็นอย่างยิ่ง

สายน้ำตอนนี้เชี่ยวกรากรุนแรง ผลักดันให้เรือพุ่งปราดออกไปอย่างมิอาจจะหยุดยั้งรั้งรอได้อีก...

ฉับพลันนั้นเอง นายเรือตะคอกก้องขึ้นว่า

"ระวังไว้..."

ชิงเจี๊ยบรีบเหลือบตามองไป เห็นใจกลางลำน้ำทอดนี้มีโขดหินอันใหญ่โตมโหฬารตระหง่านอยู่ กินรัศมีแทบหมดไปครึ่งหนึ่งของลำน้ำ มีแต่สองฟากข้างเท่านั้นที่เรือพอจะอ้อมผ่านไปได้

บนศิลาอันมหึมา มีอักษรสามตัวสลักอยู่ว่า 'มองเรามา'

อักษรสามตัวสลักไว้ด้วยฝีมืออันปราดเปรียวและแคล่วคล่องเป็นที่สุด กล่าว

ได้อย่างเต็มปากว่า เป็นยอดวิชาอันสูงส่งดั่งราวกับเทพยดามากระทำ แต่คำว่า 'มองเรามา' นี้ มิทราบมีความหมายเยี่ยงอย่างไรกัน

ลำน้ำช่วงนี้มีความรุนแรงรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมดังราวกับทะเลมรสุม ดุจดั่งเป็นม้าอันมากมายสุดคณนานับกำลังห้อตะบึงไปอย่างคลุ้มคลั่ง เมื่อกระแทกเข้าใส่ศิลาอันมหึมากึ่งกลางน้ำแล้ว ก็แตกกระจายเป็นฟูฝอยไปทุกแห่งหน ทำให้ลำน้ำปั่นป่วนอลวนจนแทบว่าจะกลืนเรือทุกลำได้ในชั่วพริบตาไปได้ มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งยอดเยี่ยม ยังต้องรู้สึกตื่นตระหนกในใจอย่างซ่อนเร้นอยู่

เรือมีความเร็วเป็นอย่างยิ่ง เพียงชั่วครู่เดียวก็ห่างจากศิลากลางน้ำเพียงห้าหกเชียะเท่านั้น แต่เรือกลับหาได้ชะลอลงเพราะบรรดาลูกเรือทั้งหลายใช้กำลังคัดก้นจนเต็มที่ก็หาไม่

นายเรือยามนี้มีความตื่นเต้นจนตัวเกร็ง มือทั้งสองกำถ่อไว้จนเส้นเอ็นขึ้นโปนตวาดสุดเสียงขึ้น และใช้ถ่อยาวในมือค้ำออกไปทางด้านข้างอย่างไม่คิดชีวิต

ชิงเจี๊ยบเห็นกล้ามเนื้อทั่วร่างของชายผู้นี้คล้ายดั่งกับเป็นเถาวัลย์ที่พันเกี่ยวอยู่บนลำต้น ตะปุ่มตะป่ำจนนูนขึ้นปรากฏเห็นชัด เสื้อนวมอันหนาหนักคล้ายดั่งจะฉีกขาดออกจากกันก็ปานกัน

เรือมีความเร็วอย่างยิ่งอยู่แล้ว ยังถูกค้ำดันไปในลักษณะนี้อีก จึงคล้ายดั่งกับจะเหินบินไปตามลำน้ำก็ปานกัน

ในเวลาขณะนั้น ชิงเจี๊ยบพลันได้ยินเสียงชายเสื้อผ้าปะทะลมดังแว่วขึ้น จึงรีบเหลือบมองไป ก็ต้องบังเกิดความตื่นตกใจจนหน้าซีดเผือด เพราะประสบพบกับเรื่องอันมิคาดคิดว่าจะเป็นไปได้มาปรากฏขึ้นแล้ว...

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มผู้ซึ่งห่างจากเรืออย่างสุดแสนไกล ได้พุ่งปราดฝ่าอากาศมาจนถึงเรือ บรรดาผู้โดยสารยามนี้ต่างซุกกายอยู่ภายในประทุนจนหมดสิ้นแล้ว นายเรือก็กำลังเพ่งสติอย่างตื่นเต้นจนตัวเกร็ง มีแต่ชิงเจี๊ยบคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็น เจ้าผู้นั้นมีท่าอันยโสโอหังเป็นอย่างยิ่ง เท้าที่ย่างเหยียบไปในอากาศละลิ่วพลิ้วแผ่วแต่รวดเร็วเป็นที่สุด คล้ายดั่งกับว่าจะมีความรวดเร็วไปกว่าเรือที่กำลังพุ่งอยู่เสียอีก เห็นว่าจะลงมาในเรืออย่างแน่นอนแล้ว

ในฉับพลันนั้นเอง คนผู้นั้นกระทืบเท้าทั้งสองในหว่างกลางอากาศ จนร่างพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงอีกหลายเชียะ คล้ายดั่งหาสถานที่จะหยุดยั้งทรงร่างบนเรือมิได้และไม่พอใจจะสร้างความรำคาญให้กับนายเรือ ร่างของมันจึงได้แฉลบออกทางด้านข้าง ในชั่วพริบตาก็ละลิ่วพลิ้วลงยืนอยู่บนกุยเล้ยปีกใหญ่ของนายเรือทันที

คนผู้นี้มีพลังฝีมือวิชาตัวเบาอย่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก เฉกเช่นกับเป็นใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นลงสัมผัสพื้น กอปรกับนายเรือกำลังตั้งสติอย่างหมกมุ่นตื่นเต้น ด้วยการถ่อเรือให้หลบหลีกจากโขดศิลาอย่างร้อนรน จึงมิทราบว่ามีชายฉกรรจ์ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดหมวกกุยเล้ยของตนแล้ว เรือพุ่งปราดตามลำน้ำดั่งราวธนูหลุดจากแหล่งโคลงเคลงสั่นไหวไปเพราะกระแสคลื่น แต่คนผู้นั้นกลับคล้ายดั่งเป็นใบไม้แห้งที่โคลงเคลงพลิ้วไป ตามความเคลื่อนไหวของศีรษะนายเรือ ด้วยท่าทีมั่นคงมิมีท่าจะร่วงกระเด็นลงมาเลย

ตัวเบาในคราครั้งนี้ แสดงออกมาได้อย่างสวยงามยอดเยี่ยมเป็นที่สุด แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบที่ทรงพลังฝีมือเยี่ยงอย่างนี้ ก็ยังต้องบังเกิดความตระหนกตกใจอย่างรุนแรง โดยเฉพาะความรวดเร็วของเรือในยามนี้ คนผู้นั้นกลับสามารถพุ่งกายมาถึงได้อย่างแม่นยำตามเวลา นับว่าเป็นพลังการฝึกปรือที่บรรลุถึงขั้นอันน่าตื่นตระ-หนกตกใจแล้ว

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดในใจว่า

'ชายฉกรรจ์ผู้นี้มีพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยมยิ่งนัก แต่ออกจะมีท่าอวดโอ้โอหังอยู่บ้าง ย่อมมิใช่เป็นผู้ดีมีธัมมะมาแต่ใดอย่างแน่นอน เห็นจากการเร่งรุดเดินทางอย่างร้อนรนของมันนี้ ขออย่าให้กลับกลายเป็นศัตรูของพรรคกระยาจก ที่จะเร่งรุดไปสมทบในเมืองโอ้วน้ำเลย แต่ในเมื่อมันมีทีท่าอันยโสโอหังถึงปานนี้แล้ว เราย่อมจะต้องสืบเสาะให้รู้ความสำคัญของมันไว้ให้ได้ด้วย'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็บังเกิดอุบายขึ้นในใจทันที

ขณะกำลังครุ่นคิดอย่างเงียบขรึม เรือที่พุ่งไปด้วยความรวดเร็วก็ดิ่งเข้าใส่ศิลามหึมาที่อยู่หว่างกลางลำน้ำแล้ว พลันได้ยินเสียงดังปังเมื่อนายเรือเหวี่ยงถ่อในมือลง จากนั้นมือทั้งสองรีบคว้าหางเสือกำเอาไว้อย่างแนบแน่น เห็นจากท่าทางของมันก็ทราบว่า กำลังประคับประคองเรือให้พุ่งไปทางเบื้องหน้าในระดับแนวตรง

เบื้องตรงหน้าขณะนี้ เป็นศิลาอันมหึมาขวางไว้ หากแม้นเรือพุ่งไปในแนวตรงแล้ว มันมิใช่จะโผนปะทะเข้าจนแหลกลาญละเอียดดอกหรือ

มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะมีสติมั่นคงมิหวาดหวั่น แต่ยามนี้ยังอดมิได้ ที่ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มที่กำลังโอ้อวดวิชาตัวเบา โดยยืนอยู่บนยอดหมวกกุยเล้ยของนายเรือ เข้าใจว่ามันก็คงมิเคยเดินผ่านทางน้ำสายนี้มาเช่นกัน มันยืนอยู่เบื้องบนที่สูง จึงมองดูเหตุการณ์รอบข้างได้อย่างละเอียดชัดเจนกว่าชิงเจี๊ยบ ยามนั้นก็บังเกิดความตื่นตระหนกจนต้องตะคอกร้องขึ้น

มันยังมิทันจะแผดร้องด่าขึ้นอย่างเดือดดาล เรือลำนั้นก็พุ่งเข้าใส่ศิลามหึมาอันมีอักษรจารึกว่า 'มองเรามา' อย่างตรง ๆ

นายเรือย่อกายต่ำลงเล็กน้อย โดยคิดจะรวมกำลังเข้าคัดท้ายเอาไว้ให้เต็มที่ ยังคงรักษาระดับความตรงดิ่งเข้าหาไม่คลาดเคลื่อน ในช่วงเวลาที่ไวกว่าพริบตานั้น สายน้ำที่ได้พุ่งกระแทกตรงเข้ามา เมื่อถูกศิลากลางลำน้ำขัดขวางไว้อย่างถนัด จึงพากันแยกย้ายเป็นสองฟากข้างไป เรือนั้นกลับมิได้บ่ายเบี่ยงผิดแนวไปแม้แต่เล็กน้อย เสียงเกรียวกราวครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวเมื่อเฉียดผ่านศิลาอันมหึมาไปได้อย่างหวุดหวิด จนกลายเป็นรูปคดเคี้ยวเลี้ยวลด ผ่านห้วงอันตรายอันสุดหวาดเสียวไปได้ในชั่วพริบตาเดียว

น่ากลัวอาการเลี้ยวลัดไปมาจะรุนแรงจนเกินไป ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่ามิอาจจะยืนทรงร่างได้มั่นคงอีกแล้ว กราบเรือด้านซ้ายได้ปริ่มอยู่กับพื้นผิวน้ำ ซึ่งห่างอีกเพียงประมาณหนึ่งหุน น้ำก็ทะลักเข้ามาในเรือแล้ว ส่วนกราบขวากลับเอียงลอยพ้นจากพื้นน้ำจนสูง หากแม้นมีสัมภาระวางอยู่บนหัวเรือแล้ว ย่อมต้องถูกปาดกระเด็นออกไปอย่างแน่นอน

เนื่องจากความรวดเร็วและกำลังถ่วงที่เป็นไป ทำให้ลำน้ำตอนนั้นบังเกิดเป็นวังวนอย่างรุนแรง บรรดาผู้โดยสารที่มา ส่วนมากคงผ่านทางน้ำแถบนี้จนชำนาญแล้ว จึงมิได้ส่งเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจไปเลย

ชายฉกรรจ์ผู้ยืนบนยอดหมวก คาดมิถึงว่าเป็นไปในสภาพนี้ กำลังที่เกร็งไว้จึงมิอาจจะถ่วงร่างให้สมดุลได้ ต้องถูกเหวี่ยงกระเด็นออกไป จึงบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบพุ่งร่างลงสู่พื้นเรืออย่างรวดเร็ว แต่มิทราบว่าพลังอันหนักหน่วงจนเกินไปนั้น ทำให้กลายเป็นถีบนายเรือจนกระเด็นออกไปทางนอกอย่างรวดเร็ว ชิงเจี๊ยบบันดาลโทสะอย่างรุนแรง แต่การช่วยชีวิตคนยังสำคัญกว่า จึงยื่นมือออกคว้ากราบเรือเอาไว้อย่างแนบแน่น กดพลังฝ่ามือเพียงเล็กน้อย ร่างจึงพลิกพุ่งออกไปจากนอกเรือดั่งราวเหินบิน

การกระทำในครั้งนี้ มีความรวดเร็วอย่างยิ่งนัก เพราะสามารถพุ่งเลยร่างนายเรือไปได้อย่างมิคาดคิด มือซ้ายตะปบคว้าไปดั่งราวกับสายฟ้าแลบ จับกุมเอาข้อเท้าของนายเรือไว้ได้อย่างมั่นเหมาะ กระชากกลับเข้ามาในอ้อมอกอย่างรุนแรง จนสามารถกระชากรั้งพลังการพุ่งของมันจนสลายไปหมดสิ้น ดึงกลับขึ้นมาบนเรือได้อีกครั้ง

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มน่ากลัวทราบว่า มันไร้เหตุผลเอง จึงยืนเจื่อน ๆ

อยู่ทางด้านข้าง โดยมิกล้าว่ากล่าวอย่างไร นายเรือนั้นตื่นตระหนกตกใจจนหน้าซีดเผือดอยู่แล้ว จึงมิทราบว่าชายฉกรรจ์ผู้นั้นได้เข้ามาบนเรือด้วยสภาพอย่างไร

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงขึ้นอย่างเดือดดาลคลั่งแค้น แต่ฉุกใจได้คิดขึ้นจึงรีบระงับเพลิงโทสะไว้ นั่งลงเหลือบมองศิลามหึมาที่มีอักษร 'มองเรามา' เห็นน้ำที่กระแทกจนเป็นฟูฝอยดั่งราวมรสุมในท้องทะเล ส่งเสียงครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวจนใจสั่น ที่แท้เรือได้เฉียดผ่านศิลานั้นจนพ้นไปแล้วในช่วงพริบตาอันน่าหวาดเสียวนี้

จึงครุ่นคิดในใจว่า

'การหาเลี้ยงชีพด้วยชีวิตชาวเรือทอดนี้ ช่างลำบากยากเย็นยิ่งนัก เมื่อครู่นี้หากแม้นคิดหักหางเสือเลี่ยงหลบออกจากศิลามหึมาแล้ว ไยจะมิเป็นการพุ่งเข้าหาความตายอย่างง่ายดายด้วย จำจะต้องรักษาระดับตรงเข้าใส่ศิลามหึมานี้อย่างรวดเร็วจึงสามารถเลี่ยงหลีกไปได้ในยามหวุดหวิดกะทันหัน สำหรับศิลาก้อนนั้นช่างเป็นจริงที่ว่า 'มองเรามา' อย่างแน่แท้ จึงน่าเห็นใจในผู้ที่สลักอักษรเตือนสตินี้อย่างจริงใจว่าเปี่ยมด้วยความปรารถนาดีอันน่านับถือ'

ขณะกำลังครุ่นคิด เรือได้พุ่งผ่านสายน้ำอันกระฉอกวนเวียนไปอีกสามสี่แห่งจนผ่านห้วงอันตรายไปได้ บรรดาลูกเรือที่ผ่านไปมาในลำน้ำแถบนี้ ต่างมิได้มีความรู้สึกตื่นเต้นตกใจอย่างไรเลย จึงรู้สึกอับอายขายหน้าตนเองเป็นอย่างมาก

ขณะกำลังครุ่นคิดอย่างสับสนอลหม่าน เรือก็ได้ไปจากที่นั้นร่วมยี่สิบกว่าลี้แล้ว เห็นช่วงชาเกี๊ยบอยู่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก บรรดาผู้โดยสารต่างพากันตระเตรียมสัมภาระเพื่อจะขึ้นฝั่งกันเป็นจำนวนมาก

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก รีบเหลียวมองไปเห็นชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม นั่งอยู่บนกระทงเรือด้วยท่าทีอันเคร่งขรึมครุ่นคิด เข้าใจว่านายเรือเมื่อผ่านจากห้วงอันตรายของชีวิตมาอย่างหวุดหวิดเมื่อครู่แล้ว ก็มิได้ขับไล่ไสส่งมิให้มันพ้นไปจากเรืออีก

พอได้คิดขึ้นว่า ที่ตนแสดงพลังวิชาอันยอดเยี่ยมออกไปเมื่อครู่นี้ คล้ายดั่งปราศจากผู้ประสบพบเห็น ดังนั้นจึงลุกขึ้นยืนพลางกล่าวว่า

"พี่ท่านผู้นี้ มีวิชาตัวเบาอันสูงส่ง..."

ที่แท้ชิงเจี๊ยบต้องการจะคบหาเพื่อสืบเสาะร่องรอยพิรุธของชายฉกรรจ์นี้ต่างหาก

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มได้เห็นชิงเจี๊ยบแสดงฝีมือออกไปเมื่อครู่อย่างถนัดชัดตา ด้วยความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง แต่มิอาจจะถามไถ่ไปได้เต็ม

ปากนัก ยามนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมาปราศรัยกับมันก่อนเช่นนั้น จึงรีบถามไถ่ขึ้นด้วยปัญหาข้อใจนานาประการจนอัดอกว่า

"มิกล้า มิกล้า"

ชิงเจี๊ยบได้ยินสำเนียงของคนผู้นี้คล้ายดั่งเป็นคนแถบกวางไส ในใจยิ่งบังเกิดความข้องกังขาอย่างรุนแรงกล่าวไปว่า

"ขอบังอาจถามนามของพี่ท่านด้วย ดูท่าท่านเมื่อครู่คล้ายดั่งมีเรื่องร้อนที่ต้องเร่งรุดเดินทาง..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็ใช้ความพินิจพิเคราะห์สังเกตดูสีหน้าของชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มอย่างเขม็งนิ่ง ชายฉกรรจ์ผู้นั้นกลับมีสีหน้าราบเรียบเป็นปกติ ตอบเสียงกังวานไปว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เอ็งนามเจี่ย ท่านกล่าวได้ถูกแล้ว ข้าพเจ้ากำลังเร่งร้อนจะไปเยี่ยมเยียนสหายผู้หนึ่งในเมืองโอ้วน้ำ..."

ชิงเจี๊ยบใจหายวาบทันที ทราบว่าความคาดหมายของตนนั้นคงถูกต้องไปกว่าครึ่ง จึงครุ่นคิดในใจว่า

'คนผู้นี้หากแม้นเร่งรุดไปเป็นศัตรู ประทุษร้ายต่อพรรคกระยาจกจริงแล้วเฮอะ น่ากลัวสองพี่น้องตระกูลก๊ม คงยากยิ่งจะต้านทานรับมือได้'

แต่ปากกลับกล่าวไปอีกทางหนึ่งว่า

"ข้าพเจ้าชิงเจี๊ยบก็คิดจะไปท่องเที่ยวชมทิวทัศน์อันขึ้นชื่อลือชาของเมืองโอ้วน้ำอย่างนี้ก็ประเสริฐอยู่ หากแม้นท่านมีรังเกียจเดียดฉันท์แล้ว จะให้ข้าพเจ้าร่วมทางไปด้วยได้หรือไม่ ?"

เอ็งเจี่ยรีบกล่าวขึ้นว่า

"ชิงเฮียไยกล่าวคำพูดเช่นนั้น ? มีชิงเฮียผู้ทรงพลังฝีมือปานนี้ร่วมทางไปด้วยกันแล้ว มิเพียงจะปลอดภัยไร้อันตรายตลอดทางเท่านั้น มิหนำซ้ำยังพอจะอาศัยในโอกาสนี้ ขอรับความชี้แจงแนะนำอีกด้วย"

ชิงเจี๊ยบทราบเจตนาของมันเป็นอันดี ว่าไม่ยินยอมนับถือในตน ต้องการคิดจะประลองทดสอบกันขึ้น จึงหัวร่อเบา ๆ โดยแสร้งทำทีมิเข้าใจ ปากตอบเรื่อยเปื่อยไปว่า

"มิได้ พลังฝีมือของข้าพเจ้านั้น ไหนเลยจะเทียมเทียบเปรียบได้ แม้เป็นหนึ่งในสิบของเอ็งเฮีย"

การพูดคุยเป็นไปอย่างเกรงอกเกรงใจ จนกระทั่งเรือได้เข้าเทียบท่าแถบชาเกี๊ยบ

คนทั้งสองเมื่อชำระค่าโดยสารแล้ว ก็ร่วมทางเดินต่อไปในมณฑลโอ้วน้ำ

ตลอดรายทางที่ร่วมกันไป ชิงเจี๊ยบพยายามใช้วาจาหลอกล่อถามไถ่อยู่หลายต่อหลายครั้ง แต่เอ็งเจี่ยกลับมิยอมแพร่งพรายไปแม้แต่น้อย ชิงเจี๊ยบจึงจำต้องคอยฉวยโอกาสกระทำไปตามความคาดคิดเท่านั้น โดยมิยอมให้มีร่องรอยพิรุธปรากฏขึ้นเช่นกัน

คนทั้งสองต่างมีฝีเท้าอันรวดเร็วเป็นยิ่งนัก ตลอดรายทางนี้เอ็งเจี่ยดั่งราวกับมีเจตนาประลองในเชิงฝีเท้ากับชิงเจี๊ยบตลอดทาง แต่ชิงเจี๊ยบก็แสร้งเป็นฝ่ายโอนอ่อนผ่อนตามเสมอ เอ็งเจี่ยจึงจนปัญญาที่จะกระทำอย่างไรได้

จวบจนยามย่ำสนธยาของวันนี้ คนทั้งสองได้เข้าไปในมณฑลโอ้วน้ำ ต่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเป็นอย่างมาก จึงตกลงใจจะพักแรมรับประทานอาหารกันที่โรงเตี๊ยมเสียก่อน โชคยังดีที่ปลายทางหลวงแห่งนี้ คือเมืองน้อย ๆ แห่งหนึ่ง เมื่อเร่งฝีเท้าอีกครู่หนึ่ง จึงได้เข้าถึงตัวเมือง พักแรมในโรงเตี๊ยมได้

เป็นเวลาอาหารค่ำพอดี เมื่อคนทั้งสองเข้าไปในโรงเตี๊ยม หลังจากพักผ่อนชั่วครู่ จึงเรียกผู้รับใช้ให้ตระเตรียมอาหารมารับประทาน

ยามนี้เป็นฤดูเหมันต์อันหนาวเหน็บ แถบเมืองโอ้วน้ำยังดีอยู่บ้างที่มิหนาวเย็นเท่าใดนัก แต่ลมเหนือยังคงกรรโชกพัด หอบเกล็ดหิมะปลิวโปรยปรายไปทุกแห่งหน คนทั้งสองเมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็สั่งหมี่น้ำอันร้อนระอุควันโขมง พร้อมทั้งอาหารอบโอ้วน้ำอันมีชื่อลือเลื่องไปทั่วประเทศ

เป็นจริงดั่งคำร่ำลือไม่ผิดเลย คนทั้งสองพากันรับประทานจนล้นกระเพาะ มิอาจจะรับประทานเข้าไปอีกจึงยอมหยุด สองคนรวมกินเนื้ออบไปถึงสี่ชั่ง

ขณะกำลังกินกันอย่างถูกปากสบายใจนั้น พลันมีเสียงแหบแห้งของคนผู้หนึ่งดังมาจากอีกด้านหนึ่งว่า

"ฟังว่าสำนักคงทั้งและพรรคกระยาจก เกิดกรณีพิพาทกันภายในเมืองโอ้วน้ำของเรา มิทราบว่าเป็นความจริงหรือเท็จ ?"

เสียงนั้นลอยมาอย่างถนัดชัดเจ้น ชิงเจี๊ยบจึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย รีบระงับใจเงี่ยหูฟังไปทันที ฉวยโอกาสนั้นปรายตาดูเอ็งเจี่ยแวบหนึ่ง เห็นมันก็มีการตั้งอกตั้งใจอย่างเต็มที่เช่นกัน ชิงเจี๊ยบรู้แน่แก่ใจว่า มันคงต้องมาเพราะเรื่องราวนี้เยี่ยงกับตนเอง เพียงแต่มิทราบว่ามันจะเป็นมิตรหรือศัตรูกับพรรคกระยาจกเท่านั้น

ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่ อีกเสียงหนึ่งก็ได้ดังขึ้นว่า

"เฮอะ อึ้งเล่าตี๋ ข่าวคราวของท่านช่างมิรวดเร็วเสียเลย อย่าว่าแต่จะเกิด

กรณีพิพาทกันเท่านั้น สำนักคงทั้งมันยังถึงกับจับกุมเอาตัวประมุขคนใหม่ของพรรคกระยาจกไปอีกด้วย..."

ข่าวคราวอันนี้ชิงเจี๊ยบได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว ได้ยินเสียงคนผู้นั้นกล่าวสืบต่อไปว่า

"เมื่อวานนี้ ฟังว่าสองพี่น้องตระกูลกิม ที่เป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคกระยาจกเดิม ได้แสดงตัวออกมาเพราะเรื่องนี้แล้วด้วย..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ กระแสเสียงก็เริ่มต่ำลง ชิงเจี๊ยบรีบเงี่ยหูจนตั้งชันขึ้นฟังไป แต่เสียงนั้นยิ่งแผ่วเบาลงทุกที แต่ยังพอฟังกระท่อนกระแท่นได้ว่า

"พลังฝีมือของสองพี่น้องตระกูลกิมนั้นท่านก็ทราบอยู่แล้ว...ฟังว่า...เพียงเวลาคืนเดียวก็ทะลวงด่านผ่านไปหกแห่ง ศิษย์สำนักคงทั้ง...แหลกลาญยับเยินไปหมดสิ้น"

ชิงเจี๊ยบทราบแน่แก่ใจว่า สองพี่น้องตระกูลกิมได้ยอมกลับรับตำแหน่งเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคกระยาจกอีกแล้ว เพื่อจะฟื้นฟูเกียรติภูมิและแสดงความเก่งกล้าสามารถอีก จึงวางใจไปได้บ้าง แต่พอเหลือบแลดูเอ็งเจี่ยเห็นมีสีหน้าตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ในใจก็มั่นได้ทันทีว่า เจ้าผู้นี้ย่อมต้องเป็นศัตรูกับพรรคกระยาจกเป็นแน่แท้

มีเสียงอันแหบห้าวของเจ้าผู้แซ่อึ้งกล่าวขึ้นอีกว่า

"จริง ๆ หรือ ? นี่กลับเป็นการชุมนุมอันน่าครึกครื้นมาก เราสองในเมื่อปราศจากกิจอันสำคัญ จะรีบรุดไปดูสักครั้งได้หรือไม่ ? อันเรื่องราวที่สนุกสนานเยี่ยงอย่างนี้ เห็นทีมีน่าจะปล่อยให้พลาดไปเลย"

เนื่องจากน้ำเสียงของมันแหบห้าวไปกว่า ดังนั้นกระแสเสียงจึงสูงขึ้น ทำให้ชิงเจี๊ยบและเอ็งเจี่ยได้ยินอย่างถนัดชัดเจน

แต่อีกเสียงหนึ่งกลับหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชา พลางกล่าวว่า

"ท่านคิดหรือ ?"

เจ้าผู้แซ่อึ้งกระชากเสียงอย่างไม่พอใจ

"เป็นอย่างไร ?"

อีกคนหนึ่งจึงกล่าวว่า

"รอบบริเวณรัศมีห้าลี้ของหอลุ่ยเท้งถะ ถูกพวกสองสำนักโอบล้อมเอาไว้แน่นหนามั่นคงแล้ว แม้กระทั่งชนชาวบ้านธรรมดายังมิยอมปล่อยให้ผ่านไปเลย เยี่ยงอย่างเราที่แต่งกายเฉกเช่นชนชาวบู๊ลิ้ม พวกมันมีหรือจะยอมปล่อยให้เข้าไปร่วมสนุกด้วย ?"

เจ้าผู้แซ่อึ้งจึงหยุดอึ้งไปทันที น่ากลัวคนทั้งสองจะพูดคุยมิลงคอกัน เพราะเพียงอีกครู่ก็มีเสียงกินหมี่ดังซู้ดซ้าดขึ้นแทนแล้ว

ในเมื่อสถานที่ได้ทราบอย่างแน่ชัดแล้ว ชิงเจี๊ยบก็วางแผนในใจอย่างรัดกุม เห็นเอ็งเจี่ยยังคงก้มหน้าครุ่นคิดอยู่ จึงหัวร่อใส่พลางกล่าวว่า

"เนื้ออบของโอ้วน้ำนับว่ายอดเยี่ยมกว่าทุกแห่งในประเทศอย่างแท้จริงทีเดียว เอ็งเฮียว่าใช่หรือไม่ ?"

เอ็งเจี่ยรีบระงับใจไว้อย่างลุกลน ตอบไปว่า

"แน่นอน แน่นอน ข้าพเจ้าก็มีความเห็นเช่นกัน"

คนทั้งสองโอภาปราศรัยกันอย่างใจมีอยู่กับตัว เพียงครู่หนึ่งก็แยกย้ายกันกลับเข้าไปในห้องส่วนตัว

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นทราบว่า สถานที่ซึ่งทั้งสองฝ่ายปะทะกันนั้นคือหอลุ่ยเท้งถะ แต่เนื่องจากมิทราบว่าหอลุ่ยเท้งถะนี้อยู่ในที่ใด จึงรีบไปถามไถ่ต่อผู้รับใช้ของโรงเตี๊ยม หลังจากฟังคำชี้แจงอย่างยืดยาวฟุ่มเฟือยจนน่ารำคาญแล้ว จึงทราบว่าหอลุ่ยเท้งถะอยู่มิห่างไกลไปจากตัวเมืองนี้เท่าใดนัก แต่เป็นสถานที่อันรกร้างเปล่าเปลี่ยวมาก

ชิงเจี๊ยบเมื่อกลับมาที่ห้องแล้ว ต้องนั่งครุ่นคิดอย่างวุ่นวายอลเวง คำนึงขึ้นว่า

'อันพรรคกระยาจกและสำนักคงทั้ง คล้ายดั่งหามีความอาฆาตมาดร้ายต่อกันอย่างไรไม่ แต่คราครั้งก่อนเจ้าลี้งักเคยไล่กวดเพื่อคร่าตัวประมุขคนใหม่ของพรรคกระยาจกพ้งยี้ พร้อมทั้งจู่โจมทำร้ายสองพี่น้องตระกูลกิมอีกด้วย มิหนำซ้ำ ยังคล้ายดั่งจะเกิดเรื่องเพราะฝักกระบี่เพียงอันเดียวเสียด้วย สำหรับเรื่องนี้เรามิปรารถนาจะสนใจเกี่ยวข้องด้วยดอก แต่สิ่งสำคัญคือพ้งยี้ที่น่ารักเอ็นดู...'

พอได้คิดถึงตอนนี้ ในห้วงมโนภาพจึงปรากฏใบหน้าอันไร้เดียงสาน่าเอ็นดูของพ้งยี้ขึ้นจนถนัดชัดเจน

จึงคำนึงต่อไปในทันทีว่า

'อา เจ้าเอ็งเจี่ยผู้นี้มิทราบว่ามีความสำคัญในตัวอย่างไรบ้าง เห็นจากวิชาตัวเบาที่มันแสดงมาบนลำน้ำเมื่อวันนั้นแล้ว พลังฝีมือของมันยังคล้ายดั่งจะสูงล้ำไปกว่าเราเสียอีก หากแม้นเป็นศัตรูอยู่กับพรรคกระยาจกจริง กิมเล่าตั้ว กิมเล่ายี่ คงต้องมีอันตรายน่าวิตกอย่างยิ่ง แต่กลับมิทราบว่าเจ้าโจรเฒ่าแซ่ลี้เหตุไฉนจึงสามารถเชื้อเชิญบุคคลเยี่ยงอย่างนี้ออกมาเป็นกำลังหนุนได้ด้วย'

พอได้คิดถึงตอนนี้ ต้องเริ่มรู้สึกตื่นเต้นขึ้นอย่างเร้นลับ รีบนั่งขัดสมาธิผนึกลมปราณโคจรไปสองตลบ เพื่อระงับจิตใจมิให้หวั่นไหว แต่พลันได้ยินเสียงลม

ปะทะชายเสื้อดังแว่วมาอย่างแผ่วเบา จึงนึกลอบหัวร่ออยู่ในใจ เพราะทราบดีว่า เอ็ง-เจี่ยกำลังพุ่งกายเพื่อไปยังหอลุ่ยเท้งถะอยู่ จึงมิได้ชักช้ารีรอ เปิดประตูหน้าต่างพุ่งร่างละลิ่วตามไปดั่งราวกับเทินบิน

ชิงเจี๊ยบถามถึงสถานที่หอลุ่ยเท้งถะจากผู้รับใช้อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จึงใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมพุ่งร่างไปในทิศทางนั้นดั่งราวกับสายฟ้าแลบ และเป็นจริงดั่งที่คาดคิด เพราะอีกไม่นานนัก ก็เห็นที่เบื้องหน้ามีเงาร่างคนผู้หนึ่ง กำลังพุ่งไปอย่างกับเทินบิน เห็นจากเงาหลังยังจำได้อย่างแม่นยำว่า มันคือเอ็งเจี่ยผู้หนวดเคราครึ้มนั่นเอง

ที่แท้เจ้าผู้นี้มีท่าทางมาตรแม้นจะหยาบกร้านลำพอง แต่ก็ยังมีความละเอียดถี่ถ้วนอยู่บ้าง คงถามไถ่ผู้รับใช้จนรู้จักทิศทางของหอก่อนแล้วนั่นเอง

เมื่อจุดหมายได้มาประสบพบแล้ว จึงมิได้รีรออย่างไรอีก รีบพุ่งลมปราณในร่างขึ้นจนสูงสุด เริ่มใช้วิชาตัวเบาออกไปจนเต็มกำลัง โดยปลายเท้ามิได้กระทบพื้นแม้แต่น้อย ใช้ความรวดเร็วพุ่งปราด ๆ ออกไปอย่างไม่หยุดยั้งรั้งรอ

เมื่อย่นระยะจนใกล้เข้าไปกว่าเดิมแล้ว แต่เอ็งเจี่ยยังคล้ายดั่งมิทราบว่ามีผู้ตามติดอยู่ทางด้านหลัง มันเลี้ยวขวับเข้าไปในโขดหินอันระเกะระกะทางด้านซ้าย ชิงเจี๊ยบทราบว่า เมื่อเลี้ยวจากกองหินนี้แล้ว หอลุ่ยเท้งถะก็จะมองเห็นได้แต่ไกล จึงมิได้รีรอครุ่นคิด พุ่งร่างปราดตามติดเข้าไปอย่างรวดเร็ว

กำลังคิดจะกระโดดข้ามหมู่โขดหินนี้ออกไป พลันมีพลังฝ่ามืออันหนักหน่วงแกร่งกร้าวพุ่งกระแทกเข้าใส่หน้าอย่างฉับพลันกะทันหัน แสดงว่าเอ็งเจี่ยได้ทราบอยู่แต่แรกแล้ว ว่ามีผู้ติดตามหลังมันมา จึงตวัดฝ่ามือฟาดจู่โจมอย่างลอบเร้น แต่ยังดีที่ชิงเจี๊ยบก็ระวังในการถูกลอบทำร้ายทางหลังอยู่บ้าง จึงรีบชะงักร่างเอาไว้ในครานั้น จนเสื้อผ้าที่ปลิวพลิ้วไสวบังเกิดเสียงดังพึบพั่บ ที่แท้เพราะพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามได้กดกระแทกเข้ามาใส่ร่างแล้ว เพียงห่างอีกมิกี่นิ้วก็จะกระทบเป้าหมายอย่างถนัดถนี่

ในช่วงฉุกละหุกกะทันหัน ชิงเจี๊ยบพุ่งลมปราณขึ้นจนสุดตัว ตวัดฝ่ามือฟาดละลิ่วพลิ้วออกไป แต่ได้พุ่งกำลังภายในจนถึงสิบส่วน ตามติดด้วยพลังฝ่ามือครั้งนี้จึงมีอานุภาพที่น่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว แสดงว่าเป็นการหักหาญอย่างตรง ๆ ร่างชิงเจี๊ยบยังลอยอยู่ห่างกลางอากาศ พลันรู้สึกว่ามีพลังที่หนักหน่วงยิ่งกว่าพะเนินเหล็ก กระแทกเข้าใส่ร่างจนต้องร่วงหล่นลงสู่พื้นในฉับพลันทันที รีบกวาดตามองไปที่เอ็งเจี่ย เห็นมันกำลังเซถลาถอยออกไปอยู่หลายก้าว

ชิงเจี๊ยบมั่นใจในทันทีว่า พลังฝีมือของตนยามนี้คู่คี่ก่ำกึ่งกับฝ่ายตรงข้ามอย่างแน่นอน ซึ่งเป็นเรื่องอันประหลาดอย่างยิ่งนัก แต่เอ็งเจี่ยกลับบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เมื่อมองดูผู้ที่ติดตามมาแล้ว ที่แท้กลายเป็นชิงเจี๊ยบผู้ซึ่งร่วมทางกับตนมาเป็นเวลาหลายวันนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบยังคิดว่า มิถึงเวลาจะต้องปะทะกันให้แตกหัก จึงแสร้งทำเป็นตื่นตกใจอย่างยิ่ง กล่าวไปว่า

"ที่แท้คือเอ็งเฮียเองหรือ ข้าพเจ้าได้ท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ยามราตรี เพราะเห็นมีอากาศปลอดโปร่ง แต่เอ็งเฮียกลับทำให้ข้าพเจ้าตื่นเต้นจนสะดุ้งขึ้นสุดตัว..."

ในใจของเอ็งเจี่ยเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างมาก แต่สีหน้ายังระงับไว้เป็นปกติมิแสดงออก เพียงแต่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ประสบพบศัตรูเก่าผู้หนึ่งมาปรากฏตัวขึ้นจึงไล่กวดตามติดมา ชิง-เฮียหากแม้นปราศจากกิจอันสำคัญ ก็ขออภัยด้วยที่ข้าพเจ้ามิอาจจะร่วมสนอง..."

เสียงกล่าวมิทันจบ ร่างก็ขยับพุ่งปราดออกไปทันที

ชิงเจี๊ยบทันมากล่าวมดเท็จต่อหน้าต่อตาเช่นนั้นก็หาไปไยดีไม่ แต่ทว่าเอ็งเจี่ยยามนี้มิได้วิ่งเข้าไปในกลุ่มโขดหินเหล่านั้น แต่กลับวิ่งไปตามทางหลวงซึ่งกว้างขวางยาวเหยียดสุดสายตา...

ชิงเจี๊ยบพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก แต่มิอาจจะเคลื่อนฝีเท้าตามติดไปในทันที เห็นมันวิ่งยิ่งไกลขึ้นทุกครา เพียงชั่วครู่ก็หายลับไปในความมืด จึงฉุกใจได้คิด รีบวิ่งตามไปในทางนั้นอย่าเร่งร้อน เพียงเวลาครู่ใหญ่ ๆ จึงเห็นบนต้นไม้ใหญ่ด้านซ้ายมือมีเงาสีขาวอยู่จุดหนึ่ง คล้ายดั่งกับเป็นสีเสื้อของเอ็งเจี่ยที่สวมใส่อยู่เมื่อครู่นี้

ชิงเจี๊ยบมิกล้าจะประมาทเลินเล่อ และมิกล้าจะปล่อยปละละเลย รีบพุ่งกำลังภายในขึ้นจนเปี่ยมล้น คุ้มครองไปทั่วร่าง และเดินตรงเข้าไปเพื่อพิสูจน์ แต่พอเห็นถนัดชัดตา มันกลับกลายเป็นเสื้อยาวที่ถูกแขวนไว้บนคาคบไม้ มองไปแต่ไกลจึงคล้ายดั่งเป็นคนหมอบราบอยู่บนนั้น ชิงเจี๊ยบทราบได้ในทันทีว่า ถูกอุบายจักจั่นลอกคราบ (กิมเซี้ยมทุกขัก) ของเอ็งเจี่ยเข้าแล้ว จึงรู้สึกละอายใจเป็นอย่างยิ่ง รีบหันกลับไปในทิศทางเดิมอย่างเร่งร้อน

ย้อนกล่าวถึงสองพี่น้องตระกูลกิม คือง่วนแปะง่วนตง ทั้งสองเมื่อครั้งลาจาก

เอาไว้ จึงมีความกระวนกระวายดั่งราวกับถูกไฟสุมอก เดินทางอย่างเร่งร้อนมิหยุดยั้งรั้งรอ มิเคยพักผ่อนทั้งกลางวันกลางคืน เป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ จึงได้เข้าถึงมณฑลโอ้วน้ำ

สองพี่น้องตระกูลกิม พอเหยียบย่างเข้ามณฑลโอ้วน้ำ ก็มุ่งตรงมายังหอลุ่ยเท้งถะทันที แต่เห็นรอบบริเวณทั้งสี่ด้านของหอสูงแห่งนี้ มีผู้คนรายล้อมอยู่อย่างแน่นหนา เมื่อใช้ความพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว จึงจำได้ว่า เป็นพรรคกระยาจกสาขาฝ่ายใต้นั่นเอง

ที่แท้พรรคกระยาจกได้แบ่งออกเป็นสองสาขา หนึ่งอยู่เหนือหนึ่งอยู่ใต้ ประมุขพรรคกระยาจกฝ่ายเหนือ คือเป็นประมุขของพรรคกระยาจกทั่วไปอันสูงสุด แต่ส่วนกองดำเนินงานนั้น กลับไปตั้งอยู่ทางมณฑลซัวไซและกวางตุ้ง เมื่อหัวหน้าพรรคกระยาจกฝ่ายใต้ได้ทราบว่า ประมุขแห่งพรรคถูกฝ่ายตรงข้ามจับกุมตัวไปแล้ว ไยจะไม่กระวนกระวายอย่างร้อนรุ่มได้ เหล็กย่งผู้เป็นหัวหน้าสาขาฝ่ายใต้ จึงเรียกระดมพรรคพวกจนครบถ้วนได้ภายในเวลาหนึ่งชั่วยาม ยกมารายล้อมหอลุ่ยเท้งถะเอาไว้อย่างแน่นหนามั่นคง ซับซ้อนหลายชั้น

แต่หอลุ่ยเท้งถะที่รวมสิบสามชั้นนี้ สำนักคงทั้งได้วางด่านป้องกันไว้ในแต่ละชั้นอย่างเข้มแข็ง และภายในป่าน้อยที่รอบหอนี้ ก็มีผู้ทรงฝีมือจำนวนไม่น้อย ที่เร้นกายคอยต้านทานป้องกันไว้ เหล็กย่งมาตรแม้นจะมีฝีมือไม่ต่ำทราม แต่ฝ่ายตรงข้ามมีผู้เก่งกล้าสามารถมากมายก่ายกองนัก จึงจำต้องคุมเชิงเอาไว้อีกป่าหนึ่ง

การคุมเชิงเป็นไปในสภาพนี้จนถึงหนึ่งวันหนึ่งคืน เหล็กย่งจึงมิอาจจะลังเลรีรอได้อีก เตรียมจะบุกเข้าไปโดยลำพังคนเดียว ในเวลาขณะนั้นเอง สองพี่น้องตระกูลกิมจึงได้เร่งรุดมาถึง คนทั้งสามพอปรึกษาหารือกันตกลงแล้ว ก็มิได้ไปคำนึงถึงด่านใด ๆ ให้เป็นที่หนักใจอีก ทุ่มเทกำลังบุกเข้าไปอย่างหักหาญ แต่ก็ได้ห้ามปรามต่อศิษย์ทั้งหลายภายในพรรค มิให้จู่โจมโดยเพ่นพ่านวู่วาม เพียงแต่เฝ้าไว้ทางด้านล่างอย่างเข้มแข็งก็พอแล้ว

สองพี่น้องตระกูลกิมมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงล้ำ เวลาหนึ่งคืนที่ผ่านไป ได้แหกด่านออกไปจนถึงหกชั้น มิหนำซ้ำ ยังเป็นการลงมืออย่างเหี้ยมโหดมิไว้ไมตรี ศัตรูทั้งหกด่านที่คอยขัดขวาง ต่างถูกจู่โจมจนมิขาดใจตายก็บาดเจ็บสาหัสไปทั้งสิ้น

เมื่อถึงชั้นที่เจ็ดของหอคอยแล้ว ก็เผชิญหน้ากับผู้ที่เฝ้าด่านในชั้นนี้ คือสามกระบี่มรณะแห่งคงทั้ง ที่ตั้งขบวนกระบี่กำลังสาม (ซาใช้เกี้ยมติ๋ง) ผ่านการต่อสู้อย่างหักโหมทุ่มเทสุดกำลัง เป็นเวลาเนิ่นนานร่วมหนึ่งชั่วยาม สามกระบี่มรณะจึง

มิอาจต้านทานรับการจู่โจมของคนทั้งสามได้ ต้องล่าถอยกลับขึ้นไป และสองพี่น้องตระกูลกิมพร้อมทั้งเหล็กย่ง ก็ถูกจู่โจมจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแทบจะบุกขึ้นไปยังชั้นที่แปดมิได้

เมื่อพวกทั้งสามล่าถอยขึ้นไปในชั้นแปดแล้ว ทุกสิ่งกลับสงบเงียบงันปราศจากความเคลื่อนไหว และฝ่ายตรงข้ามก็มิกล้าจะลงมือจู่โจมโดยฉับพลันทันที การคุมเชิงกันในลักษณะนั้น เป็นไปอีกครึ่งวันเต็ม ๆ

สองพี่น้องตระกูลกิมทราบอยู่แก่ใจว่า ด่านของศัตรูต้องยิ่งเข้มแข็งขึ้นไปแต่ละชั้นอย่างแน่นอน การที่ตนทะลวงขึ้นไปอย่างหักหาญ เป็นสิ่งที่ลำบากยากเย็นอย่างยิ่งนัก แต่นิสัยที่เข้มแข็งแกร่งกล้าวและความไม่กลัวความตายของเหล็กย่ง คนทั้งสามจึงได้ยอมสละชีวิตฝ่าขึ้นไปในชั้นที่แปดอย่างโหดเหี้ยมดุดัน

ศัตรูมีอยู่อย่างไม่ผิดจากความคาดหมายจริง ๆ ซึ่งยิ่งนานก็ยิ่งเข้มแข็งแกร่งกล้าวขึ้นทุกขณะ ผู้ที่ป้องกันรักษาด่านที่เก้านั้นรวมมีสี่คน สองพี่น้องตระกูลกิมเมื่อต่อสู้อย่างอาบเลือด ไม่คำนึงถึงชีวิตแล้ว ศัตรูทั้งสี่จึงถูกฟาดตายคามือไป ส่วนเหล็กย่งก็ถูกทำร้ายจนร่อแร่ไปด้วย ต้องทรุดกายซมอยู่อีกด้านหนึ่ง โดยมิอาจจะบุกฝ่าขึ้นไปได้อีกแล้ว

กิมง่วนแปะ กิมง่วนตง เต็มไปด้วยความเศร้าสลดและเจ็บแค้นอย่างแสนสาหัส แต่ยังคงตั้งมั่นด้วยความหวังอันเลือนรางไว้อีกเล็กน้อย อุ้มร่างเหล็กย่งเตรียมจะทะลวงขึ้นไปในชั้นต่อไป พลังบังเกิดเภทภัยอย่างมิคาดคิด เพราะทางด้านบนได้ใช้อาวุธลับซัดขว้างลงมาอย่างมากมาย กิมง่วนตงอุ้มเหล็กย่งมือหนึ่ง อีกมือหนึ่งก็ไปป้องกันฟาดฟันต่ออาวุธลับที่จู่โจมมา แต่คาดมิถึงว่า อาวุธลับของศัตรูที่ทุ่มเทลงมานี้ กิมง่วนตงจะเลี่ยงหลบหลีกไปมิทัน เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า มีมีดสั้นอันเป็นอาวุธลับธรรมดาเล่มหนึ่ง กำลังพุ่งเข้าใส่ที่กลางหลังอย่างรุนแรง

เหล็กย่งพลันตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ทุ่มเทกำลังทั่วทั้งตัวเท่าที่หลงเหลืออยู่สะบัดหลุดออกจากอ้อมแขนของกิมง่วนตง กระโดดเข้าบังที่กลางหลังอย่างรวดเร็ว

ในช่วงพริบตานั้น บังเกิดเสียงดังฉึกอย่างรุนแรง มีดสั้นเล่มนั้นปักเข้าไปที่กลางหลังเหล็กย่งจนแนบแน่น เหล็กย่งแผดร้องขึ้นสุดเสียง และขาดใจตายไปทันที แต่ยังนับว่าได้ช่วยชีวิตกิมง่วนตงเอาไว้ในครานั้น

สองพี่น้องตระกูลกิมมีน้ำจิตน้ำใจเยี่ยงอย่างไร ? มาตรแม้นจะคั่งแค้นเจ็บช้ำอย่างสุดแสน แต่ก็ไม่มีน้ำตาจะหยดหยาด กิมง่วนตงแผดร้องเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"เหล็กเล่าตี๋ บัญชีแห่งความแค้นนี้ เรากิมง่วนตงจะต้องทวงมาชดใช้ให้ได้

ภายในเวลาหนึ่งชั่วยามนี้"

เสียงอันเด็ดเดี่ยวมั่นคงดุจดั่งอาวุธที่คมกริบ คนทั้งสองก้าวยาว ๆ ขึ้นตามขั้นบันไดในครานั้นทันที

กิมง่วนตงตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"อาวุธลับที่ซัดลงไปนั้น เป็นของเจ้าผู้หน้าด้านไร้ยางอายคนใดซัดลงมา"

บนหอคอยชั้นนี้มีอยู่สองคน กิมง่วนตงรู้จักเพียงคนเดียว นั่นคือซิ่งเตียว-ตัวนฮุ้น (อาวุธลับสกัดวิญญาณ) โง้วเม้งอันมีนามสะท้านสะเทือนไปทั่วดินแดนตะวันออกเฉียงใต้นั่นเอง

กิมง่วนตงพอด่าการาดออกไป คนทั้งสองก็พลอยชะงักงันไปทันที หนึ่งในจำนวนนั้นตวาดขึ้นว่า

"อุบาทว์ชาติชั่วตนใด เฮอะ รับฝ่ามือเราสักครั้ง"

พลันตวัดฟาดมือโครมออกมาทันที

กิมง่วนตงเจ็บช้ำน้ำใจในการตายของเหล็กย่งอย่างรุนแรง โทสะทั้งมวลจึงได้ระบายออกใส่คนทั้งสองในคราครั้งนั้น เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามจู่โจมมาอย่างดุดันเหี้ยมโหด จึงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ตะปบมือคว้าออกไปในทันที ด้วยการปะทะอย่างหักหาญตรง ๆ มิหลบเลี่ยง

อันสองพี่น้องตระกูลกิมที่ท่องเที่ยวกำจัดอธรรมในบู๊ลิ้มเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว แต่มิเคยใช้อาวุธเลย อาศัยแต่นิ้วทั้งสิบของสองมือ ใช้ไปในวิชาท่าฝ่ามือทรายมหากาฬ หักล้างผลาญชีวิตกับศัตรูอย่างเหี้ยมโหดตรง ๆ จึงเห็นกิมง่วนตงตะปบนิ้วออกไปอย่างฉับพลันกะทันหัน คว้าและพลิกขึ้นเพียงครั้งเดียว ก็บังเกิดเสียงดังฉาดจนสนั่นหวั่นไหว กระชากเอาแขนขวาของเจ้าผู้นั้นจนขาดออกจากกันทันที

กิมง่วนตงบันดาลโทสะจนฮือโหมไปทั่วร่าง ตะปบคว้าเจ้าผู้นั้นสะบัดขึ้นอย่างรุนแรง จึงเห็นร่างของคนนั้นพุ่งปราดออกไปดุจดั่งเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งกระแทกเข้าใส่ผนังหอคอย จนศีรษะแหลกเหลวมันสมองปลิวกระจาย กิมง่วนตงพอประหน้าเข้าก็ปลิดชีวิตคู่ต่อสู้ลงได้คามือ จึงแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างแล้วกล่าวว่า

"โง้วเม้ง อาวุธลับนี้คือสิ่งที่เจ้ามีอานุภาพสะท้านไปทั่วดินแดนตะวันออกเฉียงใต้หรือ ?"

รู้สึกเป็นวาจาที่เข้มแข็งองอาจอย่างห้าวหาญ เปี่ยมไปด้วยบุคลิกของวีรบุรุษผู้สัตย์ซื่อ โง้วเม้งเห็นอานุภาพการฆ่าฟันสหายร่วมตายลงไปได้ในเวลากะทันหัน ก็

พลอยบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจขึ้นบ้าง แต่พอได้ยินฝ่ายตรงข้ามกล่าวอย่างเข้มแข็งทระนงเช่นนั้น โทสะพลอยบังเกิดขึ้นบ้าง ความโหดเหี้ยมอำมหิตก็พลอยบังเกิดขึ้น พร้อมกับโทสะที่เริ่มคุกรุ่นในครั้งนี้ จึงตวาดอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"กิมเล่ายี่ หากใช่จะเป็นเช่นไร..."

กิมง่วนตงกำลังต้องการวาจาประโยคนี้ของฝ่ายตรงข้ามอยู่แล้ว จึงมิรอให้มันได้กล่าวจบ หัวร่อแค่น ๆ ขึ้นพลางกล่าวว่า

"หากใช่แล้ว ก็ต้องการชีวิตเจ้า !"

คำพูดพอหลุดออกจากปาก ฝ่ามือทั้งสองก็ตบเข้าหา และกระแทกออกไปในฉับพลันทันที จนพลังอันคลุ้มคลั่งดุจดั่งมรสุมกลางท้องทะเล โถมทะลักออกไปอย่างรุนแรง

โง้วเม้งมิกล้าประมาทเลินเล่อเลย มือหนึ่งตั้งเป็นสันขวางอก อีกมือหนึ่งตวัดรับออกไป

แต่หาคาดไม่ว่า กิมง่วนตงมีเจตนาจะแลกชีวิตกันแล้ว เพราะยกไหล่ซ้ายขึ้นตั้งรับโดยมิยอมหลบหลีก คล้ายดั่งจะยอมรับการฟาดมาในครั้งนี้อย่างหักหาญ

โง้วเม้งทราบว่าพลาดท่าเสียทีไปแล้ว สะดุ้งตกใจจนสุดตัว แต่จะรั้งฝ่ามือหลบเลี่ยงกลับก็มิทัน จึงบังเกิดเสียงดังฉาดขึ้นกึกก้อง เมื่อฝ่ามือนั้นฟาดเข้าใส่บ่าของศัตรูอย่างถนัดถนี่ และมือของกิมง่วนตงก็ตะกุยเข้ามายังขม่อมของโง้วเม้งอย่างแม่นยำ กิมง่วนตงมีสภาพของการคลุ้มคลั่งบ้าเลือดด้วยการเสี่ยงชีวิตโดยมิคิดหนี ยินยอมรับการฟาดจากฝ่ายตรงข้ามโดยเจตนาจะคร่าชีวิตของมันให้ได้ ฝ่ามือที่ฟาดมาในครั้งนี้ไม่เบาเลย รู้สึกเจ็บแปลบจนจับใจ เพราะกระดูกบ่าซ้ายได้ถูกศัตรูฟาดแหลกละเอียดไปในครานั้น

กิมง่วนตงโซเซไปสามก้าว แต่ที่สุดก็ยืนทรงร่างจนได้ เปล่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งพลางร้องขึ้นว่า

"เหล็กเล่าตี๋ ท่านดูเถิด เจ้าผู้นี้ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวไปกว่าท่านได้นานเท่าใดนักดอก...ฮา...ฮา...ฮา"

กิมเล่าตั้วทราบนิสัยในน้องชายของตนเป็นอันดี จึงมิได้ส่งเสียงห้ามปรามอย่างไร รอจนเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งแปรเปลี่ยนเป็นร่ำไห้แล้ว จึงกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"เล่ายี่ พอทนได้หรือไม่ ?"

กิมง่วนตงผงกศีรษะเล็กน้อย กิมง่วนแปะจึงหัวร่อแค่น ๆ และกระชากเสียง

ขึ้นว่า

"ฝ่าขึ้นไป"

ร่างคนทั้งสองขยับเล็กน้อย พุ่งปราดตามขั้นบันไดขึ้นสู่ชั้นสูงอีกอย่างหักโหม

สองพี่น้องตระกูลกิมทะลวงแนวต้านทานของศัตรูอย่างหักโหมตรง ๆ โดยมิถึงครึ่งชั่วยาม ก็ฝ่าขึ้นไปยังยอดของหอคอยได้ มองจากบันไดขึ้นไปยังพอเห็นว่าผู้ที่เฝ้าด่านสุดท้ายนี้มีเพียงคนเดียว และในมือของมันยังคร่าตัวเด็กที่สิ้นสติสมประดีอยู่ผู้หนึ่ง เด็กผู้นั้นคือหัวหน้าพรรคกระยาจกพ้งยี่ ที่ถูกจี้สกัดจุดเอาไว้นั่นเอง

ชั้นที่สิบสามนี้เป็นชั้นยอดสุดของหอลุ่ยเท้งถะ พอเสียงดังโครมกึกก้องได้บังเกิดขึ้น เมื่อกิมเล่าตั้วเตะประตูลงทลายไป มองดูบันไดที่มืดมิดสนิทแวบหนึ่งจึงสะกิดน้องชายกิมเล่ายี่ และพากันกระโดดละลิ่วเข้าไปในทันที

คนทั้งสองยังมิทันจะร่วงลงสัมผัสพื้น พลันมีเสียงคำรามดังสนั่นหวั่นไหวมาจากทางด้านซ้ายของห้องว่า

"ไสหัวไป"

พร้อมกันนั้น พลังอันหนักหน่วงรุนแรงดุจดังมรสุมที่กระหน่ำหน้าผา ก็ได้ทะลักตรงเข้าหาอย่างหักโหม...

กิมเล่าตั้วพุ่งลมปราณลงสู่ด้านล่างอย่างเข้มแข็ง ด้วยวิชาถ่วงพันตำลึง ทำให้ร่างชะงักงันอยู่กับที่อย่างมั่นคง ฝ่ามือขวาได้ตวัดออกไปอย่างหักโหมรุนแรง ด้วยกระบวนท่าย้อนกลับตีระฆังทอง (ต้อผะกิมเจ็ง) โดยมิได้เหลียวหน้ากลับไปดูแม้แต่น้อย

แต่หาคาดไม่ว่า ฝ่ายตรงข้ามมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเพราะการปะทะนี้เลย แต่กิมเล่ายี่กลับถูกกระแทกจนเซถลาไปสองก้าว

สองพี่น้องปรากฏความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก รีบหันขวับกลับไปดูผู้จู่โจม เห็นเป็นบุรุษจมูกงองุ้มปากแยกแสยะ ประกายตาอันแวววาวเจิดจ้า สองพี่น้องต่างรู้จักคนผู้นี้เป็นอย่างดี ว่ามันคือจอมมารร้ายแห่งเทือกเขาโกวเล่าซัว นามมารแดงนัยน์ตาเขียว (แชงังอั้งม้อ) ฮั้วยู่ปวย

ที่แท้ในเทือกเขาโกวเล่าซัว มีมารร้ายอันชั่วช้าทารุณที่สุดของแผ่นดินเร้นกายอยู่สองคน หนึ่งนามว่าโกวเล่าเจ่กไกว่ (ชายประหลาดแห่งโกวเล่าซัว) เอ็งเจี่ย ส่วนอีกหนึ่งคือมารแดงนัยน์ตาเขียว (แชงังอั้งม้อ) คนทั้งสองคือซือเฮียซือตี๋ (ศิษย์พี่ศิษย์น้อง) และโดยมิทราบว่าเป็นศิษย์ของสำนักใด แต่พลังฝีมือของคนทั้งสองยอดเยี่ยมสูงส่งอย่างสุดจะเปรียบปานได้ เมื่อสามสิบปีก่อน พากันปรากฏตัวขึ้นใน

บู๊ลิ้มของตงง้วน ที่เทือกเขาปั๊กกู้ซัว ใช้เวลาเพียงคืนเดียว กำราบปราบปรามผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของแถบฮ่อลกไปถึงสิบสองคน ดังนั้นจึงทำให้ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสองนี้มีกิตติศัพท์กระเดื่องดังสะท้านไปทั่วทุกแห่งหน แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุใด สองพี่น้องได้พากันเร้นกายเข้าแอบแฝงอย่างเงียบงัน ส่วนเจ้ามารแดงนัยน์ตาเขียว ยังมีบ่อยครั้งที่ปรากฏขึ้นในวงพวกนักเลง แต่ชายประหลาดแห่งโกวเล่า (โกวเล่าเจ่กไกว่) นั้น เป็นเวลาสามสิบปีเต็ม ที่มิเคยย่างเหยียบออกจากที่เร้นกายแม้แต่ก้าวเดียว แต่กับความรู้สึกของผู้มีอาวุโสในบู๊ลิ้มนั้น ยังคงจดจำนามของคนทั้งสองได้อย่างมั่นคง และเกียรติภูมิความร้ายกาจของคนทั้งสองยังสะท้านสะเทือนขวัญผู้คนอยู่อย่างยิ่ง

กิมเล่าตั้วพอเห็นว่าเป็นมารร้ายอันเก่งกาจสามารถผู้นี้เอง ก็ทราบดีว่าอาศัยกำลังของตนเพียงคนเดียว ย่อมมิอาจต้านทานศัตรูผู้นี้ได้ แต่มิทราบว่าเหตุไฉนเจ้ามารร้ายใจทรามอำมหิต จึงมาปรากฏกายในสถานที่นี้ได้

ฉับพลันนั้น หวนคิดขึ้นได้ด้วยไวปัญญาว่า มันเป็นข้อพิพาทระหว่างพรรคเราและพรรคคงทั้งแท้ ๆ เหตุไฉนจึงให้เจ้าผู้นี้มาเฝ้าด่านที่สิบสามเล่า และเจ้าลิ้งักกลับมิยอมปรากฏหน้าขึ้น เมื่อครู่นี้ประดาเดียรัจฉานที่เฝ้าอยู่ตามด่านชั้นล่างนั้นส่วนมากก็มิใช่เป็นศิษย์ของสำนักคงทั้งเลย

มารแดงนัยน์ตาเขียวฮั้วยู่ปวยกล่าวเสียงเย็นชายะเยือกขึ้นว่า

"ปิศาจทั้งสองเข้ามาพร้อมกันเถิด มาตรมิเช่นนั้น เจ้ามิใช่เป็นคู่มือเราดอก"

กิมเล่าตั้วกระตุกแขนเสื้อน้องชายโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก สองพี่น้องได้ใช้วิชาฝ่ามือทรายมหากาฬอันเป็นไม้ตายประจำตัว เข้าจู่โจมโหมเข้าใส่ศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้า ด้วยอานุภาพอันรุนแรงโหดเหี้ยมและชั่วร้ายอย่างสุดแสน

ฮั้วยู่ปวยแค่นเสียงเย็นชากระด้างขึ้น ฝ่ามือทั้งสองได้กำหมัดขึ้นตั้งรับ และตวัดต่อยผางออกไปอย่างสุดกำลัง...

พลันเกิดการตะลุมบอนอย่างชุลมุนวุ่นวายขึ้นทันที พลังหมัดและฝ่ามือดังอยู่ครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ยอดฝีมืออันดับสูงทั้งสาม จึงได้เกิดการต่อสู้อย่างคู่คี่ก่ำกึ่งกันในครานั้น

คนทั้งสามต่างมีความรวดเร็วว่องไวดุจดั่งสายฟ้าคะนองฝน เพียงชั่วครู่ก็ผ่านไปกว่าสิบกระบวนเพลง กิมเล่าย่ี่รู้สึกบาดแผลที่ไหล่ซ้ายยิ่งนานยิ่งเจ็บปวดรวดร้าวขึ้นทุกขณะ จนแทบมิอาจจะทนทานต่อไปได้อีกแล้ว แต่นิสัยอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวของตนเอง ทำให้จำใจต่อสู้อยู่อย่างมิคิดชีวิต ขู่คำรามเสียงดังสนั่นด้วยความแค้นเคืองเดือดดาล กระโดดละลิ่วขึ้นสู่เบื้องสูง ฝ่ามือข้างเดียวได้ตะกุยคว้าลงไปอย่าง

ไม่คิดชีวิต เปิดเผยช่องว่างทั่วทั้งร่างออกจนหมดสิ้น โดยมิไปสนใจไยดี...

ฮั้วยู่ปวยถูกการต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิตนี้ สร้างความตื่นเต้นจนงงงันไปทันที กิมเล่าตั้วก็ได้โถมเข้าหาอย่างไม่คิดชีวิตบ้าง มันมาตรแม้นจะสามารถจู่โจมทำร้ายในคนทั้งสองได้อย่างง่ายดายไปคนหนึ่ง แต่ตัวเองก็ยากที่จะเลี่ยงหลีกจากการตะกุยจู่โจมอย่างคลุ้มคลั่งบ้าเลือดของคนทั้งสองได้ ในยามฉุกละหุกนั้น จึงต้องเตะกราดออกไปอย่างรุนแรง...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องเมื่อกิมเล่าตั้วถูกเตะปลิวกระเด็นออกไป ปะทะกับผนังยอดหอจนสะท้านสะเทือนไปทั่ว แต่ฮั้วยู่ปวยก็ถูกตะกุยใส่จุดที่ทรวงอก จนร่วงฟุบลงกับพื้นมิอาจลุกขึ้นมาได้อีก

กิมเล่ายี่เมื่อเห็นพี่ชายร่วมสายโลหิตพลาดท่าถูกเตะกระเด็นไปเช่นนั้น จึงคำรามขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ขม่อมของฮั้วยู่ปวยเป็นการล้างแค้นให้...

ในเวลาขณะนั้น พลันมีเสียงเย็นยะเยือกได้ดังออกมาจากทางนอกหน้าต่างว่า

"จงหยุดมือให้เราด้วย !"

ในฉับพลันนั้น เงาร่างของคนผู้หนึ่งได้กระโดดละลิ่วเข้ามาอย่างกับสายฟ้า สองพี่น้องตระกูลกิมพอเห็นผู้เข้ามาได้อย่างถนัดชัดตาว่า เป็นชายกลางคนที่มีผมเผ้าหนวดเครายุ่งเหยิงกระเซิง ร่างล่ำสันกำยำ จึงพากันร้องโพล่งขึ้นด้วยความลืมตัวว่า

"โกวเล่าเจ่กไกว่"

โกวเล่าเจ่กไกว่เอ็งเจี่ยมีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่าฮั้วยู่ปวยอันเป็นซือตี่มากมายก่ายกองนัก สองพี่น้องตระกูลกิมจึงสำนึกตัวได้ดีว่า หมดสิ้นความหวังทั้งมวลแล้ว มาตรแม้นทั้งสองจะมิได้รับบาดเจ็บ โหมเข้าเสี่ยงชีวิตโดยพร้อมเพรียงกัน ก็มิแน่ว่าจะต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามได้นานเท่าใดนัก อย่าว่าแต่ในขณะนี้ ต่างได้รับบาดเจ็บด้วยกันทั้งสองคนเลย

หากแม้นชิงเจี๊ยบอยู่ในที่นี้ด้วย ย่อมยิ่งจะต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะโกวเล่าเจ่กไกว่ผู้นี้ก็คือเอ็งเจี่ย ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม ที่ใช้อุบายจักจั่นลอกคราบ เลี่ยงหลบหลีกจากการติดตามของตนมานั่นเอง

เอ็งเจี่ยยื่นมือคลายจุดให้กับฮั้วยู่ปวยแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าลงไปดูแลทางด้านล่างก่อน"

ฮั้วยู่ปวยรับคำแล้ววิ่งลงไปอย่างรวดเร็ว เอ็งเจี่ยหน้าตาเคร่งเครียด กล่าวกับสองพี่น้องตระกูลกิมอย่างโหดเหี้ยมว่า

"เจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว ที่มิรู้จักตัวกลัวตายเสียบ้าง"

พลางเดินเข้าไปคว้าร่างพ้งยี้ขึ้นทันที

สองพี่น้องตระกูลกิมบันดาลโทสะจนตัวสั่นระริก แต่มิกล้าจะวู่วามไปอย่างไร้ความยั้งคิดได้ เอ็งเจี่ยแสร้งกล่าวกลั่นแกล้งล้อเลียนขึ้นว่า

"พวกเจ้าฟังไว้ เรานับหนึ่งถึงห้า หากแม้นไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาขัดขวางเรา เราก็จะไปทันที...เอาละ...ขณะนี้เราจะเริ่มนับแล้ว..."

กิมเล่าตั้วได้รับบาดเจ็บสาหัสยิ่งนัก กิมเล่ายี่ก็รู้สึกว่าบาดแผลที่กระดูกไหล่ซ้ายยิ่งนานยิ่งสาหัสขึ้นทุกขณะ เมื่อถูกโกวเล่าเจ่กไกว่บีบบังคับเช่นนั้น จึงคำรามขึ้นสุดเสียงอย่างคั่งแค้นและล้มฟุบลงกับพื้นไปทันที

ง

ย้อนกล่าวถึงชิงเจี๊ยบ เมื่อถูกชายเคราครึ้มใช้อุบายจักจั่นลอกคราบเลี่ยงหนีและกลั่นแกล้งไปหนึ่งตลบแล้ว ก็บังเกิดความกระวนกระวายใจอย่างพลุ่งพล่าน รีบพุ่งกายไปอย่างรวดเร็ว หวังจะสกัดการขึ้นไปบนยอดหอคอยของชายหนวดเคราครึ้มให้ได้ เพราะหากมันสามารถขึ้นไปบนหอนั้นได้ พวกพรรคกระยาจกต่างมิใช่จะต่อสู้อยู่กับมันได้เลยแม้แต่คนเดียว

พอเพิ่งวิ่งออกมาจากราวป่า ก็เห็นยอดหออันสุดไกล มีร่างคนผู้หนึ่งกำลังกระโดดละลิ่วขึ้นไป มองดูรูปร่างเท่าที่จะสังเกตได้ มันคือชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มนั่นเอง...

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม เร่งฝีเท้าออกไปจนสุดกำลัง แต่กลับได้ยินเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกดังแว่วมาจากยอดหอสูงว่า

"โกวเล่าเจ่กไกว่"

ชิงเจี๊ยบจำได้แม่นยำว่า เป็นเสียงร้องของสองพี่น้องตระกูลกิมนั่นเอง จึงฉุกใจได้คิดขึ้นทันที ลอบร้องในใจว่า

'มิน่าเล่า เจ้าชายหนวดเคราครึ้มจึงได้เก่งกาจสามารถถึงปานนี้ ที่แท้มันคือโกวเล่าเจ่กไกว่นั่นเอง'

เพราะชิงเจี๊ยบเคยได้รับทราบนามของบุคคลผู้นี้มาจากบ่วยเจ็กเจ่กที่เคยเล่าให้ฟังอยู่แล้วนั่นเองจึงรู้จักได้

จากนั้น จึงได้ยินเสียงอันโอหังทระนงของโกวเล่าเจ่กไกว่ดังแว่วเข้ากระทบโสตอย่างชัดเจนทุกถ้อยกระทงความ ชิงเจี๊ยบแหงนหน้ามองไปเห็นตนยังห่างจากหอประมาณร้อยกว่าเชียะ โกวเล่าเจ่กไกว่ได้ส่งเสียงนับขึ้นอย่างแช่มช้าทีละคำแล้ว...

แต่ชิงเจี๊ยบมีนิสัยอันแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ มีบางครั้งคล้ายดั่งจะเหี้ยมหาญรุนแรงเป็นที่สุด เมื่อตกลงใจในเรื่องอันใดแล้วก็จะต้องกระทำไปให้สำเร็จ มาตรแม้นจะสละชีวิตก็ตาม ในขณะนี้ลอบตำหนิที่ตนยังขาดประสบการณ์ความชำนาญจึงได้ถูกโกวเล่าเจ่กไกว่ใช้อุบายจักจั่นลอกคราบหลบรอดสายตาไปได้ อันหอสูงลุ่ยเท้งถะขณะนี้มีเสียงของโกวเล่าเจ่กไกว่ดังแว่วลงมาจากชั้นที่สิบสามกระทบโสตอยู่ตลอดเวลา...

ในขณะนั้น เอ็งเจี่ยใช้เสียงอันแกร่งกร้าวกังวานของมันนับขึ้นว่า

"หนึ่ง...สอง..."

เสียงนี้ดังแว่วลงมา และชิงเจี๊ยบก็ได้ใช้วิชากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) ยอดวิชาตัวเบา วิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิต จากระยะทางร้อยกว่าเชียะ พลิ้วตรงเข้าถึงได้ในช่วงพริบตาเดียว แต่เนื่องจากระยะที่ห่างกันไกลเกินไปนัก เมื่อมาถึงยังฐานของหอคอยแล้วกำลังการดันร่างจึงมีไม่เพียงพอ ชิงเจี๊ยบจำต้องสูดลมปราณเข้าไปอย่างไม่รุนแรง กระทืบเท้าทั้งสองลงกับพื้น ใช้ออกไปด้วยวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อันสูงส่งสุดยอดในแผ่นดินทันที...

เห็นร่างของชิงเจี๊ยบพลันพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงดั่งราวกับร่างได้ยืดออกไปอีกหลายเชียะ ในช่วงฉับพลันกะทันหันนี้ ชิงเจี๊ยบแหงนหน้ามองไปเห็นศีรษะของตนพ้นจากชายคาหอที่สิบสองเล็กน้อย และห่างจากชั้นที่สิบสามเพียงประมาณเจ็ดแปดเชียะเท่านั้นเอง แต่การพุ่งร่างของตนได้สุดกำลังไปแล้ว ลมปราณที่เกร็งไว้มิอาจจะรั้งได้นานเท่าใดนัก และเสียงเอ็งเจี่ยดังแว่วลงมาจากเบื้องบนศีรษะว่า

"...สาม...สี่..."

ชิงเจี๊ยบลอบร้องในใจว่า

'จะเป็นการพลาดพลั้งในช่วงเวลาขั้นสุดท้ายทีเดียวหรือ'

ท่ามกลางความมืดสนิทนั้น ชิงเจี๊ยบขบกรามแน่นอย่างตัดสินใจ พุ่งกำลังภายในเข้าไปในแขนขวาอย่างแกร่งกร้าว ยื่นออกไปทางด้านหน้าจนเต็มกำลัง เสียงดังฉึกปรากฏขึ้น เมื่อกระบี่เล่มที่ได้มาถูกทิ่มเข้าไปภายในผนังหอ ซึ่งสร้างจากอิฐปูนอันแข็งแกร่งจนลึก...

ชิงเจี๊ยบอาศัยกำลังจากด้ามกระบี่ที่สะท้อนออก พุ่งร่างปราดขึ้นสู่เบื้องสูงดุจดั่งเป็นนกนางแอ่นที่ถลาฟ้า...

"...ห้า..."

เอ็งเจี่ยพอร้องคำว่าห้าหลุดออกจากปาก พลันมีเสียงคำรามที่ดังสะท้านสะ-

เทือนจนแผ่นดินสั่นคลอน ได้กระทบจิตใจของแต่ละคนจนพลอยไหวหวั่นพรั่นพรึงไปด้วยว่า

"จงหยุดให้เราทันที"

พร้อมกับเสียงตวาดก้องร้องขึ้น เงาร่างของคนผู้หนึ่งได้พุ่งปราดเข้ามาในหน้าต่าง พร้อมกับพลังการกระแทกที่หนักหน่วงยิ่งกว่าพะเนินเหล็กอันมหึมา ตวัดฝ่ามือได้ฟาดเข้าใส่โกวเล่าเจ่กไกว่สามครั้งซ้อน ๆ ดุจดั่งเป็นอสนีบาตที่ฟาดลงจากฟากฟ้า

เอ็งเจี่ยตรึงเท้าทั้งสองกับพื้นอย่างแนบแน่นมิเคลื่อนไหว เบี่ยงร่างท่อนบนออกทางด้านขวา เลี่ยงหลบไปได้ทั้งสามกระบวนท่า แต่พลังฝ่ามือที่หักโหมรุนแรงอย่างร้ายกาจนี้ ได้ทำให้เสื้อผ้าในร่างปลิวไสวแทบจะขาดออกจากกัน

คนผู้นั้นกลับถอยหลังออกไปหนึ่งก้าวอย่างมิคาดคิด แล้วกล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"จงปล่อยพ้งยี้ที่บนบ่าลงมา มาตรมิเช่นนั้นเจ้ามิใช่เป็นคู่มือต่อสู้กับเราได้"

แน่นอน คนผู้นี้คือชิงเจี๊ยบนั่นเอง

เอ็งเจี่ยนับว่ามีความรู้ซึ้งถึงความร้ายกาจนี้เป็นอันดี จึงปล่อยร่างพ้งยี้ที่ถูกจี้สกัดจุดและแบกอยู่บนบ่าทิ้งไว้ยังมุมซ้ายของห้อง หันมาหัวร่ออย่างเย็นชากระด้างกับชิงเจี๊ยบ จับจ้องมองเขม็งด้วยการเตรียมพร้อมอยู่เต็มที่...

ชิงเจี๊ยบทราบแก่ใจว่า โกวเล่าเจ่กไกว่มีพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยม ตนมิอาจมั่นใจว่าจะเอาชัยในตัวมันได้เลย แต่สถานการณ์ของวันนี้ นอกจากต่อสู้กันจนสุดกำลังความสามารถแล้ว ก็ไม่มีวิถีทางที่สองพอจะเลือกได้อีก จึงสูดลมหายใจลึก ๆ จนเต็มปอด และลอบร้องปลุกใจตนเองขึ้นว่า

'ชิงเจี๊ยบเอย โกวเล่าเจ่กไกว่มาตรแม้นจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่าเจ้า แต่สถานการณ์จะต้องเอาชัยให้ได้โดยพ่ายแพ้มิได้อย่างเด็ดขาด'

เมื่อผนึกลมปราณจากการหายใจนั้น จนโคจรไปรอบร่างหนึ่งตลบแล้ว จึงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ร่างพลันคล้ายดั่งเป็นมรสุมอันคลุ้มคลั่ง หมุนคว้างถลาเข้าหาอย่างรวดเร็ว ตวัดฝ่ามือทั้งสองตั้งเป็นสันดุจดั่งคมมีด ฟันเข้าใส่ข้อมือทั้งสองของเอ็งเจี่ยอย่างหักโหมรุนแรง

เอ็งเจี่ยรู้ซึ้งแก่ใจแล้วว่า ชิงเจี๊ยบมีพลังฝีมืออันลึกล้ำกล้าแข็ง มิหนำซ้ำอายุยังเยาว์วัยก็มีพลังฝีมือที่สูงส่งยอดเยี่ยมถึงปานนี้ แต่สิ่งที่สร้างความหนักใจให้กับมันอย่างสาหัสก็คือ ชิงเจี๊ยบผู้นี้คล้ายดั่งมีกำลังภายในที่แฝงอยู่อย่างลึกซึ้งยืนยาว

เป็นพลังที่มิอาจคาดคิดคำนวณได้เลย แปลกอยู่ที่ว่า ชิงเจี๊ยบเองคล้ายดั่งมิเข้าใจถึง ว่าตนมีกำลังอันสูงส่งแกร่งกร้าวแฝงอยู่ในร่างอย่างมหาศาล ซึ่งแน่นอน ชิงเจี๊ยบจึงมิได้เลินเล่อประมาทแม้แต่น้อยนิด

ชิงเจี๊ยบฟันฝ่ามือทั้งสองลงอย่างโหดเหี้ยม ซึ่งกล่าวได้ว่ารวดเร็วรุนแรงยิ่งกว่าอสนีบาตที่ฟาดลงจากฟากฟ้า เอ็งเจี่ยใจหายวาบ และตวัดฝ่ามือทั้งสองออกไปอย่างหักโหมด้วยกระบวนท่าซังเจี๊ยฮวงเทียน (สองฝ่ามือพลิกฟ้า) รอจนเมื่อมือทั้งสองฝ่ายจะสัมผัสกันนั้น พลันรั้งกำลังภายในกลับเข้าหา และฝ่ามือที่หงายพลิกขึ้นมาทั้งสองข้าง ได้กลับกลายไปเป็นตะปบคว้าอย่างรุนแรงเข้ายังจุดสำคัญบนบ่าทั้งสองของชิงเจี๊ยบ

ชิงเจี๊ยบพอฟาดฝ่ามือผิดไป และการตีโต้กลับของเอ็งเจี่ยก็บรรลุถึงร่างอย่างแคล่วคล่อง จึงแค่นเสียงขึ้นเบา ๆ พุ่งลมปราณเข้าสู่ด้านล่างจนร่างตรึงแน่น แหงนร่างออกไปเล็กน้อย ด้วยกระบวนท่าห่วงเก็งเซี่ยเตียว (น้าวเกาทัณฑ์ยิงอินทรี) ต้านรับออกไปอย่างหักหาญตรง ๆ

เสียงดังฉาดขึ้นสนั่นหวั่นไหว เมื่อฝ่ามือทั้งสี่ปะทะกันอย่างถนัดถนี่ ทั้งสองฝ่ายต่างรู้สึกร้อนวูบที่ใจกลางฝ่ามือ และพากันถดถอยไปคนละหนึ่งก้าวทันที

ชิงเจี๊ยบลอบร้องในใจว่า

'เป็นศัตรูผู้กล้าแข็งที่สุดเท่าที่เคยเผชิญมาตั้งแต่ออกจากสำนักอาจารย์จริง ๆ ในวันนี้อย่าได้ทำให้เสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิของท่านอาจารย์อย่างเด็ดขาด...'

เมื่อในใจของชิงเจี๊ยบมีข้อคำนึงถึงอย่างหมกมุ่นแล้ว ท่าฝ่ามือจึงได้ชะงักงันไปวูบหนึ่ง เอ็งเจี่ยมีความชำนาญอย่างโชกโชนเพียงไรแล้ว พอเห็นเช่นนั้นจึงถลาเข้าจู่โจมอย่างกระชั้นชิด ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดเข้า กันเอาทางถอยของชิงเจี๊ยบไว้อย่างแน่นหนามั่นคง เท้าซ้ายเตะตวัดเข้าใส่ท่อนล่างของชิงเจี๊ยบอย่างหักโหมรุนแรง

ชิงเจี๊ยบใจเต้นระรัวด้วยความตื่นตระหนก กำลังจะเปลี่ยนท่าออกต้านรับแต่กระบวนท่าของศัตรูได้จู่โจมเข้าใส่ร่างแล้วอย่างหักโหม ในช่วงกะทันหันปานประกายไฟนี้ จึงจำต้องเหยียบออกไปด้วยกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดออกไปอย่างรุนแรงถึงสิบครั้งซ้อน ๆ หักโหมจนสามารถเลี่ยงหลบออกจากการล้อมอย่างกระชับแน่นของศัตรูในครั้งนี้ได้...

เจตนาของชิงเจี๊ยบ จะหลอกล่อให้เอ็งเจี่ยเข้าหักโหมกันอย่างตรง ๆ ไม่บ่ายเบี่ยง แต่เอ็งเจี่ยกลอกกลิ้งมีเล่ห์กลอันร้ายกาจ รีบย่อร่างลงและพุ่งปราดรอดชอกแขนของชิงเจี๊ยบไปได้อย่างหวุดหวิด ฝ่ามือซ้ายที่ตวัดเหนี่ยวมานั้น คว้าเข้าใส่จุด

สำคัญทางท้ายทอยซิงเจี๊ยบอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย...

ซิงเจี๊ยบพอฟาดพลาดผิดไป ต้องรีบตั้งรับอย่างแข็งขัน ตลอดสิบกว่ากระบวนเพลง ถูกศัตรูจู่โจมเข้าใส่อย่างคลุ้มคลั่งหักโหม แต่ยังสามารถเล็ดลอดป้องกันได้อย่างหวุดหวิดหวาดเสียวไปทุกครา เอ็งเจี่ยเห็นว่าฝ่ายตนกำลังมีเปรียบอย่างมั่นคง จึงลอบบังเกิดความปีติยินดีขึ้นอย่างมาก ร้องกู่เสียงยาวสะท้านแล้วเริ่มใช้ฝ่ามือทลายภูเขา (ไคซัวซึ่งเจี๊ย) ที่เป็นยอดวิชาไม้ตายในชั่วชีวิตออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน

ซิงเจี๊ยบถูกรุกไล่เอาจนเพลิงโทสะพลุ่งพล่านเผาผลาญร่างอย่างรุนแรง ฉวยโอกาสที่ศัตรูตวัดฟาดกระบวนท่าเฮี่ยงเจี๊ยวอ๊วยซัว (ปักษามหากาฬกรีดทราย) ใช้จู่โจมมาจนสิ้นกระบวนท่า ก็กู่ยาวสะท้านกังวาน ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปครั้งหนึ่งอย่างหักโหมสุดกำลัง...

พลันมีเงาฝ่ามือพร่างพรายกระจายเต็มฟากฟ้า แหวกฝ่าอากาศดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ครอบคลุมไปทั่วทุกอณูของห้องอย่างอัดแน่น นี่คือกระบวนท่าอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) ของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงจับเซ็ก) ซึ่งผู้นำของสามเซียนนอกพสุธาเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินบัญญัติขึ้นนั่นเอง เพียงแต่ว่าซิง-เจี๊ยบในขณะนี้ ใช้ฝ่ามือแทนกระบี่ไปเท่านั้นเอง อันยอดวิชาขั้นสูงสุดที่บัญญัติโดยยอดฝีมืออันดับสูงสุดของแผ่นดิน จึงย่อมจะทรงพลานุภาพที่แผ่กว้างไพศาลสุดจะต้านทานรับเอาไว้ได้ติดแล้ว

ความเป็นจริง เมื่อใช้ฝ่ามือมาแทนกระบี่ที่ผิดแปลกไปจากเจตนารมณ์ของผู้บัญญัติวิชาท่าเพลงนี้ขึ้น ก็ควรจะเสื่อมเสียความรุนแรงร้ายกาจไปมากมาย แต่ซิงเจี๊ยบนั้นมีความชำนาญอย่างโชกโชน ต่อกระบวนเพลงอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) ของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนี้อย่างช่ำชอง ในขณะนี้ที่สามารถตีความได้จนรู้ซึ้งอยู่แก่ใจแล้ว ก็ยังสามารถทำให้เต็มไปด้วยอานุภาพที่น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญแก่ทุกผู้คนได้อย่างสมบูรณ์

เอ็งเจี่ยพลันรู้สึกว่า กระบวนท่าตีโต้ของศัตรูที่จู่โจมมานี้ พิสดารประหลาดล้ำอย่างสุดที่จะคาดคิดคำนึงถึงได้ และคล้ายดั่งว่าจะมีความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนไปไม่เพียงแต่เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ มิหนำซ้ำพลังฝ่ามือที่ได้กระจายออกมาก็ยังประ-หลาดพิกลเป็นที่สุด มีความกดดันที่บีบข่มเข้ามาอย่างหักหาญ จึงบังเกิดความตื่นเต้นจนใจสั่นระรัว พลอยตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามือฟาดอย่างแช่มช้าออกมา ด้วยกระบวนท่าอวงซิ่งฮุ้งซั่ว (พายุกระแทกเมฆกระจาย)

อันวิชาท่าฝ่ามือทลายภูเขา (ไคซัวซึ่งเจี๊ย) ของโกวเล่าเจ่กไกว่นี้ ความจริงก็

เน้นหนักไปทางใช้กำลังอันหักโหม ใช้การพลิกแพลงเป็นอันดับรองมา กระบวนเพลงอวงซิ่งฮุ้งชั่ว (พายุกระแทกเมฆกระจาย) ยิ่งเป็นกระบวนท่าที่หักหาญอย่างตรง ๆ ไม่หลบหลีก ที่แท้เพราะเอ็งเจี่ยเห็นชิงเจี๊ยบฟาดตีโต้ออกมาในยามฉุกละหุกกะทันหัน กำลังย่อมมิอาจจะผนึกให้เข้มแข็งแกร่งกร้าวได้เท่าที่ควร จึงมีเจตนาที่จะรวบรัดการต่อสู้ลงด้วยการหักโหมจริงจังในครั้งนี้

แต่หาทราบไม่ว่า กระบวนท่าอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) ของชิงเจี๊ยบนี้ ที่มาตรแม้นจะกะทันหันอย่างลุกลน แต่ทว่าพลังภายในได้แฝงไว้ในกระบวนท่านี้อย่างแกร่งกร้าว จนคุ้มครองร่างอย่างแน่นหนามั่นคง และเป็นการฟาดออกไปด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น จึงมิเลี่ยงหลบหลีกจากการจู่โจมของศัตรูที่ฟาดตีโต้ออกมา ยังคงกระแทกพลังออกต้านรับในฉับพลัน...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหวจนหอสะเทือน เมื่อพลังอันหักโหมรุนแรงทั้งสองได้ปะทะกัน กระจัดกระจายออก จนอากาศปั่นป่วนอลเวงดุจดั่งพายุใหญ่ได้พัดกระแทกเข้า หน้าต่างและประตูชั้นสิบสามของหอพลอยสั่นระรัวจนแทบจะพังทลายลงด้วย

ชิงเจี๊ยบและเอ็งเจี่ยต่างไหล่สั่นสะท้านไป เอ็งเจี่ยตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"เจ้ามารับฝ่ามือเราอีกสักครั้งดูทีหรือ"

ฝ่ามือทั้งสองกรีดออกไปและตวัดฟาดมา ดุจดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่งทันที...

ชิงเจี๊ยบมิได้โต้ตอบอย่างไรออกไปเลย เข่าทั้งสองงอลงเล็กน้อย ปากร้องดังเฮอะขึ้นอย่างรุนแรง เมื่อพลังภายในทั่วทั้งตัวพุ่งเข้าใส่ฝ่ามือทั้งสองจนหมดสิ้น กระแทกออกไปอย่างแช่มช้าไม่หลบเลี่ยงหลีกหนี เป็นการต้านรับอย่างหักโหมตรง ๆ เช่นกัน...

เสียงดังโครมขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหวอีกครั้งหนึ่ง ฝุ่นละอองของห้องปลิวกระจายจนอบอวลไปทั่วทุกแห่งหน ชิงเจี๊ยบและเอ็งเจี่ยต่างพากันกายสั่นสะท้านไปคนละเล็กน้อย แต่ยังคงมิอาจแบ่งแยกออกได้ว่า ผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัยหรือพลาดท่า...

เอ็งเจี่ยโทสะบันดาลขึ้นอย่างเร้นลับ ตวัดฝ่ามือฟาดไปถึงสี่ครั้งซ้อน ๆ อย่างมิคำนึงถึงสิ่งใดอีก เป็นการฟาดอย่างทุ่มเทหักโหมสุดกำลัง...

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย ตวัดมือฟาดต้านรับอย่างหักหาญถึงสี่ครั้งซ้อน ๆ โดยมิยอมเลี่ยงหลบหลีก หรือใช้ท่าพลิกแพลงอย่างไรแม้แต่น้อย

เมื่อผ่านการหักหาญอย่างตรง ๆ ถึงหกครั้งซ้อน ๆ แล้ว คนทั้งสองยังคงยืนมั่นอยู่กับที่เดิมได้ดั่งกับหลักอันมั่นคง เท้ามิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่เล็กน้อย

ชิงเจี๊ยบอาศัยการหักหาญกันอย่างหักโหมรุนแรงนี้ พลิกสภาพการพลาดท่าเสียเปรียบของเมื่อแรก มาเป็นการต่อสู้ที่คู่คี่ก้ำกึ่งกันไปแล้ว

กระบวนท่าทั้งหกที่หักโหมจู่โจมกันไป ทำให้สูญเสียกำลังภายในอย่างมากมาย แต่ชิงเจี๊ยบกลับมิรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแม้แต่น้อยนิด โดยนัยกลับกัน ยังรู้สึกว่าเลือดลมปราณในร่างกลับโคจรได้อย่างปลอดโปร่งโล่งไปทุกทิศทาง จนมีความสบายไปทั่วร่างอย่างไม่คาดคิด

ที่แท้ชิงเจี๊ยบเมื่อได้รับกำลังภายในจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ที่ได้ถ่ายทอดเข้ามาให้แล้ว ในขณะนี้พลังภายในของชิงเจี๊ยบ จึงได้บรรลุถึงขั้นที่ควรจะฝึกปรือร่วมหกสิบปีจึงจะมีได้ แต่ชิงเจี๊ยบตัวเองมิทราบว่า ตนจะมีพลังการฝึกปรือที่สูงส่ง และกำลังภายในที่แฝงไว้มากมายมหาศาลถึงปานนั้น แต่การต่อสู้อย่างหักโหมรุนแรงในครั้งนี้ นับว่าเป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดนองเลือดที่สุด เท่าที่ชิงเจี๊ยบเคยประมือมาในชีวิต แต่ก็เป็นการชักนำให้กำลังภายในที่แฝงอยู่ภายในร่าง ได้ถูกนำออกใช้จนหมดสิ้น ดังนั้นเอง หลังจากไม่กี่กระบวนเพลงที่ผ่านไป ชิงเจี๊ยบมิเพียงแต่จะไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเท่านั้น มิหนำซ้ำยังรู้สึกคึกคักกระปรี้กระเปร่าขึ้นอย่างมากมาย

ชิงเจี๊ยบต่อสู้จนรู้สึกกระเหี้ยนกระหืออย่างรุนแรง มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรอีก ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดเข้าจู่โจมโหมใส่ศัตรูอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย เอ็งเจี๋ยพอมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นแล้ว ก็มิยอมเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรอีก เร่งกำลังภายในขึ้นจนเปี่ยมล้นกล้าแข็ง ตวัดฟาดต้านรับออกอย่างฉับพลันทันที...

บทที่ 27

เหตุการณ์ที่บังเอิญ

พลังภายในที่เร้นอยู่ตามจุดเส้นชีพจรของร่างซิงเจี๊ยบ เมื่อถูกการต่อสู้อย่างกระแทกกระทั่นหักโหม แล้วจึงเป็นการแผ่กระจายออกมาจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ พลังที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถ่ายทอดเข้าไปในร่างซิงเจี๊ยบจวบจนในขณะนี้ จึงได้สามารถผสานกันกับพลังภายในของซิงเจี๊ยบจนผนึกกันขึ้น เป็นอานุภาพอันแกร่งกร้าวรุนแรงบรรลุจุดขีดสุด ซิงเจี๊ยบนั่นรู้สึกแต่ว่า คราใดที่ตวัดฝ่ามือฟาดออกไป ภายในจุดศูนย์ของร่าง มีกำลังอันมหาศาลทะลักออกมาไม่หยุดยั้ง อวัยวะภายในทุกส่วนสัดรู้สึกปลอดโปร่งสบายอย่างสุดจะกล่าวได้ และที่ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปแต่ละครา ก็เป็นไปด้วยอานุภาพที่รุนแรงแข็งกร้าวอย่างมิเคยคาดคิดจะเป็นไปได้เลย

โกวเล่าเจ่กไกว่มีพลังการฝึกปรืออยู่หลายสิบปีจนสะท้านสะเทือนบู๊ลิ้มเมื่อคราครั้งก่อน กิตติศัพท์อันอื้อฉาวของมัน มิได้ต่ำไปกว่าเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง หรือหนึ่งกระบี่แห่งฮ่อลก และสองจอมอัจฉริยะทั้งเหนือใต้ (บ่วยซัวมิ้ง และกิมเจ่กพ้ง) ตลอดเวลาสามปีที่ผ่านไป เพิ่งเป็นครั้งแรกที่ปรากฏกายขึ้นในบู๊ลิ้มอีก เจตนาคิดจะอาศัยพลังการฝึกปรือ ซึ่งหมกมุ่นพากเพียรอย่างคร่ำเคร่งมาเสริมบารมีให้กระเดื่องดังสะท้านแผ่นดินอีกสักครั้ง แต่กลับมิคาดว่ามาเผชิญหน้ากับหนุ่มรุ่นเยาว์อันมีฝีมือที่สูงส่ง มิเพียงแต่หมัดมวยจะพิสดารประหลาดล้ำเท่านั้น มิหนำซ้ำ พลังภายในและพลังการฝึกปรือก็ยังคู่คี่ก้ำกึ่งกับตนอีกด้วย ในขณะนี้ที่ฟาดฝ่ามือออกมา ก็เปี่ยมด้วยอานุภาพที่กล้าแข็งแกร่งกร้าว โดยคิดจะฟาดคู่ต่อสู้ให้แหลกลาญ

คามือ...

เสียงพลังอันกึกก้องสนั่นหวั่นไหวได้บังเกิดขึ้น เมื่อพลังภายในของคนทั้งสองกระแทกเข้าใส่กันอย่างหักโหมตรง ๆ จนพลังกระจัดกระจายออกไป และส่งเสียงหวีดหวิวประหลาดขึ้นกึกก้องสะเทือนหู ยอดหอลุ่ยเท้งถะที่มิเคยถูกเก็บกวาดมาเป็นเวลายาวนาน ขณะนี้จึงมีฝุ่นละอองปลิวกระจายขึ้นอบอวลจนคละคลุ้ง...

โกวเล่าเจ่กไกว่แค่นเสียงหนัก ๆ ในลำคอ เท้าเริ่มคลอนแคลนมิมั่นคง จนกระทั่งต้องเซออกไปครึ่งก้าวอย่างสุดจะทนทานได้ ที่ทรวงอกนั้นปั่นป่วนอลวนด้วยเลือดลมที่พลุ่งพล่านอยู่...

ชิงเจี๊ยบพลอยรู้สึกว่า พลังอันแกร่งกร้าวอย่างที่ตนมิเคยประสบพบมาเลยนั้นได้ทะลวงฝ่าเข้ามาภายในพลังอันรุนแรงของตน ที่โหมกระแทกออกไป จนทำให้ไหล่ทั้งสองสั่นคลอนไปมาเล็กน้อย แต่ก็พยายามคลี่คลายปัดป้องจนสลายออกไปได้ เท้าทั้งสองยังคงตรึงแน่นกับพื้นมิขยับเขยื้อน...

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะรู้สึกว่า ศัตรูผู้นี้มีพลังฝีมือที่สูงล้ำอย่างยิ่งนัก แต่ในขณะนี้ทรวงอกปลอดโปร่งโล่งสบาย ความฮึกเหิมกระเหี้ยนกระหือพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง กู่เสียงยาวสะท้านกวัดแกว่งมือซ้ายขึ้นเป็นวง ตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไปอย่างเต็มที่อีกครั้งหนึ่ง

เอ็งเจี่ยกำลังรู้สึกอัดอั้นอย่างแทบจะต้องแทรกแผ่นดินหนีไปแล้ว ช่วงเวลาหลายสิบปีที่พากเพียรหมกมุ่น เกียรติภูมิที่เพียรสร้างขึ้นอย่างยากลำบากยากเข็ญเป็นเวลายาวนาน คิดว่าคงจะต้องถูกทำลายลงแหลกลาญในขณะนี้แล้วเป็นแม่นมั่น เมื่อชิงเจี๊ยบตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่อีกครั้งหนึ่งอย่างหักโหม เอ็งเจี่ยจึงบันดาลโทสะจนผมเผ้าหนวดเคราชี้ลุกชัน ตาทั้งสองเบิ่งจนถลนออกจากเบ้า ตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ยกมือทั้งสองขึ้นเสมออกกระแทกรับอย่างฉับพลัน และหักหาญ...

ชิงเจี๊ยบมิเข้าใจในความคิดของฝ่ายตรงข้ามอยู่เลย ไหนจะคาดได้ว่า ฝ่ามือที่ฟาดไปในครั้งนี้ จะมีความสำคัญต่อชายประหลาดพิกลได้ถึงปานนั้น ชิงเจี๊ยบยังเข้าใจว่า แต่ละฝ่ามือที่ตนฟาดออกไป คล้ายดั่งมีอานุภาพเพิ่มพูนรุนแรงขึ้นทุกคราจนจิตใจปลาบปลื้มผ่องใส...

เสียงโครมได้ดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว ชิงเจี๊ยบไหล่สั่นสะท้านอยู่หลายครั้งแต่ก็สืบเท้าเข้าไปอีกหนึ่งก้าว พุ่งกำลังภายในเข้าใส่แขนทั้งสอง และตวัดฟาดโครมออกไปอีกครั้งอย่างไม่รั้งรอ

เอ็งเจี่ยพุ่งกำลังเข้าใส่เท้าทั้งสองจนแข็งแกร่ง กัดฟันฝืนไว้มิยอมถอยออกไป

อีก และทุ่มเทกำลังทั้งมวลเท่าที่มีกระแทกรับอีกครั้งอย่างหักโหม และรู้สึกว่าฝ่ามือของชิงเจี๊ยบที่ฟาดมาแต่ละครั้ง หนักหน่วงรุนแรงขึ้นเสมอไป ฝ่ามือที่ฟาดมาในครั้งนี้ มีอานุภาพที่รุนแรงกร้าวแกร่ง พอจะทลายภูเขาให้ราบลงทีเดียว ประสบ-การณ์ชำนาญหลายสิบปีได้บอกให้กับมันทราบว่า ฝ่ามือครั้งนี้หากแม้นรับไว้อย่างหักหาญตรง ๆ แล้ว อวัยวะภายในคงต้องถูกกระแทกจนบาดเจ็บเป็นแม่นมั่น ดังนั้นเอง ในขณะที่ฝ่ามือทั้งสองยังมิทันจะทุ่มเทพลังเข้าใส่กันนั้น มันก็รีบถีบเท้าพุ่งร่างปราดไปทางด้านหลัง แต่ทว่า เสียงดังโครมขึ้นอีกครั้งอย่างกึกก้อง และทำให้มันถูกกระแทกจนเซถอยไปได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม

ชิงเจี๊ยบรู้สึกแต่ว่า กำลังทั้งร่างของตนในยามนี้บรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดแล้ว จึงเปล่งเสียงร้องกู่อย่างฮึกเหิมปลาบปลื้ม ตวัดฝ่ามือฟาดโครมเข้าไปอีกครั้งอย่างลำพอง...

ฉับพลันนั้น มือที่ตวัดฟาดลงต้องชะงักงันอยู่ห่างกลางอากาศทันที เพราะได้เห็นใบหน้าที่มิเคยจะประสบพบมาในชีวิต...ใบหน้าเอ็งเจี่ยยามนี้ กล้ามเนื้อได้บิดเบี้ยวขึ้นจนกลายเป็นสภาพอันประหลาดพิกลอย่างยิ่งนัก คล้ายดั่งเย็นชากระ-ด้าง แต่ก็คล้ายดั่งหมดหวังทอดอาลัย...

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิอาจจะเข้าใจในสีหน้าเช่นนี้อย่างปรุโปร่งแจ่มชัด แต่ความรู้สึกก็ได้บอกกับตนเองว่า นั่นมิใช่เป็นเพราะความหวาดกลัวต่อความตายอย่างเด็ดขาด อาจบางทีจะเป็นเพราะสาเหตุประการอื่น ซึ่งน่ากลัวไปกว่าความตายอีกมากมายหลายเท่าต่างหาก

แขนของชิงเจี๊ยบจึงได้ปล่อยให้ห้อยลงอย่างแช่มช้า ใบหน้าเอ็งเจี่ยได้คลี่คลายจนกระทั่งเป็นปกติขึ้นอีกครั้งในขณะนี้ ห้วงสมองของมันมีแต่โทสะที่อัดขึ้นอย่างเปี่ยมล้น จนต้องแค่นเสียงอันเย็นชากระด้าง พยายามผนึกกำลังในร่างเอาไว้ด้วยการหอบหายใจอย่างรุนแรง ตาทั้งสองปรากฏแววอำมหิตอันชั่วร้ายจนแดงฉาน จับจ้องมองเขม็งดูชิงเจี๊ยบด้วยความอาฆาตมาดร้าย ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่ามีความหนาวเหน็บแผ่ซ่านขึ้นจากจิตใจ จนกระทั่งต้องเบือนหน้าหลบจากสายตานั้นไป

เสียงดังฉับปรากฏขึ้น เมื่อเอ็งเจี่ยกระชากกระบี่ออกจากฝัก

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งมิได้ยินด้วย เพราะกำลังครุ่นคิดว่า 'เหตุไฉนโกวเล่าเจ่กไกว่จึงมาเขม้นมองเราอย่างอำมหิต และอาฆาตถึงปานนี้เล่า เฮอะ เจ้ามาเขม้นมองเราเช่นนี้ เราจะไปเกรงกลัวด้วยหรือ'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็เงยหน้าขึ้นสบตาไปอย่างไม่ยินยอมพ่ายแพ้ และถลึง

จ้องมองตอบไปด้วยความเคียดแค้นชิงชังบ้าง

ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ในขณะนี้ซิงเจี๊ยบยังรู้สึกหนาวเย็นจับใจอยู่ เพียงแต่นิสัยอันแกร่งกร้าวทระนงและเจ้าอารมณ์เท่านั้น ที่ทำให้ต้องเขม้นมองตอบกับฝ่ายตรงข้ามอยู่

การเงยหน้ามองไปในครั้งนี้ จึงได้เห็นกระบี่ยาวในมือของเอ็งเจี่ย กำลังสั่นพลิ้วเป็นประกายอยู่

ซิงเจี๊ยบจึงได้ยกมือไปดึงกระบี่ตามสัญชาตญาณความเคยชิน แต่ก็ดึงเอาอากาศอันว่างเปล่าเข้าเต็มที่ พลันนึกขึ้นได้ว่า กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของตนยังคงปักอยู่ที่ผนังทางด้านนอกของหอคอยนั่นเอง

"รับไว้"

กิมเล่ายี่สะบัดแขนที่ยังมิได้รับบาดเจ็บ ด้วยการโยนกระบี่ยาวมาให้หนึ่งเล่ม

ซิงเจี๊ยบตะปบมือคว้าด้ามกระบี่เอาไว้อย่างแคล่วคล่อง ขยับข้อมือขึ้นเล็กน้อย ปลายกระบี่สั่นพลิ้วจนบังเกิดเสียงดังหึ่งขึ้นทันที

เอ็งเจี่ยยกกระบี่ขึ้นชี้ทางเบื้องหน้าในแนวตรง ฟันสะบัดดังควับเข้าใส่จุดสำคัญที่บ่าซ้ายของซิงเจี๊ยบอย่างกับประกายไฟ ประกายกระบี่พุ่งตวัดดุจดั่งสายฟ้า พลังอันเย็นยะเยือกโหมกระแทกเข้าปะทะหน้า พอมาถึงที่ข้างไหล่พลันก็บังเกิดเสียงดังหึ่งขึ้นอีกครั้ง ปลายกระบี่กลับกลายไปเป็นจุดเส้นด่างดวงอีกสามสาย พุ่งจู่โจมเข้าใส่จุดสำคัญทั้งสามแห่งที่ท้องของซิงเจี๊ยบทันที...

ซิงเจี๊ยบเห็นพลังการฝึกปรือของฝ่ายตรงข้ามหนักหน่วงกล้าแข็งอย่างเยี่ยมยอด กระบวนเพลงกระบี่ก็พิสดารอย่างประหลาดล้ำ ในใจอดมิได้ที่ต้องเต้นระทึกขึ้นด้วยความตื่นตระหนก ขยับเท้าถอยออกไปครึ่งก้าว กระบี่ในมือควงสะบัดขึ้นอย่างแคล่วคล่อง มือซ้ายกรีดหลอกล่อ แล้วมือขวาที่ถือกระบี่จึงควงสะบัดออกเป็นวงกลม นั่นคือเพลงกระบี่เหมยส่งกลิ่นประหลาด (บ่วยโค่วคี่เฮียง) ของเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากีเกี๊ยมฮวบ) นั่นเอง...

ซิงเจี๊ยบพอแทงกระบี่ในมือออก ปลายกระบี่ได้กรีดฝ่าอากาศจนปรากฏเสียงซู่ซ่า แสดงว่าได้พุ่งกำลังภายในไปตามลำตัวกระบี่จนแกร่งกร้าว พลังกระบี่ได้พุ่งทะลักออกจากตัวกระบี่อย่างรุนแรง เอ็งเจี่ยเขม้นมองดูเพลงกระบี่ที่ซิงเจี๊ยบตีโต้มาด้วยใบหน้าที่ปรากฏความพิศวงสงสัยและตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

กระบวนท่าเหมยส่งกลิ่นประหลาด (บ่วยโถ่วคี่เฮียง) รวดเร็วว่องไวสุดจะเปรียบได้ กอปรกับซิงเจี๊ยบใช้ไปตามความคล่องแคล่วของกำลังแขน จึงได้จู่โจมถึงก่อน

ทั้งที่ลงมือตีโต้ในคราหลัง ปลายกระบี่ของเอ็งเจี่ยยังห่างจากจุดแจซี่ฮวกที่ท้องของซิงเจี๊ยบอยู่สามนิ้ว แต่ปลายกระบี่ของซิงเจี๊ยบได้ห่างจากจุดเค็กตี่ฮวกตรงข้อศอกเอ็งเจี่ยมิถึงครึ่งนิ้วเท่านั้นเอง

แต่หาคาดไม่ว่า ในเวลาขณะนั้น กระบี่ในมือเอ็งเจี่ยพลันยืดยาวออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน และร่างของมันกลับถอยปราดไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง เสียงดังวืดขึ้นกึกก้อง เมื่อกระบี่ของซิงเจี๊ยบแทงพลาดผิดไป แต่ปลายกระบี่ของเอ็งเจี่ยกลับได้แทบจะสัมผัสกับเสื้อที่ท้องของซิงเจี๊ยบแล้ว...

ซิงเจี๊ยบคาดคิดมิถึงว่า เพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้ามจะชั่วร้ายพิสดารไปถึงปานนี้ ในยามฉุกละหุกกะทันหัน รีบใช้วิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์มาช่วยชีวิต เลี่ยงหลบหลีกไปได้อย่างหวุดหวิดเหลือแสน หวาดเสียวจนขนลุกชี้ชันไปทั้งร่าง

ซิงเจี๊ยบแค่นเสียงเย็นชาขึ้นอย่างชั่วร้าย กระบี่ได้สะบัดจนเป็นประกายเจิดจ้าแวววับ สะอึกร่างโถมจู่โจมเข้าใส่อีกครั้งหนึ่ง ฟันฉับ ๆ สามครั้งเข้ายังในทิศทางสามแห่ง ในครั้งสุดท้าย ปลายกระบี่ได้จู่โจมเข้าใส่จุดคี้ไฮ่ อันเป็นจุดสำคัญของเอ็งเจี่ยอย่างรุนแรง ล้วนแล้วแต่เป็นเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาอันยอดเยี่ยมร้ายกาจนั่นเอง

แต่คาดคิดมิถึงว่า เอ็งเจี่ยก็ควงกระบี่ในมือสะบัดฟาดฟันต้านรับ แต่ละครั้งล้วนแล้วจู่โจมเข้าใส่ทางด้านข้างอย่างพลิกแพลง เป็นกระบวนท่าอันประหลาดพิกลที่ปัดป้องต่อการจู่โจมของซิงเจี๊ยบ จนมลายหายสาบสูญ มิอาจจะทำร้ายฝ่ายตรงข้ามได้เลยแม้แต่น้อยนิด

โกวเล่าเจ่กไกว่ขยับกระบี่ จนปรากฏประกายแจ่มจ้าฉวัดเฉวียน จู่โจมโถมเข้าใส่อีกครั้งหนึ่ง ซิงเจี๊ยบรู้สึกว่า เพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามนี้ ชั่วร้ายพิสดารสุดจะประมาณได้ ทำให้มองไปแล้วจะรู้สึกว่า เป็นเพลงกระบี่ที่ชั่วร้ายมิมาตรฐาน แต่ก็เพราะภายในความชั่วร้ายมิมาตรฐานนี้เอง เต็มไปด้วยอาถรรพณ์การฆ่าฟันอย่างโหดเหี้ยม ทำให้ป้องปิดระวังตัวแทบจะมิทัน และไม่เข้มแข็งเท่าที่ควรเลย

นี่คือเพลงกระบี่เล่งอี้เกี้ยมฮวบ (เพลงกระบี่ที่พิสดาร) อันเป็นยอดวิชาไม้ตายอันดับสูงสุดของโกวเล่าเจ่กไกว่นั่นเอง

เพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาของเทพเจ้าสัตตฝีมือ มาตรแม้นจะพิสดารประหลาดล้ำ และสูงส่งยอดเยี่ยมกว่ามากมายนัก แต่ในเชิงชั่วร้ายพลิกแพลง ก็ยังมิอาจเทียมเทียบเปรียบกับเพลงกระบี่เล่งอี้เกี้ยมฮวบได้ และเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขานั้นจุดเด่นอยู่ที่ความพิสดารประหลาดล้ำเท่านั้น ในเมื่อจุดเด่นนี้มิอาจจะเทียมเทียบ-เปรียบกับฝ่ายตรงข้ามได้ อานุภาพจึงพลอยลดต่ำลงไปอีกมากมาย ซิงเจี๊ยบจึงรู้สึกว่า

มีอยู่หลายครั้งหลายหน ที่มิอาจจะใช้ความพิสดารอันสูงส่งของเพลงกระบี่ออกไปให้สมกับอานุภาพอันร้ายแรงที่เคยมีแต่แรกเริ่มเลย

ในเวลาอันรวดเร็วปานกะพริบตา อีกสิบกว่ากระบวนเพลงก็ผ่านไปแล้ว เพลงกระบี่เล่งอี้เกี้ยมฮวบของเอ็งเจี่ย ได้ใช้ไปถึงกระบวนท่าอันสูงสุดแห่งความพิสดารทั้งสามท่า กระบวนท่าแรกลี่เจี้ยงฮงย่ง (ฝูงผึ้งในหมอกพิษ) กระบี่ในมือได้กลับกลายไปเป็นประกายอันเจิดจ้า ดั่งราวกับม่านที่หนาแน่น คล้ายจะอำพรางแต่ก็เป็นความจริง จู่โจมครอบเข้าใส่ที่ศีรษะชิงเจี๊ยบอย่างหักโหม...

ชิงเจี๊ยบรู้สึกใจเต้นระรัวขึ้นอย่างรุนแรง ในใจคิดอยู่ว่า

'เพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาของบ่วยเจ่กนี้ มีความพิสดารสูงสุดของแผ่นดินแล้ว แต่ยังจะต้องมาพ่ายแพ้ต่อเพลงกระบี่ของโกวเล่าเจ่กไกว่ทีเดียวหรือ'

จึงขบกรามแนบแน่นอย่างตัดสินใจ เบี่ยงร่างถลาเข้าไปทางด้านข้าง กระบี่ยาวในมือสะบัดขึ้นอย่างรุนแรง จนกลายเป็นม่านอันแกร่งกร้าวรุนแรง โถมกระแทกออกต้านรับในฉับพลัน...

เสียงดังควับปรากฏขึ้น เอ็งเจี่ยกระชากกระบี่กลับโดยฉับพลัน และกระบี่ได้พุ่งปราดเข้ามาทางด้านข้างดุจดั่งสายฟ้าแลบ เป็นการรั้งกลับและจู่โจมซ้ำด้วยความรวดเร็วว่องไวสุดจะคาดคิดได้

เสียงซู่ซ่าดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว แล้วประกายกระบี่ของชิงเจี๊ยบพลันขยายออกอย่างยาวเหยียดรุนแรง พุ่งปราดเข้าทางด้านข้างเช่นกัน และด้วยความรวดเร็วว่องไวอย่างสุดแสน นี่คือเพลงกระบี่เหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมิ่น) ที่เทพ-เจ้าสัตตฝีมือคร่ำเคร่งบัญญัติขึ้นอย่างลำบากยากเย็นนั่นเอง

กระบวนท่าทั้งสองล้วนแล้วแต่จู่โจมเข้าทางด้านข้าง ด้วยความผิดแปลกแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย แต่กระบวนท่าเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมิ่น) ที่เทพเจ้าสัตตฝีมือทุ่มเทกำลังความคิดเข้าบัญญัติขึ้นนี้ สูงส่งไปกว่าอีกหนึ่งขั้น กระบี่ของชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะเสือกที่มออกไปช้ากว่า แต่บรรลุถึงตัวคู่ต่อสู้ได้ว่องไวกว่า ปลายกระบี่ที่เปี่ยมด้วยพลังอันรุนแรงนั้น บีบบังคับจนเอ็งเจี่ยต้องรีบรั้งกระชากกระบี่กลับ และกระโดดถอยหลบออกไปในฉับพลันทันด่วน

ชิงเจี๊ยบพอพลิกสถานการณ์ต่อสู้ได้ ความฮึกเหิมก็บังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ควงกระบี่โถมเข้าหาอีกครั้งอย่างดุเดือด

เอ็งเจี่ยแค่นเสียงอันเย็นชากระด้าง กระบวนท่าที่สองอันพิสดารประหลาดล้ำที่มีนามว่าแนฮุ้นทั่งเซียว (เมฆกระแทกยอดผา) ใช้ออกไปในฉับพลันทันด่วน

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า กระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามในครั้งนี้ ผิดแปลกแตกต่างกว่ายามปกติมากมายหลายเท่านัก คล้ายดั่งมีพลังอันชั่วร้ายอัดแน่นไปด้วยพิษ และก็คล้ายดั่งกับว่า เป็นบรรยากาศของความป่าเถื่อนที่ยังมิได้กล่อมเกลาให้คลายความชั่วช้าอำมหิต ครอบคลุมอยู่จนทั่วทุกแห่งหน นับเป็นกระบวนท่าอันพิกลพิสดารจนถึงที่สุด

เสียงกรีดหวีดหวิวซู่ซ่า ได้ดังอย่างสั่นสะเทือนโสตประสาท ปลายกระบี่ได้ยืดยาวออกกว่าเดิมอีกมากมายหลายนิ้ว ในระหว่างกลางอากาศเต็มไปด้วยประกายกระบี่ของชิงเจี๊ยบ ที่หนักแน่นแกร่งกร้าว ที่แท้ชิงเจี๊ยบในยามลืมตัว ได้ใช้ออกไปด้วยกระบวนท่าอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ้กเซ็ก) ของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพด้วยความเคยชิน

เห็นประกายกระบี่ของชิงเจี๊ยบยามนี้ ได้ผนึกรวมจากซ้ายขวาหน้าหลังเข้าเป็นแนวเดียว และพุ่งออกไปในจุดอันหักโหมรุนแรง คล้ายจะช้าแต่รวดเร็วเป็นที่สุด คล้ายจะหลอกล่อแต่เป็นความจริงที่แกร่งกร้าวหักโหม คล้ายดั่งกับเป็นแสงอาทิตย์ที่สาดส่องครอบคลุมไปทั่วทุกแห่งหน โดยไม่มีช่องว่างพอจะหลีกเร้นอำพรางเลย

เพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงจับเซ็ก) ของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน เป็นเพลงกระบี่ที่บัญญัติขึ้นด้วยพลังอานุภาพอันสูงส่งสุดพิภพจบแดน ทำให้ใช้ออกไปแล้วนั้น รู้สึกแกร่งกร้าวสัตย์ซื่ออย่างเปิดเผยมั่นคง เอ็งเจี่ยที่มีเพลงกระบี่อันชั่วร้ายพิสดาร พอประสบพบกับเพลงกระบี่ที่เปิดเผยมั่นคง แต่หนักหน่วงแกร่งกร้าวเข้าแล้ว อานุภาพอันร้ายแรงจึงได้มลายสาบสูญไปในทันที โดยนัยกลับกัน กระบวนเพลงกระบี่ของชิงเจี๊ยบ ทุ่มเทตามติดออกไปดุจดั่งน้ำตกที่โกรกไหล ไม่มีวันหยุดยั้งขาดตอนได้อีกแล้ว

อีกหลายสิบกระบวนเพลงได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ก็บังเกิดเสียงดังกร๊อบขึ้นสนั่นหวั่นไหว ร่างคนทั้งสองได้กระโดดห่างจากกันในทันใด กระบี่คู่มือของเอ็งเจี่ยยามนี้ เหลือแต่ด้ามที่ยังกำไว้ในมือเท่านั้น ที่แท้กระบี่ยาวของมันได้ถูกชิงเจี๊ยบใช้กำลังภายในกระแทกจนหักสะบั้นออกจากกันอย่างหักโหม

ใบหน้าเอ็งเจี่ยซีดเผือดดั่งราวกับซากศพ ดวงตาปรากฏหยาดน้ำขึ้นคลออยู่แวววับแทบจะหยดหยาด ชิงเจี๊ยบเหม่อมองดูมันอย่างพิศวงสงสัยจนงงงวย ลืมเลือนการตะลุยไล่จู่โจมจนสิ้นเชิง

เอ็งเจี่ยพลันกระโดดละลิ่วออกไปจากยอดหอสูง โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว

ชิงเจี๊ยบนึกอยู่ในใจอย่างใคร่ครวญว่า

'เมื่อพ่ายแพ้เพราะการต่อสู้อย่างเปิดเผย ก็มิเห็นจะต้องบังเกิดความเศร้าเสียใจไปจนถึงปานนี้เลย'

แต่ชิงเจี๊ยบไหนเลยจะทราบได้ว่า กระบวนท่าที่ตนเอาชัยต่อเอ็งเจี่ยในครั้งนี้ยังโหดเหี้ยมทารุณไปเสียกว่าจะจับเอ็งเจี่ยมาฆ่าฟันจนสิ้นชีวิตไปอีกด้วย

เมื่อสามสิบปีก่อน โกวเล่าเจ่กไกว่เคยได้ต่อสู้อยู่กับยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มแห่งยุค คือเทพเจ้าสัตตฝีมือ บนยอดเขาจิ๊กย่งฮงของภูเขาอึ้งซัว กระบี่ที่พิสดารประหลาดล้ำนามเล่งอี้เกี๊ยมฮวบของเอ็งเจี่ย ได้สร้างความรู้สึกหนักแรงต่อเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาของบ่วยซัวมึ้งมาก แต่ทว่า บ่วยซัวมึ้งกลับได้ใช้พลังภายในที่แกร่งกร้าวเหนือกว่า ในเพลงที่สามร้อยกระแทกเอาจนกระบี่ในมือของเอ็ง-เจี่ยหักสะบั้นไป นับแต่นั้นมาเอ็งเจี่ยจึงบันดาลโทสะ และบังเกิดความอับอายขายหน้าจนต้องปลีกตัวเข้าซ่อนเร้นตามเทือกเขาของชายแดน หมกมุ่นฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่ง จนทำให้เพลงกระบี่เล่งอี้เกี๊ยมฮวบยิ่งพิสดารประหลาดล้ำอย่างสุดจะชั่วร้ายไปกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก เมื่อคราครั้งก่อน เอ็งเจี่ยพลาดพลั้งถึงแก่การพ่ายแพ้ด้วยเพลงกระบี่นี้ ดังนั้นจึงตระเตรียมที่จะใช้เพลงกระบี่นี้ มาต่อสู้กับบ่วย-ซัวมึ้งเพื่อเรียกร้องเอาเกียรติภูมินั้นกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

ข่าวที่บ่วยซัวมึ้งถูกสำนักกระบี่ที่ยิ่งใหญ่ทั้งห้ารุมกำจัดจนสูญเสียชีวิตไปนั้น ได้สร้างความผิดหวังและเศร้าใจให้กับเอ็งเจี่ยอย่างรุนแรง แต่ในระหว่างนี้ ข่าวบ่วย-ซัวมึ้งปรากฏกายขึ้นอีกครั้งในบู๊ลิ้ม ได้ร่ำลือระบาดจนถึงภูเขาโกวเล่าซัว ทำให้เอ็งเจี่ยต้องรีบตะเกียกตะกายเข้ามาในบู๊ลิ้มของตงง้วนอีกครั้งหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ฝีมือที่คร่ำเคร่งฝึกปรือเป็นเวลาสามสิบปี ว่าจะโค่นบ่วยซัวมึ้งเพื่อล้างอายได้อีกหรือไม่

ยามเมื่อชิงเจี๊ยบกระชากกระบี่ออกมาต้านทานต่อสู้ด้วยนั้น มันก็บังเกิดความตื่นเต้นยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ประสบพบว่า ชิงเจี๊ยบคือทายาทผู้ได้รับถ่ายทอดเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขามา จึงหมายมั่นปั้นมือที่จะใช้เพลงกระบี่เล่งอี้เกี๊ยมฮวบของตน จับกุมคร่าตัวชิงเจี๊ยบเอาไว้ให้ได้ แต่ทว่า ผลสุดท้ายที่ปรากฏขึ้น ก็เป็นเช่นอย่างเมื่อสามสิบปีก่อนไม่ผิดเพี้ยน โดยถูกกระแทกกระบี่ในมือจนหักสะบั้นไป ผิดกันแต่ว่าเมื่อสามสิบปีก่อนนั้นคือบ่วยซัวมึ้งตัวจริง แต่อีกสามสิบปีให้หลัง กลับเป็นทายาทผู้รับช่วงต่อของบ่วยซัวมึ้ง

หากแม้นเอ็งเจี่ยได้ทราบว่าเพลงกระบี่ที่ชิงเจี๊ยบเอาชัยในตัวมันนั้น หาใช่เป็นวิชาที่บ่วยซัวมึ้งถ่ายทอดให้ไม่ มันเป็นเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงเกี๊ยมเซ็ก)

ที่หัวหน้าแห่งสามเซียนนอกพสุธาเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเป็นผู้บัญญัติขึ้น อาจบางทีจะรู้สึกไม่เจ็บช้ำน้ำใจถึงปานนี้ก็เป็นได้

แต่ชิงเจี๊ยบย่อมมิทราบความนัยของเรื่องนี้ เมื่อชะงักงันอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงหันร่างเดินไปที่ประมุขพรรคกระยาจกพ้งยี้ ที่ถูกจี้สกัดจุดนอนชมอยู่

พ้งยี้ถูกจี้สกัดจุดชาในร่าง จนมิอาจเคลื่อนกายขยับเขยื้อนได้ ชิงเจี๊ยบพุ่งกำลังเข้าไปในฝ่ามือทั้งสอง บ่บนวดที่กลางหลังของพ้งยี้อยู่เพียงสองสามครั้ง พ้งยี้จึงได้สติเคลื่อนไหวขึ้นอย่างแช่มช้า ชิงเจี๊ยบจึงหันร่างเดินไปหาสองพี่น้องตระกูลกิมเห็นกิมเล่าตั๋วยังสิ้นสติมิสมประดี ส่วนกิมเล่ายี่กัดฟันกลั้ำกลืนความเจ็บปวดประคองตั๋วกอของตนไว้อย่างเข้มแข็ง

ชิงเจี๊ยบล้วงเอายาสมานแผลยื่นออกไปให้ กิมเล่ายี่รับเอาไว้อย่างเงียบขรึมมิได้ว่ากล่าว มาตรแม้นจะไร้วาจามากล่าวขอบคุณที่มาช่วยเหลือ แต่ประกายตาที่ปรากฏอยู่ ได้แทนต่อวาจาอันมากมายฟุ่มเฟือยทั้งปวงจนเป็นที่เห็นได้ชัดเจน

ชิงเจี๊ยบสังเกตดูบาดแผลที่ไหล่ซ้ายของกิมเล่ายี่อย่างถี่ถ้วน ขณะนั้นกิมเล่าตั๋วที่สิ้นสติไปเริ่มได้สติขึ้นอย่างแช่มช้า กิมเล่ายี่จึงรีบล้วงเอายาเม็ดสีดำยัดเข้าไปในปากกิมเล่าตั๋วสองเม็ดอย่างรวดเร็ว

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า ที่ชายเสื้อด้านหลังของตนมีมือน้อย ๆ มากระตุกอยู่ จึงเหลียวมองไป เห็นพ้งยี้ยืนตัวตรงอยู่ทางข้างหลังตน ใบหน้าอันสกปรกมอมแมมที่มีดวงตาแวววาวเบิกกว้างอย่างสดใสบริสุทธิ์ กลอกกลิ้งพิจารณาดูตนอยู่อย่างคร่ำเคร่ง ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า วันเวลาที่ผ่านไปไม่ยาวนานนักนี้ เด็กผู้น่ารักคล้ายดั่งเติบโตขึ้นอีกไม่น้อยทีเดียว แววไร้เดียงสาบนใบหน้าเมื่อคราครั้งก่อน ได้อันตรธานไปมากมายจนแทบหมดสิ้นแล้ว

พ้งยี้เรียกเบา ๆ ขึ้นว่า

"ชิง...ชิงเจ็กเจ่ก..."

ความทรงจำของเด็กผู้นี้มิเลวเลยทีเดียว เพราะยังจำนามของชิงเจี๊ยบได้เป็นอันดี ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงได้เบนสายตาจากบาดแผลของกิมเล่ายี่กลับมาอย่างจดจ่อ

กิมเล่ายี่ผงกศีรษะ คล้ายดั่งจะรู้สึกว่า คำชิงเจ็กเจ่กนี้เป็นคำยกย่องอันเหมาะสมและสมควรแล้ว

ชิงเจี๊ยบกล่าวขึ้นว่า

"พ้งยี้ เรื่องอันใด ? เจ้าเรียกเราว่าชิงกอกอจะเหมาะกว่า"

พ้งยี้สั่นหน้าน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"ฝีมือของท่านประเสริฐเลิศล้ำทีเดียว ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิอาจเคลื่อนไหวได้ แต่ก็เห็นอย่างถนัดชัดตาว่า ท่านทุบตีจนเจ้าผู้สารเลวต้องเตลิดเปิดหนีไป เจ้าผู้นั้นช่างไร้ยางอายเสียจริง พอพ่ายแพ้เข้าก็ร้องไห้เสียได้โตใหญ่ จนแก่เฒ่าถึงปานนั้นยังจะร้องไห้อีก..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ใบหน้าน้อย ๆ ได้ปรากฏรอยยิ้มแย้มขึ้นอย่างน่ารัก

กิมเล่ายี่ล้วงเอาธนูไฟออกจากเอวสองดอกอย่างเงียบกริบ ดอกหนึ่งเป็นสีแดง อีกดอกหนึ่งเป็นสีคราม เมื่อเลือกเอาดอกสีครามขึ้นแล้วก็เดินไปที่ริมหน้าต่าง ชัดออกไปทางด้านนอกสู่ท้องฟ้า จึงเห็นมีประกายสีครามพุ่งฝ่าอากาศขึ้นสู่เบื้องสูง เมื่อสุดกำลังแล้วก็ระเบิดออกจนคล้ายดั่งมีเมฆสีครามแผ่กระจายอยู่บนฟากฟ้า

กิมเล่ายี่หันมาอธิบายกับซิงเจี๊ยบว่า

"พวกเรายังมีพี่น้องอีกจำนวนหนึ่งที่เร้นกายอยู่รอบบริเวณด้านนอก หากแม้นชัดสีแดงออกไปแล้ว ก็แสดงว่าพวกเราถูกต้านทานขัดขวางไว้อยู่บนยอดหอ ต้องการพวกนั้นให้มาช่วยกันอย่างสุดกำลัง หากแม้นชัดสีครามออกไป ก็แสดงว่าการช่วยเหลือท่านประมุขประสบผลสำเร็จแล้ว เรียกให้คนประดานั้นจัดการต่อเรื่องราวในอันดับต่อไปให้เรียบร้อยด้วย"

ซึ่งความเป็นจริง สองพี่น้องตระกูลกิมที่ได้รับบาดเจ็บถึงปานนี้แล้ว แต่ยังมิยอมจะชัดธนูเพลิงสีแดงเพื่อขอความช่วยเหลือจากสมัครพรรคพวก เพราะบรรดาขอทานทั้งหลายที่รายล้อมอยู่ทางด้านนอกนั้น มีพลังฝีมือที่จำกัดกันทุกคน แม้กระทั่งสองพี่น้องตระกูลกิม หากต้านทานรับมิได้ จะเรียกพวกประดานั้นมา ก็ไม่ผิดกับร้องให้มาหาความตายนั่นเอง ดังนั้นสองพี่น้องตระกูลกิมจึงยินดีเสี่ยงชีวิตยอมรับบาดเจ็บอันสาหัส โดยมิยอมปล่อยธนูไฟขอความช่วยเหลือมา ซึ่งนี่ก็เป็นธัมมะประจำใจของสองพี่น้องที่น่านิยมอย่างสูงส่ง

ซิงเจี๊ยบมองไปทางนอกหน้าต่าง พลันเห็นมีเงาร่างคนผู้หนึ่งพุ่งปราดออกไปดุจดั่งเหินบิน กิมเล่ายี่จึงกล่าวว่า

"มิต้องไปสนใจมันดอก มันผู้นี้ก็คือซือตี๋ของโกวเล่าเจ่กไกว่เอ๊งเจี่ยนามมารแดงนัยน์ตาเขียว เพราะมันอยู่ทางด้านล่างของหอ พอรู้สึกผิดท่าก็รีบเตลิดเปิดหนีเอาตัวรอดไปบ้างนั่นเอง"

ซิงเจี๊ยบพลันนึกขึ้นได้ว่า พรรคกระยาจกนั้นเนื่องจากปลอกกระบี่เพียงอันเดียว จึงได้เกิดกรณีพิพาทกับสำนักคงทั้งอย่างรุนแรง แต่เหตุไฉนจึงได้ไปพัวพันกับพวกเทือกเขาโกวเล่าซัว โดยมิเห็นลี้งักโผล่หน้าออกมาบ้างเลย

ดังนั้น ชิงเจี๊ยบจึงได้บอกความคลางแคลงใจนี้ออกไป กิมเล่ายี่ตบขาดังฉาดพลางกล่าวว่า

"ถูกทีเดียว พวกเราก็รู้สึกพิศวงสงสัย..."

ชิงเจี๊ยบพลันนึกขึ้นได้ว่า กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของตนยังปักอยู่ทางผนังด้านนอกหอ จึงร้องอุทานในลำคอ และหันร่างกระโดดออกทางหน้าต่างอย่างรวดเร็ว

กิมเล่ายี่รีบชะโงกหน้ามองออกไป เห็นร่างชิงเจี๊ยบได้แนบติดอยู่กับผนังดั่งราวเป็นจิ้งจก เคลื่อนกายไปด้วยความรวดเร็วดุจดั่งจิ้งจกไต่ข้างฝา อันวิชาฝีมือชนิดนี้ ยังสูงส่งไปกว่าวิชาพลังจิ้งจก (เปี๊ยะโฮ่วกง) มิทราบเท่าใด เพราะพลังจิ้งจกนั้นสามารถเคลื่อนกายไปบนผนังอย่างแช่มช้า แต่จะให้เคลื่อนกายไปตลอดเวลาโดยไม่หยุดยั้ง และรวดเร็วเช่นนี้มิได้โดยเด็ดขาด ฝีมือที่ชิงเจี๊ยบใช้ไปในครั้งนี้คืออาศัยวิชาตัวเบาที่สูงส่ง เข้าผสานกับกำลังภายในอันลึกล้ำแกร่งกล้า จึงจะใช้ออกไปได้ในสภาพนี้

ชิงเจี๊ยบเมื่อปิดลมปราณในร่างแนบติดกับผนัง และเคลื่อนกายไปอย่างรวดเร็ว พลันพบเห็นว่ากระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมที่ปักอยู่บนผนัง ได้สูญหายไปแล้วอย่างประหลาดพิกล

ชิงเจี๊ยบใจสะท้านอย่างรุนแรง แทบจะร่วงหล่นลงไปสู่ด้านล่าง จิตใจคล้ายดั่งได้ตกวูบจากหน้าผาอันสูงชัน สู่หุบเหวที่ลึกล้ำ แต่เนื่องจากอัจฉริยะที่มีอยู่อย่างสูงส่ง หลังจากบังเกิดความตกใจขึ้นวูบเดียว ก็สงบลงได้ในทันใด คำนึงอยู่ในใจอย่างใคร่ครวญว่า

'ผู้ใดหนอ จึงสามารถแนบกายตามผนังดั่งจิ้งจก จนมากระชากกระบี่ออกจากผนังไปได้ กระบี่ของเราที่แทงไปในครั้งนั้น กล่าวได้ว่าลึกเป็นอย่างมาก รับรองมิถึงกับร่วงหล่นลงไปเองโดยเด็ดขาด...

ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ทั่วทั้งบู๊ลิ้มของพิภพยุคนี้ ผู้ที่สามารถไต่ไปตามผนังอย่างแคล่วคล่องดุจดังชิงเจี๊ยบในยามนี้ จะมีอยู่ก็เพียงมิกี่คนเท่านั้น อย่างนั้นในจำนวนมิกี่คนที่พอจะมีพลังฝีมือขนาดนี้ได้ จะเป็นผู้ใดใครเล่าที่ชิงเอากระบี่วิเศษของตนไป

สายตาชิงเจี๊ยบได้มองไปยังช่องรอยคมกระบี่ที่ทิ้งไว้บนผนังอีกครั้งหนึ่ง รู้สึกว่าเป็นรอยอันราบเรียบอยู่บนผนังที่แข็งแกร่งของหอสูง ลึกเข้าไปกว่าสามเชียะ รอบ ๆ ขอบช่องนี้ราบเรียบเป็นปกติ มิมีการแตกหักร่วงหล่นลงเลย คล้ายดั่งเป็นการหั่นเต้าหู้ก็ปานกัน

ฉับพลันนั้น ซิงเจี๊ยบจึงประสบพบเห็นว่า ที่ห่างจากรอยช่องกระบี่ของตนประมาณสามเชียะนั้น ก็มีช่องรอยเช่นเดียวกันบังเกิดขึ้น ซิงเจี๊ยบเพ่งพิจารณาดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่ครู่หนึ่ง จึงรู้สึกว่า รูนั้นใหญ่โตเทียบเท่ากับตัวกระบี่ แสดงว่าก็เป็นช่องที่ถูกแทงด้วยกระบี่และทิ้งรอยเอาไว้ แปลกอยู่ที่ว่า กระบี่นั้นสามารถแทงเข้าไปในอิฐปูนของผนังหอได้อย่างง่ายดายดุจดั่งแทงเต้าหู้ โดยตามขอบนอกของรอยมิได้ปรากฏร่องรอยแตกหักแม้แต่น้อยนิด

ซิงเจี๊ยบความจริงเป็นผู้ชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยมอยู่แล้ว พอใช้สมองครุ่นคิดอยู่วูบหนึ่ง ก็พอจะคาดเดาถึงความเป็นจริงของเรื่องได้หลายส่วน จึงคำนึงในใจว่า

'ถูกแล้ว กระบี่บ่วยเฮียงเกี๋ยมของเรา ถูกเจ้าโจรเฒ่าลี้งักแห่งคงทังซิงเอาไปเป็นแม่นมั่น มันจะต้องใช้กระบี่สายรุ้งของมันแทงมาในผนังหอ และตัวมันได้อาศัยในด้ามกระบี่นั้นทรงร่างไว้ ดึงเอากระบี่ของเรากลับไป...มิน่าเล่ามันจึงมิยอมโผล่ศีรษะออกมาให้ผู้อื่นเห็น...'

พอได้คิดถึงตอนนี้ ทั้งตื่นเต้นและทั้งเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรุนแรง พลังที่เกร็งไว้ได้สลายออกจากกันในทันที ร่างจึงพลอยร่วงหล่นลงไปทางด้านล่างอย่างรวดเร็ว รอจนเมื่อร่างได้ตกลงถึงหลังคาชั้นที่สิบสอง จึงได้ยื่นมือกดลงไปทางกระเบื้องหลังคา อาศัยกำลังดันในครั้งนั้นพุ่งร่างละลิ่วขึ้นสู่เบื้องสูงอีกครั้ง ลอยละล่องเข้าไปในช่องหน้าต่าง ด้วยท่าอันสวยงามสุดจะพรรณนาได้

กิมเล่ายี่ร้องชมเสียงขรม ด้วยความนิยมนับถือในพลังฝีมือของซิงเจี๊ยบจนสุดจะเปรียบปานได้

กิมเล่าตั้วสามารถเคลื่อนกายได้อย่างแช่มช้าทีละน้อย เมื่อเห็นสีหน้าซิงเจี๊ยบผิดปกติอย่างรุนแรงเช่นนั้น จึงเอ่ยปากถามขึ้นว่า

"ซิงเฮีย หากแม้นมีเรื่องอันใดที่ต้องการให้เราสองพี่น้องรับใช้แล้ว โปรดจงได้สั่งมาเต็มที่มิต้องเกรงใจเลย"

ซิงเจี๊ยบสั่นศีรษะอย่างเลื่อนลอยมึนงง ฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิมีเรื่องอันใดดอก ข้าพเจ้ามีกระบี่ธรรมดาเล่มหนึ่งที่ทิ้งไว้ทางผนังด้านนอก เมื่อครู่นี้ออกไปเห็นว่าสูญหายไปแล้ว คิดว่าคงจะร่วงหล่นลงไปทางด้านล่างกระมัง..."

ซิงเจี๊ยบมีนิสัยอันแกร่งกร้าวทระนงอย่างยิ่งนัก หากแม้นมีสหายมาขอความช่วยเหลือด้วยแล้ว ซิงเจี๊ยบย่อมมีไมตรีที่ระอุคุกรุ่นเข้าช่วยเหลืออย่างไม่คิดคำนึงถึงชีวิตของตนเอง แต่หากจะให้ตนไปเอ่ยปากขอร้องความช่วยเหลือต่อผู้อื่นแล้ว กลับเป็นสิ่งที่มิยินยอมกระทำโดยเด็ดขาด ดังนั้นกับเรื่องกระบี่วิเศษได้สูญหายไป

ชิงเจี๊ยบได้กล่าวกลบเกลื่อนไปในทันใด

สองพี่น้องตระกูลกิมต่างเป็นผู้กล้าหาญอันมีจิตใจกว้างขวางเปิดเผย มาตรแม้นจะทราบอยู่แก่ใจว่า เรื่องของชิงเจี๊ยบย่อมมิง่ายดายและเล็กน้อยเช่นอย่างคำที่บอกมาดอก แต่ก็มิได้เค้นถามอีกต่อไป

ชิงเจี๊ยบประสานมือคารวะต่อสองพี่น้องตระกูลกิม พลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าในขณะนี้ มีเรื่องสำคัญประการหนึ่งที่ต้องรีบรุดไปกระทำอย่างเร่งร้อน ภายภาคหน้าท่านทั้งสองหากแม้นมีเรื่องอันใดที่จะให้ข้าพเจ้ารับใช้แล้ว ข้าพเจ้ามาตร-แม้นจะอยู่ระยะทางอันสุดแสนไกลก็จะต้องเร่งรุดมาอย่างรีบร้อนทีเดียว"

สองพี่น้องตระกูลกิมเห็นชิงเจี๊ยบมีสีหน้าท่าทีอันกระวนกระวายรุ่มร้อน ก็ทราบว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ จึงพากันประสานมือขึ้นคารวะอย่างนอบน้อม พลางกล่าวว่า

"ชิงเฮียนับเป็นผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ของเราสองพี่น้อง และนับเป็นผู้มีพระคุณที่ยิ่งใหญ่ของพรรคกระยาจกด้วย เป็นพระคุณที่พวกเราทั้งปวงจะมิยอมเลือนลืมไปจวบจนชีวิตนี้"

ชิงเจี๊ยบหันไปกล่าวกับพังยี้ว่า

"พังยี้ จงติดตามกิมเจ็กเจ่กไว้ให้ดี หมกมุ่นฝึกปรือในวิชาฝีมืออย่างคร่ำเคร่ง ด้วยอนาคตของพรรคกระยาจกในภายภาคหน้า แต่หวังพึ่งแต่กำลังความสามารถของเจ้า ที่จะจรรโลงให้รุ่งเรืองต่อไป"

กล่าวพลางกระโดดพลิ้วออกไปจากยอดหอ ด้วยท่าทีที่รวดเร็วสวยงาม เพียงกระโดดไปมาอีกมิกี่ครั้งก็ห่างออกไปได้หลายสิบวา พังยี้ถลาไปที่ข้างหน้าต่างพลางร้องเสียงดังไปว่า

"ชิงเจ็กเจ่ก เมื่อใดท่านจึงจะมาหาพังยี้เล่า"

เสียงที่ร้องออกไปจนสุดกำลัง แต่ร่างของชิงเจี๊ยบได้สูญหายไปในป่าอันรกชัฏแล้ว ดุจดั่งเป็นประกายไฟ

บทที่ 28

อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม

ซิงเจี๊ยบเดินทางอย่างเร่งร้อนกระวนกระวาย และครุ่นคิดด้วยความกังวลใจว่า

'ฝ่าขึ้นไปบนภูเขาคงทั้งซัวอาละวาดมันให้ปั่นป่วนวุ่นวายไปสักครั้งหนึ่ง เจ้าลิ้งกย่อมมิอาจไม่ปรากฏตัวขึ้นโดยแม่นมั่น เฮอะ ขอเพียงมันโผล่หน้าออกมา เราไม่เพียงจะทวงกระบี่วิเศษคืนเท่านั้น ยังจะต้องชำระสะสางบัญชีเก่า ๆ เมื่อคราครั้งก่อนในระหว่างเราจนเป็นที่เรียบร้อยเลยทีเดียว'

ที่ว่าบัญชีเก่านั้นหมายไปถึงที่ลิ้งกลอบทำร้ายบ่วยซัวมึ้ง อันเป็นคดีตกค้างมาแต่เก่าก่อนนั่นเอง ในขณะนี้ซิงเจี๊ยบมิได้แยแสในตัวจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพเช่นเจ้าสำนักคงทั้ง ว่าจะเก่งกล้าสามารถสักปานใดเลย เพราะรู้สึกว่าพลังฝีมือของตนสามารถจะสะกดเจ้าผู้นี้ลงให้สยบยอมได้โดยมิยากนัก

ทางระยะนี้เปล่าเปลี่ยวรกร้างเป็นยิ่งนัก ซิงเจี๊ยบจึงสามารถใช้วิชาตัวเบาของตน พุ่งปราดไปอย่างมิต้องคำนึงว่ามีผู้ใดมาประสบพบเห็น ด้วยความรู้สึกว่า ตั้งแต่ได้ต่อสู้อย่างหักโหมดุเดือดมากับโกวเล่าเจ่กไกว่แล้ว พลังฝีมือของตนคล้ายดั่งได้เพิ่มพูนขึ้นอีกไม่น้อย ในขณะนี้ซิงเจี๊ยบยังใช้ฝีเท้าวิ่งไปอย่างสบายอารมณ์ แต่ยังมีความรวดเร็วที่น่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก...

พลันบังเกิดเสียงดังพับขึ้น เมื่อนกพิราบตัวหนึ่งบินถลาจากเบื้องบนศีรษะผ่านไป ซิงเจี๊ยบมีตาอันฉับไวแหลมคม จึงดูออกแต่แรกแล้วว่าที่เท้านกพิราบตัวนี้มีแพรแดงผูกติดอยู่ แสดงว่าเป็นนกพิราบสื่อสาร ในเวลาสมัยนั้น การใช้นกพิราบ

สื่อสารเป็นเรื่องที่สามัญธรรมดาเหลือเกิน ชิงเจี๊ยบจึงมิได้ไปสนใจไยดีเท่าใดนัก

ที่เบื้องหน้าพลันมีลมเย็นกรรโชกมาวูบหนึ่ง ซึ่งเป็นลมที่มีกลิ่นไอความชุ่มชื้นอยู่บ้าง ชิงเจี๊ยบจึงนึกอยู่ในใจว่า

'ที่เบื้องหน้าคงจะเป็นลำน้ำอย่างแน่นอน'

วิ่งไปอีกมิถึงครู่ใหญ่ ก็ได้ยินเสียงน้ำไหลดังอยู่ทางเบื้องหน้า ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องหัวร่อเบา ๆ ด้วยความปลาบปลื้ม เพราะเข้าใจได้ว่า การที่ตนคลุกคลีอยู่ทางภายนอกเป็นเวลาระยะหนึ่งแล้ว ประสบการณ์ความชำนาญได้ทำให้มีความรอบรู้เพิ่มขึ้นอีกไม่น้อยทีเดียว

เมื่อใกล้เข้าไปกว่านั้น จึงเห็นมีลำน้ำสายหนึ่งทอดผ่านขวางอยู่ทางเบื้องหน้าจริง ๆ เป็นลำน้ำที่มิกว้างเท่าใดนัก แต่สายน้ำเชี่ยวกรากไหลโกรกอย่างคลุ้มคลั่งด้วยคลื่นอันรุนแรง เมื่อก้มมองแล้วจะรู้สึกหน้ามืดตาลายไปทีเดียว

และเป็นการบังเอิญอย่างพอดี ขณะที่ชิงเจี๊ยบเดินไปถึงริมลำน้ำ ทางเหนือน้ำมีเรือน้อยลำหนึ่งกำลังพุ่งลงมาอย่างรวดเร็ว เป็นเรือว่างเปล่า มีแต่ชายผู้ถือท้ายอยู่ตามลำพังโดยปราศจากผู้โดยสาร คนผู้นั้นกำลังใช้ถ่ออันยาวเหยียดค้ำเรือเพื่อชะลอความเร็วอยู่ คล้ายดั่งมีเจตนาจะจอดเรืออยู่ในละแวกนี้

เรือลำนั้นมีความรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมิอาจจะหยุดได้ในทันท่วงที แต่ชายผู้ถือท้ายได้เข้าไปหยิบบ่วงภายในเรือมาอย่างเยือกเย็นมิกระวนกระวาย บ่วงเชือกนั้นพอหยิบขึ้นได้ ก็เหวี่ยงออกมาทางด้านนอกอย่างรุนแรงด้วยความแม่นยำ บ่วงได้คล้องไปบนตอไม้ริมตลิ่งอย่างเหมาะเจาะ ซึ่งชิงเจี๊ยบอดมิได้ต้องร้องชมขึ้นอย่างจริงใจ

เจ้าของเรือลำนั้นตรึงเท้าทั้งสองอยู่กับพื้นอย่างแนบแน่น แขนทั้งสองใช้กำลังฉุดอีกเล็กน้อย เรือก็ได้ชะลอลงจนกระทั่งเทียบตลิ่งได้อย่างแช่มช้า

ชิงเจี๊ยบเดินตรงเข้าไปหา พร้อมทั้งถามขึ้นว่า

"ขอถามตั้วกอด้วย การไปภูเขาคงทั้งนั้นจะต้องไปในทิศทางใด"

นายเรือผู้นั้นตอบว่า

"ล่องไปตามลำน้ำนี้จนถึงเมืองเซ่งแกติ่ง แล้วจึงขึ้นบกเดินต่อไปทางทิศตะวันตก"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างปีติใจว่า

"ท่านนายเรือ จะต้องการไปที่เซ่งแกติ่งหรือไม่ ? บรรทุกข้าพเจ้าไปสักครั้งหนึ่งได้หรือไม่ ?"

นายเรือผู้นั้นกลับเป็นคนที่มีอัชฌาสัยอันประเสริฐ เพราะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรือลำนี้ของเราจะไปที่เซ่งแกติ่งอยู่ ท่านหากต้องการร่วมทางแล้ว ก็โปรดเชิญขึ้นเถิด เราสองจะได้เป็นเพื่อนคุยกันไปในระหว่างทางด้วย"

ชิงเจี๊ยบกล่าวขอบพระคุณแล้วจึงเดินเข้าไปในเรือ นายเรือผู้นั้นกระตุกมือวูบหนึ่ง บ่วงที่คล้องอยู่บนตอไม้ก็หลุดปลิวละลิ่วกลับเข้ามา เรือจึงได้พุ่งปราดตามลำน้ำไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

เรือที่ล่องไปตามลำน้ำด้วยความรวดเร็วปานธนูหลุดออกจากแหล่ง ทิวทัศน์ทั้งสองฟากข้างตลิ่งพุ่งปราดไปทางด้านหลังดุจดั่งเหินบิน แสดงว่าเป็นเรือเร็วที่ปราดเปรียวอย่างมาก นายเรือกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"ท่านมิใช่เป็นคนพื้นเพแถบนี้กระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบรับคำแล้วถามกลับไปว่า

"ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ท่านมิใช่เป็นคนในดินแดนแถบนี้เช่นกันกระมัง ?"

นายเรือตอบว่า

"เรามีภูมิลำเนาอยู่มณฑลซัวตัง"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ต้องทอดถอนหายใจอย่างสลด

อีกสักครู่ จึงกล่าวสืบต่อไปอย่างแช่มช้าว่า

"ครอบครัวของเราอาศัยการทำนาเลี้ยงชีพ แต่เจ้าตีฮุ่ย (นายอำเภอ) ที่ชั่วช้าสารเลวยิ่งกว่าโจรร้าย ต้องการน้องสาวของเราไปเป็นภรรยาน้อยของมัน น้องสาวเรามิยินยอม ผลที่สุด เราและภรรยาต้องถูกมันคร่าตัวไปยังที่ว่าการ ซึ่งพอดีกับบังเกิดอุทกภัย ไร่นาของเราถูกสายน้ำกลืนหายไปมิเหลือหลอ โอ จึงต้องระเหเร่-ร่อนมายังถิ่นทางนี้..."

ชิงเจี๊ยบพลอยทอดถอนหายใจอย่างเศร้าสลด เมื่อเห็นนายเรือนั่งอย่างสงบเงียบขรึม ด้วยกำลังคำนึงถึงมาตุภูมิถิ่นเกิดของแคว้นภาคเหนือ ในใจอดมิได้ที่ต้องคำนึงขึ้นว่า

'ต่างเป็นผู้ระเหเร่ร่อนที่ชัดเชพเนจร มาประสบพบกันแล้วไยจะต้องรู้จักมักคุ้นกันมาก่อนด้วย คิดดูแล้วในโลกนี้ ผู้ที่มีความสุขสดชื่น มาตรแม้นจะมีอยู่ไม่น้อย แต่ส่วนมากนั้นต่างต้องจมอยู่ในปลักแห่งความระทมหม่นหมอง...'

ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงชาติกำเนิดและชีวิตของตนอย่างอดมิได้ บรรดาเงาร่างที่น่ารัก พากันตะเกียกตะกายเข้าไปในภวังค์แห่งความคิดอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุทันที ในช่วงเวลานั้น คล้ายดั่งว่าเรื่องราวแห่งความผิดหวังนานาทั่วทั้งแผ่นดิน ต่าง

มาปรากฏที่เบื้องหน้าสายตาจนหมดสิ้น จนรู้สึกอยากจะเปล่งเสียงร่ำไห้คร่ำครวญเพื่อระบายความอัดอั้นตันใจนี้ออกไปสักครั้งหนึ่ง

พลันหวนคิดถึงกิมเจ่กพ้งจอมพิษที่คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนขึ้นได้ จึงคิดในใจว่า

'เช่นอย่างกิมเจ่กพ้งที่หัวร่อบ้างร้องเพลงบ้างอย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน คิดต้องการสิ่งใดก็กระทำไปตามอำเภอน้ำใจ โดยไม่คำนึงถึงเรื่องอื่น ๆ น่ากลัวจะเป็นผู้ปราศจากความกลัดกลุ้มรำคาญใจอย่างไรแล้วกระมัง ?'

ในห้วงสมองยามนี้ เต็มไปด้วยภาพอันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนของกิมเจ่กพ้ง ที่ริมโสตยังพลอยได้ยินเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวอย่างคลุ้มคลั่งอีกด้วย มิทราบว่าเป็นเวลานานเท่าใด เสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งนั้นพลันได้แปรเปลี่ยนเป็นเสียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชายะเยือก นี่คือเสียงหัวร่อของสองมหากาฬพิภพ ที่ได้พิฆาตผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองของตนไป

ชิงเจี๊ยบกวาดตามองไปรอบบริเวณทันที แต่ปราศจากร่องรอยของสองมหา-กาฬพิภพเลย จึงทราบว่าเป็นมายาภาพที่หลอนอารมณ์ของตนต่างหาก แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ อดีตที่แสนจะเจ็บช้ำระกำใจ จึงได้มาปรากฏยังภวังค์อีกครั้งอย่างแจ่มชัด

วันเวลาที่ผ่านไปนี้ ชิงเจี๊ยบมิได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้เลย มิใช่จะไม่คิด แต่เพราะมิกล้าคิดต่างหาก ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ภายในส่วนลึกของหัวใจ แต่ละช่วงเวลาอันน้อยนิดที่ผ่านไป ไหนเลยจะไม่คำนึงถึงเรื่องประดานี้อย่างคร่ำครวญเล่า ยามใดที่ได้สงบเยือกเย็นลงแล้ว ความคิดอันสับสนวุ่นวายก็ได้ตะเกียกตะกายเข้ามาในห้วงสมอง ขับไล่จนความคำนึงในเรื่องนี้ต้องแตกกระจัดกระจายไป ความคิดที่โศกสลดรันทดของความพลาดผิดหวัง ได้ทะลักเข้าสู่ห้วงสมองดั่งราวกับเป็นทำนบทลาย

ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงมารดาที่ถูกสองมหากาฬพิภพย่ำยีอย่างชั่วช้าลามก จนมิอาจจะเป็นตายได้ดั่งความต้องการของตน สภาพเหตุการณ์ในขณะนั้น ปรากฏขึ้นอยู่เบื้องหน้าสายตาอย่างแจ่มชัดทีละตอน โดยมิเคยเลือนลืมไปจากใจแม้แต่น้อยนิด และรู้สึกว่า หากแม้นตนเลือนลืมเรื่องราวนี้ไปแม้แต่น้อย ก็จะเป็นการอกตัญญูจนมิอาจจะอภัยให้ได้...

อดีตได้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองทีละภาพอย่างรวดเร็ว พลันรู้สึกว่าเพลงที่เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินเคยร้องอยู่บนเกาะเซียวฉิ่มเต้า เป็นเนื้อเพลงที่เหี้ยมหาญองอาจและเปิดเผย สะกิดให้สะดุ้งรู้สึกตัวจากภวังค์ความเคลิบเคลิ้มทันที จนกายสั่นสะท้านเหงื่อกาฬแตกโซม เพลงอันดังสนั่นด้วยความเปิดเผยห้าวหาญ พลอยสะกิดอารมณ์ขึ้นอย่างลืมตัว

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องพุ่งกำลังลงใส่ปลายเท้าทั้งสองอย่างลืมตัว จากการนั่งขัดสมาธิ ได้ลุกพรวดพราดขึ้นยืน เงยหน้ามองไปทางเบื้องหน้า สายน้ำยังคงไหลเชี่ยวเป็นเกลียว ฟองขาวสะอาดกระจัดกระจายไปรอบบริเวณ กระแทกกระทั่นเข้าใส่ศิลาที่กีดหน้าขวางทางอยู่จนบังเกิดความปั่นป่วนดุจดั่งเป็นกรงเล็บสัตว์ร้าย ที่กางคลี่หมายชีวิต กระแทกกระทั่นกันอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดยั้งขาดตอน ทำให้ชิงเจี๊ยบอดมิได้ และมิได้คำนึงถึงสิ่งใดอีกแล้ว ต้องแหงนหน้ากู่เสียงดังสะท้านอย่างยาวนานไปทันที...

เสียงอันสดใสกังวานก้องสะเทือนไปทั่วทั้งทิศทางจนบังเกิดเสียงสะท้อนอยู่อื้ออึง นายเรือหูอื้อจนต้องยกขึ้นอุดหูที่ปานจะแตกทำลาย เป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ ยังคงอื้ออึงอยู่ในช่องหูทั้งสอง นึกลอบร้องในใจว่า

'ท่านผู้นี้มีน้ำเสียงที่ดังกังวานเป็นอย่างยิ่งทีเดียว'

หมู่ไม้ใบหญ้าของสองฟากตลิ่ง พากันสั่นไหวอยู่เกรียวกราว ฝูงสกุณานานาพันธุ์ ได้ส่งเสียงร้องขึ้นเซ็งแซ่ และพากันโบยบินออกไปด้วยความตื่นตระหนกจนเกลื่อนกลาดเต็มไปทั่วทั้งท้องฟ้าในยามนั้น นับเป็นภาพอันเข้มแข็งสวยงามและน่าชมยิ่ง

ชิงเจี๊ยบมองดูภาพที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน พลันรู้สึกสำนึกถึงความฮึกเหิมแกร่งกร้าวของปณิธานที่ตั้งไว้เมื่อคราก่อน ความอัดอั้นรันทดนานาที่มีอยู่พลอยมลายหายสาบสูญไปอย่างรวดเร็ว บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีขึ้นทดแทน...

พลันได้ยินเสียงนายเรือร้องขึ้นว่า

"ท่านที่นับถือ เซ่งแกติ่งถึงแล้ว"

ฟ้าสางสว่างแล้วเมฆ น้อยสีทองลอยฟ่องอยู่ที่ขอบฟ้า...

ชิงเจี๊ยบได้ไปจากหมู่บ้านเซ่งแกติ่ง ในละแวกนี้มีผู้คนหนาแน่นแออัด ชิง-เจี๊ยบจึงจำต้องใช้ฝีเท้าธรรมดามาเดินทาง มาตรแม้นว่าจะมีความเร่งร้อนกระวนกระวายใจสักปานใดก็ตาม

และเพราะการเดินทางอย่างแช่มช้าดุจดังคนธรรมดานี้ เซ่งแกติ่งถึงเมืองเค่งกุ่ย ซึ่งมีระยะทางมิถึงสองร้อยลี้ ทำให้ชิงเจี๊ยบต้องใช้เวลาเดินทางถึงสามวันเต็ม ๆ จึงบรรลุได้

พอเข้าประตูเมืองเค่งกุ่ย ชิงเจี๊ยบก็รู้สึกว่ามีความผิดปกติไปอยู่บ้างเล็กน้อย

เพราะอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้มีผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มมาชุมนุมกันเป็นจำนวนมากมาย รอจนเมื่อเข้าจากประตูใหญ่ของกำแพงเมืองเลี้ยวไปหนึ่งตลบแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงรู้ได้ด้วยไวปัญญา

เนื่องจากเมื่อเลี้ยวหน้าเมืองผ่านเข้ายังถนนใหญ่ สิ่งแรกที่ปรากฏต่อสายตาคือป้ายอันใหญ่โตมโหฬาร อักษรตัวทองที่มีเขียนไว้ว่า เที่ยเซี้ยงเปียเก๊ก'

บรรดานักสู้ชนชาวบู๊ลิ้มที่มากันในตัวเมืองนี้ มาเพราะมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับเปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันภัย) นี้นั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเดินเข้าไปภายในเหลาสุราแห่งหนึ่ง เลือกเอาโต๊ะอันสงบทางมุมห้องได้แล้ว ก็เตรียมจะสั่งผู้รับใช้ให้นำสุราอาหารมา

ในฉับพลันนั้น เสียงบันไดได้ดังตึง ๆ ขึ้นอย่างสับสน แล้วชายฉกรรจ์ที่แต่งกายดุจดั่งเปียซือสี่ห้าคนได้พากันขึ้นมานั่งลงบนโต๊ะที่อยู่ตรงข้ามกับชิงเจี๊ยบต่างตะโกนร้องสั่งสุราอาหารกันด้วยเสียงอันอึงคะนึงสับสน แล้วจึงเริ่มพูดคุยด้วยเสียงอันอึกทึกกึกก้อง

ชายเคราครึ้มที่นั่งทางด้านซ้าย ได้เอ่ยขึ้นก่อนว่า

"ในครั้งนี้ พวกพี่น้องของเรานับว่าพ่ายแพ้อย่างยับเยินทีเดียว โชคยังดีที่เปียเท้าของเราสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าก่อน มาตรมิเช่นนั้นก็อ้าเปีย (สินค้าลับ) ก็จะต้องถูกค้นเอาไปอย่างแน่นอน ซึ่งทำให้เราพี่น้องทั้งหลายมิต้องหากินในอาชีพนี้อีกต่อไปแล้ว"

ชายฉกรรจ์ร่างเตี้ยเล็กทางด้านขวา กลืนอาหารในปากลงไปแล้ว จึงกล่าวว่า

"ก็ใครเรียกให้พวกเราพบกับสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อเล่า อาศัยนามของสองผู้กล้าแห่งมัน พวกเรามาตรแม้นจะฮือกันเข้าไปจนครบครัน ก็หาประโยชน์อันใดมิได้ดอก ฟังว่าพวกมันในระยะนี้ ยังได้สมัครเข้าไปเป็นพวกเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงอีกด้วย"

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังถึงนามของสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อเข้า ก็มีความสนใจขึ้นเป็นอย่างมากทันที เงี่ยหูฟังอย่างใจจดใจจ่อ...

ชายฉกรรจ์ร่างอ้วนใหญ่ที่นั่งทางด้านซ้าย ได้เอ่ยขึ้นบ้างว่า

"ยังจะต้องบอกกล่าวอีกเรื่องหนึ่ง นั่นคือหากแม้นพวกเรามีความสามารถเพียงสักครึ่งเดียวของบ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยม (กระบี่เทพยดาเหมยหอม) ชิงเจี๊ยบ ก็มิต้องกลัวสองผู้กล้าแห่งซัวจ้ออะไรเหล่านั้นดอก"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินนามบ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยม (กระบี่เทพยดาเหมยหอม) ชิงเจี๊ยบ

เข้า ก็บังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ในใจคำนึงอยู่ว่า

'ตนไปได้สมญานามบ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยมมาตั้งแต่เมื่อใดกัน หรือว่ายังจะมีบุคคลที่ใช้นามซิงเจี๊ยบเช่นเดียวกับเราด้วย ?'

เสียงชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มที่เอ่ยปากเป็นคนแรก ได้ส่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ดังสนั่นพลางกล่าวว่า

"เล่าลี้ ช่างไร้ยางอายเสียจริง อาศัยสารรูปเยี่ยงท่านนี้ มาตรแม้นจะไปฝึกปรืออีกสักร้อยปี ก็ยังห่างจากท่านผู้กล้าหาญแซ่ซิงอีกไกลโขนักดอก ท่านมิลองคิดดูว่า โกวเล่าเจ่กไกว่เอ็งเจี่ยเป็นบุคคลชนชั้นใดแล้ว จากการพนันขันต่อในเชิงฝีมือกับท่านผู้กล้าหาญแซ่ซิงบนหอคอยลุ่ยเท้งถะนั้น ได้ตกลงกันอย่างแน่นอนว่าเป็นหมัดมวยหนึ่งรอบ เพลงกระบี่หนึ่งรอบ แต่ผลสุดท้ายที่ปรากฏขึ้น โกวเล่ง-เจ่กไกว่อันมีเกียรติภูมิกระเดื่องดังสะท้านแผ่นดิน กลับมิอาจต้านรับพลังฝีมือของผู้กล้าหาญแซ่ซิงแม้สักสิบกระบวนเพลง..."

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง ดั่งราวกับไปยืนชมมาจนน้ำลายแตกกระจายเป็นฟูฝอย คล้ายดั่งกับว่าตัวของมันในขณะนี้กลับกลายเป็นผู้กล้าหาญแซ่ซิงไปแล้วก็ปานกัน

ซิงเจี๊ยบยิ่งฟังยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ในใจคิดอยู่ว่า

'นี่เป็นการกล่าวขวัญถึงเราอย่างแน่นอนแล้ว เหตุไฉนเมื่อเราต่อสู้กับโกวเล่า-เจ่กไกว่แล้ว ข่าวคราวจึงได้ระบาดมารวดเร็วถึงปานนี้เล่า ช่างน่าหัวร่อที่คนประดานี้ต่างต่อแต้มระบายสีให้กับข่าวคราว จนกระทั่งเยินยอเราแทบมิกลายเป็นผู้คนไปเสียแล้ว'

เสียงชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม ยังคงกล่าวอย่างภาคภูมิปลาบปลื้มต่อไปว่า

"เฮอะ รอบที่สองเอ็งเจี่ยต้องการต่อสู้ในเพลงกระบี่ อันเพลงกระบี่เล่งอี้เกี่ยม-ฮวบของมันนั้น นับได้ว่าเป็นยอดวิชากระบี่ที่สูงส่งของพิภพยุคนี้ได้ แต่ผลสุดท้ายที่ปรากฏขึ้น เฮอะ ท่านผู้กล้าหาญใช้เพลง...เพลงกระบี่ไปเพียงสามกระบวนท่า ก็ตวัดเอากระบี่คู่มือเจ้าผู้นั้นปลิวกระเด็นจึงได้จากไป อันพลังฝีมือเฉกเช่นนี้ จึงจะมีสมญานามว่าผู้กล้าหาญได้อย่างเต็มภาคภูมิทีเดียว"

ซิงเจี๊ยบในใจมาตรแม้นนึกลอบด่าคนประดานี้ ที่ต่อแต้มระบายสี จนผิดพลาดจากความจริงไปมากมายก่ายกอง แต่ส่วนลึกของหัวใจ ก็ยังลอบปลาบปลื้มปีติอย่างซ่อนเร้น

มีเสียงของชายร่างอ้วนใหญ่ได้ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่งว่า

"ยี่ตั้วกอ ท่านว่าบ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยมท่านผู้กล้าหาญแซ่ซิงนั้น ยังเก่งไปกว่า

อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม (บู๊ลิ้มจือสิ่ว) หรือว่าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มจะเก่งกล้าเข้มแข็งไปกว่า ?"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มกล่าวขึ้นว่า

"ท่านคงหมายถึงบู๊ลิ้มจือสิ่ว (อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม) ซุนคี่ต๋งกระมัง ?"

ชายฉกรรจ์ร่างเตี้ยผงกศีรษะหงึกหงัก พลางกล่าวว่า

"มิใช่ท่านแล้วจะเป็นใคร"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"อันท่านผู้กล้าหาญทั้งสองท่านนี้ ต่างมีอายุเยาว์วัยด้วยกันทั้งคู่ และต่างมีพลังฝีมือที่สูงส่งยอดเยี่ยมด้วยกันทั้งสิ้น เท่าที่ข้าพเจ้าคาดเดา ท่านผู้กล้าหาญแซ่ซิงมาตรแม้นจะร้ายกาจ แต่น่ากลัวว่าท่านผู้กล้าหาญแซ่ซุนคงเข้มแข็งไปกว่าบ้างเล็กน้อย"

ชายฉกรรจ์ร่างอ้วนกล่าวอย่างยโสขึ้นว่า

"เห็นได้อย่างไรกัน ?"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มตอบอย่างภาคภูมิว่า

"ข้าพเจ้าจะยกบุคคลผู้หนึ่งขึ้นมาอ้าง ซึ่งท่านก็ย่อมรู้จักดี นั่นคืออสูรฟากฟ้า (เทียนม้อ) กิมอี ที่เป็นศิษย์ของจอมพิษกิมเล่าเอี้ยจื้อ เข้าใจว่าพวกท่านทั้งหลายในที่นี้คงรู้จักมักคุ้นเป็นอันดี อันพลังฝีมือของอสูรฟากฟ้ากิมอีนี้ ได้รับการถ่ายทอดจากกิมเล่าเอี้ยจนสิ้นเชิง และฝึกปรือมาอย่างชำนาญแล้ว แต่ทว่าเมื่อครึ่งปีก่อนได้ถูกท่านผู้กล้าหาญซุนคี่ต๋งฟาดฝ่ามือเพียงครั้งเดียวก็แตกพ่ายหลบหนีไป ท่านคิดดูว่า พลังฝีมือถึงขั้นขนาดนี้แล้ว จะให้คำยกย่องอย่างไรจึงจะสาสม ?"

ชายฉกรรจ์ร่างเตี้ยผงกศีรษะอีกครั้ง พลางกล่าวว่า

"จะถูกก็ดี มิถูกก็ดี พวกเรามาดื่มสุรากินอาหารกันจะถูกต้องกว่า"

คนทั้งหลายเปล่งเสียงหัวร่ออย่างครื้นเครง แล้วจึงสวาปามอาหารบนโต๊ะอย่างกุลีกุจอ ดั่งราวกับยื้อแย่งกัน

ซิงเจี๊ยบเมื่อฟังคนเหล่านั้นเอ่ยนามบู๊ลิ้มจือสิ่ว (อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม) ซุนคี่ต๋งในใจก็พลอยคิดอย่างงุนงงสงสัยขึ้นว่า

'เหตุไฉนจึงมาปรากฏยอดฝีมือรุ่นเยาว์ที่สูงส่งถึงปานนี้ โดยเรามิเคยทราบได้เล่า อา ถูกแล้ว นั่นคงเป็นเพราะเมื่อครั้งเรายังอยู่ภายในเกาะเซียวฉิ่มเต้า บุคคลผู้นี้จึงมีเกียรติภูมิกระเดื่องดังเป็นที่รู้ทั่วนั่นเอง อืมม์ สามารถกระแทกเอาจนกิมอีต้องแตกพ่ายไปในเพียงกระบวนเพลงเดียว ก็นับได้ว่าเป็นพลังฝีมือที่น่านับถืออยู่ไม่เบา'

พอได้คิดถึงกิมอี ก็พลันหวนคิดถึงใบหน้าอันชั่วช้าอัปลักษณ์ ที่ถูกทำลายด้วยมือของตนเอง โอบรัดร่างโง้วเล่งฮวงตั้วกอกลิ้งตกลงไปภายในหุบเหวแห่งนั้น ทำให้ชิงเจี๊ยบต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ อย่างอัดอั้นเศร้าสลด หรือว่ากิมอีก็คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนเช่นดั่งอาจารย์ของมันกิมเจ่กพังไปด้วยแล้ว

ชิงเจี๊ยบฟังพวกบรรดาชายฉกรรจ์ชาวเปียเก๊กเมื่อดื่มสุราตึงหน้าเข้าแล้ว ก็เริ่มพูดคุยถึงเรื่องลามกอันอุบาทว์ จึงต้องขมวดคิ้วอย่างไม่พึงพอใจ รีบชำระค่าสุราอาหาร และออกไปจากเหลาแห่งนั้นทันที

เมื่อเดินออกจากเหลาสุราแล้ว มีความรู้สึกอันสับสนวุ่นวายเป็นอย่างมาก แต่เมื่อระงับใจได้แล้วก็คิดขึ้นว่า

'ต้องไปที่สำนักคงท้ง ทวงกระบี่วิเศษคืนมาเสียก่อน แล้วจึงไปครุ่นคิดเรื่องอื่น ๆ เถิด'

เมื่อออกจากตัวเมืองจิ๊บเค่งกุ่ย ก็เป็นเวลาย่ำสนธยาแล้ว

ท้องฟ้าทางตะวันตกเป็นสีแดงฉานดุจดั่งเปลวเพลิง หมู่เมฆหลากสีคล้อยลอยไปทุกแห่งหน ชิงเจี๊ยบเดินอย่างแช่มช้าอยู่บนทางหลวง ด้วยความคำนึงขึ้นว่า

'ในเมื่อเวลาค่ำจะต้องพักพำนักในโรงเตี๊ยมแล้ว ก็มิสู้ใช้ช่วงเวลานี้มาเดินทางอย่างรวดเร็วด้วยวิชาตัวเบายังจะประเสริฐกว่าเสียอีก'

ฉับพลันนั้น ที่หางตาพลันปรากฏของสิ่งหนึ่ง เมื่อเพ่งมองไปจึงเห็นนกพิราบได้บินข้ามศีรษะไปอีกหนึ่งตัว เมื่อพิจารณาดูจึงเห็นที่เท้านกพิราบนั่น ยังมีแพรแดงพันเอาไว้อย่างแนบแน่น จากแสงหลงเหลือของยามอัสดง ยังคงมองได้อย่างถนัดชัดตา และสะดุดตาเป็นอย่างยิ่งอยู่

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องฉุกใจคิด 'หรือว่าเป็นนกพิราบตัวที่เคยประสบมาเมื่อคราครั้งก่อนนั้น ?'

ในขณะนั้น ที่ต้นไม้ทางด้านหลังชิงเจี๊ยบ พลันมีเสียงดังเบา ๆ ขึ้น ชิงเจี๊ยบรีบหันขวับกลับมา ด้วยความรวดเร็วดุจดั่งกระแสลม แต่มิได้เห็นสิ่งใดผิดปกติแม้แต่น้อย

จากความชำนาญในประสบการณ์ ได้บอกให้ชิงเจี๊ยบทราบว่าเสียงที่ดังขึ้นนั้น เกิดจากการกระทำของคนอย่างแน่นอน ชิงเจี๊ยบจึงแสร้งทำเป็นรำพึงรำพันขึ้นกับตนเองว่า

"เราช่างหวาดระแวง ชอบสงสัยเสียจริง แม้แต่กิ่งไม้ใบหญ้าสั่นไหวเพียงเล็กน้อย ก็ตื่นตระหนกตกใจไปได้"

ครั้นแล้ว จึงแกล้งเริ่มเดินทางต่อไปอีก ที่แท้คำรำพึงรำพันเมื่อครู่ ชิงเจี๊ยบมีเจตนาจะว่าให้ผู้อยู่บนต้นไม้ได้ทราบ และเข้าใจว่ามันย่อมจะต้องติดตามมาเป็นแม่นมั่น แต่พอเดินออกไปได้อีกสิบกว่าวา ก็หันขวับกลับมาอย่างกะทันหัน แต่ที่ทางด้านหลังกาย ยังไม่มีผู้คนจะปรากฏขึ้นแล้ว

ชิงเจี๊ยบพอมีโทสะเกิดขึ้น ก็เริ่มใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมของตน พุ่งกายไปทางเบื้องหน้าดุจดั่งธนูหลุดออกจากแหล่ง เพียงพริบตาเดียวก็ไปได้หลายสิบวาดั่งราวกับเหินบิน

ในครั้งนี้ชิงเจี๊ยบรู้แน่แก่ใจแล้วว่า ที่เบื้องหลังของตนกำลังมีคนติดตามอย่างกระชั้นชิด และคนผู้นี้ก็มีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมร้ายกาจ คล้ายดั่งมิได้ห่างจากทางด้านหลังของตนไปเท่าใดนักเลย

ชิงเจี๊ยบลอบหัวร่ออย่างเย้ยหยันในใจ ฝีเท้าเริ่มเร่งขึ้นทุกขณะ ความเร็วจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เจ้าคนผู้นั้นยังคงติดตามอยู่ทางด้านหลัง โดยมิได้ถูกทอดทิ้งเลย มาตรแม้นจะเป็นการวิ่งไปเป็นระยะทางหลายสิบวาแล้วก็ตาม

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องมีโทสะบังเกิดขึ้นบ้าง สูดพลังลมปราณอย่างรุนแรงขึ้นครั้งหนึ่ง ปลายเท้าสะกิดพื้นเล็กน้อย ร่างก็พลิ้วไปที่เบื้องหน้าเจ็ดแปดสิบเชียะ ที่แท้ขณะนี้ได้ใช้ไปด้วยวิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) อันยอดเยี่ยมสูงส่ง

'กลิ่นหอมในเงาพราง' นั้น เป็นวิชาตัวเบาอันดับสูงสุดของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ชิงเจี๊ยบยามนี้มีพลังการฝึกปรือถึงขั้นใดแล้ว ดังนั้นเอง พอใช้วิชาตัวเบานี้ออกไปจึงมีความรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้าที่แลบพุ่ง ในบู๊ลิ้มยุคนี้ผู้ที่สามารถทัดเทียมเปรียบด้วยได้ จะมีอยู่ก็มิเพียงกี่คนเท่านั้นดอก

แต่หาคาดคิดไม่ว่า ในยามชิงเจี๊ยบใช้กำลังตัวเบาอย่างทุ่มเทไปถึงสิบส่วนแล้ว บุคคลผู้นั้นยังคงตามติดในระยะเดิม โดยมิได้ถูกทอดทิ้งไปเลย ชิงเจี๊ยบจึงฉุกใจได้คิด พลันใช้ปลายเท้าสะกิดพื้น ร่างพุ่งปราดออกไปได้อีกเจ็ดแปดสิบเชียะ พอเท้าลงสัมผัสพื้นก็หันขวับกลับร่างมา ดั่งราวกับเป็นสายฟ้าแลบ

คนที่ติดตามทางด้านหลังมิเคยคาดว่า ในขณะกำลังประลองฝีเท้ากันอยู่นี้ ชิงเจี๊ยบจะหันกลับมาอย่างกะทันหันได้ จึงชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่มิอาจจะรั้งฝีเท้าไว้ได้ดุจดั่งชิงเจี๊ยบ จึงทำให้ร่างยังต้องพลิ้วเข้าไปอีกระยะทางหนึ่งจึงหยุดลง ยืนงงงันกับที่ไปทันที

ชิงเจี๊ยบเห็นฝ่ายตรงข้ามมิอาจจะชะงักกำลังพุ่งได้ แต่การปลิวร่างแต่ละครั้ง

ก็ไกลไปกว่าห้าสิบเซียะ ซึ่งวิชาตัวเบาในชั้นนี้ มิได้ต่ำไปกว่าตนแม้แต่น้อย พลันฉุกใจได้คิดขึ้นทันที ร้องออกไปด้วยความลืมตัวว่า

"ท่านมีสมญานามว่าบู๊ลิ้มจือสิ่ว (อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม) ใช่หรือไม่ ?"

ผู้ที่มานี้มีอายุประมาณยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปด หน้าเกลี้ยงเกลาหมดจด แต่เค้าหน้ากลับน่าขบขันและน่าสนิทสนมด้วย พอเห็นชิงเจี๊ยบถามมาเช่นนั้น ก็กล่าวอ้อมแอ้มตะกุกตะกักขึ้นว่า

"นั่นเป็นแต่เพียงสหายในวงนักเลงยกย่องให้ข้าพเจ้าเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้ารับไว้ได้ ข้าพเจ้าแซ่ซุนนามคี่ต่ง"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่ซุน ติดตามมาตลอดรายทางเช่นนี้ ด้วยจุดประสงค์ที่จะมาสั่งสอนกระมัง ?"

ซุนคี่ต่งยืนอ้าปากค้างอย่างงงงัน โดยมิอาจจะตอบออกไปได้ในยามกะทันหันเป็นเวลาชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"หากแม้นสายตาข้าพเจ้ามิหลอกลวงตัวเองแล้ว ท่านก็คือบ่วยเฮียงซึ่งเกี่ยมชิงเจี๊ยบ..."

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเป็นทีรับ โดยมิได้ตอบออกไป ซุนคี่ต่งชะงักอยู่ชั่ววูบจึงกล่าวต่อไปว่า

"ที่ข้าพเจ้าติดตามท่านมานี้ ก็มีเจตนาจะขอรับทราบ..."

ชิงเจี๊ยบตั้งแต่สูญเสียกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมแล้ว อารมณ์ก็พลุ่งพล่านด้วยความเดือดดาล กอปรกับนิสัยที่ต้องการเอาชนะในผู้คนอย่างรุนแรง พอได้ยินซุนคี่ต่งคล้ายดั่งมิได้นำพาต่อฝีมือของตนเลย ในใจจึงพลอยบังเกิดโทสะขึ้นบ้าง กล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"ที่แท้ท่านตามติดข้าพเจ้าอย่างกระชั้นชิด ก็ด้วยเจตนาจะมาทดสอบฝีมือข้าพเจ้านั่นเอง ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็มีเจตนาดุจกัน..."

ซุนคี่ต่งคาดมิถึงว่า วาจาที่กล่าวไปคนละสองสามประโยค ก็บังเกิดการแตกหักจนต้องลงมือเข้าหา จึงมิอาจจะอธิบายอย่างไรอีกได้ ยืนงงงันอยู่กับที่ แต่เพราะคำพูดประโยคสุดท้ายของชิงเจี๊ยบ ที่แฝงด้วยความหมายจะต้องการประลองมือให้รู้แน่กับตนอยู่ จึงสะกิดเอาความฮึกเหิมทระนงของซุนคี่ต่งให้กำเริบ สะอึกเท้ามาที่เบื้องหน้าเล็กน้อยพลางกล่าวว่า

"ในเมื่อชิงเฮียเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ยินดีจะแสดงความทุเรศออกไปแล้ว"

กล่าวพลางดึงกระบี่ออกจากหลังอย่างแช่มช้า

ชิงเจี๊ยบยืนหน้าเครียดโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามดึงกระบี่ออกจากฝักแล้ว ก็มิได้ลังเลรีรออย่างไรอีก เพียงขยับมือขวาขึ้นวูบหนึ่ง ประกายสายรุ้งพลอยตามติดออกมาเป็นเส้นยาวเหยียด กระบี่ยาวได้กระโดดเข้ามาในมืออย่างแคล่วคล่องชำนาญ เพียงเห็นการดึงกระบี่ออกจากฝักในครั้งนี้ ก็ทราบซึ้งแก่ใจว่า เป็นบุคลิกของจอมกระบี่ที่สูงส่งยอดเยี่ยมแล้ว

กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่ธรรมดาที่ชิงเจี๊ยบซื้อหามา เมื่อกระบี่บ่วยเฮียงเก่ยมสูญหายไปแล้ว ในขณะนี้พอกระบี่อยู่กับมือ ความฮึกเหิมทระนงก็ได้บังเกิดขึ้นจนกระปรี้กระเปร่าคึกคักทันที...

ชิงเจี๊ยบตั้งแต่ออกจากสำนักอาจารย์ ผ่านการต่อสู้มามิต่ำกว่าครึ่งร้อย โดยเฉพาะในเวลาระหว่างนี้ ได้เคยประมือกับผู้ที่มีฝีมืออันดับหนึ่ง และคู่คี่ก้ำกึ่งกับตนเป็นจำนวนหลายคน จึงทำให้มีความชำนาญไม่น้อยในเชิงการต่อสู้กันแล้ว

ขณะนี้ ผู้ที่ยืนเผชิญหน้าอยู่ คือบู๊ลิ้มจ๊อสิ่วซุนคี่ต่ง อันมีเกียรติภูมิลือเลื่องกระเดื่องไกล ดังนั้นจึงมิกล้าประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อย รวบชายเสื้อขึ้นมายัดไว้ที่หว่างเอว เพื่อเป็นการสะดวกและคล่องแคล่วต่อการประเพลงกระบี่กัน ชิงเจี๊ยบดึงกระบี่และรวบชายเสื้อด้วยอากัปกิริยาที่กระทำได้สำเร็จในชั่วพริบตา กอปรกับการขยับกระบี่ในมือด้วยความเคยชินนั้น ทำให้ตัวกระบี่ปรากฏเสียงดังหึ่งขึ้นอย่างรุนแรง ซึ่งเรื่องราวทั้งมวลนี้ เป็นไปตามสัญชาตญาณความเคยชิน ในใจชิงเจี๊ยบลอบหัวร่อ เพราะการกระทำขั้นต่อไปนั้น ยังคิดจะใช้มือซ้ายดีดตัวกระบี่ให้กระดอนพลิ้วออกไปเป็นดอกเหมยเจ็ดดอก ซึ่งแน่นอน กิริยาเยี่ยงนี้เมื่อไม่นานมานัก...ครั้งตนยังรับสมอ้างเป็นตัวของเทพเจ้าสัตตฝีมือ ที่ปรากฏต่อสายตาผู้คนชนชาวบู๊ลิ้ม เป็นกิริยาที่คุ้นเคยจนช่ำชองแล้วนั่นเอง

ฉับพลันนั้น ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่ามีพลังกระบี่ได้จู่โจมโหมเข้าปะทะหน้า ที่ริมโสตยังได้ยินเสียงซุนคี่ต่งร้องขึ้นว่า

"ระวังไว้"

ชิงเจี๊ยบถลาเท้าก้าวออกทางด้านข้าง กระบี่ในมือสะบัดฟาดออกไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ซุนคี่ต่งพอจู่โจมพลาดผิด กระบวนท่าจึงมิได้ใช้ไปจนสุดตัว ก็ตวัดฝ่ามือฟาดฟันกลับไปทางด้านข้าง ด้วยกระบวนเพลงที่พลิกแพลงเป็นสองกระบวนท่าจู่โจมโหมเข้าหาอีกครั้งหนึ่ง ชิงเจี๊ยบถูกฝ่ายตรงข้ามบุกรุกเข้ามาเป็นฝ่ายเหนือเชิง

ก่อน จึงจำต้องตั้งรับอย่างแข็งขันเอาไว้ จากนั้นจึงคอยหาโอกาสที่จะพลิกสถาน-การณ์เป็นฝ่ายจู่โจมโหมไล่ไปบ้าง

ซุนคี่ต๋งตะลุยไล่ไปหลายครั้ง แต่ต้องพลาดผิดไปโดยสิ้นเชิง หากมิใช่ถูกชิงเจี๊ยบกันกลับไป ก็เป็นการเลี่ยงหลบอย่างแคล่วคล่อง กระบี่ทั้งสองเล่มเมื่อสะบัดจนปรากฏประกายอยู่แวววับจับตาชั่วขณะ ยอดฝีมืออันดับสูงรุ่นเยาว์ทั้งสองของบู๊ลิ้มแห่งยุค จึงได้โถมเข้าตะลุมบอนกันอย่างอุตลุด แต่ก็ยังคงคู่คี่ก้ำกึ่ง ด้วยสภาพอันดุเดือดชุลมุนวุ่นวาย

ชิงเจี๊ยบตั้งรับด้วยจิตใจอันสงบเยือกเย็น และเอาจริงเอาจังอยู่หลายครั้งหลายครา แต่ก็ยังมิอาจจะหาช่องว่างรอยโหว่ หรือความบกพร่องใด ๆ ในเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้ามเลย และยังรู้สึกว่ากระบี่ที่ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมมานี้ คือเพลงกระบี่ตักม้อซิ่ง-เกี่ยม (กระบี่เทพยดาตักม้อ) อันเป็นเพลงกระบี่ที่มาตรฐานเที่ยงตรงของสำนักเสียวลิ้มยี่ ในใจจึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย ต้องต้านทานป้องกันเอาไว้จนเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิม มีอยู่หลายครั้งเหลือเกินที่ชิงเจี๊ยบคิดจะใช้กำลังภายในเข้าต้านรับต่อการจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามอย่างหักหาญตรง ๆ เพื่อพลิกสถานการณ์ของการตกเป็นฝ่ายรับเอาไป ความคิดนี้ได้บังเกิดขึ้นเพราะความเข้าใจว่า พลังการฝึกปรือของตนนั้น ยังลึกล้ำสูงส่งไปกว่าซุนคี่ต๋งมากมาย แต่เมื่อใช้ความสังเกตดูการจู่โจมมาของกระบี่ซุนคี่ต๋งแต่ละครั้ง คล้ายดั่งได้แฝงไว้ด้วยเสียงอสนีบาตที่ฟาดลั่นอยู่ครืนครั่น แสดงว่ากำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามก็ได้บรรลุเข้าสู่จุดอันสูงส่งยอดเยี่ยมเช่นกัน

ชิงเจี๊ยบพลันหวนคิดถึงกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมที่สูญหายไป ในใจยิ่งบังเกิดความร้อนรนกระวนกระวายอย่างรุนแรง มิปรารถนาจะต่อสู้พัวพันให้นานนัก จึงหักโหมกำลังต้านรับออกไปหนึ่งครั้ง จึงเห็นกระบี่นั้นเป็นเงาพร่างพรายดุจดั่งใยในตัวหม่อน กระจัดกระจายออกไปทางด้านหน้าอย่างเข้มแข็งรุนแรง และพลังเพลงกระบี่ที่ทุ่มเทออกไปในครั้งนี้ เปี่ยมด้วยอานุภาพอันรุนแรงแกร่งกร้าว สุดจะเปรียบ-ปานได้

ซุนคี่ต๋งในยามนั้น ต้านทานรับเอาไว้มิอยู่ กระบวนท่าเพลงจึงได้ชะลอช้าลงจนกลายเป็นโอกาสอันปลอดโปร่งของชิงเจี๊ยบ ที่รอหามาเป็นเวลาเนิ่นนาน...

ชิงเจี๊ยบตกลงใจที่จะรีบรวบรัดการต่อสู้นี้ ให้เสร็จสิ้นลงอย่างรวดเร็ว จึงมิได้รีรออย่างไรอีก คำรามเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ลองรับกระบวนท่านี้ของเราดูบ้าง"

พร้อมกันนั้น กระบี่ยาวในมือก็ได้ใช้ออกไปด้วยกระบวนเพลงเทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงซิ่งเกี่ยม) ที่ไม่นานมานัก ได้กำราบปราบปรามโกวเล่าเจ่กไกว่บนยอดหอคอยลุ่ยเท้งถะ ซึ่งแน่นอน กระบวนท่าที่ใช้ไปในยามนี้ คือเพลงอุบัติปราศจากขอบเขต (ฮวงแซปุ๊กเซ็ก) ที่เคยชินนั่นเอง

ซุนคี่ต่งบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง ปัดป้องเอาไว้จนเป็นพัลวันอย่างลำบากยากเย็น จึงสามารถเลี่ยงหลีกจากอันตรายได้ แต่ชิงเจี๊ยบก็มีกระบวนท่าอันพิกลพิสดารอย่างสูงส่ง จู่โจมตามติดไปในคราครั้งนั้นแล้ว

บู๊ลิ้มจือสิ่วซุนคี่ต่ง พลันถอยหลังออกไปครึ่งก้าว หลีกเลี่ยงจากเพลงกระบี่ที่สี่นามจักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป (ม้วยห้วยแซอี้) ของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ พร้อมทั้งร้องเสียงดังก้องขึ้นว่า

"หยุดก่อน !"

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปวูบหนึ่ง ใช้กำลังข้ออันแข็งแกร่งกระชากรั้งกระบี่ที่จู่โจมไปให้กลับมา ซุนคี่ต่งคล้ายดั่งจะว่ากล่าวในเรื่องหนึ่งขึ้น แต่ก็มิอาจจะกล่าวออกมาในยามกะทันหัน ยังคงอ้ำอึ้งอย่างลำบากใจอยู่

ชิงเจี๊ยบรู้สึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก กำลังจะถามไถ่ออกไป แต่ซุนคี่ต่งพลันกล่าวขึ้นอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุว่า

"รบกวนมากไปแล้ว เราสองคงมีโอกาสพบกันใหม่ในภายภาคหน้า"

พลางกระโดดพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า เพียงกระโดดอีกมิกี่ครั้งก็ห่างไปจากที่เดิมเป็นระยะหลายสิบวาจนหายลับไป

ชิงเจี๊ยบยืนงงงันอยู่กับที่ โดยคาดเดาอย่างไรก็มิออกว่า ซุนคี่ต่งกระทำเช่นนี้กับตนด้วยความประสงค์อันใด มีเจตนาแอบแฝงเยี่ยงไรบ้าง แต่ความเป็นจริงชิงเจี๊ยบไหนเลยจะทราบว่า การที่ซุนคี่ต่งปรากฏกายออกมาในครั้งนี้ ด้วยภาระอันสำคัญใหญ่หลวงยิ่งนัก แทบจะเป็นการกระทบกระเทือนต่ออนาคตของบู๊ลิ้มในภายหน้าอย่างรุนแรงทีเดียว

ชิงเจี๊ยบสั่นศีรษะอย่างมึนงงมิเข้าใจ กล่าวพึมพำกับตนเองว่า

"ไปสนใจกับมันไยด้วย เดินทางต่อไปจะสำคัญกว่านัก"

พอได้คิดเช่นนั้น ก็มิยืนงงงันอีกต่อไปแล้ว รีบสอดกระบี่กลับเข้าฝักที่กลางหลัง แล้วใช้ฝีเท้าอันรวดเร็วดุจดั่งเหินบิน มุ่งหน้าตรงไปยังจุดหมายอย่างรวดเร็ว

เสียเวลาไปโดยหาต้นสายปลายเหตุมิได้ร่วมหนึ่งชั่วยาม จึงจำต้องเร่งฝีเท้าวิ่งไปอย่างรวดเร็ว โชคยังดีที่ตามทางนี้ไปตรง ๆ ก็คือเทือกเขาคงทั้งซัวแล้ว

มีนกพิราบที่ผูกแพรแดงบินผ่านศีรษะไปอีกตัวหนึ่ง ซิงเจี๊ยบอดรนทนอยู่มิได้แล้ว จึงตวัดหมัดต่อยผางไปแต่ไกล เสียงดังพึ่บบังเกิดขึ้น เมื่อนกพิราบตัวนั้นถูกต่อยร่วงกระเด็นลงสู่พื้น ซิงเจี๊ยบเดินเข้าไปเก็บแพรแดงที่พันบนเท้านกพิราบขึ้นดูเห็นบนกระดาษนั้นวาดอยู่แต่กะโหลกศีรษะสองกะโหลกเท่านั้น จึงบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ร้องขึ้นว่า

"สองมหากาฬพิภพ (ไฮ้เทียนซังซ้วะ)"

ที่แท้มันเป็นสัญลักษณ์ของสองมหากาฬพิภพนั่นเอง ในใจจึงคิดว่า

'มิทราบว่าเจ้ามหากาฬพิภพทั้งสองตัวนั้น จะเรียกระดมสมัครพรรคพวกมากระทำเรื่องอันชั่วร้ายเลวทรามอย่างไรอีก'

ในฉับพลันนั้น ที่ข้างทางพลันมีเงาร่างคนถลาวูบขึ้น แล้วหลวงจีนรูปหนึ่งก็โผล่กายมายืนเด่นที่กลางทาง ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ผู้ที่มาคือซิงเจี๊ยบผู้กล้าหาญใช่หรือไม่ ?"

ซิงเจี๊ยบคาดคิดมิถึงว่า ในทางอันรกร้างเปล่าเปลี่ยวเช่นนี้ ยังจะมีบรรพชิตออกมาหาตน จึงบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก รั้งร่างให้ชะงักลงผงกศีรษะเบา ๆ เป็นเชิงรับ

หลวงจีนรูปนั้นมีอายุเยาว์วัยเป็นอย่างมาก ซึ่งประมาณเห็นจะมิเกินสามสิบปี

หลวงจีนรูปนั้นก็มีกระบี่ยาวติดมืออยู่หนึ่งเล่ม เมื่อคารวะแล้วจึงกล่าวว่า

"หวังว่าท่านประสกแซ่ซิง โปรดได้ชี้แจงแนะนำด้วย..."

กล่าวพลางแทงกระบี่ตรงเข้ามาที่หว่างอกซิงเจี๊ยบทันที

ซิงเจี๊ยบมีความขบขันและเดือดดาลผสานกันอย่างงุ่นง่าน เพราะเกิดมีหลวงจีนมาขอรับทราบฝีมือของตนขึ้นอีกแล้วอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ ฟังจากหางเสียงของฝ่ายตรงข้าม คล้ายดั่งจะเป็นเพราะว่า การที่ตนมีชื่อเสียงลือเลื่องในครั้งนี้ ทำให้ประดาผู้มีฝีมืออันดับสูง พากันตะเกียกตะกายมาทดสอบกันเป็นทิวแถว และซิงเจี๊ยบก็คร้านที่จะไปถามไถ่ในเหตุผลนี้ด้วย จึงตวัดมือขวาขึ้นวูบหนึ่ง เสียงดังเปรื่องก็ปรากฏขึ้นเมื่อกระบี่หลุดออกจากฝัก ขยับปราดไปครั้งหนึ่ง ด้วยกระบวนท่าเมฆน้อยคล้อยบนเงาน้ำ (โอ่ยฮุ้นท่าเอี๊ย) ซึ่งมันคือเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนั่นเอง

หลวงจีนอายุเยาว์ผู้นี้มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมเป็นอย่างยิ่ง ทั้งตวัดฟาดปัดป้องอย่างซุลมุน จนสามารถกันเอาเพลงกระบี่นี้ของซิงเจี๊ยบออกไปทางด้านข้างได้

แต่ซิงเจี๊ยบก็ต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะหลวงจีนรูปนี้ก็มีเพลงกระบี่เช่นเดียวกับบู๊ลิ้มจือสิ่วซุนคี่ต่ง ที่ได้ประมือกับตนมาเมื่อครู่นั่นเอง คือ

เพลงกระบี่ตักม้อเกี้ยมฮวบ อันเป็นยอดวิชาขั้นมาตรฐานของสำนักเสียวลิ้มยี่ไม่ผิดเพี้ยน

หลวงจีนอายุเยาว์รูปนั้น มีความสนใจในเพลงกระบี่ของชิงเจี๊ยบอย่างใจจดใจจ่อ เป็นการเขม้นมองอย่างมิได้กะพริบตาเลย แต่ละท่าแต่ละเพลงที่ชิงเจี๊ยบจู่โจมไปนั้น สร้างความสนใจและพินิจพิเคราะห์ให้กับหลวงจีนเป็นอย่างยิ่ง จนทำให้ชิงเจี๊ยบฉุกใจได้คิด พลันแปรเปลี่ยนกระบวนท่าจากเทพยดาเจ้าพิภพไปเป็นเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกาะกี่เกี้ยมฮวบ) ฟันฉับ ๆ เข้าไปสี่ห้าครั้งซ้อน ๆ ด้วยกระบวนท่าอันพิสดารประหลาดล้ำ

หลวงจีนอายุเยาว์หะแรกยังคงหมกมุ่นสังเกตดูอยู่ สองกระบวนท่าแรกอย่างเคร่งเครียด แต่แล้วบนใบหน้าปรากฏแววแห่งความผิดหวังอย่างรุนแรง กระชากกระบี่กลับโดยฉับพลัน และร้องขึ้นว่า

"หยุดก่อน"

ชิงเจี๊ยบเห็นฝ่ายตรงข้ามมิต่อสู้อีกเช่นเคย แต่ยังดีที่ตนก็มีเรื่องสำคัญจะต้องไปกระทำ จึงหวังว่าฝ่ายตรงข้ามรีบหยุดมืออย่าพัวพันต่อไปเลย เพราะตนจะได้เร่งรุดเดินทางโดยสะดวกบ้าง

หลวงจีนอายุเยาว์ใช้ความครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียดเอาจริงเอาจังอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างเข้าใจว่า

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว"

พลันเหลือบตามองดูชิงเจี๊ยบที่ยังยืนอยู่เบื้องหน้าตนก็ต้องมีสีหน้ากระดากกระเดื่องขึ้น อ้อมแอ้มอยู่ครู่หนึ่งโดยมิทราบว่ากล่าวกระไร จากนั้นจึงหันร่างวิ่งละลิ่วเข้าไปภายในราวป่าอย่างลุกลน

ชิงเจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ดังสนั่น ในใจมาตรแม้นจะมิทราบถึงความนัยนี้ แต่ยังพอเข้าใจอย่างเลือนรางว่า สำนักเสียวลิ้มยี่มีความสนใจในเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพทั้งสิบกระบวนท่าเป็นอย่างมาก ซึ่งมันนับเป็นเรื่องที่ผิดปกติธรรมดาอย่างยิ่งนัก

พออารมณ์สงบลง ก็พลันหวนคิดถึงกระบี่บ่วยเฮียงเกี้ยมที่สูญหายไปอีกครั้งอย่างรุนแรง จึงบังเกิดความร้อนรุ่มดั่งราวกับมีไฟสุมอก มิกล้าจะลังเลรีรออยู่ต่อไปได้ รีบปล่อยฝีเท้าอันรวดเร็ว มุ่งตรงไปทางเบื้องหน้าดั่งกับสายลม

ทางตามยอดเขายิ่งเดินยิ่งขรุขระทุรกันดาร ยิ่งไปลึกก็ยิ่งเปล่าเปลี่ยวรกร้างขึ้นทุกครา

ท้องฟ้าได้มืดมิดสนิทลง เมื่อยามสนธยาได้ไปจากพิภพเป็นเวลาชั่วครู่แล้ว

มิทราบว่าอีกนานเท่าใด เดือนดวงเสี้ยวได้ปรากฏหน้าอยู่บนยอดไม้ ส่องแสงอันซีดจางลงยังพสุธาอย่างละห้อย

ชิงเจี๊ยบหมกมุ่นอยู่แต่กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมอย่างใจจดใจจ่อ ฝีเท้ามาตรแม้นว่าจะวิ่งไปตามทางอันขรุขระทุรกันดารโดยไม่หยุดยั้ง มิรวดเร็วนัก แต่การกระโดดโลดแล่นไปแต่ละครั้ง ก็ไกลไปกว่าสี่ห้าสิบเชียะเสมอมา ท่ามกลางแสงซีดจางของดวงจันทร์ คล้ายดั่งเป็นเงาสีเหลืองที่พุ่งปราดไปตามอากาศ ดุจดั่งเป็นร่างที่กำลังเหินบินอยู่

ที่เบื้องหน้าเป็นเนินเขาอันไม่สูงนัก ชิงเจี๊ยบสูดลมปราณอย่างรุนแรง ตกลงใจที่จะวิ่งขึ้นไปบนเนินเขาแห่งนั้นให้ได้ภายในอึดใจนี้

แต่มีเสียงสายลมปะทะชายเสื้อผ้าดังอยู่เบา ๆ ร่างของชิงเจี๊ยบได้ถลาออกไปอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

บทที่ 29

มหาภัยที่รายล้อม

แสงเดือนดาวเลือนรางรุบรู่ ทุกสิ่งตกอยู่ในความเงียบสงัดวังเวง...

ที่เทือกเขาอันลาดชัน เงาร่างถูกแสงเดือนส่องประทับอยู่กับพื้น ซึ่งความจริงร่างอันผอมเพรียวแต่แรก ในขณะนี้ได้ถูกแสงเดือนสาดส่องจนสั้นเข้าไปอีกท่อนหนึ่ง

เนื่องจากรวดเร็วจนเกินไปนั่นเอง เงาร่างอันสั้น ซึ่งตามติดกับฝีเท้าที่รวดเร็วคล้ายดั่งเป็นเส้นสีดำที่กรีดขีดไปบนพื้นแผ่นดิน

ด้วยความกระวนกระวายอย่างรุ่มร้อนใจ ชิงเจี้ยบใช้ฝีเท้าพุ่งปราดไปทางเบื้องหน้าอย่างเต็มที่ ด้วยความมุ่งมั่นปรารถนาอย่างร้อนรน ที่จะได้กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมอันคมกริบและแข็งแกร่ง มาต้านทานต่อกระบี่สายรุ้ง ซึ่งสามารถฟันในทุกสิ่งอย่างให้สะบั้นลงได้ ท่าฝีเท้าที่รวดเร็วพิสดารนี้ หากมองเพียงผิวเผินคล้ายดั่งว่า เท้าทั้งสองมิได้สัมผัสพื้น แต่ร่างกลับคล้ายดั่งเป็นกระสุนที่ถูกยิงไปด้วยหน้าไม้อันแข็งแกร่ง พุ่งปราดกรีดฝ่าอากาศไปดุจดั่งสายลม แต่มิปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศแม้แต่น้อยนิด เพียงแต่มีชายเสื้อปลิวพลิ้วไสวไปตามลมอยู่เล็กน้อยเท่านั้นเอง

ที่ไหล่เขายามนี้ เงียบสงัดวังเวงเป็นอย่างยิ่ง บางครั้งบางคราจะมีหมู่ไม้กอหญ้าอยู่ตามสองฟากข้างทางเท่านั้น เงาอันแกว่งไกวไหวเอนตามสายลม ก็คล้ายดั่งได้ครอบคลุมต่อเทือกเขาแห่งนี้ ให้จมลงไปในเงามืด

ฉับพลันนั้น เสียงกิ่งไม้ได้สั่นไหวอยู่เกรียวกราววูบหนึ่ง ความรู้สึกที่มีได้

ทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดลางสังหรณ์ที่ไม่เป็นมงคลขึ้นสู่จิตใจ มาตรแม้นในขณะนี้จะมีความร้อนรนกระวนกระวายสักเพียงใด ร่างยังต้องชะงักงันลงวูบหนึ่งอย่างลืมตัว

จวบจนเมื่อรู้สึกตัวว่า ตนได้ชะงักจากการพุ่งปราดไปเพราะกิ่งไม้ได้สั่นไหวทางด้านหลังเมื่อครู่นี้แล้ว จึงสังเกตพบว่า ต้นไม้นั้นมันก็เป็นเพียงต้นไม้ที่ว่างเปล่าปราศจากผู้คนซุกซ่อน เป็นเพราะถูกลมเย็นยามดึกโชยพัดมาเท่านั้นเอง

ชิงเจี๊ยบต้องหัวร่อขึ้นอย่างลืมตัว ร่างพุ่งปราดไปทางเบื้องหน้าอีกครั้ง เพิ่มความรวดเร็วจนเป็นเช่นอย่างเมื่อครู่ แต่ยังเป็นฝีเท้าอันเบาสบายมิเร่งร้อน เป็นท่าทีที่สวยงามน่าชมอย่างยิ่งนัก

ไหล่เขาแห่งนี้มิสูงชันเท่าใดนัก แต่มีหมู่ไม้ใบหญ้าขึ้นอยู่หนาแน่นรกชัฏ มาตรแม้นจะเป็นฤดูหนาว แต่เนื่องจากดินแดนแถบใต้มีความอบอุ่นมากไปกว่าทางภาคเหนือ ดังนั้นต้นไม้ใบหญ้าจึงมิได้ร่วงโกร่นดุจดังทางภาคเหนือ

ที่เบื้องหน้าสายตาคือไหล่เขาอันสูงชัน ชิงเจี๊ยบสูดลมปราณอย่างรุนแรง วิ่งสุดฝีเท้าจนขึ้นไปบนไหล่เขาได้ในช่วงอึดใจ พลันรู้สึกอย่างสังหรณ์ว่า มันเป็นบรรยากาศที่ผิดปกติธรรมดาไปมากแล้ว บรรดาหมู่ไม้ใบหญ้าคล้ายดั่งจะมีมากเกินควร เพราะจากสายลมที่กรรโชกกิ่งไม้สั่นไหวมาเมื่อครู่นี้ ทำให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความระแวดระวังตัวขึ้นมากกว่าเดิมอีก เมื่อตั้งใจสังเกตดูไปแล้ว จึงพบว่าประดาไม้ที่เห็นอยู่นี้ ได้เคลื่อนย้ายมาจากที่อื่นนั่นเอง มันเป็นต้นไม้ปลอมที่กระทำขึ้นจากน้ำมือมนุษย์...

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะท่องเที่ยวในบู๊ลิ้มเป็นเวลาเพียงปีเศษ ๆ แต่ประสบการณ์ที่ได้เผชิญมา ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่เต็มไปด้วยภยันตรายจากยอดฝีมืออันดับหนึ่งทั้งสิ้น สิ่งที่รู้เห็นและประสบมา ได้สร้างความชำนาญให้อีกไม่น้อย ดั่งการกระทำที่อำพรางสายตาในขณะนี้ ชิงเจี๊ยบสามารถดูออกได้ จากการใช้ความสังเกตเพียงไม่นานนัก ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ยากเย็นเข็ญใจไม่น้อยเลย

ขณะรู้สึกตัวว่าพลาดผิดหลงกลเข้าแล้ว ฝีเท้าจึงชะงักงันลงไปในครานั้น และสืบเท้าออกทางด้านข้างไปหนึ่งก้าว

แต่คาดคิดมิถึงว่า เท้าที่ก้าวไปนี้เหยียบย่างเข้าในอากาศอย่างถนัดถนี่ ชิงเจี๊ยบเพิ่งจะรู้สึกว่า ตนกำลังจะร่วงหล่นลงไปในหลุมพรางของศัตรู ร่างพลันพุ่งถ่วงลงอย่างรุนแรง

ชิงเจี๊ยบตวัดเท้าเตะไปทางเบื้องหน้าตามสัญชาตญาณ ในช่วงฉุกละหุกกะทัน-

ทันนี้ ได้พุ่งร่างขึ้นเบื้องสูงอย่างหักโหมไปถึงครึ่งเชียะทันที

เท้าทั้งสองเตะสลับออกจากกันอย่างรวดเร็ว พุ่งร่างแฉลบหลุดออกไปจากหลุมพรางแห่งนั้นได้ แต่ก็ห่างจากพื้นดินร่วมอยู่ครึ่งเชียะเท่านั้น ซิงเจี๊ยบคำรามในลำคอด้วยเสียงอันแหบห้าว แล้วร่างจึงเซถลาอย่างเสียหลักอีกครั้ง เพราะได้ถูกกับดักด่านที่สอง ซึ่งเป็นเชือกที่ขึงไว้ในระหว่างทางจนแทบจะล้มฟาดลงกับพื้น

ในยามค่ำคืนดึกดื่นบนภูเขาที่รกร้างเปล่าเปลี่ยว มิทราบว่าเหตุใดจึงมีกับดักมากถึงปานนี้ มาลอบทำร้ายหมายชีวิตตนเข้าด้วย

ความคิดนี้เพิ่งพุ่งปราดขึ้นสู่ห้วงสมองของซิงเจี๊ยบ ดุจดั่งสายฟ้าแลบขณะเพิ่งจะหยุดยั้งทรงร่างได้มั่น เสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศก็ได้ดังขึ้น แล้วศัตรูฉวยโอกาสนั้นซัดอาวุธลับเข้ามาจู่โจมทำร้ายตน

ซิงเจี๊ยบฟังจากเสียงลมก็ทราบได้ในทันที ว่าอาวุธลับที่ซัดขว้างมานี้ มีกำลังภายในอันแกร่งกล้าวรุนแรงแฝงมาอยู่ด้วยมากมาย กำลังคิดจะกระโดดขึ้นเลี่ยงหลบ แต่พลันบังเกิดเสียงดังฉึกขึ้นเป็นครั้งที่สอง ที่ไหล่และขาอ่อนต่างถูกอาวุธเข้าไปแห่งละหนึ่งชิ้น ที่แท้อาวุธลับนี้ เมื่อได้บรรลุจนห่างจากกายประมาณสามเชียะจึงมีเสียงแหวกฝ่าอากาศบังเกิดขึ้นให้ซิงเจี๊ยบได้ยิน ดังนั้นเอง ซิงเจี๊ยบผู้มีพลังฝีมือถึงปานนี้แล้ว ยังต้องพลาดท่าเสียทีไปเพราะหลงกล

ซิงเจี๊ยบตั้งแต่ออกจากสำนักอาจารย์มายังมิเคยจะพ่ายแพ้ลงไปในสภาพเช่นนี้เลย ยังมิทันจะเผชิญหน้ากับศัตรู ก็ต้องมาเป็นเบี้ยล่างอย่างเจ็บปวดเข้าแล้วโดยมิคาดคิด

อาวุธลับทั้งสองชิ้นนั้น ทำให้ซิงเจี๊ยบเจ็บแปลบเข้าจับใจ ดั่งราวกับถูกคมมีดกรีดเฉือน เพลิงโทสะลุกฮือโหมขึ้นทั่วร่าง กวาดตามองปราดไปแต่ก็มิเห็นมีผู้คนปรากฏขึ้นเลย

'ศัตรูอยู่ในที่ลับ เราอยู่ในที่แจ้ง'

ในใจซิงเจี๊ยบพลันปรากฏความคิดนี้ขึ้นอย่างกะทันหัน ด้วยความตื่นเต้นตึงเครียดอย่างมิเคยมีมาแต่ก่อนเลย ลางสังหรณ์อันอัปมงคลได้ครอบคลุมความรู้สึกยามนี้จนเปี่ยมล้น นับว่าเป็นมหาภัยที่รายล้อมอยู่รอบกายทั้งสี่ด้านแล้ว

'หนี'

ความคิดนี้พลุ่งขึ้นสู่สมองซิงเจี๊ยบ ด้วยความรวดเร็วกะทันหัน

แต่ซิงเจี๊ยบยังพอรู้สึกว่า อาวุธลับที่ซัดใส่ร่างตนยามนี้ มาตรแม้นจะปราศจากพิษร้ายชโลมอยู่ แต่ก็ได้พุ่งเข้าจนลึกเป็นอย่างมาก และฝีมือที่ซัดขว้างมาของ

ศัตรูก็ผิดปกติสามัญอย่างยิ่ง อาวุธลับที่สามารถบังเกิดเสียงดังขึ้นเมื่อขณะห่างจากเป้าเพียงสามเชียะจึงได้รู้สึกสำนึกตัว นับเป็นการซัดขว้างอาวุธลับที่น้อยคนนักในวงพวกนักเลงจะสามารถฝึกปรือได้

ซิงเจี๊ยบสะกดใจกลั้ำกลืนความเจ็บปวดบนไหล่และขาอ่อนอย่างเต็มที่ ถีบเท้าออกไปด้วยกำลังอันแข็งแกร่ง ร่างจึงพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้า ฝ่าเข้าไปภายในราวป่าด้านซ้ายอย่างรุนแรง ซิงเจี๊ยบหาใช่เป็นคนโง่เขลาเบาปัญญาไม่ ทราบอยู่แก่ใจแล้วว่า ศัตรูย่อมต้องรายล้อมตนอยู่อย่างแน่นหนาทั้งสี่ด้าน แต่ยังคงจะต้องฝ่าเข้าไปเสี่ยงอันตรายอีกสักครั้งเป็นการทดลอง...

เป็นจริงดั่งความคาดหมายไม่ผิดพลาด ภายในราวป่าแห่งนั้นพลันมีอาวุธลับซัดเข้าใส่หน้าอีกกลุ่มมหึมา แต่ยังดีที่มีการเตรียมพร้อมป้องกันอยู่แล้ว ซิงเจี๊ยบแหงนร่างหว่างกลางอากาศขึ้นวูบหนึ่ง ในช่วงอันรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟนี้ พุ่งปราดเลียดดินออกไปดุจดั่งเป็นธนูหลุดจากแหล่ง เป็นการพุ่งย้อนไปในทิศทางที่ฝ่ากายเข้ามาเมื่อครู่ อันวิชาท่าเท้าและร่างที่เป็นเยี่ยงนี้ ก็มีแต่วิชาเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ที่สูญหายการถ่ายทอดในบู๊ลิ้มมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีเท่านั้นจึงจะกระทำได้

อาวุธลับนั้นพุ่งมาได้รวดเร็วอย่างยิ่งนัก ร่างซิงเจี๊ยบเพิ่งหงายเลียดเฉียดกับพื้นไปได้เท่านั้น มาตรแม้นจะเป็นแง่มุมที่พิสดารถึงปานนั้น ก็ยังพลอยถูกอาวุธลับอีกหนึ่งชิ้น กรีดเข้าไปที่ใต้รองเท้าอย่างหวุดหวิด

ซิงเจี๊ยบกระทำไปเช่นนี้ด้วยเจตนาจะสืบเสาะลาดเลาเท่านั้น ร่างได้พุ่งปราดเข้าไปทางด้านขวามือ ภายในราวป่าพลันบังเกิดเสียงตวาดก้องอย่างหนักหน่วง แล้วพลังอันหนักหน่วงแข็งกร้าวได้โถมทะลักเข้ามาอย่างรวดเร็วดุจดั่งพะเนินเหล็ก

ซิงเจี๊ยบตวัดแขนทั้งสองข้างขึ้น แต่พลันรู้สึกเจ็บแปลบจนจับใจ กระดูกไหล่ซ้ายในขณะนี้คล้ายดั่งปราศจากความรู้สึกไปแล้ว เพราะอาวุธลับที่จมหายไปในเนื้อนั้น ทำให้แขนซ้ายปราศจากกำลังใด ๆ จะใช้ได้อีก ดุจดั่งเป็นแขนจำลองอันปราศจากประโยชน์

ซิงเจี๊ยบทุ่มเทกำลังตวัดฝ่ามือขวาฟาดสนองกลับออกไป แต่อานุภาพความรุนแรงคล้ายดั่งได้เสื่อมคลายไปกว่าเดิมสักสองสามส่วน

พลังอันคลุ้มคลั่งมหาศาลทั้งสองพอปะทะกันเข้า ซิงเจี๊ยบพลันรู้สึกมิอาจต้านทานรับไว้ได้ในทันที

คล้ายดั่งมีกระบองอันมหึมาที่ฟาดลงก็ปานกัน ซิงเจี๊ยบถูกฝ่ายตรงข้ามตวัดฟาดฝ่ามือกระแทกมา จนกระทั่งต้องหมุนร่างคว้างออกไป กระแทกใส่พื้นจนปรากฏ

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว

ชิงเจี๊ยบนั้นคำนวณอย่างแน่ใจแล้วว่า ในขณะตวัดฝ่ามือออกต้านรับไปนี้ ตนจะต้องพุ่งกายถอยออกไปให้ได้อย่างเด็ดขาด แต่ความปลาบปลื้มประโลมใจที่ยังมีอยู่เพียงประการเดียวในขณะนี้ ก็คือฝ่ามือที่ตนตวัดฟาดไปในยามฉุกละหุกกะทันหันยังสามารถฟาดเอาศัตรูผู้จู่โจมมาต้องตีลังกาไปหนึ่งตลบ...เพราะเสียงดังภายในราวป่าที่บังเกิดขึ้นอย่างสนั่น และเสียงครวญครางได้ดังตามติดขึ้นมา เป็นเครื่องบอกให้เข้าใจในสภาพนั้น

การทดลองได้ปรากฏให้เป็นที่ทราบแล้ว นั่นก็คือ...

ศัตรูได้มารายล้อมอย่างแน่นหนามั่นคง อยู่ภายในป่าอันรกชัฏแห่งนี้แล้ว

มิหนำซ้ำ ยังคล้ายดั่งจะต้องการคร่าชีวิตของตนไปให้จงได้อีกด้วย

...ชิงเจี๊ยบทราบว่าหากจะคิดแหกหนีไปนั้น เป็นสิ่งกระทำมิได้ดั่งใจคิด บาดแผลที่ได้รับอยู่ยิ่งนานก็ยิ่งสาหัสจนเจ็บแปลบจับใจ ในขณะปราศจากวิธีการจะต่อต้านอยู่นั้น...

กิ่งไม้ใบหญ้าพากันสั่นไหวอยู่เกรียวกราว แล้วปรากฏเงาร่างคนขึ้นถึงเจ็ดแปดคนอย่างรวดเร็ว ดั่งราวกับเป็นวิญญาณของภูตพราย

ท่ามกลางแสงเดือนอันเลือนราง ยังพอเห็นได้อย่างถนัดชัดตาว่า ผู้ที่นำหน้ามานั้นก็คือสองมหากาฬพิภพ ที่ชิงเจี๊ยบเคียดแค้นชิงชังจนมิยอมอยู่ร่วมฟ้าด้วย

แต่ชิงเจี๊ยบออกจากสำนักอาจารย์มา ได้เผชิญหน้ากับสองมหากาฬพิภพเป็นจำนวนสองครั้งสองครา โดยเฉพาะการประจันหน้ากันบนยอดเขากูซัวนั้น ชิงเจี๊ยบได้ถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดเอาจนร่วงหล่นลงไปภายในหุบเหวที่ลึกล้ำสุดคะเน การเผชิญหน้ากันในครั้งนี้ ก็ย่อมมีความเดือดดาลอาฆาตอย่างรุนแรงขึ้นกว่าเดิมมากมายก่ายกองนัก

สองพี่น้องตระกูลเจี่ยวแห่งมหากาฬพิภพ ยังคงมีสีหน้าเย็นชากระด้างปราศจากความรู้สึก เพราะมันทั้งสองได้ทราบอยู่ก่อนแล้วว่า บ่วยซัวมิ้งผู้นั้น มิได้ถูกตนฟาดตายคามือยังบนยอดเขากูซัวเลย เพราะเป็นข่าวที่มันได้รับทราบมาอยู่แต่แรกแล้ว

ในใจชิงเจี๊ยบนั้น ทั้งเดือดดาลคลั่งแค้นและตื่นตระหนกตกใจ กวาดตามองไปอย่างรวดเร็ว เห็นเงาร่างคนทั้งกลุ่มนั้น มีบางคนที่คุ้นเคยกันมาก่อน ดูท่าคล้ายดั่งเป็นเก้าผู้กล้าหาญแห่งกวนตง ที่ได้ก่อตั้งขึ้นใหม่นั่นเอง

พลังฝีมือและความสามารถของเก้าผู้กล้านี้ ชิงเจี๊ยบได้เคยประมือมาแล้วกว่า

ครึ่งหนึ่งของจำนวน หากแม้นจะเป็นการต่อสู้ระหว่างตัวต่อตัวหรือสองต่อหนึ่ง ชิงเจี๊ยบต่างสามารถเอาชัยได้อย่างแม่นมั่นมิพ่ายแพ้ แต่ในขณะนี้ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนถึงเจ็ดคน มิหนำซ้ำตนยังได้รับบาดเจ็บตั้งแต่ยังมิได้ลงมือต่อสู้กันอยู่อีกด้วย ลางสังหรณ์อันอัปมงคลได้ปรากฏขึ้นในจิตใจของชิงเจี๊ยบอีกครั้งหนึ่งอย่างหนักหน่วง

สองพี่น้องตระกูลเจียวจับจ้องมองเขม็งดูชิงเจี๊ยบด้วยดวงตาอันเหลือกถลนมิกะพริบ

เป็นเวลาชั่วครู่ เจียวฮ่วยจึงได้กล่าวรำพึงขึ้นกับตนเองว่า

'เค้าหน้าละม้ายเหมือนเหลือเกิน แทบจะเป็นไปในเค้าเดียวไม่มีผิดเพี้ยน'

เมื่อชะงักลงเล็กน้อยแล้ว ก็ส่งเสียงหัวร่ออันโหดเหี้ยมอำมหิต พลางกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจในความหมายของเราแล้วหรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบสงบปากคำอย่างเคร่งขรึม เพราะด้วยความชาญฉลาดอันปราดเปรียวได้ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้ซึ้งถึงความหมายนี้แล้ว...

ที่แท้เมื่อคราครั้งอยู่บนยอดเขากชัว ก่อนที่ชิงเจี๊ยบจะถูกตีตกลงไปในหุบเหวนั้น เคยได้ถูกมันผู้นี้กระชากเอาผ้าคลุมหน้าออก ในช่วงฉับพลันกะทันหันอันร้อนรน สองมหากาฬพิภพก็ยังมิอาจจะจดจำได้ว่าเป็นผู้ใด แต่เพียงรู้สึกคุ้นหน้าอยู่บ้างอย่างเลือนราง แต่ภายหลังเมื่อชิงเจี๊ยบโด่นโกวเล่าเจ่กไกว่เอ็งเจี่ยที่บนหอสูงมาแล้ว ชื่อเสียงเกียรติภูมิจึงได้ระบือลือลั่นไปทั่วทั้งแผ่นดินอย่างรวดเร็ว สองมหากาฬพิภพย่อมได้รับทราบข่าวคราวนี้ด้วย เนื่องจากชิงเจี๊ยบแซ่ชิง จึงได้สะกิดความทรงจำของสองมหากาฬให้หวนคิดถึงว่า เจ้าเด็กผู้นี้ช่างคล้ายชิงเก้าพ้ง อันเป็นสมัครพรรคพวกเมื่อคราครั้งก่อนอย่างยิ่ง สองมหากาฬพิภพเมื่อได้จำแนกแยกแยะเหตุผลความเป็นไปในนานาประการอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ก็ทราบแน่แก่ใจว่า บุตรของชิงเก้าพ้งเมื่อคราครั้งก่อน ที่ตนจับขึ้นไปนั่งอยู่บนหลังวัวอันคลุ้มคลั่งมิได้ถูกเหยียบตายไปดั่งความตั้งใจ

สองมหากาฬพิภพความจริงมีสันดานอันโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างชั่วร้ายอยู่แล้ว ตกลงใจที่จะต้องขุดรากถอนโคนให้หมดสิ้น ดังนั้นจึงได้สร้างกับดักและพาพรรคพวกมารายล้อมอย่างแน่นหนามั่นคง รอให้ทายาทของชิงเก้าพ้งเข้ามาติดกับดักของตน

ชิงเจี๊ยบคำนึงอย่างใคร่ครวญหลายตลบ ต้องพยายามสะกดอารมณ์อันพลุ่ง-พล่าน ที่จะทะยานเข้าเสี่ยงชีวิตกับศัตรูลงได้หลายครั้ง เพราะทราบดีอยู่ว่า ในวันนี้ย่อมจะต้องตายโดยหาทางรอดมิได้อย่างแน่นอน จึงตัดใจโดยไม่คำนึงสิ่งใดอีก ร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"สองมหากาฬพิภพ พวกเจ้าเมื่อเข้าใจแล้ว เฮอะ ยังไม่มามอบชีวิตอีก ?"

เมื่อกล่าวถึงตอนหลัง น้ำเสียงได้สั่นสะท้านขึ้นเล็กน้อย เข้าใจว่าคงเพราะความเดือดดาลคลั่งแค้นจนสุดขีดนั่นเอง

เสียงดังเปรื่องบังเกิดขึ้น เมื่อชิงเจี๊ยบกระชากเอากระบี่มาไว้ ก้มหน้ามองไปเห็นกระบี่ยาวในมือ มาตรแม้นจะมีประกายอยู่บ้าง ในท่ามกลางแสงเดือนอันเลือนราง แต่ก็ยังห่างไกลไปจากกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมมากมายหลายเท่านัก เมื่อหวนคิดถึงกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมเข้า ในใจก็บังเกิดความสะทกสะท้านอย่างเลื่อนลอยทันที รำพึงขึ้นว่า

'ในการต่อสู้ครั้งนี้ คงตายมากกว่ารอด กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมคงมิอาจจะได้ประสบพบกันอีกแล้วตลอดชั่วชีวิต'

ในห้วงสมองของชิงเจี๊ยบตัดสินใจอย่างฉับพลันทันด่วน ร้องกู่เสียงดังสะท้านดุจดั่งมังกรคำราม ความคึกคักกระเหี้ยนกระหือกระพือขึ้นจนเต็มที่ ตกลงใจที่จะยอมแลกชีวิตกันแล้วอย่างมิยอมเลี่ยงหลบถอยหนี และก็ได้ลืมเลือนไปถึงความเจ็บปวดที่ได้รับอาวุธลับที่ได้ซัดใส่กายไปเมื่อครู่

กล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"อา ทั้งหมดมีอยู่เจ็ดคน เจ้าผู้แซ่เจียว เก้าผู้กล้ายังมีคนเหลืออยู่อีกสองคนเล่า ?"

เจียวฮ่วยหัวร่อเสียงดังสะท้านพลางกล่าวว่า

"พวกเราเพียงเจ็ดคน ยังมิเพียงพอจะคร่าชีวิตของเจ้าได้ดอกหรือ"

มันเป็นผู้มีความอำมหิตชั่วร้ายอย่างสุดจะเปรียบได้ มิพลาดท่าหลงกลในวาจาที่หลอกลวงถามของชิงเจี๊ยบเลย

ชิงเจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่อดังสะท้าน พลางกล่าวว่า

"รุกเข้ามาเถิด"

ส่วนในใจกลับบังเกิดความคิดชนิดหนึ่งพลุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว คำนึงขึ้นว่า

'ถูกแล้ว คงจะเป็นเจ้านกพิราบตัวที่ถูกเราต่อยตายไปนั่นเอง เจ้านกตัวนั้นย่อมต้องเป็นสื่อสารของสองมหากาฬ ที่ใช้เรียกระดมสมัครพรรคพวกเป็นแม่นมั่นจึงได้ขาดสมุนไปถึงสองคน ซึ่งเจ้าสองคนนั้นก็คือฝ่ามือมฤตยูสะท้านใจ (เฮี่ยงง้วย-ฮ้าซิมเจี๊ยะ) ส่วนอีกผู้หนึ่งมิทราบว่าเป็นใคร ?'

ความคิดนี้พอบังเกิดขึ้น ลิ้มเซี่ยวเกาผู้เป็นหนึ่งในสองผู้กล้าแห่งซัวจ้อ มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร ก็สะอึกกายโถมเข้าจู่โจม ชิงเจี๊ยบมีสายตาอันคมกริบกว้าง

ขวาง มองสังเกตได้รอบข้างอย่างถ้วนถี่ โสตประสาทเงี่ยฟังไปทุกทิศอย่างตั้งใจ ไหนเลยจะยอมให้ลิ่มเซี่ยวเกาสะอึกเข้ามาใกล้ร่างในระยะกระชั้นชิดได้ กระบี่ในมือพลันก็ขยับจนปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายดั่งกำลังโหมเข้าต่อสู้อย่างเต็มกำลัง...

ชิงเจี๊ยบมิอาจจะใช้เท้าได้คล่องแคล่วเท่าที่ควร แต่โชคยังดีที่บาดเจ็บบ่าซ้ายมิใช่บ่าขวา ดังนั้นกระบี่ในมือขวาจึงได้ใช้อย่างแคล่วคล่อง ไม่เสื่อมอานุภาพ แทงสวนออกไปในท่ามกลางการจู่โจมของลิ่มเซี่ยวเกาอย่างดุเดือด ซึ่งทำให้มันมิอาจจะจู่โจมโหมเข้าเป็นฝ่ายรุกได้ ในยามกะทันหัน จึงคำรามขึ้นอย่างแค้นเคือง และสืบเท้าออกไปทางด้านข้างครึ่งก้าว...

ชิงเจี๊ยบรั้งข้ออันแข็งแกร่ง กระบี่ยาวในมือจึงตวัดฟาดตลบกลับไปด้านข้าง ปลายกระบี่ที่สั่นพลิ้วได้กรีดเข้าจู่โจมคนทั้งห้า ซึ่งยืนรายล้อมอยู่

สองพี่น้องตระกูลเจียว เห็นเพลงกระบี่ชิงเจี๊ยบสูงส่งยอดเยี่ยมเป็นยิ่งนัก จึงพากันสะอึกกายเข้าไปด้วยในครานั้น ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ด้วยบุคคลที่ทรงเกียรติ-ภูมิลือเลื่องกระเดื่องดังของบู๊ลิ้ม แต่ละคนต่างผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชนช่ำชอง พอเห็นกิริยาของสองมหากาฬพิภพเข้า ก็ทราบได้อย่างแม่นมั่นว่า มันทั้งสองได้ยึดตำแหน่งแห่งที่อันมีเปรียบอยู่เต็มประตู และโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร กระชากเอาอาวุธคู่มือขึ้นมาทันที รุมกระหน่ำจู่โจมอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่ามันทั้งสองตกลงใจอย่างแม่นมั่นแล้ว ที่จะคร่าชีวิตชิงเจี๊ยบลงกับมือให้ได้

เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงที่รวบรวมก่อตั้งขึ้นใหม่นี้ มีพลังอันสูงส่งไปกว่าเมื่อครา ครั้งก่อนมากมายก่ายกองนัก ขณะนี้ต่างได้ใช้อาวุธคู่มือโดยพร้อมพรัก เข้ากลุ้มรุมจู่โจมต่อศัตรูเพียงคนเดียว ซึ่งมันมิอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการกระทำอันบัดสีไร้ยางอายที่สุด มิหนำซ้ำ ศัตรูคู่มือนั้นยังเป็นเด็กหนุ่มรุ่นเยาว์อายุเพียงยี่สิบปีเท่านั้นเอง

ชิงเจี๊ยบตกลงใจที่จะไม่ยอมมีชีวิตรอดอีกแล้ว ดังนั้นจึงมิได้เกิดความหวาด-หวั่นพรั่นพรึงเลยแม้แต่น้อย กระบี่ยาวในมือควงสะบัดขึ้น ด้วยกระบวนท่าเทพ-ยดาเจ้าพิภพของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินออกไปในฉับพลันทันที การประมือพอเริ่มขึ้นชิงเจี๊ยบก็ใช้เพลงกระบี่ที่สูงสุดของแผ่นดินออกไปแล้ว ด้วยเจตนารมณ์ที่ว่า มาตร-แม้นตนจะตายไป แต่อย่างไรก็จะต้องคร่าชีวิตฝ่ายศัตรูมาเป็นค่าชดใช้อยู่บ้าง

เสียงอาวุธกระทบกันดังเปรื่องปร่างสนั่นหวั่นไหวไปทั่วทั้งความเงียบสงัดของยามวิกาล สำหรับชิงเจี๊ยบแล้ว มิเพียงแต่จะรู้สึกว่าพลังฝีมือของฝ่ายศัตรูนั้นเข้มแข็งแกร่งกร้าวอย่างที่มิเคยประสบพบมาเลยเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีความรู้สึกว่า เป็น

อานุภาพการกดดันอันสุดจะเจ็บแค้นแน่นใจ และอเนจอนาถเป็นอย่างยิ่ง

แต่ทว่า เสียงซู่ซ่าหวีดหวิวได้ดังขึ้นอย่างแหลมคมโดยฉับพลัน ปลายกระบี่ซิงเจี๊ยบได้พุ่งพลังแหวกฝ่าอากาศ จนบังเกิดเสียงกังวาน สะกดเอาเสียงอาวุธทั้งมวลลงไปได้ในช่วงฉับพลันทันที กระบี่ยาวในมือได้กรีดเป็นวงจรออกล้อมรอบร่างในช่วงครานั้น เสียงดังเปรื่องปรากฏขึ้นอีกครั้ง เมื่อกระบี่ในมือสั่นพลิ้วออกไป ด้วยกระบวนท่าอุบัติปราศจากขอบเขต อันเป็นท่าแรกของกระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ

เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงโดยมากเคยได้เห็นเพลงกระบี่นี้มาก่อนแล้ว แต่ละคนนั้นต่างเคยใช้ความหมกมุ่นครุ่นคิด ที่หาเพลงอาวุธมาทำลายต่อเพลงกระบี่ท่านี้อย่างคร่ำเคร่ง มาตรแม้นจะคิดหากระบวนท่าอันพิเศษพิสดารอย่างไรมามิได้ แต่ทุกคนก็ได้คิดถึงการปกป้องคุ้มกันต่อเพลงกระบี่นี้อย่างรัดกุมได้อยู่ ขณะนี้เมื่อเห็นซิงเจี๊ยบใช้กระบวนเพลงอันร้ายกาจนี้ออกมาอีกแล้ว แต่ละคนต่างรีบใช้ในกระบวนท่าไม้ตายที่เคยคาดคิด ออกมาอย่างฉับพลันกะทันหัน...

แต่ทว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเป็นบุคคลชนชั้นใดแล้ว ? อันเพลงกระบี่อุบัติปราศจากขอบเขตนี้ นับเป็นเพลงกระบี่ที่มีอานุภาพอันสูงส่งของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ การพลิกแพลงแปรเปลี่ยนในกระบวนท่าละเอียดลึกซึ้งจนสุดที่จะประมาณได้ เยี่ยงซิงเจี๊ยบที่มีพลังฝีมืออันเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินในยามนี้ ยังมิอาจจะตีความให้แตกฉานได้อย่างซึ้งถึงแก่นเลย ดังนั้นไหนเลยจะเป็นกระบวนเพลงที่คนประดานี้ จะสามารถปัดป้องทำลายไปได้เล่า มีเสียงดังซู่ซ่าของเพลงกระบี่ที่กรีดฝ่าอากาศอย่างฉวัดเฉวียน ทั้งบนล่างซ้ายขวา หน้าหลังอย่างรุนแรง เสียงแผดร้องอย่างตื่นตระหนกได้ดังขึ้นอึงมี่ แล้วจอมกระบี่พันมือเล็กฮึงก็ถูกแทงเข้าที่บ่าจนเลือดสาดกระจาย ส่วนฟ้าใสไพศาล (เซี่ยงเทียนเจ่กเพ็ก) แป๊ะฮวง ได้ถูกกระบี่นั้นฟันเอาแขนเสื้อจนขาดหายไปร่วมเชียะ

ซิงเจี๊ยบลอบร้องในใจอย่างสุดเสียดาย เพราะหากแม้นเท้ามิได้รับบาดเจ็บแล้วในขณะนี้จู่โจมโหมเข้ารุกกระชั้นไป อย่างน้อยจะสามารถกำราบลงไปได้สักคนหนึ่งซึ่งหากมิตายก็ต้องบาดเจ็บเป็นแน่

เสียงครืนครั่นของพลังฝ่ามือสองครั้ง ได้ดังโถมเข้ามาอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตซิงเจี๊ยบมิต้องหันไปดูก็ทราบว่า เป็นพลังฝ่ามือของสองมหากาฬพิภพแน่แล้ว ร่างที่มิได้หันกลับแม้แต่น้อย ก็ตวัดฝ่ามือแทงปราดกลับไปหนึ่งครั้ง ด้วยกระบวนเพลงที่คล้ายดั่งจะช้า แต่ก็รวดเร็วปานกะพริบตา สั่นพลิ้วละลิ่วไปมาอย่างขบคิดคาดเดา

มิถูก นั่นคือกระบวนเพลงจักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป (ม้วยห้วยแซอี้) อันเป็นหนึ่งในสิบของกระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนั่นเอง

สองพี่น้องตระกูลเจียว มาตรแม้นจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่านี้ แต่เมื่อเผชิญกับเพลงกระบี่อันสูงสุดของแผ่นดินอย่างไม่มีใดเทียมเข้าแล้ว ยังต้องชะงักงันการจู่โจมลงไปในครานั้น ชิงเจี๊ยบรีบแปรเปลี่ยนท่าอย่างฉับพลันกะทันหัน กระบวนเพลงจักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป เพียงใช้ออกได้ครึ่งเดียว ประกายกระบี่กลับได้แฉลบเข้าใส่ยังร่างลิ่มเซี่ยวเกา ที่สะอึกเข้ามาทางด้านซ้าย เพลงกระบี่พอพุ่งตรงออกไปในทิศทางนั้น ก็แฉลบม้วนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ต้านทานการลอบทำร้ายของหัตถ์ปลิดดาวชีคงจง ที่โถมสะอึกมาทางด้านซ้ายอีกข้างหนึ่งเช่นกัน

ฟ้าใสไพศาลแป๊ะฮวงคำรามขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปจนสุดกำลัง สองมหากาฬพิภพฉวยโอกาสนั้นรวมกำลังตวัดฟาดเข้าใส่คนละครั้ง พลังอันหนัก-หน่วงโหดเหี้ยมทั้งสามหน่วย ได้ทะลักออกจากฝ่ามือของคนทั้งสาม กระแทกเอาจนชิงเจี๊ยบต้องเซถลาออกไปสองก้าวอย่างมิอาจต้านทานรับได้ติด

ลิ่มเซี่ยวเกาและเล็กฮึง ควงกระบี่ในมือสะอึกเข้ากลุ้มรุมซ้ำเติมอย่างฉวยโอกาส ชิงเจี๊ยบคำรามในลำคออย่างรุนแรง กระบี่สั่นพลิ้วโฉบแฉลบเข้าไปทางด้านข้างอย่างชั่วร้าย ด้วยกระบวนท่าเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมึ่น) อันเป็นเพลงไม้ตายของกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากีเกี๊ยมฮวบ)

เพลงกระบี่เหมยลอบปัดใบหน้านี้ ทั้งพิสดารและทั้งว่องไว มิหนำซ้ำยังเป็นการใช้อย่างที่มิมีความเมตตาปรานีใด ๆ จากชิงเจี๊ยบอยู่แล้ว จอมกระบี่พันมือเล็ก-ฮึงจึงชะงักงันไปวูบหนึ่ง พลังกระบี่จึงได้โถมกระแทกเข้าใส่ร่าง ขณะบังเกิดความตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิงไปนั้น ได้ยินเสียงชิงเจี๊ยบครางหนัก ๆ ในลำคอขึ้นอีกครั้งอย่างกะทันหัน กระบี่ที่พุ่งเข้าใส่ร่างตนต้องถูกกระชากรั้งกลับโดยฉับพลัน

ที่แท้สองมหากาฬพิภพ ได้ตวัดฝ่ามืออันมีพลังโหดเหี้ยมดุดันเข้าจู่โจมทางกลางหลังชิงเจี๊ยบอีกครั้งอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ซึ่งบีบบังคับจนชิงเจี๊ยบต้องรีบรั้งกระบี่กลับมา ละทิ้งโอกาสอันปลอดโปร่งนั้นไปอย่างน่าเสียดาย เพื่อปกป้องระวังตัวเอง

แต่เมื่อชะงักชักช้าไปเพียงเล็กน้อย เพลงกระบี่สิบกระบวนท่าของเทพยดาเจ้าพิภพก็บังเกิดขึ้นอีกครั้ง จากกระบี่ที่ร้ายกาจของชิงเจี๊ยบ กระบวนเพลงตามติดต่อกันไปตลอดเวลาไม่หยุดยั้งขาดตอน ดุจดั่งน้ำตกที่โกรกกระแทก ต่อให้เก้าผู้กล้าจะหักโหมจู่โจมอย่างชั่วช้าสามานย์เพียงไร ในช่วงเวลาขณะนั้น ชิงเจี๊ยบก็ยัง

สามารถต้านทานรับไว้ได้ มิถึงแก่การพ่ายแพ้...

แต่ชิงเจี๊ยบเริ่มรู้สึกว่า พลังความกดดันที่กระแทกเข้าใส่ตัวกระบี่ของตนนั้นยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกครา พลังกระบี่ที่กรีดฝ่าอากาศจนดังหวีดหวิวซู่ซ่ายิ่งนานยิ่งเบาบางลงทุกขณะ และอ่อนด้อยถอยกำลังลงไปทีละน้อย แต่ชิงเจี๊ยบยังคงต้องทุ่มเทกำลังภายในทั่วทั้งตัว เข้าบรรจุอยู่ในเพลงกระบี่นี้อย่างอัดแน่น เพราะหากพลังกระบี่ได้เสื่อมโทรมลงแม้แต่เล็กน้อย มาตรแม้นตนจะต้านทานรับเอาไว้สักเพียงไร ก็มิอาจทนทานต่อการโหมกระหน่ำเข้ามาอย่างคลุ้มคลั่งของเหล่าศัตรูผู้รายล้อมอยู่รอบกายได้...

ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า บาดแผลบนร่างนั้นยิ่งนานยิ่งเจ็บปวดรวดร้าวขึ้นทุกขณะ ทุ่มเทกำลังสะบัดฟาดฟันออกไปสองครั้งแล้ว จึงคิดในใจว่า

'การต่อสู้ยืดเยื้อไปในสภาพนี้ มีแต่ความตายเท่านั้นที่จะมารอรับเรา ในเมื่อจะอย่างไรก็ต้องตายแล้ว โถมเข้าเสี่ยงชีวิตคิดฆ่าพวกมันไปทีละคนจนถึงที่สุด เป็นการเรียกร้องทวงค่าชดใช้ในชีวิตเราบ้าง ยังจะประเสริฐกว่า'

พอตกลงใจได้เช่นนั้น ก็เปล่งเสียงหัวร่อดังยาวสะท้านกังวาน กลับรู้สึกปลอดโปร่งใจไร้ความกังวล ลอบอธิษฐานในใจว่า

'บิดามารดาอันเสริฐ โปรดได้คุ้มครองต่อข้าพเจ้าผู้บุตร ให้ได้พิฆาตฆ่าศัตรูผู้ชั่วช้านี้บ้างเถิด'

กระบี่ยาวในมือจึงควงสะบัดออกไป ด้วยเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาอันเป็นกระบวนท่าจู่โจมโหมเข้าใส่ มิหนำซ้ำ ยังมุ่งเข้าใส่สองมหากาฬพิภพอย่างมิได้หยุดยั้งรั้งรอ...

อันการโหมเข้าเสี่ยงชีวิตอย่างมิคิดปกปิดนี้ ด้วยกระบวนท่าอันพิสดารประหลาดล้ำสุดจะเปรียบปานได้ ทำให้ขบวนของเจ็ดคนแห่งเก้าผู้กล้าที่ชั่วช้าได้ปั่นป่วนอลเวงไปทันที แต่ละความคิดได้พลุ่งขึ้นสู่ห้วงสมองอย่างฉับพลันทันด่วนว่าหนี

กระบวนท่าเหมยลอบปัดใบหน้า และกลับกลายเป็นเหมยผลัดสามตลบ (บ่วยฮวยซาลั่ง) จู่โจมเข้าใส่สองมหากาฬพิภพโดยพร้อมเพรียงกัน แต่ร่างกลับพุ่งปราดย้อนไปทางด้านหลัง ฝืนใจอดทนต่อความเจ็บปวดที่ขาอ่อนกระโดดละลิ่วขึ้นไปได้หลายสิบเชียะอย่างรวดเร็ว

"โจมตี !"

อิมฮวงซึ่งเปีย (มืออาวุธลับลมกรด) จอตงม่อที่เพิ่งเข้าร่วมเป็นหนึ่งในเก้าผู้กล้าสะบัดอาวุธลับในมือซัดตามออกไป พร้อมกับเสียงตวาดก้องที่ร้องขึ้น

ชิงเจี๊ยบในขณะอยู่หว่างกลางอากาศมิได้ยินเสียงอาวุธลับแหวกฝ่ามาเลยแม้แต่น้อย ก็ทราบว่าคงจะเป็นการหลอกล่อข่มขู่ของผู้กล้านั่นเอง แต่ความคิดชนิดหนึ่งได้ปรากฏวูบขึ้นในห้วงสมองอย่างฉับพลันกะทันหันว่า

'เมื่อครู่นี้เราถูกอาวุธลับอย่างถนัดถนี่ ก็เพราะหะแรกมิได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศมานั่นเอง หรือว่าอาวุธลับนี้ จะมีความ'ิดปกติไปจากธรรมดาสามัญด้วย'

เสียงดังควับปรากฏขึ้น เมื่อชิงเจี๊ยบรีบถลาร่างลงไปสู่พื้นอย่างฉับพลันกะ-ทันหัน และลุกลนเร่งร้อนก็เป็นความจริงดั่งคาดคิด เมื่ออาวุธลับจำนวนหนึ่ง พุ่งฝ่าเข้าไปในอากาศที่ตนกำลังลอยตัวอยู่เมื่อครู่นั่นเอง

ที่แท้อิมฮวงซิ่งเปียจอตงม่อผู้นี้ มีวิชาซัดขว้างอาวุธลับที่ผิดแปลกไปกว่าธรรม-ดาสามัญมากอยู่ เพราะได้ใช้กำลังภายในอันพิสดาร สะกดจนอาวุธลับที่ซัดขว้างออกไป มิมีเสียงแหวกฝ่าอากาศขึ้นแม้แต่น้อยนิด จนกระทั่งห่างจากศัตรูอยู่ประ-มาณสามเชี่ยะแล้ว จึงเพิ่มกำลังความรวดเร็วขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน ศัตรูพอรู้ตัวขึ้นจะคิดหลบหนีก็ไม่ทันการแล้ว ชิงเจี๊ยบในครั้งแรกก็พลาดท่าเสียทีไปเพราะมิรู้ความนัย จนกระทั่งได้รับบาดเจ็บอย่างน่าดั่งแค้นไป

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะทุ่มเทกำลังสุดชีวิต กลิ้งร่างหลบหนีอาวุธลับนั้นไปกับพื้นอย่างรุนแรง แต่บาดแผลที่ได้รับอยู่ เมื่อกระแทกกระทั่นกับพื้นแล้ว ยิ่งทวีความเจ็บปวดรวดร้าวจนสุดแสนจะทนทานได้ จำเป็นต้องกัดฟันกล้ำกลืนลุกขึ้นยืนอีกครั้งหนึ่ง เสียงดังโครมได้ปรากฏขึ้น เมื่อกลางหลังได้ถูกฝ่ามือเจียวฮ่วยฟาดเข้าใส่ในขณะนั้น ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า เบื้องหน้าสายตาเป็นความมืดมิดสนิทขึ้นวูบหนึ่งในลำคอปรากฏความรู้สึกกระอักกระอ่วนจนต้องกระอักเป็นโลหิตพุ่งออกไปในทันทีชิงเจี๊ยบสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหักโหมรุน...ร... กระทืบเท้าทั้งสองจนตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนได้ พยายามสะกดกลั้นลมปราณอันพลุ่งพล่านในอก และเลือดลมที่ปั่นป่วนอลเวงในร่างเอาไว้อย่างเต็มที่ พุ่งกำลังภายในเข้าไปในตัวกระบี่จนเปี่ยมล้น เสียงดังควากปรากฏขึ้น เมื่อกระบี่พุ่งออกจากมือ ข้อมือขวาสะบัดกวัดแกว่งขึ้นอีกครั้ง พลังกระบี่ที่เป็นเส้นสายด่างดวง พลันพุ่งออกจากที่ดุจดั่งสายฟ้าแลบ ครึ่งกระบวนท่าเหมยขจายเกสร (ฮั่งบ่วยโค่วลุ้ย) ยังมิทันจะใช้ได้จบสิ้น ก็แปรเปลี่ยนไปเป็นกระบวนท่าเหมยส่งกลิ่นประหลาด (บ่วยโค่วซิ่งเฮียง) พลังกระบี่คล้ายดั่งว่าได้เพิ่มพูนไปจากตัวกระบี่ธรรมดาสามัญอีกหลายเท่านัก อานุภาพที่แกร่งกร้าวรุนแรงนี้ พุ่งออกไปจนบังเกิดเสียงฉาดใหญ่ ฟันเอาปลอกกระบี่ที่คลุมมือของลิ่มเซี่ยวเกาไปได้ จนหลังมือของมันก็ถูกคมกระบี่กรีดเป็นทางยาว...

ลิ้มเซ่ยวเกายังมิทันจะถอยหลบหลีกไปได้ทันท่วงที กระบี่อันคมกริบของซิงเจี๊ยบก็ได้พาความเย็นยะเยือก และประกายที่เจิดจ้าบาดตาพุ่งเข้าใส่สองพี่น้องตระกูลเจี่ยวอย่างฉับพลันกะทันหัน

หัตถ์ปลิดดาวชีคงจงพร้อมกับลิ้มฮวงซึ่งเปียจอตงม่อ พากันรุกกระหนาบเข้าทางด้านข้างอย่างหักโหม แต่หาคาดไม่ว่า ซิงเจี๊ยบกลับมิได้ไปแยแสสนใจจะมาปัดป้องต้านทานเลย กระบี่ยังคงพุ่งแฉลบออกไปในกระบวนท่าตื่นตระหนกพบเหมย (จ้าเกียบ่วยม่าเ) ตรงเข้าจู่โจมยังเจียวฮ่วยอย่างแม่นยำ...

เจียวฮ่วยเห็นการโจมตีอย่างมิคิดชีวิตของซิงเจี๊ยบเป็นเช่นนี้ ก็รู้สึกงุนงงไปวูบหนึ่ง กระบวนเพลงกระบี่ของซิงเจี๊ยบมีความโหดเหี้ยมชั่วร้ายและว่องไวถึงปานใดแล้ว ประกายสว่างพอบังเกิดขึ้น ก็คล้ายดั่งว่าในมือมีเกาทัณฑ์ที่พุ่งปราดออกไปก็ปานกัน เสียงดังฉึกปรากฏขึ้น แล้วเจียวฮ่วยก็เปล่งเสียงร้องอันประหลาดพิกลเมื่อบ่าซ้ายได้ถูกกระบี่แทงจนทะลุออกไปทางด้านหลัง

แต่ทว่า กระบี่ในมือจอตงม่อ ก็ได้กรีดเข้าใส่ที่ทรวงอกด้านซ้ายของซิงเจี๊ยบจนเป็นแผลลึกร่วมนิ้ว...

ซิงเจี๊ยบมิได้ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย โลหิตสด ๆ ได้พุ่งทะลักออกจากปากแผลอย่างรุนแรง จนกลายเป็นเส้นทางยาวเหยียดสีแดงฉานบนเสื้อผ้า แต่ซิงเจี๊ยบคล้ายดั่งมิได้รู้สำนึกตัวแม้แต่น้อย ยังคงมีความโหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่างอำมหิต ควงกระบี่ด้วยความรวดเร็วรุนแรงปานสายฟ้าแลบ เพลงกระบี่นั้นยังมีความรุนแรงแกร่ง-กร้าว และโหดเหี้ยมดุร้ายไปกว่าคราครั้งแรกอีกมากมายหลายส่วน ด้วยเจตนาของการฆ่าฟันกันให้ตกตายไปในคราครั้งนี้เลย

การต่อสู้ยิ่งดำเนินก็ยิ่งโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นทุกครา ท่ามกลางประกายอาวุธและประกายโลหิตที่สาดกระจายอยู่นั้น ซิงเจี๊ยบยิ่งเริ่มมีกำลังลดน้อยถอยลงทุกขณะ ยิ่งสู้ยืดเยื้อก็ยิ่งถูกรุกไล่จนถดถอยขึ้นไปยังไหล่เขาทีละน้อยทีละน้อยแล้ว

แสงเดือนเลือนรางในยามวิกาลอันวังเวง ลมยามดึกที่โชยกระหน่ำพัด มาตร-แม้นจะมิหนาวเหน็บเข้ากระดูก แต่ก็เย็นยะเยือกจนสุดจะทนทานได้ เงาร่างอันเลือนรางทอทาบอยู่กับพื้นแผ่นดิน แต่ทว่า ในขณะนี้กลับมิได้มีความรู้สึกซาบซึ้งต่อทิวทัศน์อันสงบร่มรื่นนี้เลย โดยนัยกลับกัน กลับทำให้ผู้ประสบพบเห็นรู้สึกว่าเป็นความตื่นเต้นตึงเครียด ของบรรยากาศที่ฆ่าฟันกันอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต...

บนไหล่เขาขณะนี้ เงาร่างของคนทั้งแปด กระโดดพลุกพล่านไปมาอย่างรวดเร็วสับสน ท่าทีที่แคล่วคล่องว่องไวดุจดั่งสายลม กอปรกับเสียงแหวกฝ่าอากาศ

ของคมอาวุธที่หวีดหวิวสนั่นหู ยิ่งเพิ่มบรรยากาศอันอเนจอนาถบาดใจ และหวาด-หวั่นสยองขวัญขึ้นอีกมากมาย

เสียงดังโครมได้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง เมื่อกลางหลังซิงเจี๊ยบถูกจู่โจมเข้าอย่างถนัดถนี่ การสะกดกลั้นบังคับบาดเจ็บภายในมิให้กำเริบขึ้นอีกครั้งของซิงเจี๊ยบ มิอาจจะทนทานต่อไปอย่างไรได้แล้ว จึงโซซัดโซเซไปสองสามครั้ง คนทั้งปวงต่างเข้าใจผิดคิดว่า ซิงเจี๊ยบคงต้องล้มฟุบลงไปในคราครั้งนี้เป็นแม่นมั่น แต่หาทราบไม่ว่าหลังจากโงนเงนอยู่สองสามครั้งแล้วก็กระอักโลหิตสด ๆ ออกมากองหนึ่ง จอมกระบี่พันมือเล็กที่ยืนเผชิญทางด้านตรง ถูกโลหิตที่กระอักออกมานี้พุ่งใส่หน้าจนแดงฉานไปหมดสิ้น กำลังยกมือขึ้นลูบโลหิตบนใบหน้า แต่เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวนก็ได้ดังขึ้น เพราะกระบี่ในมือซิงเจี๊ยบพุ่งเข้าหว่างอกของมันจนทะลุหลังไปทันที

ซิงเจี๊ยบเปล่งเสียงหัวร่ออันสะท้านขึ้น แต่เสียงนั้นกลับกลายเป็นแหบแห้งมิอาจจะดังไปได้ไกลเท่าใดนัก ควงกระบี่โถมเข้าไปด้วยลักษณะโซซัดโซเซจนเอียงกระเท่เร่ แต่กลับเป็นท่าทีที่รวดเร็วอย่างพิสดารประหลาดล้ำ ดุจดั่งเป็นกระแสลมกรด...

ต่อให้เก้าผู้กล้าแห่งกวนตง ต่างเป็นจอมมารร้ายที่ฆ่าฟันคนอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตสักปานใด เมื่อเห็นสภาพของซิงเจี๊ยบในขณะนี้เข้า ต่างต้องสูดลมหายใจอันเย็นยะเยือกเข้าไปอย่างหวาดหวั่น กอปรกับการรุมกระหนาบในศัตรูที่มีอายุเยาว์คนเดียวนี้ เป็นสิ่งที่สร้างความระทึกใจให้กับมันทั้งปวงอยู่แล้ว ดังนั้นในขณะนี้จึงพากันชะงักงันไปวูบหนึ่ง

กระบี่ยาวในมือของซิงเจี๊ยบ ฉวยโอกาสที่แต่ละคนชะงักงันไปวูบหนึ่งนี้ ทุ่มเทท่าพิสดารประหลาดล้ำออกไปอย่างโหดเหี้ยมดุดัน เสียงดังควับปรากฏขึ้นเมื่อปลายกระบี่ทิ่มแทงเข้าใส่เจียวฮ่วยและเจียวเล้า ในทิศทางที่ผู้อื่นมิเคยคาดคิดจะเป็นไปได้จนมันทั้งสองต้องพากันเผ่นถอยอย่างทุลักทุเล แต่ซิงเจี๊ยบกลับมิได้เหลียวไปมองแม้แต่น้อย ก็ควงกระบี่ในมือแทงสวนกลับไปใส่ร่างหัตถ์ปลิดดาวชีคงจงที่อยู่ทางเบื้องหลัง ชีคงจงแผดร้องขึ้นสุดเสียง ล้มฟุบลงไปในกองโลหิตที่เนืองนองทันที

ซิงเจี๊ยบปิดสกัดลมปราณในร่างเอาไว้ หมุนคว้างกลับมาอย่างรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้า ตวัดกระบี่ในมือขึ้นจู่โจมซ้ำเติม เจียวเล้าคำรามขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหวฝ่ามือทั้งสองโหมกำลังกระแทกเข้าไปอีกครั้งอย่างคลุ้มคลั่ง ฟ้าใสไพศาลแป๊ะฮวงก็ตวัดฝ่ามือซ้ำเติมไปอีกครั้งอย่างโหดเหี้ยม ซิงเจี๊ยบควงกระบี่ในมือกรีดปัดออกไป

ครั้งหนึ่ง โดยคิดจะสลายการจู่โจมของศัตรูที่บุกตะลุยเข้ามา แต่เนื่องด้วยกำลังภายในที่เสื่อมสูญไปมากแล้ว ดังนั้นพลังของศัตรูที่จู่โจมมาเพียงแต่สลายออกไปได้ครึ่งเดียวก็เจ็บแปลบที่ทรวงอกดั่งถูกค้อนใหญ่ทุบเข้าไปอย่างถนัดถนี่ ที่โสตประสาทปรากฏเสียงดังอื้ออึงขึ้นทันที และหงายหลังลงไปโดยมิอาจทนทานได้...

ลิ่มเซียวเกากระโดดละลิ่วเตรียมใช้ค้อนในมือฟาดลงขยี้ชิงเจี๊ยบให้แหลกเหลว แต่มิคาดว่าชิงเจี๊ยบกลับกระโดดลุกขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน มือซ้ายคว้ากระบี่พุ่งออกมาจนสุดกำลัง พอกระบี่หลุดออกจากมือก็หมุนร่างคว้างดั่งราวกับเป็นลมกรด ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่เจียวเล้าอย่างโหดเหี้ยมสุดกำลัง

ลิ่มเซียวเกาโถมกายลงมาอย่างรุนแรง ด้วยคิดจะฟาดให้ชิงเจี๊ยบแหลกเหลวคาค้อน แต่มิคาดว่าชิงเจี๊ยบกลับพุ่งกระบี่ในมือเข้าใส่ ด้วยกำลังอันรุนแรงทั้งสองฟากฝ่าย ดังนั้น จึงสร้างความตื่นตระหนกให้กับลิ่มเซียวเกาจนมิทราบจะกระทำอย่างไรได้ เสียงแผดร้องโหยหวนได้ดังขึ้นกึกก้อง เมื่อกระบี่ยาวพุ่งเข้าใส่ที่คอหอยจนทะลุออกไปทางด้านหลัง แต่ร่างของลิ่มเซียวเกายังคงถลามาที่เบื้องหน้าได้อีกถึงสิบกว่าเซียะ จึงฟุบลงกับพื้นตายอย่างแน่นิ่งมิดิ้นรน

เจียวเล้าเห็นชิงเจี๊ยบดิ้นรนกระเสือกกระสนก่อนจะตายด้วยการฟาดฝ่ามือมาโดยปราศจากกำลัง จึงยกมือขึ้นตั้งน้อย ๆ โดยคิดจะปัดป้องต่อพลังที่อ่อนล้าของชิงเจี๊ยบให้พ้นไปจากกาย แต่หาคาดไม่ว่า ฝ่ามือที่ชิงเจี๊ยบฟาดมาในครั้งนี้ เป็นการทุ่มเทกำลังทั่วทั้งตัวที่ฝึกปรือได้มา ซึ่งมองเพียงผิวเผินคล้ายดั่งจะปราศจากกำลัง แต่ความเป็นจริง พลังที่แฝงไว้มิได้แสดงออก มีอยู่อย่างเปี่ยมล้นรุนแรง เสียงดังฉาดปรากฏขึ้นเมื่อฝ่ามือทั้งสองสัมผัสกัน เจียวเล้าแผดเสียงประหลาดขึ้นจนกึกก้อง กระโดดละลิ่วถอยออกไปร่วมสิบเซียะ กระดูกฝ่ามือเจ็บปวดรวดร้าว ปานจะแหลกละเอียดไปเพราะการปะทะในครั้งนี้

แต่ชิงเจี๊ยบกลับล้มฟุบลงกับพื้นดังโครมใหญ่...

น่าหัวร่อที่เจ็ดคนของเก้าผู้กล้า ได้รุมล้อมจู่โจมต่อชิงเจี๊ยบ แต่กลับถูกทำร้ายตายไปสามคน นอกจากนั้นยังได้รับบาดเจ็บไปคนละเล็กละน้อย มาตรแม้นชิงเจี๊ยบก็พลอยฟุบอยู่กับพื้น โดยมิอาจยืนทรงร่างได้ แต่คุณค่าที่ลงไปในครั้งนี้ มิอาจจะไม่กล่าวว่าหนักหนาสาหัสยิ่งนักดอก

สองมหากาฬพิภพเหลือบมองตากัน ด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น และตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง การต่อสู้กับชิงเจี๊ยบมาเมื่อบนยอดเขากูซัวคราครั้งก่อน ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่ยังคงถูกรุกกระหน่ำ

จนต้องร่วงหล่นลงไปในหุบเหว เพียงมิกี่เดือนที่มิได้พบหน้า พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบกลับรุดหน้าอีกมากมายก่ายกองนักทีเดียว

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะฟุบกายอยู่กับพื้น แต่ความรู้สึกยังคงแจ่มใสไม่เลอะเลือน เพียงแต่ว่าปราศจากกำลังจะทรงร่างขึ้นได้อีกเท่านั้น ใบหูที่แนบอยู่กับพื้น ได้ยินเสียงฝีเท้าที่ก้าวไปมาอย่างถนัดชัดเจน โดยมิทราบว่าผู้ที่มาจะเป็นเจียวเล้าหรือเจียว-ฮ่วย แต่ก็กำลังเหยียบย่างเข้ามาทีละก้าวอย่างแช่มช้า จนกระทั่งกระชั้นชิดเข้ามาแล้ว...

ชิงเจี๊ยบคิดในใจว่า

'หากแม้นเรายังมีกำลังเหลืออยู่อีกสักเล็กน้อย ก็จะตะเกียกตะกายลุกขึ้นฟาดขม่อมของเราเองให้ตายคามือไป เพื่อมิต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกมัน...'

แต่ทว่า แม้กระทั่งกำลังงอนิ้วก็ยังมิมีแล้ว

'ตาย' เป็นความรู้สึกประการเดียว ที่กำลังจู่โจมเข้ามาหาตนอย่างแช่มช้า

ในห้วงสมองและความรู้สึกของชิงเจี๊ยบยามนี้ ปรากฏความสงบเยือกเย็นเป็นยิ่งนัก แต่ทว่า บรรดาเ เอันคุ้นเคยอย่างยิ่ง ได้พากันปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างชัดเจนทีละภาพ ความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองของบ่วยเจ็กเจ่ก ของโฮ้วยี่เจ่ก...ทุกสิ่งทุกอย่างได้จบสิ้นลงเอยแล้ว...

สุดท้าย ชิงเจี๊ยบหวนคำนึงถึงโง้วเล่งฮวง...ตั้วกอที่ได้สร้างความรู้สึกถึงความปลาบปลื้มปีติของมิตรไมตรีที่มีในระหว่างเพศเดียวกัน จนกระทั่งได้หวนคิดไปถึงโซวฮุ่ยจือที่มีความสวยสดงดงาม...

ชิงเจี๊ยบหวนคิดไปถึงโซวโกวเนี้ย ที่จะต้องตั้งตาชะแง้หา รอคอยการกลับมาของตนและโง้วตั้วกอ ท่ามกลางฝูงชนที่คลาคล่ำสุดคณนานับ ท่ามกลางความหวังอันเลือนราง...แน่นอน ชิงเจี๊ยบเชื่อมั่นว่าการรอคอยที่มุ่งหวังพึงปรารถนาอันสำคัญนั้น อยู่ที่ตัวโง้วเล่งฮวง...แต่ทว่า ตนก็เคยรับปากอย่างแข็งขัน ว่าจะต้องกลับไปเยี่ยมเยียนนางอีกสักครั้ง เป็นการรับปากคำด้วยตนเอง

เมื่อคิดถึงหยาดน้ำตาอันสดใสแวววับของโซวโกวเนี้ย ที่จะต้องหยดหยาดลงสู่พื้น ด้วยการรอคอยอันทรมาน...

โง้วตั้วกอตายไปแล้ว หากแม้นเราก็พลอยตายไปด้วย นางคงจะต้องรออยู่จนจวบชั่วชีวิต นางย่อมจะต้องรออยู่จนจวบชั่วชีวิตเป็นแม่นมั่น

ความปรารถนาอันรุนแรงอย่างที่มิเคยมีมาแต่ก่อน ได้จู่โจมเข้าใส่จิตใจชิงเจี๊ยบอย่างหักโหม ทำให้ใช้คำพูดที่มิอาจได้ยินกล่าวขึ้นว่า

"ชิงเจี๊ยบ เจ้ามิอาจตายไปได้ เจ้าจะตายไปมิได้โดยเด็ดขาด เจ้ามีชีวิตในโลกนี้ มาตรแม้นจะไม่สัตย์ซื่อมีธัมมะ และยิ่งกล่าวมิได้ว่ามีความกตัญญู แต่เรื่องของสัจจะนี้ เจ้าควรจะต้องรักษาเอาไว้ให้ยืนยงคงคู่ไปกับชีวิต ชิงเจี๊ยบเอย เจ้าจะตายมิได้"

เสียงฝีเท้ายิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว นั่นมันคือเสียงฝีเท้าของเจียวเล้า

ฉับพลันนั้น...

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งถูกอสนีบาตฟาดเข้าใส่ร่าง กระโดดพุ่งจากพื้นโดยฉับพลันกะทันหัน ร่างพอเพิ่งลุกขึ้นยืน ก็ปราดลงไปทางไหล่เขาดุจดั่งเป็นธนูหลุดออกจากแหล่ง...

คนทั้งปวงเพียงเห็นเงาร่างสีดำที่กรีดฝ่าอากาศอย่างมิได้อาศัยกำลังการแปร-เปลี่ยน เพียงสามครั้งก็หายลับไปในความมืดของยามวิกาลอันเงียบสงัด

คนทั้งปวงพากันตื่นตระหนกตกใจต่อวิชาตัวเบาอันมิคาดคิดว่าจะมีได้ในโลกการต่อสู้ บังเกิดความตื่นตระหนกจนขวัญสะท้าน ที่คนซึ่งกำลังร่อแร่รอความตายแล้ว ยังจะมีพลังฝีมือสูงส่งจนถึงปานนั้นด้วย

ในห้วงสมองของแต่ละคน และความชำนาญในประสบการณ์ ได้สรรหาเหตุผลขึ้นเพียงประการเดียว นั่นคือเป็นกำลังขั้นสุดท้ายของคนที่จะขาดใจตายไปมีขึ้น ชิงเจี๊ยบกลิ้งลงไปจากไหล่เขาในสภาพนี้ ย่อมจะต้องตายโดยแม่นมั่นปราศ-จากข้อสงสัย ซึ่งแต่ละคนมีความคิดปลอบใจในตนเองเป็นไปเช่นนี้ทั้งสิ้น

สองมหากาฬพิภพถีบเท้าพุ่งร่างตามติดไปในฉับพลันทันที แต่ความมืดมิดสนิทที่ครึ้มไปทุกแห่งหน จึงหามิพบ 'ซากศพ' ของชิงเจี๊ยบ...แน่นอน พวกมันยังคงพอใจที่จะปลอบใจตนเองว่า ชิงเจี๊ยบที่พุ่งร่างลงมานี้ ย่อมต้องไปหาที่ตายอย่างแม่นมั่น

เจียวเล้ายังมิยอมเชื่อถืออยู่ดี ใช้วิชาตัวเบาวิ่งวนอยู่หลายตลบในบริเวณนั้นเสาะหาค้นคว้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ก็มิอาจพานพบ 'ซากศพ' ของชิงเจี๊ยบอยู่ดี...

ในขณะนั้น ฟ้าใสไพศาลแป๊ะฮวงที่ยืนอยู่บนไหล่เขา พลันร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"เล่าตั้ว (พี่ใหญ่) ทางล่างมีคนมาแล้ว...อา เจ้าผู้นี้มีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม..."

เจียวเล้าพอได้ยินก็สะดุ้งจนสดตัว ในใจนั้นคำนึงว่า

'หากแม้นให้ผู้อื่นได้ทราบว่า เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงมามีสภาพอันทุลักทุเลจนถึงปานนี้แล้ว ภายภาคหน้าเห็นจะมิต้องคลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงอีกต่อไปแล้ว เกียรติภูมิที่เพียรเสริมสร้างมา คงย่อยยับอย่างแหลกลาญเป็นแน่'

ดังนั้น จึงหันไปทำมือบอกใบ้ให้กับน้องชาย และกระโดดละลิ่วขึ้นสู่ยอดเขา

อย่างรวดเร็ว

เมื่อมองลงไปทางเบื้องล่าง เห็นมีเงาร่างคนผู้หนึ่งกำลังพุ่งกายขึ้นมา ด้วยความรวดเร็วสุดจะเปรียบปานได้ เจ้าผู้นี้มีวิชาตัวเบาอันสูงส่งเป็นยิ่งนัก กระโดดแต่ละครั้งก็พากายมาได้หลายสิบเชียะ โดยปราศจากความเร่งร้อนลุกลนเสียด้วย เป็นท่าทีการวิ่งอย่างเบาสบายอารมณ์อย่างแน่นอน

เจียวเล้าคิดในใจว่า

'คนผู้นี้มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมเป็นอย่างยิ่ง แต่ท่าทีของมันรู้สึกแปลกตายิ่งนัก ในขณะนี้ เร่งรุดเดินทางมาในเวลาค่ำคืนดึกดื่น ซึ่งคงต้องเป็นศัตรูมากกว่ามิตร...'

พลางเหลียวกลับไปมองดูซากศพและท่าทีอันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของสมัครพรรคพวก ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงร้องเสียงหนัก ๆ ไปว่า

"ไป !"

ที่เชิงเขาทางด้านล่าง เมื่อผ่านพงหญ้าและขวากหนามอันรกร้าง จนกระทั่งถึงลำธารน้อย ๆ แห่งหนึ่ง ริมลำธารนี้มาตรแม้นจะมีโขดหินระเกะระกะซับซ้อน ขวากหนามมากมายยุ่งเหยิง แต่บางส่วนของริมลำธาร ยังเป็นพื้นหญ้าเขียวขจี มาตรแม้นจะเป็นฤดูหนาวที่เย็นยะเยือกแต่ยังไม่เหี่ยวเฉาเหลืองซีด เป็นประจักษ์ให้เห็นถึงความเข้มแข็งแกร่งกร้าวของพืชป่า ที่ตั้งตัวต่อสู้อยู่กับธรรมชาติอย่างทระนง

ที่ริมลำธารมีเงาร่างของคนผู้หนึ่งนอนชมอยู่ เสื้อผ้าที่สวมใส่ขาดวิ่นกะรุ่งกะริ่ง มิมีชิ้นดี บนร่างก็เต็มไปด้วยบาดแผลมากมายก่ายกอง คงจะบุกป่าฝ่าหนามอันรกชัฏอย่างยากเย็น จนถึงที่ริมลำธารแห่งนี้ หรืออาจจะกลิ้งเกลือกลงจากด้านบนไหล่เขา จนถึงริมลำธารนี้ก็เป็นได้

มันผู้นั้นมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย น่ากลัวว่า...

ไม่ใช่ คนผู้นั้นยังมิได้ตาย มันคือชิงเจี๊ยบนั่นเอง ชิงเจี๊ยบที่มีน้ำใจอันแข็งแกร่งเหนือมนุษย์ ปณิธานและความรู้สึกที่แจ่มใส ได้กระตุ้นเตือนให้ยืนหยัดด้วยความเข้มแข็ง กระทำในสิ่งที่บุคคลธรรมดาสามัญมิอาจกระทำได้...

แต่ทว่า ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นยังจะมีลมหายใจอยู่รวยริน แต่ร่อแร่แผ่วเบาอย่างยิ่งนัก โลหิตที่สูญเสียไปเป็นอันมาก กอปรกับบาดเจ็บภายในที่ร้ายแรงสาหัส มาตร-แม้นในขณะนี้ยังมิขาดใจตายไป แต่ก็กำลังย่างก้าวเข้าสู่หัตถ์พญามัจจุราชแล้ว

ในขณะนี้ จิตใจความรู้สึกของชิงเจี๊ยบ ยังคงแจ่มใสชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง...

อาจบางทีเป็นเพราะกล้ามเนื้อทั่วทั้งร่าง ได้ชาจนหมดความรู้สึกไปแล้วกระมัง

ชิงเจี๊ยบมิได้คิดถึงบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า และก็มิได้คิดถึงบ่วยเจ็กเจ่ก ยิ่งมิได้คิดถึงเรื่องราวอันใดทั้งสิ้น ในห้วงสมองของยามนี้อัดแน่นไปด้วยสภาพการต่อสู้อย่างอเนจอนาถนองเลือดของเมื่อครู่ แต่ละกระบวนท่าแต่ละกระบวนเพลงชิงเจี๊ยบต่างจำไว้ได้อย่างแม่นยำชัดเจน

ประสาทความรู้สึกได้ฟื้นคืนสู่สภาพความปราดเปรียวของยามปกติอีกครั้ง อาจบางทีจะแคล่วคล่องสูงส่งไปกว่ายามปกติอีกเสียด้วย กระบวนท่าอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายที่เปี่ยมด้วยความอำมหิต ได้ปรากฏขึ้นในห้วงแห่งความคิดทีละท่าอย่างชัดเจนพลันทำให้หวนคิดถึงกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพซึ่งเคยฝึกปรือมาอย่างช่ำชองแตกฉาน ในใจจึงบังเกิดความสั่นสะท้านอย่างรุนแรง เพราะความพิสดารอันสูงส่งมากมายหลายประการนัก ได้มาเป็นที่ประจักษ์ขึ้นในยามนี้ แตกฉานซึมซาบได้ในยามที่ตกอยู่ห้วงอันตรายสุดจะหวาดเสียว คำนึงขึ้นได้ในยามร่อแร่จะสูญเสียชีวิตไปแล้วอาจบางทีเพราะสภาพการต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมดุเดือดและชั่วร้ายอำมหิตผ่านไปแล้วการหวนคำนึงและครุ่นขบคิดนั้น ได้ช่วยเหลือให้เปิดทวารแห่งความมหัศจรรย์ประ-หลาดล้ำของกระบวนเพลงฝีมือออกให้ ชิงเจี๊ยบมิเคยคาดคิดแม้แต่น้อยว่าตนกำลังจะตายจากไป เพราะความรู้สึกนึกคิดที่พิสดารประหลาดล้ำในขณะนี้ ได้ยึดครองต่อความรู้สึกในเรื่องอื่น ๆ เอาไว้จนหมดสิ้นแล้ว รสนิยมที่พึงใจในการต่อสู้ของกำลังฝีมือ บังเกิดความปลาบปลื้มปีติอย่างรุนแรงในห้วงแห่งความคิดขณะนี้

มิทราบว่าเวลาได้ผ่านไปอีกนานเท่าใด ชิงเจี๊ยบจึงรำพึงขึ้นในใจว่า

'หากแม้นได้คิดถึงเคล็ดเหล่านี้ตั้งแต่เมื่อคราครั้งก่อน ในขณะนี้ สถานการณ์คงจะต้องแปรเปลี่ยนไปอย่างแม่นมั่น...อา สิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพ ช่างพิสดารลึกซึ้งยอดเยี่ยมสุดจะเปรียบปานได้จริง ๆ...'

เป็นความจริง ชิงเจี๊ยบขณะนี้ได้ตีความถึงเคล็ดวิชาอันพิสดารสูงส่ง ที่อัจฉริยบุคคลอันดับหนึ่งคือเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ได้บัญญัติไว้ภายในเพลงกระบี่อันสูงสุดยอดในพิภพจบแดน ซึ่งหมายความว่า เพลงกระบี่ชิงเจี๊ยบในยามนี้ ได้รุดหน้าขึ้นไปกว่าเดิมอีกหนึ่งขั้นแล้ว แต่จะถึงขั้นของผู้บัญญัติเพลงกระบี่นี้หรือไม่นั้น ขอให้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์

แต่ทว่า มันจะมีประโยชน์อันใดเล่า นอกเสียจากว่า เป็นความคิดที่ตีความได้ในยอดวิชาอันสูงส่ง มาปลอบประโลมใจตนเองว่า มาตรแม้นจะตายไปก็มิเสียชาติเกิด...

มิว่าจะอย่างไรก็ตาม ตนกำลังคลานเข้าหาความตายทีละน้อย กำลังร่วงโรยไปจากโลกนี้อย่างแช่มช้า...

บนไหล่เขายามนั้น สองมหากาฬพิภพและสมัครพรรคพวกได้พากันจากไปแล้ว ทุกสิ่งได้ตกอยู่ในความสงัดวังเวงอีกครั้ง...

พลันมีเสียงดังสวบปรากฏขึ้น เมื่อเงาร่างคนผู้หนึ่งกระโดดละลิ่วดุจเหินบินฝ่าเข้ามา กระบวนท่าตัวเบาที่สง่าผ่าเผยและคล่องแคล่วว่องไวนั้น ยังสูงล้ำไปกว่าพวกของสองมหากาฬพิภพ ที่พากายจากสถานที่นี้ไปอย่างร้อนรนเป็นยิ่งนัก...

คนผู้นั้นกวาดตามองดูซากศพที่ถูกทิ้งอยู่บนพื้นอย่างงงงัน ในมือคนผู้นี้ยังถือแพรแดงฉานอันยาวเหยียด นั่นคือแพรแดงที่ผูกเท้านกพิราบมานั่นเอง...ซึ่งก็เป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ว่า เก้าผู้กล้าเหตุไฉนมาเพียงเจ็ดผู้กล้าเท่านั้น ซึ่งเป็นบทพิสูจน์ได้ว่า หนึ่งถูกชิงเจี๊ยบขัดขวางสกัดข่าวไว้ ส่วนอีกหนึ่งนั้นได้ถูกบุคคลผู้นี้สกัดข่าวเอาไว้นั่นเอง

คนผู้นี้พอเหลียวร่างกลับมา ท่ามกลางแสงเดือนที่สาดส่องบนใบหน้า เห็นตาประกายอันแวววับส่อความเฉลียวฉลาด และเค้าหน้าที่งดงามสง่าดุจดั่งสลักจากหยกเนื้อดี เข้มแข็งแกร่งกร้าวบอกความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ใบหน้าที่ผุดผาดบาดตาดุจดั่งมิใช่บุรุษเพศ เมื่อตกอยู่ท่ามกลางแสงเดือนอันเลือนราง ยิ่งรู้สึกสวยงามสง่าดุจดั่งเป็นเทพบุตรที่จุติลงสู่แดนดิน

คนผู้นี้คือโง้วเล่งฮวง ที่ร่วงหล่นลงไปในหุบเหวยิกกวนฮงของภูเขาไท้ซัวนั่นเอง

โง้วเล่งฮวงทรุดกายนั่งลงที่ใต้ต้นไม้อย่างมึนงงสงสัย กวาดตามองดูซากศพที่มีอยู่ในละแวกนั้น แล้วหวนคิดถึงเรื่องราวที่ตนได้เผชิญมาในเวลาช่วงหนึ่ง ช่างคิดมิถึงเลยว่า เหตุการณ์นั้นจะทำให้คล้ายดั่งมีความรู้สึกว่า ผ่านมาจากโลกอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งผิดแปลกไปกว่าเดิม จนทำให้ต้องทอดถอนหายใจเบา ๆ อย่างยาวนาน ในเสียงทอดถอนหายใจนี้ แฝงไว้ด้วยความเลื่อนลอยสะทกสะท้าน แต่ยังเปี่ยมไปด้วยความคำนึงนึกถึงบุญคุณของฟ้าดินที่ได้ประทานให้กับตน

บทที่ 30

แสงสว่างในความมืด

ย้อนกล่าวถึงเหตุการณ์เมื่อวันที่โง้วเล่งฮวงและกิมอีกอดรัดกันกลิ้งตกลงไปที่ หน้าผาของหุบเหว เล่งฮวงเชื่อแน่ว่า ตนคงต้องตายอย่างแน่นอน แต่ก่อนที่จะตายจากไปนั้น ก็ควรจะเข่นฆ่าเจ้ากิมอีนี้ให้ตกตายไปด้วย จึงจะหลับตาตายอย่างหายห่วงได้ ดังนั้นจึงคลายมือขวาออกอย่างแช่มช้า และตะปบมือฟาดเข้าใส่หน้าผากของกิมอีอย่างหักโหมสุดกำลังไปทันที

แต่อสูรฟากฟ้ากิมอีก็มีความคิดเช่นเดียวกันกับโง้วเล่งฮวง มือทั้งสองของคนทั้งสองจึงปะทะกันกลางอากาศอย่างถนัดถนี่ มันเป็นการจู่โจมฟาดไปอย่างสุดกำลังสุดชีวิตของคนทั้งสอง จึงมีอานุภาพที่รุนแรงแกร่งกร้าวสุดจะเปรียบปานได้ โง้วเล่งฮวงพลันรู้สึกว่า เลือดลมภายในร่างพลุ่งพล่านดั่งจะทะลักออกมา มือที่คว้าแขนซ้ายของกิมอีเอาไว้อย่างแนบแน่น ได้คลายออกไปอย่างลืมตัว ส่วนมือขวานั้นยิ่งเจ็บปวดรวดร้าวปานจะแหลกทำลายออกจากกัน

ร่างของคนทั้งสองจึงได้คลายไปจากกันในฉับพลันทันใด โง้วเล่งฮวงรู้สึกว่าร่างที่พ่งตกลงไปนั้น ยิ่งรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก ก้มหน้ามองไปเห็นแต่หมอกสีขาวสล้างไปทุกแห่งหน โดยมิทราบว่าทางเบื้องล่างจะลึกล้ำสักเท่าใด จึงมิได้ไปคำนึงถึงความเจ็บปวดอันใดอีกแล้ว มือทั้งสองตะกุยตะกายไปที่ผนังศิลาอย่างสับสนวุ่นวาย โดยคิดจะเกาะกุมต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามผนัง มาตรแม้นจะเป็นแง่หินหรือเนื้อไม้ใบหญ้าก็ยังดีอยู่

ในฉับพลันนั้น...

โง้วเล่งฮวงพลันรู้สึกว่า ที่เท้าได้สัมผัสกับสิ่งรองรับเข้าแล้ว ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายอันฉุกละหุกนี้ เล่งฮวงได้อาศัยกำลังรองรับนั้น พุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูงอีกครั้งโดยมิได้ไปคำนึงถึงสิ่งใด ๆ จนพอทรงร่างได้แล้ว จึงก้มหน้ามองไป ในใจจึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีในโชควาสนาที่มี พร้อมทั้งสำนึกในพระคุณที่ฟ้าดินยังเมตตาการุญต่อตนอยู่

ที่แท้เมื่อครู่นั้น เล่งฮวงเพียงแต่ใช้ความสังเกตทุ่มเทไปยังผนังศิลาทางเบื้องหน้าจนหมดสิ้น โดยมิได้ไปสนใจว่าจะมีสิ่งอันใดมาพอเกาะกุมเหนี่ยวรั้งเอาไว้ได้อยู่ทางด้านล่างหรือไม่ ในขณะนี้เมื่อก้มมองไป จึงเห็นมีต้นไม้ซึ่งใหญ่ประมาณปากชามโคมงอกขึ้นมาจากช่องหินแตกแห่งหนึ่ง เมื่อประสบพบกับใยแห่งความหวังที่จะพอรอดชีวิตขึ้นได้แล้ว จิตใจก็คึกคักขึ้นอย่างมากมาย อาศัยกำลังนั้นพุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูงจนสามารถสลายกำลังถ่วงลงไปได้หมดสิ้นแล้ว จึงละลิ่วพลิ้วลงไปบนกิ่งไม้ใหญ่นั้นอย่างแผ่วเบา เล่งฮวงเข้าใจอย่างแน่นอนว่า ตนประสบการรอดชีวิตมาได้ในชั่วคราวแล้ว จิตใจจึงคลายจากความเคร่งเครียดกังวลไปจนสิ้นเชิง จึงรู้สึกว่า เลือดลมปราณในร่างพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรงอีกครั้ง จนกระอักกระอ่วนในคอหอย อย่างมิอาจทนทานกล้ำกลืนอีกต่อไปได้ ต้องกระอักโลหิตสด ๆ ออกมากองโต ในใจนั้นทราบดีว่า เกิดขึ้นเพราะการฟาดปะทะกับกิมอีมาเมื่อครู่นั่นเอง จึงกระเทือนต่ออวัยวะภายในจนได้บาดเจ็บ เมื่อครู่นี้ที่เพิ่งรอดพ้นจากความตายจึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี จนมิเพียงแต่จะไม่เกร็งกำลังภายในเข้าสะกดอาการบาดเจ็บไว้เท่านั้นมิหนำซ้ำ ยังคิดใช้กำลังอย่างหักโหมเข้าพุ่งกายขึ้นสู่เบื้องสูงอีกครั้ง จึงกระทบกระเทือนต่อความบาดเจ็บให้รุนแรงดุจดั่งสาดน้ำมันเข้ากองเพลิง อาการบาดเจ็บจึงได้ทรุดหนักลงอย่างสาหัสไปกว่าเดิมอีก

เมื่อยามเล่งฮวงร่วงหล่นลงจากหุบเหวนั้น ความจริงมิคิดจะมีชีวิตรอดอีกแล้ว แต่ขณะนี้ในเมื่อสามารถมีความหวังจะรอดไปได้อีกครั้ง สัญชาตญาณแห่งความรักชีวิตได้บังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง จนทำให้ต้องรีบหลับตาทั้งสอง สลัดความคิดอันสับสนอลหม่านออกไปจากห้วงสมอง ใจจดใจจ่อเดินกำลังภายในขึ้นอย่างคร่ำเคร่ง แต่เนื่องจากว่า ลมปราณอันอึดอัดและเลือดลมที่พลุ่งพล่านอยู่ในร่าง จะอย่างไรก็มิอาจจะผนึกให้โคจรไปได้ดั่งยามปกติ หลังจากทดลองอยู่หลายครั้งแล้ว ก็มิประสบพบความสำเร็จ จึงต้องถอนใจอย่างทอดอาลัยตายอยาก ความเจ็บปวดรวดร้าวของมือขวา ยิ่งนานก็ยิ่งรุนแรงขึ้นทุกคราไป

หมอกยิ่งนานยิ่งหนาทึบขึ้นทุกขณะ เล่งฮวงรู้สึกว่าท้องฟ้าได้มืดครึ้มลงทุกครา ลมอันเย็นยะเยือกโหมกระหน่ำพัดอย่างรุนแรง บางครั้งคล้ายดั่งพยัคฆ์ร้ายที่คำรามมาจากป่าเขา บางครั้งคล้ายดั่งเสียงคร่ำครวญหวนไห้ของอิสตรี เล่งฮวงใช้วิชาพันตำลึงถ่วงทรงร่างนั่งอยู่บนคาคบไม้อย่างแน่นหนามั่นคง ร่างนั้นคล้ายดังได้แนบติดกับคาคบก็ปานกัน แกว่งไกวไหวเอนไปพร้อมกับกิ่งที่ถูกลมโหมกระหน่ำ จิตใจของยามนี้ก็เป็นเช่นดั่งคาคบที่สั่นระรัวอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดนิ่ง...

ภาพอดีตของเมื่อครั้งยังเป็นทารกได้ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดในห้วงมโนภาพ ลำธารน้อยที่มีสะพานทอดข้าม กระท่อมที่ข้างทางอันคดเคี้ยว สนามหญ้าหนานุ่มเขียวขจีรอบบ้านทั้งสี่ทิศ ในที่นั้นเป็นสถานที่ซึ่งตนทอดกายนอนเล่นอยู่ทุก ๆ ยามบ่าย แหงนมองดูหมู่เมฆที่ลอยคว้างบนท้องฟ้าอย่างสงบรื่นรมย์ ควันไฟในเตาที่ลอยคว้างขึ้นอย่างแช่มช้า ม้วนสะบัดพลิ้วปลิวไปตามลม กระจัดกระจายมลายลับไปจากสายตา ประตูกระท่อมได้เปิดออกแล้ว เผยให้เห็นใบหน้าน้อย ๆ ที่งดงามน่ารักอย่างแช่มช้า...

แก้มทั้งสองที่แดงก่ำดุจดั่งผลไม้สุก ตาทั้งสองที่แวววาวดุจดั่งดวงดาวบนฟากฟ้า กระโดดโลดเต้นมาที่ข้างกายตน เปียน้อยที่ท้ายทอยแกว่งสะบัดไปมาอย่างร่าเริง ใบหน้ากราดด้วยรอบยิ้มอันไร้เดียงสา ใกล้เข้ามาแล้ว ใกล้เข้ามาทุกขณะ ตนต้องรีบกระโดดลุกขึ้นยืน จูงมืออันนุ่มนิ่มอบอุ่นนั้นเอาไว้ และวิ่งเข้าไปภายในกระท่อม ตั้วเนี้ยที่สวยงามเปี่ยมด้วยการุญอันอบอุ่น มักจะนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างประตู มองดูตนด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างเมตตาการุญ บนโต๊ะริมห้องเป็นอาหารที่หอมกรุ่นมีควันระอุ นั่นเป็นรสมืออันวิเศษสุดที่แสนเอร็ดอร่อย ตลอดเวลาของเดือนที่ผ่านไปนี้ เมื่อตนระเหเร่ร่อนไปในทุกแห่งหนของวงพวกนักเลง กลืนกินอาหารอันเลื่องชื่อลือชามาหลายต่อหลายแห่ง แต่เมื่อเทียบอาหารรสมือของตั้วเนี้ยแล้ว ต่างก็จืดชืดปราศจากรสชาติ...

ดึกแล้ว รู้สึกมีความหนาวเย็นจู่โจมมาที่ร่างอย่างรุนแรง เมื่อหวนคิดถึงอาการที่บาดเจ็บในขณะนี้ และสถานการณ์อันเปี่ยมด้วยอันตรายจนสุดปัญญาที่จะดิ้นรนให้รอดพ้นไปได้ แต่ยังมีจิตใจกลับหวนไปคิดถึงอาหารอันเป็นรสมือของตั้วเนี้ย จึงอดมิได้ที่ต้องหัวร่อขึ้นอย่างขบขัน กำลังคิดจะรวบรวมกำลังเข้าผนึกต้านทานต่อความหนาวเย็นของอากาศ พลันได้กลิ่นหอมหวนสดชื่นปลิวมาตามลม จนจิตใจปลอดโปร่งเบาสบายยิ่งนัก ในห้วงสมองก็พลอยสงบเยือกเย็นลงทุกขณะ เล่งฮวงจึงสูดดมอย่างรุนแรง รู้สึกว่าเลือดลมปราณในร่างมิได้ปั่นป่วนพลุ่งพล่านขึ้นสู่เบื้อง

สูงเยี่ยงเมื่อครู่อีกแล้ว จุดเส้นชีพจรทั่วร่างก็ได้ปลอดโปร่งขึ้นทีละเล็กน้อย ในใจรู้ซึ้งอย่างแจ่มแจ้งว่า เป็นเพราะประสิทธิภาพอันหอมหวนสดชื่นนั้นนั่นเอง เนื่อง-จากเสียดายที่มิอาจจะพรากจากกลิ่นหอมหวนนี้ไปได้ จำเป็นต้องสูดดมอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงมิได้ลุกไปเสาะหาที่มาของกลิ่นนี้ในฉับพลันทันที หลับตาทั้งสองลงและผนึกกำลังตามวิชาภายในขึ้นในครานั้น

ยามเมื่อลมปราณโคจรไปรอบร่างหนึ่งตลบ ที่ทรวงอกได้ปลอดโปร่งมิอัดอั้นอีกแล้ว ความเจ็บปวดที่บาดแผลในมือขวา ก็ได้ลดน้อยลงไปอีกมากมาย เล่งฮวงจึงลืมตาทั้งสองขึ้น กวาดมองหาที่มาของกลิ่นหอมนั้น เมื่อเงยหน้ามองไป ก็รู้สึกตื่นเต้นและพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

ที่แท้บนกิ่งอันโกร่นปราศจากใบทางเบื้องบน ขณะนี้พลันมีใบสีเขียวสดผลิออกสองใบ ในระหว่างกลางของทั้งสองใบนั้น มีผลไม้สีแดงสดใสหนึ่งผล ลมได้โชยพัดมาในทิศทางที่ตนนั่งอยู่ กลิ่นยิ่งหอมหวนรุนแรงขึ้นทุกครา ผลไม้นั้นก็ยิ่งแดงก่ำจนแทบจะคล้ำไปอยู่แล้ว เล่งฮวงได้คิดว่า คงต้องเป็นผลไม้อันวิเศษสุดประการหนึ่ง ดังนั้นจึงตะเกียกตะกายไต่ตามกิ่งก้านขึ้นไปสู่เบื้องบน เนื่องจากกลัวว่ากิ่งนั้นเล็กเกินไป ทานน้ำหนักของตนมิได้ จึงเมื่อเคลื่อนกายจนห่างจากกิ่งของผลไม้ประมาณห้าหกเซียะแล้ว ก็มิกล้าจะไต่ขึ้นไปอีก คลายมือขวาออก ใช้มือซ้ายเกาะกิ่งใหญ่เอาไว้ แกว่งร่างไปทางเบื้องหน้า ซึ่งมือขวาพอดีตะปบเอาผลไม้นั้นไว้ได้และปลิดออกมาอย่างรวดเร็ว ในขณะนั้น กิ่งไม้พอถูกกำลังแกว่งไกวอย่างรุนแรงเข้าก็สั่นระรัวจนแทบจะหักสะบั้นลงจากกัน เล่งฮวงรีบปิดลมปราณทั่วร่าง รั้งกายให้เบาเอาไว้ เคลื่อนกายกลับมายังคาคบใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อก้มลงมองดูผลไม้ในมือ เห็นแดงก่ำจนคล้ำอย่างสดใสน่ารัก และยังเติบโตอยู่ทุกขณะอย่างน่าพิศวง เล่งฮวงยิ่งมีความกังขาอย่างรุนแรง จับจ้องมองเขม็งไม่กะพริบ เป็นเวลาอีกครู่ใหญ่ ผลไม้นั้นก็มิเติบโตขึ้นอีกแล้ว แต่พลันแตกออกจากกัน น้ำผลไม้ได้กระจายขึ้นสู่เบื้องสูง เล่งฮวงรีบอ้าปากดูดไว้อย่างฉับพลันทันด่วน พอน้ำได้ไหลเข้าปาก ก็รู้สึกหวานชื่นและเย็นฉ่ำสุดจะเปรียบปานได้ มองดูผลไม้ในมือ เห็นว่าเหลือแต่เปลือกอันบางเบาอยู่ชั้นเดียวเท่านั้น แต่ยังคงหอมหวนเป็นที่สุด เล่งฮวงเสียดายจนมิอาจจะขว้างทิ้งได้ กำลังคิดว่าจะเก็บไว้ในที่ใดจึงจะได้นั่น ความเคยชินทำให้ลูบไปคลำลงไปในถุงหนังข้างเอว ก็คลำถูกขวดหยกน้อย ๆ เข้า ความคำนึงในเรื่องหนึ่งพลันปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างฉับพลันกะ-ทันหัน ทำให้นั่งงงงันอย่างเซื่องซึมดุจดั่งเป็นรูปสลักในทันที จิตใจเย็นวาบคล้ายดั่ง

ถูกจับเหวี่ยงเข้าไปภายในหล่มน้ำแข็ง ความรู้สึกทอดอาลัยตายอยาก ได้พากันอัดแน่นจนเปี่ยมหัวใจ ในช่วงเวลานั้น สมองของเล่งฮวงเวิ้งว้างว่างเปล่าจนอื้ออึงไปหมดสิ้น มิว่าเรื่องอันใดก็คำนึงถึงมิได้ มิว่าเรื่องอันใดก็คิดมิออกแล้ว เป็นเวลาอีกครู่ใหญ่ ๆ ความคิดอันสับสนอลหม่านนานัปการได้พากันเข้าไปในห้วงสมองจนแออัดยุ่งเหยิง...

เล่งฮวงจำได้อย่างแม่นยำ ในฤดูร้อนปีที่ตนมีอายุเก้าขวบ ในบ่ายอันร้อนอบอ้าวของวันหนึ่ง ได้พาสมัครพรรคพวกรุ่นราวคราวเดียวกัน ไปเล่นน้ำที่ลำธารน้อยสายนั้น ตนเป็นผู้มีใจกล้ามาแต่เล็ก นำบรรดาสหายรุ่นเดียวกันว่ายแหวกขึ้นไปทางเหนือน้ำ และเนื่องจากมีความพึงพอใจการว่ายน้ำมาแต่เล็ก ดังนั้นจึงว่ายน้ำได้แข็งมาก บรรดามิตรสหายทั้งหลายยิ่งว่ายขึ้นก็ยิ่งไปไกล ในฉับพลันนั้น มีปลาสีทองตัวหนึ่งกระโดดขึ้นเหนือน้ำ จึงรีบโถมกายเข้าไปโดยคิดจะจับไว้ แต่ก็ช้าไปเล็กน้อย เพราะปลาน้อยตัวนั้นได้ดำเข้าไปในใต้น้ำ

เล่งฮวงเสียดายอย่างยิ่งจึงรีบดำลงไปบ้าง เห็นปลาน้อยสีทองอยู่ที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก ดังนั้นจึงได้ยื่นมือตะปบคว้าไปอย่างแผ่วเบา แต่หาคาดไม่ว่า ปลาน้อยสีทองหันร่างกลับมา มิเพียงแต่จะไม่ว่ายแหวกหลบหนีเท่านั้น ยังกลับพุ่งเข้ามากัดตนอีกด้วย ในใจตนคิดว่า ให้ปลาตัวน้อย ๆ กัดเข้าสักครั้งก็มิเป็นไรไปดอก ในขณะนั้น เพียงรู้สึกชาวูบที่ปลายนิ้วเล็กน้อย แต่ปลาที่เห็นอย่างถนัดชัดตาว่าถูกจับกุมไว้ในมือแล้ว ยังสามารถดิ้นหลุดออกไปจนหายลับด้วย

เล่งฮวงมีนิสัยอันแกร่งกร้าวเข้มแข็งมาแต่เล็ก จึงมิยอมเลิกล้มความตั้งใจนี้ เตรียมที่จะขึ้นไปเปลี่ยนลมหายใจบนผิวน้ำอีกสักครั้ง แล้วจึงดำลงไปจับกุมมัน แต่ยามเมื่อโผล่หน้าพ้นผิวน้ำแล้ว ก็รู้สึกได้ในทันทีว่าแขนขวาตลอดทั้งลำ ได้แปรเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำไปแล้ว และยังชาจนหมดความรู้สึกอีกด้วย จึงทราบได้ในทันทีว่า ปลาทองน้อยตัวนั้นต้องมีพิษอันร้ายกาจอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงรีบแหวกว่ายขึ้นฝั่ง โดยมิทันจะบอกเล่าให้กับมิตรสหายที่ร่วมทางกันมา ก็วิ่งอย่างรวดเร็วกลับไปที่บ้าน แต่วิ่งได้เพียงครึ่งทางก็รู้สึกหน้ามืดตามัวจนแผ่นดินหมุนคว้าง แต่ยังคงกัดฟันระงับใจพยายามตะเกียกตะกายไปอย่างไม่คิดชีวิต จนเมื่อห่างจากบ้านประมาณห้าหกก้าว สะดุดเอาหินก้อนน้อยเข้าไปจนมิอาจจะทรงร่างได้อีก ต้องตะโกนก้องขึ้นสุดเสียงและล้มฟาดสิ้นสติไป

เล่งฮวงสลบอยู่เนิ่นนานจึงฟื้น ฟื้นแล้วก็สลบต่อ ประสาทความรู้สึกเลอะเลือนมิเคยแจ่มใส จวบจนกระทั่งบ่ายวันที่สองจึงได้มีสติขึ้น เมื่อลืมตาอันอ่อนล้า

แล้ว จึงเห็นตั๋วเนี้ยและอาลั่งต่างมีนัยน์ตาแดงช้ำจนบวม จ้องมองดูตนด้วยความเป็นห่วง และยังมีจูฮูจื้อซึ่งเป็นหมอประจำหมู่บ้าน ต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดหม่นหมองจ้องมองดูตนอยู่

ลำคอที่แห้งผากและภายในกายอันร้อนรุ่ม ทำให้ตนตะโกนก้องอย่างสุดเสียง แต่มีเสียงออกมาอย่างแผ่วเบาว่าน้ำเพียงคำเดียว ร่างอ่อนล้าปราศจากเรี่ยวแรงแม้แต่น้อยนิด จนมิอาจจะคิดกระทำอย่างไรได้ แต่ยังเห็นตั๋วเนี้ย อาลั่ง จูฮูจื้อ ต่างปรากฏรอยปีติยินดีบนใบหน้า และพากันแย้มยิ้มออกรับความมีสติของตนขึ้น ดวงตาอันกลมโตของอาลั่งพลันปรากฏประกายอันแจ่มใสขึ้น จ้องมองดูตนอย่างไม่กะพริบ ภายในสายตานั้นเปี่ยมด้วยความรักเวทนา และเศร้าเสียดาย ในใจของตนจึงเคลิบเคลิ้มมึนงง พยายามเบิกหนังตาอันหนักหน่วงอ่อนล้าออกไปจนกว้าง เพ่งมองจ้องดูนางบ้าง แต่ฉับพลันนั้น อาลั่งสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง ล้มฟุบลงกับขอบเตียง ซึ่งตนมีความกระวนกระวายใจเป็นที่สุด จนต้องสิ้นสติไปอีกครั้งหนึ่ง

อาการป่วยของตนได้ทุเลาขึ้นทุกวัน จวบจนกระทั่งปลอดภัยพ้นอันตราย แต่อาลั่งกลับเจ็บป่วยจนต้องนอนชมกับเตียง จูฮูจื้อต้องมาตรวจอาการของตนและอาลั่งสองวันต่อครั้งเสมอ แต่ละครั้งเมื่อจูฮูจื้อตรวจชีพจรของอาลั่งแล้ว สีหน้าเคร่งเครียดหม่นหมองเป็นอย่างยิ่ง ตั๋วเนี้ยก็พลอยมีความสลดรันทดจนหน้าหมองคล้ำอยู่ทุกวี่วัน ในใจของเล่งฮวงเข้าใจว่า อาลั่งต้องมีอาการเจ็บป่วยที่ทรุดหนักลงทุกวี่วัน แต่ตนนั้นมีความอ่อนล้าคล้ายดั่งสูญเสียกำลังทั้งร่างไปแล้วก็ปานกัน มิอาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนกายได้แม้แต่น้อยนิด ตนเคยถามไถ่ตั๋วเนี้ยถึงอาการเจ็บป่วยของอาลั่ง แต่ตั๋วเนี้ยก็ปลอบประโลมตนอยู่เสมอมา บอกว่ามิเป็นไร

มีอยู่วันหนึ่ง เล่งฮวงตื่นขึ้นในยามดึกสงัด ได้ยินเสียงตั๋วเนี้ยและจูฮูจื้อกำลังพูดคุยกันเบา ๆ เล่งฮวงคิดจะพลิกกายเปลี่ยนอิริยาบถนอนต่อไป พลันได้ยินเสียงจูฮูจื้อและตั๋วเนี้ยกำลังปรารภกันถึงอาการเจ็บป่วยของอาลั่ง จึงทำให้เล่งฮวงต้องเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจไปทันที

"ข้าพเจ้าเห็นว่าอาลั่งที่น่าสงสารนี้ คงต้องได้รับพิษร้ายของงูทองอยู่บ้างเล็กน้อย แต่นางจะได้พิษร้ายนี้ด้วยสภาพใดนั้น กลับทำให้เป็นที่พิศวงสงสัยมาก"

เสียงจูฮูจื้อกล่าวมาเช่นนั้น

เสียงตั๋วเนี้ยกล่าวต่อขึ้นทันทีว่า

"หากแม้นได้พิษร้ายของงูทองเข้าจริง ๆ นอกจากผลไม้โลหิต (ฮ้วยก๊วย) แล้ว

ก็ไม่มีเยียวยาอันใดจะรักษาพยาบาลเลยหรือ ?"

เสียงจูฮูจื้อกล่าวขึ้นว่า

"อันงูทอง (กิมจั๊ว) นี้ นับเป็นหนึ่งในสามของสัตว์ที่มีพิษร้ายที่สุดของแผ่นดิน ผู้ที่ได้รับพิษนี้แล้วจะต้องมีความเจ็บคันไปทั่วร่างกายในเวลาแปดชั่วยามจนสุดจะทนทานต่อไปได้ มาตรแม้นจะมีจิตใจเข้มแข็งสักเพียงไร ในภายหลังก็มิอาจทนทานต่อไปได้ จะต้องหาทางจบชีวิตตัวเองให้พ้นทุกข์ทรมานไป มิหนำซ้ำพิษของมันนั้นนอกจากผลไม้โลหิต (ฮ้วยก๊วย) ที่เป็นผลไม้วิเศษ อันหาได้ยากยิ่งในพิภพนี้ จะสามารถระบายพิษให้ออกไปจากร่างได้แล้ว ก็ไม่มียาอันทรงประสิทธิภาพใด ๆ ในโลก จะมาสะกดหรือกำจัดต่อพิษร้ายของมันได้เลย"

เสียงตั๊วเนี้ยกล่าวอย่างสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ท่านเห็นว่าอาลั้งยังพอจะช่วยเหลือได้อีกหรือไม่ ?"

เสียงจูฮูจื้อทอดถอนหายใจยาว ๆ แล้วจึงกล่าวว่า

"เมื่อวันนั้น ผลไม้โลหิตที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในขวดน้อย ก็ให้เล่งฮวงกินลงไปหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นว่าพิษที่เล่งฮวงได้รับนั้น หนักหนาสาหัสอย่างยิ่ง จึงมีความกระวนกระวายใจจนลืมตัว ซึ่งความเป็นจริงแล้ว อันผลไม้ที่วิเศษสุดของแผ่นดินนี้ สามารถกำจัดพิษร้ายใด ๆ ของงูทุกชนิดในพิภพ เพียงแต่มิกี่หยดก็พอต่อความต้องการแล้ว ข้าพเจ้าเห็นในวันนั้นอาลั้งอาจบางที่จะกระวนกระวาย ด้วยความวิตกจนรุนแรงเกินขอบเขต ได้ใช้ปากไปดูดโลหิตพิษที่ปลายนิ้วของเล่งฮวงเข้า ภายหลังเมื่อทราบว่าได้ถูกพิษร้ายนี้เข้าไปแล้ว แต่ยังคงแข็งใจสะกดกลั้นเอาไว้มิบอกใคร เพราะนางกลัวว่าน้ำผลไม้โลหิตจะไม่เพียงพอ หากแม้นในวันนั้นพวกเราได้รู้ว่านางก็ถูกพิษร้ายนี้บ้างแล้ว แบ่งให้นางสักครึ่งหนึ่ง อาจบางที่จะเป็นผลร้ายต่ออาการของเล่งฮวงไปก็ได้ โอ เด็กผู้นี้มีความรักใคร่ไยดีในตัวเล่งฮวงอย่างซาบซึ้ง จนถึงกับสละชีวิตเข้าช่วยโดยมิคิดเสียดายเลย

"ข้าพเจ้าในขณะนี้ ใช้ประสิทธิภาพของยาเข้าสกัดพิษในร่างนางเอาไว้ และทำให้นางสลบไสลเพื่อมิต้องได้รับความเจ็บปวดใด ๆ อีก รอพรุ่งนี้เมื่อพิษร้ายทั่วร่างผนึกรวมเป็นจุดเดียวแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะใช้วิชาเข็มสักแทงไปในจุด ให้พิษร้ายระบายออกมาทางทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า เพื่อจะได้มิต้องให้นางถูกพิษร้ายกำเริบรุนแรงนัก อาจบางที่จะมีความหวังอยู่บ้างสักเล็กน้อย แต่ทว่า...แต่ทว่า นัยน์ตาทั้งสองของนาง น่ากลัวมิอาจรักษาเอาไว้ได้อีกแล้ว"

เสียงตั๊วเนี้ยร่ำไห้สะอึกสะอื้นอยู่เบา ๆ...

สิบกว่าปีแล้ว คำพูดโต้ตอบกันของจูฮูจื้อและตั้วเนี้ย เล่งฮวงยังจำได้แม่นยำ มิลืมเลือนแม้แต่ประโยคเดียว ครุ่นคิดมาเป็นเวลาเนิ่นนาน แม้กระทั่งยามหลับยังฝันถึง มิเคยที่จะละเว้นความปรารถนาที่จะสืบเสาะหาผลไม้โลหิตไปให้อาลั้งได้ฟื้นคืนสู่โลกแห่งแสงสว่างอันสดใส

แต่ในยามนี้ ต้นไม้ที่ตนนั่งอยู่ มิใช่เป็นไปในลักษณะเดียวกับที่จูฮูจื้อเคยได้บอกเล่าบรรยายให้กับตนฟังว่า เป็นต้นผลไม้โลหิตดอกหรือ ?

แต่ทว่า ผลไม้โลหิตที่จะออกผลได้ในเวลาหนึ่งร้อยปีต่อครั้งนั้นเล่า ?

เล่าฮวงตำหนิตนเองอย่างรุนแรง และอับอายใจ เคียดแค้นชิงชังต่อเทพยดาฟ้าดินที่กลั่นแกล้ง จนต้องทำให้รำพึงรำพันเบา ๆ ขึ้นว่า

"โง้วเล่งฮวง โง้วเล่งฮวง เจ้าผู้เห็นแก่ตัวอันชั่วช้า เพราะต้องการช่วยรักษาอาการบาดเจ็บภายในของตน จนทำให้ลืมไปถึงภาระที่ใหญ่ยิ่ง และปณิธานอันสำคัญที่ตั้งไว้เป็นเวลากว่าสิบปี เจ้าผู้ซึ่งชั่วช้าสารเลวอย่างมิน่าเป็นผู้เป็นคน เจ้าผู้ทรยศต่อน้ำใจไมตรีอันบัดซบ เจ้าผู้ปราศจากธัมมะที่มิน่าเป็นผู้คนแล้ว"

เล่งฮวงยิ่งด่าตนเอง ก็ยิ่งบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสาหัส จนต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ อย่างอดกลั้นมิได้ เมื่อร้องไห้เป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว ความรันทดสลดใจจึงได้คลายไปบ้างเล็กน้อย คำนึงขึ้นว่า

'เทพยดาบนฟากฟ้า เหตุไฉนจึงอยุติธรรมถึงปานนี้เล่า เราเป็นกำพร้าสูญเสียผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองมาแต่เยาว์วัย มาได้ตั้วเนี้ยที่มีความรักใคร่เปี่ยมด้วยเมตตากรุณาอย่างลำบากยากเย็นคนหนึ่ง แต่ทว่าเรากลับเป็นตัวมารที่ทำให้บุตรีโทนเพียงคนเดียวของท่านต้องตาบอดสูญเสียโลกอันแจ่มใสน่าภิรมย์ไป เราตั้งใจอย่างมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวอยู่ทุกวี่ทุกวันทุกเวลา ที่จะหาผลไม้โลหิตอย่างสุดกำลังความสามารถ แต่ทว่า กลับถูกเราย่ำยีไปโดยปราศจากประโยชน์ หรือว่าชะตาชีวิตของเรานั้นอัป-มงคลจนเลวทราม มิว่าผู้ใดที่ดีต่อเราแล้ว ต่างจะต้องได้รับมหันต์ภัยอันร้ายแรงอยู่ทุกตัวคน

'จูฮูจื้อบอกว่าบิดาของเรามีชีวิตที่เด็ดเดี่ยวเปี่ยมด้วยสัจธรรมอันล้ำเลิศ มิละโมบโลภหลงในลาภยศเงินทอง กำจัดต่อผู้โฉดชั่วอธรรมในแผ่นดิน แต่ผลที่สุดยังคงต้องสูญเสียชีวิตอยู่ภายในป่าเขาอันรกร้าง แม้กระทั่งซากศพก็ยังมิอาจจะค้นหาได้พบ หรือว่าฟ้าดินจะไม่ยินดีให้คนกระทำต่อคุณงามความดี ที่จรรโลงธัมมะอันประเสริฐ ให้ดำรงคงอยู่คู่ชาวโลกกระมัง

'มารดาของเรา...ตั้วเนี้ย มีความเคารพนับถืออย่างยิ่ง เพราะท่านเป็นสตรีที่

มีภูมิปฏิภาณและความรู้อันสูงส่ง จนนับเป็นอัจฉริยะของดินแดนภาคเหนือ จะเป็นโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน จะเป็นเย็บปักถักร้อย จะเป็นดนตรี ภาพวาด หมากรุก หรือศาสตร์ในแขนงใด แม้กระทั่งการครัว ต่างก็เชี่ยวชาญจนแตกฉาน มีไหวพริบและปฏิภาณที่ล้ำเลิศ แต่ทว่า ท่านพอคลอดเราแล้ว ก็ได้ปลีกตัวไปจากโลกนี้อย่างเงียบกริบ ปลีกตัวไปอย่างอาลัยอาวรณ์ หรือว่าภายในโลกนี้ ยิ่งมีคุณความดีมากเท่าใด ยิ่งมีความเฉลียวฉลาดเปี่ยมด้วยปฏิภาณอันปราดเปรียวเท่าใด ก็มิอาจยืนยงคงอยู่ได้นานเท่านั้นหรือ ?

'จูฮูจื้อเมื่อเห็นเราเป็นปกติจากเจ็บป่วยแล้ว จึงได้เล่าประวัติความเป็นมาของเราอย่างถี่ถ้วน เมื่อกาลก่อนที่ตั้วเนี้ยหลอกลวงเราว่า บิดามารดาของเราได้ตั้งสัตย์สาบานที่จะบวชอยู่ภายในวัดกิมกวงยี่ ของยอดเขาไท้ซัวเป็นเวลายี่สิบปี ซึ่งเราก็เชื่อถืออย่างสนิทใจอยู่ตลอดมา จนกระทั่งเมื่อจูฮูจื้อบอกว่า ชีวิตของบิดาเราได้ถูกพวกศัตรูที่ชั่วช้าได้ลอบทำร้ายไปแล้ว มันช่างดั่งอสนีบาตที่ฟาดใส่ขม่อม ซึ่งเราเปี่ยมไปด้วยความหวังอันรุนแรง ที่ผ่านชีวิตอีกไม่กี่ปี ก็จะสามารถได้เห็นหน้าของผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง แต่ทว่าความหวังของเราได้ทลายลงแล้วอย่างยับเยิน...

'สิ่งที่บังเกิดขึ้นแทนในยามนั้น คือเพลิงแห่งความอาฆาตแค้น และต้องการจะชำระสะสางอย่างร้อนรุ่ม จูฮูจื้อนั้นเป็นซือเฮียของบิดาเรา ท่านบอกให้เราทราบถึงศัตรูผู้พิฆาตบิดาว่าเป็นใครต่อใครบ้าง แล้วทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งปวง ถ่ายทอดวิชาความรู้ทุกสิ่งอันให้กับเราอย่างทุ่มเทมิอดออม ท่านมักจะบ่นเสียดายที่ภูมิปฏิภาณของตัวท่านเองยังอ่อนด้อยมากนัก จึงมิอาจฝึกปรือในวิชาฝีมือได้จนแตกฉานเชี่ยวชาญ เพราะเกรงว่าจะทำลายในอนาคตของเราไป ดังนั้นท่านจึงถ่ายทอดแต่รากฐานของวิชาประจำสำนักให้เท่านั้น

'แต่ทว่ามีวันหนึ่งตั้วเนี้ยพลันได้นำหนังสือเล่มหนึ่งออกมามอบให้กับจูฮูจื้อ เมื่อท่านได้เห็นแล้วก็บังเกิดความปลาบปลื้มปีติและพิศวงสงสัยด้วยความตื่นเต้น ครั้นแล้วจึงได้สั่งสอนให้เราฝึกปรือไปตามหนังสือที่มีบันทึกอยู่ ส่วนท่านเป็นผู้คอยชี้แจงแนะนำในข้อความที่เรายังมิเข้าใจได้แตกฉาน ซึ่งท่านบอกว่า ในระหว่างซือเฮียตี่ทั้งสามคนของท่านนั้น บิดาเราเป็นผู้มีพลังฝีมือการต่อสู้เข้มแข็งแกร่งกร้าวไปกว่าทุกคน ความชำนาญและประสบการณ์นานาที่ได้มาชั่วชีวิต ต่างเค้นคิดและบันทึกขึ้นอยู่ในหนังสือเล่มนั้นจนหมดสิ้น เราพากเพียรฝึกปรืออย่างหมกหมุ่นจนหามรุ่งหามค่ำ เพื่อจะฆ่าเวลาและมิให้สมองต้องไปครุ่นคิดแต่เรื่องของความอาฆาตแค้น ให้เป็นที่ขุ่นใจอีกต่อไป

'เรากระทั่งมิกล้ามองดูหน้าอาลั้งแม้แต่ครั้งเดียว ดวงตาสวยงามทั้งสองที่สูญเสียความสดใสสว่างของชีวิต ยังคงงดงามจับตาอยู่เยี่ยงเดิม แต่ทว่า ภายหลังดวงตาอันสวยงามนี้ คือความมืดมิดสนิทชั่วกาลนาน เป็นความมืดมิดที่ไม่มีวันจะสิ้นสุด ซึ่งเราได้ตั้งสัตย์สาบานว่า ขอเพียงแต่อาลั้งสามารถฟื้นคืนสู่ความสดใสได้แล้ว เรายินดีที่จะสละทุกสิ่งทุกอย่าง ยินดีแม้กระทั่งโลหิตและศีรษะของเรา

'อาลั้งนับวันมีความอ่อนโยนละมุนละไมขึ้นเสมอมา นางมิได้เกี่ยงงอนทุ่มเถียงกับเราอีกต่อไปแล้ว มีแต่ปลุกปลอบใจเราอย่างอบอุ่นซาบซึ้งเสมอ ตักเตือนแนะนำมิให้เราคำนึงถึงเรื่องนี้ให้เป็นที่ระคายหม่นหมองใจอีกต่อไป ซึ่งภายหน้าเราย่อมจะต้องมีโอกาสได้หายาวิเศษอันทรงประสิทธิภาพจนพบอย่างแน่นอน เรามาตรแม้นจะทราบว่า เป็นความหวังอันเลือนรางเหลือเกิน แต่จิตใจก็ยังพลอยสบายลงได้บ้างเล็กน้อย หมกมุ่นฝึกปรือแต่วิชาการต่อสู้อยู่อย่างคร่ำเคร่ง

'ในวันนั้น เมื่อเราอำลาจากท่านอาจารย์และตั๋วเนี้ย พร้อมทั้งอาลั้งนั้น นัยน์ตาอาลั้งเต็มไปด้วยหยาดน้ำอันสดใสบริสุทธิ์ นางพยายามฝืนยิ้มขึ้นมากล่าวกับเราว่า

"ตั๋วกอ ท่านเพิ่งเข้าสู่โลกกว้างทางภายนอก ทุกสิ่งทุกอย่างโปรดจงใช้ความระมัดระวังอย่างสุขุมรอบคอบด้วย สิ่งอันสำคัญคือล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้า สำหรับผลไม้โลหิตนั้น หากมิพบก็แล้วไปเถิด"

'เมื่อยามนั้น เราเหม่อมองจ้องดูนางอย่างเขม็งนิ่ง ความรู้สึกอันพลุ่งพล่านตื้นตันและสะทกสะท้อนจู่โจมจับใจ จนมิทราบที่จะเอ่ยอ้างอย่างไรกับนางได้ และมิทราบที่จะตอบโต้อย่างไรไปด้วย

"อาลั้ง เราทราบได้ดี ท่านมาตรแม้นจะมองเรามิเห็น แต่ท่านก็คงจะรู้ได้อย่างแน่ใจ ว่าตั๋วกอได้ทุ่มเทความรักปรานีและเวทนาทั้งมวลเท่าที่มีอยู่ในประกายตาอันเชื่องซึม และมอบไว้กับท่านจนหมดสิ้นแล้ว"

'อาลั้งพยายามสะกดอารมณ์อันหม่นหมองรันทดไว้ โดยแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มอ่อนหวาน แล้วกล่าวว่า

"เอาเถิด ตั๋วกอ เริ่มเดินทางไปได้แล้ว'

'รอยยิ้มในครั้งนี้ ช่างคล้ายดั่งบุปผาที่พากันแย้มบานสะพรั่งทุกแห่งหนหยาดเยิ้มงดงามจนสุดจะเปรียบปานพรรณนาได้ เต็มไปด้วยความรักสลักใจที่ซาบซึ้งตราตรึงในยามนั้น เรามองจนเชื่องซึมมึนงง ยืนอย่างเคลิบเคลิ้มเป็นเวลาเนิ่นนานก็ยังมิอาจจะตัดใจไปจากได้

'อาลั้ง อาลั้ง เรามีความรู้สึกว่า คุณค่าของชีวิตนั้น มีบางครั้งบางครา ยัง

มิอาจจะทัดเทียมไปกับร่อยยิ้มที่บริสุทธิ์สูงส่งอย่างจริงใจในคราครั้งเดียวเลย'

'ท่านอาจารย์ได้มอบขวดหยกให้เราหนึ่งใบ โดยสั่งแล้วสั่งอีกว่า หากแม้นเราหาผลไม้โลหิตได้แล้วต้องรีบบรรจุไว้ภายในขวดหยกทันที ผลไม้โลหิตนั้นก็จะละลายกลายเป็นของเหลวได้เอง

'เราปลุกปลอบใจด้วยความคึกคักกระปรี้กระเปร่า พกเอาความหวังที่เต็มเปี่ยม สะพายกระบี่ยาวและห่อผ้าข้ามห้วยละหานธารทะเล ผ่านโขดเขาเนินไศลไปทุกแห่ง ระเหเร่ร่อนอยู่ท่ามกลางฝูงชน อันเปี่ยมด้วยเล่ห์กลและความทรยศหักหลังของวงพวกนักเลง ผลไม้โลหิตหามิพบ ความอาฆาตแค้นของบิดาก็ชำระสะสางมิได้ แต่โชคยังดีที่ไปรู้จักมักคุ้น จนสาบานเป็นพี่น้องกับชิงเจี๊ยบ อันมีน้ำใจไมตรีที่ระอุคุกรุ่น มีความสนุกสนานชุกชน และเปิดเผยห้าวหาญ มีความเข้มแข็งแกร่งกร้าว มาตรแม้นจะมีอายุต่ำกว่าตนเพียงครึ่งปี แต่ก็คล้ายดั่งเป็นเด็กไร้เดียงสาที่ยังคะนองอย่างร้ายกาจอยู่

'ด้วยความลำบากยากเย็น ได้ไปเผชิญหน้ากับศัตรูผู้พิฆาตบิดา บนยอดเขาไท้ซัวในพิธีประลองกระบี่ เจ้าศัตรูผู้มีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องทั้งแผ่นดินผู้นั้น เราได้เข้าเผชิญอย่างหมายจะเสี่ยงชีวิตด้วย แต่ทว่า มันน่าชิงชังเจ้าผู้ชั่วช้าอัปลักษณ์ เจ้าบ้าคลั่งฟั่นเฟือนที่ชั่วช้าอัปลักษณ์ มิทราบต้นสายปลายเหตุ ก็โถมเข้ามากอดรัดเราจนต้องร่วงหล่นลงมาในหุบเหวที่ลึกล้ำ เฮอะ ป่านนี้เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วที่อัปลักษณ์นั้น คงกระดูกแหลกเหลวไปหมดสิ้นแล้วแน่นอน'

ความครุ่นคิดคำนึงของเล่งฮวงสับสนอลเวงจนปั่นป่วน กระทั่งฟ้าสางสว่างแล้วอย่างมิรู้สึกตัว อาทิตย์สีแดงฉานดุจดั่งลูกไฟ ได้ตะกายขึ้นสู่ยอดเขาทางเบื้องหน้า หมอกหนาทึบในรอบบริเวณหุบเหว ได้ถูกความร้อนของดวงอาทิตย์ ขับไล่จนมลายออกไปอย่างแช่มช้า แสงทองอันบาดตาพุ่งฝ่าเมฆหมอกมาทอทาบอยู่บนใบหน้าที่สวยงามสง่าของเล่งฮวง เห็นในยามนี้มีสีหน้าบางครั้งเคร่งเครียดหมกมุ่น บางครั้งพลุ่งพล่านเดือดดาล บางครั้งเศร้าสลดรันทด บางครั้งเคลิบเคลิ้มซึมเซา แต่ในที่สุดก็กระโดดลุกขึ้นยืน แหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวาน ยืนเด่นอยู่บนคาคบด้วยความมั่นคงมิหวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด

ที่แท้เมื่อครู่ได้ผ่านจากการต่อสู้อันดุเดือดรุนแรงของมโนธรรมประจำใจ และความรู้สึกนึกคิดในห้วงสมอง ยามเมื่อคิดไปถึงยาอันทรงประสิทธิภาพได้สูญเสียไปแล้ว ความผิดพลาดหวังโดยสิ้นเชิงของอาลั้ง เมื่อยามทราบถึงข่าวนี้ โลหิตอันระอพลุ่งพล่านขึ้นอย่างเดือดดาลจนแทบมิอาจจะสะกดเอาไว้ได้อีกแล้ว ปรารถนา

ที่จะกระโดดลงไปทางด้านล่าง ให้แหลกเหลวตายตามกันไป แต่ทว่าพอเงยหน้ามองขึ้นไป เมฆหมอกได้พากันกระจัดกระจายมลายไปอย่างแช่มช้า แสงทองของดวงอาทิตย์อันแดงฉาน ได้ทอทาบไปในทุกแห่งหนจนเจิดจ้า พลันหวนคิดได้ในฉับพลันทันทีว่า

'เมฆหมอกมาตรแม้นจะหนาทึบ แต่ภายใต้แสงทองของดวงอาทิตย์ ก็ยังจะต้องสลายหายไปจนได้ในวันหนึ่ง ชีวิตเรามิคล้ายดั่งกับเป็นชะตาที่ถูกเมฆหมอกบดบังจนมืดครึ้มมัวซัวไปดอกหรือ แต่แสงอาทิตย์ของชีวิตเราเล่า ?

'อา ถูกแล้ว นั่นก็ต้องพึ่งความมานะพยายามของเรานั้น เราต้องใช้ความพากเพียรอย่างบากบั่นไม่ย่อท้อ เราต้องฟันฝ่าอุปสรรคนานาด้วยจิตใจอันคึกคักเข้มแข็ง นั่นคือแสงสว่างของดวงอาทิตย์ในชีวิตเรา-

'อาจารย์มักจะกล่าวบ่อยครั้งว่า

"ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ผู้ที่ประสบพบความสำเร็จในกิจการอันใหญ่โต หรือวีรบุรุษผู้สำคัญ มักจะกระทำในสิ่งที่แม้จะยากเข็ญเต็มกำลังความสามารถ โดยไม่มีความย่นย่อท้อถอย การที่เราประสบพบอุปสรรคเล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงเท่านี้ ยังจะนับว่าเป็นความสำคัญที่ใหญ่ยิ่งอย่างไรไปได้เล่า'

โง้วเล่งฮวงผู้มีภูมิปฏิภาณอันแหลมคมแคล่วคล่อง ในขณะนี้พอได้คิดซึ้งถึงแก่นแท้ของความเป็นจริงแล้ว ก็มิได้รีรอลังเลอย่างไรอีก และมิได้จมอยู่กับความระทมทุกข์ ด้วยนิสัยที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว พอตกลงใจได้ ต่อให้เป็นดงสาตราวุธมาเรียงรายอยู่เบื้องหน้า ก็จะไม่วกย้อนถอยกลับไปอย่างแน่นอนเด็ดขาด

เล่งฮวงใช้ความคิดอย่างสุขุมเป็นเวลาครู่หนึ่ง ก็คำนึงอยู่ว่า 'อาศัยพลังฝีมือของตนในยามนี้ แม้ทางเบื้องสูงจะมีแง่มุมหรือต้นไม้ใบหญ้าพอจะไต่เต้าขึ้นไป ก็น่ากลัวจะปราศจากเรี่ยวแรงพอไต่ถึงเบื้องบนได้ ในขณะนี้ มีแต่การหาทางลงไปสู่ด้านล่างจะเหมาะสมกว่า' ดังนั้น จึงผนึกลมปราณในร่าง ทำให้รู้สึกว่าเป็นเช่นปกติ มิได้รับความกระทบกระเทือนใด ๆ เลย จึงต้องยกแขนขวาขึ้นกวัดแกว่งอย่างมิใคร่ไว้วางใจนัก ก็รู้สึกว่าความเจ็บปวดรวดร้าวได้อันตรธานไปจนหมดสิ้นแล้ว จึงยิ้มน้อย ๆ ขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติ และเข้าใจเป็นอันดีว่า นั่นคือประสิทธิภาพของผลไม้โลหิตที่ตนกลืนกินลงไปนั่นเอง

จึงคำนึงขึ้นว่า

'เราจะต้องลงไปดูสภาพเหตุการณ์ทางด้านล่างเสียก่อน จึงมาคิดแผนการในขั้นต่อไป'

ดังนั้นเอง จึงได้ใช้ออกไปด้วยวิชาท่ามู่ลี่ทอง (ต้อกั่วกิมเลี้ยม) โดยร่างได้พลิกกลับสู่ด้านล่างทั้ง ๆ เท้าเกาะอยู่ที่คาคบไม้เท่านั้น ทางเบื้องล่างอันมีหมอกหนาทึบ ถูกแสงทองของอาทิตย์ขับกระจายไปไม่น้อย เล่งฮวงมองกวาดตาดูก็เห็นทุกสิ่งสรรพจนชัดเจน คำนวณดูว่า ต้นไม้ใบหญ้าที่อยู่ทางก้นเหวนี้ จะมีความลึกลงไปก็อีกประมาณร้อยกว่าวา จึงคำนึงในใจว่า

'หากแม้นเราสามารถหาที่พอเหยียบยั้งทรงร่างได้ ภายในระยะห้าหกครั้ง ก็สามารถกระโดดลงถึงด้านล่างได้ หากแม้นยังมีที่พอเหยียบหยั่งเพื่อเปลี่ยนกำลังแล้ว ก็เห็นจะต้องลองเสี่ยงอันตรายลงไปดู แต่น่ากลัวว่าจะได้ความกระทบกระเทือนจนได้รับบาดเจ็บไป'

ตาทั้งสองของเล่งฮวงกวาดมองไปทั่วบริเวณอย่างพินิจพิเคราะห์ ในที่สุดก็พบชะง่อนหินน้อย ๆ โผล่ออกมาจากผนัง ซึ่งใหญ่พอจะหยั่งเท้าเพียงข้างเดียวได้เท่านั้น ห่างจากที่ยืนของตนในขณะนี้ เป็นระยะร้อยกว่าเชียะ จึงอธิษฐานในใจขึ้นว่า

'เทพยดาฟ้าดิน โปรดได้ปกปักรักษาให้ศิลาก้อนนั้น มิใช่เป็นศิลาที่ค้างอยู่เถิด'

ครั้นแล้ว จึงพุ่งกำลังลมปราณทั้งร่างเข้าไปในแขนขวา โดยคิดจะใช้วิชานิ้วเทวราช (กิมกังจี้) เพื่อจะรั้งการถ่วงร่างให้ชะลอช้าลง เมื่อสงบอารมณ์ผนึกกำลังอยู่ชั่วครู่แล้ว จึงกระโดดละล่วลงไปอย่างรวดเร็วปานกับดาวตก นิ้วทั้งห้าในมือขวาใช้กำลังตะกุยไปที่ผนังศิลาอันแข็งแกร่ง ทำให้ผนังศิลาได้ถูกนิ้วทั้งห้ากรีดจนกลายเป็นร่องไม่ตื้นนักห้าสาย ในขณะที่ร่างยังห่างจากชะง่อนศิลานั้นประมาณสามสี่สิบเชียะ เมื่อจ้องมองดูตำแหน่งแห่งที่อย่างแม่นยำแล้ว เท้าทั้งสองจึงหดเข้าตีลังกาไปหนึ่งตลบ เพื่อผ่อนคลายกำลังถ่วงให้ชะลอช้าไปบ้าง จากนั้นจึงพลิ้วร่างไปยืนหยัดอยู่บนชะง่อนศิลาก้อนนั้นอย่างแผ่วเบา จวบจนเมื่อรู้ว่าศิลาใต้เท้านั้นมีความทนทานรองน้ำหนักตนได้ จึงคลายกำลังที่เกร็งทั่วร่าง ให้น้ำหนักบังเกิดขึ้นตามปกติ และใช้วิชากิมเกยต๊กลิบ (ไก่ทองยืนขาเดี่ยว) ทรงร่างเอาไว้อย่างมั่นคง

เล่งฮวงระบายลมหายใจออกจากปาก เปลี่ยนหายใจแล้วจึงมองลงไปทางด้านล่าง เห็นหมอกยิ่งจางไปกว่าทางด้านบนมากนัก จนสามารถมองเห็นทุกสิ่งได้อย่างถนัดชัดตา แต่ที่แปลกประหลาดอย่างยิ่งนั้น ก็คือแต่ละที่ซึ่งห่างจากกันประมาณร้อยกว่าเชียะ ก็มีชะง่อนศิลายื่นออกจากผนังด้วยลักษณะเดียวกันไม่ผิดเพี้ยนคล้ายดั่งเป็นสลักจากการกระทำของผู้คน เล่งฮวงจึงลอบคิดในใจว่า

'กระโดดลงไปจากด้านบน ระยะที่ห่างกันร้อยกว่าเชียะนี้ ยังพอจะอาศัยชะง่อนหินนั้นมาหยุดยั้งทรงร่างได้ แต่หากแม้นจะกระโดดจากด้านล่างขึ้นสู่ด้านบน ระยะร้อยกว่าเชียะ ก็เป็นระยะที่ยืดยาวมากนัก ชะง่อนศิลาเหล่านี้เห็นชัด ๆ ว่ากระทำขึ้นจากน้ำมือคน ในโลกนี้ ยังจะมีผู้ทรงฝีมือจนมีวิชาตัวเบาสูงส่งถึงปานนี้ด้วยหรือ'

เล่งฮวงมีความร้อนรนที่จะปลีกตัวออกไปจากห้วงอันตรายนี้ จึงไม่ไปคำนึงถึงเรื่องอื่นใดให้มากนัก กระทำไปตามแบบฉบับเดิม โดยกระโดดลงไปไม่หยุดยั้งจวบจนถึงก้นหุบเหว เห็นรอบบริเวณเต็มไปด้วยศิลาระเกะระกะอย่างมากมายก่ายกอง จนเป็นทางอันทุรกันดารอย่างยิ่ง ทั้งสามด้านล้วนแล้วแต่เป็นผนังศิลาอันสูงชัน มีแต่ทางด้านใต้เท่านั้นที่เป็นช่องโล่งโถง จึงใช้วิชาตัวเบาวิ่งตรงไปในทิศทางนั้น ก็ประสบพบทางน้อยอันคดเคี้ยว เมื่อวิ่งไปตามทางน้อยที่วกวนไปหลายแห่งแล้ว ภูมิภาพข้างหน้าพลันสว่างเจิดจ้าขึ้นอย่างกะทันหัน ด้วยแนวป่าไผ่อันเขียวชอุ่มสดใส

เล่งฮวงกำลังใช้ความคิดว่า จะฝ่าเข้าไปภายในราวป่าไผ่นี้หรือไม่ พลันได้ยินเสียงท่องหนังสือดังสดใสกังวานขึ้น เล่งฮวงเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ ที่แท้กำลังท่องพระไตรปิฎกอยู่นั่นเอง สำเนียงเสียงนี้กังวานแกร่งกร้าวดุจดั่งโลหะกระทบกัน ทุกประโยคเป็นไปได้อย่างชัดถ้อยชัดคำ และคล่องแคล่วมิติดขัด ดั่งกับเป็นสร้อยไข่มุกที่ร่วงหล่นลงไปในถาดมรกต เล่งฮวงจึงบังเกิดความงงงันขึ้นทันที คำนึงในใจว่า

'คนผู้นี้มีน้ำเสียงที่ไม่เบา แต่ยังกังวานสดใสเป็นยิ่งนัก สำเนียงเสียงที่เปล่งออก สามารถฝ่าจากราวป่าไผ่อันหนาทึบออกมาได้ โดยมิเพียงแต่จะไม่ถูกสายลมพัดแตกซ่านไปเท่านั้น ฟังแล้วยังกับรู้สึกว่า ดุจดั่งมายืนท่องอยู่ที่เบื้องหน้าเสียอีก แสดงว่าต้องมีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำทีเดียว'

เล่งฮวงจึงได้กระโดดเข้าไปภายในป่าไผ่ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เดินตามต้นเสียงไปอย่างเร่งร้อน แต่วกวนเวียนอยู่เป็นเวลาร่วมครึ่งวัน เสียงที่ท่องมานั้นยิ่งนานยิ่งไกลออกไปทุกขณะ และที่เบื้องหน้าสายตาทางแยก ได้มีเพิ่มมากมายก่ายกองไปกว่าขณะนี้มากนัก จึงบังเกิดความตระหนกตกใจอย่างรุนแรงคิดขึ้นว่า

'หรือว่าเราตกเข้าไปภายในขบวนค่ายกลอย่างไรเข้าแล้ว ?'

เมื่อระงับอารมณ์สะกดใจลงได้ ก็กวาดตาพิจารณาดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน จึงเห็นต้นไผ่แต่ละต้นมีระยะห่างกันสม่ำเสมอทุก ๆ ต้น แต่ละแปดต้นได้ยึดตำแหน่งแห่งที่หนึ่ง จนกลายสภาพเป็นขบวนค่ายกลแปดทิศ เล่งฮวงจึงฉุกใจคิดขึ้นว่า

'นี่น่ากลัวจะเป็นขบวนค่ายกลแปดทิศ ที่ท่านอาจารย์เคยว่าไว้เมื่อคราครั้งก่อนแล้วกระมัง อันค่ายกลนี้ได้แบบฉบับมาจากบู๊โฮ้ว (ขงเบ้ง) ที่บัญญัติขึ้น แต่สาบสูญจากการถ่ายทอดเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว หรือว่าในแผ่นดินยุคนี้ยังจะมีผู้รู้จักอยู่ด้วย'

แต่พลันหวนคิดขึ้นได้อีกครั้งว่า

'สถานที่นี้ย่อมจะต้องเป็นค่ายกลที่เจ้าของสร้างขึ้น เพื่อป้องกันศัตรูจะจู่โจมมาอย่างแน่นอน หากแม้นเจ้าของที่มีความชิงชังรังเกียจที่เราเข้ามาภายในขบวนค่ายป่าไผ่อย่างพลการแล้ว ปล่อยให้เราต้องตกอยู่ภายในค่ายโดยมิชักจูงนำออกไป น่ากลัวมิอาจจะออกไปได้อีกแล้ว'

เล่งฮวงคิดอย่างคร่ำเคร่ง พลันบังเกิดจินตนาการอันแจ่มจ้าขึ้นทุกที จึงย่อร่างลงเล็กน้อยและพุ่งกายขึ้นสู่ด้านบน ด้วยวิชาเจ่กเฮาะซงที (นกกระเรียนถลาฟ้า) เจตนาของเล่งฮวงคิดจะกระโดดขึ้นไปสักยี่สิบสามสิบเชียะ แล้วจึงใช้มือเหนี่ยวลำต้นไผ่ ไต่เต้าขึ้นสู่บนยอดเขาอีกครั้ง แต่พอกระโดดขึ้นไปจนสุดกำลังนั้น ร่างกลับพุ่งขึ้นไปได้สูงกว่าห้าสิบเชียะ จนถึงปลายต้นไผ่อย่างมิคาดคิด ในใจจึงบังเกิดความตื่นตระหนกและพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ไม่มีเวลาจะไปขบคิดหาสาเหตุแล้ว เท้าและมือได้ดันไปบนยอดไผ่เป็นการพุ่งกำลัง ร่างจึงได้กระโดดโผพุ่งขึ้นสูงกว่าอีกสามสี่เชียะ จนปลายเท้ายืนอยู่บนยอดลำต้นไผ่ได้

เมื่อกวาดตามองดูไป ตลอดบริเวณร่วมร้อยเชียะต่างเป็นต้นไผ่ที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ทั้งสิ้น ที่สุดปลายทางของขบวนค่ายกลต้นไผ่นี้ เป็นสนามหญ้าอันเขียวชอุ่มสดใส ที่ระหว่างกลางสนามหญ้า มีศิลาก้อนมหึมาราบเรียบดั่งกับแท่น และขาวสะอาดดุจดั่งหิมะ เรียบรื่นเป็นยิ่งนัก บนแท่นศิลามีหนังสือวางอยู่เล่มหนึ่ง และขลุ่ยหยกอีกหนึ่งเลา

เล่งฮวงในใจครุ่นคิดว่า

'ผู้มีฝีมือที่ท่องหนังสืออยู่เมื่อครู่ ห่างจากที่เราอยู่มิถึงสองสามร้อยเชียะเท่านั้น แต่เราเดินวกวนเวียนอยู่ภายในขบวนค่ายกลต้นไผ่ เป็นระยะทางมิต่ำกว่าสิบลี้ โดยมิอาจจะเดินออกไป จากต้นไผ่ที่เรียงรายอยู่ร่วมร้อยต้นได้ จึงเห็นว่าขบวนค่ายกลนี้ มีความร้ายกาจเป็นอย่างยิ่ง หากแม้นเรากระโดดไปตามยอดไผ่แล้ว จะเพียงไม่กี่ครั้งก็สามารถฝ่าออกไปจากขบวนค่ายกลนี้ได้'

แต่เมื่อก้มลงมองอย่างพินิจพิเคราะห์แล้ว ก็ต้องร้องคร่ำครวญขึ้นในใจทันที เพราะแต่ละต้นนั้น ห่างกันอยู่ประมาณเจ็ดแปดสิบเชียะทั้งสิ้น เล่งฮวงนั้นเชื่อ

มั่นในใจว่า ตนสามารถไปได้ไกลแต่ละครั้งก็มิเกินสี่ห้าสิบเชียะ และยังเป็นการกระโดดขึ้นจากพื้นแผ่นดินที่สูงผิดปกติ จนสร้างความมั่นใจให้เท่านั้น จึงได้เห็นว่าตนสามารถกระโดดไกลได้ถึงสี่ห้าสิบเชียะ แต่หากแม้นจะกระโดดออกไปจากปลายต้นไผ่ที่อ่อนหวาน ไปให้ไกลกว่าเจ็ดแปดสิบเชียะนั้น เป็นสิ่งที่กระทำมิได้อย่างเด็ดขาด ขณะกำลังขบคิดอย่างใคร่ครวญอยู่นั้น พลันมีเสียงชราอันเข้มแข็งดังมาจากทางด้านหลังว่า

"เด็กที่โง่เขลา รีบลงมา ตามเราออกไปเถิด"

เล่งฮวงเหลียวขวับกลับไป เห็นที่เบื้องหลังกายประมาณสิบกว่าเชียะ มีชายชราร่างผอมซูบสดใสยืนอยู่ผู้หนึ่ง แต่งกายดุจนักศึกษาอันคงแก่เรียน สีหน้าก็คล้ายดั่งมีกลิ่นอายของตำรับตำราจับจนคละคลุ้ง เล่งฮวงเพียงมองดูปราดเดียว ความรู้สึกอันประหลาดที่บรรยายมิถูกก็บังเกิดขึ้นจนจับใจ ด้วยความรักนับถือต่อชายชราผู้นี้เป็นยิ่งนัก และเชื่อมั่นจนหมดหัวใจปราศจากความหวาดระแวงแม้แต่น้อยนิด จึงมิได้ไปคำนึงว่าจะมีเจตนาร้ายต่อตนอย่างไรหรือไม่ ก็กระโดดลงสู่ด้านล่างตามคำบอกทันที

ชายชราเห็นเล่งฮวงกระโดดละลิ่วลงมาจากยอดไผ่ที่สูงกว่าห้าสิบเชียะ อย่างละลิ่วพลิ้วแผ่วปราศจากซุ่มเสียงแม้แต่น้อยนิด จึงลอบชมเชยอยู่ในใจอย่างซ่อนเร้น กล่าวขึ้นด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"เจ้าหนู ฝีมือของเจ้ามิต่ำเลยทีเดียว อาจารย์ของเจ้าคือใคร ? เหตุไฉนจึงมาในสถานที่นี้โดยลำพังคนเดียวเล่า ?"

เล่งฮวงพิจารณาดูชายชราอย่างถี่ถ้วน เห็นเป็นชายชราหน้าผากกว้างจมูกโด่งเป็นสัน มาตรแม้นจอนหูทั้งสองจะเป็นสีขาวประปราย แต่ผิวกายและใบหน้ายังคงละเอียดอ่อนเต่งตึง แสดงว่าเมื่อคราอายุเยาว์วัยนั้น ต้องเป็นหนุ่มรูปร่างสง่าอย่างแน่นอน เล่งฮวงยิ่งพิศดูก็ยิ่งมีความเคารพรัก ในใจจึงไม่ยินยอมที่จะหลอกลวงอำพราง จึงน้อมกายลงตอบว่า

"ข้าพเจ้าผู้ศิษย์แซ่โง้วนามเล่งฮวง เป็นศิษย์ของแพทย์เทพยดา (ซึ่งอุย) จูเก้งบุ้น"

ชายชราสะดุ้งจนสุดตัว กล่าวขึ้นทันทีว่า

"จูเก้งบุ้นคืออาจารย์ของเจ้า ? อันเด็กผู้นี้มีความมานะหมกมุ่นแต่ตำรับตำราแพทย์ กำลังฝีมือจึงมิสูงส่งเท่าใด แต่วิชาท่าเพ่งชาเลาะหงัง (ปักษาถลาทราย) ที่เจ้าแสดงออกเมื่อครู่ แม้กระทั่งอาจารย์ของเจ้าก็ไม่สวยงามถึงปานนี้ดอก ?"

เล่งฮวงคิดอยู่ในใจว่า

'อายุของอาจารย์เราและท่านผู้นี้ ก็ใกล้เคียงกันอยู่ แต่เหตุไฉนจึงเรียกอาจารย์เราเป็นเด็กไปเล่า ?'

เมื่อได้ยินชายชราชมเชยฝีมือตนเข้า ในใจจึงรู้สึกกระดากอายขึ้นเล็กน้อย ตอบอ้อมแอ้มขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้ศิษย์ฝึกปรือไปตามคัมภีร์ที่บิดาได้ทิ้งตกทอดเอาไว้ให้ อาจารย์เพียงแต่คอยแนะนำอีกต่อหนึ่งเท่านั้น ข้าพเจ้ายังมิเคยจะเห็นอาจารย์แสดงกำลังฝีมือใด ๆ ออกมาเลย"

ชายชราครุ่นคิดเป็นเวลาครู่หนึ่งอย่างหนักหน่วง แล้วจึงกล่าวด้วยความข้องใจว่า

"บิดาเจ้าเหตุไฉนจึงมารู้ในวิชาฝีมือของสำนักเราเล่า อา...เจ้าแซ่โง้ว ? บิดาของเจ้าก็คือโง้วเซี่ยวฮุ้นใช่หรือไม่ ?"

โง้วเล่งฮวงผงกศีรษะรับอย่างเศร้าสลดรันทด

"มัน...มันทำไมจึงตายไปเล่า ?"

"เนื่องจากเกียรติภูมิของบิดาผู้ล่วงลับไปสูงส่งอย่างยิ่ง จึงได้เป็นที่อิจฉาริษยาของพวกเลวทรามต่ำช้าในบู๊ลิ้ม ถูกเจ้าสำนักคงทั้งลิ้งกั๊ก เจ้าสำนักบู๊ตึงจีเอี้ยงเต้าหยิน เจ้าสำนักง่อไบ๊โควอำเซี่ยงหยิน เจ้าสำนักเตียมซังเจี่ยเซี่ยงเคง รุมจู่โจมและลอบทำร้ายจนต้องเสียชีวิตอยู่ภายในหุบเขาอันเร้นลับ..."

เล่งฮวงกล่าวขึ้นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น ในขณะนี้เล่งฮวงมิเห็นว่าผู้กล้าหาญแซ่โต๊ะแห่งสำนักคุนลุ้นเป็นศัตรูคู่อาฆาตของตนอีกแล้ว

ชายชราปรากฏอาการพลุ่งพล่านขึ้นเป็นเวลาชั่วครู่ จึงเค้นเสียงขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก เจ้าเด็กอุบาทว์ลิ้งกั๊ก ก่อนที่อาจารย์ของมันจะเสียชีวิตไปนั้นยังไหว้วานให้เราคอยเอาใจใส่ช่วยเหลือต่อมันบ้าง เฮอะ ! เรามิได้ย่างเหยียบออกไปในวงพวกนักเลงเป็นเวลาสามสิบปี เจ้าเด็กผู้นี้กลับบังอาจมาฆ่าฟันผลาญชีวิตหลานศิษย์ของเราไปได้ บัญชีนี้เห็นจะต้องคิดกันให้เป็นที่ละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เฮอะ ! เราก็จะไม่ไปคำนึงถึงไมตรีที่มีกับเซ็งฮือจื้ออันเป็นอาจารย์ของมันอีกต่อไปแล้ว"

หะแรกที่โง้วเล่งฮวงได้ยินวาจาของชายชรากล่าวมาเมื่อครู่ ก็มีความคาดเดาได้อย่างคร่าว ๆ ว่า ชายชราผู้นี้คงจะเป็นผู้อาวุโสของสำนักตนเป็นแม่นมั่น ในขณะนี้พอได้ยินคำกล่าวอย่างเคียดแค้นเช่นนั้น ก็ปราศจากความระแวงสงสัยใด ๆ แล้ว จึงครุ่นคิดขึ้นว่า

'จูซือแป๋มักกล่าวว่า สำนักไท่เก๊กมึ้งของเราเมื่อตกทอดมาจนถึงรุ่นของบิดา

แล้ว อานุภาพและเกียรติภูมิของสำนัก ได้เจิดจ้าจำรัสขึ้นอีกมากมาย เพราะมียอดอัจฉริยะที่สูงส่งกว่าทุกคนในพิภพถึงสองคน นั่นคือซือแป๋และซือเจ็กของท่านบิดา อันคนทั้งสองนี้มิเพียงแต่จะมีพลังฝีมือที่สูงส่งยอดเยี่ยมไม่มีผู้ใดเทียมเท่านั้น แม้กระทั่งวิชาแพทย์ที่ลึกล้ำ ก็ยังเพียงพอที่จะเทียมเทียบเปรียบกับฮูโต๋ (แพทย์มีฝีมือสูงสุดในประวัติศาสตร์จีนอยู่ในสมัยสามก๊ก) อย่างนั้น นักศึกษาชราที่เห็นอยู่ขณะนี้ น่ากลัวจะเป็นบัณฑิตบรรพตบูรพา (ตังงั๊กจือเซ็ง) ฮุ่นเปียเยาะแล้ว'

ดังนั้น จึงรีบคุกเข่าลงกับพื้น โขกศีรษะไปสองครั้ง แล้วจึงกล่าวว่า

"ฮวงยี้ขอกราบอวยพรต่อซือเจ็กโจ๊ว"

ชายชราผู้นั้นหัวร่อดัง ๆ อย่างปลาบปลื้ม สะบัดมือทั้งสองขึ้นเบา ๆ เล่งฮวงพลันรู้สึกว่า มีกำลังอันมหาศาลได้ยอมาที่ร่างตน จนต้องลุกขึ้นยืนอย่างลืมตัวไป

ชายชรากล่าวขึ้นว่า

"เจ้าหนู เหตุไฉนเจ้าจึงรู้ว่าเราเป็นที่ในใจเจ้าคำนวณคนนั้น ?"

เล่งฮวงตอบอย่างนอบน้อมว่า

"เมื่อครู่นี้ข้าพเจ้าผู้ศิษย์ฟังซือเจ็กโจ๊วว่ากล่าวมาอย่างชัดเจนเป็นที่สุด จึงแน่ใจว่า ย่อมต้องเป็นผู้มีอาวุโสสูงในสำนัก และท่านผู้เฒ่าที่แต่งกายในลักษณะนี้ ก็ตรงกันกับที่อาจารย์เคยเล่ากล่าวให้ฟังมา ดังนั้นข้าพเจ้าผู้ศิษย์จึงกล้ามั่นใจอย่างเด็ดเดี่ยว"

ชายชรายิ้มน้อย ๆ และกล่าวชมขึ้นว่า

"เด็กอันประเสริฐ ช่างเฉลียวฉลาดยิ่งนัก เจ้ามิมีเค้าของบิดาติดตัวเสียบ้างเลย"

เล่งฮวงพอกำเนิดเกิดมามารดาก็ตัดช่องน้อยพรากจากไปแล้ว พออายุสามขวบ บิดาพลอยจากไปโดยไม่มีวันกลับอีกคนหนึ่ง ในห้วงสมองและความทรงจำนั้น ปราศจากเค้าหน้าของมารดาแม้แต่น้อย ส่วนเค้าหน้าและน้ำเสียงของบิดานั้นยังเป็นแต่เพียงเงาอันเลือนรางที่มิอาจจะจดจำได้ ซึ่งนับเป็นเรื่องอันน่าเศร้าเสียดายและสลดรันทดใจในชีวิตอย่างยิ่ง ขณะนี้เมื่อถูกชายชรากล่าวสะกิดขึ้นโดยปราศจากเจตนา ทำให้เล่งฮวงบังเกิดความพลุ่งพล่านตื้นตันอย่างรุนแรง จนสีหน้าหมองคล้ำน้ำตาแทบจะหยดหยาดลงแล้ว

ชายชราเห็นเล่งฮวงมีสีหน้าผิดปกติไปมาก ก็ทราบว่าได้สะกิดเอาแผลในใจของเล่งฮวงเข้าแล้ว จึงมีความเสียใจในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง รีบกล่าวปลอบด้วยเสียงอันอ่อนโยนว่า

"เด็กประเสริฐ มิต้องเสียใจไปดอก เอี๊ยเอี๊ยจะสอนวิชาให้เจ้าสักหนึ่งชุด ไปฆ่าฟันต่อเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วเหล่านั้นให้หมดสิ้นไปเลย"

โง้วเล่งฮวงในระหว่างนี้ ได้รับความคับแค้นขมขื่นจนสุดแสนสาหัส ขณะนี้พอได้ยินชายชราที่เปี่ยมด้วยความเมตตาการุญ น่าเคารพรัก ได้ปลอบประโลมอย่างสนิทสนมรักใคร่ จึงมิอาจจะทนทานต่อไปได้แล้ว ต้องโถมเข้าไปในอ้อมอกชายชรา เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นทันที

ตังงั้กจือเซ็ง (บัณฑิตบรรพตบูรพา) ฮุ่นเปียเยาะ ตลอดเวลาสามสิบปีนี้ มิเคยเหยียบย่างออกไปจากภูเขาไท้ซัวแม้แต่ก้าวเดียว ใช้วันเวลาอยู่คู่กับแดดลมและแสงเดือนดาว ในขณะนี้มีหนุ่มรูปงามอายุเยาว์เข้ามาโถมภายในอ้อมอก จึงยิ่งบังเกิดความรักเมตตาอย่างสุดซึ้งขึ้น ปากพร่ำกล่าวแต่คำว่า

"เด็กน้อยที่ประเสริฐ อย่าร้องไห้ เด็กที่ว่าง่าย อย่าร้องไห้ เอี๊ยเอี๊ยจะล้างแค้นแทนเจ้าแล้ว"

เล่งฮวงร้องไห้เป็นเวลาชั่วครู่จึงรู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้นมากมาย คล้ายดั่งได้ระบายความอัดอั้นทั้งปวงออกมากับน้ำตา จึงใช้แขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าและกล่าวว่า

"เอี๊ยเอี๊ย ท่านดูฮวงยี้จะมีท่าทีพอฝึกปรือในพลังฝีมือ...จนถึงเทียบเท่ากับบิดาหรือไม่"

เล่งฮวงหวนคิดไปถึงความทระนงองอาจ เปี่ยมด้วยอานุภาพที่สูงส่งน่าระย่อของชิงเจี๊ยบเมื่อวันอยู่บนยอดเขาไท้ซัวแล้ว ก็มีเจตนาที่จะถามไถ่ไปว่า ตนจะสามารถฝึกปรือในพลังฝีมือจนถึงกับเทียบชิงเจี๊ยบหรือไม่ แต่ฉุกใจได้คิดว่า เอี๊ยเอี๊ยมิรู้จักกับชิงเจี๊ยบเลย

ตังงั้กจือเซ็งนั้นความจริงมีความรักในตัวเล่งฮวงอย่างสุดซึ้งปานดวงใจ จึงกล่าวตอบด้วยอย่างมิได้ขบคิดใคร่ครวญเลยว่า

"มิเป็นปัญหา มิเป็นปัญหา แต่เหตุไฉนเจ้าจึงได้มาจนถึงในสถานที่นี้เล่า ?"

ดังนั้นเอง เล่งฮวงจึงได้เล่าถึงเรื่องที่ตนมาร่วมพิธีประลองกระบี่บนไท้ซัวด้วยสภาพใด ได้ตกลงจากหุบเหวนี้ด้วยลักษณะใด และได้รับการช่วยเหลือจากเทพยดาฟ้าดินอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวเพียงไร กลืนกินผลไม้โลหิตด้วยความเข้าใจผิดไปอย่างใด เป็นการเล่าอย่างละเอียดถี่ถ้วน เล่งฮวงที่มีภูมิปฏิภาณอันชาญฉลาด มีคารมที่คมคาย เปรียบเทียบและเล่ากล่าวอย่างชัดถ้อยชัดคำ และมีเสน่ห์ประทับใจทำให้ชายชราหลับตาพริ้มเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจและเป็นสุขสนุกสนาน ยามเมื่อ

ฟังถึงเล่งฮวงได้กลืนกินผลไม้วิเศษเข้าไปแล้ว สีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยทันที แต่ก็คืนสู่ความยิ้มแย้มแจ่มใสได้ในฉับพลัน

ชายชรากล่าวขึ้นว่า

"หนูเอย วาสนาของเจ้ามีอยู่ไม่เบาทีเดียว อันต้นผลไม้โลหิตนี้ ความจริงเป็นของผู้มีอาวุโสสูงเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน ได้ทุ่มเทกำลังใจและความคิดอย่างสุดแสนสาหัส จึงเพาะขึ้นมาได้อย่างลำบากยากเย็น คนผู้นั้นมีความรักในต้นไม้ใบหญ้าอย่างซึ้งสนิทใจ ท่านผู้นั้นทราบว่า ต้นไม้นี้จะออกผลได้ในหนึ่งร้อยปีต่อครั้ง และอายุขัยของตนก็มีอยู่จำกัด ซึ่งความจริงแล้วเจตนาที่เพาะต้นไม้นี้ขึ้น ก็หาใช่จะเป็นไปอย่างเห็นกับตัวไม่ เพียงแต่ต้องการจะโอ้อวดแสดงให้เห็นถึงความเชี่ยวชาญชำนาญในพืชพฤกษาที่ตนได้เรียนรู้จากการค้นคว้ามานั่นเอง

"เรายังเข้าใจว่า ต้นไม้นี้ตั้งอีกครึ่งเดือนจึงจะออกผล ซึ่งเมื่อยามนั้นจึงจะไปรักษาคุ้มกันต่อผลของมัน แต่คาดมิถึงว่า จะออกผลได้ก่อนกำหนดเป็นเวลากว่าสิบวัน น่ากลัวต้นไม้นี้จะได้รับพลังความร้อนแรงของบุรุษเพศในกาย จึงได้แก่ก่อนกำหนดเวลาไป

"ผู้มีอาวุโสที่ปลูกต้นไม้นี้ ความจริงเป็นศัตรูคู่อาฆาตอยู่กับสำนักไท่เก๊กมึ้งของพวกเรา น่ากลัวท่านก็คงจะคาดมิถึงว่า ผลไม้วิเศษสุดที่เพียรเพาะปลูกขึ้นอย่างลำบากยากแค้นแสนสาหัสนั้น กลับมาถูกหลานศิษย์น้อย ๆ ของสำนักไท่เก๊กมึ้งเราใช้เป็นประโยชน์บำรุงร่างไปเสียแล้ว ฮา ๆ"

พลางเหลียวหน้ากลับดู เห็นเล่งฮวงมีสีหน้าเศร้าสลดรันทดอย่างสุดแสนเสียใจเป็นอย่าง จึงคิดขึ้นว่า

"เจ้าเด็กผู้นี้มีจิตใจสัตย์ซื่อถือมั่นอย่างยิ่งนัก กลืนกินผลไม้วิเศษสุดดั่งราวกับผลไม้สวรรค์เข้าไปแล้ว ความจริงก็เป็นสิ่งที่บรรดานักสู้มีฝีมือทั่วทั้งแผ่นดิน พึงปรารถนาอย่างหลงใหลใฝ่ฝันกันอยู่แล้ว มันได้กินไปด้วยโชคช่วยอย่างประจวบเหมาะ แต่มิเพียงจะไม่ปรากฏแววแห่งความปลาบปลื้มยินดีเท่านั้น ยังมีท่าทีสำนึกเสียใจว่าไม่บังควรกลืนกินเข้าไปอีกด้วย เพราะทำให้เราต้องผิดพลาดหวังโดยสิ้นเชิงไป"

ชายชรามีความรักในตัวเล่งฮวงอย่างจับจิตจับใจ ทุกสิ่งจึงคิดไปในแง่ดีอยู่เสมอ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว เล่งฮวงทางหนึ่งก็บังเกิดความอับอายและเศร้าเสียใจ ที่ได้กินเอาผลไม้วิเศษที่ชื่อเจ็กโจ๊วของตนเฝ้ารอมาเป็นเวลาหลายสิบปีไป แต่สิ่งอันสำคัญสุดนั้น ก็คือผลไม้ที่วิเศษยากยิ่งต่อการเสาะหานี้ เป็นสิ่งเดียวที่จะรักษา

พยาบาลนัยน์ตาของอาลั้งให้แจ่มใส เห็นแสงสว่างของชีวิตอีกครั้งหนึ่งต่างหาก เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความหวังนั้นจึงเลื่อนลอยจนเลือนรางอย่างแน่นอน

ชายชรากล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"เราประสบพบต้นไม้นี้อย่างมิได้เจตนา และก็ไร้ความคิดที่จะถือเป็นจริงเป็นจังนัก เจ้ามิต้องบังเกิดความกระอักกระอ่วนใจอย่างไรไปดอก"

เล่งฮวงกระดากใจอย่างสุดแสน ที่ชายชราเข้าใจผิดในความคิดตน และเนื่องจากมิเคยโป้ปดมดเท็จมาเลยในชีวิต ดังนั้น จึงตอบอย่างกระดากกระเดื่องขึ้นว่า

"ฮวงยี้คิดไปอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก จึงรู้สึกสำนึกเสียใจเป็นยิ่งนัก"

เล่งฮวงกล่าวถึงตอนนี้ก็เงยหน้ามองไป เห็นชายชราจับจ้องมองดูตนอย่างแน่วนิ่ง ด้วยความสนใจเป็นที่สุด ดังนั้นจึงได้เล่าถึงเรื่องอาลั้งต้องเป็นคนนัยน์ตาพิการไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อยามเล่าถึงตนได้กลืนกินผลไม้วิเศษเข้าไปอย่างไร้เจตนา ทำลายความหวังทั้งมวลจนแหลกสลายไปแล้ว ก็ต้องหลั่งน้ำตาลงอีกครั้งอย่างสลดรันทดใจ

ชายชราพลอยตื้นตันใจไปกับเรื่องราวนี้อย่างยิ่งนัก ครุ่นคิดเป็นเวลาครู่ใหญ่จึงกล่าวว่า

"ในขณะนี้เราก็คิดหาวิธีการอันประเสริฐยังมิได้ พิษร้ายของงูทองนั้น นับว่าร้ายกาจรุนแรงสุดจะเทียมเทียบได้ทีเดียว เฮอะ เจ้าดูเราช่างชราจนเลอะเลือนไปแล้ว มาเสียเวลาอยู่ภายในค่ายป่าไผ่กับเจ้าเป็นเวลาครึ่งค่อนวันจนได้ มาเถิดตามเราไปยังถ้ำที่อาศัยกันก่อน"

เล่งฮวงเดินตามหลังชายชรา ลัดซ้ายเลี้ยวขวาอยู่ไม่กี่ครั้งก็ออกไปจากขบวนค่ายกลไม้ไผ่ได้ ในใจนั้นลอบคำนวณถึงทิศทางที่ได้เดินผ่านมาในลักษณะใดอย่างคร่ำเคร่ง คนทั้งสองเมื่อเดินเข้าไปถึงที่ข้างก้อนหินอันมหึมาแล้ว ชายชราชี้ไปที่ทางด้านหลังก้อนหินพลางกล่าวว่า

"นี่คือถ้ำที่เราพำนักมาเป็นเวลากว่าสามสิบปี"

เล่งฮวงอ้อมศิลามหึมาที่สูงประมาณยี่สิบเชียะไปแล้ว เห็นมีปากถ้ำอันกลมเกลี้ยงแห่งหนึ่ง ซึ่งมีแสงสว่างเลือนรางสลัวตา คนทั้งสองเมื่อเข้าไปในถ้ำแล้ว เล่งฮวงจึงรู้สึกว่า เป็นถ้ำอันสะอาดและแห้ง ผนังล้วนแล้วเป็นศิลาสีขาวสะอาด ภายในถ้ำไร้สิ่งประดับประดาตบแต่ง มีแต่เตียงศิลาและเก้าอี้ศิลาอยู่มิกี่ตัว จึงคิดในใจว่า

'ภายในหุบเหวที่เงียบเหงาวังเวง ภายในถ้ำที่มืดมัวสลัวตาด้วยกาลเวลาถึงสามสิบปีอันยาวนาน ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยเหตุไฉนจึงต้องมาลงทัณฑ์ทรมานต่อตนเองถึงเพียงนี้เล่า ?'

ชายชรากล่าวทำลายความเงียบขึ้นว่า

"ฮวงยี้ เจ้ามิได้พักผ่อนมาเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว จงขึ้นไปนอนบนเตียงสักตื่นหนึ่งก่อนเถิด เมื่อตื่นแล้ว หากแม้นรู้สึกหิวโหยก็จงเดินไปตามหลังถ้ำนี้จะถึงยังไหล่เขาอีกแห่งหนึ่ง ในที่นั้นเต็มไปด้วยพุทราป่ามากมายก่ายกอง เอี้ยเอี๊ยก็จะไปฝึกปรือวิชาส่วนตัวบ้างแล้ว"

เล่งฮวงขณะนี้มีจิตใจอันปลอดโปร่งไร้กังวล จึงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าขึ้นทันที ล้มตัวลงนอนตามคำสั่งอย่างว่าง่าย

เล่งฮวงพอตื่นขึ้นก็เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว จึงกระโดดลงจากเตียงศิลาเดินไปที่ปากถ้ำ เห็นฮุ่นเอี้ยเอี๊ยนั่งตัวตรงอยู่บนศิลาอันมหึมา แหงนหน้ามองดูเมฆขาวบนท้องฟ้า ด้วยท่าทีอันสงบเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงมิกล้าจะไปรบกวนโดยคิดขึ้นว่า

'เราเหตุใดไม่ไปดูทางหลังเขาเสียบ้างเล่า'

ครั้นแล้ว จึงวิ่งกลับเข้าไปในถ้ำ ลัดเลี้ยวเป็นเวลาชั่วครู่ ปากถ้ำได้กว้างออกทุกขณะ และก็ลาดต่ำลงสู่ด้านล่าง ต้นพุทราสีเขียวสดใสเกลื่อนกลาดเต็มไปทั่วทั้งไหล่เขา แต่ละต้นมีพุทราสีแดงระเรื่อยั้วเยี้ยเต็มไปสิ้น แต่ละลูกโตประมาณกำปั้น เล่งฮวงจึงมีความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก รีบเดินลงไปตามทางอันลาดชัน เห็นทางนั้นยิ่งลาดก็ยิ่งชัน จนกระทั่งในภายหลัง ได้กลับกลายไปเป็นหน้าผาที่สูงชัน ในใจจึงคิดว่า

'เรายังเข้าใจผิดคิดว่า ได้มาถึงยังตีนเขาแล้ว แต่หาทราบไม่ว่า ภายในหุบเหวนี้ ที่แท้อยู่ที่ไหล่เขาเท่านั้นเอง และมิทราบว่าเป็นในปีใด ที่นกได้นำเม็ดพุทรามาทิ้งไว้ในไหล่เขาแห่งนี้ จนกระทั่งงอกงามเป็นป่าพุทราอย่างกว้างขวาง'

เล่งฮวงจึงเก็บผลพุทราอันมหึมาจนเต็มหอบ แล้ววิ่งกลับเข้าไปในถ้ำอีกครั้งหนึ่ง

แต่ในฉับพลันนั้น เสียงอันโหยหวนครวญคร่ำของขลุ่ยได้ดังแว่วมาตามลม เล่งฮวงเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจเป็นเวลาครู่หนึ่ง รู้สึกว่าเสียงที่คร่ำครวญนี้เต็มไปด้วยความสลดรันทดอย่างเศร้าสร้อย คล้ายดั่งกับว่าบรรดาเรื่องอันคับแค้นเจ็บช้ำ และพลาดผิดหวังทั่วทั้งโลกได้มาสุมใส่ในตัวจนหมดสิ้น เล่งฮวงจะอย่างไรก็สะกดกลั้น

มิได้อีกแล้ว ถีบเท้าทั้งสองอย่างรุนแรง กระโดดละลิ่วขึ้นไปบนศิลามหึมา กางมือโอบรัดฮุ่นเอี้ยเอี๊ยพลางกล่าวว่า

"ฮุ่นเอี้ยเอี๊ย โปรดอย่าเป่าเลย"

ในมือเล่งฮวงความจริงหอบพุทราอยู่จนเต็ม ในขณะนี้พอคลายมือออก พุทราจึงพากันร่วงหล่นลงไปบนศิลาจนเกลื่อนกลาดทันที

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่น เคลื่อนขลุ่ยมรกตออกจากปากพลางกล่าวอย่างเมตตาขึ้นว่า

"เอาเถิด เอาเถิด เอี้ยเอี๊ยมิเป่าแล้ว"

เล่งฮวงกล่าวขึ้นอีกว่า

"เอี้ยเอี๊ย ท่านเป่าอย่างน่ารันทดสลดใจ แสดงว่าในใจท่านก็มีความคับแค้นอย่างขมขื่นเป็นที่ยิ่ง จะเล่าให้กับฮวงยี่ฟังได้หรือไม่ ?"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยลูบคลำศีรษะเล่งฮวงพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เอี้ยเอี๊ยไหนเลยจะมีความในใจซ่อนเร้นอยู่ เจ้าอย่าคาดเดาไปอย่างเลอะเทอะเหลวไหลเลย มาเถิด เรามาร่วมฝึกปรือในพลังฝีมือกัน"

เล่งฮวงเห็นเอี้ยเอี๊ยมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ที่หางตายังเปียกชุ่มมิแห้งหาย จึงคิดขึ้นได้ว่า

'เป็นคนที่ปลีกตัวมาอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายตามลำพัง ใช้ความเงียบเหงามาทรมานต่อช่วงเวลาอันยาวนานของบั้นปลายชีวิต' ความเห็นอกเห็นใจจึงได้บังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง จนต้องกล่าวว่า

"เอี้ยเอี๊ย รอเมื่อฮวงยี่กระทำเรื่องราวทั้งหลายเสร็จสิ้นแล้ว ก็จะมาอยู่เป็นเพื่อนกับเอี้ยเอี๊ยที่นี่"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยสัพยอกขึ้นว่า

"แล้วสะใภ้น้อยผู้นั้นของเจ้าเล่า ?"

เล่งฮวงตอบอย่างกระดากกระเดื่องขึ้นว่า

"นาง...นางก็ย่อมด้วยกัน"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่างนั้น ที่นี่ก็คงจะสนุกสนานครึกครื้นเป็นอย่างยิ่งทีเดียว ฮาฮา"

บทที่ 31

ชะตาชีวิตพิสดาร

ฮุ่นเอี๊ยเอี๊ยพลันมีสีหน้าอันเคร่งขรึมจริงจังว่า

"การฝึกพลังฝีมือของสำนัก สิ่งสำคัญคือปฏิภาณ เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและปฏิภาณคล่องแคล่ว ซึ่งย่อมต้องฝึกปรือได้จนบรรลุขั้นสูงอย่างแน่นอน กอปรกับวาสนาที่ได้กินผลไม้โลหิตเข้าไป กำลังภายในจึงเพิ่มพูนขึ้นอีกมากมาย การฝึกนี้ย่อมจะต้องประสบพบความสำเร็จอย่างเกินความคาดหมายเป็นแม่นมั่น ขณะนี้เราจะถ่ายทอดยอดวิชาอันสูงของสำนักให้กับเจ้า แต่เจ้าจะต้องรับปากกับเราว่า มิใช้กำลังฝีมือที่เราถ่ายทอดให้นี้ เข้าทำร้ายหมายชีวิตของผู้ปราศจากความผิดและพร่ำเพรื่อ

เล่งฮวงตอบอย่างนอบน้อมเคร่งเครียดว่า

"ข้าพเจ้าผู้ศิษย์ ขอรับรองว่า จะมิกล้าฝ่าฝืนต่อคำสั่งของเอี๊ยเอี๊ยโดยเด็ดขาด"

ฮุ่นเอี๊ยเอี๊ยกล่าวสืบต่อไปว่า

"เมื่อคราครั้งที่บิดาเจ้าออกจากสำนักไปนั้น ซือเฮียของเรา (คืออาจารย์บิดาของโง้วเล่งฮวง) เห็นว่าพลังฝีมือของมันยังไม่บรรลุจุดแข็งแกร่งพอเพียง จึงนัดหมายให้อีกสิบปีให้หลัง มันจะย้อนกลับมาเพื่อเรียนยอดวิชาอันดับสูงสุดของสำนักไท่เก๊กมึ้ง ซึ่งมีนามว่าสามกระบวนท่าหมัดทลายมรกต (ซาเซ็กพั่วเง็กคุ้น) แต่มิคาดว่า หลังจากบิดาเจ้าไปจากสำนักเพียงห้าปี ซือเฮียก็ได้มรณภาพสู่สรวงสวรรค์ ภายหลังเราก็ปลีกตัวมาเร้นกายอยู่ในที่นี้ ดังนั้นบิดาของเจ้าจึงมิเคยฝึกปรือในวิชาแขนง

นี้เลยจวบชั่วชีวิต หากแม้นเมื่อคราครั้งกระโน้น บิดาเจ้าได้ไปฝึกปรือในเพลงมวยวิชานี้แล้ว มาตรแม้นจะมิแน่ว่า ต้องเอาชัยในพวกอันชั่วช้าของลิ้งักได้ แต่การป้องกันตัวก็มีอยู่อย่างเหลือเฟือ โอ ในวันนี้เราจะถ่ายทอดให้กับเจ้าเสียเลย"

หยุดครุ่นคิดคำนึงถึงความหลังอย่างสลดหดหู่ชั่วครู่ จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ภายในวงพวกนักเลงนั้น แต่ละคนต่างเข้าใจผิดคิดว่า พลังฝีมือของสำนักไท่เก๊กมึ้ง ใช้ความสงบเข้ากำราบสะกดต่อการจู่โจม ซึ่งหาทราบไม่ว่า พลังฝีมืออันร้ายกาจที่สุดของสำนักนั้น คือเพลงมวยที่ทรงอานุภาพรุนแรงแกร่งกร้าวอย่างสูงสุดในเพลงนี้ ฮวงยี้ เจ้าจงดูให้ละเอียดสุขุมด้วย"

ครั้นแล้ว ตังงั๊กจือเซ็งฮุ่นเปียเยาะก็ได้ร่ายรำไป ทีละท่าทีละเพลงอยู่บนศิลาอันราบเรียบแห่งนั้น อันเพลงมวยทลายมรกต (พั่วเง็กคุ้น) นี้ เป็นไปในแนวทางอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว เล่งฮวงจ้องมองเขม็งอย่างไม่กะพริบ ด้วยความจดจ่อจนใจระรัว เห็นการจู่โจมของฮุ่นเอี้ยเอี๊ยเป็นไปโดยติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง ดุจดั่งน้ำในลำธารที่ไหลหลั่ง พลังหมัดสะเทือนเลื่อนลั่นดั่งราวอสนีบาตที่ฟาดลง เล่งฮวงมาตรแม้นจะยืนห่างไปถึงห้าหกเชียะ ก็ยังมีความรู้สึกว่า พลังความกดดันอันหนักหน่วง ได้กระแทกกระทั้นเข้าใส่ร่างจนแทบมิอาจยืนทรงกายได้อยู่ บัณฑิตบรรพตบูรพาเมื่อร่ายรำไปถึงกระบวนท่าที่แปดแล้วก็ตวาดขึ้นว่า

"ฮวงยี้ เจ้าดูท่าร่างของเรา"

เห็นร่างของบัณฑิตเฒ่า พลันกลับกลายเป็นเชื่องช้าลงไปกว่าเดิม มือซ้ายได้ปัดป้องไปแต่ละกระบวนท่าที่จู่โจมมา มากลายเป็นคุ้มครองป้องกันร่างอย่างเข้มแข็ง ส่วนมือขวานั้นฟันเฉลียงออกไปทางด้านข้าง ร่างสะอึกไปที่เบื้องหน้าหนึ่งก้าว ฝ่ามือขวากระชากรั้งกลับมาแล้วจึงกระแทกออกไปจากทรวงอกโดยตรง เพียงดันออกไปได้ครึ่งเดียว พลันกรีดออกไปทางด้านขวาเป็นรูปครึ่งวงกลม กระชากเสียงตวาดขึ้นดังกึกก้อง ฝ่ามือทั้งสองได้ประสบและกระแทกไปที่เบื้องหน้าอย่างกะทันหัน จึงบังเกิดเสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว ไม้ไผ่ลำมหึมาที่อยู่ห่างไปสิบกว่าเชียะ ได้โค่นลงพร้อมกับรากที่กระชากจากพื้น

เล่งฮวงเห็นฮุ่นเอี้ยเอี๊ยร่ายรำสามกระบวนท่าหมัดทลายมรกต ด้วยอานุภาพอันสูงส่งน่าระย่อ ก็บังเกิดความลุ่มหลงงงงวย ครุ่นคิดในใจว่า

'แม้จะมีศัตรูผู้กล้าแข็งสักสามสี่คนมารุมจู่โจมทำร้าย เราเพียงแต่ใช้ในสามกระบวนท่าหลังนี้ออกไป ก็ย่อมทลายได้ในทุกสิ่งอย่างเป็นแม่นมั่น จนสามารถทะลวงวงล้อมหลบหนีออกไปอย่างไม่มีปัญหาเลยทีเดียว'

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยรั้งมือกลับมาแล้วจึงกล่าวว่า

"อันเพลงมวยนี้มีแนวทางง่ายดายไม่สับสน สามกระบวนท่าหลังซึ่งตั้งนามว่าทลายภูเขา (ไคซัว) นั้น ติดต่อตามกันอย่างมีความสัมพันธ์อันแนบแน่น และพลังยิ่งหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกครั้งไป รอจนเมื่อมือซ้ายและขวาได้ประกบกัน ดันกระแทกออกไปนั้น ทั่วทั้งแผ่นดินในยามนี้ ผู้ที่สามารถตั้งรับอย่างหักหาญตรง ๆ ได้ จะมีก็เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ฮาฮา"

เล่งฮวงเห็นสีหน้าของฮุ่นเอี้ยเอี๊ยเปี่ยมไปด้วยความปลาบปลื้มภาคภูมิอย่างล้นเหลือ ที่ซึ่งยืนหยัดอยู่เมื่อครู่ ขณะนี้ปรากฏรอยเท้าตื้น ๆ ขึ้นสองแห่ง จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง กับความสำเร็จในการฝึกปรือพลังฝีมือของฮุ่นเอี้ยเอี๊ย ก็บังเกิดความเลื่อมใสนับถือจนหมดหัวใจ และพลอยปลาบ-ปลื้มยินดีไปด้วย

เล่งฮวงกล่าวขึ้นอย่างปีติใจว่า

"ฮุ่นเอี้ยเอี๊ย ฮวงยี้จะร่ายรำฝึกให้ท่านดูสักตลบหนึ่ง"

เล่งฮวงมีปฏิภาณและความทรงจำอันยอดเยี่ยม และกระบวนท่าเพลงวิชานี้ก็เป็นไปอย่างง่ายดายไม่ซับซ้อน เพียงดูอยู่ตลบเดียวก็สามารถร่ายรำทำท่าออกไปได้อย่างถูกต้องไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อยนิด

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยปีติใจจนต้องหัวร่อหน้าระรื่น แล้วกล่าวว่า

"เด็กอันประเสริฐ ลำบากต่อเจ้านักทีเดียว เจ้าฝึกต่อไปเถิด เราจะไปเตรียมอาหารในมื้อต่อไป"

เล่งฮวงรีบกล่าวขึ้นทันทีว่า

"ให้ฮวงยี้ไปจัดการเถิด"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าฝึกปรืออย่างตั้งอกตั้งใจต่อไปเถิด อันสามกระบวนท่าทลายภูผาในตอนหลังนั้น เป็นการใช้กำลังภายในอย่างพิสดาร ยิ่งเจ้าฝึกปรือมากครั้งเพียงใด ก็จะเป็นคุณประโยชน์ต่อเจ้าเพียงนั้น เจ้าจงใช้ดุลพินิจเข้าขบคิดใคร่ครวญให้ลึกซึ้งด้วยเถิด"

เล่งฮวงสำนึกขอบพระคุณในใจอย่างใหญ่หลวง จึงตั้งหน้าตั้งตาเริ่มฝึกตั้งแต่ต้นขึ้นใหม่ อันเพลงมวยที่หักโหมอย่างตรง ๆ โดยพลังอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวนี้ความจริงควรจะสูญเสียกำลังกายไปอย่างมากมาย เล่งฮวงเมื่อฝึกปรือได้สิบกว่าตลบแล้ว จิตใจและกำลังกลับรู้สึกคึกคักเข้มแข็งขึ้นอีกมากมายก่ายกองนัก จึงคิดขึ้น

ว่า

'อันผลไม้โลหิตนี้ นับว่าเป็นของวิเศษสุดในแดนดินอย่างแท้จริงทีเดียว เพราะพลังภายในของเราเพียงเวลาหนึ่งวันและหนึ่งคืนที่ผ่านไป ได้รุดหน้าจนแกร่งกร้าวเข้มแข็งจนถึงปานนี้แล้ว'

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยถือขากวางย่างในมือซ้าย ถือสุราพุทราในมือขวา เดินเบา ๆ ออกมาจากถ้ำ เห็นเล่งฮวงยืนเด่นเป็นสง่าดุจดั่งขุนเขาอันมั่นคงมิคลอนคลาย ใช้หมัดแต่ละครั้งอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว ดั่งราวกับกระแสลมกรด ด้วยท่าทีที่สวยงามเป็นอย่างยิ่ง เห็นอย่างประจักษ์ชัดว่า เป็นท่าทีของยอดฝีมืออันดับหนึ่งโดยปฏิเสธมิได้เลย แต่พอเงยหน้ามองไป ใบหน้าที่สวยงามสง่าอย่างคมสันนั่น ยังปรากฏแววไร้เดียงสาอยู่บ้าง จึงลอบคิดในใจว่า

'ช่างเป็นบุปผาพันธุ์ประหลาดในอุทยานบู๊ลิ้มที่แท้จริง อาลั้งผู้นั้นก็น่ากลัวจะเป็นสตรีที่ให้ความรักใคร่เวทนาปรานี ต่อผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่งแน่ ๆ'

ด้วยความรักที่แผ่ซ่านครอบคลุมไปในทุกสิ่งสรรพ ในใจของชายชราจึงพลอยได้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไปให้ความรักต่ออาลั้งอย่างจริงใจเข้าด้วย

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยกระโดดละลิ่วขึ้นไปบนศิลามหึมา เล่งฮวงรีบหันร่างมาต้อนรับ คนทั้งสองพากันทรุดกายนั่งอยู่บนศิลา รับประทานไปพลางก็พูดคุยไปพลาง ด้วยความถูกคอและถูกใจ สนิทสนมกลมเกลียวกันเป็นอันดี

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยพลันกล่าวขึ้นว่า

"เราเห็นร่างของเจ้ามีความเบาหวิวคล่องแคล่ว เหมาะสมต่อการฝึกปรือวิชาตัวเบาเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคราครั้งก่อน ที่เรายังท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงนั้น มีอยู่ครั้งหนึ่งได้ช่วยชีวิตของหลวงจีนลามะไว้อย่างบังเอิญ เมื่อเราจู่โจมจนผู้มีฝีมืออันดับสูง ที่รุมล้อมกระหน่ำต่อหลวงจีนรูปนั้นจนกระเจิดกระเจิง หันร่างกลับไปดูหลวงจีนลามะรูปนั้นได้รับบาดเจ็บสาหัสไปจนร่อแร่รอความตายแล้ว หลวงจีนรูปนั้นมีความซึ้งในบุญคุณของเราเป็นอย่างยิ่ง และเห็นว่าเรามิคล้ายดั่งผู้เลวทรามต่ำช้าทั้งหลาย จึงได้ล้วงหยิบเอาคัมภีร์ที่มีอักษรมคธ มอบให้เราหนึ่งเล่ม และฝืนใจทนต่อความเจ็บปวด บอกกับเราว่าเป็นคัมภีร์ที่บันทึกถึงวิชาตัวเบาอันสูงสุดลึกล้ำ ที่มิเคยคาดคิดเดาว่าจะเป็นไปได้ นับเป็นของวิเศษสุดในสำนักของหลวงจีนรูปนั้น ยามเมื่อบอกกล่าวกับเราถึงเรื่องนี้แล้วก็ถึงแก่กาลมรณภาพไป

"หะแรกเราก็มิได้สนใจไยดีนัก เพราะคำนึงถึงว่า อันวิชาใด ๆ ในพิภพจบแดน ก็แตกต่างกันไม่มากเท่าใดนัก แต่ภายหลังเมื่อปลีกตัวมาเร้นกายในที่นี้ ประ-

สบพบชะง่อนหินที่เจ้าใช้หยั่งเท้าลงมาว่า แต่ละขั้นได้ห่างไกลไปกว่าสิบเชียะเสมอ จึงคิดในใจว่า ต่อให้มีวิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดของพิภพ จะกระโดดขึ้นสู่เบื้องสูงนั้น แต่ละครั้งนั้นก็มิเกินกว่าเจ็ดแปดสิบเชียะอย่างแน่นอน แต่สลักหินที่ตอกไว้บนผนังศิลานั้น เห็นได้อย่างแน่ชัดว่า เป็นสลักที่ใช้สำหรับฝึกวิชาตัวเบาของผู้มีอาวุโสรุ่นก่อน ซึ่งวิชาตัวเบาที่สามารถกระโดดแต่ละครั้งไปได้ไกลกว่าร้อยเชียะนั้นน่ากลัวจะต้องเป็นวิชาตัวเบาอีกแขนงหนึ่งต่างหาก เราจึงหวนคิดถึงคัมภีร์ที่หลวงจีนลามะรูปนั้นมอบไว้ให้กับเรา จึงได้ใช้ความหมกมุ่นพากเพียรเข้าตีความ แต่น่าเสียดายที่มิรู้จักอักษรมคธ ดูไปมาอย่างคร่ำเคร่ง ก็หาเหตุผลใด ๆ มิได้เลย เจ้ามีภูมิปฏิภาณอันฉลาดล้ำยอดเยี่ยม และมีวาสนาได้กลืนกินผลไม้วิเศษสุดเข้าไปอีกสักครู่เราจะมอบคัมภีร์นั้นให้กับเจ้าไป อาจมิแน่ว่าเจ้าจะสามารถตีความถึงเหตุผลภายในคัมภีร์นั้นก็เป็นได้ และฝึกปรือจนสำเร็จในยอดวิชาอันดับสูงสุดในพิภพนั้น"

เล่งฮวงกล่าวอย่างตื้นตันใจว่า

"เอี๊ยเอี๊ย ให้ความกรุณาต่อข้าพเจ้าอย่างล้นเหลือยิ่งนัก ข้าพเจ้ามิทราบว่าจะตอบแทนพระคุณนี้ได้อย่างไรกัน"

ฮุ่นเอี๊ยเอี๊ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ตอบแทนหรือ ? นั่นยังมิต้องดอก เพียงแต่สะใภ้น้อยของเจ้าพยายามทำอาหารรสเลิศ ให้เราลิ้มชิมดูบ้างก็เพียงพอแล้ว"

ที่แท้เล่งฮวงเคยได้คุยโอ่ถึงรสมือของสองอาลั้งและมารดา ว่ายอดเยี่ยมจนหาผู้ใดเทียมเทียบมิได้อีกแล้วในโลกนี้ จึงได้ทำให้ชายชราที่มีความสันโดษ บังเกิดความกระตือรือร้นใคร่จะได้ลิ้มชิมดูบ้าง

หลังจากนั้น คนทั้งสองจึงได้ถ่ายทอดและฝึกปรือกันอยู่ภายในหุบเหวอย่างคร่ำเคร่ง อาจารย์อันทรงฝีมือเมื่อประสบพบกับศิษย์ที่ชาญฉลาด จึงยิ่งสอนยิ่งมีความปีติยินดี ปลาบปลื้มและภาคภูมิใจอย่างใหญ่หลวง ฮุ่นเอี๊ยเอี๊ยได้ถ่ายทอดยอดวิชาอันดับสูงที่ตนฝึกปรือมาเป็นเวลาหลายสิบปี ให้กับเล่งฮวงจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ และเล่งฮวงก็มีภูมิปฏิภาณอันล้ำเลิศ มารองรับต่อพลังฝีมือนานาได้อย่างไม่เหลือบ่ากว่าแรง

จวบจนกระทั่งยามสนธยาของวันนี้ เล่งฮวงเมื่อรับประทานอาหารค่ำแล้วก็นั่งผนึกลมปราณเดินกำลังภายในอยู่บนศิลาใหญ่เพียงลำพัง ด้วยจิตใจอันปลอดโปร่งสดใสไร้กังวล จินตนาการแจ่มจ้าปราศจากความสับสน เงยหน้ามองไปเห็นดวงจันทร์กระจ่างฟ้าทอแสงขาวนวลตามาทั่วทั้งหุบเขา จึงครุ่นคิดว่า

'จากการประลองกระบี่ที่ยอดเขาไท้ซัวจวบจนบัดนี้ น่ากลัวเป็นเวลาหนึ่งเดือนแล้วกระมัง ช่างเป็นวันเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน'

ลมเย็นได้พัดมาสัมผัสร่างอย่างชุ่มชื่น เล่งฮวงลุกขึ้นยืนขยับเสื้อผ้า ก้มลงมองดูชุดนักศึกษาที่ตนสวมใส่อยู่ ก็อดมิได้ที่ต้องลอบหัวร่อและครุ่นคิดว่า

'เสื้อผ้าของฮุ่นเอี้ยเอี๊ยชุดนี้ สวมใส่ขึ้นแล้วกลับรู้สึกกระปรี้กระเปร่าสบายอย่างยิ่ง คิดว่าผู้เฒ่าเมื่อครั้งมีอายุเยาว์นั้น คงจะพิถีพิถันในเรื่องเสื้อผ้าอาภรณ์เป็นอย่างยิ่งทีเดียว'

แล้วจึงกระโดดลิ่วออกไป ชายเสื้อผ้าพลิ้วปลิวไปตามลม ด้วยท่าทีอันองอาจสง่างามเป็นอย่างยิ่ง

ในฉับพลันนั้น เสียงสะอึกสะอื้นเบา ๆ ได้ดังแว่วมาจากภายในป่าไผ่ เล่งฮวงยามนี้มีพลังภายในที่แกร่งกร้าวสูงส่ง โสตประสาทแหลมคมว่องไวเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเงี่ยหูฟังไปโดยตั้งใจอยู่ชั่วขณะ ก็จำได้ทันทีว่า นั่นคือเสียงสะอื้นของฮุ่นเอี้ยเอี๊ยที่ได้กลั้นเอาไว้อย่างเต็มที่จึงครุ่นคิดในใจว่า

'ในที่สุด ความจริงก็ได้เป็นที่เปิดเผยออกมาแล้ว เราสังเกตดูว่าหลายวันมานี้ เอี้ยเอี๊ยมีความหม่นหมองกังวลขึ้นทุกวันอย่างน่าวิตก โอ...มิทราบว่าเรื่องอันใดและมิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด เอี้ยเอี๊ยจึงได้ฝังเอาชีวิตวัยฉกรรจ์อันมีค่ามหาศาลของตน มาไว้ภายในขุนเขาที่รกร้างว่างเปล่าและเงียบสงัดวังเวงนี้ด้วย'

แต่แล้วก็หวนคิดขึ้นได้อีกครั้งหนึ่งว่า

'เวลาสามสิบปีกว่าแล้ว มิว่าความเจ็บช้ำน้ำใจในเรื่องอันใดก็สมควรจะเลือนลืมจนจางหายไปได้อยู่ดอก'

เล่งฮวงยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกว่า เสียงสะอึกสะอื้นนั้นยิ่งมีความสลดรันทดอย่างสุดแสน เมื่อหวนคิดถึงความเมตตาการุญของฮุ่นเอี้ยเอี๊ย ที่ต้องมาได้รับความทุกข์ทรมานจนถึงปานนี้ ความเห็นใจและสมเพชได้บังเกิดขึ้นจนจับใจ กระทั่งต้องพลอยหลั่งน้ำตาลงมาด้วย สืบเท้าพุ่งกายเข้าไปในราวป่าอย่างรวดเร็วปานเหินบินมุ่งหน้าตรงไปตามทิศทางของต้นเสียง ใช้ฝีเท้าอันแผ่วเบาย่องเข้าไปจนถึงที่เบื้องหลังฮุ่นเอี้ยเอี๊ย เห็นฮุ่นเอี้ยเอี๊ยฟุบหน้าลงกับอก ไหล่ทั้งสองขยับเขยื้อนขึ้นลงตามแรงสะอื้นอย่างเศร้าสลดรันทด โดยมิได้มาสนใจสังเกตดู เล่งฮวงได้ไปจนถึงทางหลังกายแล้ว

เล่งฮวงอดรนทนมิได้แล้ว ต้องเอ่ยเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

"ฮุ่นเอี้ยเอี๊ย ท่านมิต้องเศร้าเสียใจไปดอก เรื่องอันใดที่เร้นไว้ภายในใจท่าน

โปรดเล่าให้กับฮวงยี้ฟังบ้างเถิด ฮวงยี้จะช่วยคลี่คลายความระทมทุกข์ของท่านบ้าง"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยสะดุ้งจนสุดตัว เสียงสะอื้นได้ชะงักหายลงฉับพลัน ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตาอย่างรวดเร็ว

เล่งฮวงกล่าวสืบต่อด้วยน้ำเสียงอันนอบน้อมอ่อนโยน

"เอี้ยเอี๊ย เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน มีเรื่องอันใดบังเกิดขึ้นหรือ ? แม้กระทั่งกาลเวลาผ่านมาถึงเนิ่นนานปานนี้ ท่านยังมิเลือนลืมออกไปได้ด้วย ?"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยมิได้ตอบคำ แสงเดือนสกาวตาสาดส่องอยู่บนใบหน้าอย่างชัดเจน เล่งฮวงพลันรู้สึกว่าฮุ่นเอี้ยเอี๊ยได้ชราลงกว่ายามปกติไม่น้อยทีเดียว เป็นเวลาชั่วครู่ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยจึงกล่าวขึ้นอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ฮวงยี้ อันความเจ็บช้ำระทมทุกข์ในโลกนี้ ความจริงไม่มีสิ่งมาเปรียบเทียบกัน ยิ่งไม่มีสิ่งที่จะมาหยั่งได้ว่ามีอยู่ปานใดเลย มีแต่จะต้องเผชิญและผ่านมาด้วยตนเองเท่านั้น จึงจะทราบถึงความขมขื่นคับแค้นว่ามันมีอยู่สักเพียงใด ฮวงยี้ เจ้าฟังเข้าใจหรือไม่ ? อันความคับแค้นขมขื่นที่แท้จริงนั้น เป็นสิ่งมิอาจลืมเลือนได้เลยจวบชั่วชีวิต เจ้ามีแต่จะต้องหมกมุ่นพากเพียรไปฝึกปรือในพลังฝีมือ เพื่อให้มันดำรงคงอยู่กับเจ้าไปตลอดกาล ฮวงยี้ ฮวงยี้ เจ้าเข้าใจหรือไม่ ?"

เล่งฮวงมาตรแม้นจะมิใคร่เข้าใจในความหมายของวาจานี้นัก แต่เมื่อเห็นฮุ่นเอี้ยเอี๊ยมีสีหน้าอันเปี่ยมด้วยความหวังอย่างใหญ่หลวง และเต็มไปด้วยความรอคอยอย่างกระหายในคำตอบของตน จึงผงกศีรษะรับคำขึ้นว่า

"ฮวงยี้เข้าใจได้แล้ว"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยจึงมีอารมณ์สงบลงบ้างอย่างแช่มช้า สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความเวทนาปรานี แต่กล่าวขึ้นโดยฉับพลันว่า

"วันนี้เป็นวันที่เท่าใดของเดือนแปด ?"

เล่งฮวงเมื่อครู่นี้ได้ดูรอยขีดบนต้นไผ่ซึ่งใช้ทำแทนปฏิทินมาแล้ว ดังนั้นจึงตอบว่า

"ขึ้นสิบสี่ค่ำของเดือนแปด ?"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยจึงกล่าวขึ้นว่า

"เจ้ามาเป็นเวลาถึงหนึ่งเดือนแล้ว ฝีมือที่เรามีทุกประการ ได้ขุดค้นถ่ายทอดให้กับเจ้าจนหมดสิ้นแล้ว เจ้ายังมีเรื่องมากมายหลายประการที่มิได้กระทำสำเร็จดั่งปณิธาน วันพรุ่งนี้ก็เป็นสารทตงชิว (สารทไหว้พระจันทร์) เจ้าออกไปจากภูเขาเถิด ล้างแค้นแทนบิดา แล้วจงจำให้มั่นว่า พาอาลั้งมาหาเราในที่นี้ด้วย ให้เราได้ดูนัยน์

ตาของนาง ว่ายังพอจะรักษาพยาบาลได้หรือไม่

เล่งฮวงอยู่ร่วมกับชายชรานี้เพียงหนึ่งเดือน แต่มีความอาลัยรักในตัวชายชราอย่างใหญ่หลวงจนสุดจะเปรียบปานได้ แต่เมื่อหวนคิดถึงภาระอันสำคัญที่ตนมีอยู่แล้ว จึงจำต้องหักใจไว้โดยกล่าวว่า

"เอี้ยเอี๊ย ฮวงยี้ย่อมต้องย้อนกลับมาอยู่เป็นเพื่อนกับท่าน ปรนนิบัติรับใช้ท่านอย่างแน่นอน"

ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยกล่าวขึ้นว่า

"เอาเถิด เป็นเวลาอันดึกมากแล้ว เจ้าสมควรจะไปพักผ่อนได้แล้ว"

เล่งฮวงเดินกลับไปที่ถ้ำตามคำบอกอย่างว่าง่าย เอนกายลงนอนบนเตียงไม้ไผ่ที่ปูด้วยใบไผ่อันหนานุ่มด้วยความคิดสับสนกระเจิดกระเจิง วาจาที่เอี้ยเอี๊ยว่ามาเมื่อครู่ได้กังวานขึ้นอีกครั้งในโสตประสาทว่า "ความระทมขมขื่นอันแท้จริงนั้น จะตราตรึงใจอยู่อย่างไม่มีวันลืมเลือนจวบชั่วชีวิต เจ้ามีแต่ต้องฝึกปรือในวิชากำลังฝีมือให้มันเคียงคู่อยู่กับเจ้าจวบชั่วกาลนานเท่านั้น"

"หากแม้นมีวันหนึ่ง...มีวันหนึ่งที่อาลั้งพรากจากเราไปจวบชั่วชีวิตเรา...เรายังจะมีกำลังใจดำรงชีวิตต่อไปหรือไม่ เรายังจะมีกำลังใจที่จะอยู่ร่วมรวมกับความระทมขมขื่นในโลกนี้อีกต่อไปหรือไม่ ?

"ไม่...ไม่อย่างแน่นอน เทพยดาฟ้าดินสุดเคารพ ข้าพเจ้าทราบดีว่า ท่านย่อมไม่อำมหิตโหดเหี้ยมต่อข้าพเจ้าถึงปานนั้นดอก"

เล่งฮวงมาตรแม้นปลอบใจตนเอง แต่ลางสังหรณ์อันอัปมงคลได้เริ่มบังเกิดขึ้นแล้วเป็นครั้งแรกของความรู้สึก...

เช้าวันรุ่งขึ้น เล่งฮวงสะกดความเศร้าสลดเสียใจไว้อย่างเต็มที่ ลำลาต่อฮุ่นเอี้ยเอี๊ย และวิงวอนขอร้องอยู่หลายต่อหลายครั้ง ให้ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยมิต้องระทมขมขื่นใจอีกต่อไป พยายามท่องเที่ยวปล่อยอารมณ์ตามภูเขาลำเนาไม้ทางภายนอกเสียบ้าง แต่เอี้ยเอี๊ยสั่นศีรษะและหัวร่อให้เท่านั้น โดยมิยอมรับปาก แต่กลับสั่งย้ำแล้วย้ำอีก ให้เล่งฮวงพาอาลั้งมาให้เอี้ยเอี๊ยตรวจตราดูอาการ

เล่งฮวงสะกดความอาลัยอาวรณ์เอาไว้ วิ่งออกไปจากหุบเขาอย่างรวดร็ว ยามเมื่อวิ่งไปจนถึงที่ข้างทางนั้น ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยพลันได้ใช้วิชาตัวเบาอันสูงส่งยอดเยี่ยม วิ่งตามติดมาได้ทัน ในมือยังมีขวดเคลือบน้อย ๆ มาอีกหนึ่งใบ เล่งฮวงชะงักฝีเท้าไว้พลางกล่าวว่า

"เอี้ยเอี๊ย ท่านมีเรื่องอันใดที่จะสั่งหรือ ?"

ฮุ่นเอี้ยเอี้ยตอบว่า

"อาจารย์ของเจ้า มาตรแม้นมีความรู้ในเชิงการแพทย์อย่างลึกซึ้งแตกฉาน แต่ก็เป็นการดำเนินตามตำราอย่างกอดแจมิยอมปล่อย มาตรแม้นจะเป็นการใช้ยาตรงกับโรคโดยไม่ผิดพลาด แต่ก็มิอาจพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ในวันที่อาลั้งถูกพิษร้ายของงูทองเข้านั้น มันรู้จักแต่คิดใช้ยารีดเร้นให้พิษงูออกจากร่าง แต่กลับลืมไปถึงการใช้พิษสะกดพิษ อันพิษงูทองและพิษตะขาบนั้น มันจะสามารถหักล้างกันได้อย่างพิสดาร ก็หาไปครุ่นคิดถึงไม่

"เรามาตรแม้นขณะนี้จะคิดถึงวิธีได้ แต่นัยน์ตาอาลั้งก็บอดสนิทไปแล้ว จึงเป็นการเปล่าประโยชน์ ภายในขวดนี้คือน้ำที่มีอยู่ภายในหยกอุ่นหมื่นปี เป็นสิ่งที่เราเมื่อคราครั้งก่อน ทุ่มเทชีวิตจิตใจอย่างลำบากยากเย็น สืบเสาะค้นหาได้บนยอดภูเขาหิมะ (ไต้เซาะซัว) มีประสิทธิภาพในการสมานแผลสดที่สาหัสสักเท่าใด ก็สามารถเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว ภายในขวดมีอยู่เพียงสิบหยดเจ้าควรจะใช้ไปอย่างทะนุถนอมด้วย"

เล่งฮวงรับและคารวะด้วยความขอบพระคุณแล้ว จึงได้กราบลาต่อฮุ่นเอี้ยเอี้ยอีกครั้ง จากนั้นจึงใช้วิชาตัวเบาวิ่งออกไปทางนอกหุบเขา โดยมิยอมเหลียวหลังกลับมาดูอีกเลย

เล่งฮวงวิ่งสุดฝีเท้าเป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ แล้ว ในใจก็คำนึงอยู่ตลอดเวลาว่า

'เราตกลงกับอาลั้ง เมื่อถึงกำหนดหนึ่งปีจะกลับไปที่บ้านเดิมเพื่อเยี่ยมเยียนนางอีกสักครั้ง ขณะนี้ยังมีเวลาอีกร่วมครึ่งปี ไยไม่ขึ้นไปที่ภูเขาคงทั้งเสียก่อน หาเจ้าลี้งักอันอุบาทว์ชาติชั่ว มาทดลองต่อกระบวนเพลงอันสูงส่งที่ฮุ่นเอี้ยเอี้ยถ่ายทอดให้กับเรามา"

พอตกลงใจเช่นนั้น เมื่อถึงยังเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ถามไถ่ในทิศทางของภูเขาคงทั้งแล้ว ก็เร่งรุดไปอย่างรีบร้อนมิพักผ่อน

ในวันนี้ เล่งฮวงได้เข้าสู่ดินแดนมณฑลเซียมไซ ทางภาคเหนือท้องฟ้ามืดมิดสนิทแล้ว เห็นว่าสองฟากทางที่จะผ่านไป ขรุขระทุรกันดารปราศจากหมู่บ้านใด ๆ จะพอขอพักอาศัยได้ จึงยิ่งบังเกิดความร้อนรนกระวนกระวาย พลันมีนกพิราบสีขาวตัวใหญ่ได้บินผ่านศีรษะไป เล่งฮวงเห็นนกพิราบขาวนี้น่ารักเป็นหนักหนา จึงบังเกิดความสนุกดั่งกับเด็กทารกขึ้น รีบวิ่งตามติดไปฟาดจนร่วงหล่นลงจากเบื้องบนอากาศ นกพิราบตัวนั้นมันบินต่ำอยู่แล้ว พอถูกเล่งฮวงฟาดด้วยพลังมือเข้าครั้งเดียว ก็ร่วงหล่นลงมา เล่งฮวงเห็นที่เท้านกพิราบยังมีแพรแดงพันอยู่อีกหนึ่งผืน

จึงบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง รีบคลายออกมาดู ซึ่งพอเห็นเข้า สีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างฉับพลันกะทันหัน

เสียงพึมพำได้ดังขึ้นว่า

"เป็นเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วทั้งสองตัวนี้อีกแล้ว มิทราบว่าเจ้าเดียรัจฉานทั้งฝูง จะรวบรวมหัวกันเข้ากระทำสิ่งอันชั่วร้ายเลวทรามอย่างไรอีก เฮอะ ให้เราโง้วเล่งฮวงได้พบเห็นแล้ว ย่อมต้องยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องสักครั้งอย่างแน่นอน"

ที่แท้บนแพรแดงผืนนั้น วาดกะโหลกอันน่าหวาดกลัวสองกะโหลก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสองมหากาฬพิภพนั่นเอง

เล่งฮวงคิดในใจว่า

'เจ้าสองมหากาฬพิภพมีพลังฝีมือที่จะดูแคลนมิได้อย่างแท้จริง และมิทราบว่ามันเผชิญหน้ากับบุคคลอันร้ายกาจขนาดใด จึงต้องใช้สัญญาณเรียกกำลังมาช่วยเหลืออย่างร้อนรน คิดจะระดมพวกเก้าผู้กล้า ให้มาสมทบจนพร้อมมูลทีเดียว'

โง้วเล่งฮวงคิดอย่างใคร่ครวญด้วยความกังขาขึ้นอีกว่า

'สองมหากาฬพิภพเป็นศัตรูผู้พิฆาตบิดาของชิงเจี๊ยบน้องเรา หรือจะเป็นชิงเจี๊ยบตามไปรังควานล้างแค้นในแดนมัน และท้าทายจนเกิดการต่อสู้ขึ้น ?'

เล่งฮวงพอคิดถึงชิงเจี๊ยบที่มีพลังฝีมือกล้าแข็งสูงส่งแล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่อาจเป็นไปได้ทีเดียว ดังนั้นจึงบังเกิดความสนใจและเป็นห่วงอย่างยิ่ง

พลางครุ่นคิดต่อไปอีกว่า

'เจี๊ยบตี๋มาตรแม้นมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำ แต่ย่อมยากยิ่งที่จะต้านทานต่อการกลุ้มรุมของเก้าผู้กล้าอย่างแน่นอน เราจะต้องเร่งรุดไปช่วยเหลือจึงจะได้ต้องเข่นฆ่ากันให้สบายมือสักครั้งแล้ว เมื่อครู่นี้นกพิราบบินมาจากทางทิศใต้ อาจมิแน่ว่าพวกมันเหล่านั้นกำลังต่อสู้กันอยู่ทางด้านใต้ของภูเขานี้อยู่'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็รีบใช้วิชาตัวเบาอันสูงส่ง มุ่งตรงไปยังเนินเขาทางด้านใต้ ท้องฟ้ายามนี้มืดมิดสนิทแล้ว เบื้องหน้าสายตาเต็มไปด้วยพงหญ้าและขวากหนามรกชัฏ ไม่มีทิศทางจะผ่านไปได้ เล่งฮวงจึงผนึกลมปราณภายในขึ้นจนเปี่ยมล้น ใช้วิชาตัวเบาพุ่งไปอย่างรวดเร็ว ร่างกระโดดขึ้นลงเพียงมิกี่ครั้ง ก็มาถึงเชิงเขาได้อย่างง่ายดาย ที่ริมโสตพลันได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันดังแว่วลงมา จึงเร่งร้อนหาทางจะขึ้นไปบนเขาอย่างลุกลน เมื่อมองดูตำแหน่งที่พอจะกระโดดเข้าหยั่งเท้าได้แล้ว ก็พุ่งปราดขึ้นไปโดยไม่รั้งรอ

เล่งฮวงตะเกียกตะกายอย่างร้อนรุ่ม จนถึงครึ่งทางอันเป็นไหล่เขา เสียงอาวุธ

กระทบกันได้จางลงทีละน้อย จนกระทั่งเงียบสงัดไปในที่สุด จึงทราบว่าการแพ้ชนะได้เป็นที่รู้ผลแล้ว ความกระวนกระวายยิ่งบังเกิดขึ้นอย่างร้อนรุ่ม และเห็นมีเงาร่างสีดำทางบนยอดเขา ได้พุ่งปราดหายลับไปดั่งราวกับสายฟ้าแลบ จึงเร่งฝีเท้าอย่างมิคิดชีวิต พุ่งรุ่งขึ้นสู่ยอดเขาได้ในครานั้น

มันเป็นสภาพอันอเนจอนาถ และยุ่งเหยิงอลวนอย่างยิ่ง ซากศพสามคนนอนแน่นิ่งอยู่บนทิศทางนั้น หนึ่งในจำนวนนั้นตายอย่างพิสดาร ด้วยกระบี่ยาวที่พุ่งเสียบเข้าที่คอหอย เล่งฮวงจึงเดินเข้าไปพินิจพิจารณาดู ก็จำได้ว่ามันคือลิ่มเซี่ยวเทก ผู้เป็นหนึ่งในจำนวนเก้าผู้กล้าหาญ ส่วนอีกสองคน เล่งฮวงก็จำได้ว่า หนึ่งคือคงจอมกระบี่พันมือเล็กฮึง ส่วนอีกหนึ่งคือหัตถ์ปลิดดาวซีคงจง...

ราตรีได้เคลื่อนคล้อยจนกระทั่งเงียบสงัดวังเวงไปทุกแห่งหน ฝูงนกกาตามพุ่มไม้นานาได้สงบเสียงลงหมดสิ้นแล้ว น่ากลัวได้เข้าสู่นิทรารมณ์อันแสนสุขแล้วกระมัง

บทที่ 32

ไมตรีที่ลึกซึ้ง

โง้วเล่งฮวงทรุดกายนั่งที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ครุ่นคิดเป็นเวลาชั่วครู่ แยกแยะสถานการณ์ที่เห็นเฉพาะหน้าขณะนี้ พลันมีความคิดชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว คำนึงไปว่า

"ผู้ที่สามารถพิฆาตสามผู้กล้าลงได้ในคราเดียวกันนั้น ทั่วทั้งวงพวกนักเลงในยุคนี้จะมีก็ไม่กี่คนนัก ย่อมต้องเป็นการกระทำของเจี๊ยบตี่อย่างแน่นอน แต่ทว่ากระบี่ที่พุ่งออกจากมือนั้น มันเป็นกระบวนท่าการเสี่ยงชีวิตที่ยอมตกตายด้วยกันทั้งคู่แล้ว เจี๊ยบตี่หรือจะมี...หรือจะมีเภทภัยอย่างไร...ปรากฏขึ้นแล้ว"

เล่งฮวงยิ่งคิดยิ่งสะท้านใจอย่างหนาวเหน็บ กระโดดพรวดพราดลุกขึ้นจากที่วิ่งกระหืดกระหอบลงไปทางสันเขาอีกด้านหนึ่ง กวาดตาพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในค่ำคืนวันนี้ ท้องฟ้ามืดมิดสนิททุกแห่งหน ดวงจันทร์ได้ซ่อนหน้าอยู่ภายในเมฆหมอกอันหนาทึบ เล่งฮวงสืบเสาะลงไปตามไหล่เขาอย่างร้อนรน แต่ทุกแห่งหนเต็มไปด้วยขวากหนามอันรกชัฏ และมืดมิดสนิทอยู่

เล่งฮวงเดินพล่านไปมา กวาดตาดูแต่ละสิ่งที่พอจะเป็นที่พิรุธสะดุดตา เนื่องจากมีวาสนาได้กลืนกินผลไม้วิเศษเข้าไปในยามบังเอิญ พลังฝีมือจึงเพิ่มพูนขึ้นอีกมากมาย แม้กระทั่งประกายตาก็คมกริบขึ้นกว่าเดิม ทำให้เล่งฮวงประสบพบว่าที่พงหญ้าอันเต็มไปด้วยขวากหนามนั้น ยุ่งเหยิงไปกว่าแห่งอื่นอย่างพิสดาร คล้ายดั่งเคยถูกวัตถุหนัก ๆ ทับลงไปก็ปานกัน จึงฉุกใจได้คิดว่า เจี๊ยบตี่ที่มีนิสัยอันแกร่ง

กร้าวทระนง ขอเพียงแต่ลมหายใจอยู่ตราบใด ย่อมต้องตะเกียกตะกายหนีหายไปอย่างแม่นมั่น โดยมิยอมจะตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรูอย่างเด็ดขาด น่ากลัวจะเป็นว่าเมื่อได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสแล้ว ยังแข็งใจกลิ้งร่างลงมาในทิศทางนี้ เงาดำที่เราเห็นพุ่งหายลับตาไปเมื่อครู่ คงจะเป็นวิญญาณที่หลงเหลือของพวกเก้าผู้กล้า เสาะหาเจี๊ยบตี๋มิพบแล้ว และเห็นเราวิ่งขึ้นมาบนภูเขาด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว ซึ่งมันจึงได้พากันหลบลี้หนีหน้าไป

ด้วยปฏิภาณอันชาญฉลาดของโง้วเล่งฮวง คาดเดาในเหตุการณ์นี้ได้อย่างแม่นยำดั่งราวตาเห็น ในขณะนี้จึงตกลงใจอย่างเชื่อมั่นว่า ชิงเจี๊ยบคงอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับสันเขาด้านนี้ ดังนั้นจึงมีจิตใจอันคึกคักกระปรี้กระเปร่า กระโดดละล่วลงไปอย่างรวดเร็ว

เล่งฮวงสืบเสาะไปตามทิศทางขวากหนามอันยุ่งเหยิง เป็นเวลาพักใหญ่ เห็นที่เบื้องหน้าสายตา ขวากหนามและพงหญ้ารกชัฏหนาทึบขึ้นกว่าเดิม โดยเสาะหาร่องรอยพิรุธใด ๆ มิได้อีกแล้ว จึงขบคิดในใจอย่างใคร่ครวญ แต่ฉับพลันนั้น เสียงครวญครางอย่างถี่เร็วได้ดังกระชั้นขึ้นกระทบโสตมาจากทางด้านขวามือ

เล่งฮวงมิได้ระแวงแคลงใจอย่างไรอีกแล้ว และก็มิได้ไปคำนึงถึงพงหนามอันรกชัฏหนาทึบอีกด้วย รีบสืบเสาะไปตามเสียงนั้นอย่างขมีขมัน พลันมีเสียงน้ำไหลรินดังแว่วมาแต่ไกล เมื่อตามติดเข้าไปใกล้จึงเห็นว่าเป็นลำธารสายน้อยแห่งหนึ่ง

เล่งฮวงควงกระบี่ในมือฟันฟาดทางเบื้องหน้า จนขวากหนามร่วงหล่นลงเป็นทาง ก็เห็นภายในพงหญ้าอันหนาทึบ มีคนผู้หนึ่งนอนสลบไสลอยู่

เล่งฮวงรีบถลาเข้าไปดู คนผู้นั้นก็คือชิงเจี๊ยบนั่นเอง แต่สติสัมปชัญญะได้โบยบินจากร่างไปแล้ว และทั่วร่างยังเต็มไปด้วยบาดแผลมากมายหลายแห่ง จึงรีบก้มตัวลงไปจับชีพจรและลูบคลำทรวงอกดู เห็นยังเต้นอยู่น้อย ๆ...

เล่งฮวงมีความเจ็บช้ำและสมเพชเวทนาอย่างยิ่ง เมื่อเห็นน้องชายร่วมสาบานที่มีความรักใคร่ดั่งสายโลหิต ร่อแร่รอความตายในสภาพเช่นนี้ จิตใจร้อนรุ่มดั่งราวกับถูกไฟสุม ความจริงเล่งฮวงผู้มีน้ำใจไมตรีที่ลึกล้ำ แต่พอไมตรีได้บังเกิดขึ้นอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะตราตรึงที่ชั่วชีวิตก็มิอาจจะเลือนลืมได้

เมื่อระงับใจสะกดความพลุ่งพล่านของอารมณ์ได้แล้ว พลันหวนคิดถึงน้ำภายในขวดเคลือบที่วิเศษสุดซึ่งเอี้ยเอี้ยมอบให้มา จึงรีบล้วงมือเข้าไปดึงขึ้นจากอกเสื้ออย่างรวดเร็ว พลางคิดอยู่ว่า

'เจี๊ยบตี๋มาตรแม้นจะมีบาดแผลทั่วร่าง แต่ก็มิใช่เป็นบาดแผลที่ถึงแก่ชีวิต ใน

ขณะนี้มาตรแม้นลมหายใจรวยรินร่อแร่ ย่อมเป็นเพราะได้รับบาดเจ็บภายในเป็นแน่ มิหนำซ้ำ ยังสูญเสียโลหิตไปอีกมากมายเกินตัว' ดังนั้น จึงมิได้ครุ่นคิดคำนึงถึงเรื่องอันใด รีบกระชากจุกขวดประคองศีรษะชิงเจี๊ยบขึ้น งัดฟันที่ขบกันแนบแน่นจนอ้าออก เทเข้าไปในปากสามหยดทันที

เมื่อปิดจุกขวดและเก็บไว้ในอกเสื้ออีกแล้ว จึงพิจารณาดูบาดแผลในร่างชิง-เจี๊ยบอย่างกังวลสนใจ ก็ยิ่งบังเกิดความเจ็บช้ำคับแค้นจนแน่นใจ เพราะมีทั้งแผลจากฝ่ามือ จากมีด จากอาวุธลับ และจากหนามที่ติดเต็มอยู่ทั่วร่าง เล่งฮวงพยายามระงับใจให้เข้มแข็ง ใช้กระบี่ในมือกรีดเสื้อผ้าในบริเวณบาดแผลที่มีโลหิตเกรอะกรังนั้นออก และคิดว่า

'เราควรจะฉวยโอกาสที่เจี๊ยบตี๋ยังมิรู้สึกตัวนี้ ชะล้างและพันแผลให้ เพื่อเจี๊ยบตี๋จะได้มิต้องเจ็บปวดรวดร้าวมากเกินไป'

เล่งฮวงรีบปลดห่อผ้าออกจากหลัง หาถ้วยขนาดใหญ่ได้ใบหนึ่งก็วิ่งไปที่ลำธารตักน้ำมาจนเต็มถ้วย

ครั้นแล้ว ฉีกเสื้อผ้าที่ตนเตรียมมาผลัดเปลี่ยนออกจนเป็นเส้นยาว ๆ ชะล้างบาดแผลใส่ยาและใช้เสื้อที่ฉีกนั้น พันแผลให้กับชิงเจี๊ยบอย่างทะนุถนอมระมัดระวังจวบจนเมื่อแผลทั่วร่างได้พันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เล่งฮวงจึงยื่นมือไปรอที่ปลายจมูกชิงเจี๊ยบ เห็นว่ายังมีลมหายใจอย่างรวยรินแผ่วเบาอยู่ จึงพอนอนใจลงได้บ้าง

ดวงจันทร์ได้โผล่หน้าออกจากเบื้องหลังหมู่เมฆอันหนาทึบแล้ว เล่งฮวงจึงเห็นใบหน้าชิงเจี๊ยบยามนี้ขาวซีดจนหน้าตื่นตระหนกตกใจ เพราะคล้ายดั่งตายไปแล้วก็ปานกัน หวนคิดถึงเมื่อคราครั้งก่อน ชิงเจี๊ยบที่มีความงามสง่า และท่าทีทระนงองอาจแล้ว ก็ยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจดั่งราวกับถูกคมมีดกรีดเฉือน คำนึงขึ้นว่า

'เราและเจี๊ยบตี๋จากกันไปมิถึงสองเดือน แต่เหตุการณ์ของโลกกลับแปรเปลี่ยนไปอย่างมากมายถึงปานนี้ทีเดียว หรือว่าในชะตาชีวิตของเรา นอกจากการจำพรากก็คือตายจากกระมัง ?'

ราตรีอันเย็นยะเยือกเสียดกระดูก ได้ล่วงเลยเข้าจนค่อนคืน ลมได้โหมกระหน่ำอย่างรุนแรงดุจดั่งเป็นเสียงคำรามของสัตว์ร้าย ทุกสิ่งจมอยู่ในความสงัดวังเวงอย่างน่าว้าเหว่

ท้องฟ้าได้สางขึ้นทีละน้อย เล่งฮวงขยี้ตาทั้งสองที่มิเคยจะหลับเลยตลอดคืนอยู่เบา ๆ

ในค่ำคืนที่ผ่านไป เล่งฮวงมิทราบว่าจะได้ใช้นิ้วไปรอดูลมหายใจของชิงเจี๊ยบ

กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่ซิงเจี๊ยบยังคงสิ้นสติสมประดีอยู่ ซึ่งความจริง เล่งฮวงมิใช่เป็นผู้งมงายในเรื่องภูตผีปิศาจเลย แต่ทว่า ภายในป่าอันรกร้างเปล่าเปลี่ยวและมืดทึบนี้ เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ที่บาดเจ็บร่อแร่รอความตายแล้ว เล่งฮวงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความเชื่อถือในภูตผีปิศาจ อาศัยกำลังความเก่งกาจของเหล่าภูตพรายนางไม้ ด้วยการอธิษฐานว่า

"เทพยดาฟ้าดินที่สุดเคารพ ท่านได้สร้างเจี๊ยบตี๋ขึ้นมาอย่างดีพร้อมทุกประการ ซึ่งคิดว่าท่านคงมิถึงกับย่ำยีต่อชีวิตเจี๊ยบตี๋ โดยไม่มานำพาดอกกระมัง"

ฉับพลันนั้น ซิงเจี๊ยบพลันครวญครางเบา ๆ ขยับร่างขึ้นเล็กน้อย

เล่งฮวงปีติยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง รีบก้มร่างลงไปถามอย่างร้อนรนว่า

"เจี๊ยบตี๋ ท่านรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่ ?"

ริมฝีปากของซิงเจี๊ยบขยับเขยื้อนเคลื่อนดั่งจะว่ากล่าว แต่ก็ไม่มีวาจาใดหลุดออกมา

เล่งฮวงกล่าวเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลไปว่า

"เจี๊ยบตี๋ ท่านพักผ่อนอย่างนิ่งนอนใจเถิด บาดแผลและอาการบาดเจ็บของท่านนั้น ย่อมต้องทุเลาเป็นปกติอย่างแน่นอน"

ซิงเจี๊ยบผงกศีรษะโดยมิรู้ความ และสิ้นสติไปอีกครั้งหนึ่ง

ซิงเจี๊ยบได้สติขึ้นและสิ้นสติไปอย่างเคลิบเคลิ้ม มีท่าทีหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ตลอดทั้งวัน ซึ่งเล่งฮวงก็พลอยนั่งกอดเข่าอยู่ข้างกายตลอดทั้งวัน โดยมิกล้าจะจากไปหาอาหารมารองท้องด้วยเลย

จวบจนกระทั่งยามสนธยาของวันนั้น ซิงเจี๊ยบพลันมีอาการไข้สูงจนร้อนรุ่มไปทั่วร่าง สติก็เลอะเลือนฟั่นเฟือนไป มีแต่คำพูดอันสับสนจนจับต้นชนปลายมิถูก เล่งฮวงเห็นลมหายใจซิงเจี๊ยบได้เริ่มแรงขึ้นกว่าเดิม จึงบังเกิดความปีติและวางใจไปได้อีกอักโข เพราะทราบว่า เป็นเพราะบาดแผลในร่างกำลังกลัดหนองนั่นเอง จึงคิดอยู่ในใจว่า

'ฮุ่นเอี้ยเอี๊ยบอกว่า น้ำหยกวิเศษที่ให้เรามานี้ เป็นยารักษาแผลอันทรงประสิทธิภาพสูงสุด เราจะใช้น้ำหยกวิเศษนี้ไปล้างหนองที่บาดแผลของซิงเจี๊ยบ คิดว่าคงต้องมีประสิทธิภาพอย่างสูงส่งเป็นแน่'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็รีบตะลีตะลานไปยังข้างลำธาร จ้วงน้ำมาหนึ่งถ้วยแล้วก็วิ่งกระหืดกระหอบกลับมาที่เดิม หยดน้ำหยกวิเศษเข้าไปสองหยดภายในถ้วยน้ำแล้วจึงคลายผ้าพันแผลบนร่างซิงเจี๊ยบ หาเศษผ้าจุ่มน้ำในถ้วยชะล้างบาดแผลให้

ชิงเจี๊ยบอย่างเบามือและระมัดระวังอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบรู้สึกเย็นซุ่มฉ่ำไปทั่วร่าง จึงลืมตาทั้งสองขึ้นจ้องมองดูเล่งฮวงอย่างเขม็งนิ่งมิกะพริบ

เล่งฮวงก็เห็นชิงเจี๊ยบลืมตาขึ้นแล้ว ก็บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง แต่เมื่อเห็นประกายตาอันเชื่องซึมเหม่อลอย คล้ายดั่งมิรู้จักกับตนเช่นนั้น จึงรีบกล่าวไปว่า

"เจี๊ยบตี่ ข้าพเจ้าคือตั๊วกอของท่าน คือโง้วตั๊วกอนั่นอย่างไร ท่านมิต้องใช้ความคิดให้หมกมุ่นไปดอก จงพักผ่อนออมกำลังอย่างเต็มที่เถิด"

ชิงเจี๊ยบบ่นพึมพำในลำคออย่างแผ่วเบา เล่งฮวงยังเข้าใจว่าชิงเจี๊ยบจะต้องการสิ่งอันใด จึงรีบชะโงกหน้าเงี่ยหูรอฟังที่ริมฝีปาก ก็ได้ยินว่า

"บ่วยเล้ง...โฮ้วยี่เจ่ก...ปึงเซี่ยวคุน...ตายแล้ว...ตายแล้ว"

เล่งฮวงชะงักงันอย่างสงสัย ถามขึ้นทันทีว่า

"ผู้ใดตาย ?"

"ใน...ในทะเล...เป็น...เป็นอย่างนี้...กระโดดลงไป"

โง้วเล่งฮวงรีบปลอบโยนขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี่ ท่านอย่าได้คิดเลอะเลือนเหลวไหลในเรื่องอื่นใดเลย"

"มันเป็นเช่นนี้...กระโดดลงไปเช่นนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเบิกตามองดูนาง เห็นคลื่นกระแทกกระทั่น...คลื่นกลืนร่างของนางไป..."

เล่งฮวงอดมิได้ที่ต้องถามขึ้นอีกว่า

"ผู้ใดกระโดดลงทะเลเล่า ?"

"ปึง...ปึงเซี่ยวคุน...เรา...เรา...เราความจริงชอบพอนางมาก...ชอบพอเหลือเกิน"

เล่งฮวงเห็นชิงเจี๊ยบมีสีหน้าอันเชื่องซึมอย่างรันทดสลดใจ ก็รู้ได้ในทันทีกล่าวสวนขึ้นว่า

"ปึงเซี่ยวคุนคือโกวเนี้ยนางหนึ่ง นางกระโดดลงไปในทะเลด้วยเจตนาฆ่าตัวตายหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดเป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ จึงผงกศีรษะรับ

เล่งฮวงรีบปลอบโยนด้วยเสียงอันนุ่มนวลว่า

"ปึงโกวเนี้ยผู้นั้น ต้องมีผู้ช่วยเหลือไปอย่างแน่นอน"

ชิงเจี๊ยบส่ายหน้าอย่างเลื่อนลอย หยาดน้ำตาอันใสสะอาดหยดหนึ่งได้หยาดลงสู่ร่องแก้ม...

เล่งฮวงคิดอยู่ในใจว่า

'ยามปกติ เราเห็นเจี๊ยบตี๋มีความซุกซนอย่างไร้เดียงสา ยังเข้าใจว่าเจี๊ยบตี๋คงปราศจากความกังวลหม่นหมองใจในทุกสิ่ง คาดมิถึงเลยว่า ต้องมาคร่ำครวญหม่นหมองอยู่กับความรักเช่นกัน โอ ในโลกนี้ช่างเปี่ยมไปด้วยความทุกข์ระทมทุกแห่งหนทีเดียว'

เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบหลับผล็อยลงไปอีกแล้ว จึงวางใจได้อีกอักโข หันไปจัดการชะล้างบาดแผลให้อีกครั้งอย่างกุลีกุจอ เล่งฮวงที่ใช้น้ำอันทรงประสิทธิภาพของหยกหมื่นปีเข้าล้างแผลในครั้งนี้ เป็นไปเพราะความกระวนกระวายจนละล้าละลัง หาใช่รู้ซึ้งถึงประสิทธิภาพนี้ไม่ แต่มิคิดว่า กลับเป็นการถูกกับโรคอย่างเหมาะสม เพราะน้ำวิเศษภายในหยกหมื่นปีนี้ เพียงแต่หยดเดียวก็สามารถฟื้นจากผู้บาดเจ็บจนร่อแร่ให้คืนมีชีวิตได้ การใช้มาชะล้างบาดแผลที่ยิ่งมีประสิทธิภาพสูงส่ง ในการขจัดหนองและสมานแผลที่ยอดเยี่ยมอย่างคาดคิดมิถึง

เช้าวันรุ่งขึ้น ชิงเจี๊ยบมีสติแจ่มใสไปกว่าเดิมมาก ความร้อนรุ่มเพราะอาการไข้ก็ทุเลาลงแทบหมดสิ้นแล้ว เสบียงกรังที่เล่งฮวงนำติดตัวมาได้ถูกกินไปจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมีการทุเลาจากบาดแผล จนมิถึงต้องอักเสบขึ้นอีกครั้งหนึ่งแล้ว จึงได้แบกชิงเจี๊ยบไว้ที่หลัง เร่งรุดไปอย่างรีบร้อนจนกระทั่งถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง

โง้วเล่งฮวงเมื่อหาโรงเตี๊ยมพักได้แล้ว ก็จัดการให้ชิงเจี๊ยบนอนอย่างเรียบร้อย จากนั้นตนจึงได้หลับใหลไปด้วยความอ่อนเปลี้ยเพลียแรง

มิทราบว่าผ่านไปอีกนานเท่าใด ในความฝันอันบรมสุขของโง้วเล่งฮวง พลันรู้สึกมีลมอันอบอุ่นมาเป่าอยู่ที่ข้างหู จึงกระโดดพรวดพราดขึ้นจากเตียง เห็นชิงเจี๊ยบกำลังน้อมกายลงเป่าลมที่หูตนอยู่ อดมิได้ต้องร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"เจี๊ยบตี๋ ท่านทุเลาเป็นปกติแล้วหรือ เจี๊ยบตี๋ ท่าน...ท่านช่างซุกซนเหลือเกิน เพิ่งจะทุเลาก็มาเล่นเหลวไหลอีกแล้ว ยังเช้าอยู่ดอกรีบไปนอนอีกสักครู่..."

ชิงเจี๊ยบหัวร่อระรื่นอย่างหน้าเป็น แล้วกล่าวว่า

"ยังเช้าหรือ ? ท่านดูเองเถิด..."

เล่งฮวงรีบเงยหน้ามองไปที่หน้าต่าง เห็นเป็นยามสายแดดแจ่มจ้าจนบาดตาแล้ว ก็อดมิได้ที่ต้องด่าตนเองที่นอนหลับสนิท ดั่งราวกับเป็นคนตาย

ชิงเจี๊ยบทราบแน่แก่ใจว่า ชีวิตของตนคงได้รับการช่วยเหลือจากโง้วตั้วกอเป็นแม่นมั่น และโง้วตั้วกอเพราะตรากตรำในการเฝ้าพยาบาลตนจนมิเคยได้หลับนอน...

เล่งฮวงเห็นชิงเจี๊ยบมีประกายตาอันกล้าแข็งสดใส จิตใจคึกคักกระปรี้กระเปร่า นอกจากผิวหน้าที่ซีดขาวเพราะเสียโลหิตไปมากแล้ว ทุกสิ่งเป็นดั่งกับทุเลาเป็นปกติ ในใจจึงยิ่งบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีอย่างล้นเหลือ ร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี่ ท่าน..."

แต่พอได้ประสบพบชิงเจี๊ยบกำลังก้มหน้าอย่างครุ่นคิด จึงชะงักคำร้องเรียกเอาไว้ในทันที

"ท่านกำลังคิดในเรื่องอันใด ?"

ชิงเจี๊ยบเงยหน้าอันขาวซีดขึ้น กล่าวเบา ๆ ว่า

"ตั้วกอ ท่าน..ท่านดีต่อข้าพเจ้าเหลือเกิน ข้าพเจ้ากำลังคิดอยู่ว่า เวลาตกฟากของข้าพเจ้า ชิงเจี๊ยบนี้ คงจะพิสดารแปลกไปกว่าผู้อื่นมากนัก มาตรมิเช่นนั้น ในโลกนี้ผู้ที่ดีต่อข้าพเจ้า เหตุไฉนจึงได้ดีล้ำจนถึงปานนี้ ส่วนผู้ที่มุ่งร้ายหมายขวัญข้าพเจ้า เหตุไฉนจึงโหดเหี้ยมอำมหิตไปถึงปานนั้นเล่า อา...ท่านดูข้าพเจ้าชักเหลวไหลเลอะเทอะขึ้นทุกขณะแล้ว ยังมิได้ถามไถ่ว่าท่านเหตุไฉนจึงมาพบข้าพเจ้าได้ ในวันนั้นท่านกับเจ้าอุบาทว์กิมอีได้พากันร่วงหล่นลงไปในหุบเหว ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านคงจบสิ้นไปแล้ว ข้าพเจ้าเคยได้..."

ความจริงชิงเจี๊ยบจะกล่าวว่า ตนได้เคยร้องไห้อย่างเสียใจเป็นเวลาพักใหญ่ แต่ฉุกใจได้คิดว่า เรื่องนี้กล่าวออกไปแล้ว มิใคร่จะมีความงามสง่านัก ดังนั้นจึงชะงักคำเอาไว้

เล่งฮวงกลับมิได้ไปสนใจในเรื่องนี้เท่าใดนัก จึงรีบเล่าประสบการณ์อันเป็นไปดุจดั่งปาฏิหาริย์ของตนให้กับชิงเจี๊ยบฟัง เมื่อกล่าวถึงตอนอันสนุกสนานแล้ว ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องกู่ร้องและกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี

เล่งฮวงเมื่อกล่าวจบแล้ว ชิงเจี๊ยบก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ฮุ่นเอี๊ยเอี๊ยผู้นี้ คงมีท่าทีและเค้าหน้าเปี่ยมด้วยความเมตตาปรานีอย่างสนิทสนมด้วย ในวันหนึ่งภายหน้าข้าพเจ้าก็จะต้องไปเยี่ยมเยียนดูด้วย"

เล่งฮวงกล่าวขึ้นอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านจะต้องเล่าให้ข้าพเจ้าฟังด้วยว่า เหตุไฉนจึงถูกเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง ทำร้ายจนเป็นไปในสภาพนี้ หากมิใช่เป็นเพราะยาอันมีประสิทธิภาพของฮุ่นเอี๊ยเอี๊ยแล้ว ในขณะนี้น่ากลัวว่า..."

ชิงเจี๊ยบหัวร่อแค่น ๆ อย่างโหดเหี้ยม พลางกล่าวว่า

"เก้าผู้กล้าแห่งกวนตง มิเสียทีที่ดิ้นรนกระเสือกกระสนจนมีเกียรติภูมิสูง

ดังสะท้านทั่ว การใช้หมู่มากเข้ากลุ้มรุมนี้ นับเป็นวิธีอันประเสริฐเลิศเหลือของพวกมันทีเดียว ภายหน้าหากข้าพเจ้าประมือด้วยแล้ว เฮอะ"

ครั้นแล้ว จึงได้เล่าถึงเรื่องที่ตนเผชิญกับโกวเล่าเจ่กไกว่ สูญเสียกระบี่จนกระทั่งมาเผชิญหน้ากับพวกเก้าผู้กล้า และถูกรายล้อมกระหน่ำจนกระทั่งบาดเจ็บร่อแร่ไปโดยละเอียดถี่ถ้วน

โง้วเล่งฮวงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจี๊ยบตี่ ขอแสดงความยินดีกับท่านด้วย สมญานามบ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยม (เทพยดากระบี่เหมยหอม) นับว่าเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง"

ชิงเจี๊ยบถอนหายใจเฮือกใหญ่พลางกล่าวว่า

"แต่เสียดายที่กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยม ได้ถูกชิงเอาไปเสียแล้ว รอให้ข้าพเจ้าในวันพรุ่งนี้ทุเลาดีกว่านี้แล้ว ก็จะต้องไปอาละวาดกันขนานใหญ่ในคงท้งสักครั้งหนึ่ง... ตั้วกอ ท่านก็ต้องไปด้วย จะได้คิดบัญชีเก่า ๆ ให้เสร็จสิ้นกันเสียเลย"

เช้าวันรุ่งขึ้น ชิงเจี๊ยบทุเลาเป็นปกติดุจเดิมแล้ว กำลังผนึกพลังลมปราณภายในอยู่บนเตียงอย่างเคร่งเครียดเคร่งขรึม เล่งฮวงได้ผลักประตูเข้ามา เห็นชิงเจี๊ยบมีสีหน้าดุจดั่งยามปกติแล้ว ก็อดมิได้ที่ต้องบังเกิดความตื่นเต้นและดีใจอย่างยิ่ง กล่าวละล่ำละลักขึ้นว่า

"ยาของฮุ่นเอี้ยเอี๊ย นับว่าประเสริฐเลิศล้ำแล้วทีเดียว บาดเจ็บที่หนักหนาสาหัสของเจี๊ยบตี่ท่าน และสูญเสียโลหิตไปอย่างมากมายถึงปานนั้น ยังสามารถทุเลาเป็นปกติได้ในเวลาเพียงสองวัน แต่ทว่า เจี๊ยบตี่ท่านยังคงพักผ่อนอีกสักระยะหนึ่งจึงจะปลอดภัย"

คนทั้งสองอาศัยอยู่ภายในเมืองนี้เป็นเวลาห้าวัน ชิงเจี๊ยบร่ำร้องแต่จะไปให้ได้ท่าเดียว ดังนั้นคนทั้งสองจึงชำระค่าโรงเตี๊ยมและเดินทางต่อไปในวันนั้น

ชิงเจี๊ยบพลันกล่าวขึ้นว่า

"ตั้วกอ พวกเราอย่าเพิ่งไปที่คงท้งเลย..."

เล่งฮวงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"พวกเรามิใช่เคยรับปากกับโซวโกวเนี้ยผู้นั้นดอกหรือว่า จะต้องไปเยี่ยมเยียนนางอีกสักครั้ง ข้าพเจ้าคิดว่าเจ้าเฒ่าอุบาทว์ลี้งัก ในเมื่อเป็นถึงเจ้าสำนักคงท้งแล้ว เราไปหามันในเวลาใดก็ได้ ซึ่งมันย่อมมิถึงกับหดหัวจนคงมิยอมออกมาให้พบดอก

ดังนั้น เห็นว่าควรจะไปที่ซัวตังเยี่ยมเยียนต่อโซวโกวเนี้ยก่อน..."

เล่งฮวงพอได้ยินนามโซวโกวเนี้ย พลันหวนคิดถึงโซวฮุ่ยจือซึ่งสวยงามผุดผาดบาดตาอย่างยิ่งนัก ดวงตาอันสดใสไร้ราคีของโซวโกวเนี้ย ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างฉับพลันทันด่วน นึกร้องอยู่ในใจว่า

'ดวงตาทั้งสองของโซวโกวเนี้ย ช่างคล้ายกับอาลั้งเหลือเกิน แต่ทว่า...อาลั้งได้สูญเสียแสงสว่างในชีวิตไปหมดสิ้นแล้ว...เราเคยมีความปรารถนาดีต่อนางมาอย่างเร้นลับ เพราะดวงตาคู่งามทั้งสองของนางนั่นเอง และนางก็คล้ายดั่งจะมีไมตรีที่ลึกซึ้งผิดกว่าธรรมดาให้กับเราอยู่บ้าง แต่ทว่า วันเวลาที่ผ่านไปในระยะนี้ ยามเมื่อเราฟันฝ่าภยันตรายที่สุดหวาดเสียวของชีวิต เราเพียงแต่คำนึงถึงอาลั้งคนเดียว เรื่องราวและผู้อื่น ๆ นั้น มิเคยคาดคิดคำนึงไปถึงเลย หรือว่า...หรือว่าเรามิชอบพอในตัวโซวโกวเนี้ยจริง...อา...ดวงตาของนาง ความงามอันล้ำเลิศของนาง...เล่งฮวงเอยเจ้าจงระวังตัวไว้ให้พิเศษ อย่าไปจมอยู่ในปลักนี้จนถอนตัวมิขึ้นเสียเล่า...'

แต่แล้วก็ต้องหวนคิดขึ้นอีกว่า

'แต่เราก็สมควรจะไปเยี่ยมเยียนนางหรือไม่เล่า ? เราไปเยี่ยมเยียนนางนั้นจะเป็นการดีหรือร้าย ? แต่ทว่าเราเคยรับปากกับนางแล้วว่า จะต้องไปเยี่ยมเยียนนางสักครั้งหนึ่ง เราย่อมมิอาจจะเสียสัตย์กับอิสตรีนางหนึ่งได้อย่างแน่นอน'

ดังนั้นเอง คนทั้งสองจึงพากันเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองซัวตัง

เซียงคู นครโบราณอันเต็มไปด้วยกิจการค้าที่รุ่งเรืองใหญ่โต แสงแดดยามเช้าที่สาดส่องมาบนท้องถนน จนเห็นป้ายยี่ห้อที่แขวนเรียงรายเป็นทิวแถว เน้นให้เห็นถึงกิจการค้าอันคึกคักของเมืองนี้

แต่ทว่า ถนนหนทางกลับมิใคร่จะดีนัก ถนนที่เป็นดินสีเหลือง พอมีรถม้าวิ่งผ่านไปสักคันเดียว ก็อบอวลคละคลุ้งด้วยฝุ่นสีเหลืองอ่อน เป็นเวลาเนิ่นนานยังมิจางหาย

โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบ รอนแรมอย่างตรากตรำจนมาถึงเมืองนี้ เมื่อฝ่าฝุ่นละอองที่คละคลุ้งเข้ามาในตัวเมืองแล้ว จึงกวาดตามองหาร้านอาหารจนพบ แล้วตบฝุ่นละอองบนร่างปลิวกระจายออก และพากันเดินเข้าไปอย่างเร่งร้อน

พอทรุดกายนั่งลงได้ก็เรียกสั่งอาหารอย่างรีบด่วน เพราะเป็นการเดินทางอย่างเร่งร้อน จนแม้กระทั่งอาหารเช้าก็ยังมิได้ตกถึงท้องเลย

เสียวยี่เมื่อยกอาหารมาให้เรียบร้อยแล้ว ก็กวาดตามองดูกระบี่ที่หลังของคนทั้งสองไปแวบหนึ่ง เมื่อเงยหน้ามองเห็นชิงเจี๊ยบกำลังถลึงตาจ้องมองดูมัน ก็จึงรีบหัวร่อให้อย่างหวาดหวั่นจนขวัญกระเจิงว่า

"ท่านผู้กล้าหาญทั้งสอง คงมาเพราะได้รับเทียบเชื้อเชิญของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง ให้ไปที่ภูเขากุยซัวกระมัง ?"

โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบพากันชะงักงันอย่างสงสัยใจทันที ชิงเจี๊ยบถามขึ้นว่า

"เหตุไฉนเจ้าจึงไปรู้จักกับเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงได้ ไปที่ภูเขากุยซัวด้วยเรื่องอันใด ?"

เสียวยี่ประจำร้านอุทานดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"ที่แท้ตั้วเอี้ยทั้งสองมิทราบเรื่องนี้ดอกหรือ ซึ่งความจริงแล้วเรื่องนี้มันดังสะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดินทีเดียว..."

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องสอดขึ้นกลางคันว่า

"เรื่องอันใด จึงได้สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดินด้วย"

เสียวยี่ตอบอย่างนอบน้อมว่า

"ในเวลาหลายวันนี้ บรรดานักสู้ผู้กล้าหาญเป็นจำนวนพัน ๆ ได้พากันผ่านร้านข้าพเจ้า เข้าสู่ภูเขากุยซัวอย่างเร่งร้อน ข้าพเจ้าผู้ต่ำต้อยได้ฟังจากผู้กล้าหาญเป็นจำนวนหลายท่าน ที่มาพูดคุยกันถึงเรื่องนี้จึงได้ทราบ เห็นบอกว่าเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง ได้ส่งเทียบเชื้อเชิญผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดิน ให้มาชุมนุมกันที่ภูเขากุยซัว บอกว่าจะร่วมกำลังกันเข้าจัดการต่อพวกป่าเถื่อนต่างชาติสองคนที่มารุกราน ข้าพเจ้าก็รู้สึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะอาศัยพวกป่าเถื่อนต่างชาติเพียงสองคน ไยต้องสร้างความเดือดร้อนจนถ้วนทั่วทั้งแผ่นดินเชียวเล่า"

ชิงเจี๊ยบฟังอย่างอดรนทนมิได้แล้ว จึงถามสอดขึ้นอีกว่า

"มันเป็นคนป่าเถื่อนลักษณะใด ชนชาติไหนกัน ?"

เสียวยี่ความจริงก็คุยฟุ้งเพื่ออวดอ้างถึงความรอบรู้ของมันอยู่ ซึ่งความจริงแล้ว จะเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่มันก็หาทราบไม่ ในขณะนี้เมื่อถูกชิงเจี๊ยบเค้นถามเข้า ก็เกาศีรษะอยู่แกรกกราก โดยมิทราบจะตอบอย่างไรได้ พลันเห็นที่ปากประตูมีชนชาวบู๊ลิ้มเดินเข้ามา จึงรีบร้องขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้ต่ำต้อยได้ยินมาจากตั้วเฮียผู้นี้เล่าให้ฟัง ท่านทั้งสองถามไถ่ตั้วเฮียผู้นี้ ก็จะทราบได้อย่างชัดเจนดอก"

ส่วนตัวของมันพอกล่าวเช่นนั้น ก็ตะลีตะลานจากออกไปในทันที

คนผู้นั้นพอได้ยินเสียงยี่กล่าวเช่นนั้น ก็ชะงักงันไปทันที จนเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงมีท่าทีอันหึกเหิมองอาจ มีบุคลิกที่สง่างามน่าประทับใจ จึงรีบประสานมือขึ้นคารวะพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองมีเรื่องอันใดที่จะถ่อมลงถามข้าพเจ้าหรือ ?"

โง้วเล่งฮวงรีบลุกขึ้นกล่าวอย่างเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงว่า

"ข้าพเจ้าทั้งสองกำลังตำหนิว่า เจ้าผู้ป่าเถื่อนต่างชาติทั้งสองคนนั้น ช่างมิรู้จักดีมิรู้จักชั่ว..."

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องลอบชมโง้วตั๋วกอ ที่ตอบโต้อย่างคมคายมีเล่ห์เหลี่ยม

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นจึงเข้าใจผิดคิดว่า โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบทั้งสองก็จะไปที่ภูเขากุยซัวเช่นกัน จึงกล่าวผสมโรงขึ้นว่า

"เกาที่เดียว ครั้งนี้หากแม้นพวกเราแพ้พนันแล้ว พวกผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วน จะต้องถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า จนมิอาจจะโงหัวขึ้นตลอดชั่วทั้งชีวิต..."

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงทำเป็นคล้ายดั่งว่ารู้เรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว จึงมิปรากฏความตื่นเต้นกันสักเท่าใด เจ้าคนผู้นั้นเล่ากล่าวสืบต่อไปว่า

"ลองคิดดูว่า เจ้าผู้ป่าเถื่อนทั้งสอง จะให้พวกบู๊ลิ้มในตงง้วนของเรา ยอมรับเจ้าที่เรียกว่ากิมแป๊ะเซ่งฮุด (พระกิมแป๊ะเซ่ง) เป็นประมุขของบู๊ลิ้ม ยังจะต้องการให้ผู้มีนามกระเดื่องดังในบู๊ลิ้มของตงง้วนจำนวนสิบห้าคน ติดตามไปกราบกรานสักการะต่อเจ้าที่เรียกว่ากิมแป๊ะเซ่งฮุดอีก ซึ่งความเหยียดหยามดูแคลนในครั้งนี้พวกเราไหนเลยจะทนทานรับเอาไว้ได้เล่า แต่ทว่า ในครั้งนี้เราได้เห็นถึงความเคร่งเครียดเอาจริงเอาจังของเซียะเอี้ยงเต้าเจี๋ยงแล้ว ก็น่ากลัวว่าพลังฝีมือของเจ้าผู้ป่าเถื่อนทั้งสองนั้น คงสูงส่งอยู่มิน้อย"

ชิงเจี๊ยบบันดาลโทสะในใจอย่างรุนแรง แต่ปากกลับกล่าวอย่างเรื่อยเฉื่อยขึ้นว่า

"เจ้าป่าเถื่อนทั้งสองนั้น คงจะมาจากประเทศอันปราศจากอารยธรรม มาตรมิเช่นนั้น ไหนเลยจะกล้ามาเหยียดหยามดูแคลนต่อพวกเราอย่างรุนแรงถึงปานนี้เล่า"

คนทั้งสองต่างมีภูมิปฏิภาณอันกลอกกลิ้งแหลมคม กล่าวจนคล้ายดั่งกับว่าต่างเป็นผู้ที่มาเพราะจะไปยังภูเขากุยซัวก็ปานกัน ซึ่งคนผู้นั้นได้กระโดดลงสู่หลุมพรางแต่แรกแล้ว ในขณะนี้จึงกล่าวขึ้นอย่างจริงใจว่า

"เจ้าป่าเถื่อนทั้งสองนั้นมาจากเทียนเต็ก (มคธ) มันยังบอกว่า ฟังว่าในระหว่าง

หลายสิบปีมานี้ ผู้ที่เก่งกล้าที่สุดของตงง้วน คือหนึ่งกระบี่แห่งฮ่อลก โง้วเซี่ยวฮุ้น ส่วนอีกผู้หนึ่งคือเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง แต่เสียดายที่คนทั้งสองต่างตายไปหมดสิ้นแล้ว มาตรมิเช่นนั้น ก็จะได้ให้มันทั้งสองได้มาเปิดตาดูความเก่งกล้าสามารถในวิชาการต่อสู้ของประเทศเทียนเต็ก (มคธ) เสียบ้าง แต่น่าเสียดายจริง ๆ ที่ยอดอัจฉริยะทั้งสองท่านต่างมรณภาพไปแล้ว มาตรมิเช่นนั้น จะได้ให้เจ้าผู้ป่าเถื่อนทั้งสองได้เปิดหูเปิดตาดูพลังฝีมือการต่อสู้ของชนชาวตงง้วนเสียบ้าง"

คนทั้งสองยิ่งบันดาลโทสะจนพลุ่งพล่านในใจอย่างร้อนแรง เพราะหนึ่งนั้นคือบิดาของโง้วเล่งฮวง ส่วนอีกหนึ่งคือบ่วยเจ็กเจ่ก ที่ซิงเจี๊ยบนับถือดุจดั่งผู้บังเกิดเกล้า ดังนั้น จึงพากันกล่าวอ้อมแอ้มเออออวยอยู่เพียงมิกี่คำก็ชำระค่าอาหาร และเดินตุปัดตุป่องออกไปจากโรงเตี๊ยม

เมื่อถึงกลางถนนใหญ่ ซิงเจี๊ยบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าอุบาทว์ทั้งสองที่มาจากเทียนเต็ก ป่าเถื่อนอย่างน่าชิงชังเป็นยิ่งนัก เราเห็นจะต้องพากันไปยังกุยซัว ให้มันได้เดินเปิดหูเปิดตาดูพลังฝีมืออันแท้จริงของหนึ่งกระบี่แห่งฮ่อลก และเทพเจ้าสัตตฝีมือเสียบ้าง"

โง้วเล่งฮวงรีบพยักหน้าอย่างเร่งร้อน พลางกล่าวว่า

"ในเวลาหลายวันมานี้ พวกเราเดินแต่ทางลัดอันเป็นป่าเขาอย่างเร่งรีบ แม้กระทั่งเกิดเรื่องใหญ่โตมโหฬารถึงปานนี้ ก็ยังมิล่วงรู้ด้วยเลย"

ครั้นแล้ว เมื่อคนทั้งสองสืบถามจนรู้ทิศทางของภูเขากุยซัวแล้ว จึงพากันมุ่งหน้าไปอย่างเคร่งเครียด

บนภูเขากุยซัว มีอารามนักพรตที่สร้างไว้อย่างตระหง่านโอฬารแวววาวพราวตาด้วยแสงสีอันอร่ามเจิดจ้า ซึ่งมันคืออารามนักพรตสาขาภาคเหนือของสำนักบู๊ตึงนั่นเอง ภายในห้องโถงใหญ่ของอาราม นักสู้ผู้กล้าหาญจำนวนหลายร้อยคน กำลังพูดคุยกันอย่างอึกทึกกึกก้อง คนประดานี้แทบจะเป็นนักสู้ผู้มีฝีมือ และเกียรติภูมิลือเลื่องในบู๊ลิ้มทั้งสิ้น ต่างเป็นผู้ได้รับเทียบเชื้อเชิญมาจากเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงผู้เป็นเจ้าสำนักบู๊ตึงให้เร่งรุดมาชุมนุมกันในสถานที่นี้ด้วย

บนทางขึ้นเขาในยามนี้ ยังมีนักสู้ที่มีฝีมืออีกจำนวนมาก พากันทยอยมาอย่างเร่งร้อน ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงได้ปะปนอยู่ภายในกลุ่มคนเหล่านั้น ติดตามขึ้นไปบนภูเขา

แต่ความเป็นจริงชาวมคธทั้งสองที่มานี้หาได้กล่าวว่า จะต้องการผู้มีฝีมือของบู๊ลิ้มในตงง้วนจำนวนสิบห้าคนไปนมัสการดินแดนของมันไม่ เพียงแต่กล่าวว่า ต้อง

การให้เจ้าสำนักกระบี่ยิ่งใหญ่ทั้งห้าเท่านั้น แต่เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงได้โมเมเอาเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง และประมุขของนักสู้สามมณฑลแห่งกวงงั่ว (นอกกำแพงใหญ่) เปียง-แจ่ไต้เฮี้ยบ (ผู้กล้าหาญแถบชายแดน) ฮวงแป๊ะเอี้ยงเข้าไปด้วย จนครบจำนวนสิบห้าคน ด้วยเจตนาจะกระตุ้นให้บรรดานักสู้ผู้กล้าแห่งบู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดินมีจิตใจเคียดแค้นต่อศัตรูที่บุกรุกมาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทุกแห่งหน เพื่อจะได้มิต้องให้อา-คันตุกะแห่งเทียนเต็กทั้งสอง มาตั้งหน้าตั้งตาจัดการต่อค่ายสำนักกระบี่ทั้งห้าด้วย

นักพรตจอมเจ้าเล่ห์ก็ทราบว่า เปียงแจ่ไต้เฮี้ยบรวงแป๊ะเอี้ยงได้ตั้งเป็นค่ายสำนักอีกแห่งหนึ่งทางชายแดนรอบนอก โดยมิเคยเกี่ยวข้องสนใจกับบู๊ลิ้มในตงง้วนเลย ย่อมไม่มาช่วยเหลือเป็นแม่นมั่น แต่เจตนานั้นมุ่งมั่นอยู่ว่า หากแม้นสามารถดึงเอาเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงมาร่วมกำลังด้วยแล้ว ก็จะเพิ่มพูนความเก่งกล้าอานุภาพใหญ่หลวงอีกมากมาย แต่เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงไหนเลยจะเคยคาดคิดว่า เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงนั้น หลังจากตะลุมบอนกับซิงเจี๊ยบอย่างเหี้ยมโหดนองเลือดมาแล้วก็ต้องบาดเจ็บล้มตายมาแล้วอย่างย่อยยับอัปรา เก้าผู้กล้ายามนี้ เหลือเพียงหกผู้กล้าหาญเท่านั้นเอง

ซิงเจี๊ยบที่ขึ้นเขามาในครั้งนี้หามีเจตนาจะมาช่วยเหลือต่อค่ายกระบี่ทั้งห้าไม่ จุดประสงค์อันสำคัญก็เพราะว่า อาคันตุกะจากเทียนเต็กมีวาจาอันยโสโอหังมิสำรวมเหยียดหยามไปถึงจอมกระบี่แห่งฮ่อลก และเทพเจ้าสัตตฝีมือ และเมื่อฟังว่าค่ายสำนักกระบี่ที่ยิ่งใหญ่ทั้งห้าจะพากันมาชุมนุมในสถานที่นี้ ก็เป็นการพอดีที่จะมาชำระสะสางบัญชีเก่า ๆ กันเสียที เพื่อมิต้องให้ตนต้องระเหเร่ร่อนตรากตรำไปทั่วสารทิศติดตามพวกเหล่ามัน

เป็นเวลาไม่นานนัก คนทั้งปวงจึงพากันเข้าไปชุมนุมอยู่ในห้องโถงใหญ่ของอารามอันงามสง่า ซิงเจี๊ยบมีสายตาอันแหลมคม มองเห็นแต่แรกแล้วว่า บนเวทีประธานมีเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ กระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคิงแห่งเตียมซัง แต่กลับมิเห็นลี้งักแห่งคงท้ง เจ้าอุบาทว์ที่ชิงกระบี่บ่วย-เฮียงเกี่ยมของตนไป

โง้วเล่งฮวงและซิงเจี๊ยบปะปนอยู่ในกลุ่มฝูงชนอันมากมาย สรรหาที่ซึ่งมิสะดุดตาแฝงกายนั่งลง ทุกหนแห่งอื้ออึงเซ็งแซ่ด้วยเสียงโอภาปราศรัยและทักทายกัน แต่ละคนต่างมิได้ไปสนใจไยดีในหนุ่มน้อยทั้งสองผู้นี้เลย ซิงเจี๊ยบเมื่อเห็นปราศจากความพิรุธอันใดแล้ว จึงกล่าวขึ้นว่า

"ตั้วกอ เมื่อครู่ที่ยังอยู่ในระหว่างเดินทางขึ้นมานั้น ท่านได้เห็นเงาร่างของ

คนผู้หนึ่ง วิ่งลงไปทางเทือกเขา ด้วยฝีเท้าอันรวดเดียวดั่งราวเหินบินหรือไม่ ?"

เล่งฮวงพลอยกล่าวขึ้นอย่างสงสัยใจว่า

"ถูกทีเดียว ข้าพเจ้าดูว่าเจ้าผู้นั้นมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมอย่างยิ่งนัก เพียงแต่เมื่อครู่นี้มิสะดวกที่จะกล่าวออกมาให้เป็นที่รู้ทั่วเท่านั้นเอง"

ซิงเจี๊ยบกล่าวเบา ๆ อย่างออมเสียงว่า

"ข้าพเจ้าเห็นเงาร่างของคนผู้นั้นแล้ว เชื่อมั่นว่าต้องเป็นบู๊ลิ้มจือสิ่ว (อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม) ประมาณสักเก้าส่วน..."

เล่งฮวงเคยได้ยินซิงเจี๊ยบเล่าถึงการประมืออย่างไร้ต้นสายปลายเหตุกับบู๊ลิ้มจือสิ่ว และหลวงจีนแห่งสำนักเสียวลิ้มยี่มาแล้ว ในใจจึงขบคิดว่า

'มิน่าเล่า เจ้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม จึงสามารถประมือต่อสู้กับเจี๊ยบตี่ได้อย่างคู่คี่ก้ำกึ่งกัน เห็นแต่วิชาตัวเบาของมัน ก็รู้สึกยอดเยี่ยมสูงส่งทีเดียว...หรือว่ามันก็มาเพราะเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเชื้อเชิญด้วย'

เล่งฮวงตั้งแต่รับประทานผลไม้โลหิตแล้ว วิชาตัวเบาก็เพิ่มพูนเก่งกล้าไปกว่าเดิมมากมายก่ายกองนัก ตลอดรายทางมานี้ เคยทดสอบฝีเท้าอยู่กับซิงเจี๊ยบหลายต่อหลายครั้ง จนสามารถคู่คี่ก้ำกึ่งกับวิชาท่ากลิ่นหอมในเงาพราง อันเป็นยอดวิชาตัวเบาของซิงเจี๊ยบได้ ซิงเจี๊ยบก็พลอยมีความปลาบปลื้มยินดีต่อโชควาสนาของตั้วกอที่ประสบดั่งราวกับปาฏิหาริย์นี้ แต่ทว่า ซิงเจี๊ยบไหนเลยจะทราบถึง เล่งฮวงเคยด่าว่าตนเองอย่างสาดเสียเทเสีย ในการที่กลืนเอาผลไม้วิเศษเข้าไปอย่างไร้ความยั้งคิด

ฉับพลันนั้น นักพรตอายุเยาว์ผู้หนึ่งได้วิ่งเข้ามาภายในห้องโถง เข้าใจว่าคงจะเป็นศิษย์สำนักบู๊ตึง มันไปกล่าวกับเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอยู่หลายคำ เชียะเอี้ยง-เต้าเจี้ยงมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ผุดลุกขึ้นยืนเปล่งเสียงอันสดใสขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดสงบก่อน..."

กำลังภายในของนักพรตจอมเจ้าเล่ห์แกร่งกร้าวเข้มแข็งเป็นยิ่งนัก เสียงที่เปล่งออกดังสนั่นกังวานดุจดั่งระฆังอันมหึมา จนสะกดเสียงอึกทึกจอแจของผู้คนจำนวนมากลงได้ทันที ทำให้สรรพเสียงทุกสิ่งในห้องพลอยสงบงันลงไปด้วย

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อไปในครานั้นว่า

"ผู้มีฝีมือสูงแห่งเทียนเต็กได้มาแล้ว..."

บทที่ 33

อาคันตุกะจากมคธ

ภายในห้องโถงใหญ่พลันสงบงันอย่างเคร่งเครียดทันที เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงยกมือขึ้นโบก ศิษย์รุ่นเยาว์ทั้งสองของสำนัก จึงพากันเดินไปที่ประตูห้องโถง พอประตูเปิดออกก็มีร่างอันมหึมาของสองคนถลามาอย่างรุนแรง คนทั้งปวงพอมองไป เห็นคนทั้งสองนี้มโหฬารสาหัสยิ่งนัก ผู้ที่นำหน้ามานั้นมีร่างอันสูงชะลูดผิดปกติ ท่อนบนของมันยาวร่วมห้าหกเซียะ บวกกับเท้าอันยาวเหยียดอีกข้างแล้ว ตลอดร่างอย่างน้อยคงจะสูงกว่าสิบเซียะขึ้นไป ส่วนผู้ตามติดทางด้านหลัง มาตรแม้นจะมีความใหญ่โตมโหฬารพอ ๆ กัน แต่เมื่อสวมใส่เสื้อยาวเยี่ยงนักศึกษาอันสุภาพกอปรกับหน้าที่ขาวเกลี้ยงเกลาปราศจากหนวดเครา จึงรู้สึกจะมิขัดตาเท่าใด ดูสุภาพเรียบร้อยไปกว่าคนแรกมากอยู่

ผู้ที่สะอึกกายนำหน้ามานั้น เป็นชายฉกรรจ์ที่สวมใส่อย่างมิเป็นเรื่องเป็นราว แต่ศีรษะกลับโล้นเลี่ยนดุจดั่งหลวงจีน เมื่อเข้ามาในห้องแล้วก็ยืดคอกวาดตามองไปทั่วบริเวณ คล้ายดั่งกำลังค้นหาผู้ใดอยู่ แต่ทว่าเมื่อสายตาของมันกวาดมองไปทั่วห้องตลบหนึ่งแล้ว บนสีหน้าพลันปรากฏแววแห่งความผิดหวัง หันไปกล่าวกับนักศึกษาทางเบื้องหลัง ด้วยภาษาอันประหลาดพิกล

เสียงที่กล่าวมานี้ ดุจดั่งเป็นเสียงล่อแตก คนทั้งปวงรู้สึกอื้ออึงขึ้นที่สองหูอย่างรุนแรง ผู้มีพลังฝีมืออ่อนด้อยนั้น รู้สึกอื้ออึงเป็นเวลาเนิ่นนาน จนมิได้ยินซุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ อีกเลย

ชาวมคธที่แต่งกายดุจนักศึกษา ใช้มือชี้มาที่เบื้องหน้า แสดงว่าให้ชายฉกรรจ์ร่างมหึมานี้ เข้าไปเสาะหาให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

ชายฉกรรจ์ร่างมโหฬารจึงได้ฝ่าเข้าไปในฝูงคนจริง ๆ กระแทกซ้ายดันขวาอย่างชุลมุน ผู้ที่ถูกดันกระแทกไปนั้น ต่างหงายท้องล้มลงอย่างไม่มีหลัก ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดจนระงมไปทั่ว แต่ชายฉกรรจ์ร่างมโหฬารคล้ายดั่งมิมีเรื่องอันใดเกิดขึ้นเลย ยังคงฝ่าเข้าไปในฝูงชนอย่างเร่งร้อนปราศจากมารยาทอันดีงามแม้แต่น้อยนิด

อย่างแช่มช้า เมื่อชายฉกรรจ์เบียดแทรกเข้าไปจนใกล้ร่างโง้วเล่งฮวงแล้ว โง้ว-เล่งฮวงแค่นเสียงในลำคออย่างชิงชัง พุ่งกำลังเข้าสู่เท้าทั้งสองจนตรึงแน่นกับพื้น เจ้าชายฉกรรจ์อันป่าเถื่อนเมื่อเดินเฉียดเข้าไปใกล้กาย ก็กระแทกเข้าไปตามระเบียบอันเคยชินไปครั้งหนึ่ง แต่มิคิดว่า เมื่อกระแทกกายเข้าใส่โง้วเล่งฮวงแล้ว คล้ายดั่งกระแทกเข้าใส่กลุ่มปุยนุ่นอันปราศจากน้ำหนักก็ปานกัน ในใจจึงลอบร้องว่าพลาดผิดท่าไปแล้ว กำลังจะรั้งพลังและถอยกลับออกไป แต่พลันรู้สึกว่ามีพลังอันอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น สะท้อนกลับมาอย่างรุนแรง มันแผดร้องเสียงประหลาดขึ้นคำหนึ่ง ดั่งราวกับอสนีบาตที่ฟาดลง และกระแทกฝ่ามือออกไปอย่างหักโหมตรง ๆ แต่หาทราบไม่เลยว่า พลังอันหยุ่นเหนียวชั่วร้ายนั้น พลันมลายสาบสูญโดยปราศจากร่องรอย ร่างอันสูงใหญ่ทะมึนของมันต้องถลาออกไปที่เบื้องหน้าอีกสองก้าว จึงสามารถทรงร่างเอาไว้ได้อีก มันเบิ่งตาทั้งสองขึ้นจ้องมองเขม็งดูโง้วเล่งฮวงอย่างอาฆาตมาดร้าย...

ชิงเจี๊ยบเพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่า โง้วตั้วกอได้ใช้เคล็ดวิชา 'ความหยุ่นเหนียวสกัดความแกร่งกร้าว' อันเป็นเคล็ดวิชาขั้นสูงของสำนักไท่เก๊กมึ้งออกมาแล้วอย่างคล่องแคล่วได้ดั่งใจนึก ในใจพลอยบังเกิดความปีติยินดีจนเปี่ยมล้น อดมิได้ต้องร้องชมเชยเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น

เล่งฮวงเหลียวหน้ากลับไปมองดู แล้วคนทั้งสองจึงยิ้มให้แก่กัน ไมตรีที่ลึกซึ้งอบอุ่นได้ปรากฏอยู่ในรอยยิ้มระหว่างคนทั้งสองนี้ ชำแรกแทรกซึมเข้าไปในใจของแต่ละฝ่ายอย่างแนบแน่นตราตรึง

เจ้านักศึกษาผู้นั้นเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"มิคาดว่าในตงง้วนยังพอจะมีผู้คนอยู่บ้างจริง ๆ ทีเดียว..."

ภาษาชาวฮั่นของมันผู้นี้ กล่าวได้อย่างคล่องแคล่วชัดเจนทีเดียว

ยามเมื่อสายตาของมันกวาดมาประสบเล่งฮวงแล้วก็ต้องชะงักงันลงทันที ลอบ

ร้องในใจว่า

'คาดมิถึงว่าในตงง้วน ยังจะมีบุคคลที่สวยงามสง่าถึงปานนี้ด้วย...'

มันมีความลำพองใจในตนเองเสมอมาว่าสวยงามสง่าอย่างคมสัน ภายในประเทศมคธของมันนั้น เด่นไปกว่าทุกคนจนไม่มีผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้ แต่เมื่อมาเทียบกับเล่งฮวงอันเป็นชายงามที่เลิศล้ำดุจดั่งสลักจากหยกเนื้อดีแล้ว ก็ต้องรู้สึกว่า ด้อยไปอีกมากมายหลายชั้นทีเดียว

นักศึกษาผู้นั้น ยกมือกวักเรียกเอาชายฉกรรจ์ร่างมหึมาที่ป่าเถื่อนกลับไปแล้ว จึงกล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"เราสองพี่น้อง มีความเลื่อมใสนับถือในวิชาการต่อสู้ของตงง้วนเป็นเวลาเนิ่นนานปีมาแล้ว ในวันนี้เห็นนักสู้ผู้กล้าทั้งหลายในตงง้วน พากันมาชุมนุมอย่างคับคั่งภายในห้องโถงนี้ พอดีที่ให้เราสองพี่น้องได้เปิดหูเปิดตาชมเชยอยู่บ้าง พร้อมกันนี้เราสองพี่น้องก็ยินดีที่จะมารับการสั่งสอนสักสองครั้ง หากพวกเราพ่ายแพ้ไปแม้แต่ครั้งเดียว เราสองพี่น้องจะสะบัดหน้ากลับไปในฉับพลันทันด่วน หากแม้นเราทั้งสองมีชัยในสองครั้ง ฮาฮา วาจาที่จะกล่าวต่อไปนั้น ได้บอกให้กับเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงได้ทราบหมดสิ้นแล้ว..."

บรรดานักสู้ผู้กล้าที่มาในวันนี้ ต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดพลุ่งพล่านขึ้นโดยรุนแรง มาตรแม้นในใจจะเดือดดาลทะยานจิตอย่างยิ่ง แต่เห็นอย่างชัดตาแล้วว่า เจ้าผู้ป่าเถื่อนทั้งสองคนนี้ มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำ มาตรแม้นมิเช่นนั้น ไหนเลยจะกล้ากล่าวอย่างเชื่องโขโอหังถึงปานนี้

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงที่นั่งบนเวที ได้หันไปกล่าวกับโควอำเซี่ยงหยิน และเจี่ยเซี่ยงเคงที่นั่งอยู่ข้างกายว่า

"ในวันนี้ เป็นความเป็นความตายของค่ายสำนักกระบี่ทั้งห้าแล้วอย่างแม่นมั่น หากแม้นพวกเราจำนวนนี้ต่างพ่ายแพ้...โอ...มิต้องกล่าวต่อไปแล้ว"

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงหวนคิดถึงการกระทำในชั่วชีวิตของตน รู้สึกว่ามีอยู่มากมายหลายเรื่องอันมิใคร่จะสมควรเปิดเผยให้กับผู้คนอื่น ๆ ได้ทราบด้วย เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อมโนธรรมอันดีงาม หรือว่าสำนักบู๊ตึงอันยิ่งใหญ่ไพศาลจะต้องมาอับปางลงไปในครั้งนี้ ?

โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ก้มศีรษะร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นคำหนึ่ง แล้วจึงกล่าวอย่างเคร่งเครียดจริงจังว่า

"เมื่อจำเป็นแล้ว พวกเราอันเฒ่าชราหาประโยชน์มิได้เหล่านี้ เห็นทีจะต้อง

เข้าเสี่ยงกันในขั้นสุดท้ายแน่นอน พวกเราในเมื่อเป็นเจ้าสำนักกระบี่ที่ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มของตงง้วนแล้ว หากมิเสนอตัวออกต่อสู้ก่อนผู้คนอื่น ๆ น่ากลัวว่าจะทำให้บรรดาผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดิน เย้ยหยันไยไพ"

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคงแห่งเตียมซัง คล้ายดั่งมีความในใจอันอัดอั้นสับสนอยู่ จึงมิเคยเอ่ยปากกล่าวมาตลอดเวลาเลย

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อขึ้นว่า

"ลี้เฮียเหตุไฉนยังมิได้มา มาตรมิเช่นนั้น อาศัยในเพลงกระบี่เทพยดาแห่งสำนักคงทั้งของลี้เฮีย ยังพอจะเข้าประมือในรอบแรกได้อยู่ พอสะกดต่อความฮึก-เหิมทระนงของพวกมันได้โดยไม่ยากนัก"

อาคันตุกะที่แต่งกายดุจนักศึกษา กล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"รอบแรกเป็นซือเฮียของข้าพเจ้าเกียตาออกรับมือ ผู้กล้าหาญในตงง้วนท่านใดจะเป็นผู้ลงประมือด้วย ?"

กำลังภายในของเจ้าผู้นี้ ลึกล้ำแกร่งกร้าวอย่างแท้จริงทีเดียว แต่ละถ้อยกระทงความที่ว่ากล่าวมา สะท้านสะเทือนจนกระเบื้องหลังคาสั่นไหวจนปรากฏเสียง แต่ละคนภายในห้องต่างเป็นผู้รู้ในเชิงการนี้อยู่แล้ว เพียงได้ฟังก็ทราบว่า มันมาตรแม้นจะเป็นซือตี่ของเจ้าผู้มุทะลุดุดันอันป่าเถื่อน แต่พลังการฝึกปรือนั้น ยังสูงล้ำไปกว่าเกียตาอีกมากมายนักทีเดียว

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเห็นลี้งักแห่งคงทั้งมิมาตามกำหนดนัด จนล่วงเลยเวลาไปมากแล้ว ในใจบังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม และมิอาจจะบากหน้าไปเรียกโควอำเซี่ยงหยินให้ออกต่อต้านแทนตนได้ ในยามกะทันหันกระวนกระวายนี้ จึงจำต้องเตรียมตัวลงประมือด้วยตนเอง...

โควอำเซี่ยงหยินฉุดแขนเสื้อเอาไว้พลางกล่าวเบา ๆ ว่า

"คิดว่าให้อาตมาลงไปรับฝีมือของเจ้าป่าเถื่อนผู้นี้ดูสักหลายท่ากระบวนเพลงก่อนจะประเสริฐกว่า เต้าเจี้ยงและเจี่ยเฮี่ยงเตี๊ยก โปรดคุมเชิงให้กับอาตมาเถิด..."

หลวงจีนผู้นี้มีเกียรติภูมิอันเคียงคู่อยู่กับบิดาเจี่ยเซี่ยงเคง ดังนั้นจึงได้เรียกเจี่ยเซี่ยงเคงเป็นเฮี่ยงเตี๊ยก (หลานเรา)

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงสั่งเสียขึ้นอย่างกังวลใจว่า

"การต่อสู้ครั้งนี้มีความสำคัญอันใหญ่ยิ่ง เซี่ยงหยินโปรดอย่าได้มีความเมตตา-การุญ และอย่าไปเกรงอกเกรงใจมันโดยเด็ดขาด"

โควอำเซี่ยงหยินมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก ลุกขึ้นเดินอย่างแช่มช้าเข้ามาในลาน

ห้องโถงใหญ่ พร้อมทั้งกล่าวขึ้นว่า

"อาตมาโควอำแห่งง่อไบ๊ ยินดีมารับฝีมืออันสูงส่งของประสกท่านนี้"

เสียงของโควอำเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะไม่ดังสะท้านหวั่นไหว แต่ทุกคนภายในห้องโถงใหญ่ยังได้ยินอย่างถนัดชัดเจน แสดงว่าหลวงจีนชราผู้นี้มีพลังภายในที่ได้ฝึกปรือมาอย่างสูงล้ำยอดเยี่ยมเช่นกัน

อาคันตุกะมคธมหึมานามเกียตา พอเห็นโควอำเซี่ยงหยินเข้า สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย หันกลับไปถามต่อซือตี๋ ด้วยภาษาอันประหลาดพิกลสองสามประโยค

ซือตี๋ของมันกวาดตาพิจารณาดูโควอำเซี่ยงหยินไปหนึ่งตลบ พลางตอบไปด้วยภาษาอันประหลาดพิกลเช่นกัน

ใบหน้าชายฉกรรจ์ร่างมหึมา ปรากฏแววแห่งความผิดหวังขึ้นอย่างรุนแรง คนทั้งปวงนั้นฟังออกแต่คำว่าง่อไบ๊ ๆ ที่ชายมคธทั้งสองว่ากล่าวกัน และพอจะคาดเดาในวาจาที่ว่ากล่าวกันนั้น คงจะเป็นเพราะเกียตานี้ได้หันไปถามไถ่ถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับโควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ แต่ซือตี๋ได้ตอบกลับมาว่ามิรู้เรื่องราวของหลวงจีนชรานี้เลย

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือทั้งหลายในห้องโถงต่างทราบดีว่า การต่อสู้ในรอบนี้ มีความสำคัญไปถึงอนาคตและความเป็นความตายของบู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดินอยู่ จึงพากันใจจดใจจ่ออย่างตื่นเต้นตึงเครียด แต่ละคนต่างหวังอย่างยิ่งที่ให้โควอำเซี่ยงหยินได้รับชัยชนะ มาตรแม้นว่าในฝูงชนกลุ่มมหึมานี้ จะมีบางคนและบางหมู่ที่มีข้อพิพาทบาดหมางอยู่กับค่ายสำนักกระบี่ทั้งห้าบ้างก็ตาม แต่ในยามนี้ เมื่อเกิดภาทภัยที่รุกรานมาแต่แดนอื่น คนทั้งปวงจึงมีน้ำจิตน้ำใจสามัคคีกลมเกลียว ต่างหวังให้โควอำเซี่ยงหยินได้ชัยในชายป่าเถื่อนร่างใหญ่ในเวลาอันรวดเร็ว

โควอำเซี่ยงหยินเดินเข้าไปจนถึงเบื้องหน้าเกียตาแล้ว ก็พนมมือทั้งสองขึ้นคารวะ จับจ้องมองดูฝ่ายตรงข้ามเขม็งนิ่งมิกะพริบ เตรียมพร้อมป้องกันตัวอยู่อย่างรัดกุม

เกียตาร่างมโหฬารมิได้ว่ากล่าวอย่างไร ก็คำรามขึ้นสุดเสียง ตวัดหมัดต่อยผางเข้าที่หว่างอกอย่างรุนแรง เสียงคำรามพอเพิ่งดังออกจากปาก พลังหมัดก็ทะลักเข้ามาถึงกายอย่างฉับพลันกะทันหัน นับเป็นการต่อยที่ดุเดือดโหดเหี้ยมเป็นที่สุดอีกด้วย

โควอำเซี่ยงหยินฟังแต่พลังลมหมัดก็ทราบว่า เกียตาผู้นี้ฝึกปรือในแนวทาง

วิชาอันแกร่งกร้าวภายนอกทั้งสิ้น แต่นับเป็นพลังอันกล้าแข็งอย่างที่ชีวิตนี้ ยังมิเคยประสบพบเห็นมาก่อนเลย

โควอำเซี่ยงหยินผู้นี้ มีกำลังภายในที่ได้ฝึกปรืออย่างสูงส่งไปกว่าทั้งห้าสำนักค่ายกระบี่ จนเป็นที่รู้อยู่ถ้วนทั่ว ตลอดชีวิตได้ผ่านการต่อสู้มาไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยครั้ง ทั้งสำคัญและมิสำคัญ เช่นดั่งเกียตาผู้มีพลังอันหนักหน่วงมโหฬาร ก็เพิ่งจะพบประสบเป็นครั้งแรก ดังนั้น ร่างจึงยืนนิ่งมิเคลื่อนไหว หมัดทั้งสองได้ต่อยเป็นวงเข้าทางด้านข้าง พุ่งเข้าสู่จุดสำคัญทางศอกทั้งสองของเกียตาอย่างหักโหมรุนแรงเช่นกัน

แต่มิคิดว่า เกียตาผู้มีร่างมโหฬารล่ำสัน ท่าทีคล้ายดั่งหยาบกร้านไร้ความคิด แต่กลับมีความพลิกแพลงในกระบวนท่า จนรวดเร็วว่องไวสุดจะเปรียบปานได้ เสียงดังวืดปรากฏขึ้น เมื่อมันย่อไหล่ลงอย่างฉับพลันกะทันหัน เพียงย่อลงวูบเดียวก็ตวัดหมัดต่อยขึ้นสู่ด้านบน รับต่อการจู่โจมโหมเข้าหาของโควอำเซี่ยงหยินอย่างตรง ๆ มิหลีกเลี่ยง...

เกียตาคำรามเสียงดังสนั่นปานระเบิดอีกครั้งอย่างคลุ้มคลั่ง โควอำเซี่ยงหยินพลันรู้สึกว่า แขนทั้งสองสะเทือนอย่างรุนแรง จนต้องรีบสะอึกเท้าก้าวออกทางด้านขวาไปครึ่งเชียะ สลายต่อพลังการจู่โจมที่โหมมาของศัตรู ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวงขึ้นทันที

มิเพียงแต่โควอำเซี่ยงหยินเท่านั้น แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบ และโง้วเล่งฮวงที่ยืนชมการต่อสู้อยู่ทางด้านข้าง พลอยบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมากด้วย ชิงเจี๊ยบลอบครุ่นคิดในใจว่า

'เจ้าป่าเถื่อนผู้นี้ เห็นอย่างแน่ชัดว่า ฝึกปรือมาในแนวทางภายนอกอย่างแคล่วคล่องและเฉพาะเท่านั้น เหตุไฉนในพลังอันแกร่งกร้าวของมันนั้น ยังแฝงไว้ด้วยพลังอันหยุ่นเหนียวเย็นยะเยือกอย่างพิสดารเข้าไว้ด้วยเล่า ซึ่งพอผนึกกันได้อานุภาพจึงรุนแรงแกร่งกร้าวอย่างสุดจะเปรียบปานทีเดียว นี่มันกลับเป็นเรื่องประหลาดพิกลอย่างยิ่ง มิน่าเล่า ที่เล่ากล่าวกันว่าพลังฝีมือของพวกมคธแตกต่างไปกับตงง้วนมากมาย เห็นว่าวาจาที่เล่ากล่าวกันมานี้ มิพลาดไปจากความเป็นจริงเลย'

โง้วเล่งฮวงกล่าวเบา ๆ กับชิงเจี๊ยบขึ้นว่า

"พลังฝีมือของเจ้าป่าเถื่อนร่างใหญ่ผู้นี้ พิสดารและพิกลเป็นอย่างยิ่งทีเดียว น่ากลัวโควอำเซี่ยงหยินจะรับมือมิได้ถึงร้อยกระบวนเพลงดอก"

ทางด้านการต่อสู้ บังเกิดเสียงคำรามจนแผ่นดินสะเทือนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จาก

นั้นพลังหมัดอันครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ก็ตามติดขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน ที่แท้เกียตาพอต่อยออกไปแต่ละครั้ง ก็ต้องตวาดก้องตามไปไม่ละเว้น สะท้านสะเทือนจนโสตประสาทของแต่ละคนสั่นอื้ออึงกึกก้องจนสะเทือนไปทั่ว

โควอำเซี่ยงหยินลอบคิดในใจว่า

'ในเมื่อถูกจู่โจมจนต้องเป็นฝ่ายรับอย่างสุดหนทางดิ้นแล้ว ก็มิสู้ทุ่มเทกำลังภายในเข้าตะลุยล้างกับมันให้ถึงที่สุดไปเสียเลยจะประเสริฐมากกว่า'

พอตกลงใจเช่นนั้น ก็กู่เสียงยาวสะท้านหวั่นไหว ฝ่ามือทั้งสองสลับไขว้กันฟาดออกไปด้วยกระบวนท่าแซซึ่งคุ่นฮวบ (เพลงมวยต้นหม่อน) อันเป็นไม้ตายของสำนักง่อไบ๊ แต่ละท่าเพลงเปี่ยมไปด้วยกำลังภายในที่แผ่พุ่งออกมา ตะลุยจู่โจมโหมไล่กับเกียตาร่างมหึมาอย่างมิย่อท้อ

ซึ่งจะอย่างไรนั้นชิงแก่ย่อมเผ็ดร้อนไปกว่าโดยแท้จริง อันการตะลุยไล่อย่างหักโหมของหลวงจีนเฒ่า นับเป็นการแก้ไขสถานการณ์อย่างชาญฉลาดทีเดียว ในยามนั้น พลังฝ่ามือและกำลังหมัด จึงกระจัดกระจายออกไปทั่วทิศ คนทั้งสองได้ตะลุมบอนกันชุลมุน จนแยกออกจากกันมิได้แล้ว

ชิงเจี๊ยบลอบครุ่นคิดในใจว่า

'มีแต่ประสบการณ์และความชำนาญในเชิงการต่อสู้เช่นนี้เท่านั้น ที่อาจารย์คนใดก็ไม่มีทางจะถ่ายทอดฝึกสอนให้...'

เกียตาร่างใหญ่คล้ายมิเคยคาดคิดว่า ผู้ทรงฝีมืออันดับสูงในตงง้วนจะมีฝีมือในลักษณะนี้ด้วย มันยิ่งสู้ยิ่งบังเกิดความปีติยินดี จนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มแย้มแจ่มใส พลังมือและหมัดยิ่งนานยิ่งโหมรุนแรงอย่างร้ายกาจขึ้นทุกขณะ เสียงคำรามและตวาดก้องยิ่งสะท้านหวั่นไหว กระชั้นถี่เร็วขึ้นทุกครา ยิ่งไปกว่าอสนีบาตในยามฝนฟ้าคะนอง ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ชมการต่อสู้ พอตกในขณะนี้ต้องพากันยกมือขึ้นอุดหูอย่างแนบแน่น ด้วยมิอาจทนทานต่อพลังการสะเทือนโสตประสาทได้

โควอำเซี่ยงหยินมีสีหน้าที่เยือกเย็นสงบตั้งแต่ต้นจวบจนบัดนี้ ทุ่มเทกำลังการฝึกปรือที่มีมาเป็นจำนวนหลายสิบปี เข้าช่วงชิงหักล้างกับอาคันตุกะร่างใหญ่อย่างไม่คิดชีวิต แต่ในใจนั้น ได้พลอยรู้สึกว่าผิดพลาดท่าขึ้นทุกคราแล้ว...

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงรู้สึกตื่นตระหนกตกใจอย่างซ่อนเร้น คำนึงขึ้นว่า

'ฝีมือหมัดมวยของเจ้าป่าเถื่อนผู้นี้ ร้ายกาจรุนแรงอย่างยิ่งนัก โชคยังดีที่เมื่อครู่เรามิได้ลงไปต่อสู้อยู่กับมันในรอบแรก มาตรมิเช่นนั้น...เป็นสิ่งที่มิกล้าจะคาดคิดได้ทีเดียว ในห้าสำนักกระบี่ที่ยิ่งใหญ่ของพวกเรานั้น จะมีก็แต่โควอำเซี่ยงหยินเท่า

นั้น ที่จะสามารถทนทานรับเอาไว้ได้...'

ที่แท้เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและเทพเจ้ากระบี่ลิ้งักต่างมีความเก่งกาจในเพลงกระบี่เท่านั้น โดยหาได้เก่งกล้าสามารถในเพลงหมัดมวยด้วยไม่

อันอาคันตุกะที่แต่งกายดุจนักศึกษา ใช้ความสนใจสังเกตดูพวกนักสู้ผู้กล้าของบู๊ลิ้มในตงง้วน ด้วยท่าทีอันเฉื่อยเฉยสบายอารมณ์อยู่ตลอดมา กับการต่อสู้ที่ดุเดือดชุลมุนของคนทั้งสองนั้น มิได้เหลียวแลแยแสดูแม้แต่แวบเดียว คล้ายดั่งเชื่อมั่นอยู่แต่แรกแล้วว่า ซือเฮียอันมุทะลุดุดันนั้น ต้องมีชัยในตัวหลวงจีนเฒ่าอย่างแม่นมั่น

จนการต่อสู้ผ่านไปถึงหนึ่งร้อยกระบวนเพลงแล้ว เกียตาอันมหึมาพลันตวาดก้องขึ้นด้วยเสียงประหลาดพิกล คงจะเป็นคล้ายดั่งคำว่า 'อยู่' ของภาษาฮั่นนั่นเอง...

เห็นมีหมัดหนึ่งต่อยผางออกมาในทิศทางที่มิเคยคำนึงว่าจะเป็นไปได้อย่างพิกลพิสดาร เห็นชัด ๆ ว่าโควอำเซี่ยงหยินมิอาจปัดป้องต้านรับต่อหมัดพิสดารในครั้งนี้อย่างแน่แล้ว ในกลุ่มคนจำนวนมากมาย จึงพากันร้องขึ้นด้วยความตื่นตระ-หนกตกใจ

แต่พลังการฝึกปรือเป็นจำนวนหลายสิบปีของโควอำเซี่ยงหยิน ก็หาใช่จะไร้ประโยชน์ไม่ โดยเฉพาะวิชาท่าเท้าเทพยดาหลอนตา (ซึ่งฮั้งมี่จงโป๋ว) ของง่อไบ๊ ก็เป็นวิชาการขั้นสุดยอดของบู๊ลิ้มแขนงหนึ่ง จึงเห็นหลวงจีนชราเหยียบย่างไปในวิชาเท้าเทพยดาหลอนตาอยู่หลายครั้ง จนเลี่ยงหลีกออกไปได้ดั่งปาฏิหาริย์

เกียตาชะงักมือมิจู่โจมต่อ ร้องอุทานดังเอ๊ะในลำคอ แล้วก็ตวัดหมัดอันพิกลพิสดารออกไปอีกครั้งอย่างรุนแรง...

โควอำเซี่ยงหยินถอยกรูด ๆ อยู่ตลอดเวลา แต่ยังคงกัดฟันเลี่ยงหลบออกไปได้อีกครั้งอย่างเต็มฝืน เกียตาก็เปล่งเสียงอุทานดังเอ๊ะอีกครั้ง จึงตวัดหมัดต่อยซ้ำเข้าไปในกระบวนท่าอันพิกลพิสดาร...

เป็นไปถึงสามกระบวนเพลงซ้อน ๆ เกียตาได้อุทานดังเอ๊ะขึ้นสามครั้ง คล้ายดั่งเชื่อมั่นว่า โควอำเซี่ยงหยินควรจะพ่ายแพ้อยู่แต่แรกแล้ว แต่โควอำเซี่ยงหยินนั้น ทั้งกระวนกระวายและทั้งเดือดดาลคลั่งแค้น แต่หมัดที่เกียตาต่อยจู่โจมมานี้มันประหลาดพิกลจนคาดเดามิถูกในทิศทาง อย่าว่าแต่จะปัดป้องตีโต้เลย แม้แต่การป้องกันระวังตัวก็ยังเป็นปัญหาอันใหญ่ยิ่งอยู่แล้ว

การไล่ต่อยเป็นไปในสภาพนี้อีกชั่วครู่ จนถึงหนึ่งร้อยสิบกระบวนเพลง เกียตา

ยังคงร้องเอ๊ะอีกแล้วก็ต่อยผางออกไป เท้านั้นได้ฉวยโอกาสตวัดเตะซ้ำไปอีกสามครั้งอย่างหักโหม โควอำเซี่ยงหยินโถมกายเลี่ยงหลบอย่างมิคิดชีวิต มาตรแม้นทางเบื้องบนจะหลบหมัดออกไปได้ แต่เสียงดังฉาดบังเกิดขึ้น เมื่อเท้าอันยาวเหยียดของชายฉกรรจ์ร่างมหึมา ได้เตะเอาจนคอเสื้อขาดออกไปชิ้นใหญ่อย่างไม่คาดคิด

บรรดานักสู้ผู้กล้าพากันร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ แต่ต้องชะงักงันลงไปในฉับพลัน ดั่งราวกับพากันตายจากไปหมดสิ้นแล้ว แต่ละคนคล้ายดั่งได้ถูกพะเนินเหล็กอันมหึมา โถมทับเข้าไปในดวงใจจนอัดอั้นตันใจไปทั่วถ้วน

โควอำเซี่ยงหยินหน้าเขียวคล้ำดั่งราวซากศพ กล่าวแช่มช้าขึ้นว่า

"รอบนี้อาตมายอมแพ้..."

เกียตาฟังภาษาฮั่นมิออก และยังได้ยินคนทั้งปวงพากันอุทานขึ้นจนอึงมี่ ด้วยความตื่นตระหนกตกใจ จึงคิดว่า โควอำมิยอมรับการพ่ายแพ้ มันบันดาลโทสะจนตวาดก้องด้วยเสียงประหลาดพิกล ทุ่มเทกำลังเข้าต่อยใส่โควอำเซี่ยงหยินยังที่ทรวงอกอย่างหักโหม...

โควอำเซี่ยงหยินเพิ่งพ่ายแพ้ไป จิตใจจึงมิอยู่กับเนื้อกับตัว รอจนเมื่อทราบว่าฝ่ายตรงข้ามจู่โจมซ้ำเติมเข้ามาในขณะนี้อีก จะคิดเลี่ยงหลบหลีกก็มิทันการแล้ว เห็นถนัดชัดตาว่ากระบวนท่าอันสะเทือนฟ้าสั่นแผ่นดินของเกียตา ได้โถมทะลักเข้ามายังหว่างอกของตนอย่างถนัดถนี่แน่แล้ว...

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือทั้งปวง พากันคำรามขึ้นด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาล โดยฟังมิออกว่าเป็นเสียงด่าทอด้วยคำเจ็บแสบชนิดไร...

ในช่วงเวลากะทันหันยิ่งกว่าประกายไฟนี้ เสียงดังโครมได้บังเกิดขึ้นจนกึกก้อง เมื่อประตูห้องโถงถูกเตะทลายออกจากกัน เงาร่างของคนผู้หนึ่งพุ่งประดุจดั่งเหินบิน ฝ่าข้ามศีรษะของคนทั้งปวงมา ในระหว่างยังอยู่กลางอากาศนั้น ตวัดหมัดต่อยผางออกไปอย่างรุนแรง เข้าปะทะกับพลังหมัดของเกียตาอย่างหักโหม...

เสียงดังโครมหนัก ๆ ได้บังเกิดขึ้นจนแผ่นดินสะเทือน ร่างอันมหึมาของเกียตาถูกกระแทกจนเซถลาถอยออกไปสองก้าว ส่วนผู้คนนั้นก็ได้ถูกพลังการกระแทกนี้ตีลังกากลับไปทางด้านหลังถึงสิบกว่าเชียะ จึงร่วงหล่นลงยืนยังข้างผนังห้องได้

คนทั้งปวงพอเพ่งมองจ้องไป เห็นผู้ที่มาเป็นแต่เพียงหนุ่มฉกรรจ์หน้าตาสง่างามเท่านั้น คนเป็นจำนวนมากรู้สึกแปลกต่อชายหนุ่มผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง แต่จำนวนน้อยที่รู้จักนั้นได้พากันโห่ร้องขึ้นพร้อมกันว่า

"บู๊ลิ้มจือสิ่ว (อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม)"

ผู้ที่มานี้คือบู๊ลิ้มจือสิ่วซุนคี่ต่ง ที่เพิ่งมีกิตติศัพท์ลือเลื่องกระเดื่องดังในบู๊ลิ้มระยะนี้นั่นเอง

คนทั้งปวงภายในห้องพากันโห่ร้องขึ้นอย่างปลาบปลื้มจนสนั่นหวั่นไหว ห้องโถงสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นทันที มาตรแม้นในรอบแรก โควอำเซี่ยงหยินจะพ่ายแพ้ไปแล้ว แต่ซุนคี่ต่งที่ตวัดหมัดต่อยมาในครั้งนี้ ได้ระบายต่อความเคียดแค้นชิงชังในใจของทุกคนออกไปอย่างโล่งอก

บรรดาผู้ที่มิรู้จักซุนคี่ต่ง พากันเอียงหน้าเข้าซุบซิบอย่างเร่งร้อน พวกประดามันเหล่านั้นคาดคิดมิถึง พลังฝีมือของอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มผู้มีอายุเยาว์จะสูงส่งรุนแรงถึงปานนี้ และยังมีอายุเยาว์วัยอย่างมากมายอีกด้วย

โง้วเล่งฮวงมิเคยเห็นบู๊ลิ้มจือสิ่วซุนคี่ต่งมาก่อน จึงหันไปกระซิบเบา ๆ กับชิงเจี๊ยบว่า

"บู๊ลิ้มจือสิ่วผู้นี้ มีพลังฝีมือที่ลึกซึ้งหนักแน่นอย่างยิ่งทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะเบา ๆ พลางตอบว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเคยประมือกับมันมา..."

หวนคิดถึงการต่อสู้อันมิรู้ต้นสายปลายเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว ก็ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะวิ่งเข้าไปถามไถ่ต่อซุนคี่ต่งให้เป็นที่รู้แจ้งประจักษ์ใจ

นักศึกษาร่างใหญ่ผู้นั้น ปลอบโยนสะกดจนเกียตาต้องรั้งเพลิงโทสะเอาไว้แล้ว จึงเปล่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นกล่าวว่า

"การต่อสู้รอบแรกของเมื่อครู่ ท่านทั้งหลายก็ได้เห็นประจักษ์ตาอย่างแน่ชัดว่า ซือเฮียข้าพเจ้าเป็นผู้มีชัยแล้วโดยเด็ดขาด ขณะนี้ข้าพเจ้ากิมลูอักจะขอรับทราบการสั่งสอนจากท่านนักสู้ผู้มีฝีมือทั้งหลายในตงง้วนเป็นรอบที่สอง..."

กล่าวจบ โดยมิทำท่าตั้งทางอย่างไร ร่างได้พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างละลิ่วพลิ้วแผ่ว ลอยตัวลงสู่ใจกลางห้องโถงที่ห่างจากที่ยืนของมันประมาณเจ็ดสิบกว่าเซียะ ยามลอยตัวลงนั้น แผ่วเบาจนปราศจากซุ่มเสียง ดุจดั่งกับเป็นปุยนุ่นที่ลอยลงสู่พื้น แต่เมื่อมันย่างเท้าก้าวออกไปจากที่ พลันปรากฏพบว่าอิฐเขียวอันแข็งแกร่งที่ปูเป็นพื้น ปรากฏรอยเท้าซึ่งลึกประมาณครึ่งนิ้วอยู่อย่างถนัดชัดตา

คนทั้งปวงอดมิได้ที่ต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ พากันมิกล้าออกรับมือโดยสิ้นเชิง เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและเจี่ยเซี่ยงเคงเหลียวมองสบตากัน และสั่นศีรษะน้อย ๆ เป็นเชิงอัดอั้นจนปัญญาที่จะกระทำอย่างไรต่อไปได้...

อย่าว่าแต่พวกมันเลย แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบก็พลอยรู้สึกว่า ตนไม่มีฝีมือพอ

จะกระทำได้ถึงปานนั้น และเจ้ากิมลูอักผู้นี้ ดูแล้วมิเห็นมีอายุกว่าสามสิบปีไปได้ มิทราบว่าเหตุไฉนจึงมีพลังการฝึกปรือที่สูงล้ำถึงปานนี้ด้วย มิน่าเล่า มันจึงยโสโอหังจนถึงเพียงนี้...

กิมลูอักร้องท้าทายไปถึงสองครั้งซ้อน ๆ นักสู้ผู้มีฝีมือทั้งหลายในตงง้วนไม่มีผู้ใดจะเสนอหน้าออกไปประมือด้วย ทำให้มันอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความโอหังลำพองและปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง

ซิงเจี๊ยบยิ่งดูยิ่งขัดนัยน์ตาอย่างรุนแรง กำลังจะเสี่ยงชีวิตเข้าเผชิญด้วยกัน พลันบังเกิดเสียงดังควับ แล้วเงาร่างหนึ่งก็พลิ้วลงไปในใจกลางห้องโถง เปล่งเสียงดังสดใสขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าซุนคี่ต่ง ขอรับทราบฝีมือของท่านผู้กล้าหาญแซ่กิมสักเล็กน้อยด้วย"

หมัดที่บู๊ลิ้มจือสิ่วซุนคี่ต่งต่อยสะกัดเอาจนเกียตาต้องถลาถอยออกไปเมื่อครู่เป็นหมัดอันสวยงาม และเปี่ยมด้วยพลังน่าชมเชย แต่ทว่า กิมลูอักยังคงส่งเสียงหัวร่ออันเย็นชา และกล่าวว่า

"ท่านมิใช่คู่มือดอก"

แล้วจึงกล่าวเสริมขึ้นในทันทีว่า

"ท่านและเกียตาหากต่อสู้กันแล้ว ยังนับว่าเป็นคู่มืออันเหมาะสมอยู่บ้าง"

วาจาที่กล่าวนี้ รู้สึกเย่อหยิ่งทระนงอย่างโอหังเป็นที่สุด

ซุนคี่ต่งทั้งตื่นเต้นทั้งเคียดแค้นเดือดดาล ซึ่งตนก็สำนึกตัวได้ดีว่า มิใช่เป็นคู่มือจะต่อสู้กับกิมลูอักได้ มิหนำซ้ำ ตนยังมีภาระสำคัญและใหญ่ยิ่งจากสำนักมาอีกด้วย เมื่อคิดถึงตอนนี้ จึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความลังเลจะถอยกลับก็มิเหมาะจะคาดคั้นเข้าต่อสู้ไปก็มิได้ จึงเป็นสถานการณ์อันกระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง

ซิงเจี๊ยบโลหิตระอุพลุ่งพล่านไปทั้งร่าง ยืดกายเตรียมจะถลาออกไปนั้น พลันมีเสียงอันอ่อนโยนนิ่มนวลน่านับถือ ได้ดังขึ้นที่ริมโสตว่า

"วิเศษมาก เจ้าทารก ผลที่สุดเราก็หาเจ้าได้พบแล้ว จงรีบตามเราไปเสีย..."

เสียงที่กล่าวมานี้แผ่วเบาอ่อนล้าเป็นอย่างยิ่ง แต่ทว่า ภายในบริเวณห้องนั้นทุกคนต่างได้ยินเสียงอย่างถนัดชัดเจนไม่คลาดเคลื่อน ทำให้เสียงอันอึงมี่เซ็งแซ่ทั่วห้องถูกสะกดลงจนสิ้นเชิง ต่างบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวงรีบเหลียวหน้ามองไป เห็นมีหลวงจีนชราหนวดเคราขาวโพลง ยืนยิ้มจนตาหยีอยู่ข้างกายซิงเจี๊ยบ

ชายชราผู้นี้มีหน้าแดงสดใสเต่งตึง รอยยิ้มโอนอ่อนน่าเคารพเลื่อมใส หนวด

เคราอันขาวโพลงได้กลับกลายเป็นสีเหลืองจาง ๆ ดุจดั่งเมล็ดข้าวอยู่แล้ว ทุกคนในที่นั้นรู้สึกแปลกตาต่อชายชราผู้นี้เป็นอย่างมาก แสดงว่าหะแรกย่อมมิใช่อยู่ในห้องโถงอย่างแน่นอน แต่ทว่าภายในห้องที่มีฝูงชนมากมายก่ายกองนั้น กลับไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะได้ทราบว่า ชายชราผู้นี้เข้ามาในห้องด้วยสภาพอย่างไรกัน

ชิงเจี๊ยบยิ่งบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง ที่แท้ชายชราผู้มานี้ก็คือหัวหน้าแห่งสามเซียนนอกพสุธาเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนั่นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเร่งขึ้นอีกว่า

"เจ้าทารก รีบตามเราไปเร็วด่วนด้วย"

ชิงเจี๊ยบงุนงงอยู่วูบหนึ่ง ด้วยการคำนึงว่า

'หลวงจีนเฒ่าจะต้องการให้เราไปที่ใดกันเล่า ?'

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นชิงเจี๊ยบยืนงงงวยเช่นนั้น จึงกล่าวขึ้นโดยฉับพลันว่า

"อันสิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพของเรานั้น ในระหว่างนี้เราบัญญัติขึ้นได้อีกหนึ่งกระบวนท่าแล้ว นับยอดเยี่ยมสูงส่งจนสุดที่จะเล่ากล่าวออกไปให้ฟังได้ เจ้าจงรีบตามเราไป แล้วเราก็จะถ่ายทอดให้เจ้าจนสิ้นเชิงทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบนิยมลุ่มหลงในวิชาการต่อสู้อย่างคลุ้มคลั่งอยู่แล้ว หลังจากหักหาญกับเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงจนแทบเอาชีวิตมิรอดแล้ว ก็ได้ตีความจนซึ้งใจในเคล็ดวิชาต่าง ๆ อยู่มิน้อย พอได้ยินเช้ายิ่งบังเกิดความปลาบปลื้มจนหัวใจพองโต...

บรรดาผู้อยู่ข้างกายต่างบังเกิดความพิศวงสงสัยจนเลอะเลือนไปหมดสิ้น เพราะเห็นแต่ริมฝีปากชายชราขยับเขยื้อนอยู่เบา ๆ แต่หาได้ยินแม้แต่ประโยคเดียวไม่ ที่แท้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเวลาขณะนี้ กล่าวออกไปด้วยวิชาส่งเสียงทางลมปราณอันยอดเยี่ยมสูงล้ำนั่นเอง

แต่ชิงเจี๊ยบพลันหวนคิดขึ้นได้ในทันทีว่า

'กรณีพิพาทระหว่างนักสู้ชาวตงง้วนและผู้ป่าเถื่อนทั้งสองนั้น ยังมิได้บรรลุขั้นสุดท้าย' ดังนั้นจึงหันไปกล่าวกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังจะต้องจัดการกับเรื่องราวทางนี้ให้เป็นที่เรียบร้อยเสียก่อนจึงจะ..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างเร่งร้อนกระวนกระวายขึ้นว่า

"เรื่องราวในที่นี้จะสำคัญอย่างไรด้วย เจ้ารีบติดตามเราไปเสียเถิด มาตรมิเช่นนั้น เราผู้เฒ่าก็จะพ่ายแพ้ต่อฮุ่ยไต้ซือ..."

น่ากลัวความกระวนกระวายที่บังเกิดอย่างร้อนรุ่ม จนทำให้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน

ต้องกล่าวพลั้งปากออกไป แต่ฉุกใจได้คิดจนต้องชะงักไว้ในทันที แต่ชิงเจี๊ยบกลับบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง อ้าปากค้างอย่างงงงัน จ้องมองดูเพ่งฮ้วมเชี่ยง-หยินอยู่

คนทั้งปวงนั้นเห็นแต่ริมฝีปากของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินขยับเขยื้อน โดยชิงเจี๊ยบมีสีหน้าบางครั้งก็ปีติ บางครั้งก็งุนงง จึงยิ่งพิศวงสงสัยจนจับต้นชนปลายมิถูก

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินนั้น เข้าใจว่าลุกลนกระวนกระวายจนสุดจะระงับใจได้แล้ว จึงลืมใช้คำพูดออกไปด้วยวิชาส่งเสียงทางลมปราณ เพราะตะโกนดัง ๆ ขึ้นว่า

"เรื่องราวในทางนี้จะสำคัญอย่างไรด้วยเล่า ?"

คนทั้งปวงเพิ่งจะฟังได้ถนัดชัดหูในประโยคนี้เท่านั้น เจ้ากิมลูอักความจริงก็มิอาจทนทานต่อการรังควานขัดขวางของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินอยู่แล้ว ยามนั้นจึงกล่าวสอดขึ้นด้วยเสียงอันเย็นชากระด้างว่า

"เจ้าเฒ่าอุบาทว์ที่มิรู้จักความ มากล่าวเหลวไหลเลอะเทอะไปด้วยเรื่องอันใดเล่า ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินมิเคยจะมีผู้กล้ามากล่าววาจาเช่นนี้กับตนเป็นเวลาสี่สิบปีแล้ว พอได้ยินเข้าก็ต้องกล่าวขึ้นด้วยความงุนงงสงสัยว่า

"เจ้ากล่าวอีกสักครั้ง ?"

คนทั้งปวงเห็นท่าทีของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพิกลพิสดาร จึงต่างอดมิได้ที่ต้องเปล่งเสียงหัวร่อขึ้น กิมลูอักกระชากเสียงด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

"เราบอกว่า เจ้าเฒ่าอุบาทว์จะมากล่าวเหลวไหลเลอะเทอะ ยังไม่ไสหัวไปให้เราอีกหรือ ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวขึ้นทันทีว่า

"เราผู้เฒ่าเห็นว่า เจ้าคล้ายดั่งจะมีเรื่องอันร้อนรนจะต้องกระทำก็ปานกัน เจ้าลองตอบมาให้เราฟังดูทีหรือ ?"

ในขณะนั้น พลันมีเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจขึ้นว่า

"พวกเราดู พวกเราดู"

คนทั้งปวงพากันก้มหน้ามองไป และต่างร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจโดยทันที ที่แท้บนพื้นซึ่งถูกกิมลูอักเหยียบจนเป็นรองเท้าสองข้าง ขณะนี้ได้แปรสภาพเป็นดั่งปกติไปแล้ว

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินยังคงมีรอยยิ้มอยู่ที่มุมปาก โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรไปเลย

คนทั้งปวงมาตรแม้นมิทราบว่า เป็นพลังฝีมือประเภทใด แต่ก็รู้ซึ้งแก่ใจว่า

ยากยิ่งไปกว่าการเหยียบลงไปให้เป็นรอยเท้าของกิมลูอักมิทราบกี่เท่าต่อกี่เท่ากัน

กิมลูอักก็ตื่นตระหนกจนหน้าซีดเผือด ในใจคิดอยู่ว่า

'ครั้งนี้เห็นทีจบสิ้นแล้ว มิคาดว่าในตงง้วนจะมียอดอัจฉริยะเช่นนี้ปรากฏอยู่ด้วย มันเป็นการใช้พลังในร่างฝึกปรือจนบรรลุจุดสุดยอดแล้วอย่างแน่ชัดทีเดียว'

ที่แท้มันเป็นผู้ที่เจ้าเล่ห์เพทุบายอันกลอกกลิ้งอยู่ด้วย พอได้คิดเช่นนั้นก็ลอบร้องในใจว่า

'เห็นจากอายุของมันแล้ว ย่อมจะต้องเป็นผู้มีศักดิ์ศรีอันสูงส่งยิ่งนัก เราจะต้องยั่วยุกระตุ้นมันสักครั้งหนึ่งเสียก่อน'

ดังนั้น จึงรีบกลบเกลื่อนสีหน้าจนนอบน้อมกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อครู่นี้บังอาจล่วงเกินอย่างไร้มารยาทไป ยังหวังว่าท่านผู้มีอาวุโสโปรดได้อโหสิด้วย ซือเฮียตี่เราสองครั้งนี้ได้รับคำสั่งจากท่านอาจารย์ ด้วยเจตนามาชมวิชาฝีมืออันสูงส่งของตงง้วนโดยบริสุทธิ์ใจ ซือเฮียตี่เราทั้งสอง จึงได้นัดหมายให้ประดาผู้มีฝีมือเหล่านี้ มาทดสอบกันดูซึ่งความเป็นจริง..."

คนทั้งปวงต่างได้ยินอย่างชัดเจน จึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นเป็นอย่างมาก ครุ่นคิดในใจว่า

'เจ้าชายป่าเถื่อนทั้งสองเป็นที่ตอแยยากเย็นถึงปานนี้แล้ว ยังอุตส่าห์มีอาจารย์ที่ยังมิเสียชีวิตอยู่อีกด้วย'

แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับมีความยินดีเป็นที่ยิ่ง กล่าวขึ้นว่า

"ที่แท้พวกเจ้าจะประลองฝีมือกันดอกหรือ อย่างนั้นก็ประเสริฐมาก จงรีบต่อยตีกันให้เราผู้เฒ่าได้ดูด้วย"

กิมลูอักตื่นเต้นยินดีเป็นที่สุด รีบกล่าวว่า

"อย่างนั้น พวกเราจะต้องขอเชิญท่านผู้เฒ่าเป็นคนคอยแนะนำชี้แจง..."

ปากมันมาตรแม้นว่าเช่นนั้น แต่ใจกลับครุ่นคิดขึ้นอีกทางหนึ่งว่า

'เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าปิศาจเฒ่าก็มิอาจจะลงมือด้วยตนเองได้อย่างแน่นอน ขอเพียงเราเอาชัยในครั้งนี้ได้ ก็นับว่าสำเร็จสมดังปณิธานแล้ว'

ครั้นแล้ว จึงได้เอ่ยท้าทายกับบรรดานักสู้ผู้กล้าจำนวนมากมายในท้องโถงอีกครั้งหนึ่ง เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมิกล้าที่จะรับคำท้าทายเลย มาตรแม้นจะถูกมองหน้าอยู่หลายครั้งก็ตาม

ส่วนบู๊ลิ้มจือสิ่วนั้น ก้มหน้าครุ่นคิดคล้ายดั่งมีเรื่องอันอัดอั้นตันใจอย่างใหญ่หลวงอยู่ โดยมิเคยเงยหน้าขึ้นตอบโต้ไปด้วยเลย

ชิงเจี๊ยบปรากฏประกายตาอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวขึ้นอย่างรุนแรง ขณะกำลังจะก้าวเท้าออกไป โง้วเล่งฮวงได้ถามเบา ๆ ขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี่ ท่านจะลงไปสู้ด้วยหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว โง้วเล่งฮวงจึงกล่าวเบา ๆ ขึ้นอีกว่า

"เจี๊ยบตี่ คิดว่าให้ข้าพเจ้าเข้าทดลอง..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ใช้วิชาทางลมปราณดังเข้าใส่โสตประสาทชิงเจี๊ยบอีกครั้งหนึ่งว่า

"เจ้าทารก เจ้ามั่นใจหรือว่าจะเอาชัยในตัวมันได้ ? เจ้าป่าเถื่อนทั้งสองคนนี้มีพลังฝีมือที่สูงส่งยิ่งนักทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบตอบเบา ๆ ขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์คำนวณตัวดูแล้ว มิใช่เป็นคู่มือกับมัน..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างเคียดแค้นขึ้นทันทีว่า

"เจ้าว่าใหม่อีกครั้ง..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวขึ้นทันทีว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์รู้สึกว่า น่ากลัวจะต่อต้านรับมือมันมิได้"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถามไปในทันทีว่า

"เราผู้เฒ่าเคยถ่ายทอดฝีมือให้กับเจ้ามาบ้างหรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะพลางตอบอย่างนอบน้อมว่า

"ท่านผู้มีอาวุโสได้ประทานความกรุณาให้กับข้าพเจ้าผู้เยาว์มากมายไพศาลนัก ซึ่งเป็นพระคุณที่ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิกล้าลืมเลือนตราบชั่วชีวิต"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสวนขึ้นทันทีว่า

"อย่างนั้นก็ถูกแล้ว เจ้านับเป็นศิษย์ครึ่งหนึ่งของเราผู้เฒ่าอยู่ เจ้าลองคิดดูทีว่า ศิษย์ของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินไหนเลยจะมิอาจเทียมเทียบเปรียบกับผู้อื่นได้ ?"

ชิงเจี๊ยบอ้าปากค้างอย่างงงงัน โดยมิทราบจะตอบอย่างไรออกไปได้

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันนึกถึงจุดประสงค์ของการมาในครั้งนี้ได้ จึงหัวร่ออย่างมีเลศนัยและกล่าวว่า

"เจ้าเด็กทารก เราเห็นว่าเจ้ามีความคึกคักกระเหี้ยนกระหือเป็นอย่างยิ่ง พลังฝีมือก็คล้ายดั่งจะสูงส่งไปกว่าเมื่อคราครั้งอยู่เกาะเซียวฉิ่มเต้ามากมายก่ายกองนัก เจ้าลองฟาดเราให้สุดกำลังสักครั้งหนึ่ง ดูว่าจะมีน้ำหนักอยู่สักเท่าใด จงจำไว้ให้ขึ้นใจด้วยว่า ต้องฟาดมาจนสุดกำลัง..."

ชิงเจี๊ยบมิทราบว่าหลวงจีนเฒ่าจะมีเจตนาอย่างไร ยังคงเข้าใจว่าจะพิสูจน์พลังฝีมือของตนว่า จะสามารถเทียมเทียบเปรียบกับกิมลูอักได้หรือไม่ ดังนั้นจึงพุ่งกำลังภายในเข้าใส่แขนขวาจนหมดสิ้น ตวัดฟาดไปจนสุดกำลังทันที...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว บ่าทั้งสองของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสั่นคลอนอยู่ไปมา แทบจะทรงร่างมิอยู่เลย แต่กลับเปล่งเสียงหัวร่อขึ้นอย่างปีติยินดีพลางร้องไปว่า

"สำเร็จ สำเร็จ"

ชิงเจี๊ยบเข้าใจว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคงเห็นว่าตนต่อต้านอยู่กับกิมลูอักได้เป็นแน่ พลอยบังเกิดความพิศวงสงสัยใจอย่างใหญ่หลวง

แต่ผู้ที่พิศวงสงสัยอย่างรุนแรงนั้น คือบรรดานักสู้ผู้กล้าที่มีฝีมือที่อยู่ภายในห้องอย่างแออัด คนประดานี้ฟังคำพูดของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่กล่าวไปด้วยวิชาส่งเสียงทางลมปราณมิได้ เพียงแต่เห็นสีหน้าชิงเจี๊ยบ ซึ่งบัดเดี๋ยวตื่นเต้นยินดีบัดเดี๋ยวงุนงงสงสัย และยังตวัดมือฟาดเข้าใส่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจนรุนแรงอีกครั้งหนึ่งด้วยจึงต่างพากันงงงวย ดุจดั่งถูกจับโยนเข้าไปภายในหมอกอันหนาทึบ

ส่วนเกียตาที่มีสติสมบูรณ์นั้น ทนทานอย่างไรต่อไปมิได้แล้ว ต้องถามขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยในความหมายที่ว่า

"ซือตี๋ เจ้าปิศาจเฒ่าผู้นี้ กำลังทำสิ่งใดอยู่เล่า ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคล้ายดั่งจะฟังภาษามคธออก พอได้ยินเช่นนั้นจึงกระชากเสียงขึ้นด้วยความเคียดแค้นในภาษาเดียวกันไปทันที กิมลูอักพอได้ยินเข้า ก็บังเกิดความตื่นเต้นหวาดหวั่นอย่างรุนแรง เพราะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้กล่าวขึ้นว่า

"เจ้ากล้าบังอาจด่าเราผู้เฒ่า เราจะต้องสั่งสอนเจ้า"

กิมลูอักรีบใช้ภาษาฮั่นกล่าวขึ้นอย่างลุกลนว่า

"ท่านผู้เฒ่าโปรดได้ระงับโทสะเถิด ท่านอาจารย์เคยได้สั่งแล้วสั่งอีก ว่ามิให้ซือเฮียล่วงเกินต่อผู้มีอาวุโสภายในตงง้วน แต่ซือเฮียเป็นผู้มีสติมิสมบูรณ์เช่นคนธรรมดา ท่านผู้มีอาวุโสโปรดอย่าได้ไปเอาเรื่องด้วยเลย"

วาจาที่มันว่ากล่าวมานี้ ความหมายก็คล้ายจะสะกิดว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนั้นเป็นผู้มีอาวุโสอันสูงส่ง ไหนเลยจะถ่อมตัวลงไปรังแกต่อผู้ใดได้เล่า

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงกล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

"เจ้าบังอาจดูแคลนว่าพวกเราชาวตงง้วนจะไม่มีผู้รู้จักภาษามคธของพวกเจ้าเลย อา...ความหมายของเจ้าเห็นจะว่า เรากำลังรังแกต่อพวกผู้เยาว์กระมัง เอาเถิด

เอาเถิด เมื่อครู่นี้เจ้ามิใช่กำลังท้าทายจะต่อสู้อยู่กับผู้อื่นหรือ เราจะใช้ศิษย์ของเราเข้ารับมือกับเจ้าในขณะนี้เลย"

พลางหันไปกวักมือเรียกชิงเจี๊ยบแล้วกล่าวว่า

"ทารกน้อย มานี่ เราจะสอนเจ้าสักท่าหนึ่ง"

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง รีบเดินเข้าไปหาอย่างร้อนรน เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินได้ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณถ่ายทอดยอดวิชาเทพยดาเจ้าพิภพ ซึ่งเพิ่งคิดค้นบัญญัติขึ้นได้ใหม่ในกระบวนเพลงนั้นให้กับชิงเจี๊ยบไป

ชิงเจี๊ยบฟังอย่างใจเต้นระรัว ดั่งมีกลองโหมกระหน่ำในทรวงอก เพราะเป็นกระบวนท่าที่สูงส่งพิสดารอย่างสุดพิภพจบแดนก็ไม่มีทางเทียมเทียบเปรียบด้วยได้มิหนำซ้ำ ยังเป็นกระบวนท่าที่สามารถติดต่อสัมพันธ์กันกับสิบกระบวนท่าต้น โดยปราศจากช่องว่างรอยโหว่อีกด้วย อานุภาพจะชักนำให้กระบวนท่าทั้งชุดเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายก่ายกองนัก แต่หาทราบไม่ว่า พอถ่ายทอดให้เพียงครึ่งเดียว เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพลันกล่าวขึ้นว่า

"มีคนกำลังลอบฟัง เราผู้เฒ่าก็จะบอกกับมันไปเสียเลย ดูว่ามันจะทำอะไรกับเจ้าได้"

กิมลูอักมีสีหน้าแดงฉานขึ้นจริง ๆ ดั่งความหมาย เพราะมันได้ใช้วิชาภายในอันสูงส่งสลัดความคิดสับสนนานาจนหมดสิ้น โดยคิดจะลอบฟังวาจาที่เพ่งฮ้วม-เชี่ยงหยินกล่าวอยู่ แต่กลับถูกเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินสะกิดขึ้นเพราะรู้ทัน

จากนั้น เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงได้ถ่ายทอดอีกครึ่งกระบวนท่าให้กับชิงเจี๊ยบต่อหน้าต่อตาผู้คนจำนวนมากมายก่ายกองในห้อง ซึ่งแต่ละคนต่างได้ยินอย่างถนัดชัดเจน แต่ทว่า หามีความเข้าใจได้แม้แต่น้อยนิดไม่ ส่วนชิงเจี๊ยบนั้นกลับปีติยินดีจนหน้าระรื่น จดจำไว้ในใจอย่างตราตรึงมิลืมเลือนไป

เมื่อกระบวนท่าอันวิเศษสุดถ่ายทอดจบสิ้นแล้ว เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงกล่าวขึ้นว่า

"ทารก จงต่อสู้ให้สมศักดิ์ศรีที่เป็นศิษย์ของเราด้วย"

เจ้ากิมลูอักมาตรแม้นจะรู้สึกว่า พลังฝีมือของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินนี้ สูงส่งลึกซึ้งจนสุดจะคาดคะเนได้ แต่มันก็ยังมิยอมเชื่อว่า มันจะต่อยตีกับชิงเจี๊ยบมิได้ ดังนั้นจึงกล่าวขึ้นอย่างยโสโอหังว่า

"เราจะต่อสู้กันในเพลงหมัดมวยหรือเพลงอาวุธ ?"

ชิงเจี๊ยบนั้นเป็นบุรุษเจ้าอารมณ์อันแกร่งกร้าวอยู่แล้ว พอเห็นท่าทีอันยโสโอหัง

ของกิมลูอักเช่นนั้นจึงพาลมิไปสนใจไยดีกับมันด้วย ตวัดมือกระชากกระบี่ยาวออกจากฝักุ แทงปราดเข้าใส่ทรวงอกโดยมิได้พูดจาบอกกล่าวแม้แต่คำเดียว...

กิมลูอักคาดมิถึงว่า นักสู้ชาวตงง้วนยังจะมีผู้มิรู้จักระเบียบแบบแผนการต่อสู้ เต็มไปด้วยมารยาทอันวู่วามถึงปานนี้ จึงบันดาลโทสะอย่างรุนแรง กระชากเชือกรัดเอวออกมาจนบังเกิดเสียงดังวืดใหญ่

คนทั้งปวงพอเห็นชิงเจี๊ยบดาหน้าเข้าไปต่อสู้ด้วย ต่างหันไปถกเถียงพูดคุยจนอื้ออึงเซ็งแซ่ โดยมิทราบว่าผู้ใดเป็นคนแนะออกมาก่อนว่า บุคคลที่ใช้กระบี่ผู้นี้คือบ่วยเฮียงซึ่งเกี่ยมชิงเจี๊ยบ ที่เพิ่งโค่นโกวเล่าเจ่กไกว่ลงไปบนยอดหอลุ่ยเท้งถะนั่นเอง พอคำบอกได้กระจายไปทั่วห้อง เสียงโห่ร้องอันกึกก้องก็สนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณทันที

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและพวก พอเห็นชิงเจี๊ยบปรากฏตัวออกแล้ว สีหน้าแปรเปลี่ยนไปโดยฉับพลันทันที ด้วยใจอันกลับกลอกสับสน ทั้งกลัวชิงเจี๊ยบจะได้ชัยแต่ก็หวังให้ชิงเจี๊ยบได้ชัยชนะ... พวกทั้งปวงต่างทราบถึงเรื่องที่ชิงเจี๊ยบปลอมแปลงเข้ารับสมอ้างเป็นตัวเทพเจ้าสัตตฝีมือแล้วอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกตัวคน

เชือกรัดเอวของกิมลูอักเส้นนั้น เป็นสีดำประกายแวววับ โดยมิทราบว่าถักขึ้นด้วยสิ่งของอันใด สามารถอ่อนหยุ่นและแกร่งกร้าวขึ้นได้ดั่งใจนึก นับว่าเป็นอาวุธอันร้ายกาจสุดประมาณ

ชิงเจี๊ยบพอเริ่มจู่โจมในท่าแรก ก็เป็นไปในกระบวนเพลงเมฆน้อยคล้อยบนเงาน้ำ (โอ่ยฮุ้นท่ำเอี้ย) เห็นแต่ประกายอันเป็นด่างดวงเส้นสายของคมอาวุธ กระจัดกระจายเข้าใส่จุดสำคัญทั่วร่างของกิมลูอัก...

กิมลูอักขยับเชือกในมือจนแข็งแกร่ง ดั่งราวกับเป็นกระบองอันยาวเหยียด ตวัดควงขึ้นฟาดเข้าใส่จุดสำคัญทั้งสามแห่งบนลำแขนชิงเจี๊ยบอย่างฉับพลันกะทันหัน มันผู้นี้มีการฝึกมือมาทั้งด้านกำลังภายในและภายนอก เปรียบกับเกียตาแล้วร้ายกาจรุนแรงกว่ากันมากมายหลายเท่านัก ที่ปลายเชือกเส้นยาวเหยียดของมันกรีดฝ่าอากาศจนบังเกิดเสียงดังครืนครั่นอย่างประหลาดพิกล...

ชิงเจี๊ยบตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง คิดในใจว่า

'เราตั้งแต่ประสบเหตุการณ์อันพิสดารดั่งปาฏิหาริย์มาจากเกาะเซียวฉิ่มเต้าแล้ว พลังฝีมือก็ได้รุดหน้าอีกมากมายก่ายกอง ปลายกระบี่สามารถจะพุ่งพลังกระบี่ออกไปได้ตามความคิดโดยมิติดขัด แต่หากจะใช้เชือกเส้นน้อยมาผนึกให้แข็ง และพุ่งกำลังภายในออกจากปลายเชือกได้นั้น เป็นสิ่งที่กระทำมิได้โดยเด็ดขาด'

จิตใจไหวระทึกอย่างรุนแรง รีบรั้งกระบวนท่าจู่โจมไว้และแปรเปลี่ยนไปในทันที เจ้ากิมลูอักนั้นกลอกกลิ้งเล่ห์เหลี่ยมอย่างแหลมคม เชือกยาวของมันได้สะบัดม้วนกลับ ฉวยจู่โจมเข้าในช่องว่างอย่างฉับพลันกะทันหัน...

ยอดฝีมืออันดับสูงที่ต่อสู้กันนั้น จะมีจิตใจว่อกแว่กมิได้แม้แต่น้อยนิด เพราะจะกระทบกระเทือนไปถึงสภาพการต่อสู้ จนปรากฏผลแพ้ชนะได้ ชิงเจี๊ยบพอพลาดท่าไปลักษณะนั้น ก็ตกเป็นฝ่ายรับอย่างร่อแร่ไปทันที

กิมลูอักมีกระบวนท่าอันพิสดารประหลาดล้ำอย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบได้ในโลกนี้เลย เชือกอันยาวเหยียดในมือของมันนั้น บางครั้งเป็นแส้ บางครั้งเป็นกระบอง บางครั้งเป็นกระบี่ บางครั้งเป็นทวน บัดเดี๋ยวอ่อนหยุ่นเหนียวแน่น บัดเดี๋ยวแข็งแกร่งรุนแรง บัดเดี๋ยวม้วนตวัดกวัดแกว่ง บัดเดี๋ยวโถมกระแทกฟาดฟัน กอปรกับพลังภายในอันสูงส่งลึกล้ำอย่างยิ่งของมัน ปลายเชือกบังเกิดเสียงแหวกอากาศจนดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวอย่างประหลาดพิกล จนชิงเจี๊ยบต้องตกอยู่ในสภาพการรับจนพัลวันปั่นป่วน ถูกการรุกอย่างมิได้ให้ความเวทนาปรานีของกิมลูอัก ครอบคลุมไว้ภายใต้อานุภาพการจู่โจมจนหมดสิ้น

โง้วเล่งฮวงนั้นมีความรักและถนอมต่อตัวเจี๊ยบตี๋อย่างสุดซึ้งยิ่งชีวิต ขณะนี้พอเห็นเจี๊ยบตี๋ต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันร่อแร่หวาดเสียว ก็กำมือทั้งสองจนแนบแน่นอย่างลืมตัว เหงื่อกาฬอันเย็นยะเยือกไหลพรากจนเปียกชุ่มไปทั่วร่างแล้ว

บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือทั่วทั้งห้อง ต่างบังเกิดความตื่นเต้นจนใจแทบจะกระดอนออกจากปาก ทุกคนเนื้อเต้นตัวสั่นด้วยจิตใจอันหวั่นไหว เพราะการต่อสู้ในรอบนี้ อนาคตและความเป็นความตายของบู๊ลิ้มทั่วทั้งตงง้วนได้ฝากไว้โดยสิ้นเชิงแล้ว

กิมลูอักมีกระบวนท่าอันพิสดารประหลาดล้ำ ตามติดกันออกมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด กอปรกับพลังการฝึกปรือที่มีอยู่อย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าว จนสูงล้ำสุดจะคาดเดาได้ ชิงเจี๊ยบหากมิใช่ว่า มีพลังฝีมือที่สูงส่งมาในระยะนี้อีกมากมายก่ายกองแล้ว น่ากลัวขณะนี้เห็นทีต้องพ่ายแพ้ไปเป็นเวลาเนิ่นนานแล้วก็ได้

สภาพการตกเป็นฝ่ายรับโดยสิ้นเชิงของขณะนี้ ชิงเจี๊ยบฝืนใจรวบรวมกำลังต้านทานปัดป้องอย่างไม่คิดชีวิตอยู่ได้สิบห้ากระบวนเพลง ซึ่งพอกระบวนเพลงที่สิบห้าผ่านไปแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันร้องขึ้นว่า

"เจ้าป่าเถื่อนผู้นี้ มิมีท่าว่าจะดีขึ้นได้เลยจริง ๆ เมื่อครู่หากแปรเปลี่ยนเป็นกระบวนท่าแส้แล้ว ก็จะเอาชัยไปแต่แรกอยู่แล้ว"

คนทั้งปวงพากันสะดุ้งขึ้นจนสุดตัว ที่ว่าเหตุไฉนเฒ่าประหลาดผู้นี้กลับไปเอา

ใจช่วยต่อชาวมคธอันป่าเถื่อนทั้งสองเล่า

ภายในจำนวนนั้น ยังมีบางคนที่ชอบแสดงความเฉลียวฉลาดอย่างบัดซบ โดยหันไปซุบซิบปรึกษากันว่า

"น่ากลัวเมื่อครู่ที่ผู้กล้าหาญแซ่ชิงฟาดเอาเจ้าเฒ่าอุบาทว์นี้ไปหนึ่งฝ่ามือ ทำให้เจ้าเฒ่าอุบาทว์ในขณะนี้ได้เอนเอียงเข้าไปช่วยต่อเจ้าป่าเถื่อนคนนั้นแล้ว หวังว่าให้เจ้าป่าเถื่อนได้ชัยชนะเป็นการแก้แค้นอยู่"

มีแต่ชิงเจี๊ยบเพียงคนเดียว ที่พอได้ยินคำพูดนี้เข้า ก็คล้ายดั่งถูกตบอย่างถนัดถนี่เข้าที่ศีรษะ คิดในใจว่า

'เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวอย่างชัดเจน ในทางแนะนำชี้แจงต่อกิมลูอัก แต่ความเป็นจริงแล้ว มีความหมายมาสะกิดให้เราได้ทราบว่า มิอาจจะตั้งตัวเป็นฝ่ายรับตามระเบียบแบบแผนการต่อสู้ที่ตกเป็นเบี้ยล่างตลอดไป สมควรจะเปลี่ยนแปลงวิธีการต่อสู้ไปในกระบวนเพลง เปลี่ยนแปลงพลิกแพลงสถานการณ์ให้จงได้ อื ม์ ถูกแล้ว เหตุไฉนในวันนี้เราจึงคร่ำครึเคร่งต่อกฎเกณฑ์อันโง่งมนั้นอยู่ได้เล่า'

พอได้คิดเช่นนั้น กระบี่ในมือก็แปรเปลี่ยนด้วยกระบวนเพลงอันพิสดารขึ้นทันทีตามสัญชาตญาณ กระบี่ยาวในมือตวัดฟาดจากซ้ายไปขวาอย่างรวดเร็ว ปลายกระบี่สั่นพลิ้วจนบังเกิดเสียงพลังแหวกฝ่าอากาศ ดังซู่ซ่าสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดระยะ นี่คือเพลงกระบี่ชั้นยอดเยี่ยมในทางป้องกันตัว อันมีนามว่าเดือนพิกลดาวอาเพศ (บ้วยอี้แชเซี้ย) ของกระบวนเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ ชิงเจี๊ยบรอเมื่อกรีดปลายกระบี่ออกไปได้ครึ่งทาง ข้อมือพลันสะบัดพลิกกลับ พลังกระบี่จึงกระจัดกระจายรุนแรงขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายก่ายกอง เสียงดังแควกอย่างสดใส เมื่อกระบี่แทงเข้าไปทางด้านข้างอย่างรุนแรง โดยกลับกลายไปเป็นกระบวนเพลงตื่นตระหนกพบเหมย (จ้าเกียบ่วยมิ่น)ของเพลงกระบี่เกากีเกี้ยมฮวบ (กิ่งก้านสาขา)...

กระบวนเพลงกระบี่นี้ เมื่อชิงเจี๊ยบได้รับการสะกิดเตือนจากบ่วยซัวมิ้งขึ้นแล้ว จึงได้ผสานเอาเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ และเพลงกระบี่กิ่งก้านสาขาให้ผนึกกัน กระบวนเพลงกระบี่ที่สูงส่งยอดเยี่ยมทั้งสองแขนง จึงได้เพิ่มพูนอานุภาพให้รุนแรงขึ้นไปกว่ายามปกติมากมายก่ายกองนัก กิมลูอักร้องอุทานในลำคออย่างตื่นเต้น ถอยกรูด ๆ ออกไปสองก้าวอย่างเร่งร้อน เชือกยาวเหยียดในมือได้สะบัดฟาดฟันเข้าต้านรับสามกระบวนท่าอย่างสุดกำลัง จึงสามารถสลายการจู่โจมตีโต้ของชิงเจี๊ยบจนอันตรธานออกไปได้

เมื่อเป็นเช่นนั้น ชิงเจี๊ยบจึงนับว่าหลุดรอดออกจากสถานการณ์อันตกเป็น

ฝ่ายรับอย่างร่อแร่ไปได้ และพลอยถอยออกไปก้าวหนึ่ง สูดลมหายใจอย่างรุนแรงเข้าไปด้วย...

กิมลูอักควงเชือกยาวในมือ สะบัดเข้าทิ่มใส่ใบหน้าชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรง ชิง-เจี๊ยบเบี่ยงร่างออกไปทางด้านขวาจนบังเกิดเสียงดังวูบ เชือกยาวของกิมลูอักจึงได้พลาดผิดไป เป็นการทิ่มแทงใส่อากาศอย่างถนัดถนี่...

ภายในห้องโถงอันกว้างใหญ่ บังเกิดเสียงโห่ร้องจนสนั่นหวั่นไหวจนแทบถล่มทลาย กระบวนท่านี้ของชิงเจี๊ยบนับว่าสูงส่งพิสดารอย่างสุดซึ้ง เพราะมันคือวิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) ที่มิเคยแสดงออกมาให้ผู้อื่นได้เห็น...

แต่ทว่า กิมลูอักกลับฉวยโอกาสที่จู่โจมพลาดผิดไปนั้น สะอึกร่างตามติดเข้ามาดั่งคล้ายจะเสียหลัก แต่ฝ่ามือกลับตวัดฟาดออกไปด้วยพลังอันหนักหน่วงมหาศาล เสียงดังควับเคว้ยวเมื่อเชือกยาวได้ถูกกระชากรั้งกลับเข้ามา จู่โจมเข้าใส่ทางด้านหลังของชิงเจี๊ยบอย่างมิคาดคิด ปลายเชือกตวัดม้วนกลับเข้าแทงยังคอหอยของชิงเจี๊ยบอย่างแม่นยำ มิคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อยนิด...

กระบวนท่านี้ทั้งพิสดารสูงส่ง และพิกลประหลาดล้ำอย่างมิคาดคิด นับเป็นกระบวนท่าไม้ตายอันยอดเยี่ยมของกิมลูอัก ซึ่งมันคำนึงอยู่ในใจว่า

'เจ้าเด็กอุบาทว์ แม้จะเลี่ยงหลบหลีกออกไปได้ แต่ก็จะต้องทุลักทุเลจนเป็นที่ทุเรศตาอย่างแน่นอน'

ที่แท้ในขณะนี้ มันมิได้เหยียดหยามดูแคลนต่อชิงเจี๊ยบอย่างเช่นเมื่อคราวแรกเริ่มแล้ว

ปลายเชือกแหวกฝ่าอากาศจนบังเกิดเสียงอันประหลาดพิกล พุ่งเข้าใส่คอหอยชิงเจี๊ยบอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ แต่หาคาดไม่ว่า พอปลายเชือกรั้งอย่างรัดกุมรุนแรงแล้ว กลับบังเกิดเสียงดังเพียะพะ โดยฟาดเข้าใส่อากาศอย่างถนัดถนี่อีกครั้งหนึ่ง

บรรดาทุกคนที่อยู่ภายในห้อง ต่างมองมิออกว่า ชิงเจี๊ยบเลี่ยงหลบหลีกออกไปได้โดยลักษณะใดกัน เพียงแต่รู้สึกสว่างวูบวาบขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา แต่ชิงเจี๊ยบก็ได้เปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ไปแล้ว...

แม้กระทั่งเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน ยังอดมิได้ที่ต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น เพราะเห็นกระบวนท่าเท้าการเลี่ยงหลบของชิงเจี๊ยบเมื่อครู่นี้คล้ายดั่งเป็นวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ (เฉียกม้อซิ่งโป่ว) อันเป็นยอดวิชาไม้ตายขั้นสูงสุดของฮุ่ยได้ซือประมุขแห่งเกาะเชียวฉิ่มเต้า...เพราะเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินมิทราบว่า ชิงเจี๊ยบได้รับความ

กรุณาจากฮุ่ยไต้ซือ ถ่ายทอดในยอดวิชาอันสูงสุดของพิภพนี้ให้มาด้วย

ชิงเจี๊ยบรอคอยโอกาสเช่นนี้มาอย่างลำบากยากเย็นอยู่แล้ว ขณะนี้สะบัดข้อมืออย่างรุนแรง จนพลังกระบี่พุ่งปราดฝ่าอากาศ เข้าครอบคลุมต่อเสียงแหวกฝ่าอากาศของเชือกยาวนั้น จนสามารถสะกดลงได้ กระบวนท่าเหมยลอบปัดใบหน้า (แนบ่วยฮุดมิ่น) ก็ใช้ออกไปในฉับพลันทันด่วน...

หากแม้นเป็นผู้มีฝีมืออันดับสองต่อสู้อยู่ด้วยกันแล้ว น้อยนักที่จะทุ่มเทใช้กระบวนท่าออกไปจนกระทั่งสุดตัว เพราะหากแม้นใช้ออกไปในลักษณะนั้น ข้อบกพร่องก็จะบังเกิดติดตามกับช่องว่างรอยโหว่ทันที มาตรแม้นจะไม่พ่ายแพ้ลงไปในขณะนั้น ก็จะบังเกิดความทุลักทุเลเป็นที่สุด ส่วนผู้มีฝีมืออันดับสูงนั้นก็จู่โจมเพียงหกและเหลือรั้งเอาไว้อีกสี่ จะมิยอมปล่อยให้หมดสิ้นไปในคราเดียวโดยเด็ดขาด กิมลูอักนั้นเนื่องจากว่า มีความเชื่อมั่นต่อกระบวนท่าอันเป็นไม้ตายของตนเกินไป จึงทำให้ตกหลุมพรางพลาดท่าต่อชิงเจี๊ยบไป

ยามเมื่อมันทุ่มเทกำลังเข้ารั้งร่างอย่างสุดความสามารถนั้น กระบี่ชิงเจี๊ยบได้พุ่งแหวกฝ่าอากาศจู่โจมถึงแล้วอย่างรวดเร็วกว่าประกายไฟ ทำให้มันต้องตวาดก้องขึ้นสุดเสียง เชือกยาวในมือควงจนตรงดิ่งดุจดั่งเป็นกระบองอันเข้มแข็ง แทงเข้าใส่ชีพจรข้อมือของชิงเจี๊ยบ ดุจดั่งประกายไฟกระจายลงมาจากฟากฟ้า ใช้การรุกแทนรับอย่างพิสดารประหลาดตา

ชิงเจี๊ยบไหนเลยจะปล่อยโอกาสอันปลอดโปร่งเช่นนี้ให้หลุดลอยไปได้เล่า ข้อมือสะบัดควงเป็นวงเลี่ยงหลบจากการทิ่มแทงเข้าใส่ของกิมลูอักไปได้ พร้อมกันนั้น พลังอันเหนียวแน่นอ่อนหยุ่นได้แผ่กระจายออกไปอย่างแช่มช้า กระบี่ที่แข็งกร้าวยาวเหยียด พลันได้งอออกไปตามกำลังที่แผ่พุ่งเข้าใส่ และดีดผางออกไปในฉับพลันทันด่วน ที่ปลายกระบี่ชี้ไปนั้น คือจุดเกียงมึ่งฮวกที่ชายโครงกิมลูอักนั่นเอง

ในครั้งนี้ แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบเองยังรู้สึกสะท้านใจอย่างรุนแรง ที่พลังอันอ่อนหยุ่นเหนียวแน่นของตนสามารถใช้ออกไปได้ดั่งใจนึก และยังสูงส่งยอดเยี่ยมนอกเหนือความคาดหมายอีกด้วย จึงเข้าใจได้ในทันทีว่า พลังฝีมือของตนในระหว่างนี้เพิ่มพูนจนแกร่งกร้าวไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนอีกมากมายนัก ความเชื่อมั่นใจจึงบังเกิดขึ้นอีกอย่างรุนแรง ส่งเสียงกู่อันสะท้านยาวนานขึ้นทันที

กิมลูอักเห็นชิงเจี๊ยบควงกระบี่มาในครั้งนี้ พิสดารสวยงามและประหลาดล้ำอย่างสุดแสน จึงมิคำนึงถึงตัวกระบี่ยาวของชิงเจี๊ยบ กลับได้ใช้พลังอันแกร่งกร้าวในมือควงสะบัดเชือกที่แข็งแกร่งตรงแน่วดั่งราวกระบองให้ม้วนสะบัดฟาดกลับมา

พลันเข้าใส่ข้อมือของซิงเจี๊ยบ เป็นการรั้งช่วยมิให้กระบี่นั้นแทงเข้าใส่ชายโครงของตน...

ซิงเจี๊ยบมิเคยจะใฝ่ฝันคาดคิดไปถึงว่า กิมลูอักจะมีกระบวนท่าแก้สถานการณ์อันสูงส่งถึงปานนี้ ดังนั้นจึงจำต้องใช้วิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ จนร่างคล้ายดั่งจะเป็นหมอกควัน ได้พลิ้วออกไปทางด้านหลังสองก้าวอย่างแคล่วคล่องดูมิทัน

เสียงดังเพียะปรากฏขึ้นสนั่น เมื่อปลายเชือกอันยาวเหยียดได้สะบัดม้วนกลับมา มาตรแม้นซิงเจี๊ยบจะเลี่ยงหลบหลีกได้รวดเร็วสักปานใด ปลายแขนเสื้อยังถูกเชือกตวัดจนขาดออกจากกันไปผืนใหญ่

ซิงเจี๊ยบอดมิได้ที่จะต้องบันดาลโทสะอย่างรุนแรงแล้ว เพลิงโทสะได้บังเกิดขึ้นทดแทนต่อความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่เคยมีจนหมดสิ้น ขยับร่างจนหมุนเคว้งและสะอึกกายเข้าใส่ในฉับพลันทันด่วน พลังกระบี่แผ่กระจายเป็นจุดเส้นอันมากมายก่ายกอง โถมประดังเข้าใส่กิมลูอักอย่างมิหวาดหวั่นพรั่นพรึงอีกแล้ว

กิมลูอักคำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหว กระบวนเพลงจากเชือกอันยาวเหยียดได้แปรเปลี่ยนไปอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้กลับพิกลพิสดารไปกว่าเมื่อสองครั้งแรกอีกมากมายหลายเท่านัก เงากระบี่ที่ฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่นั้น คล้ายดั่งจะเป็นมายาภาพที่เป็นขึ้นด้วยคาถาอาคมอันชั่วร้าย

แต่ทว่า ซิงเจี๊ยบในยามนี้ เปี่ยมไปด้วยโทสะอันร้อนแรงแล้ว จึงปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย กระบี่ในมือใช้ออกไปด้วยเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ และกึ่งก้านสาขาสลับกันไปอย่างแคล่วคล่องพิสดาร ผสานกับท่าเท้าที่เหยาะย่างไปด้วยวิชาท่าเทพยดาปาฏิหาริย์ อันเป็นยอดวิชาสูงส่งในพิภพอย่างไม่มีใดเทียมเทียบ เมื่อผนึกร่วมกันใช้ออกไปในคราเดียวนี้ ก็ทำให้กิมลูอักผู้มีพลังการฝึกปรือ และกระบวนเพลงฝีมือที่สูงส่งเหนือกว่าซิงเจี๊ยบ ยังไม่มีทางจะจู่โจมเอาเปรียบได้แม้แต่น้อยเลย

ในห้าสิบกระบวนเพลงแรกนั้น ซิงเจี๊ยบยังรู้สึกมีบางสิ่งและบางตอนมิใคร่คล่องมือนัก แต่เมื่อห้าสิบกระบวนเพลงให้หลัง ยิ่งรู้สึกว่าแคล่วคล่องว่องไวเป็นไปได้ดังใจคิด โดยมิติดขัดชะงักตอน ดุจดั่งเป็นน้ำตกที่โกรกกระแทกอย่างไม่มีวันจะเชื่องช้ารีรอได้ กระบวนเพลงกระบี่สองประการที่แยกออกใช้อย่างโดดเดี่ยวและผสานขึ้นใช้ในเวลาชั่วครู่ชั่วยามนั้น ทำให้พลังอานุภาพบังเกิดขึ้นอีกอย่างสุดแสนจะเอ่ยอ้างพรรณนาได้ ซิงเจี๊ยบยิ่งต่อสู้ยิ่งรู้สึกปลาบปลื้มยินดี พลังการจู่โจมยิ่งโหมหนักขึ้นอย่างมิยอมละเว้น การวาดมือวาดเท้าไปแต่ละครั้งต่างเป็นไปด้วย

ความพิสดารสูงส่ง จนมิอาจจะกล่าวอ้างพรรณนาได้

ส่วนกิมลูอักยิ่งต่อสู้ยิ่งบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง ต้องขบกรามแนบแน่น พุ่งกำลังภายในทั้งตัวเท่าที่มี เข้าไปในเชือกประหลาดอันเป็นอาวุธสำคัญ โดยหวังจะต่อสู้อย่างหักโหมตรง ๆ เอาชัยในฝ่ายตรงข้าม

ภายในกลุ่มชนอันมหึมาที่รุมล้อมเต็มไปทั้งห้อง มิทราบว่าชิงเจี๊ยบในยามนี้ได้เข้าสู่ขั้นอันสูงส่งทีละน้อยแล้ว จึงเพียงแต่รู้สึกว่าเสียงแหวกฝ่าอากาศของเชือกในมือกิมลูอัก ยิ่งนานยิ่งรุนแรงแกร่งกร้าวขึ้นทุกครา จึงพากันบังเกิดความวิตกกังวลแทนตัวชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรง คล้ายดั่งมีพะเนินเหล็กกำลังลอยต่ำลงมาจะโถมทับเข้าใส่ดวงใจของแต่ละคน

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและโควอ๋าเซี่ยงหยิน เหลียวมองตากันด้วยความตื่นตระ-หนกตกใจจนขวัญกระเจิง เพราะมิคาดเลยว่า เพียงเดือนกว่าที่มิได้เห็น พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบจะรุดหน้าไปได้อีกมากมายก่ายกองถึงเพียงนี้ ปรารถนาจะให้ชิงเจี๊ยบได้ชัย แต่ก็มิกล้าที่จะไปครุ่นคิดถึงผลสุดท้ายที่จะเกิดขึ้น ในยามเมื่อชิงเจี๊ยบได้ชัยชนะในครั้งนี้แล้ว ดังนั้น จิตใจของคนทั้งสองจึงสับสนอลเวงยุ่งเหยิงไปหมดสิ้น

หนึ่งร้อยกระบวนเพลงผ่านไปแล้วอย่างรวดเร็ว ชิงเจี๊ยบอาศัยเพลงกระบี่ที่สูงส่งสุดยอด และท่าฝีเท้าอันพิสดารประหลาดล้ำ ต้านทานต่อพลังการหักโหมจู่โจมอย่างเหี้ยมโหดรุนแรงของกิมลูอักเอาไว้ได้อย่างหนักแรง และรู้สึกว่า ตนยิ่งต่อสู้ยิ่งมีความแคล่วคล่องถนัดมือขึ้นทุกครา มาตรแม้นการเอาชัยในฝ่ายตรงข้ามจะเป็นสิ่งที่ลำบากยากเย็นอย่างแสนเข็ญเพียงไร แต่ในขณะนี้ชิงเจี๊ยบหาได้ไปคิดว่าจะเอาชัยในฝ่ายตรงข้ามไม่เลย เพียงแต่รู้สึกปลาบปลื้มยินดีอยู่ในใจอย่างซ่อนเร้นว่า

'หากแม้นมิใช่การต่อสู้อย่างเหี้ยมโหด สุดกำลังความสามารถในครั้งนี้แล้ว เราไหนเลยจะผนึกยอดวิชาอันดับสูงสุดทั้งสาม เข้าไปไว้เป็นวิชาแขนงเดียวได้อย่างรวด-เร็วถึงปานนี้เล่า'

ต่อให้กิมลูอักจะมีอานุภาพการจู่โจมโหมเข้าใส่รุนแรงดุจดั่งมรสุมที่โถมกระ-แทกเข้าใส่หน้าผา จะดุเดือดแกร่งกร้าวอย่างน่าหวาดหวั่นสักเพียงไร แต่เมื่อผ่านไปอีกหนึ่งร้อยกระบวนเพลงอย่างรวดเร็วแล้ว ชิงเจี๊ยบยังคงมิพ่ายแพ้พลาดท่าอีก ภายในกลุ่มนักสู้ผู้กล้าจำนวนมากมายก่ายกองในห้อง จวบจนขณะนี้จึงพอจะดูออกถึงความสำคัญในสาเหตุนี้บ้างแล้ว...

อย่างแช่มช้า ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่าพลังการจู่โจมของกิมลูอักนั้น มาตรแม้นยังคงเหี้ยมโหดเข้มแข็งแกร่งกร้าวแต่ทางเบื้องล่างเท้าทั้งสองนั้น น้อยครั้งเหลือเกินที่จะจู่โจมกระหน่ำเข้าซ้ำเติม พอคำนึงถึงตอนนี้ก็ฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญาว่า

'ถูกทีเดียว พลังฝีมือของเจ้ากิมลูอักทั้งปวงเท่าที่มี นับว่าเท้าทั้งสองของมันเป็นจุดอ่อนแห่งเดียวเท่านั้น และความพิสดารสูงส่งของวิชาเทพยดาปาฏิหาริย์นั้นก็ไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบอีกแล้วในพิภพ เป็นการพอดีที่ใช้ปมเด่นเข้าสะกดปม-ด้อยกับศัตรูผู้กล้าแข็งนี้ได้...'

ขณะนั้น มือชิงเจี๊ยบกำลังร่ายรำออกไปด้วยเพลงกระบี่ท่าอุบัติปราศจากขอบเขต ซึ่งเป็นเพลงที่ทรงอานุภาพเข้มแข็งแกร่งกร้าวที่สุดของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ แต่เท้าชิงเจี๊ยบกลับถลาหลบออกไป และน้อมตัวงอลงเล็กน้อย จู่โจมเข้าใส่เท้าทั้งสองของกิมลูอักอย่างฉับพลันกะทันหัน อันกระบวนเพลงที่ใช้ออกอย่างแปลกเปลี่ยนจากเจตนาเดิมของผู้บัญญัติเพลงกระบี่นี้ มาตรแม้นอานุภาพจะด้อยลงไปอีกมากมายก่ายกอง แต่ทว่าจุดที่จู่โจมโหมเข้าใส่นั้น พอดีเป็นจุดอ่อนของศัตรูคือเท้าทั้งสอง จึงทำให้มันต้องเผ่นถอยออกไปสามก้าวอย่างลุกลนจนพัลวัน

กระบวนเพลงกระบี่อุบัติปราศจากขอบเขตจากมือชิงเจี๊ยบกำลังเปลี่ยนกระ-บวนท่า พลันคิดถึงกระบวนเพลงสุดท้ายที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ถ่ายทอดมาให้ตนเมื่อครู่นี้ ก็บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด ลอบคิดอยู่ในใจว่า

'วิเศษแท้ วิเศษจริง ๆ ที่แท้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอมองปราดเดียวก็ทราบว่าเจ้ากิมลูอักผู้นี้มีจุดอ่อนอยู่ในที่ใด จึงได้ถ่ายทอดกระบวนเพลงนี้ให้กับเรา ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้มันนับว่ายากนัก ที่จะเลี่ยงหลบออกจากคมกระบี่ของเราไปได้...'

พอบังเกิดความปีติยินดีจนแทบจะคลุ้มคลั่ง มือจึงได้พลอยเชื่องช้าไปเพราะขาดสมาธิมิรวมตัวด้วย เสียงดังควับได้ปรากฏขึ้น เมื่อแขนเสื้ออันยาวเหยียดอีกข้างหนึ่งได้ถูกปลายเชือกตวัดขาดออกจากกัน ดังนั้นชิงเจี๊ยบจึงรีบใช้วิชาเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์เลี่ยงหลบปราดออกไปได้อีกหลายเชียะ...

คนทั้งปวงเห็นชิงเจี๊ยบพลาดท่าไปสองครั้งซ้อน ๆ แต่สีหน้ากลับบังเกิดความปีติยินดีจนแย้มยิ้มระรื่น จึงยิ่งบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างมาก มีแต่เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนยิ้มจนนัยน์ตาทั้งสองหรี่ปรือยกมือไพล่หลังลอบคิดในใจความชมเชยในปฏิภาณอันสูงส่ง และความชำนาญในเชิงการต่อสู้ที่เพิ่มพูนขึ้นของชิงเจี๊ยบ เห็นว่าเป็นทารกอันชาญฉลาด ว่านอนสอนง่ายเหลือเกิน

ชิงเจี๊ยบตวัดมือซ้ายในท่ากระบี่อันหลอกล่อ มือขวาควงกระบี่ในมือจนเป็น

เส้นสายยาวเหยียด เสียงดังหวีดหวิวซู่ซ่า พุ่งปราดเข้าใส่จุดคี่มึ่งฮวกที่ทรวงอกของกิมลูอักอย่างฉับพลันทันด่วน...

สามกระบวนเพลงอันติดต่อซับซ้อน ซิงเจี๊ยบใช้ไปด้วยวิชาเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพทั้งสิ้น กิมลูอักเห็นศัตรูคู่มือพลันเปลี่ยนจากเพลงกระบี่อันพิสดารชั่วร้ายที่มักจู่โจมทางด้านข้าง มาเป็นเพลงกระบี่ที่เที่ยงตรงมาตรฐาน จู่โจมอย่างหักโหมเปิดเผยตรง ๆ จึงพลอยชะงักงันอย่างสงสัยใจไปด้วย

ซิงเจี๊ยบใช้ไปถึงสิบกระบวนท่าเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ โดยมิได้ผสานในวิชาเพลงกึ่งก้านสาขาเข้าไปด้วยเลยแม้แต่น้อย ยามนี้ได้ใช้เคล็ดวิชาที่ตนตีความได้จากเมื่อภายหลังถูกเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง รุมกระหน่ำจู่โจมจนร่อแร่แทบจะขาดใจตายในครั้งนั้นออกมา จึงรู้สึกว่ามีอานุภาพเพิ่มพูนจนรุนแรงขึ้นกว่าเมื่อคราเก่าก่อนอีกมากมายจริง ๆ กิมลูอักรีบครุ่นคิดในใจด้วยความตื่นตระหนกว่า

'กระบวนเพลงกระบี่ของมันในขณะนี้ มาตรแม้นจะสูงส่งยอดเยี่ยม แต่เราก็ยังต้านทานรับไว้ได้อย่างแน่นอน แต่เหตุไฉนในขณะนี้จึงมีความพิสดารแปลกเปลี่ยนไปกว่าเมื่อแรกเริ่มอีกมากมายก่ายกองนักเล่า'

เสียงควับ ๆ อีกสามครั้งซ้อน ๆ ได้บังเกิดขึ้น เมื่อซิงเจี๊ยบโถมเข้าจู่โจมใส่เท้าทั้งสองของมันอย่างหักโหมรุนแรง กิมลูอักจึงร้องในใจอย่างลุกลนว่า

'จบแล้ว เจ้าอุบาทว์ผู้นี้ได้เห็นปมด้อยของเราอย่างแน่แก่ใจ ในยามคับขัน...'

พลางเผ่นกายถอยออกไปอีกสองก้าวอย่างลุกลนจนพัลวัน

ซิงเจี๊ยบยกกระบี่ขึ้นขวางอก และกลับกลายไปเป็นม่านกระบี่อันพร่างพรายตาหนาแน่น ซัดสาดเข้าใส่เท้าทั้งสองของกิมลูอักอย่างหักโหมรุนแรง นี่คือเพลงกระบี่ท่าที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถ่ายทอดให้มาเมื่อครู่นี้นั่นเอง

กิมลูอักฟาดเชือกในมือลงต้านทานรับทางด้านล่างอย่างแข็งขัน ทุ่มเทกำลังภายในทั้งตัวเท่าที่มีเข้าใส่จนหมดสิ้น พลันได้ยินเสียงซิงเจี๊ยบตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"อยู่"

ประกายกระบี่ได้สลายวับลงกับตาอย่างฉับพลันกะทันหัน และที่บ่าของกิมลูอักได้ถูกคมกระบี่เข้าแล้ว...

คนทั้งปวงเพียงเห็นแต่ประกายกระบี่ที่แฉลบอยู่แปลบปลาบ ร่างพลุ่งพล่านสับสนอลหม่าน จากนั้นได้ยินเสียงตวาดอันดังสะเทือนเลื่อนลั่นดุจดั่งอสนีบาตของซิงเจี๊ยบร้องขึ้นว่าอยู่ จากนั้นเงาร่างก็แยกออกจากกันทันที ซิงเจี๊ยบยืนถือกระบี่

ขวางอกไว้ ส่วนกิมลูอักเสื้อผ้าขาดยับเยิน โลหิตสด ๆ ไหลรินหลั่งออกมา

เวลาผ่านไปชั่วขณะ ภายในห้องโถงใหญ่จึงบังเกิดเสียงโห่ร้องดุจดั่งฟ้าลั่นอสนี-บาตคำราม จนสั่นสะเทือนไปทั่ว เสียงโห่ร้องชมเชยดังสะท้านกังวานขึ้นสู่ท้องฟ้าไปทั่วทุก ๆ สารทิศ

กิมลูอักหน้าเขียวคล้ำ ตะปบมือคว้าแขนเกียตาโดยมิได้พูดจา สะบัดหน้าออกไปจากห้องมิเหลียวมองกลับมาเลย ภายในห้องโถงใหญ่จึงบังเกิดเสียงโห่ร้องระเบิดขึ้นอีกครั้งอย่างสนั่นหวั่นไหว

ชิงเจี๊ยบโค่นกิมลูอักลงไปได้ในครั้งนี้ กลับทำให้บังเกิดความงุนงงสงสัยใจอย่างรุนแรง สอดกระบี่กลับเข้าฝักตามสัญชาตญาณความเคยชิน แล้วเหลือบเหลียวมองดูต่อผู้คนที่กำลังโห่ร้องป้องปึกชมเชยจนอึกทึกกึกก้องไปทั้งสองหู...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแย้มยิ้มหน้าระรื่น พลางกล่าวว่า

"เจ้าทารกน้อย ในครั้งนี้ก็มีกิตติศัพท์ระบือลือเลื่องแล้ว...อา...แทบจะลืมเรื่องสำคัญไปแล้ว รีบไป..."

โดยมิรอให้ชิงเจี๊ยบจะเห็นด้วยหรือไม่ ก็คว้าแขนชิงเจี๊ยบพุ่งร่างข้ามศีรษะต่อฝูงชนจำนวนมากมาย ดุจดั่งเป็นพญาปักษาใหญ่ ออกไปจากห้องโถงด้วยความรวดเร็วปานเหินบิน...

โง้วเล่งฮวงร้องขึ้นสุดเสียงอย่างลุกลนว่า

"เจี๊ยบตี๋...ท่านผู้มีอาวุโสโปรดรอก่อน..."

พลางรีบแหวกฝูงชนวิ่งกระหืดกระหอบมาที่ปากประตูใหญ่ แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินและชิงเจี๊ยบในยามนั้น เหลือเพียงจุดดำเล็ก ๆ อยู่ทางเบื้องหน้าเท่านั้นเอง

โง้วเล่งฮวงมีความรักในตัวชิงเจี๊ยบดุจดั่งเป็นสายโลหิตเดียวกัน มาตรแม้นจะแน่ใจว่า ชายชราผู้นี้คงจะเป็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่มีความรักใคร่การุญในตัวชิงเจี๊ยบอย่างมากมาย แต่ยังคงใช้ฝีเท้าอันรวดเร็วตามวิชาตัวเบา พุ่งกายตามติดอย่างร้อนรนกระวนกระวายดั่งราวมีไฟสุม โดยมิยอมจะละทิ้งพรากจากกันได้...

โง้วเล่งฮวงมิได้คิดเลยว่า วิชาตัวเบาของตนไหนเลยจะไปเทียบเปรียบกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ และก็ลืมไปถึงศัตรูผู้พิฆาตบิดาภายในห้องโถงใหญ่...โควอำและเชียะเอี้ยงนั่นเอง ในใจขณะนี้มีความคิดอยู่เพียงประการเดียว นั่นก็คือต้องตามติดเจี๊ยบตี๋มาให้ได้ สำหรับจุดประสงค์การตาม หากแม้นพบแล้วจะทำอย่างไรต่อไปนั้น แม้กระทั่งตัวเล่งฮวงเองก็มิทราบ...

บทที่ 34

ชีวิตอันอาภัพ

เล่งฮวงเห็นหลวงจีนชราลากซิงเจี๊ยบพุ่งร่างไปทางเบื้องหน้าอีกเล็กน้อย ก็ห่างไปเป็นจำนวนหลายร้อยวาเต็มที ตนทุ่มเทกำลังตามติดอย่างมิคิดชีวิตอีกมิกี่ก้าวก็สำนึกตัวได้ว่า จะอย่างไรคงมิอาจตามติดได้ทันแล้ว จึงบังเกิดความท้อแท้และจนใจเป็นที่สุด พลันได้ยินเสียงลมดังมาทางเบื้องหลังอย่างครืนครั่นหวั่นไหว แล้วเงาร่างคนผู้หนึ่งวิ่งเฉียดผ่านข้างกายไปด้วยความรวดเร็วดุจดั่งดาวตกกรีดลงจากฟากฟ้า นั่นคือหนุ่มน้อยที่ได้ต่อยเข้าใส่ชายฉกรรจ์อันปาเถื่อนภายในห้องโถงใหญ่เมื่อครู่นี้นั่นเอง มันคือบู๊ลิ้มจือสิ่วอย่างแน่นอน เล่งฮวงลอบคิดอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

'เรากินผลไม้โลหิตอันวิเศษสุดไปแล้ว วิชาตัวเบาจึงเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่า เรายังคิดอยู่ว่า นอกจากเจี๊ยบตี๋แล้ว น้อยคนนักที่จะมามีฝีเท้าเทียมเทียบเปรียบกับเราได้ แต่คาดมิถึงเลยว่า เจ้าหนุ่มผู้นี้ มีอายุที่แก่ไปกว่าเราไม่กี่ปี มิเพียงจะมีพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงส่งเท่านั้น วิชาตัวเบาก็ยังสูงล้ำน่าเลื่อมใสถึงปานนี้ด้วย'

เล่งฮวงจึงบังเกิดความไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง พ่งพลังลมปราณภายในแล้ววิ่งตามติดไปอย่างฉับพลันทันด่วน การตามเป็นไปเพียงชั่วครู่ ก็เห็นหนุ่มผู้นั้นเดินคอตกกลับมาอย่างละห้อยละเหี่ย

หนุ่มผู้นั้นเห็นเล่งฮวงก็ตามมาอีกครั้งอย่างกะทันหัน เนื่องจากติดตามเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิทัน ในใจจึงบังเกิดความกลัดกลุ้มเดือดดาลอยู่แล้ว จึงปั้นสีหน้า

จนเคร่งเครียดและตวาดไปว่า

"ท่านวิ่งมาด้วยเหตุอันใด ?"

เล่งฮวงเห็นมันผู้นี้ผิวบางละเอียดอ่อน หน้าตาขบขันอย่างน่าสนิทสนมด้วย ในขณะนี้มาตรแม้นจะมีโทสะบังเกิดขึ้นจนหน้านิ่วคิ้วขมวด แต่สีหน้ายังปรากฏคล้ายดั่งแย้มยิ้มอยู่ โดยปราศจากอำนาจที่น่าหวาดหวั่นเลย อดมิได้ที่ต้องบังเกิดกุศลจิตคิดจะคบหาเอาไว้

เล่งฮวงก็เป็นหนุ่มอันมีนิสัยแกร่งกร้าวถือดี ในใจมาตรแม้นจะชอบพอต่อหนุ่มผู้นี้ จนปรารถนาจะคบหามีไมตรีกันไว้ แต่ปากย่อมมิยอมอ่อนน้อมถ่อมตัวลงอย่างแม่นมั่น ดังนั้นจึงกล่าวด้วยความเฉยเมยมิหวาดหวั่นว่า

"ข้าพเจ้ายังคิดว่า ท่านคงตามหลวงจีนชราและเจี๊ยบตี๋ของเราจนทันไปแล้วเสียอีก"

หนุ่มผู้นั้นหรือบู๊ลิ้มจือสิ่วฟังคำเหยียดหยามเยาะเย้ยของฝ่ายตรงข้ามออกจึงกระชากเสียงอย่างเดือดดาลว่า

"เป็นอย่างไร ? ท่านจะต้องการอย่างไรหรือ ?"

เล่งฮวงแค้นเคืองในฝ่ายตรงข้ามที่ว่ากล่าวมาอย่างปราศจากมารยาท ดังนั้นจึงแสร้งกล่าวอย่างเฉยเมยเฉื่อยชาว่า

"ก็มิต้องการอะไรดอก ?"

บู๊ลิ้มจือสิ่วบันดาลโทสะ จนแทบจะกระโดดโลดเต้นแล้ว กระชากเสียงขึ้นว่า

"เจ้าเด็กอันยโสโอหัง ข้าพเจ้ากลับคิดจะขอรับทราบฝีมือไว้เสียบ้าง"

โง้วเล่งฮวงหัวร่อพลางกล่าวอย่างครึกครื้นว่า

"เชิญได้"

หนุ่มผู้นั้นกำหมัดทั้งสองอย่างแนบแน่น และดันกระแทกตรง ๆ ออกมาจากทรวงอก โง้วเล่งฮวงจำได้ว่า มันคือหมัดเทพยดาร้อยเก้าของสำนักเสียวลิ้มยี่ ดังนั้นจึงมิกล้าประมาทเลินเล่อ รีบใช้วิชาลักเต็งไคซัวอันเป็นหนึ่งในสามกระบวนท่าทลายมรกต ต่อยออกต้านรับอย่างฉับพลันทันที คนทั้งสองความจริงปราศจากเจตนาจะทำร้ายฝ่ายตรงข้ามอยู่แล้ว ดังนั้นจึงมิได้ใช้กำลังอย่างทุ่มเทหักโหม หมัดทั้งสองพอกระทบกันเข้า ก็พากันถลาถอยออกไปคนละสองก้าว

เล่งฮวงร้องชมเชยขึ้นว่า

"พลังฝีมืออันยอดเยี่ยม"

บู๊ลิ้มจือสิ่วก็ลอบชมเชยในความแกร่งกร้าวเข้มแข็งของพลังหมัดเล่งฮวงอยู่บ้าง เมื่อเห็นเล่งฮวงชมเชยตนเข้า ความไม่พึงพอใจจึงได้สลายลงอีกมากมายอย่างลืมตัว ครั้นแล้วก็กล่าวกลบเกลื่อนขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ายังมีธุรกิจอันสำคัญเร่งร้อนอยู่หลายประการ ไม่มีเวลาจะพัวพันในที่นี้ได้ วันหน้าหากแม้นมีโอกาสแล้วยังจะต้องมาขอรับทราบในพลังฝีมืออันสูงส่งของท่านอีก"

เมื่อกล่าวกลบเกลื่อนแล้ว โดยมิรอให้เล่งฮวงได้โต้ตอบ ก็วิ่งลนลานกลับไปในทิศทางเดิมอย่างเร่งร้อนสุดฝีเท้า

เล่งฮวงความจริงปราศจากอกุศลจิตต่อบุคคลผู้นี้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงมิได้ไปขัดขวางหรือไล่ตามหาเรื่องด้วย พลันคิดขึ้นได้ว่า

'ยังมีศัตรูผู้พิฆาตบิดาอีกสองคนอยู่ภายในห้องโถงของอารามนี้!'

ดังนั้น จึงรีบเหลียววิ่งกลับไปอย่างรวดเร็วปานเหินบิน

เมื่อผลุบเข้าไปภายในห้องโถงใหญ่ เห็นมีแต่ความเวิ้งว้างโล่งโถง เหลืออยู่แต่ผู้ที่ปราศจากชื่อเสียงเรียงนามจำนวนมิกี่คน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเด็กรุ่นเยาว์ทั้งสิ้น ที่แท้การเสียเวลาทางด้านนอกเพียงชั่วครู่ของเล่งฮวง บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือภายในห้องของตงง้วน ได้พากันจากออกไปจนแทบหมดสิ้นแล้ว เล่งฮวงกวาดตามองไปมาสองตลบ เมื่อเห็นร่องรอยของศัตรูคู่อาฆาตแล้วก็ครุ่นคิดในใจว่า

'ศัตรูของเราล้วนแล้วมีเกียรติภูมิอันกระเดื่องดังสะท้านแผ่นดิน วันหน้าเราไปหามันถึงสำนักเพื่อชำระสะสางในบัญชี คิดว่ามันคงมิถึงกับชุกหัวมิยอมโผล่ออกมาสู้ด้วยได้ ยังจะกลัวหามันมิพบอีกหรือ'

แต่แล้วพลันหวนคิดขึ้นได้ว่า

'หลวงจีนชราเมื่อครู่นี้ มีพลังฝีมือที่สูงส่งลึกซึ้งจนสุดจะคาดหยั่งได้ถึง และคล้ายดั่งรู้จักมักคุ้นเจี๊ยบตี๋อีกแล้ว น่ากลัวจะเป็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน อันเป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธา ที่เจี๊ยบตี๋มักเล่าให้เราฟังบ่อยครั้งเป็นแน่ จากท่าทีเท่าที่เห็นรู้สึกว่าท่านพึงพอใจและกรุณาในตัวเจี๊ยบตี๋อย่างยิ่ง การไปในครั้งนี้มิทราบจะมีความดีอันวิเศษสุดอีกสักเท่าใด ที่จะถ่ายทอดให้กับเจี๊ยบตี๋

'เรารับปากกับโซวโกวเนี้ยแล้ว ว่าจะไปเยี่ยมเยียนนางสักครั้งหนึ่ง คิดว่าในยามว่างครั้งนี้ ต้องไปตามคำมั่นสัญญา เพราะมิอาจจะตระบัดสัตย์กับสตรีได้อย่างแน่นอน'

เมื่อตกลงใจเช่นนั้นแล้ว จึงเริ่มเดินทางต่อไปอย่างเร่งร้อน

ยามเมื่อเล่งฮวงเดินทางถึงดินแดนมณฑลซัวตัง เห็นตลอดรายทางมีแต่ผู้คนที่อพยพกันอย่างลุกลนจ้าละหวั่น ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยการประคองเฒ่าชราจูงเด็กอ่อน และแบกสัมภาระกันอย่างวุ่นวาย แต่ละคนมีสีหน้าอันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า คล้ายดั่งกำลังอพยพหนีภัยสงครามมาก็ปานกัน จึงรู้สึกพิศวงสงสัยอย่างยิ่งนัก เพราะทราบแน่ว่า ในรัชกาลนี้แผ่นดินสงบสันติปราศจากการรบราฆ่าฟันไหนเลยจะมีภัยสงครามได้หลบหนีด้วยเล่า ดังนั้นจึงได้เดินไปถามชายชราผู้มีอายุ เพื่อหาสาเหตุของการนี้

ชายชราเมื่อฟังน้ำเสียงของเล่งฮวงว่ามิใช่คนชนชาวพื้นเดียวกันแล้ว ก็ทราบว่าเป็นผู้ที่เพิ่งมาจากเมืองอื่น จึงถอนหายใจอย่างสลดและเล่าให้ฟังว่า

"เมื่อเดือนก่อน มีพายุฝนที่หนักหน่วงโหมมาอยู่หลายวันหลายคืน จนทำให้ลำน้ำฮวงโหหนุนเนื่องขึ้นมากมายผิดธรรมดา จนกระทั่งได้ทลายทำนบทางหมู่บ้านปึงแกชุน ไหลท่วมไปทั้งเมือง หมู่บ้านของเราห่างจากปึงแกชุนเพียงมิกี่สิบลี้ ดังนั้นจึงต้องพาครอบครัวหลบหนีจากอุทกภัยในครั้งนี้..."

เล่งฮวงมิรอให้ชายชราได้เล่าจบ รีบถามขึ้นอย่างร้อนรนว่า

"เล่าแป๊ะ หมู่บ้านลิ่มซึงเป็นอย่างไรบ้าง ?"

ชายชราตอบขึ้นว่า

"ท่านคงหมายถึงลิ่มซึงที่อยู่ห่างจากเกาะแกซึงประมาณห้าสิบลี้นั้นกระมัง ? ในขณะนี้ได้กลายเป็นที่ลุ่มอันเจิ่งด้วยน้ำ จนเวิ้งว้างสุดสายตาไปแล้ว"

เล่งฮวงคารวะขอบพระคุณต่อชายชราแล้ว ก็มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกอย่างเร่งร้อนกระวนกระวาย

เล่งฮวงเมื่อคิดไปถึงตั้วเนี้ยและอาลั้งผู้บุตร ล้วนแต่เป็นสตรีที่อ่อนแอไร้กำลัง หากพบภัยธรรมชาติที่ร้ายแรงยิ่งกว่าสัตว์ป่าแล้ว ย่อมจะต้องเป็นอันตรายมากไปกว่ารอดพ้นได้ จึงร้อนรุ่มดั่งราวกับมีไฟสุมอก มิไปแยแสสนใจว่าจะเป็นเวลากลางวันแสก ๆ ท่ามกลางสายตาของผู้คนจำนวนมากที่มองมาอย่างพิศวงสงสัย ก็ใช้วิชาตัวเบาพุ่งร่างไปดุจดั่งเหินบินทันที

เล่งฮวงวิ่งสุดฝีเท้าตั้งแต่เช้ายันค่ำ แม้กระทั่งอาหารรองท้องก็ยังมิได้กลืนกินเข้าไป รู้สึกแต่ว่าประชาชนตามระหว่างทางที่ผ่านมา ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกขณะไปอย่างน่าหวั่นวิตก ในใจจึงยิ่งร้อนรุ่มจนพลุ่งพล่าน รอจนเมื่อมาถึงที่อันห่างจากลิ่มซึงประมาณร้อยกว่าลี้ พอถามชาวบ้านผู้อพยพแล้ว จึงทราบได้ว่า ในละแวกหลายสิบลี้ของหมู่บ้านลิ่มซึง ได้ถูกน้ำท่วมจนมิดไปหมดตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว

เล่งฮวงพอได้ยินเช่า คล้ายดังถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่ม่อมอย่างถนัดถนี่ ในช่วงฉับพลันนั้น ต้องยืนงงงันอย่างเงียบไปโดยคิดเรื่องอันใดก็มิออก พยายามสะกดกลั้นอารมณ์ของตนอยู่เต็มที่ เพื่อคิดหาวิธีการไปสืบเสาะช่วยเหลือต่ออาเจ้และมารดา

เล่งฮวงครุ่นคิดขึ้นว่า

'อันกาะท่อมหลังน้อยนั้น สร้างขึ้นตามไหล่เขา นับเป็นเนินที่มีความสูงกว่าทุกแห่งในหมู่บ้าน หากแม้นปีนขึ้นหลบภัยบนหลังคาแล้ว ในเวลาครึ่งค่อนวันน้ำกลัวน้ำคงมิอาจท่วมขึ้นไปถึงได้ ส่วนในเมื่อจมอยู่ภายใต้สายน้ำแล้ว ทางบกคงไม่อาจจะเดินต่อไปได้ เราควรจะจ้างเรือไปตั้งแต่ในที่นี้นะดีกว่าจะดี'

ดังนั้น เล่งฮวงจึงได้ว่าจ้างด้วยราคาอันแพงลิบ พายทวนน้ำขึ้นไปยังต้นซึ่ง

สายน้ำในยามนี้เชี่ยวกรากเป็นอย่างยิ่ง นายเรือพายจนสุดกำลังความสามารถ เรือยังคงกระดึบไปทีละน้อยอย่างช่วยไม่ได้ เล่งฮวงมีความร้อนใจปานไฟสุมอยู่ในตัว จึงขอพายจากนายเรือ ใช้กำลังภายในเข้าช่วยพายอย่างเร่งร้อน เรือลำน้อยเมื่อถูกพายที่ถูกด้วยกำลังภายในอันแข็งแกร่งแล้ว จึงทุ่งปราดไปทางเบื้องหน้าได้รวดเร็วอย่างมิคาดคิด

การพายอย่างคร่าเคร่งเป็นไปได้ประมาณสามชั่วยาม ถึงเวลาเที่ยงคืนดึกดื่น นายเรือหมดเรี่ยวหมดแรงจนอ่อนล้าไปทั้งร่าง มิอาจทนทานต่อไปได้แล้ว ต้องนอนกายกับกราบเรือเพื่อพักผ่อน แต่เล่งฮวงไม่ไปใยดีกับมัน ยังคงยืนหน้าทันทีพายอย่างเร่งร้อนมิพักผ่อน

เวลาผ่านไปอีกพักใหญ่ ที่ลำน้ำเบื้องหน้าพลันกว้างขวางขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย ที่นี่ลำน้ำในระยะนี้มิอาจจะแบ่งแยกจดจำได้แล้ว เพราะเกิ่งว้างไปด้วยน้ำทุกแห่งหน ดังราวกับเป็นมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ เล่งฮวงทราบว่า มาถึงสถานที่อุทกภัยได้บังเกิดขึ้นแล้ว คงห่างจากหมู่บ้านต้นซึ่งอีกไม่ไกลนัก จึงทุ่มเทกำลังอันแข็งแกร่งพายไปทางเบื้องหน้าดุจดังดินบิน

เล่งฮวงเห็นตลอดหมู่บ้านตามรายทาง ต่างจมหายเข้าไปในสายน้ำอันเชี่ยวแรง บรรดาผู้คนชาวบ้านจำนวนมาก ได้ขึ้นไปอาศัยอยู่ตามต้นหลังคาหรือบนยอดไม้ ในมือจุดคบไฟรุ่งอยู่เรื่อ ๆ แต่ละคนเมื่อเห็นมีเรือน้อยผ่านไป ต่างยกคบไฟในมือขึ้นโบกและร้องขอความช่วยเหลือจนเสียงแหบแห้ง

เล่งฮวงเมื่อหวนคิดถึงสถานการณ์อันหวาดเสียวเป็นห่วงอันตรายของอาเจ้และมารดาแล้ว จำต้องทำใจให้อ่อนคิดกระด้าง โดยแสร้งทำเป็นมิได้ยินเสียงขอ

ความช่วยเหลือนั้นเลย

เรือเมื่อพายตัวเก่าลับมายในอันแจ้มกรง ได้ทุ่งไปทางเบื้องหน้าจนใกล้กับหมู่บ้านลิ่มซึ่งอีกมากมายแล้ว แก่งฮวงยังบังเกิดความตื่นเต้นจนตัวเกร็ง พยายามเพื่ออันเย็นเฉียบได้โหมซุ่มซ่มไปทั่วร่าง คร่ำครวญในใจว่า

'ขอเพียง..ขอเพียงปายเป็นชิ้นสู่ยอดหลังคา ก็จะไม่เป็นปัญหาอันใดแล้ว'

เรือน้อยได้ทุ่งเข้าไปในหมู่บ้านลิ่มซึ่งแล้ว

จิตใจของแก่งฮวงยามนี้ เต้นระรัวจนแทบจะกระดอนออกจากปาก กวาดตามองไปรอบทิศอย่างร้อนรุ่ม แต่ทว่า มันเป็นผืนน้ำอันกว้างขวางสุดสายตา สิ่งก่อสร้างทั้งปวงของหมู่บ้านลิ่มซึ่ง ต่างจมหายอยู่ภายใต้ท้องน้ำจนหมดสิ้น มีแต่ต้นไม้ใบวาดอันสูงตระหง่านทางริมฝั่งเท่านั้น ที่ยังไม่ยอมออกมาบนพื้นผิวน้ำได้

แก่งฮวงยามนี้ ใจหนวาทมและบันเฉียบ ดุจดังตกเข้าไปภายในหล่มน้ำแข็ง การฟันฝ่าพุ่มเพชรกำลังพายเรือมาเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนโดยมิได้ผ่อน ต้องสูญเสียกำลังภายในไปอย่างมากมายก่ายกอง ในขณะนี้ ความหวังที่ได้รั้งร่างให้มีชีวิตมาจนถึงปัจจุบัน ได้พังทลายลงอย่างยับเยินไปแล้ว จึงรู้สึกว่าอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปทั่วทั้งร่าง โดยมิจะยากพายที่มีไหวแล้ว เมื่อตั้งใจความเมื่อพายร่างหล่นลงมาระหว่างท้องเรือ ร่างไร้วิญญาณก็ทุบลงกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรงทันที

แก่งฮวงเป็นกำพร้าปราศจากญาติมิตรมานตั้งแต่เล็ก ได้รับความกรุณาจากตั้วเนี้ยที่เคี่ยงคู่อุ้มชูมาอย่างเมตตากรุณา จึงถือเสมือนว่า ตั้วเนี้ยคือมารดาผู้บังเกิดเกล้า ส่วนอาเจ้งนั้นยิ่งเป็นสตรีที่มีความสวยงาม เปี่ยมด้วยคุณความดีอย่างพร้อมมูลหาตำหนิมิได้ เป็นสตรีเพียงคนเดียวที่ยึดครองดวงใจของตนจนหมดสิ้น ในระหว่างคนทั้งสอง มาตามมันมีเคยาะบนความในใจว่ารักกันมิควรสมานต่อกัน แต่ทว่า รักย่อมเข้าใจในรัก ความสนิทสนมกลมเกลียว และความเป็นห่วงเอาอกเอาใจในกันและกัน รอยยิ้มและประกายตาที่ได้บอกซึ่งถึงความรู้สึกในใจนั้น มันมีปรากฏปรีชาปกว่าวาจาที่พร่ำบอกรักสักพันๆ พัน ๆ ร่ำนับอีก

แก่งฮวงมีนิสัยอันสันโดษ ปราศจากความทะเยอทะยาน ความมุ่งหวังอันใหญ่ยิ่งที่สุดในชีวิต ก็คือสืบแต่แทนผู้บังเกิดเกล้า เสาะหาสมุนไพรเพื่อรักษาบิดาอาเจ้งให้ฟื้นคืนสู่สภาพเดิม จากนั้น..จากนั้นก็พาอาเจ้งและมารดา หาสถานที่อันสงบสันติที่งดงาม..มาอาศัยใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุข แต่ทว่า ในขณะนี้เล่า..ความฝันที่วาดไว้อย่างบรรเจิดสวิตนพร้อมต่างทลายลงอย่างยับเยินไปหมดสิ้นแล้ว..

เล่งฮวงรู้สึกว่าในทรวงอกบัดเดี๋ยวร้อนวูบวาบดั่งราวกับถูกไฟนาบ บัดเดี๋ยวก็เย็นยะเยือกเปรียบน้ำแข็ง คล้ายดั่งได้ยินเสียงโลหิตไหลหลั่ง นั่นคือเสียงโลหิตจากใจที่ไหลรินออกมา คล้ายดั่งได้ยินเสียงฉีกขาด นั่นคือเสียงฉีกขาดจนยับเยินของดวงใจตนกระมัง...

เล่งฮวงสูดลมหายใจลึก ๆ บ่นรำพึงรำพันขึ้นว่า

"ในโลกนี้ช่างมีความทุกข์ระทมขมขื่นมากมายเหลือเกิน นอกจากจำพรากแล้วก็คือตายจาก ผิดหวัง ขมขื่น เจ็บปวดรวดร้าว ยังจะมีอันใดอีกเล่า ?"

เล่งฮวงรู้สึกว่าในช่วงพริบตานี้ ทุกสิ่งอย่างในโลกมิได้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับตนอีกแล้ว ความครุ่นคิดใด ๆ ในทุกสิ่งของตน ได้โบยบินเข้าสู่ยังอีกโลกหนึ่ง...

ในที่นั้นปราศจากความทุกข์ระทม ปราศจากการจำพราก มีแต่ความสดชื่นรื่นรมย์...เป็นความสดชื่นรื่นรมย์ชั่วกาลนาน บนพื้นที่ดารดาษด้วยบุปผานานาพรรณบนระเบียงอันขาวสะอาด มีโกวเนี้ยที่สวยสะคราญ กำลังเท้าคางเหม่อมอง ครุ่นคิดคำนึงถึง หยาดน้ำตาอันละห้อยหาได้พรั่งพรูลงมาดุจดั่งเป็นไข่มุกขาดจากสายร่วงรินหยดหยาดลงสู่กลีบบุปผาอันบางเบา ทำให้บุปผานั้นยิ่งเบ่งบานอย่างงดงามสะคราญตาขึ้นกว่าเดิมอีก...

เล่งฮวงบ่นรำพึงรำพันกับตนเองว่า

"อาลั้ง อาลั้ง ท่านมิต้องร้องไห้ ตั้วกอจะไปอยู่เป็นเพื่อนกับท่านแล้ว"

ขณะกำลังเซื่องซึมมึนงงอย่างเคลิบเคลิ้มนั้น พลันถูกผลักที่หลังอย่างรุนแรงครั้งหนึ่ง ทำให้ตื่นขึ้นจากภวังค์ความเคลิบเคลิ้มทันที เหลียวหน้ากลับไป จึงพบว่าเป็นเจ้าของเรือนั่นเองที่ผลักตน

ที่แท้เมื่อครู่ได้ทำพายร่วงหล่นลงสู่พื้นเรือ จนทำให้เจ้าของตกใจตื่นขึ้น เมื่อจุดคบไฟตะกายมาดูทางหัวเรือแล้ว เห็นเล่งฮวงมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงและสีหน้ายังปราศจากโลหิตแม้แต่น้อยนิด นั่งอย่างเซื่องซึมมึนงงอยู่ทางหัวเรือกำลังคิดจะเข้าไปทักทายด้วย แต่พลันเห็นใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอย่างคับแค้นขมขื่นด้วยท่าทีที่ประหลาดพิกลเป็นอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำ ปากยังกล่าวพึมพำอย่างจับต้นชนปลายมิถูกอีกด้วย นายเรือจึงอดรนทนมิได้ ต้องผลักเล่งฮวงเป็นการปลุกให้ฟื้นคืนสติ

เล่งฮวงพอได้สติขึ้น ความคิดอันกระเจิดกระเจิงเลื่อนลอยก็ได้กลับสู่ความเป็นจริงอีกครั้งหนึ่ง คร่ำครวญถึงแผนการขั้นต่อไปของตนในอนาคต แต่ยามนี้

เจ็บช้ำน้ำใจดั่งราวกับถูกกรีดเฉือน ซึ่งขบคิดอย่างไรก็มิออกอีกแล้ว

ฟ้าสางสว่างขึ้นอีกครั้ง เล่งฮวงจึงสั่งให้นายเรือพายตามลำน้ำกลับที่เดิม

เมื่อเรือล่องไปตามลำน้ำก็รวดเร็วดั่งราวธนูหลุดออกจากแหล่ง เพียงมิถึงสองชั่วยามก็มาถึงยังฝั่งเดิมอีกครั้งหนึ่ง

เล่งฮวงขึ้นจากเรืออย่างเชื่องซึมมึนงง ในกลุ่มผู้คนที่อพยพมาเป็นทิวแถวนั้น เล่งฮวงสังเกตจับจ้องมองดูทั่วทุกผู้คนอย่างถี่ถ้วน มิประสบพบตั้วเนี้ยและบุตรีเลย ดังนั้นจึงแน่ใจว่า นางทั้งสองคงต้องเสียชีวิตภายใต้อุทกภัยอันร้ายแรงครั้งนี้แล้ว

ความหวังทั้งมวลของเล่งฮวงได้สลายลงอย่างยับเยิน จึงบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัยจนไม่ปรารถนาจะปะปนอยู่ในกลุ่มคนอพยพเหล่านั้น ต้องการแต่จะหาสถานที่อันสงบเยือกเย็นอยู่ตามลำพังคนเดียว เพื่อคร่ำครวญหวนคิดถึงอดีตแห่งความหลัง มาคำนึงถึงอากัปกิริยาและเรื่องราวนานาในคราครั้งก่อน คำนึงถึงวาจาแต่ละถ้อยกระทงความที่เคยว่ากล่าวกันมาอย่างซาบซึ้งใจ

เล่งฮวงปลีกตัวจากทางสายใหญ่ มุ่งแต่ทางอันรกร้างเปล่าเปลี่ยวตามขุนเขาลำเนาไม้ เดินมุ่งหน้าต่อไปอย่างไร้จุดหมายปลายทาง ยามหิวเก็บผลไม้ใบหญ้ากลืนกินประทังชีวิต ยามกระหายก็กอบเอาน้ำตามข้างทางขึ้นแก้กระหาย ทางตามป่าเขาอันยาวเหยียดนี้ เดินอยู่ได้โดยไม่มีวันสิ้นสุด เล่งฮวงคำนึงในใจว่า

'เมื่อสุดปลายทางของทางในโขดเขาราวป่านี้แล้ว ก็ขอให้เป็นที่สิ้นสุดของชีวิตเราด้วยเลย'

เล่งฮวงท้อแท้ทอดอาลัยโดยไม่มีความรักใคร่ในชีวิตแล้ว การเดินทางเพียงผ่านไปมิกี่วัน สารรูปก็ร่วงโรยไปมากมาย เมื่อผ่านขุนเขาอันสูงชันลูกหนึ่งไปแล้วที่เบื้องหน้าเป็นทางหลวงสายยาวเหยียด ทอดเข้าไปสู่ตัวเมืองจี้เล้ง จึงบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นว่า

"โซวโกวเนี้ยอยู่ในเมืองจี้เล้งนี้เอง เราจะต้องไปเยี่ยมเยียนนางสักครั้ง แล้วจึงไปหาพวกโจรเฒ่าเหล่านั้น ชำระสะสางบัญชีแห่งความแค้นให้เป็นที่เรียบร้อย จากนั้น...

ตัวเล่งฮวงเองก็ยังมิทราบว่า จากนั้นตนจะมีชีวิตบั้นปลายในสภาพใดอีก

เล่งฮวงมุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเมืองจี้เล้งแล้ว

เมื่อผ่านถนนไปอีกสองสาย ก็เห็นที่ประตูใหญ่สีดำสนิท มีอักษรทองแวววาว หน้าประตูมีทหารประจำการเฝ้าอยู่สองคน จึงทราบว่าเป็นคฤหาสน์ของตีฮู้ (นาย

อำเภอ) จึงเดินเข้าไปถามว่า

"ที่นี้คือคฤหาสน์ของท่านตีฮู้กระมัง ข้าพเจ้าโง้วเล่งฮวงขอถามว่า โซวฮุ่ย-จือโกวเนี้ยยังอยู่ที่นี่หรือไม่"

ทหารเฝ้าประตูเห็นเล่งฮวงมาตรแม้นมีท่าทีร่วงโรยคร่ำคร่า มีเสื้อผ้ากะรุ่งกะริ่งมอมแมม แต่เค้าหน้ายังคงสวยสง่าเปี่ยมด้วยบุคลิกอันสูงส่ง และยังถามถึงบุตรีบุญธรรมของท่านตีฮู้อีกด้วย ก็แน่ใจว่าคงเป็นผู้มีประวัติความเป็นมาอันสำคัญอย่างแน่นอน จึงมิกล้าจะเหยียดหยามดูแคลน และมิอาจจะผลักไสไล่ส่งได้ ต้องรีบวิ่งเข้าไปรายงานทางด้านในทันที

เวลาผ่านไปอีกเพียงชั่วครู่ ก็มีผู้รับใช้ในเครื่องแต่งกายอันสวยงามดุจดั่งเป็นพ่อบ้าน มาคารวะต่อโง้วเล่งฮวง และกล่าวขึ้นด้วยความนอบน้อมยำเกรงว่า

"โง้วกงจื้อโปรดเข้าไปทางในก่อน เสียวเจี๊ยะรออยู่ภายในห้องรับแขกแล้ว"

เล่งฮวงคารวะตอบอย่างนอบน้อม เดินตามหลังพ่อบ้านผู้นั้นเข้าไป เห็นคฤหาสน์ของตีฮู้นี้สง่างามและโอฬารอย่างยิ่งนัก มีทางสายตรงทอดเข้าไปสู่ห้องโถงใหญ่ สองฟากข้างปลูกเต็มไปด้วยดอกโบตั๋นอันสวยสะคราญ บุปผาสีแดงที่เน้นกับใบสีเขียวสดใส รู้สึกเป็นภาพอันผุดผาดบาดต่อจิตใจในยามระทมทุกข์ยิ่งนัก

เล่งฮวงเพียงเดินไปได้ครึ่งทาง โซวฮุ่ยจือก็ผลักประตูออกมาต้อนรับแล้ว เล่งฮวงเห็นนางมีรอยแย้มยิ้มอย่างเบิกบานดุจดังบุปผา ด้วยท่าทีอันปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด มิได้พบกันไม่กี่เดือน มาตรแม้นนางจะซูบผอมลงบ้างเล็กน้อย แต่รอยไร้เดียงสาบนใบหน้าได้อันตรธานไปมากมายก่ายกอง จนยิ่งรู้สึกว่าสวยสะคราญตาอย่างน่าชม

เล่งฮวงน้อมคารวะพลางกล่าวว่า

"โซวโกวเนี้ย เป็นสุขสบายดีกระมัง เจี๊ยบตี๋ของข้าพเจ้าผู้นั้น ความจริงร่วมทางกันมาเยี่ยมเยียนท่าน แต่ในระหว่างทาง ได้ถูกท่านผู้มีอาวุโสเรียกให้ไปกระทำเรื่องหนึ่ง เจี๊ยบตี๋จึงสั่งให้ข้าพเจ้ามาถามไถ่ข่าวคราวต่อโกวเนี้ยแทนด้วย"

โซวฮุ่ยจือรีบคารวะอย่างเร่งร้อน กล่าวเสียงอ่อนโยนนิ่มนวลขึ้นว่า

"โง้วกงจื้อ โปรดรีบเข้าไปในห้องเถิด จากกันในวันนั้นแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกคิดถึงอย่างกังวล ทั้งวันทั้งคืนคร่ำครวญหวนหาที่จะให้ท่านมาเยี่ยมเยียน..."

นางกล่าวถึงตอนนี้ คล้ายจะสำนึกว่า วาจามีพิรุธมากเกินไปแล้ว หน้าจึงแดงระเรื่อขึ้นทันทีและชะงักปากไว้มิกล่าวต่อ

เล่งฮวงมองดูดวงตาอันกลมโตแวววาวสดใสทั้งสองของนางแล้ว อดมิได้ต้อง

หวนคำนึงถึงอาลั้งขึ้นอีก ลอบทอดถอนหายใจและรำพึงขึ้นว่า

'โอ ช่างคล้ายคลึงกันเหลือเกิน แต่ทว่าหนึ่งนั้นเต็มไปด้วยความสมบูรณ์พูนสุข ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งกลับเปี่ยมไปด้วยความทุกข์ระทมขมขื่น เทพยดา เทพยดาเหตุไฉนท่านจึงอยุติธรรมถึงเพียงนี้เล่า'

ฮุ่ยจือพลันเห็นเล่งฮวงยืนตาค้างอย่างงงงันเช่นนั้น ในใจก็รู้สึกประหลาดและพิศวงสงสัยยิ่งนัก และเห็นท่าทีอันอิดโรยซอมซ่อของเล่งฮวงเข้า ก็ยิ่งรู้สึกทั้งรักทั้งสงสารจนจับใจ

นางกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"โง้วเซี่ยงกง ท่านมาจากที่เกิดอุทกภัยหรือ ?"

โง้วเล่งฮวงผงกศีรษะรับอย่างเลื่อนลอย โซวฮุ่ยจือจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"อันลำน้ำฮวงโหนี้ได้ทะลักจนเป็นอุทกภัยอยู่ทุกปีเสมอมา บรรดาข้าราชการแผนกรักษาร่องน้ำ (ชลประทาน) เหล่านั้น ในยามปกติมิทราบว่า ได้ขูดรีดต่อประชาชนชาวเมืองอย่างยากแค้นแสนสาหัสเพียงไร แต่พอยามเกิดอุทกภัยขึ้น ก็วิ่งหนีได้รวดเร็วกว่าทุกคนของสถานที่นั้นเสียอีก อุทกภัยในครั้งนี้ หากแม้นได้ป้องกันไว้ตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว ก็คงมิเป็นมหาภัยอันใหญ่หลวงถึงปานนี้ดอก งี่แป้ข้าพเจ้ามีโทสะอย่างรุนแรงเพราะการนี้มาแล้ว และได้เข้าไปในเมืองเพื่อรอรับคำสั่งกระทำในขั้นต่อไปแล้ว"

เล่งฮวงฉุกใจได้คิดทันที กำลังจะอ้าปากถามไถ่ไป แต่โซวฮุ่ยจือคล้ายดั่งมีความปลาบปลื้มยินดีจนเปี่ยมล้น พร่ำกล่าวจ้ออยู่มิหยุดปาก พรรณนาถึงเรื่องราวที่หลังจากได้พรากกันไปในคราครั้งนั้นแล้ว

ที่แท้ในวันนั้น โซวฮุ่ยจือซึ่งมาอาศัยกับผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าของบิดาภายในเมืองนี้ อันคนผู้นั้นเคยได้รับการช่วยเหลือจากบิดาโซวฮุ่ยจือมาอย่างมากมาย เมื่อเห็นโซวโกวเนี้ยแล้วก็ยิ่งมีความนอบน้อมยำเกรงเป็นที่สุด และทราบว่า บิดาโซว-ฮุ่ยจือผู้นี้เป็นข้าราชการอันมีตำแหน่งสูง มีความสัตย์ซื่อและจงรักภักดีต่อองค์กษัตริย์ต้องมาเสียชีวิตลงด้วยน้ำมือของโจรร้ายในพงไพร จึงบังเกิดความเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

อันตีฮู้แซ่กิมผู้นี้ มาตรแม้นจะมีอายุกว่าห้าสิบแล้ว แต่ยังปราศจากบุตรหลานแม้แต่คนเดียว โซวฮุ่ยจือเห็นตีฮู้มีความรักใคร่และนอบน้อมยำเกรงต่อตนอย่างจริงใจถึงปานนี้ และมักได้ยินกิมตีฮู้ทอดถอนรำพันถึงการปราศจากบุตรจะสืบสกุลจึงได้ยอมตัวเป็นบุตรีบุญธรรม ซึ่งทำให้กิมตีฮู้บังเกิดความปลาบปลื้มยินดี ดั่งราว

ได้สมบัติมหาศาลมาก็ปานกัน

เล่งฮวงความจริงคิดจะเยี่ยมเยียนเพียงชั่วครู่ก็จากไป แต่โซวฮุ่ยจือมีน้ำใจอันระอุคุกรุ่น มีอัธยาศัยที่เรียบร้อย และยังมุ่งหวังอย่างยิ่งที่จะให้ตนได้พูดคุยกับนางนาน ๆ เล่งฮวงจึงจำต้องอดออมถ้อยคำมิได้กล่าวไป

โซวฮุ่ยจือเมื่อคุยจ้อเป็นเวลาครู่หนึ่งแล้ว เห็นเล่งฮวงฟังอยู่อย่างตั้งใจ ก็บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด นางพลันกล่าวขึ้นอย่างสำนึกได้ว่า

"โง้วเซี่ยงกง ท่านดูเถิด ข้าพเจ้าปีติยินดีจนเหลวไหลไปอย่างยิ่ง ท่านเดินทางอย่างตรากตรำลำบากและเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามากทีเดียว แต่ข้าพเจ้ากลับมาพร่ำกล่าวอย่างฟุ่มเฟือย ท่านจงโปรดได้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า พักผ่อนสักครู่หนึ่งก่อนเถิด"

นางพลันหันไปสั่งหญิงรับใช้ ให้ตระเตรียมน้ำท่าแก่เล่งฮวง ซึ่งทำให้จำใจต้องทำตามคำสั่งของนาง

เล่งฮวงเมื่ออาบน้ำชำระร่างและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่อีกหนึ่งชุดแล้ว จึงรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจและตัวเบาสบายขึ้นอีกมากมาย แต่มันเป็นเพียงความสบายตัวชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ในส่วนลึกของหัวใจ ยังคงหนักหน่วงด้วยภาระ และความคับแค้นขมขื่นที่สุมทับอยู่จนอัดอั้น

โซวฮุ่ยจือรอจนเล่งฮวงอาบน้ำชำระร่าง ผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายออกมาแล้ว ก็นำไปในห้องนอนพลางกล่าวว่า

"ท่านนอนหลับที่นี้สักตื่นหนึ่งเสียก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะมาเรียกท่านอีกครั้งในเวลารับประทานอาหารค่ำ"

เมื่อถึงยามไต้เข้าไฟแล้ว เล่งฮวงได้ตามหญิงรับใช้เดินผ่านห้องโถงไปสองแห่งที่เบื้องหน้าเป็นประตูกลมน้อย ๆ หญิงรับใช้ได้น้อมตัวกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"นี่เป็นที่อยู่ส่วนตัวของเสียวเจี๊ยะพวกเรา"

เล่งฮวงเดินเข้าไปในประตูกลมนั้น กลิ่นหอมอันสดชื่นดื่มด่ำได้โชยมากระทบนาสิกอย่างรุนแรง ที่แท้ในพื้นดินของละแวกนี้เต็มไปด้วยดอกมะลิที่ชูดอกออกไสว เบื้องหลังภูเขาจำลองคือน้ำพุที่พ่นเป็นฟูฝอย ท่ามกลางแสงเดือนที่สาดส่องลงมาปรากฏประกายอันยิบยับจับตาดุจดั่งเป็นเพชรพลอยที่ล้ำค่า นับเป็นทิวทัศน์อันสวยงามสะคราญตายิ่ง

เล่งฮวงเห็นฮุ่ยจือนั่งรอตนอยู่ที่โต๊ะแล้ว บนโต๊ะมีอาหารวางอยู่มากมายหลายจาน จึงรีบเดินเข้าไปนั่งลงอย่างรวดเร็ว

พลางกล่าวขึ้นด้วยความเกรงใจเป็นที่สุดว่า

"ปล่อยให้โกวเนี้ยรอเสียเวลาไปเนิ่นนานทีเดียว"

โซวฮุ่ยจือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"โง้วเซี่ยงกง ท่านช่างรักษามารยาทอย่างเคร่งครัดเหลือเกิน เรามาดื่มกันก่อนเถิด"

เมื่อนางกล่าวคำว่าเราขึ้นนั้น ผิวหน้าปรากฏประกายโลหิตระเรื่อ และมีท่าทีกระดากอายเล็กน้อย

เล่งฮวงมิได้ไปสนใจสังเกตถึงเรื่องนี้เลย ยกถ้วยสุราขึ้นดื่มรวดเดียว สุรานี้มีรสอันหอมฉุนอย่างยิ่ง ฮุ่ยจือนั้นเพียงแต่ยกขึ้นแตะริมฝีปากเท่านั้น

นางปรนนิบัติอย่างกุลีกุจอและอ่อนช้อยนุ่มนวล เล่งฮวงนั้นอัดอั้นด้วยความกลัดกลุ้มที่สุมทับอย่างหนักหน่วง กำลังคิดใช้สุรามามอมความรู้สึกให้ซึมเซาอยู่ทีเดียว ดังนั้นจึงดื่มเอา ๆ มิยอมหยุด

ส่วนตัวนางเองก็พลอยดื่มลงไปหนึ่งถ้วยด้วย ใบหน้าจึงยิ่งแดงก่ำอย่างสดใสท่ามกลางแสงไฟในห้อง เห็นผิวอันผุดผาดขาวสะอาดนั้น คล้ายดังกับเป็นพื้นหิมะอันผุดผ่องบริสุทธิ์ ปรากฏบุปผาสีชมพูสองดอกขึ้นอย่างละลานตา งดงามดั่งเป็นบุปผาแรกแย้ม ชุ่มฉ่ำสดชื่นดั่งราวกับเป็นน้ำค้างกลางหาว น่าเคลิบเคลิ้มรัญจวนใจเป็นอย่างยิ่ง

นางพลันกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อวันนั้น ข้าพเจ้าได้ยินชิงเซี่ยงกงเรียกท่านว่าตั้วกอ ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเคยคิดว่า คงมีสักวันหนึ่งที่ข้าพเจ้าคงสามารถเรียกท่านว่าตั้วกอ ซึ่งมิทราบว่าจะวิเศษสักเท่าใด"

เล่งฮวงเห็นนางดื่มสุราไปเล็กน้อย ก็มีท่าทีอันกระปรี้กระเปร่าและซุกซนน่ารักจึงเกรงว่าจะไปขัดใจนางเข้า ดังนั้นจึงตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็ปรารถนาที่ต้องการมีน้องสาวเช่นท่าน"

ฮุ่ยจือรีบกล่าวอย่างปีติใจว่า

"ตั้วกอ เป็นความจริงหรือ ? อย่างนั้นท่านมิต้องเรียกข้าพเจ้าโซวโกวเนี้ยอย่างนั้นโซวโกวเนี้ยอย่างนี้เลย มารดาข้าพเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่าเสียวฮุ่ย (ฮุ่ยน้อย) ท่านก็เรียกข้าพเจ้าเช่นนี้เถิด"

นางกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"ตั้วกอ เมื่อท่านจากไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดถึงท่านเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้านั่งนับ

วันคืนนี้ผ่านไปอย่างกังวล ข้าพเจ้าทราบแน่ว่า ท่านจะต้องมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้าโดยเด็ดขาด ในเช้าวันนี้ นกกางเขนมาร่ำร้องอยู่ที่ริมหน้าต่างตั้งแต่เช้า ข้าพเจ้าก็ทราบว่าตัวท่านคงจะมาได้ในวันนี้แล้ว"

เล่งฮวงกล่าวอ้อนขึ้นว่า

"เสียวสุยน้องรา ข้าพเจ้า..ข้าพเจ้า.."

สุยจือรีบกล่าวสอดขึ้นว่า

"ตั้งกอ มิต้องบอกพี่ยา ข้าพเจ้าทราบว่าท่านก็คำนึงถึงข้าพเจ้าอยู่เช่นกัน

"ในใจของข้าพเจ้าเห็นว่า ข้าพเจ้ามีความคิดถึงท่านมองมิว่าเร็งอยู่ทุกวันคืน จึงเข้าใจว่าข้าพเจ้าได้ใช้จิตปรุงไป ตั้งกอ ข้าพเจ้าคงมองระหว่างข้าพเจ้ากับท่านคงมีสิ่งกีดขวางกันมิถูก ตั้งกอ ท่านคงมิคราวจากข้าพเจ้าไปอีกกระมัง

"ตั้งกอ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ปรารถนาจะพำนักในที่นี้ ท่านจะไปสร้างคุณความดี สร้างวีรกรรมในวงพวกนักเลง มิหรือข้าพเจ้าจะไม่เยี่ยมเยียนติดตามท่านไปได้ด้วย?"

เล่งฮวงฟังนางว่าอย่างซาบซึ้งจริงใจ ก็บังเกิดความตื้นตันใจเป็นอย่างมาก สุยจือยามนี้นั่งใกล้กับตนอย่างยิ่ง จนกลิ่นหอมจากกายนางคละคลุ้งเข้าเกาะกายนาสิกอยู่ตลอดเวลา

เนื่องจากมิได้ดื่มสุรานัก กอปรกับดื่มสุรามิเป็นอีกด้วย ยามนี้อาศัยในรสสุราเพื่อจะสะกดความระทมทุกข์ จึงดื่มไปจนเกินขนาด และเริ่มเมามายขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อเงยหน้ามองไป เห็นสุยจือกำลังเบิ่งตาจ้องมองดูตน ด้วยประกายอันวิงวอนจะร้องอย่างเปี่ยมด้วยความหวังอันรุนแรง

เล่งฮวงพลันรู้สึกว่า ประกายตานี้มีความคุ้นเคยกับตนอย่างยิ่งนัก ในยามเมามายสติมิมั่นคง ความระวังใจก็ได้คลายลงด้วยอีกมากนัก เมื่อต่างมองประสานตากันเป็นเวลาชั่วครู่แล้ว ก็อดใจอย่างไรมิได้อีก ต้องยื่นมือไปจับมือน้อยๆ ของสุยจือ กล่าวเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

"น้องเรา ท่านน่าสงสารเกินไป"

สุยจือมิได้สะบัดหลีกหนีแม้แต่น้อยนิด ปล่อยให้เล่งฮวงเกาะกุมเอาไว้อย่างปกปิด ความร้อนระอุจากฝ่ามือของเล่งฮวง ซึมซาบเข้าไปในดวงใจของนางอย่างอบอุ่น และความซาบซึ้งสุดจะกล่าวได้

นางสูญเสียมารดาไปตั้งแต่เล็ก บิดามารดาแม้นจะรักใคร่ทะนุถนอมนางทุกสิ่งอัน แต่ในระหว่างหนึ่งปีที่ผ่านไปนี้ ยามอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ต่อหน้า

สายลมและแสงเดือนแล้ว ในส่วนลึกของดวงใจ นางรู้สึกอ้างว้างว้าเหว่อย่างสุดที่จะน่ามากล่าวอ้างได้ ในขณะนี้ ความอ้างว้างว้าเหว่ได้ถูกบรรจุจนอัดแน่นแทนที่แล้ว โลกนี้ได้กลับกลายไปเป็นงดงามตระการตา และน่ารักน่าถนอมในทุกสิ่งอันแล้ว

เก่งฮวงร่ำลิงร่ำพันขึ้นว่า

"น้องหก.."

สุยจือกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ตั้วกอ เรื่องอันใด?"

เก่งฮวงกล่าวกระท่อนกระแท่นขึ้นว่า

"ข้าพเจ้า.. ข้าพเจ้า..คิด.. ขอจูบนิ้วมือของท่าน.."

สุยจืออับอายเป็นอย่างยิ่ง แต่นัยน์ตาที่โอนอ่อนผ่อนตามของนาง เห็นเก่งฮวงมีท่าทีวิงวอนขอร้องอย่างจริงใจเช่นนั้น นางจึงมิอาจจะขัดขืนปฏิเสธได้ และโดยความจริงใจแล้ว นางก็มิคิดจะปฏิเสธไปเลย

นางหลิ่วตาทั้งสองลง รอรับวสนาการจูบในครั้งนี้ ช่วงพริบตานั้นนางมิต้องการสิ่งใดๆ ในโลกนี้อีกแล้ว ทุกสิ่งดุจดังเป็นความทรงอันเนิ่นนานอยดุจดังหมู่เมฆบนฟ้าฟ้า ปราศจากน้ำหนักและความสำคัญไปหมดสิ้นแล้ว

นางรู้สึกว่าริมฝีปากเก่งฮวงได้ประทับรอยจูบลงบนเปลือกตาทั้งสองอยู่บ่อยครั้ง ในใจจึงคิดว่า

'เจาช่างเป็นบุรุษที่เต็มไปด้วยมายาหอันสูงส่ง แต่ออกจะคร่ำครึจนเกินไปบ้าง'

นางลืมตาทั้งสองขึ้น เห็นเก่งฮวงเคลิบเคลิ้มมึนงงดุจดังเมามาย จึงคิดในใจว่า

'ตั้วกอคงจะปิติจนลืมตัวไปแล้วกระมัง?'

ฉับพลันนั้น ที่นอกหน้าต่างพลันบังเกิดเสียงทอดถอนหายใจอย่างเศร้าสลดรันทด

เก่งฮวงจมอยู่ในภวังค์ของอดีตอย่างเคลิบเคลิ้ม ดังนั้น ตัวเขาจึงมิได้ยินเสียงทอดถอนหายใจสูงส่งในยามนี้ ที่ยังมิได้ยินอยู่เลย สุยจือก็จมอยู่ในความหวานอันชุ่มฉ่ำหัวใจ ปรารถนาที่จะให้โลกหยุดหมุนอยู่ในเวลาขณะนี้ ปรารถนาให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปในลักษณะขณะนี้ ไหนเลยยังจะไปสังเกตและสนใจต่อเสียงทอดถอนหายใจทางนอกหน้าต่างเล่า

ใด ๆ ในพิภพนี้ ได้ถูกลิขิตอย่างแน่นอนมาจากเทพยดาฟ้าดินแล้ว หากแม้นเล่งฮวงได้ยินเสียงทอดถอนหายใจของเมื่อครู่ และเร่งรุดออกไป ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ในชีวิตของเล่งฮวงก็จะต้องแปรเปลี่ยนไปอีกสภาพหนึ่งอย่างแม่นมั่น

ทางด้านหลังทิวเขาจำลอง มีโกวเนี้ยร่างอ่อนแอแบบบางผู้หนึ่ง กำลังสะอึกสะอื้นร่ำไห้จนไหล่สั่นสะท้าน ลมอันเย็นยะเยือกโชยพัดผ่านหยาดน้ำตาบนใบหน้า ทำให้นางอดมิได้ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ นั่นมันเป็นความหนาวเหน็บที่แผ่ซ่านจากส่วนลึกของหัวใจ...

นางสะอึกสะอื้นอยู่ครู่หนึ่ง ความเคียดแค้นในใจได้สลายลงมากมาย ความรู้สึกอย่างที่มิเคยมีในอดีตกาลก่อน ได้จู่โจมจับใจจนเปี่ยมล้น

'เขาเป็นถึงบุตรีของนายอำเภอผู้มั่งคั่ง เรานั้น พียงเป็นแต่...เป็นแต่เพียงหญิงชาวบ้านนัยน์ตาบอด เหตุไฉนไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นได้เล่า'

นางครุ่นคิดเช่นนี้อยู่ในใจ

'ตั้วกอ ข้าพเจ้ามิเคียดแค้นชิงชังท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิติเตียนท่าน ซึ่งความจริง ข้าพเจ้ามิสมควรเคียงคู่กับท่านเลย ตั้วกอท่านอย่าได้มาคำนึงถึงโกวเนี้ยอันโง่เขลาเบาปัญญาเช่นข้าพเจ้าเลย ท่านไปสนิทชิดเชื้อกับโซวโกวเนี้ยผู้นั้นเถิด'

นางอ่อนแอแบบบางเหลือเกิน ตลอดชั่วชีวิตที่เติบโตอยู่ในหมู่บ้านอันห่างไกลอารยธรรม มิเคยพบกับความหลอกลวงปลิ้นปล้อนของสังคมอันโสมม ยามนี้พอได้ประสบโดยกะทันหัน รู้สึกว่าผู้ที่ตนมีความรักอย่างทุ่มเท มีความเห็นว่าดีงามพร้อมทุกประการ แต่กลับมาหลอกลวงต่อนาง ย้ายความรักจากนางไปให้กับผู้อื่น ความเจ็บช้ำขมขื่นที่บังเกิดขึ้น คล้ายดั่งมีงูพิษร้ายกำลังฉกกัดดวงใจของนางทีละน้อย ๆ อย่างโหดเหี้ยมทารุณ

ความรัก ย่อมเอาชัยในทุกสิ่งทุกอย่างได้ แม้กระทั่งความอิจฉาริษยา นางคำนึงขึ้นต่อไปว่า

'เรายังรักตั้วกออย่างจริงใจอยู่ ขอเพียงตั้วกอมีความสุข เรายังจะไปปรารถนาในสิ่งใดอีกเล่า ตั้วกอและโซวโกวเนี้ย ความจริงนับเป็นผู้ที่เหมาะสมดั่งราวกับเทพยดาได้ปั้นมา เราไยจะต้องแทรกกายเข้าไปเป็นอุปสรรคด้วยเล่า เราจะทำให้ตั้วกอบังเกิดความอัดอั้นตันใจไปไยเล่า ไปเสียเถิด ไปเสียเถิด จงนำสังขารของเราไปทิ้งไว้ภายในโลกอันเวิ้งว้างไพศาลก็แล้วกัน'

นางลุกขึ้นเดินออกจากที่อย่างแช่มช้า แสงเดือนสาดส่องยังร่างของนาง จนปรากฏเงาอันยาวเหยียด...

นางมาตรแม้นมิเห็นเงาร่างของตนเอง แต่ในใจก็คิดอยู่ว่า

'นับแต่นี้ต่อไป เราจะกลายเป็นคนอันโดดเดี่ยวเดียวดายแล้ว เงาร่าง...เงาร่าง...มีแต่เจ้าเท่านั้น ที่จะเคียงคู่อยู่กับเราตลอดไป...'

นางเดินไปจนไกลทุกขณะ วิญญาณอันสูงส่งบริสุทธิ์ดวงหนึ่ง ได้หายลับเข้าไปภายในความมืดของราตรีที่ปราศจากขอบเขต

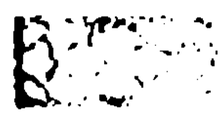

เช้าวันรุ่งขึ้น โง้วเล่งฮวงได้อำลาจากโชวฮุ่ยจือ

โชวฮุ่ยจือทราบว่า เล่งฮวงจะไปล้างแค้นแทนบิดา จึงมิกล้าขัดขวางเหนี่ยวรั้งไว้ เล่งฮวงกำลังจะออกไปนั้น พลันฉุกใจได้คิดขึ้นว่า

'โชวโกวเนี้ยมีงี่แป้เป็นนายอำเภอของดินแดนแถบนี้ เหตุไฉนเราไม่ไหว้วานให้ช่วยสืบเสาะถามข่าวคราวอาลั้งและมารดาของนาง ว่าจะเป็นไปในสภาพใด'

ครั้นแล้ว จึงได้บอกกับฮุ่ยจือ ฮุ่ยจือเมื่อได้ยินเล่งฮวงเอ่ยถึงนามของอาลั้งด้วยสีหน้าอันวิตกกังวลอย่างจริงใจ และยังเปี่ยมด้วยความรักเวทนาอันซาบซึ้ง ก็บังเกิดความชุ่นใจเป็นอย่างยิ่ง

นางใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ความคิดได้พุ่งปราดขึ้นสู่สมองดั่งราวสายฟ้าแลบ นางมีหลายครั้งที่คิดจะเอ่ยปากบอกไป แต่ความเห็นแก่ตัวที่มีอยู่ ได้ห้ามปรามมิให้นางกระทำไปเช่นนั้น ในโลกนี้ก็มีแต่ความริษยาและความเห็นแก่ตัวเท่านั้น จึงทำให้โกวเนี้ยที่อ่อนโยนละมุนละไมเปี่ยมไปด้วยความเมตตาการุญ ได้กลับกลายไปเป็นสตรีที่โหดเหี้ยมอำมหิต ไร้น้ำจิตน้ำใจได้

โชวฮุ่ยจือบังเกิดความคิดสับสนอย่างพลุ่งพล่าน ซึ่งจะอย่างไรนางก็ถือกำเนิดมาในชาติตระกูลอันสูงส่ง ได้รับความอบรมตามขนบประเพณีอันดีงาม ใกล้ชิดอยู่กับผู้มีคุณธรรมอันสูงส่ง จึงทำให้พลอยมีสัจธรรมอันแกร่งกร้าวขึ้นด้วย นางมีความชาญฉลาดอย่างเหลือล้ำ ตั้งแต่เมื่อคืนพอหลังจากการจูบกันแล้ว เล่งฮวงพลันมีท่าทีเย็นชากระด้าง คล้ายดั่งมีความในใจอันหม่นหมองกังวลอยู่อย่างมากมาย จึงพอจะเดาได้สักสองสามส่วน ยามนี้พอได้ยินเล่งฮวงกล่าวเช่นนั้นอีก จึงรู้ได้ด้วยไวปัญญา นางทราบอยู่แก่ใจว่า หากแม้นบอกออกไปในครั้งนี้แล้ว ความสุขในชีวิตก็จะปลิดไปจากกายนางอย่างฉับพลันทันด่วน แต่คำสั่งสอนอบรมที่บิดาพร่ำกล่าวมาแต่น้อยเติบใหญ่ ได้ดังขึ้นที่ริมโสตอีกครั้งในยามนั้น นางมีความรู้สึกว่าได้ทนทุกข์ลำเค็ญอย่างลำบากยากแค้น ยิ่งกว่าผ่านกาลเวลาอีกสักสิบปียี่สิบปีเสีย

อีก ในใจนึกตรองว่าตกลงอาจจับสนจนอดหม่านไปที่ตลาดแล้ว

ในที่สุดนางตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว มันธรรมอันสูงส่งได้เป็นฝ่ายมีชัยต่อ อดีตใด ๆ ในความคิดไปแล้ว

นางถามเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

"อาตั้งไปเวเนี่ยสู้นั้น เป็นสตรีที่มีร่างแน่งน้อยแบบบาง หน้าตาสวยงาม ใช่หรือไม่?"

เก่งฮวงเห็นนางยืนย่ำอึ่งเป็นเวลานานนานมิตอบคำ คลับคล้ายกำลังขบคิดต่อปัญหาอันยุ่งยากหนักอยู่ ขณะนี้ได้ยินนางถามมาอย่างกับคนคนเะทันทัน จึงเข้าใจผิดคิดว่า นางคงถามถึงรูปลักษณะอันพิเศษของอาตั้งเพื่อจะติดตามถามหาให้กับตน จึงตั้งหน้าตอบขึ้นด้วยความตื่นตันในพระคุณว่า

"เสียวซุ่ยน้องเวา อาตั้งมีรูปร่างเช่นท่านว่ามาจริง ๆ ขอท่านโปรดได้ใช้ความพิจารณาใจให้กับข้าพเจ้าด้วย นางนับเป็นสาวอดสนิททั้งสองข้างมีด้วย"

ซุ่ยจึงหันไปกล่าวกับหญิงรับใช้ทางด้านหลังว่า

"เจ้าไปเรียกอาตั้งเวเนี่ยออกมาพบกับไว้ว่าเยี่ยงมาเถิด"

นางพอกล่าวคำพูดนี้ออกไป จึงเกิดคาดหมายของไว้ว่าเก่งฮวงอย่างมากมาย เพราะนิยมเชื่อในคุณประสาทของตนจนเด็ดขาด จึงรีบถามอย่างร้อนรนไปว่า

"น้องเวา ท่าน.. ท่านว่าอย่างไร"

หญิงรับใช้ผู้นั้นคลับคล้ายมีความใจในคำสั่งของซุ่ยจือ จึงนิ่งตกตั้งสองขึ้นมาอย่างสงสัย ด้วยอาการอันเลื่อนลอยงุนงง

ซุ่ยจือกล่าวสืบต่อไปว่า

"เราเรียกให้เจ้าไปหาอาตั้ง เชิญให้นางมาที่นี่"

หญิงรับใช้จึงรู้ได้ในคำนั้น ร้องอุทานดัง ๆ และวิ่งกลับไปอย่างรวดเร็ว เก่งฮวงเกือบตามทันไม่ได้แล้ว ต้องตามติดเข้าไปบ้างในครั้งนั้น

ซุ่ยจือเห็นเก่งฮวงมีความปลาบปลื้มยินดีจนสิ้นสติ ความเป็นห่วงโหวกปรากฏขึ้นบนสีหน้าและอากัปกิริยาบถจนหมดสิ้น ความมิดหรังได้จู่โจมจนจับตา ยกมือปิดหน้าวิ่งกลับเข้าไปในห้องส่วนตัว ทุ่มกายลงกับเตียงร่ำไห้อาลัยต่อความรักที่ได้พรากจากนางไปแล้วอย่างไม่มีวันจะกลับมา

นางพลันได้ยินเสียงเก่งฮวงกล่าวเรียกสั่นสะท้านต่อหญิงรับใช้ขึ้นว่า

"นาง..อะไร กลไก..กลไกไปแล้ว"

เสียงผู้ผู้เป็นหญิงรับใช้ตอบว่า

"เมื่อคำวานนี้เอง"

เก่งฮวงถามขึ้นด้วยเสียงอันสะท้าน แต่ครั้งนี้พอจะเป็นประโยคของคำทูลไว้ด้วยว่า

"เหตุใดนางจึงจากไปในยามสะท้านทัน ?"

เสียวลู้ตอบอย่างงมงายกันมว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบ ก่อนนางจะจากไปนั้น ได้อ้อนวอนให้ข้าพเจ้าส่งจดหมายให้ไว้เพียงหนึ่งฉบับ อันพ่อบ้านนั้นเห็นว่านางมิใช่เป็นหญิงรับใช้ภายในบ้านนี้ เป็นเพียงแต่หญิงกำพร้าที่เล่าไท่เนี้ยออกไปตรวจราชการแล้วช่วยเหลือกลับมาเท่านั้นเอง ดังนั้นจึงมิอาจจะไปขัดขวางห้ามปรามนางได้ ต้องปล่อยให้นางจากไปตามอำเภอใจ"

เก่งฮวงกล่าวอย่างร้อนรนปานคะไกนขึ้นว่า

"ท่านจงรีบนำจดหมายนั้นให้ข้าพเจ้าเป็นการด่วนด้วย"

เก่งฮวงทราบดีว่า อาเจิ้งยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ จึงมิอาจปิดความปรากฏปิ้นปันดีดังวาวกับคนทั้งปวง โดยมิได้คำนึงว่า เหตุใดนางจึงทราบจากคนไปในยามสะท้าน-ทัน เพราะเก่งฮวงลืมเลือนไปสิ้นอีกความมายของเมื่อคำวันนี้จนหมดสิ้นแล้ว

เมื่อรับจดหมายมาได้ กำลังจะนึกออกอ่าน พลันมีเสียงอันอ่อนโยนนุ่มนวลดังขึ้นที่ข้างกายว่า

"ตั้วกอ ท่านควรจะรักษาและถนอมตัวให้ประเสริฐด้วย"

เก่งฮวงเหลียวขวับกลับไป เห็นสุยจือที่มีน้ำตาเนืองนองคลึงใบหน้า ยืนอย่างระทดระทวยอยู่ทางด้านหลัง จึงรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่เนื่องด้วยต้องการจะติดตามอาเจิ้งอย่างเร่งร้อน ในยามกะทันหันดุกละทุก ก็ติดสรรหาคำทูลมาปลอบโยนต่อนางมิออก

จึงกล่าวขึ้นว่า

"น้องเรา ท่านดีต่อข้าพเจ้าเหลือล้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง รอเมื่อข้าพเจ้าติดตามหาอาเจิ้งได้พบแล้ว จะมาเยี่ยมเยียนท่านอีกครั้งหนึ่ง"

สุยจือมิอาจทราบอย่างสมดังหวัง โดยมิได้ว่าอะไรอย่างน้ำตาไหล

เก่งฮวงไขมือลำลาต่อนาง และหุ่นกายออกไปจากที่อย่างรวดเร็วปานดินปืน โดยมิได้เหลียวหน้ากลับมามองแม้แต่ครั้งเดียว

นางยืนพิงประตูอย่างอ่อนล้า มองดูเงาร่างเก่งฮวงที่ได้เลือนรางจากสายตาไปทุกขณะ จนกระทั่งหายลับไป ได้หายไปพร้อมกับความสุขในใจนาง จนเหลือแต่ความอ้างว้างว้าเท่านั้นที่ครองใจอยู่..

'เราพึงพอใจแล้ว รอยจูบอันซาบซึ้งตรึงใจในเมื่อคืนนี้ มาตรแม้นในใจของเขากำลังครุ่นคิดถึงอิสตรีอีกนางหนึ่งก็ตาม แต่ทว่า เราพึงพอใจอย่างสมบูรณ์ทีเดียว

'ในวันเวลาอันยาวนานของอนาคต เราก็จะไม่อ้างว้างว้าเหว่อีกแล้ว เหตุการณ์สั้น ๆ ของเมื่อคืนนี้ เพียงพอจะเป็นอดีตอันสดชื่นที่ให้เราคำนึงไปจวบชั่วชีวิตนี้ เรา...เราจะต้องมีชีวิตต่อไป วิถีชีวิตของชาตินี้ที่แท้ก็เป็นไปในลักษณะนี้นั่นเอง'

หยาดน้ำตาอันสดใสแวววาวสองสาย ได้ไหลหลั่งลงสู่ร่องแก้มอย่างแช่มช้า หยดหยาดลงสู่อกเสื้อแล้วทีละหยด ทีละหยด...

บทที่ 35

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ

คลื่นครืนครั่นโถมกระจายเป็นฟูฟอย...

บนเกาะตั้วฉิ่มเต้า อาทิตย์ยามอรุณได้ทอทาบสีทองให้จับหมู่ไม้ใบหญ้าทั่วทั้งตัวเกาะ จนเหลืองอร่ามละลานตา อาทิตย์สีแดงฉานได้โผล่หน้าออกจากคลื่นที่เป็นระลอกกลอกกลิ้งอยู่อย่างแช่มช้า...

เรือน้อยลำหนึ่งได้เกยขึ้นฝั่งอย่างเงียบกริบ มาตรแม้นท้องเรือจะสัมผัสกับพื้นทรายแล้ว แต่ยังคงห่างจากหาดทรายแห้งอีกประมาณห้าสิบเชียะ บนเรือมีผู้นั่งมาสองคน ผู้นั่งหัวเรือคือหลวงจีนชรา มีเค้าหน้าอันผิดแปลกแตกต่างไปกว่าคนธรรมดา ส่วนทางท้ายเรือนั้น เป็นหนุ่มน้อยอายุเยาว์หน้าตาสวยงามสง่าน่านิยม...มิต้องบอกก็ทราบว่า คนทั้งสองคือประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินและชิงเจี๊ยบนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเมื่อใช้ปฏิภาณความรอบรู้และฝีมืออันสูงส่งโค่นกิมลูอัก อันเป็นยอดฝีมือขั้นสูงชาวมคธลงไปได้ที่ภายในอารามบนภูเขากุยซัวแล้ว เกียรติภูมิของบ่วย-เฮียงซึ่งเกี่ยมก็ดังสะท้านหวั่นไหวไปทั่วบัลลิ้มของแผ่นดิน ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยคำชมเชยอย่างเลิศลอย ทุกทิศทางอึงคะนึงไปด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยม ดุจดั่งจะเทียมเทียบเทพยดา ผู้ที่ชมการต่อสู้ในวันนั้น พากันชมเชยและระบายต่อเติม จนคล้ายดั่งว่าชิงเจี๊ยบมีฝีมือดั่งราวเทพยดาจากฟากฟ้าลงมาแสดงอภินิหารต่อสายตาชาวโลก แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น มันเป็นคำชมเชยที่เกิด

จากจิตสำนึกอันเปี่ยมด้วยความขอบพระคุณ ที่ชิงเจี๊ยบมาช่วยเหนี่ยวรั้งรักษาชะตาของบู๊ลิ้มในแผ่นดินตงง้วน มิให้ตกอยู่ใต้อำนาจบารมีของคนต่างชาติไปนั่นเอง

แต่ทว่า เรื่องราวทั้งปวงนั้น ชิงเจี๊ยบหาได้ทราบแม้แต่น้อยนิดไม่ เพราะหลังจากโค่นกิมลูอักลงไปแล้ว ก็ถูกเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินฉุดกระชากลากตามกันมาโดยมิทราบต้นสายปลายเหตุ...ขณะนี้ ได้มาถึงเกาะตั้วฉิ่มเต้าแล้ว ทั้ง ๆ ที่มิเคยได้รู้เรื่องราวด้วยเลยแม้แต่น้อย

ชิงเจี๊ยบถามไถ่อยู่หลายครั้งด้วยความพิศวงสงสัย แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็มักจะตอบอย่างมีเลศนัยขึ้นว่า

"ในเมื่อเจ้าตามเราไปแล้ว จะอย่างไรก็เป็นผลดีกับเจ้าเท่านั้นดอก"

หรือมาตรมิเช่นนั้น ก็ส่งเสียงหัวร่ออย่างปลาบปลื้มภาคภูมิใจ โดยมิได้ตอบคำถามนั้นเลย

ชิงเจี๊ยบมีความเคารพนับถือต่อหลวงจีนชรา ผู้ที่ถ่ายทอดยอดวิชาอันสูงสุดของแผ่นดินให้กับตนจนหมดหัวใจ เป็นพระคุณที่ซาบซึ้งตรึงต่อจิตใจชิงเจี๊ยบอย่างแนบแน่น ในใจมาตรแม้นทราบว่า ตนยังมีเรื่องราวอันสำคัญอีกหลายประการที่ต้องรีบเข้าไปกระทำอย่างเร่งร้อน แต่ก็มิอาจจะกล่าวออกไปได้ จำเป็นและจำใจวิ่งตามเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจนสุดฝีเท้า

จวบจนเมื่อเรือน้อยลอยอยู่กลางทะเลใหญ่แล้ว ชิงเจี๊ยบก็ทราบแน่ว่า แม้จะกระวนกระวายไปก็หาประโยชน์อันใดมิได้ จึงตัดใจในทุกสิ่งมิไปถามไถ่ต่อเรื่องราวใด ๆ อีกแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็มิได้สนทนาด้วยเลย เพียงแต่นั่งยิ้มอย่างมีเลศนัยอยู่ทางหัวเรือ ชิงเจี๊ยบรู้สึกอ้างว้างเงียบเหงาเป็นอย่างยิ่ง นั่งอย่างซึมเซาเงียบเหงาอยู่ทางท้ายเรือ กระบวนท่าการจู่โจมของกิมลูอักได้ปรากฏขึ้นในความคิดอีกแล้ว ทีละท่าทีละเพลง

ชิงเจี๊ยบขบคิดขึ้นว่า

'เจ้ากิมลูอักผู้นั้นมีวัยสูงกว่าเรามิเท่าใด คิดว่าอย่างมากจะมีอายุก็คงมิเกินสามสิบปี แต่พลังภายในกลับสูงล้ำกล้าแข็งอย่างยิ่งทีเดียว เราตั้งแต่ได้รับการถ่ายทอดพลังภายในจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเข้ามาแล้ว แต่ละครั้งที่ได้ผ่านการต่อสู้อันดุเดือดรุนแรง พลังภายในก็ได้รุดหน้าจนเข้มแข็งแกร่งกร้าวขึ้นอีกไม่น้อย แต่ยังคงมิใช่เป็นคู่มือจะต่อสู้กับเจ้าผู้นั้นได้ หากแม้นมิใช่เป็นกระบวนท่าพิเศษ ที่เพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินถ่ายทอดให้ในยามฉุกละหุกท่านั้นแล้ว...อืมม์...ท่านั้นช่างวิเศษอย่างเหลือ

เกินทีเดียว ผสานอยู่ในสิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพอันยอดเยี่ยมสูงส่งแล้ว ยิ่งวิเศษสุดจนมิอาจจะเอ่ยอ้างชมเชยได้ น่ากลัวกิมลูอักมาตรแม้นจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งลึกล้ำไปกว่านี้อีกมากมาย ก็ยังจะต้องพลาดท่าหลงกลเราเข้าได้...อา...เหตุไฉนเราไม่กระทำเช่นนี้เล่า...'

ที่แท้ชิงเจี๊ยบพลันหวนนึกถึงกระบวนท่าที่เอาชัยต่อกิมลูอักได้นั้น ความจริงสืบเนื่องจากกิมลูอักมีวิชาท่าเท้าที่ยังอ่อนด้อย ดังนั้นจึงแกล้งทำเป็นจู่โจมเข้าใส่ทางเบื้องล่างของมัน แต่เจตนาแห่งความจริง ก็ต้องการจะจู่โจมท่อนบนของมันต่างหาก แต่หากแม้นเข้าจัดการต่อต้านกับผู้มีวิชาทางเท้าอันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าวแล้ว มันมิเป็นการสูญเสียประสิทธิภาพความยอดเยี่ยมไปหมดสิ้นดอกหรือ ?

แต่ทว่า ชิงเจี๊ยบพลันหวนคิดได้ด้วยไวปัญญาว่า เหตุไฉนตนมิดัดแปลงกระบวนเพลงนี้ให้แปรเปลี่ยนไปกว่าเจตนาเดิม โดยมิจำเป็นจะต้องจู่โจมทางเบื้องล่างก่อนอย่างเคร่งครัด ซึ่งกระบวนเพลงนั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ตามฝีมือของผู้ต่อสู้ ซึ่งจะเป็นไปในสภาพใด ซึ่งมันย่อมจะเพิ่มพูนอานุภาพให้รุนแรงขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย

พอได้คิดถึงตอนนี้ จึงยิ่งบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด ร้องโพล่งขึ้นอย่างลืมตัวว่า

"วิเศษแท้ วิเศษจริง ๆ..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"รออีกสักครู่ ยังมีเรื่องอันวิเศษยิ่งกว่านี้อีกดอก"

ชิงเจี๊ยบเงยหน้ามองไป เห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนั่งยิ้มกริ่มจ้องมองดูตนด้วยความปีติยินดี ใบหน้าปรากฏแววแห่งความปลาบปลื้มจนระรื่น จึงต้องชะงักอย่างงงงันไป...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้าทารก เจ้าคงกำลังคิดถึงกระบวนท่าที่เราผู้เฒ่าถ่ายทอดให้กับเจ้าไปกระมัง ฮา ๆ เรื่องอันวิเศษสุดยังอยู่ทางข้างหลังอีกมากนักดอก..."

พลันสะท้านไปทั่วทั้งลำเรืออย่างรุนแรง และมิแล่นต่อไปอีกแล้ว ที่แท้ท้องเรือได้เกยยังพื้นทรายใต้น้ำนั่นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินร้องเสียงดังขึ้นว่า

"ถึงแล้ว ทารกน้อย ขึ้นฝั่งเถิด"

พลางขยับร่างเล็กน้อย ก็พุ่งปราดไปที่เบื้องหน้าดุจดั่งเป็นพญาปักษาใหญ่

บนพื้นทรายแห้งที่ห่างจากตัวเรือประมาณห้าหกสิบเชียะ แต่แปลกอยู่ที่ว่า เรือที่เกยทรายใต้น้ำนี้ มิได้กระทบกระเทือนเคลื่อนไหวเลยแม้แต่เล็กน้อย

ชิงเจี๊ยบคำนึงขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

'การกระโดดแต่ละครั้งไปได้ไกลกว่าห้าหกสิบเชียะนั้น ความจริงหาเป็นสิ่งอันพิสดารอย่างไรไม่ แต่จะให้เรือน้อยนี้มิต้องถอยไปทางด้านหลังเพราะแรงถีบพุ่งกายนั้นยากยิ่ง อันวิชาตัวเบาในขั้นนี้ บรรลุถึงขั้นยากยิ่งจะให้ผู้อื่นเชื่อถือได้ทีเดียว เรา...เรามิอาจกระทำได้ดอก...'

แต่ชิงเจี๊ยบยังถีบปลายเท้าลงเล็กน้อย ทำให้ร่างพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูงในแนวตรงจนสูงประมาณยี่สิบสามสิบเชียะ...แน่นอน...เรือย่อมมิถอยปราดไปทางด้านหลังเพราะเป็นการถีบลงสู่ด้านล่างต่างหาก...จากนั้น พลันตีลังกาหว่างกลางอากาศ และพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้า ดุจดั่งเป็นธนูหลุดออกจากแหล่ง ยามละลิ่วลงสู่พื้นนั้นก็ถึงยังหาดทรายเช่นกันไม่พลาดผิด

อันวิชาตัวเบาขั้นนี้ มาตรแม้นมิสวยงามน่าชมเช่นอย่างของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินแต่ก็นับว่ายอดเยี่ยมสูงส่งจนถึงที่สุดเช่นกัน เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินหัวร่อดัง ๆ อย่างปลาบปลื้มปีติ พลางกล่าวว่า

"ทารกน้อย เจ้ายอดเยี่ยมมาก ตามเรามาเถิด เรามีเรื่องที่จะพูดกับเจ้า..."

ชิงเจี๊ยบจำต้องตามหลังไปอย่างงุนงงสงสัย เมื่อเดินลัดเลี้ยวไปสองครั้งแล้วภายในราวป่าโปร่งพลันมีบ้านไม้หลังหนึ่งปรากฏขึ้น

บ้านไม้หลังนั้น ทางภายนอกจะเห็นไม้กระดานตอกทางซ้ายแผ่นไม้ไผ่ตอกทางขวาแผ่น ด้วยฝีมืออันแสนจะขัดนัยน์ตามิน่าชมเลย แสดงว่าย่อมเป็นฝีมือของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินสร้างขึ้นเองเป็นแม่นมั่น ชิงเจี๊ยบเดินตามเข้าไปจนใกล้แล้วเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงผลักประตูบ้านเข้าไปภายใน

อันบ้านไม้หลังนี้ มาตรแม้นภายนอกจะขัดตามิน่าดู แต่ภายในกลับมีความสุขสบายน่าอาศัยอยู่อย่างยิ่ง แสงสว่างเพียงพอมิมัวซัว บนพื้นยังปูไว้ด้วยพรมอันหนานุ่ม ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องอุทานเบา ๆ อย่างตื่นเต้น ซึ่งในคำอุทานนี้ ยังแฝงด้วยความนิยมชมเชยอยู่อีกด้วย

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินคว้าเอาเก้าอี้ลักษณะประหลาดพิกลขึ้นมาหนึ่งตัว กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่ก็เป็นฝีมือของเราทำเอง เป็นอย่างไรบ้าง ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ...แต่ทว่า..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินขมวดคิ้วทันที ถามขึ้นว่า

"แต่ทว่า อย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวว่า

"แต่ทว่า สกปรกเกินไปบ้างสักเล็กน้อย"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที วางเก้าอี้ในมือลงกับพื้น บนเก้าอี้ตัวนี้เต็มไปด้วยฝุ่นละอองและหยากไย่อย่างมากมาย เมื่อถูกเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินยกมาแล้ว บนโต๊ะเก้าอี้ปรากฏรอยมืออยู่จนเต็มไปหมด

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องถามขึ้นอีกว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส เรียกให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์มาในที่นี้ ด้วยจุดประสงค์อย่างไรกันแน่..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"เจ้ามิต้องกระวนกระวายให้ร่มร้อนไปดอก อีกสักครู่เราย่อมจะบอกกล่าวกับเจ้าเอง...อืมม์ ทารกน้อย ๆ เจ้าว่าในโลกนี้ สิ่งใดที่ตอแยพัวพันด้วยยากลำบากที่สุด ?"

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง จนต้องถามขึ้นว่า

"มิทราบว่าท่านผู้มีอาวุโสหมายไปถึงในเรื่องอันใด ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเกาศีรษะพลางกล่าวว่า

"เราถามเจ้าว่า บุคคลเช่นไร ที่ต่อต้านจัดการด้วยยากลำบากที่สุด ?"

ชิงเจี๊ยบอ้าปากค้างอย่างงงงัน แล้วจึงสั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธ

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างเคร่งเครียดจริงจังขึ้นว่า

"เจ้าทารก เราบอกเจ้าก็ได้ บุคคลที่ตอแยพัวพันยากลำบากยิ่งภายในโลกนี้ก็คืออิสตรี..."

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องอุทานด้วยความตื่นเต้นและแทบจะหัวร่อออกมาอย่างทนทานสะกดกลั้นมิอยู่ อดมิได้ที่ต้องถามขึ้นทันทีว่า

"เพราะเหตุใด ?"

แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับหัวร่อกลบเกลื่อน โดยมิยอมตอบคำอีกแล้ว

ต่อให้ชิงเจี๊ยบจะชาญฉลาดเหลือล้ำสักปานใด ในขณะนี้ก็ถูกกลั้นแกล้งจนปั่นป่วนไปหมดสิ้นแล้ว ต้องนั่งอย่างงงงันเลื่อนลอยอยู่อย่างเฉยเมย

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ้าทารก เจ้าว่าเราผู้เฒ่าจะมีพลังฝีมือในเพลงหมัดมวยเป็นอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบรีบผงกศีรษะ พลางกล่าวอย่างจริงใจว่า

"เพลงกระบี่และหมัดมวยของท่านผู้มีอาวุโส นับว่าสูงสุดยอดจนครอบคลุมไปได้ทั่วทั้งพิภพแล้ว..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่ออีกด้วยความภาคภูมิแล้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ อืมม์ เจ้าลองดูกระบวนท่านี้บ้าง..."

ชิงเจี๊ยบเห็นหลวงจีนเฒ่าสะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ไปครั้งหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองก็สะบัดออกไปในเวลาอันใกล้เคียง คล้ายดั่งกับว่าเป็นปีกนกที่โบยบินอยู่อย่างสลับสับสน โดยเฉพาะสิ่งที่น่าพิศวงอย่างยิ่งก็คือ ชิงเจี๊ยบที่อยู่ห่างจากหลวงจีนเฒ่าเพียงครึ่งก้าว แต่มิรู้สึกว่ามีกระแสลมจะกรรโชกหรือกระแทกมาจากท่าฝ่ามือนี้เลย อันการรั้งกำลังภายในมิให้กระจัดกระจายออกมาตามพลังการร่ายรำนี้ นับเป็นยอดฝีมือที่สูงสุดจนมิอาจสูงไปไกลกว่าได้อีกแล้วทีเดียว

ชิงเจี๊ยบเห็นฝ่ามือทั้งสองที่ทำท่ามานั้น มีคุณวิเศษแฝงอยู่อย่างไพศาลไร้ขอบเขต จนอดมิได้ที่ต้องใช้ความคิดเข้าไตร่ตรองอย่างคร่ำเคร่ง ในขณะนี้พลังฝีมือของชิงเจี๊ยบได้บรรลุเข้าสู่ขั้นชั้นยอดอยู่แล้ว หลังจากครุ่นคิดเป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วยาม ก็เข้าใจซึ้งถึงแก่นแห่งความจริงในกระบวนท่านี้แล้ว จึงอดมิได้ที่ต้องแผดร้องขึ้นสุดเสียงว่า

"อา ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว กระโดดออกประตูไปพลางร้องมาว่า

"ทารกน้อย ออกมา เราจะถ่ายทอดกระบวนฝ่ามือชุดนี้ให้กับเจ้า"

ชิงเจี๊ยบปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโต กระโดดละลิ่วออกไปจากกระท่อม ยังมิทันจะได้กราบกรานขอบพระคุณ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็ได้เริ่มอธิบายในแนวทางและเคล็ดของวิชาท่าฝ่ามือเพลงนี้ให้กับชิงเจี๊ยบฟังแล้ว

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังเข้า ก็ยิ่งบังเกิดความปีติลิงโลดจนแทบจะกระโดดโลดเต้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่ว่ากล่าวมาในครั้งนี้ เป็นกระบวนท่าฝ่ามือที่มิเคยจะได้พบเห็นและมิเคยได้ยิน ยิ่งมิเคยจะคิดว่า มีได้ในกระบวนเพลงการต่อสู้ แต่ละฝ่ามือและนิ้วที่จู่โจมไปนั้น นับได้ว่าวิเศษสุดยอดจนสุดจะหาอันใดมาเทียมเทียบเปรียบด้วย จากภูมิปฏิภาณและพลังฝีมือของชิงเจี๊ยบยามนี้ ยังจะต้องฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งหมกมุ่น เป็นเวลาทั้งวันเต็ม ๆ ก็ยังเพิ่งฝึกได้เพียงสิบกระบวนท่าเท่านั้น

ชิงเจี๊ยบมีความนิยมในวิชาการต่อสู้อย่างลุ่มหลงงมงายอยู่แล้ว มาตรแม้นในใจยังมีข้อสงสัยอีกมากมายหลายประการ แต่ยามนี้เนื่องจากเปี่ยมไปด้วยความพิสดารประหลาดล้ำ ในกระบวนท่าเพลงที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง จนยึดครองเอาความคิดใด ๆ ที่ในใจไปหมดสิ้นแล้ว จึงขบคิดคำนึงอยู่แต่กระบวนเพลงวิชาท่าฝ่ามือนี้จนกลืนกินอาหารมิลงคอนอนหลับมิสนิท ต้องหมกมุ่นฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่ง เรื่องอื่นใดก็ไม่ไปคำนึงถึงอีกแล้ว

จวบจนกระทั่งวันที่ห้า ชิงเจี๊ยบได้ฝึกปรือจนถึงกระบวนเพลงที่หกสิบ จึงพลันหวนคิดขึ้นได้ว่า

'เพ่งฮ้วมเซียงหยินเรียกเรามา จะเป็นเฉพาะถ่ายทอดยอดวิชาฝ่ามือชุดนี้ให้กับเราเพียงประการเดียวหรือ ตลอดรายทางที่มานี้ ท่านผู้เฒ่ามีท่าทีลับลมคมในเป็นอย่างยิ่ง จะเป็นไปเพราะเหตุใดกันแน่หนอ อา เรายังมีเรื่องราวอีกมากมายหลายประการที่ต้องเร่งไปกระทำ เหตุใดยังจะมาพัวพันให้เสียเวลาอยู่ในเกาะนี้ได้อีกเล่า...'

ชิงเจี๊ยบพอคิดถึงความดีและมีความการุญต่อตนของหลวงจีนเฒ่า หากแม้นเล่าความจริงออกไปให้ทราบแล้ว คงต้องอนุญาตให้ตนกลับไปยังตงง้วนเป็นแม่นมั่น แต่พอหวนคิดถึงเพลงฝ่ามืออันวิเศษพิสดารนั้นเข้าแล้ว ก็ขบคิดในใจว่า

'อันวิชาท่าฝ่ามือนี้ยอดเยี่ยมเป็นที่สุดแล้ว หากแม้นปล่อยปละโอกาสนี้ไปไยมิเป็นที่น่าเสียดายอย่างใหญ่หลวงดอกหรือ'

ขณะนั้นมีเสียงหัวร่อฮา ๆ อันสดใสกังวานดังมาจากทางหลัง แล้วกล่าวขึ้นว่า

"ทารกน้อย มีตอนใดที่ฝึกปรือมิถูกต้องกระมัง ซึ่งก็สุดจะตำหนิเจ้าได้ อันวิชาท่าฝ่ามือชุดนี้มีนามเรียกว่าคงคงเจี๊ยฮวบ (ท่าฝ่ามืออันเวิ้งว้างว่างเปล่า) เป็นวิชาที่เราผู้เฒ่าเพิ่งจะขบคิดตีความได้ในเร็ว ๆ มานี้นั่นเอง ในแผ่นดินยุคนี้ น่ากลัวจะไม่มีวิชาท่าฝีมืออันใดจะพอมาต่อต้านในเจ็ดสิบสองกระบวนท่าฝ่ามือชุดนี้ของเราดอก อืมม์ เจ้าดูว่าเราเหลวไหลเลอะเลือนเพียงไร ด้วยพลังฝีมือเฉกเช่นเราแล้วผู้อื่นย่อมมิอาจจะรับทั้งเจ็ดสิบสองกระบวนท่าของเราไปได้ดอก..."

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องถามขึ้นทันทีว่า

"และด้วยพลังฝีมือของข้าพเจ้าเล่า ?"

เพ่งฮ้วมเซียงหยินหัวร่อฮา ๆ เสียงดังพลางกล่าวว่า

"เมื่อเจ้าฝึกปรือสำเร็จแล้วก็ย่อมทราบได้เองดอก"

ชิงเจี๊ยบเห็นหลวงจีนเฒ่ามีสีหน้าอันปลาบปลื้มภาคภูมิเช่นนั้น ก็ตัดใจใน

ทุกสิ่งโดยคำนึงขึ้นว่า

'ช่างมันเถิด ฝึกปรือในเจ็ดสิบสองท่าฝ่ามือให้สำเร็จแล้ว จึงไปขบคิดในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป'

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวขึ้นอีกว่า

"เจ้าทารก อันกระบวนท่าฝ่ามือชุดนี้ ทำให้เราผู้เฒ่านอนมิสนิทมาเป็นเวลาถึงหนึ่งเดือนเต็ม ๆ จึงสามารถค้นคิดบัญญัติขึ้นได้ เมื่อเจ้าฝึกปรือสำเร็จแล้ว จะตอบแทนพระคุณเราในสภาพใด ?"

ชิงเจี๊ยบยามนี้ เต็มไปด้วยความตื้นตันในพระคุณของฝ่ายตรงข้าม จึงกล่าวอย่างเคร่งเครียดจริงจังขึ้นว่า

"เซี่ยงหยินมีเรื่องอันใดที่จะใช้สอยข้าพเจ้าผู้เยาว์แล้ว ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยินดีจะปรนนิบัติรับใช้ทุกประการโดยไม่บ่ายเบี่ยงขัดขืนเลย"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้าจะยินยอมรับปากกระทำงานให้เราสักเรื่องหนึ่งได้หรือไม่ ? แต่เราขอบอกกล่าวก่อนว่า เรื่องนี้มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย"

ชิงเจี๊ยบความจริงเป็นผู้ที่มีอารมณ์อันร้อนแรงอยู่แล้ว จึงตอบด้วยเสียงอันกังวานโดยมิได้ขบคิดไตร่ตรองเลยว่า

"อย่าว่าแต่เป็นเรื่องเดียวเลย มาตรแม้นจะเป็นสิบเรื่องก็หาเป็นไรไปมิได้"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวขึ้นอย่างยิ้มแย้มอีกว่า

"เอาเถิด เจ้าฝึกหัดไปเสียก่อนเถิด เอาไว้ในภายหลังเราจะบอกเจ้าเอง"

อันวิชาท่าฝ่ามือคงคงเจี๊ยฮวบ (ฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า) มาตรแม้นจะบอกว่ามีเจ็ดสิบสองกระบวนท่า แต่ความเป็นจริง การแปรเปลี่ยนพลิกแพลงของเพลงฝ่ามือนี้ ไหนเลยจะอยู่ในขอบเขตอันจำกัดเล่า ความพิสดารประหลาดล้ำที่แปลกเปลี่ยนไปตลอดเวลาเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ นั้น มิเสียทีที่เป็นยอดฝีมือ ซึ่งทำให้เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินอดตาหลับขับตานอนเป็นเวลาร่วมเดือน จึงคิดค้นบัญญัติขึ้นได้ ชิง-เจี๊ยบมาตรแม้นจะจดจำเอาไว้ได้ทั้งชุดในเวลาสิบวันอย่างเต็มกลืน แต่ความพิสดารอันสูงส่งของกระบวนเพลงนี้ ก็ไม่มีทางจะขบคิดให้ลึกซึ้งได้ดั่งเจตนาของผู้บัญญัติเลย

เมื่อผ่านการฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งไปอีกห้าวันแล้ว ชิงเจี๊ยบก็ได้ตกอยู่บนเกาะตั้วฉิ่มเต้าถึงครึ่งเดือนโดยมิรู้ตัว กระบวนท่าอันยอดเยี่ยมสูงส่งในพิภพยามนี้ ได้ย้ายจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาบรรจบอยู่ในตัวชิงเจี๊ยบแล้วจนหมดสิ้น

ในวันนั้น หลังอาหารค่ำแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันกล่าวขึ้นอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุว่า

"เจ้าทารก เจ้าลองบอกว่า บุคคลที่ตอแยพัวพันยากที่สุดในโลกนี้เป็นใครกันแน่ ?"

ชิงเจี๊ยบชะงักงันอย่างรุนแรง ขบคิดในใจว่า

'เหตุไฉนคำถามนี้ได้ถูกยกขึ้นมาอีกแล้วเล่า ?'

เมื่อปรายตามองดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน เห็นมีสีหน้าอันเคร่งเครียดจริงจัง จึงต้องหัวร่อพลางกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ว่าต้องเป็นอิสตรี ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ พลางกล่าวว่า

"ถูกทีเดียว อิสตรีนี่ตอแยพัวพันยากยิ่งที่สุด การคบหากับอิสตรีแล้ว จะต้องพลาดท่าเสียเปรียบอย่างแน่นอนทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง คิดในใจอีกว่า

'หรือว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ไปคบหารู้จักมักคุ้นกับอิสตรีใดเข้าแล้วเล่า ?'

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปว่า

"นางชีเฒ่าบนเกาะเซียวฉิ่มเต้านั้น เจ้าก็เคยเห็นมาก่อนแล้ว สำหรับพวกนางชีผู้นี้ ยิ่งเป็นที่ตอแยพัวพันยากในมวลหมู่อิสตรีทั้งปวง เราผู้เฒ่าเคยพนันขันต่อกับนางมิรู้กี่ครั้ง แต่ก็มิเคยจะได้เปรียบต่อนางแม้แต่ครั้งเดียวเลย เมื่อคราก่อนเราถูกค่ายกลผีสางของนางกักกันไว้เป็นเวลาถึงสิบกว่าปีเต็ม ๆ โชคยังดีที่ฟ้าดินเมตตา มิปล่อยให้เราผู้เฒ่าต้องสูญเสียเกียรติภูมิที่เพียรสร้างมาชั่วชีวิต ให้ปลิดลงด้วยน้ำมือของนาง แต่ก็เป็นการเสียเปรียบและเจ็บแค้น ที่เราได้รับอย่างรุนแรงมากนัก นับแต่ครั้งนั้นเป็นต้นมา เราก็ตั้งสัตย์สาบานอันรุนแรงไว้..."

ชิงเจี๊ยบยิ่งฟังยิ่งบังเกิดความสงสัยใจอย่างรุนแรง จนต้องกล่าวสอดขึ้นว่า

"สัตย์สาบานเช่นไร ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างเคร่งเครียดจริงจังขึ้นว่า

"เราสาบานไว้ว่า นับตั้งแต่นั้นต่อไป จะไม่ต่อสู้กับอิสตรีอีกเลย..."

ชิงเจี๊ยบยังหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นั่นมิใช่เป็นเรื่องอันประเสริฐดอก..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"เป็นอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบยังคงตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"หากแม้นฮุ่ยได้ชื่อผู้นั้น มาหาท่านผู้เฒ่าเพื่อหาเรื่องกับท่านผู้เฒ่าแล้ว ท่านผู้เฒ่ามิใช่จะต้องเสียท่าอย่างรุนแรงขึ้นอีกดอกหรือ ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินร้องเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

"เจ้าทายได้ถูกต้องทีเดียว ทารกน้อย เมื่อหลายวันก่อนนั้นนางชีผู้นี้ได้ใช้นกพิราบสื่อสารมาท้าทายต่อเราผู้เฒ่า บอกว่านางในระหว่างนี้ได้บัญญัติท่าฝ่ามือขึ้นอีกหนึ่งชุด เก่งกาจสามารถเพียงไร คุยโอ่เชื่องโขจนมโหฬารยิ่งนัก บอกว่าจะมาต่อสู้กับเราเพื่อทดสอบดู เราจึงส่งข่าวตอบนางไปว่าไม่ยอมประมือด้วย แต่ผลสุดท้ายนางชีอันร้ายกาจผู้นี้ กลับปล่อยข่าวว่า เราผู้เฒ่ามิกล้าประมือกับนางอีกแล้ว เราผู้เฒ่ายิ่งคิดยิ่งมีโทสะอย่างสาหัส มีหรือเราจะไปเกรงกลัวในตัวนางด้วย เฮอะ ดังนั้น...ดังนั้นจึงไปควานหาตัวเจ้ามา..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างงุนงงสงสัยขึ้นว่า

"ควานหาตัวข้าพเจ้ามา ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินยิ้มอย่างปลาบปลื้มพอใจในความคิดของตน กล่าวขึ้นว่า

"ถูกแล้ว เราบอกว่าจะให้เจ้ากระทำเรื่องแทนเราสักเรื่องหนึ่งนั้น ก็คือจะต้องให้เจ้าใช้วิชาท่าฝ่ามือที่เราถ่ายทอดให้กับเจ้านี้ เข้าไปประลองกับนางชีเฒ่าแทนเรา..."

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวกระหืดกระหอบขึ้นว่า

"ใช้มิได้..."

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินรีบโบกมือขึ้น แล้วกล่าวต่อไปว่า

"มิต้องกลัว มิต้องกลัว เพลงฝ่ามือชุดนี้ของเราบัญญัติขึ้นต่อต้านนางชีโดยเฉพาะ เจ้ารับรองว่ามิต้องพลาดท่าเสียทีเป็นแน่นอน"

ชิงเจี๊ยบรีบสั่นศีรษะระรัวแล้วกล่าวว่า

"มิใช่หมายความเช่นนั้น..."

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวสอดขึ้นตามเคยว่า

"อา เจ้าคงกลัวว่านางชีเฒ่ามีพลังฝีมือลึกซึ้งสูงส่ง ? เจ้าลองคิดว่า หากแม้นใช้ท่าฝีมือชุดนี้ของเราเข้าประลองกับนางสักหนึ่งหรือสองร้อยกระบวนเพลงขึ้นแล้ว เจ้าคิดหรือว่านางชีเฒ่ายังจะแบกหน้าอันชราของมันอยู่ได้ มิยอมพ่ายแพ้ไป ?"

ชิงเจี๊ยบเถียงจนคอเอียงขึ้นว่า

"มิใช่หมายความในข้อนี้..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินไม่พอใจแล้วกล่าวกระฟัดกระเฟียดขึ้นว่า

"เป็นอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสียงอ่อย ๆ ขึ้นว่า

"ฮุ่ยไต้ซือผู้นั้น เคยถ่ายทอดวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ให้กับข้าพเจ้าผู้เยาว์ แล้วข้าพเจ้าผู้เยาว์ไหนเลยจะไปประมือกับท่านได้เล่า"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินชอบใจแล้วส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เรายังคิดว่าเรื่องอันใด ที่แท้เรื่องเช่นนี้ดอกหรือ มิเป็นไรไปดอก เจ้ามิใช่จะโถมเข้าหักล้างผลาญชีวิตกับนางเมื่อใดกัน มิหนำซ้ำยังเป็นเรื่องที่เจ้ารับปากกับเราอยู่ก่อนแล้ว เจ้าจะมากลับกลอกต่อคำมั่นสัญญาหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบคร่ำครวญในใจอย่างโหยหวน โดยมิอาจจะบ่ายเบี่ยงปฏิเสธอย่างไรได้อีกแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"วันพรุ่งนี้จะเดินทางกันไปทีเดียว"

จากนั้น ก็มิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก ที่แท้กำลังผนึกลมปราณภายในเข้าพักผ่อนนั่นเอง

โขดหินอันสูงชันของเกาะเซียวฉิ่มเต้ามีอยู่เกลื่อนกลาดทั่ว ๆ ไป คล้ายดั่งกับเป็นมนุษย์ร่างมหึมาที่ยืนเรียงรายอยู่บนตัวเกาะ เพื่อท้าทายต่อฟ้าสีครามอันสดใสทางเบื้องบน

ชิงเจี๊ยบมองเห็นโขดหินอันสูงชันตระหง่านง้ำที่มากมายเหล่านั้นตั้งแต่บนเรือที่ยังอยู่ห่างไกล จึงหวนคิดถึงประสบการณ์อันพิสดารที่ตนได้รับมาจากเกาะน้อยแห่งนี้ จึงบังเกิดความสะทกสะท้อนใจอย่างรุนแรง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนั้นกลับสะบัดแขนเสื้อทั้งสองอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง ใช้กำลังภายในเข้าผลักดันเรือน้อยให้พุ่งปราดไปทางเบื้องหน้า คลื่นที่โถมกระแทกเข้าใส่หัวเรือ จนแยกออกเป็นสองฟากข้างดั่งราวกับปีก เรือพุ่งไปทางเบื้องหน้าด้วยความรวดเร็ว...

เมื่อเรือถึงฝั่งแล้ว คนทั้งสองจึงกระโดดละลิ่วขึ้นไปบนเกาะ เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินสูดลมปราณอย่างรุนแรง แล้วส่งเสียงอันกังวานสดใสขึ้นว่า

"นางชีเฒ่า เรามาต่อสู้ตามคำท้าแล้ว"

อีกไม่นานนัก ภายในโขดหินอันระเกะระกะเรี่ยราด ปรากฏมีร่างคนผู้หนึ่งแฉลบออกมา เพียงกระโดดละลิ่วอีกมิกี่ครั้ง ก็มาถึงยังเบื้องหน้าคนทั้งสอง คนผู้นี้คือฮุ่ยไต้ซือ ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้านั่นเอง

ชิงเจี๊ยบรีบเข้าไปกราบกรานอย่างเคารพนบน้อม ฮุ่ยไต้ซือสะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ขึ้นครั้งเดียว พลังอันหนักหน่วงหยุ่นเหนียวได้ยอร่างชิงเจี๊ยบให้ขึ้นสู่เบื้องบนจนมิอาจก้มลงกราบได้ แต่ปากกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"มิต้องแล้ว"

ชิงเจี๊ยบรู้สึกแต่ว่าพลังนั้นหนักหน่วงแต่มิรุนแรง คล้ายดั่งกับว่าจะยอร่างของตนขึ้นไปบนฟากฟ้าเท่านั้น ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องผนึกลมปราณภายใน พุ่งเข้าใส่เท้าทั้งสองอย่างแนบแน่น ยังคงกราบลงไปจนจรดพื้นได้

ฮุ่ยไต้ซือร้องเอ๊ะอยู่ในลำคอ แล้วกล่าวว่า

"อืมม์ พลังฝีมือของเจ้ารุดหน้าอีกมากมายแล้ว"

จากนั้น จึงหันไปกล่าวกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินว่า

"อาตมาทราบแต่แรกแล้วว่า การปฏิเสธมิยอมต่อสู้ด้วยในครั้งนี้เป็นอุบายการถ่วงเวลาของท่านหลวงจีนโสโครก ในวันเวลาเหล่านี้ คงจะก้มหน้าก้มตาฝึกปรืออย่างหมกมุ่นมิคิดชีวิต ขบคิดเอากระบวนท่าแปลก ๆ ใหม่ ๆ ขึ้นมาได้แล้ว ก็กระหืดกระหอบมารับคำท้าทายของอาตมาทันที ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรอให้นางกล่าวเสียดสีจนจบแล้ว จึงได้คารวะพลางกล่าวว่า

"นางชีเฒ่า ข้าพเจ้าผู้เฒ่าขอคารวะด้วยมารยาทแล้ว...ข้าพเจ้าครั้งนี้มาตรแม้นจะมาตามคำท้าทาย แต่ก็มีความหมายที่ผิดกันอยู่บ้าง..."

ฮุ่ยไต้ซือแค่นเสียงเย็นชากระด้าง โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้ามิอาจจะประมือต่อสู้กับท่านได้อีกแล้ว เพลงฝ่ามือชุดนั้นของข้าพเจ้าจึงได้ถ่ายทอดให้กับทารกผู้นี้ ท่านกล้าประมือกับมันหรือไม่ ?"

ฮุ่ยไต้ซือมิได้กล่าวอย่างไรอีกเลย แหงนหน้าขึ้นหัวร่อใส่ท้องฟ้าเป็นเวลาอันยาวนาน โดยมิไปแยแสสนใจต่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอีก

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอดมิได้ที่ต้องมีโทสะขึ้นบ้างแล้ว กระชากเสียงถามไปว่า

"หัวร่อเรื่องอันใด ?"

ฮุ่ยไต้ซือหยุดหัวร่อพลางตอบเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"มิกล้ารับคำท้าก็แล้วไปเถิด ไยจะต้องมาเล่นลวดลายรักษาเหลี่ยมอยู่จนถึงขนาด

นี้ด้วย อาตมาในวันนี้ นับว่าได้เปิดหูเปิดตา เห็นสันดานอันแท้จริงของท่านแล้ว"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอได้ยินเข้า ก็แหงนหน้าขึ้นหัวร่อใส่ท้องฟ้าบ้างโดยฉับพลัน ฮุ่ยไต้ซือได้แต่แค่นเสียงอันกระด้างเย็นชา โดยไม่ไปแยแสสนใจด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นนางมิแยแสตน จึงยังคงแสร้งหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวอีกต่อไป พลังภายในของหลวงจีนเฒ่าลึกล้ำสูงส่งอย่างยิ่งนัก เสียงหัวร่อนี้ทั้งดังทั้งนานโดยไม่ขาดห้วง จนฮุ่ยไต้ซืออดรนทนอยู่มิได้ ต้องกล่าวขึ้นว่า

"หัวร่อเรื่องอันใด ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงได้ยอมหยุด กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิกล้ารับคำท้าก็แล้วไปเถิด ไยจะมาเล่นลวดลายรักษาเหลี่ยมถึงขนาดนี้ด้วย หลวงจีนเฒ่าในยามนี้ นับว่าได้เปิดหูเปิดตาเห็นสันดานอันแท้จริงของท่านแล้ว"

วาจาประโยคนี้ ดุจดั่งกับเป็นวาจาของฮุ่ยไต้ซือโดยไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่คำเดียว ทำให้ฮุ่ยไต้ซือต้องมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นจนสุดระงับ ต้องกระชากเสียงขึ้นว่า

"มิกล้ารับคำท้า ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินชี้ไปที่ชิงเจี๊ยบพลางกล่าวว่า

"ท่านกล้าประมือกับมันหรือไม่ ?"

ฮุ่ยไต้ซือแหงนหน้าขึ้นแค่นเสียงอันเย็นชา โดยมิได้เหลือบเหลียวมองดูชิง-เจี๊ยบแม้แต่แวบเดียว

เมื่อเป็นเพราะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิปรารถนาประมือกับฮุ่ยไต้ซือ ส่วนฮุ่ยไต้ซือก็ไม่ปรารถนาจะลงมือต่อสู้กับชิงเจี๊ยบ ดังนั้นเอง ทั้งสองฝ่ายจึงพากันคุมเชิงอย่างเคร่งเครียดมึนชาอยู่ในที่นั้น

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันร้องขึ้นอย่างปลาบปลื้มใจว่า

"มีแล้ว มีแล้ว"

ฮุ่ยไต้ซือถลึงตาจ้องมองไปพร้อมทั้งกล่าวว่า

"มีเรื่องอันใดกัน ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างปลาบปลื้มยินดีขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามีวิธีการอันประเสริฐอยู่วิธีหนึ่ง นั่นก็คือ ข้าพเจ้าจะถ่ายทอดท่าฝ่ามือให้กับทารกน้อยผู้นี้ ส่วนท่านก็จงรีบถ่ายทอดเพลงฝ่ามือให้กับมันด้วย จากนั้นใช้ให้มันนำเพลงฝ่ามือของท่านมาต่อสู้กับข้าพเจ้า และใช้เพลงฝ่ามือของข้าพเจ้าเข้าต่อสู้กับท่าน เพลงฝ่ามือของผู้ใดมิอาจเปรียบเทียบกับฝ่ายตรงข้ามได้ ก็จะเป็นที่ประจักษ์กันแล้วในคราครั้งนี้"

ฮุ่ยไต้ซือกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"อันวิธีนี้ก็นับว่าไม่เลวนักดอก แต่เพลงฝ่ามือของอาตมานั้น ได้ทุ่มเทกำลังใจและความคิดจนสุดชีวิตเข้าบัญญัติขึ้น ไหนเลยจะถ่ายทอดให้กับเจ้าทารกนี้ได้โดยง่ายดายเล่า ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเห็นตนขบคิดวิธีการขึ้นมาอย่างลำบากยากเย็นที่สุด กลับมาถูกฮุ่ยไต้ซือปฏิเสธอย่างไม่ไยดีเข้า จึงมีโทสะขึ้นบ้างเช่นกัน กล่าวเสียงแข็งกร้าวขึ้นว่า

"ท่านยังกลัวว่ามันจะมีความเก่งกล้าเหนือล้ำไปกว่าท่านอีกหรือ นางซีเฒ่า เหตุไฉนจึงใจแคบถึงปานนี้เล่า มิต่อสู้กันก็แล้วไปเถิด"

กล่าวจบก็สะบัดร่างเดินออกไปทันที ฮุ่ยไต้ซืออดรนทนมิได้อีกแล้ว ต้องร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"สู้ก็สู้ เจ้าทารกมานี่ เราจะถ่ายทอดเพลงฝ่ามือให้กับเจ้า...หลวงจีนโสโครกจะลอบดูมิได้โดยเด็ดขาด"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่น พลางกล่าวว่า

"เราผู้เฒ่าไหนเลยจะเคยแยแสต้องการฝีมือต่ำต้อยเช่นท่านเล่า ข้าพเจ้าไปในทางนั้น คิดว่าท่านคงจะวางใจได้แล้วกระมัง"

พลางเดินออกจากที่ไป ส่วนฮุ่ยไต้ซือก็พาซิงเจี๊ยบไปยังทางด้านตะวันตกของตัวเกาะ เริ่มถ่ายทอดให้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

ซิงเจี๊ยบได้รับเพลงฝ่ามือ ซึ่งยอดอัจฉริยะทั้งสองคนมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว ก็บังเกิดความปลาบปลื้มปีติจนดั่งว่า มีความคันยุบยิบอยู่ในใจ ด้วยมิอาจจะเกาแกะอย่างไรได้ เพราะทราบดีอยู่ว่า อันคนชั้นสูงสุดดุจดั่งเป็นเทพยดาในแดนดินเช่นนี้ มิยอมรับศิษย์เพื่อถ่ายทอดวิชาของตนอยู่แล้ว โอกาสที่ปลอด-โปร่งเช่นตนในยามนี้ จึงนับได้ว่าต่อให้อีกพันปีก็มิอาจจะประสบพบอีกแล้ว ดังนั้นย่อมต้องคร่ำเคร่งเข้าฝึกปรืออย่างหมกมุ่นพากเพียร

กระบวนท่าฝ่ามือชุดนี้ของฮุ่ยไต้ซือ มิน่าเล่า จึงได้จำเพาะเจาะจงจะหาตัวเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินมาพิสจน์กัน เพราะพิสดารประหลาดล้ำ จนแม้กระทั่งภูตผีเทพยดาก็คาดเดามิถูก ซิงเจี๊ยบทุ่มเทกำลังความสามารถอย่างหมกมุ่นคร่ำเคร่งไปถึงหกเจ็ดวัน ก็ยังเพิ่งจะฝึกปรือได้เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น จึงต้องลอบขบคิดอย่างสะท้อนใจขึ้นว่า

'มิคาดเลยว่า ในโลกนี้ยังจะมีท่าฝ่ามือที่ภูตผีเทพยดาก็คาดเดามิถูกเช่นนี้ด้วย

หากแม้นผสานกับวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์แล้ว เพลงฝ่ามือคงคงเจี้ยฮวบของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน มาตรแม้นจะพิสดารประหลาดล้ำจนสุดจะเปรียบปานได้ ก็มิแน่ว่าจะเอาชัยในเพลงฝ่ามือฮุ่ยไต้ซือชุดนี้ไปได้เลย หากแม้นสามเซียนนอกพสุธาสามารถร่วมใจกันเข้าขบคิด บัญญัติเพลงฝีมือการต่อสู้แล้ว ไยจะมิใช่เป็นการสร้างคุณงามความดีในเพลงฝีมือให้กับชนชาวโลกที่สูงส่งสุดยอดอย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบอีกแล้วตั้งแต่โบราณกาลมา...'

ขณะกำลังขบคิดอย่างใคร่ครวญนั้น พลันมีเงาร่างคนผู้หนึ่งได้พุ่งปราดเข้ามาอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ในชั่วพริบตาเดียวก็ถึงยังเบื้องหน้า เมื่อเห็นถนัดชัดตาแล้ว จึงทราบว่าเป็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนั่นเอง ฮุ่ยไต้ซือกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"หลวงจีนโสโครก กระหืดกระหอบมาไยด้วย ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างกระวนกระวายเป็นที่สุดว่า

"เราอย่าประลองกันเลย บนเกาะตั้วฉิ่มเต้าของข้าพเจ้ามีศัตรูผู้กล้าแข็งบุกรุกมาแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องรีบกลับไป..."

พลางยกสิ่งที่หิ้วอยู่ในมือขึ้น คนทั้งสองพอมองไป จึงเห็นในมือของหลวงจีนชรามีอินทรีที่ตายแล้วตัวหนึ่ง ตรงลำคอของอินทรีตัวนี้มีธนูสั้นปักตรึงแน่นอยู่

ชิงเจี๊ยบรู้จักอินทรีตัวนี้เป็นอันดี ว่าเป็นอินทรีเลี้ยงบนเกาะตั้วฉิ่มเต้า คิดว่าถูกศัตรูลอบยิงแล้ว ยังคงตะเกียกตะกายจนมาตายในเกาะเชียวฉิ่มเต้าได้ ดังนั้นจึงเดินเข้าไปพิจารณาดูธนูสั้นดอกนั้น

ธนูที่เห็นอยู่นี้กระทำขึ้นอย่างผิดแปลกแตกต่างไปกว่าของตงง้วนมากมายนัก คล้ายดั่งเป็นธนูประเทศอื่น แต่เมื่อเพ่งมองดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จึงเห็นที่ทางปลายธนูมีอักษรจารึกสลักอยู่สามตัว

ชิงเจี๊ยบก้มหน้าเพ่งมองไป จึงเห็นเป็นสลักด้วยคำว่า 'กิมลูอัก' นั่นเอง

ชิงเจี๊ยบอุทานดัง ๆ ยกด้ามปลายธนูให้กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินดู เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินพอเห็นแล้ว จึงกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

"ที่แท้เป็นเจ้ามคธอันป่าเถื่อนนั่นเอง เฮอะ มันกลับกล้าบังอาจมาฆ่าอินทรีน้อยของเรา..."

จากนั้นก็หันร่างเดินออกไปทันที ชิงเจี๊ยบคำนึงว่า

'ในเมื่อเป็นกิมลูอักแล้ว น่ากลัวจะเป็นการติดตามมาเพื่อล้างแค้นตนนั่นเอง' ดังนั้นจึงร้องขึ้นว่า

"เซี่ยงหยิน ช้าก่อน ข้าพเจ้าผู้เยาว์ก็จะไปด้วย"

ฮุ่ยไต้ชือกลับแค่นเสียงขึ้น กระโดดละลิ่วไปหลายสิบเชียะ หายเข้าไปภายในโขดหินอันระเกะระกะ โดยมิได้ว่ากล่าวเช่นไร

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพาชิงเจี๊ยบพุ่งเรือน้อยไปอย่างรวดเร็ว เมื่อใกล้เกาะตั้วฉิ่มเต้าเข้าไปแล้ว มองเห็นแต่ไกลมีเรือใหญ่สองลำจอดอยู่ที่ริมหาด เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงบังเกิดความร้อนรุ่มอย่างรุนแรง แขนเสื้อทั้งสองสะบัดฟาดไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง พลังอันหนักหน่วงมโหฬารกระแทกกระทั้นออกไปใส่ผิวน้ำ จนเรือน้อยพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้ายิ่งกว่าธนูหลุดออกจากแหล่ง จนกระทั่งท้องเรือเกยสู่ทรายใต้น้ำแล้ว ยังคงพุ่งปราดขึ้นไปจนถึงตอนทรายแห้งอย่างรุนแรง

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเร่งขึ้นว่า

"ทารก เร็ว ๆ เข้า"

พลางตะปบมือคว้าแขนชิงเจี๊ยบ ถีบปลายเท้าจนร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า ละลิ่วพลิ้วไปที่เบื้องหน้าอันเป็นต้นไม้สูงร่วมหกเจ็ดสิบเชียะ หยุดยั้งทรงร่างอยู่บนยอดไม้นั้นอย่างแผ่วเบา ดั่งราวกับเป็นปุยนุ่น

ชิงเจี๊ยบมองไปทางด้านล่าง เห็นภายในราวป่าเบื้องหน้ามีคนกลุ่มใหญ่ กำลังต่อสู้อย่างชุลมุนดุเดือด เมื่อเพ่งมองจนแน่ใจแล้ว จึงเห็นว่าเป็นหลวงจีนจำนวนสิบเจ็ดสิบแปดรูป รุมล้อมต่อสู้อยู่กับคนสี่คน ในจำนวนสี่คนนั้น แต่งกายอย่างพิกลพิสดาร มีอยู่สามคนแต่งกายดุจดั่งเป็นหลวงจีน โดยสวมใส่จีวรกว้างสีแดงฉาน ส่วนอีกผู้หนึ่งนั้น แต่งกายดุจดั่งนักศึกษา คนทั้งสี่วนเวียนกันฟาดฝ่ามือออกไม่หยุดยั้ง ด้วยอานุภาพที่หนักหน่วงมหาศาลผิดธรรมดา ทำให้เหล่าหลวงจีนไม่มีผู้ใดจะกล้าเข้าใกล้กายไปเลย

รอจนเมื่อนักศึกษาตวัดฟาดฝ่ามือไปแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงจำได้ในครานั้น หันไปกล่าวเบา ๆ กับเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินว่า

"เจ้าผู้แต่งกายดุจนักศึกษานั้นก็คือกิมลูอัก"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินหัวร่อเสียงเย็นชาพลางกล่าวว่า

"หลวงจีนจีวรแดงทั้งสามรูปนั้น นับว่ามีฝีมือดียิ่ง เฮอะ มิน่าเล่า เจ้ากิมลูอักอันเลวทราม จึงกล้ามาอาละวาดภายในเกาะตั้วฉิ่มเต้าของเรา ที่แท้มันมีกำลังหนุนอันมหาศาลนั่นเอง"

ชิงเจี๊ยบได้ฟังเช่นนั้น ก็เพ่งความสนใจไปในตัวหลวงจีนทั้งสามรูปนั้นอย่างจดจ่อ เห็นหนึ่งในจำนวนนั้นตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไป หลวงจีนอายุกลางคนที่เบื้องหน้า ต้องรีบถลาร่างเลี่ยงหลบออกให้ เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว

แล้วต้นไม้ซึ่งโตประมาณถังน้ำ ก็ถูกพลังฝ่ามือนี้กระแทกจนโค่นลงไปอย่างสนั่นหวั่นไหว

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

'หลวงจีนจีวรแดงทั้งสามรูปนี้ มีพลังฝีมืออันสูงส่งจนคิดว่า มิต่ำต้อยไปกว่าสามเซียนนอกพสุธาเลย คงจะต้องเป็นชนชั้นอาจารย์ของเจ้ากิมลูอักเป็นแน่...'

เมื่อเหลียวกลับมองดูเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน เห็นกำลังใช้ความสังเกตจดจ่ออยู่ยังกลุ่มหลวงจีนจำนวนมาก ด้วยสีหน้าอันพิกลพิสดารเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ชิงเจี๊ยบอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง เมื่อกวาดตามองดูเหล่าหลวงจีนนั้นอย่างพินิจพิเคราะห์แล้ว เห็นว่าทั้งสิ้นมีจำนวนสิบแปดรูป หนึ่งในจำนวนนั้นมีศิษย์ฆราวาสอยู่ด้วยผู้หนึ่ง เมื่อเพ่งมองจ้องดูแล้ว จึงจำได้ว่ามันคือบู๊ลิ้มจือสิ่ว (อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม) ซุนคี่ต่งนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบจึงร้องขึ้นอย่างเข้าใจในเรื่องราวแล้วว่า

"อา...เสียวลิ้มยี่"

เมื่อมองดูหลวงจีนทั้งสิบเจ็ดแห่งเสียวลิ้มและซุนคี่ต่ง รู้สึกว่าต่างได้ย่างเหยียบแปรเปลี่ยนท่าไปตามแนวทางอันได้ฝึกปรือกันมาแล้วอย่างแคล่วคล่อง จนล้อมหลวงจีนเสื้อแดงทั้งสี่และกิมลูอักไว้ได้ ในใจจึงสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง พร้อมทั้งครุ่นคิดว่า

'นั่นน่ากลัวจะเป็นขบวนค่ายกลอรหันต์ (ล่อฮั่นตึ่ง) ที่มีนามกระเดื่องดังสะท้านแผ่นดินแล้วกระมัง'

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพลันกล่าวอย่างลุกลนว่า

"แย่แล้ว หลวงจีนมคธนั่นกำลังจะตีโต้อย่างโหดเหี้ยมแล้ว หลวงจีนแห่งเสียวลิ้มจะต้องพ่ายแพ้ในบัดดลเป็นแน่ เรารีบไปกันเถิด..."

คำร้องพอเพิ่งกล่าวขึ้น ร่างก็พุ่งปราดสู่ท้องฟ้า ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปวูบหนึ่งแล้วจึงกระโดดละลิ่วตามไปในฉับพลันทันด่วน ขณะยังอยู่หว่างกลางอากาศ ได้ยินเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจบังเกิดขึ้น ที่แท้หลวงจีนจีวรแดงทั้งสามรูปพร้อมกิมลูอัก ได้ตีโต้จากการรับมาเป็นรุกแล้วจริง ๆ เป็นการรุกอย่างเหี้ยมโหดอำมหิตอีกด้วย

เสียงดังควับปรากฏขึ้น เมื่อเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพุ่งปราดลงจากท้องฟ้า ดุจดั่งกับเป็นพญาปักษาใหญ่ แขนเสื้อทั้งสองตวัดขึ้นอย่างรุนแรง ปะทะรับการจู่โจมของหลวงจีนจีวรแดงรูปหนึ่ง ที่ตวัดฟาดมาอย่างถนัดถนี่

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว หลวงจีนจีวรแดงรูปนั้นถูกกระแทกจนต้องชะงักงันไปในทันที ส่วนเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินก็ไหล่สั่นสะท้านไปทั้งสองข้าง คนทั้งสองต่างร้องดังเอ๊ะขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด

หลวงจีนจีวรแดงรูปนั้นศีรษะโตใหญ่ดั่งราวกระพ้อม ถลึงตาจ้องมองดูเพ่ง-ฮ้วมเชี่ยงหยินหยินวูบหนึ่ง ก็ตวัดฝ่ามือกระแทกออกมาอีกครั้งอย่างไม่รั้งรอ...

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินตวัดฝ่ามือฟาดรับออกไปอย่างไม่เลี่ยงหลบหลีกเลย เป็นการปะทะอย่างหักหาญตรง ๆ เสียงดังโครมปรากฏขึ้นอีกครั้งอย่างสะท้านสะเทือน คนทั้งสองต่างพากันถอยออกไปคนละครึ่งก้าว

นี่มันเป็นเรื่องที่มิเคยปรากฏขึ้นมาเลยในระหว่างหนึ่งร้อยปีนี้ ด้วยพลังฝีมือเช่นอย่างฮุยไต้ซือและบ่อฮึ้งเซ็ง ยามประมืออยู่กับเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินผู้ทรงพลังภายในอันสูงสุดยอด ยังพยายามเลี่ยงหลบหลีกจากการปะทะอย่างหักหาญตรง ๆ กัน แต่หลวงจีนมคธรูปนั้น กลับสามารถหักหาญกับเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินอย่างตรง ๆ มิเลี่ยงหลบหลีก มิน่าเล่า เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

ส่วนหลวงจีนมคธรูปนั้น ยิ่งบังเกิดความตื่นเต้นเป็นที่สุด พลังฝ่ามือของมันนั้น ในประเทศมคธแล้วนับเป็นผู้อยู่อันดับหนึ่งอย่างไม่มีใดเทียม แต่กลับมาถูกเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน กระแทกเอาจนรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง

ส่วนกิมลูอักชี้ไปที่ชิงเจี๊ยบ พร้อมทั้งร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"ซือแป๋ เจ้าเด็กผู้นี้นั่นเอง"

หลวงจีนจีวรแดงผู้ยืนอยู่ทางหลังสุด กวาดตาพิจารณาดูชิงเจี๊ยบไปหนึ่งตลบ แล้วจึงส่งภาษาฮั่นอันแปร่งหูและกระด้างขึ้นว่า

"เจ้าเป็นศิษย์ของหลวงจีนรูปนี้หรือ ?"

กล่าวพลางชี้ไปยังเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน

ชิงเจี๊ยบกำลังอ้าปากจะตอบ เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพลันตวาดขึ้นว่า

"เจ้าทารก อย่าไปสนใจมัน"

หลวงจีนมคธถลึงตาจ้องมองดูเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน พลันหัวร่อแค่น ๆ อย่างฝืนใจแล้วจึงกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้คิดว่าคงจะเป็นเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในสามเซียนนอกพสุธา สามพี่น้องของอาตมาในวันนี้ มาประสบพบยอดคนที่สูงส่งเหนือธรรมดาเข้า รู้สึกเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ในชีวิต"

พลางชี้ไปยังหลวงจีนรูปที่ประมืออย่างหักหาญกับเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเมื่อครู่

แล้วจึงกล่าวว่า

"นี่คือชือเฮียของอาตมาแปะลอกาตา..."

พลางชี้ไปยังหลวงจีนหน้าเหลืองดั่งทองคำ แล้วกล่าวว่า

"นี่คือชือตี๋ของอาตมาพังเต็งพู...อาตมาคือกิมแปะเซ่งฮุด เราสามพี่น้องได้ถูกผู้คนขนานนามว่าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ (เฮ่งฮ้อซาฮุด) เฮอะเฮอะ ความจริงสำนักเฮ่งฮ้อ เป็นแต่เพียงสายน้ำน้อย ๆ เราสามพี่น้องขบคิดกันมาเป็นเวลานานแล้วว่าหากแม้นสามารถเปลี่ยนแปลงไปเป็นสามสงฆ์แห่งอึ้งโห (อึ้งฮ้อซาฮุด) มันจึงจะมีความหมายขึ้นอีกมากมาย และอีกประการหนึ่งนั้น เมื่อพวกเราเข้ามาเป็นผู้นำในบู๊ลิ้มของตงง้วนแล้ว ก็นับว่าเป็นคุณประโยชน์ให้กับบู๊ลิ้มของประเทศจีนอีกมากมายก่ายกองนัก แต่ละคนภายในบู๊ลิ้มของตงง้วน ย่อมบังเกิดความปลาบปลื้มปีติขึ้นอย่างมากมายสุดจะกล่าวได้ แต่ทว่า...แต่ทว่า ศิษย์ของท่านกลับมาขัดขวางอย่างหักหาญตรง ๆ ความจริงเรื่องนี้อาตมาก็มิได้แยแสสนใจไปด้วย แต่เมื่อพวกเราสืบเสาะถามข่าวคราวดูแล้ว ที่แท้ก็มีท่านผู้เป็นสามเซียนนอกพสุธามาหนุนหลังนั่นเอง ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้พวกเราจะต้องเกี่ยวข้องด้วยแล้ว..."

ยามนั้น การต่อสู้ทั้งสองฝ่ายต่างได้ยุติลงโดยปริยาย หลวงจีนสิบกว่ารูปของเสียวลิ้ม พลันได้พากันเดินตรงเข้ามา ภายใต้การนำของหลวงจีนชรารูปหนึ่ง เมื่อถึงเบื้องหน้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้ว จึงคุกเข่าลงโดยพร้อมเพรียงกัน หลวงจีนชรารูปนั้นกล่าวขึ้นว่า

"ศิษย์เจ้าสำนักรุ่นที่สิบสี่แห่งเสียวลิ้มตีเก่ง พร้อมด้วยศิษย์ในสำนักทุกคนขอกราบพบต่อเล่งคงโจวชือ (ชือโจ๊ว).."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง กระโดดขึ้นพลางโบกมือทั้งสองเป็นพัลวัน แล้วกล่าวว่า

"หลวงจีน...เจ้าหาผิดคนแล้ว อาต...อาตมามิใช่เล่งคง เล่งคงได้ตายไปนานแล้ว..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะแต่งกายดุจหลวงจีนแต่ร่วมร้อยปีที่ผ่านไปมิได้ถือว่าตนเป็นหลวงจีนดุจดั่งผู้อื่นแล้ว คำอาตมาที่กล่าวไปในครั้งนี้จึงรู้สึกฝืนมิคล่องเลย

อันศักดิ์ของวัดเสียวลิ้มยี่นี้แบ่งตามลำดับชั้น เล่งไท้เซ้งเม้งตีจื้อฮัง (จินตนาการสดใส ภูมิปฏิภาณย่อมเกิดขึ้นเอง) อันเจ้าสำนักเสียวลิ้มรุ่นนี้อยู่ในศักดิ์ตี และหลวงจีนเล่งคงที่กล่าวออกมานั้น อยู่ในศักดิ์เล่ง ซึ่งสูงไปกว่าปัจจุบันถึงสี่รุ่น

ส่วนสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ พอเห็นหลวงจีนทั้งกลุ่มพลันคุกเข่ากราบกรานต่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน จึงพากันบังเกิดความงงงันขึ้นอย่างพิศวงสงสัย

ชิงเจี๊ยบพลันฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญาว่า

'ที่ซุนคี่ต๋งและหลวงจีนแห่งเสียวลิ้ม ได้มาหาตนเพื่อประลองฝีมืออย่างปราศ-จากต้นสายปลายเหตุนั้น เพราะสาเหตุนี้แอบแฝงอยู่นั่นเอง'

จึงครุ่นคิดในใจว่า

'พวกศิษย์แห่งเสียวลิ้มยี่ ย่อมมีผู้พบวิชาสิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินขึ้นแล้ว จึงมาหาเราเพื่อจะทดสอบพิสูจน์ดู หลวงจีนชราอันเป็นเจ้าสำนักรูปนี้ เมื่อครู่ยังเรียกเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินว่าเป็นเล่งคงซือโจ๊วอะไรขึ้นอีก หรือว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจะเป็นหลวงจีนของสำนักเสียวลิ้มยี่ ? หรือว่ามีความสำคัญอันแนบแน่นอยู่ อืมม์ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเมื่อครู่นี้ มาตรแม้นจะกล่าวว่าเล่งคงได้ตายไปนานแล้วก็ตาม แต่แสดงว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ยอมรับว่าท่านคือเล่งคงเข้าแล้ว หรือว่า...'

ในขณะนั้น กิมแปะเซ่งฮุดซึ่งเป็นอาจารย์กิมลูอักได้กล่าวขึ้นว่า

"เพ่งฮ้วมไต้ซือ เรามากล่าวกันอย่างเปิดเผยมิอ้อมค้อมเลย ในวันนี้เฮ่งฮ้อ-ซาฮุดจะมาหาสามเซียนนอกพสุธา เพื่อทดสอบดูกันสักครั้งหนึ่ง..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคล้ายดั่งมีความยุ่งยากใจจนปั่นป่วนแล้ว หันไปกล่าวกับหลวงจีนแห่งเสียวลิ้ม ที่คุกเข่าเรียงรายอยู่ทางเบื้องหน้าว่า

"พวกเจ้าหาผิดคนแล้ว เรา...อาตมามิใช่เล่งคงจริง ๆ..."

หลวงจีนชราตีเก่งโขกศีรษะลงแล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

"ซือโจ๊ว ไยจะมาอำพรางต่อพวกข้าพเจ้าผู้ศิษย์อีกเล่า ที่ชิง...ชิงซือโจ๋วใช้มานั้นคือเพลงกระบี่ที่สาบสูญจากการถ่ายทอดของเสียวลิ้มโดยแท้จริง"

ที่แท้หลวงจีนชราด้อยอาวุโสกว่าเล่งคงถึงสี่รุ่น ที่เรียกชิงเจี๊ยบเป็นซือโจ๋ว ก็เพราะว่าชิงเจี๊ยบเป็นศิษย์ของเพ่งฮ้วมไต้ซือนั่นเอง

ส่วนกิมแปะเซ่งฮุดในยามนั้น อดรนทนรอมิได้แล้ว กล่าวขึ้นทันทีว่า

"เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน หากแม้นท่านมิกล้ารับคำท้านี้ก็แล้วไป เพียงแต่มอบเจ้าเด็กแซ่ชิงผู้นั้นให้เราพากลับไป..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินใจยุ่งเหยิงจนปั่นป่วนอยู่แล้ว เมื่อได้ยินสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจะนำชิงเจี๊ยบไปด้วย จึงบันดาลโทสะขึ้นอย่างรุนแรง กระชากเสียงขึ้นว่า

"ผายลม !"

ในเมื่อมิอาจจะจัดการกับเรื่องราวทั้งสองประการนี้ได้ในวิธีใดแล้ว จึงตัดใจลงโดยครุ่นคิดว่า

'เราผู้เฒ่า จำเป็นจะต้องปลีกตัวไปให้หมดเรื่องหมดราวกันจะประเสริฐกว่า'

ดังนั้น จึงตะปบมือคว้าแขนชิงเจี๊ยบ พุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูงด้วยวิชาตัวเบาอันสุดยอดของพิภพ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร เพียงพริบตาเดียวก็หายลับไปโดยมิคาดคิด

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อคาดมิถึงว่า หลวงจีนชราจะมาล้อเลียนกับตนในลักษณะเช่นนี้ จึงเมื่อชะงักงันไปวูบหนึ่งแล้ว ก็รีบร้อนชวนกันตามติดไปในครานั้น ฝีเท้าที่รวดเร็วดุจดั่งเหินบินของคนทั้งสี่ พากายหายลับไปได้ในชั่วพริบตา ทิ้งไว้แต่หลวงจีนสิบแปดรูปของสำนักเสียวลิ้มยี่ที่ยังคงคุกเข่าอย่างงงงันอยู่บนพื้น...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีความรักในตัวชิงเจี๊ยบอย่างยิ่งยวด ทราบดีว่าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจะต้องฆ่าชิงเจี๊ยบเป็นแม่นมั่น ต้องการใช้ศีรษะของชิงเจี๊ยบไปสะกดต่อผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วน และเป็นการล้างแค้นแทนกิมลูอักอันเป็นศิษย์รักของมันด้วย จึงวิ่งอย่างสุดกำลังและกล่าวพลางกับชิงเจี๊ยบว่า

"ปิศาจเฒ่าชาวมคธทั้งสามตัวนั้น ต่างต้องการเอาชีวิตเจ้าทั้งสิ้น เราผู้เฒ่ามาตรแม้นจะมิยินยอม แต่เราลำพังคนเดียวก็มิอาจต่อสู้กับพวกมันทั้งสามคนได้ในวันนี้มีอยู่วิธีเดียวเท่านั้นที่จะกระทำ..."

ชิงเจี๊ยบชาญฉลาดอย่างกลอกกลิ้งเป็นที่สุดอยู่แล้ว จึงรีบกล่าวต่อขึ้นว่า

"ไปที่เกาะเซียวฉิ่มเต้า ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรีบร้องว่า

"ถูกทีเดียว เรารีบไปกันเถิด"

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะจึงเหลียวหน้าไปกล่าวว่า

"แต่ทว่า แต่ทว่า..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินวิ่งพลางถามพลางว่า

"แต่ทว่าอันใด ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างหนักใจขึ้นว่า

"แต่ทว่า กลัวฮุ่ยไต้ซือจะมิยินยอม..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"จะอย่างไรเราก็ต้องยุแหย่จนกระทั่งนางต้องมาลงมือด้วย...เจ้าเมื่อถึงเกาะเซียวฉิ่มเต้า รอเราขึ้นฝั่งแล้ว จงรีบหันเรือมุ่งไปยังเกาะบ่อเก๊กเต้าหาบ่อฮึ้งเซ็ง อัน

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีความเก่งกล้าสามารถอย่างยิ่งนัก น่ากลัวว่าเราและฮุ่ยไต้ซือสองคนก็ยังคงมิอาจต้านทานรับมือกับมันได้"

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังว่าจะไปที่เกาะบ่อเก๊กเต้าก็สะท้านใจอย่างรุนแรงทันที ใบหน้าอันสะคราญโฉมดุจดั่งบุปผาแรกแย้มของแซยี้ ได้ปรากฏขึ้นที่ดวงใจอย่างชัดเจนทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรั้งแขนชิงเจี๊ยบวิ่งตะบึงจนมาถึงริมทะเลด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว ยังห่างจากเรือน้อยอีกร้อยกว่าเชียะ ก็พุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าดุจดั่งดาวตก ร่วงละลิ่วลงไปในเรืออย่างแม่นยำ ใช้พลังอันพิสดารกระแทกจนเรือพุ่งปราดเข้าไปภายในทะเลอย่างรวดเร็ว อาศัยกำลังคลื่นที่กระแทกกลับมาอีกครั้ง ดันเอาเรือน้อยพุ่งปราดเข้าไปในท้องน้ำ จนห่างจากตลิ่งได้ร้อยกว่าวา

ชิงเจี๊ยบคว้าพายขึ้นคัดท้ายอย่างกุลีกุจอ ด้วยกำลังอันเข้มแข็งมหาศาล เรือน้อยจึงพุ่งปราดไปดุจดั่งธนูหลุดจากแหล่ง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่ยืนอยู่บนหัวเรือยังใช้แขนเสื้อทั้งสองสะบัดฟาดเอาพลังอันมหาศาล กระแทกลำน้ำจนเรือพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิชำนาญในการพายเรือ แต่เนื่องจากกำลังแขนอันหนักหน่วงมหาศาล แต่ละครั้งที่จ้วงพายไปนั้น มีน้ำหนักมิต่ำกว่าหลายร้อยตำลึง ดังนั้นเพียงแต่จ้วงมิกี่ครั้ง เรือก็พุ่งปราดเข้าไปในกลางทะเลแล้ว

เมื่อเหลียวหน้ามองไป เห็นสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพร้อมทั้งกิมลูอักได้กระทืดกระหอบมาจนถึงชายหาดแล้วอย่างรวดเร็วเช่นกัน มันทั้งสี่พากันกระโดดขึ้นไปบนเรือใหญ่ ถอนสมอมุ่งหน้าตามติดมาอย่างมิยอมละทิ้ง

เรือใหญ่ลำนั้นกางใบและใช้พายเข้าช่วยเหลือจึงมีความรวดเร็วเป็นที่ยิ่ง แต่ชิงเจี๊ยบอาศัยในเรือน้อยที่ปราดเปรียวกว่า ดังนั้น จึงมิถูกตามติดได้ทันดั่งความต้องการ

เมื่อพายไปอีกไม่กี่ครั้ง ชิงเจี๊ยบยังเหลียวหน้ามองกลับไปดูด้วยความกังวล เห็นหลวงจีนจีวรแดงทั้งสามรูปต่างยืนอยู่บนกราบเรือ และใช้กำลังแขนทั้งสองสะบัดฟาดกำลังภายในเข้ากระแทกใส่ท้องน้ำ จนเรือพุ่งปราดมาทางเบื้องหน้าอย่างรวดเร็วผิดปกติ และไล่ใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก้มลงหยิบเอาสมอเหล็กขึ้นจากท้องเรือ ปลดเชือกที่ผูกสมอออกแล้ว ยืนรอจนกระทั่งเรือใหญ่ไล่เข้ามาใกล้ ก็สะบัดข้อมือซัดเอาสมอเหล็กปลิวละลิ่วตรงเข้าหา...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีพลังฝีมือบรรลุขั้นใดแล้ว ? ดังนั้นเอง สมอเหล็กพอหลุดออกจากมือ ก็แหวกฝ่าอากาศจนบังเกิดเสียงหวีดหวิวสนั่น ว่องไวรวดเร็วยิ่งกว่าเป็นกระแสดาวตก พุ่งปราดเข้าใส่เรือใหญ่จนบังเกิดเสียงดังโครม เมื่อเสากระ-โดงเรือได้ถูกสมอกระแทกจนหักสะบั้นลงจากกัน ความเร็วของเรือใหญ่จึงได้ชะลอลงในฉับพลันทันที...

ซิงเจี๊ยบรีบจ้ำพายอย่างไม่คิดชีวิตในโอกาสนั้น ทำให้เรือน้อยพุ่งปราดห่างไปดุจดั่งเป็นธนูหลุดจากแหล่ง

คลื่นใหญ่ที่โหมมาในกลางทะเล ยอให้เรือกระเพื่อมไปมาอย่างไม่หยุดยั้ง เกาะเซียวฉิ่มเต้าได้เห็นรำไรอยู่ทางขอบฟ้าเบื้องหน้าแล้ว

บทที่ 36

การสู้ระหว่างชาติ

คลื่นลมโหมกระหน่ำกระจัดกระจายไปรอบเรือจนเป็นฟูฟอย แต่เรือน้อยยังคงพุ่งไปในสายน้ำไม่หยุดยั้ง...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยืนอยู่บนหัวเรือ ใช้กำลังภายในพุ่งเข้าใส่แขนเสื้อทั้งสองข้าง สะบัดฟาดสลับจากกันอย่างคร่ำเคร่งไม่หยุดยั้ง กอปรกับพายแต่ละครั้งที่ชิง-เจี๊ยบจ้วงไปจนสุดกำลังอันหนักหน่วง เรือนั้นจึงเป็นไปดุจดั่งอสนีบาตที่แลบแล่นอยู่ห่วางกลางท้องฟ้า พุ่งละลิ่วไปทางเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง

ชิงเจี๊ยบเหลียวหลังไปมองดูอยู่บ่อยครั้ง เห็นเรือใหญ่นั้นยังคงอยู่ทางเบื้องหลังจริง ๆ มิหนำซ้ำ ยังมีความเร็วอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจอีกด้วย เพราะมิได้วิ่งหนียิ่งห่างดั่งความคาดคิดเลย มันคงยังกระชั้นเข้ามาในระดับเช่นเมื่อครู่อยู่

เกาะเซียวฉิ่มเต้าได้เห็นอยู่ทางเบื้องหน้าแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินฟาดพลังแขนลงไปทางฟากข้างอย่างรุนแรง ทำให้เรือน้อยพุ่งกระดอนขึ้นดุจดั่งเป็นธนูหลุดจากแหล่ง การพุ่งไปในครั้งนี้ จึงห่างจากชายฝั่งเพียงประมาณร้อยกว่าเซียะเท่านั้นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอาศัยพลังการพุ่งของลำเรือ กระโดดร่างละลิ่วขึ้นสู่ท้องฟ้าดุจดั่งปักษาใหญ่ เนื่องจากการพุ่งไปของเรือน้อย ที่กอปรกับวิชาตัวเบาอันสูงส่งสุดยอดในพิภพของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน จึงสามารถแฉลบร่างไปได้ไกลกว่าหนึ่งร้อยเซียะ จนเท้าสัมผัสกับพื้นทรายชายหาดได้พอดิบพอดี ชิงเจี๊ยบมิได้ว่ากล่าวอย่างไรก็คัดเรือให้เบนออกไป มุ่งหน้าเข้าสู่เกาะบ่อเก๊กเต้าอย่างเร่งร้อน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอขึ้นสู่เกาะได้ สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อก็พาเรือใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหยุดยั้งร่างรออยู่อย่างสนุกสนาน เมื่อเห็นสามสงฆ์ต่างพากันยืนอยู่บนหัวเรือ ใช้กำลังภายในเร่งเร้าอย่างรุนแรง ทำให้เรือได้พุ่งมาดุจดั่งสายฟ้า และกระโดดละลิ่วขึ้นฝั่งได้เช่นกันในชั่วพริบตาเดียว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกู่เสียงใสสะท้านขึ้นอย่างยาวนาน แล้วจึงคำรามไปว่า

"รับมือ..."

ฉวยโอกาสที่สามสงฆ์ยังลอยตัวอยู่ห่วางกลางอากาศ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตวัดหมัดต่อยผางเข้าไปในอากาศอย่างหักโหมรุนแรงทันที

พลังหมัดในครั้งนี้ เปี่ยมด้วยอานุภาพที่กล้าแข็งรุนแรงเป็นยิ่งนัก พลังอันมหาศาลได้กระแทกเข้าใส่สงฆ์ทั้งสามอย่างหักโหม คนทั้งสามยังลอยตัวอยู่ห่วางกลางอากาศ ลมปราณย่อมมิอาจจะพุ่งโคจรไปรอบร่างดั่งใจนึก จึงบังเกิดความตื่นตระหนกจนต้องร้องขึ้นพร้อมเพรียงกัน

สงฆ์รูปแรกที่มีผมดุจดั่งเป็นพระธุดงค์ ตวาดก้องขึ้นสดเสียงด้วยความแค้นเคือง ตวัดหมัดต่อยกระแทกลงจากเบื้องบนอย่างหักโหม เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อฮา ๆ เสียงดังกึกก้อง พลังหมัดได้ถูกกระชากรั้งกลับโดยฉับพลันกะทันหัน รอจนเมื่อกระบวนท่าของพระธุดงค์รูปนั้น ปล่อยออกมาจนสุดกำลังแล้ว หมัดซ้ายพลันตวัดต่อยขึ้นโดยแคล่วคล่อง ดังราวกับเป็นสายฟ้าแลบด้วยกระบวนท่าฮ่งฮุ้น-เทาะง้วย (เมฆหนุนดวงจันทร์) เป็นการปะทะอย่างหักหาญตรง ๆ ไม่หลบเลี่ยง

พระธุดงค์รูปนั้นเนื่องจากยังลอยตัวอยู่ห่วางกลางอากาศ และอีกประการหนึ่ง เพราะลมปราณในร่างได้เกร็งเอาไว้จนกระทั่งสุดตัวอยู่แล้ว พอปะทะกันอย่างหักหาญตรง ๆ เข้า ร่างจึงได้ถูกพลังหมัดของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกระแทกจนตีลังกาอยู่ห่วางกลางอากาศหลายตลบ ร่วงหล่นลงไปภายในทะเลอีกครั้ง แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินกลับยืนสง่าอยู่ยังที่โดยมิเขยื้อนเคลื่อนไหว คล้ายดั่งเป็นขุนเขาอันมั่นคงเพียงแต่เสื้อผ้าพลิ้วปลิวไสวออกไปเท่านั้นเอง

ฉับพลันนั้น ภายในเรือมีไม้กระดานพุ่งปราดออกมาดั่งสายฟ้าแลบ ร่วงหล่นลงไปที่ใต้เท้าของพระธุดงค์รูปนั้น พระธุดงค์จึงใช้ปลายเท้าสะกิดไปบนไม้กระดานเป็นการหยั่งกำลัง จนร่างพุ่งปราดเข้าไปในหาดทรายได้ และเรือก็ตามติดขึ้นฝั่งได้ในคราเดียวกัน ผู้พายเรือมานี้แต่งกายเป็นนักศึกษา ซึ่งมันก็คือกิมลูอักที่ประมือจนพ่ายแพ้ต่อชิงเจี๊ยบมาแล้วนั่นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอจู่โจมไปครั้งเดียว ก็สะกดเอาหัวหน้าของสามสงฆ์แห่ง

เฮ่งฮ้อลงไปได้ จึงเปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ อย่างชอบอกชอบใจ หันร่างกลับพุ่งกายเข้าไปในใจกลางเกาะอย่างรวดเร็ว

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อเคยเห็นฝีมือของหลวงจีนชราเพ่งฮ้วมเซี่ยหยินมาจากบนเกาะตั้วฉิ่มเต้าแล้ว คำนวณอย่างแน่ใจว่า หากเป็นการต่อสู้ระหว่างตัวต่อตัว พวกตนไม่มีทางเอาชัยในหลวงจีนชราได้เลย ยามนี้ได้ร่วมทางมาทั้งสี่คน ย่อมมิได้หวาดหวั่นในตัวหลวงจีนชราอย่างไรอีก จึงหาได้ลังเลใจอีกไม่ พากันวิ่งตามติดเข้าไปภายในใจกลางเกาะเซียวฉิ่มเต้า ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วดุจดั่งเหินบิน และด้วยจิตใจอันแค้นเคืองเป็นยิ่งนัก

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นมีพลังฝีมือที่สูงส่งสุดยอดของพิภพยุคนี้ แต่ฝ่ายตรงข้ามทั้งสามคนนั้น ก็มีพลังฝีมือที่กล้าแข็งรุนแรงจนดูแคลนมิได้ ทราบดีว่าหากต่อต้านระหว่างหนึ่งต่อสามแล้ว ก็ไม่มีทางเอาชัยในฝ่ายตรงข้ามได้เลย ดังนั้นจึงมีความคิดที่จะหลอกลวงนำให้คนทั้งสามมายังเกาะเซียวฉิ่มเต้า ร่วมกำลังกับฮุ่ยไต้ซือเข้าต้านทานขัดขวางเอาไว้ พอได้คิดเช่นนั้นจึงหันร่างไปอีกด้านหนึ่งอย่างรุนแรง กระโดดละลิ่วไปในทิศทางของขบวนค่ายกลโบราณกุยง่วนตึ่ง

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีฝีเท้าที่มิได้ช้ากว่ากันเลย เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเพิ่งมุดเข้าไปภายในค่ายศิลาอันระเกะระกะ หลวงจีนทั้งสามรูปก็ได้ถลาตามติดมาทันท่วงที สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อที่มาในตงง้วนในครั้งนี้ ความจริงมีเจตนาที่จะมาดูหน้าหนุ่มน้อย ซึ่งสามารถโค่นศิษย์รักของตนลงไปได้ ว่าจะมีสารรูปเช่นใด แต่มิคิดว่า กลับมาเผชิญกับยอดคนอันสูงส่งเข้า โดยเฉพาะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน คล้ายดั่งยังจะมีพลังฝีมือที่สูงไปกว่าพี่น้องทั้งสามของตนอีกด้วย คนทั้งสามจึงมีความมิยินยอมเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงได้เปลี่ยนแผนการในยามกะทันหัน โดยตกลงที่จะทดสอบฝีมือกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินให้ถึงที่สุด เพื่อพิสูจน์ความเป็นจริงให้เกิดขึ้นจนได้

สามสงฆ์ก็มีความรอบรู้อย่างกว้างขวางไพศาล เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าขบวนค่ายกลศิลาที่อยู่ทางเบื้องหน้านั้น ย่อมจะต้องเป็นค่ายกลอันสูงส่งพิสดารเป็นแน่ แต่เนื่องจากคนทั้งสามต่างมีความเย่อหยิ่งลำพองและถือดียิ่งนัก จึงมิได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย ถลากายเข้าไปภายในค่ายกลศิลาโดยมิลังเล แม้กระทั่งกิมลูอักก็พลอยวิ่งกระหืดกระหอบตามเข้าไปด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเคยถูกประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้าฮุ่ยไต้ซือ ใช้ขบวนค่ายกลอันประหลาดพิสดารนี้ กักขังไว้เป็นเวลาร่วมสิบปี จวบจนได้รับการนำทางจากซิงเจี๊ยบ จึงสามารถออกมาจากค่ายกลอันพิสดารนี้ได้ จึงกล่าวได้ว่า มีความทรง

จำกับขบวนค่ายกลนี้จนตราตรึงใจมิเคยเลือนลืม ดังนั้นเอง มาตรแม้นจะเป็นเหตุการณ์ที่ผ่านไปนานแล้ว ก็ยังจำถึงทิศทางของค่ายกลนี้ได้อย่างแม่นยำ วิ่งลัดซ้ายเลี้ยวขวาอย่างวกวนอยู่ชั่วขณะ ก็ออกไปจากค่ายกลได้โดยง่ายดาย แต่สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพร้อมทั้งศิษย์รัก เมื่อวนเวียนอย่างปั่นป่วนโกลาหลภายในค่ายกลอยู่พักใหญ่แล้ว ยังต้องตกอยู่ภายใต้การกักกันของความพิสดารในค่ายกล เพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินพอเห็นเช่นนั้น ต้องหัวร่อขึ้นด้วยความปีติยินดีและลิงโลดใจเป็นที่สุด

อันขบวนค่ายกลกุยง่วนตึ่งนี้ นับเป็นค่ายกลโบราณที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน มาตรแม้นจะเข้าฌานสมาบัติขบคิดเป็นเวลาร่วมสิบปี ก็ยังมิอาจจะทะลวงออกไปจากค่ายได้เลย สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมาตรแม้นจะมีความเก่งกล้าสามารถไปกว่านี้ ก็ย่อมจะต้องถูกกักกันอยู่ภายในค่ายกลอันประหลาด ที่ดารดาษเกลื่อนกลาดไปด้วยโขดศิลาอันซับซ้อนเป็นแน่

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีประสบการณ์ของเรื่องนี้อยู่แล้วอย่างช่ำชอง ขณะนี้เมื่อเห็นผู้อื่นต้องพลอยถูกกักกันอย่างตนเมื่อคราครั้งก่อน ด้วยนิสัยที่มิสำรวม จึงอดมิได้ที่ต้องหัวร่อขึ้นด้วยความขบขัน ท่าทางและสีหน้าที่ปรากฏในยามนี้ เป็นความลิงโลดพอใจอย่างสุดซึ้ง กดท้องทั้งสองหัวร่อจนงอไปงอมาอยู่ในที่นั้นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินปีติใจเป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว ก็ฉุกใจได้คิดขึ้น รีบวิ่งอย่างลนลานเข้าไปภายในตัวเกาะด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว โดยคิดจะตามหาฮุ่ยไต้ซือประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้า เข้ามาจัดการกับศัตรูทั้งสามคนนี้

เกาะเซียวฉิ่มเต้ามีอาณาเขตมิถึงสิบลี้ ด้วยฝีเท้าของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ซึ่งเพียงชั่วครู่เดียว ก็สู่ใจกลางเกาะได้โดยง่ายดาย เข้าไปภายในกระท่อมแล้ว กลับมิเห็นมีเงาร่างของผู้ใดอยู่เลย แสดงว่าประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้ามิได้อยู่ในเกาะแล้ว จึงบังเกิดความผิดหวังอย่างรุนแรง ทั้งตื่นตระหนกตกใจ ทั้งกระวนกระวายอย่างใหญ่หลวง

อันเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาตรแม้นจะมีนิสัยตลกคะนองมิสำรวม แต่ความต้องการเอาชนะนั้น ยังเป็นอารมณ์ที่ร้อนแรงหนาแน่น จากการพนันขันต่อกับฮุ่ยไต้ซือที่เคยมีมานั้น ยินยอมถูกกักขังภายในขบวนค่ายกลเป็นเวลาถึงสิบปี โดยมิยอมเอ่ยปากยอมแพ้ จึงเป็นที่ประจักษ์ได้อย่างชัดเจนทีเดียว ในยามปกติ หลวงจีนชราได้คำนึงอยู่เสมอว่า พลังฝีมือของตนนั้นสูงส่งยอดเยี่ยมจนไม่มีผู้ใดเทียมเทียบอีกแล้วทั่วทั้งพิภพจบแดน แต่ขณะนี้กลับมาเผชิญกับสามผู้ทรงฝีมืออันสูงล้ำจากประเทศเขตแดนอื่น ซึ่งตามความเป็นจริง มันทั้งสามคนนั้นมีพลังฝีมือที่มิได้ต่ำ

ไปกว่าตนเลย มิหนำซ้ำ ยังกล่าวย้ำแล้วย้ำอีกว่า จะกลืนกินเอาบู๊ลิ้มของตงง้วนเข้าไปให้หมดสิ้นด้วย เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผู้ซึ่งมีรากฐานพลังฝีมือมาจากดินแดนตงง้วน ไหนเลยจะยินยอมให้ชาวต่างชาติอันป่าเถื่อน มาคิดอย่างฟุ้งเฟ้อทะเยอทะยานปานนี้เล่า มิหนำซ้ำ ยังเป็นผู้ที่มีอารมณ์อันร้อนแรงแกร่งกร้าว และต้องการเอาชนะคะคานอย่างจริงจังอีกด้วย

ดังนั้นเอง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงได้มีความคิดที่จะร่วมกำลังสามเซียนนอกพสุธา เข้าปะทะกับสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อดูสักครั้งหนึ่ง ว่าจะเป็นพลังฝีมือการต่อสู้ของตงง้วนสูงส่ง หรือว่าเป็นพลังฝีมือของดินแดนมคธยอดเยี่ยมเหนือล้ำกว่า

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตกลงใจในลักษณะเช่นนี้ แต่โชคร้ายที่ยุ่ยไต้ซือกลับมิได้อยู่ภายในเกาะ เมื่อเห็นว่าตนลำพังเพียงคนเดียว จะอย่างไรก็มิอาจต้านทานต่อศัตรูทั้งสามได้โดยแม่นมั่น หากแม้นตนต้านทานรับมือมิอยู่แล้ว อีกสองเซียนนอกพสุธาแม้จะร่วมมือกันเข้าต่อสู้ ก็มิเห็นว่าจะเอาชัยในสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไปได้เลย หากอย่างนั้น บู๊ลิ้มของตงง้วนก็ต้องสยบอยู่แทบเท้าของผู้คนชนชาวต่างชาติอันป่าเถื่อนนี้อีกตลอดไป

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิเคยคิดถึงว่า สามารถฉวยโอกาสที่สามสงฆ์ยังถูกกักกันอยู่ภายในค่ายกลศิลา ปลีกตัวจากออกไปโดยมิต้องมีผู้มาพัวพันให้ยุ่งยากใจ แต่เนื่องจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเป็นบุคคลอันมีศักดิ์ศรีที่สูงยอดของพิภพแล้ว จึงมิได้ไปคำนึงถึงเรื่องของการหนีหน้าจากศัตรูให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติภูมิเลย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกระทืบเท้าโครมด้วยความกระวนกระวาย หันร่างเตรียมจะวิ่งกลับออกไป ในฉับพลันนั้น...

เสียงดังโครมบังเกิดขึ้น คล้ายกับเป็นวัตถุหนัก ๆ ร่วงหล่นลงสู่พื้น และยังรู้สึกว่าตัวเกาะได้สั่นสะเทือนอยู่อย่างเลือนราง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสะดุ้งขึ้นเล็กน้อยและฉุกใจได้คิดในครานั้นเองว่า สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อเมื่อออกจากขบวนค่ายกลอันสูงส่งพิสดารมิได้แล้ว จะต้องใช้กำลังอันหักโหมเข้าทลายต่อชะง่อนหินที่มีมากมายในค่ายกลอย่างหักหาญ ๆ ตรง ๆ เป็นแน่

เมื่อคราครั้งก่อน เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็เคยถูกกักกันอยู่ภายในค่ายกลนี้ด้วย และเคยได้จะใช้กำลังอันดุดันเข้าหักหาญต่อชะง่อนศิลาอันมากมาย ในใจคิดอยู่ว่า หากแม้นทลายต่อชะง่อนหินนี้ลงไปได้คิดแล้ว พลังฝีมือของตนจะต้องเสื่อมโทรมลงไปร่วมหกสิบปี คิดว่าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อยามนี้ จะต้องมีความคิดเห็นเป็นเช่นอย่างตนเมื่อคราครั้งก่อนอย่างแน่นอน และสิ่งอันเลวร้ายย่ำแย่ไปยิ่งก็คือ ฝ่ายตรงข้าม

มีอยู่ถึงสามคน เมื่อมันสามคนร่วมกำลังกระแทกโดยพร้อมเพรียงกันแล้ว ไม่เพียงแต่จะลดน้อยถอยการเสื่อมสูญพลังเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังสามารถทลายค่ายกลนี้จนยับเยินไปได้อีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทราบแน่แก่ใจว่า ขบวนค่ายกลศิลานี้ เป็นสิ่งที่ฮุ่ยได้ซือได้ทุ่มเทกำลังความสามารถมาจวบชั่วชีวิต จึงสามารถสร้างขึ้นได้ ตนใช้อุบายอันกลอกกลิ้งล่อลวงศัตรูเข้าไปภายในค่ายกล หากแม้นค่ายกลนี้ถูกทำลายลงไปแล้ว ตนจะเป็นตัวการที่หักหาญน้ำใจของนางโดยแท้จริงทีเดียว พอฉุกใจได้คิดเช่นนั้น จึงรีบพุ่งร่างละลิ่วขึ้นสู่เบื้องสูง วิ่งไปอย่างรวดเร็วมาจนถึงเบื้องหน้าขบวนค่ายกล

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อที่ถูกกักภายในค่ายกล ขณะนี้กำลังเตรียมจะลงมือทำลายโขดหินก้อนที่สองแล้ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินบังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่มตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"นี่ มีปัญญาความสามารถก็เดินออกมาจากขบวนค่ายกล..."

คนที่สองของสามสงฆ์ ซึ่งก็คืออาจารย์ของกิมลูอัก เปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"พวกเรายังเข้าใจผิดคิดว่า ขบวนค่ายกลนี้จะมีความพิสดารเยี่ยงไร ซึ่งตามความสัตย์จริง อันขบวนค่ายกลเช่นนี้ พวกเรามิได้แยแสสนใจในอิทธิฤทธิ์ของมันดอก..."

มันมาตรแม้นจะกล่าวภาษาฮั่นได้ แต่ก็แปร่งหูและเชื่องช้ามิคล่องแคล่วชัดเจน ดุจดั่งกิมลูอักอันเป็นศิษย์รักของมัน

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ภายในหลังชะง่อนหินอันสูงชัน พลันมีเสียงที่เย็นชากระด้างกล่าวต่อขึ้นทันทีว่า

"คุยเขื่องอย่างอักโขเกินไปแล้ว เจ้าทดลองดูเถิด"

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อสะดุ้งจนสุดตัวไปพร้อมกัน ด้วยพลังฝีมือของทั้งสามคนในยามนี้ ภายในรัศมีหนึ่งร้อยเชียะ มาตรแม้นจะเป็นกลีบบุปผาหรือกิ่งไม้ใบหญ้าที่ร่วงหล่น ยังจะรู้ได้ในฉับพลันทันด่วน แต่ขณะนี้ กลับได้ถูกผู้อื่นเร้นกายเข้ามาจนใกล้ยังมิรู้สึกตัว อันวิชาตัวเบานี้ กล่าวได้ว่าเป็นที่ตื่นตระหนกตกใจต่อผู้ประสบพบเห็นอย่างยิ่งทีเดียว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทราบอยู่แก่ใจว่า ต้องเป็นฮุ่ยได้ซืออย่างแน่นอน จึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนต้องร้องสุดเสียงไปว่า

"นางชีเฒ่ารีบมา มาได้ประจวบเหมาะเหลือเกิน"

ที่หลังชะง่อนหินอันมโหฬาร ฮุ่ยไต้ซือได้ส่งเสียงเย็นชากระด้างออกทางจมูกอย่างไม่พึงพอใจ สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพลันรู้สึกสว่างวูบขึ้นที่ใบหน้า แล้วร่างของฮุ่ยไต้ซือจึงกระโดดละลิ่วมายืนเผชิญหน้ากับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว และพลิกแพลงดั่งราวปาฏิหาริย์

ฝีเท้านางในครั้งนี้ พิสดารจนแม้กระทั่งสามสงฆ์ก็ยังสังเกตมิออกว่าเป็นไปในสภาพใด นางชีเฒ่าผู้นี้แฉลบร่างผ่านตนไปในลักษณะอันใดก็มิทราบ ภายในโลกนี้ยังจะมีวิชาตัวเบาอย่างประหลาดถึงปานนี้ด้วย ? สามสงฆ์บังเกิดความตื่นตระ-หนกจนหน้าถอดสีไปตาม ๆ กัน เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสังเกตดูจนรู้แก่ใจแล้ว ก็ลอบหัวร่อและครุ่นคิดว่า

'อันกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ของนางชีเฒ่า นับว่าสูงส่งสุดยอดในพิภพจริง ๆ และพิสดารประหลาดล้ำอย่างหาใดเทียบเทียมมิได้อีกด้วย อย่าว่าแต่เจ้าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อเลย แม้กระทั่งเราผู้เฒ่าก็ยังคำนวณดูไม่มีทางเทียบติดได้เลย'

ฮุ่ยไต้ซือเมื่อแฉลบร่างมายืนเผชิญหน้ากับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้ว จึงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"หลวงจีนโสโครก มาอาละวาดให้เป็นที่รกหูในที่นี้ด้วยเหตุอันใด ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้แน่แก่ใจว่า ในขณะนี้อย่าได้ไปเกิดปะทะกันขั้นแตกหักกับนางจึงจะถูกต้อง ดังนั้นต้องรีบหัวร่อกลบเกลื่อนเสียงดัง ๆ แล้วกล่าวอย่างจริงจังขึ้นว่า

"ยามปกติท่านที่เป็นนางชีเฒ่า ซุกหัวอยู่แต่ภายในเกาะโดยมิยอมออกไปลืมตาดูโลกภายนอกเลย ในวันนี้ท่านจะต้องโผล่ศีรษะออกมาดูอย่างแน่นอนเด็ดขาด..."

พลางเล่าถึงจุดประสงค์ของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพร้อมทั้งศิษย์อีกสองคนของมัน กระทำเรื่องอันใดภายในบู๊ลิ้มของตงง้วนออกให้ฮุ่ยไต้ซือฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ฮุ่ยไต้ซือเห็นหลวงจีนชรากล่าวอย่างจริงใจเคร่งขรึมเช่นนั้น ก็มิอาจจะอาละ-วาดว่ากล่าวไปได้ในขณะนั้น

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นสีหน้านางยังปรากฏท่าทีคล้ายดั่งมิเชื่อถือ จึงคำนึงขึ้นด้วยความเดือดดาลใจว่า

'เราเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน มิเคยวิงวอนขอร้องผู้ใดมาเลยตลอดชั่วทั้งชีวิต ในวันนี้เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปแล้ว จึงต้องมาสะกดใจอดออมอารมณ์ไว้ เจ้าไม่รับคำก็แล้วไปเถิด แต่ยังบังอาจมามีท่าทีมิเชื่อถืออีกด้วย หรือว่าเราเพ่งฮ้วม-

เซี่ยงหยินจะมาหลอกลวงในตัวเจ้า ?'

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งคิดยิ่งมีโทสะพลุ่งพล่าน เมื่อเห็นฮุ่ยได้ซือยังคงลังเลใจมิยอมเชื่อถืออยู่ จึงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

"มิคิดเลยว่า ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้า จะเป็นผู้เกรงกลัวต่อเรื่องจนหัวหดถึงปานนี้"

ฮุ่ยได้ซือกระซากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดด้วยโทสะ

"ผู้ใดบอกว่าเรากลัวจะเกิดเรื่อง นี่จึงเป็นเรื่องที่จะต้องสืบเสาะค้นถามออกมาให้ได้ !"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวเสียงเย็นชากระด้าง กระตุ้นโทสะของนางขึ้นว่า

"เมื่อผู้อื่นบีบบังคับจนถึงศีรษะของสามเซียนนอกพสุธาแล้ว ท่านยังมิกล้าลงมือ..."

ฮุ่ยได้ซือไหนเลยจะมิทราบว่า หลวงจีนเฒ่ากำลังกระตุ้นนางให้บังเกิดโทสะอยู่ ดังนั้นจึงเพียงแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้นเล็กน้อย ตัดคำพูดของหลวงจีนเฒ่าไปเสีย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเมื่อใช้อุบายยุแหย่มิเป็นผลสำเร็จ กลับถูกฮุ่ยได้ซือใช้เสียงอันเย็นชามาเยาะเย้ยเข้าอีก จึงบังเกิดโทสะขึ้นกลบเกลื่อนต่อความอับอายในแผนการที่ล้มเหลว กล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"ท่านคิดว่าเราเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสู้มันมิได้ จึงต้องวิ่งแล่นมาขอความช่วยเหลือจากท่านที่เป็นนางชีโสโครกหรือ ?"

ฮุ่ยได้ซือกล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

"ในเมื่อท่านสู้ได้แล้ว เหตุไฉนไม่ลงมือต่อต้านด้วยลำพังคนเดียวเล่า ?"

เมื่อชะงักลงเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ด้วยพลังการทำลายชะง่อนหินของมันทั้งสามเมื่อครู่นี้ ท่านเพียงคนเดียวจะสามารถต่อต้านทั้งสามคนได้ ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินลอบคำนึงในใจขึ้นว่า

'สู้มิได้จริง ๆ แน่'

แต่ปากกลับกล่าวขึ้นว่า

"สู้มิได้ก็จะเป็นอย่างไรไปด้วย นางชีเฒ่ามิลงมือแล้ว เราย่อมรู้จักไปหาบ่อยิ้งเซ็งมาดอก"

พลางหันร่างทำท่าจะวิ่งตรงออกไปทางเบื้องหน้า

ฮุ่ยได้ซือพลันร้องขึ้นว่า

"ช้าก่อน..."

รอจนเมื่อเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินหันร่างกลับมาแล้ว จึงกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"หลวงจีนโสโครก เมื่อครั้งก่อนนั้นท่านยั่วแหย่โทสะอาตมาและหาเรื่องตั้งแง่เอางอนกับอาตมาทุกสิ่งอันนั้น นับแต่นี้ไปอาตมาก็จะไม่ไปขบคิดคำนึงอีก..."

นางกล่าวอย่างแช่มช้าชัดถ้อยชัดคำ แต่เป็นน้ำเสียงอันเด็ดเดี่ยวมั่นคงที่สุด

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินทราบว่า นางชีผู้มีโทสะอันร้ายกาจได้รับปากแล้ว จึงยิ้มน้อย ๆ อย่างแช่มช้า และกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นบ้างว่า

"นางชีเฒ่ากักขังเรามาเป็นเวลาสิบปีเต็ม ๆ อันบัญชีของเราทั้งสองนั้น เลิกล้มกันไปให้หมดสิ้นเลย..."

ฮุ่ยได้ชือยื่นมือออกโดยฉับพลันกะทันหัน

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินชะงักงันไปอย่างคาดคิดมิถึง แต่แล้วก็เข้าใจได้ในทันทีพลอยยื่นมือขวาออกมา ตบเบา ๆ ไปในฝ่ามือของฮุ่ยได้ชือ หัวร่อฮา ๆ พลางกล่าวว่า

"วาจาอันเป็นสัจจะ"

ฮุ่ยได้ชือกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"มั่นคงไม่คลอนคลาย"

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อภายในขบวนค่ายกล เห็นคนทั้งสองว่ากล่าวกันไปคนละคำสองคำไม่เป็นที่จบสิ้นกันเสียที โดยมิได้ไปสนใจไยดีกับพวกตนแม้แต่น้อย จึงพากันบันดาลโทสะอย่างรุนแรง กิมลูอักตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"นี่ พวกท่านเข้าใจว่าพวกเราออกไปจากขบวนค่ายกลนี้มิได้หรือ ?"

ฮุ่ยได้ชือมิได้ไปสนใจในตัวมันเลย ท่าทียังคงเย่อหยิ่งยโสอยู่เช่นเดิม

มีแต่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินดอก จึงได้กล่าวตอบไปว่า

"ใช่แล้วจะเป็นเช่นไร ?"

คนที่สองในสามสงฆ์ ซึ่งเป็นอาจารย์ของกิมลูอักได้กล่าวขึ้นว่า

"พวกเราจะทลายเจ้าศิลาทั้งหลายแหล่ภายในค่ายกลนี้ให้หมดสิ้น..."

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"ก็ทดลองดูได้เลย"

สามสงฆ์มิเกรงอกเกรงใจอย่างไรอีกแล้ว พากันตวาดก้องร้องขึ้น และตวัดมือออกโดยพร้อมเพรียงกัน กระแทกเข้าใส่โขดศิลาที่อยู่เบื้องหน้าอย่างฉับพลันกะทันหันในช่วงอันฉุกละหุกปานพริบตานั้น...

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูง ตวัดมือต่อยผางเข้าใส่อย่างรุนแรง

หมัดที่ต่อยไปในครั้งนี้ เป็นวิชาหมัดเทพยดาร้อยเก้าอันยอดเยี่ยมแห่งเสียว-ลิ้มยี่ เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินมาตรแม้นจะต่อยออกไปโดยปราศจากเจตนาหักโหม แต่พลังที่โถมฝ่าอากาศไปนั้นก็ยังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวอยู่

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อแค่นเสียงเย็นชากระด้างขึ้น ได้ทันกำลังฝ่ามือทั้งสามกระแทกเข้ารับต่อเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเข้าทันที

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกระชากรั้งพลังกลับโดยฉับพลัน เนื่องจากฝึกปรือในกำลังภายในจนสูงส่งยอดเยี่ยม สามารถปล่อยและรั้งกลับเข้าได้ดั่งใจนึก พอรั้งเพียงครั้งเดียว พลังที่แผ่กระจายก็สลายวูบไปหมดสิ้นทันที

หมัดที่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินต่อยไปในครั้งนี้ แสร้งหันทิศทางเข้าใส่ในถิ่นอันว่างเปล่าปราศจากโขดหินใด ๆ ทั้งสิ้น และเมื่อกระชากรั้งกลับโดยฉับพลัน สามสงฆ์จึงรั้งกระบวนท่าจู่โจมกลับมิทันด้วย ต้องพุ่งเข้าใส่บนพื้นศิลาโดยพร้อมเพรียงกันอย่างถนัดถนี่

พลังการจู่โจมของสามสงฆ์ในครั้งนี้ เปี่ยมด้วยอานุภาพอันรุนแรงยิ่งนัก พื้นที่แห้งแล้งแข็งแกร่งได้ถูกกระแทกจนกลายเป็นหล่มตื้น ๆ ขึ้นอย่างน่าตื่นตระหนก กรวดหินดินทรายปลิวกระจายเวียนว่อนจนคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ เสียงดังสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสะเทือนเป็นอยู่เนิ่นนาน

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ อย่างปลาบปลื้มยินดี ผสานกับเสียงตวาดก้องร้องด่าของพวกสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ที่บังเกิดขึ้นจนอึงคะนึงสับสนอลหม่าน แสดงเห็นถึงเป็นสถานการณ์อันยุ่งเหยิงอลเวงยิ่งนักทีเดียว

ฮุ่ยไต้ซือนั้น จะอย่างไรก็มีความเสียดายในขบวนค่ายกล ที่ตนทุ่มเทกำลังความคิดและกำลังใจเข้าก่อสร้างมาเป็นเวลาหลายสิบปีนี้บ้าง จึงขยับร่างไปในฉับพลันกะทันหัน ยืนอยู่บนยอดของชะง่อนหินอันสูงชัน แล้วกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"ขึ้นมาเถิด"

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีโทสะพลุ่งพล่านดาลใจดั่งราวกับไฟสุมอยู่แล้ว จึงมิได้ไปคำนึงเรื่องอันใดอีก พากันกระโดดละลิ่วขึ้นไปบนยอดชะง่อนหิน มีแต่กิมลอักคนเดียวที่ยังอยู่บนพื้น พร้อมกับที่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกระโดดละลิ่วลอยตัวไปยืนอยู่บนยอดก้อนหินอันสูงชันแล้ว จึงกล่าวกับสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อขึ้นว่า

"พวกเรามาพิสูจน์ฝีมือให้รู้แน่กันบนยอดโขดหินนี้เสียเลย"

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีโทสะที่เดือดดาลพลุ่งพล่านจนแทบจะมีควันออกจากร่าง

อยู่แล้ว จึงมิได้ไปตอบโต้ด้วย ตวัดหมัดก็ต่อยผางออกไป จนกลายเป็นสภาพการต่อสู้อันยุ่งเหยิงชุลมุนไปทันที

กล่าวถึงชิงเจี๊ยบ เมื่อจากประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้ว ก็ใช้กำลังความสามารถทั้งมวล เร่งเรือน้อยให้พุ่งไปยังเกาะบ่อเก๊กเต้าอย่างสุดกำลัง เกาะบ่อเก๊กเต้าห่างจากเกาะเซียวฉิ่มเต้าไม่มากนัก เพียงระยะทางห้าหกชั่วยามเท่านั้น ชิงเจี๊ยบทราบว่าเป็นเรื่องอันร้อนรนจะรีรอมิได้ เพราะเกี่ยวข้องสัมพันธ์ไปถึงเกียรติภูมิและความเป็นความตายในอนาคตของบู๊ลิ้มแห่งตงง้วน ดังนั้น จึงทุ่มเทกำลังจ้วงพายอย่างไม่คิดชีวิต

อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส แสงแดดสาดส่องไปทั่วทุกแห่งหนจนเจิดจ้า ทอทาบอยู่บนผิวน้ำทะเลจนปรากฏประกายยิบยับดุจดั่งเกล็ดทอง มองไปแต่ไกลเห็นน้ำกับฟ้าจรดกันเป็นแนวเดียว สงบราบเรียบและร่มรื่นสันติ บางครั้งบางคราที่ลมทะเลโชยพัดมา หอบเอากลิ่นไออันเค็มกร่อยของน้ำทะเลขึ้นกระทบนาสิก เรือน้อยของชิงเจี๊ยบที่มีเสากระโดงเดี่ยว กางใบสามเหลี่ยมรับลมจนอิ่มแปล้ พุ่งไปทางเบื้องหน้าดุจดั่งเหินบิน

คลื่นลมมิรุนแรงจนครื้นครั่นปั่นป่วน มีแต่ลมอันเฉื่อยฉิวที่โชยพัดมาให้ลำน้ำเป็นระลอกพลิ้วไปเท่านั้น

น้ำทะเลเป็นสีครามเข้ม ท้องฟ้าเป็นสีครามอ่อนสดใสปราศจากเมฆหมอกที่สี่ด้านปราศจากฝั่งจะมองเห็นได้ กอปรกับท้องฟ้าที่สดใสสุดสายตา ทำให้เห็นแล้วบังเกิดความเวิ้งว้างไพศาลจนจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส

บางครั้งบางครา จะมีนกนางนวลสีขาวสะอาดบินเคลียคลอกันผ่านไป ด้วยท่าทีอันสงบร่มรื่นมิเร่งร้อน จนเป็นบรรยากาศอันสุขสงบ

บนท้องทะเลที่กว้างขวางว้าเหว่ แต่ละพายที่ชิงเจี๊ยบจ้วงลงไปด้วยกำลังอันเข้มแข็ง ทำให้เรือน้อยดุจดั่งเป็นธนูหลุดจากแหล่ง กอปรกับลมที่โชยพัดจนใบเปี่ยมแปล้ จึงเพิ่มความรวดเร็วดุจเป็นม้าพยศที่ได้ลงแส้

อย่างแช่มช้า ที่ขอบฟ้าทางเบื้องหน้าได้ปรากฏเงาอันเลือนรางสีเทาขึ้นจุดหนึ่ง นั่นคือเกาะบ่อเก๊กเต้าได้ปรากฏขึ้นในสายตาแล้ว

สามเซียนนอกพสุธานับตั้วฉิ่มเต้าเป็นอันดับหนึ่ง เซียวฉิ่มเต้ารองลงมา บ่อเก๊กเต้าอยู่อันดับสุดท้าย แต่ตัวเกาะนั้น บ่อเก๊กเต้าใหญ่ที่สุด และเป็นทำเล

อันเหมาะสม คืออยู่ในระหว่างกลางของสามเส้าแห่งเกาะเชียวฉิ่มเต้าและตั้วฉิ่มเต้าที่แยกออกสองฟากข้าง

อย่างแช่มช้า เรือได้ใกล้เข้าไปทุกขณะแล้ว ชิงเจี๊ยบเห็นสรรพสิ่งบนเกาะอย่างถนัดชัดตาขึ้นทุกคราที่ใกล้เข้า ระยะความเร็วของเรือได้ชะลอลงทีละน้อย คลื่นลมก็รุนแรงขึ้นกว่าเดิม คงเป็นเพราะใกล้ฝั่งเข้าไปแล้วนั่นเอง

สองฟากข้างของตัวเกาะ เต็มไปด้วยต้นไม้ใบดอกอันเขียวชอุ่ม แสดงว่าเพาะปลูกขึ้นจากฝีมือผู้คนนั่นเอง ต้นไม้ดอกใบทั้งสองฟากข้างนั้น ตบแต่งอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ที่ระหว่างกลางเป็นทางอันตรงดิ่งไม่คดเคี้ยวเลย

เมื่อขึ้นฝั่งได้ ริมฝั่งนี้เป็นหาดทรายอันยาวเหยียด คลื่นรุนแรงกว่าไปในกลางทะเลมากมายหลายเท่านัก ส่งเสียงซู่ซ่าเมื่อโถมกายเข้าหาหาด จนเป็นคล้ายดั่งมโหรีที่สุขสงบน่ารื่นรมย์

ชายหาดเป็นโค้งดั่งราวกับวงจันทร์ เมื่อปีนป่ายขึ้นไปตามทางแล้ว เป็นทางน้อยที่ลาดด้วยศิลาอันเล็กละเอียด เพื่อมิต้องให้ลมฝนกวาดเอาทางนี้ต้องเสียหายไปนั้นเอง

เมื่อเดินมุ่งหน้าไปตามทางน้อยของสองฟากข้างต้นไม้ใหญ่แล้ว เป็นเวลาประมาณอีกครู่ใหญ่ ๆ ชิงเจี๊ยบมิกล้าจะใช้วิชาตัวเบามาโลดแล่นอยู่บนเกาะบ่อเก๊กเต้าจึงต้องเดินไปอย่างแช่มช้าธรรมดา

เมื่อเดินสุดปลายทาง ก็หักมุมเลี้ยวไปทางด้านซ้ายเป็นวงกว้าง ต้นไม้สองฟากข้างทางได้โปร่งลงไปอีกมากมาย แต่ในระหว่างของต้นไม้นั้น ยังปลูกไว้ด้วยไม้ดอกพันธุ์ประหลาดมากมายก่ายกอง มองไปแต่ไกลเห็นสีแดง ๆ เหลือง ๆ อันกว้างขวางสุดตา และสีเขียวชอุ่มสดใสน่ารักใคร่

ชิงเจี๊ยบเคยผ่านเกาะตั้วฉิ่มเต้าและเชียวฉิ่มเต้ามาแล้ว เกาะทั้งสองมีประมุขที่เป็นยอดคนอันสูงส่งของพิภพทั้งสิ้น แต่การตบแต่งประดับประดาบนเกาะนั้นปล่อยปละละเลยให้เป็นไปตามธรรมชาติ เกาะเชียวฉิ่มเต้าแห้งแล้งโกร่นไปด้วยโขดหินอันระเกะระกะ ส่วนเกาะตั้วฉิ่มเต้ายิ่งยุ่งเหยิงวุ่นวายไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าที่พากันขึ้นโดยปราศจากการเอาใจใส่ ต่างมิอาจจะเทียมเทียบเปรียบกับเกาะบ่อเก๊กเต้าแม้แต่น้อยนิด

ที่เบื้องหน้าสายตา เต็มไปด้วยสีเขียวชอุ่มสดใสของหมู่ไม้ใบหญ้า โดยเฉพาะในทะเลบุปผาสีครามล้วนทางเบื้องหน้า ยิ่งปรากฏประกายอันสดใสจนเป็นความงามอันล้ำเลิศสุดจะเอ่ยอ้างพรรณนาได้

เกาะบ่อเก๊กเต้า มีบริเวณกว้างขวางเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ทางเดินเส้นที่ผ่านมานี้ ก็ยาวไปกว่าหนึ่งลี้ เมื่อเดินสุดปลายทาง ก็เห็นชายคาคฤหาสน์รำไรอยู่แต่ไกล นี่แล้วกระมัง จึงจะเป็นใจกลางของเกาะบ่อเก๊กเต้า

ชิงเจี๊ยบดึงเสื้อผ้าที่สวมใส่ให้เรียบร้อย แล้วจึงร้องเสียงดัง ๆ ใส่คฤหาสน์ที่เห็นอยู่ทางเบื้องหน้าว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ชิงเจี๊ยบ ขอกราบพบบ่อฮึ้งเซ็งผู้มีอาวุโส เพราะมีเรื่องสำคัญอันเร่งร้อนที่จะน้อมเรียน"

ภายในห้องเงียบสงัดวังเวง คล้ายดั่งปราศจากผู้คนอาศัยอยู่เลย

ชิงเจี๊ยบลองเดินเข้าไปภายใน เมื่อผ่านจากหมู่ไม้ดอกร่องมหึมา จนถึงที่เบื้องหน้าคฤหาสน์แล้ว พลันรู้สึกสว่างวูบขึ้นที่เบื้องหน้า จนอดมิได้ต้องทอดถอนใจอย่างนิยมชมชอบ

ที่แท้ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ามีรสนิยมสูงส่ง มาตรแม้นจะอาศัยอยู่บนเกาะที่โดดเดี่ยว แต่ก็ได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจและกำลังความสามารถ จัดการตบแต่งเกาะบ่อเก๊กเต้าอย่างทุ่มเท ทุกหนแห่งที่ชิงเจี๊ยบเดินผ่านไป ล้วนแล้วแต่เป็นบุปผานานาพันธุ์ ที่ได้รับการบำรุงรักษาอย่างดีเยี่ยม คฤหาสน์ที่พักอาศัยนี้ก็สะอาดสะอ้านส่อให้เห็นถึงบุคลิกของยอดคนอันสูงส่งผู้เป็นประมุข งามละลานตาไปทุกแห่งหนและภูมิภาพทางเบื้องหน้าขณะนี้ก็แปรเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่ง

มันเป็นตึกซึ่งสร้างอย่างสมถะมิมีลวดลาย สี่ด้านของตัวตึกก็มิได้ปลูกต้นไม้ใบใหญ่อันสวยสดงดงาม แต่ได้ปลูกหญ้าพันธุ์ประหลาดที่เล็กละเอียด มีสีเขียวสดใสเป็นประกายดั่งราวจะหยดจะหยาด มีทางน้อยทอดผ่านจากทางใหญ่จนกระทั่งถึงตัวตึก ทางน้อยที่โรยกรวดเล็กละเอียดราบเรียบ คดเคี้ยววนเวียนจนบรรลุถึงตัวตึกอย่างสวยงาม

ทางด้านตะวันออกเป็นลำธารสายน้อย น่ากลัวจะใช้เป็นลำธารที่ชักน้ำทะเลเข้ามากระมัง มองไปแต่ไกลก็ทราบว่า เป็นลำธารที่สร้างขึ้นจากน้ำมือมนุษย์ มีความกว้างประมาณสิบกว่ายี่สิบเชียะ สายน้ำในลำธารไหลเอื่อยเรื่อยรินอย่างแช่มช้าที่ระหว่างกลางยังมีสะพานอันประณีตงดงามสร้างทอดผ่านอยู่ด้วย

มันเป็นความงามสง่าที่ได้สร้างในบรรยากาศโบราณ ส่อรสนิยมอันสูงส่งของผู้ออกแบบ ชิงเจี๊ยบรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส และสุขสงบไร้ความทะเยอทะยานทันที ในห้วงลึกของหัวใจ ยังพลอยมีความเย็นฉ่ำชุ่มขึ้นอีกด้วย

สถานที่นี้ไกลจากท้องทะเลเป็นอันมากแล้ว จึงมิได้ยินเสียงน้ำทะเลที่โหมซัด

เข้าฝั่งเลย

รอบบริเวณมีความสงบเงียบเป็นยิ่งนัก คล้ายดั่งไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ก็ปานกัน

ชิงเจี๊ยบเริ่มเคลิบเคลิ้มลุ่มหลงไปแล้ว ตนนั้นได้รับความกล่อมเกลาอบรมมาจากยอดอัจฉริยะอันสูงส่งของพิภพ คือบ่วยซัวมิ้งมาแต่เล็กแต่น้อย ดังนั้น จึงย่อมจะกล่อมเกลาจนเป็นผู้มีรสนิยมอันสูงส่งในศิลปกรรมนานาแขนงกับบรรยากาศที่สุขสงบและสมถะ ด้วยรสนิยมชนิดนี้ ยิ่งทำให้รู้สึกว่าเป็นบรรยากาศอันจริงจังน่าภิรมย์ซึ่งธรรมชาติประทานมา...

พลันมีเสียงดังขึ้นที่ริมโสตโดยกะทันหันว่า

"เจ้าเด็กอันร้ายกาจ กลับกล้ามาถึงเกาะนี้ทีเดียวหรือ..."

ชิงเจี๊ยบเหลียวขวับกลับไปด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ จากปลายตาที่มองไป เห็นเป็นประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่อฮึ้งเซ็งนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบมาในครั้งนี้ ก็ด้วยเจตนาจะวิงวอนขอร้องให้บ่อฮึ้งเซ็งลงมือช่วยเหลือต่อเพ่งฮ้วมไต้ซือ เมื่อมาเผชิญหน้าในขณะนี้ จึงบังเกิดความปีติยินดีอย่างสุดซึ้งกำลังจะเอ่ยปากบอกจุดประสงค์ แต่บ่อฮึ้งเซ็งกลับกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เตียแชเล่า ?"

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปทันที โดยมิทราบจะตอบอย่างไรออกไป

บ่อฮึ้งเซ็งกระชากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"เจ้า...เจ้า...เฮอะ..."

คิดว่าคงจะมีโทสะพลุ่งพล่านเดือดดาลจนเต็มที่ วาจาจึงมิอาจจะกล่าวออกไปได้เต็มประโยค

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นสภาพนั้นก็ยิ่งบังเกิดความงงงันขึ้นอีก กล่าวตะกุกตะกักขึ้นว่า

"เตียแช ? ท่านคงหมายถึงบุตรีท่านกระมัง ?"

บ่อฮึ้งเซ็งหน้าเขียวคล้ำด้วยโทสะ ผงกศีรษะอย่างรุนแรงไปครั้งหนึ่ง

ชิงเจี๊ยบสะท้านใจจนตัวสะท้าน รีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"นางมิใช่อยู่บนเกาะดอกหรือ..."

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"นาง...นางได้ร่ำร้องจะไปตามหาเจ้าตั้งแต่เมื่อสิบกว่าวันแล้ว เฮอะ พอไปก็มิกลับมา..."

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินว่าเตียแชตรากตรำเป็นระยะทางพัน ๆ ลี้เพื่อติดตามหาตน

ในใจอดมิได้ต้องบังเกิดความหวานชื่นฉ่ำขึ้นทันที แต่พอฉุกใจได้คิดว่า เตียแชที่เป็นอิสตรีรุ่นเยาว์ ปราศจากความรอบรู้ และประสบการณ์ในวงพวกนักเลงแม้แต่น้อย มิทราบว่าในยามระหกระเหินของนางขณะนี้ จะมีความยุ่งยากและภยันตรายที่มากมายใหญ่หลวงเพียงไร จึงบังเกิดความตระหนกตกใจอย่างร้อนรุ่มขึ้นบ้าง ร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ในระหว่างนี้ เร่ร่อนอยู่แต่ทางเกาะนอกทะเลใหญ่ นางจะไปหาข้าพเจ้าในที่ใดเล่า..."

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวอย่างเคียดแค้นแน่นใจขึ้นว่า

"นางบอกว่าจะไปที่ตงง้วน โอ นางอายุเยาว์ปราศจากความคิด..."

ซิงเจี๊ยบกล่าวสอดขึ้นด้วยความกังวลใจว่า

"สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าผู้เยาว์ก็เคยได้คิดอยู่ แต่ในขณะนี้ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีเรื่องร้อนที่สำคัญยิ่ง รอให้เรื่องนี้เสร็จสิ้นแล้ว จะติดตามควานหาให้ทั่วทั้งประเทศ นำบุตรีท่านกลับมาให้ได้..."

บ่อฮึ้งเซ็งเห็นซิงเจี๊ยบคล้ายดั่งมิร้อนรนกระวนกระวายต่อเรื่องที่บุตรีของตนหายไปเลย กลับยังกล่าวว่ารอให้กระทำเรื่องราวเสร็จแล้ว จึงจะไปติดตามหานาง เมื่อเห็นมันเป็นลักษณะนี้ คล้ายดั่งมิได้สนใจในบุตรีของตนเท่าใดนัก กลับเป็นแชยี้ที่หลงรักมันข้างเดียวเข้าแล้ว

บ่อฮึ้งเซ็งยิ่งคิดยิ่งมีโทสะรุนแรงขึ้นทุกขณะ อดมิได้ต้องตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคือง คิดจะลงมือขยี้ซิงเจี๊ยบให้ตายแหลกลาญคามือเลย แต่พลันฉุกใจได้คิดขึ้นจึงคำนึงว่า

'แชยี้มีความลุ่มหลงในตัวมันอย่างหนักแน่น หากแม้นเราฟาดมันตายคามือลงไปแล้ว ในชาตินี้แชยี้คงจะต้องหาเรื่องกับเราอย่างไม่มีวันสิ้นสุดแน่นอน เรื่องนี้จะวู่วามไปมิได้เป็นอันขาด...'

พอได้คิดเช่นนั้นเข้า จึงกระชากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"เจ้าเด็กอันร้ายกาจ เราจะไสหัวเจ้าไปให้พ้นเกาะนี้ และในกำหนดเวลาเรานับหนึ่งถึงสาม เจ้าต้องรีบอัปเปหิตัวเองออกไปให้พ้นเกาะ อย่าย่างเหยียบเข้ามาให้เราพบหน้าอีกตลอดไป..."

ซิงเจี๊ยบชะงักงันไปทันที โดยมิทราบจะตอบโต้อย่างไร

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"หนึ่ง...สอง..."

ชิงเจี๊ยบกระวนกระวายใจอย่างใหญ่หลวง ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ช้าก่อน ข้าพเจ้าหากแม้นมิมีเรื่องอันสำคัญที่ร้อนรนต้องการขอพบแล้ว ก็มิกล้าจะย่างเหยียบมาบนเกาะนี้แม้แต่ครึ่งก้าวดอก แต่ทว่า แต่ทว่า...มันเป็นเรื่องที่สัมพันธ์ไปถึงบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดิน..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวติดต่อกันโดยไม่หยุดยั้ง และยังเข้าใจว่า บ่อฮึ้งเซ็งคงต้องถามไถ่ในต้นสายปลายเหตุของเรื่องสำคัญอันรีบร้อนนี้เป็นแน่ แต่หาทราบไม่ว่า บ่อ-ฮึ้งเซ็งที่เปี่ยมด้วยโทสะอันร้อนแรง มิได้ไปสนใจไยดีว่าชิงเจี๊ยบจะกล่าวอย่างไรออกมาเลย ยังคงนับเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"สาม..."

เมื่อหยุดไปเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวขึ้นอีกว่า

"เจ้าเด็กอันร้ายกาจ เจ้ามิใช่ดูแคลนต่อเราอย่างมากมายดอกหรือ ดูเราบ่อฮึ้งเซ็งจะอัปเปหิต่อเจ้าเด็กบัดซบที่มิรู้จักดีมิรู้จักชั่ว ให้พ้นไปจากตัวเกาะ.."

เสียงพูดพอกล่าวจบก็ตวัดหมัดต่อยออกไปทันที

ชิงเจี๊ยบยืนนิ่งมิขยับเขยื้อน และไม่หลบหลีกอีกด้วย จึงทำให้บ่อฮึ้งเซ็งมิอาจจะต่อยลงไปได้ดั่งใจนึก ต้องรั้งมือกลับแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ เจ้าไม่ลงมือ ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสียงสดใสกังวานว่า

"หากนับในพลังฝีมือแล้ว ข้าพเจ้าผู้เยาว์ไหนเลยจะเทียมเทียบเปรียบได้ แม้จะเป็นหนึ่งในหมื่นของท่านประมุขแห่งเกาะ แต่ทว่า หากแม้นท่านประมุขแห่งเกาะถือว่ามีฝีมือสูงส่งกว่าแล้วมาข่มเหงรังแกอีก อาจมิแน่ว่าข้าพเจ้าชิงเจี๊ยบจะขอบังอาจล่วงเกิน..."

อันชิงเจี๊ยบผู้มีนิสัยแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ มิเคยจะยินยอมรับการเหยียดหยามดูแคลนของผู้ใดใครอื่นมา ยามนี้เนื่องจากเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินถูกกักอยู่บนเกาะเชียว-ฉิ่มเต้าที่เปี่ยมด้วยอันตราย จำจะต้องเร่งร้อนเชื้อเชิญบ่อฮึ้งเซ็งให้ไปช่วยเหลือ ซึ่งเป็นเรื่องอันสำคัญที่ใหญ่ยิ่ง ดังนั้นจึงจำต้องกล้ำกลืนโทสะเอาไว้

แต่มิคาดว่า บ่อฮึ้งเซ็งเนื่องจากบุตรีสุดที่รักได้สูญหายไป จึงบังเกิดความพลุ่งพล่านวู่วามจนปราศจากความยั้งคิด ชิงเจี๊ยบความจริงก็มิใช่เป็นผู้อ่อนแอเกรงกลัวต่อผู้อื่นอยู่แล้ว จึงกล่าววาจาตอบโต้กลับไปอย่างแข็งกร้าว เมื่อกล่าวออกไปแล้ว ก็มิรู้สึกเสียใจเลยแม้แต่น้อย ยังกลับรู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้นอีกเสียด้วย

บ่อฮึ้งเซ็งคาดคิดมิถึงว่า ชิงเจี๊ยบจะใจกล้าบังอาจถึงปานนี้ จึงต้องชะงักงัน

ไปวูบหนึ่งแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าเด็กอันร้ายกาจ มีความเข้มแข็งแกร่งกร้าวประเสริฐมาก เจ้าจะมาว่าย้อนหรือกระทบกระทั่งเราบ่อฮึ้งเซ็งนั้น ยังจะต้องไปหมกมุ่นฝึกปรืออีกสักสิบปียี่สิบปี..."

พลางหัวร่อขึ้นอย่างเหยียดหยามดูแคลน

ชิงเจี๊ยบเห็นบ่อฮึ้งเซ็งกล่าวมาด้วยท่าทีและน้ำเสียงอันดูแคลน มิได้นำพาต่อพลังฝีมือของตนแม้แต่น้อย ก็ทราบว่าเป็นเพราะการประมือตั้งแต่เมื่อคราครั้งก่อนนั่นเอง ในครั้งนั้น เพียงประมือมิถึงกระบวนเพลง ตนก็ถูกฝ่ายตรงข้ามคร่าตัวเอาไปอย่างง่ายดาย ซึ่งมันมิเป็นเช่นกำลังดูแคลนต่อพลังฝีมือของบ่วยเจ็กเจ่กดอกหรือ โทสะพลอยพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง กล่าวเสียงกระด้างเย็นชาขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ากลับมีความเห็นว่า มิจำเป็นจะต้องเนิ่นนานถึงปานนั้นดอก..."

กล่าวจบก็ส่งเสียงหัวร่ออย่างเหยียดหยามดูแคลนกลับไปบ้างเช่นกัน

บ่อฮึ้งเซ็งโทสะพลุ่งพล่านเป็นการใหญ่ ตวาดขึ้นว่า

"อย่างนั้น เจ้าก็ลองดู..."

เสียงร้องพอจบคำร่างก็ขยับปราด ฝ่ามือทั้งสองทำท่าในกระบวนเพลงไท่ซัว-เอี๊ยบเต้ง (ภูเขาไท่ซัวทับศีรษะ) กระแทกเข้าใส่ศีรษะของชิงเจี๊ยบอย่างรุนแรง เป็นกระบวนท่าจู่โจมอันทักโหม เปี่ยมด้วยอานุภาพ

ชิงเจี๊ยบเห็นท่าฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม คล้ายดั่งมีกระบวนท่าพลิกแพลงแฝงติดตามมาด้วย เพราะละล่ำพลิ้วแผ่วอย่างเอาแน่มิได้ ตนเคยประสบมาแล้ว จึงนับว่ามีความคุ้นเคยมากอยู่ เมื่อครั้งก่อนเมื่อตนพลาดพลั้งเสียทีจนถูกคร่าตัวไปถึงสองครั้งสองหนก็เพราะวิชาท่านี้ กระบวนเพลงที่จู่โจมมานี้ นับเป็นท่าไม้ตายของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้านามปัดจุด (ฮุกฮวก) นั่นเอง

ชิงเจี๊ยบหลงกลไปครั้งหนึ่ง ก็มีความเฉลียวฉลาดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเช่นกัน มิหนำซ้ำ ในระยะเวลาระหว่างนี้ พลังฝีมือยังรุดหน้าอีกมากมายก่ายกอง และประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ก็เคยสอนทำท่าสายในการจู่โจมด้วยวิชาปัดจุดของบ่อฮึ้งเซ็งให้กับตนอยู่ด้วย ดังนั้นจึงมิได้ตื่นตระหนกตกใจอย่างไรไปเลย เข่าทั้งสองงอเล็กน้อย รอจนเมื่อฝ่ามือทั้งสองของบ่อฮึ้งเซ็งจู่โจมใกล้ศีรษะมิถึงกี่นิ้ว จึงได้ขยับร่างหมุนออกไปทางด้านซ้ายอย่างฉับพลันกะทันหัน

บ่อฮึ้งเซ็งหัวร่อแค่น ๆ เสียงเย็นชา ฝ่ามือทั้งสองแยกออกจากกันในยามกะทัน-หัน กลับกลายเป็นจู่โจมโหมเข้าใส่ในทิศทางมากมายเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ

ชิงเจี๊ยบมิเร่งร้อนกระวนกระวายใจเลย เพราะต้องการให้บ่อฮึ้งเซ็งจู่โจมมา

ในลักษณะเช่นนี้อยู่แล้ว ได้หงายฝ่ามือขึ้นสู่เบื้องสูงโดยฉับพลันทันด่วน นิ้วทั้งสิบงอขึ้นเล็กน้อย ฝ่ามือซ้ายสั่นพลิ้ว ส่วนฝ่ามือขวาพุ่งตามติดเข้าไปในคราเดียว นี่คือกระบวนท่าที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า สอนให้ตนไว้ใช้สำหรับทำลายวิชาท่าฝ่ามือปัดจุดนั่นเอง

บ่อฮึ้งเซ็งแน่ใจเป็นอันดีว่า ต้องสำเร็จลงไปในการจู่โจมเพียงครั้งเดียว แต่เห็นกระบวนท่าที่ซิงเจี๊ยบใช้มาต่อต้าน พิสดารและประหลาดล้ำอย่างยิ่ง คล้ายดั่งจะมาสลายทำลายต่อกระบวนจู่โจมของตนอย่างพอดิบพอดี จึงพลอยบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นบ้างเล็กน้อย

พลังใจกลางฝ่ามือของซิงเจี๊ยบทั้งซ้ายและขวาได้กระแทกออกเข้าหากันในทันที จนทำให้เงามือมากมายก่ายกอง ซึ่งเต็มไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของบ่อฮึ้งเซ็งต้องมลายสาบสูญไปในคราครั้งนั้น และก็ทราบว่า บ่อฮึ้งเซ็งยังมีไม้ตายตามติดมาในครานี้อีกเป็นแม่นมั่น จึงมิกล้าจะหยุดยั้งรั้งรออีก ฝ่ามือขวาสะบัดไปตามสภาวะการจู่โจมและร่างหมุนคว้างเป็นครึ่งวงกลมออกไปทางด้านหลัง

ฝ่ามือที่ตวัดไปในครั้งนี้ มีพลังอันหนักหน่วงมหาศาลอย่างยิ่งนัก จนบังเกิดเสียงครืนครั่นขึ้นทันที

บ่อฮึ้งเซ็งพอจู่โจมพลาดผิด ร่างก็ขยับไปทางด้านหลังเล็กน้อย เลี่ยงหลบจากพลังฝ่ามือของซิงเจี๊ยบที่ตีโต้ไปได้ และพอดีกับซิงเจี๊ยบก็ถอยห่างไปในด้านหลังยืนหยุดยั้งเอาไว้

ซิงเจี๊ยบตั้งแต่เข้าสู่วงพวกนักเลงแล้ว พลังฝีมือได้รุดหน้าขึ้นอยู่ทุกวี่วันไม่เคยชะงักขาดตอน โดยเฉพาะในระหว่างนี้ พลังฝีมือยิ่งได้บรรลุเข้าสู่จุดสูงสุดของชีวิต ผู้ที่เข้มแข็งแกร่งกร้าวเช่นโกวเล่าเจ่กไกว่ ยังต้องพ่ายแพ้ลงด้วยน้ำมือของซิงเจี๊ยบ แต่ทว่า บ่อฮึ้งเซ็งเป็นผู้มีพลังฝีมือถึงขั้นใดแล้ว ซิงเจี๊ยบคำนวณดูว่าตนยังห่างไกลอีกมากมายก่ายกองนัก ดังนั้นจึงไม่พึงปรารถนาจะต่อสู้ในครั้งนี้ด้วยกำลังจะเอ่ยปากว่าไป บ่อฮึ้งเซ็งได้ถลาเข้ามาหาอีกครั้ง และตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่อย่างดุดันอีก

บ่อฮึ้งเซ็งนั้นเกลียดชังในตัวซิงเจี๊ยบอย่างเข้ากระดูกอยู่แล้ว ฝ่ามือที่ตวัดฟาดมาในครั้งนี้ พลอยบังเกิดเสียงครืนครั่นอย่างเลือนราง ดั่งราวกับอสนีบาตฟาดมา เข้าใจว่าคงใช้พลังออกไปถึงเจ็ดส่วนแล้วอย่างแน่นอน

ซิงเจี๊ยบมิกล้าจะรับอย่างหักโหมตรง ๆ จึงพุ่งร่างออกไปทางเบื้องหลังจนสุดกำลัง ร่างปราดดุจดั่งธนูหลุดออกจากแหล่งไปได้ถึงสิบกว่าเชียะ กำลังจะเอ่ยปาก

พูดพลันรู้สึกสว่างวูบวาบขึ้นที่เบื้องหน้า เมื่อแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ของบ่อฮึ้งเซ็งตวัดจู่โจมเข้ามา ถึงยังเบื้องใบหน้าของชิงเจี๊ยบแล้วอย่างฉับพลันกะทันหัน..."

ชิงเจี๊ยบร้องสุดเสียงขึ้นว่า

"ท่านประมุข ช้าก่อน..."

บ่อฮึ้งเซ็งพุ่งพลังฝ่ามือจนบรรลุถึงทรวงอกของชิงเจี๊ยบแล้ว ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบมิอาจเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรออกไปได้ จำเป็นต้องใช้ฝ่ามือทั้งสองขึ้นป้องอก กระแทกรับโดยฉับพลัน...

เสียงดังหวีดปรากฏขึ้น เมื่อบ่อฮึ้งเซ็งรั้งพลังกลับไว้จนหมดสิ้น ส่วนชิงเจี๊ยบที่กระแทกออกไปในครั้งนี้ได้ทุ่มเทกำลังกาย ทั่วทั้งตัวเท่าที่มีจนหมดสิ้น จะอย่างไรก็รั้งกลับมามิทันแล้ว จึงต้องเซถลาไปที่เบื้องหน้าอย่างเสียหลัก...

บ่อฮึ้งเซ็งตวัดฝ่ามือฟาดกลับไปเข้าใส่กลางหลังของชิงเจี๊ยบ เห็นอย่างถนัดชัดตาว่า จะต้องสัมผัสถูกเป็นแม่นมั่น ดังนั้นจึงรั้งกำลังกลับเข้ามาอีกสองส่วนโดยกะทันหัน

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า มีพลังอันหนักหน่วงโหมใส่ทางด้านหลังอย่างรุนแรงดุจดั่งภูเขาทลายทับ ร่างจึงเบี่ยงไปทางด้านข้างเล็กน้อย ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดออกคนละทิศทางทั้งสูงและต่ำ ทางเบื้องบนนั้น ปะทะกับพลังที่กดกระแทกลงมาของบ่อฮึ้งเซ็งอย่างพอดิบพอดี ส่วนทางด้านล่างได้กระแทกเข้าใส่พื้นที่ยืนอยู่ จนร่างพุ่งแฉลบออกทางด้านข้าง ดุจดั่งเป็นธนูหลุดออกจากแหล่ง

บ่อฮึ้งเซ็งบันดาลโทสะขึ้นจนสุดระงับอีกแล้ว ฝ่ามือทั้งสองตวัดขึ้นวูบหนึ่งจนร่างโถมเข้าหาดุจดั่งเป็นพญาปักษาโฉบลงจากฟากฟ้า...

ชิงเจี๊ยบมีพลังฝีมือที่ห่างไกลจากบ่อฮึ้งเซ็งมากมายก่ายกองนัก ในใจมาตรแม้นจะรุ่มร้อนกระวนกระวาย แต่ก็จนปัญญาที่ปราศจากโอกาสมาเอ่ยปากบอกกล่าวจำเป็นและจำใจที่ต้องรวบรวมกำลังความสามารถ เข้าประมือต้านทานการจู่โจมของบ่อฮึ้งเซ็งไว้

พอสามกระบวนเพลงผ่านไป ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงภยันตรายอันร้ายแรงของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินบนเกาะเซียวฉิ่มเต้าอีก ยิ่งบังเกิดความร้อนรุ่ม ดั่งราวมีไฟสุมอกกู่เสียงยาวสะท้านกังวาน พุ่งร่างเลี่ยงออกไปทางด้านหลังทันที

ในครั้งนี้ ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ากลับมิได้ตามจู่โจมอย่างหักโหมกะทันหันเช่นเดิมอีก ชิงเจี๊ยบจึงรีบหอบหายใจและกล่าวขึ้นว่า

"ท่านประมุข โปรดสะกดโทสะเอาไว้ชั่วครู่ก่อน ข้าพเจ้ามาในครั้งนี้ เพราะ

ได้รับคำสั่งจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ให้มาเชื้อเชิญต่อท่านประมุขไปยังเกาะเซียวฉิ่มเต้า เพราะมีเรื่องอันสำคัญที่จะปรึกษาหารือด้วย ฮุ่ยได้ซือก็..."

บ่อฮึ้งเซ็งตวาดเสียงกระด้างขึ้นว่า

"อะไร ? เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ฮุ่ยได้ซือ นามของสามเซียนนอกพสุธานั้น จะเป็นนามที่เจ้ามาเรียกอย่างพร่ำเพรื่อเหลวไหลได้หรือ ?"

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปทันที แต่แล้วก็เข้าใจได้ด้วยไวปัญญาว่า บ่อฮึ้งเซ็งย่อมมิเชื่อถือในศักดิ์ศรีของเรา...

เสียงดังเปรื่องบังเกิดขึ้น เมื่อชิงเจี๊ยบกระชากกระบี่ยาวออกจากฝัก ขยับร่างปราดไปเล็กน้อย กระบี่ยาวในมือฟันแฉลบลงจากเบื้องบน ปลายกระบี่มีพลังพุ่งจนแหวกฝ่าอากาศอยู่ซู่ซ่า และในฉับพลันนั้น ได้กลับกลายเป็นประกายมากมายมหาศาล ครอบคลุมลงมาจากฟากฟ้าจนหนาแน่น เท้าทั้งสองของชิงเจี๊ยบ ก็เหยียบย่างไปทางด้านหลัง ด้วยท่าทีอันพิสดาร และสวยงามล้ำเลิศ กระบวนเพลงกระบี่ที่มีก็ได้กรีดออกไปเป็นทางยาว ท่ามกลางการสับสนปนเปอย่างมากมายซับซ้อนจนละลานตา

อันพลังกระบี่ที่พุ่งออกมาจากทางปลายกระบี่นั้น ความจริงมิได้อยู่ในความแยแสสนใจของบ่อฮึ้งเซ็งเลย แต่กระบวนท่ากระบี่นั้น มันคือเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ อันสูงส่งสุดยอดของแผ่นดิน ส่วนเท้าที่ย่างเหยียบไปนั้น ก็เป็นเพลงท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อันสูงส่งสุดยอดของฮุ่ยได้ซือ จึงสร้างความตื่นเต้นให้กับบ่อฮึ้งเซ็งเป็นยิ่งนัก

ทั่วทั้งแผ่นดินในยามนี้ ผู้ที่สามารถมีพลังฝีมืออันสูงส่งสองวิชารวมอยู่ในตัวคนเดียวได้ นอกจากชิงเจี๊ยบเพียงคนเดียวแล้ว น่ากลัวจะไม่มีผู้ใดใครอื่นอีกอย่างแม่นมั่น

เมื่อครั้งบ่อฮึ้งเซ็งจัดการกับภูตบดีมรกตนั้น เคยเห็นชิงเจี๊ยบใช้ท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ออกมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ยามนั้น ยังมิเชื่อถืออย่างสนิทใจนัก เพราะนิสัยอันประหลาดพิกลของฮุ่ยได้ซือ บ่อฮึ้งเซ็งรู้ซึ้งเป็นอันดี แต่ในวันนี้ที่ชิงเจี๊ยบใช้ออกมาให้เห็น เป็นกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อย่างไม่พลาดผิดแม้แต่น้อยมิหนำซ้ำ เพลงกระบี่ที่ร่ายรำออกมา ยังเป็นเพลงเทพยดาเจ้าพิภพที่เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินภาคภูมิใจนั่นเอง

แต่บ่อฮึ้งเซ็งกลับหัวร่อแค่น ๆ อย่างเหยียดหยามเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ ใช้คารมหลอกล่อจนเฒ่าอันเลอะเทอะทั้งสองหลงกลเชื่อถือ

ไปได้ แต่อย่าคิดมาหลอกลวงเราเลย ไม่เป็นผลสำเร็จดอก..."

ชิงเจี๊ยบมีโทสะพลุ่งขึ้นทันที แต่หวนคิดถึงภาระอันสำคัญที่ตนมาในครั้งนี้ได้ จึงจำต้องสะกดเพลิงโทสะในใจเอาไว้อย่างเต็มที่ ขบคิดใคร่ครวญถึงอุบายอันจะมาดำเนินในขณะนี้

ด้วยความชาญฉลาดที่ปราดเปรียวของชิงเจี๊ยบ ทำให้คำนึงถึงว่า แผนการในยามนี้มีแต่จะต้องยั่วยุกระตุ้นเสียแล้ว...

พอได้คิดตอนนี้ ก็แหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว จนสะท้านสะเทือนไปทั่วบริเวณทันที

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ หัวร่อเรื่องอันใด ?"

ชิงเจี๊ยบมิได้ไปสนใจไยดีต่อบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว กลับรำพึงรำพันกับตนเองว่า

"โอ คาดมิถึงว่า สามเซียนนอกพสุธาจะมีชื่อจอมปลอมปราศจากความจริง..."

บ่อฮึ้งเซ็งกระชากเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

"เจ้าว่าอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสียงกระด้างไปว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่า มีบุคคลผู้หนึ่ง ทรงพลังฝีมือเก่งกาจไปกว่าท่านมากมายนัก..."

บ่อฮึ้งเซ็งแม้จะรู้ชัดว่า ชิงเจี๊ยบแสร้งยั่วยุตนอย่างจงใจ แต่ก็มิอาจอดรนทนอยู่ได้ ต้องกระชากเสียงอย่างเดือดดาลคลั่งแค้นขึ้นว่า

"เจ้าหมายถึงผู้ใด ? ขณะนี้อยู่ที่ไหน ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บอกกับท่านไปหาประโยชน์มิได้ เพราะจะอย่างไรท่านย่อมมิกล้าไป..."

วาจานี้เป็นการแสร้งยั่วยุอย่างชัด ๆ แต่บ่อฮึ้งเซ็งก็มิอาจจะกล้ำกลืนฝืนทนอยู่ได้ คำรามขึ้นสุดเสียงว่า

"เจ้าบอกมา บอกว่ามันอยู่ที่ใด ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสียงเย้ยหยันขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ากล้าพนันกับท่านว่า ท่านมิกล้าไปโดยเด็ดขาด บอกกับท่านก็ได้ มันในขณะนี้อยู่บนเกาะเซียวฉิ่มเต้า...ข้าพเจ้ากล้าพนันกับท่าน..."

บ่อฮึ้งเซ็งกระชากเสียงอย่างคลั่งแค้นเดือดดาลว่า

"หากแม้นเจ้าแพ้พนันเล่า ?"

ชิงเจี๊ยบเหลือกตาทั้งสองขึ้นเบื้องสูง บังเกิดอุบายอันเปี่ยมด้วยเล่ห์กลขึ้นทันที กล่าวอย่างเคร่งเครียดจริงจังว่า

"หากแม้นข้าพเจ้าแพ้พนัน ก็จะขอรับภาระออกไปติดตามหาแซยี้ของท่าน... ข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์อยู่กับพรรคกระยาจกไม่น้อย อันพี่น้องพวกพรรคกระยา-จกนั้นแผ่ซ่านไพศาลไปทั่วทุกหนแห่งของแผ่นดิน ย่อมต้องติดตามหาได้พบโดยไม่ยากนัก"

แต่ความเป็นจริง ในใจชิงเจี๊ยบนั้นคำนึงขึ้นว่า

'แม้จะไม่พนันขันต่อกับมัน เราก็ย่อมต้องตะเกียกตะกายไปติดตามหาแซยี้อยู่นั่นเอง'

บ่อฮึ้งเซ็งได้ยินว่าเจ้าหนุ่มที่ตนเกลียดชังนี้ รับภาระออกติดตามหาบุตรีสุดสวาทของตน ก็ฉุกใจได้คิดขึ้น จึงกล่าวไปว่า

"ได้ ทำตามคำพูดนี้ก็แล้วกัน หากแม้นเราพ่ายแพ้เล่า..."

ชิงเจี๊ยบทราบแน่ว่า บ่อฮึ้งเซ็งยามนี้คงจะเห็นตนเป็นเด็กเจ้าเล่ห์เพทุบายอันกลอกกลิ้งอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงแสร้งหัวร่อแสยะอย่างมีเลศนัยโดยกล่าวว่า

"หากแม้นท่านประมุขแห่งเกาะแพ้พนัน ข้าพเจ้าผู้เยาว์ก็จะขอเชื้อเชิญให้ท่านประมุขแห่งเกาะ ถ่ายทอดวิชาให้บ้างสักเล็กน้อย"

เมื่อเป็นเช่นนั้น บ่อฮึ้งเซ็งกลับเชื่อถืออย่างสนิทใจทันที ครุ่นคิดว่า

'เพ่งฮั้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยได้ซือ คงพลาดท่าหลงกลต่อเจ้าเด็กเพทุบายคนนี้เป็นแน่ จึงได้ถ่ายทอดวิชาอันสูงสุดประจำตัวออกให้กับมัน...เฮอะ...'

ดังนั้นเอง จึงเปล่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นว่า

"ตกลง ตามคำพูดของเจ้าทุกประการ"

ชิงเจี๊ยบลอบระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก กล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"วาจาอันสัจจะ"

บ่อฮึ้งเซ็งแค่นเสียงขึ้นเสียก่อน แล้วจึงกล่าวต่อขึ้นว่า

"หนักแน่นไม่คลอนคลาย"

ยามเที่ยงของวันนั้น สภาพการต่อสู้ภายในเกาะเซียวฉิ่มเต้า ยิ่งดุเดือดรุนแรงไปกว่าเมื่อตอนเช้ามากมายหลายเท่านัก ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าและเซียวฉิ่มเต้าร่วมกำลังกันต่อต้านกับศัตรูอย่างเข้มแข็งสุดกำลัง แต่ฝ่ายตรงข้ามนับเป็นยอดฝีมือ

อันสูงล้ำมาจากดินแดนมคธ ห้าผู้ทรงฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงสุดของพิภพ เมื่อต่อสู้อย่างชุลมุนดุเดือดสุดกำลังแล้ว ก็เป็นพวกฝ่ายมคธมีชัยได้เปรียบ เพราะฝ่ายนั้นมีจำนวนคนมากกว่าหนึ่งคน

ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้ายังมีสถานการณ์ดีกว่าบ้าง เพราะกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อันสูงส่งสุดพิภพจบแดนนั้น ยามเปี่ยมด้วยอันตรายที่หวุดหวิดหวาดเสียวแล้ว ก็มักจะใช้ท่าเท้าอันพิสดารดั่งปาฏิหาริย์ ต่อสู้แบบโฉบฉวยตอดเล็กตอดน้อย แต่ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า กลับผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิง เพราะนิสัยอันประหลาดพิกลที่ติดตนมาจนกลายเป็นสันดาน ทำให้ต้องหักโหมจู่โจมอยู่กับหัวหน้าสามสงฆ์แห่งแดนมคธแปะลอกาตาอย่างหักโหมตรง ๆ มิเลี่ยงหลบ

ความเป็นจริง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า สามารถจะใช้ฝีมือของตนช่วยเหลือประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้าฮุ่ยไต้ซือ ผสานกับวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ เข้าต่อต้านจัดการกับศัตรูผู้กล้าแข็งได้ แต่เมื่อฝ่ายตรงข้ามกลับมาเป็นผู้มีพลังภายในอันสูงส่งลึกล้ำรุนแรงกล้าแข็งอย่างมิคิดว่าจะเป็นไปได้ ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าตวัดฟาดมือออกไปซ้อน ๆ ถึงสามครั้ง ก็ยังมิอาจกระแทกฝ่ายตรงข้ามให้ถดถอยออกไปได้ โทสะจึงพลุ่ง พล่านจนแทบจะเผาผลาญจิตใจ เท้าทั้งสองตรึงอยู่บนก้อนหินอันสูงชัน ใช้การต่อสู้แบบหักล้างกันในทางตรง หักโหมรุนแรงเป็นที่สุดแล้วในครั้งนี้

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีโทสะบันดาลจนพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง พลังฝ่ามือกระแทกออกไปดุจดั่งพะเนินเหล็กที่ร่วงลงจากฟากฟ้า หักล้างผลาญชีวิตกับแปะลอกาตาอย่างตรง ๆ ไปยี่สิบกว่ากระบวนเพลง ซึ่งในที่สุดพลังการฝึกปรือของเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยิน ยังสูงส่งไปกว่าแปะลอกาตาอยู่เล็กน้อย จึงทำให้แปะลอกาตาเริ่มรู้สึกมิอาจมีกำลังภายในยืนยาวได้อย่างเข้มแข็งดุจดั่งฝ่ายตรงข้ามแล้ว

พอการหักหาญอย่างตรง ๆ ของคนทั้งสองดำเนินไปไม่นานนัก ก็สร้างความเจ็บปวดให้กับฮุ่ยไต้ซืออย่างรุนแรง เพราะนางจะต้องต่อต้านอยู่กับสงฆ์ทั้งสองด้วยลำพังตัวคนเดียว ต้องทุ่มเทพลังการฝึกปรือที่มีอยู่ออกมาจนหมดสิ้น อาศัยวิชาตัวเบาและท่าเท้าอันพิสดารประหลาดล้ำ ป้องกันและตอดเล็กตอดน้อย ระวังมิให้กิมแปะเซ่งฮุดและพังเต็งพู ที่พยายามหันเข้าจู่โจมใส่ทางด้านหลังของเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยิน มิอาจจะกระทำได้ดั่งเจตนา จึงทำให้สองประมุขแห่งเกาะ ต้องทุ่มเทกำลังต่อสู้กันจนสุดชีวิต ด้วยความลำบากยากเย็นอย่างยิ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีนิสัยอันประหลาดพิกล ฮุ่ยไต้ซือจึงมิอาจจะเอ่ยปากขอ

ร้อง มิให้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทำการต่อสู้แบบหักโหมตรง ๆ กับฝ่ายตรงข้าม ให้มาช่วยเหลือนางได้ และอีกประการหนึ่ง นางก็เป็นผู้ที่มีนิสัยอันประหลาดพิกลเช่นกัน ดังนั้นยอดฝีมืออันดับหนึ่งและสองของสามเซียนนอกพสุธา จึงต้องพากันตกอยู่ในสถานการณ์อันเสียเปรียบ ต้องกัดฟันแข็งใจต้านรับอย่างเต็มฝืน เพื่อประคับประคองสภาพการต่อสู้ให้คู่คี่ก้ำกึ่งกันไว้ ด้วยความลำบากยากเย็น มิหนำซ้ำ ทางเบื้องล่างของขบวนค่ายกล ยังมีกิมลูอักที่คุมเชิงอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่อีกผู้หนึ่งด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งสู้ยิ่งบันดาลโทสะ ความฮึกเหิมพลุ่งพล่านขึ้นอย่างร้อนแรง กู่เสียงยาวสะท้าน และตวัดฝ่ามือทั้งสองฟาดสลับออกไปอย่างหักโหมรุนแรงจนถึงสิบกว่าครั้ง อันกระบวนเพลงที่จู่โจมไปในครั้งนี้ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทุ่มเทกำลังเข้าไว้จนเปี่ยมล้นอัดแน่น แปะลอกาตาเมื่อต้านรับอย่างหักหาญตรง ๆ แล้ว ก็จิตใจสั่นไหวเลือดลมพลุ่งพล่าน จนแทบกระอักโลหิตออกมาแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อแค่น ๆ อย่างเย็นชา แต่ในใจก็ระทึกขึ้นอย่างรุนแรง เพราะแต่ละฝ่ามือที่ฟาดออกไปเมื่อครู่นี้ เสื่อมเสียพลังภายในอันแท้จริงไปไม่น้อยเช่นกัน

กิมแปะเซ่งฮุดเห็นซือเฮียร่างสั่นสะท้านไม่มั่นคง จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง แฉลบร่างออกไปด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว ฝ่ามือทั้งสองประกบนิ้วทิ่มเข้าใส่กลางหลังเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินฟังจากเสียงลมก็ทราบได้ จึงแค่นเสียงเย็นชากระด้างขึ้น ร่างยังคงยืดอย่างสง่าไม่เคลื่อนไหว แขนเสื้ออันกว้างใหญ่ได้พลิ้วปลิวขึ้นเบา ๆ ฝ่ามือทั้งซ้ายขวาสะบัดฟาดกลับไปทางด้านหลังรุนแรง โดยมิได้เหลียวกลับไปมองดูเลย เป็นการฟาดย้อนกลับด้วยกระบวนท่าอันโหดเหี้ยม

กิมแปะเซ่งฮุดเห็นฝ่ายตรงข้ามหันหลังให้กับตน ด้วยความมั่นคงดุจดั่งเป็นขุนเขาอันใหญ่หลวง แต่ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดออกมารวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟที่แลบพุ่ง มิหนำซ้ำ ยังจดจำทิศทางที่จู่โจมอย่างแม่นยำ ซึ่งเป็นสิ่งที่เพิ่งจะประสบพบเห็นมาในชีวิต เพียงแต่ข้อนี้ก็เน้นให้เห็นถึง เป็นมือชั้นยอดสุดจนสามารถตั้งตัวเป็นบูรพาจารย์อันสูงส่งได้แล้ว ในใจจึงบังเกิดความนิยมเลื่อมใสอย่างยิ่ง

แปะลอกาตาเมื่อหักโหมรับการจู่โจมของประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าอย่างตรง ๆ แล้ว ก็ได้รับบาดเจ็บภายในเล็กน้อย โทสะจึงพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง พยายาม

สะกดกลั้นเลือดลมที่ปั่นป่วนในอกเอาไว้ จนสุดกำลังความสามารถ มือทั้งสองได้ประกบและกระแทกออกมาจากทรวงอกอีกครั้งอย่างหักโหม

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินตวัดมือฟาดเข้าต่อต้านศัตรูทางเบื้องหลังแล้ว แต่ศัตรูที่เบื้องหน้ากลับใช้มือทั้งสองควงเป็นวง และกระแทกตรงเข้ามา ก็ทราบอย่างแน่ใจว่า ต้องเป็นกระบวนท่าอันหักโหมรุนแรงสุดจะแกร่งกร้าว ในยามฉุกละหุกกะทันหัน จึงรีบชักมือซ้ายกลับออกมา ตวัดแขนขวาเพียงข้างเดียวฟาดไปทางด้านหลังด้วยกระบวนท่าอันหักโหมตรง ๆ มิยอมเลี่ยงหลบ

มือซ้ายที่รั้งกลับมานั้น ในยามฉุกละหุกรีบกดต่ำ และกระแทกรับออกไปด้วยกระบวนเพลงเดียวแต่มีสองท่า ศัตรูที่จู่โจมมาทั้งหน้าหลังอย่างรุนแรงนี้ ฮุ่ยไต้ซือได้เห็นอย่างถนัดชัดตา จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง ที่แท้ในใจนางก็รู้ซึ้งเป็นอันดีว่า เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินแม้นจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งแกร่งกร้าวไปกว่านี้ ก็มิอาจจะต้านทานต่อศัตรูผู้กล้าแข็ง ที่รุมกระหนาบมาทั้งหน้าหลังในเวลาอันพร้อมเพรียงกัน

ความกระวนกระวายบังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง จึงแฉลบร่างพุ่งปราดออกไปดั่งกับประกายไฟ เฉียดผ่านร่างพังเต็งพูไปอย่างหวุดหวิดด้วยกระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์อันสูงส่ง พังเต็งพูผู้มีพลังฝีมือยอดเยี่ยมถึงปานนี้ เห็นอยู่ชัด ๆ ว่านางแฉลบร่างตรงเข้ามาหาตน จึงตวัดมือฟาดเข้าใส่สองครั้งซ้อน ๆ เป็นการรับหน้า แต่ก็พลาดผิดไปหมดสิ้น

ฮุ่ยไต้ซือผู้มีพลังฝีมือถึงปานนี้แล้ว แต่จะอย่างไรก็เป็นอิสตรี ดังนั้นเองในยามปกติจึงมิใคร่ได้ใช้การต่อสู้แบบหักโหมตรง ๆ ขณะนี้เมื่อเห็นสถานการณ์อันฉุกละหุกกะทันหัน จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างไรมิได้แล้ว ทั้งยังอยู่ห่างกันอีกสิบกว่าช่วงโขดหิน ฝ่ามือทั้งสองจึงประกบแล้วกระแทกออกไปในครานั้น ด้วยพลังอันทุ่มเทกำลังภายในเข้าใส่จนอัดล้น มันคือกระบวนเพลงหมัดเทพยดาร้อยเก้านั่นเอง

ฮุ่ยไต้ซือในยามปกติ น้อยครั้งนักที่จะหักโหมไปด้วยฝีมืออันรุนแรงแกร่งกร้าวเช่นนี้ แต่พอเมื่อใช้ไปแล้ว พลังหมัดกลับหนักหน่วงดุจดั่งเป็นคลื่นอันคลุ้มคลั่งในมหาสมุทร โถมกระแทกเข้าใส่หน้าผาอย่างชุลมุน พลังลมแหวกฝ่าไปในครั้งนี้ บังเกิดเสียงดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวไปทุกทิศทาง

หมัดที่ฮุ่ยไต้ซือจู่โจมไปในครั้งนี้ มุ่งเข้าใส่กิมแปะเซ่งฮุดอย่างแม่นยำ กิมแปะเซ่งฮุดมาตรแม้นจะมีกระบวนท่าฟาดต้านรับของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินอยู่ทางด้าน

หน้า แต่ด้านหลังยังมีพลังหมัดอันแกร่งกร้าวของฮุ่ยไต้ซือกระหนาบเข้ามาในยามนั้น ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ กลับทำให้กิมแปะเซ่งฮุดตกอยู่ในระหว่างกลางของกระบวนท่ารุกกระหนาบไปเช่นกัน

กิมแปะเซ่งฮุดตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง พุ่งร่างแฉลบออกไปทางด้านข้างฝ่ามือซ้ายกดต่ำลงเล็กน้อย ต้านรับท่าฟาดกลับของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอย่างหักโหมตรง ๆ มาตรแม้นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจะฟาดมาด้วยมือเพียงข้างเดียว แต่กิมแปะ-เซ่งฮุดก็ยังรู้สึกว่า คล้ายดั่งถูกค้อนมหึมาน้ำหนักพัน ๆ ชั่ง กระแทกเข้าใส่อย่างถนัดถนี่ จนร่างต้องแกว่งไกวสั่นไหวไป

พลังหมัดเทพยดาร้อยเก้าของฮุ่ยไต้ซือ เห็นอย่างถนัดชัดตาว่าจะฟาดใส่กลางหลังของมันแล้ว แต่ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้าเป็นบุคคลชนชั้นใดแล้ว ไยจะไปลอบทำร้ายในผู้อื่นได้ เมื่อเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้คลี่คลายสถานการณ์ถูกรุมกระหนาบทางเบื้องหลังออกไปได้แล้ว จึงรีบกระแทกพลังภายในเบนเบี่ยงพลังหมัดให้เอนออกไปได้อีกด้านหนึ่งอย่างหักโหม

ประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้า มีพลังลมปราณที่ฝึกปรือมาอย่างสมบูรณ์แกร่งกร้าว เมื่อเบี่ยงกำลังหมัดจนเบนออกไปอีกข้างหนึ่ง กระแทกเข้าใส่ยอดของชะง่อนหินที่สูงชัน ทำให้สะเก็ดหินปลิวกระจายไปรอบทิศด้วยอานุภาพอันน่าตื่นตระหนกตกใจแล้ว

พลังหมัดในครั้งนี้มิเสียทีที่เรียกว่าวิชาหมัดเทพยดาร้อยเก้า (แป๊ะโป๊วซิ่งคุ้น) แม้จะห่างไกล แต่เพียงกระแทกไปครั้งเดียว ศิลาที่มีความแข็งแกร่งถึงปานนั้นก็ยังถูกกระแทกจนกระจัดกระจายเวียนว่อน

กิมแปะเซ่งฮุดยืนทรงร่างมิมั่นคง จนต้องร่วงหล่นลงไปทางเบื้องล่าง ตกเข้าไปภายในค่ายกลอีกครั้งหนึ่ง

ความจริงพลังภายในเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้เสื่อมโทรมจนกระทั่งไม่ปะติดปะต่อกันแล้ว มิหนำซ้ำฝ่ามือที่ฟาดไปในตอนหลัง ก็ยังหักโหมสุดกำลัง ปะทะกันกับพลังหมัดที่แปะลอกาตาอันเป็นหัวหน้าแห่งสามสงฆ์เฮ่งฮ้อที่ต่อยมาอย่างเดือดดาลคลั่งแค้นอีกด้วย ดังนั้นคนทั้งสองจึงพากันสะท้านใจอย่างรุนแรง

แปะลอกาตาเลือดลมได้พลุ่งพล่านอลเวงอยู่ก่อนแล้ว เมื่อพยายามสะกดกลั้นตวัดหมัดต่อยออกไปอีกครั้งหนึ่ง ปะทะกันกับพลังหมัดของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเข้าจึงรู้สึกร้อนวาบขึ้นที่หว่างอก พยายามที่จะผสานกับกำลังอันสะกดลง โดยคิดจะกระแทกให้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินร่วงหล่นลงจากยอดชะง่อนหินในครั้งนี้

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลอยรู้สึกว่า ร่างแกว่งไกวไหวเอนโดยมิอาจทรงอยู่อย่างมั่นคง จึงแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้น หงายฝ่ามือกระแทกไปทางด้านหน้าอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ พลังอันหนักหน่วงมหาศาลจึงกระแทกฝ่าอากาศออกไปจนสุดกำลัง ด้วยความหักโหมรุนแรง

พลังที่กระแทกมาในครั้งนี้ พิกลพิสดารอย่างยิ่งนัก ไม่เพียงแต่จะปะทะกับพลังที่จู่โจมมาดุจดั่งอสนีบาตอันครืนครั่นของแปะลอกาตาอย่างพิสดารเท่านั้น มิหนำซ้ำยังได้รั้งให้เบี่ยงออกไปทางด้านข้างอีกด้วย

แปะลอกาตามิระวังว่าจะเป็นไปในสภาพนั้น ร่างจึงถูกพลังในครั้งนี้ รั้งออกไปจนกลายเป็นวงอย่างรุนแรง หยุดยั้งทรงร่างมิได้แล้ว มาตรแม้นจะพยายามสะกดกลั้นลมปราณในร่างอยู่อีกสักเท่าใด แต่ก็ยังเพียงทำให้ยืนทรงร่างมิร่วงหล่นลงไปในค่ายกลได้เท่านั้นเอง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสะท้านใจอย่างรุนแรง ทราบแน่ว่า กำลังภายในของตนได้เสื่อมโทรมจนเป็นที่กระเทือนอย่างรุนแรง จึงมิกล้าจะหักโหมโถมเข้าใส่อย่างหักหาญอีกแล้ว จำต้องนั่งขัดสมาธิลงบนยอดชะง่อนศิลานั้นทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ การต่อสู้ของคนทั้งห้าจึงเหลือแต่เพียงประมุขแห่งเกาะเซียว-ฉิ่มเต้า และพังเต็งพูเท่านั้นที่ยังอยู่บนยอดชะง่อนศิลา ในฉับพลันนั้น มีเสียงดังควับ ๆ ขึ้นสองครั้ง แล้วเงาร่างของสองคนพุ่งปราดขึ้นมาบนยอดชะง่อนหินดั่งกับเหินบิน ฮุ่ยได้ชือเงยหน้ามองไป ก็เห็นว่าที่แท้คือกิมแปะเซ่งฮุดที่ร่วงหล่นลงจากยอดชะง่อนหินเมื่อครู่นั่นเอง ในครั้งนี้มันยังพาเอากิมลูอักขึ้นมาอีกด้วย

ฮุ่ยได้ชือทราบดีว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสูญเสียกำลังภายในอันแท้จริงไปมากมาย ทราบดีว่า แม้จะผนึกกำลังได้รวดเร็วสักปานใด ก็จะต้องผ่านเวลาครึ่งชั่วยามเสียก่อนจึงจะเป็นปกติได้ ในขณะที่ตนต้องต่อต้านระหว่างหนึ่งต่อสาม หากแม้นใช้วิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ออกมาต่อสู้แบบฉาบฉวย ก็ยังพอต่อต้านกันได้เป็นเวลาสักครู่หนึ่ง เมื่อเหลือบตามองไปเห็นแขนซ้ายของกิมแปะเซ่งฮุดคล้ายดั่งห้อยอย่างผิดปกติ ดั่งกับได้รับบาดเจ็บมาแล้วเล็กน้อย จึงครุ่นคิดในใจว่า

'เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจู่โจมเพียงครั้งเดียว สามารถทำร้ายไปได้ถึงสองคน อันกำลังความสามารถขั้นนี้ นับว่ายอดเยี่ยมสูงส่งเป็นอย่างยิ่งทีเดียว เราประมุขเกาะเซียวฉิ่มเต้า จะกระทำมิได้ทีเดียวหรือ...'

พอฉุกใจคิดเช่นนั้น ความฮึกเหิมองอาจได้พลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง กล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"นี่ ดูเจ้าคล้ายดั่งจะได้รับบาดเจ็บแล้ว เราประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้า ย่อมรอให้เจ้าพักผ่อนสักครู่หนึ่งก่อน..."

คำพูดพอเพิ่งกล่าวออก กิมแปะเซ่งฮุดก็แค่นเสียงอันเย็นชากระด้างออกทางจมูก ด้วยความเหยียดหยามดูแคลน

อันคนผู้นี้มีชีวิตอยู่แต่ในประเทศเทียนเต็ก และเพียงทราบว่า แถบทะเลตังไฮ้มีสามเซียนนอกพสุธาอาศัยอยู่บนเกาะน้อย แต่พวกมันสามสงฆ์ยังมีความเข้าใจอย่างปักมั่นว่า พลังฝีมือของแต่ละคนนั้น มิได้อ่อนด้อยไปกว่าสามเซียนนอกพสุธาแม้แต่น้อยนิด เมื่อกิมลูอักประสบพ่ายแพ้แล้ว มันสามคนจึงร่วมกำลังกันมาในตงง้วน แต่คาดมิถึงว่า สามเซียนนอกพสุธาจะมีพลังฝีมือที่เลิศเลอถึงปานนี้

พอได้คิดเช่นนั้น จึงกล่าวสืบต่อขึ้นด้วยภาษาอันประหลาดพิกลทันที

ความหมายที่มันกล่าวมานี้ คือต้องการให้ซือตี่พังเต็งพูและกิมลูอักอันเป็นศิษย์รัก เข้าประมือต่อสู้กับฮุ่ยได้ซือสักพักหนึ่ง ส่วนตัวมันเองจะไปดูอาการบาดเจ็บของแปะลอกาตาอันเป็นซือเฮีย ฮุ่ยได้ซือฟังอย่างงนงงพิศวงโดยมิทราบว่ามันกำลังว่ากล่าวอย่างไรมา

กิมแปะเซ่งฮุดกล่าวจบ ร่างก็ขยับพุ่งปราดไปยังทิศที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและแปะลอกาตาพักผ่อนอยู่ ฮุ่ยได้ซือกระวนกระวายอย่างตื่นตระหนก เพราะเข้าใจผิดคิดว่า มันจะเข้าไปทำร้ายเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่อยู่ในระหว่างผนึกกำลังลมปราณ จึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง พุ่งแฉลบร่างตามติดไปในทันที

กิมแปะเซ่งฮุดกลับมิทราบว่าฮุ่ยได้ซือเข้าใจผิด เท้าทั้งสองยังคงสะกิดไปที่ศิลา พุ่งร่างดุจดั่งเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ฮุ่ยได้ซือคาดคิดมิถึงว่า มันจะมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมถึงปานนี้ จึงตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง แต่กิมแปะ-เซ่งฮุดได้แฉลบร่างเข้าไปที่ข้างกายแปะลอกาตาแล้ว และก้มลงลูบคลำชีพจรข้อมืออย่างเป็นห่วงกังวล

ฮุ่ยได้ซือความจริงมีวิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดของพิภพยุคนี้ โดยเฉพาะเมื่อผสานกับวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์เข้าอีก ก็ยิ่งพิสดารสูงส่งจนไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบได้ แต่พอมาเทียบกับกิมแปะเซ่งฮุดเข้า ยังกลับช้าไปกว่าเล็กน้อย จึงยิ่งบังเกิดความตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง

กิมแปะเซ่งฮุดเห็นนางพุ่งร่างตามติดมาเช่นนั้น ก็กล่าวเสียงเย็นชากระด้างอย่างเข้าใจในความหมายแล้วว่า

"ท่านคิดว่าข้าพเจ้าเป็นบุคคลเช่นไรกัน ? จะไปทำร้ายต่อผู้ที่อยู่ในระหว่าง

ผนึกกำลังทีเดียวหรือ ?"

แต่นางกล่าวกับตัวเองในใจด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

'อันวิชาเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ของเรานั้น สูงส่งอย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบได้ด้วย แต่หากจะนับความรวดเร็วว่องไวแล้ว ยังมิอาจจะทัดเทียมกับเจ้าผู้นี้ได้ทีเดียว'

ฮุ่ยไต้ซือเมื่อเห็นมันพุ่งร่างเข้าหาแปะลอกาตา ก็จึงทราบว่า ตนเข้าใจผิดในตัวมันแล้ว

ในเวลาขณะนั้น ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าได้เงยหน้าขึ้นกล่าวกับกิมแปะเซ่งฮุดโดยฉับพลันทันด่วนว่า

"เจ้าอย่าเพิ่งกระหยิ่มยิ้มย่องไปเลย เจ้าคิดว่าพวกป่าเถื่อนขาดอารยธรรมตามรอบนอก จะมีวิชาการต่อสู้เข้มแข็งไปกว่าพวกตงง้วนหรือ อีกสักครู่เถิด...เฮอะ..."

แสดงว่ากำลังภายในของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยังมิทุเลาเป็นปกติอยู่ เพราะพลังลมปราณที่กล่าวออกมานี้ ยังกระท่อนกระแท่นไม่ปะติดปะต่อกัน

กิมแปะเซ่งฮุดมิได้ไปสนใจไยดีด้วย เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ครั้งนี้เรียกว่าเป็นการต่อสู้ระหว่างประเทศอันเจริญและป่าเถื่อน อีกสักครู่จะต้องดูให้ถึงที่สุด ว่าผู้ใดจะเป็นฝ่ายมีชัย..."

กล่าวจบก็หลับตาทั้งสองลงผนึกลมปราณภายในอย่างคร่ำเคร่งเร่งร้อน

ย้อนกล่าวถึงซิงเจี๊ยบและบ่อฮึ้งเซ็ง เมื่อพากันออกจากเกาะบ่อเก๊กเต้าแล้วก็เร่งรุดมุ่งมายังเกาะเซียวฉิ่มเต้าอย่างร้อนรนกระวนกระวาย ซิงเจี๊ยบทุ่มเทกำลังเท่าที่มีจ้วงพายอย่างไม่คิดชีวิต เกาะเซียวฉิ่มเต้าห่างจากเกาะบ่อเก๊กเต้ามิไกลเท่าใดนัก คนทั้งสองยังได้ใช้กำลังภายในเร่งเรืออยู่ตลอดเวลาอีกด้วย ดังนั้นเรือน้อยอันปราดเปรียวจึงพุ่งออกไปบนผิวน้ำด้วยความรวดเร็วดุจธนูหลุดออกจากแหล่งกรีดจนท้องทะเลเป็นเส้นสีขาวยาวเหยียด คลื่นกระฉอกกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณ

เรื่องนี้มีความสำคัญไปถึงอนาคตที่จะรุ่งเรืองหรือยับเยินของบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดิน บ่อฮึ้งเซ็งก็มิกล้าจะชักช้ารีรออยู่ได้ ใช้กำลังภายในจนสูงสุด ปัดฟาดไปทางด้านหลังอยู่ตลอดเวลา แต่ละครั้งที่สะบัดปัดป้องออกไปนั้น เรือน้อยก็พุ่งไปที่เบื้องหน้าได้ถึงร่วมร้อยเชียะ เพียงไม่นานนัก เกาะเซียวฉิ่มเต้าก็เห็นรำไรอยู่ทางขอบฟ้าแล้ว

บ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะได้รับการยกย่องขึ้นเคียงคู่อยู่กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน

และฮุ่ยไต้ซือ ให้เป็นสามเซียนนอกพสุธา แต่ก็มีการคบหากันไม่สนิทสนมเลย โดยเฉพาะกับฮุ่ยไต้ซือแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งมิเคยเหยียบย่างขึ้นมาบนเกาะเซียวฉิ่มเต้าแม้แต่ครึ่งก้าว จวบจนขณะนี้ เมื่อใกล้เข้าไปจนเห็นถนัดชัดตา บ่อฮึ้งเซ็งจึงอดมิได้ที่ต้องพิจารณาตัวเกาะ ที่ตนมิเคยเหยียบย่างมาอยู่หลายครั้ง

เมื่อกระโดดขึ้นชายหาดได้แล้ว คนทั้งสองพากันใช้วิชาตัวเบาพุ่งร่างเข้าไปในใจกลางเกาะอย่างสุดกำลังความสามารถ

ซิงเจี๊ยบมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมอยู่มิน้อย แต่พอเปรียบกับบ่อฮึ้งเซ็งเข้าก็ยังห่างไกลกันไปอีกหลายเท่านัก บ่อฮึ้งเซ็งมีความร้อนรนจนมิอาจจะทนรอต่อไปได้ จึงหันมารั้งซิงเจี๊ยบอยู่หลายครั้งหลายครา คนทั้งสองจึงคล้ายดั่งเป็นเส้นสีดำที่กรีดผ่านหาดทรายสีเหลืองไปยิ่งกว่าประกายไฟ นับเป็นความรวดเร็วที่ตื่นตระ-หนกต่อผู้ประสบพบเห็นเป็นยิ่งนัก

เกาะเซียวฉิ่มเต้ามีอาณาเขตมิเกินสิบลี้เท่านั้น ด้วยฝีเท้าอันสูงส่งของคนทั้งสอง เพียงชั่วครู่เดียวก็มาถึงยังเบื้องหน้าขบวนค่ายกลศิลาโบราณอันประหลาดล้ำนั้นแล้ว

ฉับพลันนั้น ที่เบื้องบนยอดของชะง่อนหินมีเสียงกู่ดังสะท้านดุจดั่งมังกรคำรามได้ดังขึ้นสองครั้ง จนแทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน เสียงกู่นี้ล้วนแต่ทุ้มหนักเปี่ยมด้วยพลังอันกล้าแข็ง แสดงว่าผู้ที่ส่งเสียงกู่ทั้งสองมีกำลังภายในอันสูงล้ำสุดยอด จนมิอาจจะสูงไปกว่านี้ได้อีกแล้ว

บ่อฮึ้งเซ็งชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่แล้วก็เข้าใจได้ในทันที จึงกล่าวว่า

"ฟังจากเสียงกู่ทั้งสองนั้นก็ทราบได้ว่า ต่างมีกำลังภายในอันสูงล้ำสุดยอดด้วยกันทั้งสิ้น แต่เป็นการกู่หลังจากที่ผนึกลมปราณภายในขึ้นจากอาการบาดเจ็บที่ได้รับอยู่ คิดว่าในระหว่างประมุขเกาะตั้วฉิ่มเต้าและเซียวฉิ่มเต้าจะต้องมีผู้หนึ่งได้รับบาด-เจ็บ..."

กล่าวพลางกระโดดละลิ่วขึ้นไปบนยอดชะง่อนหินโดยทันที

อันเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า และแปะลอกาตาหัวหน้าแห่งสามสงฆ์เฮ่งฮ้อ เป็นไปในลักษณะที่บ่อฮึ้งเซ็งคาดเดาไว้มิผิดจริง ๆ เพราะเมื่อผนึกกำลังภายในจนเป็นปกติแล้ว จึงต่างได้ส่งเสียงกู่ขึ้นในเวลาไล่เลี่ยแทบจะพร้อมเพรียงกัน

เนื่องจากคนทั้งสองมีพลังการฝึกปรือที่ก้ำกึ่งคู่คี่กัน ดังนั้นจึงทุเลาเป็นปกติได้ในเวลาไล่เลี่ยกันอีกด้วย ทั้งสองต่างลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า เผชิญหน้ากันอีก

ครั้งหนึ่ง ด้วยเจตนาที่จะทักล้างผลาญกันให้ถึงที่สุดอีกแล้ว

ส่วนอีกด้านหนึ่งฮุ่ยได้ชือได้ใช้วิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ต่อต้านกับกิมแปะ-เซ่งฮุด พังเต็งพู กิมลูอัก แต่เป็นการต่อต้านแบบฉาบฉวย กัดฟันแข็งใจต้านรับเอาไว้อย่างเต็มฝืน รักษาสภาพการต่อสู้ให้คู่คี่มิถึงกับพ่ายแพ้

เนื่องจากเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินและแปะลอกาตาต่างเป็นปกติได้ในเวลาพร้อมเพรียงกัน สภาพการต่อสู้จึงแปรเปลี่ยนไปอีกชนิดหนึ่ง กิมแปะเซ่งฮุดทราบแน่แก่ใจ แปะลอกาตาเพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บ คงยากที่จะต้านทานรับมือกับเพ่ง-ฮ้วมเชี่ยงหยินได้ดุจดั่งครั้งแรก ดังนั้นจึงรีบใช้ให้กิมลูอักเข้าไปช่วยเหลือตั้วชือแปะเพื่อต้านทานจัดการต่อเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินอีกคนหนึ่ง

ฉับพลันนั้นเอง บนยอดโขดหินพลันมีเงาร่างคนแฉลบแวบขึ้น กิมลูอักสะดุ้งจนสุดตัว เมื่อเพ่งมองดูถนัดชัดตาแล้ว เห็นเป็นคนสองคนกำลังพุ่งกายมาด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ จึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปจนสุดกำลังความสามารถทันที

หากแม้นเป็นผู้อื่น อาจบางทีจะขบคิดดูว่า ผู้ที่มาจะเป็นมิตรหรือศัตรู อาจมิตวัดฟาดออกไปจนสุดกำลังอย่างรุนแรงเป็นแน่ แต่กิมลูอักนั้นเป็นอาคันตุกะมาจากประเทศมคธ ซึ่งหามีมิตรใด ๆ ในแผ่นดินตงง้วนแม้แต่คนเดียวไม่ ดังนั้นผู้ที่มาย่อมต้องเป็นศัตรูอย่างแม่นมั่น จึงได้ตวัดฟาดใส่หน้าโดยมิต้องขบคิดลังเลใจเลย

ผู้ที่พุ่งกายมายิ่งกว่าประกายไฟนั้น คือประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่อฮี้งเซ็งที่รีบร้อนเพื่อมาช่วยเหลือรักษาเกียรติภูมิของสามเซียนนอกพสุธานั่นเอง เพียงแต่ขยับร่างออกด้านข้างวูบเดียวเท่านั้น ก็แฉลบผ่านไปโดยไม่ไยดี

ผู้ที่ตามติดมาอย่างกระหืดกระหอบทางด้านหลังก็คือชิงเจี๊ยบ ชิงเจี๊ยบมิคล้ายดั่งบ่อฮี้งเซ็ง ที่แฉลบวูบหนึ่งก็ผ่านไป จึงตวัดฝ่ามือทั้งสองกระแทกรับออกไปโดยมิได้มีความเกรงอกเกรงใจแม้แต่น้อย เป็นการน้อมสนองตอบอย่างสุดกำลังความสามารถเช่นกัน พลังทั้งสองจึงปะทะกันอย่างตรง ๆ โดยไม่เลี่ยงหลบ

กิมลูอักถูกกระแทกจนเซถลาลากลับไปทางด้านหลัง พอมองถนัดชัดตาแล้วที่แท้มันคือชิงเจี๊ยบผู้ซึ่งเคยโค่นตนลงไปภายในอารามบนยอดเขากุยซัวนั่นเอง จึงตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง เพราะเห็นว่า เจ้าหนุ่มชิงเจี๊ยบนี้คล้ายดั่งพลังฝีมือที่รุดหน้าไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนอีกแล้ว

บ่อฮี้งเซ็งวิ่งสุดฝีเท้าตรงเข้าไปถึงยังด้านหลังของแปะลอกาตา แล้วก็ตวาด

ขึ้นสุดเสียงว่า

"รับไว้"

พลางตวัดฝ่ามือฟาดแฉลบออกไปในทันที

แปะลอกาตามาตรแม้นมิทราบคำว่ารับไว้จะหมายความเช่นไร แต่เสียงพลังลมฝ่ามือที่ดังขึ้นก็ทราบว่า มีศัตรูจู่โจมมาทางด้านหลังแล้ว มันผู้นี้มีความทระนงองอาจเป็นอย่างยิ่ง และเย่อหยิ่งถือดีเป็นที่สุดอีกด้วย จึงหัวร่อแค่น ๆ และตวัดฝ่ามือฟาดรับไปทางด้านหลังอย่างตรง ๆ

บ่อฮิ้งเซ็งเห็นมันมีความยโสโอหังถึงปานนั้น ก็หัวร่อแค่น ๆ ขึ้น พลางกล่าวว่า

"ฝ่ามืออันประเสริฐ..."

เสียงพูดพอกล่าวจบ ก็ตวัดฟาดด้วยพลังที่กดต่ำ และกระชากรั้งออกทางด้านข้างโดยกะทันหัน

แปะลอกาตามิเคยคาดฝันว่า ที่เบื้องหลังยังจะมีผู้ทรงฝีมืออันดับสูงล้ำอันมิต่ำต้อยไปกว่าตน มาปรากฏขึ้นอีกผู้หนึ่งด้วย ความประมาทในศัตรูคู่ต่อสู้เพียงเล็กน้อย มิเพียงแต่พลังฝ่ามือที่ตวัดฟาดกลับไปนั้น จะถูกกระชากรั้งออกไปอีกด้านหนึ่งเท่านั้น แม้กระทั่งร่างของมัน ยังถูกพลังกระชากรั้งในครั้งนี้ หมุนจนเป็นวงกลับไปเผชิญหน้ากับบ่อฮิ้งเซ็งอย่างตรง ๆ ทันที

แปะลอกาตาได้พลาดท่าเสียทีในยามมิรู้ตัว และมิทันระวังป้องกันเลย จึงบันดาลโทสะด้วยความแค้นเคืองและอับอายใจ ตวาดก้องขึ้นสุดเสียง กระแทกฝ่ามือทั้งสองออกไปอย่างหักโหมรุนแรง

บ่อฮิ้งเซ็งตรึงร่างแน่นอยู่บนยอดชะง่อนหิน ดุจดั่งเป็นภูเขาอันมั่นคง จนเมื่อพลังหมัดศัตรูใกล้เข้ามาแล้ว ฝ่ามือทั้งสองก็ตวัดแยกออกจากกันโดยกะทันหัน ฝ่ามือซ้ายยกขึ้นตั้งเป็นสันอยู่เหนือออก หมัดขวาได้ตวัดต่อยผางตรงเข้าใส่ในครานั้น

พลังทั้งสองพอกระทบกัน บ่อฮิ้งเซ็งเพียงไหล่สั่นสะท้านออกไปเล็กน้อย แต่แปะลอกาตานั้นกลับสะท้านไปทั้งร่างอย่างรุนแรง จนแทบจะต้องเซถลาออกไปทางด้านหลัง จึงบังเกิดความตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวงสุดประมาณ คำนึงอยู่ในใจว่า

'ช่างเป็นเรื่องคิดมิออกทีเดียวว่า ภายในเกาะร้างอันกระจ้อยร่อยกลางทะเลจะมียอดฝีมืออันดับสูงมาในเวลาใกล้เคียงกันถึงสามคนทีเดียว สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้ออันทรงอานุภาพสูงส่งในประเทศมคธ อาจจะมาถูกทำลายในคราครั้งนี้เข้าแล้ว...'

พอได้คิดถึงตอนนั้น ความท้อถอยได้เริ่มบังเกิดขึ้นเล็กน้อยทันที

อีกด้านหนึ่ง เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว และกล่าว

กับบ่อฮึ้งเซ็งว่า

"น้องเรา มิได้เห็นหลายปีแล้ว นับว่าเก่งกล้ามากนัก..."

บ่อฮึ้งเซ็งกล่าวอย่างหนักแน่นจริงใจว่า

"เซี่ยงหยินชมเชยเกินความจริง..."

บ่อฮึ้งเซ็งนี้มีไมตรีอยู่กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินของสามเซียนนอกพสุธามาบ้าง เมื่อครั้งเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินฉลองคล้ายวันเกิดร้อยยี่สิบปีนั้น ยังได้ส่งพิณโบราณให้กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินด้วย แต่ยามปกติ คนทั้งสองน้อยครั้งนักที่จะประสบพบกัน แต่ก็ยังนับว่ามีความสนิทสนมกันอยู่

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปว่า

"ในวันนี้ สามเซียนนอกพสุธาของเราต่างมาอยู่กันครบถ้วน พวกมันสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ประกาศอย่างเอาจริงเอาจังว่า จะกำราบปราบบู๊ลิ้มของตงง้วนให้สยบอยู่ใต้อำนาจบารมี ในขณะนี้เรามาต่อสู้กันในระหว่างหนึ่งต่อหนึ่ง พวกเราจะอย่างไรก็อย่าให้เป็นที่เสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิโดยเด็ดขาด..."

วาจานี้มาตรแม้นจะเป็นการกล่าวกับบ่อฮึ้งเซ็งโดยเปิดเผย แต่ความหมายนั้นยังเป็นการกระตุ้นและยั่วแหย่ต่อฮุ่ยไต้ซือ ซึ่งฮุ่ยไต้ซือไหนเลยจะมิเข้าใจในความหมายของวาจาที่ว่าไป ความฮึกเหิมทระนงจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรงจนคึกคักกระปรี้กระเปร่าในทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อเฮอะ ๆ เสียงดังสนั่น พลางกล่าวว่า

"น้องเรา ท่านไปจัดการกับเจ้าผู้หน้าเหี่ยวย่นจนหย่อนยานคนนั้น เรามาเปิดฉากการต่อสู้ระหว่างตัวต่อตัวกัน..."

เจ้าผู้ที่หน้าเหี่ยวย่นจนหย่อนยานนั้น ก็หมายไปถึงน้องเล็กของสามสงฆ์ แห่งเฮ่งฮ้อนามพังเต็งพูนั่นเอง ความหมายของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็คือ ต้องการจะประ-มือระหว่างสามเซียนนอกพสุธา และสามสงฆ์แห่งเฮ้งฮ้อในระดับจากสูงลงต่ำเช่นกัน

บ่อฮึ้งเซ็งหัวร่ออย่างเฉื่อยชา พลางกล่าวว่า

"อย่างนี้เห็นทีจะประเสริฐอยู่"

กล่าวจบก็แฉลบร่างพุ่งปราดไปที่เบื้องหน้าของเจ้าผู้หน้าเหี่ยวย่นจนหย่อนยานหรือพังเต็งพูอย่างกะทันหัน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นแต่ละฝ่ายต่างยืนตั้งหลักได้มั่นคงแล้ว ก็แหงนหน้าหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว จนแม้กระทั่งโขดศิลาที่สูงชันจำนวนมากมายก่าย-กองพลอยสั่นระรัวขึ้นด้วย จากนั้นจึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"รุกเข้าไป..."

พร้อมกันนั้น ก็ตวัดหมัดต่อยผางเข้าใส่หว่างอกแปะลอกาตาอย่างไม่เกรงใจแล้ว

ฮุ่ยไต้ซือและประมุขแห่งเกาะบ่อเก็กเต้า ต่างใช้วิชาความรู้และพลังฝีมือ จัดการกับคู่ต่อสู้ที่เบื้องหน้าในกะทันหัน ชิงเจี๊ยบที่อยู่ทางด้านข้าง เมื่อเห็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของพิภพในยุคนี้จำนวนหกคน พากันใช้กำลังความสามารถอันสูงส่งเข้าประหัตประหารกัน ก็บังเกิดความตื่นเต้นจนปากอ้าตาค้างไป

ฉับพลันนั้น เจ้ากิมลูอักอันกลอกกลิ้งก็หักโหมกำลังตวัดหมัดต่อยผางเข้าใส่ชิงเจี๊ยบโดยมิทันรู้ตัว เพราะมันเมื่อคำนึงถึงการพ่ายแพ้บนอารามยอดเขากุยซัวแล้ว โทสะก็พลันพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง เคียดแค้นแน่นใจจนปรารถนาจะกัดกินชิง-เจี๊ยบลงไปให้สาสมกับความอาฆาตมาดร้ายนี้

ชิงเจี๊ยบถูกพลังลมกระแทกจนสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น รีบก้าวเท้าซ้ายออกไปทางด้านข้าง ตวัดหมัดขวาต่อยผางเข้าต้านรับโดยฉับพลัน จึงบังเกิดเสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว ชิงเจี๊ยบถูกกระแทกจนต้องถอยออกไปทางด้านหลังครึ่งก้าวทันที

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น กิมลูอักอันกลอกกลิ้งก็บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนสะท้านไปทั้งร่าง เพราะมันมีความรู้สึกว่า พลังภายในของชิงเจี๊ยบยามนี้ ยังสูงส่งไปกว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ที่เคยประมือกันมาบนยอดเขากุยซัวนั้นแล้ว

พลังการต่อต้านอย่างหักโหมตรง ๆ ในครั้งนี้ ทำให้ชิงเจี๊ยบได้สติขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วนว่า พลังการฝึกปรือของตนนั้น ยังด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามเล็กน้อย ดังนั้นจึงแฉลบร่างเข้าหาทางด้านข้าง ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดออกไปสามครั้งซ้อน ๆ ด้วยกระบวนเพลงอันละลิ่วพลิ้วแผ่วดุจดั่งเป็นปุยนุ่นที่ลอยไปตามลม

ฝ่ามือทั้งสามนี้ดูคล้ายดั่งละลิ่วล่องโดยปราศจากกำลัง แต่ความเป็นจริง พลังได้ถูกรั้งซุกไว้โดยมิปล่อยออก กิมลูอักมีพลังการฝึกปรือที่สูงส่งเพียงไรแล้ว มันมองปราดเดียวก็ทราบซึ้งอย่างแน่ใจ จึงแฉลบร่างออกทางด้านข้าง กระชากศอกกระแทกย้อนเข้าไปในคราครั้งนั้น ฝ่ามือทั้งสองก็แปรเปลี่ยนจากตะปบฟาด มาเป็นตะกุยคว้า มุ่งเข้าใส่ชีพจรข้อมือทั้งสองข้างของชิงเจี๊ยบ แต่หากชิงเจี๊ยบเพียงขยับร่างไหล่ซ้ายของมันก็จะกระแทกเข้าใส่ใบหน้าชิงเจี๊ยบได้อย่างถนัดนี่ทีเดียว

ชิงเจี๊ยบคาดมิถึงว่า มันจะมีกระบวนท่าอันประหลาดพิกลจนถึงปานนี้ ในช่วงกะทันหันอันร้อนรนก็ไม่มีปัญญาจะทำลายแก้ไขได้ จำเป็นต้องใช้วิชาท่าเท้าเทพ-ยดาปาฏิหาริย์อันสูงสุดยอดในพิภพของฮุ่ยไต้ซือ เลี่ยงหลบออกไปได้ดั่งประกายไฟ

เสียงดังเปรื่องปรากฏขึ้นแล้ว เมื่อชิงเจี๊ยบกระชากเอากระบี่ยาวออกจากฝัก...

กิมลูอักเห็นฝ่ายตรงข้ามกระชากกระบี่ออกมา ความแค้นเก่าและความอาฆาตใหม่ ได้พากันโหมประดังขึ้นจนจับใจ กระชากเอาเชือกรัดเอวออกมาจนปรากฏเสียงดังควับบ้างเช่นกัน

ชิงเจี๊ยบควงกระบี่ในมือ กรีดเข้าใส่ท้องน้อยกิมลูอักจนบังเกิดเสียงดังซู่ซ่าหวีดหวิว กิมลูอักมิใช้เชือกของมันเข้าปัดป้องรองรับ แต่กลับจู่โจมโหมเข้าหาในครา ครั้งนั้น เชือกยาวเหยียดในมือถูกควงจนเป็นเส้นตรงดุจดั่งกระบองอันกล้าแข็ง กระแทกเข้าใส่ใจกลางหว่างคิ้วของชิงเจี๊ยบโดยกะทันหัน...

ชิงเจี๊ยบยังคงมิยอมเลี่ยงหลบอย่างอาจหาญ สะบัดหน้าออกไปได้ในช่วงกะพริบตา กระบี่ในมือได้ควงสะบัดฟาดฟันอย่างหักโหมรุนแรงไปห้ากระบวนท่า มิหนำซ้ำยังเป็นแต่ท่าไม้ตายในเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขาทั้งสิ้นอีกด้วย

กิมลูอักควงเชือกคู่มือจนคล้ายดั่งเป็นงูร้ายอันแคล่วคล่อง เป็นมังกรอันกล้าแข็ง ในยามตลบฉวัดเฉวียนเวียนอยู่นั้น ล้วนแล้วแต่มุ่งเข้าใส่จุดสำคัญในร่างของชิงเจี๊ยบทั้งสิ้น สะบัดฟาดและกระชากรั้งจนพลังการจู่โจมอันหักโหมโหดเหี้ยมของชิงเจี๊ยบ ต้องอันตรธานออกไปทางรอบกายจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ

ยอดฝีมืออันดับสูงทั้งสี่คู่จึงได้เปิดฉากการต่อสู้ชนิดใช้ชีวิตเป็นเดิมพันขึ้นบนเกาะเซียวฉิ่มเต้าแล้ว อย่างดุเดือดนองเลือด ดวงอาทิตย์ได้เคลื่อนคล้อยลอยต่ำลงไปทุกขณะ เงาของโขดหินแต่ละอัน ได้ทอดจากสั้นเป็นยาวไปทุกครา

ชิงเจี๊ยบและกิมลูอักเมื่อหักโหมกันไปมาเป็นเวลามิถึงหนึ่งร้อยเพลง ก็พากันหยุดยั้งมือเองโดยมิได้มีผู้ใดพ่ายแพ้ ที่แท้เพราะคนทั้งสอง ในขณะนั้นถูกการต่อสู้ของสามเซียนนอกพสุธาและสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ดึงดูดเอาความสนใจไปจนหมดสิ้นนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบห้อยกระบี่ยาวในมือชี้ลงสู่พื้น จับจ้องมองเขม็งถึงการต่อสู้อันยอดเยี่ยมสูงส่งของทั้งสามคู่นั้นอย่างใจจดใจจ่อ โดยเฉพาะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ย-ไต้ซือ ทั้งสองท่านนี้ล้วนแล้วแต่เคยถ่ายทอดฝีมือให้กับชิงเจี๊ยบมา ชิงเจี๊ยบเห็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของพิภพแห่งตงง้วนทั้งสองท่าน ต่างได้ใช้ยอดวิชาไม้ตายอันเก่งกล้าสามารถของแต่ละคน เข้าจู่โจมศัตรูด้วยอานุภาพอันรุนแรงกล้าแข็ง องอาจสง่างามอย่างน่าเลื่อมใสนับถือ จนบังเกิดความลุ่มหลงมัวเมา ลืมเลือนทุกสิ่งอย่างที่รอบกายไปหมดสิ้น

เมื่อคราครั้งก่อนนั้น ชิงเจี๊ยบเคยเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน และฮุ่ยไต้ซือ ประ-

มือกันมาบนเกาะเซียวฉิ่มเต้าครั้งหนึ่ง ก็มีความรุดหน้ากล้าแข็งขึ้นไปอีกมากมาย ในขณะนี้เมื่อเห็นคนทั้งสองประมืออยู่กับสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้ออย่างจริงจัง เอาเป็นเอาตายยิ่งกว่าเมื่อคราครั้งก่อน ก็ยิ่งได้รับคุณประโยชน์ขึ้นมากมายหลายเท่านัก เพราะคราครั้งเมื่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินต่อสู้อยู่กับฮุ่ยไต้ซือนั้น ต่างฝ่ายมิได้ปรารถนาจะหักล้างผลาญชีวิตของกันและกัน ดังนั้นการต่อสู้จึงมิดุเดือดจริงจัง และพลิกแพลงพิสดารอย่างชั่วร้ายเหมือนอย่างในขณะนี้เลย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินในยามนั้น บัดเดี๋ยวฝ่ามือบัดเดี๋ยวหมัด บัดเดี๋ยวกรีดนิ้วสกัดทิ่ม ในช่วงฉับพลันกะทันหันนั้น กระบวนเพลงเทพยดาเจ้าพิภพทั้งสิบกระบวนท่า พากันมีวิชานิ้วอันพิสดารเข้าผสานอยู่อย่างสับสน ซึ่งบางครั้งยังกลับกลายไปเป็นวิชาท่าฝ่ามือคงคงเจี้ยฮวบ ที่เพิ่งบัญญัติขึ้นได้ในเวลาไม่นานนัก บางครั้งยังใช้กระบวนท่าอันพิกลพิสดารที่สูงสุดยอดเยี่ยมจนไม่มีคำเทียมเทียบเปรียบเปรยได้...แต่กระบวนท่าเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่คิดขึ้นมาในยามฉุกละหุกกะทันหัน เพื่อจัดการกับสงฆ์ชาวมคธทั้งสามนี้นั่นเอง

เมื่อเบือนหน้ามองดูทางฮุ่ยไต้ซือ เห็นกำลังใช้วิชาท่าฝ่ามือที่เคยถ่ายทอดให้กับซิงเจี๊ยบยังมิหมดชุดนั้นนั่นเอง ส่วนเท้าย่างเหยาะไปตามวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ ที่นับว่าสูงส่งสุดยอดของพิภพแล้ว กิมแปะเซ่งฮุดผู้นั้นมาตรแม้นจะมีวิชาตัวเบาที่เร็วและแคล่วคล่องอย่างสุดแสน แต่ยามประมือต่อสู้อยู่กับศัตรูแล้ว ก็มิอาจจะเทียมเปรียบกับท่าเท้าเทพยดาปฏิหาริย์อันพิสดารประหลาดล้ำได้ไม่

ส่วนเจ้ากิมลูอักก็เพ่งสมาธิความสนใจทั้งมวลเข้าสู่ภายในวงต่อสู้จนหมดสิ้นเช่นกัน มันตั้งอกตั้งใจจับจ้องมองดูการต่อสู้ของซือแป๋ ซือแปะ และซือเจ่กอย่างคร่ำเคร่งลุ่มหลง ซึ่งเป็นไปโดยนัยเดียวกัน เพราะมันก็มีความพลุ่งพล่านใจอย่างรุนแรง ไปด้วยพลังฝีมืออันสูงส่งพิสดารของพวกซือแป๋ ซือแปะ และซือเจ่กทั้งสามนี้ จนลุ่มหลงมัวเมา

ฉับพลัน กิมลูอักได้สำนึกถึงความวิเศษสุดในกระบวนท่าที่ซือแปะ แปะลอกาตาจู่โจมเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ จึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง และพุ่งกำลังเข้าฟาดใส่ซิงเจี๊ยบอย่างฉับพลันกะทันหัน เพราะเมื่อเข้าใจในความหมายของกระบวนท่านั้นว่ามีความพิสดารอยู่เช่นไรแล้ว จึงจับซิงเจี๊ยบมาเป็นเป้าประลองมือไปในทันที

ซิงเจี๊ยบยามนั้น กำลังจับจ้องจนตากลมโต ดูกระบวนท่าอันพิกลพิสดารของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอยู่ พลันรู้สึกมีพลังกระแทกมาทางด้านหลัง มิได้เหลียวกลับไปดูแม้แต่น้อย ก็ตะปบมือคว้ากลับออกไปอย่างกะทันหัน กิมลูอักมาตรแม้นจะเป็น

กระบวนท่าอันสูงส่งสุดยอดของความร้ายกาจ แต่ก็ยังถูกชิงเจี๊ยบตะกุยจนต้องเบี่ยง-เลี่ยงออกไปครึ่งก้าวอย่างจำใจ

กระบวนท่าที่ชิงเจี๊ยบตะกุยไปในครั้งนี้ คือกระบวนท่าอันพิกลพิสดารที่จำมาจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินในขณะนี้นั่นเอง คนทั้งสองเมื่อประมือกันไปหนึ่งกระบวนเพลงแล้ว ก็พากันหยุดมือไปโดยมิได้จู่โจมต่ออีก แต่ละคนต่างหันไปจ้องสังเกตดูสภาพการต่อสู้ในที่เบื้องหน้าอย่างใจจดใจจ่อ ยามเมื่อคนทั้งสองได้คิดถึงความพิสดารในกระบวนท่าใด ๆ ขึ้นแล้ว ก็หันกลับมาฟาดเข้าใส่กันจนชุลมุนวุ่นวาย จากนั้นก็หันกลับไปใช้ความหมกมุ่นครุ่นคิด ต่อกระบวนท่าของคู่ต่อสู้ทั้งสามจนใจจดใจจ่อ อันการต่อสู้อย่างฟ้าลั่นแผ่นดินสนั่นในครั้งนี้ ได้เป็นคุณประโยชน์ต่อยอดฝีมืออันดับสูงรุ่นเยาว์ทั้งสองอย่างมหาศาล ทำให้คนทั้งสองในระหว่างนี้ ได้ตีความแตกถึงกระบวนท่าอันพิสดารและสูงส่งยอดเยี่ยม ซึ่งยามปกติมิเคยจะคาดคิดว่าเป็นไปได้เลย

โดยเฉพาะชิงเจี๊ยบ เนื่องจากระหว่างนี้ เพิ่งได้รับการถ่ายทอดในวิชาฝ่ามือที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยไต้ซือบัญญัติขึ้นใหม่ อันวิชาฝ่ามือที่สูงส่งสุดยอดของความพิสดารทั้งสองชุดนี้ ยังมีเคล็ดและความแปรเปลี่ยนพลิกแพลงอีกมากมายก่าย-กองนัก ที่ชิงเจี๊ยบยังมิอาจจะเข้าใจได้แตกฉาน ยามนี้เมื่อเห็นประจักษ์ตาว่า เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยไต้ซือได้พากันใช้ออกมาอย่างจริงจังสุดกำลังความสามารถ จึงทำให้ได้รับคุณประโยชน์ขึ้นอีกมากมายก่ายกอง รู้ซึ้งเข้าใจได้ในเพลงฝ่ามือทั้งสองชุดทันที

เมื่อทั้งสามคู่หักโหมจู่โจมอย่างสุดกำลังความสามารถไปกว่าหนึ่งพันกระบวนเพลงแล้ว ชิงเจี๊ยบเองก็ยังมิทราบ แต่กิมลูอักนั้นมีทั้งความตื่นเต้นและคั่งแค้นจนแทบจะกระโดดโลดเต้น เพราะมันรู้สึกว่าแต่ละครั้งที่จู่โจมตีโต้อยู่กับชิงเจี๊ยบขณะนี้ คล้ายดั่งมีพลังฝีมืออันรุดหน้าอยู่ตลอดเวลา ตนมาตรแม้นจะหมกมุ่นครุ่นคิดอย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจ แต่ยังคงมิอาจรุดหน้าไปได้เร็วกว่าชิงเจี๊ยบอยู่นั่นเอง

ที่ยอดโขดหินด้านตะวันออก บ่อฮึ้งเซ็งและพังเต็งพูก็ได้ต่อสู้กันจนเลือดพล่านเดือดดาลไปทั้งคู่แล้ว ทั้งสองต่างทุ่มเทไม้ตายประจำตัวอันสูงส่งออกมาหักล้างผลาญชีวิต โหมจู่โจมกันโดยมิได้คิดเวทนาปรานี มิรั้งมือออมกำลังอีกแล้ว

บ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะมีอาวุโสน้อยไปกว่าทุกคนภายในสามเซียนนอกพสุธา แต่เนื่องจากเคยได้กินผลไม้อันวิเศษสุดเข้าไป พลังภายในจึงได้แกร่งกร้าวเข้มแข็งจนมิต่ำต้อยไปกว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเท่าใดนัก พังเต็งพูได้แปรเปลี่ยนเพลงฝ่ามือไป

ถึงเจ็ดครั้งเจ็ดชนิด แต่ยังมิอาจจะเป็นฝ่ายรุกได้เปรียบต่อบ่อฮึ้งเซ็งแม้แต่น้อยเลย พยายามทุ่มเทกำลังความสามารถหักโหมจู่โจมอย่างไม่คิดชีวิต แต่ก็เป็นการต่อสู้ในแบบฉบับเดิม คือคู่คี่ก้ำกึ่งอยู่นั่นเอง

พลันได้ยินเสียงบ่อฮึ้งเซ็งตวาดก้องร้องขึ้น ตวัดฝ่ามือฟาดทลายมาเบื้องหน้าดุจดั่งกระแสลมกรด...

พังเต็งพูยืนเท้าเดียวบนยอดชะง่อนหิน หมุนร่างคว้างเป็นวงกว้าง อีกเท้าหนึ่งนั้นเตะกวาดออกไปที่เบื้องหน้า ดั่งราวกับเป็นกระบองเหล็กที่ตวัดฟาดเข้าใส่พลังลมอันหนักหน่วงเข้มแข็งนี้ กระแทกกระทั่นเข้าใส่บ่อฮึ้งเซ็งจนเสื้อผ้าพลิ้วปลิวไสวไป

บ่อฮึ้งเซ็งตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"ต้านรับประเสริฐมาก..."

พลางพุ่งร่างขึ้นสู่เบื้องสูง ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดลงสู่เบื้องล่าง ดั่งราวเป็นพะเนินเหล็กที่ร่วงทับลงมา พอพังเต็งพูตวัดหมัดทั้งสองขึ้นต่อยต้านรับ บ่อฮึ้งเซ็งพลันก็กดฝ่ามือลงเพียงข้างเดียว ดั่งราวกับเป็นประกายไฟ

พังเต็งพูทุ่มเทกำลังออกไปจนเต็มที่ กระแทกรับโดยฉับพลันทันที

บ่อฮึ้งเซ็งใจหายวาบ และรีบเปลี่ยนกระบวนท่าการจู่โจม โดยใช้เท้าทั้งสองเตะตวัดสลับออกไปในคราครั้งนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงกระบวนท่าที่รวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ

บ่อฮึ้งเซ็งพอพลาดผิดจากการจู่โจมในครั้งนี้แล้วก็โถมเข้าเสี่ยงอันตรายอย่างไม่คิดชีวิต พังเต็งพูผู้นี้หมกมุ่นฝึกปรือในวิชาการต่อสู้เป็นเวลากว่าแปดสิบปีอย่างคร่ำเคร่ง จนบังเกิดความเคยชินจนเป็นสัญชาตญาณ มิต้องใช้ความคิดมือก็ยื่นนิ้วประกบออก จิ้มสกัดไปยังจุดกงซุนฮวกที่ข้อเท้าของบ่อฮึ้งเซ็ง ที่กำลังเตะตวัดเข้ามา

อันจุดกงซุนฮวกนี้ อยู่ในกระดูกข้อต่อของข้อเท้า หากแม้นถูกศัตรูจี้สกัดเข้าแล้ว เท้าข้างนั้นก็จะพิการไปในทันที บ่อฮึ้งเซ็งในยามอันตรายก็มิเสียสติจนปั่นป่วนไป ใช้ส้นเท้าบิดกลับเข้าไปด้านในอย่างรุนแรงเลี่ยงหลบจากจุดกงซุนฮวก และใช้หลังเท้านั้นทันเข้าใส่พังเต็งพู

กระบวนท่านี้ใช้อย่างประหลาด และเสี่ยงอันตรายเป็นที่สุด พังเต็งพูจิ้มสกัดพลาดผิดจึงรั้งฝ่ามือกลับมิทัน ต้องฟาดเข้าใส่รองเท้าบ่อฮึ้งเซ็งจนร่างเสียหลักโงนเงนไป

บ่อฮึ้งเซ็งใช้กระบวนท่าอันหวาดเสียวพิสดารไป จึงสามารถผ่านจากด่านอันตรายนี้ไปได้โดยหวุดหวิด โทสะจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กล่าวเสียงเย็นชากระด้างกับพังเต็งพูว่า

"ประเสริฐมาก...เฮอะ..."

วาจาพอกล่าวออกไป พลันนึกขึ้นได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามมิรู้จักภาษาฮั่นเลย ว่าไปมันก็ฟังมิเข้าใจ จึงต้องหัวร่อในความเลอะเลือนของตน

บ่อฮึ้งเซ็งไหนเลยจะเคยทุลักทุเลถึงขนาดนี้มาก่อน เพลิงโทสะพลุ่งพล่านจนเดือดดาลใจ กระบวนท่าเผ่งโป่วแชฮุ้ง (ย่างก้าวเข้าสู่หมู่เมฆ) พาร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า วนเวียนอยู่เบื้องบนอากาศเหนือศีรษะพังเต็งพู และในฉับพลันนั้น ก็ใช้กระบวนท่าไท่ซัวเอี๊ยบเต้ง (ภูเขาไท่ซัวทลายทับศีรษะ) กระแทกลงมาทางด้านล่างอย่างหลอกล่อ

พังเต็งพูเห็นจากสีหน้าท่าทางของบ่อฮึ้งเซ็งก็ทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามมีโทสะอันรุนแรงพลุ่งขึ้นแล้ว ยามลงมือจู่โจมมานี้ คงจะต้องหักโหมสุดกำลัง โดยหมายผลาญชีวิตอย่างแน่แท้ จึงมิกล้าประมาทเลินเล่อได้ เลยตั้งสติเพ่งมองจ้องคอยรับเอาไว้อย่างเตรียมพร้อม

บ่อฮึ้งเซ็งพอกดมือกระแทกลงมา พังเต็งพูจึงหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่น ฝ่ามือทั้งสองกำหมัดต่อยผางขึ้นสู่ด้านบน เห็นจากกระบวนท่านี้ของมัน คล้ายดั่งกับเป็นกระบวนท่าชงเทียนเผ่า (ระเบิดขึ้นสู่ฟ้า) ของตงง้วน แต่อานุภาพนั้นกลับรุนแรงแกร่งกร้าวอย่างน่าพิศวง

บ่อฮึ้งเซ็งพอปะทะกันอย่างถนัดถนี่กับพังเต็งพูแล้ว ร่างพลันได้ถูกกำลังอันมหาศาลยอขึ้นสู่เบื้องสูง จนทำให้พลังที่จู่โจมศัตรูของตน ได้มลายสาบสูญไปในฉับพลันทันด่วน และยังกลับถูกกระแทกเข้าใส่เป็นการน้อมสนองตอบอีกด้วย

เมื่อมองดูพังเต็งพู เห็นร่างของมันเพียงแต่สั่นไหวไปเล็กน้อยเท่านั้น แสดงว่าต้องพลาดท่าไปกว่าตนอีกมากมาย ความฮึกเหิมบังเกิดขึ้นอีกจนเปี่ยมล้น เปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ปล่อยลมปราณในอากาศให้แตกซ่าน และรั้งกลับเข้าไปใหม่ในช่วงพริบตา จึงเป็นการหายใจในหว่างอากาศอย่างพิสดาร ฝ่ามือทั้งสองกรีดออกเป็นวงกว้าง แล้วกระแทกลงมาทางด้านล่างอีกครั้งอย่างหลอกล่อ

พังเต็งพูทราบแล้วว่า บ่อฮึ้งเซ็งมีเจตนาจะหักล้างกับตนในกลางอากาศอย่างหักโหมตรง ๆ หากแม้นต่อสู้กันไปในสภาพนี้แล้ว ฝ่ายตรงข้ามสามารถอาศัยกำลังในหว่างอากาศ สลายพลังการตีโต้ของตนออกไปได้ แต่ตนนั้นกลับกลายคล้ายเป็น

ตะปูที่จะต้องถูกฝ่ายตรงข้ามตอกกระแทกจนจมหายเข้าไปในโขดศิลาเป็นแม่นมั่น

พอฉุกใจได้คิดเช่นนั้น จึงขยับเท้าก้าวเลี่ยงหลบย่างเหยียบออกไปตามวิชาท่าแปดทิศโดยทันที

พร้อมกันนั้น หมัดทั้งสองก็ต่อยตวัดขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างสลับซับซ้อน ต้าน-ทานต่อการกดกระแทกลงมาของบ่อฮึ้งเซ็งตลอดเวลา ส่วนตนนั้นต่อยไปก็ย่างเหยียบเลี่ยงหลบไป จนสามารถสลายเอาพลังการกระแทกของบ่อฮึ้งเซ็งจนกระจัดกระจายมิเป็นกลุ่มก้อนอีกเช่นกัน

เหตุการณ์เช่นนี้เป็นไปหลายครั้ง บ่อฮึ้งเซ็งจึงมีความกระเหี้ยนกระหือขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดก้องไปสุดเสียงว่า

"ประเสริฐมาก รับอีกหนึ่งกระบวนท่า"

วาจาที่กล่าวนี้หาใช่จะพูดกับพังเต็งพูไม่ กลับเป็นการคล้ายว่าได้ระบายความอัดของลมปราณในร่าง ออกมาช่วยส่งเสริมพลังให้หนักหน่วงขึ้นไปอีกต่างหาก ดังนั้นวาจาที่ตะคอกมาในครั้งนี้ จึงแกร่งกร้าวรุนแรงปานจะทลายศิลาให้ราบเรียบลงได้

เสียงตวาดพอร้องขาดคำ บ่อฮึ้งเซ็งก็ตวัดหมัดทั้งซ้ายขวา ฟาดเข้ามาทั้งสองฟากข้างดั่งกระบวนท่าซังลุ้ยก้วงยื่อ (อสนีบาตฟาดใส่ทั้งสองหู) กระแทกเข้าใส่พังเต็งพูยังที่ขมับทั้งสองฟากข้าง ด้วยอานุภาพอันรุนแรงแกร่งกร้าว

พังเต็งพูมาตรแม้นจะสลัดขึ้นปัดป้อง ดั่งราวกับเป็นงูร้ายที่แผ่กายออกมาจากถ้ำผนึกและแยกออกจากกันไปทางด้านซ้ายและขวา จู่โจมเข้าใส่ยังศอกทั้งสองข้างของบ่อฮึ้งเซ็ง ที่ตวัดต่อยมาในครั้งนั้น

บ่อฮึ้งเซ็งคาดไว้แต่ก่อนว่า ศัตรูย่อมจะจู่โจมมาในสภาพนี้ จึงรั้งมือกลับโดยฉับพลัน มือซ้ายยกขึ้นป้องเสมออก นิ้วชี้และนิ้วกลางในมือขวาได้งอขึ้นจนคล้ายดั่งเป็นตาขออันแข็งแกร่ง กรีดออกไปในฉับพลันทันใด

กระบวนท่านี้นับเป็นไม้ตายอันสูงส่งของบ่อฮึ้งเซ็ง ซึ่งมีนามเรียกว่าแปะเต็ก-กั่วต่อ (กวางขาวแขวนถุง) มีอานุภาพที่มิอาจคาดคิดคำนึงถึงได้ ในช่วงอันรวดเร็วยิ่งกว่ากะพริบตานี้ มือซ้ายบ่อฮึ้งเซ็งแฉลบออกด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟจากมือขวาที่ได้ตะปบและกดไปเพียงครั้งเดียว ก็พุ่งเข้าสู่จุดแจโกยที่ทรวงอกของพังเต็งพูอย่างแกร่งกร้าวรุนแรง

ในตำราพิชัยสงครามมีบอกไว้ว่า 'ซึ้งในตนทราบในศัตรู ย่อมมีชัยได้ในทุกครั้ง'

บ่อฮึ้งเซ็งคำนึงถึงฝ่ายตรงข้ามจะมาจู่โจมใส่ศอกทั้งสองของตนอยู่แต่แรกแล้ว และที่ทว่างอกของมันย่อมจะต้องเปิดอ้าออกในฉับพลันทันด่วน ดังนั้นจึงตระ-

เตรียมจู่โจมมาในจุดหว่างกลางอย่างพร้อมพรักอยู่ก่อน พอศัตรูแยกมือออกจู่โจม บ่อฮึ้งเซ็งก็กรีดผางเข้าที่หว่างอกด้วยเจตนาจะล้างชีวิตให้ได้ในคราครั้งนั้น

พังเต็งพูคาดคิดมิถึงว่าจะเป็นไปในสภาพนี้ มือทั้งสองได้แยกออกจากกันไปในกระบวนท่าจนเต็มที่แล้ว จะรั้งกลับมาปัดป้องก็มิทัน เห็นแน่ชัดแล้วว่าจะต้องตายในครานี้เป็นแม่นมั่น แต่ด้วยพลังการฝึกปรือจำนวนหลายสิบปีที่คร่ำเคร่ง ซึ่งจะอย่างไรย่อมมิยอมรามือรอความตายเป็นแน่แท้ เท้าทั้งสองจึงเตะตวัดเข้าใส่ท่อนล่างของบ่อฮึ้งเซ็งที่พุ่งลงมาในคราครั้งนั้นอย่างหักโหมรุนแรง หมายเสี่ยงชีวิตให้ตกตายไปด้วยกัน

บ่อฮึ้งเซ็งหัวร่อแค่น ๆ เสียงเย็นชา การจู่โจมในมือขวายังเป็นไปในสภาพเดิมมิเปลี่ยนแปลง แต่เท้าทั้งสองได้สลับออกไปด้วยพลังลมปราณที่พุ่งเข้าใส่จนเปี่ยมล้น เตะตวัดขึ้นสู่เบื้องสูง จนเลี่ยงหลบจากการเตะใส่ของพังเต็งพูไปได้อย่างพิสดารประหลาดล้ำ

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังลมปราณได้พุ่งเข้าใส่ท่อนล่างจนหมดสิ้น และยังจะต้องคอยเลี่ยงหลบตีโต้กับศัตรูอีกด้วย หากแม้นมิใช่บ่อฮึ้งเซ็งผู้มีพลังฝีมือเข้าขั้นสุดยอดก็มิอาจจะกระทำได้ดั่งใจนึกดอก

บ่อฮึ้งเซ็งเห็นจู่โจมศัตรูจนเป็นผลสำเร็จแล้ว และประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าและเชียวฉิ่มเต้ายังคล้ายดั่งต่อสู้อย่างชุลมุนวุ่นวายกับศัตรูอยู่โดยมิอาจเอาชัยได้ในเวลาอันรวดเร็ว จิตใจจึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด

ฉับพลันนั้นเอง รู้สึกเจ็บวาบเข้าที่หว่างอกอย่างรุนแรง พลังลมปราณทั่วร่างได้สลายออกไปในคราครั้งนั้น จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวงต้องร้องอุทานขึ้นเบา ๆ พยายามผนึกลมปราณทั่วร่างเอาไว้อย่างสุดกำลัง ซึ่งเมื่อไม่ผนึกลมปราณแล้วยังพอทำเนา แต่พอผนึกลมปราณเข้าที่ทรวงอกยิ่งเจ็บแปลบ ดั่งราวกับถูกหนามแหลมทิ่มแทงเข้าไป

ร่างมิอาจจะรั้งเอาไว้ได้อีกแล้ว ต้องร่วงหล่นลงไปดังโครมใหญ่

พังเต็งพูความจริงจนปัญญาที่จะรักษาชีวิตให้รอดอยู่ได้แล้ว แต่ยังคงมีเจตนาจะตกตายไปพร้อมกับศัตรูที่จู่โจมมา จึงยกมือดีดเข้าใส่บ่อฮึ้งเซ็งที่คอหอย อันกระบวนท่านี้ของมันนั้น เป็นการจู่โจมในทิศทางที่ศัตรูจะต้องช่วยเหลือป้องกันตนเองก่อน ซึ่งมันบางทีอาจจะหนีเอาชีวิตรอดออกไปได้อย่างโชคช่วย

บ่อฮึ้งเซ็งสูญเสียพลังลมปราณทั้งร่างไปอย่างฉับพลันกะทันหัน และศัตรูยังจู่โจมมาในจุดอันตรายของตนอีกด้วย ปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณได้เร่งเร้าให้พุ่งกลับ

ไปทางด้านหลังเล็กน้อยด้วยความเคยชิน

เสียงดังวืดปรากฏขึ้น เมื่อการจู่โจมของพังเต็งพูพลาดผิดไป เพียงแต่กรีดผ่านชายเสื้อของบ่อฮึ้งเซ็งเท่านั้น พังเต็งพูมิทราบว่าเหตุไฉนบ่อฮึ้งเซ็งจึงเป็นไปในสภาพนี้อย่างกะทันหัน มันมีความทระนงในศักดิ์ศรีของตนยิ่งนัก จึงมิอาจจะลงมือจู่โจมไปในคราครั้งนั้น ต้องยืนมองอย่างงงงันไปทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่ประมือกันทั้งสี่คู่จึงพากันหยุดลงโดยสิ้นเชิง บ่อฮึ้งเซ็งล้มอยู่กับพื้น ซึ่งแม้กระทั่งตัวของตนเองก็ยังมิทราบว่า เหตุไฉนจึงเป็นไปในสภาพนั้น พยายามผนึกลมปราณขึ้นหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ปราศจากผล จึงบังเกิดความกระวนกระวายจนเหงื่อกาฬแตกโชมชุ่มโชกร่าง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพุ่งกายมาที่ข้างกาย จับชีพจรขึ้นตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่มิเห็นจะผิดปกติธรรมดาอย่างไรไปเลย จึงจนปัญญาที่จะช่วยเหลืออย่างไรได้ แต่ฮุ่ยไต้ซือและซิงเจี๊ยบนั้น ต่างมีความกระวนกระวายใจจนร้อนรุ่มแทบคลุ้มคลั่ง

ส่วนอีกด้านหนึ่ง สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อและกิมลูอักทั้งสี่คนก็พากันยืนงงงันไปอย่างมิเข้าใจ กิมแปะเซ่งฮุดเท่านั้นที่ยังใช้ความคิดอยู่อย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว

อันสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อนี้ นับว่ากิมแปะเซ่งฮุดเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดกว่าทุกคน มีการกระทำที่คนทั้งสองเชื่อถืออยู่เสมอมา มาตรแม้นมันจะเป็นชื่อตี่ของแปะลอกาตา แต่ก็เป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมอุบายกลอกกลิ้ง ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าเป็นกุนซือที่ปรึกษาของคนทั้งสอง เมื่อมันบังเกิดความลังเลมิอาจตกลงใจได้ คนทั้งสองพลอยพากันยืนชะงักงันไปด้วย ส่วนกิมแปะเซ่งฮุดนั้นครุ่นคิดในใจอย่างรวดเร็วว่า

'อันนักศึกษาหน้าตาสวยงามวัยกลางคนผู้นี้ มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดไปเห็นจากการล้มลงกับพื้นของมันในครั้งนี้ คล้ายดั่งมีโรคประจำตัวกำเริบขึ้น หากแม้นเราลงมือจู่โจมกันไปในขณะนี้...เฮอะ...'

ความคิดนี้พุ่งปราดขึ้นสู่ห้วงสมอง ใบหน้าปรากฏรอยแสยะยิ้มอย่างชั่วร้ายขึ้นทันที แต่แล้วก็ต้องหวนคิดขึ้นอีกว่า

'แต่ทว่า หากแม้นพวกเราฉวยโอกาสจู่โจมไปในยามนี้ อย่างมากก็เพียงแต่ปลิดชีวิตของนักศึกษากลางคนลงไปได้เท่านั้นเอง ซึ่งหากกระทำอย่างรวดเร็วร้ายกาจแล้ว จะได้ก็แต่ชีวิตของเจ้าเด็กแซ่ซิงอีกผู้หนึ่งเท่านั้น ส่วนประมุขของเกาะตั้ว-ฉิ่มเต้าทั้งสอง และเซียวฉิ่มเต้า พวกเราย่อมจะทำอะไรกับมันมิได้โดยเด็ดขาด เฮอะ

อย่างนั้นมันเป็นการเสื่อมเสียเกียรติภูมิของพวกเราอย่างรุนแรงทีเดียว มันเป็นการสูญเสียอย่างมิคุ้มค่าสาสมกัน...'

อันสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ มาตรแม้นจะไร้สัจธรรมที่จะเอ่ยอ้างกับผู้ใดได้ แต่ก็เป็นผู้ที่มีความทระนงในชื่อเสียงเกียรติภูมิของตนอย่างล้นเหลือ ดังนั้นกิมแปะ-เซ่งฮุดจึงบังเกิดความลังเล โดยมิอาจตกลงใจได้ สีหน้าได้แปรเปลี่ยนไปตลอดเวลา บางครั้งเหี้ยมโหดอำมหิต แต่บางครั้งก็หมกมุ่นอย่างกังวล

ส่วนอีกด้านหนึ่ง เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินบังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม ผนึกลมปราณภายในจนเปี่ยมล้น เข้าถ่ายทอดไปในร่างบ่อฮึ้งเซ็ง แต่ไร้ประสิทธิภาพโดยสิ้นเชิง มิหนำซ้ำ บ่อฮึ้งเซ็งยังปรากฏอาการเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสนทนอีกด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยิน ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าคาดคิดมิถึงเลย

ฮุยไต้ซือที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง จับจ้องสังเกตดูสีหน้าบ่อฮึ้งเซ็งอย่างเขม็งนิ่งเป็นเวลาเนิ่นนาน รู้สึกบนใบหน้าอันขาวซีดนี้ ปรากฏสีเขียวคล้ำขึ้นเล็กน้อยเลือนราง ฮุยไต้ซือมีความรอบรู้จนกว้างขวาง จึงเข้าใจได้ในทันที ทราบว่าคงจะเป็นโรคภายในที่กำเริบขึ้น แต่นางก็ยังมิเข้าใจว่า ด้วยความสามารถและกำลังภายในที่ได้ฝึกปรือมาจนถึงขั้นนี้ของบ่อฮึ้งเซ็ง เหตุไฉนจึงมีโรคร้ายซุกซ่อนอยู่ภายในร่าง โดยแม้กระ-ทั่งตนเองก็มิเข้าใจอยู่ด้วย

กิมแปะเซ่งฮุดครุ่นคิดอยู่อีกครู่หนึ่ง จึงได้กล่าวเสียงกังวานขึ้นในครั้งนั้นว่า

"นี่เรื่องราวในวันนั้น ทางฝ่ายพวกท่านได้เจ็บป่วยไปหนึ่งคนแล้วโดยกะทันหัน พวกเราสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไหนเลยจะต่อสู้อยู่กับพวกท่านได้ เฮอะ...ดังนั้นในวันนี้"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินก็ทราบเจตนาของมัน ทราบว่าพวกมันย่อมสำนึกตัวเป็นอันดี ที่มิอาจจะเอาชัยได้เปรียบไปในวันนี้ และก็สำนึกตัวเป็นอันดีว่า ฝ่ายตนก็ไม่มีทางจะโค่นฝ่ายตรงข้ามลงไปได้ เมื่อมีเกียรติพอที่จะเลือกรั้งเอาไว้ได้บ้างแล้ว ก็จึงรีบยึดไว้และฉวยโอกาสนั้น สร้างไมตรีโดยมิต้องลงทุนไปตามสถานการณ์ โดยหัวร่อฮา ๆ ขึ้นดังสนั่น

กิมแปะเซ่งฮุดชะงักอยู่เล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ดังนั้น เรื่องของวันนี้ก็ขอยติลงไปในบัดนี้เลย พวกชาวฮั่นของท่านเคยกล่าวว่า ขุนเขาแมกไม้มิแปรเปลี่ยน สายน้ำในลำธารยังคงไหลหลั่ง เฮอะ! เราย่อมจะมีโอกาสเผชิญกันได้ในอนาคตภายภาคหน้า หากพวกเรามีเวลาว่างแล้ว ก็จะต้องย้อนกลับมาขอรับทราบการสั่งสอนเช่นนี้อีก ในวันนี้ต้องขอบพระคุณต่อยอดฝีมืออันสูงส่งของท่านทั้งสี่เป็นที่ยิ่ง และจะต้องขออำลาไปชั่วคราวก่อน..."

กิมแปะเซ่งฮุดใช้ภาษาฮั่นและมคธ กล่าวสลับกันไปคนละครั้งจนจบ แล้วก็เปล่งเสียงหัวร่อเจื่อน ๆ ขึ้นเป็นที่ปลาบปลื้มภาคภูมิใจ จากนั้นจึงยกมือขึ้นโบกโดยคิดจะจากไปพร้อมกันทั้งสี่คน

ฮุยได้ซือพลันกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"พวกเจ้าจะออกไปได้หรือ..."

กิมแปะเซ่งฮุดชะงักงันไปวูบหนึ่ง กวาดตามองดูรอบบริเวณก็พบว่า ยังตกอยู่ในขบวนค่ายกลศิลาอันประหลาดล้ำแห่งนี้ และความร้ายกาจของขบวนค่ายกลพวกตนก็ได้รับรู้มาจนซึ้งแก่ใจแล้ว มาตรแม้นจะอยู่บนยอดชะง่อนหิน แต่ยังคงรู้สึกว่า เวิ้งว้างจนมิทราบจะเดินเหินไปในทิศทางใด

ฮุยได้ซือหัวร่อเสียงเย็นชากระด้าง มิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก ก็กระโดดตรงไปที่เบื้องหน้า

กิมแปะเซ่งฮุดและคนทั้งปวงทราบดีว่า นางกำลังนำทางออกไป จึงมิกล้าจะว่ากล่าวอย่างไรให้เป็นที่ขัดใจอีก พากันตามติดไปทางด้านหลังอย่างเงียบขรึม พ้นจากขบวนค่ายกลอันสูงส่งพิสดารไปได้

ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน มองดูเงาร่างของคนทั้งห้าที่พากันจากไปจนไกลแล้ว ก็เปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ดังสนั่นหวั่นไหว จวบจนเมื่อเงาร่างคนทั้งห้าหายลับไป จึงชะงักเสียงหัวร่อไว้และกล่าวกับบ่อฮึ้งเซ็งว่า

"น้องเรา มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่เล่า..."

บ่อฮึ้งเซ็งฝืนใจตอบขึ้นว่า

"มันช่างเป็นเรื่องอันน่าพิศวงสงสัยอย่างยิ่งนัก แม้กระทั่งข้าพเจ้าเองก็มิเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าคาดเดาได้ว่ามีทางเป็นไปได้เพียงประการเดียวเท่านั้น เซี่ยงหยินท่านเคยได้ยินมาบ้างหรือไม่ว่า ในโลกนี้ยังมียาพิษอีกชนิดหนึ่ง ที่สามารถแฝงอยู่ภายในร่างของผู้คนเป็นเวลาเนิ่นนาน โดยมิออกกำเริบขึ้น จวบจนเมื่อถึงกำหนดแล้วจึงกำเริบขึ้นอย่างรุนแรง"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยกมือเคาะศีรษะอยู่หลายครั้งด้วยความครุ่นคิด แล้วจึงกล่าวว่า

"ถามไถ่ในเรื่องอื่นข้าพเจ้าอาจจะทราบได้บ้าง แต่สำหรับเรื่องพิษแล้ว ข้าพเจ้ามิเคยได้รู้ด้วยเลยแม้แต่นิด..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวพลางใช้ความคิดอย่างหมกมุ่นไปพลาง พลันร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"ถูกทีเดียว ฟังว่าเคยมีพิษร้ายชนิดหนึ่งที่เรียกว่าเพ็กเง็กต้วนตึ้ง (มรกตบั่นลำไส้) มีพิษดั่งกับคำว่ามาเช่นนี้"

บ่อฮึ้งเซ็งผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"อันพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้ง (มรกตบั่นลำไส้) มีสีเขียวสดใสดุจดั่งมรกต ปราศจากกลิ่นและรสใช่หรือไม่ ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"ถูกทีเดียว ถูกทีเดียว ท่านถูกพิษนี้เข้าไปหรือ"

บ่อฮึ้งเซ็งผงกศีรษะ และกล่าวอีกว่า

"เซี่ยงหยินเคยได้ยินนามภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) บ้างหรือไ "

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอุทานดัง ๆ ขึ้นว่า

"อา ข้าพเจ้าทราบแล้ว นั่นเป็นหัวหน้าโจรสลัด..."

บ่อฮึ้งเซ็งจึงได้เล่าเรื่องที่ตนเผชิญกับภูตบดีมรกตออกไปให้กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อจบแล้วจึงถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่าหากแม้นเป็นเช่นนั้นจริง คงจะเป็นเพราะสุราถ้วยนั้นอย่างแน่นอน...อืมม์ ขณะนี้ข้าพเจ้ามิได้ใช้กำลังอย่างหักโหมออกไปแล้ว กลับรู้สึกสบายขึ้นกว่าเมื่อครู่มากนัก"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเกาศีรษะอันล้านเลี่ยนอยู่แกรกกราก โดยจนปัญญาที่จะกระทำอย่างไรได้

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว แสงสีแดงฉานได้ทอทาบอยู่ยังขอบฟ้า ประกายแวววาวที่บนผิวน้ำยังคงระยิบระยับตาไม่เปลี่ยนแปลง บรรดาโขดหินมากมายก่ายกองบนเกาะเซียวฉิ่มเต้า ต่างเป็นสีม่วงคล้ำอย่างน่าหวาดหวั่น ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืดสลัวของยามเย็นวันนี้

บ่อฮึ้งเซ็งลอบผนึกลมปราณภายในอยู่อย่างสงบเงียบขรึม แต่ลมปราณในอึดใจนั้นมิอาจจะผนึกขึ้นได้เลย มิว่าจะพยายามสักปานใด มิหนำซ้ำยังรู้สึกว่าพิษร้ายในร่างไม่เพียงแต่กำเริบขึ้นเท่านั้น มันยังแผ่ซ่านลุกลามไปทั่วร่างทีละน้อยอีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยืนอย่างงงงันอยู่ด้านข้าง โดยมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร เพราะจนปัญญาสุดความสามารถที่จะเข้าช่วยเหลือได้

ฉับพลันนั้น ความคิดชนิดหนึ่งได้พุ่งปราดเข้าสู่สมองของชิงเจี๊ยบดุจดั่งสายฟ้าแลบ สีหน้าปรากฏรอยยินดีจนระรื่น แผดร้องสุดเสียงขึ้นทันที...

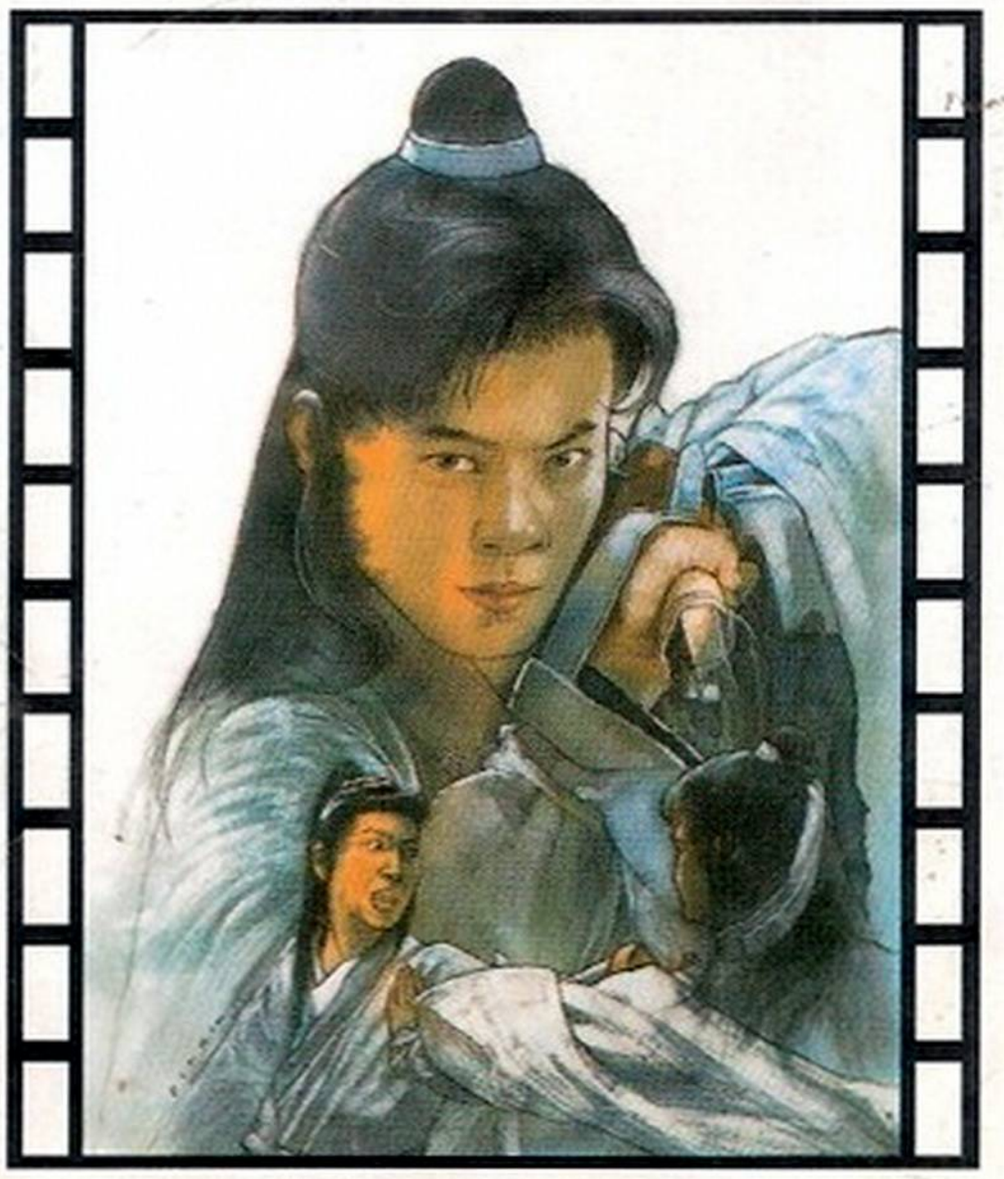

ชะตาชีวิตของคนเรา

นอกจากจำพรากก็คือตายจาก !

ฉับพลันนั้น ลมทะเลได้กรรโชกมาอย่างรุนแรง พัดพาเอาเสียงร้องของชิงเจี๊ยบกระจายออกไปจนถึงขอบฟ้าที่กว้างขวางสุดไกล ดวงเดือน ดวงดาว สายลม คล้ายดั่งได้พลอยบังเกิดความสลดรันทดไปกับความคั่งแค้นของลูกกำพร้า ที่มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยว แกล้วกล้า !

เหตุไฉนในโลกนี้...
จึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศกรันทดมากมายก่ายกองนัก !

พิฆาตทรชน
(รวม 4 เล่มจบ)

ISBN 974-341-125-9

ราคาชุดละ 560 บาท

เล่มที่ 4

พิมพ์ครั้งที่ 2

พนาดูการชน

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่
ต้องอยู่อย่างเงยหน้าไม่อายฟ้า
ก้มหน้าไม่อายดิน
จึงนับเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

'กวนตงสยบผู้กล้า
ฮ่อลกลือชาหนึ่งกระบี่
ธรณีเคารพสัตตวิชา
นอกพสุธามีสามเซียน'

อันกระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ความจริงมิเป็นกระบวนท่าอันโหดร้ายอย่างไร

แต่เนื่องจากแทงไปในจังหวะอันเหมาะสม และตำแหน่งแห่งที่อันสำคัญ

จึงกลายเป็นท่ากระบี่ที่พิสดารสูงส่งยิ่งนัก

เพราะการรุกก็คือการรับอันวิเศษสุดนั่นเอง

แสงอาทิตย์อันร้อนแรงสาดส่องปะทะกับตัวกระบี่
ปรากฏเป็นประกายอันเจิดจ้าแวววาว
บาดตาและบาดใจของผู้คนจนสุดจะกล่าวได้ !

การที่จะสามารถเป็นผู้ทรงชื่อเสียงในวงพวกนักเลง
หาใช่เป็นเพราะโชคช่วยไม่ !

พิฮาดการนา

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

4

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-341-125-9

พิฆาตทรชน เล่ม 4

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536
พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 560 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักที่ผิดทำนองคลองธรรมของซิงหงีและพ้งเกาไม่เป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้าน ดังนั้นในปลายฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น ทั้งสองจึงสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย !

สิบกว่าปีต่อมา ทั้งสองกลับมาอีกครั้ง พร้อมบุตรชายหน้าตาน่าเอ็นดู นามซิงเจี๊ยบ...

แต่ครอบครัวของมันหาได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความสงบสุขไม่

เรื่องราวใด ๆ ในใต้หล้า มักจะเป็นไปตามฟ้าดินที่ลิขิตมา !

ครอบครัวของพวกมันถูกรังควานโดยสองมหากาฬพิภพ ผู้ซึ่งมิเพียงอัปลักษณ์แต่รูป แต่จิตใจยังโสมมสกปรกยิ่งนัก

ซิงเจี๊ยบเฝ้าดูบิดาถูกฆ่าตายต่อหน้า และมารดาที่ถูกย่ำยีอย่างอเนจอนาถ ด้วยสองตากลมโตของมัน !

ซิงเจี๊ยบจึงตั้งสัตย์สาบานกับตนเองว่า เรื่องราวเหล่านี้ต้องชดใช้ด้วยน้ำมือของตนเอง

ฟ้าดิน... ได้ลิขิตชะตาชีวิตของซิงเจี๊ยบแล้ว เพราะมันได้เติบใหญ่ขึ้นท่ามกลางการดูแลของเทพเจ้าสัตตฝีมืออันลือกระเดื่องของบู๊ลิ้ม ซึ่งถูกเล่าลือว่าเสียชีวิตไปแล้ว

ดังนั้นมันจึงเติบโตขึ้นท่ามกลางความแค้น ความแค้นที่ทวีขึ้นตามกาลเวลา !

ในวงพวกนักเลงที่เคยสงบสันติมาถึงสิบปี บัดนี้กลับมีมรสุมอันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นอีก ซากศพเกลื่อนกลาด หยาดโลหิตเนืองนอง ความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า เพราะค่ายสำนักใหญ่ของตงง้วน เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเอง

ยังมิเพียงเท่านั้น สองมหากาฬพิภพ จอมโจรไร้คุณธรรม หลังจากสงบเสงี่ยมมานานปี บัดนี้กลับกระเหี้ยนกระหือที่จะฟื้นฟูก๊กโจรของพวกมันขึ้นอีกครา...

เห็นทีบู๊ลิ้มคงถึงคราววุ่นวายปั่นป่วนเป็นแน่แท้

ดอกเหมย... สัญลักษณ์แห่งความแกร่งกล้า ชูดอกออกไสวท่ามกลางฤดูหนาวอันเย็นยะเยือก

แต่ในขณะนี้ ศิษย์รุ่นหลังอันเป็นทายาทของเทพเจ้าสัตตฝีมือได้ปรากฏกายขึ้นแล้ว ท่ามกลางดอกเหมยที่ชูช่อไสว และหัวใจซึ่งเต็มไปด้วยรอยแค้นที่รอวันชำระสะสาง...

บัดนี้ภาระอันยิ่งใหญ่ของซิงเจี๊ยบ มิใช่แต่ล้างแค้นให้กับตนเองเท่านั้น แต่เพื่อจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้มให้คงอยู่คู่ฟ้าดินด้วย !

ด้วยจิตคารวะ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 37

ควันหลงการต่อสู้

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า มาตรแม้นมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอดของพิภพ แต่กับเรื่องพิษร้ายใด ๆ แล้ว ก็ไม่มีความรู้ด้วยเลยแม้แต่น้อย เมื่อเห็นบ่อฮึ้งเซ็ง ถูกพิษร้ายกำเริบอย่างรุนแรงเช่นนั้น ก็ได้แต่ยืนเป็นห่วงกังวลอยู่ข้างกาย โดยจนปัญญาจะช่วยเหลืออย่างไรได้

ขณะนี้เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบบังเกิดความปีติยินดีและแผดร้องขึ้นเช่นนั้น ก็พลอยมีจิตใจอันปลาบปลื้มยินดีขึ้นด้วย รีบร้องไปว่า

"เรื่องอันใด ? ยาขจัดพิษหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบสั่นศีรษะ และร้องขึ้นอย่างปลาบปลื้มยินดีว่า

"นี่เอง นี่เอง ข้าพเจ้าดูของสิ่งนี้แล้วก็ต้องสำเร็จเป็นแม่นมั่น"

พลางล้วงมือเข้าอกเสื้อ ควานหาจนกระทั่งหยิบเอาหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่ง ยกขึ้นแกว่งไปมาพลางกล่าวว่า

"เมื่อมีคัมภีร์เล่มนี้แล้ว มิว่าจะเป็นพิษร้ายอันใดก็มีบันทึกอยู่อย่างละเอียดถี่ถ้วน..."

ที่แท้คัมภีร์ที่ชิงเจี๊ยบถืออยู่ในขณะนี้ คือคัมภีร์พิษที่รวบรวมพิษร้ายนานาทั่วพิภพมาบันทึกอยู่อย่างพร้อมมูล ซึ่งเดิมเป็นสมบัติของจอมพิษกิมเจ่กพ้ง ที่เคยได้รับคำยกย่องว่าเป็นยอดอัจฉริยะภาคเหนือ เคียงคู่อยู่กับเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วย-ซัวมิ้ง อันเป็นยอดอัจฉริยะภาคใต้ คัมภีร์พิษที่กิมเจ่กพ้งทุ่มเทกำลังความรู้ความ

สามารถบันทึกอยู่เล่มนี้ทรงคุณค่ามหาศาลยิ่งนัก และหลังจากกิมบ่วยเล้งได้มอบไว้ให้กับชิงเจี๊ยบแล้ว ชิงเจี๊ยบก็มิเคยจะปล่อยให้คัมภีร์นี้ห่างออกจากตัวไปเลยแม้แต่คราเดียว แต่เนื่องจากว่า ประสบกับเหตุการณ์อันยุ่งเหยิงและพิสดารอยู่ตลอดเวลา กอปรกับมีเรื่องอันรีบด่วนที่ต้องกระทำอีกมากมายหลายเรื่อง พัวพันเอาจนไม่มีเวลาจะไปคร่ำเคร่งกับคัมภีร์เล่มนี้ได้ และแทบจะลืมเลือนไปเสียอีกด้วย

ยามนี้ปฏิภาณได้บังเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ในเมื่อมีคัมภีร์พิษแล้ว พิษร้ายใด ๆ ในโลกนี้ ไยจะไม่สิ้นปัญหาไปด้วยเล่า

ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้ารับคัมภีร์พิษมา มองดูที่หน้าปกพลางอ่านขึ้นว่า

"คัมภีร์พิษ...กิมเจ่กพ้งรวบรวม กิมเจ่กพ้ง อา..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวสืบต่อไปว่า

"ผู้มีอาวุโสแซ่กิมเมื่อวันก่อนนั้น เคยได้ใช้พิษร้ายเข้าต่อสู้กับภูตบดีมรกตบนลานซาเล่งเพ้ง จนเจ้าภูตบดีต้องตายไปในครั้งนั้น อันคัมภีร์เล่มนี้ ก็คือความรู้ความสามารถชั่วชีวิตของท่านผู้เฒ่าได้รวบรวมมานั่นเอง..."

ประมุขเกาะตั้วฉิ่มเต้าต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด

ชิงเจี๊ยบกล่าวสืบต่อไปว่า

"อันวิชาใช้พิษร้ายของท่านผู้มีอาวุโสแซ่กิมนั้น ทั่วทั้งแผ่นดินนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเทียมเทียบเปรียบด้วยเลย..."

พลางรับคัมภีร์พิษกลับมา พลิกดูอย่างรวดเร็วด้วยความเร่งร้อน

อันคัมภีร์เล่มนี้ครอบคลุมในทุกสิ่ง กินความกว้างไกลไพศาลอย่างยิ่งนัก จะเป็นสัตว์แมลงพืชผักใด ๆ ในแผ่นดิน หรือตามห้วยทะเลเกาะแก่งต่าง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีพิษ ก็ได้รวบรวมบันทึกอยู่ในคัมภีร์นี้อย่างละเอียดลออ ซึ่งดูจนต้องอกสั่นขวัญแขวน เต็มไปความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเป็นที่สุด แต่ในใจนั้น ก็ยังบังเกิดความเคารพเลื่อมใสในตัวชายชรา ที่ทั้งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนและทั้งตลกคะนองนามกิมเจ่กพ้งยิ่งนัก

ชิงเจี๊ยบกวาดตามองดูอย่างรวดเร็ว ในคัมภีร์พิษเล่มนี้ยังมีภาพแทรกอธิบายไว้ให้ดูอีกด้วย ชิงเจี๊ยบยิ่งดูยิ่งตื่นเต้นและหวาดกลัวอย่างยิ่งนัก แต่ก็ยังได้คิดว่าในแผนการอันหนึ่งขึ้น

อันชิงเจี๊ยบนี้มีนิสัยเปิดเผยมิเคร่งครัด และยังลุ่มหลงต่อการร่ำเรียนฝึกปรือในทุกสิ่งอย่างเป็นที่ยิ่งอีกด้วย ดังนั้นจึงมิได้เห็นว่าการใช้ยาพิษเป็นวิชาของพวกชั่วช้าต่ำทรามไปเลย พอฉุกใจได้คิด เพราะเห็นบรรดาพิษทั้งหลายภายในคัมภีร์นี้

ล้วนแล้วแต่ยอดเยี่ยมพิสดารทั้งสิ้น จึงบังเกิดความคิดที่จะฝึกปรือขึ้นมาอีกแล้ว

เมื่อได้คิดเช่นนั้นก็ตกลงใจทันที พลิกคัมภีร์อย่างรวดเร็ว แต่ก็หามิพบนามของยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งหรือข้อไขอธิบายอย่างไรเลย

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าบ่อฮึ้งเซ็ง คงนั่งอย่างสงบเงียบอยู่ทางด้านหนึ่ง ผนึกลมปราณในร่างอย่างสุขุมเยือกเย็น สีหน้าก็ราบเรียบเป็นปกติ กลับเป็นเพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินเสียเอง ที่รุ่มร้อนกระวนกระวายจนเหงื่อกาฬแตกชุ่มโชก จ้องมองดูชิงเจี๊ยบจนตาเขม็งมิกะพริบ

อีกครู่ใหญ่ ๆ ฮุ่ยไต้ซือจึงได้กลับมาแล้ว และชิงเจี๊ยบพลิกคัมภีร์พิษนั้นจนแทบจะหมดเล่มไปด้วยเช่นกัน แต่ยังหาถึงนามของยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งมิได้เลย

ผ่านไปอีกหลายแผ่นอย่างรวดเร็ว เห็นว่าคัมภีร์นี้เหลืออยู่เพียงไม่กี่แผ่นเท่านั้น แต่ในฉับพลันทันที ชิงเจี๊ยบมีสีหน้าแช่มชื่นท่าทางคึกคักขึ้น ที่แท้เพราะบนคัมภีร์ได้จารึกอักษรอันบรรจงไว้ว่า บันทึกผนวก

ชิงเจี๊ยบคำนึงในใจอย่างร่าเริงว่า

'ในเมื่อภูตบดีมรกต ใช้พิษมาทำร้ายต่อบ่อฮึ้งเซ็ง ก็ย่อมมิใช่ใช้พิษอันธรรม-ดาสามัญอย่างแน่นอน ภายในภาคบันทึกผนวกนี้ คงจะต้องมีบันทึกไว้อย่างแน่นอน...'

ด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยม ชิงเจี๊ยบรีบพลิกไปดูอย่างร้อนรนกระวนกระวาย

ฉับพลันนั้น อักษรสี่ตัวได้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตาอย่างชัดเจน มันคือเพ็กเง็กต้วนตึ้งที่ปรารถนาหามานั่นเอง

ชิงเจี๊ยบอดมิได้ต้องร้องสุดเสียงว่า

"อยู่แล้ว อยู่แล้ว ของเล่นสิ่งนั้นอยู่ในที่นี้เอง และมีความเป็นมาอย่างใหญ่โตเสียด้วย..."

พลางยกคัมภีร์ขึ้นท่องเสียงเจื้อยแจ้วออกไปว่า

"เพ็กเง็กต้วนตึ้ง เป็นพืชชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่มีภายในแผ่นดินใหญ่ ลักษณะใบสี่มีดอกแต่ปราศจากผล ยางของพืชชนิดนี้..."

ชิงเจี๊ยบท่องไปอย่างรวดเร็วเพราะคร้านที่จะไปอ่านคำอธิบายแนะนำถึงลักษณะของต้นพืช เมื่อกระโดดข้ามไปหลายแถว กวาดมองหาวิธีการรักษาพยาบาลต่อพิษนี้พบแล้ว จึงท่องต่อไปขึ้นว่า

"...พิษรุนแรงร้ายกาจนัก คู่กับยาพิษลิบโป้วต้วนตึ้ง (บั่นไส้ในพริบตา) จนได้รับสมญาว่าเป็นซังต้วนตึ้ง (สองบั่นไส้) และมีประสิทธิภาพในการแฝงตัวอย่างรุนแรง

เมื่อแฝงตัวอยู่ภายในร่างแล้ว ต่อให้มีกำลังภายในสูงส่งสักเพียงใด ก็มิอาจจะเสาะให้พบได้ พืชชนิดนี้นับเป็นพืชอันมีมหันตภัยร้ายแรงที่สุดของแผ่นดิน...

"วิธีการรักษาพยาบาล ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่เพียงสิ่งเดียว..."

ชิงเจี๊ยบอ่านมาถึงตอนนี้ น้ำเสียงก็อดมิได้ที่ต้องสั่นเครือด้วยความตื่นเต้น แสดงว่าจิตใจในยามนี้ตึงเครียดจนระรัวอย่างยิ่งแล้ว อ่านเสียงใสดัง ๆ ต่อไปว่า

"มีแต่เพียงสิ่งเดียว นั่นก็คือฮ่วยเง็กเปียซิม (มรกตอัคคีในหิมะ) อันของชนิดนี้ทั่วทั้งแผ่นดิน มีแต่ยอดเขาอี้ซัวทางภาคเหนือสุดเท่านั้นที่มีอยู่..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

'ภูเขาอี้ซัวห่างจากที่นี้เป็นระยะทางหมื่น ๆ ลี้ อย่าว่าแต่ในเวลาขณะนี้ ย่อมมิอาจจะสรรหามาได้เป็นแน่นอน มาตรแม้นจะไปได้ในเวลาอันรวดเร็วจริง แต่ก็มิเห็นว่าจะเสาะหาได้อย่างง่ายดาย...'

แต่ได้ยินเสียงชิงเจี๊ยบร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"ยังมีอีกวิธีหนึ่ง..."

ที่แท้เมื่อคราครั้งที่กิมเจ่กพ้งบันทึกตำราพิษขึ้นมานั้น สิ่งมีพิษทุกประการในพิภพก็ได้ใช้ความละเอียดถี่ถ้วนจารึกคำอธิบายไว้อย่างละเอียดชัดเจน กอปรกับความรอบรู้อันแตกฉานเชี่ยวชาญจำนวนหลายสิบปีของตน ก็บันทึกไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

อันยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งนี้ กิมเจ่กพ้งเพิ่งได้ค้นพบมาเมื่อคราอายุชราแล้วในยามนั้น นอกจากฮ่วยเง็กเปียซิม (มรกตอัคคีในหิมะ) แล้ว ก็ปราศจากยาขจัดได้อย่างแท้จริงทีเดียว แต่กิมเจ่กพ้งก็ทราบเป็นอันดีว่า มรกตอัคคีในหิมะนี้ ทั่วทั้งแผ่นดินหาได้ยากเข็ญเป็นที่สุด ดังนั้นจึงตกลงใจไปขบคิดหาวิธีการอันอื่นเพื่อแก้ไขแทน

ด้วยความเชี่ยวชาญแตกฉานที่คลุกคลีอยู่ในพวกพิษร้ายนานามาตลอดชั่วชีวิต กอปรกับพลังภายในที่ได้ฝึกปรืออย่างยอดเยี่ยมสูงล้ำ และภูมิปฏิภาณอันปราดเปรียวดุจดั่งได้พรสวรรค์ จึงทำให้กิมเจ่กพ้งตีความแตกฉานในวิธีอีกประการหนึ่งขึ้นได้ ดังนั้นจึงรีบบันทึกลงไปในคัมภีร์นี้ด้วยความภาคภูมิใจ

ชิงเจี๊ยบร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติใจ แล้วจึงอ่านวิธีการรักษาพยาบาลนี้ออกไป เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด

ที่แท้วิธีการนี้เป็นอันตรายอย่างหวาดเสียวยิ่งนัก

ความจริง บรรดาพิษร้ายใด ๆ ที่แฝงกายอยู่ในร่างมนุษย์นั้น หากกำเริบขึ้น

จะต้องมีความรวดเร็วเป็นที่สุด แต่หากว่ามันยังมิแผ่ซ่านเข้าไปภายในเส้นโลหิตของร่าง หรือว่าโคจรไปรอบกายแล้ว บรรดาผู้มีฝีมืออันยอดเยี่ยม ทรงกำลังภายในอันแกร่งกร้าวลึกล้ำ ก็สามารถจะเค้นให้มันมารวมเป็นจุดเดียว และขับไล่ออกจากร่างได้โดยไม่ยากนัก

แต่ทว่า พิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งนี้พอเข้าไปในร่างได้ มันก็จะซ่ำแรกแทรกซึมเข้าไปภายในเส้นโลหิต และชีพจรอันสำคัญของมนุษย์ทันที ซึ่งนั่นก็คือว่าจะแผ่ซ่านไปตั้งแต่เส้นโลหิตบนขม่อม จวบจนกระทั่งเข้าไปในดวงใจ

หากแม้นจะรีดเร้นมันให้ออกมาจากร่าง ก็จะต้องกระทำตั้งแต่บนขม่อมลงมาโดยเด็ดขาด

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ฮุ่ยไต้ซือและชิงเจี๊ยบ ต่างเป็นผู้มีฝีมืออันดับยอดเยี่ยมทั้งสิ้น ไหนเลยจะมิทราบว่าหากแม้นลงมือรีดเร้นขจัดพิษร้ายแล้ว ก็จะต้องกระทำที่จุดนี่งี่เก็งทางขม่อม ด้วยการตบเข้าใส่ฉาดหนึ่งก่อน

อันจุดนี่งี่เก็งนั้น นับเป็นจุดรวมชีพจรทั้งร่างของมนุษย์ พอฟาดไปแล้ว คนผู้นั้นก็จะสูญสิ้นพลังกายไปในฉับพลันทันด่วน หากแม้นเป็นบุคคลธรรมดาสามัญยังจะมีความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสนทนอีกด้วย

เมื่อผู้ถูกพิษร้ายสูญเสียพลังฝีมือไปหมดสิ้นแล้ว ปฏิกิริยาแรงสะท้อนในร่างก็จะพลอยมลายมิอาจแข็งตัวขึ้นดำรงคงอยู่ได้ พิษร้ายของเพ็กเง็กต้วนตึ้งก็พลอยสลายออกจากกันทันที

และต้องใช้ในเวลาขณะนั้น จับจ้องหาจังหวะให้ถูกต้อง ตบฝ่ามือเข้าไปอีกฉาดหนึ่ง จากนั้นจึงใช้กำลังภายในถ่ายทอดเข้าไปในร่างของคนผู้นั้น รีดเร้นให้พิษร้ายออกจากร่างกายอย่างรวดเร็ว จึงจะสามารถนับได้ว่า ขับไล่พิษร้ายออกจากร่างจนหมดสิ้นแล้ว

จุดนี่งี่เก็งมีความสำคัญถึงปานนี้ หากแม้นผู้ลงมือกระทำ เกิดการพลาดพลั้งไปบ้างเล็กน้อย ผู้ถูกพิษร้ายแทรกซึมก็จะตายไปในทันที แต่โดยนัยกลับกัน หากแม้นลงมือได้เบาไปกว่าปกติที่ต้องการ เพราะความเกรงกลัวหรือมิมั่นใจ ผู้ที่ถูกพิษร้ายนั้นไม่เพียงจะเจ็บปวดรวดร้าวไปอีกครั้งหนึ่งเท่านั้น มิหนำซ้ำยังเป็นที่เสื่อมเสียต่อกำลังภายในอย่างรุนแรงอีกด้วย

อันวิธีการนี้มาตรแม้นจะกระทำได้ แต่ก็หวาดเสียวเป็นยิ่งนัก ดังนั้นเอง แม้กระทั่งเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยไต้ซือ ยังบังเกิดความตื่นเต้นจนกระทั่งต้องอุทานออกมา

เมื่อคราครั้งจอมพิษกิมเจ่กพ้งคิดค้นในวิธีการนี้ได้ ก็เคยคำนึงอยู่ว่า บรรดาผู้มีฝีมืออันสูงสุดเลิศล้ำภายในโลกนี้ ย่อมจะไม่มีถึงขั้นที่ต้องการอย่างแน่นอน ดังนั้นวิธีการนี้มาตรแม้นจะมีอยู่ แต่ก็ไร้หนทางกระทำให้สำเร็จได้โดยแม่นมั่น แต่ทว่าก็ยังคงจารึกไว้ภายในคัมภีร์อีกเช่นกัน เพราะถือเสียว่า คือความสำเร็จในการบากบั่นพากเพียรคิดค้นมาของตนจนประสบผล

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินบังเกิดความเลื่อมใสนับถือต่อกิมเจ่กพ้งผู้บัญญัติคัมภีร์พิษเล่มนี้จนหมดหัวใจ ว่ามีความรอบรู้กว้างขวางได้ถึงปานนั้น แม้กระทั่งฮุ่ยได้ซือผู้มีนิสัยพิกลและแกร่งกร้าวชอบเอาชนะ ก็ยังพลอยบังเกิดความนับถือเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นางชีเฒ่า เรื่องนี้เป็นปัญหาอันยากยิ่งเข้าแล้ว"

ฮุ่ยได้ซือผงกศีรษะอย่างเงียบขรึม แล้วจึงกล่าวว่า

"หากแม้นเราทั้งสองร่วมมือกันไป..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรีบกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"ไม่ได้ มันยิ่งจะหวาดเสียวน่าตื่นกลัว..."

ฮุ่ยได้ซือผงกศีรษะอีกครั้งอย่างเห็นด้วย ชิงเจี๊ยบเข้าใจว่าคนทั้งสองมีเจตนาจะร่วมกำลังกัน แต่ทว่า กำลังภายในที่ผนึกจากกันนั้น ย่อมมิบริสุทธิ์หนักแน่นดุจดั่งเป็นของคนผู้เดียวดอก ง่ายดายต่อการพลาดพลั้งยิ่งนัก ส่วนพลังภายในของตน ยังห่างไกลไปกว่าคนทั้งสองอีกมากมายก่ายกอง จึงจำต้องนั่งขรึมโดยมิกล้าเอ่ยปากเสนอความเห็นไป

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันหัวร่อฮา ๆ เสียงดัง แล้วกล่าวว่า

"นั่นก็จะต้องคอยดูกันต่อไปแล้ว นางชีเฒ่าท่านลงมือ"

ฮุ่ยได้ซือสั่นศีรษะน้อย ๆ กล่าวต่อขึ้นทันทีว่า

"ในขณะนี้ มิใช่จะเป็นเวลามาเกรงอกเกรงใจอย่างไรกันอีกแล้ว กล่าวอย่างจริงใจ อาตมามีพลังการฝึกปรือที่สำนึกแน่แก่ใจว่า ห่างจากท่านอีกชั้นหนึ่งจริง ๆ..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิได้กล่าวอย่างไรอีก หันไปกล่าวกับบ่อฮึ้งเซ็งที่นั่งสงบนิ่งอยู่ทางด้านข้างว่า

"น้องเรา รู้สึกสบายดีขึ้นบ้างหรือไม่..."

บ่อฮึ้งเซ็งเปล่งเสียงหัวร่อกังวาน ขัดคำพูดของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินขึ้นว่า

"เซี่ยงหยินมิต้องกระวนกระวายใจไปดอก ข้าพเจ้าบ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะต่า

ทรามไปกว่านี้ ก็ยังพอทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวและทุกข์ทรมานอันนี้อยู่ได้"

บ่อฮึ้งเซ็งมาตรแม้นจะกล่าวอย่างจำใจ ด้วยความแกร่งกร้าวของอารมณ์ แต่วาจาเมื่อกล่าวถึงภายหลังได้เริ่มสั่นเครือขึ้นเล็กน้อย เสียงหัวร่อที่เปล่งขึ้นอย่างสดใสยิ่งนานก็ยิ่งสั่นระรัวจนฟังออกได้ชัดเจน และคล้ายจะแหลมสูงขึ้นเพราะอารมณ์อันพลุ่งพล่านอีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินทราบในนิสัยใจคอของบ่อฮึ้งเซ็งเป็นอันดี จึงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เล่าตี๋ นับว่าท่านยอดเยี่ยมมาก..."

เสียงพูดพอกล่าวจบ มือขวาสะบัดแขนเสื้อขึ้นวูบหนึ่ง และตะปบมือฟาดลงไปทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้แน่แก่ใจแล้วว่า อันการกระทำครั้งนี้มีความลำบากยากเย็นเป็นที่สุดนัก หากลงมือพลาดพลั้งไป ก็ย่อมนำมาซึ่งความเศร้าเสียใจจวบชั่วชีวิต

หลวงจีนเฒ่ารู้ซึ้งแก่ใจ ว่าพลังฝีมือของบ่อฮึ้งเซ็งมียอดเยี่ยมสงสู่ง ฝ่ามือตนเพียงฟาดไปสัมผัสกับร่างก็ย่อมจะต้องเกิดปฏิกิริยาการต้านทานขึ้นเองโดยสัญชาต-ญาณ มาตรแม้นจะเป็นกำลังที่น้อยนิดเหลือเกิน แต่ก็สามารถทำให้เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินต้องพลาดพลั้งไปได้โดยง่ายดาย

ดังนั้นเอง ขณะที่กล่าวคำพูดอยู่กับบ่อฮึ้งเซ็ง จึงได้ลงมือไปโดยฉับพลันทันทีเพื่อมิให้แต่ละคนบังเกิดความสนใจรู้ตัว

ฝ่ามือที่ฟาดไปในครั้งนี้ เป็นพลังฝีมือที่แท้จริงของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน พลังนั้นพุ่งออกเพียงสามส่วนรั้งกลับเจ็ดส่วน ความรวดเร็วว่องไวที่กระทำไป ดุจดั่งกับเป็นสายฟ้าซึ่งแลบพุ่ง แขนเสื้ออันกว้างใหญ่พอสะบัดขึ้น พลังฝ่ามือก็สัมผัสกับขม่อมของบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้ซึ้งถึงความหนักเบาเป็นอันดี จึงกลับมลายจากนิสัยที่ตลกคะนองครื้นเครงของปกติโดยสิ้นเชิง ฝ่ามือพอสัมผัสกับจุดลี่อี้บนขม่อมของบ่อฮึ้ง-เซ็งแล้ว ก็สะบัดออกไปทางนอกแล้ววกกลับโดยฉับพลัน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอสัมผัสถูกเข้าก็รั้งพลังกลับโดยสิ้นเชิง บ่อฮึ้งเซ็งพลันรู้สึกสะท้านขึ้นบนขม่อมไปวูบหนึ่ง แล้วพลังทั่วทั้งตัวพลันปลาสนาการไปจนหมดสิ้นปฏิกิริยาความต้านทานที่เคยสะกดต่อพิษร้ายทั่วร่างมิอาจจะดำรงตัวอยู่ได้ ต้องพลอยสลายออกไปโดยสิ้นเชิงเช่นกัน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิกล้าประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด มือซ้ายขยับอยู่วูบ

หนึ่ง ก็จี้สกัดไปสองครั้งดั่งประกายไฟ

นิ้วทั้งสองที่จิ้มไปในครั้งนี้ สกัดเข้าใส่จุดจีเก็งและเกียงมึ้งบนร่างบ่อฮึ้งเซ็ง โดยปลายนิ้วมิได้สัมผัสกับเนื้อหนังเลย เป็นการจี้สกัดฝ่าอากาศไปอย่างเชี่ยวชาญชำนาญ จุดประสงค์คือต้องการทดสอบดูถึงพิษร้ายที่ซ่านไปทั่วร่างบ่อฮึ้งเซ็ง ว่าจะมีความรวดเร็วและรุนแรงเพียงไหน

มิเพียงแต่ชิงเจี๊ยบเท่านั้น ที่บังเกิดความตื่นเต้นจนตัวเกร็ง มาตรแม้นประมุขเกาะเซียวฉิ่มเต้าฮุ่ยไต้ซือผู้ซึ่งมีนิสัยอันประหลาดพิกล และเย็นชากระด้างมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ยามนี้ก็ยังบังเกิดความตื่นเต้นจนกำมือทั้งสองแนบแน่น เหงื่ออันเย็นเฉียบไหลซุ่มโชกภายในกำมือนั้น

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเขม้นตามอง โดยมิได้เหลือบแลไปที่ใด จ้องดูแต่บ่อฮึ้งเซ็งจนแน่วนิ่ง ฉับพลันนั้นได้เห็นใบหน้าอันสง่าคมสันของบ่อฮึ้งเซ็ง คล้ายดั่งปรากฏแววแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวขึ้นบ้างอย่างเลือนราง

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินมีพลังฝีมือถึงขั้นใดแล้ว จึงทราบได้ทันทีว่าพิษของเพ็กเง็ก-ต้วนตึ้งได้เริ่มกำซาบเข้าสู่ดวงใจของบ่อฮึ้งเซ็งแล้ว

ฉับพลันทันใดนั้น เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินผนึกลมปราณทั่วร่าง ตาถลึงจนเหลือกถลน ตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียงยิ่งกว่าอสนีบาตที่ฟาดลง บ่อฮึ้งเซ็งสะท้านไปทั่วร่างในทันทีเช่นกัน จินตนาการปลอดโปร่งแจ่มใสไร้ความสับสน อาการเจ็บปวดรวด-ร้าวบนใบหน้า พลอยสลายลงไปบ้าง เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินตวัดมือซ้ายฟาดออกไปครั้งหนึ่ง ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟที่แลบพุ่งเสียอีก

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินใช้วิชาราชสีห์คำราม (ไซจี้ห่อ) อันเป็นวิชาลมปราณชั้นสูงสุดของสถาบันสงฆ์ มากระตุ้นประสาทบ่อฮึ้งเซ็งให้แจ่มใสในเวลาชั่วครั้งชั่วคราวอย่างแม่นยำถูกจังหวะ และตวัดฝ่ามือกดลงไปในครานั้นเอง

ฝ่ามือยังห่างจากจุดลี่อี้บนขม่อมประมาณสามนิ้ว พลังจากใจกลางฝ่ามือก็กระ-แทกออกไป ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า

ชิงเจี๊ยบกลั้นลมหายใจจนตัวสั่นระริก ทราบแล้ว ฝ่ามือที่กดพลังลงไปในครั้งนี้ เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจะเริ่มใช้กำลังภายใน ให้ถ่ายทอดเข้าไปในร่างบ่อฮึ้งเซ็งจะสำเร็จหรือล้มเหลวก็อยู่ในการกระทำครั้งนี้เอง

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพอกดพลังมือลงไปได้แม่นยำดั่งใจนึกแล้ว ก็เริ่มระบายลมหายใจออกอย่างแช่มช้า สูดเข้าไปอีกครั้งจนหนักหน่วง ถ่ายทอดกำลังภายในของตนเข้าไปในร่างบ่อฮึ้งเซ็ง ด้วยการบีบบังคับกำลังภายในนั้นมุ่งเข้าสู่จุดซี่เก็งฮวก

เข้าแผ่ซ่านไปทั่วร่างอย่างแช่มช้า

ฝ่ามือที่กดพลังลงไปในครั้งนี้ของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ใช้กำลังได้พอดิบพอดี ซึ่งเป็นการผ่านด่านอันตรายที่ลำบากยากเข็ญไปได้แล้ว ชิงเจี๊ยบและฮุ่ยไต้ซือจึงพากันระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก

แต่ทว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็รู้ซึ้งแก่ใจตนเป็นอันดี การกดฝ่ามือลงในครั้งนี้จะต้องทุ่มเทกำลังฝีมือทั้งตัวบังคับพลังไว้มิให้กระจายแตกซ่าน และจะบ่ายเบี่ยงหันเหไปมิได้แม้แต่น้อยนิด จะพลาดพลั้งผิดโดยเล็กน้อยก็มิได้ พลังลมปราณทั่วร่างแทบจะว่าได้เกร็งเข้าระบายใส่ไปในครั้งนี้โดยสิ้นเชิง เพื่อขับไล่รีดเร้นพิษร้ายในร่างบ่อฮึ้งเซ็งให้รวมตัวเป็นกระจุกเดียว ซึ่งยังมิทราบว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว แต่จะอย่างไรก็มีสมาธิฟุ้งซ่านไปมิได้โดยเด็ดขาด จะต้องตั้งอกตั้งใจกระทำไปจนถึงที่สุด

ช่วงเวลาผ่านไปทีละน้อยทีละน้อยอย่างเชื่องช้าเนิบนาบ ศีรษะเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินเริ่มบังเกิดควันสีขาวพลุ่งขึ้นทีละน้อย จนกระทั่งแน่นหนารุนแรง เคราขาวสะอาดพลิ้วไสวทั้งที่ปราศจากลมโชย ใบหน้าเย็นชากระด้างอย่างเคร่งเครียด ด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดแล้ว

ฮุ่ยไต้ซือมิเชื่อถือเลยว่า การกระทำที่ลำบากยากเย็นแสนเข็ญนี้ จะถูกเพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินกระทำจนสำเร็จได้โดยปราศจากอุปสรรค นางจึงบังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียดและวิตกกังวลจนถึงที่สุด จับจ้องมองเขม็งตลอดเวลาโดยมิกล้าจะกะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว

เป็นจริงดั่งที่คาดคิดไว้ ร่างเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันคล้ายดั่งเป็นคนเมาสุราอย่างรุนแรง เพราะโซซัดโซเซมิอาจจะหยุดยั้งได้มั่นคงเลย ชิงเจี๊ยบตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบแฉลบร่างไปโดยคิดจะตรวจตราดูอาการ

ชิงเจี๊ยบทราบแน่แก่ใจว่า กำลังภายในของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน มิอาจจะปะติดปะต่อให้หนักหน่วงมั่นคงได้ดุจเดิมแล้ว ก็คิดจะลงมือช่วยเหลือไปในครั้งนี้ แต่กลับฉุกใจได้คิดว่า กำลังภายในของตนไกลจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิทราบเป็นระยะเท่าใด หากแม้นลงมือไปในครั้งนี้ ถ้าพลาดพลั้งมิสำเร็จดั่งใจหมาย ไม่เพียงแต่ชีวิตของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและบ่อฮึ้งเซ็งจะพลอยมาสูญสิ้นด้วยน้ำมือของตนเท่านั้น แม้กระทั่งชีวิตของตนก็ยากยิ่งจะรักษาไว้ให้ปลอดภัยได้ ดังนั้นร่างที่พุ่งออกไปจำต้องชะงักงันในระหว่างกลางทางทันที ยืนงุนงงด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

ในยามนี้เอง ที่เบื้องหน้าสายตาพลันสว่างวูบขึ้น เมื่อมีเงาร่างของคนผู้หนึ่งแฉลบเข้าไปดั่งราวกับสายฟ้าแลบ

ชิงเจี๊ยบมิต้องใช้ความคิดแม้แต่น้อยนิด ก็ทราบว่าผู้ที่ไปย่อมเป็นฮุ่ยไต้ซือประมุขแห่งเกาะเชียวฉิ่มเต้านั่นเอง

ฮุ่ยไต้ซือมีความรวดเร็วในฝีเท้าจนสุดจะกล่าวได้ เพียงขยับสองครั้งก็มาถึงที่ข้างกายเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้วในครานั้น

นางทราบเป็นอันดีแต่แรกว่า เรื่องราวย่อมมิอาจจะดำเนินไปได้โดยปราศจากอุปสรรคอย่างราบรื่น ดังนั้นจึงจับจ้องมองเขม้นดูโดยมิวางตา พอเห็นร่างเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินเริ่มสั่นไหวไปเล็กน้อย ก็ทราบว่าการคาดเดาของตนไม่พลาดผิด เพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินมีกำลังภายในที่ไม่ปะติดปะต่อกันจริง ๆ แล้ว ดังนั้นจึงรีบใช้วิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ พุ่งร่างไปที่ข้างกายเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินดุจดั่งสายฟ้า

ฮุ่ยไต้ซือประกบนิ้วมือซ้าย ทิ่มเข้าไปยังจุดจี๋ทั่งฮวกของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินด้วยความแม่นยำอย่างยิ่ง กำลังภายในของนางได้พุ่งทะลักไปตามปลายนิ้ว เข้าไปในร่างเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน

เมื่อเป็นเช่นนั้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงรู้สึกคึกคักกระปรี้กระเปร่าขึ้นทันทีได้ระบายลมหายใจที่เกร็งเอาไว้จนอัดอั้นออก สูดลมหายใจอันบริสุทธิ์เข้าไปเสริมสร้างพลังภายใน ทะลักเข้าสู่ร่างบ่อฮี้งเซ็งต่อไปโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน

ชิงเจี๊ยบรู้แน่แก่ใจแล้วว่า เมื่อเป็นเช่นนี้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็นับว่ารอดพ้นไปจากมหาภัย อันน่าหวาดหวั่นไปได้แล้ว แต่หากแม้นกำลังภายในของฮุ่ยไต้ซือและเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิอาจจะผนึกตัวกันอย่างกลมเกลียวหนักแน่นได้ อย่างนั้นก็หมายความว่า มิเพียงชีวิตบ่อฮี้งเซ็งจะมิอาจรักษาไว้ได้เท่านั้น แม้กระทั่งประมุขแห่งเกาะตั่วฉิ่มเต้าและเชียวฉิ่มเต้า ยังคงต้องได้รับบาดเจ็บอันรุนแรงสาหัสเป็นแน่

ดังนั้นเอง จิตใจชิงเจี๊ยบยามนี้ ยิ่งมีความตื่นเต้นตึงเครียดไปกว่าเมื่อครู่อีกมากมายก่ายกองนัก แต่ก็สำนึกตัวอยู่เป็นอันดี ว่าไร้ความสามารถจะเข้าช่วยเหลืออย่างไรได้ จึงยืนปากอ้าตาค้างจับจ้องมองดูคนทั้งสามด้วยจิตใจอันไหวระทึกปานเภรีในสนามรบ

ครานั้น เกาะเชียวฉิ่มเต้าที่อยู่ในระหว่างเกาะทั้งสามของท้องทะเลตะวันออกจึงตกอยู่ในความเงียบสงบวังเวง หาดทรายห่างไกลจากสถานที่นี้เป็นอย่างมาก ดังนั้นเสียงคลื่นลมจึงมิได้ดังแว่วเข้ามาเลย

ลมเย็นเฉื่อยฉิวโชยพัดมาในกลุ่มคนทั้งสี่ที่มีความสงบงันปราศจากซุ่มเสียงจนชายผ้าพลิ้วปลิวไสวส่งเสียงดังอยู่พึบพั่บ เป็นภูมิภาพที่เยือกเย็นสงบร่มรื่น...แต่ความเป็นจริง คล้ายดั่งคันธนูที่ถูกเหนี่ยวออกจนเต็มล้าอยู่แล้ว

ชิงเจี๊ยบยืนงงงันเชื่องซึม จ้องมองดูประมุขเกาะตั๋วฉิ่มเต้า ทาบมืออยู่บนจุดลี่อี้ของบ่อฮึ้งเซ็งอย่างแนบแน่น ส่วนฮุ่ยไต้ซือประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้าประกบนิ้วจี้อยู่บนจุดจีทั้งฮวกของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอย่างแนบแน่นไม่ขยับเขยื้อนเช่นกัน บ่อฮึ้งเซ็งนั้นนั่งขัดสมาธิอยู่กับพื้น ด้วยสีหน้าอันประหลาดพิกลจนสุดจะกล่าวได้

ร่วมร้อยปีมาแล้ว ที่สามเซียนนอกพสุธามิเคยจะคบหามีไมตรีอย่างเป็นทางการมาก่อน แต่ผู้ใดก็มิเคยคาดคิดคำนึงถึงว่า จะมาร่วมรวมอยู่ได้ในสถานที่นี้โดยพร้อมเพรียงกัน และยังร่วมกำลังน้ำใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวเข้ารักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บอย่างจริงใจด้วย

ชิงเจี๊ยบอธิษฐานอยู่งึมงำ ขอให้บ่อฮึ้งเซ็งจงได้ทุเลาเป็นปกติ พร้อมกันนั้นก็งพลิกคัมภีร์พิษด้วยมืออันสั่นเทาอยู่ตลอดเวลา กวาดตาพิจารณาจนละเอียดถี่ถ้วนตาแทบปะทุ จึงทราบว่าพอพิษร้ายถูกรีดเร้นลงต่ำแล้ว จะต้องรีบละมือกรีดปล่อยโลหิตพิษออกจากร่างฉับพลันทันที

ชิงเจี๊ยบเคลื่อนกายเข้าไปอย่างแช่มช้า มองดูบ่อฮึ้งเซ็ง เห็นจุดลี่อี้บนขมุ่อมเนื้อฝ่ามือของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกดทาบไว้โดยไม่คลาดเคลื่อน ประกายสีดำอันเลือนรางบนใบหน้า ได้เริ่มถูกกดลงจนกระทั่งต่ำลงทีละน้อยอย่างแช่มช้าแล้ว ชิงเจี๊ยบทราบดีว่า พลังภายในของประมุขแห่งเกาะทั้งสอง ได้เริ่มสำแดงประสิทธิภาพขึ้นแล้ว

เงาดำได้เริ่มต่ำลงทีละน้อย ซึ่งชิงเจี๊ยบเขม้นมองจ้องดูตาไม่กะพริบ เพื่อรอคอยโอกาสอันนั้นจะมาถึง ด้วยจิตใจอันตื่นเต้นตึงเครียดไม่เสื่อมคลาย เหลือบกลับไปมองดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยไต้ซือ เห็นคนทั้งสองสีหน้าเคร่งขรึมเย็นชาเข้าใจว่าคงพากันใช้วิชาตามสถาบันสงฆ์อันสูงสุดอย่างคร่ำเคร่งเพ่งสมาธิอยู่

ทั่วทั้งแผ่นดินในยุคนี้ มีผู้ใดใครเล่าจะสามารถต้านทานรับมือกับประมุขของเกาะทั้งสองได้? และเมื่อยอดคนอันดับสูงส่งทั้งสองร่วมรวมมือกันแล้ว มีเรื่องอันใดในพิภพจบแดน ที่มิอาจจะกระทำได้สำเร็จด้วย! แต่ทว่าเรื่องนี้กลับเป็นสิ่งที่คนทั้งสองต่างไม่มีความมั่นใจในตนเองเลย เป็นด่านอันสำคัญที่พยายามทะลวงแล้วจนสุดกำลังความสามารถ หากแม้นว่ากำลังภายในของคนทั้งสองมิอาจผนึกเข้าจนเป็นจุดเดียวอย่างแนบแน่น มาตรแม้นจะมีความรุนแรงแกร่งกล้าวสักเพียงไรก็หาประโยชน์อันใดมิได้ทั้งสิ้น

ชิงเจี๊ยบเข้าใจซึ้งถึงเหตุผลข้อนี้เป็นอย่างดี และยังรู้อย่างชัดเจนว่า ก็มีแต่ฮุ่ยไต้ซือซึ่งทรงพลังภายในอันสูงสุดยอดถึงปานนี้เท่านั้น จึงจะผสานกันกับกำลังภายในของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้

ประกายเงาสีดำได้ต่ำลงไปทีละน้อย จวบจนกระทั่งถึงที่แขนแล้ว บ่อฮึ้งเซ็งห้อยแขนขวาไว้ เงาดำก็ได้ถูกประมุขแห่งเกาะทั้งสองใช้กำลังภายในรีดเร้น จวบจนกระทั่งไปรวมตัวอยู่ยังนิ้วกลางมือขวาของบ่อฮึ้งเซ็งเป็นจุดเดียว

ชิงเจี๊ยบรีบยกมืออันสั่นเทาล้วงเข้าไปในอกเสื้อ ดึงขวดสีเหลืองอร่ามขึ้นมาจ้องมองดูนิ้วกลางในมือขวาบ่อฮึ้งเซ็งที่แปรเป็นสีดำสนิทดุจดั่งถ่านแล้ว ก็ทราบแน่แก่ใจว่า นั่นต้องเป็นพิษร้ายเพ็กเง็กต้วนตึ้ง ซึ่งแฝงกายอยู่ภายในร่างบ่อฮึ้งเซ็งเป็นเวลาอันยาวนานนั่นเอง

อันพิษร้ายชนิดนี้ นับได้ว่าไม่มีพิษใดในพิภพจะเทียมเทียบได้ ชิงเจี๊ยบจึงมิกล้าจะไปแตะต้องสัมผัสด้วย ต้องยื่นนิ้วในมือออกเล็กน้อย กรีดฝ่าอากาศเข้าใส่นิ้วกลางบ่อฮึ้งเซ็งด้วยความตั้งอกตั้งใจ พลังนิ้วที่แหลมคมพุ่งฝ่าอากาศเข้าสัมผัสกับปลายนิ้วกลางในมือขวาบ่อฮึ้งเซ็งจนปรากฏเป็นแผลที่ไม่ลึกนักขึ้นฉับพลันทันที

ชิงเจี๊ยบมีการกระทำที่รวดเร็วว่องไวดุจดั่งสายลม ยื่นขวดสีทองในมือไว้ที่ปากแผลนั้นอย่างแคล่วคล่อง และเป็นจริงดั่งคาด ที่ปากแผลพลันมีโลหิตหยดหยาดออกมาทีละน้อย ซึ่งมันคือพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งนั่นเอง

เพ็กเง็กต้วนตึ้งเป็นยาพิษที่มีสีเขียวมรกต และใสสดเป็นประกาย ทีละหยดทีละหยาดที่ร่วงหล่นลงนั้น คล้ายดั่งเป็นมรกตน้ำดีที่ถูกทิ้งลงมาทีละเม็ดทีละเม็ดช่างสวยงามน่ารักเป็นหนักหนา

พิษร้ายได้หยดหยาดออกมาทีละน้อย ทีละหยด แต่ด้วยอานุภาพของพิษอันมิคาดคิดนี้ ยามร่วงลงสัมผัสกับขวดแก้ว กลับปรากฏเป็นเสียงคล้ายดั่งโลหะกระทบกันอย่างน่าตื่นเต้น

แต่ละหยดของพิษร้ายที่ร่วงหล่นเข้าไปภายในขวดน้อย ก็บังเกิดควันอันฉุนเฉียวเป็นสีเขียวเข้มพลุ่งขึ้น แสดงว่าความร้ายกาจของพิษนี้รุนแรงจนถึงปานใดแล้ว

ชิงเจี๊ยบเกรงว่าควันนั้นยังจะมีพิษ จึงปิดลมปราณในร่างเอาไว้จนหมดสิ้น ดูพิษที่หยดหยาดเข้าไปภายในขวดน้อยสีทองตลอดเวลา ด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง จนอกสั่นขวัญแขวนตลอดเวลามิกล้ากะพริบ

อย่าเห็นว่าพิษร้ายนี้จะหยดลงมาอย่างแช่มช้า และมีอยู่เพียงกลางนิ้วเท่านั้น แต่มันก็กินเวลาหยดลงมาร่วมชั่วหม้อข้าวเดือดจึงจบสิ้น และมีพิษอยู่ถึงครึ่งขวด มีน้ำหนักที่หนักหน่วงไปกว่าน้ำธรรมดาอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจ

ชิงเจี๊ยบปิดจุกขวดไว้ด้วยความระมัดระวังและละเอียดถี่ถ้วน แล้วจึงชุกกลับ

ไว้ในอกเสื้ออีกครั้งหนึ่ง

ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน รอจนเมื่อโลหิตหยาดสุดท้ายหยดลงแล้ว จึงรั้งฝ่ามือกลับ ระบายลมออกจากปากยาว ๆ อย่างโล่งอก ถอยไปยืนยังทางด้านข้าง ส่วนฮุ่ยไต้ซือก็รั้งนิ้วประกบอยู่บนจุดจีทั่งฮวกของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับ โดยมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรขึ้น พากันผนึกลมปราณเข้าโคจรเป็นการพักผ่อนอย่างคร่ำเคร่งไปแล้วทั้งสองคน

ประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าที่นั่งขัดสมาธิบนพื้น เผยอเปลือกตาขึ้นเล็กน้อยด้วยท่าทีที่นั่งผนึกกำลังตามสถาบันอันมาตรฐาน รั้งลมปราณในร่างกายขึ้นผนึกตัวกันอย่างแช่มช้า หลังจากโคจรไปรอบกายหนึ่งตลบแล้วจึงได้เริ่มใช้กำลังภายในเข้าพักผ่อนโคจรต่อ

เมื่อด่านอันตรายได้ถูกฝ่าไปแล้ว จะอย่างไรก็นับว่าบ่อฮิ้งเซ็งมีกำลังภายในที่ยอดเยี่ยมแกร่งกร้าว จึงไม่ถึงกับทำอันตรายกระทบกระเทือนต่อประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าและเซียวฉิ่มเต้าเท่าใดนัก มีแต่ชิงเจี๊ยบที่ยืนดูคนทั้งสามผนึกลมปราณพักผ่อนกัน ด้วยจิตใจที่ยังคงตื่นเต้นระทึกอย่างรุนแรงอีกเช่นเคย

เป็นเวลาอีกเนิ่นนาน สามเซียนนอกพสุธาต่างฟื้นคืนกลับสู่สภาพเป็นปกติโดยสิ้นเชิง บ่อฮิ้งเซ็งกระโดดร่างขึ้นยืน แหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวานไปทันที

เสียงกู่ครั้งนี้ได้พุ่งออกไปด้วยกำลังซึ่งเกร็งเอาไว้จนเต็มที่ จึงเป็นเสียงอันสูงล้ำสดใสดุจดั่งกับเป็นอสนีบาตที่ฟาดลงจากฟากฟ้า ดังก้องกังวานสะท้านไปจนสุดแสนไกล และสะท้อนกลับมาอย่างชัดเจนสดใสด้วย

เสียงที่เปล่งไปในครั้งนี้ มีกระแสอันยืนยาวนานอย่างยิ่ง แต่คนทั้งสี่ต่างเป็นผู้มีพลังภายในอันยอดเยี่ยม จึงฟังออกได้ว่า ความเข้มแข็งแกร่งกร้าวของกระแสเสียงบ่อฮิ้งเซ็งนี้ ยังมิสมบูรณ์ถึงขีดสุดอยู่ จึงทราบว่ามิทุเลาเป็นปกติได้ดุจเดิม

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อฮา ๆ พลางกล่าวว่า

"นางชีเฒ่า นับว่าเราสองไม่ถึงกับต้องสูญเสียหน้าเพราะการปรนนิบัติรับใช้ในครั้งนี้เลย"

ฮุ่ยไต้ซือเพียงแต่ยิ้มน้อย ๆ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรออกมา

ชิงเจี๊ยบมองดูคัมภีร์พิษในมืออย่างคร่ำเคร่ง แล้วจึงกล่าวกับบ่อฮิ้งเซ็งว่า

"ท่านผู้อาวุโส ในคัมภีร์นี้มีบันทึกว่า พิษร้ายในร่างท่านผู้มีอาวุโส มาตรแม้นจะรีดเร้นออกมาหมดสิ้นจนทุเลาเป็นปกติแล้ว แต่ยังคงจะต้องพักผ่อนอยู่สักสองสามเดือน มาตรมิเช่นนั้น...จะกระทบกระเทือนต่อกำลังภายใน..."

บ่อฮึ้งเซ็งแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย โดยมิทราบว่าเชื่อถือหรือปฏิเสธ แต่อันบ่อฮึ้งเซ็งหาใช่เป็นผู้ที่มิรู้จักดีมิรู้จักชั่วไม่ เมื่อคราครั้งก่อนนั้น เคยกล่าวอย่างฮึกเหิมทระนงว่า 'บุคคลอันเก่งกล้าสามารถในบู๊ลิ้มของตงง้วน พากันร่วงโรยเสื่อมโทรมอย่างยิ่ง' แต่เมื่อเวลาหลายเดือนก่อน บ่อฮึ้งเซ็งเคยย่างเหยียบเข้าไปในตงง้วนมาครั้งหนึ่ง จึงรู้ซึ้งถึงวิชานานาประการของบู๊ลิ้มแถบนั้น ว่าไม่ต่ำต้อยดั่งที่ตนคาดคำนวณไว้เลย มิหนำซ้ำวิชาอันชั่วร้ายนานา ก็มีอยู่กลาดเกลื่อนมากมายก่ายกองซึ่งแต่ละวิชาสูงส่งจนสุดจะคาดคะเนได้ ชีวิตของตนในครั้งนี้ นับว่าเก็บขึ้นได้จากคัมภีร์พิษกิมเจ่กพ้งแท้ ๆ แต่ทว่า ด้วยนิสัยที่ยโสโอหังและถือตัวอย่างยิ่งยวดของบ่อฮึ้งเซ็ง กอปรกับเคยได้กล่าวประณามมาก่อนแล้ว จึงเพียงแต่แค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้น แต่ในใจยังคงบังเกิดความสำนึกพระคุณอย่างใหญ่หลวงอยู่

ความจริง ด้วยสถานการณ์อันตื่นเต้นตึงเครียด ดุจดั่งคันธนูที่ถูกเหนี่ยวจนเต็มล้า แต่เมื่อมาคลี่คลายลงในสภาพนี้แล้ว ทุกสิ่งก็ผ่อนคลายจนกระปรี้กระเปร่าสดชื่นขึ้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส โดยมิทราบว่าบังเกิดความปลาบปลื้มดีใจในเรื่องอันใด

ฉับพลันนั้น ฮุ่ยไต้ซือหันไปกล่าวกับบ่อฮึ้งเซ็งว่า

"ท่านประสกแซ่เตีย ท่านฟาดมือใส่ศิลานั้นสักครั้ง..."

บ่อฮึ้งเซ็งทราบว่า นางมีความละเอียดถี่ถ้วนเป็นอย่างมาก จึงมิอาจจะไว้วางใจได้เต็มที่ การให้ตนลองฟาดพลังมือไปในครั้งนี้ ก็เพื่อต้องการพิสูจน์ดูว่าพิษในร่างจะสูญสลายออกไปหมดสิ้นแล้วหรือไม่ ในใจจึงบังเกิดความตื้นตันเป็นอย่างยิ่งอยู่ ยิ้มน้อย ๆ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร ตวัดมือฟาดกลับไปทางด้านหลังโดยมิได้เหลียวเหลือบไปแลเลย พุ่งพลังเข้าใส่โขดศิลาที่สูงตระหง่านนั้นทันที

ฝ่ามือที่ฟาดไปในครั้งนี้ของบ่อฮึ้งเซ็ง ใช้ด้วยกำลังภายในโดยสิ้นเชิง เพียงกระแทกไปอย่างไม่น่าตื่นเต้น แต่ก็ทรงพลังอันมหาศาลอย่างน่าตื่นตระหนก บังเกิดเสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว โขดศิลาที่สูงตระหง่านพลันแกว่งไกวไปทั้งซ้ายขวา แต่ยังมิได้ล้มโค่นลง

บ่อฮึ้งเซ็งยิ้มน้อย ๆ พลางว่า

"ลมปราณโคจรในร่างโดยไร้อุปสรรคปลอดโปร่งดุจดั่งยามปกติ"

ฮุ่ยไต้ซือผงกศีรษะน้อย ๆ แต่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกลับหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวพลางกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ น้องเราเพียงแต่พักผ่อนสักร่วมเดือน ก็จะทุเลาเป็นปกติ

ได้แล้ว"

บ่อฮึ้งเซ็งผงกศีรษะรับ ในใจนั้นคำนึงอยู่ว่า

'อาการบาดเจ็บของตนได้ทุเลาไปกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว ยามปกติก็หามีไมตรีที่สนิทสนิมกับประมุขแห่งเกาะตั๊วฉิ่มเต้าและเซียวฉิ่มเต้าไม่ หากแม้นยังมาจมอยู่ในที่นี้อีก ก็รู้สึกจะมิใคร่จะสบายใจนัก' ดังนั้นจึงกล่าวเสียงชัดเจนแจ่มใสขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าในครั้งนี้ ได้รับพระคุณอย่างสูงสุดที่ท่านทั้งสองประทานมา เป็นพระคุณที่ภายภาคหน้าจะต้องพยายามหาทางทดแทน..."

กล่าวพลางคารวะต่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยไต้ซือออย่างนอบน้อมจนจรดพื้น หันร่างเดินจากไปในครานั้นเอง

สามเซียนนอกพสุธา ความจริงถือตัวและทระนงอย่างยิ่งนัก เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินและฮุ่ยไต้ซือมาตรแม้นจะทุ่มเทกำลังความสามารถเข้าช่วยเหลือบ่อฮึ้งเซ็งจนสุดตัวเต็มกำลัง ในใจบ่อฮึ้งเซ็งมาตรบังเกิดความปลาบปลื้มตื้นตันในพระคุณนี้เป็นอย่างยิ่ง แต่ก็มิได้ว่ากล่าวออกจากปากไป เพียงแต่คารวะ แล้วจากไปเท่านั้นเอง

ฮุ่ยไต้ซือและเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหามีความสนใจไยดีต่อเรื่องราวเหล่านี้ไม่ เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินจึงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐแล้ว กล่าวได้ประเสริฐมาก หลวงจีนชราขอเกียจคร้านสักครั้ง ไม่ออกไปส่งท่านดอก..."

คำพูดพอกล่าวจบ ร่างบ่อฮึ้งเซ็งได้พลิ้วไกลไปกว่าสามสิบเชียะแล้วดั่งราวสายลม

ซิงเจี๊ยบพลันพุ่งร่างตามติดโดยกะทันหัน พร้อมทั้งตะโกนร้องไปว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส โปรดรอก่อน..."

บ่อฮึ้งเซ็งชะงักฝีเท้าไว้ เหลียวหน้ากลับมามองซิงเจี๊ยบเป็นเชิงถามไถ่

ซิงเจี๊ยบอ้าปากอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวอ้อมแอ้มไปว่า

"เรื่องการพนันกับท่านผู้มีอาวุโสนั้น นับว่าท่านผู้มีอาวุโสได้เอาชัยต่อพังเต็งพูไปแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าผู้เยาว์ย่อมต้องพยายามจนสุดความสามารถ ออกไปสืบเสาะหาบุตรีให้กับท่าน..."

บ่อฮึ้งเซ็งในใจคิดอยู่ว่า

ตนนั้นเอาชัยกับเจ้าพังเต็งพูหน้าย่นหย่อนยานนั้นได้จริง ๆ เพียงแต่เพราะพิษร้ายได้กำเริบขึ้นในเวลากะทันหัน จึงมิอาจเอาชีวิตมันไปได้ดั่งใจคิด แต่ในใจก็บังเกิดความนิยมชมชอบตัวซิงเจี๊ยบเพราะการนี้ขึ้นบ้างแล้ว จ้องมองดูซิงเจี๊ยบอยู่ชั่วครู่ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร แต่ภายในใจนั้นก็ได้เริ่มคลายความเกลียดชังเจ้า

หนุ่มตาโตนี้ลงไปอีกมากมาย พาร่างจากเกาะเชียวฉิ่มเต้าไปโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

ส่วนอีกด้านหนึ่ง ฮุ่ยไต้ซือลุกขึ้นยืนค้อนควักเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินไปสองสามครั้ง โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรก็เดินหายไปภายในกลางเกาะ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้ซึ้งในนิสัยอันพิกลพิสดารของนางเป็นอย่างดี จึงส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว จวบจนกระทั่งฮุ่ยไต้ซือเลี้ยวลับเข้าไปภายในค่ายกลประหลาดแล้ว จึงหยุดยั้งเสียงหัวร่อไว้

ชิงเจี๊ยบเมื่อมองส่งจนบ่อฮึ้งเซ็งจากไปลับตาแล้ว จึงเดินแช่มช้ากลับมาที่หน้าค่ายกลศิลาประหลาดอีกครั้ง เห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีสีหน้าอันพิกลผิดธรรมดาในใจก็บังเกิดความตื่นเต้นและงงงัน ต้องเดินทรุดกายนั่งขัดสมาธิอยู่ที่เคียงข้าง

ท้องฟ้าเริ่มสลัวตาลง อาทิตย์อัสดงได้จมหายเข้าไปในท้องทะเลอย่างแช่มช้า ปีกราตรีเริ่มครอบคลุมลงสู่เกาะเชียวฉิ่มเต้าแล้ว

คลื่นลมที่ชายหาดเริ่มรุนแรงขึ้นกว่ายามกลางวันแล้ว จีวรสีขาวของเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินพลิ้วปลิวไสวไปตามลม แต่จากสีขาวนั้นได้กลับกลายเป็นสีเทาสลัวตาเพราะยามพลบค่ำแล้ว

ชิงเจี๊ยบจ้องมองดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินซึ่งนั่งสงบขรึมอยู่ ในใจก็ทราบว่า เพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินคงต้องมีเรื่องสำคัญอันใดจะกล่าวมา แต่เมื่อหลวงจีนเฒ่ามิได้เอ่ยปากนำขึ้นก่อน ตนย่อมมิอาจจะไปเค้นถามได้

เมื่อสองชั่วยามก่อน สถานที่นี้ได้เป็นลานการต่อสู้ของผู้ทรงฝีมืออันดับสูงสุดในพิภพ ระหว่างชาวฮั่นและชาวมคธ แต่ทว่า เรื่องราวนั้นได้กลายคล้ายดั่งหมู่เมฆที่พลิ้วไปตามสายลม จนห่างหายโดยหมดสิ้นแล้ว

อาจบางที เป็นเพราะสงบงันจนเกินไป เสียงคลื่นลมที่ชายหาดอันสุดไกลจึงได้ดังมาเป็นจังหวะจะโคนอย่างแผ่วเบา ชิงเจี๊ยบนั่งสงบนิ่งขรึมอยู่กับพื้น จิตใจที่เคยตื่นเต้นตึงเครียดตลอดเวลามา เนื่องจากบรรยากาศอันสงบสันติในยามนี้ ได้ผ่อนคลายให้จิตใจเบาสบายขึ้นอีกมากมายก่ายกอง

ดาวดวงแรกได้ปรากฏขึ้นบนขอบฟ้าแล้วท่ามกลางความสลัวของราตรี ได้ส่งประกายอันระยิบระยับตา...

บทที่ 38

ความหลังครั้งอดีต

จันทร์กระจ่างส่องแสงสกาวตาไปทั่วทั้งแดนดิน ให้ความเยือกเย็นชุ่มฉ่ำต่อทุกสรรพสิ่ง ท้องฟ้าสีดำสนิทได้เป็นสีครามสดใสไปทุกแห่งหนแล้ว

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินนั่งอยู่บนศิลาก้อนมหึมา แหงนหน้าเพ่งมองท้องฟ้าสีครามสดใสจนแน่วนิ่งเคลิบเคลิ้ม คิ้วยาวขาวสะอาดทั้งสองข้างถูกขมวดมุ่นจนรวมเป็นกระจุกเดียว ใบหน้าอันแดงระรื่นสดใสดุจดั่งทารกได้ปรากฏร่องรอยความหมกมุ่นครุ่นคิดที่สลดหดหู่

ชิงเจี๊ยบจ้องมองดูหลวงจีนชราด้วยความพิศวงสงสัย...อาจบางทีจะกล่าวว่ากำลังตั้งใจคอยการเปิดปากกล่าวคำพูดของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจะถูกต้องกว่า

อีกเนิ่นนาน เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินได้เริ่มกล่าวคำพูดขึ้นว่า

"เจ้าทารก เรา...เราจะเล่านิทานให้เจ้าฟังสักเรื่องหนึ่ง"

ชิงเจี๊ยบรับปากดังอือด้วยความสงสัยใจเป็นอย่างยิ่ง จ้องมองดูเพ่งฮ้วมเชี่ยง-หยินจนตาไม่กะพริบ

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินยังคงเหม่อมองจ้องดูท้องฟ้า คล้ายดั่งกับว่าจะค้นหาภาพอดีตแห่งความหลัง ซึ่งได้ถูกเลือนหายไปจากความทรงจำมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้วก็เป็นได้

เสียงอันทุ้มหนักเนิบนาบของหลวงจีนชราได้กล่าวขึ้นว่า

"น่ากลัวจะเป็นสักเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน...ในครานั้น สำนักอันยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้ม

ทั่วแผ่นดิน ยังคงเป็นสำนักเสียวลิ้มยี่ อันสำนักเสียวลิ้มยี่ที่ได้รับมรดกวิชาฝีมือมากมายหลายประการจากตักม้อโจวซือ มาตรแม้นจะผ่านช่วงเวลาอันยาวนาน จนวิชาฝีมือที่สูงสุดยอดเยี่ยมดุจเทพยดาได้สูญหายขาดการถ่ายทอดไปไม่น้อย แต่อาศัยในการฝึกขั้นมาตรฐานอันเที่ยงแท้ ยังคงได้ทำให้สำนักเสียวลิ้มยี่เป็นที่มิอาจทัดเทียมเปรียบได้ของค่ายสำนักอื่น ๆ ในบู๊ลิ้ม..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ชะงักคำลง แต่แล้วก็รีบกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า ร่วมร้อยปีที่ผ่านไปนี้ สำนักที่ได้รับความเคารพยกย่องในบู๊ลิ้ม หาใช่เป็นเสียวลิ้มยี่ไม่ ภายในบู๊ลิ้มของแผ่นดิน ก็สูญหายร่องรอยของหลวงจีนโดยสิ้นเชิง แม้กระทั่งมีศิษย์ของเสียวลิ้มจำนวนไม่น้อยที่ถูกข่มเหงรังแก ก็ปราศจากผู้จะออกรับหน้าแก้แค้นให้ ดังนั้นเองคำเล่าลือจึงได้ระบาดไปจนอื้อฉาวว่า สำนักเสียวลิ้มยี่ร่วงโรยเสื่อมโทรมแล้ว เกียรติภูมิได้สูญสลายไปจากความเคารพเลื่อมใสของทุกคนจนหมดสิ้น โดยพวกเหล่านั้นหาทราบไม่ว่า ความนัยนี้บังเกิดขึ้นเพราะความลำบากใจประการหนึ่งต่างหาก เป็นเหตุผลที่มิอาจจะกล่าวให้กับผู้อื่นฟังได้เลย"

ชิงเจี๊ยบฟังหลวงจีนเฒ่าได้กล่าวถึงสำนักเสียวลิ้มยี่เข้า ก็ยิ่งตั้งใจฟังจนใจจดใจจ่อ หูทั้งสองผึ่งจนแทบจะตั้งชันขึ้นแล้ว นั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหว จ้องมองดูปากหลวงจีนชรา ฟังวาจาที่ได้เล่ากล่าวต่อขึ้นว่า

"เมื่อครานั้น เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่คือเล่งเกี่ยไต้ซือ ซือตี่ของท่านคือเล่งคงไต้ซือ ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ควบคุมดูแลหอไตร (ฉั่งเก็งเกาะ)..."

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังกล่าวถึงเล่งคงไต้ซือเข้า อดมิได้ต้องอุทานดังอาขึ้นทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินปรายตามองมาแวบหนึ่ง จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เล่งคงไต้ซือเป็นผู้ควบคุมดูแลหอไตรแล้ว ก็หมกอยู่แต่ในหอไตรทุกวี่วัน ทุ่มเทสติปัญญาความสามารถทั้งปวงเท่าที่มี หมกมุ่นฝึกปรือยอดวิชาที่ตกทอดมาจากปรมาจารย์รุ่นก่อน ๆ ซึ่งยังหลงเหลืออยู่ในหอไตรบ้างโดยมิสมบูรณ์... ความจริงวิชาที่เหลือตกทอดมาจากรุ่นก่อนนั้น ก็มีอยู่น้อยนิดเท่านั้น โดยหามีปะติดปะต่อกันไม่ แต่เล่งคงไต้ซือเมื่อหมกมุ่นอย่างคร่ำเคร่งเป็นเวลากว่าสามสิบปีแล้ว ก็สามารถใช้ภูมิปฏิภาณและความวิสาหะที่มิเคยหยุดยั้งขาดตอน ตีความจนแตกฉาน สามารถเชื่อมโยงกลับกันเข้าได้อีกครั้งอย่างลำบากยากเย็น ดังนั้นเอง วิชาขั้นสูงส่งที่สูญหายไปจากการถ่ายทอดของเสียวลิ้มเป็นเวลาเนิ่นนานปี ก็ได้บังเกิดขึ้นอีกครั้งในร่างของเล่งคงไต้ซือ"

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งจะรู้สึกว่า ดวงตาภายใต้ขนคิ้วที่ขาวสะอาดเรียวยาวนั้น ได้

ปรากฏประกายอันแจ่มจ้าแวววับขึ้นวูบหนึ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินชะงักลงเล็กน้อย แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ภายหลัง...ภายหลังนั้น เพราะ...เพราะเรื่องอันหนึ่ง จึงทำให้ภายในวัดเสียว-ลิ้มยี่ มีเหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดคิดขึ้น เจ้าสำนักเล่งเกี่ยไต้ซือและเล่งคงไต้ซือพากันจากเสียวลิ้มไปโดยปราศจากร่องรอย ศิษย์คนโตของเล่งเกี่ยคือไท้เจ๋ง รับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสสืบต่อมา และเพราะเรื่องนี้ จึงได้บัญญัติกฎของสำนักขึ้น 'คือบรรดาหลวงจีนของเสียวลิ้มทุก ๆ รูป หากแม้นมิได้รับอนุมัติโดยตรงจากเจ้าอาวาสแล้ว จะย่างเหยียบออกจากวิหารไปมิได้เลยแม้แต่ก้าวเดียวจวบชั่วชีวิต' หากแม้นมิใช่เป็นยามคับขันแห่งความเป็นความตายแล้ว จะลงมือต่อสู้กับผู้อื่นมิได้โดยเด็ดขาด...

"ดังนั้นเอง หลวงจีนของวัดเสียวลิ้มยี่จึงได้สูญหายไปจากวงพวกนักเลงโดยสิ้นเชิง ศิษย์สำนักเสียวลิ้มก็ไม่ต่อสู้กับผู้อื่นโดยเด็ดขาด เพราะเช่นนั้น ผู้คนชนชาวนักเลงภายในพิภพ จึงเข้าใจว่า พวกสำนักเสียวลิ้มร่วงโรยเสื่อมโทรมไปมากมาย เกียรติภูมิสูญสิ้น...

"เล่งคงไต้ซือและเล่งเกี่ยไต้ซือ เมื่อออกจากสำนักวัดเสียวลิ้มยี่ไปแล้ว ก็มิผิดกับได้นำเอายอดวิชาชั้นสูงสุดของเสียวลิ้มติดตัวออกไปด้วย พวกหลวงจีนทั้งหลายในเสียวลิ้มยี่ จึงยิ่งไม่มีทางจะไปฝึกปรือต่อยอดวิชาชั้นสูงซึ่งปรมาจารย์รุ่นก่อน ๆ ได้ถ่ายทอดมา..."

ชิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดอย่างสุดกลอกกลิ้งอยู่แล้ว พอได้ฟังถึงตอนนี้ ปมปัญหาที่ข้องใจในคราครั้งก่อน พลันกระจ่างแจ้งในปฏิภาณความรู้สึกทันที และพอเข้าใจในนิทานนี้อย่างคร่าว ๆ อยู่แล้ว...ชิงเจี๊ยบทราบดีว่า เล่งคงไต้ซือผู้ซึ่งตีความในวิชาอันสูญไปของตักม้อโจวซือเมื่อคราวครั้งก่อนได้ ก็คือเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่มาอยู่เบื้องหน้าสายตาของตนขณะนี้นั่นเอง

ซึ่งความเป็นจริงแล้ว เรื่องต่อมาของสำนักเสียวลิ้มยี่ กลับได้ถูกชิงเจี๊ยบคาดเดาไว้ไม่ผิดพลาดไปเท่าใดนักเลย...

ไท้เจ๋งไต้ซือได้บัญญัติกฎของสำนักขึ้น หลังจากมรณภาพไปแล้ว ผ่านการตกทอดเจ้าสำนักมาอีกสองรุ่น จึงถึงตีเก่งไต้ซือผู้เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ในปัจจุบัน

หนึ่งร้อยปีที่ผ่านไป ทางสำนักเสียวลิ้มยี่ได้มีศิษย์จำนวนไม่น้อยที่ขบคิดตีความยอดวิชาขั้นสูงสุดอย่างคร่ำเคร่งพากเพียร แต่ก็ไม่มีผู้ใดเลยที่จะตีความได้แตกฉานชัดเจน หลวงจีนของสำนักเสียวลิ้มยี่ต่างรู้อยู่แก่ใจเป็นอันดีว่า หากแม้นจะ

ฟื้นฟูเกียรติภูมิของเสียวลิ้มยี่ให้ลือเลื่องกระเดื่องไกลไปทั่วทุกแห่งหน จะตั้งตัวเป็นเอกแต่ผู้เดียวในแผ่นดินดุจดั่งเมื่อคราครั้งก่อนแล้ว นอกจากต้องอาศัยในภูมิปฏิภาณที่ฉลาดล้ำ จนเป็นยอดอัจฉริยะแห่งเสียวลิ้มคือเล่งคงไต้ซือเท่านั้น แต่ทว่าเล่งคงไต้ซือจากไปเงียบหายไร้ร่องรอย ช่วงเวลาหนึ่งร้องปีที่ได้ผ่านไปนั้น น่ากลัวจะมรณภาพไปแล้วก็ได้

แต่ทว่า พวกหลวงจีนยังสำนึกขึ้นได้ในข้อหนึ่ง เล่งคงไต้ซือมาตรแม้นจะมรณภาพไปแล้ว แต่น่ากลัวเล่งคงไต้ซือยังคงมีทายาทที่รับช่วงยอดวิชาอันสูงสุดนั้นไว้ก็เป็นได้ ซึ่งเรื่องนี้หาใช่เป็นปัญหาที่ลำบากยากเย็นอย่างไรไม่ เพียงแต่ส่งศิษย์ออกสอบถามสืบเสาะภายในบู๊ลิ้ม ไม่ยากเท่าใดก็จะได้เค้ามาบ้างสักเล็กน้อย...แต่สำหรับเรื่องนี้กับพวกหลวงจีนแห่งวัดเสียวลิ้มยี่แล้ว กลับเป็นสิ่งอันลำบากยากใจอย่างที่สุด เพราะวัดเสียวลิ้มมีกฎที่บัญญัติมิให้ศิษย์ในสำนักย่างเหยียบออกไปจากกำแพงวัดได้เลยแม้แต่ก้าวเดียว

แต่ตีเก่งไต้ซือก็หาจนมีวิธีการหนึ่งขึ้นมาจนได้ วิธีนั้นคือไปรับศิษย์ฆราวาสที่มีภูมิปฏิภาณอันยอดเยี่ยมสูงส่ง มาถ่ายทอดยอดวิชาของตน ศิษย์ผู้นั้นก็คือซุนคี่ต่งนั่นเอง

เนื่องจากไท้เจ่งไต้ซือบัญญัติว่า 'ศิษย์หลวงจีนทุกรูปของสำนักเสียวลิ้มยี่ จะย่างเท้าออกจากวัดมิได้แม้แต่ก้าวเดียวจวบชั่วชีวิต' แต่ซุนคี่ต่งหาใช่เป็นหลวงจีนไม่ จึงเป็นทางเลี่ยงกฎของวัดอย่างชาญฉลาด

ตีเก่งไต้ซือและหลวงจีนอาวุโสที่มีไม่กี่คนของวัดเสียวลิ้มยี่ ได้ถ่ายทอดยอดวิชาอันกระท่อนกระแท่นทุกประการเท่าที่มี ไว้ให้กับซุนคี่ต่งจนหมดสิ้น ดังนั้นเมื่อซุนคี่ต่งสำเร็จจากการฝึกปรือจนออกไปสู่วงพวกนักเลงแล้ว ก็ประสบพบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ เกียรติภูมิได้สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มของพิภพ จนได้รับสมญานามว่าเป็นยอดอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม (บู๊ลิ้มจือสิ่ว)

ภาระอันสำคัญยิ่งของซุนคี่ต่ง คือสืบเสาะตามหาศิษย์ทายาทของเล่งคงไต้ซือดังนั้นเอง ซุนคี่ต่งจึงสนใจสังเกตต่อบรรดายอดฝีมือขั้นสูงของบู๊ลิ้มในพิภพทุกผู้ทุกคน...ครั้นแล้ว ความสนใจทั้งมวลก็มุ่งเข้าสู่บ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยมชิงเจี๊ยบ ที่ซึ่งเพิ่งจะมีชื่อเสียงระบือลือลั่นจนขจรขจายไปทั่วแผ่นดิน

ซุนคี่ต่งติดตามชิงเจี๊ยบโดยมิยอมละทิ้ง และก็ได้หาทางประมือกับชิงเจี๊ยบไปโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ รอจนเมื่อชิงเจี๊ยบได้ใช้เพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงจับเช็ก) ที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถ่ายทอดมาให้นั้น ซุนคี่ต่งจึงบังเกิดทั้งความตื่นเต้น

กินดีเป็นที่สุด เพราะสังเกตเห็นได้ว่า กระบวนท่าที่ชิงเจี๊ยบใช้ออกมาจู่โจมตนนั้น ต่างราวกับเป็นวิชาสามโป้วตั๊กซาเซ็กที่สูญหายไปจากการถ่ายทอดของเสียวลิ้มนั่นเอง ต่างนั่น ซุนคี่ต่งจึงได้ผละจากการต่อสู้ไปโดยไร้ต้นสายปลายเหตุอีก กระหืดกระหอบเล่าไปเสียวลิ้มยี่อย่างไม่คิดชีวิต...

หลังจากวิ่งไปยังมิทันถึงครึ่งลี้ ก็พบกับจื้อฮวบศิษย์คนโตรุ่นสองของเจ้าสำนักเสียวลิ้มยุคปัจจุบัน ความตื่นตระหนกตกใจในครั้งนี้ มากมายใหญ่หลวงเป็นยิ่งนัก เพราะเมื่อคำนึงถึงว่า หลวงจีนจื้อฮวบได้รับอนุมัติจากเจ้าสำนักให้ลงจากเขาได้ในครั้งนี้ ย่อมจะต้องมีเรื่องอันสำคัญใหญ่โตจนสุดประมาณได้เป็นแน่แท้...

พอหลวงจีนจื้อฮวบพบซุนคี่ต่ง ก็เรียกให้กลับวัดโดยฉับพลัน มิต้องเพ่นพ่านไปในวงพวกนักเลงอีกแล้ว เพราะอาจารย์ได้ประสบพบว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่เกาะตั้วฉิ่มเต้าในท้องทะเลเหนือ เป็นไปได้เหลือเกินที่คือเล่งคงไต้ซือ ซึ่งสูญหายไปเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน

ซุนคี่ต่งก็ได้เล่าเรื่องการปะมือของตนกับชิงเจี๊ยบให้แก่ซือเฮียฟังอย่างถี่ถ้วน แล้วจึงกล่าวเสริมขึ้นอีกว่า "ซือแป้ที่ทราบมานั้น เป็นเพียงข่าวซึ่ง 'น่าเป็นไปได้' เท่านั้น แต่เบาะแสที่เห็นอยู่ขณะนี้ เป็นประจักษ์พยานอันมั่นคงดั่งราวกับขุนเขา เราควรจะต้องสืบเสาะให้รู้เค้าแน่นอน แล้วจึงกลับยังสำนักก็มิช้าไป"

หลวงจีนจื้อฮวบฟังซุนคี่ต่งว่าเช่นนั้น รู้สึกเป็นเหตุผลอันถูกต้อง ดังนั้น จึงก้มไปอีกทางหนึ่งสกัดหน้าชิงเจี๊ยบเอาไว้ ขอร้องให้ชิงเจี๊ยบลงมือต่อสู้กัน รอจนเมื่อชิงเจี๊ยบใช้วิชาท่ากระบี่เทพยดาเจ้าพิภพไปแล้ว จื้อฮวบเพ่งพิจารณาดูด้วยความหมกมุ่นครุ่นคิด จึงจำได้ว่า เป็นเพลงกระบี่ที่คล้ายดั่งเพลงโป้วตั๊กซาเซ็กของสำนักซึ่งสูญหายไปเนิ่นนานปีแล้ว ดังนั้นจึงได้ปรึกษาหารือกับซุนคี่ต่งให้ถามไถ่ในเรื่องนี้จนเป็นที่ชัดแจ้งแน่ใจ...

ซุนคี่ต่งมาตรแม้นมีอายุเยาว์ แต่ก็มีความละเอียดสุขุมเป็นอย่างยิ่ง กล่าวกับศิษเสียว่า

"หากแม้นเราไปเผชิญในยามนี้อีก ย่อมจะต้องเกิดความเข้าใจผิดต่อฝ่ายตรงข้ามอย่างแน่นอน เราควรจะอ้อมไปยังหมู่บ้านฮั่วแกตึ้งที่เบื้องหน้า รอคนผู้นี้เสียก่อนเมื่อมาถึงแล้วจะได้ถามไถ่กันให้รู้แน่"

จื้อฮวบมาตรแม้นจะเป็นศิษย์คนโต แต่ก็มีนิสัยโอนอ่อนผ่อนตาม และซุนคี่ต่งก็ยังเป็นศิษย์รุ่นสอง ที่ได้รับความรักใคร่ไยดีต่อพวกในสำนัก และเหล่าผู้ทรงยาวุโสเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น หลวงจีนจื้อฮวบจึงเชื่อถือในแผนการของซุนคี่ต่ง

เร่งรุดเดินทางไปยังฮั่วแกตึ่งอย่างมิได้หลับนอนพักผ่อน...

คนทั้งสองรออยู่ที่หมู่บ้านฮั่วแกตึ่งเป็นเวลาถึงสี่ห้าวัน ก็มิเห็นชิงเจี๊ยบจะไปถึงเลย...แน่นอน เพราะคนทั้งสองย่อมมิทราบว่า ชิงเจี๊ยบถูกเจ็ดผู้กล้าหาญแห่งกวนตงรุมล้อมทำร้าย จนแทบจะสูญเสียชีวิตไปในคราครั้งนั้น

จวบจนกระทั่งบรรดานักสู้ผู้กล้าทั้งหลายในบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดิน ไปชุมนุมกันยังที่ภูเขากุยซัว ซุนคี่ต๋งเผชิญกับชิงเจี๊ยบอีกครั้งหนึ่ง ซุนคี่ต๋งจึงติดตามชิงเจี๊ยบขึ้นไปบนภูเขากุยซัวอย่างมิยอมคลาดกัน พร้อมทั้งยังสั่งให้จื้อฮวบผู้เป็นซือเฮียรีบรุดไปบอกข่าวยังสำนักเสียวลิ้มยี่อย่างเร่งร้อน

จวบจนเมื่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินปรากฏตัวในอารามบ้ออุยเทีย ถ่ายทอดยอดวิชาขั้นสูงให้กับชิงเจี๊ยบต่อหน้าศัตรู จนสามารถโค่นกิมลูอักผู้มีฝีมือสูงแห่งมคธที่มาราวีได้ ซุนคี่ต๋งจึงแน่ใจอย่างยิ่งว่า ชิงเจี๊ยบคือศิษย์ของเล่งคงไต้ซือไม่พลาดผิดแล้ว กำลังคิดจะไปแสดงตัวถามไถ่ เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็ฉุดกระชากชิงเจี๊ยบเตลิดเปิดหายจนไร้ร่องรอยไป

ซุนคี่ต๋งจึงจำต้องเร่งร้อนเดินทางกลับไปยังเสียวลิ้ม ตลอดทั้งวันทั้งคืนมิยอมหยุดยั้งพักผ่อน เมื่อได้เล่าถึงเพลงกระบี่และโฉมหน้าของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ตีเก่งไต้ซือพลันร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีจนน้ำตาไหลพรากว่า

"พุทธองค์อันศักดิ์สิทธิ์ชาวเรา ได้แผ่พระคุณเมตตาการุญแล้ว เล่งคงซือโจ๊วได้ฝึกปรือจนเข้าขั้นคงกระพัน ยังมีชีวิตอยู่อย่างแข็งแรงในโลกนี้ ย่อมจะต้องเป็นเพ่งฮ้วมไต้ซือโดยมิต้องสงสัย..."

ดังนั้นเอง บรรดาหลวงจีนที่มีตำแหน่งสำคัญภายในวัดเสียวลิ้มยี่ ก็พากันระดมออกไปจนหมดสิ้น มุ่งหน้าเข้าสู่เกาะตั้วฉิ่มเต้าในท้องทะเลตะวันออก...

หลวงจีนทั้งขบวนเร่งรุดเดินทางอย่างซ่อนเร้น แต่หาทราบไม่ว่าได้ถูกสะกดรอยตามมาด้วย...

กิมลูอักและเกียตาซือเฮียของมัน ก่อนจะมาตงง้วน อาจารย์ของมันทั้งสองได้กล่าวว่า "วิชาฝีมือในตงง้วนนั้นมีอยู่ในขอบเขตจำกัดเหลือเกิน มีแต่พวกสำนักเสียวลิ้มที่เป็นหลวงจีนเท่านั้น ที่ร้ายกาจกว่าผู้อื่นอยู่บ้าง หากแม้นพวกเจ้าจะสร้างเกียรติภูมิให้สะท้านสะเทือนต่อบู๊ลิ้มของตงง้วน ก็จงโค่นหลวงจีนเหล่านี้ลงกับมือเสียก่อน"

...แน่นอน อาจารย์ของคนทั้งสองย่อมมิทราบถึงเหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปใน

บู๊ลิ้มของตงง้วนระหว่างร่วมร้อยปี ว่าสำนักเสียวลิ้มยี่ได้สงบสูญสลายไปจากความเคารพนับถือ มิเป็นที่ยกย่องจากผู้อื่นใดอีกแล้ว

ดังนั้น เมื่อในอารามบนภูเขากุยซัว มีนักสู้ผู้กล้าทั่วแผ่นดินมาชุมนุมกัน เกียตาที่มีสติมิสมบูรณ์ก็แหวกฝ่าผู้คนไปสืบเสาะตามหาอย่างเร่งร้อน ผู้ซึ่งมันต้องการจะตามหาคือหลวงจีนแห่งเสียวลิ้ม ที่อาจารย์เคยได้บอกไว้นั่นเอง ผลสุดท้ายเมื่อโควอำเซี่ยงหยินออกประมือด้วย มันจึงบังเกิดความตื่นเต้นยินดีเป็นที่ยิ่ง เพราะเข้าใจว่าคงเป็นหลวงจีนแห่งเสียวลิ้มยี่ แต่พอได้ฟังกิมลูอักซึ่งรู้จักภาษาฮั่นได้บอกเล่าว่า หลวงจีนโควอำผู้นี้หาใช่เป็นสำนักเสียวลิ้มยี่ไม่ แต่เป็นสำนักง่อไบ๊ต่างหาก เกียตาจึงบังเกิดความผิดหวังเป็นอย่างมาก

ส่วนกิมลูอักเมื่อถูกชิงเจี๊ยบโค่นจนพ่ายแพ้ไปแล้ว สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพอได้ฟังคำบอกเล่าของกิมลูอักเข้า ก็คาดเดาคงเป็นประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า ดังนั้นสงฆ์ทั้งสามจึงได้เข้ามาในตงง้วน ภายใต้การนำทางของกิมลูอัก...

สามสงฆ์กำลังเกิดความกังวลใจ ที่มิรู้จักเกาะตั้วฉิ่มเต้าว่าอยู่แห่งใด กิมลูอักไปลอบได้ยินคำพูดคุยของพวกหลวงจีนแห่งเสียวลิ้ม จึงทราบว่าหลวงจีนประดานี้จะไปติดตามประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า ดังนั้นจึงได้สะกดรอยตามพวกหลวงจีนแห่งเสียวลิ้มไม่ยอมห่าง คนทั้งสี่นี้มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่ง ซึ่งพวกสำนักเสียวลิ้มยี่ย่อมมิทราบว่าได้ถูกสะกดรอยตามมาอย่างกระชั้นชิดแล้ว

เมื่อถึงเกาะตั้วฉิ่มเต้า คนทั้งสองฝ่ายต่างก็พลาดผิดหวังโดยสิ้นเชิง เพราะเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกำลังพาชิงเจี๊ยบไปประมือต่อสู้กับประมุขแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้าฮุย-ไต้ซือ ด้วยวิธีพนันขันต่ออันพิสดาร ผลสุดท้ายสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจึงกลับลงมือต่อสู้กับพวกหลวงจีนแห่งเสียวลิ้มเสียเอง...

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะอาศัยในเค้ามูลของเหตุการณ์ที่อุบัติมาเทียบเคียงกับคำบอกเล่าของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้วจึงคาดคิดว่า เหตุผลที่ตนเดามาแต่ทั้งมวลนี้จะพลาดผิดไปก็ไม่ไกลนักดอก

ดวงดาวบนท้องฟ้ายังกะพริบตาอยู่ตลอดเวลา คลื่นลมได้ฟังถนัดชัดเจนในยามสงบวังเวงของค่ำคืนนี้ รอบบริเวณเป็นแต่ความมืดมิด มีแต่ฟองคลื่นที่ริมหาดเท่านั้น ที่ยังปรากฏเป็นประกายสีขาวขึ้นมาทอดกายบนชายฝั่ง แล้วจึงสูญสลายหายไป...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเหม่อมองจ้องดูท้องฟ้าจนแน่วนิ่งไม่กะพริบ เคราสยายปลิวกระจายไปตามลม ร่างนิ่งสนิทดุจดั่งเป็นภาพสลักจากศิลา มิได้เล่ากล่าวอย่างไรอีกแล้ว

ชิงเจี๊ยบถามเบา ๆ ขึ้นว่า

"แล้วเจ้าอาวาสเล่งเกี่ยได้ชือผู้นั้นเล่า ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตอบเสียงทุ้มหนักไปว่า

"ชือเฮียยังอยู่...มิใช่ เล่งเกียได้ชือยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้"

มาตรแม้นหลวงจีนชราจะกล่าวแก้ไขในทันที แต่คำ 'ชือเฮีย' ที่เปล่งออกมาก็เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า หลวงจีนชราก็คือเล่งคงได้ชือในอดีตอย่างแน่นอนแล้ว

ชิงเจี๊ยบลอบกล่าวในใจว่า

'เล่งคงได้ชือผู้นั้น เมื่อเป็นชือเฮียของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแล้วก็เข้าใจว่าคงต้องฝึกปรือจนถึงขั้นอยู่ยงคงกระพัน จึงสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในโลกนี้...อา ถูกแล้ว เมื่อปีนั้นที่อยู่บนเกาะเชียวฉิ่มเต้า เราเห็นหลวงจีนชราขึ่นกกระเรียนมาเรียกเพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินไป หรือว่าหลวงจีนชราผู้นั้นคือเล่งเกี่ยได้ชือจริง ๆ ?'

ครั้นแล้ว ทุกสิ่งจึงได้จมอยู่ในความสงัดวังเวง ชิงเจี๊ยบและเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพากันตกอยู่ในภวังค์แห่งความหลังจนเงียบงัน

ในทันใดนั้น...

ที่ชายหาดพลันปรากฏมีเรือลำหนึ่งได้แล่นเข้าเกยมาอย่างเงียบกริบ บนเรือนั้นมีคนพากันทยอยลงมาถึงสิบแปดคน เมื่อใกล้แล้วจึงจำได้ว่า เป็นเหล่าหลวงจีนของสำนักเสียวลิ้มนั่นเอง

หลวงจีนแห่งเสียวลิ้ม ตั้งแต่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินลากเอาชิงเจี๊ยบเตลิดเปิดทายไปแล้ว จึงจำต้องติดตามมาในทิศทางที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพาชิงเจี๊ยบวิ่งมา แต่ทว่าในท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลเวิ้งว้างสุดสายตานั้น หลวงจีนทั้งมวลมิทราบถึงตำแหน่งแห่งที่ของเกาะเชียวฉิ่มเต้า ดังนั้นจึงสืบเสาะมาอย่างงมงายจนกระทั่งถึงเชียว-ฉิ่มเต้าในเวลาขณะนี้

ยามเมื่อชิงเจี๊ยบประสบพบเห็นหลวงจีนทั้งขบวนนั้นแล้ว หลวงจีนผู้นำหน้ามาก็ได้เห็นชิงเจี๊ยบและเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเช่นกัน หลวงจีนทั้งปวงจึงพากันโห่ร้องด้วยความปลาบปลื้มยินดี เร่งฝีเท้าวิ่งเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินสะดุ้งจนสุดตัว ลุกพรวดพราดขึ้นเตรียมจะวิ่งหลบหนีออกไปอีก แต่พลันได้ถูกคนผู้หนึ่งดึงจีวรเอาไว้อย่างเหนียวแน่นมั่นคง

หลวงจีนชราจึงรีบหันขวับกลับไป เห็นผู้ฉุดจีวรของตนคือชิงเจี๊ยบนั่นเอง ชิงเจี๊ยบยามนี้มีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"เซี่ยงหยิน ท่านย่อมมิอาจจะหลบหลีกอยู่ได้ตลอดไป..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลอยชะงักงันไปอย่างไม่คาดคิด ซึ่งการชักช้าเสียเวลาเพียงน้อยนิด หลวงจีนแห่งเสียวลิ้มที่มีฝีเท้าอันรวดเร็ว ก็พากายมาอยู่ยังเบื้องหน้าโดยพร้อมเพรียงกันแล้ว

หลวงจีนทั้งสิบแปดรูปต่างคุกเข่าโครมลงกับพื้นโดยพร้อมเพรียงกัน ผู้ที่อยู่เบื้องหน้านั้นคือตีเก่งไต้ซือผู้เป็นเจ้าสำนักปัจจุบัน ส่วนซุนคี่ต่งยอดอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มคุกเข่าอยู่ทางด้านหลังสุด

ตีเก่งไต้ซือโขกศีรษะลงแล้วจึงกล่าวว่า

"เล่งคงโจวซือ (ปรมาจารย์สูงกว่าซือโจ๊ว) ท่าน...ท่าน ไยท่านจะต้องอำพรางต่อพวกข้าพเจ้าผู้ศิษย์อีกเล่า..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกระวนกระวายจนต้องโบกมือทั้งสองเป็นพัลวัน ร้องดังสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"มิใช่ มิใช่ บอกกับพวกท่านแล้วว่าเราผู้เฒ่ามิใช่เล่งคงไต้ซือก็มิใช่เล่งคงไต้-ซือ..."

ตีเก่งไต้ซือผู้นี้ คิดว่าเป็นคนไร้คารมโวหาร จึงร้องอุทานดังอาเพียงสองคำก็มิอาจมีวาจากล่าวออกมาได้อีก เมื่อเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินลุกขึ้นเตรียมจะออกไปอีกแล้ว จึงบังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม รีบโขกศีรษะลงไปอีกหลายครั้ง กล่าวขึ้นด้วยใบหน้าที่นองน้ำตาว่า

"ข้าพเจ้าผู้ศิษย์ไร้สติปัญญาความสามารถ ขอให้โจวซือโปรดจงได้...จงได้เห็นแก่พุทธองค์..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินร้องเสียงดัง ๆ สนั่นหวั่นไหวว่า

"มีคำพูดอันใดมาว่ากล่าวกันดี ๆ อย่าได้ร้องไห้เป็นอันขาด พอร้องแล้วมันก็จะสูญสิ้นศักดิ์ศรี..."

ตีเก่งไต้ซือถูกว่ากล่าวจนมีสีหน้าปั้นยาก จะร้องไห้ก็มิได้ จะหัวร่อก็มิออก แต่พอหวนคิดไปถึงภาระอันหนักหน่วง ที่เกี่ยวพันไปถึงเกียรติภูมิอันสูงส่งของสำนักเสียวลิ้มยี่ ที่ดำรงติดต่อกันมาเป็นเวลาร่วมพันปีแล้ว โลหิตจึงระอุคุกรุ่นขึ้นอย่างรุนแรง ต้องกระอักเป็นโลหิตสด ๆ ออกมากองโตทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอเห็นเช่นนั้น ก็บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่

หลวง รีบถลากายไปตบลงกลางหลังตีเก่งไต้ซือครั้งหนึ่ง และคลึงอยู่ที่ทรวงอกไปสองสามครั้งแล้ว จึงทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"โอ พวกท่านไยต้องกระทำให้ลำบากลำบนถึงปานนี้เล่า เรา...เราบอกกับพวกท่านเถิดว่า เราคือเล่งคงไต้ซือผู้นั้น..."

ตีเก่งพอได้ฟังเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยอมรับเป็นเล่งคงไต้ซือจริง ๆ แล้วจึงกระโดดขึ้นด้วยความลืมตัว เพราะปีติยินดีอย่างพลุ่งพล่าน แต่แล้วก็รีบคุกเข่าลงกราบอีกครั้งพลางกล่าวว่า

"ศิษย์...ศิษย์มิทราบว่าจะกล่าวอย่างไร จึงจะได้โจวซือ...โจวซือ...มีความเป็นอยู่สุขสบายในเวลาที่ผ่านไปนี้หรือไม่ โอ นับว่าพื้นดินได้ประทานความเวทนาปรานี..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ อดมิได้ที่ต้องหลั่งน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มตื้นตันมาอีกแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลอยบังเกิดแววพลุ่งพล่านขึ้นบนใบหน้าชั่ววูบหนึ่ง แต่แล้วก็กลับเป็นใบหน้าอันเย็นชากระด้างดุจเดิมอีกครั้ง

ตีเก่งไต้ซือกล่าวเสียงสะท้านขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้ศิษย์ขอบังอาจ น้อมเชิญต่อโจวซือให้กลับสำนัก..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ก็แหงนหน้าขึ้นมองเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินโดยฉับพลันทันทีซึ่งหลวงจีนทั้งหลายแห่งวัดเสียวลิ้มยี่ พลอยแหงนหน้าขึ้นจ้องมองดูเพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินจนเขม็งนิ่ง...ซึ่งชิงเจี๊ยบก็เป็นเช่นกัน...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินแหงนหน้ามองท้องฟ้า โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรเลย

ตีเก่งไต้ซือจึงจำเป็นต้องกล่าวขึ้นอีกว่า

"ข้าพเจ้าผู้ศิษย์ตีเก่ง นำศิษย์สำนักเสียวลิ้มมากราบเชิญต่อโจวซือ โปรดเห็นแก่พระพุทธองค์แห่งชาวเรา กลับไปยังสำนักพร้อมกับพวกข้าพเจ้าผู้ศิษย์"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันถอนหายใจยาว ๆ กล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"เราผู้เฒ่าได้เป็นหลวงจีนเถื่อนมาเป็นเวลาร่วมหนึ่งร้อยปีแล้ว จะให้กลับไปนั้นเป็นสิ่งกระทำมิได้โดยเด็ดขาด..."

บรรดาหลวงจีนแห่งเสียวลิ้ม พอได้ยินถึงตอนนี้ จิตใจพลันหายวูบไปตาม ๆ กัน แต่มิคาดว่า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยังคงกล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่ทว่า เราผู้เฒ่าจะอย่างไรก็กำเนิดจากสำนักเสียวลิ้มมา วิชาฝีมือเท่าที่มีมาตรแม้นจะบัญญัติขึ้นเองเป็นส่วนมาก แต่รากฐานวิชาทั้งมวลนี้ก็ได้มาจากการหมกมุ่นค้นคว้าภายในหอไตรของเสียวลิ้มนั่นเอง ดังนั้นเราจึงตกลงใจว่า จะนำ

ยอดวิชาขั้นสูงสุดที่ได้พาติดตัวมาเป็นเวลาร่วมร้อยปี คืนกลับให้แก่สำนักเสียวลิ้ม..."

ตีเก่งไต้ซือยังคิดจะว่ากล่าวอย่างไร แต่พลันมีหลวงจีนชรากระตุกจีวรทางหลังเอาไว้ได้ทันท่วงที จึงสงบปากลงมิได้กล่าวถามไถ่ขึ้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปว่า

"เราเห็นว่าเจ้าทารกผู้นี้มีความชาญฉลาดและเปี่ยมด้วยไหวพริบควรแก่การถ่ายทอด จงทิ้งมันไว้ในเกาะของเรา ซึ่งเราย่อมจะถ่ายทอดวิชานานาของเสียวลิ้มจนหมดสิ้นให้กับมัน โดยไม่ปิดบังอำพรางแม้แต่น้อยนิด"

กล่าวพลางชี้ไปยังซุนคี่ต่งซึ่งคุกเข่าอยู่ทางด้านหลังสุด

ตีเก่งไต้ซือเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวเช่นนี้ ก็ทราบว่าจะเชื้อเชิญให้กลับไปวัดนั้น ย่อมเป็นการกระทำที่ไม่ประสบพบความสำเร็จอย่างแน่นอน แต่ในเมื่อเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรับปากจะถ่ายทอดยอดวิชาขั้นสูงสุดให้กับซุนคี่ต่งแล้ว อย่างนั้นก็นับว่าอนาคตอันสุกใสสกาวของสำนักเสียวลิ้มยี่ มีหวังจะเกริกก้องกำจายในบู๊ลิ้มอีกครั้งเป็นมั่นคง ยอดวิชาที่สูญหายไปนั้นจะได้กลับมาจรรโลงต่อเกียรติภูมิแห่งเสียวลิ้มอีกครั้งเป็นแน่แท้ ดังนั้นจึงลุกขึ้นยืน

ซิงเจี๊ยบพลันเห็นตีเก่งไต้ซือจ้องมองดูตนด้วยท่าทีกระดากกระเดื่องพิกลนักคล้ายดั่งจะว่ากล่าวอย่างไร ซิงเจี๊ยบมีความชาญฉลาดและเปี่ยมด้วยไหวพริบอันกลอกกลิ้ง จึงทราบได้ในทันทีว่า ตีเก่งไต้ซือมีความยุ่งยากใจในศักดิ์ฐานะของตน เพราะตีเก่งไต้ซือเข้าใจผิดคิดว่าตนเป็นศิษย์ของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ซึ่งอย่างนั้นตนก็จะต้องไปเป็นผู้มีอาวุโสสูงสุด ของพวกศิษย์แห่งเสียวลิ้มทุกคน และตนยังมีอายุเยาว์วัยเพียงยี่สิบปี ก็จะให้พวกหลวงจีนชราที่มีอายุคนละหลาย ๆ สิบปีมาน้อมคารวะเรียกตนว่าซือโจ๊ว จึงออกจะกระดากปากอย่างยิ่งอยู่ ดังนั้นเอง ซิงเจี๊ยบจึงได้หันไปกล่าวกับซุนคี่ต่งด้วยชั้นเชิงอันชาญฉลาดเป็นที่สุดว่า

"ซุนเฮียขอแสดงความยินดีกับท่านเป็นอย่างมาก ที่ได้รับความสนใจไยดีจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผู้มีอาวุโส ซึ่งนับว่าเป็นวาสนาอย่างที่หามิได้อีกแล้วในทุก ๆ ชาติ..."

ซุนคี่ต่งได้ยินซิงเจี๊ยบเรียกเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเป็น 'ผู้มีอาวุโส' โดยมิเรียก 'อาจารย์' จึงบังเกิดความข้องใจเป็นอย่างยิ่ง จนต้องถามขึ้นว่า

"เหตุไฉนซิง..."

ซิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวสอดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีวาสนาได้มาเป็นศิษย์ของเซี่ยงหยินเล่า เซี่ยงหยินเพียงแต่แนะนำชี้แจงให้กับข้าพเจ้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น..."

วาจาที่กล่าวไปนี้เป็นการบอกอย่างแจ้งชัดว่า ตนหาใช่เป็นศิษย์ของเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินไม่ ดังนั้นตีเก่งไต้ซือจึงกล่าวขึ้นว่า

"คี่ยี้ เจ้าจงอยู่ฝึกปรือในวิชาฝีมือกับโจวซือให้ตั้งอกตั้งใจด้วย ความจำเริญรุ่งเรืองทั้งมวลของเสียวลิ้มยี่แห่งเรา ต่างฝากไว้ในตัวเจ้าโดยสิ้นเชิงแล้ว...โจวซือ พวกข้าพเจ้าผู้ศิษย์จะต้องกลับไปแล้ว..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ้มน้อย ๆ ผงกศีรษะ โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร

ตีเก่งหันมาคารวะพลางกล่าวว่า

"ท่านประสกแซ่ซิง เราพบกันใหม่ในโอกาสหน้า..."

พลางนำศิษย์ในสำนักทั้งสิบเจ็ดคน พากันจากไปในทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมองดูเหล่าศิษย์รุ่นหลัง ที่พากันขึ้นเรือจากไปหมดสิ้นแล้ว จึงทอดถอนหายใจเบา ๆ ขึ้น

ฉับพลันนั้น เสียงครืนครั่นได้ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว เงาดำทะมึนดุจดั่งกลุ่มเมฆมหึมาได้โถมทับเข้าใส่ศีรษะของคนทั้งสามอย่างรุนแรง...

ที่แท้โขดศิลาสูงตระหง่านนี้ เมื่อถูกสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อใช้พลังฝ่ามือฟาดจนปลายหักหาย และยังถูกบ่อฮึ้งเซ็งใช้กำลังกระแทกเข้าใส่ทางโคนอย่างรุนแรงอีกด้วย ภายนอกมาตรแม้นจะไร้ความผิดปกติ แต่ความเป็นจริงทางโคนก็ได้หักสะบั้นลงไปจนหมดสิ้นแล้ว ขณะนี้จึงได้โค่นลงจนสนั่นหวั่นไหว...

ซิงเจี๊ยบตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ฝ่ามือทั้งสองกรีดออกไปทางนอก สะบัดแล้วประกบเข้าหากัน พลังอันมหาศาลดุจดั่งมรสุม จึงทะลักออกไปในฉับพลันทันใด เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่น จนแผ่นดินสะเทือนอีกครั้ง โขดศิลาที่ล้มฟาดลงมา ได้กระจัดกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กระเด็นเวียนว่อนไปเต็มท้องฟ้าทันที

· กระบวนท่าที่ซิงเจี๊ยบใช้ออกไปยามนี้ คือกระบวนท่าคลื่นโถมโหมฟ้า (ปวย-ลั่งไปคง)· ของเพลงฝ่ามือคงคงเจี๊ยฮวบ (ฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า) และนับเป็นท่าที่ทรงอานุภาพสูงสุดของเพลงวิชาฝ่ามือนี้อีกด้วย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินร้องชมเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

"เจ้าทารก เป็นพลังฝ่ามืออันประเสริฐมาก"

ผู้ที่ตื่นตระหนกอย่างสุดแสนนั้น ก็คือยอดอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มซุนคี่ต๋ง สองเดือนก่อนนั้นเคยได้ประมือมากับซิงเจี๊ยบครั้งหนึ่ง แต่มิคาดว่าเพียงสองเดือนที่มิได้พบหน้ากัน พลังฝีมือของซิงเจี๊ยบจะรุดหน้าไปจนไกลโขถึงปานนี้เลย

ฟ้าได้เริ่มสางสว่างแล้ว แสงทองอันเรืองรองสาดส่องไปทั่วทุกทิศทาง บนเกาะเซียวฉิ่มเต้าเหลือไว้แต่แสงจันทร์ซีดจางที่กำลังจะลาลับไป...

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินใช้มือซ้ายจูงชิงเจี๊ยบ มือขวาจูงซุนคี่ต่งเดินช้า ๆ มาที่ชายหาด

เมื่อเรือถึงยังเกาะตั้วฉิ่มเต้า เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจูงซุนคี่ต่งก็ขึ้นฝั่งไป ส่วนชิงเจี๊ยบยังคงอยู่บนเรือ โดยกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังมีเรื่องสำคัญที่เร่งร้อน จำต้องกลับไปในแผ่นดินใหญ่อีกครั้ง จึงขอกราบลาไปในเวลานี้เลย ภายภาคหน้าหากแม้นมีโอกาส..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้าทารก เมื่อมีกิจสำคัญอันจำเป็นแล้ว ก็ไปเสียเถิด อย่ามากล่าววันหน้าวันหลังให้กับเราฟังอีกเลย เอาเถิด คี่ยี้ เราไปกัน"

พลางคว้าซุนคี่ต่งกระโดดขึ้นลงเพียงสองครั้ง ก็หายลับไปในหมู่ไม้อันยุ่งเหยิงระเกะระกะ

ชิงเจี๊ยบยืนเหม่อมอง จนเงาร่างของคนทั้งสองหายลับตาไปแล้ว จึงหันกลับมากางใบเรือ มุ่งหน้าเข้าสู่ท้องทะเลอีกครั้งหนึ่ง

ลมยามเช้ากรรโชกมารุนแรงมาก เรือจึงพุ่งไปดุจดั่งเป็นธนูหลุดจากแหล่ง ชิงเจี๊ยบแบะอกเสื้อออกรับลมจนรู้สึกเย็นชุ่มฉ่ำปลอดโปร่งใจ แหงนหน้ากู่ร้องเสียงยาวสะท้านกังวานดุจดั่งมังกรคำราม ลอยละล่องไปตามท้องทะเลจนสุดแสนไกล...

ฉับพลันนั้น เงาอันเลือนรางของหมอกขาว คล้ายดั่งเป็นแพรบางเบา ได้ลอยขึ้นจากพื้นผิวน้ำอย่างแช่มช้า ท่ามกลางการพลุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างเบาบางทีละน้อยนี้ ทำให้ทิวทัศน์ต่าง ๆ เริ่มพร่ามัวลงจนมิอาจจะเห็นได้ชัดเจนแล้ว

และทันใดนั้น หมอกอันหนาทึบก็ได้ตามติดขึ้นอย่างรวดเร็ว จนรอบบริเวณเป็นสีขาวสล้างเวิ้งว้าง อันหมอกที่บังเกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้นับเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มีเฉพาะในท้องทะเลตะวันออก อันหมอกที่บังเกิดขึ้นแต่ละครั้งอย่างกะทันหันนี้ หนาทึบเป็นอย่างยิ่งนัก จึงทำให้สามเซียนนอกพสุธาได้หลีกเลี่ยงจากการถูกรบกวนอย่างไร้สาระไปไม่น้อย และหมอกนี้ก็เป็นเหล่าชาวประมงตามแถบท้องทะเลแห่งนี้ มีความเกรงกลัวอย่างจับอกจับใจ เพราะหมอกนี้กินรัศมีกว้างขวางสุดไกล หากหลงเข้าไปแล้ว ก็หาทางออกได้ลำบากยากนัก

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดในใจว่า

'มาตรแม้นหมอกลงหนัก แต่ลมยามนี้มีความรุนแรงมั่นคง หากเราคัดหางเสือมุ่งตรงโดยไม่บ่ายเบี่ยงแล้ว จะชั่วดีอย่างไรย่อมบรรลุถึงยังแผ่นดินใหญ่ได้ใน

เวลาไม่นานนัก'

ดังนั้นเอง ซิงเจี๊ยบจึงทรุดกายลงนั่งอย่างเกียจคร้าน ปล่อยให้เรือน้อยพุ่งตรงเบื้องหน้าด้วยความมั่นคงไม่ลัดเลี้ยว

บางครั้งบางครา ยังก้มร่างลงไปวักน้ำทะเลเล่น นิ้วอันเรียวยาวได้กรีดพื้นผิวน้ำกลายเป็นเส้นสายสีขาวยาวเหยียด และสลายหายลับไปในทันที...

ในหมอกอันหนาทึบ เรือน้อยคงพุ่งไปอย่างรวดเร็ว ซิงเจี๊ยบจึงมีความคิดกระเจิดกระเจิงอย่างสับสนวุ่นวาย

ครั้นแล้ว ความคำนึงทั้งปวงก็ได้ไปหยุดอยู่ยังใบหน้าอันสวยสะคราญตาของแซยี่...

ในขณะนี้เตียแซไปอยู่ที่ใดกันเล่า ? ซิงเจี๊ยบมิกล้าจะไปครุ่นคิดดรุณีน้อยที่มีความบริสุทธิ์ผุดผ่องปราศจากความชำนาญในเล่ห์กลอันโสมมของชนชาวบู๊ลิ้มแม้แต่น้อย ว่าตกอยู่ภายในวงพวกนักเลงเป็นเวลาเนิ่นนานแล้วจะบังเกิดเรื่องอย่างไรขึ้นกับนาง...

เป็นเวลาช่วงยาวนานที่ซิงเจี๊ยบทอดกายนอนครุ่นคิดอย่างสับสนอลหม่าน และผุดลุกขึ้นนั่งอย่างกระสับกระส่าย หมอกยิ่งนานยิ่งหนาทึบขึ้นทุกขณะ มาตร-แม้นซิงเจี๊ยบจะมีสายตาที่คมวาวแก่กล้ากว่าคนธรรมดา แต่ในรัศมีห้าสิบเชียะยังรู้สึกเวิ้งว้างไปด้วยหมอกอันขาวสล้าง จนมิเห็นในสิ่งอันใดเลย

หัวเรือยังคงพุ่งไปที่เบื้องหน้า แหวกคลื่นฝ่าออกสองปีกเป็นระเบียบมิได้เชื่องช้าชะลอลง คงพุ่งไปดุจดั่งเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เสียงคลื่นที่ดังแว่วมาจากเบื้องไกลนั้น ทำให้ซิงเจี๊ยบได้รู้สึกตามสัญชาตญาณว่าใกล้ชายฝั่งเข้าไปแล้ว

ความคึกคักกระปรี้กระเปร่าที่พิสดาร ทำให้ซิงเจี๊ยบลุกขึ้นยืนในครานั้น ตาทั้งสองจ้องมองเขม็งไปที่เบื้องหน้าจนสุดสายตา โดยหวังว่าจะประสบพบกับทิวอันเขียวชอุ่มของพื้นแผ่นดินใหญ่มาปรากฏขึ้น...

หมอกยิ่งหนักไปกว่าทุกครา ทำให้ซิงเจี๊ยบมิเห็นสิ่งอันใดเลย อากาศได้ผนึกคล้ายดั่งเต็มไปด้วยไอน้ำ ทุกสิ่งอย่างทางเบื้องหน้าจึงปรากฏแสงสะท้อนดุจดั่งเป็นมายาภาพ

ฉับพลันนั้น มีเสียงพายกระทบน้ำดังแว่วเข้ามา...

มันห่างจากหัวเรือของตนมิถึงหนึ่งร้อยเชียะ ครั้นแล้วก็มีเงาสีดำพุ่งแฉลบผ่านมา ดูคล้ายดั่งจะเป็นเรือเร็วลำน้อย หากแม้นมิใช่ซิงเจี๊ยบที่มีสายตาอันคมวาวเข้มแข็ง ก็มิอาจจะมองได้เห็นเลย

ยามนี้เนื่องจากเรือใกล้จะเทียบฝั่ง และยังเผชิญกับหมอกอันหนาทึบอีก ชิงเจี๊ยบจึงได้ปลดใบเรือชะลอความเร็วให้ช้าลงบ้าง แต่ก็อดสงสัยใจมิได้ว่า ผู้ใดหนาจึงกล้าพายเรือด้วยความรวดเร็ว ท่ามกลางหมอกอันหนาทึบเช่นนี้ด้วย

ขณะกำลังคิดถึงตอนนี้ พลันมีเงาสีดำมืดมาผ่านสายตาไปอย่างฉับพลันทันด่วน คล้ายดังเป็นเรืออันมโหฬารอยู่ แต่จากความรวดเร็วที่พุ่งไปในยามนี้ คล้ายดั่งกำลังติดตามเรือน้อยนั้นอย่างเร่งรุดอยู่

คาดว่าคนบนเรือใหญ่ก็กำลังเพ่งมองดูเรือซึ่งหลบหนีไปอย่างใจจดใจจ่อ และก็มาเผชิญกับหมอกหนาทึบในยามนี้เข้า จึงมิได้สังเกตพบถึงเรือน้อยของชิงเจี๊ยบที่สวนไปอย่างแผ่วเบาไร้ซุ่มเสียง

ชิงเจี๊ยบเพ่งบังคับเรือไปทางหางเสือของเรือใหญ่ ก็ตะปบมือคว้าเชือกเรือเอาไว้อย่างมั่นคง ความอยากรู้อยากเห็นได้บังคับให้ชิงเจี๊ยบติดตามไปโดยมิทราบต้นสายปลายเหตุด้วยเลย

เรือใหญ่นี้คล้ายดั่งมีความเร็วมากไปกว่าเรือน้อยบ้าง และเมื่อไปตามกำลังคลื่นลมแล้ว ไม่นานนักก็ตามติดไปใกล้ขึ้นทุกครา จากเสียงพายที่จ้วงน้ำบอกว่าห่างกันมิถึงห้าสิบเซียะเท่านั้น...

ฉับพลันนั้น เสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวได้ปรากฏขึ้นบนเรือใหญ่ จากนั้นเสียงแหบห้าวและแปร่งหูในภาษาฮั่นก็ได้ดังขึ้นว่า

"นางหนูน้อย อย่าเตลิดเปิดหนีไปเลย จงว่าง่าย ๆ เถิด ศิษย์เราที่ได้มีใจชมชอบในตัวเจ้า ยังนับเป็นบุญวาสนาอันมหึมาของเจ้าดอก"

ชิงเจี๊ยบที่เกาะอยู่ทางท้ายเรือ พอได้ยินน้ำเสียงนี้เข้า ก็สะดุ้งจนตัวลอยแทบจะร่วงหล่นลงไปในน้ำ...

'ที่แท้คือสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อนั่นเอง ผู้ที่ถูกไล่ตามติดเป็นผู้ใดเล่าฟังมันว่าก็เป็นสตรีที่มีอายุเยาว์อยู่ ?'

ชิงเจี๊ยบคำนึงในใจ พลางมองดูเชือกที่ตนกำเอาไว้ เห็นเป็นการทอที่ผิดไปจากเชือกเรือของชาวตงง้วน

'สตรีคนใดหนอ กิมแปะเซ่งฮุดเมื่อเห็นแล้วจึงพอใจถึงปานนี้ ?'

ชิงเจี๊ยบได้ส่งคำถามขึ้นถามตนเองอย่างเร่งร้อน

เรือน้อยที่พายหนีอยู่ทางเบื้องหน้ามิได้ตอบโต้กลับมาเลย มีแต่เสียงพายที่ยิ่งถี่เร็วไปกว่าเดิมอีก แต่ผู้ที่พายเรือคล้ายดั่งจะได้ใช้กำลังมาเป็นเวลาอันยาวนานแล้ว กำลังที่จ้วงพายแต่ละครั้งจึงไม่หนักหน่วงรุนแรงเท่าที่ควร ดังนั้นจึงมิอาจจะหนีไป

ให้ไกลกว่ายามนี้ได้เลย

มีเสียงของผู้อายุเยาว์ได้กล่าวขึ้นบ้างว่า

"โกวเนี้ยไยต้องเร่งร้อนถึงปานนี้เล่า พวกเราย่อมมิกลืนกินท่านลงไป มีเรื่องอันใดก็มาปรึกษาหารือกันได้อยู่"

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังก็จำได้ทันทีว่าเป็นเสียงของกิมลูอัก จึงรู้ได้ในครานั้น คำนึงขึ้นว่า

'นอกจากเจ้ากิมลูอักมีความพอใจในอิสตรีที่พายเรือน้อยแล้ว สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไหนเลยจะเคยให้ความเมตตาการุญต่อผู้คนมาถึงปานนี้เล่า'

ที่แท้สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีความเข้มงวดกวดขันในพวกศิษย์อย่างยิ่งนัก แต่กับกิมลูอักที่เป็นศิษย์คนเล็ก กลับได้รับความรักใคร่ทะนุถนอมจากอาจารย์และซือเจ็กซือแปะเป็นอย่างยิ่ง มิเพียงเพราะว่ากิมลูอักชาญฉลาดเปี่ยมด้วยไหวพริบเท่านั้น ยังเป็นเพราะว่าหน้าตาสวยงามสง่า และมีคารมอันคมคาย ดังนั้นในระหว่างพวกซือเฮียตี่ทั้งปวงนั้น กิมลูอักกล่าวได้ว่า ปรารถนาต้องการสิ่งอันใดแล้วย่อมได้มาโดยไม่ยากนัก ผู้อื่นใดมิกล้าจะขัดอกขัดใจเลย

'เฮอะ พลเมืองประเทศอันป่าเถื่อน ไหนเลยจะเผยอหน้าขึ้นเทียบกับอิสตรีในประเทศศิวิไลซ์รุ่งเรือง ดุจตงง้วนของพวกเราเล่า ?'

ชิงเจี๊ยบมีความรังเกียจชิงชังในตัวกิมลูอักอยู่แล้ว จึงย่อมต้องเห็นใจในสตรีผู้ที่หลบหนีอยู่เป็นอย่างยิ่ง

เสียงอันเสียดหูของกิมลูอักได้ดังแว่วมาทางหัวเรืออีกครั้งว่า

"โกวเนี้ยยังจะไปเฝ้าเจ้าหนุ่มโสโครกนั้นไว้ไยด้วย เห็นอาการบาดเจ็บของมันแล้ว ก็รู้ว่าหนักหนาสาหัส ย่อมไม่มีทางอันใดจะหวังให้มีชีวิตรอดต่อไปได้แล้ว ทิ้งไปในทะเลให้เป็นอาหารต่อฉลามยังจะประเสริฐกว่า

"เรากิมลูอักกล่าวได้ว่า เป็นมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์สินพอกับท้องพระคลังขององค์กษัตริย์ในประเทศมคธ โกวเนี้ยมีอันใดที่รังเกียจข้าพเจ้า มิยินยอมมาอยู่กินกับข้าพเจ้าเล่า ?"

กิมลูอักมีจิตโสมม คิดใช้ความฟุ้งเฟ้อเข้าล่อลวงต่อสตรีผู้นั้น อาจบางทีมันจะเข้าใจว่า ผู้คนในตงง้วนจะมีจิตละโมบต่อทรัพย์สิน จนไร้ความสำนึกอันดีงามเช่นอย่างพวกมันเป็นแน่

ผู้ที่หลบหนีทางเบื้องหน้า มาตรแม้นยังคงทุ่มเทกำลังจ้วงพายไปอย่างเต็มที่ แต่ก็อดมิได้ที่ต้องด่าขึ้นว่า

"เจ้าพวกสุนัขป่าเถื่อนที่โหดเหี้ยมอำมหิต โกวเนี้ยสาบานว่าจะต้องล้างแค้นการฆ่าสามีครั้งนี้ให้ได้"

เสียงที่ด่ามานั้นสั่นเครืออยู่เล็กน้อย แสดงว่ากำลังร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจและอาฆาตแค้น แต่ทำให้ชิงเจี๊ยบที่ได้ยินเข้า คล้ายดั่งถูกค้อนอันมหึมากระแทกเข้าใส่หว่างอกจนถนัดถนี่ มือจึงกำเชือกเรือไว้อย่างแนบแน่นมิยอมปล่อย แต่ปากกลับบ่นงึมงำขึ้นว่า

"นางนั่นเอง เหตุไฉนเป็นนางได้..."

ฉับพลันนั้น นิสัยเจ้าอารมณ์เมื่อได้พลุ่งพล่านขึ้น จึงทำให้ชิงเจี๊ยบลืมเลือนทุกสิ่งอันไปในทันใด เพราะเรื่องหากเกิดขึ้นเช่นนี้แล้ว ก็ดุจดั่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเช่นกัน จึงพลันโผกายพุ่งขึ้นไปบนท้ายเรืออย่างละลิ่วพลิ้วแผ่ว...

ยามนี้หมอกลงจัดจนหนาทึบทุกแห่งหน สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพร้อมกับกิมลูอักที่อยู่ทางหัวเรือ ถูกหมอกอันหนาทึบบดบังสายตาไว้ กอปรกับชิงเจี๊ยบสกัดลมปราณมิให้มีเสียงออกไป จึงมีใจอันกล้าบังอาจยิ่งนัก ย่องกริบไปทางเบื้องหน้าทีละน้อยซึ่งเดินไปอีกมิถึงห้าสิบเชียะ ก็ได้เห็นเงาอันเลือนรางของคนทั้งสี่อยู่ที่เบื้องหน้าจริง ๆ...

ผู้ที่ยืนกลางนั้น มีรูปกายสูงใหญ่ตระหง่าน คงจะเป็นแปะลอกาตามิต้องสงสัย ผู้ที่สวมใส่เสื้อยาวเยี่ยงนักศึกษาซึ่งยืนข้างกาย ก็เป็นกิมลูอักที่ทระนงตัวว่าวิเศษเลิศเหอยนั้นนั่นเอง

คนทั้งสี่ต่างจ้องมองเขม็งดูเรือน้อยที่กำลังพายหนีอย่างใจจดใจจ่อ โดยไม่มีผู้ใดจะมาสนใจสังเกตถึงชิงเจี๊ยบที่กำลังลอบเร้นเข้ามาอย่างเงียบกริบเลย

คิดว่าผู้ที่พายเรือหลบหนีนี้ คงมีความชำนาญในน่านน้ำใกล้ฝั่งแถบนี้เป็นอย่างดียิ่ง เพราะขณะนี้พลันคัดเรือเบี่ยงออกทางขวาอย่างกะทันหัน ชิงเจี๊ยบจำได้แม่นยำว่า ทิศทางที่จะไปนี้คือมุ่งเข้าชายฝั่งนั่นเอง

ฉับพลันนั้น สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อก็มิได้ใช้หางเสือเรือให้เสียเวลา เท้าทั้งหกได้กดต่ำลงไปอย่างรุนแรง ทำให้เรือลำมหึมาของมันท้ายหมุนคว้างเป็นวงออกไปเพราะกำลังของคนทั้งสาม จึงทำให้เป็นการไล่ตามเรือน้อยนั้นอยู่เช่นเดิม

ฉับพลันนั้น แปะลอกาตาได้กระชากเสียงอันขุ่นแค้นเป็นภาษามคธขึ้นสนั่นหวั่นไหว มิหนำซ้ำ ในมือของมันยังถือสมอเรืออันมหึมาทำท่าจะเหวี่ยงออกไปอีกด้วย กิมลูอักที่อยู่ข้างกายต้องรีบเข้าขัดขวางไว้อย่างเร่งร้อน...

ยามนี้ หมอกที่เบื้องหน้าได้หนาทึบขึ้นกว่าเดิมไปอีกแล้ว ชิงเจี๊ยบเคยฟัง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวว่า หมอกนี้เกิดขึ้นเพราะจะเข้าไปในอ่าวชายฝั่งนั่นเอง เนื่องจากอ่าวนี้มีภูเขาล้อมรอบทั้งสามด้าน หมอกจึงมิอาจจะเสื่อมคลายไปได้ง่ายดายนัก ดังนั้นยิ่งอัดก็ยิ่งหนาทึบขึ้นทุกคราไป จวบจนกระทั่งยามนี้ แทบจะมองมิเห็นปลายนิ้วของตนซึ่งยื่นออกมารออยู่ต่อหน้าแล้ว

ซิงเจี๊ยบจึงอดมิได้ที่ต้องกระชั้นกายเข้าไปอีกเล็กน้อยอย่างลืมตัว จนห่างจากสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ่อมิถึงสามสิบเซี่ยะเท่านั้น หากมิใช่คนทั้งสี่มีความจดจ่อสนใจในเรือน้อยที่หายลับตาไปแล้ว ยังจะไม่ประสบพบซิงเจี๊ยบได้หรือ ?

ฉับพลันนั้น กิมลูอักได้ตวาดขึ้นทันทีว่า

"โกวเนี้ย จงรีบหยุดยั้งเอาไว้ มาตรมิเช่นนั้นชือแปะของข้าพเจ้าก็จะเหวี่ยงสมอเหล็กไปใส่แล้ว"

ที่แท้กิมลูอักจอมเจ้าเล่ห์ก็รู้สึกว่า ปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เห็นอยู่เบื้องหน้าในยามนี้ ทำให้พวกตนต้องสูญหายร่องรอยของเรือซึ่งกำลังตามติดอยู่ หากแม้นมิขู่เอาไว้แล้ว คงไม่มีทางตามติดได้ทันท่วงทีเป็นแม่นมั่น

มาตรแม้นเรือที่เบื้องหน้าจะลับตาไปจนสูญหายร่องรอย แต่จากเสียงพายที่จ้วงน้ำดังแว่วมานั้น สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อก็ยังคงใช้โสตประสาทอันแหลมคมสูงส่งของมัน บังคับเรือด้วยกำลังภายในซึ่งสะบัดใส่แขนเสื้อพุ่งลงสู่ผิวน้ำ ตามติดไปโดยมิได้ถูกละทิ้งเลย

แปะลอกาตามีนิสัยอันวู่วามร้อนแรง ในขณะนั้นมันยกสมอเรือขึ้นชูจนสุดแขน หากแม้นมีความแน่ใจว่า ตามติดเรือทางเบื้องหน้าได้ทันแล้ว มันถึงจะต้องอาศัยสมอเรือนี้ กระแทกจนฝ่ายตรงข้ามให้สะบั้นลงกับมือ เพื่อมิต้องให้ข่าวของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไล่ข่มเหงรังแกต่ออิสตรีผู้เยาว์ระบาดออกไปในวงพวกนักเลง ให้เป็นที่เย้ยหยันไยไพของคนทั่ว ๆ ไป

แต่หาคาดไม่ว่า ในยามตื่นเต้นตึงเครียดของขณะนี้ เรือน้อยลำนั้นพลันสูญหายร่องรอยโดยสิ้นเชิงแล้ว แม้กระทั่งเสียงพายกระทบน้ำก็พลอยเงียบหายไปด้วย รอบบริเวณนอกจากเสียงคลื่นลมที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรงแล้ว ก็ปราศจากเสียงอื่นใดแม้แต่น้อยนิด กิมแปะเซ่งฮุดและพังเต็งพูจึงรีบคลายกำลังที่พุ่งไปอย่างร้อนรน เพื่อให้ความเร็วของเรือใหญ่ได้ชะลอช้าลงไปบ้าง

กิมลูอักยืนอยู่ทางกราบเรืออย่างพินิจพิเคราะห์ พลันแผดร้องขึ้นสุดเสียงว่า

"ระวัง กราบขวามีหินโสโครก"

แน่นอน เสียงที่มันร้องมานี้ย่อมเป็นภาษามคธ

มาตรแม้นเรือใหญ่จะได้ชะลอจนเชื่องช้าลงไปมาก แต่การพุ่งไปที่เบื้องหน้าก็ยังเพียงพอจะให้เรือใหญ่ เมื่อกระแทกหินโสโครกแล้ว สามารถกระจัดกระจายออกไปเป็นหลายเสี่ยงได้...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหวแล้ว

ในขณะที่สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อยังมิทันจะใช้กำลังภายในรั้งเรือเอาไว้ กราบเรือก็ได้กระแทกเข้าใส่หินโสโครกอย่างถนัดถนี่ จนเรือต้องค้างอยู่บนนั้นไปทันที มาตร-แม้นสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่านี้อีกมากมายก่ายกอง ก็มิอาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนเรือให้ออกมาได้แม้แต่นิดเดียว

แปะลอกาตาอ้าปากเตรียมจะแผดเสียงด่าออกไปแล้ว แต่กิมแปะเซ่งฮุดกลับรีบโบกมือห้ามปรามเข้าไว้ บนใบหน้ายังปรากฏรอยแสยะยิ้มอย่างมีเลศนัยขึ้นอีกด้วย

"โกวเนี้ยมีความชาญฉลาดเป็นอย่างยิ่ง เรากิมแปะเซ่งฮุดรู้สึกเลื่อมใสและนับถือในตัวท่านมาก"

กิมแปะเซ่งฮุดใช้ภาษาฮั่นอันแปร่งหและแกร่งกร้าว กล่าวจบแล้วก็หันมาทำมือกับแปะลอกาตา สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีกระแสจิตที่ตรงกันมาเนิ่นนานแล้ว แปะ-ลอกาตาย่อมต้องเข้าใจในความคิดของซือเฮียผู้นี้เป็นอันดีอยู่

ชิงเจี๊ยบมีปฏิภาณชาญฉลาดอย่างยิ่งยวดอยู่แล้วจึงเข้าใจในกลอุบายอันชั่วช้าของกิมแปะเซ่งฮุดเป็นอย่างดี รีบน้อมกายจนคล้ายเป็นแมวขโมยลัดเลาะไปที่เบื้องหน้าอีกสามก้าวอย่างเงียบกริบปราศจากซุ่มเสียง จนใกล้กับกิมแปะเซ่งฮุดเข้าไปทุกขณะ...

กิมลูอักกำลังจดจ่อสนใจอยู่ที่เบื้องหน้า ขณะนี้หมอกยังลงจัดจนหนาทึบแทบจะมองมิเห็นนิ้วของตนที่ยื่นออกไปทางเบื้องหน้าแล้ว ไหนเลยจะไปคาดคิดว่าศัตรูจะลอบเร้นมาทางเบื้องหลัง มิหนำซ้ำ ยังเป็นศัตรูที่ชาญฉลาดอย่างกลอกกลิ้งเช่นชิงเจี๊ยบอีกด้วย

เป็นเวลาเพียงชั่วครู่ ที่ห่างจากเรือใหญ่ประมาณร้อยเชียะนั้น พลันมีเสียงอันเย็นชากระด้างของสตรีผู้หนึ่งกล่าวขึ้นจริง ๆ ว่า

"เจ้าสนัขป่าเถื่อนที่ชั่วร้าย ในขณะนี้ได้ชิมรสมือของโกวเนี้ยเข้าแล้วเป็นไรรอสักครู่จะให้พวกเจ้าต้องเข้าไปอยู่ในท้องของกุ้งปลาจนหมดสิ้นดอก"

กิมแปะเซ่งฮุดหัวร่อฮา ๆ ดังสนั่นหวั่นไหว มือขวายกสะบัดไปทันที ซึ่งแปะ-ลอกาตาก็ได้ชัดสมอในมือออกไป...

แปะลอกาตามีพลังฝีมือที่แทบจะเทียมเทียบเปรียบกับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้แล้ว

การซัดออกไปจนสุดกำลังในครั้งนี้ จึงมีพลังที่รุนแรงยิ่งกว่าอสนีบาตฟาดลั่น สมอเหล็กได้พุ่งฝ่าอากาศไปพร้อมกับเสียงแหวกจนดังหวีดหวิวซู่ซ่า พุ่งเข้าใส่ที่ซึ่งมีเสียงสตรีดังมานั้นอย่างแม่นยำ

ชิงเจี๊ยบคาดว่าจะต้องเป็นเช่นนี้อยู่แต่แรกแล้ว จึงกระทำตามแผนการขึ้นในฉับพลันทันใด โดยพุ่งร่างมุ่งไปยังสมอซึ่งกำลังพุ่งฝ่าอากาศอยู่ และยังฉวยโอกาสนั้นทันไปตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อและกิมลูอัก ซึ่งยืนรวมเป็นกระจุกเดียวอีกครั้งจนสุดกำลัง...

กิมแปะเซ่งฮุดพลันรู้สึกว่า ที่เบื้องหลังมีพลังอันหนักหน่วงลอบจู่โจมเข้ามาแล้ว จึงพากันเหลียวขวับกลับไป มือทั้งสองยกขึ้นป้องเสมออกโดยตกลงใจที่จะป้องกันตัวเอาไว้เสียก่อน จึงมาว่ากล่าวกันใหม่

ชิงเจี๊ยบกำลังต้องการให้พวกมันกระทำเช่นนี้อยู่แล้ว จึงฉวยโอกาสที่คนทั้งสี่ชะงักร่างไว้ในขณะนั้นพุ่งร่างปราดไปยังหัวเรือ ถีบเท้ามุ่งตามยังสมออย่างเร่งร้อนกระชั้นชิด...

คนทั้งสี่พอรู้สึกว่าถูกหลอกลวงเข้าแล้ว แต่ก็มิอาจจะไปสกัดกั้นขวางเอาไว้ได้ทัน ในจำนวนทั้งสี่คนนั้น กิมลูอักมีความจำชิงเจี๊ยบได้แม่นยำขึ้นใจกว่าผู้อื่นมาตรแม้นจะซำเลืองเห็นเพียงแวบเดียว ก็ดูออกถนัดชัดเจนว่าเป็นชิงเจี๊ยบ จึงอดมิได้ที่ต้องร้องโพล่งออกไปอย่างลืมตัวว่า

"มันนั่นเอง เจ้าเด็กอุบาทว์"

ครั้นแล้วจึงรีบบอกว่าคนผู้นี้คือชิงเจี๊ยบ ให้กับสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อฟัง

เหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นนี้เป็นไปได้เพียงชั่วพริบตาเดียว สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจึงได้ยืนแผดก้องร้องด่าดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ทางเบื้องหลังเท่านั้น โดยมิอาจจะกระทำอย่างไรต่อไปได้ แต่ชิงเจี๊ยบเมื่อถีบร่างออกจากหัวเรือจนสุดกำลังไปได้ห้าสิบกว่าเชียะแล้ว ก็ตามติดสมอซึ่งกำลังพุ่งไปทางเบื้องหน้าได้ทันท่วงที

ชิงเจี๊ยบหะแรกก็จำทิศทางของสมอเรือซึ่งแหวกฝ่าอากาศไปได้อย่างแม่นยำอยู่ขณะนี้จึงพุ่งลมปราณในร่างโคจรไปหนึ่งตลบ เท้าทั้งสองใช้กำลังภายในอัดจนเปี่ยมล้น ถีบไปที่สมอเรืออย่างรุนแรงสุดกำลัง ด้วยความแค้นเคืองชิงชัง ส่วนร่างนั้นก็อาศัยพลังสะท้อนพุ่งร่างจนสูงไปกว่าเดิมอีกครั้งอย่างเต็มที่ แต่ทว่า สมอเรือนั้นเพราะถูกเท้าชิงเจี๊ยบถีบเข้าจนสุดกำลังจึงได้เบี่ยงทิศทางออกไปทางด้านข้างเล็กน้อย...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง

สมอเรือร่วงหล่นลงน้ำไปแล้ว พร้อมกับเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก

ตกใจของสตรีผู้นั้น ชิงเจี๊ยบตีลังกาไปหลายตลบหว่างกลางอากาศ เพื่อสลายร่างที่กำลังพุ่งไปทางเบื้องหน้าจนชะลอช้าลงไป ครั้นแล้วจึงพลิ้วร่างละลิ่วลงยังทิศทางที่มีเสียงร้องของสตรี

ยามนี้มีเมฆหมอกลงจัดจนทึบไปหมดสิ้น ชิงเจี๊ยบจับจ้องมองเขม็งดูทางเบื้องล่างซึ่งเท้าทั้งสองของตนจะเหยียบย่างลง แต่ก็ยังมิเห็นสิ่งอันใดปรากฏขึ้นเลย...

คนบนเรือน้อยน่ากลัวถูกเสียงสมอเรือที่ร่วงหล่นลงน้ำ สร้างความตื่นตระหนกตกใจจนอกสั่นขวัญหายไปแล้วเป็นแน่ ขณะนี้พอได้ยินเสียงลมดังอยู่เบื้องบนศีรษะอย่างหนักหน่วงรุนแรง ต้องรีบยกพายไม้ในมือสะบัดกวัดแกว่ง และคัดเรือออกไปทางด้านซ้ายอย่างหักโหมรุนแรงจนถึงห้าเชียะโดยกะทันหัน...

ชิงเจี๊ยบพยายามหดเท้าทั้งสองขึ้นจนเต็มที่ รอกระทั่งห่างจากผิวน้ำมิถึงสองเชียะแล้ว จึงประสบพบว่าที่ใต้เท้าของตนมีแต่ฟองคลื่นอันครึนครั่น ไหนเลยจะมีเรือน้อยมาให้ตนลงเล่า

ชิงเจี๊ยบบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนเหงื่อกาฬไหลพราก แขนทั้งสองสะบัดพลังอันหนักหน่วงสู่ด้านล่างอย่างไม่คิดชีวิต ร่างจึงได้อาศัยพลังกระแทกของผิวน้ำจนพุ่งละลิ่วขึ้นสู่เบื้องสูงได้อีกสามสิบเชียะ ซึ่งพอเป็นเช่นนี้แล้ว จึงมิกล้าจะแสดงความเก่งกล้าสามารถอย่างไรออกไปได้อีก ต้องรีบร้องเสียงหลงไปว่า

"คุนม่วย ท่านหรือ"

พลันมีไม้พายยื่นออกมาทันที ชิงเจี๊ยบรีบเหยียบไปบนไม้พายนั้นอย่างมั่นคง แต่ใจกลับบังเกิดความตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ที่หมอกลงหนาหนักจนถึงปานนี้ เพราะแม้กระทั่งเรือที่ห่างจากตนมิถึงสี่ห้าเชียะ ก็ยังมิได้ปรากฏพบ...

ชิงเจี๊ยบได้รับการช่วยจากพายที่ยื่นมา จึงขยับร่างพลิ้วลงไปในเรือน้อย ท่ามกลางหมอกซึ่งลงอย่างหนาทึบนั้น มีดวงตาอันสดใสสะอาดกลมโต จับจ้องมองดูชิงเจี๊ยบจนเขม็งนิ่งไม่กะพริบ ประกายตายามนี้มีความสลดหดหู่ ซึ่งยังแฝงไว้ด้วยความคับแค้น ตัดพ้อต่อว่าอย่างรุนแรงอยู่

ชิงเจี๊ยบยืนมั่นที่หัวเรือ คล้ายดั่งยังมิได้รับอนุญาตแล้ว ก็มิกล้าจะเข้าไปในท้องเรือน้อยโดยมิคำนึงถึงมารยาทได้ ในขณะนี้ชิงเจี๊ยบบังเกิดความหวาดวิตกอย่างหาเหตุผลมิได้จนจับใจแล้ว เกรงกลัวฝ่ายตรงข้ามมิใช่เป็นปึงเซี่ยวคุนที่ตนมั่นใจ แต่ก็เกรงกลัวไปว่าจะใช่อีกด้วย

"คุนม่วย ท่านหรือ ข้าพเจ้าจะลงไปได้หรือไม่"

ชิงเจี๊ยบในขณะนี้เห็นเค้าหน้าอันเลือนรางท่ามกลางหมอกหนาของอิสตรีผู้นี้

แล้วว่า คล้ายดั่งปิงเซี่ยวคุนเป็นที่สุด แต่หมอกหนาทึบที่ครอบคลุมนางนั้น รู้สึกเย็นชากระด้างอย่างยิ่ง เย็นชาจนชิงเจี๊ยบมิกล้าจะเอ่ยปาก...

สตรีผู้นั้นมิได้ตอบคำมาเป็นเวลาเนิ่นนาน ชิ่งเจี๊ยบพลอยยืนเป็นเวลาเนิ่นนานนานที่หัวเรือเช่นกัน มิทราบว่าคุมเชิงกันในสภาพนั้นเป็นเวลานานเท่าใด สตรีผู้นั้นจึงได้ส่งเสียงอันราบเรียบเย็นชาขึ้นว่า

"ถูกแล้ว เจี๊ยบ...ชิงตั๋วกอ ข้าพเจ้าเอง คาดมิถึงว่ามาพบท่านในสถานที่นี้ได้"

แต่ชิงเจี๊ยบฟังสำเนียงทางเสียงของนางออกว่าเปี่ยมไปด้วยความพลุ่งพล่านดาลใจ และเจ็บช้ำเป็นอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบถอนหายใจดังเฮือกใหญ่ยาวนาน หัวร่อเยาะตนที่บังเกิดความขวัญอ่อนจนถึงเพียงนั้น แล้วจึงเดินเข้าไปในประทุนเรือ ในเรือขณะนี้มีปิงเซี่ยวคุนที่ตนคำนึงถึงมิรู้วาย นั่งอยู่บนกระทงเรือตัวตรง

'เหตุไฉนนางจึงเย็นชากระด้างถึงปานนี้เล่า ?'

ชิงเจี๊ยบคิดไว้ในใจเช่นนั้น หลังจากบิดกายขับไล่ความหนาวเย็นของละอองน้ำในอากาศออกไปชั่วครู่หนึ่งแล้ว แต่ยังคิดค้นหาคำพูดอันเหมาะสมจะมากล่าวขึ้นมิได้ จึงจำเป็นต้องฝืนหัวร่ออย่างขมขื่นพลางกล่าวว่า

"คุนม่วย รู้สึกยินดีเป็นที่ยิ่งที่สามารถได้พบกับท่านอีกครั้ง วันเวลาที่จากกันนั้น ท่าน..."

ชิงเจี๊ยบพอกล่าวถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงแผดร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจของหลายคนดังขึ้นอย่างสับสน จากนั้นได้ยินเสียงกิมลูอักร้องกระชั้นขึ้นทันทีว่า

"ซือแป๋ รีบ...รีบกระโดดขึ้นไปบนหินโสโครก"

เสียงด่าเป็นภาษามคธได้ดังสนั่นหวั่นไหวตามติดขึ้น และยังมีเสียงคำรามจนสะท้านสะเทือนของแปะลอกาตาแว่วตามมาอีกด้วย...

ปิงเซี่ยวคุนในขณะนี้ จึงได้เผยรอยยิ้มอันสลดรันทดขึ้นบนใบหน้า

ชิงเจี๊ยบรีบฉวยโอกาสไว้ในทันท่วงที กล่าวชมขึ้นอย่างจริงใจว่า

"คุนม่วย ช่างมีปฏิภาณอันชาญฉลาดยิ่งนัก แผนการอันนี้ข้าพเจ้ารู้สึกยกย่องนับถือเป็นยิ่งนัก"

ปิงเซี่ยวคุนหัวร่อเบา ๆ โดยปราศจากความหมายกล่าวขึ้นว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิง ชมเชยเกินความจริงไปแล้ว..."

ชิงเจี๊ยบได้ยินวาจาของนางนี้ แฝงไว้ด้วยความเหน็บแนมเสียดสี ตนนั้นนอกจากจะมีความเสียใจต่อปิงเซี่ยวคุนอย่างรุนแรงแล้ว ก็มีความสมเพชเวทนา

และเสียดายเป็นอย่างยิ่งอยู่ อย่าว่าแต่ตนนั้นยังมิเคยลืมเลือนในความรัก ที่บังเกิดขึ้นเมื่อคราครั้งก่อนนั้นเลย

"คุนม่วย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเสียใจต่อท่านเป็นอย่างยิ่ง เรื่องราวเมื่อคราครั้งก่อนอย่าได้รื้อฟื้นมากล่าวอีกเลย ความเป็นอยู่ของคุนม่วยในระหว่างนี้สมบูรณ์ดีหรือไม่ ?"

ปิงเซี่ยวคุนพลันปิดหน้าร่ำไห้อย่างสลดรันทด นางใช้พายคู่ทั้งสองของเรืองัดออกไปทางด้านขวาอย่างกะทันหัน จนเรือไปไกลได้หกเจ็ดสิบเซียะแล้ว พลันหันกลับไปอุ้มร่างของคนผู้หนึ่ง กระโดดออกไปทางด้านนอกโดยฉับพลันทันที

ชิงเจี๊ยบตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ยังเข้าใจผิดคิดว่านางจะคิดสั้นดุจครั้งก่อน จึงรีบกระโดดตามไปในครานั้น และยามเมื่อปลายเท้าสัมผัสพื้นแล้วจึงรู้ว่า เป็นพื้นทรายอันแห้งผากนั่นเอง...

ในขณะนั้น ปิงเซี่ยวคุนได้หายลับไปภายในหมอกที่หนาทึบแล้ว ชิงเจี๊ยบชะงักกายอยู่วูบหนึ่ง เมื่อเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้าจนชัดเจน จึงตามติดไปโดยมิยอมห่าง

ชิงเจี๊ยบยามนี้มีพลังฝีมือซึ่งสูงส่งไปกว่าปิงเซี่ยวคุนมากมายก่ายกองนัก อย่าว่าแต่ในมือของนางยังมีบุคคลอีกผู้หนึ่งเลย ดังนั้นเพียงชั่วครู่ชิงเจี๊ยบก็ติดตามนางได้ทัน เห็นปิงเซี่ยวคุนโอบอุ้มร่างบุคคลผู้นั้นเอาไว้อย่างแนบแน่น วิ่งพลางร้องไห้พลางตลอดเวลา...

ชิงเจี๊ยบจึงจำต้องตามไปทางด้านหลังนาง โดยมิอาจเข้าสะกัดขวางทางเอาไว้ได้ พร้อมทั้งส่งเสียงปลอบโยนไปว่า

"คุนม่วย ท่านจะไม่ยอมให้โอกาสแก่การปรับความเข้าใจของข้าพเจ้าสักครั้งเทียวหรือ ?"

ปิงเซี่ยวคุนมิได้เหลียวหน้ากลับมาแม้แต่ครั้งเดียว ยังคงวิ่งไปทางเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง ซึ่งในสภาพนั้น เป็นไปอยู่ประมาณร่วมสามชั่วยาม ลัดเลาะไปตามทางอันคดเคี้ยวของเทือกทิวเขา จนกระทั่งถึงยังปากถ้ำแห่งหนึ่ง...

ปิงเซี่ยวคุนวิ่งเข้าไปในถ้ำทันที โดยมิได้ชะงักฝีเท้าไว้บ้างเลย ซึ่งชิงเจี๊ยบก็พลอยตามติดเข้าไป โดยมิได้ครุ่นคิดลังเลแม้แต่น้อย...

พอวิ่งเข้าไปภายในถ้ำแล้วจึงรู้สึกว่า เป็นถ้ำศิลาแลงอันกว้างขวาง ภายในยังมีอุโมงค์เล็กอุโมงค์น้อยแยกออกไปมากมายหลายทาง ปิงเซี่ยวคุนคล้ายดั่งมีความชำนาญต่อถ้ำแห่งนี้เป็นยิ่งนัก นางได้มุ่งตรงไปยังทางสายกลาง ลึกเข้าไปในด้านในทุกขณะ...

หลังจากลัดเลี้ยวไปหลายต่อหลายครั้งแล้ว ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏเป็นห้องศิลาขึ้น ในห้องนั้นมีทั้งเตียงศิลา เตาศิลา โต๊ะศิลา และเก้าอี้ศิลาอย่างครบครัน ปึงเชี่ยวคุนวางร่างคนในอ้อมแขนลงบนเตียงศิลาแล้ว พลันหันขวับกลับมา

ชิงเจี๊ยบชะงักเท้าไว้ที่หน้าประตูศิลา จ้องมองทุกสิ่งภายในห้องด้วยความข้องใจและพิศวงสงสัย...

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิง ติดตามมาตลอดเวลาด้วยจุดประสงค์อันใดกัน ?"

ปึงเชี่ยวคุนได้กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันสั่นเครือแล้ว

ชิงเจี๊ยบขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยความขมขื่นเจ็บช้ำ ทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"คุนม่วย โปรดอย่ากระทำเช่นนี้ต่อข้าพเจ้าเลย มาตรแม้นข้าพเจ้าจะมีความผิดต่อท่านอยู่มาก แต่วันเวลาที่พรากจากกันมาเนิ่นนานถึงปานนี้ ท่านก็สมควรจะเข้าใจในตัวข้าพเจ้าในด้านดีบ้าง"

ปึงเชี่ยวคุนแค่นเสียงอันเย็นชากระด้าง พลางกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านไม่มีสิ่งอันใดจะพลาดผิดต่อข้าพเจ้าดอก และยิ่งไม่มีอันใดที่จะให้ข้าพเจ้าเข้าใจท่านให้เลวร้ายไปกว่านี้เลย"

วาจาสั้น ๆ เพียงเท่าที่ว่า คล้ายดั่งเป็นกระบี่ที่คมกริบทิ่มแทงเข้าไปในหว่างกลางดวงใจชิงเจี๊ยบจนสุดจะเจ็บปวด หากแม้นมิใช่เพราะชิงเจี๊ยบมีความสำนึกว่าตนสร้างความผิดอย่างมากมายให้กับปึงเชี่ยวคุน แล้วด้วยนิสัยอันแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ของตน คงจะทำให้ชิงเจี๊ยบสะบัดหน้าจากไปแล้วเป็นแม่นมั่น

ชิงเจี๊ยบมองดูผู้ที่ปึงเชี่ยวคุนโอบอุ้มมาวางไว้บนเตียงศิลาแล้ว เห็นเป็นผู้มีผมยุ่งกระเซิงคลุมหน้าไปจนกว่าครึ่ง สวมใส่เสื้อผ้าที่ประหลาดพิกล ซึ่งดูแล้วมิอาจคาดเดาถึงความสำคัญได้เลย และยังทุเรศตาเป็นอย่างมากอีกด้วย เพื่อจะหาเหตุผลมาอยู่ต่อไปในที่นี้อีก ชิงเจี๊ยบจึงต้องกล่าวขึ้นว่า

"ท่านผู้นั้นเป็นใคร เห็นท่าจะได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก อนุญาตให้ข้าพเจ้าเข้าไปรักษาพยาบาลหรือไม่ ?"

ปึงเชี่ยวคุนหัวร่อขึ้นอย่างประหลาดพิกล บนใบหน้าปรากฏแววแห่งความขมขื่นและพิสดารจนคาดเดามิถูก กล่าวขึ้นว่า

"มิกล้าจะรบกวนต่อท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงดอก คนผู้นี้จะเป็นใครท่านผู้กล้าหาญก็มิจำเป็นจะต้องทราบ ขอร้องให้ท่านจงรีบไปจากที่นี้เป็นการด่วนด้วยเถิด"

นางอ้าปากก็ผู้กล้าหาญ หุบปากก็ผู้กล้าหาญ เรียกเอาจนชิงเจี๊ยบอับอายใจจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี...

ชิงเจี๊ยบมิกล้าจะกล่าวอย่างไรออกไปอีกแล้ว หยาดน้ำตาอันใสสะอาดได้เอ่อคลอจนแวววับ แต่ได้พยายามสะกดกลั้นเอาไว้มิยอมให้ร่วงหล่นลงมา สีหน้าในยามนี้ มิใช่เป็นความสลดรันทดอย่างสุดแสนประการเดียวเท่านั้น มันยังแฝงไว้ด้วยโทสะที่เริ่มคุกรุ่นขึ้นเล็กน้อย มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะเคยมีความผิดในฐานทรยศต่อความรักของปึงเชี่ยวคุนมาจริง ๆ แต่หลังจากผ่านอุปสรรคอันมากมายนานัปการแล้ว นางก็สมควรจะอภัยและเห็นใจต่อชิงเจี๊ยบบ้าง ให้ความปลอบประโลมใจต่อชิงเจี๊ยบบ้างจึงจะถูกต้อง ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดเช่นนี้ จนริมฝีปากต้องสั่นระรัวขึ้นเบา ๆ สั่นระรัวเป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ จึงสามารถเค้นเสียงออกไปว่า

"คุนม่วย ท่าน...ท่าน...โธ่"

พลางแบมือทั้งสองออกเล็กน้อย ประกายตาเต็มไปด้วยความเสียใจ ที่ความหวังได้พังทลายลงหมดสิ้นแล้ว บนใบหน้าเปี่ยมด้วยความเซื่องซึมเงื่องหงอยและโศกสลดรันทด...

คำคุนม่วยที่ร้องออกไปนี้ คล้ายดั่งเป็นค้อนอันมหึมาทุบใส่ใจของปึงเชี่ยวคุนอย่างรุนแรง ความรักที่ถูกสัมปชัญญะครอบงำปกปิดไว้ในเมื่อครู่ ก็ระเบิดออกจนมิอาจจะสะกดกลั้นบังคับไว้ได้อีกแล้ว นางน้ำตาไหลพรากดุจดั่งท่านบทลายไปเช่นกัน ยกมือขึ้นปิดหน้าคร่ำครวญว่า

"เจี๊ยบกอ...เจี๊ยบกอ เหตุไฉนจึงมาให้ข้าพเจ้าได้พบหน้าท่านอีก..."

ใบหน้าอันแข็งกระด้างของชิงเจี๊ยบปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นแล้ว รอยยิ้มที่ปลาบปลื้มประโลมใจได้สลายความขมขื่นคับแค้นในอกออกไปจนหมดสิ้น เพราะอย่างน้อยปึงเชี่ยวคุนยังมิได้เลือนลืมตนไป...

"คุนม่วย ข้าพเจ้าเสียใจต่อท่านเป็นอย่างยิ่ง โอ เรื่องของเมื่อคราครั้งก่อนมิพูดถึงก็แล้วกัน ท่าน...ท่านได้...ได้แต่งงานแล้วหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบกล่าวพลางชี้ไปยังผู้ได้รับบาดเจ็บที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงศิลานั้น

ปึงเชี่ยวคุนผงกศีรษะน้อย ๆ บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นอย่างเลือนราง

"เป็นผู้ใด ?"

ชิงเจี๊ยบถามขึ้นด้วยความพิศวงสงสัย เพราะตัวชิงเจี๊ยบเองยังมิทราบสาเหตุ...

ปึงเชี่ยวคุนเหลือบแลดูชิงเจี๊ยบแวบหนึ่ง ด้วยสายตาแห่งการตัดพ้อต่อว่า เอ่ยปากขึ้นด้วยความไม่ยินยอมแต่จำใจว่า

"กิมอี !"

ชิงเจี๊ยบตื่นตระหนกตกใจจนต้องคว้าไหล่ทั้งสองปึงเชี่ยวคุนเอาไว้อย่างแนบ

แน่น ถามขึ้นด้วยความสงสัยใจอีกครั้งหนึ่งว่า

"กิมอีหรือ ? อสูรฟากฟ้ากิมอี ?"

โดยมิรอปึงเซี่ยวคุนพยักหน้ารับคำ ชิงเจี๊ยบขยับร่างพลิ้วไปที่หน้าเตียงศิลาในฉับพลัน...

ปึงเซี่ยวคุนยังเข้าใจผิดคิดว่า ชิงเจี๊ยบยังมิลืมความอาฆาตแค้นของเมื่อครา ครั้งก่อน จึงร้องเสียงแหลมขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

"เจี๊ยบกอ ท่านมิอาจ...ข้าพเจ้ามิให้ท่านทำร้ายเขา"

พลางตะปบมือคว้าแขนซ้ายของชิงเจี๊ยบดึงเอาไว้อย่างแนบแน่น

ชิงเจี๊ยบกวาดมือขวาไปเบา ๆ เขี่ยเอาเส้นผมอันยุ่งเหยิงที่คลุมหน้าออก จึงปรากฏใบหน้าที่ตราตรึงใจอย่างมิเคยเลือนลืมขึ้น...

คนผู้นี้มิใช่กิมอีจะเป็นใครได้ ? ชิงเจี๊ยบลอบครุ่นคิดในใจอย่างคร่ำเคร่ง แผลเป็นจากคมมีดที่กว้างลึก ได้กรีดผ่านสองแก้มมาไขว้สลับกันบนสันจมูก ยามเมื่อชิงเจี๊ยบหวนคิดไปถึงครั้งกิมอีคว้าโง้วเล่งฮวงและร่วงหล่นลงไปในหุบเหวบนยอดเขานั้น เป็นใบหน้าบอกอาการคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนอย่างรุนแรง ซึ่งทำให้ชิงเจี๊ยบอดมิได้ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บทันที

ชิงเจี๊ยบถอนหายใจยาว ๆ และยื่นมือไปรอดูลมหายใจของกิมอีรู้สึกสม่ำเสมอมีกำลัง ดังนั้นจึงสั่นศีรษะ พลางกล่าวว่า

"ยังโชคดีอยู่ที่บาดเจ็บมิสาหัสนัก น่ากลัวพักผ่อนอีกสักสองชั่วยามก็จะได้สติขึ้นมาเอง"

ชิงเจี๊ยบหันไปมองดูปึงเซี่ยวคุนที่กำลังจ้องมองดูกิมอีด้วยความวิตกกังวลอย่างจริงใจ จึงบังเกิดความข้องกังขาอย่างใหญ่หลวง เพราะคนทั้งสองเหตุไฉนจึงมาอยู่ร่วมกันได้เล่า แล้วเหตุไฉนจึงได้พากันมาอยู่ถึงถ้ำชายทะเลอันเร้นลับถึงปานนี้ด้วย

ปึงเซี่ยวคุนพลันรู้สึกว่า ชิงเจี๊ยบกำลังมีความข้องใจในตัวนางอย่างใหญ่หลวง จึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความกระดากอายจนแก้มแดงฉาน หัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"ท่านคิดมิถึงว่าข้าพเจ้า จะยอมแต่งงานกับเขากระมัง ?"

ปึงเซี่ยวคุนกล่าวพลางชม้ายตามองกิมอีที่บนเตียงศิลาแวบหนึ่ง

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะรับคำอย่างตื่นตะลึง...

ปึงเซี่ยวคุนหัวร่อเบา ๆ อย่างขมขื่นใจขึ้นอีกแล้ว ตบไปบนเก้าอี้ศิลาเป็นเชิงให้ชิงเจี๊ยบนั่งลง จากนั้นนางจึงเล่าถึงความหลังของเรื่องนี้ด้วยน้ำเสียงอันแช่มช้าแผ่วเบา...

"ท่านก็ทราบแล้ว เมื่อวันที่ข้าพเจ้ากระโดดน้ำ"

ปึงเซี่ยวคุนชม้ายมองดูชิงเจี๊ยบที่นั่งตัวตรง เตรียมฟังคำบอกเล่าของนางด้วยความเอียงอาย ในสมองได้ปรากฏภาพในอดีต ที่ชั่วชีวิตนี้ของนางมิอาจจะสลัดให้หายไปจากห้วงสมองได้อีกแล้ว

ชิงเจี๊ยบย่อมเข้าใจว่า นางกำลังกล่าวถึงเรื่องอันใด ความละอายใจที่บังเกิดขึ้นนี้ ทำให้มีสีหน้าปั้นยากอย่างยิ่ง ปึงเซี่ยวคุนพอคุ้ยเขี่ยถึงความเดิมของเรื่องนี้เข้า ก็ทำให้ชิงเจี๊ยบต้องหวนคิดถึงกิมบ่วยเล้งที่สูญหายร่องรอยเป็นเวลาเนิ่นนานมา...

"โอ เจี๊ยบกอ..."

ปึงเซี่ยวคุนทราบดีว่า ชิงเจี๊ยบคงมีความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างรุนแรง แต่นางไหนเลยจะไม่ชอกช้ำลำเค็ญเช่นกันเล่า ความตื่นเต้นดีใจบังเกิดขึ้นเมื่อพบกันคราแรกเท่านั้น จากนั้นก็พยายามสะกดกลั้นอารมณ์ของตนเอง แสร้งทำเป็นเย็นชากระด้างไร้ไมตรี แต่ความเคียดแค้นที่สุมทับมาเป็นเวลานานปีของนางที่มีต่อชิงเจี๊ยบ ได้มลายหายสาบสูญไปหมดสิ้นแล้ว มิหนำซ้ำ หากแม้นกล่าวอย่างเข้มงวดจริงจัง ตนก็ยังมีความผิดต่อชิงเจี๊ยบอยู่เช่นกัน ปึงเซี่ยวคุนในใจคิดไว้ดังนั้น เพราะนางไม่บังควรที่จะมาแต่งงานกับศัตรูผู้ซึ่งเคียดแค้นชิงชังอย่างยิ่ง...กิมอีนั่นเอง

"เล้งเจ๊เป็นอย่างไรแล้ว ?"

ปึงเซี่ยวคุนมิทราบว่า เหตุไฉนตนจึงไปเรียกกิมบ่วยเล้งว่าเล้งเจ๊เข้าแล้ว แต่พอเห็นสีหน้าขมวดมุ่นด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจของชิงเจี๊ยบเข้า ทำให้นางพอจะเดาเค้าเรื่องได้เลือนรางบ้างเล็กน้อยแล้ว

ชิงเจี๊ยบมิได้ตอบคำไป เพียงแต่ส่ายหน้าอย่างเชื่องซึมแช่มช้า แต่ในใจยังรู้สึกปลาบปลื้มโล่งอก ที่ปึงเซี่ยวคุนมิได้อาฆาตพยาบาทในตัวกิมบ่วยเล้ง...

ปึงเซี่ยวคุนมิปรารถนาจะคุ้ยเขี่ยเรื่องที่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับชิงเจี๊ยบอีกต่อไป จึงหันไปกล่าวเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะของนางต่อไปว่า

"ในวันนั้น ที่ข้าพเจ้ากระโดดน้ำหมายจบชีวิต ข้าพเจ้าเคียดแค้นทุกสิ่ง ข้าพ-เจ้าเคียดแค้นชิงชังในตนเอง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปิดลมปราณมุดลงไปใต้น้ำอย่างไม่คิดชีวิต โดยหวังจะให้ลำน้ำได้ดูดร่างข้าพเจ้าไว้ในใต้ท้องน้ำ ให้จมหายอยู่ภายในน้ำตลอดไป แต่คลื่นที่รุนแรงใหญ่โตทำให้ข้าพเจ้าสะกดใจได้ไม่นานนักก็สิ้นสติไป..."

ชิงเจี๊ยบฟังคำเล่าของนางแล้ว ก็อดหวนคิดไปถึงเมื่อคราครั้งก่อน หวนคิดไปถึงเมื่อปึงเซี่ยวคุนลอยกระเพื่อมไปตามคลื่นลมของลำน้ำแยงซีเกียง จนไกลออก

ไปจากสายตาทุกขณะ จวบจนทายลับไร้ร่องรอย...

ปิงเซี่ยวคุนเล่าด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบเยือกเย็นระโหยรวยริน นอกจากเล่าถึงชีวิตที่ระหกระเหินเป็นเวลาหลายปีในโลกกว้างแล้ว ก็พยายามเลี่ยงหลบต่อการเกี่ยวพันไปถึงเรื่องที่จะสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับชิงเจี๊ยบ พยายามมิให้ชิงเจี๊ยบได้ไปคำนึงถึงอดีตแห่งการน่าเจ็บช้ำนี้

"มิทราบว่าเป็นเวลานานเท่าใด เมื่อข้าพเจ้าได้สติขึ้นแล้ว ตลอดร่างเปียกชุ่ม ข้าพเจ้านั้นคิดว่าน่ากลัวคงได้สติขึ้นเพราะความหนาวเย็นเป็นแน่"

ปิงเซี่ยวคุนเริ่มเล่าต่อไปอีกแล้ว บางครั้งบางคราในสายตาปรากฏแววแห่งความรักที่ปักจิตเมื่อคราครั้งอดีตขึ้นอีก

"...ในขณะนั้น เป็นยามค่ำแล้ว แสงดาวอันเลือนรางยังกะพริบอยู่เบื้องบนฟากฟ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเมื่อยขบมือเท้าจนแทบจะสลายออกไปจากกาย ใจก็ชาด้านจนไร้ความรู้สึก ความเมื่อยขบของร่างกายทำให้ข้าพเจ้านอกจากจะสงบงันลงแล้ว แม้กระทั่งปลายนิ้วยังคร้านที่จะไปกระดิกมัน...

"ข้าพเจ้านอนหงายมองจ้องดูท้องฟ้า โดยตัวเองก็มิทราบว่ายังอยู่บนผิวน้ำหรือพื้นแผ่นดิน หรือว่าภายในเรือ เพราะเรื่องเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ก็หาความสำคัญมิได้อีกแล้ว

"ฉับพลันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าที่ข้างกายมีแสงไฟปรากฏขึ้น จากนั้นมีเสียงเด็กทารกร้องขึ้นว่า

" 'ไหนไน่ โกวเนี้ยผู้นั้นอยู่ที่นี่เอง'

"จากนั้นมีเสียงของสตรีดังขึ้นมาว่า

" 'เด็กที่น่ารัก เจ้าวิ่งไปดูเสียก่อน อย่าให้ผู้ที่น่าสงสารนี้ต้องหนาวเหน็บจนเจ็บป่วยไปเลย'

"ได้ยินเสียงเด็กผู้นั้นรับปาก แล้วรู้สึกว่าได้วิ่งตรงมาที่ข้างกายข้าพเจ้าอย่างรวดเร็ว

" 'ไหนไน่ นางรู้สึกตัวแล้ว อา นางได้เห็นตัวนางเปียกชื้นไปหมดสิ้นแล้ว'

"ในขณะนั้น สตรีผู้นั้นก็ได้เดินตรงเข้ามา เมื่อเห็นปิงเซี่ยวคุนนอกจากจะเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า ร่างกายอ่อนแอแล้ว ทุกสิ่งยังเป็นปกติอยู่ จึงระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก พลางกล่าวว่า

"'โอ เสียวฮ๊กเจาช่างประเสริฐมาก...โกวเนี้ยท่านรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่ ?'

"ที่แท้หญิงผู้นั้นก็รู้ว่าปิงเซี่ยวคุนได้สติแล้ว

"ปิงเซี่ยวคุนมาตรแม้นจะสำนึกในพระคุณที่สตรีผู้นี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารี แต่ส่วนลึกของหัวใจนางนั้น เห็นว่าทุกสิ่งได้สูญสิ้นความหวังโดยสิ้นเชิงแล้ว จึงได้เย็นชากระด้างต่อทุกสิ่งอัน แม้กระทั่งกับสตรีที่โอบอ้อมอารีนี้ นางยังคงมีหน้าอันเย็นชากระด้างเข้าใส่"

ปิงเซี่ยวคุนเมื่อเล่าถึงตอนนี้ ชิงเจี๊ยบพลันถามสอดขึ้นทันทีว่า

"ท่านลอยไปถึงที่ใด ?"

ปิงเซี่ยวคุนเห็นสีหน้าแสดงความกังวลใจของชิงเจี๊ยบแล้ว ในใจจึงรู้สึกหวานฉ่ำชุ่มชื่นขึ้นเล็กน้อย โดยเฉพาะประกายตาแห่งความสนใจซาบซึ้งนี้ มิคล้ายดั่งเมื่อคราครั้งก่อนดอกหรือ ?

"ขณะนั้น ข้าพเจ้ามิทราบ ภายหลังได้ฟังหญิงประมงนั้นเล่าให้กับข้าพเจ้าฟังจึงได้รู้ว่าเป็นหมู่บ้านเอี้ยงล้อ ซึ่งห่างจากบู๊ฮั่นถึงร้อยกว่าลี้"

ปิงเซี่ยวคุนยิ้มเป็นเชิงปลอบใจให้กับชิงเจี๊ยบ แล้วเล่าขึ้น

ชิงเจี๊ยบถอนหายใจเฮือกใหญ่พลางกล่าวว่า

"ชะตาชีวิตของท่านยังประเสริฐกว่าข้าพเจ้าอยู่บ้าง...โธ่ ข้าพเจ้า..."

น้ำตาอันใสสะอาดได้ไหลพรากออกจากดวงตาปิงเซี่ยวคุนอีกแล้ว ความเคียดแค้นชิงชังของเมื่อหลายชั่วยามก่อน ขณะนี้ได้ถูกความรักในอดีตมากล่อมเกลาชโลมจนเหือดแห้งสลายไปจากใจแล้ว นางจึงกำมือชิงเจี๊ยบไว้เบา ๆ แสร้งเค้นรอยยิ้มให้ปรากฏบนสีหน้า พลางกล่าวอย่างอ่อนโยนนุ่มนวลขึ้นว่า

"เจี๊ยบกอ อย่าได้ไปคิดถึงเรื่องในอดีตเลย ให้ข้าพเจ้าเล่าเรื่องภายหลังของข้าพเจ้ากับท่าน..."

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะ พลางลูบคลำผมที่ยุ่งสยายของปิงเซี่ยวคุนให้เข้ารูปรอย ในใจบอกมิถูกว่าเป็นรสชาติอย่างไร แต่สิ่งที่ให้ความอบอุ่นใจต่อชิงเจี๊ยบ คือคุนม่วยนั้นได้มีที่พึ่งพิงเป็นฝั่งฝาแล้ว มิว่าจะเป็นใครก็ตาม แต่อย่างน้อยก็ได้ทำให้ความเจ็บช้ำเศร้าเสียใจที่มีต่อนางได้รับการชดใช้ปลอบประโลมอยู่บ้าง

ปิงเซี่ยวคุนเล่าสืบต่อไปอีกว่า

"ตั้งแต่ข้าพเจ้าถูกหญิงประมงช่วยไว้แล้ว หญิงประมงเอ็นดูที่ข้าพเจ้ากำพร้าไร้ที่พึ่งพิง กอปรกับนางเองก็อยู่กับโจ้วซุนเพียงสองชีวิตเท่านั้น จึงได้ยอมให้ข้าพเจ้าอาศัยร่วมด้วย...

"ชีวิตเช่นนั้นดำเนินไปร่วมครึ่งปี ข้าพเจ้าทอดอาลัยตายอยากในทุกสิ่งแล้ว ความรู้สึกนึกคิดอารมณ์ของข้าพเจ้าคล้ายดั่งเป็นตอไม้ซึ่งจมลงไปในห้วงทะเลอยู่

ตลอดเวลา แต่ชะตาชีวิตของคนเรานั้น มันมิง่ายดายราบรื่นเช่นนั้นไปได้ดอก...

"ข้าพเจ้ายังจำถึงบ่ายวันนั้นได้ มันเป็นบ่ายในฤดูชุนเทียนที่ดอกไม้บานสะพรั่ง โดยกะทันหัน...โดยไม่คาดคิด กิมอีมาปรากฏตัวขึ้น..."

ชิงเจี๊ยบรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง จนต้องยืดตัวตรงด้วยความลืมตัว...

"กระท่อมน้อยที่สุขสงบสันติของหญิงประมง..."

ปึงเซี่ยวคุนได้เริ่มเล่าต่อขึ้นแล้ว และเล่าสืบต่อไปว่า

"จึงต้องเกิดความปั่นป่วนโกลาหลไปเพราะเรื่องนี้อย่างไม่คาดคิด

"ในวันนั้นข้าพเจ้ากำลังปะชุนเสื้อผ้าให้กับหญิงประมงผู้อารี..."

ปึงเซี่ยวคุนได้เล่าขึ้นด้วยสีหน้าอันเคลิบเคลิ้ม คล้ายดั่งกำลังคำนึงถึงความหลังในระหว่างนั้น...

"เสียงเคาะประตูดังโป๊ก แล้วก็มีเสียงบุรุษผู้หนึ่งร้องขึ้นว่า

" 'เปิดประตู คุนม่วยออกมา'

"ข้าพเจ้าพอได้ยินน้ำเสียงเข้า ก็ตื่นตระหนกจนหน้าซีดเผือด เสียงอันเสียดหูระคายใจ ทระนงเช่นนี้ หากมิใช่เป็นเสียงของอสูรฟากฟ้ากิมอีแล้วจะเป็นผู้ใดเล่า ?

"จะหนีก็ไม่มีทางรอดไปได้เลย ข้าพเจ้าคิดไว้เช่นนั้น จึงอดมิได้ที่ต้องลูบคลำดูมีดสั้นซึ่งซุกไว้ในอกเสื้ออย่างมิดชิด แล้วเปิดประตูออกอย่างแช่มช้า...

"ที่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ปรากฏร่างของหนุ่มซึ่งเสื้อผ้าคร่ำคร่าร่างกายอ่อนระโหย ข้าพเจ้าแทบจะจำมิออกว่ามันคือกิมอีที่ข้าพเจ้าเคยเกลียดชังอย่างเข้ากระดูกมาแล้ว

" 'คุนม่วย...คุนม่วย ท่าน ทำให้ข้าพเจ้าสุดจะลำบากยากแค้น'

"กิมอียังคงมีวาจาเห็นแก่ตัวอย่างชั่วร้ายดุจเดิม มือหนึ่งเกาะขอบประตูไว้คล้ายดั่งไร้กำลังจะทรงกายจนแทบต้องล้มฟุบลง...

"ข้าพเจ้ากล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

" 'กิมอี เจ้าจงไปเสีย จงไปให้ไกล ๆ เราจะไม่ขอพบหน้าเจ้าอีกแล้วจวบชั่วชีวิตนี้...จะไม่ขอพบหน้าเจ้าทั้งสองคน...'

"ข้าพเจ้าก็มิทราบใจของตนเองว่า เหตุไฉนใจจึงสงบเยือกเย็นลงเป็นเวลาเนิ่นนานวันแล้ว ไยมาบังเกิดความพลุ่งพล่านเดือดดาลขึ้นในยามกะทันหันอีก

"กิมอีจ้องมองข้าพเจ้าด้วยปากที่อ้าค้างอย่างงงงัน ผมยุ่งเหยิงเป็นกระเซิงที่มิได้ตบแต่งมาเป็นเวลานานวัน บดบังใบหน้าอันงามสง่าของมันไปถึงครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้ายังมิเคยจะเห็นมันอ่อนน้อมถ่อมตัวจนถึงปานนั้นมาก่อนเลย มันกล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

"'คุนม่วย ผู้ที่สร้างความเศร้าหมองให้กับท่านนั้นมิใช่ข้าพเจ้าเลย เหตุไฉนจึงพลอยมาเคียดแค้นชิงชังกับข้าพเจ้าเข้าไปด้วยเล่า เทพยดาได้สมเพชเวทนาต่อข้าพเจ้า จึงทำให้ควานหาท่านจนประสบพบปะ ข้าพเจ้ารักท่านอย่างจริงใจหนักแน่นถึงปานนี้แล้ว ไยท่านยังจะต้องมาทำร้ายดวงใจข้าพเจ้าให้เจ็บช้ำไปด้วยเล่า'

"ข้าพเจ้าพลุ่งพล่านจนต้องยกมือปิดหน้าร่ำไห้อย่างสุดจะเศร้าเสียใจ แต่ปากยังร้องขึ้นตลอดเวลาว่า

"'ข้าพเจ้าแค้น...ข้าพเจ้าเกลียดพวกท่านทั้งสองคน...อา...กิมอี ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว'

"ในขณะนั้นกิมอีพลันยกมือกุมทรวงอกไว้ ใบหน้าเผือดจนปราศจากสีเลือดกระตุกอยู่ไปมาหลายต่อหลายครั้ง แล้วจึงร่วงฟาดลงที่แทบเท้าข้าพเจ้า..."

ชิงเจี๊ยบคำนึงในใจว่า

'ถูกแล้ว คงจะเป็นเพราะถูกเราฟาดเข้าไปครั้งหนึ่งนั่นเอง และเพราะตรากตรำติดตามหาคุนม่วยเป็นเวลาหลายวัน โดยมิได้พักผ่อนรักษาตัว บาดเจ็บจึงสาหัสขึ้นจนถึงปานนั้น อย่างนี้ก็เป็นที่ประจักษ์ได้ว่ามันมีความรักอย่างจริงใจต่อคุนม่วยแล้ว...'

เสียงปึงเชี่ยวคุนเล่าสืบต่อขึ้นว่า

"'คุนม่วย...บาดเจ็บภายในของข้าพเจ้ากำเริบแล้ว'

"กิมอีครวญครางขึ้นด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว มือขวาได้ยกขึ้นเกาะขอบประตูไว้อย่างแนบแน่น...

"ข้าพเจ้าพลันใจอ่อนลงทันที มาตรแม้นกิมอีจะมีนิสัยอันเหี้ยมโหดทารุณ แต่กับข้าพเจ้าแล้ว มีความจริงใจมั่นเสมอมา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรีบประคองมันกลับไปไว้ในเตียงนอน

"เมื่อผ่านการรักษาพยาบาลเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดมันก็ทุเลาขึ้นมากแล้ว...

"'คุนม่วย'

"มีวันหนึ่งที่มันสามารถลุกขึ้นนั่งได้ จึงกล่าวกับข้าพเจ้าอย่างดีใจอีกว่า

"'ข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านต้องเคียดแค้นชิงชังข้าพเจ้า ชิงชังในนิสัยและการกระทำของข้าพเจ้า...แต่ทว่า ข้าพเจ้ายินดีจะกลับตัวกลับใจเพราะท่าน ท่านก็ทราบแล้วว่าข้าพเจ้ารักท่านมากเพียงไร...'

"ข้าพเจ้ามิอาจจะไม่แสร้งทำเป็นเย็นชากระด้าง มาตรแม้นจะคลายความชิงชังรังเกียจในตัวมันลงมากมายแล้วก็ตาม แต่ข้าพเจ้ายังคงส่ายหน้าปฏิเสธอยู่ตลอดเวลา

"'เอาเถิด ข้าพเจ้ามิกล้าเคี่ยวเข็ญท่านอีก มาตรแม้นมันมิใช่เป็นนิสัยและการกระทำของข้าพเจ้าเมื่อคราครั้งก่อนเลย'

"กิมอีกล่าวขึ้นอย่างเยือกเย็นจนผิดปกติ ประกายตาที่โหดเหี้ยมอำมหิตของเมื่อคราครั้งก่อนก็ปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว มันกล่าวสืบต่อขึ้นว่า

"'แต่ข้าพเจ้าคิดต้องการจะทราบว่า เหตุไฉนท่านจึงรังเกียจเดียดฉันท์ข้าพเจ้าถึงปานนี้ เหตุไฉนจึงชิงชังข้าพเจ้าอย่างรุนแรงเล่า หรือเป็นเพราะเจ้าเด็กซิงเจี๊ยบเพียงคนเดียว ?'

"ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้มันเอ่ยถึงนามของท่าน มาตรแม้นในใจข้าพเจ้าจะคร่ำครวญหวนแต่นามนี้อยู่วันละหลาย ๆ ครั้งก็ตาม"

ปึงเซี่ยวคุนหันไปกล่าวกับซิงเจี๊ยบสืบต่อไปว่า

"อย่าว่าแต่บิดามารดาได้เสียชีวิตอย่างอเนจอนาถ เหตุการณ์ในตอนนั้น ได้บังเกิดขึ้นในห้วงสมองของข้าพเจ้าอย่างถนัดชัดเจนอีกครั้ง คล้ายดั่งกับถูกผีร้ายเข้าสิง ข้าพเจ้าจึงด่าทอขึ้นทันทีว่า

"'เจ้า...เจ้าปิศาจร้าย เจ้าฆ่าแม้กระทั่งบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า เรายังจะกล้าไปรักเจ้าได้ด้วยหรือ ?'

สีหน้ากิมอีเปลี่ยนแปลงไปทันที ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็นมันละอายและสำนึกเสียใจถึงปานนั้นมาก่อนเลย ความรู้สึกยินดีอย่างที่บอกมิถูกได้พลุ่งพล่านอยู่ในโลหิตข้าพเจ้าไปทั่วร่าง บิดามารดานั้น มาตรแม้นมิใช่เป็นผู้บังเกิดเกล้าอันแท้จริงของข้าพเจ้า มิหนำซ้ำ ยังเคี่ยวเข็ญบังคับให้ข้าพเจ้าต้องไปแต่งงานกับผู้อื่นที่ข้าพเจ้าไม่ยินยอมพร้อมใจด้วย แต่ท่านทั้งสองนั้น จะอย่างไรก็มีพระคุณในการเลี้ยงดูอุ้มชูมาเป็นเวลาถึงสิบกว่าปี

"'เจ้าลูกอกตัญญู เจ้าผู้พิฆาตฆ่าผู้บังเกิดเกล้า เจ้าอกตัญญูจนอภัยให้มิได้เลย...'

"ข้าพเจ้าตะโกนก้องร้องย้ำแต่คำเหล่านี้ตลอดเวลาขึ้นอีกว่า

"'เจ้ารับสารภาพว่ารักเรา กล้าเสียสละทุกสิ่งเพื่อเรา เฮอะ หากแม้นเจ้ากล้าฟันหน้าอันสวยงามของเจ้าสักสองแผลแล้ว เราก็จะยอมตัวอยู่กินกับเจ้าได้'

"ในยามพลุ่งพล่านดาลใจชั่วขณะ ข้าพเจ้าจึงได้กล่าววาจานี้ออกไปอย่างไร้ความยั้งคิด

"ใบหน้าอันซีดเผือดของกิมอีพลันปรากฏแววแห่งความเด็ดเดี่ยวขึ้นทันที มันกล่าวอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

"'คุนม่วย แน่นอน ในความผิดที่มหันต์ ข้าพเจ้านั้นมิอาจเป็นที่อโหสิต่อผู้ใดได้แล้ว แต่วาจาที่ท่านกล่าวมานี้จะถือเป็นจริงจังได้หรือไม่'

"ข้าพเจ้าหัวร่อดัง ๆ ขึ้นทันที ในขณะนั้นจึงดึงมีดสั้นที่ซุกไว้ในอกเสื้อมอบไว้กับมัน พลางกล่าวว่า

"'กรีดเถิด ฟันเถิด เราจะต้องขอดูกับตาว่าลูกอกตัญญูที่ฆ่าได้แม้กระทั่งผู้บังเกิดเกล้า จะสามารถกรีดหน้าทำลายโฉมของตนเองได้หรือไม่'

"กิมอีรับมีดสั้นไปแล้วก็จ้องมองดู ความพลุ่งพล่านจนผิดปกติดุจดั่งฟั่นเฟือนของข้าพเจ้า พลันตวัดมือกรีดออกไปสองครั้ง ใบหน้าอันสง่างามจึงบังเกิดรอยแผลเป็นกากบาทขึ้น มันร้องสุดเสียงว่าคุนม่วยเพียงสองคำ โลหิตสด ๆ ก็ทะลักออกจากใบหน้าไม่หยุดยั้ง ร่างกายที่อ่อนแอเพราะเพิ่งทุเลาจากบาดเจ็บ จึงมิอาจทนทานต่อความกระทบกระเทือนทั้งจิตใจและร่างกายซับ ๆ ซ้อน ๆ ได้ ทำให้มันต้องสิ้นสติลงไปบนเตียงนั้น...

"ข้าพเจ้าถูกเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นอย่างมิคาดคิด สร้างความตื่นตระหนกตกใจจนงงงันไป เห็นแผลจากมีดสั้นอันเหวอะหวะเป็นรูปกากบาทบนใบหน้ากิมอี มองดูโลหิตสด ๆ ที่ไหลจนโชมหน้ามันแล้ว ความสำนึกในบาปกรรมและการดุด่าว่าของมโนธรรมประจำใจ ได้เริ่มกำเนิดขึ้นแล้วทีละน้อย

"อา ปึงเซี่ยวคุน เจ้ากระทำเรื่องอันใดไปแล้วเล่าเจ้ากระทำเรื่องอันใดไปแล้วเล่า

"ข้าพเจ้าถูกความตื่นตระหนกตกใจสะกดจนจิตใจสั่นไหวระรัว ละทิ้งกิมอีที่ได้รับบาดเจ็บจนสาหัส ปิดหน้าวิ่งออกจากกระท่อมจนไม่คิดชีวิต หลบหลีกจากหล่มอันลึกล้ำของบาปกรรมที่กระทำลง ข้าพเจ้ามิกล้าแม้แต่จะเหลียวกลับไปดูกระ-ท่อมน้อยหลังนั้น...

"ดังนั้นเอง ข้าพเจ้าจึงเริ่มชีวิตอันระหกระเหินพเนจรอีก...

ปึงเซี่ยวคุนเมื่อเล่าถึงตอนนี้ น้ำตานางได้พรั่งพรูจนเปียกชุ่มอกเสื้อไปเป็นต่างดวงแล้ว ทรวงอกสะท้อนขึ้นถี่เร็ว ไหล่ทั้งสองสั่นสะท้านเพราะแรงสะอื้น คล้ายดั่งกับเป็นทารกที่ผ่านความลำบากยากแค้นอันตรากตรำ ได้มาประสบพบกับญาติสนิทที่ควรแก่การระบายความอัดอั้นชอกช้ำใจให้ฟังได้

ชิงเจี๊ยบตบบ่าทั้งสองของนางเบา ๆ กล่าวปลอบใจขึ้นว่า

"สงบอารมณ์ไว้บ้าง เล่าต่อไปเถิด"

ตั้งแต่ชิงเจี๊ยบพอทราบว่า ปึงเซี่ยวคุนได้เป็นของกิมอีแล้ว กับนางจึงเหลือ

ไว้แต่ไมตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องเท่านั้นเอง

ปิงเชี่ยวคุนสะอึกสะอื้นอย่างพลุ่งพล่านอีกชั่วครู่ จึงเล่าสืบต่อขึ้นว่า

"ภายหลังที่ข้าพเจ้าระเหเร่ร่อนไปในโลกกว้างนั้น ได้ฟังข่าวเล่าลือว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือจะไปร่วมพิธีประลองกระบี่บนภูเขาไท้ซัว ข้าพเจ้านั้นสงสัยใจอยู่นานแล้วว่า ท่านคงเป็นเทพเจ้าสัตตฝีมืออย่างแน่นอน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เร่งรุดไปที่ฮั่วซัวอย่างลืมตัว โดยมิอาจจะสะกดอารมณ์ความปรารถนาของตนเองได้...

"จวบจนเมื่อข้าพเจ้าถึงยังเชิงเขาไท้ซัวแล้ว การชุมนุมประลองเพลงกระบี่ก็เลิกรากันไป โดยได้ความลงเอย บรรดานักสู้ผู้กล้าทั้งหลายกระจัดกระจายไปตามทางของมันจนหมดสิ้น แต่ยามนั้น ข้าพเจ้าได้พบเห็นกิมอีโดยกะทันหันอย่างไม่คาดคิด และมันก็ยังได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสอีกด้วย มันตะกายขึ้นมาจากหลังชะง่อนผา แผลเป็นสีแดงฉานจากคมมีดบนใบหน้า ยังเด่นสะดุดตาเป็นกากบาทอยู่...

"พอมันเห็นข้าพเจ้าเข้า ก็พยายามตะเกียกตะกายคลานตรงมาหาข้าพเจ้า ปากยังคงบ่นพึมพำขึ้นว่า

" 'คุนม่วย โปรดอภัยให้กับข้าพเจ้า คุนม่วย โปรดอย่าได้ไปจากข้าพเจ้าอีก'

"จวบจนบัดนี้ ความเข้มแข็งของกำลังใจข้าพเจ้าก็ต้องทลายลงจนหมดสิ้น ความสมเพชเวทนาที่บังเกิดขึ้นในส่วนลึกของหัวใจ ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มนึกรักความงมงายมั่นคงของมันทีละน้อย ในที่สุดข้าพเจ้าจึงได้พากันมาจนถึงที่นี้ ในที่รกร้างเปล่าเปลี่ยวปราศจากร่องรอยของผู้คน พรากจากสังคมมนุษย์มาโดยสิ้นเชิง โดยตั้งปณิธานจะใช้ชีวิตอย่างสันโดษในที่นี้จวบถึงวาระสุดท้าย..."

จวบจนบัดนี้ ชิงเจี๊ยบจึงรู้ว่าปิงเชี่ยวคุนอยู่กินกับกิมอีด้วยเหตุผลกลใด ในใจจึงมีรสชาติอย่างที่เอ่ยอรรถาธิบายมิได้ปรากฏขึ้น

"แล้วเหตุไฉนท่านจึงถูกสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไล่ตามเล่า ?"

ชิงเจี๊ยบรู้สึกสงสัยใจในการที่กิมอีถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บไป

ปิงเชี่ยวคุนหน้าแดงฉานขึ้นทันที กล่าวขึ้นว่า

"ก็เพราะเขาอีกนั่นแหละ"

นางพลางชี้ไปที่กิมอี และกล่าวสืบต่อไปว่า

"เขาว่าอยู่ภายในถ้ำนี้อย่างแห้งแล้งเนิ่นนานจนเกินไป จึงรู้สึกอึดอัดรำคาญต้องการจะออกไปผ่อนคลายอารมณ์ทางด้านนอกเสียบ้าง"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ น้ำเสียงพลันเกรี้ยวกราดอาฆาตขึ้นทันทีว่า

"แต่หาทราบไม่ว่า กลับไปเผชิญกับเจ้าปิศาจเฒ่าทั้งสามตัวนั้น และยังมีศิษย์ที่น่าชิงชังอีกคนหนึ่ง..."

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะ พลางกล่าวสอดขึ้นว่า

"ถูกแล้ว เจ้าเฒ่าทั้งสามนั้นมีนามสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ส่วนศิษย์ของมันมีนามกิมลูอัก มันทำอย่างไรกับท่าน ?"

ปึงเซี่ยวคุนเคียดแค้นจนต้องกัดฟันอยู่กรอด ๆ คำรามขึ้นว่า

"เจ้าอุบาทว์นั้นหาใช่เป็นคนดีไปไม่ หากแม้นตกอยู่ในเงื้อมมือข้าพเจ้าเมื่อใดจะต้องจับมันมาสับเป็นท่อน ๆ ให้แหลกเหลวเลย"

ชิงเจี๊ยบพอเดาถึงเค้าเรื่องได้บ้างแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ก็ใครใช้ให้ท่านมีความงามถึงเพียงนี้เล่า ?"

ยามนี้ คนทั้งสองได้มีความสนิทสนมอย่างแนบแน่น ดุจดั่งเมื่อคราครั้งก่อนอีกแล้ว แต่แน่นอน ความสนิทสนมแนบแน่นนี้ยังอยู่ในขอบเขตจำกัด ปึงเซี่ยวคุนถูกล้อเลียนจนหน้าแดงฉาน ต้องคำรามขึ้นว่า

"เจ้าอุบาทว์นั่นคิดมิชื่อ..."

ขณะกล่าวถึงตอนนั้น กิมอีที่บนเตียงศิลาพลันคำรามขึ้นว่า

"คุนม่วย...คุนม่วย...น้ำ...น้ำ"

ชิงเจี๊ยบและปึงเซี่ยวคุนสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้นทันที ชิงเจี๊ยบจึงล้อเลียนขึ้นว่า

"ท่านดู เจ้าของความงามตื่นขึ้นแล้ว"

ปึงเซี่ยวคุนหัวร่ออย่างกระดากใจขึ้นเล็กน้อย ในรอยยิ้มครั้งนี้มิมากก็น้อยยังแฝงไว้ด้วยความเศร้าสลดเสียใจอยู่ นางตะลึตะลานวิ่งออกไปพร้อมทั้งยังคงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านดู นี่คือการถูกทำร้ายจากเจ้าเฒ่าที่ร่างกายสูงใหญ่กว่าทุกคนนั่นเอง"

"อา...ท่านหมายถึงแปะลอกาตาแล้ว เฮอะ สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ต่างเป็นผู้มีจิตใจชั่วช้าเลวทรามทั้งสิ้น"

ชิงเจี๊ยบพลอยเออออวยและด่าว่าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อขึ้นบ้าง

กิมอีร้องขอน้ำอีกหลายคำซ้อน ๆ กัน รอจนเมื่อปึงเซี่ยวคุนป้อนน้ำเข้าไปเล็กน้อยแล้ว จึงหลับผล็อยลงไปอีกครั้ง...

"อา..."

ชิงเจี๊ยบอุทานเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"คุนม่วย ท่านได้ยินเสียงฝีเท้าหรือไม่ นั่นมันเป็นเสียงฝีเท้าของสามสงฆ์

แห่งเฮ่งฮ้อติดตามมาแล้ว"

ปึงเซี่ยวคุนมีพลังฝีมือที่ห่างไกลจากชิงเจี๊ยบมากมายก่ายกองนัก เงี่ยหูฟังดูครู่หนึ่งแล้วก็ยังมิได้ยินเสียงอันใดเลย แต่นางมีความรู้ซึ้งถึงอากาศของแถบนี้เป็นอย่างดี จึงกล่าวขึ้นว่า

"คงเป็นเพราะหมอกสลายไปแล้ว มาตรมิเช่นนั้น แม้จะยืนอยู่บนหินโสโครกซึ่งห่างจากชายฝั่งมิถึงแปดสิบเซียะ พวกมันก็ยังมิอาจจะกระโดดขึ้นหาดได้ดอก"

ขณะที่ชิงเจี๊ยบวิ่งตามหลังปึงเซี่ยวคุนมานั้น เป็นเวลาที่หมอกลงจัดจนหนาทึบย่อมมิเห็นภูมิภาพทางรอบบริเวณอยู่แล้ว ดังนั้นจึงถามปึงเซี่ยวคุนขึ้นว่า

"ทำเลภายในถ้ำของท่านเป็นเช่นไร ? จะทำให้ถูกค้นพบโดยง่ายดายหรือไม่ ?"

ปึงเซี่ยวคุนสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"เมื่อเราสองหาพบถ้ำนี้แล้ว ต้องเสียเวลาปรับปรุงตบแต่งไปมากมายก่ายกอง แต่หลังจากพำนักอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ร่องรอยก็ย่อมจะต้องปรากฏขึ้นทั่วทุกทิศทาง แล้วปิศาจเฒ่าที่มีความชำนาญกลอกกลิ้งดุจสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะต้องถูกพวกมันหาพบได้ในเวลาอันรวดเร็ว"

ปึงเซี่ยวคุนกล่าวอย่างรู้สึกวิตกกังวลขึ้นบ้างแล้ว

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดอย่างเงียบขรึมอยู่ชั่วครู่ ในใจนั้นคำนวณอยู่ว่า

'หากแม้นพากิมอีที่ได้รับบาดเจ็บไปด้วยแล้ว คงมิอาจจะหนีรอดออกจากการติดตามของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อได้' จึงลอบตกลงใจอย่างซ่อนเร้นพลางกล่าวว่า

"คุนม่วยตามข้าพเจ้ามา พวกเราจะต้องตระเตรียมของเอาไว้แต่เนิ่น ๆ เพื่อมิต้องให้เจ้าเหล่าป่าเถื่อนชาวต่างชาติได้มาเหยียดหยามว่า พวกเราชาวตงง้วนจะไร้ความเก่งกล้าสามารถ..."

ในขณะนี้ ทางนอกถ้ำได้เป็นไปดุจดั่งคำบอกของปึงเซี่ยวคุนแล้ว คือหมอกสลายจนไร้ร่องรอย เทือกทิวเขาที่สูงตระหง่านสลับซับซ้อน เป็นทิวทัศน์อันสง่าทะมึนที่น่าชมมิน้อย ส่วนชิงเจี๊ยบและปึงเซี่ยวคุน กำลังตระเตรียมการอยู่ภายในถ้ำอย่างรีบร้อนกุลีกุจอ...

ในทันใดนั้น บนไหล่เขาอันห่างไกล มีเงาร่างของคนสี่คนปรากฏขึ้น พุ่งตรงมาในทิศทางนี้อย่างรวดเร็วปานเหินบิน คนทั้งสี่นี้คือสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อและกิมลูอักนั่นเอง

ที่แท้เมื่อกิมแปะเซ่งฮุดและพวกซือตี๋ถูกปึงเซี่ยวคุนใช้อุบายหลอกล่อเล็กน้อยก็ไสเรือเข้าเกยหินโสโครกจนจมหายไป คนทั้งสี่จึงจำต้องยืนแกร่วอยู่บนหินโสโครก

นั้น ดูเรือซึ่งจมหายไปในท้องน้ำอย่างเสียดาย มาตรแม้นหินโสโครกนี้จะห่างจากชายหาดมิถึงแปดสิบเชียะ แต่ในยามหมอกลงจัดจนขาวสล้างไปทั่วทุกแห่งหน มันทั้งสี่คนไหนเลยจะทราบได้

จวบจนเมื่อหมอกสลายไปแล้ว คนทั้งสี่จึงเห็นชายหาดอยู่ไม่ไกลเท่าใดนัก พากันกระโดดขึ้นหาดอย่างรีบร้อน ในจำนวนสี่คนนั้นแปะลอกาตามีความเคียดแค้นชิงชังกว่าผู้อื่น มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเร่งเร้าให้อีกสามคนตามติดไปอย่างเร่งร้อนมิยอมเลิกรา จะต้องจับชิงเจี๊ยบและนางสตรีผู้นั้นมาเข่นฆ่าให้หายแค้นจนได้...

แน่นอน คนทั้งสี่ได้พบร่องรอยของปึงเชี่ยวคุนและชิงเจี๊ยบอย่างง่ายดายรวดเร็ว ดังนั้นจึงตามติดมาโดยทันที มิหนำซ้ำ ยามนี้ยังห่างจากปากถ้ำไม่ไกลเท่าใดนักด้วย...

"ซือแป๋ สักครู่เมื่อจับโกวเนี้ยผู้นั้นได้แล้ว ขอซือแปะท่านโปรดอภัยให้กับชีวิตนางสักคนด้วยเถิด"

กิมลูอักวิ่งพลางอ้อนวอนต่อกิมแปะเซ่งฮุดไปพลาง

กิมแปะเซ่งฮุดผงกศีรษะอย่างเย็นชากระด้าง มาตรแม้นกับคำขอร้องวิงวอนใด ๆ ของกิมลูอักจะมิเคยปฏิเสธมาเลยก็ตาม แต่ยังคงมิอาจจะไว้ปมเขื่องของอาจารย์ให้เห็นขึ้นได้ แต่แน่นอน กิมลูอักก็เข้าใจในเรื่องนี้เป็นอันดี

คนทั้งสี่ยิ่งวิ่งยิ่งใกล้ปากถ้ำเข้ามาทุกที ในฉับพลันนั้นกิมแปะเซ่งฮุดพลันปรากฏพบร่องรอยที่ชิงเจี๊ยบเร้นกายซุกซ่อนอยู่ จึงชี้ไปที่ถ้ำนั้น พลางร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวด้วยความหมายที่ว่าพวกมันต้องอยู่ในนั้นอย่างแน่นอน

แปะลอกาตาและพังเต็งพูกำลังจะถลากายเข้าไป พลันมีเสียงอันเย็นชากระด้างของชิงเจี๊ยบดังออกมาจากภายในถ้ำว่า

"อาคันตุกะที่ป่าเถื่อน เหตุไฉนเพิ่งมาถึงเล่า ข้าพเจ้าชิงเจี๊ยบรอคอยต้อนรับเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว"

ในจำนวนทั้งสี่คนนั้น มีแต่กิมแปะเซ่งฮุดและกิมลูอักเท่านั้นที่ฟังภาษาฮั่นออก แปะลอกาตาพอได้ยินเสียงชิงเจี๊ยบเข้า ก็ตวัดมือขึ้นเตรียมจะจู่โจมออกไป...

กิมแปะเซ่งฮุดมาตรแม้นจะมาจากประเทศมคธ แต่ก็เข้าใจซึ้งถึงกฎระเบียบของบู๊ลิ้มในตงง้วนดี หากแม้นสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมาข่มเหงรังแกต่อเด็กผู้เยาว์รุ่นหลังเพียงคนเดียว ย่อมเป็นข่าวที่สร้างความอัปยศอดสูให้กับพวกตนทั้งสามคนอย่างมากมาย นอกเสียจากจะมั่นใจว่า สามารถเข่นฆ่าปิดปากลงได้เท่านั้น...

ดังนั้น จึงรีบห้ามปรามแปะลอกาตาเอาไว้ แล้วจึงกล่าวกับชิงเจี๊ยบที่ซ่อนกาย

ในถ้ำว่า

"เจ้าเด็กร้ายกาจ หากยังเป็นคนแล้ว จงไสหัวออกมาให้กับบิดาด้วย"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น แล้วกล่าวไปว่า

"เจ้าผู้ป่าเถื่อนอันชั่วร้าย ที่แท้ที่มาในตงง้วนหัดได้เพียงแต่คำด่าคนเท่านั้นเองหรือ"

กิมแปะเซ่งฮุดฟังชิงเจี๊ยบกล่าวดูแคลนตนอย่างชัดแจ้งตรง ๆ เช่นนั้น แต่ศัตรูอยู่ในความมืด ส่วนพวกตนอยู่ในที่สะดุดตา นอกเสียจากจะหลอกให้ออกมาจนหมดสิ้นแล้ว มาตรมิเช่นนั้น ขืนเข้าไปอย่างวู่วามไร้ความระมัดระวัง ถูกพวกมันหลบหนีเอาตัวรอดไปได้แม้แต่คนเดียว เกียรติภูมิของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ คงต้องยับเยินลงด้วยคำกระพือข่าวของผู้หนีไปเป็นแม่นมั่น ซึ่งเรื่องนี้นับเรื่องสำคัญเขื่องโขนัก

กิมลูอักอาศัยในบารมีของอาจารย์ที่อยู่เคียงข้างตน กอปรกับมีแต่มันคนเดียวเท่านั้น ที่รู้จักภาษาฮั่นอย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นจึงร้องดังสนั่นว่า

"เจ้าผู้แซ่ชิงจงออกมา เราสองมาต่อสู้กันอีกสามร้อยกระบวนเพลง..."

ชิงเจี๊ยบแฝงกายอยู่ภายในถ้ำเช่นเคย แต่ยังคงส่งเสียงเย็นชากระด้างออกมาว่า

"จะให้เราออกไปก็ไม่ยากเลย แต่พวกสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีวาจาที่ถือเป็นสัจจะได้หรือไม่ ?"

กิมแปะเซ่งฮุดมิทราบว่า เหตุไฉนชิงเจี๊ยบกล่าววาจาเช่นนี้ออกมา จึงตอบอย่างระมัดระวังไปว่า

"พวกเราสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ มีวาจาที่สัจจะแน่นอนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว กล่าวคำใดย่อมเป็นคำนั้นเสมอ เจ้าเด็กน้อย จะมาเล่นลวดลายอย่างไรอีกเล่า ?"

ชิงเจี๊ยบมิตอบกิมแปะเซ่งฮุด ยังคงถามขึ้นอีกครั้งว่า

"กิมลูอัก เจ้าเล่า ?"

กิมลูอักชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่ก็ร้องโพล่งไปว่า

"เราย่อมต้องเป็นเช่นกัน"

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้นกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก กล่าวได้เขื่องโขใหญ่โตน่านิยม หากแม้นพวกเจ้าถูกเราชิงเจี๊ยบชี้เห็นถึงการตระบัดสัตย์ออกมาแล้ว พวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังคำเราชิงเจี๊ยบไปกระทำสักหนึ่งประโยค ?"

กิมลูอักรู้ได้ว่าชิงเจี๊ยบคงจะมีแผนการอันใดมาเป็นที่มั่นใจอยู่อย่างแน่นอน กำลังจะตักเตือนต่อซือแป๋ของตน แต่กิมแปะเซ่งฮุดได้กล่าวโพล่งออกไปก่อนแล้วว่า

"เฮอะ หากแม้นมีเหตุการณ์เช่นนั้นจริง อย่าว่าแต่จะเป็นประโยคเดียวเลย แม้แต่สิบประโยคพวกเราก็จะเชื่อฟัง"

มันยังเข้าใจว่าคำสิบประโยคนี้ กล่าวออกไปได้อย่างถูกต้องสวยงาม

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นสามสงฆ์ ได้ตกหลุมพรางของตนเข้าแล้ว จึงเปล่งเสียงหัวร่อด้วยความปลาบปลื้มยินดี พลางกล่าวว่า

"มิเสียทีที่เป็นสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ กิมลูอัก เจ้าบอกมาเองเถิดว่า เมื่ออยู่ในอารามบ้ออุยเทียบนภูเขากุยซัว เจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาอย่างไรกับเรา ฮา ฮา..."

กิมลูอักชะงักงันไปทันที กล่าวอ้ำอึ้งขึ้นว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...อ้อ"

พลันหวนคิดถึงว่าตนนั้นเคยได้รับปากชิงเจี๊ยบว่า หากแม้นพ่ายแพ้แก่ชิงเจี๊ยบแล้ว จะไม่ยอมย่างเหยียบเข้าสู่ดินแดนตงง้วน...

ชิงเจี๊ยบทราบมั่นว่า เจ้าพวกอาคันตุกะประหลาดแห่งประเทศมคธนี้ ต่างเป็นผู้ที่ไร้สัจจะวาจาพอเชื่อถือได้ เลยจำจะต้องใช้ความรักหน้าและทระนงตัวของพวกมันมาหลอกล่อให้ตกเข้าสู่หลุมพรางจึงจะได้ ดังนั้นจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ขณะนี้พวกท่านจงฟังข้าพเจ้ากล่าวสักประโยคหนึ่ง พลังฝีมือการต่อสู้ของพวกเราชาวตงง้วน มาตรแม้นมิอาจเอาชัยกับพวกป่าเถื่อนเช่นท่านได้เหลือเฟือ แต่ขบวนค่ายกลกุยง้วนตึ่งที่บนเกาะเชียวฉิ่มเต้า พวกท่านก็ได้รับรู้ชิมรสมาแล้วกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบแสร้งเสียดสีเหน็บแนมคนทั้งสี่ด้วยคารมปาก แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้าชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะมิฝึกปรือสำเร็จในพลังฝีมือการต่อสู้ แต่ท่านอาจารย์ยังได้มอบพิธีตั้งค่ายกลให้กับข้าพเจ้ามาหนึ่งประการ ซึ่งเพียงพอต่อการกักกันพวกท่านให้ปั่นป่วนเล่นได้ ขณะนี้ข้าพเจ้านั่งอยู่ภายในกึ่งกลางของถ้ำ ต่อให้พวกท่านเฟ้นมาหนึ่งคน ขอเพียงไม่ผลักดันจนสิ่งของที่กองพรางตาไว้ให้ล้มระเนระนาด หากสัมผัสถูกตัวข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าก็จะยินยอมตามความปรารถนาของท่านทุกประการ..."

กิมแปะเซ่งฮุดบังเกิดความลังเลใจจนมิอาจตัดสินใจได้ทันที ขบวนค่ายกลกุยง้วนตึ่งพวกมันได้ลิ้มรสมาแล้ว ค่ายกลของเจ้าเด็กชิงเจี๊ยบอันร้ายกาจนี้ มาตรแม้จะไม่เข้มแข็งแกร่งกร้าวไปกว่ามันได้ แต่ยังมีข้อแม้มิให้ไปกระทบกระทั่งสิ่งกีดขวาง

ให้ทำลายลงไป ส่วนตนอาศัยเกียรติภูมิของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อที่สูงส่ง ย่อมมิอาจจะมาสยบยอมให้กับเจ้าเด็กน้อยผู้นี้เป็นแม่นมั่น

กิมแปะเซ่งฮุดจึงจมอยู่ในภวังค์แห่งความครุ่นคิดลังเล แต่กิมลูอักพอถูกซิงเจี๊ยบสะกิดเอาแผลเก่าเข้า ก็บังเกิดความเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง มิรอให้อาจารย์ได้ตกลงปลงใจอย่างไร มันก็แผดร้องออกไปทันทีว่า

"ซือแป๋ อนุญาตให้ข้าพเจ้าเข้าไปคร่าเจ้าเด็กอุบาทว์นั้นออกมาเถิด คาดว่ามันจะมีความเก่งกล้าสามารถมากักกันข้าพเจ้าอย่างไรกัน"

พลางก้าวอาด ๆ เข้าไปที่ปากถ้ำอย่างเร่งร้อน

กิมแปะเซ่งฮุดและซือตี่ทั้งสองนั้น มีอาวุโสสูงกว่าซิงเจี๊ยบอยู่หนึ่งรุ่น จึงเป็นศักดิ์ศรีที่ค้ำคอไว้ มิอาจจะลงมือจัดการกับซิงเจี๊ยบด้วยตนเองได้ จำต้องอนุญาตให้กิมลูอักเข้าไปทดลองดูก่อน...

ส่วนกิมลูอักพอย่างเท้าก้าวเข้าไปในถ้ำ พลันเห็นภายในถ้ำนี้มีศิลาก้อนใหญ่ตั้งอยู่เกลื่อนกลาดสับสนจนละลานตา...นี่คือความสำเร็จจากฝีมือของซิงเจี๊ยบและปึงเซี่ยวคุน ที่ร่วมกำลังกันกระทำนั่นเอง...ส่วนเสียงของซิงเจี๊ยบนั้นดังแว่วมาจากใจกลางถ้ำที่มีก้อนหินบดบังตาอยู่

อันซิงเจี๊ยบที่ได้รับการถ่ายทอดฝึกปรือมาจากเทพเจ้าสัตตฝีมืออย่างทุ่มเทไม่ออมไว้ อันเทพเจ้าสัตตฝีมือนอกจากมิได้ถ่ายทอดวิชาพิศวาสให้กับซิงเจี๊ยบเพียงประการเดียวแล้ว วิชาอันยอดเยี่ยมอีกหกประการ ต่างก็ถ่ายทอดให้กับซิงเจี๊ยบจนหมดสิ้น ซึ่งด้วยภูมิปฏิภาณอันเป็นอัจฉริยะของซิงเจี๊ยบ ทำให้ฝึกปรือจนเก่งกล้าสามารถไปกว่าอาจารย์ได้เสียอีก อันขบวนค่ายกลกุยง้วนตึ้งที่เป็นค่ายกลโบราณอันยากยิ่งนั้น ซิงเจี๊ยบยังสามารถเรียนรู้ได้ไปมากกว่าครึ่ง จึงอย่าว่าแต่ขบวนค่ายกลอื่น ๆ ซึ่งหากแม้นจะจัดตั้งขึ้นแล้ว ก็ย่อมไม่เป็นปัญหาที่ยุ่งยากอย่างไรเลย

เพราะเช่นนั้นเอง กิมลูอักจึงเดินวกไปเวียนมาภายในขบวนค่ายกลก้อนหินอยู่หลายตลบ เนื่องจากมิอาจจะทำลายต่อสิ่งกีดขวางทางเบื้องหน้าได้ ดังนั้นเพียงไม่นานนักก็หลงทางจนเข้าไปในอุโมงค์อีกสายหนึ่ง...

ได้เคยกล่าวไว้แต่แรกแล้วว่า ถ้ำนี้มีอุโมงค์แยกย้ายออกจากกันไปหลายต่อหลายทาง หากแม้นเดินหลงทางไปแล้ว นอกจากจะคลำหากันอย่างชุลมุนวุ่นวายเป็นเวลาร่วมครึ่งเดือนแล้ว ก็มิอาจจะกลับมาในทางทิศเดิมได้ กิมลูอักถูกซิงเจี๊ยบใช้ขบวนค่ายกลอันร้ายกาจหลอกล่อจนหลงทางเข้าไปในอุโมงค์แยกนั้นอย่างลืมตัวแล้ว

ซิงเจี๊ยบแสร้งหัวร่อแสยะอย่างชั่วร้ายอยู่ภายในใจกลางค่ายกล สามสงฆ์แห่ง

เฮ่งฮ้อรออยู่เป็นเวลาร่วมสองชั่วยามแล้ว ยังมิเห็นกิมลูอักจะกลับออกมา พากันกระวนกระวายจนกระโดดโลดเต้นดุจดั่งภูเขาไฟระเบิดแล้วทั้งสามคน

ชิงเจี๊ยบเห็นเป็นเวลาอันเหมาะสมตามแผนการแล้ว จึงส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ อย่างเย้ยหยัน พลางกล่าวว่า

"เจ้าเฒ่าโง่งมทั้งสามคน ศิษย์ของพวกเจ้าอย่าได้คิดออกไปอีกเลย"

กิมแปะเซ่งฮุดนั้นมีความรักในตัวกิมลูอักที่เป็นศิษย์คนเล็ก ซึ่งมีความชาญฉลาดไหวพริบยอดเยี่ยมไปกว่าศิษย์ทุกผู้ทุกคนเท่าที่มี เมื่อเห็นศิษย์รักเข้าไปเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว ยังมิอาจออกมาได้ จึงมั่นใจว่าศิษย์รักคงต้องประสบอันตรายอย่างไรเข้าแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนต้องร้องไปว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์แซ่ชิง จงไสหัวออกมา หากแม้นกิมลูอักของเราเป็นอันตรายไปเพียงขุมขนสักเส้นเดียว เจ้าก็ดูเรากิมแปะเซ่งฮุดจะสามารถขยี้เจ้าให้แหลกเหลวคามือในครั้งเดียวได้หรือไม่"

ชิงเจี๊ยบพอได้ยินเข้าก็มีโทสะเป็นการใหญ่ พุ่งกายออกจากถ้ำดุจดั่งเหินบินหยุดยั้งทรงร่างไว้ที่เบื้องหน้าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ แสยะยิ้มอย่างเย็นชาพลางกล่าวว่า

"เป็นคำพูดที่เขื่องโขโอหังจนระคายหูมาก เราชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะไร้ความเก่งกล้าสามารถ แต่ยังคงไม่สนใจไยดีในฝ่ามือเพียงครั้งเดียวของท่านได้ชื่อดอก"

กิมแปะเซ่งฮุดก็มีความกระวนกระวายและเดือดดาลคลั่งแค้นจนแน่นอกอยู่แล้ว จึงแผดร้องจนหน้าแดงไปว่า

"หากเราฟาดเจ้ามิตายคามือได้ในครั้งเดียว เราสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจะขอสาบานว่า ตราบใดมีเจ้าอยู่ในตงง้วนเมื่อใด พวกเราก็จะไม่ย่างเหยียบเข้ามาในตงง้วนอีกเมื่อนั้น"

ชิงเจี๊ยบส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวดั่งคลุ้มคลั่ง แล้วจึงกล่าวว่า

"วาจานี้เป็นความจริงหรือ ?"

กิมแปะเซ่งฮุดเดือดดาลจนต้องผงกศีรษะอย่างเต็มที่ เพื่อให้หนักแน่นสมจริงดั่งใจคิด...

ชิงเจี๊ยบพลันร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเข้าไปภายในถ้ำว่า

"คุนม่วย ไปนำเจ้าผู้นั้นออกมา"

และก็เป็นจริง เพียงมิถึงครู่ใหญ่ ๆ กิมลูอักก็เดินตามปึงเซี่ยวคุนออกมา น่ากลัวมันได้กระเสือกกระสนไปในทิศทางที่ไร้ประโยชน์มาเป็นจำนวนไม่น้อย ดังนั้นจึงหน้าตาบูดบึ้งตึงเครียดด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น...

"ไต้ซือโปรดเตรียมตัวเถิด หากแม้นมิอาจฟาดข้าพเจ้าให้ตายลงไปได้ในครั้งเดียว ก็จะน้อมเชิญให้ท่านผู้มีอาวุโสโปรดจงกลับไปยังประเทศมคธ อย่าได้ย่างเหยียบเข้ามาในประเทศจีนของพวกเราอีกต่อไปเลย"

สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อและกิมลูอัก ต่างเขม้นมองจ้องดูชิงเจี๊ยบจนตาเหลือกถลน ปึงเซี่ยวคุนที่อยู่ข้างกายบังเกิดความหวาดหวั่นวิตกแทนชิงเจี๊ยบอย่างยิ่งยวด แต่ในฉับพลันนั้น ชิงเจี๊ยบหันมากล่าวกับปึงเซี่ยวคุนว่า

"คุนม่วย จงรีบฉวยโอกาสนี้แบกกิมอีหลบหนีเอาชีวิตรอดไปเถิด หากแม้นยังมิไปแล้ว เกรงการกลับกลอกไร้สัจจะของพวกมัน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นจริง พวกท่านก็จะไม่มีทางหลบหนีเอาชีวิตรอดได้อีกแล้ว"

ปึงเซี่ยวคุนฟังจากน้ำเสียงของชิงเจี๊ยบ สายตาได้เห็นถึงความร้อนรนกระวนกระวายในสีหน้าชิงเจี๊ยบ ที่ยังบังเกิดความวิตกกังวลในตัวนางอย่างเต็มที่ เป็นสายตาที่นางปรารถนามาเนิ่นนานวันแล้ว เพื่อชิงเจี๊ยบ นางสมควรจะอยู่เคียงคู่ด้วย หรือจะพากิมอีหลบหนีออกไปดั่งคำสั่ง จะให้นางเสียสละในสิ่งใดเล่า ?

ชิงเจี๊ยบขณะนี้มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยว โดยหาใช่จะคำนึงถึงแต่ปึงเซี่ยวคุนคนเดียวไม่ เนื้อแท้แห่งความคิด ได้ครอบคลุมไปถึงบู๊ลิ้มของตงง้วนโดยสิ้นเชิง เป็นการเสียสละชีวิตตนเพื่อความสงบสุขของแผ่นดินทั่วพิภพ สีหน้าจึงปรากฏความเคร่งเครียดทระนง โดยไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อยนิด แต่ยามเมื่อสายตาได้เห็นร่างอันอ้อนแอ้นไร้กำลังของปึงเซี่ยวคุนเข้า จิตใจก็อ่อนไหวลงทันที จึงจำต้องกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"คุนม่วย โปรดรีบไปเถิด อย่าให้ข้าพเจ้าเป็นที่กังวลใจของท่านไปเลย อันฝ่ามือของเจ้าชาวป่าเถื่อนเพียงครั้งเดียวนี้ ข้าพเจ้ายังพอทนทานต้านรับไว้ได้ดอก เพียงแต่กลัวว่ามันจะไม่รักษาสัจจะวาจา จึงต้องขอร้องให้ท่านหลบหนีไป เพราะมาตรมิเช่นนั้น คงไม่ทันการแล้ว"

ปึงเซี่ยวคุนผงกศีรษะอย่างเลื่อนลอย นัยน์ตาปรากฏหยาดน้ำตาเอ่อคลอขึ้นแวววับ เดินกลับเข้าไปในถ้ำอย่างแช่มช้า มาตรแม้นนางไม่ยินยอมพร้อมใจอย่างที่สุด แต่ก็มิอาจจะไม่อุ้มร่างกิมอีที่ยังสิ้นสติด้วยพิษบาดแผลออกไป แต่แน่นอนการไปนี้หาใช่เป็นเพราะสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อโดยประการเดียวไม่...

ชิงเจี๊ยบรอจนปึงเซี่ยวคุนจากไปไกลแล้ว ความตื่นเต้นตึงเครียดจึงได้คลายลงมากมาย ระบายลมออกจากปากยาว ๆ แล้วเดินเข้าไปหยุดอยู่เบื้องหน้ากิมแปะเซ่ง-ฮุด...

อย่างแช่มช้า กิมแปะเซ่งฮุดได้ยกมือขวาของมันขึ้น ขนสีเหลืองยาวเหยียดที่แขน เนื่องจากถูกกำลังภายในผลักดันอย่างรุนแรง จึงพากันสั่นพลิ้วไปอย่างน่าตื่นเต้น ตาทั้งสองของมันเขม้นมองดูซิงเจี๊ยบโดยไม่กะพริบ ทำให้อากัปกิริยาทุกประการของซิงเจี๊ยบ มิอาจจะรอดจากสายตาของมันไปได้เลย...

ซิงเจี๊ยบทุ่มเทพลังการฝึกปรือทั่วทั้งตัวเข้าไว้ในฝ่ามือทั้งสองจนหมดสิ้น ในขณะนี้ซิงเจี๊ยบมิได้ครุ่นคิดคำนึงถึงเรื่องใด ๆ อีกแล้ว ความต้องการเพียงประการเดียวที่มีอยู่คือ จะฝืนใจต้านรับการจู่โจมจากฝ่ามือเพียงครั้งเดียวของหลวงจีนผู้นี้...

ในฉับพลันนั้น กิมแปะเซ่งฮุดร้องดังเฮอะขึ้นสนั่นหวั่นไหว ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดตามติดกันมาอย่างรุนแรง จนพลังอันมหาศาลดุจดั่งภูเขาทลายได้ทะลักตรงไปที่เบื้องหน้า ด้วยเสียงอันครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวดั่งอสนีบาตที่ฟาดลง นับเป็นอานุภาพการจู่โจมที่หักโหมรุนแรง จนเพียงพอต่อการทลายภูเขาให้ราบลงได้

เสียงดังโครมปรากฏขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหวแล้ว

ซิงเจี๊ยบมิได้ลังเลใจแม้แต่น้อยนิด พุ่งกำลังทั่วทั้งตัวออกต้านรับโดยฉับพลัน กรวดหินดินทรายสีเหลืองเข้มคละคลุ้งไปทั่วบริเวณจนมืดครึ้ม โดยมิอาจจะเห็นสิ่งอันใดได้อีกแล้ว...

อย่างแช่มช้า กรวดทรายได้พากันร่วงหล่นลงสู่พื้นทีละน้อยทีละน้อย ซิงเจี๊ยบและกิมแปะเซ่งฮุดปรากฏกายขึ้นในท่ามกลางความพร่ามัวอย่างแช่มช้า ใบหน้าซิงเจี๊ยบขาวซีดอย่างประหลาดพิกล โซซัดโซเซอยู่ตลอด แต่ทว่า กลับมิได้ถดถอยออกไปจากที่เลยแม้แต่น้อยนิด

กิมแปะเซ่งฮุดถอนหายใจด้วยความตื่นเต้น และข้องกังขาอย่างใหญ่หลวง พลันสะบัดมือขึ้นแล้วคนทั้งสี่ก็วิ่งตรงออกไปทางชายทะเลจนสุดฝีเท้า...

ส่วนซิงเจี๊ยบเล่า ยามนี้เห็นมือทั้งสองได้ห้อยลงที่ข้างกาย ส่วนนิ้วทั้งสิบและใจกลางฝ่ามือได้ยกขึ้นเล็กน้อย ทำท่าคล้ายดั่งจะตวัดฟาดจู่โจมตามไป...

ราตรีอันมืดครึ้มของกาฬปักษ์ได้บรรลุถึงอีกแล้ว ทั่วพสุธาอันเวิ้งว้าง กลับสู่ความเงียบสงัดวังเวงอีกครั้งหนึ่ง ดาวประกายพรึกบนท้องฟ้าดวงนั้น ได้เริ่มส่องแสงอันสลัวตา...ปลุกปลอบจิตใจให้คึกคัก แต่เทือกทิวเขาอันมืดครึ้มสลัวตานี้ มิว่าสิ่งอันใดก็มองมิเห็นแล้วซิงเจี๊ยบฝืนใจรวบรวมลมปราณที่ถูกฟาดจนแตกซ่านกระจัดกระจายเข้าไว้อย่างเต็มที่

ในฉับพลันนั้น มีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ดังแว่วมาแต่ไกล

รำพึงในใจขึ้นว่า

'เสียงอะไรกัน ? เป็นสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ หรือว่าคุนม่วยวกกลับมา ?"

ฉับพลันนั้น ที่มุมเทือกเขาเบื้องหน้าพลันปรากฏหมีตัวมหึมาเดินเลี้ยวออกมา มันมองดูชิงเจี๊ยบอย่างไม่สนใจไปแวบหนึ่ง จมูกอันโตบานพะเยิบพะยาบเล็กน้อย แล้วสะบัดหน้าเดินออกไปอีกทิศทางหนึ่งโดยไม่ไยดี

ชิงเจี๊ยบโล่งใจไปได้อีกอักโข นึกลอบหัวร่อเยาะตนเองที่มีความหวาดระแวงไปมากมายถึงปานนั้น แต่บาดเจ็บที่ได้รับจากกิมแปะเซ่งฮุดในครั้งนี้ หนักหนาสาหัสเป็นยิ่งนัก หลังจากผ่านการปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งรวบรวมลมปราณที่กระจัดกระจายออกไปจนเต็มที่แล้ว ยังมิอาจจะสะกดกลั้นอาการบาดเจ็บนี้ไว้ได้ ต้องอ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกมาถึงสามกองโต ๆ แล้วจึงล้มฟาดลงกับพื้นดังโครม...

ท่ามกลางแสงดาวอันซีดจางที่ดารดาษเต็มท้องฟ้า ชิงเจี๊ยบนอนชมอย่างแน่นิ่งสงบงัน ความเจ็บปวดรวดร้าวทั่วร่างที่บังเกิดในยามนี้ มิอาจจะทัดเทียมเปรียบกับความปลาบปลื้มยินดีในอารมณ์ความคิดเลยแม้แต่น้อย...เพราะในที่สุด ชิงเจี๊ยบก็ได้กระทำสำเร็จเสร็จสมดั่งปณิธานที่ตั้งไว้

บทที่ 39

ความสูญเสียอันยิ่งใหญ่

ปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ในยามเช้าและยามพลบ มีบรรยากาศอันหดหู่วังเวง ครอบคลุมไปทั่วทั้งพื้นที่ราบอันเวิ้งว้างไพศาลของแถบภาคเหนือ ต้นหลิวและเอี่ยงร่วงโรยเหี่ยวเฉาไปตามฤดูกาล นกนางแอ่นพากันโบยบินสู่ทิศใต้เป็นฝูง ๆ น้ำใสที่ใต้สะพานน้อยไหลเอื่อยรวยรินอย่างแช่มช้า สู่ทางตะวันออกด้วยความเกียจคร้านหงอยเหงา

เป็นยามต้นของเวลาค่ำคืนแล้ว ฟ้าใสอันไพศาลปรากฏหมู่ดาวที่เลือนรางขึ้นกะพริบตาอันมัวซัวซึมเซา แสดงว่าฟ้านั้นสูงสุดแสนไกลไร้ขอบเขตทิศทาง...

บนเนินดินน้อย ๆ นอกกำแพงเมืองลกเอี่ยงประมาณห้าหกสิบลี้ มีศาลเจ้าอันสลักหักพังอยู่อย่างโดดเดี่ยวรกร้าง ลมที่กรรโชกอื้ออึงพัดผ่านต่อกรอบหน้าต่างที่คร่ำคร่าทรุดโทรม จนบังเกิดเสียงแกว่งไกวเสียดสีทำให้รู้สึกสลดหดหู่ต่อความไม่จีรังยั่งยืน...

ภายใต้แสงไฟอันริบหรี่โดดเดี่ยว มีชายร่างกำยำหน้าดำคล้ำนั่งอยู่ตรงข้ามกับหนุ่มน้อยหน้าอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา...

หนุ่มน้อยผู้นี้มาตรแม้นจะมีร่างกายสูงโปร่งล่ำสัน แต่หากพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่ามีอายุเพียงสิบสองสิบสามปีเท่านั้น

ชายร่างสูงใหญ่หน้าดำพลันกล่าวขึ้นว่า

"ฟังยี้ ในเมื่อประมุขพรรคกระยาจกของพวกเรา มอบตำแหน่งนี้ให้กับเจ้า

เพื่อควบคุมเป็นผู้นำของกระยาจกทั่วแผ่นดิน อย่างนั้นเพลงฝ่ามือร้อยผนึก (แป๊ะ-กักเจี๊ยฮวบ) ย่อมต้องถ่ายทอดให้กับเจ้าแล้วเป็นแม่นมั่น"

พ้งยี้ผงกศีรษะพลางตอบว่า

"วันนั้น ที่อาจารย์ถ่ายทอดเพลงฝ่ามือให้กับข้าพเจ้า ได้กระทำในขณะที่มีบาดเจ็บสาหัสอยู่ ท่านได้ฝืนใจถ่ายทอดฝึกสอนให้กับข้าพเจ้าไปหนึ่งครั้งแล้ว ก็ล้มสิ้นสติสมประดีไป รอจนเมื่อท่านได้สติขึ้นอีกครั้ง ก็หยิบหนังสือเล่มน้อยออกจากอกเสื้อมอบให้กับข้าพเจ้า เรียกให้ข้าพเจ้าฝึกปรือเองตามหลักการที่มีบันทึกอยู่ในหนังสือเล่มนั้น กิมเจ็กเจ่ก ท่านจะต้องการดูหรือไม่"

กล่าวพลางล้วงเข้าไปในอกเสื้อ คลำหาเอาหนังสือเล่มน้อยขึ้นมา ส่งให้กับชายหน้าดำผู้นั้น

ชายหน้าดำโบกมือพลางกล่าวว่า

"อันเพลงฝ่ามือร้อยผนึกนี้ เป็นวิชาที่ถ่ายทอดให้เฉพาะกับประมุขของพรรคเท่านั้น ลูกพรรคกระยาจกทุกคนมิว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตให้ลอบดูเลยโดยเด็ดขาด"

พ้งยี้กล่าวขึ้นทันทีว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ขณะนี้เราสองคนควรจะหาสถานที่อันเร้นลับเข้าพำนักฝึกปรือในพลังฝีมือกันอย่างจริงจังคร่ำเคร่ง แล้วจึงไปล้างแค้นจะประเสริฐหรือไม่ ?"

กิมเจ็กเจ่กจึงได้ตอบไปว่า

"พ้งยี้ เรามีเรื่องสำคัญหนึ่งประการ ที่คิดจะบอกกับเจ้าอยู่เสมอมา ในขณะนี้เมื่อเจ้าคิดจะไปฝึกปรือวิชาเพื่อแก้แค้นแล้ว ก็ตรงกับแผนการของเราพอดี"

พ้งยี้ถามขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

"แผนการอันใดกัน ?"

กิมเจ็กเจ่กจึงกล่าวอย่างแช่มช้าขึ้นว่า

"อันพรรคกระยาจกของเรานี้ ปัจจุบันรู้สึกกระสานซ่านเซ็นและร่วงโรยทรุด-โทรมลงไปกว่าคราครั้งก่อนมากมายนัก แต่ทว่า บรรดาศิษย์ทั้งหลายในพรรคกระ-ยาจก ยังมีผู้จงรักภักดีอย่างสัตย์ซื่อเป็นจำนวนมากมายก่ายกอง ขอเพียงคราใดที่ประมุขพรรคเสนอตัวออกเกลี้ยกล่อมชักชวน ปลุกปลอบใจให้บังเกิดความกระตือรือร้น การจะฟื้นฟูเกียรติภูมิของพรรคให้จำเริญรุ่งเรืองดุจเมื่อคราครั้งก่อน ก็หาใช่เป็นสิ่งลำบากยากเย็นนักไม่"

พ้งยี้ได้ฟังกิมเจ็กเจ่ก พลันกล่าวถึงอนาคตของพรรคกระยาจกขึ้นในยามนี้ จึงหวนคิดถึงภาระของการจรรโลงพรรคให้รุ่งเรืองที่ตนได้รับมา ความฮึกเหิมคึกคัก

จึงบังเกิดขึ้นฉับพลันทันที มาตรแม้นจะมีอายุเยาว์วัย แต่ก็เป็นผู้มีความตั้งใจอันแน่วแน่เข้มแข็ง มีปณิธานที่สูงส่งแกร่งกร้าว ดังนั้นจึงกล่าวสืบต่อขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ท่านต้องการจะให้ข้าพเจ้าเรียกร้องชักชวนต่อศิษย์พรรคกระยา-จกทุกคนในแผ่นดิน เข้าร่วมแรงร่วมใจสถาปนาพรรคกระยาจกให้จำเริญรุ่งเรืองดุจก่อนอีกหรือ ?"

กิมเจ็กเจ่กกลับสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"ขณะนี้เจ้ามีอายุเยาว์วัยจนเกินไป พลังฝีมือก็ยังมิฝึกปรือจนสำเร็จ คิดจะมาเป็นผู้นำของพรรคที่ใหญ่อันดับหนึ่งในพิภพ มันเป็นเรื่องที่กระทำมิได้อย่างแน่-นอนเด็ดขาด ความหมายของเรานั้น คิดจะส่งเจ้าไปให้สหายรักของเราผู้หนึ่ง ซึ่งมีนามว่าผู้กล้าหาญชายแดน (เปียงแจ่ไต้เฮี้ยบ) ฮวงแป๊ะเอี้ยง หมกมุ่นฝึกปรือพลังฝีมือสักหลาย ๆ ปีก่อน"

พ้งยี้รีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"กิมเจ็กเจ่ก แล้วท่านเล่า ?"

กิมเจ็กเจ่กกล่าวขึ้นว่า

"ตามระเบียบของพรรคกระยาจกนั้น พอประมุขแห่งพรรคมรณภาพไป องค-รักษ์ที่ท่านประมุขได้แต่งตั้งขึ้น ก็จะต้องออกจากตำแหน่งนั้นเช่นกัน เราและเล่ายี่ย่อมมิอาจจะอยู่นอกเหนือกฎระเบียบนี้ได้"

พ้งยี้รีบร้องขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ข้าพเจ้าไม่ยอมห่างจากท่านไป ข้าพเจ้าไม่ต้องการไปบ้านของผู้กล้าหาญชายแดนนั้นดอกท่าน...ท่านเป็นผู้ฝึกสอนในพลังฝีมือให้พ้งยี้เองมิได้หรือ"

กิมเจ็กเจ่กกล่าวเสียงอ่อนโยนขึ้นว่า

"เด็กที่โง่เขลา อันผู้กล้าหาญแซ่ฮวงนั้น มีพลังฝีมือที่สูงกว่าเรามิต่ำกว่าสิบเท่าขึ้นไป เมื่อเจ้าฝึกปรืออยู่ในที่นั้น อย่างมากกินเวลาเพียงห้าปี ไม่เพียงแต่วิชาที่ท่านประมุขคนก่อนถ่ายทอดให้กับเจ้า จะฝึกปรือสำเร็จจนเชี่ยวชาญแตกฉานเท่านั้นมิหนำซ้ำ พลังวิชาอันเป็นเอกเทศของผู้กล้าหาญแซ่ฮวง ซึ่งเด่นเหนือกว่าทุกคนทางนอกกำแพงใหญ่ ก็จะถ่ายทอดให้กับเจ้าจนหมดสิ้นอีกด้วย ไหนเลยจะไม่ประเสริฐเลิศไปกว่าระหกระเหินร่วมกับเจ็กเจ่กในทุกแห่งหนดอกหรือ ?"

พ้งยี้มีนิสัยที่สัตย์ซื่อถือมั่น กอปรกับกำพร้าเดียวดายมาแต่เล็ก ไร้ญาติมิตรจะพึ่งพิงเอาใจใส่ นอกจากกิมเจ็กเจ่กสองพี่น้องแล้ว ทั้งแผ่นดินก็ไร้ญาติขาดมิตรโดยสิ้นเชิง สองพี่น้องกิมเจ็กเจ่กมีความรักกรุณาปรานีต่อตนยิ่งล้นไปกว่าบิดามารดา

เสียอีก...ให้ความรักใคร่ปรานีอย่างอบอุ่น...ยามนี้พอได้ฟังว่ากิมเจ็กเจ่กจะส่งตนให้ไปไกลจากตัว ในใจจึงบังเกิดความวิตกกังวลและสลดรันทดอย่างรุนแรง แข็งใจกล้ำกลืนน้ำตาไว้พลางกล่าวว่า

"กิมเจ็กเจ่ก พ้งยี้กระทำผิดเรื่องอันใดมาหรือ ท่าน...ท่านเหตุไฉนจึงไม่ปกครองดูแลพ้งยี้อีกแล้ว"

กิมเจ็กเจ่กนั้นก็มีความเศร้าเสียดายจนมิอาจจะพรากจากกันไปได้ แต่เพื่อเห็นแก่อนาคตของพ้งยี้ จึงจำเป็นต้องตัดใจอย่างหักหาญ กำลังจะเอ่ยปากปลอบโยนในทางอันถูกต้อง พลันมีเสียงกู่ที่โหยหวนสะท้านดังแว่วเข้ามา จนทำให้ผู้ได้ยินบังเกิดความหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว

กิมเจ็กเจ่กรีบกล่าวขึ้นทันทีว่า

"พ้งยี้ เล่ายี่เผชิญกับศัตรูผู้กล้าแข็งเข้าแล้ว เจ้า...เจ้าจงรีบหนีไปทางทิศตะวันออกเป็นการด่วน เรื่องราวในที่นี้ให้เราเป็นผู้จัดการกระทำไปเอง หากแม้น...หากแม้นเรากิมเล่าตั้วมีวาสนาดำรงชีวิตอยู่ต่อไป เราย่อมต้องไปหาเจ้าในเมืองลกเอี๋ยงเป็นแน่นอน พ้งยี้ จงจำไว้ให้มั่นด้วยว่า หากแม้นภายในสามวันพวกเรายังมิไปหาเจ้า เจ้าก็จงไปที่เมืองกิ้มจิวในมณฑลเลี่ยวปัง หาผู้กล้าหาญแซ่ฮวงโดยลำพังคนเดียวบอกว่าเราเป็นผู้ใช้ให้เจ้าไป"

พ้งยี้เห็นกิมเจ็กเจ่กกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงจนไม่มีทางจะอ้อนวอนขอร้องได้ ในใจมาตรแม้นไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากรู้นิสัยของกิมเจ็กเจ่กเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงมิได้โต้เถียงเกี่ยงงอนอย่างไร ต้องผงกศีรษะรับคำโดยเงียบขรึม

กิมเจ็กเจ่กพลันกล่าวอย่างอ่อนโยนนิ่มนวลว่า

"พ้งยี้ เจ้า...นับแต่นี้ต่อไป เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้มากกว่า กิมเจ็กเจ่กของเจ้าอาจบางที...อาจบางที...จะไม่มีโอกาสมาคุ้มครองป้องกันเจ้าอีกแล้ว..."

ในเวลาครึ่งปีที่ผ่านไปนี้ พ้งยี้ติดตามกิมเจ็กเจ่กฟันฝ่าภยันตรายอันร้ายแรงมามิทราบเป็นจำนวนเท่าใดแล้ว แต่ยังมิเคยเห็นสีหน้ากิมเจ็กเจ่กจะเคร่งเครียดกังวลจนถึงปานนี้มาก่อนเลย ในใจจึงทราบได้ว่า ศัตรูผู้จู่โจมมาในครั้งนี้ ย่อมต้องเข้ม-แข็งแกร่งกร้าวอย่างยิ่งนัก จึงมีความวิตกว่า กิมยี่เจ่กเพียงคนเดียว อาจต้านทานรับมือไว้มิอยู่ จึงกลับเป็นผู้เร่งเร้าขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ท่านรีบไปช่วยเหลือต่อยี่เจ็กเถิด พ้งยี้จะรอท่านอยู่ภายในเมืองลกเอี๋ยงตามคำสั่ง"

กิมเล่าตั้วเพ่งมองดูพ้งยี้อย่างแน่วนิ่ง เห็นใบหน้าอันไร้เดียงสานั้นเปี่ยมด้วย

ความรักเคารพและเป็นห่วงกังวลอย่างล้นเหลือ จึงทอดถอนหายใจยาว ๆ สะบัดหน้าวิ่งออกไปจากศาลเจ้าร้างดั่งราวเหินบิน

พ้งยี้ยืนเซื่องซึมงงงันเป็นเวลาครู่หนึ่ง ครุ่นคิดในใจว่า

'หากแม้นขณะนี้เราไปช่วยเหลือเจ็กเจ่ก ย่อมจะต้องทำให้ท่านทั้งสองพะวักพะวนจนสมาธิแตกซ่าน กลับยิ่งทำให้ยุ่งยากลำบากเต็มด้วยอันตรายมากมายกว่านี้เป็นแม่นมั่น ควรจะกระทำไปตามคำสั่งของเจ็กเจ่ก ไปรออยู่ยังที่ลกเอี๋ยงก่อนเถิด'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็ลากฝีเท้าอันหนักหน่วงกังวลเดินไปทางด้านตะวันออกอย่างแช่มช้า

พ้งยี้เดินอย่างใจลอยมิอยู่กับเนื้อกับตัว พลันรู้สึกที่เบื้องหลังมีกระแสลมกรรโชกมา จึงรีบเหลียวมองไป เห็นชายหนุ่มหน้าตาสวยงามสง่า ยืนเด่นอยู่ทางเบื้องหลังนั่นเอง

หนุ่มผู้นั้นถามขึ้นว่า

"น้องเรา เจ้าเดินทางไม่ระวังตัวเลย แทบจะถูกเราชนเข้าอย่างหวุดหวิดทีเดียว"

พ้งยี้กลับคิดในใจว่า

'ตัวเจ้าเองก็มิระวังเช่นกันดอก เราเดินอยู่ทางหน้า เหตุไฉนเจ้ากลับมองมิเห็นเราเข้าได้'

แต่หนุ่มน้อยผู้นี้มีหน้าตาสวยงามสง่าน่าคบหาเป็นอย่างยิ่ง จึงทำให้พ้งยี้ต้องกล่าวไปอีกอย่างหนึ่งว่า

"ในใจข้าพเจ้ากำลังหมกมุ่นครุ่นคิดถึงเรื่องอันสำคัญอยู่ ดังนั้นจึงมิทราบว่าตนกำลังเดินอยู่กลางถนนพอดี"

หนุ่มน้อยผู้นั้นก็มีความยุ่งยากลำบากอยู่เช่นกัน ดังนั้น แม้กระทั่งร่างของพ้งยี้ที่เดินอยู่กลางถนนก็ยังมิได้เห็น จนกระทั่งเมื่อมาถึงด้านหลังจนกระชั้นแล้วจึงประสบพบเข้า ต้องรีบพุ่งพลังลงสู่ปลายเท้าชะงักร่างเอาไว้ในฉับพลันทันที หะแรกที่เอ่ยปากตำหนิต่อพ้งยี้นั้น เป็นการกล่าวโพล่งโดยไร้การไตร่ตรอง แต่ขณะนี้กลับเห็นฝ่ายตรงข้ามมาลุแก่โทษต่อตนเช่นนั้น จึงบังเกิดความละอายใจอย่างรุนแรงต้องรีบกล่าวขึ้นว่า

"น้องเรา เจ้ามีเรื่องความในใจอย่างไรหรือ บอกกับเรามา เราย่อมจะต้องหาทางคลี่คลายให้กับท่านจนได้"

พ้งยี้คิดในใจว่า

'เมื่อครู่นี้มาจนถึงข้างกายเรา เราจึงได้รู้สึกตัวขึ้น มาตรแม้นจะกล่าวว่าเราใจลอยมิได้สนใจสังเกต แต่วิชาตัวเบาของบุคคลผู้นี้ ย่อมต้องนับว่าสูงส่งยอดเยี่ยมเป็นอย่างยิ่ง เหตุไรเราไม่ชักชวนให้ไปช่วยเหลือต่อกิมเจ็กเจ่กบ้างเล่า"

พังยี้ยังไร้เดียงสามิรู้จักที่ชอบที่ควร และก็มิคำนึงเลยว่าตนนั้น เพียงเพิ่งพบหน้ากับฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น แต่รู้สึกว่าเป็นหนุ่มน้อยที่หน้าตาสวยงามสง่าท่าทีสัตย์ซื่อไร้เล่ห์เหลี่ยม คงต้องเป็นผู้กล้าหาญอันเปี่ยมด้วยสัจจะธัมมะ ดังนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า

"เจ็กเจ่กสองคนของข้าพเจ้า ถูกศัตรูผู้ชั่วร้ายรุมกระหน่ำจู่โจมอยู่ มีสถานการณ์อันน่าหวาดเสียวเปี่ยมด้วยอันตราย ท่านจะไปช่วยต่อยตีสักครั้งหนึ่งได้หรือไม่ ?"

หนุ่มน้อยเห็นพังยี้กล่าวอย่างไร้เดียงสาเช่นนั้น ก็คิดในใจว่า

'เราอย่างไรก็ไร้กิจสำคัญจะกระทำ และเด็กผู้นี้รู้สึกสัตย์ซื่อน่ารักใคร่ กิมเจ็ก-เจ่กของมันคงต้องเป็นผู้มีความกล้าหาญ เปี่ยมด้วยธัมมะ เราไปช่วยเหลือสักครั้งคงมิเป็นไรดอก'

แล้วหนุ่มน้อยรูปงามจึงถามขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่กทั้งสองท่านของเจ้าต่อยตีกับผู้เลวทรามอยู่ที่ใดเล่า กิมเจ็กเจ่กของเจ้ามีนามว่ากระไร ?"

พังยี้ได้ฟังน้ำเสียงของหนุ่มรูปงาม ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยอมรับปากตนแล้วจึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบร้องขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่กของข้าพเจ้า ก็คือองครักษ์พิทักษ์พรรคกระยาจกนามกิมเล่าตั้ว กิมเล่ายี่..."

หนุ่มน้อยรูปงามพอฟังถึงตอนนี้ ก็สะดุ้งจนสุดตัว รีบร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นว่า

"จงรีบไป จงรีบไปเป็นการด่วน เจ้านำเราไปในบัดนี้เลย"

พังยี้รีบวิ่งหน้าเริดกลับไปในทางเดิม หนุ่มน้อยรูปงามกระโดดร่างเพียงครั้งเดียว จงมือพังยี้พุ่งกายไปทางเบื้องหน้าด้วยวิชาตัวเบาอันสงส่ง จึงมีความรวดเร็วยิ่งกว่าเหินบินเสียอีก

หนุ่มรูปงามและพังยี้วิ่งไปประมาณครู่ใหญ่ ๆ ได้ยินเสียงตวาดด่าดังมาจากภายในราวป่าเบื้องหน้า จึงพุ่งลมปราณในร่างรั้งแขนพังยี้ฝ่าเข้าไปในราวป่าทันที

เห็นในลานกว้างกลางป่านั้น มีนักพรตสี่คนกำลังกลุ้มรุมต่อชายร่างผอมสูง

ชะลูดคนหนึ่ง ชายฉกรรจ์สูงชะลูดคนนั้นใช้มือเปล่าต่อสู้กับกระบี่ยาวสามเล่มและนักพรตมือเปล่าอีกหนึ่งคน ด้วยสถานการณ์อันร่อแร่เปี่ยมด้วยอันตราย

พ้งยี้เห็นกิมตั้วเจ็กต่อสู้อยู่กับนักพรตทั้งสี่คนโดยลำพัง ส่วนกิมยี่เจ็กกลับมิได้อยู่ในบริเวณนั้น พ้งยี้ทราบอยู่แก่ใจว่า สองพี่น้องตระกูลกิมนี้ต่อสู้กับศัตรูคราใดก็ร่วมมือกันโดยมิเคยแยกออกโดดเดี่ยวเลย ในขณะนี้เมื่อมิเห็นกิมยี่เจ็ก จึงบังเกิดความกระวนกระวายใจอย่างร้อนรุ่ม รีบผลักหนุ่มรูปงามพลางกล่าวว่า

"ท่านจงรีบไปช่วยเหลือกิมตั้วเจ็กของข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าจะไปหากิมยี่เจ็ก"

หนุ่มน้อยรูปงามกลับมองจ้องดูสภาพการต่อสู้จนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งมิได้ยินคำเร่งเร้าของพ้งยี้เลย พ้งยี้จนปัญญาที่จะกระทำ จึงแหงนหน้ามองไป เห็นการต่อสู้ได้สิ้นสุดลงแล้ว กระบี่ยาวทั้งสามเล่มชี้ไปยังจุดสำคัญในร่างสามแห่งของกิมเจ็กเจ่ก ในจำนวนนั้นมีนักพรตชราได้แสยะยิ้มพลางคำรามขึ้นว่า

"กิมเล่าตั้ว จงรีบมอบฝักกระบี่ออกมา มาตรมิเช่นนั้น เฮอะ อาตมาก็จะไม่เกรงใจอีกแล้ว"

พอมันส่งเสียงกล่าวขึ้น พ้งยี้รู้ได้ในทันทีว่า ชายหนุ่มรูปงามที่ยืนข้างกายตนตัวสั่นสะท้านขึ้นวูบหนึ่ง

นักพรตชราผู้นั้นกล่าวสืบต่อไปว่า

"กิมเล่าตั้ว เจ้ายังแข็งข้อมิสยบยอมอีกหรือ ในขณะนี้ประมุขพรรคกระยาจกของเจ้าก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของศิษย์ในสำนักเราแล้ว เจ้าเข้าใจว่าประมุขอายุเยาว์ของเจ้า จะสามารถหนีไปถึงเมืองลกเอี๋ยงได้หรือ? ฮา ฮา อาตมาได้ส่งคนไปรอน้อมรับอยู่ที่ระหว่างทางเนิ่นนานแล้ว หากแม้นเจ้าไม่มอบฝักกระบี่มา เฮอะ เฮอะ..."

พ้งยี้ยิ่งฟังยิ่งมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้น จนมิอาจอดรนทนอยู่ได้แล้ว คิดจะออกไปช่วยกิมเจ็กเจ่ก แต่พลันได้ยินเสียงลมพัดวูบผ่านไปที่ข้างกาย แล้วหนุ่มน้อยรูปงามผู้นั้นก็ถลาล่วงหน้าก่อนตนจนคล้ายดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

คนทั้งหกภายในลานการต่อสู้ พากันสะดุ้งจนสุดตัว เนื่องจากเมื่อครู่นี้เกิดการต่อสู้อันดุเดือดรุนแรง ดังนั้นเอง พ้งยี้และหนุ่มน้อยรูปงามได้ฝ่าเข้ามาภายในราวป่า เร้นกายอยู่หลังต้นไม้ใหญ่จนใกล้ชิด ก็ยังมิถูกคนทั้งหกรู้ตัวขึ้นเลย...

หนุ่มน้อยรูปงามร้องขึ้นว่า

"เชียะเอี้ยง เชียะเอี้ยง เจ้านักพรตอุบาทว์ชั่วช้า ช่างเก่งกล้าสามารถเหลือเกิน ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม นับว่าเก่งกาจมากทีเดียว"

เนื่องจากมิเคยด่าว่าผู้ใดมาก่อน ดังนั้นจึงด่าอย่างตะกุกตะกักมิคล่องแคล่ว

นักพรตชราพอเห็นหนุ่มรูปงามเข้า สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที ตวาดเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก เจ้าเด็กแซ่โง้ว เผชิญหน้ากับเจ้าเข้าอีกแล้ว เราสองสมควรจะมาชำระสะสางบัญชีเก่า ๆ กันเสียที"

ที่แท้หนุ่มน้อยรูปงามผู้นี้คือโง้วเล่งฮวงนั่นเอง วันนั้นหลังจากอำลาโชวฮุ่ยจือแล้ว ก็ดั้นด้นไปสืบเสาะหาอาลั้งจนทั่วทุกแห่งหน จากมณฑลซัวตังร่อนเร่ถึงฮ่อน้ำวิ่งผ่านไปมาหลายต่อหลายครั้ง จนแทบจะทั่วถ้วนก็ยังหาร่องรอยเบาะแสมิได้แม้แต่น้อย วันนี้กำลังคิดจะเร่งรุดไปพักผ่อนภายในเมืองลกเอี๋ยงสักคืนหนึ่ง ก็พอดีพบปะกับพ้งยี้เข้าอย่างบังเอิญ พากันมายังราวป่านี้ ภายในราวป่านี้เนื่องจากทึบมากจึงมีแสงสลัวตามิชัดเจน ใบหน้าของคนทั้งหกจึงพร่ามัวจำมิได้ หะแรกคิดจะโถมกายเข้าไปร่วมต่อสู้กันในทันที แต่ภายหลังยิ่งมองยิ่งรู้สึกจะคุ้นตาต่อท่าทางของนักพรตชรานั้นเป็นอย่างยิ่ง ในใจกำลังทบทวนความทรงจำอยู่ สภาพการต่อสู้ก็แปร-เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง รอจนเมื่อได้ยินนักพรตชราเอ่ยปากกล่าวคำพูด จึงจำได้ในทันทีว่า มันผู้นี้คือศัตรูผู้พิฆาตบิดา...เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงนั่นเอง จึงรีบถลากายตรงออกไปด่าประหน้าเข้าก่อน

โง้วเล่งฮวงร้องเสียงกร้าวขึ้นว่า

"พวกเจ้าเหล่าสำนักบู๊ตึง มีสันดานชอบใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมพวกน้อยเสมอมา จงดาหน้าเข้ามาพร้อมกันเถิด"

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงหน้าแดงระเรื่อขึ้นทันที คำนึงในใจว่า

'อาศัยฝีมือเจ้าเด็กอุบาทว์เคยแสดงมาบนยอดเขาไท้ซัวนั้น รู้สึกต่ำต้อยจำกัดเหลือเกิน ไยจะต้องให้เราลงมือด้วยตนเองเล่า'

พอได้คิดเช่นนั้น จึงเค้นเสียงหัวร่ออันเย็นชากระด้างพลางกล่าวว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ เจ้าอย่าได้ยโสโอหังไปเลย หากแม้นเจ้าสามารถโค่นศิษย์ของเราทั้งสามคนลงได้ เต้าเอี้ยก็จะปล่อยให้เจ้าไปโดยไม่ทำอันตรายเลย"

เล่งฮวงมาตรแม้นจะได้รับการถ่ายทอดยอดวิชาขั้นสูงสุดมาจากซือโจ๊วฮุ่นเปีย-เยาะ แต่ยังมิเคยจะประมืออย่างจริงจังกับผู้ใดมาก่อน ในใจจึงบังเกิดความพรั่นพรึงขึ้นเล็กน้อย คิดขึ้นว่า

'ประลองมือกับเจ้าจมูกโคน้อยทั้งสี่นี้ดูสักตั้งหนึ่งก็ไม่เลวนัก ทำร้ายตัวเล็กแล้ว ไยจะกลัวตัวใหญ่ไม่ยอมออกหน้ามาได้เล่า'

เชียะเอี้ยงตวาดเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

"เจ็กเฮาะ กระบี่เรามอบให้เจ้านำไปต่อสู้กับเจ้าเด็กผู้นี้ให้เต็มฝีมือด้วย อย่าได้ทำเสื่อมเสียเกียรติภูมิอันสูงส่งของสำนักบู๊ตึงเสียเล่า"

กล่าวพลางยื่นกระบี่ในมือให้กับนักพรตมือเปล่าที่อยู่ข้างกาย ส่วนตนกลับเดินไปที่เบื้องหน้ากิมเล่าตั้ว

เล่งฮวงกระวนกระวายใจเป็นที่ยิ่ง เพราะกลัวเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงจะฉวยโอกาสทำร้ายกิมเล่าตั้วไป จึงขยับร่างพุ่งปราดเข้าขวางหน้ากิมเล่าตั้วเอาไว้ได้ทันท่วงที กระบี่ในมือขวายกขึ้นสะบัดกวัดแกว่งพลางตวาดขึ้นว่า

"เข้ามาเถิด"

คำร้องยังมิทันขาดคำ ได้ยินทางหลังบังเกิดเสียงดังตุ้บขึ้น ที่แท้กิมเล่าตั้วล้มฟุบไปกับพื้นนั่นเอง ซึ่งความจริงกิมเล่าตั้วก็สูญสิ้นกำลังกายไปจนอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงแล้ว ขณะนี้พอเล่งฮวงควงกระบี่ขึ้น ประกายกระบี่แวววับจับตาจนสิ้นสติไปในทันทีต้องล้มฟุบลงกับพื้น

ที่หลังต้นไม้พลันมีเด็กวิ่งออกมาผู้หนึ่ง ร้องไห้ด้วยเสียงอันดังว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว"

กิมเล่าตั้วฝืนใจตะกายลุกขึ้นนั่ง ลืมตาตวาดอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"พ้งยี้ เราเรียกให้เจ้าไป เหตุไฉนไม่เชื่อฟังคำพูดของเรา ?"

พ้งยี้ร้องไห้ตลอดเวลาพลางกล่าวว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ข้าพเจ้ามิยอมพรากจากท่านไป ข้าพเจ้าจะขอตายร่วมกับท่านในที่เดียวกัน"

กิมเล่าตั้วเห็นพ้งยี้กระวนกระวายใจจนหน้าอันไร้เดียงสาเป็นสีแดงฉานไปแล้ว มาตรแม้นน้ำตาจะเลอะเลือนไปทั่วทั้งใบหน้า แต่ความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยังคงมีปรากฏจนเห็นได้ชัด ทราบว่าจะปลอบโยนตักเตือนอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ จึงกล่าวเสียงอ่อนโยนขึ้นว่า

"พ้งยี้ มิต้องร้องไห้ กิมเจ็กเจ่กรับปากเจ้าว่าจะไม่พรากจากกันอีก"

พ้งยี้ตื่นเต้นยินดีเป็นที่ยิ่ง ยกนิ้วชี้ไปที่เล่งฮวงซึ่งยืนถือกระบี่ด้วยท่าทีอันเคร่งเครียดองอาจ พลางกล่าวว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ท่านผู้นี้ย่อมต้องเอาชัยได้เป็นแม่นมั่น"

กิมเล่าตั้วแหงนหน้ามองไป เห็นนักพรตแห่งบู๊ตึงสามคนได้พากันแยกย้ายออกยืนเป็นสามเส้า ล้อมร่างเล่งฮวงเอาไว้อย่างแน่นหนาแล้ว

พลันมีเสียงตวาดดังจากทางซ้ายว่า

"รับมือ"

พลันจู่โจมเข้าใส่ด้านล่างของเล่งฮวงอย่างหักโหมทันที

เล่งฮวงพลิ้วกายเลี่ยงออกไปทางด้านข้าง มิถอยหลบหลีกแต่กลับถลาเข้าจู่โจม กระบี่ในมือทิ่มสกัดเข้าใส่นักพรตทางด้านขวา นักพรตผู้นั้นเห็นเพลงกระบี่ที่รวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง ต้องถอยปราดออกไปทางด้านหลังถึงสองก้าว

เล่งฮวงมิรอให้เพลงกระบี่ใช้ออกไปจนสุดตัว ก็พลิกข้อมือสะบัดฟันเข้าใส่ศัตรูผู้อยู่ทางด้านตรง กระบี่ทั้งสองพอกระทบกันเข้า เล่งฮวงพลันคลายกระบี่กลับโดยฉับพลัน พุ่งกำลังภายในเข้าใส่ตัวกระบี่ ตวัดฟาดรับยังนักพรตด้านซ้ายที่จู่โจมเข้าใส่หว่างเอวอย่างหักหาญตรง ๆ ทันที

เนื่องจากเล่งฮวงมีความชาญฉลาดเปี่ยมด้วยไหวพริบ และยังได้รับประทานผลไม้ฮ้วยก๊วยอันวิเศษสุด กำลังภายในจึงได้เพิ่มพูนขึ้นกว่าครา ครั้งก่อนอีกมากมายก่ายกองนัก ยามนี้แม้จะต่ำกว่าชิงเจี๊ยบก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง จึงแม้นจะใช้กำลังภายในออกไปห้าส่วนเท่านั้น แต่ก็สามารถกระแทกเอาจนนักพรตผู้จู่โจมมาเจ็บในง่ามมือจนแทบจะฉีกออกจากกัน มือขวาชาวูบไปตลอดทั้งลำแขน จนกระบี่ในมือแทบจะปลิวกระเด็นออกไป

เล่งฮวงพอได้ท่าก็ถลาร่างจู่โจมซ้ำเติม กระบี่ในมือขวาพลิ้วออกไปทางด้านข้างอย่างคล่องแคล่วแปลบปลาบ ส่วนมือซ้ายได้ใช้วิชาสามกระบวนท่าทลายมรกต ร่างได้พลุกพล่านไปมาอยู่ภายในวงล้อมอย่างแคล่วคล่องฉวัดเฉวียน กระบี่ทั้งสามเล่มบางครั้งบางคราเห็นว่าสามารถฟันเข้าไปในร่างเล่งฮวงได้แล้ว แต่กลับถูกเลี่ยงหลีกไปได้อย่างง่ายดายและพิสดารอย่างคาดคิดมิถึงเลย

เชียะเอี้ยงที่ยืนเขม้นมองอยู่ทางด้านข้าง ยิ่งดูยิ่งรู้สึกตื่นตระหนกตกใจจนไหวหวั่นไปสิ้น คำนึงในใจว่า

'เพลงกระบี่ของเจ้าเด็กผู้นี้ รู้สึกโหดเหี้ยมชั่วร้ายไปกว่าบิดาของมันเมื่อครา ครั้งก่อนเสียอีก อายุที่เยาว์วัยเพียงเท่านี้ มิทราบว่ามันฝึกปรือมาได้อย่างไรกัน'

กิมเล่าตั้วเห็นเล่งฮวงมีความรวดเร็วว่องไวดุจดั่งลมกรด กระบวนท่าเพลงก็ติดต่อตามกันไม่หยุดยั้งขาดตอน ดุจดั่งน้ำตกที่โกรกไหล เท้าย่างเหยียบกรายไปในท่าแปดทิศตลอดเวลา ท่าทีงามสง่าจนสุดที่จะเอ่ยนิยมชมเชยขึ้นได้ มิคล้ายดั่งกำลังต่อสู้อยู่กับศัตรูเลย ในใจจึงทราบว่า นี่คือเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวนฮุ้นเกี่ยม) แห่งสำนักไท่เก๊กที่ฝึกปรือบรรลุสู่จุดสุดยอดแล้ว จึงคำนึงในใจว่า

'หนุ่มน้อยรูปงามผู้นี้ หากแม้นมิใช่เพราะต้องการปกปักคุ้มครองเราและพังยี้ โดยใช้การตั้งรับอยู่เสมอมาแล้ว เจ้าจมูกโคทั้งสามตัว ย่อมต้องแดดิ้นเป็นซากศพไปเสียแต่นานแล้ว'

กิมเล่าตั้วเงยหน้ามองไปอีกครั้ง สภาพการต่อสู้ได้กลับกลายไปกว่าเมื่อครู่จนสิ้นเชิง เล่งฮวงได้เป็นฝ่ายมีเปรียบอย่างเหนือชั้นกว่าทุกประตู กระบี่สะบัดซ้ายครั้งขวาครั้ง รุกไล่จนนักพรตทั้งสามเหงื่อกาฬแตกโซมหน้าจนชุ่มโชก แม้กระทั่งระวังป้องกันตนเองก็ยังลำบากยากเข็ญอย่างสุดแสนแล้ว อย่าว่าแต่เป็นการร่วมกำลังกันเข้ากลุ้มรุมเลย

ต่อสู้กันไปอีกพักใหญ่ เล่งฮวงพลันตวัดเท้าเตะเข้าใส่นักพรตคนหนึ่ง มือขวาได้ใช้ในไม้ตายของเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณสามครั้งซ้อน ๆ จนมีเสียงแผดร้องตื่นตระหนกตกใจขึ้นสองครั้ง แล้วนักพรตทั้งสองก็ฟุบกายลงกับพื้นไปพร้อมเพรียงกัน

เล่งฮวงพอใช้สามกระบวนท่าหลังของเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณ นักพรตทั้งสองจึงรู้สึกตาลายวูบวาบ ที่เบื้องหน้ามีความเย็นยะเยือกจนเสียดกระดูกพัดผ่านไปมา จนต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนขวัญหาย แผดร้องขึ้นอย่างไม่มีความอับอายแล้ว แต่พลันรู้สึกชาวูบที่ข้อเท้า เพราะถูกฝ่ายตรงข้ามจี้เข้าใส่จุดกง-ซุนฮวกไป

กิมเล่าตั้วมองเห็นอย่างถนัดชัดเจน จึงคำนึงในใจว่า

'สามกระบวนท่าของเมื่อครู่ เห็นอย่างแน่ชัดแล้วว่า เจ้าพวกนักพรตอุบาทว์จะต้องสิ้นชีวิตลงกับคมกระบี่ แต่หนุ่มผู้นั้นกลับรั้งท่ากระบี่กลับโดยฉับพลัน เปลี่ยนเป็นแทงเข้าใส่เท้าทั้งสองแทน ซึ่งหนุ่มน้อยรูปงามผู้นี้มิเพียงแต่จะมีพลังฝีมืออันสูงล้ำยอดเยี่ยมเท่านั้น แม้จิตใจก็ยังเปี่ยมด้วยการุญธรรมอันดีงามอีกด้วย'

เชียะเอี้ยงหน้าเขียวคล้ำไปแล้ว เดินเข้าไปคลายจุดให้กับศิษย์ทั้งสามแล้ว ก็คิดกู้หน้าให้กับศิษย์ทั้งสามคนในทันใด

พังยี้พลันร้องขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ากล่าวถูกต้องหรือไม่ ?"

กิมเล่าตั้วถามขึ้นทันทีว่า

"เรื่องอันใด ?"

พังยี้จึงกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่า พี่ท่านผู้นี้ย่อมสามารถทุบตีจนเหล่านักพรตโส-โครกทั้งปวง ต้องเตลิดเปิดหนีไปหมดสิ้นดอก"

กิมเล่าตั้วผงกศีรษะโดยมิได้ตอบคำ แต่ใจร่ำพึงขึ้นว่า

'เจ้านักพรตอุบาทว์เชียะเอี้ยงมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำ และหนุ่มน้อยรูปงามผู้นี้ก็คล้ายดั่งมีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่อยู่กับมัน การประมือในครั้งนี้หากแม้นไม่บาดเจ็บ ก็ต้องเสียชีวิตเป็นแม่นมั่น เชียะเอี้ยงเป็นผู้หน้าด้านไร้ยางอายที่สุด หากแม้นมันและศิษย์ร่วมกำลังกันกลุ้มรุมจู่โจม สถานการณ์คงจะเลวร้ายอย่างสุดกล่าวได้ทีเดียว ขณะนี้ตนก็สูญสิ้นกำลังไปหมดสิ้นแล้ว จนปัญญาจะเข้าไปช่วยเหลืออย่างไรได้ เห็นทีจะต้องกระตุ้นมันให้มีโทสะขึ้นจึงจะได้'

พอคิดเช่นนั้น กิมเล่าตั้วจึงร้องดัง ๆ ไปว่า

"เจ้านักพรตอุบาทว์เชียะเอี้ยง เจ้าไม่มีทางเอาชนะได้ดอก จงแห่กันเข้ากลุ้มรุมเถิด"

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแม้จะรู้แน่ว่าเป็นการยั่วเย้าแดกดัน แต่ในใจก็คิดอยู่ว่า

'เล่งฮวงมาตรแม้นจะมีเพลงกระบี่ที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่กำลังภายในจะอย่างไรก็ไม่มีทางเอาชัยตน ซึ่งฝึกปรือมาแล้วเป็นจำนวนหลายสิบปีอย่างคร่ำเคร่งหมกมุ่นได้ อันวิชาพลังลมปราณครอบจักรวาลของตนนี้ ได้บรรลุเข้าสู่จุดสูงสุดของสำนักบู๊ตึงแล้ว'

พอคำนึงถึงเช่นนั้นได้ ก็ตวาดเสียงใสไปว่า

"เจ้าขอทานบัดซบ เจ้าจงสงบปากคำให้กับเราเสีย การฆ่าเจ้าเด็กอุบาทว์เพียงคนเดียวนั้น ไยจะต้องให้ผู้อื่นเข้าช่วยเหลือด้วย"

เล่งฮวงเมื่อครู่ได้โค่นนักพรตอุบาทว์ลงไปสามคนแล้ว ความมั่นใจจึงได้บังเกิดขึ้นอีกมากมาย เมื่อเห็นเชียะเอี้ยงกล่าวทุกคำว่าจะฆ่าฟันตนให้ตายลงกับมือ จึงยิ่งมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นอย่างแรง ต้องอ้าปากด่าไปว่า

"เชียะเอี้ยงเจ้านักพรตอุบาทว์ชาติชั่ว จงอย่าใช้เล่ห์ลิ้นอันโสมมออกมาว่ากล่าวผู้คนเลย ในวันนี้จะส่งให้เจ้ากลับเข้าสู่นรกแล้ว"

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดสุดเสียงไปว่า

"รับมือ"

ฝ่ามือขวาพลันตวัดฟาดเข้าใส่ชายโครงเล่งฮวงอย่างกะทันหัน

เล่งฮวงมิกล้าประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด พอประมือเข้าก็ใช้ไปในสามกระบวนท่าทลายมรกตอันสูงส่งรับไว้อย่างไม่บ่ายเบี่ยงเลี่ยงหนีเลย

การต่อสู้จึงดำเนินไปอย่างชุลมุนวุ่นวาย เป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ เชียะเอี้ยงเห็นเล่งฮวงใช้ไปใช้มา ก็มีแต่ในสิบกระบวนท่านั้นอยู่นั่นเอง แต่อานุภาพความรุนแรง

กลับหนักหน่วงสุดจะต้านทานรับไว้ได้ เพลงฝ่ามือของตนมาตรแม้นจะพิสดารประหลาดล้ำ เปี่ยมด้วยลวดลายอันพลิกแพลงสูงส่ง แต่คราใดได้ปะทะกับพลังฝ่ามือของเล่งฮวงเข้าแล้ว ก็มิอาจจะทะลวงฝ่าเข้าไปได้แม้แต่น้อย จึงบังเกิดความกระวนกระวายใจเป็นยิ่งนัก รีบใช้ไม้ตายอันชั่วร้ายออกไปอีกหลายครั้งหลายครา จนสามารถรุกไล่เอาเล่งฮวงถอยออกไปสองก้าว ครั้นแล้วจึงเริ่มใช้ในวิชาเพลงมวยที่สูงสุดของสำนักบู๊ตึง ซึ่งมีนามว่าหมัดเทพยดาไร้ขอบเขต (บ้อเก๊กซิ่งกงคุ้น)

อันเพลงมวยหมัดเทพยดาไร้ขอบเขตนี้ ก็เป็นเพลงมวยในวิถีอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว ในช่วงพริบตานั้น พลังหมัดจึงได้ดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วบริเวณ คนทั้งสองต่างทราบดีว่า เป็นการต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว จึงมิกล้าจะประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด กระบวนท่ายิ่งต่อยตียิ่งรวดเร็วรุนแรงขึ้นทุกครา พลังอันหนักหน่วงก็ยิ่งกระจัดกระจายจนกว้างไกลออกไปทุกครั้ง

กิมเล่าตั้วมองดูพ้งยี้ที่อยู่ข้างกาย เห็นจับจ้องมองดูการต่อสู้ของคนทั้งสองจนตาไม่กะพริบ มีสีหน้าคึกคักกระเหี้ยนกระหือ คล้ายดั่งว่าตนได้เข้าไปต่อสู้อยู่กับฝ่ายตรงข้ามด้วย ในใจจึงอดมิได้ที่ต้องบังเกิดความสลดหดหู่ขึ้น คำนึงอยู่ว่า

'เด็กผู้นี้จะอย่างไรก็เยาว์วัยไร้เดียงสา มิทราบถึงมหาภัยอันร้ายแรงที่เบื้องหน้าเลย คนทั้งสองนี้ไม่เพียงแต่จะต่อสู้หักล้างผลาญชีวิตกันอย่างโหดเหี้ยมดุดันเท่านั้น มันยังสัมพันธ์ไปถึงชะตาในอนาคตของพรรคกระยาจกอีกด้วย หากแม้นหนุ่มน้อยรูปงามพลาดพลั้งเสียทีไปสักหนึ่งท่ากระบวนเพลงแล้ว ในเมื่อเล่ายี่จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็มิทราบ ตนยังไม่ทุเลาจากการสูญเสียกำลังไป พรรคกระยาจกเห็นทีต้องเสื่อมสลายไปเพราะน้ำมือของเจ้านักพรตอุบาทว์นี้เป็นแน่แท้'

กิมเล่าตั้วมาตรแม้นจะมีรูปกายกำยำล่ำสันหยาบกร้าน แต่ก็มีความละเอียดสุขุมเป็นยิ่งนัก ในขณะนี้ยิ่งมีความตื่นเต้นตึงเครียดจนตัวเกร็ง ฝ่ามือได้บังเกิดเหงื่ออันเย็นเฉียบไหลหลั่งออกมาทีละน้อยจนชุ่มโชกแล้ว

คนทั้งสองหักล้างผลาญชีวิตกันร่วมร้อยกระบวนเพลง เล่งฮวงมีพลังภายในอันสมบูรณ์แกร่งกร้าว จึงมิปรากฏวี่แววว่าจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเลย เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมีการจู่โจมที่โหมใส่อย่างชั่วร้ายรุนแรง มีการต้านรับอย่างรัดกุมเข้มแข็ง ก็มิปรากฏแววแห่งความพ่ายแพ้ลงเช่นกัน เล่งฮวงยิ่งสู้ยิ่งอดรนทนต่อไปมิได้ คำนึงในใจว่า

'หากแม้นมิใช้ท่าเสี่ยงอันตรายอย่างร้ายแรงแล้ว คงมิอาจเอาชัยได้ง่ายดายนักดอก'

เล่งฮวงดูออกแล้วว่า พลังภายในที่ฝึกปรือมาของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงนี้ มิได้ต่ำต้อยไปกว่าตนเลย แม้นตนใช้ท่ากระบวนเพลงที่เสี่ยงอันตรายเข้าหา หากพลาดพลั้งลงไปแม้แต่น้อย เห็นทีต้องถึงแก่การพ่ายแพ้ไปก็เป็นได้ ดังนั้นจึงบังเกิดความลังเลใจจนมิอาจจะลงมือจู่โจมด้วยกระบวนท่าอันตรายดั่งใจคิดได้

การต่อสู้ดำเนินไปอีกครู่ใหญ่ โง้วเล่งฮวงพลันตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ฝ่ามือทั้งสองประกบเข้าหา กระแทกออกไปในฉับพลันทันที มือซ้ายยกขึ้นตั้งเป็นสันบนหว่างอก มือขวาพลันเปลี่ยนจากสามกระบวนท่าทลายมรกต มาเป็นกระบวนเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณในท่าห้าปิศาจเรียกวิญญาณ (โหงวกุ้ยเตียวฮุ้น)

อันกระบวนเพลงห้าปิศาจเรียกวิญญาณนี้ นับเป็นไม้ตายของจอมกระบี่แห่งฮ่อลกโง้วเซี่ยวฮุ้นเมื่อคราครั้งก่อน โง้วเล่งฮวงได้ใช้เพลงกระบี่เข้ามาใส่ในเพลงหมัดมวย แต่ยังรู้สึกมีอานุภาพที่เข้มแข็งแกร่งกร้าวอย่างยิ่งนัก พอใช้ออกไปในกระบวนท่านั้น จึงบังเกิดความอำมหิตชั่วร้ายขึ้นอย่างสังเกตพบเห็นได้ชัด

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมิทันระวังป้องกันตัว ถูกพลังอันหักโหมโจมกระแทกอย่างตรง ๆ ของโง้วเล่งฮวง ทะลักเข้าใส่หวังเอาชัยอย่างซึ่ง ๆ หน้า จึงประกบมือทั้งสองเข้าหากัน ต้านรับออกไปอย่างสุดกำลัง แล้วถอยหลังออกอีกก้าว เตรียมพร้อมที่จะใช้การต่อสู้แบบโฉบฉวยตอดเล็กตอดน้อย

โง้วเล่งฮวงหัวร่อแค่น ๆ อย่างเหยียดหยามเย็นชา ฝ่ามือซ้ายที่ยกขึ้นตั้งบนหว่างอก ได้กดลงทางด้านล่างอย่างกะทันหัน ฝ่ามือขวาพลันแปรเปลี่ยนจากการหลอกล่อมาเป็นจริงจัง กระชากรั้งกลับมาจนห่างจากเบื้องหน้ากายได้เจ็ดนิ้ว ประกบกับมือซ้ายแยกย้ายออกไปเป็นวงจรอันสวยงาม กระแทกตรงเข้าใส่ที่เบื้องหน้าฉับพลันทันด่วน

พร้อมกันนั้นเอง โง้วเล่งฮวงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง นี่คือพลังลมปราณทั่วทั้งร่างที่ได้เปล่งออก จึงดังสนั่นหวั่นไหวยิ่งกว่าอสนีบาตที่ฟาดลงอย่างไม่คาดคิด มีอานุภาพรุนแรงจนพอจะทลายในศิลาให้แหลกละเอียดได้ ช่างน่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งนัก

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเคยประมือกับโง้วเล่งฮวงมาครั้งหนึ่งแล้ว บนยอดเขาไท้ซัวในพิธีประลองเพลงกระบี่ของค่ายสำนักต่าง ๆ ในพิภพ ยามนั้นเห็นเล่งฮวงมาตรแม้นมีเพลงกระบี่ที่ไม่ต่ำต้อยด้อยอานุภาพ แต่ยังหาใช่เป็นคู่ต่อสู้ที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ แต่มิคิดเลยว่า เพียงเวลาครึ่งปีที่มิได้พบเห็น เล่งฮวงกลับมีความรุดหน้าในวิชาการต่อสู้ไปไกลจนถึงเพียงนี้ จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจและกระวนกระ-

วายอย่างสุดแสน

แต่มันยังถือดีว่ามีพลังการฝึกปรืออันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าว จึงตวาดก้องร้องขึ้นใส่ในคราเดียวกัน ฝ่ามือขวาดันกระแทกออกไปทางด้านตรง ด้วยกระบวนท่าผลักหน้าต่างชมจันทร์ (ทุยฮวงม่องง้วย) พร้อมกันนั้น ก็กระชากเอากระบี่ยาวออกจากฝักในทันใด

พลังอันหนักหน่วงทั้งสองพอกระทบกันเข้า กำลังภายในเล่งฮวงก็ได้ทะลักออกไปในฉับพลันทันด่วน แต่พอรู้สึกปะทะกับพลังฝ่ามือของเซียะเอี้ยงเข้า พลังอันหนักหน่วงนั้นพลันได้ปลาสนาการจนไร้ร่องรอยวี่แววทันที ทำให้กระบวนท่าที่ตนจู่โจมออกไปจนสุดกำลัง จะอย่างไรก็มิอาจรั้งกลับมาได้แล้ว

นี่คือความชั่วร้ายเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมของเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงที่โชกโชนชำนาญในการต่อสู้มา เมื่อเห็นเล่งฮวงพลาดพลั้งหลงกลไปท่าหนึ่งแล้ว ย่อมจะต้องบังเกิดช่องโหว่ให้ตนจู่โจมซ้ำเติมได้ กิมเล่าตั้วที่อยู่ข้างกายจึงต้องร้องตวาดขึ้นสุดเสียงด้วยความตื่นตระหนกตกใจ...

เล่งฮวงมาตรแม้นจะขาดความชำนาญในเชิงการต่อสู้ แต่ก็เป็นผู้มีไหวพริบอันยอดเยี่ยมแคล่วคล่อง มีปฏิกิริยาที่รวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ ในช่วงฉุกละหุกกะทันหันของชีวิตนี้ กระแทกพลังอันหนักหน่วงของตนเข้าใส่ทางด้านซ้ายอย่างหักหาญตรง ๆ พร้อมกันนั้น หมุนร่างพลิ้วกลับทางด้านขวาจนสุดกำลังความสามารถ...

เสียงดังโครมขึ้นกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือน กระบวนท่าที่เล่งฮวงกระแทกออกไปในครั้งนี้ กระทบกับต้นไม้ในป่าทางด้านซ้าย จนขุดรากถอนโคนโค่นลงไปดังสนั่นหวั่นไหว แต่ร่างเล่งฮวงกลับอาศัยพลังการกระแทกนี้หมุนคว้างออกไปทางด้านขวาจนเป็นวงอันสวยงาม ละลิ่วพลิ้วแผ่วด้วยการถอยอันพิสดารประหลาดล้ำ และยังกระชากกระบี่ออกมารับหน้าได้ทันท่วงทีอีกด้วย

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเหลือบมองดูต้นไม้ที่ถูกโค่นลงแวบหนึ่ง ในใจจึงบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง เพราะคาดคิดมิถึงว่า พลังฝ่ามือของเล่งฮวงจะหนักหน่วงรุนแรงจนถึงปานนี้ด้วย

เล่งฮวงสูดลมหายใจอย่างรุนแรงไปครั้งหนึ่งแล้ว ควงกระบี่โถมเข้าใส่อย่างหักโหม ในครั้งนี้คำนวณดูอยู่อย่างแน่ใจแล้ว ขวัญจึงดีขึ้นอีกอักโข พอลงมือจู่โจมก็ใช้ไปด้วยเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณอันโหดเหี้ยมอำมหิต สามกระบวนท่าซ้อน ๆ ของไม้ตายในเพลงกระบี่นี้ สามารถรุกไล่จนเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงต้องถดถอยไปหลาย

ก้าวเพราะต้านทานรับมิติด

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงทั้งเดือดดาลคลั่งแค้น และกระวนกระวายใจอย่างอัดอั้น สะบัดข้อมือร่ายรำต้านรับไปด้วยเพลงกระบี่เก้าปราสาทอันยอดเยี่ยมของสำนักบู๊ตึง โดยเจตนาจะกู้หน้ากลับคืนจากการถูกจู่โจมจนต้องถดถอยหนี เป็นที่อัปยศต่อศิษย์ทั้งสามคนซึ่งยืนดูอยู่

แต่มิคาดเลยว่า เล่งฮวงมิยินยอมให้มันจู่โจมโหมเข้าใส่แม้แต่น้อยนิด มิได้เลี่ยงหลบหลีกจากการจู่โจมโหมใส่อย่างรุนแรงนี้เลย อันเพลงกระบี่ของเล่งฮวงความจริงก็สูงไปกว่าเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอยู่แล้ว แต่เนื่องจากความชำนาญในการต่อสู้ยังมีไม่เพียงพอ จึงมักจะพลาดพลั้งโอกาสอันงาม มิทันฉกฉวยได้ทันท่วงที จึงทำให้กิมเล่าตั้วใจเต้นระรัวจนแทบทะลักออกจากปาก เหงื่อกาฬชุ่มโชกจนเปียกโชมร่างไปหมดสิ้น

ในการต่อสู้ที่รุนแรงรวดเร็วดั่งราวประกายไฟนั้น เชียะเอี้ยงได้แสร้งปล่อยให้บังเกิดรอยโหว่ขึ้น โดยคิดจะหลอกให้เล่งฮวงตกหลุมพรางนี้ เล่งฮวงมาตรแม้นจะไร้เล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้ง แต่มีความชำนาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยมอยู่ เพียงมองปราดเดียวก็ทราบถึงเจตนาอันโสมมของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงได้ จึงแกล้งถลากายหมายจะเข้าไปใช้กลซ้อนกล...

เชียะเอี้ยงเข้าใจผิดคิดว่า เล่งฮวงพลาดท่าหลงกลตนเข้าแล้ว ขณะกำลังจะเปลี่ยนขบวนท่าเข่นฆ่าให้สมแค้นอยู่ เล่งฮวงพลันสะบัดข้อมือใช้ออกไปด้วยท่าปิศาจซัดสามง่าม (บ้อเนี้ยแต้แช) ของเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณ พลังกระบี่ได้กระจายแวววับจนเจิดจ้าบาดตา ร่างเล่งฮวงถลาเข้าไปทางด้านหลังเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง ยกกระบี่แทงตรงออกไปในทันที...

กิมเล่าตั้วโห่ร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดี เข้าใจว่าเชียะเอี้ยงคงไม่มีทางรอดชีวิตออกไปได้แล้ว แต่มิคิดว่า เชียะเอี้ยงมาตรแม้นจะตกในห้วงอันตราย ก็ไม่ลุกลนเสียสติไป มันตวัดฝ่ามือฟาดกลับออกไปด้วยกระบวนท่าหันกลับตีระฆัง (ต้อผะกิมเจ็ง) กระแทกพลังเข้าใส่ทรวงอกโง้วเล่งฮวงโดยคิดจะใช้การรุกสกัดการรุก

กระบวนท่านี้นักพรตอุบาทว์ได้ใช้ออกไปด้วยกำลังทั่วทั้งตัวเท่าที่มี จึงเต็มไปด้วยอานุภาพอันรุนแรงแกร่งกร้าวยิ่งนัก เล่งฮวงใจหายวาบต้องตวัดมือขวาฟาดรับออกไปด้วยสามกระบวนท่าทลายมรกต กระแทกเข้าใส่ตรง ๆ ไม่เลี่ยงหลบ ส่วนกระบี่ในมือขวายังคงแทงตรงไปโดยหาได้กระทบกระเทือนไปด้วยไม่...

เสียงดังโครมกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือน ร่างเล่งฮวงชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่

กระบี่ในมือขวาก็ยังคงแทงตรงออกไปอย่างรวดเร็วดุจดั่งสายลม เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมาตรแม้นจะรวดเร็วไปกว่านี้ ก็คงไม่มีทางหนีรอดออกไปได้แล้ว...

แต่มิทราบว่าเป็นเช่นไร กระบี่ยาวในมือเล่งฮวงพลันได้ชะงักช้าลงทันที

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงมีความชำนาญอย่างกลอกกลิ้งเพียงไรแล้ว มันรีบถีบเท้าพุ่งไปทางเบื้องหน้าอย่างไม่คิดชีวิต เสียงดังแควกปรากฏขึ้นสดใส เมื่อเสื้อทางด้านหลังกายถูกกรีดจนเป็นรอยฉีกขาดอ้าออก โลหิตสด ๆ พุ่งฉูดอย่างรุนแรง แต่ยังนับว่าสามารถเอาชีวิตรอดจากคมกระบี่ไปได้อย่างหวุดหวิด

ที่แท้ยามเมื่อเล่งฮวงจะได้ทำในครานั้นแล้ว พลันบังเกิดความรู้สึกหวาดกลัวต่อการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตขึ้นอย่างไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากนิสัยที่เวทนาปรานีและใจอ่อนนี้เอง กอปรกับในชั่วชีวิตยังมิเคยฆ่าคนมาก่อน มาตรแม้นผู้อยู่เบื้องหน้าจะเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่เข่นฆ่าบิดาตนมา แต่ในยามฉุกละหุกกะทันหันที่ตนจะฆ่าฟันมันล้างแค้นแทนบิดานั้น ความรู้สึกอันพิสดารก็ได้ทำให้เพลงกระบี่ที่ตนเสือกทิ่มไปต้องเชื่องช้าชะลอลงไปวูบหนึ่ง

ทิ่มเล่าตั๋วชะงักงันไปอย่างไม่คาดคิด เมื่อเหลือบมองไปที่นักพรตเฒ่าเจ้าสำนักบู๊ตึงอีกครั้ง เห็นนักพรตเฒ่าได้พาบรรดาศิษย์เตลิดเปิดหนีจนสุดไกลไปแล้ว

เล่งฮวงสูดลมหายใจผนึกลมปราณขึ้นครั้งหนึ่ง รู้สึกในร่างไร้ความผิดปกติใด ๆ จึงเมื่อเงยหน้ามองหาเห็นเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและศิษย์ทั้งสาม ได้หายลับเข้าไปภายในราวป่าอันรกทึบนั้นแล้ว

เล่งฮวงมีนิสัยอันเฉื่อยเฉยเยือกเย็น มีใจอ่อนเปี่ยมด้วยความเวทนาปรานีตั้งแต่เข้าสู่วงพวกนักเลงมา ยังมิเคยฆ่าฟันผู้คนให้เสียชีวิตไปแม้แต่คนเดียว ขณะนี้เมื่อเห็นเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงหนีเอาตัวรอดไปด้วยบาดแผลแล้ว ทราบแก่ใจว่า หากแม้นตามติดไปในขณะนี้ ย่อมต้องสามารถคร่าชีวิตเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงลงไปได้อย่างง่ายดาย ความอาฆาตที่เข่นฆ่าบิดามา ย่อมได้ล้างแค้นลงแล้วในวันนี้ แต่ยังต้องบังเกิดความลังเลใจจนมิอาจจะลงมือกระทำได้ดั่งใจคิด

จึงได้ปลอบโยนตนเองขึ้นว่า

'จะฆ่าเจ้านักพรตอบาทว์นี้ โอกาสหน้ายังมีอีกมากมายนักดอก'

ในขณะนี้เล่งฮวงมีความเชื่อมั่นตนเองเป็นอย่างยิ่งแล้ว ว่าต้องเอาชัยในตัวเชียะเอี้ยงได้โดยไม่ยากนัก แต่ก็เป็นสิ่งที่ปฏิเสธมิได้ว่า เล่งฮวงยังคงมีความสำนึกเสียใจอยู่บ้างเล็กน้อย

พังยี้เห็นหนุ่มรูปงามยืนอย่างงงงันเซื่องซึมกับที่ เข้าใจว่าคงได้รับบาดเจ็บ

ภายในเข้าแล้ว จึงร้องขึ้นด้วยความกระวนกระวายใจว่า

"ท่านรู้สึกมิสบายในที่ใดหรือ ?"

เล่งฮวงส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

"น้องเรา เจ้าวางใจเถิด นักพรตชั่วช้าผู้นั้นไหนเลยจะทำร้ายเราไปได้ แต่กิมเจ็กเจ่กของเจ้าต่างหากต้องสูญสิ้นกำลังภายในไปมากมายก่ายกอง ในที่นี้เรามียาอันทรงประสิทธิภาพอยู่ สามารถฟื้นฟูให้ทุเลาเป็นปกติได้อย่างเร็วทันใจทีเดียว"

พลางล้วงมือเข้าอกเสื้อ หยิบน้ำศิลาอันวิเศษสุดเดินไปที่ข้างกายกิมเล่าตั้ว ซึ่งหลับตาผนึกลมปราณอย่างเร่งร้อนอยู่

กิมเล่าตั้วเมื่อครู่ เห็นเล่งฮวงทำร้ายเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอย่างง่ายดาย จนเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงต้องพาศิษย์เตลิดเปิดหนีอย่างไม่คิดชีวิต ความตื่นเต้นจนตัวเกร็งด้วยใจหวั่นระทึกตลอดเวลา จึงได้พลอยคลายลงไปบ้าง และรีบสลัดความคิดอันสับสนออกจากห้วงสมอง ลงมือผนึกกำลังภายในเข้าพักผ่อน รักษาอาการบาดเจ็บของตนทันที

เมื่อเห็นเล่งฮวงเดินตรงเข้ามา จึงลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"ขอทราบนามอันยิ่งใหญ่ของท่านด้วย ?"

เล่งฮวงน้อมกายลงตอบว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์โง้วเล่งฮวง"

กล่าวพลางดึงจุกขวดออก ส่งไปที่มือกิมเล่าตั้ว พลางกล่าวว่า

"นี่คือน้ำศิลาหมื่นปีอันวิเศษสุด มีประสิทธิภาพดั่งราวกับเป็นโอสถทิพย์ ท่านผู้มีอาวุโสดื่มไปสักหยดหนึ่งก่อน จึงมาว่ากล่าวกันใหม่"

กิมเล่าตั้วเห็นเล่งฮวงกล่าวอย่างจริงใจสัตย์ซื่อจึงไม่ปฏิเสธอย่างไรอีก ลุกขึ้นรับขวดยาแล้วเทเข้าไปในปากหนึ่งหยด พลันรู้สึกหอมหวนชุ่มฉ่ำไปทั่วปาก ที่ทรวงอกก็ปลอดโปร่งอย่างสุขสบายสุดจะกล่าวได้ จึงทรุดกายลงนั่งหลับตาผนึกลมปราณเข้าพักผ่อนอีกครั้ง

เวลาผ่านไปเพียงครู่ใหญ่ ๆ กิมเล่าตั้วกระโดดลุกขึ้นยืนฉุดแขนพ้งยี่ แล้วพากันคารวะต่อเล่งฮวงจนจรดพื้นพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้ว ท่านได้ต้านทานศัตรูผู้เข้มแข็งให้กับพรรคกระยาจก คุ้มครองรักษาประมุขน้อยของพรรคไว้ให้กับพวกเรา พระคุณที่ยิ่งใหญ่ไพศาลนี้ พรรคกระยาจกทุกคนจะไม่กล้าเลือนลืมจวบชั่วชีวิต ขอเพียงคำสั่งในเรื่องอันใด จะเป็นบุกน้ำลุยไฟ ก็จะต้องปรนนิบัติรับใช้ไปอย่างไม่ปฏิเสธบ่ายเบี่ยง"

โง้วเล่งฮวงรีบคารวะตอบอย่างลนลาน พลางกล่าวว่า

"ท่านผู้มีอาวุโสแซ่กิม ท่านโปรดอย่าได้ทำเช่นนี้เถิด ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีน้องชายร่วมสาบานคนหนึ่งชื่อซิงเจี๊ยบ มักกล่าวเล่าให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์ฟังเสมอ ถึงบุคลิกอันองอาจเข้มแข็ง คุณธรรมที่สูงส่งเลิศลอยของท่านผู้มีอาวุโส ซึ่งข้าพเจ้าผู้เยาว์ก็มีความเลื่อมใสนับถือมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว และด้วยความรู้สึกอันจริงใจ ไร้ความปรารถนาจะได้รับการทดแทนอย่างไรเลย"

กิมเล่าตั้วกล่าวขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"ที่แท้ท่านผู้กล้าหาญแซ่โง้ว คือพี่ชายร่วมสาบานของซิงเล่าตี๋ดอกหรือ มิน่า-เล่า จึงมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมเลิศลอยถึงปานนี้ อย่างนั้น ข้าพเจ้าผู้ขอทานชราจะขอบังอาจเรียกท่านว่าเป็นเล่าตี๋สักคำหนึ่งเถิด"

เล่งฮวงเห็นขอทานชรามีความเปิดเผยถึงเพียงนั้น ก็ไม่ไปคำนึงถึงประเพณีอย่างไรอีก ถามขึ้นทันทีว่า

"พรรคกระยาจกเหตุไฉนจึงไปมีข้ออาฆาตกับพวกบู๊ตึงเล่า ?"

กิมเล่าตั้วกล่าวขึ้นอย่างเคียดแค้นว่า

"สำหรับเรื่องนี้เล่าแล้วยืดยาวมาก แต่ในขณะนี้ควรค้นหาเล่ายี่เสียก่อนเถิด"

เล่งฮวงรีบผงกศีรษะเห็นด้วย ดังนั้น คนทั้งสามจึงพากันลัดเลาะสืบเสาะไปที่เบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน

เดินทางกันไปได้ประมาณร้อยกว่าเชียะ จึงเห็นกิมเล่ายี่นั่งพิงอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ตาทั้งสองเบิกออกจนกว้าง มือหนึ่งกำกระบี่ไว้อย่างแนบแน่น ส่วนตัวกระบี่ได้คดงอจนเป็นก้อนกลมอยู่

พ้งยี้เห็นใบหน้ากิมเล่ายี่ขาวซีด ท่าทีน่าตื่นตระหนกตกใจเช่นนั้น จึงรีบถลาเข้าไปผลักไหล่พลางร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"กิมยี่เจ็ก พ้งยี้มาแล้ว"

เล่ายี่มิได้แยแสสนใจเลย พ้งยี้จึงบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง กำลังหันกลับมาจะถามกิมเล่าตั้ว เห็นกิมเล่าตั้วยืนงงงันอยู่กับที่ กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกอยู่ไปมาตลอดเวลา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนบังเกิดเสียงดังกรอด ๆ

เล่งฮวงรู้ซึ้งอยู่แก่ใจ พลอยบังเกิดความสลดหดหู่ด้วย ยกมือลูบคลำศีรษะพ้งยี้พลางกล่าวเบา ๆ ว่า

"พ้งยี้ กิมยี่เจ็กของเจ้าเสียชีวิตไปแล้ว"

พ้งยี้พอได้ยิน ก็คล้ายดั่งถูกอสนีบาตฟาดเข้าใส่ศีรษะอย่างถนัดถนี่ โถมกาย

ฟุบเข้าไปที่ซากศพกิมเล่ายี่ ร่ำร้องเสียงดังสนั่นขึ้นทันที

พังยี้มาตรแม้นมีอายุเยาว์วัย แต่ได้ผ่านอุปสรรคอันร้ายแรงมาหลายต่อหลายครั้ง ในขณะนี้เมื่อได้เห็นเจ็กเจ่กที่ตนถือเสมือนหนึ่งบิดาผู้บังเกิดเกล้า ต้องเสียชีวิตไปเพราะน้ำมือของศัตรูแล้ว ความโศกสลดรันทดที่ฝังไว้ในดวงใจน้อย ๆ จึงมิอาจจะปิดบังอำพรางไว้ได้อีกแล้ว การร่ำร้องในครั้งนี้ ดุจดั่งเป็นเสียงครวญอันโหยหวนของสกุณาคราใกล้มรณะ เล่าฮวงที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง อดมิได้ต้องพลอยสะทกสะท้อนจนแทบกลั้นน้ำตามิอยู่

เล่งฮวงเห็นกิมเล่ายี่ได้รับบาดเจ็บอยู่แต่กลางหลังเท่านั้น แสดงว่าถูกพวกนักพรตแห่งบู๊ตึงลอบทำร้ายไป ส่วนกระบี่ที่กำอย่างแนบแน่นนั้น ตัวกระบี่คดงอจนเป็นก้อนกลม แต่ฝ่ามือกลับไม่มีบาดแผลใด ๆ แม้แต่ขุมขนหนึ่ง จึงเป็นที่มั่นใจได้ว่าต้องเป็นยอดวิชาฝ่ามือมหากาฬอันลือเลื่องกระเดื่องไปทั้งแผ่นดินแน่นอน และกระบี่นี้ก็ต้องเป็นของนักพรตมือเปล่าผู้นั้น ที่ถูกกิมเล่ายี่ช่วงชิงมานั่นเอง

เล่งฮวงหันร่างกลับไปมองกิมเล่าตั้ว เห็นดวงตานั้นยิ่งนานยิ่งไร้ประกายออกไปทุกขณะ จนเชื่องซึมพร่ามัวไปแล้ว ทราบว่ากิมเล่าตั้วมีความเศร้าเสียใจปานจะขาดใจตายตามไปด้วย จึงคิดจะปลอบโยนไปบ้างสักบางคำ แต่ในเวลากะทันหันมิทราบจะเอ่ยอ้างอย่างไรขึ้นก่อนได้

ฉับพลันนั้น กิมเล่าตั้วแหงนหน้าหัวร่อเสียงยาวสะท้านหวั่นไหวขึ้นทันที เสียงหัวร่อได้นำซึ่งน้ำรักของพี่น้องร่วมสายโลหิตที่สนิทสนมแนบแน่นกันมาเป็นเวลาหลายสิบปี ได้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองทีละตอนทีละภาพอย่างแจ่มชัด...สองพี่น้องร่วมทุกข์ร่วมสุข กอดคอกันสร้างวีรกรรม สร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิโดยมิเคยทอดทิ้งผิดใจกัน มีความมุ่งมั่นในปณิธานอันเดียวกัน คือเกื้อกูลช่วยเหลือและรับใช้ให้กับพรรคกระ-ยาจก สองพี่น้องสาบานจะไม่มีภรรยากันตลอดชีวิต สาบานจะไม่พลัดพรากจากกันไปตลอดชีวิต...

เสียงหัวร่อยิ่งนานยิ่งแผ่วเบาลง จวบจนสุดท้ายได้กลายเป็นเสียงร่ำไห้คร่ำ-ครวญขึ้นแล้ว หยาดน้ำตาเม็ดใหญ่ได้พรั่งพรูลงมาดุจดั่งทำนบทลาย

ในทันใดนั้น ได้ชะงักเสียงร่ำไห้เอาไว้ คว้ามือที่ถือกระบี่ของกิมเล่ายี่ไว้เบา ๆ พลางกล่าวขึ้นว่า

"เล่ายี่ เจ้าอย่าเพิ่งไป ยังมีด่านสำคัญที่จะให้เราสองพี่น้องเข้าฝ่าอีก เล่ายี่ปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งขึ้น เจ้ายังทนทานต้านรับไว้ได้หรือไม่ ?"

ท่ามกลางสายลมที่กรรโชกพัดใส่กิ่งไม้ใบหญ้าจนปรากฏเสียงนั้น กิมเล่าตั้ว

คล้ายดั่งได้ยินเสียงกิมเล่ายี่ที่กล่าวอย่างฮึกเหิมทระนงขึ้นว่า

"บาดแผลเพียงเล็กน้อยนี้จะนับได้อย่างไรกันเล่า ตั้วกอ บัญชีนี้พวกเราจดเอาไว้ก่อน"

ดังนั้นเอง กิมเล่าตั้วจึงส่งเสียงหัวร่ออย่างทระนงองอาจจนสนั่นหวั่นไหว ตะโกนก้องร้องขึ้นว่า

"บุกเข้าไป"

สายลมเย็นได้พัดพาเสียงนี้ออกไปจนสุดแสนไกล และได้พาสะท้อนย้อนกลับมาอีกครั้งหนึ่งอย่างสดใส ทำให้ทั่วทั้งราวป่าเต็มไปด้วยเสียงหัวร่อที่ทระนงอง-อาจของกิมเล่าตั้ว

ทันใดนั้น กิมเล่าตั้วก้มลงอุ้มซากศพกิมเล่ายี่ขึ้น ฉุดแขนพังยี้พลางคารวะต่อเล่งฮวงอย่างนอบน้อม แล้วมุ่งย้อนกลับไปในทิศทางเดิม โดยมิได้เหลียวหน้ากลับมามองแม้แต่ครั้งเดียว

เล่งฮวงเห็นกิมเล่าตั้วทั้งคั่งแค้นเศร้าสลดจนหัวใจแทบจะสลายไปเช่นนี้ และสติคล้ายดั่งจะฟั่นเฟือนเลอะเลือนไปอีกด้วย จึงมีความวิตกกังวลใจอย่างใหญ่หลวง ต้องรีบใช้วิชาตัวเบาพากายพุ่งตามติดไปโดยไม่ยอมละทิ้ง

คนทั้งสามพากันเข้าไปในศาลเจ้าร้าง กิมเล่าตั้ววางศพที่แบกอยู่บนบ่าลง หันหลังให้กับคนทั้งสองและคุกเข่าลงอธิษฐานเบา ๆ ขึ้นว่า

"โจ้วซือเอี้ย หาใช่ศิษย์จะไม่คำนึงถึงสัจจะวาจาไม่ และมิใช่จะตระบัดคำสัตย์สาบานด้วย แต่เพราะเจ้าพวกโจรร้ายใจโฉดชั่วทั้งปวง รีดนาทาเร้นคนอย่างรุนแรงเกินไป ข้าพเจ้าผู้ศิษย์มาตรแม้นจะสาบานไว้แล้วว่า ไม่ถามไถ่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวภายในพรรคกระยาจก แต่ในยามนี้ ประมุขยังมีอายุเยาว์วัย พลังฝีมือก็ยังฝึกปรือมิสำเร็จ หากแม้นข้าพเจ้าผู้ศิษย์ละมือจากไปแล้ว พรรคกระยาจกอันยิ่งใหญ่มีอา-นุภาพกระเดื่องดังไปทั่วทั้งสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่ ที่โจ้วซือเอี้ยท่านเพียรสร้างขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น เกียรติภูมิที่ได้รับการยกย่องยำเกรงมาเป็นเวลาหลายร้อยปีของพรรคกระยาจก เห็นจะต้องเสื่อมสลายลงไปในคราครั้งนี้เป็นแม่นมั่น เพื่อคำนึงถึงอนาคตอันสดใสภายภาคหน้า ข้าพเจ้าผู้ศิษย์จึงจำต้องตระบัดสัตย์สาบานแล้ว"

เมื่ออธิษฐานเสร็จก็หันหน้ากลับมา กล่าวกับพังยี้ด้วยสีหน้าอันเคร่งเครียดจริงจังว่า

"ท่านประมุข ข้าพเจ้ากิมเล่าตั้วในเมื่อตกลงใจกลับเข้ารับตำแหน่งในพรรค

กระยาจกอีก จึงขอเชิญท่านโปรดได้แต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคอีกเถิด"

พ้งยี้สั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"กิมเจ็กเจ่ก ท่านโปรดอย่าได้เรียกข้าพเจ้าเช่นนี้เลย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีค่าควรแก่การเป็นประมุขเล่า"

เนื่องจากมีอายุเยาว์จนเกินไป ขณะนี้พอได้ฟังกิมเจ็กเจ่กจะให้ตนใช้อำนาจของประมุขแห่งพรรคไปตามตำแหน่งหน้าที่ จึงรู้สึกละล้าละลังด้วยความตื่นตระหนก

กิมเล่าตั้วกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"เมื่อครั้งท่านประมุขคนเดิมได้มอบตำแหน่งต่อให้กับท่านนั้น ได้สั่งเสียเรื่องอันใดกับท่านมาบ้าง ?"

พ้งยี้เห็นเจ็กเจ่กที่ตนเคารพรัก ตำหนิตนด้วยสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังตามตำแหน่งที่ต่ำกว่า ในใจจึงบังเกิดความตื่นตระหนกจนละล้าละลัง ความฮึกเหิมทระนงพลันบังเกิดขึ้นจึงกล่าวไปว่า

"กิมเจ็กเจ่ก พ้งยี้สำนึกผิดได้แล้ว การเชื้อเชิญผู้มารับตำแหน่งเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคนั้น จะกระทำไปในสภาพใด ?"

กิมเล่าตั้ววิ่งตรงออกไปอย่างรวดเร็ว หักกิ่งไม้มาหนึ่งกิ่ง กล่าวกับพ้งยี้ว่า

"ท่านใช้กิ่งไม้นี้แปะมาที่บ่าข้าพเจ้าสองครั้ง จากนั้นประกาศแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรครุ่นที่สิบหกของพรรคกระยาจก อันพิธีการแต่งตั้งนี้ ความจริงยิ่งใหญ่น่าเกรงขาม บรรดานักสู้ผู้มีฝีมือของภาคเหนือ ต่างได้รับเชิญมาร่วมพิธีนี้เสมอ โอ แต่ในยามนี้มีแต่ต้องขอเชิญโง้วเล่าตี่มาเป็นสักขีพยานเท่านั้นเอง"

พ้งยี้เห็นกิมเจ็กเจ่กมีสีหน้าสลดรันทดอย่างจริงใจ แต่ยังแฝงไว้ด้วยความฮึกเหิมองอาจ ก็ทราบว่ากิมเจ็กเจ่กกำลังหวนคำนึงถึงความหลัง เมื่อคราครั้งที่สองพี่น้องได้ถูกเชื้อเชิญให้เข้ารับตำแหน่งเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคในครั้งแรก ซึ่งครานั้นย่อมต้องเป็นพิธีอันมโหฬารใหญ่ยิ่ง ซึ่งผิดแปลกไปกว่าในครั้งนี้ดั่งหน้ามือเป็นหลังมือ สะกิดให้บังเกิดความเศร้าสลดรันทดในความไม่จีรังยั่งยืนของเหตุการณ์ จึงกล่าวขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก พวกเราเริ่มพิธีกันเลย ?"

กิมเล่าตั้วผงกศีรษะพลางคุกเข่าลงที่เบื้องหน้าพ้งยี้ทันที

พ้งยี้บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง กำลังจะยื่นมือไปประคอง กิมเล่าตั้วก็เอ่ยปากขึ้นว่า

"นี่ก็เป็นกฎระเบียบของพรรคกระยาจก ท่านประมุขจะฝ่าฝืนมิได้โดยเด็ดขาด"

พังยี้จนปัญญาที่จะกระทำได้ จึงรีบใช้กิ่งไม้ในมือแตะไปที่บ่าทั้งสองของกิม-เล่าตั้วอย่างรวดเร็ว พลางประกาศเสียงใสกังวานขึ้นว่า

"ประมุขรุ่นที่สิบหกของพรรคกระยาจกลีพ้ง ขอแต่งตั้งกิม...กิมเจ็กเจ่กเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคในบัดนี้"

เนื่องจากพังยี้มิทราบนามของกิมเล่าตั้ว และก็เรียกกิมเจ็กเจ่กจนเคยปากอยู่แล้ว ดังนั้นจึงกล่าวโพล่งออกไป

โง้วเล่งฮวงฟังสำเนียงเสียงของพังยี้ยังสดใสไร้เดียงสา แต่ท่าทีองอาจสง่า และเคร่งขรึมน่าเคารพ มีบุคลิกสมกับประมุขพรรคอันยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน ก็อดมิได้ที่ต้องลอบชมเชยอยู่ในใจบ้าง

กิมเล่าตั้วลุกขึ้นยืนกล่าวกับโง้วเล่งฮวงว่า

"เล่าตี่ ท่านมีข้ออาฆาตบาดหมางกับเชียะเอี้ยงเจ้านักพรตอุบาทว์นั้นหรือ ?"

เล่งฮวงผงกศีรษะพลางตอบว่า

"มันคือคนหนึ่งในหมู่ศัตรูที่รุมพิฆาตฆ่าบิดา"

กิมเล่าตั้วครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ พลันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ในวงพวกนักเลงมีข่าวเล่าลือกันมานานแล้วว่า เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง จอมกระบี่แห่งฮ่อลกโง้วเซี่ยวฮุ้น ต่างได้ถูกเชียะเอี้ยงแห่งบู๊ตึง โควอำแห่งง่อไบ๊ ลี้งักแห่งคงทั้งและพวก รุมทำร้ายจนเสียชีวิตไป เล่าตี่ท่านก็แซ่โง้ว จะมีความสัมพันธ์อยู่กับท่านผู้กล้าหาญโง้วเซี่ยวฮุ้นอย่างไรกระมัง ?"

เล่งฮวงกล่าวเคร่งขรึมจริงจังว่า

"นั่นคือบิดาผู้บังเกิดเกล้า"

กิมเล่าตั้วทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"จอมกระบี่ฮ่อลกผู้กล้าหาญแซ่โง้ว กับท่านประมุขคนเดิมของพรรคกระยาจกเรา มีไมตรีที่ดียิ่งเสมอมา คนทั้งสองร่วมกันสร้างวีรกรรม ขจัดความเลวร้ายในแผ่นดินของสองฟากแม่น้ำใหญ่มาจวบชั่วชีวิต โอ คาดคิดมิถึงเลยว่า ต่างต้องสูญเสียชีวิตด้วยการถูกลอบทำร้ายจากผู้โฉดชั่วสามานย์"

โง้วเล่งฮวงถามขึ้นทันทีว่า

"พรรคของท่าน เหตุไฉนจึงไปมีข้อบาดหมางอยู่กับเชียะเอี้ยงเล่า ?"

กิมเล่าตั้วกล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"มันเป็นเรื่องตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว ในยามนั้น วงพวกนักเลงของบู๊ลิ้ม มียอดอัจฉริยะนามกระเดื่องปรากฏขึ้นสองท่าน หนึ่งนั้นคือเทพเจ้าสัตตฝีมือ

ส่วนอีกหนึ่งคือบิดาของท่านนั่นเอง ทั้งสองท่านนี้มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง โดยเฉพาะบิดาของท่าน ยิ่งเป็นผู้สัตย์ซื่อมีธัมมะน่าเคารพเลื่อมใส ดังนั้น เกียรติภูมิจึงได้สูงส่งขจรขจายไปทั่วทุกทิศทาง จนเหนือล้ำและข่มเจ้าสำนักทั้งสี่ ที่พยายามยกตนว่าเป็นสำนักอันใหญ่โตมาตรฐาน"

โง้วเล่งฮวงได้ฟังเรื่องราวนี้จากผู้รับใช้ชราที่ได้เสียชีวิตไปบนยอดเขาไท้ซัวมาก่อนแล้ว ดังนั้นจึงกล่าวเสริมขึ้นว่า

"ดังนั้นเอง เจ้าสำนักที่ยกตนว่าเป็นผู้กล้าหาญมีธัมมะ เมื่อคำนึงถึงการรักษาเกียรติภูมิและปมเขื่องของพวกมันไว้ และด้วยความอิจฉาริษยา จึงไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีอย่างไร ก็รวมหัวกันเข้าจัดการกับท่านผู้กล้าบ่วยซัวมิ้งและบิดาข้าพเจ้าไปเลย"

กิมเล่าตั้วผงกศีรษะพลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"เรื่องราวมันอุบัติขึ้นในครั้งที่เจ้าสำนักใหญ่ทั้งสี่นี้ ร่วมมือกันเข้ากำจัดเทพ-เจ้าสัตตฝีมือลงไป ในที่สุด เทพเจ้าสัตตฝีมือก็ได้ 'สูญเสียชีวิต' ไปในครั้งนั้น เจ้าสำนักทั้งสี่จึงปลาบปลื้มยินดี ที่อุบายอันโสมมของมันสัมฤทธิผลพากันจากไปอย่างภาคภูมิใจ แต่ในจำนวนนั้น ลี้งักเจ้าสำนักคงทั้งกลับลืมฝักกระบี่คู่มือของมันทิ้งไว้บนก้อนหินภายในหุบเขา โดยมิได้นำติดตัวกลับไปด้วย จึงถูกศิษย์ในพรรคกระ-ยาจกเก็บมาได้"

โง้วเล่งฮวงครุ่นคิดในใจขึ้นทันทีว่า

'มิน่าเล่า เจ้าเชียะเอี้ยงจึงย้ำแล้วย้ำอีก เร่งรัดให้กิมเล่าตั้วมอบฝักกระบี่ออกมา แต่มันเป็นสิ่งของของลี้งัก เหตุไฉนเชียะเอี้ยงจึงมาคาดคั้นเคี่ยวเข็ญทวงถามแทนเล่า ?'

กิมเล่าตั้วเล่าสืบต่อไปว่า

"อันฝักกระบี่นี้ความจริงก็ไร้คุณค่าอย่างไรดอก แต่ศิษย์พรรคกระยาจกผู้นั้นเนื่องจากเห็นฝีมือสลักอย่างประณีตงดงาม เป็นของโบราณที่น่าชมเชย ยามนั้นจึงบังเกิดความนิยมชมชอบ ก็นำติดตัวมาด้วย แต่คาดมิถึงว่า ในเวลาระหว่างสองปีมานี้ ในวงพวกนักเลงพลันร่ำลือระบาดขึ้นว่า ยอดอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มของเมื่อกาลครั้งก่อนที่มีนามว่าจุ้ยเต้าหยิน ซึ่งมีพลังฝีมือสูงส่งลึกซึ้งจนแม้ภูตผีเทพยดาคาดเดามิถูก ได้บันทึกพลังฝีมือและยอดวิชานานาของท่านไว้ภายในคัมภีร์น้อย ๆ เล่มหนึ่งซุกเข้าไว้ภายในฝักกระบี่ที่ลึกลับซ่อนเร้น และฝักกระบี่นี้ได้ตกอยู่ในมือของพรรคกระยาจก...

"ข่าวลือนี้ยิ่งนานยิ่งระบือกว้างไกลไปทุกที ศิษย์พรรคกระยาจกผู้นั้นพลันหวนคิดไปถึงเมื่อสิบกว่าปีก่อน ซึ่งได้เก็บฝักกระบี่นี้มา มีลักษณะใกล้เคียงกับฝักกระบี่ที่ร่ำลือกันอย่างหนาหูอยู่ในเวลานี้ ดังนั้นจึงมอบฝักกระบี่นั้นให้กับท่านประมุขพรรคคนก่อน ท่านประมุขพรรคคนก่อน หลังจากตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วก็มิเห็นจะมีความพิเศษพิสดารในที่ใดเลย แต่คำร่ำลืออย่างเป็นจริงเป็นจังของเหล่าชาวนักเลงทั้งหลายในบู๊ลิ้ม ย่อมจะต้องมีเค้ามูลอยู่บ้างมิมากก็น้อย ดังนั้น จึงเก็บฝักกระบี่ไว้ที่ข้างกายเสมอมา

"ลี้งักพลอยได้รับทราบข่าวลือนี้ในภายหลัง และจากการสืบเสาะของมันไม่นานนัก ก็มั่นใจอย่างเด็ดขาดว่า ต้องเป็นฝักกระบี่ที่มันทำสูญหายไปเมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้นอย่างเด็ดขาด ในใจจึงบังเกิดความเคียดแค้นและสำนึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง มันรู้ซึ้งถึงตัวเองว่า ก่อกรรมทำเข็ญมาชั่วชีวิตอย่างมากมายก่ายกอง ในยามมีอายุขัยที่สูงวัยแล้วนั้น ยากนักที่จะไม่ให้เหล่าศัตรูผู้กล้าแข็งเข้าติดตามล้างแค้นอย่างเคร่งเครียด ดังนั้นเอง กับวิชาของสำนักทุกประการเท่าที่มี ก็คร่ำเคร่งฝึกปรืออย่างหมกมุ่นพากเพียร โดยตั้งใจไม่คลอนคลาย ที่จะฝึกปรือพลังวิชาอันกล้าแข็งเหล่านั้นให้สำเร็จบรรลุขั้นสุดยอด เพื่อต้านทานต่อศัตรูผู้จะไปล้างแค้นกับมัน ในเมื่อฝักกระบี่นั้นมีคัมภีร์ลับของยอดอัจฉริยะรุ่นก่อนซุกซ่อนอยู่ มันไหนเลยจะยอมปล่อยปละโอกาสอันปลอดโปร่งเช่นนั้นไปเล่า ดังนั้น จึงได้หาเรื่องรังควานต่อพรรคกระยาจกของพวกเราเสมอมา โดยหวังจะบีบคั้นเอาฝักกระบี่นั้นกลับคืนไปให้ได้

"ภายหลังท่านประมุขคนก่อนได้ถูกเหล่าศัตรูเป็นจำนวนมาก ที่เร้นกายในความมืดของราตรี ลอบจู่โจมทำร้ายจนเสียชีวิตไปในป่าเขาอันรกร้าง เราสองพี่น้องในยามนั้น เนื่องจากไปประกอบกิจอันสำคัญที่มณฑลซัวตังมิได้อยู่รับใช้คุ้มครองต่อท่านประมุข ท่านประมุขคนเดิมก่อนจะมรณภาพไป ก็ได้พบพ้ง...ประมุขคนใหม่โดยบังเอิญ จึงได้มอบฝักกระบี่และสัญลักษณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของประมุขพรรคกระยาจกให้กับท่านประมุขใหม่...

"แต่มิทราบว่าเจ้าลี้งัก เหตุไฉนจึงมีข่าวคราวอันรวดเร็วถึงปานนั้นด้วย พอมันทราบว่าฝักกระบี่ได้ตกทอดมาอยู่ในมือของท่านประมุขใหม่แล้ว มันก็เสนอหน้าออกมาด้วยตนเอง และเป็นคราวเคราะห์อันประจวบเหมาะ สาขาพรรคกระยาจกภาคเหนือของเรา มีศิษย์ทรยศจำนวนหลายคน บังเกิดความคิดอันกำเริบเสิบสานพวกมันฉวยโอกาสที่ท่านประมุขคนเก่าเพิ่งมรณภาพ พวกประมุขคนใหม่ยังอายุเยาว์วัย จึงคิดจะล้มล้างพรรค ตั้งตัวขึ้นเป็นประมุขแทน จึงได้ไปร่วมมือกับลี้งัก รุม

จู่โจมทำร้ายข้าพเจ้าสองพี่น้องและพังยี้...

"ข้าพเจ้าสองพี่น้องเห็นศัตรูมีจำนวนมากกว่าหลายเท่า จึงเชื้อเชิญให้ท่านประมุขน้อยลอบหนีไปโดยลำพังคนเดียว ไปที่หัวหน้าพรรคสาขาฝ่ายใต้ และเราสองพี่น้องก็แสร้งทำร่องรอยปลอมขึ้น โดยหวังจะหลอกลวงให้พวกทรยศที่ชั่วร้ายเหล่านั้นติดตามเราสองพี่น้องไป ซึ่งท่านประมุขน้อยจะได้สามารถหลบหลีกจากการสืบเสาะตามติดของพวกมันไปได้ดั่งปาฏิหาริย์ แต่มิคาดว่ากลับถูกเจ้าชั่วร้ายเหล่านั้น รู้ซึ้งถึงกลอุบายที่อำพรางหลอกล่อของเรา รอจนเมื่อเราสองพี่น้องรู้สึกว่าเรื่องราวอุบัติไปในทางเลวร้ายอย่างยิ่ง จึงรีบรดไปช่วยเหลือท่านประมุขน้อยอย่างเร่งร้อน แต่ท่านประมุขน้อยก็ได้รับบาดเจ็บ จนหนีไปซุกกายอยู่ภายในศาลเจ้าร้าง ซึ่งโชคยังดีที่ได้พบปะกับชิงเล่าตี่และลงมือช่วยเหลืออย่างเข้มแข็ง จึงได้ช่วยชีวิตของท่านประ-มุขน้อยของพวกเรามาได้ในครั้งนั้น"

โง้วเล่งฮวงกล่าวขึ้นทันทีว่า

"อย่างนั้น เจ้าเชียะเอี้ยงเหตุไฉนจึงมารีดเร้นเค้นเอาฝักกระบี่จากพรรคกระยาจกท่านด้วยเล่า ?"

กิมเล่าตั้วสั่นศีรษะพลางทอดถอนใจ แล้วจึงกล่าวว่า

"พรรคเราและสำนักบู๊ตึงนั้น มิเคยจะก้าวก่ายกันแต่ก่อนเลย เมื่อครั้งท่านประมุขคนเดิมยังมีชีวิตอยู่นั้น รู้ซึ้งถึงนิสัยใจคอของเชียะเอี้ยงผู้นี้เป็นอันดีว่า จิตใจคับแคบและริษยาอาฆาต ดังนั้นจึงได้ตักเตือนห้ามปรามต่อศิษย์ทั้งหลายภายในพรรค ว่าอย่าไปเกิดการกระทบกระทั่งกับศิษย์สำนักบู๊ตึงเป็นอันขาด เพื่อมิต้องทำให้บังเกิดการวิวาทเบาะแว้งระหว่างสำนัก ให้กลายเป็นเรื่องใหญ่โตไป โอ เจ้าเชียะ-เอี้ยงผู้นี้มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงได้ใช้ฝีมืออันชั่วช้าสามานย์ลอบทำร้ายต่อเล่ายี่ไป น่ากลัวคงจะร่วมหัวกับลิ้งักเจ้าโจรเฒ่านั้นแล้วก็เป็นได้"

ซึ่งความเป็นจริง กิมเล่าตั้วไหนเลยจะทราบว่า ในวันที่เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงได้เห็นชิงเจี๊ยบแสดงฝีมืออันสูงส่งสุดยอดภายในอารามบนยอดเขากุยซัว โค่นกิมลูอักศัตรูผู้กล้าแข็งอันน่าตื่นตระหนกลงไปได้ ด้วยวิชาท่าทีที่มิเคยจะได้ยินได้ฟังมาก่อนเลย จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง เมื่อหวนคิดไปถึงภายภาคหน้า ซึ่งชิงเจี๊ยบย่อมจะไปติดตามล้างแค้นพวกมัน ที่เคยลอบทำร้ายบ่วยซัวมิ้งมา มันไหนเลยจะต้านทานรับมือได้ติด ชีวิตของมันย่อมต้องร่อแร่เต็มที ดังนั้นจึงไม่คำนึงถึงสัจธรรมใด ๆ ก็ลอบมาลงมือหวังช่วงชิงฝักกระบี่เพื่อจะได้คัมภีร์นั้นไปฝึกปรือพลังฝีมือเอาไว้มาต่อต้านชิงเจี๊ยบในภายภาคหน้านั่นเอง

โง้วเล่งฮวงฟังกิมเล่าตั้วเล่าเรื่องแต่ต้นจนจบ แล้วก็ผงกศีรษะตลอดเวลาโดยมิได้ว่ากล่าวเช่นไร แต่ในใจกลับใคร่ครวญขึ้นว่า

'ตลอดเวลาเดือนกว่าที่ผ่านไปนี้ เราค้นหาจนปรุไปทั่วทั้งชัวตังและฮ่อน้ำรวมสองมณฑล แต่ก็มิพบปะร่องรอยใด ๆ ของอาลั้งเลย นางสูญเสียตาไปทั้งสองข้างเมื่อตกอยู่ในวงพวกนักเลงที่เปี่ยมไปด้วยกลอุบายอันชั่วร้าย จิตใจที่เหี้ยมโหดอำมหิตอย่างเหลือแสน นับว่าเป็นภยันตรายที่สุดจะหวาดเสียวยิ่งนัก หากอาศัยเราเพียงลำพังคนเดียวติดตามเสาะหาในลักษณะเช่นนี้ ก็ประดุจดั่งงมเข็มในมหาสมุทรไม่ผิดเพี้ยน โดยมิทราบว่าจะหากันจวบถึงวันใดจึงจะพบปะ อา ถูกแล้ว เจี๊ยบตี่เคยบอกว่า ศิษย์พรรคกระยาจกมีมากมายก่ายกองอยู่ทั่วทุกหัวระแหงของพื้นแผ่นดิน หากขอร้องให้ประดานั้นมาช่วยสืบเสาะให้ ความหวังก็จะมีเพิ่มขึ้นอีกมากมายอักโขแน่นอน'

พอได้คิดเช่นนั้น จึงจะเอ่ยปากกับกิมเล่าตั้วไปทันที แต่กลับฉุกใจได้คิดขึ้นว่า

'พรรคกระยาจกในระหว่างนี้ กำลังมีเรื่องทุกข์ร้อนอันยุ่งยากซับซ้อน เรามีพระคุณต่อพรรคกระยาจกอยู่ แต่หากแม้นเอ่ยปากขอร้องไปในยามนี้ กิมเล่าตั้วย่อมมิอาจจะบ่ายเบี่ยงปฏิเสธได้ แต่เรามิกลายเป็นผู้ที่อาศัยพระคุณมาแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือของผู้อื่นไปดอกหรือ โอ แล้วกันไปเถิด เราไยต้องไปสร้างความยุ่งยากลำบากใจให้กับผู้อื่นเล่า เรารับปากกับอาลั้งมาก่อนแล้วว่าจะขออยู่ร่วมกับนางและตั้วเนี้ยจวบชั่วชีวิต เรา...เรามิว่าจะค้นหาไปในขอบฟ้าสารทิศใด ก็จะติดตามนางให้พบประสบจนได้ หากแม้นนางมีอันตรายใด ๆ อุบัติขึ้น เรา...เราก็จะขอตามนางไปด้วยกันในลักษณะนั้น ซึ่งโดยความจริงที่สรุปแล้ว ทั่วทุกสิ่งอันในพื้นแผ่นดินจะไม่มีพลังอันใดมาพรากเราสองให้จากกันไปได้อีก...'

แสงเดือนเริ่มสาดส่องเข้าไปภายในหน้าต่างอันผุพังของศาลเจ้าร้าง กิมเล่าตั้วเห็นใบหน้าอันสวยงามสง่าของเล่งฮวงปรากฏแววแห่งความเด็ดเดี่ยวมั่นคงขึ้นอย่างน่านิยมเลื่อมใส มาตรแม้นว่าจะเป็นเพียงแวบเดียวก็ตาม แต่ทว่ากิมเล่าตั้วกลับรู้สึกถึงความสูงส่งสง่าและเด็ดเดี่ยวมั่นคงที่ควรแก่การเลื่อมใสนับถือยิ่ง...

เล่งฮวงพลันกล่าวขึ้นว่า

"พรุ่งนี้เราต่างจะเดินทางต่อไปแล้ว คิดว่าพักผ่อนกันเสียก่อนเถิด"

พ้งยี้ผงกศีรษะ หันไปมองดูกิมเล่าตั้วที่เหม่อมอง จ้องแต่ไฟอันร้อนบนโต๊ะแล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

"กิมเจ็กเจ่ก พวกเรานอนกันเถิด"

กิมเล่าตั้วผงกศีรษะรับ เป่าไฟบนโต๊ะแล้วก็ลุกขึ้นยืน เดินแช่มช้าไปที่ข้างผนัง

ท่ามกลางแสงจันทร์อันขาวซีด ร่างผอมสูงชะลูดของกิมเล่าตั้วเริ่มรู้สึกงองุ้มจนสังเกตเห็นชัด เงาหลังที่ปรากฏแก่สายตายามนี้ เป็นที่น่าตื่นกลัวอย่างยิ่งนัก

เช้าวันรุ่งขึ้นโง้วเล่งฮวงรีบล่ำลาจากกิมเล่าตั้วและพ้งยี้ กับกิมเล่าตั้วนี้ เล่งฮวงมีความเคารพนับถือยิ่งนัก กับพ้งยี้ก็มีความรักเอ็นดูเป็นอย่างมาก ความจริงยังคิดจะอยู่ร่วมอีกสักระยะหนึ่ง แต่พอได้เห็นกิมเล่าตั้วจะฝังกิมเล่ายี่เข้า จึงรีบเอ่ยปากล่ำลาไปอย่างกะทันหัน ด้วยความคำนึงในใจว่า

'นับแต่นี้ต่อไป พี่น้องร่วมสายโลหิตผู้ที่มิเคยจะแยกจากกันแม้แต่ครั้งเดียวก็จะต้องพรากจากกันชั่วชีวิตแล้ว มันช่างเป็นเรื่องที่สร้างความสลดรันทดให้กับผู้คนอย่างสุดแสน มันช่างสร้างความชอกช้ำใจให้อย่างสาหัสนักทีเดียว ในชั่วชีวิตของเรา วันเวลาแห่งความสดชื่นรื่นรมย์มีน้อยนิดเหลือเกิน...อาจบางทีจะไม่มีอีกแล้วก็เป็นได้ แต่ทว่าวันเวลาแห่งความระทมขมขื่นนั้น ยังมีอีกยาวนานไร้ที่สิ้นสุด ภาระแห่งความลำเค็ญเข็ญใจอันนี้ ได้โถมทับเข้าใส่เราจนแม้แต่ลมหายใจก็ยังอึดอัด ความกลัดกลุ้มรำคาญ ความระทมหม่นหมอง ได้มาสุมประดังเข้าใส่เราอย่างไม่มีวันจะหนีหายออกไปได้แล้ว ไยเราจะต้องมาดูการจำพรากและตายจากที่สุดจะสมเพชเวทนาและอเนจ-อนาถใจให้บังเกิดความเศร้าสลดไปอีกเล่า'

เล่งฮวงดำเนินไปตามแผนการ ในขั้นแรกที่วางไว้ก่อนแล้ว คือเข้าไปพักผ่อนยังตัวเมืองลกเอี๋ยง ซึ่งเมื่อถึงเมืองก็เป็นเวลายามเที่ยง หลังจากหาเหลาสุราอันโอฬารสะอาด เข้าเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง สั่งสุราอาหารมาประทังหิว

ฉับพลันนั้น บรรดาผู้ที่มาดื่มสุรารับประทานอาหารบนเหลาต่างพากันจ้องม่องไปที่ปากบันไดดั่งราวกับนัด เล่งฮวงพลอยรู้สึกสนใจเป็นอย่างมาก จึงหันหน้ามองตามไป ที่ปากบันไดในขณะนี้ มีดรุณีน้อยอายุประมาณสิบห้าสิบหกยืนอย่างสงบนิ่งอยู่

เล่งฮวงพอมองปราดเดียวก็รู้สึกว่า โกวเนี้ยผู้นี้มีดวงตาอันสดใสแวววาวไร้ราคีกระจ่างดั่งราวกับเป็นห้วงมหรรณพอันไพศาล สดใสดุจดั่งน้ำค้างในยามเช้า แก้มอันผุดผาดเป็นยองใยทั้งสองข้าง มีสีชมพูระเรื่อแซมอยู่เล็กน้อย และยังมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มไร้เดียงสาปรากฏอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

ในยามนั้น ทั่วทั้งเหลาอันกว้างใหญ่พลันสงบงันจนปราศจากซุ่มเสียงไปทันที แต่ละคนต่างถูกความงามสง่าที่เลิศล้ำในใต้หล้าสะกดไว้จนหมดสิ้น บนใบหน้าของ

ดรุณีน้อยนี้ มีแววแห่งความสงบเยือกเย็นที่สร้างความชุ่มฉ่ำร่มรื่นให้กับผู้พบเห็น มีความผุดผาดบาดตาอันสูงส่งสง่าที่มิกล้าจะเข้ากล้ำกรายให้เป็นราคีได้

ผู้มีอายุชราต่างครุ่นคิดในใจว่า

'หากแม้นเรามีบุตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ดุจดั่งมรกตอันล้ำค่าเช่นนี้สักคนหนึ่ง มิทราบว่าจะประเสริฐเลิศลอยสักปานใด...'

แต่บรรดาผู้ที่มีอายุฉกรรจ์นั้น ต่างกลับครุ่นคิดอยู่ว่า

'หากแม้นเรามีน้องสาวที่น่ารักเช่นนี้สักคน...'

คนประดานั้นต่างมิกล้าจะครุ่นคิดให้นอกเหนือไปกว่านี้ เพราะดรุณีน้อยที่ทรงความโสภาสง่างาม ยังมีแววแห่งความสูงส่งที่สร้างความนิยมเลื่อมใสใจต่อผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่งอยู่อีกด้วย

เล่งฮวงพลอยรู้สึกว่า ดรุณีน้อยนางนี้น่ารักเป็นหนักหนา จึงอดมิได้ที่ต้องเหลือบแลไปอีกหลายต่อหลายครั้ง จนดรุณีน้อยนางนั้นคล้ายดั่งจะรู้สึกตัวจึงยิ้มน้อย ๆ พลางเดินตรงเข้ามาที่เบื้องหน้าเล่งฮวง พลางกล่าวว่า

"นี่ ท่านมองข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด ? ท่านรู้จักกับชิงตั้วกอของข้าพเจ้าหรือไม่ ? ท่านทราบหรือไม่ว่า ขณะนี้ชิงตั้วกออยู่ที่ใด ?"

เล่งฮวงรู้สึกว่าสายตาทุกคู่บนเหลาสุรานี้ ต่างจ้องมาที่ตนเป็นจุดเดียวกันดั่งราวกับนัด จึงรู้สึกกระอักกระอ่วนใจเป็นอย่างมาก พร้อมกันนั้นยังบังเกิดความกระดากอายอย่างใหญ่หลวงอีกด้วย จึงมิได้ยินคำถามของนางให้ถนัดชัดเจนเลย

เล่งฮวงลุกขึ้นถามกลับไปว่า

"ท่าน...ท่านว่ากระไร ?"

ดรุณีน้อยเห็นหนุ่มรูปงามหน้าแดงฉานไปแล้ว ความจริงคิดจะตำหนิที่เหตุไฉนมิฟังคำถามไถ่ของตนให้ชัดเจนไปด้วย แต่คำตำหนิพอมาถึงริมฝีปากก็ต้องสะกดเอาไว้ ยังคงกล่าวอย่างอ่อนโยนไปอีกว่า

"ข้าพเจ้าถามท่านถึงผู้ที่แซ่ชิง...ตั้วกอที่แซ่ชิง เขา...เขามีดวงตากลมโตออก"

เล่งฮวงกล่าวโพล่งไปทันทีว่า

"อะไร ? ท่านกล่าวถึงชิงเจี๊ยบตี๋กระมัง ?"

ดรุณีนางนั้นมีรอยยิ้มดั่งราวบัวแย้มขึ้นทันที คล้ายดั่งบังเกิดความปีติยินดีเป็นยิ่งแล้ว รีบกล่าวเสริมขึ้นทันทีว่า

"ถูกทีเดียว ชิง...ชิงเจี๊ยบตั้วกอนั่นเอง เขาเป็นน้องของท่านหรือ ? อย่างนั้น...อย่างนั้นก็ประเสริฐสุดแล้ว ท่านจงรีบพาข้าพเจ้าไปหาเขาเถิด"

ในขณะนั้น เสียงซุบซิบได้ดังจนเซ็งแซ่ไปทั่วทั้งเหลาสุราแล้ว ชายชราที่มีความเห็นในแง่ดี เพราะจิตใจสัตย์ซื่อต่างพากันอมยิ้มอยู่ในใจ เพราะต่างรู้สึกว่าดรุณีน้อยนางนี้ มีความสวยสง่าและบริสุทธิ์ผุดผ่องดั่งราวกับบัวขาวที่มิอาจไปย่ำยีให้เป็นราคีได้ ส่วนหนุ่มน้อยผู้นี้ก็สวยงามสง่า ดั่งราวสลักจากหยกเนื้อดี เป็นหนุ่มรูปงามที่หาได้ยากเย็นนักในแดนดิน จึงนับเป็นคู่ที่เหมาะสมกันทุกประการดั่งราวกับสวรรค์ประทานมา ดังนั้น จึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีให้กับคนทั้งสองนี้อยู่ในใจกันไปทุกคน

ส่วนเหล่าชายฉกรรจ์ที่มีอายุเยาว์วัย เมื่อเห็นดรุณีน้อยเข้าใกล้กับหนุ่มรูปงามแล้ว มีทั้งแย้มยิ้มปราศรัยกันเป็นอันดี ในใจจึงบังเกิดความหึงหวงขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่พอเพ่งมองจ้องได้ถนัดตา เห็นใบหน้าอันสวยงามสง่าของเล่งฮวง ยังมีบุคลิกอันสูงส่งสัตย์ซื่อที่น่าเลื่อมใส เมื่อมาสำรวจดูตัวเองอย่างไม่ลำเอียงใจแล้ว แต่ละคนต่างก็หน้าซีดและคอตกด้วยความเสียใจ ที่มิอาจจะเทียบเปรียบกับฝ่ายตรงข้ามได้ แต่พอได้ยินดรุณีน้อยกลับถามไถ่ไปถึงบุรุษอีกผู้หนึ่ง ในใจจึงบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง แต่ละคนต่างขบคิดในใจว่า

'มิทราบว่าเจ้าเด็กแซ่ชิงนั้น จะเป็นบุคคลเช่นไร จึงมีค่าควรแก่การสนใจของนางจนถึงปานนี้ โอ โกวเนี้ยที่มีรูปโฉมเช่นนี้ หากแม้นมีความ...มีความสนใจในตัวเราเพียงสักครึ่งเดียว แม้นจะเรียกเราไปตายก็ยินยอมพร้อมใจไม่ปฏิเสธเลย'

บรรดาชายฉกรรจ์ต่างพากันปรายตามองดูเล่งฮวงกันเป็นแถว ๆ เป็นสายตาที่เสียดสีแดกดันในความหมายที่ว่า

'เจ้าเด็กน้อย มิต้องปลาบปลื้มยินดีไปดอก โกวเนี้ยมีชายในดวงใจไว้แต่แรกแล้ว'

เล่งฮวงมิได้ไยดีต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ปรายมาเลย คงกล่าวเบา ๆ ไปว่า

"ท่านคงจะแซ่กิม หรือว่าแซ่ปึง ?"

ตาอันกลมโตแวววาวของดรุณีนางนั้น กลอกกลิ้งอยู่ไปมา พร้อมทั้งกล่าวด้วยความข้องใจว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เตีย นี่ เหตุไฉนท่านจึงเข้าใจว่าข้าพเจ้าต้องแซ่กิมหรือแซ่ปึงเล่า ?"

เล่งฮวงเห็นนางมีสีหน้าคลางแคลงใจและกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม จึงสะดุ้งใจขึ้นทันทีลอบคำนึงอยู่ว่า

'โกวเนี้ยผู้นี้มีความสนใจในตัวเจี๊ยบตี๋เป็นอย่างยิ่ง คำเพ้อในยามป่วยของเจี๊ยบตี๋ครั้งนั้น น่ากลัวจะเป็นคำเพ้อที่เลอะเลือนไร้ความหมาย ซึ่งเราจะกล่าวออก

ไปให้นางทราบมิได้โดยเด็ดขาด เพราะจะเป็นที่กระทบกระเทือนใจต่อโกวเนี้ยที่น่ารักผู้นี้ได้'

จึงต้องกระแอมเสียงแหบ ๆ ขึ้น พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้ามีสหายที่แซ่ปึงผู้หนึ่ง ซึ่งมีรูปโฉมคล้ายท่านเป็นอย่างมาก"

เล่งฮวงพอเห็นดรุณีน้อยนางนี้เข้า ในใจก็บังเกิดความเอ็นดูอย่างสนิทสนมจนมิอาจจะเอ่ยอรรถาธิบายออกไปได้ รู้เพียงแต่ว่าตนสมควรจะปกป้องคุ้มครองนางในทุก ๆ ทาง มิให้นางได้รับความกระทบกระเทือนอันใดทั้งสิ้น มิว่าทางกายหรือใจ ดังนั้น เพื่อเป็นการปลอบใจนาง จึงยอมกล่าวเท็จขึ้นเป็นครั้งแรกในชีวิต

ที่แท้ดรุณีน้อยนางนี้คือเตียแช ที่หนีจากอกบิดามาจากเกาะบ่อเก๊กเต้า เมื่อครั้งก่อนที่นางติดตามบิดาบ่อฮึ้งเซ็ง และมารดานิ่วซิกเนี้ยมาเที่ยวยังดินแดนตงง้วนมาตรแม้นจะได้เร่งรุดกลับไปในเวลากะทันหัน แต่เนื่องจากนางมิเคยจะย่างเหยียบออกจากเกาะบ่อเก๊กเต้ามาก่อนเลยแต่น้อยจวบใหญ่ กับทุกสิ่งในตงง้วน จึงรู้สึกตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในการรู้จักกับกอกอที่มีดวงตาโต ๆ ผู้หนึ่งเข้าอีกด้วย...

พอหวนคิดถึงกอกอที่มีตาโตนั้นแล้ว ในใจนางยิ่งบังเกิดความพึงพอใจอย่างมากมาย ภายหลังเมื่อมารดาและนางถูกภูตบดีมรกตจี้สกัดจุดสลบและคร่าตัวไป ยามเมื่อบิดานางบ่อฮึ้งเซ็งได้คลายจุดให้กับนางนั้น นางพอลืมตาขึ้นเป็นครั้งแรก ก็ได้เห็นดวงตาโต ๆ ที่มีประกายซึ่งนางมิเคยเข้าใจมาเสมอปรากฏอยู่ มาตรแม้นว่านางมิเข้าใจในความหมายอันแท้จริงของประกายตานั้น แต่ภายใต้ก้นบึ้งของดวงใจ ได้ปรากฏความหวานชื่นขึ้นเล็กน้อยทันที

นางจำต้องตามบิดามารดากลับยังเกาะบ่อเก๊กเต้าด้วยใจที่ไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง หลังจากพำนักบนเกาะไม่นานเท่าใด นางพลันยิ่งรู้สึกว่าแต่ละสิ่งในเกาะนี้ ช่างจืดชืดแห้งแล้ง น่ากลัดกลุ้มรำคาญ ในใจนั้นคำนึงถึงแต่ทิวทัศน์ ขนบประเพณีของดินแดนตงง้วน และกอกอผู้มีดวงตาอันกลมโตสดใส ในที่สุดก็มิอาจจะระงับใจได้อีกแล้ว ฉวยโอกาสที่บิดามารดามิได้ระแวดระวัง ก็ลอบเร้นหนีออกมาอย่างกล้าหาญ

นางมิทราบนามของชิงเจี๊ยบมาก่อน แต่เมื่ออยู่บนเกาะ ในยามบังเอิญครั้งหนึ่ง ได้ฟังบิดาเอ่ยพูดขึ้นก่อนจึงจำได้แม่นยำจนขึ้นใจ ตลอดรายทางที่นางระเหเร่ร่อนไปนั้น พอพบผู้ใดเข้าก็ถามถึงที่อยู่ของชิงเจี๊ยบตั้วกอไปทันที ซึ่งมิทราบว่าได้สร้างเรื่องอันตลกขบขันให้กับผู้คนมาเป็นจำนวนมากมายเท่าใดแล้ว...

นางกำเนิดมาบนเกาะโดดเดี่ยวอ้างว้างกลางท้องทะเล ท่ามกลางการทะนุถนอมดั่งราวไข่ในหินจากบิดามารดา กับเรื่องราวทั้งหลายในโลกกว้าง จึงไม่มีความรู้เลยแม้แต่น้อยนิด การพักผ่อนรับประทานอาหารตามโรงเตี๊ยมนั้น ก็มิเคยจะทราบว่าต้องชำระเงินทองอีกด้วย พอรับประทานเสร็จก็ไปในทันที ผู้อื่นซึ่งเห็นนางมีความผุดผาดบาดตา และไร้เดียงสาอย่างน่ารัก จึงพากันอภัยให้กับความมิรู้เรื่องของนางบ้าง ดังนั้นเอง ตลอดเวลาที่นางสืบเสาะอย่างไร้จุดหมาย จึงมิได้รับอันตรายอย่างไรมาเลย

ในวันนี้ บนเหลาสุรา พอนางเห็นเล่งฮวงจ้องมองดูนางไปหลายครั้ง และก็ยังรู้สึกว่าเล่งฮวงมีความสง่าน่าคบหา จึงได้ไปถามไถ่ด้วย โดยหาคิดไปไม่ว่า การถามที่เปะปะของนาง กลับเป็นการถามได้ถูกเป้าหมาย เพราะวาสนาที่บันดาลให้เป็นไปนั่นเอง

แซยี้กล่าวขึ้นทันทีว่า

"เจี๊ยบตั้วกอในขณะนี้อยู่ที่ใดเล่า ?"

เล่งฮวงเห็นนางมิคาดคั้นในการกล่าวพลั้งผิดของตนไปอีก ก็โล่งใจดุจดั่งได้ผลักหินก้อนใหญ่ไปจากอก รีบกล่าวขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี่ได้ติดตามเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกลับไปที่เกาะตั้วฉิ่มเต้าแล้ว"

แซยี้รีบร้องอย่างปลาบปลื้มยินดีว่า

"ที่แท้เขาได้ตามหลวงจีนแป๊ะแปะไปที่ตังไฮ้แล้วนั่นเอง หลวงจีนแป๊ะแปะผู้นั้นมีพลังฝีมือซึ่งเก่งกาจสามารถมากทีเดียว"

เล่งฮวงได้ฟังนางเรียกเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเป็นหลวงจีนแป๊ะแปะ ก็นึกลอบหัวร่ออยู่ในใจ และคิดขึ้นว่า

'โกวเนี้ยผู้นี้ช่างไร้เดียงสาเหลือเกิน ปราศจากเล่ห์กลมารยาแม้แต่น้อยนิด แต่พอได้เอ่ยถึงโกวเนี้ยที่มารู้จักมักคุ้นกับเจี๊ยบตี่เข้า นางก็บังเกิดความรุ่มร้อนกระวนกระวาย และไม่พอใจเสียด้วย เห็นแล้วจึงแน่ใจว่า อิสตรีนี้ช่างมีความริษยาติดกายมาแต่กำเนิด ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติโดยหาใช่เสแสร้งแกล้งขึ้นไม่ อาลั้ง อาลั้งข้าพเจ้าและโชวโกวเนี้ยผู้นั้น เพียงแต่รู้จักมักคุ้นกันเท่านั้นเอง ท่านไยจะต้องบังเกิดความขุ่นแค้นจนหนีไปจากข้าพเจ้าเล่า"

เล่งฮวงพอคำนึงถึงอาลั้งเข้า ก็ยิ่งบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดแสน หน้าหมองคล้ำลงทันทีโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

แซยี้ยังคงกล่าวขึ้นด้วยความปีติใจว่า

"นี่ เหตุใดท่านไม่พึงพอใจแล้วเล่า ท่านมีนามว่ากระไร ?"

เล่งฮวงรีบตอบละล่ำละลักขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โง้วนามเล่งฮวง"

แซยี้จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"ข้าพเจ้านามเตียแซ สำหรับท่านเรียกข้าพเจ้าว่าแซยี้ก็แล้วกัน"

เล่งฮวงสะกดอารมณ์จนเป็นปกติแล้วจึงกล่าวขึ้นว่า

"เจี๊ยบตั้วกอของท่านได้ไปเป็นเวลากว่าเดือนแล้ว ในขณะนี้น่ากลัวจะกลับมาแล้วก็เป็นได้"

แซยี้รีบกล่าวอย่างร้อนรนขึ้นทันทีว่า

"ข้าพเจ้าจะไปที่เกาะตั้วฉิ่มเต้าในบัดนี้เลย ท่านจะไปหรือไม่ ?"

เล่งฮวงคำนึงในใจว่า

'ตนกำลังจะเดินทางไปทางภาคเหนือของฮ่อน้ำเพื่อสืบเสาะตามหาอาลั้งอยู่ จึงนับเป็นทางเดียวกันที่สะดวกพอ'

ดังนั้นจึงตอบว่า

"ข้าพเจ้าสามารถร่วมทางกับท่านไปถึงยังชายแดนมณฑลกังโซวเท่านั้น"

แซยี้ผงกศีรษะอยู่หงึกหงัก พลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ได้ เราเดินทางกันเถิด"

เล่งฮวงรีบชำระค่าสุราอาหาร แล้วพาแซยี้มุ่งหน้าไปทางทิศเหนือทันที

ตลอดทางที่ร่วมกันไปนี้ เตียแซคุยจ้อถึงแต่เรื่องราวอันสนุกสนานของนางบนเกาะบ่อเก๊กเต้า จะเป็นการปลูกดอกไม้ ปลูกต้นหญ้า จับปลา จับหนอน ทุกสิ่งทุกอย่างที่นางกระทำแล้วรู้สึกสนุก ก็มาเล่าให้เล่งฮวงฟังด้วยความปลาบปลื้มยินดี ส่วนเล่งฮวงนั้น เมื่อจากตั้วเนี้ยและอาลั้งมาแล้ว ก็ฟันฝ่าอยู่แต่คมอาวุธทุกวี่ทุกวัน ใช้ชีวิตอย่างล่อแหลมล้อความตายอยู่ตลอดเวลา ยามนี้พอได้ฟังนางเล่าด้วยน้ำเสียงอันเจื้อยแจ้ว ในเรื่องที่สนุกสนานไร้เดียงสา จึงคล้ายดั่งได้เข้าไปสู่อีกโลกหนึ่ง ซึ่งปราศจากความกังวลสนใจในทุกสิ่ง

เตียแซได้กล่าวขึ้นครั้งหนึ่งว่า

"เกาะบ่อเก๊กเต้ากว้างขวางใหญ่โตมากนัก บนเกาะปลูกดอกไม้จนทั่วทุกแห่งหนสวยงามน่าชมเป็นที่สุด แต่บนเกาะมีเพียงบิดามารดาและข้าพเจ้าเท่านั้นเอง สำหรับบิดา วันเวลาเท่าที่มี หากมิใช่อ่านหนังสือก็ฝึกปรือพลังฝีมือ ข้าพเข้าจึงเล่นอยู่กับมารดาเท่านั้นเอง มีวันใดหากท่านและซิงตั้วกอร่วมกันมาพักอยู่สักหลาย ๆ เดือน

มาเป็นเพื่อนเล่นกับข้าพเจ้าแล้ว มิทราบว่าจะประเสริฐเลิศล้ำสักเพียงไร"

เล่งฮวงเห็นนางมีสีหน้าวิงวอนขอร้องเช่นนั้น จึงรีบกล่าวไปว่า

"ข้าพเจ้าย่อมต้องไปเยี่ยมเยียนท่านบ่อยครั้งดอก"

เตียแชทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้ามิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด คล้ายดั่งจะชิงชังในตัวเจี๊ยบตั้วกอมาก ข้าพเจ้าเกรงกลัวไปว่า บิดาจะไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเล่นกับเจี๊ยบตั้วกอเท่านั้นเอง"

เล่งฮวงรีบกล่าวขึ้นทันทีว่า

"มิเป็นไปได้ดอก เจี๊ยบตี่ฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่ง มีความชาญฉลาดปราดเปรียว ซึ่งบิดาท่านในภายภาคหน้าย่อมต้องพึงพอใจในตัวเจี๊ยบตี่เป็นแม่นมั่น"

เตียแชได้ฟังเล่งฮวงชมเชยชิงเจี๊ยบเข้า ก็รู้สึกหัวใจพองโตด้วยความปลาบปลื้มปีติ รีบกล่าวสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้าก็คิดเช่นนี้ เจี๊ยบตั้วกอและท่านต่างเป็นคนดีที่สุดภายในโลกนี้ ดีที่สุดจนมิอาจจะกล่าวชมเชยขึ้นได้"

เล่งฮวงพลันเปลี่ยนเรื่องไปทันทีว่า

"บิดาท่านได้รับการยกย่องเป็นสามเซียนนอกพสุธา พลังฝีมือย่อมต้องสูงส่งจนมิอาจจะหยั่งคะเนได้แล้ว และท่านก็มีความชาญฉลาดปราดเปรียว คงได้รับการถ่ายทอดยอดวิชาชั้นสูงสุดมามิน้อยกระมัง ?"

เตียแชกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บิดามักดุด่าข้าพเจ้าที่ไม่สนใจในวิชาการต่อสู้ ส่วนมารดานั้นบอกว่า อิสตรีมิมีความจำเป็นอันใดที่จะต้องไปต่อยตีกับผู้อื่น จึงมิต้องฝึกปรือให้มีพลังฝีมือสูงส่งสักเท่าใดนัก บิดาจึงไม่เคี่ยวเข็ญบังคับให้ข้าพเจ้าฝึกปรือกำลังฝีมืออีก เพียงแต่ให้ข้าพเจ้าพากเพียรอยู่แต่วิชาตัวเบาเท่านั้นเอง"

เล่งฮวงชมเชยขึ้นว่า

"มิน่าเล่า วิชาตัวเบาของท่านจึงประเสริฐเลิศล้ำทีเดียว"

เตียแชแย้มยิ้มอย่างเบิกบานใจเป็นที่สุด โดยมิได้กล่าวอย่างไรอีก

คนทั้งสองเดินทางกันไปเป็นเวลาอันยาวนาน กลางวันเดินทางไม่หยุดยั้ง กลางคืนพักผ่อนในโรงเตี๊ยม ซึ่งไมตรีจึงได้บังเกิดขึ้นอย่างสนิทสนม เล่งฮวงวางตัวเป็นตั้วกอต่อนางทุกสิ่งอัน ในความทะนุถนอมคุ้มครองอย่างพิถีพิถันละเอียดลออ มิให้นางได้รับความกระทบกระเทือนใจแม้แต่น้อยนิด

การเดินทางเป็นไปหลายวัน เตียแชมีความเร่งร้อนที่จะรีบกลับไป นางมีความเห็นว่าทางใหญ่นี้ไกลมากนัก จึงได้ใช้วิชาตัวเบาพร้อมกับเล่งฮวงบุกฝ่าเข้าไปในป่าเขาอันเป็นทางลัด ในมณฑลฮ่อน้ำนี้ มีเทือกทิวเขาสลับซับซ้อนมากมายก่ายกองนัก แต่คนทั้งสองต่างก็ทรงพลังอันยอดเยี่ยมสูงส่ง ดังนั้นจึงมิรู้สึกลำบากยากเย็นอย่างไรเลย

ในวันนี้ได้เดินเข้าสู่เมืองโซวจิว ซึ่งใกล้กับชายทะเลแล้ว คนทั้งสองเมื่อเห็นเป็นยามย่ำสนธยาจึงได้พากันเสาะหาจนพบถ้ำแห่งหนึ่ง ทรุดกายลงพักผ่อนกันไป

ยามนี้เป็นต้นฤดูหนาว อากาศจึงหนาวเย็นเป็นที่สุด เล่งฮวงหาฟืนได้มากองโตก็ก่อขึ้นยังที่ปากถ้ำ เตียแชค้นเสบียงกรังออกมาจากห่อผ้า แบ่งให้กับเล่งฮวงไปกว่าครึ่ง แล้วจึงนั่งรับประทานกันที่ข้างกองไฟ โดยไร้เรื่องจะพูดจาว่ากล่าวกัน

เล่งฮวงเห็นเตียแชเงียบขรึมผิดปกติ แสงเพลิงในกองได้สาดส่องใบหน้าน้อย ๆ นี้จนแดงระเรื่อ ปากรูปกระจับได้เม้มไว้จนเรียว ด้วยท่าทีอันหม่นหมองรันทด ก็ทราบว่านางมีความอาลัยในการพรากจากกันของวันพรุ่งนี้

จึงคำนึงขึ้นในใจว่า

'โกวเนี้ยผู้นี้มีจิตใจอันบริสุทธิ์สัตย์ซื่อเปี่ยมด้วยความเมตตาการุญ เจี๊ยบตี่นับว่ามีวาสนาเป็นอย่างยิ่งทีเดียว วันหน้าหากพบกับเจี๊ยบตี่แล้ว เราจะต้องตักเตือนต่อเจี๊ยบตี่ให้สุดคารม ขอให้เจี๊ยบตี่จงมีรักเดียวใจเดียวต่อโกวเนี้ยผู้นี้เถิด เฮอะ ผู้ใดใครเล่าจะน่ารักไปกว่าโกวเนี้ยนี้'

แต่ในใจของเล่งฮวง พลันปรากฏเงาร่างของอาลั้งขึ้นอีกครั้ง จึงคำนึงต่อไปว่า

'มีแต่อาลั้งเท่านั้น จึงจะสามารถเทียมเทียบเปรียบกับนางได้'

ดาวดวงแรกได้ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าแล้ว จากนั้นดวงจันทร์ก็ได้โผล่พ้นไหล่เขาขึ้นมาอีก...

เล่งฮวงแกะห่อผ้าที่ชุกไว้ในอกเสื้อออกอย่างทะนุถนอม หยิบเอากระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมา และอ่านทบทวนดูไปมาอีกหลายครั้ง ซึ่งตัวอักษรที่ชัดเจนสวยงามนั้น ได้เป็นที่ชื่นใจเพราะอ่านไปแล้วมิทราบกี่ตลบ...

'ตั้วกอ ข้าพเจ้าไม่โกรธท่าน ข้าพเจ้ามิโกรธท่านจริง ๆ...โซวโกวเนี้ยเป็นโกว-เนี้ยที่ประเสริฐสุด นางมีความรักในตัวท่านอย่างจริงใจ ท่านดีกับนางเสียเถิด จงอย่าได้มาคำนึงถึงเอียเท้าอันโง่เขลาคร่ำครึเช่นข้าพเจ้าอีกต่อไปเลย...

'ตั้วกอ ข้าพเจ้าจากไปแล้ว ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะไปจนสุดแสนไกล แต่ทว่าตั้วกอ อาลั้งยังคงเป็นของท่านอยู่ มาตรแม้นจะห่างไกลไปหมื่น ๆ พัน ๆ ลี้ อาลั้งก็ยังอวยพรให้ท่านทั้งสองจงประสบสุขทุกทิวาราตรี...'

เล่งฮวงอ่านซ้ำอ่านซาก แล้วคำนึงอย่างหนักหน่วงถึงสภาพของการพบปะกับโซวฮุ่ยจือเมื่อครั้งก่อน ซึ่งมาตรแม้นจะขบคิดอย่างไรก็หวนคิดมิออกเลย

'อาลั้งทิ้งจดหมายแทนตัวแล้วจากไป คงต้องได้ยินเราและโซวโกวเนี้ยได้กล่าวคำพูดที่สนิทสนมเกินขอบเขตอย่างไรไปบ้างเป็นแน่ แต่เหตุไฉนเราขบคิดอย่างไรก็มิออกเล่า หรือว่าเมื่อวันนั้น หลังจากเราเมามายสุราแล้วก็ไปกระทำสิ่งอันผิดมาร-ยาทอย่างไรไปกระมัง"

เล่งฮวงยิ่งคิดยิ่งบังเกิดความหวาดกลัว โดยมิกล้าจะเชื่อมั่นในตนเองอีกต่อไปแล้ว คำนึงขึ้นว่า

'หากแม้นเป็นเช่นนั้นจริง เราจะแบกหน้าไปพบโซวโกวเนี้ยได้อย่างไร ในการที่ล่วงเกินนางแล้วกลับละทิ้งไป'

เตียแชพลันกล่าวขึ้นในยามนั้นว่า

"โง้วตั้วกอ ท่านดู นั่นคืออะไร?"

เล่งฮวงเงยหน้ามองไป เห็นดาวตกดวงหนึ่งพุ่งปราดลงจากท้องฟ้าแล้วหายลับไป กรีดหางอันยาวเหยียดเป็นสีครามสดใส ทิ้งไว้ในอากาศอยู่ครู่หนึ่ง

เล่งฮวงจึงตอบขึ้นว่า

"นั่นคือดาวตก"

เตียแชผงกศีรษะโดยมิได้ว่ากล่าวเช่นไร แต่ในใจกลับคำนึงถึงว่า

'มารดามักกล่าวเสมอว่า ในดวงดาวแต่ละดวงนั้น มีเทพยดาอยู่องค์หนึ่ง อันเทพยดาองค์นี้มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงมิยอมเป็นเทพยดาที่ทุกคนปรารถนาใฝ่ฝัน โดยกลับยินยอมร่วงหล่นลงมาในโลกนี้ มิทราบว่าเป็นเทพบุตรหรือเทพธิดากันแน่'

จากนั้นก็คำนึงต่อไปอีกว่า

'เมื่อเราอายุยังเยาว์วัยนั้น มิว่าเรื่องอันใดก็มิรู้ซึ้งแตกฉาน ตลอดวันเอาแต่เล่นหัวอย่างสนุกสนาน หรือพัวพันออดอ้อนมารดาให้เล่านิทาน ยามเหนื่อยก็นอนอยู่บนสนามหญ้าอันหนานุ่ม ยามกระหายก็เด็ดผลไม้มากัดกิน เรามิเคยไปครุ่นคิด

ถึงเรื่องอันใด มิเคยเกรงกลัวในสิ่งไหน ๆ มีแต่บางครั้งที่บิดาปั้นสีหน้าเคร่งเครียดบีบบังคับให้เราฝึกปรือพลังฝีมือดอก เราจึงได้มีความหวาดกลัวขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่ทว่า ในครั้งนี้ที่เรากลับยังเกาะบ่อเก๊กเต้า ทุกสิ่งทุกอย่างต่างไม่อาจทำให้เราบังเกิดความสนุกสนานสนใจเช่นคราครั้งก่อนได้แล้ว เราคิดถึงแต่ซิงตั้วกอ เป็นห่วงกังวลว่าซิงตั้วกอจะไม่มาดีกับเรา ในใจรู้สึกกลัดกลุ้มรำคาญอย่างแท้จริงทีเดียว โอ หรือว่าคนที่มีอายุสูงวัยขึ้น ก็ยิ่งไม่มีความสนุกสนานสดชื่นรื่นรมย์กระมัง...'

นางลอบปรายตามองดูเล่งฮวง เห็นในมือถือกระดาษแผ่นน้อยด้วยสีหน้าอันสลดหดหู่ เปี่ยมด้วยความหม่นหมองรันทด จึงได้ชะโงกหน้าเข้าไปโดยเงียบกริบกล่าวขึ้นว่า

"โง้วตั้วกอ ท่านดูอะไร ?"

เล่งฮวงสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น รีบพับกระดาษจดหมายของอาลั้งเก็บเอาไว้อย่างทะนุถนอม ฝืนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิมีเรื่องอันใดดอก ข้าพเจ้าว่าวันพรุ่งนี้ที่เราจะแยกทางกันนั้น ท่านจงรีบเดินทางไปให้เร็วด้วย มาตรมิเช่นนั้น น่ากลัวจะคลาดกับเจี๊ยบตี่ไป"

แซยี้มาตรแม้นจะไร้เดียงสา มีแต่ความบริสุทธิ์สัตย์ซื่อ แต่ก็มีความชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่งนัก ตลอดรายทางมานี้นางมีความรู้สึกว่า เล่งฮวงมาตรแม้นจะยิ้มแย้มแจ่มใสพูดคุยด้วยกันเป็นอันดี แต่คราใดที่ได้อยู่ตามลำพังคนเดียวแล้วมักจะมีท่าทีอันสลดรันทด สีหน้าหมองคล้ำด้วยความวิตกกังวล ซึ่งนางเคยถามไถ่อยู่หลายครั้งแล้ว แต่เล่งฮวงก็กลบเกลื่อนอำพรางอยู่เสมอ ซึ่งนางคำนึงถึงในใจว่า

'โง้วตั้วกอมีพลังฝีมืออันสูงส่ง มีรูปโฉมที่งามสง่า ยังจะมีเรื่องอันใดที่สร้างความไม่สบอารมณ์ให้อีกด้วยหรือ ? เรามิจำเป็นต้องเค้นถามอีกดอก เพราะจะต้องสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้บังเกิดขึ้นโดยใช่เหตุ รอไว้เมื่อพบซิงเจี๊ยบตั้วกอแล้ว ถามไถ่กับซิงตั้วกอย่อมรู้ได้เอง'

วันเวลาเพียงสั้น ๆ นี้ ทำให้นางผู้ซึ่งบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ได้เริ่มมีความคิดขึ้นบ้างแล้ว

แซยี้กล่าวเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลขึ้นว่า

"หากท่านมีเวลาว่างแล้ว จะต้องไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่เกาะบ่อเก๊กเต้าสักครั้งด้วย ?"

เล่งฮวงผงกศีรษะรับ และพลันกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อพบเจี๊ยบตี่แล้ว จงบอกกล่าวกับเจี๊ยบตี่ด้วยว่า อีกสองเดือนให้หลัง

ข้าพเจ้าไปรออยู่ที่เมืองลกเอี๋ยง เราสองจะไปล้างแค้นในครานั้นเลย"

ดวงดาวน้อยที่ดารดาษเต็มท้องฟ้า รู้สึกเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม เพราะท้องฟ้าได้กลายเป็นสีดำสนิทไปแล้ว แซยี้เบิ่งตาอันแวววาวสดใสไปกว่าดวงดาวของนาง นับดูหมู่ดาวบนท้องฟ้าอย่างสงบเงียบขรึม ในดวงใจอันสดใสไร้ราคีของนาง ได้ปรากฏภาพของชิงเจี๊ยบขึ้นอีกแล้ว...

บทที่ 40

ลิขิตที่ไม่บิดเบือน

ท้องฟ้าสีครามเข้ม แสงดาวที่แวววับสลัว...

พร้อมกันในเวลาขณะนั้น ในท่ามกลางท้องฟ้าและดวงดาวเดียวกัน ทิศทางซึ่งห่างไกลไปเป็นพัน ๆ ลี้ ก็มีบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งมีจิตใจความรู้สึกเฉกเช่นกัน แหงนหน้าเหม่อมองดูท้องฟ้าอันเวิ้งว้าง นับดูหมู่ดาวที่กะพริบตาอย่างเลื่อนลอย...

คนผู้นั้นคือชิงเจี๊ยบนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบนั่งกอดเข่าอยู่ที่ปากถ้ำศิลา เพ่งมองจ้องตาดูขอบฟ้าอันเวิ้งว้างสุดไกลท่ามกลางแสงดาวอันเลือนราง ใบหน้าที่ขาวสะอาดสดใสนั้น มีสีแดงอันประหลาดพิกลบังเกิดขึ้นจนเห็นได้ชัด แต่ก็ยากยิ่งจะเปรียบเทียบอธิบายได้

อาจบางที ชิงเจี๊ยบในยามนี้ก็กำลังคำนึงถึงแซยี้กระมัง ?

หลังจากกัดฟันรับฝ่ามือของกิมแปะเซ่งฮุด สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไปแล้ว มิหนำซ้ำ เนื่องจากฝืนใจไม่ให้ร่างต้องถอยหนีบ่ายเบี่ยงพลัง จึงมิอาจจะใช้ความหลอกล่อให้การจู่โจมของศัตรูเบาบางไปได้แม้แต่น้อย ดังนั้นเอง ฝ่ามือของกิมแปะเซ่งฮุดในครั้งนั้น ก็ฟาดใส่ชิงเจี๊ยบอย่างถนัดถนี่ ด้วยพลังการฝึกปรือของกิมแปะเซ่งฮุดแล้ว ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะเข้มแข็งแกร่งกร้าวไปกว่านี้อีกสักหลาย ๆ ส่วน ก็น่ากลัวมิใช่จะเป็นคู่มือต่อสู้ด้วยได้...

แต่ทว่า ในขณะนี้ จากสีแดงฉานสดใสบนใบหน้าชิงเจี๊ยบ เท่าที่เห็นอย่างน้อยอาการบาดเจ็บภายในที่ได้รับคงทุเลาไปไม่ต่ำกว่าเก้าในสิบแล้ว ซึ่งมิต้องบอกก็

ทราบว่า ชิงเจี๊ยบคงอาศัยในวิชากำลังภายในที่ฝึกปรือมาอย่างสูงส่งยอดเยี่ยม ตามแนวทางอันเที่ยงแท้มาตรฐาน เข้ารักษาพยาบาลตนเองจนเป็นเช่นนี้ ซึ่งพลังการฝึกปรือจนถึงขั้นนี้ นับได้ว่าบรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดแห่งความแกร่งกร้าวสูงล้ำแล้ว

เป็นความจริง ชิงเจี๊ยบยามนี้กำลังคำนึงถึงแซยื้อยู่ หวนคิดไปถึงโฉมหน้าอันสวยสะคราญล้ำเลิศ คำนึงถึงดวงตาอันสดใสไร้มารยา ท่าทีที่ไร้เดียงสาน่าทะนุถนอม

อย่างแช่มช้า ความคำนึงได้เลื่อนลอยไปถึงกิมอีและปึงเชี่ยวคุน

ปึงเชี่ยวคุนเป็นสตรีคนแรกที่ได้แทรกกายเข้าไปในดวงใจชิงเจี๊ยบ มาตรแม้นชะตาชีวิตจะลิขิตให้เป็นไปในสภาพเท่าที่เห็นเช่นปัจจุบัน แต่ความรักครั้งแรกนั้นยังเป็นความหวานซึ้งซึ่งตราตรึงใจชิงเจี๊ยบอยู่ตลอดมา มิเคยเหือดหายลืมเลือนไปเลย

ยามเมื่อปึงเชี่ยวคุนและกิมอีถูกสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไล่จนสิ้นหนทางจะหนีเอาตัวรอดไปนั้น ชิงเจี๊ยบได้เสนอตัวออกไปอย่างไม่คำนึงถึงอันตรายนานา กัดฟันรับพลังฝ่ามือกิมแปะเซ่งฮุดโดยตรงไปครั้งหนึ่ง ซึ่งในช่วงฉับพลันนั้น ชิงเจี๊ยบได้ลืมเลือนถึงความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง ที่ยังมิได้ชำระล้างดั่งความมุ่งหวังความอาฆาตพยาบาทของอาจารย์ ก็ยังมิได้กระทำไปตามคำสั่ง และลืมเลือนเรื่องสำคัญอันมากมายก่ายกองในโลกนี้ ที่ตนสมควรจะไปกระทำอีก รู้สึกแต่เลือดระอุในร่างพลุ่งพล่านจนสุดระงับ อารมณ์บังเกิดจนรุนแรงมิอาจจะสะกดกลั้นได้ แม้ผลสุดท้ายที่จะบังเกิดขึ้นในสภาพใด ชิงเจี๊ยบก็ไม่ไปคำนึงถึงอีกแล้ว

อย่างนี้ก็หมายความว่า ชิงเจี๊ยบยังคงมีความรักในตัวปึงเชี่ยวคุนอย่างหนักแน่นอีกหรือ ?

ความคำนึงของชิงเจี๊ยบต้องชะงักงันในทันที ถามตนเองขึ้นอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"ชิงเจี๊ยบเอ๋ย เหตุไฉนเจ้าจึงสลัดละทิ้งนางออกจากใจมิได้อีกหรือ เจ้ายังคงไปคำนึงถึงนางตลอดเวลาด้วยเหตุผลกลใดเล่า..."

ประกายเจิดจ้าได้กรีดผ่านท้องฟ้าอันสงบร่มรื่นไปในคราวนั้น ดาวดวงน้อยที่มิอาจจะทนความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวบนท้องฟ้าอันเวิ้งว้างได้ ต้องหาทางอันยาวเหยียดร่วงลงสู่โลกมนุษย์อันสับสนแล้ว

"เราไม่ไปรักอาลัยในตัวนางอีกแล้วกระมัง ? หากแม้นเราไม่รักนางแล้ว เหตุไฉนในเวลานั้น เราจึงไม่คำนึงถึงชีวิตของตน เหตุไฉนจึงเสนอหน้าออกรับอย่างไม่หวาดหวั่นด้วย หรือว่าจะเป็นแต่เพียงคำนึงถึงสัจธรรม หากแม้นเรารักนาง เรา

ก็ไม่บังควรที่จะไปคำนึงถึงนางเช่นนี้อีกเลย ปล่อยให้นางมีชีวิตอย่างสุขสงบกับกิมอีเถิด มิว่ามันผู้นั้นจะเป็นใคร ซึ่งในที่สุด นางก็นับว่าได้บรรลุจุดหมายของชีวิตแล้ว เป็นฝั่งฝาอย่างน่าอวยพรให้..."

จิตใจชิงเจี๊ยบเริ่มกลับกลอกรวนเรขึ้นเสียแล้ว

เสียงคลื่นลมโถมฝั่งดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว เสียงนี้ดังสดใสชัดเจนยิ่งนักในยามราตรี

คนเราเมื่อตกอยู่ในสภาพและสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ ความคิดจึงมักจะกลับกลายอย่างแคล่วคล่องประเปรียวและกระเจิดกระเจิง จิตใจของชิงเจี๊ยบยามนี้ จึงคล้ายดั่งม้าพยศที่กำลังห้อตะบึงไปในวันเวลาซึ่งได้จากไปอย่างไม่มีวันกลับ หากคำนึงถึงเรื่องราวในอดีตทุกประการอย่างเชื่องซึมสับสน...

ใบหน้าแต่ละคนที่ได้รู้จักมักคุ้นมา ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างรวดเร็ว กับชิงเจี๊ยบในยามนี้ รู้สึกช่างมีความสนิทสนมอย่างกลมเกลียวไปกว่ายามปกติมากนัก...

แต่ทว่า ใบหน้าที่ปรากฏได้เนิ่นนานกว่าทุกผู้นั้น ก็คือใบหน้าของบ่วยเจ็กเจ่กที่ชราภาพจนเหี่ยวย่น แต่เป็นใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความเวทนาปรานี ชิงเจี๊ยบมีชีวิตและสภาพดั่งทุกวันนี้ ได้สร้างขึ้นจากมือทั้งสองของบ่วยเจ็กเจ่ก ที่ให้ความเมตตาการุญ ให้ความปกปักรักษา และประสิทธิ์ประสาทมาทุกประการ

ฉับพลันนั้น ความคิดอันพิสดารที่มิเคยจะปรากฏก็ได้บังเกิดขึ้นในใจชิงเจี๊ยบอย่างกะทันหัน

'อันบุคคลในโลกนี้ จะต้องเป็นเช่นไร จึงนับได้ว่าเป็นคนดีมีธัมมะเล่า เช่นกิมเจ่กพ้ง กิมอี คนประดานี้จะเป็นคนเลวทรามต่ำช้าจริง ๆ หรือ บุคคลที่ว่ามีใจบุญสุนทาน มีธัมมะและหิริโอตตัปปะ จะเป็นบุคคลที่มิเคยกระทำความผิดพลาดหรือความเลวทรามมาแต่ก่อนเลยจริง ๆ ?'

ชิงเจี๊ยบที่ชาญฉลาดปราดเปรียวจนกลอกกลิ้ง ได้ถูกปัญหานี้ครอบคลุมจนซึมเซาเลื่อนลอยไปทันที พร้อมกันนั้น ความข้องกังขาก็ได้เริ่มบังเกิดขึ้นอีกด้วย

"ดจดั่งบ่วยเจ็กเจ่ก อาศัยในอัจฉริยะที่น่าตื่นตระหนกต่อชนชาวโลก ฝึกปรือจนวิชาทั้งเจ็ดนั้นแตกฉานช่ำชองและเชี่ยวชาญ แต่ในบู๊ลิ้มหากแม้นเอ่ยถึงนามเทพเจ้า-สัตตฝีมือแล้ว อย่างมากก็เป็นการ 'เกรงกลัว' เท่านั้น โดยหามีความ 'เคารพยกย่อง' ไม่ แต่สองพี่น้องตระกูลกิมของพรรคกระยาจก ความจริงมีพลังฝีมือที่จำกัดเหลือเกิน แต่ทว่า ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้ม ยามใดได้เอ่ยถึงนามกิมเล่าตั้ว กิมเล่ายี่

ขึ้นแล้ว ไม่มีแม้แต่สักคนเดียว ที่จะมิชูหัวแม่มือร่อนร้องชมเชยอย่างจริงใจขึ้น จึงเป็นที่ประจักษ์ว่า การจะทำตนเป็นผู้เก่งกล้าสามารถจนร้ายกาจนั้นไม่ยากนักเลย แต่การจะเป็นคนดีที่ได้รับคำยกย่องชมเชยจากทุกผู้คนนั้น ช่างลำบากยากเย็นอย่างแสนเข็ญ..."

ความจริง ชิงเจี๊ยบเป็นผู้มีอารมณ์รุนแรงเอาแต่ใจตัว มาตรแม้นจะได้อยู่ภายใต้การอบรมของบ่วยซัวมิ้งเป็นเวลานานปี ผ่านการค้นคว้าร่ำเรียนในตำรับตำรานานาประการทั้งของโบราณและปัจจุบันมามากหลาย แต่ในก้นบึ้งของหัวใจนั้น ยังบังเกิดความคิดเห็นขัดแย้งอยู่กับคำสั่งสอนของนักปราชญ์โบราณ มีความไม่เชื่อถือในเรื่องราวเหล่านั้นเลย การกระทำนานายามได้ลงมือไปนั้น คำนึงถึงแต่ 'ศัตรูและเรา' อย่างหนักแน่นไปกว่าความ 'ผิด ชอบ ชั่ว ดี' เสียอีก ขอเพียงแต่เป็นบุคคลที่ดีต่อตนแล้ว ตนย่อมดีต่อผู้อื่นอีกเป็นสิบ ๆ ร้อย ๆ เท่า หากมีความร้ายหรือชั่วต่อตนแล้ว ตนก็จะให้ความชั่วร้ายกับผู้นั้นไปเป็นจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ เท่า ซึ่งผู้อื่นจะมีความเห็นเป็นเช่นไรในการกระทำของตน ก็ไม่เคยจะไปคำนึงใส่ใจให้ยุ่งยากเลย

แต่วันเวลาในระหว่างนี้ อาจบางทีเป็นเพราะมีอายุสูงวัยขึ้นบ้างแล้วก็ได้ หรืออาจบางทีเป็นเพราะได้อยู่ร่วมกับโง้วเล่งฮวงที่มีนิสัยอันสัตย์ซื่อถือมั่น เปี่ยมด้วยธัมมะอันสูงส่ง ซึ่งความดีงามเหล่านี้ได้กล่อมเกลาจนชิงเจี๊ยบเริ่มบังเกิดความเปลี่ยนแปลง จากนิสัยเจ้าอารมณ์ของตนจนกลับกลายไป แต่ทว่าความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อาจบางทีแม้กระทั่งตัวชิงเจี๊ยบเองก็มิทราบได้เลย ซึ่งดั่งกับว่าเมื่อคราครั้งก่อนนั้นชิงเจี๊ยบมีความเคารพนับถือต่อบ่วยเจ็กเจ่กอย่างลุ่มหลงงมงาย แต่ในขณะนี้ กลับได้มีความคิดต่อบ่วยเจ็กเจ่กไปเช่นนั้นได้ ซึ่งมันมิอาจจะไม่กล่าวได้ว่า เป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่โตมโหฬารทีเดียว

ความคิดชิงเจี๊ยบกระเจิดกระเจิงไปไม่หยุดยั้ง ในที่สุดก็ต้องถามไถ่ตนเองขึ้นทันทีว่า

"ตัวเราเองจะนับเป็นคนดีมีธัมมะได้หรือไม่" นี่เป็นปัญหาอันลึกซึ้งแก่นแท้ปัญหาที่ซุกไว้ภายใต้ก้นบึ้งของหัวใจมาเป็นเวลาช้านาน ในระยะนี้ ชิงเจี๊ยบอาศัยในพลังการฝึกปรือที่น่าตื่นตระหนกตกใจ ฟันฝ่าเสริมสร้างจนได้รับเกียรติภูมิอันสูงส่งกระเดื่องดังนาม 'บ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยม' ได้เป็นสัญลักษณ์ที่เคารพนับถือแก่ผู้ชนชาวบู๊ลิ้มขึ้นแล้ว แต่ทว่า ตนเป็นคนดีเพียงพอต่อความเคารพนับถือของผู้คนได้หรือไม่ ?"

ยามคนเราเมื่อได้รับความสำเร็จในชื่อเสียงแล้ว การกระทำใด ๆ ก็ย่อมต้อง

ระมัดระวังขึ้นจนแทบตัวลีบ ชิงเจี๊ยบในขณะนี้ จะมากหรือน้อยก็ได้ความคิดชนิดนี้บังเกิดขึ้นด้วย ปรารถนาที่จะให้นามบ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยมได้เป็นนามที่ยอมรับอย่างเคารพ ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญจากผู้คนด้วยใจจริง มิเพียงแต่จะเป็นนามของนักสู้ผู้หยาบกร้านโหดร้ายเท่านั้น

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดสับสนอลหม่านอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมันเป็นเหตุการณ์ธรรมดาทั่ว ๆ ไปในยามที่พักผ่อนจากการเดินลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บภายใน...ความคิดจะเปลี่ยนแปลงจนสับสนอลหม่านผิดปกติ ซึ่งกล่าวได้ว่า ยุ่งเหยิงอลวนเป็นที่สุดแล้ว

ความคิดอันพิกลพิสดารนานา ได้ปรากฏขึ้นวนเวียนในห้วงสมองอยู่ตลอดเวลา...

ผลสุดท้าย ชิงเจี๊ยบก็ได้คำนึงถึงสตรีที่ตนเผชิญมาทั้งสามคน ปึงเซี่ยวคุน กิมบ่วยเล้ง เตียแช

กับการได้ประสบพบกันอีกครั้งของปึงเซี่ยวคุน ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกมีความหวังในการจะได้พบปะกับกิมบ่วยเล้งที่สูญหายไปโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ ซึ่งคำนึงอยู่ว่า

'จะต้องมีวันหนึ่งข้างหน้าให้ตนสืบเสาะหาจนพบนางได้อย่างแน่นอน...'

แต่มันช่างเป็นความคิดที่ไร้เหตุผลเลื่อนลอยจนหาเค้ามิได้ เพราะชิงเจี๊ยบจะอย่างไรก็ไม่มีทางคาดคิดถึงว่า กิมบ่วยเล้งได้เผชิญกับชะตาชีวิตที่สุดแสนจะอาภัพอัปภาคย์...ชะตาชีวิตได้ล้อเลียนกลั่นแกล้งกันอย่างรุนแรงเหลือเกิน

จากนั้น ชิงเจี๊ยบก็คำนึงถึงแซยี้...

'เราและนางมาตรแม้นจะอยู่ใกล้กันในช่วงเวลาอันสั้น ๆ แต่นางกลับให้ความตราตรึงใจจนยากยิ่งจะเลือนลืมได้กับเรา เราสองมาตรแม้นจะมิได้ว่ากล่าวกันอย่างเปิดเผยชัดเจนถึงเรื่องอันใด แต่การที่นางเสียสละชีวิตเข้าช่วยเหลือเราหลายต่อหลายครั้ง และได้หนีจากอ้อมอกอันอบอุ่นของผู้บังเกิดเกล้า เข้าตามหาเราในโลกกว้างอันสับสน มันมิประเสริฐเลิศไปกว่าวาจาที่มาพร่ำกล่าวกันสักหมื่น ๆ พัน ๆ ประโยคดอกหรือ...ยามเราอยู่กับนางคราใด มิว่าความทุกข์สุขโศกหมองไหม้อันใดก็มิเคยได้คำนึงถึง เรามีแต่ความสนุกสนาน มีแต่ความสดชื่นรื่นรมย์อย่างซาบซึ้งตรึงใจ...ชิงเจี๊ยบเอย ในแก่นแท้ของหัวใจเจ้านั้น รักแซยี้มากกว่าผู้อื่นหรือ...'

ชิงเจี๊ยบมิอาจจะคำนึงต่อไปได้อีกแล้ว เวลาพักผ่อนครึ่งชั่วยามได้ผ่านพ้นไปแล้ว ความรู้สึกได้ตักเตือนตนเองให้สลัดความคิดที่สับสนกระเจิดกระเจิงเหล่านี้ออกไปให้หมดสิ้น เพ่งสมาธิเข้ากระทำการเดินลมปราณรักษาตัวอีกครั้งเป็นครั้ง

สุดท้าย

ชิงเจี๊ยบจึงนั่งขัดสมาธิตัวตรง ใบหน้าปรากฏแววแห่งความเคร่งขรึมเยือกเย็นอย่างแช่มช้า เบื้องบนขม่อมได้ปรากฏควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นทีละน้อย ทีละน้อย...

ทางลานนอกถ้ำเป็นพื้นทรายที่กว้างขวาง พ้นจากนั้นไปก็เป็นชายหาดริมทะเลแล้ว

น้ำทะเลกลืนกินเอาหาดทรายลงไป ตวัดม้วนเป็นฟองขาวกระจัดกระจายไปทุกแห่ง เสียงคลื่นได้ดังโหมเข้ามาดังเป็นจังหวะจะโคน

ฉับพลันนั้น...

เงาร่างสีดำสองคน ได้ปรากฏขึ้นที่ริมหาดทราย มาตรแม้นจะห่างไกลกันอีกมากโข แต่ก็ยังเห็นได้ถนัดชัดตาว่า เป็นคนที่พิกลผิดคนธรรมดามากมายนัก

โดยเฉพาะมีหนึ่งในจำนวนนั้น แทบจะมีมือเท้าอันพิการไม่สมประกอบ

มันทั้งสองเดินพลางก็ยกมือทำใบ้กันไปพลาง คล้ายดั่งหนึ่งในจำนวนนั้นเป็นคนใบ้

ใกล้เข้ามาแล้ว จากแสงดาวอันเลือนราง พอเห็นเป็นใบหน้าที่อัปลักษณ์ชั่วช้าน่าหวาดกลัว มันทั้งสองคือสองมหากาฬพิภพนั่นเอง

มันสองรู้แน่แก่ใจว่า ที่หาดทรายอันรกร้างเปล่าเปลี่ยวแถบนี้ ไร้ผู้คนอยู่อาศัย ดังนั้นจึงพากันเดินอย่างไม่หวาดหวั่นระวังตัวเลย ฝีเท้าก็เหยียบย่ำกันมาจนดัง...

ชิงเจี๊ยบที่นั่งผนึกลมปราณอยู่หน้าถ้ำ ถูกเสียงฝีเท้านี้สะกิดจนรู้สึกตัวขึ้น รีบลืมตามองไป...แต่การมองในครั้งนี้ มิอาจจะสร้างความสงบใจให้ได้อีกแล้ว

ใบหน้าที่ชั่วอัปลักษณ์ อวัยวะที่พิการมิสมประกอบนี้ ชิงเจี๊ยบมิเคยลืมเลือนเลยแม้กระทั่งในความฝัน นั่นมันคือศัตรูคู่อาฆาตที่ได้ผลาญชีวิตบิดามารดาของตน ศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากันเลย

ชิงเจี๊ยบรู้ซึ้งถึงว่า ยามนี้เป็นเวลาอันคับขับของการผนึกลมปราณเข้ารักษาอาการบาดเจ็บ จะประมาทเลินเล่อไปมิได้แม้แต่น้อย แต่มาตรแม้นจะสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าสะกดอารมณ์ไปถึงห้าครั้งแล้ว ก็ยังมิอาจจะสะกดให้ความพลุ่งพล่านเดือด-ดาลในอกราบคาบลงไปได้เลย ซึ่งตามความเป็นจริง ด้วยนิสัยดุจชิงเจี๊ยบนี้ แม้จะมีกำลังภายในที่สูงล้ำไปกว่านี้อีกสักหลายเท่า ก็หาประโยชน์อันใดมิได้ดอก...

ชิงเจี๊ยบจึงทอดถอนหายใจ และผุดลุกขึ้นยืนทันที ชิงเจี๊ยบก็ทราบดีว่า การลุกขึ้นยืนในครั้งนี้ จะต้องสูญเสียกำลังและเวลามารักษาตัวเพิ่มขึ้นอีกสองเท่า แต่ทว่า ตนไม่มีทางจะระงับอารมณ์ของตนเองให้สงบราบคาบลงได้จริง ๆ

ชิงเจี๊ยบลองผนึกลมปราณให้โคจรไปรอบร่างดู มาตรแม้นความเคลื่อนไหวใด ๆ จะเป็นไปได้ดุจปกติ แต่ลมปราณในร่างกลับมิอาจจะผนึกตัวให้แข็งแกร่งได้ การลงมือต่อสู้กับผู้อื่นนั้น มิต้องไปคำนึงถึงแล้ว เพราะกระทำมิได้โดยเด็ดขาด

เสียงฝีเท้าของสองมหากาฬได้ใกล้เข้ามาอีก มันทั้งสองคล้ายดั่งกำลังมุ่งหน้ามาที่ถ้ำศิลาแห่งนี้เสียด้วย

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดในใจด้วยความกระวนกระวายว่า

'หากแม้นเป็นยามปกติ เจ้ามหากาฬทั้งสองมาเสนอหน้าเข้ามาเองแล้ว นับว่าทุ่นเวลาการสืบเสาะค้นคว้าของเราไปอย่างประเสริฐ ยิ่งเนื่องจากเจ้ามารร้ายทั้งสองนี้มิเป็นเช่นเจ้าสำนักใหญ่ทั้งห้า ซึ่งมันจะปลีกตัวเข้าซุกซ่อนหลบหลีกเมื่อไรก็ได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริง การสืบเสาะค้นหาของเราย่อมต้องลำบากยากเย็นเต็มที่ แต่น่าเสียดายที่ในขณะนี้ เราจนปัญญาจะไปต่อสู้กับมันได้ เพราะไร้เรี่ยวแรงโดยสิ้นเชิง ซึ่งเราจะกระทำอย่างไรดีเล่า หรือจะปล่อยให้ศัตรูคู่อาฆาตนี้ผ่านพ้นไปโดยง่ายดายกระมัง ?'

ชิงเจี๊ยบทั้งเดือดดาลคลั่งแค้นและกระวนกระวายใจอย่างร้อนรุ่ม ในยามกะทันหันนั้นตกลงใจมิได้ มือทั้งสองจึงคลำไปทั่วร่างอย่างสับสนวุ่นวาย หวังจะหาวัตถุอันใดที่พอจะนำมาใช้ได้ในยามนี้

ฉับพลันนั้น ที่ปลายนิ้วก็ได้สัมผัสกับวัตถุสิ่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ทางอกเสื้อ ความคิดชนิดหนึ่งพุ่งวูบขึ้นสู่ห้วงสมอง จึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนแทบต้องแผดร้องออกมา...

ชิงเจี๊ยบรีบล้วงมือเข้าอกเสื้อ ดึงเอาขวดน้อยขึ้นมาพร้อมทั้งครุ่นคิดในใจว่า

'คัมภีร์พิษของกิมเจ่กพ้งมีบันทึกว่า พิษของเพ็กเง็กต้วนตึ้งพอถูกรีดเร้นออกจากร่าง กระทบอากาศภายนอก สรรพคุณของมันก็จะแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง จากการกำเริบทางในมาเป็นสำแดงฤทธิ์ทางภายนอก และสูญเสียประสิทธิภาพในการเร้นกายอยู่ภายในร่างคนอีกด้วย มิหนำซ้ำ ยังสามารถใช้เนื้อหอยกาบธรรมดาก็มาขจัดพิษร้ายออกไปได้ ดังนั้น ประสิทธิภาพจึงได้คลายความชั่วร้ายลงไปมากมาย แต่ยามนี้เราจะใช้มันได้อย่างประเสริฐทีเดียว'

ที่แท้ในขวดน้อยนี้คือยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งซึ่งเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินและฮุ่ยไต้ซือได้ร่วมกำลังกันรีดเร้นออกจากร่างของบ่อฮึ้งเซ็งนั่นเอง

แสงเดือนเลือนรางสลัวตา ชิงเจี๊ยบเคลื่อนกายออกไปอย่างแช่มช้าซ่อนเร้นจนถึงยังก้อนหินที่ยื่นออก เมื่อแฝงกายเข้าแอบมองทางด้านหลังก้อนหินแล้ว ความ

คิดก็กระเจิดกระเจิงจนระทึกไป ในห้วงสมองบังเกิดปัญหานานาประการมาสุมกันอย่างวุ่นวาย

สองมหากาฬพิภพใกล้เข้ามามากแล้ว เจียวฮ่วยและเจียวเล้าสองพี่น้อง คล้ายดั่งได้เดินทางกันมาจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอย่างยิ่ง ซิงเจี๊ยบแทบจะได้ยินเสียงลมหายใจอันหนักหน่วงของคนทั้งสองด้วย

ในฉับพลันนั้น ซิงเจี๊ยบฉุกใจได้คิด รีบกระชากจุกขวดและชัดมือออกไปทางด้านเป็นวงกว้าง ยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งจึงได้พุ่งออกจากขวดไปตามกำลังแขนที่เหวี่ยงอยู่ จนกลายเป็นวงหน้าปากถ้ำอย่างสวยงามเป็นระเบียบ

ยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งอันเป็นสีเขียวมรกตสดใส พุ่งเป็นสายในกลางอากาศแล้วร่วงลงยังพื้นทราย ยังคงมีประกายสีเขียวอย่างเลือนราง ในท่ามกลางความมืดมิดสลัวตายามวิกาล มิสะดุดตากระไรนัก

ซิงเจี๊ยบมิได้ชักช้ารอท่า เก็บก้อนหินใหญ่ประมาณกำปั้นขึ้นสองก้อน เทยาพิษบนก้อนหินนั้นเพื่อเตรียมจะกระทำตามแผนการขั้นต่อไป

ฟ้าสังหารและฟ้าพิการสองพี่น้องจะคาดคิดอย่างไรก็มิถึงว่า ในสถานที่อันรกร้างเปล่าเปลี่ยวเช่นนี้ จะมีศัตรูคู่อาฆาตมาจับจ้องคอยกำจัดตนอย่างเที้ยมโหดอำมหิตอยู่ แต่น่าเสียดายที่พลังฝีมือยังไม่บรรลุจุดปกติ มาตรมิเช่นนั้นเห็นทีจะกระโดดออกมาเสี่ยงชีวิตกันอย่างตรง ๆ แล้ว คนทั้งสองยังคงเดินตรงเข้ามามิลัดเลี้ยว จวบจนกลับเป็นซิงเจี๊ยบที่อยู่ภายในถ้ำเสียอีก ที่บังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียดจนเหงื่ออันเย็นเฉียบไหลออกชุ่มโชกร่าง

ยิ่งใกล้เข้ามาแล้ว ใบหน้าอันชั่วช้าอัปลักษณ์ยิ่งรู้สึกน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นกว่าเดิม ซิงเจี๊ยบอธิษฐานในใจว่า 'ขอให้วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของบิดามารดาบนฟากฟ้า โปรดมารักษาคุ้มครองด้วย ขอให้ข้าพเจ้าสามารถยืดเวลาออกไปหนึ่งชั่วยาม กักขังสัตว์เดียรัจฉานทั้งสองตัวนี้ไว้...'

ลมทะเลกรรโชกพัดมาตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง สองมหากาฬพิภพได้พากายใกล้เข้ามากว่าเดิมอีก...

ซิงเจี๊ยบมิกล้าจะใช้มือสัมผัสถูกศิลาที่ตนชโลมยาพิษไว้ จึงใช้ปลายรองเท้าเขี่ยหาได้ศิลาที่ปราศจากยาพิษขึ้นรับไว้ จับจ้องมองดูอย่างแน่ใจแล้วจึงชัดออกไปในทันที

ซิงเจี๊ยบมาตรแม้นยังมิทุเลาเป็นปกติ แต่ความแม่นยำของวิชาอาวุธลับก็ยังมีอยู่โดยสมบูรณ์ จึงมีเสียงดังโป๊กขึ้นจนชัดเจน ศิลาก้อนที่มียาพิษชโลมอยู่ จึง

ถูกศิลาที่ซัดขวางออกไปในคราหลังกระแทกใส่อย่างแม่นยำ กำลังที่จะร่วงลงนั้นเมื่อถูกกระแทกเข้า จึงได้กระเด็นเป็นแนวตรงไปทางเบื้องหน้าอีกยี่สิบกว่าเซียะ จึงร่วงลงสู่พื้นไป

ชิงเจี๊ยบระบายลมออกจากปากดังเฮือกใหญ่ รีบถลากายเข้าหลบในผนังของถ้ำอย่างเร่งร้อน

ชิงเจี๊ยบมีฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่งถึงปานใดแล้ว ศิลาก้อนนั้นได้ร่วงหล่นลงหลังเส้นของยาพิษที่โรยเอาไว้ประมาณห้านิ้วอย่างแม่นยำ สองมหากาฬพิภพที่มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยม ไหนเลยจะมิได้ยินเสียงก้อนหินร่วงหล่นลงสู่พื้นได้ มันทั้งสองคลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงเป็นเวลากว่าครึ่งหนึ่งของอายุ ไหนเลยจะมิทราบว่าการนี้เป็นระเบียบ 'โยนศิลาถามทาง' ของบุคคลชนชาวบู๊ลิ้มได้ คนทั้งสองจึงพากันสะดุ้งใจ และคำนึงขึ้นว่า

'ที่หาดทรายอันรกร้างเปล่าเปลี่ยวจนถึงเพียงนี้ ยังจะมีผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มมาอาศัยอยู่ทีเดียวหรือ ?'

มันทั้งสองมาตรแม้นจะมีความตื่นตระหนกตกใจ แต่ยามปกติที่อาละวาดในวงพวกนักเลงมาอย่างช่ำชองโชกโชน นิสัยอันโหดเหี้ยมอำมหิตของมันทั้งสองไหนเลยจะไปวิตกต่อการโยนศิลาถามทางเยี่ยงนี้ไปได้ ฟ้าพิการเจียวฮ่วยขยับร่างพุ่งปราดถึงยังปากถ้ำ กวาดตามองเข้าไปแวบหนึ่ง ก็ปราศจากเงาผู้คนเลย

ชิงเจี๊ยบยืนแนบร่างกับผนังถ้ำ ตาทั้งสองเบิ่งออกจนกลมโต ลอบพิจารณาดูสองมหากาฬพิภพอย่างตื่นเต้น

เจียวฮ่วยเมื่อเหลือบไปมิเห็นเงาร่างผู้คนแล้ว ก็ชะงักงันไปทันที ก้มหน้ามองลงเห็นที่ร่วมห้าเซียะนั้น มีศิลาตกอยู่ก้อนหนึ่ง แสดงว่าเป็นการโยนเพื่อถามทางเมื่อครู่นี้นั่นเอง

เจียวเล้ารอจนทนมิไหว พลอยกระโดดเข้ามาเสาะหาด้วย ชิงเจี๊ยบยืนแนบร่างอยู่กับผนังศิลาอันมืดครึ้มด้วยความตื่นเต้นตึงเครียดอย่างน่าดูทีเดียว

สองมหากาฬพิภพจับจ้องมองดูปากถ้ำจนไม่กะพริบ และบางครั้งบางครายังได้ชายตาไปดูศิลาก้อนนั้นอีกด้วย ชิงเจี๊ยบรีบคำนึงขึ้นในใจอย่างเร่งร้อนว่า

'จะอย่างไรก็ขออย่าให้มารร้ายทั้งสองตัว พบร่องรอยพิรุธขึ้นเถิด...'

อาจบางทีเป็นเพราะอุปาทานที่บังเกิดขึ้นก็ได้ เพราะในยามนั้นทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่า ศิลาก้อนนั้นและน้ำยาพิษที่โรยไว้บนพื้นทราย มีประกายจับตาขึ้นกว่าเมื่อครู่อีกมากมายทีเดียว สองมหากาฬพิภพที่มีประสบการณ์ความชำนาญอย่างโชกโชนแล้ว

ย่อมไร้เหตุผลที่จะถูกอำพรางไปได้เป็นแม่นมั่น แต่พอระงับใจดูต่อไป นั่นมันเป็นแต่เพียงเงาสีเขียวครึ้มอันเลือนรางเท่านั้น ด้วยสายตาที่คมกล้าวิเศษดุจชิงเจี๊ยบในยามนี้ ก็ยังพอจำแนกออกได้อย่างเลือนรางลำบากเท่านั้น

เวลาผ่านไปทีละน้อยทีละนิดไม่หยุดยั้ง ชิงเจี๊ยบทราบดีว่า หากแม้นด่านป้องกันนี้ถูกศัตรูดูออกแล้ว มันเพียงแต่ยกเท้าก้าวมาครั้งเดียว ก็ผ่านวงและศิลาพิษได้โดยง่ายดาย ซึ่งปราศจากอันตรายใด ๆ จะกระทำมันได้ จึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายหลายเท่านัก

เจียวฮ่วยเมื่อพิจารณาเป็นเวลาครู่หนึ่งแล้ว จึงทรุดกายนั่งยอง ๆ ยื่นมือไปหยิบศิลาที่ชโลมยาพิษก้อนนั้นขึ้นมา

ชิงเจี๊ยบมีเล่ห์อุบายอันฉลาดกลอกกลิ้งเป็นยิ่งนัก ศิลาก้อนนี้ชัดออกไปด้วยเจตนาอยู่แล้ว จึงตกทางหลังของเส้นยาพิษประมาณห้านิ้ว หากแม้นมีคนจะคิดหยิบขึ้นมา ก็ย่อมต้องเหยียบลงไปบนเส้นยาพิษนั้นอย่างแน่นอน มาตรมิเช่นนั้น ก็จะฝืนธรรมชาติไป สองมหากาฬพิภพย่อมมิได้อยู่นอกเหนือกว่านั้น เจียวฮ่วยยื่นมือไปลองดูแล้วก็ทราบว่า จะต้องก้าวไปทางหน้า ดังนั้นมันจึงสืบเท้ามาอีกเล็กน้อย...

เมื่อครั้งก่อนที่เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงอาละวาดภายในซิ่งจิว เข่นฆ่าทารุณไปทั้งสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่อย่างชั่วร้าย บรรดาผู้มีธัมมะทั้งหลายในแผ่นดิน พากันรวบรวมกำลังเข้ารุมกำจัดกวาดล้าง ต่อประมุขทั้งสองของเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงมิต่ำกว่าหนึ่งครั้ง สองมหากาฬพิภพจึงได้เพาะนิสัยอันระแวดระวังภัยในทุกผู้ทุกคนไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ในยามเดินทางตามปกติ มาตรแม้นจะเป็นกิ่งไม้ใบหญ้าไหวตัวขึ้น หรือนกโบยบินผ่านไปสักแวบหนึ่ง มันทั้งสองก็จะค้นหาสาเหตุโดยฉับพลันทันที โดยเฉพาะฟ้าสังหารเจียวเล้าที่หูหนวก ยิ่งมีความละเอียดสุขุมเป็นพิเศษ และก็เพราะเหตุนี้เอง มันทั้งสองจึงมิทราบได้ฟันฝ่าด่านอันตรายมาเป็นจำนวนมากมายก่ายกองเท่าใด หนีเอาชีวิตรอดจากการรุมล้อมทำร้ายมามากมายหลายครั้งนัก

ความจริงการมีคนโยนศิลาถามทางนั้น มาตรแม้นจะเป็นเรื่องมิใช่ธรรมดาสามัญอยู่บ้าง แต่ก็มิจำเป็นต้องตื่นเต้นสนใจไปถึงปานนี้เลย แต่เนื่องจากคนทั้งสองมีนิสัยอันหวาดระแวง มิอาจจะยินยอมปล่อยปละให้ผ่านพ้นจากการค้นคิดถึงสาเหตุได้เท่านั้น

ทีละน้อยทีละนิด มือของเจียวฮ่วยได้ใกล้ศิลาก้อนนั้นเข้าทุกทีแล้ว มันขยับร่างไปทางเบื้องหน้าเล็กน้อยโดยมิตั้งใจ ซึ่งพอดีไปยืนอยู่บนเส้นยาพิษนั้นอย่าง

มั่นเหมาะ

ชิงเจี๊ยบที่เร้นกายอยู่ในถ้ำ ขบริมฝีปากล่างของตนไว้อย่างแนบแน่น จิตใจเต้นระทึกโครมครามจนแทบจะกระดอนออกจากปาก มือทั้งสองกำจนเหงื่อชุ่มโชก

ฉับพลันนั้น เจียวเล้าพลันตะปบมือคว้าออกไป เห็นท่าทีคล้ายดั่งจะรั้งเจียว-ฮ่วยที่กำลังจะตกหลุมพรางของชิงเจี๊ยบ...

ชิงเจี๊ยบสะดุ้งจนสุดตัว เข้าใจว่าอุบายของตนถูกฝ่ายตรงข้ามดูออก จึงบังเกิดความกระวนกระวายจนเหงื่อกาฬไหลพราก รีบยื่นมือคลำไปทั่วร่างเป็นชุลมุนวุ่นวาย พอกระทบถูกคัมภีร์พิษที่กิมเจ่กพ้งบันทึกขึ้นด้วยความอุตสาหะเหนื่อยยากมาจวบชั่วชีวิต จึงฉุกใจได้คิดขึ้นทันที โดยมิคำนึงถึงเรื่องอันใด ก็เหวี่ยงคัมภีร์นั้นออกไปทันที

ความเป็นจริง เจียวเล้าคิดจะเอื้อมมือคว้าเจียวฮ่วยไว้ โดยมีเจตนาจะสั่งให้อย่าเร่งร้อนเกินไปเท่านั้น ซึ่งคิดจะใช้การโยนศิลาถามทางตอบออกไปเสียก่อนว่าภายในถ้ำจะมีผู้คนซุกซ่อนอยู่หรือไม่ มันมีความคิดจะให้พี่ชายของมันเก็บศิลาก้อนนั้นโยนกลับเข้าไปในถ้ำ เพื่อทดสอบดูความเคลื่อนไหว แต่ชิงเจี๊ยบผู้กินปูนอยู่แล้วย่อมร้อนท้อง จึงเข้าใจในความหมายของมันผิดไป รีบลนลานเหวี่ยงคัมภีร์พิษของกิมเจ่กพ้ง โดยมิคำนึงถึงสิ่งอันใดอีก อาจบางทีจะเป็นเพราะวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของชิงพ้งเกาและภรรยาที่อยู่บนฟากฟ้า ได้มาปกปักรักษาชิงเจี๊ยบจริง ๆ จึงทำให้อุบายในขั้นนี้ประสบพบความสำเร็จได้อย่างไม่คาดคิด

เจตนาของชิงเจี๊ยบ คิดจะอาศัยคัมภีร์พิษนี้ มาล่อให้สองมหากาฬพิภพบังเกิดความตื่นเต้นเข้าช่วงชิงคัมภีร์ จนต้องถูกพิษร้ายทำอันตรายเอา ซึ่งความจริงเป็นสิ่งเลื่อนลอยมีหวังน้อยเหลือเกิน แต่ชิงเจี๊ยบหาทราบไม่ว่า สองมหากาฬอันเป็นประมุขเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงนี้ สิ่งที่ต้องคำนึงอย่างเสียใจมิรู้วายก็คือ ปราศจากวิชาพิษร้ายอันสูงส่ง ดังนั้นเอง คราใดที่ได้ต่อสู้กับบรรดาผู้คนในบู๊ลิ้ม จำต้องใช้มือเท้าและอาวุธอันแท้จริงเข้าประหัตประหารกัน มิสามารถจะฆ่าคนให้ตายโดยปราศจากโลหิตได้ ดุจดังจอมพิษกิมเจ่กพ้ง ซึ่งมันทั้งสองมีความเห็นว่า เก่งกล้าสามารถและน่านิยมนับถือเป็นอย่างยิ่ง

มันทั้งสองใช้ชีวิตคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาคนละหลาย ๆ สิบปี มีความคิดอย่างรุนแรงที่ต้องการหาคัมภีร์พิษเอาไว้สักเล่มหนึ่ง แต่ก็มิอาจจะสมอารมณ์คิดมาเลย จวบจนกระทั่งในวันนี้ คนทั้งสองหากแม้นได้เห็นคัมภีร์พิษที่ชิงเจี๊ยบแสร้งโยนออกมาจากในถ้ำแล้ว มิทราบว่าจะตื่นเต้นยินดีสักเพียงไร

เสียงดังเพียะสดใสเมื่อคัมภีร์พิษร่วงลงสัมผัสพื้น ท่ามกลางยามวิกาลอันสงัดวังเวง เสียงดังในครั้งนี้สะท้อนออกไปจนไกลโข

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยถอยหลังออกไปก้าวหนึ่ง ด้วยความระมัดระวังตัวอันรอบคอบ พิจารณาดูวัตถุที่ตกลงสัมผัสพื้นว่าเป็นสิ่งอันใด เท้าที่จะเหยียบไปบนเส้นยาพิษนั้นจึงได้รั้งถอยกลับออกไปอีก...

ภายในถ้ำยังคงเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง แต่ทว่ากลับมีหนังสือถูกโยนออกมาเล่มหนึ่ง

สองมหากาฬพิภพยังนับว่ามีไหวพริบอันยอดเยี่ยม ทั้งสองพากันกระโดดแยกไปทางด้านทั้งซ้ายขวา เพื่อระวังภายในถ้ำนั้นจะมีอาวุธลับอันใดชัดออกมาทำร้ายต่อมันทั้งสองด้วย

เจียวฮ่วยแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้น ใช้เสียงที่ระคายหูไปกว่าคำร่ำไห้กล่าวขึ้นว่า

"ในถ้ำนั้นเป็นสหายผู้ใด หรือเป็นสหายบนทางสายเดียวกัน หากมีความแกร่งกร้าวแล้วจงปรากฏหน้าออกมาด้วย อาศัยศักดิ์ศรีของเราสองพี่น้องจะไม่เพียงพอต่อการต้อนรับท่านทีเดียวหรือ ?"

นับว่ามันเป็นพวกมิจฉาชีพเหล่าอธรรม พอเอ่ยปากก็เป็นภาษาสัญญาณของพวกเหล่านักเลง ซิงเจี๊ยบที่อยู่ภายในถ้ำก็มิได้สนใจไยดีด้วย แต่กำลังนึกเสียใจที่ตนรุ่มร้อนกระวนกระวายจนเกินไป หากแม้นวิธีนี้มิสำเร็จดังความมุ่งหมายแล้ว จะต้องสูญเสียคัมภีร์พิษไปอีกหนึ่งเล่มด้วย นับว่าตรงกับคำโบราณที่ว่า ลักไก่มิได้ยังต้องขาดทุนข้าวไปอีกหนึ่งกำ

เจียวฮ่วยร้องเรียกขึ้น แต่มิได้ยินเสียงร้องตอบ จึงแค่นเสียงพลางกล่าวว่า

"มิเห็นโลงก็มิหลั่งน้ำตา สหายเรา พวกเราจะบุกเข้าไปแล้ว"

ปากมันกล่าวไปเช่นนั้น แต่ในสมองหาได้คิดเห็นเช่นนั้นไม่ ยกมือทำใบ้ให้กับเจียวเล้า เรียกให้มันลอบเร้นไปสังเกตดูที่ปากถ้ำเสียก่อน

เจียวเล้าและเจียวฮ่วยมีกระแสจิตที่ตรงกันอยู่แต่เล็กแต่น้อย จึงมิได้ส่งเสียงอย่างไรก็ถลากายไปที่ปากถ้ำอย่างเงียบกริบ ในฉับพลันนั้น หางตาได้เหลือบเห็นที่ปกคัมภีร์ซึ่งถูกทอดทิ้งอยู่บนพื้น เห็นอักษรที่เขียนไว้อย่างวิจิตบรรจงว่า...คัมภีร์พิษ

สิ่งนี้นับเป็นของอันมีค่าที่สองพี่น้องเจียวฮ่วยเจียวเล้าทุ่มเทกำลังความคิดใฝ่ฝันที่จะได้มาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว แต่มาพบกันในเกาะร้างอันอ้างว้าง มันทั้งสองจึงบังเกิดความตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง กระโดดตรงเข้าไปหา ยกมือทำท่าเรียก

เจียวฮ่วย แล้วจึงยื่นมือไปเก็บทันที

เจียวเล้ามองคาพยพมิครบถ้วน มีนิสัยที่ประหลาดพิกลไปกว่าคนธรรมดามาตรแม้นจะเปี่ยมด้วยไหวพริบอันกลอกกลิ้ง แต่ก็เป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่สม่ำเสมอ คราใดที่มีเรื่องอันร้อนรนหรือสำคัญใหญ่โตแล้ว มักมิอาจสะกดอารมณ์ของตนให้สงบราบเรียบได้ ในขณะนั้นจึงลืมเลือนไปถึงความระมัดระวังตัวที่มีมาแต่แรก ยื่นมือออกไปเก็บคัมภีร์พิษนั้นทันที

เจียวฮ่วยจะอย่างไรก็มิละม้ายเหมือน จึงรีบร้องเสียงแหลมไปว่า

"ช้าก่อน..."

แต่มันลืมว่าน้องชายผู้นี้เป็นคนหูหนวก จึงถีบปลายเท้าพุ่งร่างปราดดุจดั่งธนูออกจากแหล่ง เข้ายืนเคียงคู่อยู่กับเจียวเล้าอันเป็นน้องร่วมสายโลหิต เมื่อเห็นคัมภีร์พิษซึ่งวางอย่างเรียบร้อยสงบอยู่ยังเบื้องหน้าสายตา ในใจจึงบังเกิดความตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง มิได้สนใจต่อการห้ามปรามน้องชายของมันอีกแล้ว แต่มันยังมีความระแวดระวังอีกมากนัก ยื่นมือไปหยิบคัมภีร์พิษพลาง อีกมือหนึ่งก็ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าไปที่ถ้ำอย่างหลอกล่อครั้งหนึ่ง เพื่อป้องกันจะมีอาวุธอันใดซัดออกมาในขณะที่มันก้มลงเก็บคัมภีร์พิษ น่าหัวร่อที่จอมเจ้าเล่ห์อันมีความฉลาดแกมโกงผลสุดท้ายก็ยังมิอาจจะข่มจิตใจของตนเองได้ ต้องตกหลุมพรางของชิงเจี๊ยบ ถูกพิษร้ายเข้าแล้วด้วยความละโมบ...

เท้าทั้งสี่ของคนทั้งสองได้เข้าไปยืนอย่างเหมาะเจาะอยู่บนเส้นพิษนั้นทันที อันยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งเป็นพิษที่ร้ายจนไม่มียาพิษอันใดในพิภพจะเทียมเทียบเปรียบได้ มีความรุนแรงจนคาดคิดมิถึง มันทำให้รองเท้าของคนทั้งสอง พื้นขาดเปื่อยไปในทันทีที่สัมผัสกับพิษ สองมหากาฬพิภพจึงรู้ได้ในทันที เมื่อพื้นรองเท้าเปื่อยขาดอย่างกะทันหัน มันทราบว่าได้ถูกพิษร้ายที่ฝ่ายตรงข้ามล่อเข้าแล้ว เนื่องจากรู้สึกมิคันและมิชา จึงทราบว่าเป็นพิษที่มีความรุนแรงร้ายกาจนัก คนทั้งสองปราศจากความรู้ในการรีดพิษ และมิอาจจะรอไปตรวจว่าเป็นพิษร้ายอันใด ก็รีบทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิกับพื้น ใช้กำลังภายในเข้ารีดเร้นข่มพิษที่กำลังแทรกซึมขึ้นอย่างรุ่มร้อน แม้กระทั่งคัมภีร์พิษที่ใฝ่ฝันมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี ที่ห่างจากปลายนิ้วเพียงเล็กน้อยก็หยิบฉวยขึ้นได้ ยังคงถูกทิ้งไว้บนพื้นอย่างเฉยเมย ลมทะเลที่กรรโชกพัดมา พลิกคัมภีร์พิษนั้นจนส่งเสียงแกลบกลาบตลอดเวลา

ภายใต้ความมืดของยามวิกาล ชิงเจี๊ยบที่เร้นกายอยู่ภายในถ้ำ เบิ่งตาทั้งสองจนกลมโต จ้องมองดูสองมหากาฬพิภพที่พลาดท่าหลงกลตนเข้าแล้ว จวบเมื่อสอง

มหากาฬอันชั่วร้ายนั่งขัดสมาธิเดินลมปราณ จึงทอดถอนหายใจยาว ๆ อย่างโล่งอกยิ้มแย้มปลอบใจตนเองด้วยความปีติยินดี และพลอยนั่งขัดสมาธิลงกับพื้น เดินกำลังภายในเข้ารักษาอาการบาดเจ็บที่ยังมิทุเลาเป็นปกติของตนบ้าง...

คนทั้งสามที่นั่งขัดสมาธิอยู่ภายในและนอกถ้ำ ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพยุคนี้ มิหนำซ้ำยังมีความอาฆาตพยาบาทอย่างมิยอมร่วมฟ้ากันอีกด้วย เหตุการณ์ที่บังเอิญอย่างประจวบเหมาะนี้ จะเป็นลิขิตที่ฟ้าดินได้กำหนดไว้ตายตัวแล้วกระมัง

สำหรับสองมหากาฬพิภพ ซึ่งเหตุไฉนได้ร่อนเร่มาจนถึงเกาะร้างอันเปล่าเปลี่ยว จำต้องย้อนกล่าวกันบ้างเล็กน้อย...

เมื่อคราครั้งกระโน้น ที่เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงต้องสลายตัวเป็นครั้งแรก สองมหากาฬพิภพมีความท้อถอยทอดอาลัย พากันมาหลบซ่อนอยู่ภายในเกาะร้างแห่งนี้ อาศัยเกาะร้างมาเป็นรังประจำตัว หมกมุ่นพากเพียรฝึกปรือวิชาฝีมืออย่างคร่ำเคร่ง

มันทั้งสองมาตรแม้นจะพบอุปสรรคขัดขวาง จนกระทั่งท้อแท้ทอดอาลัย แต่เมื่อใช้ชีวิตอย่างสุขสงบบนเกาะร้างเนิ่นนานปีเข้า ความกระเหี้ยนกระหือก็ได้บังเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จนกระทั่งต้องไปจากเกาะ รวบรวมสมาชิกตั้งก๊กเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

แต่ทว่า ในครั้งนี้อุบัติขึ้นเพียงชั่ววูบเดียวก็สลายไป เพราะในการสกัดกั้นทำร้ายต่อชิงเจี๊ยบครั้งนั้น เก้าผู้กล้าแห่งกวนตงแทบต้องยับเยินหมดไปทั้งก๊ก มาตร-แม้นพวกมันจะทำลายชิงเจี๊ยบลงไปได้ (ในความเข้าใจของมันเอง) แต่ก็ไม่มีกำลังที่จะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ในวงพวกนักเลงดุจดั่งเมื่อคราครั้งก่อนอีกแล้ว

จวบจนกระทั่งชิงเจี๊ยบไปแสดงฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยมบนอารามบนภูเขากุยซัวแล้ว มันทั้งสองจึงได้ทราบว่า ทุ่มเทกำลังและคุณค่าอันมหาศาลไปแล้ว ยังมิอาจกำจัดชิงเจี๊ยบลงไปได้ดั่งใจคิด มิหนำซ้ำ จากคำเล่าลือที่ระบาดอย่างหนาหู แสดงว่าพลังฝีมือของชิงเจี๊ยบยังแกร่งกร้าวสูงส่งไปกว่าเดิมอีกมากมายด้วย

ข่าวคราวนี้สร้างความสะเทือนใจให้กับสองมหากาฬพิภพอย่างรุนแรง มันทั้งสองจึงสูญสิ้นความหวังทุกสิ่งอัน เมื่อได้หวนคิดถึงว่า หากแม้นชิงเจี๊ยบตามติดเพื่อล้างแค้นการกระทำของพวกมันแล้ว มันทั้งสองจะไม่มีทางต้านทานรับมือเข้าต่อสู้ได้เลย

ด้วยความรักชีวิต มันจึงได้สลายก๊กเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงออกไปอีกครั้ง เมื่อตกอยู่ในสภาพจนตรอกที่มิทราบจะหลบลี้หนีหน้าชิงเจี๊ยบไปอยู่ที่ใด มันทั้งสองจึง

หวนคิดถึงเกาะร้างอันเคยเป็นที่อยู่อาศัยเมื่อคราก่อน รังเก่าที่ให้ความปลอดภัยและความอบอุ่น จึงได้พากันกลับมา แต่คู่อาฆาตมักจะหลบหลีกกันมิพ้น ในสถานที่นี้ ชิงเจี๊ยบซึ่งมันทั้งสองพยายามใช้อุบายนานาเพื่อหลบหลีกซ่อนเร้นได้กำลังมารออยู่ก่อนแล้ว

เวลายามสาม ท้องฟ้ายังคงมืดมิดสนิทอยู่ เต็มไปด้วยดวงดาวที่วับวาวกะพริบ

หนึ่งชั่วยามได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ชิงเจี๊ยบปลอดโปร่งโล่งในอก เพราะอาการบาดเจ็บภายในได้ทุเลาเป็นปกติโดยสิ้นเชิงแล้ว เมื่อลมปราณอึดสุดท้ายได้โคจรไปรอบร่างเสร็จสิ้นลง จึงพากายออกจากถ้ำด้วยความปีติภาคภูมิ ปรายตามองไปยังสองมหากาฬพิภพ เห็นคงนั่งขัดสมาธิอย่างแน่วนิ่งอยู่บนพื้น ชิงเจี๊ยบทราบดีว่าพลังฝีมือของคนทั้งสองนี้ เพียงแต่สามารถสะกดพิษไว้มิให้กำเริบได้เท่านั้น จะรีดเร้นออกจากกายไปมิได้โดยเด็ดขาด มาตรแม้นว่าพิษของเพ็กเง็กต้วนตึ้งจะด้อยไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนมากมายก่ายกองก็ตาม

ชิงเจี๊ยบเดินทอดน่องอย่างแช่มช้ามายังเบื้องหน้าสองมหากาฬพิภพ ก้มลงหยิบคัมภีร์พิษซึ่งได้ล่อให้สองมหากาฬจอมชั่วต้องตกหลุมพรางของตน ด้วยความคำนึงในใจว่า

'คัมภีร์พิษ ก็เป็นคัมภีร์พิษอีกที่ได้ช่วยชีวิตเราเอาไว้'

ชิงเจี๊ยบสอดคัมภีร์พิษไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม มือทั้งสองยกขึ้นรออยู่บนศีรษะของสองมหากาฬทำท่าคล้ายจะฟาด แล้วก็ตกลงไปในทันที

ในฉับพลันนั้น ความคิดชนิดหนึ่งได้แล่นปราดขึ้นสู่สมอง จึงคำนึงขึ้นว่า

'ในสภาพเช่นนี้ เราจะมิต้องสูญเสียกำลังแม้แต่น้อยนิด ก็สามารถคร่าชีวิตของเดียรัจฉานทั้งสองตัวนี้ไปได้ แต่ก็มิใช่เป็นการกระทำอันเปิดเผยสง่างามน่านิยมเลย เราชิงเจี๊ยบไหนเลยจะไปกระทำได้เล่า เฮอะ ประสิทธิภาพของพิษเพ็กเง็ก-ต้วนตึ้ง ได้แปรเปลี่ยนไปจากเมื่อคราครั้งก่อนมากมาย เพียงอาศัยเนื้อหอยทะเลก็พอขจัดออกได้ เราไยไม่ขจัดพิษร้ายให้ออกจากตัวของคนทั้งสอง แล้วจึงมาหักล้างผลาญชีวิตกันด้วยพลังฝีมืออันแท้จริง เพราะจะอย่างไรเราก็มีฝีมือที่สามารถเอาชัยในมันทั้งสองได้โดยไม่ยากนักแล้ว'

พอความคิดนี้บังเกิดขึ้น ก็ตกลงใจในทันที รีบรั้งมือที่จะฟาดใส่ศีรษะของคนทั้งสองกลับ กระโดดละลิ่วไปไม่กี่ครั้งก็ถึงยังริมทะเล หาได้หอยมาถึงสิบกว่าตัว งัดเอาเนื้อออกมาด้วยความอดทนกล้ำกลืนฝืนใจ แล้วจึงนำไปยังเบื้องหน้าสองมหา-กาฬพิภพพลางร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

"นี่ กินของชนิดนี้ลงไปก็จะขจัดพิษร้ายออกได้แล้ว"

สองมหากาฬพิภพมาตรแม้นจะถูกพิษร้ายแทรกซึม แต่จิตใจก็ยังปลอดโปร่งแจ่มใส มันทั้งสองคาดคิดมิถึงว่า ผู้ที่เร้นกายภายในถ้ำคือชิงเจี๊ยบ ที่พวกมันได้เลี่ยงหลบหลีกมาทุกสารทิศอย่างเต็มความสามารถ จึงคำนวณว่าต้องตายอย่างแน่-นอนแล้ว แต่เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบจะลงมือแต่กลับยั้งเอาไว้มิกระทำ กลับเข้าใจผิดคิดว่าชิงเจี๊ยบมีเจตนาจะกลั่นแกล้งเหยียดหยามตนจนสาสมใจมัน ทั้งสองยามปกติก็นิยมการเหยียดหยามคู่ต่อสู้จนกระอักใจตายไปบ่อยครั้ง ในบั้นปลายครั้งสุดท้ายของชีวิต จะต้องถูกศัตรูเหยียดหยามกลั่นแกล้งสนองตอบ จึงบังเกิดความเคียด-แค้นเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบพลันไปหาเนื้อหอยมาให้ตนกิน จึงบังเกิดความสงสัยใจอย่างใหญ่หลวง มิอาจจะเข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

ชิงเจี๊ยบเห็นมันทั้งสองลังเลใจมิยอมรับไปกิน จึงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"ชิงเจี๊ยบเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว ไหนเลยจะอาศัยยาพิษมากำจัดคู่ต่อสู้ได้ ของเล่นอันนี้ใช้สำหรับขจัดพิษดอก..."

กล่าวจบก็ยื่นเนื้อหอยในมือออกไปจนถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง

สองมหากาฬเห็นชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างจริงจังเช่นนั้น จึงพากันรับเนื้อหอยมากัดกินจนหมดสิ้น

ชิงเจี๊ยบกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นอีกว่า

"เราจะอยู่ในที่นี้ รอเจ้าทั้งสองเมื่อทุเลาจากพิษร้ายแล้ว จึงมาชำระสะสางบัญชีกันเสียที..."

สองมหากาฬทราบแน่ว่า ชีวิตของตนทั้งสองร่อแร่แล้วในวันนี้ แต่เมื่อจนถึงตรอกก็ย่อมตะกายสู้กันให้ถึงที่สุด อาจบางทียังจะมีความหวังอันร่ำไรอยู่สักเล็กน้อย จึงมิได้ด่าทอตอบโต้ไป พากันหลับตาลงเดินกำลังอย่างคร่ำเคร่ง

เนื้อหอยสามารถขจัดพิษได้จริง ๆ เพียงเวลามิถึงครึ่งชั่วยาม เจียวฮ่วยก็รู้สึกมีความเป็นปกติดุจเดิม พิษร้ายได้ปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว จึงหันกลับไปมองชิงเจี๊ยบ เห็นนั่งอยู่ยังที่ซึ่งห่างจากตนไปประมาณยี่สิบเชียะ กำลังจับจ้องสังเกตดูตนจนไม่วางตา มาตรแม้นเป็นการขัดสมาธิดุจดั่งเดินกำลังอยู่ แต่ตาทั้งสองกลอกกลิ้งไปมาด้วยประกายอันคมวาว มิได้ห่างจากกายของสองมหากาฬไปเลย คล้ายดั่งแมวที่นั่งจ้องมองดูหนูอยู่ก็ปานกัน

เจียวฮ่วยเดือดดาลจนแทบต้องกระอักเป็นโลหิต แผดร้องขึ้นสุดเสียงไปว่า

"เจ้าผู้แซ่ชิง จะสู้ก็มาสู้กัน..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวสอดขึ้นด้วยเสียงอันเย็นชากระด้างว่า

"แหกกระเชอไปไยเล่า เดียรัจฉานตัวเล็กของเจ้ายังมิได้ทุเลาอยู่ดอก"

เจียวฮ่วยยิ่งคั่งแค้นจนตัวสั่น แผดขึ้นสุดเสียงว่า

"ได้ ได้..."

มันเดือดดาลจนมิอาจจะกล่าวคำพูดอย่างไรออกไปได้อีก จึงร้องขึ้นสองคำก็อ้ำอึ้งไป ด้วยหน้าอันแดงฉานตัวสั่นระริก

ชิงเจี๊ยบมิได้ไปสนใจไยดีมัน ลุกขึ้นยืนและดึงกระบี่ออกจากฝัก กล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"ทางอันสุดแสนไกล เจ้าพวกแซ่เจียวกลับเร่อร่ามาหาที่ตายเอง เรื่องราวของวันนี้ เราชิงเจี๊ยบมิได้ฉวยโอกาสทำร้ายต่อผู้มีอันตราย พวกเจ้าหากแม้นตายไปแล้วก็มิต้องเสียอกเสียใจไปดอก..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวย้ำแล้วย้ำอีก บอกว่าสองมหากาฬจะต้องตายอย่างเด็ดขาด จึงสะกิดเอาความอำมหิตชั่วร้ายในสันดานของสองมหากาฬให้กำเริบขึ้นอย่างรุนแรง เจียวฮ่วยแค่นเสียงหัวร่อตลอดเวลา หันไปมองเจียวเล้าแวบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"ผู้ใดจะเป็นฝ่ายปราชัยก็ยังมิอาจรู้ได้กันในเวลานี้ดอก"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะหงึกหงักโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก แต่ตาอันเป็นประกายทั้งสองยังคงกลอกกลิ้งดูอยู่แต่สองมหากาฬ ด้วยความอาฆาตมาดร้าย

เวลาผ่านไปอีกประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด เจียวเล้าก็ทุเลาเป็นปกติขึ้น สองพี่น้องยืนเคียงคู่กันในระยะประมาณห้าเชียะ ชิงเจี๊ยบยืนประคองกระบี่ประจันอยู่ทางด้านตรง บรรยากาศในยามนั้นหนักอึ้งตึงเครียดด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด

ท้องฟ้ามืดมิดสนิท แสงดาวเป็นประกายเลือนรางสลัว ราตรีสงัดวังเวงเย็นยะเยือก...

ชิงเจี๊ยบประคองกระบี่อธิษฐานในใจขึ้นว่า

'บิดามารดาที่สุดเคารพ ข้าพเจ้าผู้บุตรในวันนี้ สาบานว่าจะล้างแค้นแทนให้...'

อธิษฐานจบก็สะบัดกระบี่ในมือจนดั่งหึ่ง กล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"มอบชีวิตมาเถิด..."

สองมหากาฬพิภพหาได้ตำหนิหรือรู้สึกว่า ชิงเจี๊ยบจะโอหังลำพองเกินไปเลย มันทั้งสองสำนึกตัวเป็นอันดีอยู่แล้ว ว่าการต่อสู้ในค่ำคืนวันนี้ต้องมีภยันตรายมากไปกว่าโชคดีเป็นแม่นมั่น แต่ก็จำยอมต้องกัดฟันสู้ไปให้ถึงที่สุด

ชิงเจี๊ยบยกกระบี่ตั้งเป็นสันดั่งราวทวนเหล็ก สืบเท้าก้าวออกไปเล็กน้อย ส่งเสียงกู่สะท้านยาวนานสดใส เริ่มจู่โจมไปก่อนในช่วงฉับพลันทันใด เมื่อคราครั้งกระโน้นบนยอดเขากุยซัว ชิงเจี๊ยบเคยถูกสองมหากาฬพิภพที่ร่วมมือกลุ้มรุมตีจนตกจากยอดเขาลงไป และในป่าอันรกร้างที่ไหล่เขา ก็เคยถูกเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงรุมล้อมกระหน่ำบาดเจ็บร่อแร่ปางตาย ในการเผชิญหน้ากันครั้งนี้ จึงมิได้เกรงใจอย่างไรไปอีก พอลงมือเข้าก็ใช้วิชาท่าจู่โจมอันชั่วร้ายอำมหิต จะต้องปลิดชีวิตสองมหากาฬนี้ให้ได้ดั่งใจหวัง

สองมหากาฬพิภพมิรอให้กระบี่ชิงเจี๊ยบจู่โจมเข้ามาใกล้กาย ฝ่ามือทั้งสี่พากันตวัดฟาดออกไปอย่างรุนแรงด้วยกำลังภายในที่แกร่งกร้าวสูงส่ง จนเป็นมรสุมคลุ้ม-คลั่งดังสนั่นหวั่นไหว กระแทกรับเข้าไปในด้านตรง

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงอันโหดเหี้ยมเย็นชา ปลายกระบี่ชี้ลงสู่ด้านล่าง ด้วยกระ-บวนท่าพั่วซัวเฮี่ยจุ้ย (ผลักภูเขาลงน้ำ) เสียงดังโครมเมื่อพลังกระบี่ทะลักออกจากปลายอย่างรุนแรง กระแทกเข้าใส่สองมหากาฬพิภพในทันใด

พร้อมกันเวลานั้น มือซ้ายก็ตวัดฟาดฝ่ามือเข้าใส่ท่อนล่างของสองมหากาฬด้วยกำลังอันมหาศาล

ชิงเจี๊ยบมีกำลังภายในที่รุดหน้าไปกว่าคราครั้งก่อนมากมายนัก พอประมือกันอย่างหักโหมเข้า สองมหากาฬพลันรู้สึกพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามหนักหน่วงรุนแรงเป็นอย่างยิ่ง จึงจำต้องพากันถอยออกไปอย่างสนใจ แต่ชิงเจี๊ยบนั้นเพียงกายสั่นอยู่เล็กน้อยเท่านั้นเอง

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงด้วยความเหยียดหยามดูแคลน กระบี่ในมือยกขึ้นอีกครั้งจู่โจมไปด้วยกระบวนท่าจ้าเกียบ่วยมิ่น (ตื่นตระหนกพบเหมย) เป็นการฟันเข้าใส่ในด้านขวางอย่างตรง ๆ

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยแห่งสองมหากาฬพิภพ ย่อร่างต่ำลงโดยฉับพลัน มือทั้งซ้ายขวาตวัดขึ้น แขนทั้งสองประกบเข้าหากันในทันใด จุดที่จู่โจมไปนั้นก็คือกวงง้วนบนขาอ่อนของชิงเจี๊ยบ

พร้อมกันนั้น ฟ้าสังหารเจียวเล้าก็ได้ลงมือจู่โจมทางด้านบ่าซ้ายของชิงเจี๊ยบด้วยกำลังอันหักโหมรุนแรง

ชิงเจี๊ยบพอจู่โจมพลาดผิด ก็มิได้ใช้ไปให้สุดกระบวนท่า รีบถอยไปทางด้านหลังหนึ่งก้าว รั้งกระบี่ควงสะบัดกลับเข้ามา เป็นกระบวนท่าเล่งกักหลิบเก็ก (เขามังกรตั้งเป็นคันทวน) กระแทกเข้าใส่เจียวฮ่วย ตอบโต้ไปด้วยปฏิกิริยาอันคล่องแคล่ว

คนทั้งสามหักโหมโถมเข้าเสี่ยงชีวิตกัน ด้วยกระบวนท่าอันพิสดารชั่วร้าย ด้วยพลังอันรุนแรงมหาศาล เพียงเวลาไม่นานนัก ก็ได้ใกล้หนึ่งร้อยกระบวนเพลงเข้าไปแล้ว

ชิงเจี๊ยบยิ่งต่อสู้ยิ่งแกล้วกล้าเข้มแข็งขึ้นทุกครา กระบี่ยาวในมือยิ่งควงสะบัดยิ่งรวดเร็วพลิกแพลงขึ้นทุกขณะ มีแต่ประกายใสสะอาดกระจัดกระจายอยู่รอบทิศจนแปลบปลาบ สองมหากาฬพิภพได้ถูกรุกไล่ต้อนเข้าไว้ภายในประกายกระบี่แล้ว

ท่ามกลางความมืดมิดของยามวิกาล ประกายกระบี่ดุจดั่งเป็นมังกรไฟที่โลดถลาอยู่กลางฟากฟ้า จากท่าเท่าที่เห็น สองมหากาฬตกเป็นเบี้ยล่างอันหนักแรงทุกประตูแล้ว กระบวนท่าจู่โจมของชิงเจี๊ยบมิได้ชะงักชักช้าลงเลย สองมหากาฬพิภพยิ่งหวาดหวั่นสะท้านขวัญ ต้องรับมืออย่างร่อแร่ปั่นป่วนลงทุกครา

ฉับพลันนั้น เจียวฮ่วยตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ตวัดหมัดต่อยผางออกไปจนสุดกำลัง

หมัดนี้เจียวฮ่วยคิดจะพลิกสถานการณ์อันเลวร้ายไว้บ้าง จึงทุ่มเทกำลังออกไปถึงสิบสองส่วน ความหนักหน่วงรุนแรงของพลังหมัดในครั้งนี้บังเกิดเสียงฝ่าอากาศจนครืนครั่น ดังอสนีบาตที่คำรามอยู่

เจียวเล้ามีกระแสจิตที่ตรงกันกับเจียวฮ่วย เมื่อเจียวฮ่วยตวัดหมัดต่อยออกไปแล้ว เจียวเล้าก็ตวัดฝ่ามือทั้งสองไปด้วยท่าซังปวยเจี้ย (ฝ่ามือบินคู่) กระจายออกไปในทางเฉียง เข้าใส่ชายโครงทั้งสองของชิงเจี๊ยบด้วยความรวดเร็วและดุดัน

ชิงเจี๊ยบควงกระบี่ในมือดุจดั่งเป็นสายรุ้งบนฟากฟ้า แฉลบแปลบปลาบไปในกระบวนท่าอันแคล่วคล่องพิสดาร เมื่อพลังหมัดอันดุจดั่งภูเขาทลายของเจียวฮ่วยต่อยออกมา ก็เห็นได้อย่างถนัดชัดเจน จึงรั้งกระบี่กลับส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นพลางกล่าวว่า

"เป็นอย่างไร"

แต่แล้วก็แค่นหัวร่อด้วยความเย็นชาเหยียดหยาม กล่าวขึ้นอีกว่า

"ลองอีกสักครั้งดูหรือ..."

กระบี่ได้กรีดออกไปในด้านเฉียง และเปลี่ยนกระบวนท่าเข้าในฉับพลันทันด่วน ด้วยเพลงแนบ่วยฮุดมิ่น (เหมยลอบปัดใบหน้า) เป็นเพลงกระบี่ที่จู่โจมเข้าทางด้านข้างทั้งสิ้น ชิงเจี๊ยบตั้งเจตนาอย่างแน่วแน่ว่า จะคร่าชีวิตศัตรูคู่อาฆาตนี้ลงให้ได้ กระบวนท่าที่ใช้ไปในครั้งนี้ จึงทุ่มเทกำลังภายในเข้าใส่จนอัดแน่น เมื่อกรีดออกไปแล้ว พลังกระบี่จึงคล้ายดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง ที่โถมกระแทกเข้าใส่

หน้าผาอันสูงชัน นับเป็นอานุภาพการจู่โจมที่น่าตื่นตระหนกตกใจกลัว

ชิงเจี๊ยบมีนิสัยใจคออันพิกล และเข้มแข็งดื้อดึง หากแม้นผู้ใดมีข้อผิดใจอาฆาตด้วยแล้ว ชิงเจี๊ยบย่อมต้องหาทางล้างแค้นทดแทนให้หนักหนาไปกว่าเป็นสิบ ๆ เท่า อย่าว่าแต่สองมหากาฬพิภพที่เป็นผู้พิฆาตบิดามารดามาเลย ชิงเจี๊ยบแค้นเคืองชิงชังเจ้าคนทั้งสองนี้จนเข้ากระดูก เมื่อได้เห็นสารรูปอันทุเรศอัปลักษณ์ที่สุดแสนจะชั่วร้ายระคายตา ยิ่งมีความเดือดดาลคลั่งแค้นดั่งราวมีไฟสุมอก ปรารถนาจะจับมันมาขยำขยี้ให้แหลกลาญเป็นท่อน ๆ

กระบวนท่านี้พอใช้ออกไป เจียวฮ่วยตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบเผ่นถอยไปทางด้านหลังอย่างลนลาน ชิงเจี๊ยบมิได้กระวนกระวายพลุ่งพล่านไปด้วย รั้งกระบี่กลับมาและแทงสวนออกไปในช่วงกะทันหันปานประกายไฟ ในกระบวนเพลงสิบท่าเทพยดาเจ้าพิภพ อันกระบวนเพลงนี้ที่มีชื่อว่าฮงฮ้วยโล่วจ้วง (ทางภูเขาอันลดเลี้ยว) เป็นกระบวนที่พลิกแพลงพิสดาร จนผู้พบเห็นต้องอกสั่นขวัญกระเจิง สองมหา-กาฬพิภพเคยได้ลิ้มชิมรสเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพมาแล้ว และรู้ซึ้งถึงอานุภาพของเพลงกระบี่ชุดนี้เป็นอย่างดี จึงต้องพากันเผ่นถอยออกไปทางด้านหลังอย่างลนลาน มิยอมหยุดยั้งประหน้าในด้านตรงอีก

ชิงเจี๊ยบควงกระบี่ในมือตามติด ด้วยกระบวนท่าที่รวดเร็วว่องไวกว่าประกายไฟ จากการแทงมาเป็นฟันเข้าด้านข้าง เจียวฮ่วยมิทันระวังตัวว่าจะถูกแปรเปลี่ยนท่าเข้าจู่โจม เห็นจะต้องได้รับบาดเจ็บในฉับพลันทันที เจียวเล้าตื่นตระหนกจนขวัญบิน พุ่งกำลังภายในขึ้นจนสุดตัว ตวัดฝ่ามือฟาดออกอย่างทักโหมทุ่มเท พลังฝ่ามือครืนครั่นจนอากาศปั่นป่วน ส่งเสียงดังอึกทึกกึกก้องด้วยอานุภาพที่น่าตื่นตระหนกตกใจเช่นกัน

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า ตัวกระบี่ได้ถูกพลังอันมหาศาลดั่งภูเขาทลาย กระแทกเข้าใส่จนเบี่ยงออกไปด้านข้างเล็กน้อย สูญเสียความแม่นยำไปจนสิ้นเชิง ในใจก็พลอยตระหนกต่อพลังฝ่ามือของเจียวเล้า ว่ามีความเข้มแข็งแกร่งกร้าวอย่างคำนวณมิถึงเลย

เจียวฮ่วยพอถูกช่วยกู้สถานการณ์อันหวาดเสียวออกไปได้ ฝ่ามือทั้งสองก็ตวัดจู่โจมเข้าใส่ในกระบวนท่าซังเล้งฉุกไฮ้ (สองมังกรโลดทะเล) ชิงเจี๊ยบพลันหงายร่างไปทางด้านหลัง เท้าทั้งสองเตะตวัดขึ้นอย่างรวดเร็วแคล่วคล่อง จู่โจมเข้าใส่ท่อนล่างของเจียวฮ่วยอย่างรุนแรง เจียวเล้าประสานการจู่โจมร่วมกับเจียวฮ่วยอันเป็นพี่ชายในทันที ด้วยการตวัดหมัดทั้งสองจู่โจมซ้ำเติมเข้าไปอีก ชิงเจี๊ยบที่หงายร่างอยู่จึง

ปราศจากความมั่นคงของการทรงร่าง มิอาจจะรับโดยหักหาญตรง ๆ ได้ ต้องรีบถีบเท้าพากายถอยไปทางด้านหลัง เลิกล้มการจู่โจมซ้ำเติมในครานั้น

เป็นไปถึงสองครั้งซ้อน ๆ ที่การจู่โจมอย่างโหดเหี้ยมจะได้ชัยของตน ถูกเจ้าพิการที่พิกลผิดมนุษย์ทำลายไป ชิงเจี๊ยบจึงคั่งแค้นอย่างยิ่งยวด ตาทั้งสองแดงฉานดุจดั่งจะมีไฟพลุ่งออก กระบี่ตวัดออกไปทางด้านข้างอย่างรวดเร็วปานกระแสลมกรดพุ่งเข้าใส่ทรวงอกของเจียวฮ่วยทันที

เจียวเล้าได้ท่าถึงสองครั้งซ้อน ๆ แล้ว ครั้งนี้จึงตวัดหมัดอันเข้มแข็งต่อยผางออกไปจนสุดแรงเกิดอีกครั้งหนึ่ง

ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงอันเย็นชาออกทางจมูก มือซ้ายได้สะบัดขึ้นในกระบวนเพลงคงคงเจี้ยฮวบ (เพลงฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า) จนสามารถรั้งเอาพลังอันหนักหน่วงมหาศาลเป็นหมื่น ๆ ตำลึงของเจียวเล้า ให้กระแทกออกทางด้านข้าง ทำให้เจียวเล้ามิอาจทรงร่างได้ ต้องถลากายมาที่เบื้องหน้าหลายก้าว

ชิงเจี๊ยบชิงชังเจ้าผู้นี้จนเข้ากระดูก จึงควงสะบัดกระบี่กลับมาฟันเข้าใส่ด้านข้างอย่างรุนแรงโหดเหี้ยม

เจียวเล้าพอสูญเสียการทรงกายจนร่างไม่มั่นคง กระบี่ศัตรูก็จู่โจมตรงเข้ามาทาแล้ว ชีวิตจะต้องถูกปลิดลงไปในครั้งนี้เป็นแม่นมั่น เจียวฮ่วยที่ถูกรุกไล่จนไกลออกไปกว่าสามสิบเชียะ จะโถมกายเข้ามาช่วยเหลือก็มิทัน จึงตื่นตระหนกตกใจจนขวัญบินกระวนกระวายจนเหงื่อกาฬแตกโชม

เจียวเล้ามีสันดานอันชั่วร้ายอำมหิต เมื่อเห็นชีวิตตนมิอาจจะรั้งให้รอดต่อไปได้แล้ว จึงคิดถึงการตกตายไปด้วยกันกับศัตรูคู่ต่อสู้ ในช่วงเวลารวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟนั้น เจียวเล้าได้ตวัดมือขวาขึ้นกระชากออกทางด้านข้างอย่างรุนแรง ปัดป้องกันศีรษะเอาไว้อย่างเข้มแข็ง มือซ้ายไม่คำนึงถึงกระบี่ของศัตรูที่จู่โจมมา ก็ตวัดต่อยเข้าใส่ตัวกระบี่นั้นทันที

ชิงเจี๊ยบควงกระบี่รวดเร็วยิ่งกว่ากระแสลมกรด เสียงดังฉาดปรากฏขึ้นอย่างสดใส เจียวเล้าฟ้าสังหารที่มีปากก็มิอาจส่งเสียงได้ แต่ความเจ็บปวดรวดร้าวในครั้งนี้ทำให้เจ้าผู้ชั่วร้ายที่เป็นใบ้แต่กำเนิดต้องแผดเสียงแหบ ๆ ขึ้นจนสะท้านสะเทือนเพราะแขนซ้ายได้ถูกชิงเจี๊ยบฟันสะบั้นกระเด็นออกไปจนไกล

จากนั้น ในเวลาอันกระชั้นชิด เสียงดังหนัก ๆ ก็ตามติดขึ้นในช่วงกะทันหันปานกะพริบตา ชิงเจี๊ยบได้เลี่ยงหลบหลีกจากการจู่โจมโถมเสี่ยงชีวิตของเจียวเล้าไปได้ หมัดซึ่งตวัดต่อยอย่างไม่คิดชีวิต พุ่งเข้าใส่ในด้านตรง กระแทกไปบนโกร่ง

กระบี่ที่มือขวาชิงเจี๊ยบจนดังสนั่นหวั่นไหว

ชิงเจี๊ยบรู้สึกว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามรุนแรงมหาศาลยิ่งนัก ร้อนวูบไปทั่วตลอดลำแขน กระบี่ยาวแทบจะปลิวกระเด็นหลุดออกจากมือ ต้องรั้งกำลังข้อเอาไว้จนเต็มที่ กำกระบี่ไว้อย่างแนบแน่น แต่พอเสียงดังทึบ ๆ ปรากฏขึ้น โกร่งกระบี่ที่สร้างขึ้นจากเหล็กกล้าอันแข็งแกร่งได้หักสะบั้นไปคาหมัด จึงเป็นที่ทราบว่า หมัดต่อยมาในครั้งนี้ น่าตื่นตระหนกตกใจในพลังอย่างยิ่งยวด

ชิงเจี๊ยบมิได้ชะลอเพลงกระบี่ให้เชื่องช้าลงเลย ตวัดกลับเข้าไปในด้านข้างอีกครั้ง เจียวฮ่วยพลันรู้สึกเย็นวาบที่ใบหน้าทางซีกซ้าย ใบหูที่มีอยู่เพียงข้างเดียวก็ถูกฟันขาดกระเด็นออกไปแล้ว ชิงเจี๊ยบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าก็มีวันเช่นนี้ด้วย..."

กระบี่สะบัดกลับเข้ามาจนพลิ้วเป็นประกาย แทงเข้าใส่หว่างกลางดวงใจของมันทันที

เหตุการณ์ที่เป็นไปทั้งมวลนี้ อุบัติขึ้นได้ในช่วงเวลาไวกว่ากะพริบตา ฟ้าสังหารเจียวฮ่วยร่างเพิ่งจะโถมเข้าถึง กระบี่ในมือชิงเจี๊ยบก็ได้แทงเข้าไปแล้วอย่างแม่นยำเป็นรอยกว้างดั่งหน้าต่างที่เปิดไว้กลางหว่างอกของฟ้าสังหารเจียวเล้า

ความชั่วร้ายอำมหิตของเจียวเล้าที่บำเพ็ญมาจวบชั่วชีวิต ผลสุดท้ายในบั้นปลายก็ต้องตายลงด้วยคมกระบี่ของศัตรูคู่อาฆาต เป็นกรรมที่ตามสนองทันตาเห็นทีเดียว

เจียวเล้ายังเข้มแข็งชั่วช้าเป็นอย่างยิ่ง ก่อนจะตาย ความร้ายกาจในสันดานยังมิหมดไป หมัดขวาได้ต่อยออกไปทั้ง ๆ ที่มองมิเห็นเป้าหมาย จึงฟาดเข้าใส่พื้นดินอย่างถนัดถนี่ กรวดหินดินทรายในบริเวณ จึงปลิวกระจายจนคละคลุ้งอบอวลดั่งราวกับเป็นหมอกที่ตกหนา

ฟ้าพิการเจียวฮ่วยเข้าช่วยเหลือมิทันท่วงที เมื่อเห็นน้องชายร่วมสายโลหิตต้องสูญสิ้นชีวิตกับคมอาวุธศัตรูแล้ว ก็สำนึกตัวว่า ลำพังคนเดียวนั้น ยากยิ่งจะต้านทานรับมือได้ จึงฉวยโอกาสที่ชิงเจี๊ยบมองมิถนัด เพราะมีกรวดหินดินทรายอบอวลจนครึ้มไปรอบบริเวณ หันร่างวิ่งหนีออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

ชิงเจี๊ยบมีพลังฝีมือถึงขั้นใดแล้ว โสตประสาทอันแหลมคมว่องไวฟังได้ในทั่วทุกสารทิศ จึงทราบว่าเจียวฮ่วยฉวยโอกาสหลบหนีเอาตัวรอด ต้องรีบถีบปลายเท้าลงสู่พื้น พุ่งร่างละลิ่วขึ้นสู่เบื้องสูง พ้นออกไปจากความมืดครึ้มสลัวของกรวดหินดินทราย สายตาอันคมกล้าที่แลไป เห็นฟ้าพิการเจียวฮ่วยหนีไกลออกไปกว่าห้าสิบ

เชียะแล้ว

ดั่งคำว่า ชีวิตได้ลิขิตมาอย่างแน่นอน ไม่อาจเปลี่ยนแปลงกลับกลายไปได้ตามอำเภอน้ำใจ เจียวฮ่วยในยามกระวนกระวาย และตื่นตระหนกจนขวัญบินนี้ จึงลืมไปถึงสภาพการถูกพิษแทรกซึมของเมื่อคราแรกเริ่ม มิได้ระวังไปถึงเส้นยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งซึ่งมีอยู่บนพื้น ฟ้าอันกว้างขวางไพศาล แต่ก็ยังมีกำหนดกฎเกณฑ์อันแน่นอนไม่คลอนคลาย เท้าข้างหนึ่งของฟ้าพิการเจียวฮ่วย จึงเหยียบไปบนเส้นยาพิษนั้นอย่างแม่นยำประจวบเหมาะ ทำให้ร่างต้องชาจนสั่นโงนเงน พิษร้ายได้ชำแรกเข้าไปในกายอีกครั้งหนึ่ง ชิงเจี๊ยบแหงนหน้าร้องเสียงสะท้านโหยหวนขึ้นว่า

"บิดามารดา โปรดดู..."

พร้อมกันนั้น ก็ชัดกระบี่ในมือออกไปด้วยกำลังอันแข็งแกร่ง พุ่งเข้าใส่เจียว-ฮ่วยที่โงนเงนเพราะถูกพิษแทรกซึม จนปักตรึงแน่นกับพื้นในที่นั้นไป หัวหน้าแห่งเก้าผู้กล้าแห่งกวนตง สองมหากาฬพิภพในที่สุดก็ต้องมาจบชีวิตอันชั่วช้าสารเลวของมันบนเกาะร้างอันเปล่าเปลี่ยวปราศจากผู้คน กรรมชั่วได้ตามสนองมันแล้วโดยนัยเดียวกับที่มันเคยกระทำต่อผู้อื่น

ฉับพลันนั้น ลมทะเลได้กรรโชกมาอย่างรุนแรง พัดพาเอาเสียงร้องของชิงเจี๊ยบดังกระจายออกไปจนถึงขอบฟ้าที่กว้างขวางสุดไกล ดวงเดือนดวงดาว สายลมคล้ายดั่งได้พลอยบังเกิดความรันทดสลดไปด้วยกับความคั่งแค้นของลูกกำพร้าที่มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยวแกล้วกล้า

อีกเนิ่นนาน ชิงเจี๊ยบเดินเข้าไปอย่างแช่มช้า กระชากกระบี่ที่ซากศพศัตรูขึ้นอย่างรุนแรง

ชิงเจี๊ยบมิได้เหลือบแลดูซากศพทั้งสองที่นอนอยู่บนพื้นแม้แต่แวบเดียว แหงนหน้าขึ้นเหม่อมองท้องฟ้าอันมืดครึ้มสลัวตา ในท่ามกลางสายลมที่กรรโชกมายามวิกาล ท่ามกลางแสงเลือนรางของหมู่ดาวบนฟากฟ้า ยิ่งเห็นเป็นใบหน้าอันขาวซีดไปกว่ายามปกติมากมายก่ายกองนัก

หะแรก ในห้วงสมองของชิงเจี๊ยบยุ่งเหยิงวุ่นวายเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมีความคิดเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ได้มาสุมทับจนสับสน แต่ก็คล้ายดั่งเวิ้งว้างว่างเปล่า คาดคิดสิ่งไรมิออกเลย แต่อย่างแช่มช้า ความคิดที่สับสนอลหม่านในห้วงสมอง ได้ผนึกรวมเป็นภาพอันสมบูรณ์ขึ้น แล้วผ่านจากภวังค์ไปทีละภาพทีละภาพ...

นั่นเป็นภาพที่ตราตรึงซึ้งในดวงใจถึงปานใด ? มันแจ่มใสถึงเพียงไหน ? คล้ายดั่งเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งอุบัติมาเมื่อวานนี้ก็ปานกัน คุนมึง บึงน้ำเที่ยงตี๊ หมู่บ้าน

ชิงแกชึ่ง...

มารดาผู้บังเกิดเกล้านอนเปล่าเปลือยอยู่ท่ามกลางลมหนาว ถูกย่ำยีด้วยความอเนจอนาถบาดตาอย่างที่สุดของมวลหมู่มนุษย์ สายตาที่ปรากฏยามนั้นเป็นแววแห่งความสิ้นหวัง อับอาย เคียดแค้น...

ส่วนบิดานั้นเล่า ขบกรามแนบแน่น ฟันหน้าขบริมฝีปากจนโลหิตไหลโซม มือทั้งสองที่สั่นระริกวางไว้บนศีรษะตน ตาเป็นประกายแกร่งกร้าวดุจดั่งสายฟ้า...จวบจนภายหลัง ได้ตายลงด้วยฝ่ามือของศัตรูคู่อาฆาต...

เหตุการณ์ทั้งมวลนี้ ได้บังเกิดขึ้นในมโนภาพของชิงเจี๊ยบอย่างชัดเจนไม่สับสน จิตใจจึงพลุ่งพล่านดุจดั่งมรสุมในท้องทะเลยามคลุ้มคลั่ง แต่ใบหน้ากลับขาวซีดดั่งราวกระดาษ ปราศจากโลหิตแม้แต่น้อยนิด

หยาดน้ำตาอันใสสะอาด ได้ไหลรินออกจากเบ้า สู่ร่องแก้มอย่างแช่มช้า หยดหยาดลงบนแผงอกอันล่ำสันจนเปียกชุ่มโชกทั้งหย่อมแล้ว

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งเป็นร่างที่สลักออกจากศิลา เป็นไปในสภาพนั้น อย่างน้อยก็นานกว่าครึ่งชั่วยาม...แต่ในใจของชิงเจี๊ยบ รู้สึกว่าช่วงเวลานี้ ได้ผ่านไปยาวนานอุปมายี่สิบปีเต็ม ๆ...

ชิงเจี๊ยบเมื่อยามอยู่ต่อหน้าโง้วเล่งฮวงนั้น มักจะเคร่งเครียดมีความในใจซ่อนไว้จนลึกล้ำ มีความรู้สึกที่เก็บไว้จนมิดชิด วันเวลาที่อยู่ร่วมกันมานั้น คล้ายดั่งได้เลือนลืมไปถึงความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้าไปแล้วก็ปานกัน จวบจนเวลาเมื่อได้คร่าชีวิตสองมหากาฬพิภพลงกับมือแล้ว ความรู้สึกที่ฝังไว้ในก้นบึ้งของหัวใจความอาฆาตพยาบาทที่เพียรปกปิดมาอย่างซ่อนเร้นจึงพากันระเบิดออกในเวลาพร้อมเพรียงกัน...

โดยมิทราบว่าได้ผ่านเวลาไปนานเท่าใด ที่ลำคอจึงปรากฏเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"บิดามารดา ข้าพเจ้าผู้บุตรล้างแค้นแทนให้ท่านทั้งสองแล้ว"

หยาดน้ำตาพรั่งพรูลงมาดุจดั่งสายน้ำตก หยดหยาดลงไม่หยุดยั้ง

ฉับพลันนั้น เสียงดังเป๊าะได้บังเกิดขึ้นจนสดใส ทำลายความเงียบสงัดวังเวงของบริเวณไปจนหมดสิ้น ชิงเจี๊ยบพลอยตื่นขึ้นจากภวังค์อันเคลิบเคลิ้มซึมเซา เมื่อก้มมองไปเห็นกระบี่ยาวในมือได้ถูกตนหักออกเป็นสองท่อนไปแล้วด้วยความลืมตัว มือซ้ายถือตัวกระบี่อยู่ มือขวาถือไว้แต่ด้ามที่ปราศจากตัว

แขนทั้งสองของชิงเจี๊ยบจึงปล่อยห้อยลงอย่างแช่มช้า ทิ้งกระบี่และด้ามลงบนพื้นจนบังเกิดเสียงดังเปรื่อง มิได้เหลียวกลับไปดูแม้แต่น้อยนิด ก็หันร่างวิ่งออก

ไปทันที...

เพียงกระโดดขึ้นสองสามครั้ง ร่างก็ได้หายลับไปในความมืดสลัวของวิกาล...

บนเกาะร้างมีแต่ซากศพของสองมหากาฬพิภพ ที่ถูกทอดทิ้งอย่างเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย บนเกาะร้างอันปราศจากผู้คน มีแต่น้ำทะเลฟองคลื่นเท่านั้น ที่มาเป็นเพื่อนต่อวิญญาณอันโสมมชั่วร้ายของสองมหากาฬ หากแม้นยังจะมีแล้ว ก็คือเส้นยาพิษเพ็กเง็กต้วนตึ้งที่เคยแทรกซึมจนทำให้มันต้องถึงจุดจบของชีวิตไป...

บนท้องทะเล ชิงเจี๊ยบกางใบเรือฟันฝ่าคลื่นออกจากตัวเกาะด้วยความคล่องแคล่วรวดเร็ว ยามเมื่อท้องฟ้าเหลือไว้แต่ดาวดวงสุดท้ายอันเลือนรางที่เป็นสัญญาณของใกล้ฟ้าสาง เรือน้อยลำนั้นได้เหลือไว้เพียงแต่จุดดำเล็ก ๆ บนขอบฟ้าเท่านั้นเอง ฟ้าสางสว่างแล้ว ขอบฟ้าปรากฏแสงอันเลือนรางขึ้นเล็กน้อย...

บทที่ 41

กลับสู่ความยุ่งยากอีก

เมืองหลิงปอยามอรุณรุ่ง...

แสงทองอันผ่องอำไพสาดส่องอยู่ในอ่าวของตัวเมือง ระลอกน้อย ๆ ที่พลิ้วตัวอยู่บนพื้นผิวน้ำ ปรากฏเป็นประกายยิบยับดุจดั่งเกล็ดทองคำ

ลมยามอรุณ หอบเอากลิ่นไออันเค็มกร่อยชุ่มชื่นของน้ำทะเล จนอบอวลไปทั่วทั้งเขตอ่าว เสียงบรรดาผู้ที่ลำเลียงของขึ้นลงจะออกทะเล ดังอึกทึกกึกก้องอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว อ่าวเมืองหลิงปอนับเป็นอ่าวที่มีท่าเรือใหญ่สุดของประเทศ แต่ในระยะเวลานี้ เนื่องจากน้ำของอ่าวตื้นเขิน และยังมีอ่าวทางเมืองจั้วชิวสร้างท่าเรือจนรุ่งเรืองขึ้นเป็นคู่แข่ง จึงได้เริ่มรู้สึก มิรุ่งเรืองคึกคักดุจดั่งเมื่อคราครั้งก่อนแล้ว (เมื่อครั้งโบราณสมัยแผ่นดินง่วนเฉียว มาโคโปโลชาวอิตาเลียนได้มารับราชการอยู่ในรัชกาลนั้น เมื่อกลับประเทศแล้วได้เขียนบันทึกสิ่งพบเห็นในตะวันออก เคยยกย่องท่าเรือของอ่าวเมืองหลิงปอว่า มีเรือใบเข้าออกวันละพัน ๆ ลำ นับเป็นท่าเรือใหญ่อันดับหนึ่งของโลก) คำบันทึกนั้นมาตรแม้นจะยกย่องเกินความจริงไปบ้าง แต่ท่าเรือเมืองหลิงปอก็นับเป็นท่าเรือที่คึกคักรุ่งเรืองที่สุดในสมัยนั้นจริง ๆ

ขณะที่ทุกคนกำลังจะนำเรือคู่ชีพออกจากฝั่งไป เรือใบลำน้อยที่ลดใบลงแล้วได้ลอยลำเข้ามาอย่างแช่มช้า เป็นเรือน้อยที่ประหลาดพิกลอย่างยิ่ง เพราะเมื่อเกยขึ้นหาดแล้ว หนุ่มน้อยในอาภรณ์นักศึกษา ได้เดินออกมาเพียงคนเดียวเท่านั้น ใน

เรือก็ปราศจากผู้คนถูกทอดทิ้งไว้ที่ชายหาดอย่างไม่แยแสสนใจ หนุ่มน้อยนักศึกษาคล้ายดั่งมิได้เสียดายในเรือลำนี้อีกด้วย เพราะเดินจากไปอย่างไม่เหลียวหลังกลับมาเลย

ทางหลังอ่าวก็เป็นเทือกเขา หนุ่มน้อยสวมใส่เสื้อผ้าฝ้ายเพียงตัวเดียว ไม่มีห่อผ้าสัมภาระอื่นใดอีกด้วย แต่เดินมุ่งหน้าไปยังเทือกทิวเขาแห่งนั้น

เมื่อผ่านเข้าไปภายในหุบเขา เห็นมีแต่หมู่ไม้ที่ชอุ่มร่มเย็น ผิดกับการชุลมุนวุ่นวายด้วยเสียงอันกึกก้องของท่าเรือดั่งราวฟ้าดิน

หนุ่มน้อยเมื่อหยุดเท้า แหงนหน้ามองดูท้องฟ้า แสงอาทิตย์ยามอรุณได้สาดส่องลงบนใบหน้าอันสวยงาม รูปกายที่สง่าเข้มแข็ง ใบหน้าอันขาวสะอาดปรากฏร่องรอยของความหม่นหมองอยู่เล็กน้อย

หมู่เมฆบนท้องฟ้าได้ลอยฟ่องเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ทำให้หนุ่มน้อยต้องถอนหายใจเบา ๆ กล่าวรำพันขึ้นกับตนเองว่า

"ชิงเจี๊ยบเอย ฟ้าดินที่กว้างใหญ่ไพศาลถึงเพียงนี้ เจ้าจะไปหาแชยี้ได้ในที่ใดเล่า ?"

แต่ในฉับพลันนั้น ใบหน้าปรากฏแววแห่งความเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งขึ้น คิดอยู่ในใจว่า

'แชยี้ได้เสี่ยงชีวิตเข้าช่วยเหลือเรามาสามครั้งสี่คราอย่างไม่คำนึง หรือว่าเราชิงเจี๊ยบ จะมาเกรงกลัวต่อความลำบากตรากตรำเพียงเล็กน้อยเท่านี้ด้วย ? แม้จะต้องเร่ร่อนไปทั่วทุกฟ้าสารทิศใด จะเป็นห้วยละหานธารทะเล หรือขุนเขาลำเนาไม้เราก็ต้องค้นคว้าหานางให้พบจนได้ ?'

พอได้คิดเช่นนั้น ก็เดินมุ่งไปทางเบื้องหน้าด้วยร่างที่ตั้งตรงเป็นสง่า

มินานเท่าใดนัก ก็ต้องชะงักเท้าไว้อีกแล้ว เพราะที่ซึ่งไกลไปมากโขมีเสียงกู่อันประหลาดดังแว่วเข้ามา เป็นเสียงแผ่วเบาอย่างเหลือเกิน ผสานอยู่ในลมอรุณที่โชยพัดมาจนแทบจะแยกมิออก แต่พอชิงเจี๊ยบรู้สึกก็ต้องชะงักเท้า เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจไปทันที พลังการฝึกปรือและไหวพริบที่คล่องแคล่วนี้ กล่าวได้ว่าบรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดแล้ว

ชิงเจี๊ยบเมื่อสังเกตถึงทิศต้นทางของเสียงกู่แล้วจึงขยับร่างเล็กน้อย อาศัยร่างที่บิดไปในครั้งเดียว ร่างสามารถพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าได้ถึงสามสี่สิบเชียะ ด้วยท่าทีอันสวยงามเป็นอย่างยิ่ง

เพียงกระโดดขึ้นลงอีกมิกี่ครั้ง ร่างก็ได้ใกล้กับต้นเสียงเข้าอีกมากโข ชิงเจี๊ยบ

ชะงักร่างเอาไว้ในทันใด พลังที่พุ่งไปอย่างรุนแรง เมื่อปลายเท้าสัมผัสพื้น พลังนั้นก็ปลาสนาการไปเองโดยมิต้องสลายออก แม้กระทั่งฝุ่นละอองบนพื้นก็มิได้กระจายขึ้นด้วยเลย

ชิงเจี๊ยบปลิวร่างขึ้นสู่บนต้นไม้อย่างละลิ่วเงียบกริบ ก้มมองลงไปทางด้านล่างทันที...

การมองในครั้งนี้ แทบจะทำให้ชิงเจี๊ยบปีติยินดีจนแผดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง...

เพราะทางด้านล่างเป็นหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังฝึกปรือเพลงหมัดมวย เสียงกู่ที่คล้ายอสนีบาตนั้นเป็นเสียงที่ดังออกมาจากแขนเสื้อ ซึ่งสะบัดไปมานั่นเอง แขนเสื้อที่ขึ้นลงดั่งราวกับกระแสลมกรด ร่างแผ่วเบาละลิ่วจนรู้สึกว่าปราศจากน้ำหนักแม้แต่น้อยนิด เมื่อคราหันร่างกลับมาแล้ว จึงได้เห็นใบหน้าอันสวยงามสง่า คนผู้นี้ก็คือโง้วเล่งฮวงนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบกลั้นใจมิส่งเสียงโห่ร้องออกไป และคิดขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

'ตั้วกอตั้งแต่ได้รับประทานผลไม้โลหิตเข้าไปแล้ว พลังฝีมือรุดหน้าอีกมากมายก่ายกองทีเดียว เพียงเดือนกว่าที่มิได้เห็น รู้สึกพลังภายในรุดหน้าไปอีกไม่น้อย อันยอดวิชาตัวเบาขั้นสูงส่งเช่นนี้ หากแม้นมิใช่เป็นตัวเราแล้ว ในตงง้วนน่ากลัวจะหาบุคคลที่สองมิได้เป็นแม่นมั่น"

ในขณะนั้น พลังอันหนักหน่วงมหาศาลของเพลงหมัดมวย โง้วเล่งฮวงยิ่งฝึกปรือยิ่งรุนแรงขึ้นทุกครา พลันตวัดหมัดต่อยผางออกไปทางเบื้องหน้า จนผงคลีปลิวกระจายคละคลุ้ง เท้าทั้งสองขยับเล็กน้อยก็เบี่ยงร่างตวัดฝ่ามือฟาดซ้ำออกไปอีกครั้งหนึ่ง จนบังเกิดเสียงอันประหลาดพิกลขึ้น แสดงว่าเข้มแข็งแกร่งกร้าวไปกว่าเมื่อครั้งแรกมากมายนัก พลังฝ่ามือยังพุ่งออกไปมิจบสิ้น ร่างก็หมุนคว้างกลับมา ตวัดหมัดกระแทกออกจากทรวงอก เสียงดังที่แหลมคมประหลาดพิกลก็บังเกิดขึ้นอีกครั้ง จากนั้นเสียงดังกร๊อบก็ตามติด ต้นไม้ซึ่งใหญ่ประมาณปากชามโคม ที่อยู่ไกลไปกว่าสิบเชียะ ได้ถูกพลังนี้กระแทกจนหักกลางลงทันที

โง้วเล่งฮวงหยุดมือลง ก้มหน้าครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงรำพึงเบา ๆ ว่า

"ในเวลาเดือนกว่านี้ สามกระบวนท่าทลายภูเขา (ไคซัวซาเซ็ก) ของเรา คล้ายดั่งรุดหน้าไปอีกไม่น้อย เพียงแต่กระบวนท่าที่สองง่อกงอี่ซัว (เฒ่างมงายย้ายภูเขา) ที่ใช้ต่อไปในกระบวนท่าที่สามลักเต็งไคซัว (ลักเต็งทลายภูเขา) นั้น คล้ายดั่งไม่อาจมีกำลังอันปะติดปะต่อไปโดยคล่องแคล่วดุจดั่งธรรมชาติของหลายกระบวนท่าแรก

น่ากลัวคงจะเป็นเพราะพลังภายในยังมิถึงขั้นนั้นกระมัง...อ้อ เราจะต้องคร่ำเคร่งฝึกปรืออย่างหมกมุ่น มาตรมิเช่นนั้น ภายหน้าหากแม้นเปรียบกับเจี๊ยบตี๋ขึ้นแล้ว จะต้องห่างไกลกันจนสุดจะเห็นหลัง..."

บนต้นไม้พลันบังเกิดเสียงหัวร่อขึ้น แล้วเสียงอันสดใสกังวานก็ดังตามติดลงมาว่า

"อ้อ ข้าพเจ้าก็จะต้องฝึกปรือบ้าง มาตรมิเช่นนั้น ภายหน้าหากเปรียบกับตั้วกอแล้ว จะต้องไกลกันจนมองมิเห็นหลัง..."

เล่งฮวงได้ยินเข้าตื่นเต้นและยินดีเป็นที่ยิ่ง ร้องขึ้นสุดเสียงไปว่า

"เจี๊ยบตี๋..."

เสียงร้องยังมิทันขาดคำ ร่างชิงเจี๊ยบก็ละลิ่วลงจากต้นไม้ใหญ่ดุจดั่งเป็นใบแห้งกรอบที่ละลิ่วพลิ้วลงสู่พื้น

เล่งฮวงเห็นชิงเจี๊ยบมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส กำลังจะเอ่ยปากทักทายไป ชิงเจี๊ยบพลันตวาดขึ้นสุดเสียงว่า

"รับมือ"

พร้อมกันนั้น ตวัดฝ่ามือฟาดออกจากหว่างกลางทรวงอก ด้วยพลังอันหนักแน่นมหาศาล ทำให้เล่งฮวงเสื้อผ้าพลิ้วปลิวกระจายไป

เล่งฮวงตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง แต่สัญชาตญาณทำให้ต้องถอยออกไปครึ่งก้าว มือซ้ายยกขึ้นควงและตะปบคว้าเพื่อหวังจะสลายพลังการจู่โจมนั้นให้ออกไป

แต่มิคิดว่า การคว้านี้จะพลาดผิดโดยสิ้นเชิง ฝ่ามือขวาของชิงเจี๊ยบได้ปาดเข้ามาถึงตัวอย่างละลิ่วพลิ้วแผ่วปราศจากวี่แววร่องรอย นิ้วทั้งห้าคลี่กางเข้าใส่จุดสำคัญที่หว่างอกทั้งห้าแห่งของตนอย่างรวดเร็ว

เล่งฮวงมิได้คำนึงถึงสิ่งไรให้มากความอึก รีบเบี่ยงร่างออกทางด้านซ้าย ฝ่ามือขวาดันออกจู่โจมไปในแง่มุมอันพิสดาร เป็นจังหวะและโอกาสที่ผสานกันอย่างสวยงามแนบเนียนไร้ข้อตำหนิ นี่คือเพลงเจี๊ยะผั่วเทียนเกีย (หินทลายสะท้านฟ้า) ซึ่งเป็นไม้ตายของวิชาหมัดทลายมรกต (พั่วเง็กคุ้น)

ชิงเจี๊ยบร้องขึ้นว่า

"ใช้ได้ประเสริฐ"

และมือซ้ายก็พลิกขึ้น นิ้วทั้งห้ากางออกโดยพร้อมเพรียงกัน มันเป็นเพลงฝ่ามือคงคงเจี๊ยฮวบ (ฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า) ที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเพิ่งถ่ายทอดให้มานั่นเอง

กระบวนเพลงนี้ของชิงเจี๊ยบ ได้รุกไล่จนเล่งฮวงต้องรีบใช้ในกระบวนท่าแรกของสามกระบวนท่าทลายภูเขา (ไคซัวซาเซ็ก) ที่มีนามว่าไคซัวเต้าลิ้ว (ทลายภูเขาสร้างร่องน้ำ)

เล่งฮวงร้องขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี๋ ท่านเป็นอย่างไรไป..."

แต่การรับยังมิกล้าจะชักช้ารีรอ รีบเบี่ยงร่างออกไปทางด้านข้าง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปในทันที นี่คือเพลงแรกของสามกระบวนท่าทลายภูเขา ซึ่งมีนามว่าไคซัวเต้าลิ้ว (ทลายภูเขาสร้างร่องน้ำ)

ในขณะที่พลังหลุดออกจากมือไป ทำให้โง้วเล่งฮวงสำนึกได้ในทันทีว่า 'ถูกทีเดียว คงจะเป็นเจี๊ยบตี๋เมื่อครู่นี้แฝงกายบนต้นไม้ใหญ่ ดูเราฝึกปรือฝีมืออยู่ และได้ยินเรากล่าวตามอารมณ์อย่างปราศจากความคิด จึงจะมาประมือพิสูจน์ให้รู้ผลแพ้ชนะกับเรา ความจริงเราก็มิอาจทัดเทียมเปรียบกับเจี๊ยบตี๋ได้อยู่แล้ว ไยจะต้องมาต่อสู้ช่วงชิงให้เป็นที่วุ่นวายไปเล่า ปล่อยให้เจี๊ยบตี๋เป็นฝ่ายมีชัยไปก็แล้วกัน'

ในช่วงพริบตาปานประกายไฟนี้ โง้วเล่งฮวงได้รั้งพลังกลับมาอีกสองส่วนอย่างหักหาญตรง ๆ

แต่มิคาดว่าชิงเจี๊ยบเพียงขยับร่างปราดเดียว ก็อ้อมมาที่กลางหลังของตนแล้ว ฝ่ามือทั้งสองจู่โจมไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน ทิศทางที่จู่โจมก็เป็นไปอย่างพิสดารและประหลาดยิ่งนัก บีบบังคับจนเล่งฮวงต้องใช้ในกระบวนท่าที่สองนามง่อกงอี่ซัว (เฒ่างมงายย้ายภูเขา)

ชิงเจี๊ยบใช้ท่าเท้าปาฏิหาริย์ออกมาอย่างฉับพลันทันด่วน เสียงขยับแวบหนึ่งก็ถอยออกไป ฝ่ามือข้างเดียวที่ใช้นั้น คือกระบวนเพลงฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า (คงคงเจี๊ยฮวบ) นั่นเอง

ทิศทางที่ชิงเจี๊ยบยืนอยู่ในขณะนี้ เป็นทิศอันเหมาะสมและมีเปรียบที่สุดของกระบวนท่าหลังสุด ในเพลงสามกระบวนท่าทลายภูเขา (ไคซัวซาเซ็ก) ที่มีนามว่าลัก-เต็งไคซัว (ลักเต็งทลายภูเขา) เล่งฮวงจึงมิได้ใช้ความคิดก็จู่โจมในกระบวนท่าสุดท้ายออกไปตามสัญชาตญาณความเคยชิน

จากท่าง่อกงอี่ซัว (เฒ่างมงายย้ายภูเขา) เปลี่ยนมาเป็นลักเต็งไคซัว (ลักเต็งทลายภูเขา) นั้น เล่งฮวงพลันรู้สึกติดขัดในอกอยู่เล็กน้อยดุจเมื่อครั้งก่อน แต่กลับเห็นชิงเจี๊ยบมิรับอย่างหักหาญตรง ๆ โดยกลับเลี่ยงหลบหลีกออกไปเสีย

ขณะมีความพิศวงสงสัยอยู่นั้น ชิงเจี๊ยบได้ฟาดมาอีกครั้งด้วยกระบวนท่าบ้วน

จั้วปวยคง (สายน้ำหลายหลากพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า) ทำให้เล่งฮวงต้องใช้ในกระบวนท่าแรกที่มีชื่อว่าไคซัวเต้าลิ้ว (ทลายภูเขาทำร่องน้ำ) ออกไปอย่างจำเป็น

เล่งฮวงความจริงมีปฏิภาณอันชาญฉลาดอย่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก เมื่อเห็นชิงเจี๊ยบได้จู่โจม นำให้ตนใช้ในสามกระบวนท่านั้นตลอดเวลา ก็เดาซึ้งถึงเจตนาของเจี๊ยบตี๋ว่า ต้องมีความหมายอันลึกซึ้งแอบแฝงอยู่เป็นแม่นมั่น ดังนั้นจึงรวมสมาธิเข้าสังเกตอย่างสนใจเป็นที่สุด

เป็นจริงดั่งคาดคิด เพราะชิงเจี๊ยบได้ใช้กระบวนท่านั้นชักนำ ให้ตนใช้ในกระบวนเพลงที่สองง่อกงอี่ซัว (เฒ่างมงายย้ายภูเขา) ออกต่อต้านจู่โจมเข้าอีก

จากนั้น ชิงเจี๊ยบยังได้ใช้เพลงฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า (คงคงเจี๊ยฮวบ) ชักนำเอากระบวนท่าสุดท้ายลักเต็งไคซัว (ลักเต็งทลายภูเขา) ออกตีโต้ด้วย แต่ในครั้งนี้ร่างชิงเจี๊ยบกลับพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างฉับพลันกะทันหัน...

ความจริงกระบวนท่าลักเต็งไคซัวนี้ จะต้องกระแทกออกตรง ๆ ทางหว่างอก แต่ขณะนั้นมิอาจจะไม่เปลี่ยนลมปราณในร่างโดยกะทันหันรุนแรง สะบัดฝ่ามือฟาดออกไปในด้านข้าง แต่หาคิดไม่ว่า บังเกิดเสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว เมื่อพลังของตนได้เพิ่มพูนขึ้นจากเดิมอีกมากมาย ต้นไม้ใหญ่ห่างไกลไปกว่าสิบเชียะ โค่นลงตามพลังมือ โดยมิได้สั่นไกวไหวเอนแม้แต่น้อยนิด

มิหนำซ้ำ เล่งฮวงพลันรู้สึกว่า ความอึดอัดติดขัดที่มีอยู่ในอกเมื่อคราแรกเริ่มนั้น ได้อันตรธานไปจนปลอดโปร่งแคล่วคล่องขึ้นอย่างคาดคิดมิถึงด้วย

เล่งฮวงยืนงงงันไปชั่ววูบหนึ่ง แล้วจึงได้เริ่มใช้เพลงง่อกงอี่ซัวเปลี่ยนเป็นท่าลักเต็งไคซัว โดยโคจรย้อนลมปราณกลับ ตวัดฝ่ามือฟาดเฉียงออกไป ก็รู้สึกจิตใจปลอดโปร่ง ที่อกปราศจากลมปราณอันติดขัดอึดอัดนั้นอีกเลย มิหนำซ้ำ พลังยังเพิ่มพูนจนแกร่งกร้าวเข้มแข็งอีกมากมายด้วย

เล่งฮวงต้องร้องสุดเสียงด้วยความปลาบปลื้มยินดี ทราบว่าชิงเจี๊ยบสังเกตถึงข้อบกพร่องของตนออกแล้ว จึงได้แสร้งชักนำให้ตนเดินไปในทางอันถูกต้อง ได้บังเกิดความปลาบปลื้มและสำนึกในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง ร้องเสียงสะท้านออกไปว่า

"อา เจี๊ยบตี๋ สมควรจะขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง เหตุไฉนท่านจึงดูข้อบกพร่องของข้าพเจ้าออก"

ชิงเจี๊ยบหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าในระหว่างนี้ ก็เพิ่งฝึกปรือต่อเพลงคงคงเจี๊ยฮวบ (ฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า) ของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน จึงได้ขบคิดซึ้งถึงสาเหตุอันนี้ ข้าพเจ้าเห็นวิชาฝ่ามือ

สามกระบวนท่าทลายภูเขา (ไคซ้วซาเซ็ก) ของท่านนั้น พลังมาตรแม้นจะรุนแรงแกร่งกร้าว แต่คล้ายดั่งจะมีลมปราณที่ใช้ไปมิใคร่ถูกต้องนัก เป็นเคล็ดและเหตุผลเช่นเดียวกับเพลงฝ่ามือคงคงคุ้นฮวบ (เพลงหมัดมวยเวิ้งว้างว่างเปล่า) เมื่อเทียบเคียงดูแล้วก็เป็นที่ทราบได้เองดอก"

เล่งฮวงกล่าวอย่างตื้นตันใจเป็นที่สุดว่า

"เจี๊ยบตี๋ ท่านช่างมีวาสนาสูงส่งยิ่งนัก ได้รับการถ่ายทอดยอดวิชาเฉพาะตัวของสามเซียนนอกพสุธามาโดยสิ้นเชิง ในครั้งนี้คงได้รับประโยชน์อันมหาศาลอีกมากมายกระมัง...อา ข้าพเจ้าแทบจะลืมบอกกับท่านไปแล้ว ว่ามีโกวเนี้ยน้อย ๆ ที่แซ่เตียผู้หนึ่ง กำลังสืบหาท่านอยู่ทั่วทุกทิศทาง ข้าพเจ้าบอกกับนางว่า ท่านคงจะอยู่ที่เกาะตั้วฉิ่มเต้าแน่ นางจึงรีบรุดเดินทางไปอย่างเร่งร้อน..."

ชิงเจี๊ยบกระโดดขึ้นจนสุดตัว แผดร้องสุดเสียงไปว่า

"ตั้วกอ รีบ...รีบไปเป็นการด่วน"

กล่าวจบก็หันร่างวิ่งหน้าเริดออกไปในทันที เล่งฮวงตะโกนร้องสุดเสียงขึ้นคำหนึ่ง ก็ปล่อยฝีเท้าตามติดออกไปอย่างไม่คิดชีวิตด้วย

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงวิ่งกันไปจนสุดฝีเท้า อีกไม่นานนักก็มาถึงยังชายน้ำปากอ่าว ชิงเจี๊ยบเห็นเรือน้อยของตนยังคงถูกทิ้งไว้ที่หาดทราย มีแต่คนล้อมดูอยู่มากมายก่ายกอง คล้ายดั่งกำลังวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรือประหลาดที่มีเจ้าของประหลาดอย่างคาดคิดมิถึงอยู่

ชิงเจี๊ยบรั้งแขนโง้วเล่งฮวงกระโดดละลิ่วผ่านศีรษะของคนที่ออดูเรืออย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว พลิ้วร่างลงไปในเรือ อาศัยพลังการพุ่งไปในครั้งนี้ ดันให้เรือพุ่งออกจากชายหาดไปได้หลายสิบเชียะ พายทั้งสองพองัดขึ้นอีกไม่กี่ครั้ง เรือก็พุ่งปราดออกจากอ่าวดุจดั่งเป็นธนูหลุดจากแหล่ง

ทิ้งไว้แต่ผู้คนจำนวนมากมายที่ออกันบนตลิ่ง ความตื่นตระหนกตกใจในครั้งนี้ทำให้คนทั้งปวงได้แต่ปากอ้าตาค้าง จนลืมส่งเสียงเอะอะโวยวายขึ้น

เรือน้อยเมื่อออกสู่ท้องทะเลแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงได้เล่าความสัมพันธ์ของตนและแซยี้ พร้อมทั้งเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ของชาวมคธและตงง้วนให้กับเล่งฮวงฟัง ยังได้เอ่ยถึงการรักษาพิษร้ายในกายบ่อฮึ้งเซ็ง ซึ่งได้มาจากคัมภีร์พิษอีกด้วย สุดท้ายได้เล่าถึงความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ของตน ได้ถูกชำระล้างด้วยมือตนโดยปราศจากผู้ช่วยเหลือ เล่งฮวงจึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนต้องแสดงความยินดีอยู่บ่อยครั้ง

แต่เล่งฮวงได้หวนคิดไปถึงความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ของตน ที่ยังมิได้ชำระล้าง และยังมีอาลั้งที่ยังติดตามหาร่องรอยมิพบ ความกลัดกลุ้มหม่นหมองได้จู่โจมจนจับใจในทันที ต้องทอดถอนหายใจด้วยความอัดอั้นตันใจขึ้น

ซิงเจี๊ยบมีปฏิภาณชาญฉลาดอย่างเหลือร้าย งัดพายไปสองสามครั้งแล้วจึงกล่าวเบา ๆ ว่า

"ตั้วกอ"

เล่งฮวงรับปากอือขึ้นอย่างเลื่อนลอย

ซิงเจี๊ยบกล่าวเบา ๆ ไปอีกว่า

"พวกเราพอกลับเข้าสู่ตงง้วน เรื่องแรกที่ต้องกระทำก็คือติดตามหาเชียะเอี้ยงลี้งัก และโควอำทั้งพวกเสร็จสิ้นต่อภาระของความอาฆาตแค้นของแป๊ะแป๋ (บิดาเล่งฮวง) และบ่วยเจ็กเจ่กกันเสียที"

เล่งฮวงทราบดีว่า ซิงเจี๊ยบกำลังปลอบใจตน ในใจที่พลุ่งพล่านปราศจากสิ่งยึดเหนี่ยวพอพึ่งพิงอยู่นี้ พอได้ฟังวาจาที่ประโลมมา จึงบังเกิดความพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง คว้าไหล่ทั้งสองของซิงเจี๊ยบเอาไว้ กล่าวเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี๋ ท่านประเสริฐเหลือ...'

ซิงเจี๊ยบพลอยรู้สึกพลุ่งพล่านตื้นตันอย่างรุนแรง ต้องปล่อยมือจากพายมากุมมือเล่งฮวงไว้ กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวหนักแน่นขึ้นว่า

"ตั้วกอ รอเมื่อเราล้างแค้นเสร็จสิ้นลงแล้ว เมื่อยามนั้น เราสองพี่น้องจะต้องกำราบปราบอธรรมทั่วทั้งบู๊ลิ้มของแผ่นดิน สร้างวีรกรรมอันสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งพิภพ"

เล่งฮวงฟังซิงเจี๊ยบกล่าวอย่างฮึกเหิมทระนงองอาจ ในใจก็คลายจากความเศร้าสลดสะท้อนออกไปอีกมากมาย แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุไร ใบหน้าอันหมดจดงดงามของอาลั้ง ได้มาปรากฏขึ้นในมโนภาพอย่างฉับพลันกะทันหัน เป็นการปรากฏอย่างชัดเจนไม่เลือนรางเสียด้วย จึงสะท้านใจอย่างรุนแรง ลางสังหรณ์อัปมงคลได้จู่โจมเข้าจับใจในทันที...

ซิงเจี๊ยบหันหางเสือมุ่งตรงเข้าใส่เกาะตั้วฉิ่มเต้าซึ่งมองเห็นอยู่ทางขอบฟ้าเบื้องหน้า

อาทิตย์ขึ้นกึ่งกลางท้องฟ้า ส่องแสงร้อนแรงบาดตาไปทั่วทุกแห่งหน

ชายหาดแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าได้บรรลุถึงแล้ว ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงพากันเดินลงจากเรืออย่างแช่มช้า

ชิงเจี๊ยบพลันอุทานออกมาเบา ๆ เล่งฮวงจึงรีบแหงนหน้ามองไป เห็นมีคนผู้หนึ่งกำลังเดินก้มหน้ามาในทิศทางนี้ ด้วยฝีเท้าอันเนิบนาบแช่มช้า หลังจากพิจารณาอยู่ชั่วครู่จึงต้องร้องเบา ๆ ขึ้นว่า

"ซุนคี่ต่ง"

ชิงเจี๊ยบจ้องมองไปก็จำได้ว่า มันนั้นคืออัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม (บู๊ลิ้มจือสิ่ว) ซุนคี่ต่งนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงจึงรีบเดินเข้าไปอีกหลายก้าว ส่งเสียงเรียกดัง ๆ ขึ้นว่า

"ซุนเฮีย มิได้พบกันนานแล้ว มีความสุขสบายดีกระมัง ?"

ซุนคี่ต่งเงยหน้ามองดูหนุ่มทั้งสอง ยิ้มให้เล็กน้อยก็ก้มหน้าเดินต่อไป รอยยิ้มที่ส่งให้ในครั้งนี้ รู้สึกจะฝืนเป็นอย่างมากด้วย

ชิงเจี๊ยบหันไปมองตาโง้วเล่งฮวงด้วยความพิศวงสงสัยอย่างรุนแรง และหันกลับไปมองซุนคี่ต่งอีกครั้ง เห็นคิ้วทั้งสองของมันขมวดอยู่แนบแน่น ใบหน้าเคร่งเครียดซึมเซา คล้ายดั่งบังเกิดความไม่พึงพอใจอย่างรุนแรงอยู่ก็ปานกัน

ชิงเจี๊ยบรอจนเมื่อเดินเข้าใกล้แล้ว จึงถามขึ้นว่า

"ซุนเฮีย เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินอยู่บนเกาะหรือไม่"

ซุนคี่ต่งผงกศีรษะสองสามครั้ง พลันหัวร่ออย่างขมขื่นให้กับคนทั้งสอง และรีบพากายไปที่ชายหาดด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว กระโดดขึ้นเรือพายออกไปจากฝั่ง ชักใบนำเรือไปโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีกด้วย

เมื่อเดินไปได้หลายสิบวา พลันมีเงาร่างคนถลันมาที่เบื้องหน้าวูบหนึ่ง ละลิ่วพลิ้วแผ่วขวางทางเอาไว้ อันวิชาตัวเบาที่แสดงออกมานี้ ทำให้ผู้พบเห็นต้องลืมเลือนไปถึงเรื่องของน้ำหนักทั้งมวลโดยสิ้นเชิง

คนทั้งสองพอเพ่งมองไป ก็จำได้ว่าคือเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้านั่นเอง

ชิงเจี๊ยบคารวะอย่างนอบน้อม พลางกล่าวว่า

"เซี่ยงหยิน ข้าพเจ้าผู้เยาว์มาเยี่ยมท่านแล้ว"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อดัง ๆ ด้วยความปลาบปลื้ม พลางกล่าวว่า

"ทารก เจ้าอย่ามาหลอกลวงเราผู้เฒ่าเลย เราเห็นสีหน้าเจ้าผิดไปกว่าปกติ คงต้องมีเรื่องสำคัญมาหาเรา แต่กลับมาอ้างว่าเยี่ยมเยียนเข้าได้...เอ๊ะ เจ้าผู้นี้เป็นใครเล่า..."

พลางกวาดตาพิจารณาดู เล่งฮวงไปสองสามตลบ ทำท่าคล้ายดั่งมิเคยเห็นมา

ก่อน แล้วจึงกล่าวว่า

"นี่เป็นทารกของบ้านใดคฤหาสน์ไหน หน้าตาสวยงาม รูปร่างน่าเอ็นดูมาก อืม เราผู้เฒ่าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่น น่ากลัวจะไม่งดงามสง่าถึงปานนี้ด้วยเลย..."

เล่งฮวงได้รู้ซึ้งถึงนิสัยใจคอของยอดฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพผู้นี้ จากคำบอกเล่าของชิงเจี๊ยบก่อนแล้ว ดังนั้น จึงรีบคารวะอย่างนอบน้อมพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์โง้วเล่งฮวง ขอกราบคารวะท่านผู้อาวุโส"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจุปากจึ๊กจั๊ก ชมเชยในความงามสง่าของเล่งฮวงไม่ขาดปาก เป็นเวลาชั่วครู่จึงกล่าวขึ้นว่า

"ทารก ที่เจ้ามาหาเราผู้เฒ่า รับรองว่าไม่มีเรื่องดีอย่างเด็ดขาด มีเรื่องอันใดเกิดขึ้นหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบหัวร่ออย่างกระดากกระเดื่อง ที่ถูกจับกลโกงได้ กล่าวตอบไปว่า

"เตียแช บุตรีของประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้า มิทราบว่าได้มาถึงที่นี่แล้วหรือไม่ ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ยังมิได้มาเลย..."

ชิงเจี๊ยบใจหายวาบลงทันที แต่ยังคงฝืนหัวร่อขึ้น กล่าวไปอีกว่า

"อ้อ...อา..."

แต่คำกล่าวต่อไป มิอาจจะเค้นออกมาจากใจอันเต้นระทึกดั่งราวกับรัวกลองได้อีกแล้ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเอียงคอมองดูชิงเจี๊ยบ แล้วจึงกล่าวว่า

"เจ้าคงติดตามหาบุตรีให้กับบ่อฮึ้งเซ็งกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบร้อนรนกระวนกระวายดั่งราวกับมีไฟสุมอยู่แล้ว จึงมิได้ไปฟังว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจะถามไถ่เรื่องอันใดกับตน ได้แต่ผงกศีรษะอยู่หงึกหงักตลอดเวลาด้วยจิตใจอันเลื่อนลอย

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอเห็นเช่นนั้น ก็มีโทสะขึ้นทันที กล่าวอย่างไม่พอใจไปว่า

"คงเป็นบ่อฮึ้งเซ็งบีบบังคับให้เจ้าสืบเสาะหาบุตรีให้กับมันกระมัง ? เฮอะ มิต้องกลัวมัน หากแม้นมันบีบบังคับเจ้าอีก เราผู้เฒ่าจะไม่ยินยอมเป็นอันขาด..."

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวปากสั่นขึ้นว่า

"มิใช่ มิใช่"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"จะใช่หรือมิใช่ก็ยังไม่ต้องเกี่ยว พวกเราเข้าไปในห้องหับเสียก่อนเถิด"

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวว่า

"ในเมื่อแซยี้มิได้มาแล้ว พวกเราก็มิรบกวนต่อท่านผู้อาวุโสดอก..."

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถลึงตาทั้งสองจนมีประกายสว่างวูบ ตะคอกขึ้นว่า

"อะไร? พวกเจ้าจะไปแล้วหรือ ไม่ได้เป็นอันขาด"

ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงเมื่อเห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีโทสะพลุ่งพล่านบันดาลขึ้น ทราบว่าเป็นนิสัยเช่นนั้นเอง จึงนึกลอบหัวร่อกันในใจ ชิงเจี๊ยบกลั้นหัวร่อกล่าวขึ้นว่า

"ไม่ไป ไม่ไป"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคลายโทสะมาเป็นปีติยินดีแล้ว กล่าวขึ้นว่า

"ไม่ดุร้ายต่อพวกเจ้าเสียบ้าง พวกเจ้าจะไม่ทราบถึงความร้ายกาจของเราไป"

เล่งฮวงอดมิได้อีกแล้ว ต้องส่งเสียงหัวร่อขึ้นทันที

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อครู่นี้พวกเจ้ามานั้น คงต้องเห็นชุนคี่ต่งแล้วกระมัง?"

ชิงเจี๊ยบผงกศีรษะ ทราบถึงนิสัยใจคอของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินดีว่า เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วย่อมต้องมีเรื่องสำคัญที่จะระบายให้กับตนฟังเป็นแน่นอน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหลังจากชะงักคำพูดอยู่เล็กน้อย ก็เปลี่ยนเรื่องกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อคราก่อนที่อยู่บนเกาะเชียวฉิ่มเต้า เจ้าได้รับปากต่อบ่อฮึ้งเซ็ง จะไปช่วยเหลือมันตามติดบุตรีมาให้ แต่ฟ้าดินที่กว้างขวางไพศาลถึงปานนี้ เจ้าจะไปหาได้ในที่ใด..."

ชิงเจี๊ยบพอได้ฟังเข้าอดมิได้ที่ต้องลอบหัวร่อขึ้น เพราะทราบได้ในทันทีว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคงต้องมีเรื่องที่ยากจะกล่าวออกมาได้ และยิ่งมิอาจจะกล่าวออกมาโดยเปิดเผยตรง ๆ ดังนั้น จึงแย้มพรายให้รู้เค้าเล็กน้อย โดยคิดจะให้ชิงเจี๊ยบเป็นผู้ถามไถ่ด้วยตนเอง จึงจะกล่าวออกมาได้อย่างคล่องคอ แต่ชิงเจี๊ยบแสร้งทำเป็นมิไปไยดีด้วย ทำให้จำต้องเอ่ยเรื่องอันหาความสำคัญมิได้มากลบเกลื่อนไป

ชิงเจี๊ยบลอบหัวร่อในใจอย่างครื้นเครง ส่วนปากก็เออออวยอย่างกลั้นแกล้งด้วยเสียงดังอ้ออ้อตลอดเวลา

แต่เล่งฮวงนั้นหาได้เข้าใจในนิสัยอันพิกลนี้ไม่ อดรนทนมิได้คิดจะตอบไป แต่ถูกชิงเจี๊ยบห้ามปรามเอาไว้เสียก่อน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเมื่อกล่าวคำพูดนั้นขึ้น หาได้ผ่านสมองครุ่นคิดไม่ และ

ตนเองก็มิทราบว่า ตนได้ถามไถ่ในเรื่องอันใดออกไป เพราะจิตใจยังขบคิดอยู่อย่างหมกมุ่น เมื่อได้ฟังเสียงอืออออของซิงเจี๊ยบเข้า ก็พลอยร้องเออ ๆ ออ ๆ ตามออกมาด้วย

ซิงเจี๊ยบทราบว่า ตนคำนวณมิพลาดผิดเป็นแน่ จึงได้หัวร่อใส่หน้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินขึ้นครั้งหนึ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกำลังขบคิดอยู่อย่างใจลอยเพราะยังมิอาจตัดสินใจได้ เมื่อเห็นซิงเจี๊ยบหัวร่อให้อย่างตรง ๆ พลอยอ้าปากหัวร่อให้บ้างอย่างมิรู้ตัว

เป็นเวลาครู่ใหญ่ เมื่อเห็นหนุ่มทั้งสองพากันเบิกตาจ้องมองดูตนจนแน่วนิ่งก็บังเกิดความกระวนกระวายขึ้น โดยคิดหาทางอันใดจะมาคลี่คลายสถานการณ์นี้จึงขบกรามกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าทารกซุนคี่ต่งผู้นั้น พวกเจ้าได้เห็นมันไปแล้วหรือไม่"

ซิงเจี๊ยบและเล่งฮวงพากันผงกศีรษะขึ้นพร้อมเพรียงกัน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงถอนหายใจเฮือก รีบกล่าวสืบต่อไปว่า

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว เจ้าทั้งสองคงต้องรู้สึกสงสัยใจเป็นอย่างมากกระมัง แต่ควรจะทราบว่า ความนัยนี้มีเหตุผลที่สำคัญใหญ่ยิ่งอยู่ เป็นเรื่องราวที่สนุกสนานตื่นเต้น พวกเจ้าจะต้องการฟังหรือไม่ ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพอร้อนรนใจ คิดหาหนทางอื่นใดจะมายั่วยุให้คนทั้งสองถามไถ่ตนมิได้ จึงใช้ในวิธีที่พัวพันเอาดื้อ ๆ ขึ้นทันที

ซิงเจี๊ยบและเล่งฮวงพากันหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทำให้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้สึกกระดากกระเดื่องขึ้นทันใด ต้องแสร้งทำเป็นมีโทสะตะโกนก้องขึ้นว่า

"หัวร่อเรื่องอันใด ?"

เล่งฮวงสะดุ้งจนสุดตัว รีบชะงักเสียงหัวร่อไว้ พลางกล่าวว่า

"มิหัวร่อ"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อกับตนเองด้วยความพึงพอใจ กล่าวขึ้นว่า

"อย่างนั้น เราก็จะเล่าให้ฟัง..."

ที่แท้ในวันนั้น ที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรับปากกับพวกหลวงจีนของวัดเสียวลิ้มยี่ว่าจะถ่ายทอดวิชาฝีมือให้กับซุนคี่ต่ง ซึ่งความจริงเป็นเรื่องอันจำเป็นและจำใจ เนื่องจากมีนิสัยที่มักง่ายไม่สำรวม และมิเคยมีภาระอันใดมาสร้างความรบกวนให้ จะต้องการให้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมาถ่ายทอดยอดวิชาไปทีละท่าทีละเพลงต่อผู้คนนั้นนับว่าเป็นเรื่องอันสำคัญ และเป็นภาระที่ยุ่งยากลำบากแสนทีเดียว และซุนคี่ต่ง อัจ-

ฉริยะรุ่นเยาว์แห่งบู๊ลิ้ม ก็มิใช่มีนิสัยดุจดั่งชิงเจี๊ยบที่ประจบประแจง มีความปราดเปรียวรู้ซึ้งถึงน้ำใจของเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน จนสามารถกลั่นแกล้งหลอกล้อให้บังเกิดความครึกครื้นกันขึ้นได้ ซุนคี่ต่งสำรวมตัวอย่างนอบน้อมยำเกรง มิเคยพูดจาถามไถ่ มิเคยหัวร่อออกให้เห็น เพราะเกรงโจวซือผู้นี้จะตำหนิว่าหน้าเป็น เพ่งฮ้วมเซี่ยง-หยินจึงยิ่งรู้สึกขัดตา พอนานเข้าก็จะเริ่มขัดใจ ครุ่นคิดหาทางจะเสือกไสออกไปให้พ้นภาระตัว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินใช้ความคิดอยู่ครึ่งวัน ก็หาวิธีการอันยอดเยี่ยมขึ้นมาได้ประการหนึ่ง คือแต่ละวันถ่ายทอดยอดวิชาของสำนักเสียวลิ้มให้กับซุนคี่ต่งมากมายก่ายกอง โดยกำหนดเวลาให้ฝึกปรือจนแคล่วคล่องในวันนั้น ๆ มาตรมิเช่นนั้น ก็จะไม่ถ่ายทอดฝึกสอนต่อให้ ความจริงเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคิดว่า ได้หาข้ออ้างอันเหมาะสมมาได้แล้ว เพื่อขับไล่ไสส่งซุนคี่ต่งให้พ้นไปจากตัวเกาะ แต่หาคาดไม่ว่าซุนคี่ต่งมาตรแม้นจะมีมารยาทท่าทีสำรวมจนเคร่งขรึมซึมเซา แต่เป็นผู้มีความชาญฉลาดเปี่ยมด้วยไหวพริบปฏิภาณอันยอดเยี่ยม และคำนึงซึ้งถึงเหตุผลว่าตนได้แบกภาระของความจำเริญรุ่งเรืองหรือทรุดโทรมของวัดเสียวลิ้มยี่เอาไว้อย่างเต็มที่ จึงกัดฟันฝึกปรือในวิชาที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินประดังลงมาให้อย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจ จดจำเอาไว้อย่างแน่นแฟ้นมั่นคง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเมื่อเห็นวิธีการของตนมิอาจสลัดเจ้าผู้เยาว์ที่ขัดตาให้ไปจากได้ จึงมีแต่ต้องเพิ่มการสอนให้ยากและหนักขึ้นทุกวัน ในวันนี้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถ่ายทอดยอดวิชาขั้นสูงของเสียวลิ้มยี่ คือแป๊ะโป๋วซิ่งคุ้น (หมัดเทพยดาร้อยเก้าบวกกับสิบกระบวนท่าเทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงจับเซ็ก) ให้กับซุนคี่ต่งในรวดเดียว ซุนคี่ต่งย่อมไม่มีปัญญาจะฝึกปรือได้โดยง่ายดาย เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินจึงปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวตำหนิขึ้นว่า

"เราผู้เฒ่าพร่ำสอนต่อเจ้าอย่างลำบากยากเย็นทุกวี่ทุกวัน เฮอะ! แต่เจ้ากลับกล้ามิเอาใจใส่ฝึกปรือให้สมกับเจตนาดีของเรา เช้าวันพรุ่งนี้ เจ้าเดินทางกลับออกไปได้แล้ว"

แต่ความจริงก็รู้สึกเสียใจและละอายใจอยู่ไม่น้อย เพราะซุนคี่ต่งนั้น ความจริงหมกมุ่นพากเพียรอย่างเหลือเกินทีเดียว

ซุนคี่ต่งมาตรแม้นทราบดีว่า โจวซือเอี้ยมีเจตนากลั่นแกล้งตน แต่มิกล้าจะโต้เถียงขึ้นได้ ตื่นตกใจจนต้องโขกศีรษะวิงวอนขอร้องให้อโหสิตน

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยิ่งไม่พอใจอย่างรุนแรง ยกมือทั้งสองขึ้นโบกจนขวักไขว่

พลางกล่าวว่า

"ลุกขึ้น ลุกขึ้น อย่ามาทำเป็นตัวหนอนที่เอาแต่โขกศีรษะเลย เราผู้เฒ่ามีวาจาอันหนักแน่นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จะกลับกลอกเปลี่ยนแปลงไปมิได้โดยเด็ดขาด"

ซุนคี่ต่งจนปัญญาที่จะกระทำอย่างไรอีก ในใจลอบคำนึงอยู่ว่า

'ภายในเวลาหนึ่งเดือนกว่านี้ ตนได้ฝึกปรือในยอดวิชาขั้นสูงสุดมามากมายไม่น้อยทีเดียว แต่มีบางวิชาหาทราบความสูงส่งของความนัยนั้นไม่ ทราบดีว่า ฝึกปรือต่อไปอย่างคร่ำเคร่งเพียงไร ผลสำเร็จที่จะได้ก็มีอยู่เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น มิสู้หาเวลาสักระยะหนึ่ง เข้าตีความขบคิดด้วยลำพังตนเอง จึงย้อนกลับมาขอรับการถ่ายทอดอีกครั้งจะประเสริฐกว่า'

ดังนั้นจึงกล่าวว่า

"เล่งคงเกาโจวซือเอี้ย (ปรมาจารย์ขั้นสูงสุดเล่งคง) วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปตามคำสั่ง รอภายหน้าจึงจะมากราบกรานต่อท่านผู้เฒ่าอีก"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้ฟังซุนคี่ต่งยอมไป จึงโล่งใจคล้ายดั่งได้ผลักหินใหญ่ออกไปจากอก โดยไม่ไปสนใจว่า ภายภาคหน้าซุนคี่ต่งจะมาจริงหรือไม่ กล่าวพร่ำขึ้นจนระรัวว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ อย่างนั้นก็ประเสริฐ"

แต่เมื่อได้เห็นซุนคี่ต่งมีสีหน้าผิดหวังจนหม่นหมองรันท่ด ก็รู้สึกเสียใจขึ้นบ้างเล็กน้อย กล่าวเสียงอ่อนลงไปว่า

"ทารก เจ้ามิต้องท้อถอยทอดอาลัยไปเลย วิชาฝีมือทั้งมวลของเราผู้เฒ่า แทบจะถ่ายทอดให้กับเจ้าจนหมดสิ้นแล้ว จงไปฝึกปรือเองอย่างตั้งอกตั้งใจเถิด เฮอะ ในวงพวกนักเลง น่ากลัวยากจะหาศัตรูมาเป็นคู่มือได้แล้ว"

เช้าวันรุ่งขึ้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเพิ่งจัดการขับไล่ซุนคี่ต่งออกจากกระท่อม ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงก็พากันมายังเกาะตั้วฉิ่มเต้าพอดี เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรู้สึกว่าวิธีอันยอดเยี่ยมที่ตนใช้ขับไล่ซุนคี่ต่งนี้ เป็นการกระทำอันเก่งกาจสามารถอย่างน่าคุยโอ่ได้ จึงตื่นเต้นดีใจต้องรีบมาหาชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง โอ่ถึงเรื่องนี้ด้วยความภาคภูมิ

ชิงเจี๊ยบเมื่อฟังจบแล้ว จึงกล่าวชมขึ้นว่า

"ท่านผู้เฒ่ากระทำในแผนการอันยอดเยี่ยมยิ่งนัก ทั้งแกร่งกร้าวและอ่อนโยนไปในที มีทั้งพระคุณและพระเดชที่น่ายกย่อง"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินดีใจจนตัวแทบจะลอยไป เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

พลางกล่าวว่า

"ทารก เราผู้เฒ่ามีนิสัยที่ชอบเยินยอเกลียดการยั่วยุ เห็นทีจะต้องถ่ายทอดให้เจ้าอีกสักท่าสองท่าแล้ว"

ชิงเจี๊ยบดีใจจนแทบจะกระโดดโลดเต้น กำลังจะอ้าปากกล่าวขอบคุณ พลันเห็นอาทิตย์คล้อยต่ำลงไปทางด้านตะวันตกแล้ว เมื่อหวนคำนึงถึงจุดประสงค์การมาครั้งนี้เข้า ยิ่งบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างรุนแรง คิดจะเอ่ยปากล่ำลาต่อเพ่ง-ฮ้วมเซี่ยงหยินขึ้นอีก

ฉับพลันนั้น กลิ่นอันหอมหวนสดชื่น สร้างความดื่มด่ำซาบซึ้งให้กับผู้ได้สูดดมก็ลอยมาตามลม กระทบนาสิกของทุกคน เล่งฮวงรู้สึกว่าเป็นกลิ่นหอมที่คุ้นเคยอย่างยิ่ง เมื่อสูดแรง ๆ อยู่หลายครั้งแล้ว ความทรงจำจึงได้ปรากฏขึ้นในใจอย่างรวดเร็ว มิทันหันไปกล่าวกับคนทั้งสอง ก็วิ่งตรงไปยังทิศทางที่มีกลิ่นหอมจนสุดฝีเท้า

ชิงเจี๊ยบคิดขึ้นในใจอย่างรวดเร็วว่า

'โง้วตั้วกอของเรา ยามปกติกระทำเรื่องอันใดก็เป็นไปอย่างสง่าภาคภูมิมิยุ่งเหยิงรวนเร ยังมิเคยเห็นตั้วกอจะมีความลนลานวุ่นวายถึงเช่นนี้มาก่อนเลย คงจะได้พบเห็นสิ่งอันใดที่น่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งเป็นแน่แท้'

พอฉุกใจคิดเช่นนั้น ก็สาวเท้าเตรียมจะตามติดออกไปในครานั้น

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินหัวร่อด้วยความหมายอันลึกซึ้ง กล่าวเบา ๆ ว่า

"ทารก เราลอบตามเข้าไปดูว่า เจ้าทารกรูปงามนั้นกำลังมีเล่ห์ร้ายอย่างไรอยู่"

ชิงเจี๊ยบดูสีหน้าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็ทราบว่า หลวงจีนเฒ่าได้รู้ซึ้งถึงการกระ-ทำของเล่งฮวงแล้ว ดังนั้นผงกศีรษะเห็นด้วย ใช้วิชาตัวเบาอันสูงส่งตามติดเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินไปที่เบื้องหน้าอย่างรวดเร็วปานสายลม

วิ่งไปอีกระยะหนึ่ง กลิ่นหอมยิ่งรุนแรงขึ้นไปกว่าเมื่อครู่มากมายนัก เพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยินพลันกล่าวขึ้นว่า

"อยู่ในที่นี้เอง"

พลางลากแขนชิงเจี๊ยบหลบเข้าไปที่หลังก้อนหินใหญ่ทันที

ชิงเจี๊ยบโผล่นัยน์ตาออกมา เห็นเล่งฮวงยืนห่างจากที่นั้นไปประมาณห้าหกสิบวา กำลังกระโดดโลดเต้นอยู่บนก้อนหินทางด้านขวามือ ด้วยสีหน้าอันปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกระซิบเบา ๆ ขึ้นว่า

"ทารก เจ้าดูที่ข้างก้อนหินนั้น มีของสิ่งไรงอกขึ้น ?"

ชิงเจี๊ยบมองไป จึงเห็นมีต้นไม้เล็ก ๆ งอกออกจากซอกหินแตก โดยมิมีความพิเศษพิสดารอย่างไรทั้งสิ้น จึงกล่าวขึ้นว่า

"ท่านคงหมายถึงต้นไม้เล็ก ๆ ต้นนั้นกระมัง ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

พลันกล่าวสืบต่อไปอย่างรวดเร็วว่า

"ทารก เจ้าเห็นปากของมันหรือไม่ กำลังรำพึงรำพันเป็นขนานใหญ่ทีเดียว เราลอบเข้าไปฟังดูทีหรือ"

ชิงเจี๊ยบเหลียวหน้ากลับไป เห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมีท่าทีกระเหี้ยนกระหือคล้ายเด็กที่ได้เห็นของเล่นอันถูกใจ จึงลอบหัวร่ออย่างสนุกสนานและคิดขึ้นว่า

'เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้บำเพ็ญธรรมมาเป็นเวลากว่าหนึ่งร้อยยี่สิบปี มีศักดิ์ฐานะที่สูงสุดยอด มีพลังฝีมือลือเลื่องกระเดื่องไกลไม่มีใครเทียม น่ากลัวทั่วทั้งพิภพจบแดน จะหาบุคคลเช่นนี้อีกคนหนึ่งมิได้แล้ว แต่ทว่ากลับมีนิสัยที่อยากรู้อยากเห็นอยากชนะในทุกสิ่ง โอ ช่างเป็นจริงที่ว่า 'โขดเขาสายน้ำพอแก้ได้ นิสัยใจคอยากแท้กลับกลาย' โดยเฉพาะสันดานเดิมยิ่งเป็นสิ่งยากต่อการดัดให้เปลี่ยนไป ดั่งเราที่เจ้าอารมณ์พลุ่งพล่าน เราก็มิทราบว่าจะต้องถึงวันใด จึงสามารถกลับกลายไปดุจดั่งโง้วตั้วกอ...'

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นชิงเจี๊ยบมิได้ว่ากล่าวอย่างไรก็ไม่ไปไยดีด้วย ปลีกตัวย่องกริบออกไปตามลำพัง ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดอยู่เล็กน้อย จึงย่องตามออกไปบ้าง

ชิงเจี๊ยบฟุบกายซ่อนอยู่หลังก้อนหินใหญ่ ที่ห่างจากเล่งฮวงประมาณสามสิบกว่าเชียะ เล่งฮวงใจจดใจจ่ออยู่แต่ต้นไม้น้อยนั้นอย่างคร่ำเคร่งหมกมุ่น ดังนั้นจึงมิได้รู้สึกตัวเลย

ชิงเจี๊ยบเพ่งมองไปอย่างสังเกต เห็นเป็นต้นไม้โกร๋นที่ปราศจากกิ่งใบ แต่ทางด้านปลายนั้นมีผลไม้สีแดงสดใสดุจดั่งโลหิตติดอยู่ เมื่อหยุดครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วจึงรู้ได้ด้วยไหวปัญญา คำนึงขึ้นว่า

'ผลไม้นี้น่ากลัวเป็นผลไม้โลหิต (ฮ้วยก๊วย) ที่โง้วตั้วกอเมื่อครั้งตกลงไปในหุบเขาของไท้ซัว และได้กลืนกินไปอย่างบังเอิญเป็นแน่'

เมื่อมองดูครู่หนึ่ง เห็นเล่งฮวงโผลงใช้มือซ้ายจับลำต้นไม้เขย่า ส่วนมือขวาได้ปลิดเอาผลไม้สีแดงฉานนั้นขึ้นได้ ด้วยวิชาตัวเบาอันแผ่วพลิ้วสวยงาม จึงต้อง

ร้องชมเชยด้วยเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

"วิชาอันยอดเยี่ยม"

เล่งฮวงพอได้ยินเสียงชิงเจี๊ยบเข้า กำลังจะเอ่ยทักทายไป เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินก็ปรากฏกายขึ้นอีกด้านหนึ่งอย่างรวดเร็ว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

"ประเสริฐมาก ฮ้วยก๊วยที่เราผู้เฒ่าปลูกมาอย่างลำบากยากเย็น รออยู่เป็นเวลาถึงกว่าหนึ่งร้อยปี ในวันนี้พอออกผลมาอย่างลำบากยากเย็นเพียงผลเดียว เจ้าก็ปลิดเอาไปเสียแล้ว จงคืนมา จงรีบนำมาคืน"

เล่งฮวงคิดในใจว่า

'เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผู้นี้ มีอายุกว่าสองร้อยปีแล้ว เมื่อบอกว่าต้นไม้นี้ท่านเป็นคนปลูกเอง ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ทีเดียว ในเมื่อผู้อื่นรออยู่เป็นเวลากว่าหนึ่งร้อยปี เราไหนเลยจะชุบมือชิงไปโดยง่ายดายเล่า โธ่ แล้วกันไปเถิด แล้วกันไปเถิด'

จึงยื่นผลไม้โลหิตนั้นให้กับเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินด้วยการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยว

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นโง้วเล่งฮวงทั้งผิดหวังทั้งกระวนกระวายอย่างรุ่มร้อน ใบหน้าอันสวยสดงดงามกลายเป็นสีแดงฉานเพราะความพลุ่งพล่านดาลใจ จึงทราบว่าเล่งฮวงปรารถนาจะได้ผลไม้นี้อย่างยิ่งยวด แต่กลับยื่นคืนให้ตนโดยมิได้ขบคิดลังเล อันนิสัยที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมล้ำเลิศ นับว่าหาได้ยากยิ่งในมวลหมู่มนุษย์โดยแท้จริง จึงคิดจะมอบผลไม้นั้นให้คืนกับเล่งฮวง แต่พลันหวนนึกขึ้นทันทีว่า เราจะต้องยั่วเย้ามันให้กระวนกระวายใจสักครั้ง ดูว่าเจ้าทารกรูปงามจะมีน้ำตาออกมาเพราะความดาลใจหรือไม่ นับว่าเป็นเรื่องที่สนุกมิน้อยทีเดียว

พอได้คิดดังนั้น จึงกล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"อันผลไม้โลหิตนี้ นับเป็นผลไม้วิเศษสุด ที่รวมเอาญาณของฟ้าดินสองประการมาผนึกกัน ทั่วทั้งแผ่นดินก็มีแต่ผลไม้ทับทิมพันปี ที่บ่อฮึ้งเซ็งประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้าได้กินไปเมื่อคราครั้งก่อน มีประสิทธิภาพสูงส่งไปกว่าผลไม้โลหิตนี้อยู่บ้างเท่านั้นนี่ เราผู้เฒ่าจะกินลงไปบ้างแล้ว"

กล่าวจบก็ยกผลไม้โลหิตในมือจ่อไปที่ปากซึ่งอ้าขึ้นอย่างจริงจัง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยังคิดว่า โง้วเล่งฮวงคงต้องตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี แต่เมื่อลอบปรายตาไปมองดูเล่งฮวง เห็นมีท่าทีสีหน้าอันปกติธรรมดา คล้ายดั่งจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่สมควรอย่างยิ่ง จึงบังเกิดความตื้นตันใจอย่างใหญ่หลวง กล่าวเสียงนุ่มนวลกับเล่งฮวงขึ้นว่า

"ทารก เราผู้เฒ่าล้อเล่นกับเจ้าเท่านั้นเอง เราผู้เฒ่าได้ฝึกปรือจนอยู่ยงคงกระพันแล้ว ไหนเลยจะอ่อนแอจนใช้มิได้ดุจดั่งบ่อฮึ้งเซ็งเล่า ที่อาศัยในพืชผักมาเพิ่มพูนต่อพลังฝีมือของตนเอง นี่ เจ้าทารก เจ้านำผลไม้โลหิตไปได้เลย"

เล่งฮวงตื้นตันใจอย่างใหญ่หลวง ยื่นมือทั้งสองที่สั่นระริกออกไปรับผลไม้โลหิตไว้ คลายกระดุมอกเสื้อล้วงเอาขวดมรกตน้อย ๆ ขึ้น รีบยัดผลไม้โลหิตเข้าไปด้วยมืออันสั่นเทา ในขณะชุลมุนวุ่นวายเพราะความตื่นเต้นดีใจจนเหลือเกินไปนั้น มีสมุดเล่มน้อยได้ร่วงหล่นลงสู่พื้นหนึ่งเล่ม

เล่งฮวงยิ่งคิดยิ่งตื้นตันและสำนึกในพระคุณอย่างใหญ่หลวง จนต้องโถมกายไปที่เบื้องหน้า กอดเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินด้วยน้ำตาที่พรั่งพรูออกเนืองนอง กล่าวเสียงสั่นเครือปนสะอื้นขึ้นว่า

"ท่าน...ผู้มี...อาวุโส ท่านประทานความกรุณาต่อข้าพเจ้าจนล้นเหลือทีเดียว"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินลูบคลำเรือนผมของเล่งฮวงพลางกล่าวว่า

"ทารกอันน่ารัก อย่าได้ร่ำไห้ไปเลย อย่าได้ร่ำไห้โดยเด็ดขาด พอร่ำไห้แล้วก็จะสูญสิ้นความเก่งกล้าไปหมดหรอก"

เล่งฮวงกล้ำกลืนฝืนน้ำตาไว้ พลางกล่าวว่า

"มันหาใช่ฮวงยี้จะต้องการผลไม้โลหิตนี้ไปไม่ ความจริงเป็นสหายของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ที่นัยน์ตาได้บอดสนิทไปทั้งสองข้าง ฮวงยี้เคยรับปากว่าจะสืบเสาะค้นหาไปทั่วทุกแห่งหน แม้ในขอบฟ้า ก็จะหาผลไม้โลหิตนี้มาให้ สายตาได้ปรากฏแสงสว่างขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อครั้งก่อนบนยอดเขาไท้ซัว ข้าพเจ้าเคยตกลงไปภายในหางเหวและได้กลืนกินผลไม้โลหิตนี้ไปด้วยความเข้าใจผิด หะแรกข้าพเจ้ายังคงคาดคิดมิถึงว่า ผลไม้นั้นคือผลไม้วิเศษที่หาได้ยากยิ่งของพิภพ จวบจนเมื่อรับประทานเข้าไปแล้ว จึงคิดถึงเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าคร่ำครวญหวนหาอย่างใฝ่ฝัน สืบเสาะติดตามอย่างลำบากตรากตรำมา แต่ก็ช้าเกินไปเสียแล้ว มาตรแม้นจะสำนึกเสียใจไปเพียงไรก็เปล่าประโยชน์ ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า ชั่วชีวิตนี้คงยากจะได้พบประสบอีกแล้ว แต่คาดมิถึงว่า บนเกาะของท่านผู้เฒ่าก็มีต้นไม้นี้อยู่ด้วย และประจวบกับเป็นเวลาที่ออกผลพอดี นับว่าเป็นโชควาสนาอันประเสริฐยิ่งนักทีเดียว"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเห็นเล่งฮวงปลาบปลื้มยินดีจนหน้าแดงฉานสดใส บนใบหน้าปรากฏประกายที่สร้างความงุนงงลุ่มหลงให้กับผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก หางตาที่ยังคลอหน่วยด้วยหยาดน้ำตา ช่างเป็นใบหน้าอันบริสุทธิ์สัตย์ซื่อน่ารักใคร่ จึงฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญา ถามโพล่งออกไปทันทีว่า

"สหายของเจ้าคงเป็นทารกสตรีกระมัง ? เจ้าต้องสารภาพตามความจริงทีเดียว"

เล่งฮวงคาดคิดอย่างไรก็มิถึงว่า หลวงจีนเฒ่าจะวกเข้าหาคำถามนี้ตรง ๆ ได้ เนื่องจากมิเคยโป้ปดมดเท็จมาเลยในชีวิต จึงจำต้องผงกศีรษะด้วยใบหน้าอันแดงฉาน พลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

ชิงเจี๊ยบในขณะนั้น กำลังพลิกดูหนังสือที่ร่วงหล่นอยู่บนพื้น พอได้ฟังว่าโง้วตั้วกอมีสหายสตรีด้วยแล้วจึงรีบยื่นหน้าเข้าไปบ้าง เงี่ยหูทั้งสองขึ้นฟังจนตั้งชันด้วยท่าทีอันตื่นเต้นเคร่งเครียด

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินถามขึ้นอีกว่า

"เพราะเหตุใดนางจึงนัยน์ตาบอดเล่า ?"

เล่งฮวงทราบว่ามิอาจปิดบังอำพรางต่อไปได้แล้ว จึงเล่าประวัติเดิมของตนและอาลั้งให้ฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน จวบจนเมื่อเล่าถึงอาลั้งผลุนผลันจากไปด้วยความโกรธ แล้วในหมู่ผู้คนที่มากมายสุดคณนานับ ตนมิทราบจะไปสืบเสาะค้นหาในที่ใด ต้องบังเกิดความเศร้าสลดรันทด จนหยาดน้ำตาพรั่งพรูลงมาอีกครั้งหนึ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินได้แต่สั่นศีรษะอยู่ไปมา กล่าวพร่ำขึ้นว่า

"ทารก เราได้บอกแต่แรกแล้วว่า ผู้ที่ตอแยยากยิ่งในพิภพก็คือสตรี เราผู้เฒ่ามิเคยเกรงกลัวในสิ่งอันใดเรื่องไหน ๆ แต่ก็กลัวต่อการพบปะพูดจากับอิสตรีเมื่อครั้งก่อน หากมิใช่เจ้าทารกชิงเจี๊ยบทำลายในขบวนค่ายกลกุยง้วน โกวตึ่งอะไรนั่นแล้ว เราผู้เฒ่าจะต้องพลาดท่าพ่ายแพ้ลงด้วยน้ำมือของนางชีเฒ่าไป เจ้าทารกทั้งสองต่างมีรูปร่างหน้าตางดงามสง่า ภายหน้ายังต้องมีเรื่องราวอันยุ่งยากวุ่นวายมาอีกมากมายนักดอก"

ชิงเจี๊ยบเมื่อฟังประวัติที่โง้วเล่งฮวงเล่ามาจนจบแล้ว ก็พลุ่งพล่านตื้นตันอย่างรุนแรง จนโลหิตอันระอุได้คุกรุ่นขึ้น ลืมเลือนไปถึงเรื่องการติดตามหาแซยี้ของตนจนสิ้นเชิง จะเดินทางไปติดตามหาอาลั้งร่วมกับเล่งฮวงในทันที ดังนั้นจึงมิได้ยินเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินที่กล่าวขึ้นโดยกล่าวสอดขึ้นว่า

"โง้วตั้วกอ พวกเราเดินทางไปหาลั้งโกวเนี้ยกันบัดนี้เลย"

โง้วเล่งฮวงตื้นตันในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง กำลังจะเอ่ยปากล่ำลาต่อเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยิน เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินพลันหันไปกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"ทารก ในมือของเจ้าถือหนังสืออะไรอยู่หรือ ?"

ชิงเจี๊ยบตอบขึ้นพร้อมกับหน้าที่สั่นอยู่ว่า

"เป็นหนังสือที่ตกลงมาจากอกเสื้อของโง้วตั้วกอเมื่อครู่ ภายในหนังสือล้วนแล้วแต่เป็นคาถาจับผีจนยุ่งเหยิง..."

เล่งฮวงกล่าวสอดขึ้นในทันทีว่า

"เป็นหนังสือที่ซือเจ็กโจ๊วของข้าพเจ้าบัณฑิตบรรพตบูรพา (ตังงั๊กจือเซ็ง) ฮุ่น-เปียเยาะมอบให้ท่าน บอกว่ามีหลวงจีนมคธที่ใกล้มรณภาพผู้หนึ่งมอบให้กับท่าน ภายในคัมภีร์นี้บันทึกวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่น่าเสียดายที่เป็นภาษามคธ มิว่าผู้ใดก็อ่านมิเข้าใจ"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"รีบมาให้เราดูที"

ชิงเจี๊ยบรีบยื่นไปอย่างรวดเร็ว เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเมื่อพลิกอ่านไปได้หลายหน้าแล้ว สีหน้าพลันเคร่งเครียดจริงจังขึ้น ทันร่างวิ่งกลับเข้าไปในกระท่อมส่วนตัวทันที

เล่งฮวงคิดจะตามติดเข้าไป แต่ชิงเจี๊ยบรีบห้ามปรามเอาไว้พลางกล่าวว่า

"ตั้วกอ ท่านยังจำเหตุการณ์ภายในอารามบ้ออุยเทีย บนภูเขากุยซัว ที่เกิดเรื่องขึ้นเพราะเจ้าป่าเถื่อนกิมลูอักนั้นได้หรือไม่ ?"

เล่งฮวงครุ่นคิดเล็กน้อย ก็ร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว ที่แท้เซี่ยงหยินรู้จักภาษามคธอย่างแน่ ๆ"

ชิงเจี๊ยบจึงผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"ถูกทีเดียว ข้าพเจ้าเห็นว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินคงได้พบกับเคล็ดที่พิเศษพิสดารอย่างไรเป็นแม่นมั่น จำจะต้องใช้ความขบคิดด้วยสมาธิอันเยือกเย็นสงบตามลำพังคนเดียว พวกเราหากแม้นไปแล้ว จะรบกวนต่อท่านโดยใช่เหตุ"

เล่งฮวงจึงรีบกล่าวว่า

"อย่างนั้น ท่านจงฉวยโอกาสนี้ นำข้าพเจ้าเที่ยวไปในเกาะตั้วฉิ่มเต้าสักรอบหนึ่งมิได้หรือ ?"

ชิงเจี๊ยบร้องสนับสนุนเสียงดังสนั่นหวั่นไหวด้วยความปีติยินดี แล้วคนทั้งสองจึงจูงมือกันวิ่งไปทางหลังเกาะอย่างรวดเร็ว

อันเกาะตั้วฉิ่มเต้าทางด้านหลังนี้ เป็นหินโสโครกและปะการังที่สุมกันอย่างหนาแน่น ดังนั้นจึงปราศจากหมู่ไม้ใบหญ้าแม้แต่น้อยนิด คนทั้งสองเมื่อเดินไปถึงชายหาด เห็นมีแต่ศิลาอันประหลาดพิกลอยู่จนทั่ว ดั่งราวกับเป็นท้องทะเลทราย

ในภาคเหนือ มีบรรยากาศอันคึกคักสง่างาม เล่งฮวงกล่าวขึ้นว่า

"คนโบราณกล่าวว่า เขาเหนือน้ำใต้ (ภูเขาที่สูงชันมากมายต้องภาคเหนือ สายน้ำลำธารที่สวยงามต้องอยู่ภาคใต้) คาดมิถึงเลยว่า บนเกาะร้างกลางทะเลแถบกังหนำ จะมีทิวทัศน์ที่สวยงามดุจนี้ด้วย พิภพอันกว้างใหญ่ไพศาลของเรา ช่างเป็นจริงที่ว่า เปี่ยมด้วยความพิสดารประหลาดล้ำนานาจนสุดจะสรรขึ้นนับได้"

ฉับพลันนั้น คลื่นใหญ่ได้โถมเข้ามาที่ฝั่ง กระแทกเข้าใส่หินโสโครกจนกระจายเป็นฟูฝอย แล้วจึงถอยกลับเข้าไปในทะเลอีกครั้งหนึ่ง

ชิงเจี๊ยบท่องดัง ๆ ขึ้นด้วยเสียงอันสดใสว่า

"สายน้ำไหลเชี่ยวเป็นเกลียวไป ฟองคลื่นครืนครั่นดังครวญหา ยอดอัจฉริยะแต่โบราณกาลมา..."

เมื่อท่องได้ถึงเพียงนี้ก็ต้องชะงักไว้ พร้อมทั้งคิดในใจว่า

'สายน้ำยังเป็นไปถึงปานนั้น อย่าว่าแต่เป็นท้องทะเลที่ไพศาลสุดสายตาเลย คนเราเมื่อถือกำเนิดเกิดมาในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล จึงเปรียบประดุจธุลีหนึ่งซึ่งเล็กกระจ้อยร่อย ต่อให้เป็นวีรบุรุษที่กระเดื่องดังสะท้านไปทั้งพิภพ แต่จุดจบที่จะได้รับ ก็คือหลุมสำหรับฝังตัวเองในบริเวณแคบ ๆ เท่านั้น เรา...เราจะต้องใช้วันเวลาอันมีอยู่จำกัดของชั่วชีวิต กระทำในสิ่งที่สะเทือนเลื่อนลั่นต่อฟ้าดิน ตราตรึงความทรงจำของทุกคนให้คำนึงอยู่มิรู้หาย จึงจะไม่เสียเวลาความหวังและประโลมใจต่อผู้บังเกิดเกล้าที่ให้กำเนิดเรามา ไม่ผิดหวังต่อความพากเพียรทุ่มเททั้งกำลังและชีวิตจิตใจของบ่วยเจ็กเจ่ก ที่ฝึกปรือพร่ำสอนเรามา'

ในทันใดนั้น ความฮึกเหิมองอาจก็ได้พลุ่งพล่านขึ้นจนกระเทียนกระหือ หันหน้ากลับมากล่าวกับโง้วเล่งฮวง ที่ยืนเหม่อมองดูขอบฟ้าด้วยสายตาอันเลื่อนลอยว่า

"โง้วตั้วกอ พวกเราต้องไปจัดการฆ่าฟันต่อเจ้าพวกโจรเฒ่าลิ้งักเสียก่อน แล้วจึงไปสืบเสาะตามหาอาลั้งและเตียแช ?"

เล่งฮวงพลอยมีความคึกคักเข้มแข็งขึ้นอย่างรุนแรง ผงกศีรษะรับในทันใดโดยมิต้องขบคิด ชิงเจี๊ยบจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ตั้วกอ เมื่อครั้งก่อนที่ข้าพเจ้าถูกทำร้ายจากพลังฝ่ามือของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ข้าพเจ้าได้ใช้พลังภายในเข้ารักษาพยาบาลตนเอง ซึ่งในช่วงเวลานั้น ข้าพเจ้าเคยขบคิดต่อปัญหาหนึ่งอย่างคร่ำเคร่งหมกมุ่น ขณะนี้นับว่าข้าพเจ้าขบคิดตีความได้แตกแล้ว อันคนเราที่ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ หากแม้นถือดีในฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง ทำให้แต่ละคนต่างมีความเกรงกลัวต่อตัวตนแล้ว จะมีความหมายอย่างไร

ไปด้วยเล่า ? ต้องให้ทุก ๆ คนมาเคารพยกย่องตนด้วยความยินยอมพร้อมใจดอก จึงจะเป็นวีรบุรุษอันยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง นับแต่นี้ต่อไป ข้าพเจ้าจะมานะพากเพียรไปในทางนี้ แต่ข้าพเจ้ามีนิสัยวู่วามเจ้าอารมณ์ ตั้วกอ ท่านจงได้ชี้แจงแนะนำต่อข้าพเจ้าให้มากด้วย สั่งสอนข้าพเจ้าโดยอย่าได้เกรงใจเลย"

เล่งฮวงเห็นชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างสัตย์ซื่อจริงใจ เมื่อมองดูสีหน้าอันเยือกเย็นเคลิบเคลิ้มนั้น รู้สึกปราศจากแววที่ยโสโอหัง และเหยียดหยามดูแคลนต่อทุกสิ่งอย่างเช่นในคราครั้งก่อนโดยสิ้นเชิง ขณะนี้มีแต่สีหน้าแห่งความเข้มแข็งสัตย์ซื่อจริงใจบังเกิดขึ้นแทน จึงรู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นยิ่งนัก รีบคว้ามือซ้ายชิงเจี๊ยบขึ้นบีบอย่างแนบแน่น พลางกล่าวว่า

"เจี๊ยบตี่ ขอแสดงความยินดีต่อท่านด้วยใจจริง ท่านได้ก้าวหน้าไปอีกหนึ่งขั้นแล้ว ฮุ่นเอี่ยเอี้ยเคยบอกว่า จะฝึกปรือพลังฝีมือให้ยอดเยี่ยมสูงสุดของพิภพไม่เพียงแต่จะต้องมีภูมิปฏิภาณไหวพริบอันชาญฉลาดสุดยอด จนเป็นอัจฉริยะเท่านั้น ยังจะต้องเป็นผู้มีจิตใจกว้างขวาง สามารถรับเรื่องราวทุกสิ่งอย่างไว้โดยไม่กีดกันรังเกียจ สำหรับภูมิปฏิภาณของท่านนั้น มิต้องยกขึ้นมากล่าวกันดอก ในขณะนี้เมื่อท่านได้ซึ้งถึงแก่นแท้ของความผิดชอบชั่วดี มิกระทำไปตามอารมณ์ดุจดั่งเมื่อคราครั้งก่อน เมื่อมีความอาฆาตก็ต้องล้างอย่างคราก่อน อย่างนั้น จิตใจความคิดของท่าน ก็ได้คลี่คลายออกจนกว้างขวางขึ้นแล้ว ดุจดั่งขอบฟ้าและแผ่นดิน ความสำเร็จของภายภาคหน้าในอนาคต จะไม่มีขีดกำหนดอยู่ในวงจำกัดอย่างแน่นอน"

ชิงเจี๊ยบเห็นเล่งฮวงชมเชยตนเองอย่างจริงใจเช่นนั้น ก็รู้สึกกระดากใจอย่างมากมาย ต้องรีบเปลี่ยนเรื่องโดยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตั้วกอ โกวเนี้ยที่สามารถทำให้บุรุษที่งามสง่าสุดยอดของพิภพจบแดนเยี่ยงท่าน มีความรักปักใจอย่างแนบแน่นซาบซึ้งนั้น คงต้องเป็นโกวเนี้ยที่สะคราญโฉมดุจดั่งเทพธิดาจุติลงจากฟากฟ้าเป็นแม่นมั่น ?"

เล่งฮวงส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

"เจี๊ยบตี่ โปรดอย่าล้อเล่นไป เหล่าสตรีที่ข้าพเจ้าพบปะมานั้น หากนับกันในเชิงความงามแล้ว ย่อมต้องยกให้เตียแซ่งเป็นอันดับหนึ่งดอก"

ชิงเจี๊ยบปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองคับอก หน้าตายิ้มแย้มระรื่น แต่เล่งฮวงพลันกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันเข้มแข็ง สีหน้าอันเคร่งเครียดว่า

"เจี๊ยบตี่ เตียโกวเนี้ยผู้นั้น นับเป็นดรุณีน้อยที่ประเสริฐสุด บริสุทธิ์สัตย์

ซื่อไร้เดียงสา ท่านต้องมีใจเดียวรักเดียวต่อนาง ปกป้องคุ้มครองนาง อ้อ ใช่แล้ว เมื่อครั้งก่อนที่ท่านถูกเก้าผู้กล้าแห่งกวนตงรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัสนั้น ได้พร่ำเพ้อถึงแต่โกวเนี้ยที่แซ่ปึงและแซ่กิมอยู่มิขาดปาก นางทั้งสองเป็นผู้ใดกันอีกเล่า ?"

ชิงเจี๊ยบหน้าหมองหม่นลงทันที ได้เล่าถึงการสูญหายของกิมบ่วยเล้ง การแต่งงานของปึงเซี่ยวคุนและอสูรฟากฟ้ากิมอี นอกจากเรื่องราวที่ยากต่อการเอ่ยปากแล้ว ทุกสิ่งก็ได้เล่าอย่างละเอียดถี่ถ้วน

เล่งฮวงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ที่แท้ท่านได้เห็นแก่ปึงโกวเนี้ย จึงยอมเสนอตัวออกรับฝ่ามือของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไปครั้งหนึ่ง การที่ท่านยอมสละชีวิตต้านทานศัตรูให้นางหนีเอาชีวิตรอดนั้น นับว่าได้ทดแทนต่อความรักที่นางมีต่อท่านอย่างสูงส่งไป นางในขณะนี้ก็เป็นฝั่งฝ่ามีที่พึ่งพิง นับว่าประเสริฐมาก แต่กิมโกวเนี้ย...ยังดีที่เตียแซมีน้ำใจอันบริสุทธิ์สัตย์ซื่อและสูงส่ง ย่อมต้องมีวิธีการมาคลี่คลายได้เป็นแน่"

ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างพลุ่งพล่านตื้นตันขึ้นว่า

"ตั้วกอกล่าวถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าครุ่นคิดอยู่เสมอว่า ในมวลหมู่มนุษย์ที่มากมายสุดคณนานับ แต่ประจวบเหมาะอย่างเหลือเกิน ที่ในจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ นั้น ท่านก็ได้ลุ่มหลงรักนางอยู่เพียงคนเดียว การเสียสละที่ท่านมีต่อนาง การเสี่ยงชีวิตเพื่อนาง ก็นับเป็นสิ่งสมควรคุ้มค่า เป็นเรื่องที่ไร้ข้อตำหนิ"

คนทั้งสองต่างสารภาพความในใจให้กับกัน ด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์ ด้วยไมตรีที่สนิทสนมหนักแน่น มิตรภาพอันไพศาลยิ่งกว่าท้องฟ้า ได้ครอบคลุมดวงใจอันสุกใสของหนุ่มทั้งสองไว้จนแนบแน่น จวบจนกระทั่งท้องฟ้าได้สลัวตาลงแล้ว

เล่งฮวงจึงกล่าวขึ้นก่อนว่า

"พวกเราพากันไปดูเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกันเถิด"

คนทั้งสองพากันกลับไปยังกระท่อมน้อยกลางเกาะ อันเป็นที่อยู่ของเพ่งฮ้วม-เซี่ยงหยิน เห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินนั่งเท้าคางอยู่ที่ข้างโต๊ะ ครุ่นคิดอย่างเซื่องซึมเหม่อลอย ในฉับพลันนั้นยกมือขึ้นตบไปบนศีรษะอันล้านเลี่ยนดังฉาดใหญ่ พร้อมทั้งร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว ท่านเหล่านี้นับว่าวิเศษนัก"

กล่าวจบก็หันไปยิ้มกับชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงพลางกล่าวว่า

"ทารกทั้งสอง เรามาประลองฝีมือกัน เจ้าทั้งสองจงวิ่งไปที่เบื้องหน้าให้สุดฝีเท้าอย่าออมกำลัง แล้วดูเราผู้เฒ่าจะแสดงให้เจ้าเห็นเสียบ้าง"

โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะงุนงงสงสัย แต่ทราบแน่แก่ใจว่า เซี่ยงหยินย่อมต้องกล่าวอย่างมีความหมายอันลึกซึ้ง ดังนั้น คนทั้งสองจึงใช้วิชาตัวเขาของตน วิ่งตรงไปที่เบื้องหน้าตามคำสั่งอย่างไม่รั้งรอ

เมื่อวิ่งไปได้พักใหญ่แล้ว คนทั้งสองรู้สึกว่าที่ด้านหลังปราศจากซุ่มเสียงใด ๆ จึงเข้าใจว่าเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยังมิได้ตามติดมา แต่พอเหลียวกลับไปดูต้องพากันสะดุ้งจนสุดตัว ที่แท้เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินยืนอย่างสงบอยู่ทางหลังของคนทั้งสองนั้นนั่นเอง ชิงเจี๊ยบมิยินยอมแพ้ จึงปล่อยฝีเท้าวิ่งไปทางเบื้องหน้าอย่างไม่คิดชีวิต ในครั้งนี้ได้คอยสังเกตุดความเคลื่อนไหวที่ทางหลังอีกด้วย เห็นเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินวิ่งมาโดยเท้าทั้งสองยังห่างจากพื้นอยู่หลายนิ้ว ตามติดในระยะกระชั้นชิด และมิเห็นว่าได้ใช้กำลังมากมายเท่าใด ร่างก็พุ่งละลิ่วดั่งกับเหาะเหินเดินอากาศสวยงามน่าชมเป็นอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบจึงต้องชะงักฝีเท้าไว้แล้วกล่าวขึ้นว่า

"ฝีเท้านี้ ท่านผู้เฒ่าใช้ได้สวยงามสง่าน่านิยมยิ่งนัก คงเป็นวิชาที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์นั้นกระมัง ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผงกศีรษะรับ ในเวลานั้นโง้วเล่งฮวงก็ได้วิ่งตรงเข้ามาถึงอีกคนหนึ่ง

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินกล่าวกับชิงเจี๊ยบว่า

"ทารก วิชาตัวเบาในแผ่นดิน เจ้าทราบหรือไม่ว่า วิชาของค่ายใดสำนักไหนยอดเยี่ยมสูงส่งเป็นที่สุด ?"

ชิงเจี๊ยบตอบโดยมิได้ลังเลว่า

"ในความคาดคิดของข้าพเจ้าผู้เยาว์ หากจะนับถึงความพลิกแพลงพิสดารอย่างมิอาจคาดเดาได้แล้ว จะต้องนับวิชาท่าเท้าปฏิหาริย์ของฮุ่ยไต้ซือแห่งเกาะเซียวฉิ่มเต้า"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผงกศีรษะพลางกล่าวว่า

"เราผู้เฒ่าก็คิดเช่นนั้นด้วย เมื่อครั้งก่อนที่เจ้าดูการต่อสู้ของสามเซียนนอกพสุธา หักล้างกับสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อแล้ว เจ้าได้ดูถึงความผิดปกติอย่างไรหรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบตอบไปในทันทีว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์รู้สึกว่า สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีความรวดเร็วในวิชาตัวเบาดุจดั่งกับภูตพรายไร้สสาร หากนับในความเร็วเพียงประการเดียวแล้ว น่ากลัวจะเร็วไปกว่าท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ของฮุ่ยไต้ซืออีกหนึ่งขั้นด้วย"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวอย่างปีติยินดีว่า

"ทารก เจ้าชาญฉลาดยิ่งนัก เราผู้เฒ่าเมื่อวันนั้น หลังจากสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อจากไปแล้ว ก็ขบคิดคำนวณถึงวิชาตัวเบาของเหล่าประดามัน รู้สึกว่าผิดแปลกแตกต่างไปจากค่ายใด ๆ ในตงง้วนโดยสิ้นเชิง ครุ่นคิดอยู่ถึงครึ่งวัน ก็หาเหตุผลอันใดมาแน่ใจมิได้เลย เมื่อครู่ที่ดูคัมภีร์นี้แล้ว จึงรู้ซึ้งถึงความเป็นไปได้"

เล่งฮวงสอดถามขึ้นทันทีว่า

"ที่มีบันทึกอยู่ในคัมภีร์นี้ คือวิชาตัวเบาในแนวทางซึ่งสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อฝึกปรือมากระมัง ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินชมเชยขึ้นทันทีว่า

"เจ้าก็มิโง่เขลาเลย มาเถิด เราเล่านิทานให้กับพวกเจ้าฟังสักเรื่องหนึ่ง"

เมื่อคนทั้งสองนั่งลงแล้วเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงกล่าวขึ้นว่า

"อันต้นกำเนิดของสำนักสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ คือหลวงจีนมอเกียในนิกายบิจงของมคธ บรรดาศิษย์ในนิกาย ต้องบำเพ็ญทุกรกิริยาจวบชั่วชีวิต ต้องคร่ำเคร่งร่ำเรียนในพระไตรปิฎก พร้อมทั้งวิชาฝีมือการต่อสู้ ดังนั้นเอง แต่ละรุ่นจึงได้มีหลวงจีนเปี่ยมด้วยปริยัติธรรมอันสูงส่ง เก่งกล้าด้วยพลังฝีมืออันล้ำเลิศไม่น้อย แต่พอตำแหน่งประมุขได้ตกทอดมาถึงมือสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อแล้ว คนทั้งสามนี้มีปณิธานอันแกร่งกร้าวไพศาล ไหนเลยจะยอมบำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่ในขอบเขตอันจำกัดได้เล่า ดังนั้น จึงเปลี่ยนแปลงวินัยของสำนัก รับลูกศิษย์ลูกหามากมายกว้างขวาง ไม่เพียงแต่จะทรงอิทธิพลไปทั่วทั้งประเทศมคธจนสิ้นเชิงเท่านั้น มันยังคิดจะแผ่อำนาจบารมีเข้ามาครอบคลุมตงง้วนของพวกเราด้วย"

ซิงเจี๊ยบกล่าวสอดขึ้นอย่างคลั่งแค้นเดือดดาลว่า

"น่ากลัวจะไม่ง่ายดายถึงปานนั้นดอก"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเล่าสืบต่อไปว่า

"สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อได้รับศิษย์ไว้ส่วนตัวรวมหกคน ในจำนวนนั้น กิมลูอักที่มาอวดอ้างเบ่งบารมีอยู่ภายในอารามบนยอดเขากุยซัว เป็นศิษย์คนเล็กที่สุดในจำนวนหกคนนั้น หลวงจีนทุกรกิริยา (โควฮั้งเจ็ง) ที่มีนามว่าปาลู อันเป็นศิษย์คนที่สี่ เนื่องจากไม่พึงพอใจในการฝ่าฝืนระเบียบวินัยธรรมของอาจารย์ มิรักษาอุเบกขาดั่งผู้ทรงศีลทั้งหลาย ยังมีการกระทำอันโหดเหี้ยมอำมหิต จึงได้น้อมเตือนด้วยหลักธรรมอยู่บ่อยครั้ง แต่อาจารย์ของประดามัน มิเพียงแต่ไม่เชื่อฟังเท่านั้น ยังกลับมีความชิงชังในตัวมันเสียอีก วิชาฝีมืออันเก่งกล้าสามารถจึงไม่ถ่ายทอดให้

กับปาลูด้วย

"จวบจนภายหลังมีอยู่ครั้งหนึ่ง ชาวมคธผู้หนึ่งได้นำคัมภีร์ลับซึ่งตกทอดมาจากบรรพบุรุษ ไปหาสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ วิงวอนให้สามสงฆ์ได้ฝึกสอนมันตามวิชาที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์ และอนุญาตให้สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อก็ฝึกปรือไปในวิชาของคัมภีร์ด้วย คนผู้นี้กล่าวได้ว่าไม่มีความรู้ในเรื่องราวของฝีมือแม้แต่น้อยนิด แต่มันก็ทราบว่า คัมภีร์ที่ตกทอดมาแต่บรรพบุรุษของตนเล่มนั้น เป็นวิชาอันยอดเยี่ยมสูงส่ง มันเคยได้ถามไถ่อ้อนวอน ต่อนักสู้ผู้มีฝีมือมาเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ไม่มีผู้ใดจะเข้าใจซึ้งถึงวิชาอันสูงส่งของคัมภีร์นั้นเลย สุดท้ายมันได้ทราบข่าวว่า สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงสุดของประเทศมคธ จึงได้คิดวิธีการแลกเปลี่ยนนี้ขึ้น"

ชิงเจี๊ยบอดรนทนมิได้แล้ว จึงสอดขึ้นกลางคันว่า

"นั่นคงเป็นคัมภีร์ของตั๊วกอข้าพเจ้าเล่มนี้กระมัง ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินผงกศีรษะพลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"เป็นคัมภีร์เล่มนี้นั่นเอง คัมภีร์นี้เป็นภาควิชาตัวเบาของปรมาจารย์ตักม้อ สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อพอเห็นเข้าย่อมปีติยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง แต่พวกมันไหนเลยจะยินยอมให้ภายในประเทศมคธมียอดฝีมืออันดับสูงกำเนิดเกิดขึ้นอีกเล่า ดังนั้นไม่เพียงแต่จะมิสั่งสอนฝึกฝีมือให้กับคนผู้นั้น ยังกลับได้ลอบทำร้ายจนตายไปเสียอีก คัมภีร์ลับเล่มนี้จึงได้ถูกมันทั้งสามยึดครองเป็นของตนไป"

ชิงเจี๊ยบอดมิได้อีกตามเคย ต้องกล่าวสอดขึ้นกลางคันอีกว่า

"สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมาตรแม้นมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่งจนสุดจะเปรียบ แต่คาดมิถึง จะมีสันดานอันเลวทรามต่ำช้าถึงเพียงนี้ เฮอะ หากภายหลังมาพบปะกับพวกเราแล้ว จะอย่างไรก็ต้องให้รู้รสความเป็นความตายอย่างแน่นอน"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"เรื่องนี้ได้ถูกศิษย์คนที่สี่ของประดามันทราบเข้า จึงยอมเสี่ยงต่ออันตรายของชีวิต เข้าทัดทานห้ามปราม แต่ปราศจากผล มันทราบแล้วว่า อาจารย์ได้เริ่มแคลงใจในตัวมัน และตัวมันก็ไม่ปรารถนาจะเกลือกกลั้วกับความโสมมภายในสำนักอีกต่อไป หลังจากครุ่นคิดอย่างสุขุม มีแต่การหนีเอาชีวิตรอดเพียงทางเดียวเท่านั้น มันคำนึงอย่างใคร่ครวญว่า พลังฝีมือของอาจารย์ในขณะนั้น ยากยิ่งจะมีผู้ต่อต้านรับมือได้แล้ว หากแม้นฝึกปรือสำเร็จในวิชาที่มีบันทึกอยู่ในคัมภีร์ ไยมิคล้ายดั่งพยัคฆ์ร้ายที่ได้เสียบปีกเข้าไปอีก จะมีความชั่วช้าอุบาทว์ขึ้นมากมายสุดจะคาดคิด

ได้ จะมีผู้ใดมาปราบปรามลงอีกหรือ ดังนั้นเองจึงฉวยโอกาสที่ทุกคนมิทันระวังตัว ขโมยคัมภีร์หนีออกมาจากประเทศมคธ

"คนผู้นี้มีจิตใจอันสูงส่งบริสุทธิ์ เพื่อเป็นการแสดงว่า ที่ตนขโมยคัมภีร์นี้หาใช่จะคิดลอบฝึกปรือไม่ แต่เป็นการป้องกันมิให้อาจารย์ของตน ในภายภาคหน้ามีฝีมือที่สูงส่งจนเกินไป สร้างกรรมอันเลวร้ายอย่างไม่หวาดหวั่นยำเกรง ดังนั้นจึงได้สาบานจะไม่พลิกดูวิชาที่บันทึกในคัมภีร์เลย คนผู้นั้นเร่ร่อนอยู่ในตงง้วนเป็นเวลาหลายปี แต่เนื่องจากสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อยังมีพลังที่ไม่แข็งแกร่งสมบูรณ์เท่าที่ควร จึงมิกล้าจะเข้ามาจับกุมคร่าตัวมันภายในตงง้วนได้ ทารก มันมอบคัมภีร์นี้ให้กับฮุ้นซือเจ็กโจ๊วของเจ้าได้อย่างไรกัน คิดว่าเจ้าต้องทราบอย่างแน่นอน ?"

เล่งฮวงนั่งฟังอย่างเคลิบเคลิ้มสนใจ พอได้ยินคำถามก็รีบตอบไปว่า

"ฮุ้นซือเจ็กโจ๊วได้พบคนผู้นี้ถูกกลุ้มรุมทำร้ายจากผู้มีฝีมือเป็นจำนวนมาก จึงได้เข้าไปช่วยเหลือ แต่เนื่องจากคนผู้นี้ได้รับบาดเจ็บอันสาหัส ทราบแน่ว่าต้องตายอย่างไม่มีทางรอดแล้ว ดังนั้นจึงมอบคัมภีร์นี้ให้กับซือเจ็กโจ๊วมา"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินผงกศีรษะ พลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"วิชาที่มีบันทึกอยู่ในคัมภีร์นี้ นับว่ายอดเยี่ยมสูงส่งเป็นยิ่งนัก สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อเพียงฝึกปรือได้ครึ่งเดียว ดังนั้น ความเบาหวิวรวดเร็วของร่างจึงได้มากมายจนเกินไป แต่มิมั่นคงแกร่งกร้าวเท่าที่ควร ในบทหลัง ๆ ของคัมภีร์ มีบันทึกถึงวิธีการผนึกลมปราณภายในขั้นสูงสุด และต้องฝึกปรือในวิชาลมปราณนี้เสียก่อนจึงจะไปฝึกปรือวิชาตัวเบาได้ ซึ่งเป็นการปรับพื้นฐานให้มั่นคงเสียก่อนนั่นเอง ดังนั้น แม้หลวงจีนทุกรกิริยาผู้นั้นไม่ขโมยคัมภีร์นี้ไป สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อเมื่อคราครั้งก่อน ก็มิอาจจะฝึกปรือวิชาตัวเบานี้ให้สำเร็จจนสูงส่งสุดยอดได้"

ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงถามขึ้นพร้อมกันดั่งราวกับนัดว่า

"วิชาลอยไปตามลม (เล่งคงฮือโต่ว) ที่ท่านผู้เฒ่าปล่อยออกมาเมื่อครู่ คงเป็นวิชาที่มีบันทึกอยู่ในบทหลัง ๆ ของคัมภีร์กระมัง ?"

เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินมิได้ตอบตรงคำถาม โดยกลับย้อนกล่าวไปว่า

"ทารก เมื่อครั้งก่อนสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อมิได้มีเปรียบต่อเราแม้แต่น้อย ต้องกลับไปด้วยความเดือดดาลอาฆาต พวกมันมีความหวาดระแวงใจอยู่อย่างรุนแรงแล้ว มาตรแม้นพวกมันจะไม่กลับมาในตงง้วนอย่างไร้สาเหตุได้ แต่ศิษย์คนเล็กของมันที่มีนามกิมลูอัก เมื่อคราก่อนถูกเจ้าโค่นลงต่อหน้าผู้คนอันมากมาย ภายในอารามนักพรตบนยอดเขากุยซัว ซึ่งมิช้าก็เร็ว มันย่อมต้องกลับมาล้างความอัปยศ

อดสูครั้งนั้นอย่างแน่นอน..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินพลันชะงักคำเอาไว้ ตาทั้งสองพลิกขึ้นสู่บนเพดานห้อง เป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงได้กล่าวว่า

"เจ้าทารก เจ้าลองแสดงวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ของนางชีเฒ่าออกมาให้เราดูทีหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบจึงได้เหยาะย่างไปตามวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์สี่สิบเก้าท่า เมื่อจบแล้ว เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อันวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์นี้ เจ้ามิแสดงออกมาให้เห็น เราผู้เฒ่าจึงไม่ทราบถึงความพิเศษพิสดารของมันได้ออก ในยามประมือต่อสู้กับศัตรูนั้น นับว่ามีคุณประโยชน์ที่เลิศล้น มีความพิเศษสูงส่งจนสุดจะพรรณา แต่นี่มันกลับเป็นสิ่งประหลาดใจเหลือเกินแล้ว..."

เล่งฮวงรีบกล่าวสอดขึ้นว่า

"ประหลาดในเรื่องอันใดกัน ?"

เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"อันวิชาตัวเบาของประเทศมคธ หากนับในเชิงว่องไวรวดเร็วแล้ว ทั่วทั้งพิภพจะไม่มีผู้เทียมเทียบเปรียบได้เลย แม้กระทั่งวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ก็มิอาจทัดเทียมได้ แต่ทว่า สามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อกลับมิได้ฝึกปรือให้จบสิ้น ยามประมือต่อสู้กับศัตรู ก็มิเห็นจะมีความพลิกแพลงอันยอดเยี่ยมสูงส่งอย่างไรเลย แต่ด้วยพลังฝีมือของสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ ในยามต่อสู้กับศัตรูจะมิทราบถึงความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนนี้ด้วย ? หรือว่าวิชาของมันเท่าที่มี จะเน้นหนักอยู่แต่ความรวดเร็วว่องไวเท่านั้นเอง ?"

โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบก็พลอยมีความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวงไปด้วย เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไปว่า

"หากแม้นสายตาอันชราของเราไม่พร่ามัวไปแล้ว วิชาตัวเบาของมคธ ย่อมจะต้องมีวิชาอื่นที่พิเศษพิสดารผสานอยู่ ในภายหน้า เมื่อเจ้าทั้งสองเผชิญกับสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อเมื่อใด ก็จะทราบได้ว่า วาจาของเราย่อมมิใช่ไร้เหตุผล...เอาเถิด ในเมื่อคัมภีร์นี้เป็นของพวกเจ้า เราก็จะได้ถ่ายทอดเคล็ดของวิชาตัวเบาให้กับเจ้าทั้งสองเลย"

ครั้นแล้ว จึงได้ถ่ายทอดเคล็ดของวิชาตัวเบาให้กับคนทั้งสอง ซึ่งสองคนต่างเป็นผู้มีภูมิปฏิภาณอันชาญฉลาดสุดยอด เพียงสะกิดเล็กน้อยก็เข้าใจซึ้งถึงแก่นได้

อย่างง่ายดาย

จวบจนเมื่อฝึกปรือวิชาตัวเบาเสร็จสิ้นแล้ว ชิงเจี๊ยบเหลียวหน้ากลับไปอย่างรวดเร็ว เห็นอาทิตย์ได้จมหายไปทางด้านหลังเขาแล้ว จึงรีบลุกขึ้นคารวะอำลา เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินเห็นคนทั้งสองต่างมีท่าทีที่รุ่มร้อนกระวนกระวาย ก็ทราบว่าต่างมีเรื่อง 'สำคัญ' ที่ต้องไปกระทำ จึงยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"จะไปก็ไป เราผู้เฒ่ามิเห็นจะเดือดร้อนอันใดด้วย"

ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงพากันคารวะอย่างนอบน้อม แล้วจึงรีบวิ่งออกไปด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วปานเหินบิน พร้อมกับเสียงหัวร่ออันสดใสมีพลังของเพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินที่ลอยแว่วมาดั่งราวกับพาไปส่ง

บนเรือใบน้อย ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงได้วางแผนการกันเป็นที่ตกลงว่า จะต้องขึ้นไปภูเขาคงทังหาลี้งักเพื่อทวงถามกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมกลับคืน พร้อมกันนั้น ก็จะคิดบัญชีเก่ากับเจ้าสำนักกระบี่ทั้งห้าแห่งด้วย และถือโอกาสนั้น สืบเสาะข่าวคราวของแซยี้และอาลั้งตามระหว่างทางที่จะผ่านไป

อีกสิบวันให้หลัง ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้ม มีข่าวเล่าลือระบาดออกมาว่าบ่วยเฮียงซึ่งเกี่ยมชิงเจี๊ยบและบุตรของกระบี่ผลาญวิญญาณ (ตัวเกี่ยมต้วนฮุ้น) โง้วเล่งฮวง พากันขึ้นไปที่สำนักคงทังหาตัวลี้งัก แต่ลี้งักกลับเลี่ยงไปมิยอมออกให้พบปะ ผู้ที่มีความรู้สึกอันฉับไวได้คำนึงอยู่แก่ใจว่า จอมกระบี่อันดับหนึ่ง ที่เป็นยี่ห้อของเทพเจ้ากระบี่ลี้งัก น่ากลัวมิอาจรักษาเอาไว้ได้นานอีกเท่าใดนักแล้ว

แต่ความเป็นจริง นับแต่การชุมนุมประลองกระบี่ที่ยอดเขาไท้ซัวแล้ว ร่องรอยของเทพเจ้ากระบี่ลี้งักก็มิเคยปรากฏให้ผู้ใดได้เห็นอีกเลย ผู้ที่มีความชาญฉลาดต่างทราบว่า ในเรื่องนี้ย่อมมีความนัยที่พิกลแอบแฝงอยู่อย่างแน่นอน

บทที่ 42

บนทางอันสุดไกล

ต้นเหมันต์อันหนาวเหน็บ

ลมเหนือกรรโชกมาอย่างโหดเหี้ยมดุดัน รุนแรงจนแสบผิวเสียดกระดูก...

คงทัง สถานที่อันเป็นดินแดนที่ได้รับการยกย่องให้เป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ได้ฝังตัวไว้ภายใต้หิมะอันขาวบริสุทธิ์ ประกายสีเงินเวิ้งว้างสล้างไปทั่วด้วยทิวทัศน์อันอ้างว้างวังเวงน่าหดหู่

อาจบางที เพราะเป็นที่สูงชัน อากาศจึงได้หนาวเหน็บผิดปกติ เมื่อค่ำวานหิมะโปรยปรายลงมาอย่างหนักหน่วง ท้องฟ้าครึ้มซึมเซา พอเช้าขึ้นยังมิคลี่คลายปลอดโปร่งแจ่มใส เพียงแต่ได้รับความกรุณาจากฟากฟ้าจึงบันดาลให้หิมะมิกระหน่ำลงอีก

อารามแซ่วนกวน สถานที่ก่อกำเนิดจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ตั้งตระหง่านเป็นสง่าอยู่ท่ามกลางหิมะอันขาวโพลงสล้าง ในเช้าตรู่ของวันนี้มีทารกอายุเยาว์หน้าตาหมดจดคู่หนึ่ง กำลังกวาดหิมะตามบันไดอย่างขะมักเขม้นแข็งขัน

หิมะเพิ่งขาดหายไปไม่นานนัก ยอดเขายังเห็นชัดด้วยหิมะหนาร่วมเชียะ ทารกเสื้อสีเขียวทั้งสองต่างมีไม้กวาดอยู่คนละอัน กวาดกันอย่างเข้มแข็งมีกำลัง ดูท่าการวาดมือวางเท้าของคนทั้งสอง แสดงว่ามีพลังเข้มแข็งอย่างยิ่ง จนหิมะที่สุมทับปลิวกระจายเวียนว่อน มิได้มีท่าทีหนาวเหน็บจนสั่นงันงกเลย มิเสียทีที่กำเนิดในค่ายสำนักอันทรงชื่อเสียงเกียรติภูมิ แม้กระทั่งเด็กทารก ก็ยังมีพื้นฐานการฝีมืออยู่ไม่

น้อยทีเดียว

เงียบสงัดวังเวงเหลือเกิน เนื่องจากหิมะโปรยปรายมาหลายวันซ้อน ๆ อากาศหนาวเหน็บเสียดกระดูกไปทั่วบริเวณ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายจึงพากันขดกายอยู่ในที่ซ่อนมิปรากฏออกมาแม้แต่น้อย ดังนั้น ตลอดทั่วทั้งภูเขาคงทัง จึงสงัดวังเวงปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ มีแต่เด็กทารกทั้งสอง ที่กวาดไปมาก็ส่งเสียงหัวร่อต่อกระซิกดังแว่วอยู่ในเวลาขณะนี้ เสียงอันสดใสไร้เดียงสา ไพเราะรื่นหูเพราะไร้มารยา

คนทั้งสองต่างใช้มือและเท้ากันอย่างเข้มแข็งขะมักเขม้น เพียงครู่เดียว ก็ได้กวาดจนกลายเป็นทางกว้างยาวเหยียดออกไป ดูจากอายุของคนทั้งสอง ผู้สูงวัยอย่างมากมิเกินสิบสามสิบสี่ ส่วนผู้เยาว์นั้นเพิ่งจะร่วมสิบปีกระมัง คนทั้งสองยังมีจิตใจอันไร้เดียงสา หลังจากกวาดไปมาอีกมิกี่ครั้งแล้ว จึงพากันยั้งมือผู้ที่มีอายุเยาว์กล่าวขึ้นก่อนว่า

"เซ็งฮวงเฮีย ข้าพเจ้ามิคิดกวาดแล้ว..."

ผู้สูงวัยถูกเรียกว่าเซ็งฮวงเฮีย ตอบเรื่อยเฉื่อยขึ้นว่า

"ดูสีของท้องฟ้า มิถึงเวลาเที่ยง จะต้องมีหิมะโถมลงมาอย่างรุนแรงเป็นแน่ พวกเราเห็นจะเสียกำลังเปล่า..."

พลางชี้ไปยังท้องฟ้าที่หนักอึ้งซึมเซา

เด็กอายุเยาว์จึงร้องขึ้นดัง ๆ ว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ไยจะต้องกวาดกันอีกเล่า..."

เซ็งฮวงตอบไปว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เราก็มิคิดจะกวาดอีกแล้ว มาเถิด เม่งง้วยตี่ นานแล้วที่มิได้ฝึกปรือเพลงหมัดมวย ฟังว่าเมื่อหลายวันก่อนจูกัวเจ็กเจ่กได้ชี้แจงต่อเพลงมวยตุยฮุ้นคุ้น (หมัดทลายเมฆ) ให้เจ้า..."

จูกัวเจ็กเจ่กที่เอ่ยขึ้นนี้ มิต้องกล่าวก็ทราบว่า คือจูกัวเม้งผู้เป็นพี่ใหญ่ในสามกระบี่มรณะแห่งคงทัง อันเป็นศิษย์ของลี้งัก จอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพแห่งยุคนั่นเอง

เด็กอายุเยาว์นามเม่งง้วยมิรอให้เซ็งฮวงกล่าวจบ รีบสอดขึ้นทันทีว่า

"ถูกทีเดียว ถูกทีเดียว ตุยฮุ้นคุ้น (หมัดทลายเมฆ)...เอ๊ะ..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ตาอันแวววาวสดใสได้กลอกไปมาอย่างรวดเร็ว และร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

เซ็งฮวงรู้สึกประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง ตะโกนถามขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

"เรื่องอันใด ?"

เม่งง้วยยกนิ้วน้อย ๆ ชี้ไปยังหน้าอาราม พลางกล่าวว่า

"พี่ท่าน ท่านดู ผู้ใดมาส่งเทียบยังอารามของพวกเราแล้ว..."

เซ็งฮวงมองตามนิ้วไป เห็นบนป้ายหน้าประตูอารามแซ่ง่วนกวนมีเทียบอยู่หนึ่งฉบับ คนทั้งสองต่างมีความคิดเยี่ยงเดียวกัน จึงพากันวิ่งตรงเข้าไป เงาร่างสีเขียวสว่างวูบขึ้น แล้วทารกทั้งสองก็มาถึงยังหน้าประตูอย่างรวดเร็ว

เซ็งฮวงพุ่งปราดขึ้นไปยังคานประตูอย่างรวดเร็ว พิจารณาดูกระดาษที่ตัดเป็นเทียบถี่ถ้วน เห็นเป็นเทียบแสดงตัวเข้าเยี่ยมเยียน ใช้กระดาษแดงใส่เป็นซองอยู่ใน หิมะขาวโพลงสล้างทุกแห่งหนนี้ สีแดงจึงรู้สึกว่าสะดุดตาอย่างยิ่งทีเดียว

ดูเทียบนี้ คล้ายดั่งได้นำมาวางไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ แต่ไว้ในทางอับลมจึงมิได้ถูกหิมะถมทับไป แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามมาทิ้งเทียบด้วยความเยือกเย็นมิหวาดหวั่น และตลอดอารามแซ่ง่วนกวน ที่มียอดฝีมืออันดับสูงมากมายก่ายกอง ก็ไม่มีผู้ใดจะรู้ตัวว่ามีผู้ทรงฝีมือลอบเข้ามาตระเวนภายในอาราม และทิ้งเทียบเยี่ยมเยียนไว้อีกด้วย จากการนี้มาคำนึง แสดงว่าผู้นั้นต้องมีฝีมือสูงส่งจนสุดจะคาดคำนวณได้ทีเดียว

เซ็งฮวงแกะเทียบลงมาอย่างระมัดระวัง กระโดดละล่วลงสู่พื้นแล้ว เม่งง้วยที่รออย่างกระสับกระส่ายก็ตะโกนออกไปว่า

"กอกอ เป็นของเล่นอันใด ?"

เซ็งฮวงส่ายหน้าน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"เป็นเทียบเยี่ยมเยียนจริง ๆ แต่ถูกผนึกซองไว้อย่างแน่นหนา พวกเราอย่าได้แกะดูจะประเสริฐกว่า ไปหาจูกัวเจ็กเจ่ก ให้พวกท่านดูก็จะรู้เองว่าเป็นเรื่องอันใด..."

พลางรั้งแขนเม่งง้วยกระโดดเข้าไปภายในอารามอย่างคึกคะนอง

ที่เบื้องหน้าพลันมีร่างคนถลันออกมาขวางไว้ พร้อมกับเสียงตะคอกออกไปว่า

"เซ็งฮวง เม่งง้วย พอเช้าตรู่ก็มาส่งเสียงเอะอะโวยวายไปไยเล่า อะไร พื้นยังมิทันกวาดก็คิดจะหนีออกไปเที่ยวเล่นแล้วหรือ ?"

พร้อมกับเสียงตะคอกดังขึ้น บุรุษในวัยยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีก็ขวางหน้าเอาไว้ได้แล้ว เซ็งฮวง เม่งง้วย พอเห็นจึงพากันร้องขึ้นว่า

"อูเจ็กเจ่ก โปรดรีบมาดู..."

ที่แท้บุรุษแซ่อูนี้ ก็คือกระบี่พสุธามรณะอูเจ่กปวย ที่เป็นคนกลางของสาม

กระบี่มรณะแห่งคงทั้งนั่นเอง

อูเจ่กปวยยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"ดู ? เรื่องอันใด ?"

พลางรับเทียบจากมือของเซ็งฮวงมาดู เมื่อแกะออกอย่างระมัดระวัง อ่านเทียบนั้นเข้า สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง รีบถามขึ้นด้วยความร้อนรนว่า

"เซ็งฮวง ของเล่นนี้เจ้าไปเก็บได้แต่ใดมา..."

เซ็งฮวงยังมิทันได้ตอบ เม่งง้วยรีบชิงตอบเสียก่อนว่า

"เก็บได้จากป้ายหน้าประตูอาราม..."

อูเจ่กปวกแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย พลางกล่าวว่า

"พวกเจ้าออกไปกวาดพื้นต่อ..."

พลางขับไล่ทารกทั้งสองให้ออกไปแล้ว ตัวอูเจ่กปวยจึงรีบเดินเข้าไปด้านในอย่างเร่งร้อน พอถึงหน้าประตูห้องหนึ่งก็เคาะประตูพลางเรียกขึ้นว่า

"ตั้วซือเฮีย ตั้วซือเฮีย..."

เสียงเคาะอันถี่เร่งร้อนนี้ สร้างความตื่นเต้นให้กับผู้คนภายในอารามอย่างยิ่ง อูเจ่กปวยมีสีหน้าละล้าละลังมิได้สนใจไยดีกับคนทั้งปวงที่โผล่หน้าออกมาถามไถ่ เมื่อกระบี่ฟ้ามรณะจูกัวเม้งเปิดประตูแล้ว จึงรีบถลันเข้าไปในห้อง ยื่นเทียบในมือให้พลางกล่าวว่า

"ชิงเจี๊ยบ เจ้าชิงเจี๊ยบในที่สุดก็มาหาจนถึงถิ่นเรา"

จูกัวเม้งรับเทียบเยี่ยมเยียนมาเปิดอ่าน เห็นบนนั้นจารึกด้วยอักษรอันบรรจงว่า 'บุรุษรุ่นเยาว์แห่งบู๊ลิ้มชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง ขอเรียนต่อเทพเจ้ากระบี่ลี้งักที่นับถือ...

'ท่านเป็นผู้รับตำแหน่งจอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพมาเป็นเวลาถึงยี่สิบปีเต็ม แต่เมื่อคำนึงถึงคราก่อนที่หน้าผาเทียนซิ้งริมน้ำตก กระบี่ผลาญวิญญาณ (ตั้วเกี๋ยม-ต้วนฮุ้น) ต้องสูญชีวิต ในภูเขาโง้วฮั้วซัว เทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) ถูกสะกดลง พระคุณและความการุญนี้ ย่อมต้องทดแทนกันอย่างเด็ดขาด

'พวกผู้เยาว์ทั้งสองตกลงอย่างเด็ดเดี่ยว ที่จะรอท่านอยู่ยังยอดเขาโง้วฮั้วซัวในเวลาพระจันทร์เพ็ญเดือนนี้ คิดว่าผู้ซึ่งมีศักดิ์ศรีเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มแห่งยุค คงมิทำให้พวกเราสองต้องผิดหวังไป

'ชิงเจี๊ยบโง้วเล่งฮวงน้อมคารวะ'

จูกัวเม้งเมื่ออ่านจบแล้ว ก็หันไปกล่าวกับอูเจ่กปวยว่า

"เจ้าโง้วเล่งฮวงในเมื่อเป็นบุตรของโง้วเซี่ยวฮุ้น มันจึงมีความอาฆาตแค้นกับท่านอาจารย์อย่างอยู่ร่วมฟ้ากันมิได้ เห็นว่าเรื่องนี้จะต้องเรียนให้ท่านอาจารย์รับพิจารณาด้วยตนเองจึงจะได้"

แต่อูเจ่กปวยกลับกล่าวขึ้นว่า

"ในครึ่งเดือนมานี้ ท่านอาจารย์ยังอยู่ในระหว่างเข้าฌานสมาบัติ มิทราบว่าจะตำหนิพวกเราที่ได้เข้าไปรบกวนหรือไม่..."

จูกัวเม้งครุ่นคิดเล็กน้อยก็สั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"ไม่ เรื่องนี้สำคัญใหญ่หลวงนัก..."

ที่แท้จอมกระบี่เทพยดาลิ้งัก ตั้งแต่ถูกโค่นลงบนยอดเขาไท้ซัวในวันประลองกระบี่แล้ว ก็ท้อถอยทอดอาลัย ความฮึกเหิมทระนงได้เสื่อมโทรมไปมากมายก่ายกอง ใจทราบว่า ตนได้สร้างศัตรูผู้เข้มแข็งขึ้นถึงสองคน และเป็นศัตรูที่ต่างต้องการล้างชีวิตตนอย่างแน่นอนเด็ดขาด หาใช่เป็นความแค้นที่หากแม้นหลบไปก็จะสงบเลิกรากันเองไม่ มันทราบเป็นอันดีว่า ตนซึ่งมีศักดิ์ศรีเป็นเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่มีเกียรติภูมิอันเลื่องลือกระเดื่องดัง หากคราใดฝ่ายตรงข้ามมาท้าทายถึงยังสำนักแล้ว ตัวของมันเองย่อมมิอาจจะหลบหลีกซุกซ่อนโดยมิยอมต่อสู้กับศัตรูได้ ดังนั้นเพื่อชีวิตของตัวมันเอง จึงตกลงใจเร้นกายเข้าฌานสมาบัติ เพื่อตีความในยอดวิชาชั้นสูงส่งอย่างหมกมุ่นคร่ำเคร่ง อันยอดฝีมือที่สูงล้ำยอดเยี่ยมถึงปานนี้ หากแม้นจะคิดรุดหน้าไปกว่ายามนี้อีกแล้ว ก็คงจำเป็นต้องมีคัมภีร์หรือเคล็ดลับอันสูงส่งยอดเยี่ยมอย่างไรมาสะกิดแนะ จึงจะรุดหน้าไปได้อีก

ลิ้งักทราบถึงเหตุผลนี้เป็นอย่างดี ชั้นแรกมันรับทราบข่าวว่า ฝักกระบี่คี่ฮั้งที่สูญหายของมันนั้น มีคัมภีร์ฮุ่นง้วนซาเจ๊าะ (ไตรจักรวาลมรณะ) ที่คนโบราณได้ซุกซ่อนทิ้งเอาไว้ แต่ทว่า ฝักกระบี่นี้มันได้ทำสูญหายไปตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน ด้วยความเลินเล่อมิระวัง หลังจากต่อสู้กับเทพเจ้าสัตตฝีมือแล้ว ก็ลืมทิ้งไว้ในหุบเขาโง้วฮั้วซัว จึงได้ถูกศิษย์พรรคกระยาจกเก็บไป ซึ่งมันย่อมไม่ยินยอมอย่างยิ่ง ตกลงอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะทวงคืนจากพรรคกระยาจกให้ได้

แต่ตัวมันที่มีศักดิ์ศรีถึงเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ ไหนเลยจะเข้าช่วงชิงอย่างหักหาญดื้อ ๆ ได้ ตัวมันเองมิอาจจะเสนอหน้าออกไป จึงได้ใช้สามกระบี่มรณะอันเป็นศิษย์รักแสดงตัวออกช่วงชิงอย่างดื้อ ๆ แต่คาดมิถึงว่าสองพี่น้องตระกูลกิมอันเป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคกระยาจก จะมีฝีมือยอดเยี่ยม ตะลุยไล่สามกระบี่มรณะ

จนแหลกลาญยับเยิน ดังนั้นเอง ลี้งักจึงหวนคิดถึงสหายเก่าที่คบกันมาเมื่อหลายสิบปีก่อนได้คนหนึ่ง มันผู้นั้นคือโกวเล่าเจ่กไกว่ (ชายประหลาดแห่งภูเขาโกวเล่าซัว) เอ็งเจี่ย จึงฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญา รีบหาวิธีหลอกล่อให้เอ็งเจี่ยออกมาจากภูเขาโกวเล่าซัว ไปช่วงชิงฝักกระบี่แทนมัน อันเรื่องราวทั้งมวลนี้ มันได้วางแผนไว้อย่างถี่ถ้วนก่อนแล้ว ด้วยพลังฝีมือดุจเอ็งเจี่ยนี้ เมื่อคราครั้งก่อน เคยต่อสู้อยู่กับเทพ-เจ้าสัตตฝีมือถึงหลายร้อยกระบวนเพลงจึงพ่ายแพ้ไป ย่อมต้องไม่พลาดผิดหวังอย่างเด็ดขาด แต่มันช่างประจวบเหมาะอย่างเลวร้ายกระไรเช่นนั้น ที่ไปประจันหน้ากับชิงเจี๊ยบเข้า ชิงเจี๊ยบเจ้าเด็กอันร้ายกาจได้ยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องด้วยทั้งที่มิใช่เรื่อง ทำเอาเอ็งเจี่ยต้องพ่ายแพ้และหนีหน้าไปด้วยความอัปยศอดสู

ลี้งักเมื่อเห็นแผนการอันยอดเยี่ยมของตนต้องทลายลง ก็บังเกิดความกระวนกระวายและรุ่มร้อนใจอย่างยิ่งยวด แต่ทว่า มันเป็นจอมเจ้าเล่ห์เพทุบายอันกลอกกลิ้งลึกซึ้ง คำนวณดูอยู่แก่ใจว่า หากแม้นเสนอหน้าออกไปต่อสู้กันอย่างตรง ๆ คงมิอาจต้านทานรับมือชิงเจี๊ยบได้อย่างแน่นอน ดังนั้น จึงฉวยโอกาสดึงกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมที่ชิงเจี๊ยบปักไว้บนผนังหอ หลีกเร้นเอาตัวรอดกลับมาที่สำนักคงท้งอย่างรวดเร็ว

มันมั่นใจอย่างยิ่งว่า มิได้ทิ้งร่องรอยอันใดไว้ในสถานที่นั้น แต่กลับลืมไปถึงว่ากระบี่คี่ฮั้งเกี่ยมซึ่งมันได้ทิ้งรอยเอาไว้บนผนัง ถูกชิงเจี๊ยบพบเป็นรอยพิรุธ และคาดเดาถึงความเป็นจริงได้ จึงติดตามมาเป็นระยะอันสุดแสนไกล

ลี้งักพอกลับถึงสำนักคงท้ง แน่ใจว่าคัมภีร์ฮุ่นง้วนซาเจ๊าะ (ไตรจักรวาลมรณะ) มิอาจจะหาได้แล้ว แต่โชคช่วยอำนวยให้อย่างไม่คาดคิด ที่ไปประสบคัมภีร์ประจำสำนัก ซึ่งสูญหายไปเป็นเวลาเนิ่นนานร่วมสองร้อยปีแล้วได้โดยบังเอิญ คัมภีร์นั้นก็คือเซี่ยงเซ็งคี่กง (พลังลมปราณมหิทธานุภาพ)

อันวิชาพลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) นับเป็นยอดวิชาไม้ตายอันสูงส่งของสำนักคงท้งเมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน ในครานั้น เจกเซ็งเต้าหยินที่เป็นเจ้าสำนักรุ่นที่เจ็ดของคงท้ง อาศัยในวิชานี้ สร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิขึ้นในบู๊ลิ้มของพิภพ ทำให้สำนักคงท้งได้จำเริญรุ่งเรืองมีชื่อเสียงขจรขจายไปอย่างกว้างขวาง จึงได้ถูกพวกสำนักไต้เลี้ยงริษยา อันสำนักไต้เลี้ยงที่อยู่ใกล้เคียงกับสำนักคงท้งนี้ ก็มียอดฝีมือที่ลือเลื่องในยุคนั้นเป็นจำนวนมาก พวกไต้เลี้ยงเจ็ดคนที่มีฉายานามว่าไต้เลี้ยงชิกคี้ (เจ็ดอัจฉริยะแห่งไต้เลี้ยง) ได้พากันมายังคงท้ง เพื่อหาเรื่องโค่นเจ้าสำนักผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือ เจกเซ็งเต้าหยินว่ากล่าวจนแตกหักกับพวกไต้เลี้ยงชิกคี้

จึงได้ลงมือต่อสู้กันภายในอารามอย่างดุดัน

เจกเซ็งเต้าหยินได้ใช้พลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) เข้าใส่ในพลังหมัดเทพยดาร้อยเก้า (แป๊ะโป่วซิ่งคุ้น) แสดงอานุภาพอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวดุจดั่งเทพยดา ตวัดหมัดต่อยออกไปถึงเจ็ดครั้งซ้อน ๆ ทำให้เจ็ดอัจฉริยะแห่งไต้เลี้ยง (ไต้เลี้ยงชิกคี้) มิมีผู้ใดจะต้านทานรับไว้ได้ ต่างต้องได้รับบาดเจ็บและพากันหนีออกไป นับแต่นั้นมาวิชาพลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) ยิ่งดังสะท้านกังวานไปทั่วทุกหนแห่งของบู๊ลิ้ม

แต่มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด เจกเซ็งเต้าหยินพลันได้สิ้นร่องรอยไปจากวงพวกนักเลงตั้งแต่นั้นมา จึงได้พลอยทำให้วิชาพลังลมปราณมหิทธานุภาพสูญสิ้นการถ่ายทอดไปด้วย ในครั้งนี้ที่ลี้งักสามารถหามาได้จากภายในถ้ำอันเร้นลับของภูเขาคงท้ง ไยมิสร้างความตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่งให้กับมันเล่า

นับแต่นั้นมา มันจึงได้เร้นกายเข้าฌาน เพื่อจะตีความในคัมภีร์ที่ได้ โดยบังเอิญเพราะวาสนาช่วย ดังนั้นซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงที่มาหาถึงถิ่นจึงยังมิได้พบปะร่องรอยของลี้งัก

ในช่วงเวลาเข้าฌานของมันนี้ ได้ห้ามขาดมิให้ผู้ใดไปรบกวน ดังนั้นอูเจ่ก-ปวยจึงมิกล้าจะมอบเทียบเยี่ยมเยียนของซิงเจี๊ยบให้กับลี้งัก เพราะกลัวเกรงเป็นการรบกวนขัดต่อคำสั่งที่วางไว้ แต่จูกัวเม้งนั้นเห็นว่าเป็นเรื่องอันสำคัญใหญ่โตยิ่งนัก จึงได้ไปรายงานให้กับลี้งักทราบ

หิมะบนยอดเขาเพิ่งจะหยุดโปรยปราย แต่ทุกแห่งหนยังมืดครึ้มซึมเซา สำ-นักอันมาตรฐานยิ่งใหญ่ในภูเขาเลื่องลือชื่อดัง มีบรรยากาศอันเคร่งเครียดหนักอึ้งซึ่งมิว่าใครก็สามารถคาดเดาได้ว่า มหันตภัยและคาวโลหิตที่ร้ายแรงโหดเหี้ยม กำลังจะเยี่ยมกรายเข้าใส่จอมกระบี่อันดับหนึ่งของพิภพ ผู้เป็นเจ้าสำนักที่ใหญ่โตแล้ว...

ในเวลาเดือนเดียวกัน ที่ก่อนหลังเพียงห้าหกวันเท่านั้น บู๊ตึงซัวอันเป็นที่สถิตสำนักบู๊ตึงซึ่งมาตรฐานมีธัมมะ ก็ได้รับเทียบเยี่ยมเยียนในลักษณะเช่นเดียวกัน มีข้อความตรงกันไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่คำเดียว เพียงนามของผู้รับเท่านั้น ที่เปลี่ยนเป็นเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง

มิหนำซ้ำ เทียบนี้ยังได้ส่งถึงมือของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอันเป็นเจ้าสำนักโดยตรง ซองเทียบสีแดงฉานอักษรที่บาดตาระคายใจ ทำให้เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงผู้ซึ่งยัง

มิทุเลาจากบาดเจ็บ รู้สึกกระวนกระวายใจอย่างเคร่งเครียด ระทึกด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง คล้ายดั่งมีพิษร้ายได้ชำแรกเข้าไปกำเริบอยู่ในใจ บีบบังคับเคี่ยวเข็ญต่อความรู้สึกนึกคิดทุกวี่วัน

อันเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงผู้นี้ มาตรแม้นจะปลดเปลื้องโลกีย์เข้าสู่เพศบรรพชิต แต่เป็นผู้ปราศจากศีลธรรมไร้ธัมมะ ผลสุดท้ายในบั้นปลาย กรรมที่ตามสนองก็ได้กรายมาถึงตัวแล้ว เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงทราบดีว่า ตนมิใช่เป็นคู่มือของศัตรูผู้จะติดตามมาล้างแค้นเลย แต่เมื่อฝ่ายตรงข้ามส่งหนังสือท้าทายอย่างตรง ๆ แล้ว ด้วยศักดิ์ศรีเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ ที่เลื่องลือไปทั่วแดนดินถิ่นแคว้น ไหนเลยจะไม่กัดฟันออกต่อสู้ เพื่อเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีของสำนักเล่า

แต่ฝีมือห่างไกลกันจนมองมิเห็นหลัง ด้วยพลังการฝึกปรือของตนที่มีอยู่ ไปเทียมเทียบเปรียบกับซิงเจี๊ยบแล้ว ก็อุปมาดังนำไข่ไปกระแทกใส่ศิลา จึงปราศจากความฮึกเหิมเข้มแข็งแม้แต่น้อยนิด มาตรแม้นจะคิดค้นควานหาอย่างไรก็มิมีอีกแล้ว ในจิตใจยามนี้ สิ่งที่หาได้พบนั่นคือความสำนึกเสียใจเท่านั้นเอง แต่ทว่า กาลเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็วดุจดั่งสายน้ำ เหตุการณ์ของอดีตเมื่อสิบห้าปีก่อน ไหนเลยจะชะล้างกลบเกลื่อนไปได้จนหมดสิ้นเล่า สำนึกเสียใจมันสายเสียแล้ว สายไปกว่าเหตุ จนมิอาจจะช่วยเหลืออย่างไรได้อีก...

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงลูบคลำเทียบสีแดงฉานอยู่บ่อยครั้ง ด้วยเสียงทอดถอนหายใจอย่างอัดอั้นยาวนาน อดีตกาล...โอ อดีตที่เป็นสิ่งผ่านไปอย่างไม่มีวันกลับ...

บนทางซกยั้ง ในฤดูกาลอันหนาวเหน็บของเหมันต์...

ที่ปลายทางแม่น้ำมิ่นกังของมณฑลเสฉวน มีลำน้ำแยกออกมาอีกหนึ่งสายนามบ่วยโคย เป็นลำน้ำแยกไหลผ่านหุบเขา เข้าไปสู่ลานกว้างขวางอันเป็นทุ่งราบ สถานที่แห่งนี้คือซาเล่งเพ้งนั่นเอง บนทุ่งราบซาเล่งเพ้งที่มีหมู่บ้านหย่อมเล็ก ๆ มีความสุขสงบสันโดษ ดั่งราวเป็นอีกโลกหนึ่งซึ่งไม่มีความสับปลับยุ่งเหยิง

ทุ่งราบซาเล่งเพ้งที่มีรัศมีเพียงหนึ่งลี้เศษ ๆ แต่เป็นดินแดนของลำน้ำบ่วยโคยไหลผ่าน และมีสัญลักษณ์อันประหลาดกว่าแห่งอื่น นั่นคือสองฟากฝั่งของลำน้ำเป็นระยะทางหลายลี้ ต่างเต็มไปด้วยต้นเหมยโบราณ ซึ่งออกดอกสีแดงขาวสะพรั่งอยู่ในลมหนาว ปราศจากต้นไม้อื่นใดขึ้นแซมเลยแม้แต่น้อย

ในกลางฤดูหนาวเหน็บ (หนึ่งฤดูแบ่งเป็นสามเดือน หนึ่งปีแบ่งเป็นสี่ฤดู ฤดู

ใบไม้ผลิคือชุนเทียน ฤดูร้อนคือแฮ่เทียน ฤดูฝน และใบไม้ร่วงคือชิวเทียน ฤดูหนาวคือตงเทียน) ลมหนาวกรรโชกส่งเสียงอุดอู้อึงคะนึง อากาศยิ่งหนาวเย็นเท่าใด ดอกเหมยยิ่งชูช่อบานสะพรั่งอย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าว งดงามสง่าน่านิยม ต้านทานต่อความหนาวเหน็บของดินฟ้าอากาศ ด้วยความไม่หวาดหวั่น

บนทางหลวงที่ลมกรรโชกมาอย่างรุนแรง พัดพาเอาเกล็ดหิมะกระจุยกระจายเวียนว่อน ร่วงหล่นลงสู่พื้นจนสุมทับอัดแน่นเป็นสีขาวสล้างละลานตา ตัดกับดอกเหมยที่สีแดงเข้ม ชมพู และขาวบริสุทธิ์ จนเป็นทิวทัศน์งดงามสะคราญตาน่าอภิรมย์ยิ่งนัก

เช้าตรู่ที่ท้องฟ้ายังครึ้มปราศจากแสงสว่าง จากสภาพเท่าที่เห็น คล้ายดั่งจะมีหิมะอันโหมหนักลงมาเป็นแม่นมั่น บนทางหลวง เงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียงอื่นใดเลย และปราศจากผู้คนสัญจรไปมาอีกด้วย ลมที่กรรโชกมาเป็นระยะ ๆ ได้หอบกลิ่นหอมหวนชวนชื่นของเหมยน้อยลอยละล่องฟ่องไปทั่วทั้งท้องฟ้า กอปรกับอาณาบริเวณที่สงัดวังเวง จนรู้สึกเป็นบรรยากาศอันหนักอึ้งซึมเซา ปราศจากความกระปรี้กระเปร่าเลย

ฉับพลันนั้น ลมจากทิศทางอันสุดไกล ได้กรรโชกหมอกยามเช้าที่ขาวสล้างให้กระจายออกไปเล็กน้อย จึงเห็นปลายทางของด้านหนึ่ง มีร่างคนสองคนกำลังเดินทางกันอย่างเร่งรุด ด้วยฝีเท้าที่รวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง

เป็นผู้ใดใครกันเล่า จึงมาเดินทางอย่างเร่งร้อนในยามรุ่งรางฟ้าสางนี้

อย่างแช่มช้า เงาร่างทั้งสองได้ใกล้เข้ามาแล้ว จนกระทั่งเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาสามารถได้ยินอยู่อย่างเลือนราง

ฉับพลันนั้น ประตูไม้ไผ่ของกระท่อมทางด้านขวาของทางหลวงเปิดออกดังแอด แล้วชายชราอายุสูงที่หนวดเคราขาวโพลง เส้นผมบนศีรษะร่วงหล่นลงแทบโกร๋น พาใบหน้าอันเหี่ยวย่นออกมา เป็นชายชราที่มีวัยสูงยิ่ง แต่ยามก้าวเท้าเดินมานั้น กลับมีท่าทีที่องอาจสง่าน่านิยมชมเชย

ชายชราคล้ายดั่งได้ยินเสียงคนวิ่งอย่างรวดเร็ว จึงเปิดประตูรั้วไม้ไผ่ ยกมือป้องมองไปทางสุดไกลอย่างตั้งใจ เป็นความจริงทีเดียว ท่ามกลางหมอกยามเช้าอันเลือนราง ได้ปรากฏเงาร่างของสองคนกำลังวิ่งมาด้วยฝีเท้าที่รวดเร็ว ซึ่งอีกไม่นานนักก็ใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว

อย่าเห็นว่าชายชรานี้จะมีท่าทีของความแก่หง่อมครอบงำ แต่ความแหลมคมของสายตายังคมกล้าดุจดั่งเหยี่ยวร้าย เพียงมองจ้องอยู่วูบหนึ่ง ก็ได้เห็นถนัดชัด

เจนแล้ว

ผู้ที่วิ่งมากระโดดเพียงมิกี่ครั้งก็โถมกายมาถึงหน้าประตูใหญ่แล้ว

ชายชราร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุดว่า

"เจี๊ยบยี้..."

ผู้เดินทางทั้งสองเมื่อมาถึงหน้าประตูแล้ว ต่างพากันคุกเข่ากราบลงกับพื้นด้วยความเคารพรัก

จากแสงสลัวของยามฟ้าสาง เห็นใบหน้าของคนทั้งสองอย่างชัดเจน เป็นหนุ่มเยาว์วัยอายุร่วมยี่สิบปีทั้งคู่ มีความคึกคักองอาจ มีความงามสง่าอย่างยากจะหาผู้เทียมเทียบเปรียบได้

คนทั้งสองต่างสวมเสื้อสีเขียวอันรัดกุม เสริมส่งบุคลิกที่สง่าน่าเกรงขามจนปรากฏออก โดยเฉพาะผู้อยู่ทางเบื้องหลัง ยิ่งมีความสง่างามน่านิยม กระบี่ยาวที่สะพายอยู่ทางกลางหลัง พู่กระบี่สีเหลืองแกว่งไกวไปมาทั้งซ้ายขวา...

คนทั้งสองเมื่อกราบลงกับพื้นแล้ว ก็ได้ร้องขึ้นพร้อมกันว่า

"บ่วยเจ็กเจ่ก..."

ที่แท้ชายชราอันแก่หง่อมนี้ คือเทพเจ้าสัตตฝีมือ (ซิกเมี่ยวซิ่งกุน) บ่วยซัวมิ้งที่เมื่อยี่สิบปีก่อน มีเกียรติภูมิสะเทือนไปทั่วทั้งพิภพนั่นเอง และหนุ่มรูปงามรุ่นเยาว์ทั้งสองคน ก็คือทายาทของบ่วยซัวมิ้งและโง้วเชี่ยวฮุ้น...ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงนั่นเอง

บ่วยซัวมิ้งหัวร่อฮา ๆ พลางกล่าวว่า

"รีบลุกขึ้นมา เจี๊ยบยี้ หนุ่มผู้นี้คงเป็นหลานที่แซ่โง้วแล้วกระมัง"

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงลุกขึ้นยืนตามคำสั่ง โง้วเล่งฮวงรับปากอยู่หลายคำถามนั้น

บ่วยซัวมิ้งหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"ฮา ฮา สหายเก่ามีทายาทอันเป็นยอดคนที่เข้มแข็งสง่างามถึงเพียงนี้ โง้ว-เชี่ยวตี่ หากแม้นมีวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์จริง ก็คงปลาบปลื้มยินดีอยู่ในสัมปรายภพแล้ว เจ้าทั้งสองคิดว่า ยังมิได้รับประทานอาหารเช้ากระมัง อย่าได้ยืนซึมอยู่ภายใต้ลมหิมะเลย รีบเข้ามาในบ้านเสียเถิด..."

กล่าวพลางรีบเดินนำเข้าไปในห้อง ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงก็พากันเดินตามติดเข้าไป

โง้วเล่งฮวงกำพร้าผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองมาตั้งแต่เล็ก มีชะตาชีวิตที่ยากแค้นลำ-

เค็ญ ยามกลัดกลุ้มหม่นหมอง ปราศจากผู้ปลอบประโลมเอาใจ มีแต่ต้องระบายกับตนเองเท่านั้น ยังดีเป็นผู้มีนิสัยอันเยือกเย็นเปี่ยมด้วยการุณธรรม ชีวิตที่กำพร้าเดียวดายและลำบากยากเข็ญนั้น มิได้สร้างสันดานของการเกลียดชังต่อชาวโลกและสิ่งแวดล้อมไปด้วย สิ่งเดียวที่คำนึงอยู่มิรู้วาย คือความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ ความแค้นที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้ากับคนประดานั้น

แต่เมื่อยามออกมาท่องเที่ยวเพื่อล้างแค้น ก็ได้เผชิญกับชิงเจี๊ยบเป็นคนแรก มาตรแม้นจะเห็นว่าเป็นหนุ่มที่มิสำรวม มิเคยแยแสสนใจต่อขนบธรรมเนียม แต่ก็เป็นผู้มีความห้าวหาญเปี่ยมด้วยสัจจะไมตรี มีความชอบพอคุ้นเคยกับตนจนสนิทสนมแนบแน่น แต่ช่วงเวลาสองปีที่รู้จักกันนั้น มักจะห่างกันมากกว่าอยู่ใกล้ชิด เมื่อยามที่มีความในใจอันอัดอั้นรันทดคราใด ชิงเจี๊ยบมักจะใช้ความฮึกเหิมองอาจมาชักให้ตนคลายความสลดรันทดโดยมิเคยจะปลอบประโลมด้วยคำหวานมาเลย

แต่ทว่า ในยามนี้ เมื่อได้เห็นบ่วยเจ็กเจ่กที่ตนนับถือเลื่อมใสมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว ว่ามิใช่เย็นชากระด้างดุจดั่งคำร่ำลือของวงพวกนักเลงเลยแม้แต่น้อย มิหนำซ้ำ ยังอ่อนโยนอบอุ่นด้วยไมตรีน่าสนิทสนมนับถือเป็นอย่างยิ่ง

มาตรแม้นพอประหน้า เจ็กเจ่กเพียงกล่าวออกมาสองประโยค แต่ความกังวลสนใจในไมตรีที่มีอยู่ ก็เปิดเผยออกจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ ทำให้โง้วเล่งฮวงยิ่งรู้สึกเคารพนับถือต่อบ่วยเจ็กเจ่กจนสนิทใจ มีความปลาบปลื้มตื้นตันอย่างใหญ่หลวง ความรู้สึกที่ถูกเก็บไว้ในก้นบึ้งของหัวใจจึงได้ทลายออกมา ในยามที่มีอารมณ์พลุ่งพล่านตื้นตัน หยาดน้ำตาอันอุ่นระอุพลันได้เอ่อคลออยู่เต็มเบ้า

บ่วยซัวมึ้งเข้าใจความรู้สึกของหนุ่มรูปงามเป็นอันดี จึงถามด้วยใบหน้าที่ยิ้มน้อย ๆ ว่า

"พวกเจ้าที่มานี้ มาจากที่ใด ? ดูคล้ายดั่งได้เดินทางกันมาเป็นเวลาที่ยาวนานโขอยู่ ในการคำนวณของเล่าฮูเท่าที่เห็น อย่างน้อยจะต้องเดินทางมามิน้อยกว่าสี่ห้าร้อยลี้แล้วกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบผู้ชาญฉลาด ทราบได้ในทันทีว่า บ่วยเจ็กเจ่กของตนกำลังจะสะกิดความฮึกเหิมของเล่งฮวงขึ้น จึงรีบตอบขึ้นว่า

"พวกเราเร่งรุดเดินทางมาจากภูเขาบู๊ตึงซัว..."

พลางเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านไป ให้กับบ่วยเจ็กเจ่กฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน

โง้วเล่งฮวงได้ถูกสะกิดให้บังเกิดความสนใจต่อเรื่องราวขึ้นอย่างแท้จริง ได้กล่าวเสริมในเหตุการณ์ที่ชิงเจี๊ยบละเลยเพราะความหลงลืม ให้ครบถ้วนสมบูรณ์

อยู่บ่อยครั้ง

เมื่อยามบ่วยซัวมิ้งได้ฟังถึงเรื่องกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยม ถูกเทพเจ้ากระบี่ลี้งักขโมยเอาไปอย่างไร้ยางอาย ก็มีโทสะพลุ่งพล่าน ด่าลี้งักจนสาดเสียเทเสีย ด้วยเสียงอันดังสนั่นหวั่นไหว แต่พอได้ฟังถึงซิงเจี๊ยบแสดงฝีมืออันยอดเยี่ยมดุจดั่งเทพยดาภายในอารามยอดเขากุยซัวแล้วก็ผงกศีรษะอย่างถี่เร็ว ชมเชยจนไม่หยุดปาก ด้วยความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง

ที่แท้ข่าวคราวนี้ได้ลือระบาดไปทั่วทุกมุมของบู๊ลิ้มอยู่นานแล้ว เกียรติภูมิของกระบี่เทพยดาบ่วยเฮียง (บ่วยเฮียงซิ่งเกี่ยม) ขจรขจายไปทั่วทุกแห่งหน ชีวิตและนิสัยที่ชอบเอาชนะของเทพเจ้าสัตตฝีมือ เมื่อมีทายาทเป็นเช่นนี้แล้ว ยิ่งมีความปลาบปลื้มประโลมใจอย่างใหญ่หลวง

ยามเมื่อซิงเจี๊ยบเล่าย้อนถึงการต่อสู้ระหว่างประเทศ ของชาวมคธและตงง้วนบนเกาะเซียวฉิ่มเต้า คือสามเซียนนอกพสุธาและสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อ หักล้างผลาญชีวิตกันเพื่อช่วงชิงเกียรติภูมิบารมี และบ่อฮี้งเซ็งถูกพิษกำเริบจนตนต้องหาวิธีช่วยเหลือ จากนั้นก็เป็นประสบการณ์ต่าง ๆ ที่อุบัติขึ้น ทำให้เทพเจ้าสัตตฝีมือต้องบังเกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะจากประสบการณ์ของบ่วยซัวมิ้งเมื่อคราครั้งที่ยังท่องเที่ยวในบู๊ลิ้ม ก็มิเคยจะได้ยินข่าวคราวว่า ประเทศมคธจะมียอดฝีมือที่สูงส่งถึงปานนี้ จึงพร่ำบ่นแต่นามสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้ออยู่บ่อยครั้งมิขาดปาก

เล่ากันอย่างมากมายยืดยาว กอปรกับอาหารเช้าอีกหนึ่งมื้อ จึงเป็นเวลาใกล้เที่ยงเข้าไปแล้ว

บ่วยซัวมิ้งนั่งแย้มยิ้มจนตายิบหยี ลูบคลำหนวดเคราเฝ้าแต่จ้องมองดูทารกอันน่ารักทั้งสองอย่างปลาบปลื้มยินดี จนมิอาจจะเอ่ยอธิบายอย่างไรได้ เป็นเวลาครู่ใหญ่จึงได้คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้น ต้องรีบถามไปว่า

"โง้วเฮี่ยงเตี๊ยก เจ้าระหว่างนี้ก็มีประสบการณ์อันประเสริฐมิน้อย โดยเฉพาะวิชาตัวเบาที่มีบันทึกในคัมภีร์ภาษามคธ คงต้องยอดเยี่ยมจนสุดจะเปรียบได้ทีเดียว เจ้าลองแสดงออกมาให้เราได้เปิดหูเปิดตาดูบ้างเป็นไร ?"

โง้วเล่งฮวงรับปาก ลุกขึ้นยืนเดินออกไปทางลานกว้างหน้าบ้าน นับแต่ได้รับบริการอธิบายชี้แจงจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยิน ประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้าแล้ว จึงมีความเข้าใจซึ้งถึงวิชาภาษามคธในคัมภีร์ กอปรกับคร่ำเคร่งฝึกปรืออยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน จึงประสบความสำเร็จอันสูงส่ง เมื่อยืนตัวตรงแล้ว ก็ผนึกลมปราณพลุ่งขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างรุนแรง ร่างจึงพุ่งปราดออกจากที่ยิ่งกว่าธนูหลุดออกจากแหล่ง

กระบวนท่าวิชาของชาวมคธนี้ มีความพิกลพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ เท้าทั้งสองของเล่งฮวงสูงจากพื้นอยู่ร่วมครึ่งเชียะ ซึ่งเท่ากับว่าเหยียบย่างไปในหว่างกลางอากาศดุจดั่งเหาะเหิน แต่ความรวดเร็วว่องไวนั้น ทำให้ผู้คนยากยิ่งจะเชื่อถือได้ ชายผ้าปลิวไสวไปเล็กน้อย เมื่อร่างละลิ่วออกไปได้ไกลกว่าเจ็ดแปดสิบเชียะ

บ่วยซัวมิ้งเพ่งพิจารณาอย่างถี่ถ้วน รู้สึกว่าวิชาตัวเบานี้มีความรวดเร็วจนสุดจะคาดคิดคำนวณได้ จึงต้องคำรามในลำคอขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก"

อันพลังฝีมือของเทพเจ้าสัตตฝีมือผู้นี้ มีวิชาตัวเบาอันสูงส่งยอดเยี่ยม วิชาตัวเบากลิ่นหอมในเงาพราง (อ้ำเอี้ยพู่เฮียง) ยิ่งเป็นยอดวิชาที่สูงส่งของบู๊ลิ้มแห่งยุค แต่เมื่อนำมาเทียบเปรียบกับวิชาตัวเบาของชาวมคธแล้ว ยังมิอาจจะทัดเทียมในด้านความรวดเร็วได้เลย

เทพเจ้าสัตตฝีมือครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะจึงกล่าวขึ้นว่า

"ในพิภพยุคนี้ วิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยม จะต้องนับวิชาท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ของฮุ่ยไต้ซือพิสดารประหลาดล้ำอย่างยิ่งยวด แต่หากนับในด้านความรวดเร็วแล้ว น่ากลัวมิอาจจะทัดเทียมกับของชาวมคธนี้ได้"

เล่งฮวงและชิงเจี๊ยบพากันผงกศีรษะรับรอง เพราะเมื่อคราครั้งก่อนเพ่งฮ้วม-เชี่ยงหยินก็เคยกล่าวเช่นนี้มาด้วย

บ่วยซัวมิ้งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เมื่อคราก่อนที่เล่าฮูท่องเที่ยวในบู๊ลิ้ม เคยได้ฟังคำเล่าลือว่า ประเทศมคธมีวิชาอันพิกลที่ไม่มาตรฐานอยู่ประการหนึ่ง แต่ก็มิได้ถ่ายทอดระบายเข้ามาถึงดินแดนตงง้วนด้วยเลย เมื่อได้เห็นในวันนี้ จึงรู้สึกมิพลาดผิดจากคำร่ำลือจริง ๆ"

คนทั้งสามพูดคุยกันอย่างถูกคอเป็นเวลาอีกครู่ใหญ่ ชิงเจี๊ยบจึงกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าและตั้วกอที่เร่งรุดมาในครั้งนี้ ก็เพื่อจะขอเชิญบ่วยเจ็กเจ่กเป็นผู้ตัดสิน..."

บ่วยซัวมิ้งชะงักงันไปวูบหนึ่ง ก็เข้าใจได้ในทันที จึงกล่าวขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก พวกเจ้ามิได้เลือนลืมถึงคำพร่ำสอนของบรรพชนอันเฒ่าชรา คดีที่ค้างมาเป็นเวลาสิบกว่าปีนั้นเราก็คิดว่า สมควรจะถึงเวลาแห่งการชำระสะสางกันเสียทีแล้ว..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวสอดขึ้นว่า

"ในรายทางที่มานี้ ได้ส่งเทียบคารวะยังภูเขาคงทังและบู๊ตึงไปสองแห่ง นัด

ให้มันทั้งสองไปพบปะกันที่ภูเขาโง้วฮั้วซัวในวันเพ็ญเดือนนี้"

บ่วยซัวมิ้งผงกศีรษะน้อย ๆ โดยมิได้กล่าวอย่างไรต่อไป

ซิงเจี๊ยบกล่าวสืบต่อไปทันทีว่า

"สถานที่นี้ห่างจากภูเขาง่อไบ๊ไม่ไกลนัก ข้าพเจ้าคิดจะเดินทางไปในวันนี้เลย ส่งเทียบคารวะยังหลวงจีนโควอำเช่นกันสักฉบับหนึ่ง จึงย้อนกลับมา"

บ่วยซัวมิ้งคงมีความพลุ่งพล่านดาลใจอย่างรุนแรง จึงมิได้ตอบโต้อีก ได้แต่ผงกศีรษะเห็นด้วยเท่านั้นเอง

เรื่องจะชักช้ารีรอไปมิได้ ในวันนั้นพอตกบ่ายซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง จึงเดินทางต่ออย่างตรากตรำ เร่งรุดไปถึงภูเขาง่อไบ๊เพื่อส่งเทียบเยี่ยมเยียน และเป็นการแน่นอน ด้วยวิชาตัวเบาของคนทั้งสองนี้ ต่อให้สำนักง่อไบ๊จะมีผู้ทรงฝีมืออันดับสูงมากมายก่ายกองสักเพียงใด คนทั้งสองก็ยังเข้าออกภายในสำนักนั้นได้อย่างง่ายดายตามอารมณ์

ภูเขาเตียมซังห่างจากสถานที่นี้ไกลมากนัก มิอาจจะเดินทางไปได้ดั่งใจคิด แต่จะอย่างไรก็ตาม จิตใจความรู้สึกของกระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคง มีความกลับกลอกสับสนอย่างยิ่งนัก ซิงเจี๊ยบมีความปรารถนาดีต่อตัวบุคคลผู้นี้เป็นอย่างมาก มิหนำซ้ำ กระบี่เทพยดาลิ้งักแห่งคงทั้ง ย่อมต้องส่งคนไปชักชวนเชื้อเชิญต่อเจี่ย-เซี่ยงเคงให้มาร่วมมือช่วยเหลือเป็นแม่นมั่น จึงมิต้องตรากตรำให้เหนื่อยยากลำบากกายไปเลย

การไปมาระหว่างนี้ เสียเวลาไปอีกหนึ่งวันเต็ม ๆ ตามกำหนดนัดหมาย ก็สมควรจะต้องเร่งเดินทางกันในวันสองวันนี้แล้ว ดังนั้น คนทั้งสองจึงว่าจ้างรถม้าประทุนอันกว้างขวางให้บ่วยเจ็กเจ่กนั่งไป มุ่งหน้าเข้าสู่ภูเขาโง้วฮั้วซัวแห่งความหลังทันที

โง้วฮั้วซัวห่างจากที่นี้ไม่ไกลเท่าใดนัก ตามรายทางที่คนทั้งสามผ่านไป ชมเชยทิวทัศน์อันแปลกหูแปลกตาในคราฤดูเหมันต์ที่หิมะตกหนัก ทั่วทุกแห่งหนขาวสล้างไปด้วยหิมะที่ถมทับ มาตรแม้นภูเขาโง้วฮั้วซัวจะอยู่ในดินแดนภาคใต้ แต่ตามรายทางที่ผ่านไป ล้วนแล้วแต่เป็นโขดเขาอันสูงชัน ดังนั้น หิมะยังคงโปรยปรายลงตลอดเวลาไม่หยุดชา

คนทั้งสามต่างมีปณิธานอันเดียวกัน คือข้ออาฆาตอันยิ่งใหญ่ก็จะได้ชำระสะสางกันในเบื้องหน้านี้แล้ว จึงบังเกิดทั้งความปลาบปลื้มปีติ และสะทกสะท้อนตื้นตัน แต่ความฮึกเหิมองอาจของหนุ่มรุ่นเยาว์ทั้งสองนั้น สูงส่งแกล้วกล้าอย่างมิ

อาจคาดคำนวณได้ถึง เสียงฝีเท้าม้าที่ดังระรัว เสียงกระดิ่งที่แกว่งไกวสดใส พาร่างคนทั้งขบวนมุ่งหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง

ในเทือกเขาเตียมซังซัว...

นักศึกษาวัยกลางคนผู้หนึ่ง ยืนมือไพล่หลังอยู่ยังปากเหวบนยอดเขาสูงชัน

ดูท่าทีเท่าที่เห็น นักศึกษากลางคนหน้าหมดจดคมสันผู้นี้ คงมีความในใจอันหนักหน่วงกลัดกลุ้ม เสียงทอดถอนหายใจยาว ๆ ได้ดังมาบ่อยครั้ง มือขวาถือแพรสีเหลืองไว้ผืนหนึ่ง พลิกไปมาอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดนิ่ง นักศึกษากลางคนผู้นี้คือเจ้าสำนักเตียมซัง กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงนั่นเอง

จากแสงสว่างของเวลากลางวัน สาดส่องจนแพรในมือส่องประกายแวววาวเหลืองอร่าม บนแพรนั้นมีอักษรสีดำสนิทปักเอาไว้ด้วยความวิจิตรบรรจงว่า 'ห้ากระบี่สะท้านธรณีตงง้วน'

เมื่อค่ำวานนี้ ลี้งักได้ใช้ม้าเร็วเก้าตัวผลัดเปลี่ยนส่งธงสัญญาณนี้มาให้อย่างเร่งร้อน เจี่ยเชี่ยงเคงทราบว่า ความอาฆาตแค้นของบรรพชนรุ่นก่อน เห็นทีจะต้องมาสิ้นสุดในเวลาเฉพาะหน้านี้แล้ว

เมื่อสิบกว่าปีก่อน ความคิดพลาดผิดเพียงวูบเดียว เรื่องราวที่กระทำจึงเป็นไปอย่างไม่พึงปรารถนา จวบจนบัดนี้ ยังคงมีความเจ็บปวดรวดร้าวใจ ดั่งราวถูกงูร้ายฉกกัดอยู่ทุกวี่วัน เจี่ยเชี่ยงเคงทราบดีว่า เรื่องราวเหล่านี้ จะไม่มีวิธีการอันใดไปขจัดปัดเป่าให้สูญสลายไปจากห้วงแห่งความคิด ไม่มีทางอันใดจะกลบเกลื่อนต่อมโนธรรมประจำใจที่ตำหนิอยู่ทุกเวลา

ที่ทางเชิงเขา ชิงเจี๊ยบและพวกพากันจากไปอย่างรวดเร็ว บนไหล่เขา เจี่ยเชี่ยงเคงทอดถอนหายใจยาว ๆ มองดูหมู่ม้าที่ควบขับออกไปด้วยใจอันเคลิบเคลิ้มซึมเซา มาตรแม้นมิทราบว่าผู้ที่ควบขับม้าจนมีเสียงดังขึ้นกระทบโสตตนนั้น จะเป็นศัตรูผู้มิยอมอยู่ร่วมฟ้ากับตน แต่เสียงกงล้อรถม้าที่ดังแว่วเข้ามา ฝุ่นธุลีที่ปลิวขึ้นพร้อมกับสายลมกรรโชกมา กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงมีความรู้ซึ้งถึงเกียรติภูมิ และรากฐานใด ๆ ของตน ในอนาคตภายภาคหน้าคงจะเป็นดุจดั่งธุลีในสายลมที่ปลิวกระจายจนปลาสนาการไร้ร่องรอย...

ดอกเหมย สัญลักษณ์แห่งความเข้มแข็งแกร่งกร้าว ชูดอกออกไสว ในท่ามกลางฤดูหนาวอันเย็นยะเยือก เป็นสามสหายแห่งเหมันต์ ร่วมกับสนและไผ่ แต่เชิดดอกสวยสดใสอยู่ได้เพียงลำพังเท่านั้นเอง...

เป็นฤดูกาลอันหนาวเหน็บ...ที่นอกเมืองคุนมิน ดินแดนแห่งความสงบร่มเย็น...

ภายในภูเขาโง้วฮั้วซัว เปี่ยมด้วยหิมะอันหนาทึบ เกลื่อนกลาดด้วยดอกเหมยที่บานสะพรั่ง ดารดาษเกลื่อนกลาดน่าภิรมย์ มาตรแม้นยังคงเย็นยะเยือกเพราะฤดูกาลอันทารุณ แต่กลิ่นเหมยที่กระจายมาตามสายลม สร้างความชุ่มฉ่ำรื่นรมย์ให้กับผู้ได้สูดดม จนรู้สึกปลอดโปร่งสดใสดั่งราวเข้าสู่อุทยานสวรรค์

ทางหลังเขาอันเป็นถิ่นเร้นลับปราศจากผู้คน ชะง่อนผาสูงชันเฉียดฟ้า หิมะขาวสล้างเป็นประกายบาดตา ผสานด้วยต้นเหมยอายุสูงมากหลายต้น แต่ละต้นต่างผ่านฤดูกาลอันหนาวเหน็บมากว่าหนึ่งร้อยครั้งทั้งสิ้น กิ่งก้านสาขาแข็งแกร่งดุจดั่งเหล็กกล้า กลิ่นหอมอบอวลคละคลุ้งอยู่ทั่วบริเวณ ช่างมิทราบเลยว่า ในพิภพนี้ยังมีทำเลอันสุขสมร่มรื่นใจได้ถึงเพียงนี้ด้วย

ยามย่ำสนธยาอันสลัวตา ม่านราตรีได้เริ่มคลี่คลายลงครอบคลุมอย่างแช่มช้าแล้ว ท่ามกลางแสงเลือนรางพร่างพราวนี้ ยิ่งรู้สึกเป็นทิวทัศน์อันตระการสะคราญตา

หิมะได้ชาจนกระทั่งขาดหายไปแล้ว ท้องฟ้าสดใสไร้เมฆหมอก ดวงเดือนอันขาวผ่องสกาว ได้ลอยตัวขึ้นอย่างแช่มช้า กระทั่งโผล่พ้นยอดเขามาจนเต็มดวง เต็มดวงจนกลมมน ปราศจากแหว่งเว้าบกพร่อง มันเป็นคืนวันเพ็ญนั่นเอง

ภายในเงามืดของผนังเขา ภายใต้ต้นเหมยโบราณอันชราภาพ มีผู้ยืนอยู่อย่างเงียบสงบถึงสามคนแล้ว

คนทั้งสามยืนเรียงรายกันเป็นแถวตรง ผู้อยู่กลางมีอายุชราภาพ หนวดเคราขาวโพลงดุจดั่งไหมเงิน สวมเสื้อยาวยืนเด่นเป็นสง่าอยู่บนพื้นหิมะอันขาวสล้าง แต่ก็รู้สึกซูบสดใส และเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวใจจากประกายตาเท่าที่เห็น

สองฟากข้างต่างเป็นหนุ่มฉกรรจ์วัยยี่สิบ ที่มีหน้าตาสวยงามสง่าอย่างน่านิยม มีความกระเหี้ยนกระหือคึกคัก มีความองอาจเข้มแข็งน่าระย่อ

แต่ที่น่าแปลก คือใบหน้าของคนทั้งสอง ต่างมีความสลดรันทดครอบงำเอาไว้จนหม่นหมอง

เมื่อมองไปในด้านหลัง เห็นหนุ่มรูปงามต่างสะพายกระบี่ยาวมาคนละเล่ม และแต่งกายอย่างรัดกุมทะมัดทะแมง ในท่ามกลางสายลมหนาวที่กรรโชกมา พู่

กระบี่ทั้งสองต่างพลิ้วไสว จนเน้นเห็นถึงความสง่าสดใสของหนุ่มฉกรรจ์ทั้งสองอย่างน่าประทับใจ

ชายชรายกมือไพล่หลัง ปล่อยแขนเสื้ออันยาวเหยียดให้ห้อยเรี่ยลงสู่ด้านล่าง คนทั้งสามต่างยืนหันร่างให้แก่ต้นเหมย โดยมิได้ส่งเสียงพูดจาว่ากล่าวกัน ทั่วทั้งบริเวณจึงสงบวังเวงปราศจากซุ่มเสียง

อากาศที่หนาวเหน็บถึงปานนี้ จัตุบาทและทวิบาทต่างพากันซุกกายจนหายหมดสิ้นไร้ร่องรอย มาตรแม้นจะนับว่ามีบ้าง แต่ในยามพลบของวันที่กำลังจะลาจากไปแล้ว มันก็สมควรกลับสู่รังเดิมแล้ว ดังนั้นเอง รอบบริเวณจึงยิ่งมีความวิเวกวังเวงอย่างน่าอึดอัด จนต้องบังเกิดความสลดหดหู่ขึ้น

เวลาเคลื่อนผ่านไปทีละน้อยทีละนิด หนุ่มผู้อยู่ทางเบื้องซ้าย คล้ายดังจะอดรนทนรอต่อไปมิได้แล้ว ยกมือขึ้นป้องหน้าผาก จ้องมองไปที่ปากทางหุบเขาอย่างร้อนรน เอ่ยปากกล่าวขึ้นว่า

"ดวงจันทร์ได้ขึ้นเกือบกึ่งกลางท้องฟ้าแล้ว เหตุไฉน..."

คำพูดดังกล่าวมิทันจบ หนุ่มรูปงามทางด้านขวาได้กล่าวสอดอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจี๊ยบตี่ มิต้องกระวนกระวายใจไปดอก เจ้าบุคคลเหล่านั้น ต่างแบกป้ายอันใหญ่โตไว้จนเต็มที่แล้ว ย่อมมิอาจจะฉีกหน้าอันชราภาพของมัน เข้าซุกหลบหลีกมิมาต่อสู้ดั่งคำท้าทายดอก"

มิต้องบอกก็ย่อมทราบได้ว่า ชายชราและหนุ่มทั้งสองนี้ คือบ่วยซังมิ้ง ชิงเจี๊ยบ และโง้วเล่งฮวงนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบมีนิสัยอันร้อนแรงวู่วาม อดรนทนมิได้ ต้องเดินพล่านไปมาทั้งซ้ายและขวา กล่าวขึ้นด้วยความอึดอัดกลัดกลุ้มว่า

"เจ้าโจรร้ายใจชั่วเหล่านั้นยังมิรีบมาอีก อ้อ ถูกแล้ว ตั้วกอรอสักครู่ จะต้องกลั่นแกล้งทรมานให้มันได้รับความอัปยศอดสูจนเต็มที่ด้วย..."

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที โง้วเล่งฮวงหน้าพลอยเคร่งเครียดลงไปด้วย ที่แท้ท่ามกลางสายลมเหนือซึ่งกรรโชกอย่างอุดอู้อึงคะนึงนั้น มีเสียงฝีเท้าวิ่งดังระรัวแว่วมาแต่ไกล

บ่วยซัวมิ้งสะท้านใจขึ้นอย่างรุนแรง ทราบว่าศัตรูคู่อาฆาตได้มาถึงแล้ว

ร่วมสิบห้าปีที่ผ่านไป ในท้องฟ้าและอากาศที่เป็นเช่นนี้ ในเวลาและขณะเดียวกันนี้ ในสถานที่แห่งเดียวกันนี้ บ่วยซัวมิ้งได้ใช้ฝีมือของเทพเจ้าสัตตฝีมือ เข้าต่อต้านกับเพลงกระบี่ที่ผนึกกำลังร่วมกันของห้าสำนักใหญ่ ผลสุดท้าย ต้องหลง

กลต่ออุบายอันโฉดชั่ว จนแทบเสียชีวิตไปในครานั้น

แต่ในขณะนี้ บ่วยซัวมิ้งสูญเสียพลังฝีมือไปจนหมดสิ้นแล้ว ? แต่ศิษย์รุ่นหลังอันเป็นทายาท กลับมีพลังฝีมือที่สูงส่งเหนือไปกว่าตนเมื่อคราครั้งก่อน ศัตรูผู้กล้าแข็งได้มาปรากฏอยู่ยังเบื้องหน้าสายตาแล้ว ยังคงเป็นดุจดั่งเมื่อคราครั้งก่อนที่อ่อนด้อยจนมิเพียงพอต่อการขยี้ด้วยฝีมือ แต่ทว่า อาจบางทีเพราะความตื่นเต้นที่บังเกิดขึ้นจนรุนแรงเกินไป ทำให้จิตใจต้องไหวหวั่นระทึกจนมิอาจจะข่มสะกดลงให้ราบเรียบได้

'เฮอะ กับเจ้าเหล่าโจรอันต่ำช้าเลวทรามเพียงมิกี่คนเท่านั้น เหตุไฉนจึงต้องตื่นเต้นไปจนถึงเพียงนี้...'

บ่วยซัวมิ้งคำนึงขึ้นด้วยความเหยียดหยามดูแคลน

เมื่อสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปครั้งหนึ่ง กลิ่นอันหอมหวนชุ่มชื่นของดอกเหมยได้แทรกซึมเข้าไปในร่างจนอัดล้น จิตใจที่พลุ่งพล่านอลเวงจึงพลอยสงบลงไปอีกมากมาย

ผู้ที่มา มีฝีเท้าอันรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง เพียงชั่วครู่ ก็มีเงาร่างจาง ๆ ได้พุ่งละลิ่วตรงมา ท่ามกลางพื้นหิมะอันขาวสะอาด เพียงชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้าแล้ว เห็นคนเหล่านั้นวนเวียนอยู่ที่ปากทางเล็กน้อยก็มุ่งหน้าตรงเข้ามาในทางนี้มิเลี่ยงหลบ

ใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว จวบจนมองเห็นถนัดชัดตาว่า มีจำนวนรวมสี่คนพอดี

คนทั้งสี่ก็คล้ายดั่งกำลังประลองฝีเท้ากันอยู่ กระโดดขึ้นลงเพียงมิกี่ครั้ง ก็มาถึงยังเบื้องหน้าได้ บ่วยซัวมิ้ง ชิงเจี๊ยบ และโง้วเล่งฮวงทั้งสาม ยืนอยู่ภายใต้กิ่งใบของต้นเหมยอันสูงใหญ่ ท่ามกลางแสงเดือนสาดส่อง เงาไม้อันเลือนรางพร่าพราย จึงได้บดบังคนทั้งสามจนมิดชิดสังเกตมิออก

คนทั้งสี่เมื่อมาถึงที่เบื้องหน้าแล้ว พากันชะงักกายลง เห็นวิชาตัวเบาของคนเหล่านี้ ต่างยอดเยี่ยมสูงส่งเป็นยิ่งนัก แต่ชายชราร่างผอมเกร็งผู้หนึ่ง ซึ่งรวดเร็วกว่าอีกสามคนอยู่เล็กน้อย

ชายชราร่างผอมเกร็งเมื่อชะงักเท้าไว้แล้ว กวาดตาพิจารณาไปรอบบริเวณกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันทุ้มหนักว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ชิงเจี๊ยบ ดูท่ายังมิได้มา..."

อีกสามคนที่ตามติดมาทางด้านหลัง คล้ายดั่งมิได้ลงรอยกับชายชราผู้นี้ จึงพากันสงบปากคำอย่างเฉยเมยมิได้ไปแยแสต่อคำรำพึงนั้นด้วย

"ดวงจันทร์ได้ขึ้นสู่กึ่งกลางท้องฟ้าแล้ว เห็นท่าเจ้าชิงเจี๊ยบคงมิแน่กระมัง พวกเรารอกันอยู่อีกสักครู่"

คำพูดยังกล่าวมิทันจบ ภายใต้ต้นเหมยโบราณอันใหญ่โต มีเสียงสดใสได้สอดขึ้นว่า

"มิกล้า พวกเรามารอรับต่อท่านผู้ยิ่งใหญ่เนิ่นนานแล้ว"

ท่ามกลางเสียงกล่าว มีหนุ่มรูปงามเดินออกมาจากใต้ต้นไม้ใหญ่สองคน

ชายชราร่างผอมเกร็งและพวกทั้งสามที่ตามมาคือเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มยุคนี้นั่นเอง ตามลำดับลงไปก็คือ เทพเจ้ากระบี่ (เกี่ยมซิ้ง) ลี้งักแห่งคงท้ง เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊ กระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) เจี่ยเซี่ยงเคงแห่งเตียมซัง

ลี้งักคาดมิถึงว่า ชิงเจี๊ยบจะมารอตนก่อนแล้ว จึงชะงักงันไปด้วยความตื่นเต้น ฝืนหัวร่อเสียงแหบ ๆ พลางกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐแล้ว กล่าวประเสริฐแล้ว..."

โง้วเล่งฮวงและชิงเจี๊ยบ ต่างตาแดงฉานด้วยความอาฆาตมาดร้าย โดยเฉพาะโง้วเล่งฮวงได้ส่งเสียงอันแหบเครือขึ้นว่า

"คำพูดอันบัดซบกล่าวให้น้อยลงกว่านี้เถิด เรามาลงมือกันได้แล้ว..."

โง้วเล่งฮวงที่ยามปกติมีความเยือกเย็นเปี่ยมด้วยการุญธรรมอันล้ำเลิศ แม้กระทั่งการด่าคนยังมิเคยจะปริปากออกไปเลย แต่ในครั้งนี้ เพราะความพลุ่งพล่านเดือดดาลรุนแรงจนเกินไป จึงกลับกลายไปจากยามปกติที่มีความเยือกเย็นสง่าจนสิ้นเชิง

ลี้งักนับเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่คร่ำโลกจนโชกโชนแล้ว การฆ่าฟันล้างแค้นใด ๆ มันเห็นมาจนมากมายสุดจะคณนานับได้ จึงส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เจ้าผู้แซ่โง้ว เราและเจ้าต่างมีความอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่ไพศาลกว่าท้องฟ้าและมหาสมุทร แม้เจ้าจะไม่ท้าทายไปจนถึงถิ่น เราลี้งักก็ย่อมจะติดตามหาเจ้าจนถึงตัวเช่นกัน เจ้าจงมิต้องกระวนกระวาย..."

วาจาที่กล่าวออกไปนี้ มันกล่าวอย่างเต็มไปด้วยชั้นเชิงอันกลอกกลิ้งร้ายกาจ เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงที่ยืนอยู่หลังกาย พลอยกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"ท่านประสกแซ่โง้ว มิต้องรุ่มร้อนกระวนกระวายไปดอก ทายาทรุ่นหลังของกระบี่ผลาญวิญญาณ (ต้วนฮุ้นเกี่ยม) และเทพเจ้าสัตตฝีมือ (ชิกเมี่ยวซิ่งกุน) เรียกร้องแล้ว พวกเราไหนเลยจะกล้าขัดคำสั่งได้ เฮอะ โควอำเต้าอิ้ว (เต้าอิ้ว สหาย

ในทางธรรม) ท่านว่าใช่หรือไม่..."

โควอำเซี่ยงหยินแห่งง่อไบ๊หัวร่อเฮอะ เฮอะ ขึ้นด้วยใบหน้าอันเฉื่อยเฉย ผงกศีรษะรับคำถามนั้น

คนทั้งสองกล่าวตอบโต้กันไปเป็นปี่เป็นขลุ่ย ต่อให้ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงที่มีความชาญฉลาดสุดยอดไม่มีใดเทียม ก็ยังหาทางสอดคำขึ้นตอบไปมิได้

ลี้งักและพวกที่มาในครั้งนี้ ความจริงก็เริ่มมิลงรอยกันแล้ว ในจำนวนทั้งสี่มีเซียะเอี้ยงและโควอำ ซึ่งยังรักษาไมตรีไว้ไม่คลอนคลาย นอกจากนั้น ลี้งักกับพวกมันยิ่งมีการกินแหนงแคลงใจอย่างใหญ่หลวง ภายนอกหน้ามีการโอภาปราศรัยอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่ความรู้สึกนึกคิดที่ซ่อนเร้นนั้น มีความชิงชังต่อเฒ่าเจ้าเล่ห์อย่างรุนแรง ส่วนเจี่ยเซี่ยงเคงนั้น เนื่องจากถูกสถานการณ์บีบบังคับให้เป็นไป ซึ่งยิ่งมิอาจจะมีไมตรีกับคนทั้งสามอย่างจริงใจไปได้เลย

ชิงเจี๊ยบครุ่นคิดเป็นเวลาชั่วครู่ จึงกล่าวขึ้นว่า

"พวกข้าพเจ้าผู้เยาว์ กล้าบังอาจส่งเทียบเชื้อเชิญ ให้ท่านผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายมาในที่นี้ เพื่อจะขอประทานการสั่งสอนจากพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่งที่ท่านทั้งหลายต้องตรากตรำกันมาเป็นระยะทางอันสุดแสนไกล ทำให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์รู้สึกเกรงใจอย่างมากมาย ดีแต่ว่า ท่านทั้งหลายต่างเป็นชนชั้นประมุขของดินแดนแถบหนึ่งในบู๊ลิ้ม คงมิมาข้องใจในเรื่องนี้เป็นแน่..."

ชิงเจี๊ยบชาญฉลาดกลอกกลิ้งอย่างเหลือร้าย คำพูดที่กล่าวออกไป ได้ย้ำอยู่บ่อยครั้งว่าตนเป็นผู้เยาว์ ทำให้พวกคร่ำสังเวียนในวงพวกนักเลงต่างรู้สึกอัดอั้นตันใจเป็นที่ยิ่ง แต่กับพวกที่คลุกคลีมาอย่างโชกโชนกว่าคนละหลาย ๆ สิบปี ไหนเลยจะไม่เข้าใจในความหมายของคำพูดชิงเจี๊ยบได้ ลี้งักหัวร่อดังสนั่นยาวนานแล้วกล่าว

"กล่าวประเสริฐมาก กล่าวประเสริฐแล้ว พวกเรานี้เรียกว่า กลับมาท่องเที่ยวในถิ่นเดิม อยู่เบื้องหน้าขุนเขาอันสูงชัน หมู่เหมยอันหอมหวน รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจอย่างสุขสม ชิงเสียวเฮี้ยบ (เสียวเฮี้ยบ เป็นคำยกย่องผู้กล้าหาญที่มีอายุเยาว์) นับเป็นทายาทรุ่นหลังของสัตตฝีมือ จึงมิเป็นดุจดั่งคนธรรมดาสามัญจริง ๆ"

คำว่าย้อนกลับท่องเที่ยวในถิ่นเดิมนั้น หมายไปถึงการโค่นเทพเจ้าสัตตฝีมือลงภายในภูเขาฮั้วซัวเมื่อสิบห้าปีก่อนนั้นนั่นเอง ชิงเจี๊ยบพอได้ยินเข้าก็จนต่อถ้อยคำจะตอบโต้ไปในทันที

แต่โง้วเล่งฮวงกลับส่งเสียงเย็นยะเยือกกระด้างออกไปว่า

"เจ้าผู้แซ่ลี้ มิต้องแสดงเล่ห์ลิ้นอันชั่วร้ายออกมาให้มากนักดอก เจ้าสร้างความ

ชั่วช้าอุบาทว์มากว่าครึ่งหนึ่งของชีวิต ยามปกติก็เต็มไปด้วยกลโกงเล่ห์ร้าย จนเป็นที่รู้ทั่วไปในวงพวกนักเลง วันนี้คือวันตายของเจ้าแล้วอย่างแน่นอน คำพูดบัดซบไร้สาระอย่าได้กล่าวให้มากนักเลย"

ยามปกติ เล่งฮวงไม่มีคารมอันคมคายคล่องแคล่ว แต่เป็นวาจาที่กล่าวด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น ที่เค้นออกไปจากใจจริง ลี้งักและพวกจึงรู้สึกว่าเป็นวาจาอันหนักแน่นจริงใจ จนต้องอดหวนคิดถึงความเลวร้ายที่พวกตนกระทำไปในวงพวกนักเลงในครั้งก่อน ๆ มิได้

โควอำเซี่ยงหยินและเจี่ยเซี่ยงเคงยังพอทำเนาอยู่ แต่เทพเจ้ากระบี่ลี้งักและเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง เป็นผู้ที่เลวทรามต่ำช้า กระทำได้ในสิ่งอุบาทว์ชาติชั่วนานาประ-การ เมื่อหวนคำนึงขึ้นแล้ว ต่างมีความอับอายใจจู่โจมขึ้นทันที จึงพาลบังเกิดโทสะขึ้นอย่างรุนแรง

ลี้งักแผดเสียงตวาดอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

"เจ้าทารกแซ่โง้ว ยโสโอหังจนถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ เราคอยดูกันต่อไปเถิด..."

กล่าวจบก็หันร่างกระโดดออกไปทางด้านซ้ายมือที่เป็นลานกว้าง พลางร้องออกมาว่า

"มาเถิด ลี้งักจะขอรับทราบถึงวิชาฝีมืออันแท้จริงของซิ่งกุน (มนุษย์เทพยดา) และกระบี่ผลาญวิญญาณ (ต้วนฮุ้นเกี่ยม)..."

พอมุ้นกระโดดออกไป พวกเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง โควอำและเจี่ยเซี่ยงเคง พลอยกระโดดตามติดในระยะกระชั้นชิดทันที

ซิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงยิ่งมิต้องขบคิดลังเลเลย พากันกระโดดละลิ่วตามติดมิยอมเหินห่าง

ที่เงาไม้พากันจากไปจนหมดสิ้น ที่ใต้ต้นเหมยโบราณจึงมีแต่ชายชรายืนอย่างโดดเดี่ยวเดียวดายเท่านั้น ชายชรานี้คือเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมึ้งนั่นเอง

บ่วยซัวมึ้งไม่ปรารถนาจะพบหน้ากับเจ้าผู้เลวทรามต่ำช้าทั้งสี่นี้อีก แต่ในใจก็ยังมิอาจปล่อยปละละเลยไปได้ สายตาที่เย็นยะเยือกดั่งดุจสายฟ้า ได้จ้องมองฝ่าออกจากเงามืดภายใต้ร่มไม้ จับจ้องมองดูแต่ละคนในที่นั้น เพลิงแห่งความอาฆาตมาดร้ายได้ลุกฮือโหมจนท่วมท้นดวงใจแล้ว

เมื่อคราวครั้งก่อน เทพเจ้าสัตตฝีมือมีชื่อลือเลื่องในความอำมหิตโหดเหี้ยมเวลาสิบกว่าปีที่ใช้ชีวิตอย่างสุขสงบ เข้ากล่อมเกลาอารมณ์และจิตใจแต่ยังมิอาจจะขจัดให้เปลี่ยนแปลงไปได้โดยสิ้นเชิง จริงดั่งคำที่ว่า ขุนเขาลำธารยังพอแก้ แต่

สันดานยากแท้กลับกลาย บ่วยซัวมิ้งที่อำมหิตโหดเหี้ยมเย็นชา หวังให้เจ้าทั้งสี่ที่เคยลอบทำร้ายตน ต้องได้รับกรรมตามสนองในทันตาเห็น ด้วยเวลาอันรวดเร็ว

ฉับพลันนั้น ใบหน้าอันร่วงโรย ตาที่ปราศจากประกาย ได้มาปรากฏอยู่เบื้องหน้าสายตา ทำให้รู้สึกแปลกหน้าอยู่เล็กน้อย เมื่อพิจารณาอย่างคลางแคลงใจแล้วจึงจำได้ว่า มันคือเจี่ยเชี่ยงเคงนั่นเอง

บ่วยซัวมิ้งชะงักงันวูบหนึ่งทันที จำได้แล้วว่าเมื่อคราก่อน เจี่ยเชี่ยงเคงที่ยังเป็นหนุ่มรูปงามร่างสง่าหน้าคมสัน แต่เหตุไฉนในวันนี้ จึงซูบซีดร่วงโรยคล้ายดั่งจิตใจมิอยู่กับเนื้อกับตัว บ่วยซัวมิ้งเข้าใจในความรู้สึกของมันเป็นอันดี จึงอดมิได้ที่ต้องทอดถอนหายใจเบา ๆ

ความคิดคำนึงได้กระเจิดกระเจิงจนพลุ่งพล่าน คนทั้งหกที่ประจันหน้ากันได้ท้าทายจนเข้าขั้นแตกหักแล้ว ซึ่งมิต้องกล่าวก็ทราบได้ว่า คนผู้เป็นเจ้าสำนักทั้งสี่นี้ ยังคงใช้ไม้ตายที่ร่วมหัวฝึกปรือกันมา โดยตั้งขบวนกระบี่ที่เข้มแข็งรัดกุม ทรงกำลังในด้านต้านรับอย่างเหนียวแน่นนั้น ออกมาประมือต่อสู้กับหนุ่มรุ่นเยาว์อันน่าเกรงขามทั้งคู่นี้

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงร้องชักชวนกันขึ้นคำเดียว ก็ฝ่าเข้าไปภายในกระบวนกระบี่ทันที

เทพเจ้ากระบี่ (เกี่ยมซิ้ง) ลิ้งกั๊ก ยืนอยู่ในระหว่างกลางอย่างสง่า ร้องเสียงสนั่นขึ้นว่า

"สหายเก่ามีทายาทรับช่วงต่อ พวกเรารุ่นอาวุโส หากแม้นไม่ทุ่มเทกำลังจนเต็มความสามารถแล้ว ไยจะมิให้พวกมันมาหัวร่อเยาะเย้ยเหยียดหยามเล่า"

กล่าวพลางพลิกมือกลับกระชากกระบี่ออกจากฝัก จนดังเปรื่องสดใส ประกายสายรุ้งได้พุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าทันที

พร้อมกันเวลานั้น กระบี่ของเชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและโควอำเซี่ยงหยิน พลอยพุ่งออกจากฝักอย่างรวดเร็วด้วย

คนประดานี้ ต่างหมกมุ่นในเพลงกระบี่มาคนละหลาย ๆ สิบปี จึงมีความเก่งกล้าสามารถในเพลงกระบี่เป็นยิ่งนัก เพียงเห็นการชักกระบี่ออกมาเพื่อจู่โจม ก็รู้ซึ้งถึงความเหมาะสมต่อศักดิ์ศรีของชนชั้นเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่

เพลงกระบี่สำนักง่อไบ๊ของโควอำเซี่ยงหยิน เน้นหนักไปในทางรับมากกว่ารุก พอเสียงดังเปรื่องบังเกิดขึ้น ประกายสายตาสดใสสีเขียวเรืองสั่นพลิ้วอยู่ แววาวับวูบวาบพลันผ่านไปรอบกายหนึ่งตลบ แล้วในมือโควอำเซี่ยงหยินก็มีกระบี่มาถือมั่น

กระสันไว้อย่างแนบแน่น

เห็นท่าการชักกระบี่ ก็ทราบดีว่า เพราะกระบี่ของมันได้บรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดแห่งความเก่งกล้าสามารถแล้ว แม้ในยามกระชากกระบี่ออกมา มันยังมิได้ละเลยต่อการปัดป้องระวังต่อการจู่โจมของผู้อื่น ยังคงคุ้มกันร่างอย่างเข้มแข็ง ความชำนาญและฝีมือที่ใช้ไปในครั้งนี้ ไหนเลยจะธรรมดาสามัญเล่า

เจ้าสำนักทั้งสี่คนมีแต่เจี่ยเชี่ยงเคงเท่านั้น ที่ยังมิได้ชักกระบี่ออกจากฝัก ยังคงยืนเชื่องซึมอยู่กับที่

ลี้งักเข้าใจในความรู้สึกของเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นอันดี จึงกล่าวเบา ๆ ไปว่า

"เจี่ยชี่เฮีย เชิญ..."

เจี่ยเชี่ยงเคงถอนหายใจอย่างสลดหดหู่ มือขวาขยับขึ้นวูบหนึ่ง กระบี่ได้หลุดเข้ามาภายในกำมือแล้วอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงมิได้ลังเลอย่างไรอีก พากันชักกระบี่ออกมากำไว้อย่างแนบแน่น

ชิงเจี๊ยบกวาดสายตามองดูใบหน้าแต่ละคนอย่างเย็นชาเหยียดหยาม ยามเมื่อสายตาได้ไปหยุดอยู่บนร่างลี้งักแล้ว ก็ตวาดสุดเสียงออกไปว่า

"เสียแรงที่เจ้าเป็นถึงเจ้าสำนัก แต่กลับมาขโมยสิ่งของของผู้อื่น"

ที่แท้กระบี่ซึ่งลี้งักถืออยู่ในขณะนี้ คือกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมที่สูญหายไปนั่นเอง และกระบี่สายรุ้งอันเป็นอาวุธคู่มือดั้งเดิมของลี้งัก มันได้สะพายไว้ที่กลางหลัง

ลี้งักรู้ตัวว่าปราศจากเหตุผลจะต่อล้อต่อเถียง จึงมิได้ด่าทอตอบโต้ไป คงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างว่า

"เจ้ากล้าลงมือรุกหรือไม่ ?"

โง้วเล่งฮวงตวาดก้องร้องสุดเสียง ฝ่ากายเข้าไปในขบวนกระบี่ทันที

โควอำเชี่ยงหยินร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นด้วยเสียงอันกังวาน กระบี่ในมือฟาดต้านรับออกทางหว่างเอว เท้าซ้ายขวาขยับเลี่ยงออกไปอย่างแคล่วคล่อง จึงเป็นประกายกระบี่ที่เลือนรางเจิดจ้า ขบวนกระบี่ได้เริ่มเคลื่อนไหวขึ้นแล้ว

ชิงเจี๊ยบประคองกระบี่เหล็กกล้าธรรมดา ขยับซ้ายเลี่ยงขวาไปเล็กน้อย ผสานกับการจู่โจมโหมเข้าใส่ดั่งคลุ้มคลั่งของเล่งฮวง ช่วยเหลือในทางด้านหลังจนคล้ายดั่งได้สร้างตาข่ายอันสวยงามอยู่ทางนั้นอย่างมั่นคงเข้มแข็ง

ยอดฝีมืออันดับสูงที่ประมือต่อสู้กัน ต่างมีความเข้มแข็งแกร่งกร้าวอย่างจริงจังไม่อาจหลอกลวงได้ ประกายกระบี่พร่างพรายจนเลือนราง ร่างคนทั้งหกต่างมี

ความรวดเร็ว ใช้ความแคล่วคล่องว่องไวเข้าหักล้างกันอีกด้วย จึงมิได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันแม้แต่น้อยนิด

เจี่ยเชี่ยงเคงและโควอำเซี่ยงหยิน มีหน้าที่เป็นฝ่ายรับอยู่ในขบวนกระบี่ ส่วนลี้งักและเชียะเอี้ยงมีหน้าที่เป็นฝ่ายรุกจู่โจมต่อศัตรูอย่างมิต้องคอยระวังตัว เพราะมีอีกสองคนคอยปัดป้องระวังไว้ให้แทนอยู่แล้ว

ลี้งักมีสมญานามว่าเทพเจ้ากระบี่ ความสำเร็จขั้นสูงส่งของเพลงกระบี่นั้น จึงเป็นที่แน่แก่ใจแล้วว่าอยู่ชั้นใด

ตัวลี้งักเองก็ทราบเป็นอย่างดี ว่าการต่อสู้ของวันนี้จะโชคร้ายหรือดี ยังมิอาจคำนวณให้แน่แก่ใจได้ แต่จะอย่างไรก็ต้องทุ่มเทกำลังดิ้นรนขัดขวางกันให้สุดฝีมือ พลังวิชาไตรมรณะอันเป็นไม้ตายของคงท้ง ที่ผสานกับขบวนกระบี่อันมั่นคงรัดกุมได้ทุ่มเทออกไปจนเต็มกำลังสุดความสามารถ

ท่ามกลางการต่อสู้ที่ดุเดือดชุลมุนนั้น เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงทุ่มเทพลังเข้าไปในกระบี่จนล้นเหลือ ตัวกระบี่กรีดออกไปทางด้านข้าง ด้วยกระบวนท่าฮ่วยปวยเซี่ยงกัง (ลอยข้ามลำน้ำแยงซีเกียง) กรีดเข้าใส่ท้องน้อยของซิงเจี๊ยบทางด้านขวาง และลี้งักก็ผสานการรุกในช่วงนั้น ด้วยการแทงเข้าใส่โง้วเล่งฮวงอย่างเหี้ยมโหด

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงเป็นจอมเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้ง กำลังภายในได้รั้งไว้มิกระจายออก พลังกระบี่จึงได้ถูกควบคุมไว้มิแตกซ่าน การจู่โจมโหดเหี้ยมดุร้ายอย่างยิ่งนัก ซิงเจี๊ยบต้องชะงักงันไปวูบหนึ่ง ซิงเจี๊ยบเนื่องจากเคยร่วมมือมากับโง้วเล่งฮวงแล้วครั้งหนึ่งบนยอดเขาไท้ซัว เข้าต่อสู้อยู่กับขบวนกระบี่นี้ ทราบว่าขบวนกระบี่ที่สี่เจ้าสำนักใหญ่ร่วมมือกันนี้ มีความพิสดารประหลาดล้ำ และเข้มแข็งแกร่งกร้าวสุดจะเปรียบปานได้ จะคิดทะลวงออกไป จำต้องโค่นคู่ต่อสู้ลงไปให้ได้สักคนหนึ่งเสียก่อน

ซิงเจี๊ยบคำนึงตัวอย่างมั่นใจว่า พลังของตนนั้นสูงส่งไปกว่าในสี่คนอย่างมาก ดังนั้นจึงฟาดฟันรุกรับอย่างหักหาญตรง ๆ ไม่หลบเลี่ยง ฝ่ายตรงข้ามย่อมต้องพลาดท่าเสียทีไปเอง ซึ่งสี่เจ้าสำนักใหญ่นั้นก็ได้คำนึงถึงแต่เรื่องนี้ด้วยความหวาดหวั่น จึงมิกล้าจะหักหาญในด้านตรงกับซิงเจี๊ยบ ที่โหมประดังเข้าใส่อย่างร้ายกาจรุนแรง มันเป็นเหตุผลที่ต่างได้รู้ซึ้งกันจนถึงแก่นด้วย

แต่เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงในขณะนี้ กลับหักหาญเข้าใส่ในทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ตัว คล้ายดั่งได้มีความมุ่งหมายที่มั่นหมายที่มั่นใจแอบแฝงอยู่ จึงกลับกลายไปจากปกติโดยสิ้นเชิง คิดจะบุกเข้ามาในด้านตรงอย่างหักโหมไม่เลี่ยงหลบ

ชิงเจี๊ยบชะงักงันไปเพียงวูบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชาเล็กน้อย กระบี่ยาวในมือควงสะบัดออกไปทันที

เพลงกระบี่ที่ใช้ไปในครั้งนี้ ชิงเจี๊ยบทุ่มเทพลังเข้าอัดเอาไว้จนเปี่ยมล้น จึงทรงอานุภาพที่น่าหวาดหวั่นวิตก เสียงดังสนั่นของตัวกระบี่ได้บังเกิดขึ้น เมื่อพุ่งเข้าใส่เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอย่างรุนแรง

แต่หาทราบไม่ว่า กระบวนท่านี้ของเซียะเอี้ยงที่ดูคล้ายดั่งจะหักโหมจริงจัง แต่กลับกลายไปเป็นหลอกล่อเข้าเสียได้ พลังกระจายจนปลาสนาการไปในช่วงพริบตา เพลงกระบี่ก็ฉดกระชากรั้งกลับอย่างฉับไว ในเวลาที่รวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟนี้ กระบวนท่าทีโต้ของชิงเจี๊ยบได้ใช้ไปจนสุดตัวแล้ว

ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของขบวนกระบี่มากมายสุดที่จะคณนานับได้ เซียะ-เอี้ยงพอรั้งการจู่โจมกลับ กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงที่อยู่ทางด้านซ้าย ก็แทงกระบี่เข้ามาอย่างสับสนวุ่นวาย จู่โจมเข้าไปหลายต่อหลายครั้งทันที

ความจริงเจี่ยเชี่ยงเคงนับเป็นฝ่ายรับการจู่โจม ซึ่งเมื่อเป็นไปในสภาพนี้แล้ว ขบวนกระบี่จึงได้แปรเปลี่ยนไปกว่าเดิมอีกมากมาย อานุภาพความรุนแรงก็เพิ่มขึ้นจนเข้มแข็งอีกไม่น้อย

ความเปลี่ยนแปลงที่ดำเนินไปนี้ พิสดารประหลาดล้ำจนสับสนวุ่นวายคำนวณมิออก เจี่ยเชี่ยงเคงที่รับสมญานามว่ากระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) ไม้ตายของเพลงกระบี่แห่งสำนักเตียมซัง พอได้ทุ่มเทออกไป ตัวกระบี่ยาวได้พลิ้วจนกลายเป็นดอกดวงมากมายกระจายเต็มท้องฟ้า

ในยามกะทันหันอันวุ่นวายอลเวง ชิงเจี๊ยบรีบกระชากกระบี่กลับพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูงด้วยกระบวนท่าชงทียู่คี้ (พุ่งขึ้นสู่อากาศ) กระบี่ยาวในมือได้ปรากฏประกายอันแจ่มจ้า สั่นพลิ้วไปมาทั้งซ้ายขวาจนมีเสียงดังเปรื่องปร่างขึ้นมิขาดระยะ รับการจู่โจมหลายครั้งหลายคราของเจี่ยเชี่ยงเคง ที่พุ่งตรงเข้ามาอย่างหักโหมตรง ๆ ไม่เลี่ยงหลบ

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงมาตรแม้นไม่ปรารถนาจะลงมือต่อสู้กับชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง แต่สถานการณ์ที่บีบบังคับ ซึ่งพอเริ่มลงมือต่อสู้กันเข้า ก็สะกิดเอาความฮึกเหิมองอาจที่มีให้กำเริบขึ้น หลายกระบวนท่าเพลงที่จู่โจมไป ต้องถูกชิงเจี๊ยบตีโต้กลับมาอย่างสิ้นเชิง จึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง แทงกระบี่ในมือตรงออกไปอย่างรวดเร็วรุนแรง

โง้วเล่งฮวงเมื่อเห็นเพลงกระบี่ของชิงเจี๊ยบชะงักงันไปวูบหนึ่ง และชะลอช้าลงกว่าเดิมแล้ว ตัวเองมิกล้าจะเชื่องช้ารีรอได้ กระบี่ในมือพลันสะบัดเข้าไปด้วย

กระบวนท่าเกี่ยมจี้เทียนเท้ง (กระบี่ชี้สู่ทิพยวิมาน) สะบัดฟาดฟันไปมาทั้งซ้ายขวาอย่างสับสนวุ่นวาย โดยมิคิดจะรุกไล่ให้ลี้งักถอยออกไปบ้าง

ลี้งักได้ประกระบี่กับเล่งฮวงมาหลายต่อหลายครั้ง ทราบดีอยู่ว่า พลังฝีมือของหนุ่มรูปงามผู้นี้ ได้รุดหน้าไปกว่าคราครั้งก่อนมากมายแล้ว ไหนเลยจะประมาทเลินเล่อได้ เพลงกระบี่ไตรมรณะ (ซาเจ๊าะเกี่ยม) ถูกทุ่มเทออกไปจนเข้มแข็งรุนแรง กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมในมือที่สะบัดออก ก็สามารถป้องกันการจู่โจมของโง้วเล่งฮวงเอาไว้จนหมดสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ เงาร่างของขบวนการต่อสู้ทั้งหกคน จึงสับสนจนชุลมุนวุ่นวาย ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงเริ่มใช้ท่ากระบี่ที่ว่องไวรวดเร็วเข้าหักหาญความรวดเร็วว่องไวของฝ่ายตรงข้าม กระบี่ทั้งสองผนึกขึ้นจนเป็นดุจดั่งเล่มเดียว ทะลวงไปทั้งซ้ายขวาอย่างหักโหมรุนแรง

ขบวนกระบี่ของพวกลี้งัก ยิ่งต่อสู้ก็ยิ่งรวดเร็วว่องไวขึ้นเช่นกัน และได้ให้โควอำพร้อมทั้งเชียะเอี้ยงที่มีพลังภายในอันแกร่งกร้าวสูงล้ำกว่าทุกคนเป็นฝ่ายตั้งรับปัดป้องการจู่โจม ส่วนตัวเจี่ยเชี่ยงเคงและลี้งักใช้เพลงกระบี่การรุก หักโหมเข้าใส่อย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาล จึงเปี่ยมด้วยอานุภาพความแกร่งกร้าวยิ่งนัก

ดวงจันทร์ได้บรรลุกึ่งกลางท้องฟ้า...

ที่ด้านหลังต้นเหมยโบราณอันใหญ่โต เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมิ้ง พริ้มตาทั้งสองลงเล็กน้อย โดยมิต้องหันไปดูการฆ่าฟันกันภายในลาน ก็สามารถคาดเดาได้ถึงกระบวนท่าเพลงที่ทั้งสองฝ่ายหักโหมจู่โจมกันอยู่ในเวลานี้ แต่ละท่าแต่ละเพลงปรากฏชัดในห้วงความคิด แม้กระทั่งไม้ตายที่เข่นฆ่ากันอย่างชั่วร้าย ก็พลอยคาดเดาออกอยู่ด้วย

บ่วยซัวมิ้งมีความมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่า เจี๊ยบยี้และฮวงยี้ต้องมีชัยในฝ่ายตรงข้ามโดยเด็ดขาด ทั้งนี้เพราะว่าไม้ตายอันยอดเยี่ยมของคนทั้งสอง จวบจนบัดนี้ยังมิได้ใช้ออกไปเลย

ในลานการต่อสู้ เล่งฮวงได้เริ่มใช้เพลงกระบี่ของบิดาที่ตกทอดมาแล้ว...เพลงกระบี่ผลาญวิญญาณ (ต้วนฮุ้นเกี่ยม) เริ่มใช้ออกไปในสองท่าแรกคือโหงวกุ้ยเต้าซา (ปิศาจทั้งห้าพุ่งแหลน) บ้อเซี้ยวมุ้งโล่ว (ปิศาจถามทาง) กระบวนโหดเหี้ยมชั่วร้ายกอปรกับกระบี่ที่คล่องแคล่วดุจดั่งงูร้ายมีชีวิตของชิงเจี๊ยบที่ผสานกันเข้า จึงพลุ่งพล่านไปมาทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง แฉลบแปลบปลาบออกไปอย่างไม่หยุดยั้งรั้งรอ กระ-บวนเพลงแนบ่วยฮุดมึ่น (เหมยลอบปัดใบหน้า) จ้าเกียบ่วยมึ่น (ตื่นตระหนกพบเหมย)

ของเพลงกระบี่กึ่งก้านสาขา (เกากีเกี้ยมฮวบ) ได้ถูกชิงเจี๊ยบใช้ออกไปอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย เมื่อกระบี่ที่มีเพลงอันโหดเหี้ยมดุดันทั้งสองเล่ม จู่โจมออกไปด้วยท่าไม้ตายอันร้ายกาจแล้ว อานุภาพจึงเพิ่มพูนอย่างรุนแรง จนทำให้ผู้พบเห็นจะต้องแลบลิ้นด้วยความตกใจกลัว

เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งสี่ มิอาจจะกัดฟันตั้งรับอย่างหักหาญตรง ๆ ได้อีกแล้ว พากันเผ่นถอยออกไปร่วมสิบเชียะ เพราะถูกจู่โจมอย่างหักโหมรุนแรง ดุจดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่งนี้

ชิงเจี๊ยบหัวร่อดังยาวนานพลางกล่าวว่า

"สำนักอันเที่ยงแท้มาตรฐาน มีเพลงกระบี่ที่ถือว่ายอดเยี่ยมสูงส่ง มันก็มีอยู่เพียงเท่านี้เอง"

วาจานี้ชิงเจี๊ยบกล่าวอย่างลำพองจนเกินไป เจ้าสำนักทั้งสี่ต่างมีความรักถนอมต่อเกียรติภูมิมายิ่งกว่าชีวิตกับชื่อเสียง ที่พากเพียรสร้างมาด้วยความลำบากยากเย็น ยิ่งมีความรักใคร่ทะนุถนอมสุดจะเปรียบได้ เมื่อชิงเจี๊ยบเอ่ยเหยียดหยามประณามอย่างเปิดเผยตรง ๆ เช่นนี้ คนทั้งสี่จึงพากันบันดาลโทสะอย่างรุนแรงไปทันที

เจี่ยเซี่ยงเคงแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้นด้วยความไม่ยินยอม คำนึงขึ้นว่า

'แม้จะนับว่าเจ้ามีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่วาจาอันโอหังลำพองนี้ ก็มิสมควรจะลั่นออกจากปาก...'

เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงและอีกสองคนยิ่งเดือดดาลพลุ่งพล่านใจดั่งราวมีไฟสุมอก กระบี่ในมือกรีดออกไปโดยพร้อมเพรียง เป็นการชักชวนให้อีกสามคนร่วมกันในครานั้น

ที่แท้เมื่อครั้งก่อนที่คนเหล่านี้ ร่วมกันบัญญัติขบวนกระบี่นี้ขึ้น เพื่อต้องการร่วมมือกันต้านทานต่อยอดฝีมืออันสูงส่ง ดังนั้น กระบวนท่าต่าง ๆ ของกระบี่ที่จะตีโต้เหล่าศัตรู จึงมิได้ทุ่มเทออกไปจนหมดสิ้น ต่างรั้งเหลือเอาไว้ป้องกันตัวอยู่อย่างเข้มแข็ง ด้วยจุดประสงค์ที่ว่า หากแม้นฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่าพวกตนแล้ว พวกตนก็ยากยิ่งจะรั้งเพลงอาวุธเข้ามาป้องกันตัวได้...หากแม้นจู่โจมออกไปอย่างไม่รั้งเหลือ

แต่ทว่า กระบวนกระบี่ของคนเหล่านี้ ยังมีท่าเพลงที่โถมเข้าหักล้างผลาญชีวิตและเพลงกระบี่ที่ป้องกันรั้งชีวิต สองกระบวนท่านี้ใช้เมื่อต้านทานต่อผู้ที่จู่โจมมิได้แล้ว ก็จะพากันทุ่มเทเข้าหักล้างเสี่ยงชีวิตกัน โดยมีเจตนาจะยอมตกตายไปพร้อมกับศัตรูผู้กลุ้มรุมนั่นเอง

อันสองกระบวนท่านี้ ตั้งแต่เริ่มบัญญัติขบวนกระบี่ขึ้นมา ยังมิเคยจะได้ใช้ออกไปเลย มีแต่กระบวนท่ารับที่มีนามว่าโป้วฮวงฮวงโหว (ลมฝนโหมทุกทิศทาง) เคยได้ใช้ไปครั้งหนึ่งที่ภูเขาฮั้วซัว

ครั้งนี้พอชิงเจี๊ยบได้กล่าวคำพูดอันทระนงโอหัง สะกิดจนโทสะของแต่ละคนพลุ่งพล่านเดือดดาล อันคนทั้งสี่ต่างเป็นบุคคลชั้นประมุข ที่ทรงบารมีครอบคลุมไปในดินแดนแถบหนึ่ง ดั่งคำว่า ยอมตายมิยอมรับอัปยศ เมื่อความเคียดแค้นเดือดดาลบังเกิดขึ้นแล้ว ก็ตกลงใจที่จะทุ่มเทกำลังจนสุดความสามารถ มาหักล้างสู้ผลาญชีวิตกับหนุ่มรุ่นเยาว์ทั้งสองให้รู้ซึ้งถึงที่สุดเลย

เทพเจ้ากระบี่ลิ้งกยกกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมขึ้นชี้เป็นด้านตรง และฟันฉับออกมาในทันที

ส่วนอีกสามคนต่างใช้กระบี่กระทบกันอย่างรวดเร็ว แล้วจึงโหมจู่โจมมาด้วยความหักโหมรุนแรง

อันเพลงนี้คือไม้ตายของสี่สำนักใหญ่ที่เรียกว่าเก้าชี้เจ่กแซ (ตายเก้าส่วนมีชีวิตรอดส่วนเดียว) จึงมีประกายกระบี่กระจัดกระจายจนพร่างพราย เย็นยะเยือกเสียดกระดูก แต่ละคนต่างตกลงใจที่จะยอมตายในครั้งนี้อย่างมั่นคง

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงต่างตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง เพราะเห็นทุกทิศทางเต็มไปด้วยม่านกระบี่อันแวววาวเย็นยะเยือก แต่ละตารางนิ้วของพื้นที่เต็มไปด้วยเงากระบี่ที่ครอบคลุมเอาไว้จนแน่นหนามั่นคง ดุจดั่งเป็นแหร่างใหญ่ที่ครอบคลุมลงจากฟากฟ้า

โง้วเล่งฮวงแค่นเสียงอย่างรวดเร็ว กระบี่ต้วนฮุ้นเกี่ยมในมือดีดขึ้นอย่างรุนแรงด้วยกระบวนท่าโหงวกุ้ยต้วนฮุ้น (ปิศาจทั้งห้าสูญวิญญาณ) ทิ่มสกัดออกไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังอย่างคล่องแคล่วหลายต่อหลายครั้ง ในช่วงพริบตาเดียว แทงสกัดไปได้ถึงสิบกว่าครั้ง

ลิ้งกแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้น กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมควงสะบัดกลับมาอย่างแคล่วคล่อง เสียงดังเปรื่องเมื่อกระทบกับตัวกระบี่ของโง้วเล่งฮวงอย่างถนัดถนี่ โง้วเล่งฮวงตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ในใจนั้นคาดว่า ฝ่ายตรงข้ามเหตุไฉนจึงจะมาประลองกำลังภายในกับตนเข้าแล้ว ความคิดนี้พอเริ่มเกิดขึ้นตัวกระบี่ผลาญวิญญาณ (ต้วนฮุ้นเกี่ยม) ก็ชี้เฉียงออกทางด้านข้าง พร้อมกับกำลังภายในที่กระแทกออกไปบนตัวกระบี่จนเปี่ยมล้น

แต่หาคาดคิดไม่ว่า กระบวนท่าที่จู่โจมมานี้ เป็นการหลอกล่ออำพรางตัวลิ้งก

พุ่งตามติดกับกระบี่ออกไปด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า ท่ามกลางประกายที่พร่างพรายตาอยู่แวววาวนั้น ความรวดเร็วว่องไวของท่าฝีมือ ได้ฟาดกระบี่เข้าใส่คมกระบี่ในมือโง้วเล่งฮวงไปถึงสามครั้งซ้อน ๆ อย่างรุนแรง

โง้วเล่งฮวงนั้น จะอย่างไรก็ขาดความชำนาญในการหักล้างผลาญชีวิตอย่างจริงจัง เข้าใจผิดคิดว่าฝ่ายตรงข้ามจะหักหาญเอาด้วยกำลังภายในอย่างซึ่ง ๆ หน้า จึงพุ่งลมปราณเข้าต้านรับด้วยสมาธิอันแน่วแน่ เมื่อชะลอช้าไปวูบหนึ่งเช่นนี้ กระบวนเพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม จึงได้พลิกแพลงแปรเปลี่ยน สามกระบี่นั้นต่างได้จู่โจมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

โง้วเล่งฮวงพลันรู้สึกว่า พลังที่ดันกระแทกมาในครั้งนี้ รุนแรงอย่างยิ่งนัก จนรู้สึกร้อนวาบในใจกลางฝ่ามือ กระบี่ยาวแทบจะปลิวกระเด็นหลุดออกไป จึงรีบผนึกลมปราณเอาไว้ในยามฉุกละหุก จนสามารถรั้งต้านทานด้วยการทรงกายไว้ได้อีก

แต่เพราะเช่นนั้น ร่างต้องเซถลากลับไปทางด้านหลังร่วมครึ่งเชียะ

ชิงเจี๊ยบพอเห็นท่าเข้าก็ตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง ตวัดมือฟันกลับออกทางด้านข้าง ช่วยเหลือต้านรับต่อกระบี่ที่จู่โจมมาทางกลางหลังของเล่งฮวงหลายต่อหลายเล่มให้กระดอนกลับไปแล้ว แต่ยังบังเกิดเสียงดังแควกเมื่อสายรัดเอวของโง้วเล่งฮวงถูกกระบี่ฝ่ายตรงข้ามฟันขาดกระเด็นออกไป

กระบวนเพลงกระบี่ของทั้งสองฝ่ายมิได้เชื่องช้ารีรอ ปะทะกันดังสนั่นอยู่ตลอดเวลา โง้วเล่งฮวงด้านซ้ายรับขวาด้วยสภาพอันน่าหวาดเสียวเป็นยิ่งนัก ชิงเจี๊ยบแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้น กระบี่ในมือพลันกรีดลงอย่างรุนแรง

พลังอันหนักหน่วงจึงบังเกิดตามติดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหว เสียงดังวืดเมื่อกระบี่ยาวได้พุ่งปราดไปทางเบื้องหน้าอีกครั้งหนึ่ง

พร้อมกันในเวลานั้น เล่งฮวงได้ทุ่มเทกำลังภายในขึ้นจนหมดสิ้น กระแทกกระบี่ออกไปสู่เบื้องสูงด้วยกระบวนท่ากุ้ยฮ้วงป๋าฮ่วย (คบไฟจอมภูต) กระแทกไปในด้านเฉียง

ประกายสายรุ้งสะบัดออกเป็นวงกว้าง แล้วกระบี่ที่แหลมคมของชิงเจี๊ยบก็พุ่งเข้าใส่ยังร่างศัตรูที่ฉวัดเฉวียนอยู่ทางเบื้องหน้าแต่ละคนจนครบถ้วน

กระบวนท่านี้ก็คือท่าแรกเริ่มของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงซิ่งเกี่ยม) ที่มีนามว่าฮวงแซปุ้กเซ็ก (อุบัติปราศจากขอบเขต)

อันเพลงกระบี่กุ้ยฮ้วงป๋าฮ่วย (คบไฟจอมภูต) ของโง้วเล่งฮวง นับเป็นเพลงกระบี่ที่เหี้ยมโหดชั่วร้ายอย่างสุดแสน รวดเร็วว่องไวอย่างน่าตื่นตระหนก ได้พา

คนออกไปพร้อมด้วยพลังอันหนักหน่วงรุนแรง

เสียงดังเปรื่องปร่างขึ้นหลายครั้ง ชิงเจี๊ยบพุ่งกำลังภายในเข้าตัวกระบี่จนเปี่ยมล้น สะบัดซ้ายฟันขวาอย่างแคล่วคล่อง ศัตรูที่โถมแฉลบผ่านร่างไปนั้น ต่างต้องถูกกระบี่ชิงเจี๊ยบฟันเข้าใส่กระบี่ในมือ จนปรากฏเสียงดังอื้ออึงและสะท้อนออกไปทุกตัวคน ส่วนกระบวนท่าอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายของโง้วเล่งฮวง กลับฉวยโอกาสแทงเข้าไปในช่องว่างรอยโหว่ของคมกระบี่ ที่ถูกชิงเจี๊ยบฟันกระดอนออกไป นับว่าประสานกันได้อย่างแนบแน่นสนิทสนมกลมเกลียว ยังนับว่าเจ้าสำนักทั้งสี่มีความชำนาญในการต่อสู้อย่างคร่ำคร่าโชกโชน มาตรแม้นตกอยู่ในห้วงอันตรายก็ยังมิปั่นป่วนเสียขวัญ กระบี่ทั้งสี่ได้ปะทะกันอีกครั้งจนบังเกิดเสียงดังเปรื่อง และกระจายออกไปในฉับพลันทันใด กระบวนท่าช่วยชีวิตที่มีนามว่าโป้วฮวงฮวงโหว (ลมฝนโหมทั่วทุกสารทิศ) ได้ใช้ออกไปในช่วงฉุกละหุกปานกะพริบตา จึงสามารถหนีเอาชีวิตรอดออกมาจากคมกระบี่ของเล่งฮวงได้

ช่วงฉับพลันนั้น เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งสี่จึงได้ถูกรุกไล่จนเผ่นถอยออกไปร่วมสิบเชียะอีกเช่นเคย

โง้วเล่งฮวงควงกระบี่จนเป็นประกายแวววาว ฟันเข้าใส่พื้นจนหิมะปลิวกระจาย ส่งเสียงดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"เข้ามาเถิด..."

เจ้าสำนักใหญ่ทั้งสี่ต่างเงียบขรึมมิตอบโต้ ชิงเจี๊ยบมีสายตาอันแวววาวดุจดั่งสายฟ้า กวาดผ่านใบหน้าของแต่ละคนไปอย่างแช่มช้า เห็นใบหน้าอันซูบผอมของลี้งักมีความโหดเหี้ยมชั่วร้าย ปรากฏในประกายตาแวบหนึ่ง แล้วมันจึงยกกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมเดินออกมาจริง ๆ

ชิงเจี๊ยบเมื่อเห็นกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของตนได้อยู่ในมือของมันด้วยท่าทีอันคึกคักองอาจ จึงตกลงใจที่จะชิงกระบี่นี้กลับมาเสียก่อน จึงไปว่ากล่าวเรื่องอื่นกันใหม่ เมื่อตกลงใจได้เช่นนั้น ลี้งักได้มาถึงที่เบื้องหน้าพอดี

เชียะเอี้ยง โควอำ และเจี่ยเชี่ยงเคง ต่างประคองกระบี่เดินตรงมาที่เบื้องหน้าบ้าง

ชิงเจี๊ยบแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ในช่วงฉับพลันที่กะทันหันกว่าประกายไฟกระบี่ยาวในมือได้สะบัดขึ้นจนเป็นประกายอันกว้างขวาง ครอบคลุมเข้าใส่ลี้งักอย่างหักโหมรุนแรง เทพเจ้ากระบี่ลี้งักมีประสบการณ์การต่อสู้มาอย่างโชกโชนเพียงไรแล้ว ร่างของมันพลันชะงักลงวูบหนึ่ง กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมสะบัดฟาดขึ้นสู่เบื้องสูงโดย

คิดจะต้านรับการจู่โจมนี้เอาไว้

เล่งฮวงทราบอยู่แล้วว่า ชิงเจี๊ยบคงต้องฉวยโอกาสช่วงชิงกระบี่ มิปรารถนาให้ผู้อื่นเข้าขัดขวางกางกั้นด้วย จึงได้ควงกระบี่โถมเข้าใส่เชียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงอย่างรุนแรง จุดประสงค์คือต้องการพัวพันเอานักพรตชั่วร้ายนี้เอาไว้ เพื่อให้ชิงเจี๊ยบมิต้องมีกังวล

ดังนั้นเอง พอกระบี่ที่จู่โจมไปแล้ว ก็พลันรั้งกลับโดยฉับไว ฟาดเข้าใส่โควอำอีกครั้งอย่างไม่คาดคิด ซึ่งโควอำเชี่ยงหยินต้องรีบควงกระบี่ขึ้นต้านรับ และตีโต้กลับไปด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาล จึงเป็นไปดุจดั่งความคิดของโง้วเล่งฮวง ที่เชียะ-เอี้ยงและโควอำร่วมมือกันเข้ารุกกระหน่ำตนด้วยความแค้นเคือง โง้วเล่งฮวงควงกระบี่ต้านรับอย่างแคล่วคล่องว่องไว จู่โจมโหมกระหน่ำไปถึงสิบกว่าครั้ง จึงได้ต้านทานการรุกของสองเจ้าสำนักไปไว้อีกด้านหนึ่ง

กระบี่พร่างพรายเจี่ยเชี่ยงเคงส่งเสียงกู่ดังสะท้านกังวานขึ้น กระบี่ยาวในมือควงอยู่ไปมา หาช่องว่างรอยโหว่ได้แล้ว จึงสวนกระบี่เข้าไปในจุดเล่งไท้ของโง้วเล่ง-ฮวง อันความประสงค์ของกระบี่ที่แทงไปในครั้งนี้ ก็ด้วยจะบีบบังคับให้โง้วเล่งฮวงเลิกราการจู่โจม เล่งฮวงเมื่อรู้สึกมีพลังกระบี่พุ่งเข้าใส่ร่าง จึงรีบสะบัดกระบี่ฟันกลับมาทางด้านหลังอย่างแคล่วคล่องว่องไว

ส่วนอีกด้านหนึ่ง ชิงเจี๊ยบใช้กระบวนท่าปวยเกาะลิ่วจิว (เรือน้อยลอยตามน้ำตก) ออกไปอย่างรุนแรง และแปรเปลี่ยนไปเป็นม้วยห้วยแชอี้ (จักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป) ความยอดเยี่ยมสูงส่งของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ จึงได้ทุ่มเทใช้ออกไปหลายครั้งหลายครา ต่อให้ลี้งักที่มีพลังฝีมือซึ่งฝึกปรือมาจนสูงส่งยอดเยี่ยมก็ยังต้องตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีด้วยความหวาดกลัว

ชิงเจี๊ยบยิ่งจู่โจมยิ่งรุนแรงโหดเหี้ยมขึ้นทุกครา คำรามเสียงสนั่นดั่งราวพยัคฆ์ร้าย แล้วฟาดกระบี่ออกไปทางแบนอย่างรุนแรง

กระบวนท่านี้หากดูโดยผิวเผิน จะรู้สึกธรรมดาปราศจากความพิเศษพิสดารอันใดเลย แต่มันได้แฝงไว้ด้วยไม้ตายที่จะตามติดออกอีกมากมายหลายกระบวนท่านัก ลี้งักเป็นจอมกระบี่ฝีมือเยี่ยม จึงเข้าใจในกระบวนท่านี้เป็นอันดี ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนอกสั่นขวัญหายไปแล้ว

ฉับพลันนั้น เทพเจ้ากระบี่ลี้งักส่งเสียงกู่ยาวสะท้านกังวาน กระบี่บ่วยเฮียง-เกี่ยมได้ยกขึ้นรับอย่างตรง ๆ เสียงดังเปรื่องสนั่นหวั่นไหว เมื่อปะทะกับตัวกระบี่ของชิงเจี๊ยบอย่างถนัดถนี่ ชิงเจี๊ยบพุ่งพลังภายในออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน ตัวกระบี่พลันแผ่วพลิ้วแคล่วคล่องอย่างกับยอดสนถูกลมพัด โดยคิดจะดีดกระบี่ของ

ฝ่ายตรงข้ามและใช้ไม้ตายประหารมันลงกับมือ

แต่หาคาดไม่ว่า ฝ่ายตรงข้ามกลับใช้กำลังภายในเข้าในตัวกระบี่ ดึงดูดจนกระบี่ของชิงเจี๊ยบต้องติดอยู่บนตัวกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมอย่างแนบแน่น พลังดึงดูดที่รุนแรงมหาศาล ได้ทะลักออกมาอย่างรุนแรงไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งในช่วงพริบตานั้น กำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามได้เพิ่มพูนขึ้นอีกมากมายหลายเท่าตัว

ชิงเจี๊ยบตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่ง มิได้ครุ่นคิดอย่างไรให้มากความ รีบรั้งกำลังภายในกลับอย่างหักโหม เปลี่ยนเป็นการพัวพันกันในเคล็ดของการดูด จนทำให้กระบี่ทั้งสองดึงดูดกันอย่างแนบแน่น ส่วนร่างก็ได้ถลาเข้าไปใกล้กับฝ่ายตรงข้ามทันที

เหตุการณ์ทั้งมวลนี้เป็นไปได้ในชั่วพริบตาเดียว ชิงเจี๊ยบทราบดีว่าขบวนกระบี่มีความเคลื่อนไหวอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว การจู่โจมของศัตรูย่อมต้องระดมมาทั่วทุกทิศทาง ในช่วงฉับพลันทันใดนั้น

ในความรวดเร็วยิ่งกว่ากะพริบตา ชิงเจี๊ยบบิดกระบี่ในมือรั้งพลังจนอกยุบและท้องแฟบ ฝ่ามือซ้ายได้ใช้ไปด้วยกระบวนท่าแปะเหนียมไกคง (ความคิดทุกประการว่างเปล่า) ของเพลงมวยคงคงคุ้นฮวบ (เพลงมวยเวิ้งว้างว่างเปล่า) ปาดเข้าใส่ยังชายโครงของลี้งักด้วยความรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้าแลบ

ลี้งักมิได้เชื่องช้ารีรอเลย รีบถีบเท้าพุ่งร่างถอยออกไปทางเบื้องหลัง แต่กระบี่ในมือถูกชิงเจี๊ยบใช้กำลังภายในดึงดูดรั้งเอาไว้อย่างรุนแรง มิอาจจะสลัดให้หลุดออกไปได้ดั่งใจหมาย จึงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง มือซ้ายก็ได้ตวัดฟาดจู่โจมออกมาต้านรับโดยฉับพลัน

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า มีพลังกระบี่จู่โจมมาทางด้านหลังกาย ทราบว่าศัตรูได้จู่โจมมาแล้ว จึงมิกล้าจะชักช้าเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด รั้งกำลังภายในเข้ามาอย่างรุนแรง สลัดจากกระบี่ที่ติดพันกันจนถอยออกไปทางด้านหลัง ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าธนูหลุดออกจากแหล่ง เสียงดังฉาดสดใสเมื่อกระบี่ทั้งสองหลุดออกจากกัน พร้อมกันนั้น ก็อาศัยพลังการกระชากนี้ พุ่งกลับเข้ามาสู่วงต่อสู้อีกครั้ง สะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ศีรษะลี้งักอย่างหักโหมชั่วร้าย หนักหน่วงรุนแรงเป็นที่สุด

ฝ่ามือนี้ชิงเจี๊ยบฟาดไปด้วยกำลังภายในที่พุ่งออกอย่างรุนแรง จึงมีพลังอันครืนครั่นดั่งอสนีบาตคำราม ตื่นตระหนกตกใจเป็นยิ่งนัก แต่ลี้งักกลับมิได้ตื่นเต้นตกใจไปด้วยเลย มันเปลี่ยนแปลงสีหน้าขึ้นเล็กน้อย ก็ตวัดฝ่ามือฟาดรับอย่างหักหาญตรง ๆ...

เสียงดังโครมกึกก้องสนั่นจนแผ่นดินสะเทือน เมื่อฝ่ามือทั้งสองได้ปะทะกันอย่างรุนแรง...

ชิงเจี๊ยบยังลอยตัวอยู่เบื้องบนอากาศ รู้สึกแต่ว่าพลังอันมหาศาลที่กระแทกตรงมานี้ หนักหน่วงรุนแรงอย่างคาดคิดมิถึง จึงตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี เพราะจะอย่างไรก็หาคาดคิดไปไม่ถึงว่า ลี้งักจะมีกำลังภายในที่รุดหน้าอย่างมหาศาลถึงเพียงนี้เลย

ลี้งักหัวร่อฮา ฮา เสียงดังสนั่น กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมในมือควงจนมีพลังอันคลุ้ม-คลั่ง แทงเข้าใส่ชิงเจี๊ยบด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า ในใจลอบกระหยิ่มยิ้มย่องว่าอุบายอันชั่วร้ายของตนได้สำเร็จดั่งใจหมาย ชิงเจี๊ยบจะอย่างไรคงมิอาจหนีเอาชีวิตรอดจากคมกระบี่ครั้งนี้เป็นแม่นมั่น

แต่ทว่า ในยามฉุกละหุกที่เต็มไปด้วยภยันตรายสุดหวาดเสียวนี้ ชิงเจี๊ยบตวาดก้องร้องขึ้น และร่างพลันหมุนคว้างขึ้นอย่างไม่คาดคิด...

บทที่ 43

สำนึกปุถุชน

ซิงเจี๊ยบกู่เสียงดังสะท้านยาวนาน ในฉุกละหุกของชีวิต ได้ใช้วิชาท่าเท้าเทพยดา ปาฏิหาริย์ออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน อันวิชาท่าเท้านี้มีความพิสดารยอดเยี่ยมสูงส่งจนสุดเทียมเทียบเปรียบได้ ร่างของซิงเจี๊ยบที่ยังอยู่ห่วางกลางอากาศ พลันก็ได้หมุนคว้างและซะงักงันลงได้ทัน ในช่วงที่ไวกว่ากะพริบตา ซิงเจี๊ยบพลันอาศัยพลังอันน้อยนิดถีบร่างพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง กระบี่ในมือฟาดลงรับกับกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของลี้งักจนบังเกิดเสียงดังเปรื่องสดใสขึ้น

ลมปราณที่เกร็งไว้ได้ถึงขั้นสุดจนต้องแตกสลายไปแล้ว ซิงเจี๊ยบเมื่อใช้กระบี่ทาบติดกับกระบี่ฝ่ายตรงข้ามได้ จึงมีหลักที่จะทรงตัว รีบเปลี่ยนลมปราณขึ้นเกร็งไว้อีกครั้งหนึ่ง ร่างได้คล้ายแตะอยู่บนปลายกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยม พร้อมกันนั้น มือซ้ายก็ได้กระทำไปในท่าเดิม คือตวัดฟาดเข้าใส่คู่ต่อสู้อย่างรุนแรง

ลี้งักเมื่อแทงพลาดผิดไป ศัตรูได้จู่โจมตีโต้มาในช่วงพริบตาเดียว จึงคำรามขึ้นสุดเสียงด้วยความแค้นเคือง ตวัดฝ่ามือซ้ายฟาดรับออกไปอย่างหักหาญตรง ๆ เช่นกัน

ซิงเจี๊ยบพลิกฝ่ามือซ้ายใช้ออกไปด้วยกระบวนท่าบ้วนจั้วปวยคง (สายน้ำหลายหลากบินสู่ท้องฟ้า) ทำให้พลังอันรุนแรงเป็นพัน ๆ ตำลึงของลี้งัก ถูกเบี่ยงออกไปทางด้านข้างจนหมดสิ้น อันกระบวนท่านี้ เป็นยอดวิชาที่เพ่งฮ้วมเชี่ยงหยินได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจบัญญัติขึ้น จึงมีประสิทธิภาพอย่างสูงส่ง จนไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบได้

แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกันนั้น ซิงเจี๊ยบตวัดเท้าซ้ายและขวาเตะเข้าใส่ร่าง

ของลิ้งักอย่างดุดันโหดเหี้ยม

ลิ้งักเมื่อฟาดออกไปจนสุดกำลังแขน ร่างจึงมิอาจจะทรงได้มั่นคงอีก แต่กระบวนท่าจู่โจมของศัตรูได้ใกล้เข้ากับร่างอีกแล้ว จะรุกต่อไปก็มิได้ จะถอยหลบหนีก็มิทัน จึงรู้สึกทุลักทุเลเป็นอย่างยิ่งนัก ชิงเจี๊ยบร้องกู่เสียงสดใสขึ้นว่า

"ปล่อยมือ..."

กำลังภายในได้พุ่งทะลักออกทางแขนขวาอย่างรุนแรง ส่วนทางด้านล่างเตะตวัดเข้าใส่อีกสองครั้งอย่างหักโหม

ลิ้งักจะอย่างไรก็เป็นยอดฝีมืออันดับสูงของบู๊ลิ้มแห่งยุค มีความชำนาญอย่างโชกโชนในวงการต่อสู้ มีการตัดสินใจที่มั่นคงเด็ดเดี่ยวเสมอมา มือขวาจึงคลายกระบี่ ส่วนมือซ้ายก็ได้อาศัยการฉุกละหุกหวังเอาชัยอย่างโชคช่วย โดยตวัดหมัดต่อยออกไปอย่างรุนแรงเต็มกำลัง

ชิงเจี๊ยบหัวร่อเสียงดังยาวสะท้าน มือขวาตวัดขึ้นสู่เบื้องสูง จนกระบี่บ่วยเฮียง-เกี่ยมกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ส่วนมือซ้ายมิได้เก็งให้มั่นเหมาะแม่นยำ ก็ยกขึ้นต้านรับการจู่โจมของลิ้งักอย่างกะทันหัน มือขวาตวัดขึ้นสู่เบื้องสูงพร้อมทั้งร้องดัง ๆ ไปว่า

"นี่เรียกว่าสมบัติกลับสู่เจ้าของเดิม เจ้าเฒ่าแซ่ลี้ ยอมหรือไม่..."

พลางสะบัดซัดกระบี่เหล็กกล้าธรรมดาออกไปแล้ว คว้าเอากระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมที่กำลังร่วงหล่นลงมาอย่างมั่นเหมาะ อันการพุ่งกระบี่ ส่งเสียงกล่าว และรับกระบี่เป็นไปได้ในชั่วพริบตาเดียวดั่งราวกับพร้อมเพรียงกัน เมื่อกระบี่ที่คมกริบวิเศษมีน้ำหนักอันเหมาะมือได้คืนกลับมาแล้ว ความแกล้วกล้าฮึกเหิมก็พลุ่งขึ้นอย่างรุนแรงอดมิได้ต้องส่งเสียงกู่สะท้านกังวานดุจดั่งมังกรคำรามขึ้น

แต่หาคาดไม่ว่า ลิ้งักซึ่งโชกโชนจนคร่ำคร่าในเชิงการต่อสู้ มาตรแม้นจะพ่ายแพ้แล้วก็มิได้ทอดอาลัยตายอยาก หมัดซ้ายพอต่อยตวัดออกพลาดผิด มือขวาก็ปรากฏประกายใสสะอาดดุจดั่งสายฟ้า พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างรุนแรง ควงสะบัดไปหนึ่งตลบ แล้วก็ฟาดเข้าใส่อย่างหักโหมชั่วร้าย

ที่แท้มันฉวยโอกาสช่วงว่างที่มีอยู่เพียงเล็กน้อยนิด กระชากเอากระบี่คี่ฮั้งเกี่ยมออกมาอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ

การชักกระบี่ที่รวดเร็วอย่างยิ่งของมันนี้ สร้างความสะท้านขวัญต่อผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง ชิงเจี๊ยบมิทันระวังตัว ถูกประกายอันเย็นยะเยือกมาปรากฏที่เบื้องหน้าสายตาแล้ว จะคิดเลี่ยงหลบหลีกก็มิอาจจะกระทำได้

แต่ยังนับว่าชิงเจี๊ยบมีปฏิภาณอันชาญฉลาด มีปฏิกิริยาที่รวดเร็วตามสัญชาต-

ญาณ และมีประสบการณ์อันพิสดารมากมายบ่อยครั้ง จึงได้มีความฉับไวในการตัดสินใจมาแต่เล็ก ความรู้สึกได้กระตุ้นสัญชาตญาณ ทำให้ใช้ออกไปด้วยกระบวนท่าหงเตียมเท้า (นกยูงผงกหัว) หลบหลีกออกไปได้อย่างหวุดหวิด

ลี้งักใช้กระบี่อย่างรวดเร็วว่องไวดุจดั่งสายฟ้าคะนองฝน ประกายเขียวสดใสกระจายออกไปรอบทิศ มาตรแม้นชิงเจี๊ยบจะเลี่ยงหลบหลีกได้รวดเร็วเป็นที่สุด แต่มวยผมทางท้ายทอยก็ยังถูกปาดขาดออกไปหลายเส้น

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะหลบหลีกจากท่าอันเปี่ยมด้วยความหวาดเสียวนี้ได้ แต่ก็ตื่นตระหนกจนเหงื่อกาฬแตกโชมกาย กับปฏิภาณความปราดเปรียวและความชำนาญในเชิงการต่อสู้ของลี้งัก ก็รู้สึกนิยมเลื่อมใสและนับถืออย่างจริงใจทีเดียว

ชิงเจี๊ยบเมื่อระงับใจได้แล้ว ก็กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ดูท่าเจ้าเฒ่าแซ่ลี้ ยังออมไม้ตายเอาไว้อีกหลายกระบวนท่าอยู่ดอก มีความสามารถเพียงไรจงขนออกมาประดังกันให้หมดสิ้นเถิด"

ที่ชิงเจี๊ยบกล่าวไปเช่นนี้ เพราะมีความรู้สึกว่ากำลังภายในของลี้งัก ได้เพิ่มพูนขึ้นในยามกะทันหันอีกหลายเท่าอย่างน่าระแวงนั่นเอง

เป็นการคาดเดาอย่างถูกต้องของชิงเจี๊ยบ ที่แท้ลี้งักเมื่อได้คัมภีร์เซี่ยงเซ็งคี่กง (พลังลมปราณมหิทธานุภาพ) ของสำนักมาแล้ว ก็คร่ำเคร่งฝึกปรืออย่างพากเพียรจวบจนในวันที่อูเจ่กปวยได้นำเทียบท้าทายของชิงเจี๊ยบมอบให้กับมันแล้ว มันจึงรีบส่งข่าวไปยังเจี่ยเชี่ยงเคงแห่งสำนักเตียมชัง และตัวของมันนั้นก็ได้ฝึกปรือในพลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) จนสำเร็จกว่าครึ่ง เมื่อทราบดีว่าจะเลี่ยงหลีกอย่างไรก็มิพ้นแล้ว มันจึงเริ่มเดินทางมายังโง้วฮั้วซัว แต่มันจะอย่างไรก็เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันยอดเยี่ยม เกรงไปว่าพลังฝีมือที่ยังมิสมบูรณ์ของตน มิอาจจะต้านทานต่อสู้เป็นคู่มือชิงเจี๊ยบได้ ดังนั้นจึงรั้งพลังออมมือเอาไว้ตลอดเวลา

จวบจนเมื่อถึงขณะที่ชิงเจี๊ยบลงมือชิงกระบี่นั้น มันจึงได้ใช้พลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) ออกไปโดยฉับพลันกะทันหัน นับว่าพลังอันพิสดารของบรรพชนรุ่นก่อน มีความยอดเยี่ยมแกล้วกล้าอย่างคาดคิดมิถึงทีเดียว การจู่โจมไปในครั้งเดียว แทบจะปลิดชีวิตของชิงเจี๊ยบลงกับมือไปจนได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ความฮึกเหิมองอาจก็ได้เพิ่มพูนขึ้นอีกมากมาย แต่พอได้เห็นชิงเจี๊ยบสามารถใช้ท่าเท้าอันพิกลพิสดารออกมาได้ในช่วงฉุกละหุกกะทันหันที่เปี่ยมด้วยอันตราย ก็หวนคิดถึงเมื่อครั้งอยู่ยังยอดเขาไท้ซัว ชิงเจี๊ยบเคยได้ใช้ท่าเท้าปาฏิหาริย์นี้มาทะลวงออกจากขบวนกระบี่ของพวกตนไปได้อย่างง่ายดาย จึงบังเกิดความ

อาลัยขึ้นอย่างใหญ่หลวง

ลี้งักลอบทำร้ายไปมิได้ดั่งใจคิด จึงลอบนึกเสียดายอย่างรุนแรง แต่กระบี่ในมือก็มิได้เชื่องช้าชะงักลง ที่กลางหลังชิงเจี๊ยบได้มีกระบี่อีกหลายเล่มที่จู่โจมเข้ามา ชิงเจี๊ยบมิได้เหลียวหน้ากลับไปดูแม้แต่น้อย ก็ควงกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมในมือฟันสะบัดเข้าต้านรับทั้งซ้ายขวา คลี่คลายต่อการจู่โจมนั้นไปได้ พร้อมทั้งกล่าวอย่างเย่อ-หยิ่งทระนงขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่ลี้ เจ้าระวังตัวไว้"

คำกล่าวยังมิทันสิ้นเสียง ร่างก็พุ่งขึ้นพร้อมกับสายรุ้งอันยาวเหยียดแวววาว

กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมได้มาอยู่กับมือแล้ว จึงมิต้องขบคิดลังเลอีก กระบวนท่าเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ใช้ออกไปในเวลานั้น ร่างจึงดุจดั่งเป็นปิศาจที่แคล่วคล่องไร้สสารหลบไปมาทั้งซ้ายขวาด้วยความพิสดารประหลาดล้ำ ท่ามกลางประกายกระบี่ที่พร่าง-พรายมากมาย กระจัดกระจายออกจนเต็มบริเวณ โง้วเล่งฮวงทราบว่า ถึงเวลาที่รอคอยมาเนิ่นนานแล้ว กระบี่ผลาญวิญญาณได้ใช้ออกอย่างฉับพลันกะทันหัน ผสานกับยอดวิชาตัวเบาของมคธที่ชิงเจี๊ยบใช้ไปในยามนี้ หากแม้นมองโดยผิวเผิน จะรู้สึกว่าคล้ายดั่งเป็นสายรุ้งพุ่งลงมาจากฟากฟ้า ด้วยอานุภาพอันสั่นขวัญสะท้านวิญญาณน่าตื่นตระหนกตกใจ

เสียงดังฉาด ๆ อยู่หลายครั้ง เมื่อกระบี่ที่ผนึกกำลังสองได้แล้ว พลุ่งพล่านไปมาทั้งซ้ายขวาจนเลือนรางจับต้องสัมผัสมิถูก คนทั้งสองที่พุ่งร่างสลับสับเปลี่ยนทิศทางกันนั้น ทำให้ประกายกระบี่คล้ายดั่งเป็นตาข่ายมหึมาพุ่งปราดไปมาอยู่ภายในกระบวนกระบี่ ที่มีชื่อเสียงลือเลื่อง สนั่นดังกระเดื่องไปทั่วแผ่นดิน

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าสำนักทั้งสี่พลอยรู้สึกว่า การต่อสู้ของวันนี้ได้ย่างเข้าสู่อันตรายของชีวิตแล้ว เห็นทีจะอาศัยโชควาสนาเข้าช่วยยากลำบากนักเป็นแม่นมั่น

ชิงเจี๊ยบมิได้รีรอแม้แต่น้อย ขยับร่างพุ่งปราดและเสือกกระบี่ออกไปอย่างแคล่วคล่อง พอร่างถลาออกไปจากขบวนกระบี่ได้ ก็ตวัดแทงกลับเข้าใส่หลังลี้งักอย่างหักโหมรุนแรง พร้อมกันนั้น มือซ้ายก็ได้จู่โจมไปเป็นการซ้ำเติมเข้าใส่โควอำเซี่ยงหยินอย่างโหดเหี้ยม

คนทั้งสองพอทะลวงออกจากขบวนกระบี่ได้ ก็อุปมาดั่งปลาที่ได้ถูกปล่อยลงสู่ลำน้ำ กระบี่สะบัดฟาดฟันไปทั้งซ้ายขวา จนบังเกิดเสียงหวีดหวิวซู่ซ่าเมื่อแหวกฝ่าอากาศ ชิงเจี๊ยบและลี้งักฟาดกระบี่เข้าประสานอีกครั้งหนึ่ง

คนทั้งสองต่างพุ่งกำลังภายในเข้าหาอย่างหักโหมตรง ๆ ลี้งักทราบดีว่า การ

แพ้ชนะได้แขวนอยู่บนกระบวนท่านี้เท่านั้น จึงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง พลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) ได้ทะลักออกไปในฉับพลันทันด่วน กระบี่ทั้งสองเล่มที่แนบติดกันนั้น จึงได้สะท้อนขึ้นอยู่สองสามครั้ง ซิงเจี๊ยบขยับข้อมืออันแข็งแกร่งอย่างรุนแรง เสียงดังสดใสได้กระจายขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จนลิ้งักมิอาจจะต้านทานรับเอาไว้ได้ ต้องปล่อยมือให้กระบี่ปลิวกระเด็นละลิ่วออกไป

เทพเจ้ากระบี่ลิ้งักมาตรแม้นจะพ่ายแพ้ก็มิเสียสติจนปั่นป่วน มือซ้ายยกขึ้นป้องอก ส่วนมือขวากำหมัดต่อยผางออกไปอย่างหักโหม

ซิงเจี๊ยบหัวร่อเสียงยาวสะท้านกังวาน พุ่งกระบี่ในมือลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว ตวัดฝ่ามือฟาดรับออกไปอย่างหักหาญตรง ๆ ไม่หลบเลี่ยง

กำลังที่ซิงเจี๊ยบใช้ไปในครั้งนี้ ประหลาดพิกลเป็นยิ่งนัก กระจายออกสามส่วนรั้งเข้าเจ็ดส่วน พอสัมผัสกันก็กระชากไปทางด้านข้าง จนฝ่ามือทั้งสองประกบกันดังฉาดใหญ่ ซิงเจี๊ยบดูดพลังอันมหาศาลกลับเข้ามาอย่างรุนแรง จนประกบฝ่ามือไว้กับลิ้งักอย่างแนบแน่น เป็นการประลองกำลังภายในกันขึ้นแล้ว

ส่วนอีกด้านหนึ่ง โง้วเล่งฮวงควงกระบี่จนรุนแรงดุจดั่งสายรุ้งพุ่งจากฟากฟ้าต้านทานคนทั้งสามเอาไว้อย่างเข้มแข็ง เพลงกระบี่ที่โหมจู่โจมอย่างรวดเร็วปานกระแสลมกรด รุกไล่เอาคนทั้งสามต้องถดถอยไปทางด้านซ้ายทีละน้อย เนื่องจากมีกระแสจิตที่ตรงกันกับซิงเจี๊ยบ มีความเข้าใจกันเป็นอันดี ดังนั้นจึงได้รุกไล่เซียะเอี้ยงเต้า-เจี้ยงให้ถดถอยออกไปทางด้านซ้ายตลอดเวลา

ลิ้งักและซิงเจี๊ยบเมื่อประลองกำลังภายในกันแล้ว ความสูงล้ำต่ำต้อยได้ปรากฏขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว พลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) มาตรแม้นจะยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่ลิ้งักที่ฝึกปรือยังมิถึงครึ่ง จึงหาใช้มาเป็นคู่มือซิงเจี๊ยบได้ไม่ ต้องเริ่มถดถอยไปทางด้านหลังตลอดเวลา เพราะมิอาจต้านทานรับได้ติด

โควอำเซี่ยงหยินและเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง มีความเข้าใจในสถานการณ์วันนี้เป็นอย่างดี แต่จนใจที่มิอาจจะปลีกตัวออกไปช่วยเหลืออย่างไรได้ โง้วเล่งฮวงมีความแคล่วคล่องร้ายกาจ ดั่งราวกับพยัคฆ์ร้ายหลุดออกจากกรง พัวพันเอาคนทั้งสามอย่างเหี้ยมโหดรุนแรง มิยอมให้ปลีกออกจากม่านกระบี่ของตนได้

ฉับพลันนั้น เซียะเอี้ยงและเจี่ยเซี่ยงเคงควงกระบี่ทั้งสองเล่มปะทะกับโง้วเล่ง-ฮวงอย่างตรง ๆ จนเข้มแข็ง โควอำจึงฉวยโอกาสนั้นพุ่งกายออกจากวงล้อมของม่านกระบี่ไปได้ วิ่งตรงเข้าหาลิ้งักอย่างรุนแรงรวดเร็ว โง้วเล่งฮวงตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ควงกระบี่ยาวในมือออกสะบัดฟาดกันเอาไว้ แต่ก็มิอาจสกัดได้ดั่งใจคิด โควอำ

เมื่อวิ่งไปถึงระยะใกล้แล้ว มือหนึ่งจึงได้วางทาบไปที่กลางหลังลี้งัก ใช้กำลังภายในทะลักเข้าสู่ร่างลี้งัก กระแทกตรงเข้าใส่ชิงเจี๊ยบทันที

โควอำเซี่ยงหยินผู้เป็นเจ้าสำนักง่อไบ๊ มีการฝึกปรือมาเป็นเวลาหลายสิบปี ด้านกำลังภายในจึงหาได้ต่ำต้อยไปไม่ ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกหนักหน่วงขึ้นทันที จนมือต้องลดต่ำลงเล็กน้อย

ชิงเจี๊ยบจิตใจพลุ่งพล่านขึ้นทันที ต้องรีบแค่นเสียงอันหนักหน่วง รวบรวมพลังลมปราณรักษาสมาธิเอาไว้อย่างแน่วแน่ไม่วอกแวก

ส่วนอีกด้านหนึ่ง โง้วเล่งฮวงเมื่อเห็นชิงเจี๊ยบมิมีท่าจะอ่อนล้าต้านทานมิอยู่ กระบี่ในมือจึงควงสะบัดอย่างรวดเร็วรุนแรงขึ้นกว่าเดิม ใช้ไม้ตายอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายจู่โจมโหมกระหน่ำใส่คนทั้งสองอย่างรุนแรง ขบวนกระบี่ผนึกกำลังของค่ายทั้งสี่ ขณะนี้ได้แตกทลายออกไปแล้ว จึงเหลือแต่เซียะเอี้ยงและเจี่ยเซี่ยงเคงที่ต้านทานรับต่อการบุกจู่โจมของโง้วเล่งฮวงอย่างเต็มกำลัง เจี่ยเซี่ยงเคงถูกรุกไล่จนกระทั่งความฮึกเหิมทระนงได้กำเริบขึ้นอย่างรุนแรง วิชาสัตตมรณะ (ชิกเจ๊าะ) อันเป็นยอดวิชาของเตียมซังจึงได้ใช้ออกไปตลอดเวลา มิถึงกับพ่ายแพ้ลงในคมกระบี่ของโง้วเล่งฮวง

เซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยงต่อสู้ยืดเยื้อยาวนาน ก็ยังมิอาจเอาชัยฝ่ายตรงข้ามได้ จึงร้อนรุ่มกระวนกระวายเป็นอย่างยิ่ง ตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ในฉับพลัน กระบี่ยาวในมือเบนเบี่ยงกรีดออกทางด้านข้าง ด้วยกระบวนท่าคุงเตี่ยงยิกลุ้ย (ฟ้าแลบอสนี-บาตลั่น) ของเพลงกระบี่เทพยดาเก้าปราสาท (เกาเก็งซิ่งเกี่ยม) ในฉับพลันทันใด ก็กลายเป็นกระบวนท่าหลอกล่อ พร้อมกับร่างที่พลิ้วเลี่ยงหลีกออกไปอย่างแคล่วคล่องดุจดั่งสายฟ้าจริง ๆ

โง้วเล่งฮวงมิคาดว่า เซียะเอี้ยงจะไร้ยางอายถึงเพียงนี้ แต่เข้าใจได้ทันทีด้วยไวปัญญา ว่าเซียะเอี้ยงจะฉวยโอกาสนี้ ปลีกตัวออกไปทำร้ายอย่างชั่วช้าต่อชิงเจี๊ยบ ในขณะที่กำลังทุ่มเทฝีมือต่อสู้อยู่กับลี้งักและโควอำ จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง กระบี่ผลาญวิญญาณในมือควงออกเป็นวงกว้าง ฟาดเอากระบี่ยาวของเจี่ยเซี่ยงเคงจนกระทั่งต้องเบี่ยงออกไปในทันที ฝืนร่างกลับไปทางด้านซ้ายกระทืบเท้าพุ่งตามอย่างรวดเร็ว

เสียงดังควากปรากฏขึ้นจนสดใส โง้วเล่งฮวงมาตรแม้นจะพยายามเลี่ยงหลบหลีกจนสุดตัวเพียงไร ก็ยังคงถูกปลายกระบี่เจี่ยเซี่ยงเคงฟันเอาเสื้อขาดเป็นทางยาว แต่เซียะเอี้ยงก็ได้จากไปถึงยี่สิบสามสิบเซียะแล้ว

โง้วเล่งฮวงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง เพราะรู้ซึ้งถึงสันดานอันชั่วร้ายของเซียะ-

เอี้ยงเป็นอย่างดี ทราบว่ามันหน้าด้านไร้ยางอาย กระทำได้ในสิ่งอันชั่วช้าเลวทรามทุกประการ ความกระวนกระวายในครั้งนี้ รุ่มร้อนดั่งราวมีไฟมาจี้กลางใจ ไม่คำนึงถึงสิ่งอันใดอีก ก็ใช้ในกระบวนท่าเพ่งชาเลาะหงัง (ปักษาถลาทราย) พลังลมปราณพุ่งโคจรไปรอบร่าง แล้ววิชาตัวเบาของชาวมคธก็พุ่งไปในทันที

วิชาตัวเบาของชาวมคธ นับว่ามีความจริงสมกับเกียรติภูมิที่ลือเลื่องกระเดื่องไกล ร่างของเล่งฮวงคล้ายดั่งเป็นควันอันเบาหวิวไร้สภาพ เพียงกระโดดขึ้นวูบเดียวก็ตามติดมาถึงที่กลางหลังเชียะเอี้ยงได้ดั่งราวปาฏิหาริย์

เชียะเอี้ยงมีความร้อนใจ ดั่งราวกับไฟสุมอยู่แล้ว วิ่งไปที่เบื้องหน้าจนสุดฝีเท้ามิคิดชีวิต แต่พลันได้ยินเสียงดังมาจากทางด้านหลัง และยังมีพลังตามติดมาอย่างรุนแรงอีกด้วย จึงตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง ว่าโง้วเล่งฮวงมีวิชาตัวเบาที่บรรลุเข้าสู่จุดสุดยอด ดั่งราวเทพยดาปาฏิหาริย์แล้ว

เชียะเอี้ยงเต้าหยินตื่นตกใจจนขวัญหาย รีบพุ่งลมปราณขึ้นสู่ร่างจนเปี่ยมล้น ใช้ไม้ตายอันยอดเยี่ยมของสำนักบู๊ตึงซัว ซึ่งมันมิเคยจะใช้มาเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว วิชานี้คือดรรชนีจักรวาล (เคี่ยงง่วนจี้) ทิ่มสกัดเข้าใส่ชิงเจี๊ยบที่ยังอยู่ห่างไกล

อันวิชาดรรชนีจักรวาล (เคี่ยงง่วนจี้) มีอานุภาพอันใหญ่ยิ่งรุนแรงสุดจะกล่าวได้ โง้วเล่งฮวงกระวนกระวายจนตาแดงฉานไปทั้งสองข้าง ตวาดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พุ่งร่างขึ้นสู่อากาศในทันใด ด้วยกระบวนท่าแบ้เจี่ยคง (อสนีบาตฟาดฟ้า) บินข้ามศีรษะเชียะเอี้ยงไป พร้อมกันในเวลานั้น ก็กระทืบเท้าใส่ศีรษะเชียะเอี้ยงด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาล

เชียะเอี้ยงเต้าหยินมิคาดว่า โง้วเล่งฮวงจะพุ่งขึ้นไปเบื้องบนอากาศได้ในยามกะทันหัน ทำให้มันต้องชะงักกายไว้ตามสัญชาตญาณ กระบวนท่าหงเตียมเท้า (นกยูงผงกหัว) ทำให้เลี่ยงหลบไปได้อย่างเต็มฝืน และการเชื่องช้าเพียงวูบเดียวนี้ ชิงเจี๊ยบก็ได้ละมือออกข้างหนึ่ง ตวัดฝ่ามือฟาดรับต่อพลังดรรชนีจักรวาล (เคี่ยงง่วนจี้) ที่จู่โจมไปอย่างทันท่วงที

โง้วเล่งฮวงยังลอยร่างอยู่กลางอากาศ มีประกายสว่างแวววับขึ้นฉับพลัน เมื่อเหลือบตามองไป เห็นเจี่ยเชี่ยงเคงกำลังจู่โจมตรงเข้าใส่ทางเบื้องหลังนั่นเอง จึงรีบพลิกกายตีลังกาลงสู่ด้านล่างรับมือเอาไว้ในทันที เพื่อป้องกันมิให้เจี่ยเชี่ยงเคงต้องพากายเข้าไปสู่ชิงเจี๊ยบอีก

ชิงเจี๊ยบต่อต้านระหว่างหนึ่งสาม แต่ยังคงมีกำลังที่ไม่อ่อนล้า ต้านรับอยู่ได้โดยไม่หนักแรงเท่าใดนัก ส่งเสียงหัวร่อฮา ๆ พลางร้องสนั่นไปว่า

"เจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านสมควรจะจำเหตุการณ์เมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้นได้ ครั้งนั้นก็เป็นซิ่งกุน (มนุษย์เทพยดา) และทั้งสามท่านประมือต่อสู้กัน และเพราะเจี่ยเล่าซือได้ประทานการ..."

ลี้งักฉวยโอกาสที่ชิงเจี๊ยบเอ่ยปากกล่าวคำพูดเสียสมาธิไปนี้ พุ่งพลังลมปราณมหิทธานุภาพ (เซี่ยงเซ็งคี่กง) กระแทกออกไปจนสุดกำลัง ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกร้อนวาบเข้าที่ฝ่ามือ กำลังภายในจึงกระแทกออกรับด้วยปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ เป็นการหักโหมอย่างตรง ๆ ไม่หลบเลี่ยง แต่ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มต่อไปว่า

"วิชาฝ่ามือสัตตมรณะ (ซิกเจ๊าะซิวฮวบ) ของเจี่ยเล่าซือ ที่ได้ประทานให้ต่อซิ่งกุนไปหนึ่งครั้งนี้ นับว่าไม่ผิดไปจากคำร่ำลือเลย..."

ชิงเจี๊ยบเอ่ยย้ำอยู่หลายครั้ง แต่ละประโยคล้วนแล้วแต่เสียดสีแดกดัน จนทำให้เจี่ยเซี่ยงเคงเจ็บช้ำดั่งราวกับถูกกรีดเฉือนดวงใจ กระบี่ในมือสะท้านอย่างรุนแรง โง้วเล่งฮวงพลันรู้สึกว่า พลังฝ่ายตรงข้ามช่างหักโหมอย่างหนักหน่วงเหลือเกิน กำลังจะฟาดตีโต้อย่างเต็มที่ไปนั้น เจี่ยเซี่ยงเคงก็กระโดดไกลออกไปแล้ว

กระบี่พร่างพราย (เลาะเอ็งเกี่ยม) เจี่ยเซี่ยงเคง สีหน้าเขียวคล้ำรอยยิ้มอันเย็นยะเยือกปรากฏอยู่บนมุมปาก พร้อมกับกล่าวคำพูดขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่ชิง พวกเรามีข้ออาฆาตแค้นกันในสถานใด ก็เข้าจัดการกับตัวการนั้น ๆ ได้ และยังมีเจ้าผู้แซ่โง้วอีกคนหนึ่ง เมื่อคราก่อนกระบี่ผลาญวิญญาณ (ต้วนฮุ้นเกี่ยม) แห่งฮ่อลกโง้วเซี่ยวฮุ้น ผลาญชีวิตบิดาเราไปที่หน้าน้ำตกเทียนซิ้งพักความแค้นและอาฆาตทั้งมวล เราผู้แซ่เจี่ยจะเลิกล้มกันโดยไม่ถือสาอีกตั้งแต่บัดนี้..."

คำพูดพอกล่าวถึงเพียงนั้น ก็ยกกระบี่ในมือขึ้นปาดไปยังลำคอทันที

ชิงเจี๊ยบความจริงมีกุศลจิตต่อเจี่ยเซี่ยงเคงอย่างยิ่งอยู่แล้ว วาจาที่กล่าวไปในครั้งนี้ เพียงแต่จะแดกดันไปตามลมปากด้วยความคะนองเท่านั้นเอง แต่มิคาดคิดว่า ฝ่ายตรงข้ามในเวลาสิบกว่าปี ต้องสำนึกเสียใจอยู่ทุกเวลา ที่ได้กระทำเรื่องอันเลวทรามต่ำช้าไป เมื่อถูกสะกิดเอาแผลซึ่งเจ็บช้ำอยู่ทุกวี่วันเข้าแล้ว จึงตรงกับคำโบราณที่ว่า บุรุษฆ่าได้เหยียดหยามมิได้ กระบี่พร่างพรายเจี่ยเซี่ยงเคง อันมีนิสัยที่ทระนงในศักดิ์ศรียิ่งชีวิต จึงยอมตายให้เป็นที่ประจักษ์ว่า เมื่อทำผิดพลาดไปแล้วก็ยินดีนำชีวิตเป็นเครื่องรับใช้ไถ่โทษความผิด...

แต่ในความรวดเร็วกะทันหันปานประกายไฟนั้น

โง้วเล่งฮวงตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"หยุด..."

เสียงตวาดในครั้งนี้ เป็นการรวบรวมพลังทั่วทั้งตัวเท่าที่มีของโง้วเล่งฮวง ลมปราณที่พุ่งออกไปจากลมปาก จึงหนักหน่วงยิ่งกว่าระฆังใหญ่ที่ถูกกระแทกอย่างรุนแรง ดังสนั่นหวั่นไหวจนหิมะในบริเวณร่วงกราว บรรดาผู้ที่ต่อสู้กันในบริเวณนั้น ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพยามนี้ ก็ยังพลอยรู้สึกสะท้านไปทั่วทุกตัวคน

โง้วเล่งฮวงมีความรวดเร็วจนสุดจะกล่าวอ้างได้ ในขณะที่เจี่ยเซี่ยงเคงสะท้านกายขึ้นเพียงวูบเดียวนั้น ก็ได้ใช้กระบี่ต้วนฮุ้นเกี่ยมในมือ กันเอากระบี่เลาะเอ็งเกี่ยมของเจี่ยเซี่ยงเค่งไว้ทันท่วงที เจี่ยเซี่ยงเคงชะงักงันไปเล็กน้อย ก็ทอดถอนใจพลางกล่าวว่า

"เอาเถิด เจ้าผู้แซ่โง้ว เจ้ายังไม่พึงพอใจอีก"

โง้วเล่งฮวงส่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นว่า

"เจี่ยเล่าซือ โปรดอย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เนื่องจากเป็นผู้ที่มิได้คลุกคลีต่อโลกภายนอกมานานนัก ปราศจากประสบการณ์ความชำนาญ จึงมิทราบจะระบายความรู้สึกในใจออกไปได้อย่างไร จึงย้ำแต่คำข้าพ-เจ้า...ข้าพเจ้า โดยมิอาจจะกล่าวต่อไปได้อีก แต่กระวนกระวายจนหน้าแดงฉานขึ้นแล้ว

ในฉับพลันนั้น ภายใต้เงาของกิ่งเหมยอันละลานตา มีเสียงชราของคนผู้หนึ่งกล่าวต่อขึ้นว่า

"เจี่ยซี่เฮีย ท่านดูว่าข้าพเจ้าเป็นใคร..."

ที่หลังต้นไม้ภายใต้เงาอันครึ้มสลัว พลันมีเสียงพูดดังขึ้นอย่างมิคาดคิด และยังเป็นเสียงอันเย็นชากระด้างอย่างระคายหูอีกด้วย เจี่ยเซี่ยงเคงชะงักงันไปเล็กน้อย รีบเพ่งมองไป ในเงาเลือนรางพร่ามัวของหลังต้นเหมย มีร่างชายชราผู้หนึ่งกำลังเดินออกมาอย่างแช่มช้า

เจี่ยเซี่ยงเคงสะดุ้งจนสุดตัวด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ใบหน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือดทันที เป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ ก็ยังมิอาจจะกล่าวคำพูดออกไปได้

เจ้าสำนักทุกคนในที่นั้น ต่างเป็นไปโดยอาการเช่นเดียวกันทั้งสิ้น เพราะผู้ที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตานั้น ก็คืออัจฉริยะทักษิณ (น่ำกุน) เทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วย-ซัวมิ้ง ที่เมื่อสิบกว่าปีก่อน พวกตนใช้อุบายอันชั่วช้าสามานย์เข้าลอบปลิดชีวิตไปนั่นเอง

บ่วยซัวมิ้งเมื่อกาลครั้งก่อน ท่องเที่ยวอาละวาดไปทั่วทุกแห่งหนของพื้นแผ่นดิน มีการกระทำที่ได้รับการวิจารณ์อย่างอื้อฉาวว่า โหดเหี้ยมอำมหิตและเย็นชากระด้าง เมื่อกล่าวคำพูดขึ้นมาแล้ว น้ำเสียงก็ยังมิได้ผิดไปจากนิสัยใจคอนี้เลย วาจาที่เปล่ง

มาทุกถ้อยกระทงความ มาตรแม้นจะกล่าวอย่างอารมณ์สงบจิตใจเยือกเย็น แต่ทางเสียงและน้ำคำ ยังเย็นยะเยือกขึ้นเองโดยมิได้เสแสร้งแกล้งกล่าว รู้สึกระคายหูสะท้านจับใจไปเสียกว่าน้ำเสียงดุจลิ้งักที่ได้เสแสร้งแกล้งบีบขึ้นมากมายก่ายกองนัก

เทพเจ้าสัตตฝีมือพอปรากฏตัวขึ้น เจ้าสำนักใหญ่ทั้งสี่ต่างพากันตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง จนอกสั่นขวัญระทึก บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัยไปทุกคน แต่บ่วยซัวมิ้งกลับมิได้ไปมองดูประดามันแม้แต่แวบเดียว ยังคงเดินช้า ๆ ตรงเข้าหาเจี่ยเชี่ยงเคง พร้อมทั้งกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อฟ้าจะประทานภาระอันยิ่งใหญ่ให้กับบุคคลแล้ว ย่อมต้องให้ความสำคัญต่อชีวิตจิตใจ ให้ความเหนื่อยยากต่อกำลัง ให้ความหิวโหยต่อร่างกาย ให้ความผิดหวังต่อปณิธาน สร้างความยุ่งยากอุปสรรคต่อการกระทำ ดังนั้น หากสะกดใจกล้ำ-กลืนทนฝืนได้ ก็ย่อมมีคุณประโยชน์เพิ่มพูน คนเราเมื่อกระทำผิดไปแล้ว เมื่อมีความสำนึกก็ย่อมกลับใจเป็นคนดีได้"

เทพเจ้าสัตตฝีมือคราวครั้งก่อน นับเป็นยอดอัจฉริยะที่ได้รับการสมยอมทั่วทั้งพิภพ ว่าสมบูรณ์เพียบพร้อมด้วยความรู้ทั้งด้านบุ๋นและบู๊ เมื่อสิบกว่าปีก่อนที่ได้เริ่มพบเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นครั้งแรก ก็มีความรู้ซึ้งถึงความรู้สึกของเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นอันดี

บ่วยซัวมิ้งมักคำนึงอยู่เสมอว่า 'หากแม้นเป็นเรา เราจะกระทำอย่างไรเล่า ?'

แม้นนิ้วที่เจี่ยเชี่ยงเคงทิ่มไปในคราครั้งนั้น กับพลังฝีมือแม้กระทั่งกับชีวิต ก็มีอานุภาพจนเป็นที่ตัดสินอนาคตได้ แต่จากส่วนลึกของหัวใจ บ่วยซัวมิ้งได้อภัยให้กับเจี่ยเชี่ยงเคงจนหมดสิ้น แต่ละคนที่เล่าว่า บ่วยซัวมิ้งมีจิตใจคับแคบ มีความอาฆาตย่อมต้องชำระล้าง แต่กับการอภัยให้กับเจี่ยเชี่ยงเคงนี้ จะมิใช่เป็นอโหสิกรรมอันดีงามดอกหรือ ?

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง ต่างมีกุศลจิตต่อเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นอันดี แต่ทว่า เนื่อง-จากเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นตัวการที่ทำลายพลังฝีมือของบ่วยซัวมิ้งเมื่อคราครั้งก่อน ในขณะนี้เมื่อเห็นบ่วยซัวมิ้งออกมากล่าวเช่นนั้น ทราบดีว่าบ่วยเจ๊กเจ่กได้อโหสิให้กับกระบี่พร่างพรายแล้ว ทั้งสองจึงบังเกิดความปีติยินดีขึ้นเป็นอันมาก

ตั้งแต่บ่วยซัวมิ้งปรากฏกายออกมา เจี่ยเชี่ยงเคงรู้สึกท้อแท้ทอดอาลัยตายอยากในทุกสิ่ง ช่วงเวลานั้น ความคิดได้สับสนวุ่นวายจนปั่นป่วนอลเวง แต่ก็คล้ายดั่งมิอาจคำนึงถึงสิ่งอันใดได้ จำต้องยืนอย่างซึมเซาดั่งราวกับเป็นตอไม้ ปลายกระบี่ได้ชี้ลงสู่พื้นอย่างอ่อนล้าปราศจากเรี่ยวแรง

แต่ยามเมื่อได้ยินคำว่า... 'คนเราเมื่อสำนึกผิด รู้จักกลับตัวก็ยังเป็นคนดีได้...'

เจี่ยเชี่ยงเคงพลันรู้สึกว่า คล้ายดั่งมือสนีบาตที่ฟาดเข้าใส่ขม่อมอย่างถนัดถนี่ อุปมาดั่งราวกับร่างกำลังร่วงหล่นลงไปภายในหุบเขาที่ลึกล้ำเป็นหมื่น ๆ วา ได้ปรากฏวัตถุที่พอจะยึดเหนี่ยวรั้งร่างมิให้ตกลงไปได้อีก ปมซึ่งสร้างความกลัดกลุ้มหม่นหมองอยู่ในอกเป็นเวลาถึงสิบกว่าปี ได้ถูกคลายออกจนกระจ่างในครั้งนี้เอง ในช่วงฉับพลันนั้น เจี่ยเชี่ยงเคงคล้ายดั่งได้ก้าวอย่างกระโดด จากวัยฉกรรจ์เข้าสู่วัยชรา เพราะได้รู้ซึ้งถึงเรื่องราวมากมายที่มิอาจกล่าวออกไปได้จากใจจริง...

เจี่ยเชี่ยงเคงพลันยกกระบี่ในมือ จ้องมองดูบ่วยซัวมิ้งอย่างซึ้งอยู่ครู่หนึ่ง พลันควงกระบี่ขึ้นฟันดังฉับ เสียงยังมิทันจะขาดหาย กระบี่ได้ถูกยัดเข้าไว้ในมือซ้าย และเสียงดังฉับได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

มือทั้งสองของเจี่ยเชี่ยงเคงโชมไปด้วยโลหิตสด ๆ หัวแม่มือทั้งสองข้างร่วงหล่นลงสู่พื้น เจี่ยเชี่ยงเคงใช้นิ้วกลางและนิ้วชี้คีบตัวกระบี่ พุ่งตรงไปทางเบื้องหน้าอย่างรุนแรง กระบี่เลาะเอ็งเกี่ยมจึงกลายเป็นสายฟ้าที่พุ่งปราดทางเบื้องหน้า ปักเข้าใส่ในลำต้นเหมยซึ่งยืนต้นอยู่อย่างเข้มแข็ง จนดังฉึก เมื่อคมกระบี่ชำแรกเข้าไปกว่าครึ่งเกือบหมดด้าม เหลือไว้เพียงเล็กน้อยที่สั่นพลิ้วอยู่ทางด้านนอก จากนั้นก็สะบัดหน้าเดินออกไปโดยมิยอมเหลียวหลังกลับมาอีก

ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงเมื่อเห็นเจี่ยเชี่ยงเคงฟันหัวแม่มือของตนเองขาดไปเช่นนั้น ในชั่วชีวิตนี้มิอาจจะใช้กระบี่เป็นอาวุธได้อีกแล้ว ในใจจึงบังเกิดความรู้สึกที่สุดจะเอ่ยอธิบายออกไปได้

บ่วยซัวมิ้งแหงนหน้ามองท้องฟ้าโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร แต่ในใจลอบชมเชยเจี่ยเชี่ยงเคงเป็นอย่างยิ่ง มิเสียทีที่เป็นลูกผู้ชายชาติชาตรีอันเข้มแข็งแกร่งกล้าว

ลมภูเขากรรโชกมาอีกแล้ว เสียงกิ่งไม้ดอกใบได้สั่นไหวระรัว...

ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงต่างรู้สึกรันทดสลดใจ แต่ลิ้งักเชียะเอี้ยงและโควอำทั้งสามต่างทราบว่า ในวันนี้จะอย่างไรคงไม่มีวาสนาหนีเอาชีวิตรอดไปได้แล้ว ลิ้งักและเชียะ-เอี้ยงแม้จะอยู่ต่อหน้าความตายก็ไม่สำนึกผิด พากันลงมืออย่างพร้อมเพรียง ฉวยโอกาสที่ชิงเจี๊ยบจิตใจเลื่อนลอยอยู่เล็กน้อยนี้ กระแทกพลังเพิ่มพูนไปอย่างหักโหมรุนแรง

ชิงเจี๊ยบส่งเสียงหัวร่อดังสะท้านยาวนาน ย่อเท้าลงเล็กน้อยและกระแทกฝ่ามือทั้งสองให้แยกออกจากกัน จนสามารถดันการจู่โจมลิ้งักให้กลับไปได้อย่างหักโหมตรง ๆ ส่วนมือซ้ายนั้นกดและปาดออกไปเพียงครั้งเดียว มิเพียงแต่จะกันเอาพลังการจู่โจมของเชียะเอี้ยงสลายออกไปเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังสามารถกระแทกจนมันเซถลา

ออกไปห้าหกก้าวอีกด้วย

โง้วเล่งฮวงทราบเจตนาของชิงเจี๊ยบเป็นอันดี จึงยกกระบี่ในมือขึ้นกันเอาเชียะเอี้ยงไว้ มิยอมให้มันได้เข้าไปรวมกลุ่มรุมในวงข้างชิงเจี๊ยบอีก เชียะเอี้ยงก็ทราบดีว่า ชิงเจี๊ยบเจตนาจะพัวพันพวกของฝ่ายตนเอาไว้อย่างแน่นหนา โดยกันพวกตัวออกมาให้โง้วเล่งฮวงทำลายทีละคนทีละคน

โง้วเล่งฮวงควงกระบี่ในมืออย่างแคล่วคล่องปานกระแสลมกรด ในใจเล่งฮวงนั้นมีความชิงชังต่อเชียะเอี้ยงยิ่งกว่าทุกคน โดยเฉพาะชีวิตกิมเล่ายี่ที่ต้องตายไปด้วยน้ำมือของเชียะเอี้ยงอย่างโหดเหี้ยมอเนจอนาถ ดังนั้นเพลิงโทสะจึงยิ่งคุกรุ่นจนรุนแรง ท่าไม้ตายได้โหมเข้าใส่อย่างไม่ปรานีปราศรัยอีก

เชียะเอี้ยงเต้าเจี๊ยงเคยรับทราบถึงความร้ายกาจของโง้วเล่งฮวงมาแล้ว ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อได้แม้แต่น้อยนิด กระบวนท่าที่ต้านรับไปนั้น มิเคยคิดจะจู่โจมทำร้ายเล่งฮวงเลย เพราะมัวแต่ระวังตัวไว้มิให้เป็นอันตรายก็ประเสริฐสุดแล้ว จึงสามารถยืดเวลาการต่อสู้ได้ยาวนาน โดยมิต้องพ่ายแพ้ไปอย่างง่ายดาย

บ่วยซัวมึ้งยืนจ้องมองดูการต่อสู้ด้วยสายตาอันเย็นชากระด้าง ทราบดีว่า เล่ง-ฮวงมาตรแม้นมีพลังฝีมือที่บรรลุเข้าสู่จุดสูงสุด แต่ปราศจากความชำนาญในการต่อสู้ รู้สึกจะอ่อนชั้นเชิงในด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงต้องขบคิดด้วยคิ้วที่ขมวดอย่างหนักหน่วงว่า

'ฝีมือของวิชาการต่อสู้เด็กผู้นี้ นับว่าฝึกปรือจนสำเร็จในชั้นสูงแล้ว แต่กลับปราศจากปฏิภาณไหวพริบดุจดั่งเจี๊ยบยี้เลย...''

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น พลันเห็นประกายกระบี่เล่งฮวงสว่างวูบขึ้น แล้วร่างสะอึกตรงเข้าไปทางด้านหน้า ก้าวเบี่ยงออกทางด้านข้าง ซึ่งเป็นการจู่โจมเข้าใส่ในด้านข้างของเชียะเอี้ยงอย่างพอดิบพอดี กระบี่ในมือแทงสวบเข้าไปด้วยความเข้มแข็งแกร่งกร้าวและโหดเหี้ยมเป็นยิ่งนัก

กระบวนท่านี้ใช้ได้อย่างพิสดารสูงส่ง เชียะเอี้ยงชะงักงันไปวูบหนึ่งทันที รีบควงกระบี่ขึ้นต้านทานรับอย่างเต็มฝีน โดยเจตนาจะปัดป้องจากการจู่โจมที่สามารถคร่าชีวิตในกระบวนเพลงนี้ออกไป

เล่งฮวงพลันกลับกลายจากการจู่โจมมาเป็นหลอกล่อ แต่กระบวนท่าปัดป้องของเชียะเอี้ยงได้ใช้ออกไปจนสุดกำลัง มิอาจรั้งกลับได้ทันท่วงทีแล้ว

ชิกเมี่ยวซิ่งกุน (เทพเจ้าสัตตฝีมือ) เห็นเป็นโอกาสอันงามที่มิอาจจะปล่อยให้ผ่านไปได้ จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"จู่โจมทางด้านล่างของมัน"

โง้วเล่งฮวงชะงักไปวูบหนึ่ง ก็เข้าใจได้ด้วยไวปัญญา เทพเจ้าสัตตฝีมือมีพลังอันยอดเยี่ยมถึงเพียงไร มีความชำนาญอย่างโชกโชนเพียงไหนแล้ว โง้วเล่งฮวงจึงได้ตวัดเท้าสะกิดออกไปตามคำสั่งอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ ซึ่งพอดีกับสะกิดเข้าใส่ตัวกระบี่ของเชียะเอี้ยงได้อย่างแม่นยำ จนกระบี่กระเด็นหลุดจากมือ บินละลิ่วออกไปจนสุดไกล

เชียะเอี้ยงพอสูญเสียกระบี่คู่มือ ก็ตื่นตระหนกจนอกสั่นขวัญกระเจิง สะบัดร่างพุ่งไปได้สิบกว่าก้าว โง้วเล่งฮวงมีโทสะลุกฮือโหมอย่างรุนแรง จนตาทั้งสองแดงฉานแล้ว เดินย่างสามขุมตรงเข้าไปหา พร้อมทั้งคำรามว่า

"เชียะเอี้ยง เจ้านักพรตมหาโจร ชั่วชีวิตของเจ้าสร้างแต่ความชั่วช้าเลวทรามอันอุบาทว์ลามก วันนี้ยังไม่มอบชีวิตมาอีกหรือ"

เชียะเอี้ยงสำนึกดีว่า ตนมิอาจต้านทานรับมือศัตรูผู้นี้ได้ แต่ในใจยังมิยอมปล่อยช่วงเวลาและโอกาสสุดท้ายของชีวิตที่มีอยู่ได้ มันพุ่งร่างปราดไปทางเบื้องหลังอย่างรวดเร็ว ฟุบไปกับพื้น ตะปบคว้าเอากระบี่คี่ฮั้งของลี้งักที่ถูกชิงเจี๊ยบกระแทกกระเด็นมาเมื่อครู่ โง้วเล่งฮวงตวาดก้องขึ้นสุดเสียง สะบัดกระบี่แทงสวบเข้าไปทันที

เชียะเอี้ยงคาดมิถึงว่า โง้วเล่งฮวงจะมีความรวดเร็วจนถึงเพียงนี้ มิทันจะหันร่างพลิกกลับมา ปลายกระบี่เล่งฮวงก็ได้ชำแรกเข้าไปในกายแล้ว ก่อนจะตายมันยังมีความชั่วร้ายอยู่อย่างโหดเหี้ยม คำรามสุดเสียงด้วยความคั่งแค้น กระบี่คี่-ฮั้งเกี่ยมได้พุ่งออกจากซอกแขนเข้าใส่เล่งฮวงทันที

เล่งฮวงควงกระบี่ดุจดั่งสายฟ้า เพียงพริบตาเดียวก็แทงไปบนร่างเชียะเอี้ยงจนทะลุหลัง

ฉับพลันนั้น ที่เบื้องหน้าสายตามีประกายสีเขียวสว่างวูบขึ้นอย่างรวดเร็ว กระบี่คี่ฮั้งเกี่ยมได้ถูกเชียะเอี้ยงพุ่งออกมาด้วยกำลังภายในก่อนจะสิ้นใจตาย จึงเข้มแข็งรุนแรง ตรงเข้ามาหาไม่บ่ายเบี่ยง จนมีเสียงครืนครั่นดั่งอสนีบาตคำรามเนื่องจากไร้ความชำนาญในเชิงการต่อสู้ ในช่วงพริบตานั้น จึงมิทราบจะเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรจึงจะได้

บ่วยซัวมิ้งคำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

"ใช้กระบี่ในมือ..."

เล่งฮวงเข้าใจได้ทันที กระบี่ต้วนฮุ้นเกี่ยมก็พุ่งออกจากมืออย่างรวดเร็ว เสียงดังเปรื่องบังเกิดขึ้นสดใสสะท้าน เมื่อกระบี่ทั้งสองปะทะกันในระหว่างกลางอากาศ

อย่างถนัดถนี่ จนมีประกายไฟกระจายออกไปแวววาว

คี่ฮังเกี่ยมเป็นกระบี่วิเศษโบราณ ซึ่งตกทอดมาหลายชั่วคน กระบี่ต้วนฮุ้นเกี่ยมมาตรแม้นจะคมกริบ ฟันเหล็กง่ายดายดุจดั่งฟันหยวก แต่เมื่อสัมผัสกันอย่างหักหาญตรง ๆ แล้ว กระบี่ต้วนฮุ้นเกี่ยมจึงหักกลางไปทันที แต่ทว่า กระบี่คี่ฮังเกี่ยมก็ถูกกระแทกจนสูญเสียความแม่นยำ พุ่งละลิ่วออกไปทางด้านซ้าย

เชียะเอี้ยงมีพลังอันหนักหน่วงแกร่งกร้าวยิ่งนัก คี่ฮังเกี่ยมมาตรแม้นจะถูกต้วนฮุ้นเกี่ยมปะทะเอาไว้ได้ แต่ความหนักหน่วงรุนแรงที่พุ่งไปก็ยังมิสลายออก จึงละลิ่วดุจดั่งเป็นดาวตกไปอีกหลายสิบวา จึงร่วงหล่นไปภายในหุบเหวอันลึกล้ำ

คี่ฮังเกี่ยมนับเป็นยอดกระบี่ดีเยี่ยมที่สุดของบู๊ลิ้มในพิภพ เมื่อตกลงไปภายในหุบเขาอันลึกล้ำจนหยั่งมิถึงก้น จึงนับว่าได้กลับเข้าสู่ดินแดนแห่งความมืดมนที่ปราศจากผู้คนจะใฝ่ฝันควานหาได้

ในด้านนี้ เมื่อเชียะเอี้ยงได้แผดร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดก่อนตาย สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับอีกสองคนในด้านนั้นอย่างรุนแรง ซิงเจี๊ยปส่งเสียงอันกังวานสดใสขึ้นว่า

"บ่วยเจ็กเจ่ก..."

ความจริงซิงเจี๊ยบคิดจะกล่าวคำพูดอันระคายหู ไปถากถางสร้างความเดือดดาลให้กับลี้งักและโควอำ แต่พอเอ่ยปากขึ้น พลันเห็นมือของโควอำที่ทาบอยู่บนหลังลี้งัก ได้ถูกกระชากออกอย่างฉับพลันทันด่วน

ลี้งักพลันรู้สึกว่า พลังที่ทะลักออกมาทางด้านหลังนั้นได้คลายไปอย่างรวดเร็ว ก็ทราบว่าแย่แน่แล้ว ลี้งักจึงสำนึกได้ว่า โควอำเซี่ยงหยินจะละทิ้งตนปลีกเอาตัวรอดไป ในยามกระวนกระวายฉุกละหุกนี้ จึงคำรามขึ้นสุดเสียงด้วยความแค้นว่า

"เซี่ยงหยิน โปรดรอ..."

มือซ้ายได้ตวัดฟาดกลับอย่างหักโหมรุนแรง

โควอำเซี่ยงหยินแยกมือทั้งสองฟาดรับอย่างหักโหมตรง ๆ ร่างอาศัยพลังการกระแทกนี้ ปลิวละลิ่วออกไปสามสี่สิบเชียะ กระโดดไปดุจดั่งสายลม หวังหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

โง้วเล่งฮวงมาตรแม้นสูญเสียกระบี่คู่มือไปแล้วก็ยังพุ่งกายตามติดทั้งมือเปล่าโดยคิดจะสะกัดกั้นขวางไว้ เทพเจ้าสัตตฝีมือพลันตะโกนเสียงดังไปว่า

"ฮวงยี้ ปล่อยให้มันไปเถิด"

โง้วเล่งฮวงชะงักงันทันที โควอำเซี่ยงหยินได้วิ่งเตลิดไปอย่างไม่คิดชีวิตจน

ไกลมากโขแล้ว บ่วยซัวมิ้งจึงถอนหายใจเบา ๆ พลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้ยามปกติสร้างกรรมชั่วมาไม่มากนัก และเป็นสาวกของสถาบันสงฆ์อีกด้วย ปล่อยให้มันไปเสียเถิด วันหน้ามันย่อมสำนึกถึงความผิดที่เคยกระทำมาได้เองดอก"

ชิงเจี๊ยบฉวยโอกาสที่ลี้งักจู่โจมเข้าใส่โควอำอย่างอาฆาตมาดร้าย รวมกำลังขึ้นกระแทกเอาจนพลังลมปราณมหิทธานุภาพของลี้งัก ต้องม้วนกลับไปอย่างสิ้นท่า ทำให้ตลอดร่างของลี้งักถูกกระแทกกระเด็นละลิ่วออกไปถึงสามสี่สิบเชียะ

ชิงเจี๊ยบยกกระบี่ขึ้นขวางอกพลางกล่าวว่า

"เจ้าผู้แซ่ลี้ เรื่องของวันนี้ยุติลงโดยสงบมิได้แล้ว"

ลี้งักท้อแท้ทอดอาลัยโดยมิได้ตอบโต้ พลันถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

"แล้วไปเถิด แล้วไปเถิด ลี้งักในวันนี้ยอมรับการพ่ายแพ้..."

เสียงกล่าวพอขาดคำ ก็ยกมือขึ้นอย่างฉับพลัน ฟาดเข้ายังขม่อมของตนจนบังเกิดเสียงดังโครม โลหิตและมันสมองแตกกระจายออกเวียนว่อน จนหน้าตาเลอะเลือนผิดรูป...

เทพเจ้ากระบี่ลี้งักที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย มีกลโกงชั่วร้ายมากมาย มีความอำมหิตเหี้ยมโหดอย่างน่าแช่งชักมาเป็นเวลากว่าครึ่งหนึ่งของอายุ แต่ผลสุดท้าย ก็ต้องตายลงด้วยน้ำมือของตนเอง

ลมภูเขากรรโชกมาอีกแล้ว หอบกลิ่นหอมของสนและดอกเหมย ผู้ใดใครจะเชื่อได้ว่า ในทิวทัศน์ที่สวยงามตระการตาของหุบเขาอันเร้นลับ เมื่อครู่นี้ยังเต็มไปด้วยมรสุมอันวุ่นวาย

อันค่ายสำนักใหญ่ทั้งห้าของตงง้วนนี้ เป็นเวลาร่วมร้อยปี เมื่อสำนักเสียวลิ้มมิถามไถ่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในบู๊ลิ้มแล้ว ก็ได้เป็นผู้นำของบู๊ลิ้มอย่างภาคภูมิ ทรงชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องไกลอย่างใหญ่ยิ่ง ไม่มีผู้ใดทัดเทียมเปรียบได้ แต่เมื่อผ่านการต่อสู้ครั้งนี้แล้ว ต้องยับเยินลงด้วยน้ำมือของชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงจนสิ้นเชิง ดั่งคำที่ว่า ใด ๆ ในโลกล้วนอนิจจัง ความรวดเร็วของเหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปตามวัฏสงสาร สร้างความสะทกสะท้านใจให้กับผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง

ที่ภูเขาโง้วฮั้วซัว ลมหนาวยังคงกรรโชกมาอย่างอุดอู้เสียดผิวระคายกระดูก

เทพเจ้าสัตตฝีมือจูงหนุ่มรูปงามไว้ข้างละคน ความอาฆาตแค้น ความพยาบาทมาดร้ายของเมื่อสิบกว่าปีก่อน ได้ผ่านไปจากห้วงสมองแล้วในช่วงเวลาอันรวดเร็ว ศัตรูคู่อาฆาตที่ร่วมกำลังเข้าลอบทำร้ายตนเมื่อสิบห้าปีก่อนในขณะนี้ ผู้ที่ตายก็ตาย

ไป หนีก็หนีไป ในใจบ่วยชัวมิ้งจึงไม่มีสิ่งอันใดมาสร้างความกลัดกลุ้มกังวล ไร้สิ่งตะขิดตะขวงใด ๆ อีกแล้ว

หนุ่มรูปงามทั้งสอง ไม่เพียงแต่จะมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่งไปกว่าบรรพชนเท่านั้น ยังอาจกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า เป็นยอดอัจฉริยะที่มิเคยมีมาในบู๊ลิ้มตงง้วนของรอบหนึ่งร้อยปีเลย กับเทพเจ้าสัตตฝีมือแล้ว ยังจะมีอันใดเป็นที่ไม่พึงพอใจอีกเล่า ลมหนาวในภูเขาพัดอลวน หมู่เมฆปลิวกระจาย พร้อมกับร่างของหนึ่งชราสองหนุ่มฉกรรจ์ ได้พากายออกไปอย่างแช่มช้าด้วยจิตใจอันปลาบปลื้มภาคภูมิ ด้วยปณิธานอันสูงแกล้วกล้า

บทที่ 44

รักชั่วนิรันดร์

หิมะโหมกระหน่ำอย่างหนักหน่วงมาตลอดคืน ทำให้ตัวเมืองเชี่ยงอันคล้ายดั่งเป็นเมืองที่สร้างขึ้นด้วยเงินยวงบริสุทธิ์

เช้าตรู่ที่หิมะชาจนขาดหายไปแล้ว ท้องฟ้าได้เริ่มแจ่มใสขึ้นทีละน้อย บนถนนสายตะวันตกอันกว้างใหญ่ เล่าเฮ้งผู้มีอาชีพสารถี ลากเอาลาคู่ชีพออกมาทั้ง ๆ ที่ตัวสั่นงันงกด้วยความหนาว ผูกไว้กับคานรถแล้วก็เปิดประตูออกไป

เมื่อเงยหน้ามองดูฟ้าสีครามหลังหิมะตก และก้มมองดูหิมะบนพื้นซึ่งหนาร่วมเชียะ พลางบ่นพึมพำขึ้นว่า

"หิมะที่โหมหนักดุจดั่งเมื่อคืนนี้ น่ากลัวจะเป็นครั้งใหญ่ของปลายฤดูหนาวก่อนย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว"

ลมอันเย็นยะเยือกกรรโชกพัดมาวูบหนึ่ง จนทำให้มันต้องสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว รวบเอาคอเสื้อนวมอันหนาหนักขึ้นตั้งบังลำคอ ปิดหูทั้งสองไปด้วยความหวาดกลัว

ตลอดทางมิมีคนเดินสัญจรอยู่เลย เล่าเฮ้งคิดในใจว่า

'อีกสักครู่ รอเมื่อทุกคนออกประกอบอาชีพเดินทางกันไปมาแล้วในถนนที่ลื่นไถลเยี่ยงนี้ แม้กระทั่งยามปกติ คนที่ไม่มีรถรานั่งก็จะต้องมาอุดหนุนต่อเราเล่าเฮ้งแล้ว"

มันควบขับรถเทียมลามายังสายกลางของตัวถนน เห็นที่หน้าประตูอันโอฬาร

ของบ้านหนึ่ง มีเด็กน้อยกำลังกวาดหิมะอยู่ทางหน้าบ้าน เล่งเฮ้งมีตาไวก็จำได้ในทันทีว่าเป็นเด็กรับใช้ หารายได้เลี้ยงชีพประจำวันนามเสียวอื้อนั่นเอง จึงร้องไปว่า

"เสียวอื้อ มิน่าเล่าจึงมิได้เห็นเจ้ามากกว่าเดือน ที่แท้เจ้าวิ่งมาอยู่ที่คฤหาสน์ของลิ่มตั้วเอี้ยแล้ว นี่ เมื่อค่ำวานเหตุใดเจ้าไม่มาเล่นไพ่เก้าด้วยกันเล่า"

เสียวอื้อที่ถูกเรียกตัวนี้ เป็นเด็กอายุสิบสี่สิบห้า ร่างใหญ่ล่ำสัน สวมใส่เสื้อผ้าคร่ำคร่าบางเบาและเก่าขาด แต่มีท่าทีคึกคักมีอารมณ์แจ่มใส มิได้ปรากฏแววแห่งความหนาวเหน็บเลยแม้แต่น้อยนิด

เสียวอื้อตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"เฮ้งตั้วกอ ข้าพเจ้ามิเล่นการพนันอีกแล้ว ในขณะนี้ ข้าพเจ้ามีงานยุ่งเหลือเกิน แต่ละวันในยามค่ำลั้งโกวต้องมาสอนให้ข้าพเจ้ารู้จักหนังสืออีก"

เล่าเฮ้งหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวว่า

"กลับดูมิออกเลย ว่าเจ้าเสียวอื้อที่มีอายุมากถึงปานนี้แล้ว ยังมิรู้จักหนังสืออีกด้วย มิน่าเล่า เจ้าคิดจะเป็นจอหงวนจึงเป็นมิได้"

เสียวอื้อกล่าวอย่างจริงจังเคร่งขรึมว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อคราก่อนยังคิดว่า พวกเราคนยากคนจน นอกจากอาศัยกำลังไปแลกอาหารมาประทังชีวิตแล้ว ยังจะคิดไปทำสิ่งไรอีกได้เล่า ทว่า ตั้งแต่ลั้งโกวสอนให้ข้าพเจ้ารู้จักหนังสือแล้ว ความคิดนี้จึงต้องเปลี่ยนแปลงไป ลั้งโกวกล่าวว่าคนจนก็เป็นคน เหตุไฉนเรื่องอื่นใดที่ผู้อื่นสามารถกระทำได้แล้ว พวกเราจะมิอาจไปกระทำได้เล่า ท่านอย่ามาหัวร่อเยาะว่าข้าพเจ้ามีอายุสูงวัยจนเกินไปเลย ลั้งโกวบอกว่า ในสมัยแผ่นดินซ่ง มีปราชญ์แซ่โชวอยู่ผู้หนึ่ง ที่เพิ่งจะเริ่มเรียนหนังสือเมื่อมีอายุยี่สิบปี"

ชายชราโบกมือขวักไขว่พลางกล่าวว่า

"เราไม่โต้เถียงเกี่ยงงอนกับเจ้าดอก ลั้งโกวผู้นั้นยังเข้าใจว่า ฝีมือทางเย็บปักถักร้อยของนางจะยอดเยี่ยมเก่งกาจเพียงอย่างเดียว คาดมิถึงว่ายังเป็นปราชญ์สตรีที่มีความรอบรู้ในอักษรศาสตร์เสียอีกด้วย"

เสียวอื้อได้ฟังเล่าเฮ้งชมบุคคลที่ตนมีความเคารพนับถืออย่างยิ่งแล้ว ก็บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง กล่าวอย่างภาคภูมิขึ้นว่า

"ลั้งโกวรู้จักเรื่องมากมายนักดอก ท่านยังมิเคยได้ลิ้มอาหารรสมือของท่านนั้นนับว่าเอร็ดอร่อยน่ารับประทานอย่างยิ่งทีเดียว"

เล่าเฮ้งผงกศีรษะกล่าวอย่างรันทดขึ้นว่า

"นางและปึงฮั้วพั้ว ความจริงอาศัยอยู่ที่หลังบ้านของเราทีเดียว อันฝีมือเย็บปักของนางนั้น เรามีอายุจนถึงปูนนี้แล้ว ยังมิเคยจะเห็นผู้ใดปักได้สวยงามดุจดั่งนางมาเลย อย่าว่าแต่นางจะเป็นสตรีที่ตาบอด มาตรแม้นเป็นสตรีที่ตาดีก็มิอาจทัดเทียมเทียบกับนางได้แน่ ๆ โอ โกวเนี้ยอันประเสริฐสุดเช่นนี้ เสียวอื้อ..โธ่...เล่าเอี้ยของเจ้า..."

"เสียวอื้อ เสียวอื้อ"

เสียงอันสดใสไพเราะได้เรียกดังออกมาจากทางด้านใน

เสียวอื้อรีบวางไม้กวาด เมื่อเล่าเฮ้งผงกศีรษะแล้วก็รีบวิ่งเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ในห้องซึ่งมีกองไฟลุกโชนจนอบอุ่น ที่ริมหน้าต่างมีโกวเนี้ยร่างอ้อนแอ้นสดใสนั่งอย่างสงบอยู่

นางเอ่ยปากตำหนิขึ้นว่า

"หนาวเหน็บเพียงนี้ พอเช้าตรู่ก็ออกไปปัดกวาดทั้ง ๆ ที่สวมใส่เสื้อผ้าบางเบาเพียงสองชิ้น หากเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วจะทำอย่างไรเล่า"

กล่าวพลางล้วงเอาเสื้อนวมมาจากทางหลัง ส่งให้เสียวอื้อและบังคับให้สวมใส่ไป

เสียวอื้อเมื่อครู่ที่กวาดหิมะอยู่ทางด้านนอก มิรู้สึกหนาวเหน็บเลย ในขณะนี้ในห้องยังมีเตาไฟที่ลุกโชติช่วง บนหน้าผากจึงมีหยาดเหงื่อซึมออกมาบ้างเพราะความร้อน แต่เมื่อได้ยินเสียงอันนุ่มนวลที่กล่าวตำหนิมา ก็รู้สึกอบอุ่นซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง รีบสวมเสื้อนวมอันหนาหนักเข้าไปทันที

เสียวอื้อกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ลั้งโกว วันมะรืนนี้เล่าเอี้ยคงจะได้กลับมาแล้วกระมัง"

ลั้งโกวกล่าวอย่างเฉื่อยชาขึ้นว่า

"ถือโอกาสที่ท่านยังมิทันกลับมา อีกสักครู่เราไปที่คุก เยี่ยมเยียนปึงพั่วพั้วเสียเลย"

เสียวอื้อรีบกล่าวขึ้นว่า

"ปึงพั่วพั้วได้ออกไปแล้ว"

ลั้งโกวกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"นางถูกปล่อยตัวไปตั้งแต่เมื่อใด ?"

เสียวอื้อตอบอย่างนอบน้อมว่า

"เป็นเวลาหลายวันแล้ว ข้าพเจ้าพบกับเล่าลี้อันเป็นพัสดี มันเป็นผู้บอกกับข้าพเจ้าเอง"

ลั้งโกวงุนงงอยู่ชั่วครู่ จึงถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"โธ่ นางมีอายุปูนนั้นแล้ว ไหนเลยจะไปได้ไกลสักเท่าใด เราให้ร้ายต่อนางแท้ ๆ"

เสียวอื้อรีบกล่าวขึ้นอย่างรวดเร็วว่า

"นั่นจะตำหนิท่านได้อย่างไรกัน บรรดาพวกกรมเมืองเหล่านั้น ก็รู้จักแต่ข่มเหงรังแกต่อผู้ยากจนข้นแค้น ปราศจากเรี่ยวแรงกำลังไปต่อต้าน เฮอะ เจ้าเหล่าโจรผู้ร้ายที่ชั่วช้าและเลวทรามจริง ๆ พวกมันแม้กระทั่งเงาก็มิอาจไปกระทบกระทั่งได้เลย"

ลั้งโกวรีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"เสียวอื้อ ภายหน้าเจ้าจะกล่าวเช่นนี้อีกมิได้เป็นอันขาด หากแม้นถูกเล่าเอี้ยได้ยินแล้ว ก็มิใช่เป็นเรื่องเล่นกันทีเดียว"

เสียวอื้อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"เฮอะ ข้าพเจ้าหากลัวไม่ดอก อย่างมากก็จับข้าพเจ้าไปตัดศีรษะเท่านั้นเอง"

ลั้งโกวกล่าวอย่างโกรธเคืองขึ้นทันทีว่า

"ประเสริฐมาก เจ้ามิเชื่อฟังคำพูด เราก็ต้องปล่อยเจ้าไปตามเรื่องเถิด"

เสียวอื้อเห็นนางมีโทสะขึ้นเล็กน้อยบนใบหน้า จึงกระวนกระวายใจเป็นอย่างยิ่ง รีบรับปากอย่างลนลานว่า

"ลั้งโกว ท่านมิต้องมีโทสะไปดอก ข้าพเจ้าจะมิกล่าวอีกแล้วอย่างเด็ดขาด"

ลั้งโกวแย้มยิ้มขึ้นทันที กล่าวเสียงอ่อนโยนขึ้นว่า

"นี่จึงจะเป็นเด็กอันประเสริฐ"

บ่ายวันนั้น ท้องฟ้ายิ่งปลอดโปร่งแจ่มใส เมฆน้อยได้กระจายจนฟ้าสีครามเข้มสดใสน่าปลอดโปร่งใจ อากาศก็สดชื่นรื่นอารมณ์

ลั้งโกวกำลังเย็บเสื้อให้กับเสียวอื้ออยู่ พลันมีกลิ่นอันหอมหวนแซ่มชื่นโชยมากระทบนาสิก จึงถามเสียวอื้อขึ้นว่า

"ลั้งฮวย (ดอกไม้ชนิดหนึ่ง คล้ายต้นเตยหอมแต่เล็กกว่า มีดอกหอม ถือว่าเป็นดอกไม้ผู้ดี) ที่ริมประตูบานอีกแล้วหรือ ?"

เสียวอื้อรีบตอบว่า

"ไม่เพียงแต่ลั้งฮวยจะบานเท่านั้น ดอกเหมยก็บานด้วยเช่นกัน ถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะไปหักมาปักไว้ในถ้วยนี้สักหลาย ๆ ช่อ"

ลั้งโกวรีบห้ามขึ้นว่า

"มันบานอยู่บนต้นอย่างสวยงามดีแล้ว มิต้องไปหักเอามาดอก กลิ่นนั้นช่างหอมหวนน่าดอมดมยิ่งนัก เราจะต้องไปดมใกล้ ๆ ดูเสียบ้าง"

นางก้าวอย่างรวดเร็วออกจากประตูไปยังที่ใต้ต้นเหมยซึ่งอยู่ริมกำแพง ด้วยท่าทีอันคล่องแคล่วชำนาญ มิคล้ายดั่งเป็นผู้มีนัยน์ตาบอดมืดมนเลย

นางย่อเอวลงสูดดมดอกลั่งฮวยที่เพิ่งเบ่งบาน ในใจได้ปรากฏใบหน้าอันคุ้นเคยขึ้นอย่างแจ่มชัดทันที

ตั้งแต่เล็กมาแล้ว นางมีความรักในดอกไม้ใบหญ้า โดยเฉพาะลั่งฮวยเป็นที่สุด เพราะเป็นนามอันคล้องจองกับนามของนางนั่นเอง

'ก่อนที่นัยน์ตาของเราจะบอดนั้น...'

นางเริ่มมีความคำนึงที่ลอยล่องไกลออกไปแล้ว

'ทุกปีของต้นฤดูหนาว ยามเมื่อดอกลั่งฮวยรอบกระท่อมได้เริ่มเบ่งบาน เรามักจะเข้าไปยืนท่ามกลางดงดอกไม้เหล่านั้น สูดดมอย่างรุนแรงเพื่อประทับกลิ่นหอมอันเลือนรางซุ่มชื่นนั้น คราใดที่เราเคลิบเคลิ้มลุ่มหลงต่อกลิ่นอันหอมหวน ที่หลังมักจะมีมืออันเข้มแข็งมีพลังมาปิดนัยน์ตาของเรา ให้เราทายว่าเป็นผู้ใดอยู่เสมอ นั่นก็คือตั้วกอ...ตั้วกอที่เรามีความเคารพรักที่สุดในชีวิต เรามิต้องทายก็ทราบได้'

นางยิ้มขึ้นด้วยความสลดรันทด พร้อมทั้งครุ่นคิดต่อไปว่า

'ภายหลังเมื่อนัยน์ตาเราบอดแล้ว มารดาและตั้วกอมีความทะนุถนอมเอาใจใส่เราทุกประการ เราต้องการสิ่งใด ตั้วกอมิเคยจะสร้างความผิดหวังแก่เราเลยแม้แต่ครั้งเดียว เรามาตรแม้นมิอาจเห็นประกายแห่งความรักสงสารที่ตั้วกอมีต่อเรา แต่เราก็รู้ซึ้งอยู่ในใจตามความรู้สึก ว่าตั้วกอมีความรักเราเพิ่มพูนขึ้นกว่าเมื่อก่อนอีกมากมายนัก ในโลกนี้มีแต่มารดา มีแต่ตั้วกอเท่านั้น ที่ดีต่อเราอย่างจริงใจบริสุทธิ์ อย่าว่าแต่เรานัยน์ตาจะบอดไปทั้งสองข้างเลย แม้แต่มือเท้าของเราจะพิการไปจนหมดสิ้นทั้งสองนั้นก็ยังมิรังเกียจเดียดฉันท์ มิทอดทิ้งเรา ยังคงรักเราอยู่นั่นเอง

'เรานับวันคืนอยู่ทุกเวลา ในยามสนธยาอาทิตย์อัสดง เหม่อมองไปยังทางน้อยที่สุดไกลเบื้องหน้า มาตรแม้นเราทราบว่า ตั้วกอจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยอีกครึ่งปี จึงจะสามารถกลับมา แต่เราก็ยังหวังอย่างยิ่งที่จะเกิดเหตุปาฏิหาริย์ขึ้น อาทิตย์ลับลงไปแล้ว บนท้องฟ้าได้เริ่มปรากฏหมู่ดาวขึ้นอยู่เล็กน้อย มารดาเย็บเสื้อนวมอยู่อย่างสงบสุข มักจะเงยหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้าอันสดใสแจ่มจ้า ในใจของท่านก็กำลังคำนึงถึงตั้วกออยู่เช่นกัน วันเวลาแห่งความคิดคำนึงนี้ รู้สึกผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือเกิน แต่ทว่า จากความปลุกปลอบใจในความหวัง ในความสว่างของชีวิตที่กระตุ้น

อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เราและมารดาได้ผ่านวันเวลาเหล่านั้นด้วยความสุขสงบ...'

ลมฝนอันรุนแรงหลายครั้งหลายคราประดังมาโหมกระหน่ำ จนระดับน้ำในลำคลองได้ขึ้นเอ่อล้นทุกครา ผู้คนเริ่มบังเกิดความหวาดหวั่นวิตก หาความสบายใจมิได้แล้ว แต่ทุกคนก็มิเคยจะทราบว่า น้ำจะมาในเวลาอันรวดเร็วถึงเพียงนั้น ในค่ำคืนวันนั้น...

เมื่อนางหวนคิดถึงตอนนี้ บนใบหน้าปรากฏแววแห่งความตื่นตระหนกตกใจขึ้น เป็นความจริงทีเดียว ในห้วงสมองของนางยามนี้ ประทับไว้ด้วยภาพเหตุการณ์ในครานั้นอย่างตราตรึงแนบแน่น สร้างความหวาดหวั่นสะท้านใจให้กับนางอย่างรุนแรง

'น้ำที่พุ่งมา มีอานุภาพรุนแรงดั่งราวเป็นกองทหารหมื่น ๆ พัน ๆ เมื่อเราและมารดาได้ตกใจรู้ตัวขึ้น น้ำได้ท่วมถึงทรวงอกแล้ว เราและมารดาเกาะถังไม้คนละใบปล่อยให้ล่องลอยไปตามกระแสคลื่นที่โหมกระหน่ำมาอย่างรุนแรง เราและมารดาจึงต้องพรากจากกันในครานั้นเอง เรามีความตื่นตระหนกตกใจอย่างร้อนรุ่ม จึงได้สิ้นสติไปในทันใด จวบจนเมื่อเราได้สติฟื้นขึ้นมา ท้องฟ้าได้เริ่มสว่างแล้ว เป็นสิ่งที่คิดมิถึงเลยว่า เมื่อเราสิ้นสติไปนั้น มือทั้งสองยังคงกอดถังไม้เอาไว้แนบแน่นมิยอมคลาย มันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ที่ดิ้นรนรักษาชีวิตจนถึงขีดสุดนั่นเอง...'

นางหัวร่อเยาะตนเองขึ้นเบา ๆ แล้วหวนคิดถึงความหลังอีกต่อไป

'มือเท้าของเราหนาวเหน็บจนชาแข็ง รู้สึกว่ากลิ้งเกลือกไปตามกระแสน้ำอันรุนแรง อุทกภัยที่บังเกิดขึ้นนี้ ยิ่งนานยิ่งรุนแรงขึ้น โดยไม่มีทางจะลดลงเลย มารดาเล่า มารดาอันเป็นสุดเคารพของเราเล่า ลางสังหรณ์อันอัปมงคลได้เริ่มเกาะกุมดวงใจของเราอย่างแนบแน่น...

'เรายิ่งนานยิ่งมิอาจจะทนทานได้ คิดจะคลายมือปล่อยให้คลื่นม้วนเราให้ไปจากโลกนี้เสียที แต่ปณิธานอันแกร่งกร้าว ความกล้าหาญที่สูงส่งอย่างมิเคยมี ได้กระตุ้นเราอย่างไม่ยอมพ่ายแพ้ เรามาตรแม้นจะคิดตายไปจากโลกนี้ ก็ควรจะต้องได้พบกับตั้วกออีกครั้งจึงจะถูกต้อง

'ภายหลังเราจึงได้รับความช่วยเหลือ ถูกข้าหลวงตรวจการกิมตั้วนั้งที่ได้ไปตรวจบริเวณอุทกภัยช่วยเหลือเอาไว้ กิมตั้วนั้งผู้นี้ เป็นคนอันประเสริฐเลิศเหลือ บุตรีบุญธรรมของท่าน โชวโกวเนี้ยก็มีคุณธรรมอันล้ำเลิศ มีนิสัยอันอ่อนโยนน่าเคารพ เราอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของกิมตั้วนั้งแล้ว ได้สืบเสาะถามไถ่ถึงข่าวคราวของ

มารดาต่อผู้คนอื่น ๆ เสมอ แต่ทว่า มวลมนุษย์อันคราคร่ำสุดคณนานับ มาตรแม้นจะมีโชควาสนา มารดามิต้องถูกสายน้ำพัดพาจนมีอันตราย เราก็จะไปหาได้ในสถานที่ใดเล่า เราคำนวณว่า เมื่อน้ำลดแล้ว เราจะกลับบ้านทันที ซึ่งการทำเช่นนั้น ยามเมื่อตั้วกอกลับมา ก็มิอาจจะหาเราไม่พบได้

'คาดมิถึงเลยว่า ตั้วกอกลับมีความรู้จักมักคุ้นกับโซวโกวเนี้ยได้ และยังมีความสนิทสนมกันจนถึงเพียงนั้น ตั้วกอมาตรแม้นมิใช่เป็นผู้มีความกลับกลอกในความรัก มิใช่เป็นผู้ปราศจากน้ำใจไมตรีอันหนักแน่น แต่ทว่า เราได้ยินมากับโสตประสาทของเรา วาจาที่เปี่ยมด้วยความรักจนท่วมท้นของตั้วกอนั้น ยังมิใช่ความเป็นจริงหรอกหรือ ? เฮอะ เหตุไฉนตั้วกอจึงกล้ากล่าวคำพูดเยี่ยงนั้นกับอิสตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องเล่า'

ท่าทีของนางมีความพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง เพลิงแห่งความริษยาได้เริ่มลุกลามขึ้นแล้วอย่างแช่มช้า แต่ทว่านางผู้ซึ่งมีความอ่อนโยนละมุน มีคุณธรรมอันสูงส่ง น้ำใจที่กว้างใหญ่ไพศาลดุจดั่งห้วงมหรรณพ ช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียว เพลิงแห่งความเคียดแค้นริษยาได้ปลาสนาการไปจนหมดสิ้น คำนึงขึ้นอีกว่า

'โอ วันนี้เราหวนคิดถึงแต่เรื่องเหล่านั้นไยด้วยเล่า ตั้วกอ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าในใจของท่านยังคงจำข้าพเจ้าและระลึกถึงข้าพเจ้ามากอยู่ โซวโกวเนี้ย มาตรแม้นจะมีสมบัติพัสถาน มีศักดิ์ศรีอันสูงส่ง แต่จะคิดยึดครองดวงใจของตั้วกอจนหมดสิ้นนั้น คิดว่าคงจะไม่ง่ายดายนักดอก โอ ตั้วกอที่รักนาง แต่คำนึงถึงข้าพเจ้าซึ่งคงมิอาจสร้างความสุขสดชื่นให้กับตั้วกอได้เป็นแน่ เรา...เราในวันนั้น เหตุไฉนจึงไม่ถูกสายน้ำพัดพาเอาไปที่อื่นเสียเล่า'

นางยิ่งคิดยิ่งสลดรันทดสุดแสน ในทันใดนั้นมีเสียงม้าล่ออันสดใสได้ดังสนั่นขึ้น ทำลายความครุ่นคิดคำนึงของนางที่กำลังสลดรันทดจนสะบั้นลง

เสียวอื้อความจริงยืนอยู่ที่ข้างกายตลอดเวลา เมื่อเห็นลั้งโกวมีท่าทีอันรันทดสลดใจถึงเพียงนั้น ก็มิทราบจะปลอบประโลมใจได้อย่างไร ได้แต่อึดอัดกลัดกลุ้มอยู่ในใจ เนื่องจากยังเป็นเด็กไร้เดียงสา พอได้ยินเสียงม้าล่อดังขึ้นกระทบโสต จึงคลายใจดั่งราวกับผลักความหนักอกอัดอั้นออกไปหมดสิ้น วิ่งเตลิดเปิดไปดูของสนุกทางนอกบ้านแล้ว

อาลั้งกำลังจะหันร่างกลับเข้าไปในห้อง พลันมีเสียงอันสดใสได้ร้องขึ้นว่า

"ลั้งโกวเนี้ย ลั้งโกวเนี้ย"

นางมาตรแม้นจะมองมิเห็น แต่โสตประสาทก็แหลมคมว่องไวอย่างยิ่ง รู้สึก

เป็นเสียงอันคุ้นเคยกันมา แต่ในเวลากะทันหันยังคิดมิออกว่าเป็นผู้ใดกันแน่

เสียวอื้อรีบวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามากล่าวว่า

"ตั้วเสียวเจี๊ยะ...ธิดาของกิมตั้วนั้ง ข้าหลวงตรวจการมณฑลเซียมไซคนใหม่กำลังเรียกท่านอยู่"

อาลั้งครุ่นคิดเล็กน้อยก็เข้าใจและจำได้ทันที คิดในใจว่า

'ที่แท้คือโซว...โซวโกวเนี้ยนั่นเอง อย่างนั้นตั้วกอก็คงจะร่วมทางกันมาแน่ ไยเราจะต้องออกไปพบปะเขาทั้งสองด้วยเล่า'

จึงหันไปกล่าวกับเสียวอื้อว่า

"เจ้าออกไปบอกกับนางเถิด ว่าเรามิรู้จักนาง คงจำคนผิดแล้วอย่างแน่นอน"

เสียวอื้อรู้สึกยุ่งยากลำบากใจยิ่ง ในเวลาขณะนั้นเอง โซวฮุ่ยจือก็ได้เดินเข้ามาโดยมิต้องเชื้อเชิญ กล่าวต่อขึ้นด้วยเสียงกลั้วหัวร่อว่า

"ลั้งโกวเนี้ย ท่านมิรู้จักข้าพเจ้าจริง ๆ หรือ ?"

อาลั้งรู้สึกกระดากกระเดื่องขึ้นอย่างรุนแรง แต่เมื่อหวนคิดถึงความสุขในชีวิตของตน ต้องสูญสิ้นลงด้วยน้ำมือของคนผู้นี้แล้ว โทสะได้พลุ่งขึ้นอย่างมิอาจระงับได้ กล่าวแดกดันไปทันทีว่า

"ที่แท้คือโซวตั้วเสียวเจี๊ยะนั่นเอง ข้าพเจ้าผู้เป็นพลเมืองอันยากไร้ บ้านช่องห้องหับก็ทรุดโทรมคร่ำคร่า ดังนั้นจึงมิกล้าจะต้อนรับต่อท่านอันมีศักดิ์ศรียิ่งใหญ่ได้"

นางเมื่อกล่าวไปแล้วก็รู้สึกสำนึกเสียใจอยู่บ้าง นางแทบจะมิกล้าเชื่อเลยว่าตนจะกล้ากล่าวคำพูดอันแหลมคมออกไปเสียดแทงใจผู้อื่น ให้ได้รับความขุ่นข้องหมองใจ

แต่โซวฮุ่ยจือกลับมิมีโทสะเลย คงกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ลั้งโกวเนี้ย ท่านยังโกรธเคืองข้าพเจ้าอีกหรือ ท่านทราบหรือไม่ว่า โง้วตั้วกอของท่านในขณะนี้ ร่อนเร่ไปอยู่สารทิศใดแล้ว ?"

เมื่อเอ่ยถึงโง้วเล่งฮวงเข้า อาลั้งต้องจดจ่อสนใจในทันที โดยมิอาจจะระงับใจได้แล้ว นางสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"เขามิได้อยู่ร่วมกับท่านดอกหรือ ?"

โซวฮุ่ยจือกล่าวเสียงเครืออย่างรันทดว่า

"โง้วตั้วกอของท่าน ยังติดตามหาท่านไปในทุกขอบฟ้าทั่วสารทิศอยู่ดอก"

อาลั้งพอได้ยิน คล้ายดั่งถูกอสนีบาตฟาดเข้าใส่กลางขม่อมอย่างถนัดถนี่ แต่จำต้องกล้ำกลืนทนฝืนไว้ ถามเสียงสั่นสะท้านออกไปว่า

"ที่ท่านว่ามาเป็นความจริงหรือ"

โซวฮุ่ยจือเดินไปกุมมือทั้งสองของอาลั้งไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ลั้งโกวเนี้ย...มิใช่...ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าลั้งม่วยได้หรือไม่ ?"

อาลั้งฟังนางกล่าวอย่างจริงใจเช่นนั้น จึงผงกศีรษะรับ

โซวฮุ่ยจือกล่าวอย่างจริงใจ ด้วยน้ำเสียงอันนุ่มนวลว่า

"ในวันที่ท่านจากไปอย่างขุ่นแค้น พอรุ่งขึ้นโง้วตั้วกอก็ทราบเรื่องนี้ จึงคล้ายดั่งสูญเสียชีวิตจิตใจไปหมดสิ้น ต้องรีบลาจากข้าพเจ้าไปในบัดนั้นอย่างลนลาน โดยมิทราบไปติดตามหาท่านที่ใด ลั้งม่วย เป็นความจริงอย่างยิ่ง ว่าโง้วตั้วกอรักแต่ท่านเพียงคนเดียว ท่าน...ท่านช่างมีวาสนา..."

จากนั้น จึงได้กล่าวด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบาเอียงอายขึ้นว่า

"ลั้งม่วย กล่าวอย่างไม่อำพรางต่อท่านเลย ท่าน...ข้าพเจ้าความจริงชอบ...ชอบพอต่อโง้วตั้วกอเป็นอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้าช่างโง่เขลา ข้าพเจ้ายังเข้าใจผิดว่าเขารักข้าพเจ้าอยู่เสมอมา จวบจนในบัดนั้น ข้าพเจ้าจึงเข้าใจอย่างถ่องแท้แน่ชัด ว่าในใจของเขานั้นมีแต่ท่านครองอยู่เพียงผู้เดียว ในวันนั้นเนื่องเพราะเขาร่ำสุราจนเมามาย จึงเข้าใจผิดว่าข้าพเจ้าคือท่าน ได้ทำให้เรื่องราวเข้าใจผิดกันหนักขึ้นไปอีก ลั้งม่วย ตั้วกอมีความรักอันสัตย์ซื่อหนักแน่นไม่คลอนคลาย มีหนุ่มรูปงามฝีมือสูงที่ใจเดียวรักเดียวต่อท่านแล้ว นับว่าท่านมีวาสนา...ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแสดงความยินดีกับท่านด้วย"

อาลั้งยิ่งฟังยิ่งเจ็บปวดรวดร้าว เคียดแค้นชิงชัง จิตใจที่ตำหนิตนเองอย่างรุนแรง ได้โหมประดังเข้ามาในคราเดียวกัน ทำให้ใบหน้าของนางบัดเดี๋ยวแดงก่ำ บัดเดี๋ยวขาวซีด ผลที่สุดก็มิอาจจะกล้ำกลืนทนฝืนอยู่ได้ ต้องล้มฟาดลงกับพื้นไปทันที

เสียวอี้อรีบถลาเข้าประคองนางเอาไว้ โซวฮุ่ยจือกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"อาลั้ง ท่านเป็นอย่างไรไป ? ท่านมิสบายในที่ใด ?"

อาลั้งฝืนหัวร่ออย่างคับแค้นขมขื่นขึ้น กล่าวตอบว่า

"โซวโกวเนี้ย ข้าพเจ้ามึนศีรษะขึ้นวูบหนึ่ง ดังนั้นจึงทนทานอยู่มิได้"

โซวฮุ่ยจือรีบกล่าวว่า

"ท่านรีบเข้าไปพักผ่อนในห้องเถิด ข้าพเจ้าก็จะไปแล้ว ค่ำวันนี้มีงานเลี้ยงต้อนรับบิดาบุญธรรมของข้าพเจ้าในเมือง ข้าพเจ้าจะต้องร่วมทางไปด้วย ไว้วันหน้าจะมาเยี่ยมเยียนท่านอีก"

อาลั้งผงกศีรษะ เกาะบ่าเสียวอื้อเดินกลับเข้าไปในห้อง ปิดประตูแล้วกล่าวกับเสียวอื้อว่า

"เราจะพักผ่อนตามลำพัง เจ้าอย่ามารบกวนเราเป็นอันขาด"

เสียวอื้อเมื่อครู่ได้ยินคำพูดที่นางกล่าวอยู่กับโซวฮุ่ยจือแล้ว จึงเข้าใจในเรื่องราวอยู่บ้างเล็กน้อย รู้สึกว่าจะมีเรื่องอันมิเหมาะสมบังเกิดขึ้นแน่ ต้องกล่าวโพล่งไปว่า

"ลั้งโกว ท่านจะอย่างไรโปรดอย่าได้มีความคับแค้นเดือดดาลจนเกินไปนัก"

อาลั้งหัวร่อขึ้นทันทีกล่าวไปว่า

"เสียวอื้อ เจ้าอย่าเดาอย่างงมงายเลอะเทอะเลย เรามีเรื่องอันใดที่คับแค้น ?"

เสียวอื้อจนปัญญา จึงต้องถอยออกไปอย่างมิไว้วางใจ และไม่พึงพอใจ

อาลั้งทอดกายลงบนเตียง เจ็บช้ำน้ำใจดั่งราวกับถูกกรีดเฉือน นางคำนึงขึ้นว่า

'ที่แท้ตั้วกอยังรักเราอยู่อย่างหนักแน่น เรา...เรายังจะมีหน้าไปพบกับตั้วกอได้อย่างไรเล่า ในใจของตั้วกอคงต้องเห็นว่าเราเป็นสตรีที่มีคุณความดีอย่างเพียบพร้อมสมบูรณ์ ซึ่งมิต้องตั้วกอมาบอก เราก็ย่อมทราบเป็นอันดี เพราะโดยนัยเดียวกัน ตั้วกอก็มีคุณสมบัติอันประเสริฐเลิศล้ำอยู่ในใจเราเช่นกัน เรา...เราจะต้องหาวิธีมาให้ตั้วกอรักษาความทรงจำอันดีงามนี้เอาไว้ชั่วนิจนิรันดร จะมีวิธีใดกันเล่า ? อา ถูกแล้ว มีแต่ความตาย มีแต่ความตายเท่านั้น จึงจะบรรลุถึงจุดหมายนี้ได้'

เมื่อคิดถึงความตาย ใจอันพลุ่งพล่านของนางจึงได้ค่อยสงบลงอย่างแช่มช้า และหวนคำนึงขึ้นว่า

'แต่ทว่า เราจะอย่างไรก็ต้องขอพบกับตั้วกออีกสักครั้ง จากนั้น จากนั้น ก็มารวบรัดชีวิตของเราให้อำลาไปจากโลกเลย'

เมื่อนางตกลงใจเช่นนั้น กลับมีความปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงสิบกว่าปีของชีวิตนาง ได้ย้อนเป็นมโนภาพอันแจ่มใสอยู่ในห้วงสมอง และก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

อาทิตย์อัสดงได้ทิ้งแสงหลงเหลือไว้ในหมู่ไม้ชายคา และหิมะที่ขาวสล้าง สะท้อนเห็นใบหน้าอันขาวซีดของนาง พร้อมกับจิตใจที่หนักอึ้งจนทรุดลง ทรุดลง...

เรื่องราวใด ๆ ในโลก มักจะบังเอิญจนสุดที่จะคาดคิดคำนึงได้ ในวันรุ่งขึ้นที่อาลั้งพบกับโซวฮุ่ยจือนั้น โง้วเล่งฮวงก็ได้มาถึงยังเมืองเซี่ยงอันด้วย มิหนำซ้ำ ยังได้พบกับเสียวฮู้ซึ่งเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของโซวฮุ่ยจืออย่างบังเอิญ เสียวฮู้จึงได้

เล่าเรื่องราวของอาลั้ง สร้างความปีติยินดีจนแทบคลุ้มคลั่งต่อโง้วเล่งฮวง เมื่อถามไถ่ถึงที่อยู่ของอาลั้งอย่างชัดเจนแล้ว จึงตะลีตะลานไปโดยมิได้คำนึงถึงสิ่งใด

ที่แท้โง้วเล่งฮวงและซิงเจี๊ยบ เมื่อได้ชัยจากการหักล้างผลาญชีวิตกับเจ้าสำนักทั้งสี่ ในภูเขาโง้วฮั้วซัวแล้ว เล่งฮวงเมื่อชำระล้างความอาฆาตของผู้บังเกิดเกล้าไปในใจจึงเหลือเพียงข้อกังวลอยู่ประการเดียว...นั่นคือสืบเสาะตามหาอาลั้งและมารดาของนาง ซิงเจี๊ยบก็เร่งร้อนที่จะไปติดตามหาเตียแซผู้สวยสดงดงาม และบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ดังนั้น คนทั้งสองจึงลำลาเทพเจ้าสัตตฝีมือบ่วยซัวมึ้ง แยกทางกันออกสืบเสาะตามหา โดยนัดหมายกันว่าอีกหนึ่งเดือนให้หลัง มาพบกันภายในเมืองเซี่ยงอันทางประตูเมืองตะวันตก

เล่งฮวงบุกป่าฝ่าเขามาตลอดรายทางอย่างลำบากตรากตรำ แต่ก็ปราศจากผลใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อคำนวณว่าวันเวลาตามกำหนดนัดกับซิงเจี๊ยบใกล้เข้ามาแล้ว ด้วยความจำเป็นและจำใจ จึงต้องมุ่งหน้ามาสู่เมืองเซี่ยงอัน

เช้าตรู่ของวันนี้ เมื่อเข้ามาในเมือง มิคาดว่าได้ประจันหน้ากับเสียวฮู้อย่างบังเอิญ เสียวฮู้เนื่องจากเป็นคนสนิทของโซวฮุ่ยจือ กับเรื่องความเข้าใจผิดระหว่างโง้วเล่งฮวง อาลั้ง และโซวฮุ่ยจือ จึงรู้ได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน เมื่อวานที่โซวฮุ่ยจือเข้าพบปะกับอาลั้งนั้น นางก็ได้นั่งรออยู่ภายในเกี้ยวของโซวฮุ่ยจือ นางมีความเห็นใจในตัวเล่งฮวงเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงรีบเล่าเรื่องนี้ที่เกี่ยวกับอาลั้งให้กับเล่งฮวงฟังด้วยความปรารถนาดี

เล่งฮวงไปตามทิศทางที่เสียวฮู้บอกเล่า เมื่อผ่านถนนสายใหญ่ทางตะวันตกจิตใจยิ่งเคร่งเครียดตื่นเต้น และยิ่งปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด คำนึงขึ้นว่า

'หากแม้นอาลั้งได้พบว่า เราหานางพบโดยฉับพลันกะทันหัน นางมิทราบว่าจะปลาบปลื้มยินดีสักเท่าไร ในยามนี้โซวโกวเนี้ยได้อธิบายความเข้าใจผิดของนางอย่างชัดเจนหมดสิ้นแล้ว นางย่อมไม่ซึงชังในตัวเราอีกต่อไป หากแม้น...หากแม้นนางทราบว่า ตั๋วกอทุ่มเทพลังใจและความสามารถเสาะหาผลไม้โลหิตอันวิเศษสุด ที่หายากยิ่งของพิภพได้แล้ว สามารถนำนางให้ออกจากโลกแห่งความมืด มาเห็นความสดใสสว่างอีกครั้งหนึ่ง นางจะขอบคุณเราสักเท่าใดกันหนอ'

ในที่สุด ได้มาถึงบ้านที่เสียวฮู้บอกเล่า เมื่อเดินเข้าไปด้วยฝีเท้าอันแผ่วเบาเคาะประตูอยู่สองสามครั้งจึงมีเด็กรับใช้เปิดประตูออกมา

เล่งฮวงถามไปทันทีว่า

"ลั้งโกวเนี้ยอยู่หรือไม่ ?"

เด็กรับใช้ผู้นั้นคือเสียวอื้อนั่นเอง มันพิจารณาดูเล่งฮวงอยู่สองสามครั้ง จึงได้นำเข้าไปนั่งรออยู่ในห้องต้อนรับ แล้วกลับเข้าไปรายงาน

เล่งฮวงกวาดตามองดู เห็นสิ่งประดับภายในห้องต้อนรับนี้ สูงส่งมีค่ามิใช่น้อย จึงบังเกิดความตื่นเต้นและสงสัยใจอย่างยิ่ง รำพึงขึ้นว่า

'เสียวฮู้มิได้บอกว่า อาลั้งอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ใดเลย แต่สภาพเท่าที่เห็น เจ้าของบ้านนี้ดั่งเป็นผู้มีทรัพย์นับเป็นเศรษฐีได้ทีเดียว'

รออยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ก็ยังมิเห็นอาลั้งออกมา เล่งฮวงกระวนกระวายใจอย่างร้อนรุ่ม กำลังจะคิดลุกขึ้นเดินไปถามไถ่ด พลันเห็นม่านประตูถูกแหวกออกแล้วปรากฏใบหน้าอันงดงามสะคราญโฉมโผล่ออกมา

ที่แท้อาลั้งพอได้ฟังคำบอกเล่าของเสียวอื้อ ก็ทราบว่าเล่งฮวงติดตามมาแล้ว นางมิเคยคาดคิดไว้เลยว่า เหตุการณ์จะบังเอิญอย่างกะทันหันถึงปานนี้ นางมุ่งหวังปรารถนาจนกระทั่งใฝ่ฝัน ว่าจะได้พบเล่งฮวงอีกสักครั้ง แต่ยามนี้พอเล่งฮวงได้มาเข้าจริง ๆ นางยิ่งบังเกิดความลังเลจนมิอาจตกลงปลงใจได้ คล้ายดั่งเป็นเด็กที่กระทำความผิดพลาดแล้ว เกรงกลัวต่อผู้ปกครองจะทำโทษก็ปานกัน

ในที่สุดนางก็ตกลงใจได้คิดขึ้นว่า

'ในโลกนี้ยังจะมีเรื่องอันใดที่สร้างความน่าหวาดกลัวให้กับผู้คนไปกว่าความตายได้หรือ ? แม้กระทั่งความตายเรามิกลัวเลย ไยจะต้องไปกลัวเกรงในเรื่องใดอีกเล่า'

ดังนั้น นางจึงได้เดินออกมา

ใบหน้านี้เคยสร้างความลุ่มหลงให้กับเล่งฮวงจนแทบเคลิบเคลิ้มลืมตัว และก็เคยทำให้เสียสละชีวิตอย่างมิคิดเกรงกลัว ยามนี้เมื่อได้พบโดยกะทันหัน เล่งฮวงจึงชะงักงันจนงุนงง โดยมิทราบว่าจะกล่าวอะไรออกไปได้

เมื่อระงับใจอย่างลำบากยากเย็นแล้ว จึงลุกขึ้น เดินไปสองก้าว กุมมืออาลั้งไว้อย่างแผ่วเบา กล่าวขึ้นด้วยความปีติตื้นตันว่า

"อาลั้ง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...นับว่าหาท่านได้พบ...หาท่านได้พบแล้ว"

อาลั้งโถมกายเข้าไปในอ้อมอกเล่งฮวง ร่ำไห้สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ตั้วกอ ในที่สุดท่านก็มาแล้ว ท่านมาได้ในที่สุด ข้าพเจ้าคร่ำครวญหาท่านอยู่ทุกวันเวลา ในที่สุดท่านก็มาแล้วจริง ๆ"

เล่งฮวงบังเกิดความสลดหดหู่ขึ้นอย่างรุนแรง หยาดน้ำตาเอ่อคลอจนแวววับ กล่าวเสียงนุ่มนวลปลอบโยนว่า

"อาลั้ง มิต้องร้องไห้ดอก รีบเช็ดหยาดน้ำตาเสีย เราสองสมควรจะปลาบปลื้มยินดีจึงจะถูกต้อง ท่านอย่าได้ร้องไห้ไปเลย ข้าพเจ้ามีของสิ่งหนึ่งมามอบให้กับท่าน รับรองว่าท่านต้องปีติยินดีอย่างยิ่ง"

อาลั้งเมื่อร่ำไห้เป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว จิตใจจึงค่อยปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้น คำนึงอยู่ว่า

'นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ได้พบกับตั้วกอแล้ว นับแต่นี้ต่อไป ตั้วกอก็จะมิได้พบกับเราอีกจวบชั่วชีวิต ถูกทีเดียว เราสมควรจะปีติยินดีจึงจะถูกต้อง'

นางเมื่อได้คิดแล้วจึงเช็ดหยาดน้ำตาจนเหือดแห้ง ถามเบา ๆ ว่า

"ตั้วกอ เวลากว่าครึ่งปีนี้ ท่านไปในที่ทางใด ความอาฆาตของแป๊ะแป๋ (ลุง) ได้ล้างแค้นสำเร็จแล้วหรือไม่ ?"

เล่งฮวงเห็นนางพอเอ่ยปาก ก็ถามถึงภาระการล้างแค้นของตนทันที กับผลไม้โลหิตที่นางหวังพึ่งมารักษาดวงตาที่แจ่มใสนั้น กลับมิได้เอ่ยพาดพิงถึงเลย ในใจจึงบังเกิดความตื้นตันอย่างใหญ่หลวง กล่าวเสียงเครือไปว่า

"เวลากว่าครึ่งปีนี้ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์ที่ทั้งตื่นเต้นทั้งน่ากลัวและเปี่ยมด้วยอันตรายอย่างยิ่งยวด แต่ก็สนุกสนานน่าครึกครื้น วันหน้ามีเวลาแล้ว ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังอย่างถี่ถ้วนทีเดียว ข้าพเจ้ารับรองว่าท่านต้องพอใจฟังเป็นแน่ แม้กระทั่งเมื่อร่วมเดือนที่ผ่านไปนี้ ข้าพเจ้าและเจี๊ยบตี๋ได้ต่อสู้ระหว่างสองต่อสี่ ฆ่าฟันจนเจ้าสำนักใหญ่ทั้งสี่ในบู๊ลิ้มแหลกลาญกระจุยกระจายไปในภูเขาโง้วฮั้วซัว เจ้าสำนักบู๊ตึงเซียะเอี้ยงเต้าเจี้ยง เจ้าสำนักคงทั้งลิ้งัก ต่างถูกเราสองฆ่าตายลงกับมือ มันทั้งสี่ได้ร่วมมือเมื่อคราครั้งนั้น มันทั้งสี่ได้ร่วมมือใช้กระบวนเพลงกระบี่นี้ทำร้ายบิดาข้าพ-เจ้าไป เฮอะ มันไหนเลยจะคาดคิดได้ว่า อีกสิบกว่าปีให้หลัง พวกมันต้องมาสังเวยชีวิตลงด้วยขบวนกระบี่นั้นเช่นกัน"

ในใจนางมาตรแม้นจะรันทดสลดหดหู่ แต่พอได้ยินเล่งฮวงล้างความอาฆาตแค้นไปได้แล้ว ก็อดมิได้ต้องมีความพลุ่งพล่านและปลาบปลื้มยินดีจนคึกคักขึ้น กล่าวเสียงเข้มแข็งไปว่า

"ตั้วกอ ฆ่าได้ประเสริฐมาก"

เล่งฮวงถามขึ้นอย่างสนใจว่า

"อาลั้ง ตั้วเนี้ยเล่า ?"

พอเอ่ยถึงตั้วเนี้ย อาลั้งก็อดมิได้ที่ต้องหลั่งน้ำตาลงอีกแล้ว นางสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"มารดาคงจะถูกอุทกภัยคร่าชีวิตไปแล้ว"

แล้วจึงได้เล่าเรื่องราวของอุทกภัยในวันนั้น ให้กับเล่งฮวงฟังอย่างละเอียด

เล่งฮวงปลอบโยนนางอย่างอ่อนโยนขึ้นว่า

"อาลั้ง นั้นก็มิแน่นักดอก เทพยดาฟ้าดินย่อมต้องปกปักรักษาต่อคนดีมีธัมมะอยู่เสมอ ตั๋วเนี้ยคงจะต้องปลอดภัยไร้อันตรายอย่างใดเป็นแน่"

แต่เล่งฮวงก็รีบกล่าวเสริมขึ้นอีกว่า

"อาลั้ง ท่านลองทายดูว่า ข้าพเจ้าจะมอบของอันใดให้กับท่าน ?"

อาลั้งครุ่นคิดชั่วขณะ จึงสั่นศีรษะพลางตอบว่า

"ข้าพเจ้าเดามิถูก"

เล่งฮวงถามขึ้นด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"ในขณะนี้ท่านหวังอย่างยิ่งคือสิ่งอันใด ?"

อาลั้งตอบเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"เพียงหวังให้มารดาและท่าน มีความแข็งแรงเป็นปกติสุข ข้าพเจ้ายังจะไปหวังสิ่งอันใดอีกเล่า เทพยดาฟ้าดินต่างก็ใจคับแคบยิ่ง ข้าพเจ้ามุ่งหวังวิงวอนมากไปแล้ว กลับจะสร้างความผิดหวังให้อย่างรุนแรงอีก"

เล่งฮวงล้วงเข้าไปในอกเสื้อ หยิบเอาขวดน้อยขึ้นมาสองใบ หนึ่งนั้นบรรจุน้ำศิลาหมื่นปี ที่ฮุ่นเอี่ยเอี้ยมอบให้ ส่วนอีกหนึ่งบรรจุผลไม้โลหิตที่คั้นเหลือแต่น้ำ ซึ่งได้มาจากเกาะตั้วฉิ่มเต้าของเพ่งฮั้วมเซี่ยงหยิน

เล่งฮวงกล่าวเสียงอ่อนโยนขึ้นว่า

"อาลั้ง ข้าพเจ้าเคยบอกว่า จะหาผลไม้โลหิตให้ท่าน เพื่อให้นัยน์ตาท่านได้กลับสู่แสงสว่างอันสดใสอีกครั้งหนึ่ง นับว่าเทพยดาฟ้าดินมิได้สร้างความผิดหวังให้กับผู้มีกำลังใจอันเข้มแข็ง มีความมานะพากเพียรไม่ย่อท้อ ในที่สุดก็ถูกข้าพเจ้าสืบเสาะจนพบผลไม้โลหิตเข้าได้ มาเถิด ให้ข้าพเจ้ารักษาให้ท่านเลย"

อาลั้งรู้สึกปลาบปลื้มยินดีขึ้นอย่างรุนแรง แต่ก็เพียงชั่ววูบเดียวเท่านั้น เพราะนางคำนึงขึ้นว่า

'ช่วงเวลาผ่านไปชั่วครู่ชั่วยาม การอยู่ใกล้ชิดกับตั้วกอของเราก็สั้นเข้าไปชั่วครู่ชั่วยามด้วย ไยจะต้องให้การรักษาพยาบาลมาคร่าเวลา ให้สูญเสียโดยเปล่าประโยชน์เล่า'

พอได้คิดเช่นนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า

"เรามาเล่ากันถึงเหตุการณ์หลังพรากจากเสียก่อนจะประเสริฐกว่า มิต้องไป

วุ่นวายกับการรักษาพยาบาลเลย"

เล่งฮวงเห็นนางมีสีหน้าราบเรียบจริงจัง จึงกล่าวอย่างพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนักว่า

"จูฮูจื้อเคยบอกไว้ว่า เพียงดื่มน้ำผลไม้โลหิตแล้วนอนพักผ่อนสักสามชั่วยาม ก็จะบังเกิดสรรพคุณ มิหนำซ้ำ ในขณะนี้ยังมีอุทกศิลาหมื่นปีอันวิเศษสุด ซึ่งสามารถเรียกเลือดเนื้อที่เน่าเปื่อยไปเพราะถูกพิษร้ายกัดกร่อน ให้กลับคืนฟื้นสู่สภาพปกติอีกด้วย อาลั้งท่านดื่มน้ำผลไม้โลหิตนี้ก่อนเถิด"

อาลั้งปฏิเสธบ่ายเบี่ยงมิได้ จึงจำต้องรับขวดมรกตที่บรรจุน้ำสีแดงมาดื่มจนหมดสิ้น

เล่งฮวงเทน้ำสะอาดมาหนึ่งถ้วย และหยดน้ำศิลาอันวิเศษเข้าไปอีกหลายหยด ใช้สำลีบริสุทธิ์จุ่มแล้วเช็ดล้างตาให้อาลั้งอย่างทะนุถนอมระมัดระวัง เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงได้ใช้ผ้าผูกดวงตาของนาง พลางกล่าวอย่างปลาบปลื้มยินดีว่า

"อีกสามชั่วยามให้หลัง เมื่อข้าพเจ้าคลายผ้าผูกตาของท่านออก ท่านก็จะได้เห็นแสงสว่างอีกครั้งหนึ่งแล้ว"

อาลั้งกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ตั้วกอ ขอบพระคุณท่านมาก"

เล่งฮวงกล่าวขึ้นอย่างไม่พึงพอใจว่า

"อาลั้ง ไยท่านต้องกล่าวเช่นนี้เล่า จงไปพักผ่อนเสียก่อนเถิด"

อาลั้งรีบสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"ไม่ ตั้วกอ ข้าพเจ้าจะฟังเรื่องราวของท่านอีก"

เล่งฮวงสุดจะขัดใจนางได้ จึงต้องเล่าประสบการณ์ที่เผชิญมาในเวลากว่าครึ่งปีให้กับนางฟังอย่างถี่ถ้วน เล่งฮวงยิ่งเล่ายิ่งมีความคึกคักกระปรี้กระเปร่า และภาคภูมิลำพองใจ อาลั้งฟังอย่างสงบเยือกเย็น ยามเมื่อนางได้ฟังถึงภยันตรายที่เล่งฮวงฟันฝ่ามาอย่างลำบากยากแค้น จึงสามารถได้ผลไม้โลหิตมา ต้องบังเกิดความตื่นตันพลุ่งพล่านจนหลั่งน้ำตาลงอีก

เล่งฮวงกล่าวอย่างปลาบปลื้มยินดีว่า

"ขณะนี้ ความทุกข์ยากลำเค็ญก็ผ่านพ้นไปหมดสิ้นแล้ว ความอาฆาตแค้นก็ชำระล้างจนเสร็จสิ้นเช่นกัน อาลั้ง เราพากันกลับไปบ้านได้แล้ว ทำไร่ไถนาปลูกดอกไม้ ใช้ชีวิตร่วมกันจวบจนวันตาย จะมิยอมพรากจากกันอีกต่อไป"

อาลั้งยิ้มน้อย ๆ แต่รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นนี้ ยังมีแววแห่งความสลดรันทดขึ้นอย่างรุนแรง

เล่งฮวงลิงโลดใจอย่างสุดแสน จึงมิได้ไปสนใจสังเกตดูสีหน้านาง คงเล่ากล่าวต่อไปว่า

"พวกเราต้องไปหาตั้วเนี้ยก่อน ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องทดแทนต่อท่านอย่างประเสริฐ บ้านของเราที่เก่าก่อนพวกเราย้ายไปอยู่ยังเชิงเขาไท้ซัวเลย ปลูกบ้านไว้ในที่นั้นสักหลังหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็จะได้ไปเยี่ยมเยียนฮุ่นเอี่ยเอี้ยได้ง่ายดายและบ่อยครั้ง อาลั้ง ฮุ่นเอี่ยเอี้ยมีความรักใคร่ชอบพอท่านเป็นอย่างยิ่ง ท่านได้สั่งย้ำแล้วย้ำอีกให้ข้าพเจ้าพาท่านไปดูบ้าง อา ถูกทีเดียว พุทราในที่นั้นทั้งโตทั้งหวานหอม ท่านย่อมต้องชอบรับประทานอย่างแน่นอน"

อาลั้งพลันรู้สึกคันนัยน์ตาขึ้น จึงยกมือคลายผ้าผูกตาออก

เล่งฮวงรีบห้ามปรามไปอย่างรวดเร็ว พลางถามขึ้นว่า

"ท่านมีความรู้สึกเป็นอย่างไร ?"

อาลั้งตอบเบา ๆ ว่า

"นัยน์ตาข้าพเจ้าคันเหลือเกิน"

เล่งฮวงปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ร้องเสียงระรัวไปว่า

"สำเร็จ สำเร็จแล้ว คาดมิถึงว่ายาอันทรงประสิทธิภาพนี้ จะมีสรรพคุณขึ้นได้อย่างรวดเร็ว อาลั้ง ระงับใจไว้ ให้ข้าพเจ้าคลายผ้าผูกตาของท่านออกเอง"

ในใจเล่งฮวงอธิษฐานอยู่อย่างคร่ำเคร่ง และรีบคลายผ้าผูกตาของอาลั้งออก อาลั้งพลันรู้สึกว่ามีแสงสว่างอันเจิดจ้าจนมิอาจทนทานได้ ทำให้นางต้องฟุบลงกับพื้นไป

เล่งฮวงรีบถามอย่างร้อนรนว่า

"อาลั้ง เป็นอย่างไรแล้ว เป็นอย่างไรแล้ว ?"

อาลั้งลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า นางสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปสองครั้ง เพ่งมองจ้องดูเล่งฮวงจนแน่วนิ่ง อีกครู่ใหญ่หยาดน้ำตาจึงได้ไหลออกเป็นหยดหยาดไม่หยุดยั้ง

เล่งฮวงรีบถามขึ้นว่า

"ท่านสามารถเห็นข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

อาลั้งผงกศีรษะรับ เล่งฮวงจึงแผดร้องด้วยความปลาบปลื้มยินดี โอบอุ้มนางกระโดดโลดเต้นอยู่ภายในห้องตลอดเวลา

อาลั้งกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ตั้วกอ ท่านปล่อยข้าพเจ้าลงเถิด"

เล่งฮวงชะงักงันไปทันที แล้วจึงกล่าวว่า

"ท่านดู ข้าพเจ้าช่างโง่เขลาเสียจนเลอะเลือน เพราะความปีติยินดีเกินไป

นั่นเอง ถูกทีเดียว อาลั้ง ตาทั้งสองของท่านเพิ่งจะเป็นปกติ มิอาจจะใช้สายตาได้นานนัก ท่านจงรีบไปนอนหลับพักผ่อนบนเตียงเถิด"

กล่าวจบก็อุ้มร่างนางเดินเข้าไปภายในห้องนอน

เมื่อวางอาลั้งลงบนเตียงอย่างแผ่วเบาทะนุถนอม คลุมผ้าห่มให้นางแล้ว จึงกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"อีกสักครู่ข้าพเจ้าจะมาเยี่ยมท่านอีก"

อาลั้งคว้ามือเล่งฮวงไว้ทันที กล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"ตั้วกอ ท่านโปรดอย่าไปจากข้าพเจ้าเลย"

เล่งฮวงเห็นนางมีสีหน้าตื่นตระหนกตกใจ จึงจำต้องนั่งลงที่ข้างเตียงของนาง

อาลั้งเพ่งมองจ้องดูเล่งฮวง เห็นประกายตาเล่งฮวงเปี่ยมไปด้วยความรักอันซาบซึ้งตรึงตรา ทำให้ผู้ถูกมองแล้วมิอาจจะระงับใจตนเองได้เลย

อาลั้งจึงกล่าวขึ้นทันใดว่า

"ตั้วกอ ท่านเชื่อหรือไม่ว่า เบื้องบนสวรรค์ชั้นฟ้า ยังมีอุทยานที่สวยงามตระการตาน่าภิรมย์อยู่ ?"

เล่งฮวงงุนงงจนมิเข้าใจในคำพูดนาง สั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"น่ากลัวเป็นเรื่องเท็จกระมัง"

อาลั้งผิดหวังอย่างรุนแรง คิดอยู่ว่า

'หรือว่ามารดาหลอกลวงเรา อย่างนั้นนิทานที่ท่านเคยเล่าให้เราฟัง ล้วนแล้วแต่เป็นคำเล่าที่ปราศจากความจริง ?'

เล่งฮวงประโลมขึ้นว่า

"ท่านอย่าได้คิดเหลวไหลไปเลย จงถนอมตัวไว้ให้ประเสริฐดีกว่า"

อาลั้งมิยินยอม พัวพันออดอ้อนจนเล่งฮวงต้องนั่งฟังนางกล่าวรำพึงถึง เรื่องสนุกสนานเมื่อครั้งยังเยาว์วัย เล่งฮวงฟังนางกล่าวอย่างเยือกเย็นสบายอารมณ์ ก็อดมิได้ที่ต้องหวนคิดถึงชีวิตในวัยเยาว์อันน่าสนุก และรู้สึกอบอุ่นใจเป็นอย่างยิ่ง

อาลั้งกล่าวเสียงไพเราะขึ้นว่า

"ตั้วกอ ท่านยังจำในครั้งที่เราสองขึ้นไปหาดอกไม้ใบหญ้ากันบนภูเขา แล้วพบสุนัขจิ้งจอกตัวมหึมาหรือไม่ ?"

เล่งฮวงกล่าวสวนขึ้นด้วยเสียงกลั้วหัวร่อว่า

"ในขณะนั้น ข้าพเจ้าตื่นตระหนกตกใจจนมือเท้าอ่อนล้า แทบมิอาจทรงกายได้ แม้กระทั่งลมหายใจก็ไม่กล้าจะระบายให้แรงนัก แต่นับว่าโชคยังดี ที่สุนัขจิ้งจอก

อันชั่วร้ายตัวนั้นมิได้พบเห็นพวกเรา"

อาลั้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ายังจำได้ซึ้งตรึงตราไม่มีวันลืม ในขณะนั้น มาตรแม้นท่านจะตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ในมือของท่านยังกำไม้ไว้ท่อนหนึ่งจนแนบแน่น ยืนบังอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้าเพื่อคุ้มครองป้องกันข้าพเจ้า ตั้วกอ ท่านดีต่อข้าพเจ้าอย่างเหลือเกิน หากในชั่วชีวิตนี้ ข้าพเจ้าไม่มีทางตอบแทนต่อท่าน ข้าพเจ้าแม้นจะกลับกลายไปเป็นภูตผีปิศาจ ก็จะต้องขอทดแทนท่านอย่างจริงใจ"

เล่งฮวงรีบกล่าวขึ้นว่า

"อาลั้ง อย่าได้กล่าวคำพูดอันน่าสลดใจนี้อีกเป็นเด็ดขาด วันเวลาอันอบอุ่นของเราจะได้บรรลุถึงอยู่แล้ว อาลั้ง กับเรื่องราวใด ๆ ในวงพวกนักเลงนั้น ข้าพเจ้ามิรู้สึกสนใจไยดี และคร้านที่จะไปแตะต้องข้องเกี่ยวด้วย ขอเพียงเราสองได้อยู่ร่วมรวมกัน มาตรแม้นจะอดอยากยากแค้น จะหนาวเหน็บลำเค็ญ ข้าพเจ้าก็มีความปลาบปลื้มยินดี พวกเราอาศัยอยู่ยังเชิงเขาทุกวัน จะไปปีนเขา ไปฟังเสียงน้ำตก ไปเดินเล่น ไปเก็บผลไม้ และยังมีซิงเจี๊ยบตี่ น้องชายร่วมสาบานที่มีพลังฝีมือยอดเยี่ยมของพิภพ มันย่อมจะต้องมาเยี่ยมเยียนเราบ่อยครั้งอีกด้วย อาลั้ง ท่านว่าชีวิตเช่นนั้น จะเป็นสุขสดชื่นหรือไม่ ?"

อาลั้งเห็นใบหน้าอันงดงามสง่าของเล่งฮวง เป็นประกายแห่งความสุขอย่างล้นเหลือ จนแย้มยิ้มระรื่นอยู่ นางคิดจะสะกิดเตือนอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็มิอาจจะแข็งใจกล่าวออกไปได้

จวบจนถึงเวลาเที่ยง เล่งฮวงพลันคิดถึงกำหนดนัดที่ตกลงไว้กับซิงเจี๊ยบได้จึงรีบเล่าให้อาลั้งฟังแล้วจึงลุกขึ้นจะจากไป

อาลั้งจ้องมองดูเล่งฮวงด้วยสายตาอันแน่วนิ่งซาบซึ้ง กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"ตั้วกอ ท่านจะจำข้าพเจ้าได้ตลอดชีวิตจริง ๆ หรือ ?"

เล่งฮวงชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่แล้วผงกศีรษะรับ

อาลั้งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ตั้วกอ สมมติว่า...สมมติว่าข้าพเจ้ากระทำเรื่องที่สร้างความเสียใจให้กับท่านอย่างรุนแรง ท่านจะยอม...จะยอม...อภัยให้ข้าพเจ้าหรือไม่"

เล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นทันทีว่า

"อาลั้ง ท่านดีต่อข้าพเจ้าทุกประการ การกระทำทุกสิ่งก็ทำไปเพราะเห็นแก่ข้าพเจ้า ไยจะมีเรื่องอันใดที่สร้างความเสียใจให้กับข้าพเจ้าด้วย"

อาลั้งถอนหายใจยาว ๆ พลางกล่าวอย่างสลดรันทดขึ้นว่า

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็วางใจได้แล้ว เอาเถิด ตั้วกอ ท่านไปได้แล้ว"

เล่งฮวงหันร่างจะเดินจากออกไป อาลั้งพลันร้องเรียกขึ้นว่า

"ตั้วกอ ท่านหันให้ข้าพเจ้าได้ดูอีกสักครั้งด้วย"

เล่งฮวงรู้สึกข้องคลางแคลงเป็นอย่างยิ่ง เพราะรู้สึกว่า อาลั้งมีความพิกลกว่าทุกครั้งอย่างน่าระแวง แต่ในยามปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโตนี้ สัมปชัญญะจึงได้เลือนรางไปกว่ายามปกติ ดังนั้น เล่งฮวงจึงมิได้ไปครุ่นคิดถึงเรื่องอื่นใดอีก

อาลั้งเพ่งมองจ้องดูเล่งฮวงด้วยสายตาอันซาบซึ้งแน่วนิ่ง จนรู้สึกว่าชั่วชีวิตนี้มีสิ่งสร้างความพึงพอใจให้กับนางโดยสมบูรณ์ ปราศจากความอาลัยอาวรณ์อีกแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านจงรีบกลับมาด้วย"

เมื่อนางมองจนเล่งฮวงไปจากแล้ว รอยยิ้มที่มีอยู่ก็ปลาสนาการไปอย่างแช่มช้า ครุ่นคิดขึ้นว่า

ใด ๆ ในโลกนี้ ความจริงก็ปราศจากสิ่งงามพร้อมสมบูรณ์ทุกประการ หากสมบูรณ์ดีงามจนเพียบพร้อม ก็มิอาจจะดำรงคงได้ยาวนานนัก คนรักในยามเยาว์วัยที่รุ่มร้อนซาบซึ้งและหนักแน่น แต่มักมิอาจจะทะนุถนอมให้จิรังถึงยามแก่เฒ่า สามีภรรยาที่ถูกตบแต่งอย่างคลุมถุงชน มักจะอยู่ร่วมรวมกันจนวันตาย ในชั่วชีวิตของเรา ก็นับว่าเพียงพอแล้ว เราได้รับน้ำใจไมตรีและความรักที่จริงใจจากความรู้สึกอันสูงส่งและบริสุทธิ์ไร้ราคี มาตรแม้นจะเป็นช่วงเวลาอันสั้น ๆ แต่ก็มีความหมายทรงคุณค่าไปกว่า ความรักที่กระท่อนกระแท่นมิสม่ำเสมอจนจวบชั่วชีวิตมากมายนัก"

นางผลักหน้าต่างออกไป แหงนหน้ามองดูท้องฟ้าสีครามสดใส สูดดมกลิ่นดอกไม้อันหอมหวนแรง ๆ อยู่หลายครั้ง ครั้นแล้วนางจึงได้ไปจัดการกับตนเองด้วยความสงบเยือกเย็น...

เล่งฮวงก้าวอย่างรวดเร็วไปทางนอกประตูเมือง ด้วยความปลาบปลื้มยินดี เมื่อถึงที่นอกประตูใหญ่ เห็นซิงเจี๊ยบยังมิได้มาตามกำหนดนัด จึงได้เดินไปมาอยู่ในบริเวณนั้น ด้วยสีหน้าอันกระหยิ่มยิ้มย่อง

เวลานั้น เป็นรัชกาลอันสงบร่มเย็นปราศจากยุคเข็ญ และเป็นปีที่ข้าวปลาอุดมสมบูรณ์ เล่งฮวงจึงเห็นแต่ตึกรามหอห้องที่สร้างอย่างโอฬารสง่างามน่าเกรงขาม

พ่อค้าวานิชไปมาอย่างคับคั่ง พวกชาวไร่ชาวนาต่างมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ซึ่งสร้างความพึงพอใจกับเล่งฮวงจนปลอดโปร่งโล่งอารมณ์อย่างยิ่ง

เล่งฮวงรออยู่ประมาณครึ่งชั่วยาม ก็ยังมิเห็นชิงเจี๊ยบจะมาตามคำนัดหมาย จึงทราบว่าชิงเจี๊ยบคงต้องเกิดเรื่องอันใดมาถ่วงเวลาให้ช้าไปบ้าง จึงไปขอพู่กันและกระดาษจากร้านค้าเล็ก ๆ ที่ใกล้ประตูเมือง เขียนบอกเล่าถึงสถานที่อยู่ของตนไว้อย่างชัดเจน

ครั้นแล้ว จึงได้เดินจากประตูเมืองไปด้วยตัวอันเบาหวิวปลอดโปร่งใจ รู้สึกว่าเหตุการณ์ใด ๆ ในพิภพช่างมีความสุขสงบอย่างเหลือแสน แสงอาทิตย์ที่สาดส่องมาบนร่าง เล่งฮวงมีเพียงรู้สึกอบอุ่นกายเท่านั้น แม้กระทั่งในใจก็พลอยรู้สึกอบอุ่นเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย

เล่งฮวงคำนึงถึงวาจาของอาลั้งที่กล่าวมาอย่างใคร่ครวญขบคิด ในฉับพลันนั้นความรู้สึกอันมิเคยมีมาแต่กาลก่อน ก็โถมจู่โจมจนจับใจในทันที ช่วงเวลาพริบตานั้น เล่งฮวงแยกมิออกว่า เป็นความเศร้าเสียใจหรือตื่นเต้นดีใจกันแน่ เพียงรู้สึกวุ่นวายจนเป็นพัลวัน มิอาจจะกระทำอย่างไรออกไปได้ หลังจากข่มใจอย่างลำบากยากเย็นแล้วจึงคำนึงขึ้นว่า

'เราน่ากลัวลิงโลดจนหน้ามืดตามัวไปแล้วกระมัง ?'

แต่ทว่า ลางสังหรณ์อันน่าหวาดหวั่นสะเทือนขวัญ ยิ่งแผ่ซ่านออกอย่างรุนแรงภายในจิตใจ ได้ครอบคลุมเอาร่างไว้จนหมดสิ้นแล้ว

เล่งฮวงเป็นผู้มีความชาญฉลาดอย่างเหลือแสนอยู่แล้ว ในยามนี้เมื่อความลิงโลดใจได้ผ่านพ้นไป ห้วงสมองก็แจ่มใสปราดเปรียวดุจเดิม เมื่อคำนึงถึงวาจาในครั้งสุดท้ายของอาลั้ง คิดถึงรอยยิ้มที่นางให้ในคราจะใกล้จาก ความสลดรันทดอาวรณ์ที่นางมีต่อตน สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวจนหัวใจแทบจะแหลกลาญในทันที.

เล่งฮวงเกรงกลัวอย่างเหลือเกิน เกรงกลัวจนต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ มิต้องคำนึงถึงสายตาของผู้คนที่สัญจรไปมา ก็ปล่อยฝีเท้าวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปทันที จวบจนเมื่อถึงยังคฤหาสน์ที่อาศัยของอาลั้งแล้ว ก็ได้ยินเสียงร่ำไห้ดังแว่วออกมา

เล่งฮวงทราบว่า เรื่องได้เลวร้ายดังลางสังหรณ์ของตนแล้ว จึงพุ่งพลังลมปราณกระโดดข้ามกำแพงไปอย่างรวดเร็ว ฝ่าเข้าไปถึงภายในห้องส่วนตัวที่เมื่อครู่ตนมา เห็นอาลั้งล้มอยู่บนพื้น เสียวอี้ซุกร่างร่ำไห้อยู่ที่ข้างกายนาง

เสียวอี้อรำพันทั้งน้ำตาขึ้นว่า

"ลั้งโกวตายไปแล้ว ท่านยังจะมาทำไม ?"

เล่งฮวงถลันกายไปที่เบื้องหน้า อุ้มซากศพอาลั้งขึ้น แตะชีพจรเห็นว่าเย็นเฉียบไปทั้งมือเท้า ที่เบื้องหน้าสายตาจึงปรากฏความเลือนรางขึ้นวูบหนึ่ง จนแทบจะล้มสลบลงไป

เมื่อวางซากศพอาลั้งลงอย่างแผ่วเบาแล้ว ก็เหลียวกลับไปมองรอบบริเวณด้วยสายตาอันเย็นชาเปล่าเปลี่ยวแวบหนึ่ง แล้วพลันก็ครางเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

"ชั่วฟ้าดินสลาย ชีวิตคนจะยืนยาวอยู่เท่าไร ก่อนและหลังอย่างปราศจากความรู้สึก นับแต่นี้ไปจะพบกันได้ในที่ใด"

พอครางจบก็กระอักโลหิตสด ๆ ออกมาสองกองทันที

เสียวอื้อแหงนหน้าขึ้นมองดูหนุ่มรูปงามที่คล้ายดั่งได้กลับกลายไปเป็นคนละคนในช่วงเวลาเพียงวูบเดียว ในสายตาเต็มไปด้วยแววแห่งความหม่นหมองรันทดเปี่ยมไปด้วยแววแห่งความผิดหวังอย่างรุนแรง ทำให้ผู้เห็นคล้ายดั่งได้ถูกเหวี่ยงเข้าไปภายในหล่มน้ำแข็งอันเย็นยะเยือก ภายในปาทึบอันรกชัฏ เสียวอื้อต้องสยิวกายจนตัวสั่นสะท้านไปอย่างมิอาจสะกดได้

เล่งฮวงยามเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดแสนแล้ว กลับสามารถระงับใจเอาไว้ได้ โดยมิส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร โอบอุ้มซากศพอาลั้งเดินออกจากห้องโดยมิยอมเหลียวกลับไปดูอีกเลย

เสียวอื้อเช็ดหยาดน้ำตาอย่างแช่มช้า วาจาของลั้งโกวยังดังแว่วอยู่ที่ริมหูว่า

"...เสียวอื้อ เรื่องของเราเจ้ารู้ทุกสิ่งอันแล้ว ในขณะนี้ เราจะต้องไปที่อันสุดแสนจะห่างไกลแห่งหนึ่ง นับแต่นี้ต่อไป เจ้าต้องบำเพ็ญตนเป็นคนดีมีความมานะพยายาม เรื่องใด ๆ ของเรานั้น เจ้าจะบอกกับโง้วกงจื้อมิได้เป็นอันขาด..."

เมื่อคิดถึงตอนนี้ เสียวอื้อต้องมีน้ำตาไหลพรากลงมาอีกแล้ว กล่าวตำหนิตนเองขึ้นว่า

"เสียวอื้อ เจ้าโง่เขลาบัดซบ เจ้ายังเข้าใจว่าลั้งโกวจะปลีกตัวไปจากโง้วกงจื้อยังดินแดนอันสุดไกล เจ้ากลับคาดคิดมิถึงว่า ท่านจะผูกคอตายเสียได้"

แล้วหวนคิดขึ้นอีกครั้งอย่างเจ็บช้ำว่า

"ปึงพั่วพั้วและลั้งโกวต่างเป็นคนดีอันประเสริฐยิ่ง แต่ผลสุดท้ายที่นางทั้งสองได้รับเล่า กุ่ยเจี้ยง (นายอำเภอ) ที่อุบาทว์ชาติชั่ว เมื่อเห็นลั้งโกวมีความงดงามสะ-คราญตา ต้องระเห่เร่ร่อนจากมาตุภูมิถิ่นเกิด จึงได้ปรักปรำใส่ไคล้ ว่านางเป็นครอบครัวของโจรร้ายใจชั่ว จากนั้นก็แสร้งทำเป็นช่วยเหลือ ปลดเปลื้องต่อโทษทัณฑ์ที่ถูกใส่ไคล้ น่าสงสารลั้งโกว ไหนเลยจะไปรู้ทันอุบายอันชั่วช้าอุบาทว์ของมันได้ มัน

ฉวยโอกาสที่ลั้งโกวยังสำนึกในพระคุณ มิทันระวังตัว ใช้ยาสลบมอมนางและย่ำยีตามสันดานของสัตว์ป่า ซึ่งเป็นเรื่องที่ทุกคนรู้ได้จนทั่วไป แต่ทว่า เจ้ามนุษย์ชั่วช้าอุบาทว์เยี่ยงนี้ ยังมีตำแหน่งหน้าที่อันใหญ่โตในวงราชการ มีเงินทองสมบัติพัสถานที่หลั่งไหลเข้าไปไม่หยุดยั้ง หรือว่าฟ้าดินจะมีเจตนาเช่นนี้ นี่หรือคือความยุติธรรมของสังคม !

'ลั้งโกวอดทนกล้ำกลืนความอัปยศอดสู ก็เพราะต้องการจะเห็นโง้วกงจื้อสักครั้งเท่านั้นเอง บัดนี้ ความปรารถนาของลั้งโกวได้บรรลุดั่งใจหมายแล้ว ลั้งโกวย่อมต้องคร่าชีวิตของตัวเองอย่างแน่นอน ลั้งโกวมิยินยอมให้โง้วกงจื้อได้ทราบ นั่นก็เพราะว่าจะเหลือรอยจารึกอันงดงามของนาง ให้ตราตรึงอยู่ในความทรงจำของโง้วกงจื้อจวบชั่วกาลนาน น่าสงสารที่ท่านเพราะรักโง้วกงจื้อ จึงได้ปล่อยปละต่อความเจ็บช้ำ ความลำเค็ญที่ถูกใส่ไคล้และย่ำยีมา เรื่องนี้มีแต่เราเท่านั้นที่ทราบอย่างละเอียดถี่ถ้วนแต่ต้นจนปลาย ลั้งโกวมิเคยจะเห็นเราเป็นดั่งผู้รับใช้อันต่ำต้อย ทุกวิถีทางและทุกประการ ต่างวางตัวเป็นดุจตั้วเจ๊ที่คุ้มครองรักษาต่อเซียวตี๋ ให้ความรักสงสารและเวทนา ซึ่งในชั่วชีวิตของเราเสียวอี้อนี้ ไหนเลยจะเคยมีผู้ให้ความรักใคร่ปรานีดุจนี้มาก่อนด้วย ลั้งโกว...ลั้งโกว...หากแม้นข้าพเจ้ามิสามารถล้างแค้นแทนท่านแล้ว ในชั่วชีวิตของข้าพเจ้า ก็จะเลวทรามต่ำช้าไปยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉานเสียอีก !'

เสียวอี้อเดินอย่างองอาจออกจากประตู ด้วยปณิธานอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวระเหเร่ร่อนไปในโลกกว้าง สืบเสาะหาอาจารย์ผู้ทรงฝีมือ ในภายภาคหน้าจึงกลายเป็นผู้มีฝีมืออันสูงส่ง กระทำสำเร็จตามปณิธานที่หวังไว้จนได้

เล่งฮวงว่าจ้างรถม้ามาคันหนึ่ง เพราะเกรงว่าการอุ้มซากศพของอาลั้งเช่นนั้นเป็นที่สะดุดตาต่อผู้คนอย่างยิ่ง เมื่อรถม้าถึงยังนอกเมืองแล้ว จึงได้โยนเงินให้สารถีหนึ่งแท่งอย่างไม่สนใจ อุ้มอาลั้งกระโดดละลิ่วตรงไปที่เบื้องหน้าดุจดั่งเหินบิน สารถียังเข้าใจว่าได้พบกับเทพเจ้าแห่งสมบัติเข้าแล้ว จึงแลบลิ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

เล่งฮวงเดินแต่ทางลัดอันคดเคี้ยว หลังจากไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ ก็ถึงยังเชิงเขาแห่งหนึ่ง เล่งฮวงใช้วิชาตัวเบาอันสูงส่ง พุ่งร่างขึ้นยังภูเขาดุจดั่งเหินบิน ทางภูเขาแห่งนี้ขรุขระทุรกันดารอย่างยิ่ง เล่งฮวงเมื่อวิ่งมาจนถึงยังปากถ้ำแห่งหนึ่งแล้วก็พากายไปวางซากศพอาลั้งลงที่ข้างถ้ำ

ในชั่วชีวิตของเล่งฮวง มีความทุกข์ระทมขมขื่นมามากมายนัก ยามนี้จึงตก-

ลงใจได้อย่างเด็ดเดี่ยว ปราศจากความอาลัยอาวรณ์อย่างไรอีก ดึงกระบี่ยาวออกจากฝัก ขุดหลุมใหญ่จัดการฝังอาลั้งจนเป็นที่เรียบร้อย แล้วจึงกล่าวเบา ๆ อยู่หน้าหลุมศพว่า

"อาลั้ง ในชั่วชีวิตนี้ของตั้วกอ จะต้องอยู่ร่วมกับท่านแล้วอย่างแน่นอน...มิว่าจะเป็นบนฟากฟ้า...ภายใต้แผ่นดิน ท่านรอข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะไปในเร็ววันนี้ดอก"

เล่งฮวงกล่าวรำพึงดุจดั่งเป็นเสียงพร่ำเพ้อ โดยไม่มีความรู้สึกอันพลุ่งพล่านดาลใจออกไปเลย คล้ายดั่งการตกลงใจในสภาพเช่นนี้ เป็นเรื่องอันสมควรที่จะต้องกระทำ โดยมิจำเป็นต้องไปขบคิดใคร่ครวญให้เสียเวลา

เล่งฮวงทอดถอนหายใจยาว ๆ แล้วจึงเดินไปมา ยามนี้อาทิตย์ได้อัสดงจนแทบลาลับโลกแล้ว เมืองเซี่ยงอันยังเห็นอยู่เด่นชัดถนัดตา เหตุการณ์ในเมืองยังปรากฏแจ่มชัดอยู่ในห้วงมโนภาพ มีความรู้สึกว่า ช่วงชีวิตของตนได้เดินจนสุดวิถีแล้ว จึงย้อนกลับไปยืนยังหน้าหลุมศพอาลั้ง ยกกระบี่ในมือปาดไปที่คอหอยอย่างรวดเร็ว

ฉับพลันนั้น รู้สึกสะเทือนที่มือขวาอย่างรุนแรง พลังอันหนักหน่วงมหาศาลได้กระแทกใส่มือจนตัวกระบี่มิอาจจะปาดไปยังลำคอได้ดั่งใจนึก พร้อมกันนั้น เสียงอันสะท้านสดใสดุจดั่งระฆังใหญ่ก็ได้ดังขึ้นว่า

"กิเลสคือโลกีย์ โลกีย์คือความว่างเปล่า ทะเลแห่งความทุกข์เวิ้งว้างไพศาล การกลับใจคือฟากฝั่ง..."

บทที่ 45

จอมกระบี่แห่งธรณี

เล่งฮวงรู้สึกคล้ายดั่งมือสนีบาตฟาดเข้าใส่ขม่อมอย่างรุนแรง และก็คล้ายดั่งถูกน้ำอันเย็นยะเยือกสาดใส่หน้าอย่างรุนแรง ในช่วงพริบตานั้น คล้ายดั่งได้เลอะเลือนจนมึนงงไปหมดสิ้น และก็คล้ายดั่งแจ่มใสเป็นที่สุด จึงหันร่างขวับกลับไปอย่างรวดเร็ว แต่มิเห็นมีผู้คนเลย เมื่อหรี่ตาเพ่งมองไปที่เบื้องหน้า เห็นมีเงาร่างสีดำกำลังพุ่งไปด้วยความรวดเร็วประดุจเหินบิน หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นหลวงจีนชราร่างผอมสูง ส่วนอีกผู้หนึ่งรู้สึกจะคุ้นตาอยู่บ้าง แต่ที่น่าแปลกก็คือ หลวงจีนชราร่างผอมสูงนั้น ยังได้หนีบร่างสตรีที่สิ้นสติไปอีกผู้หนึ่งด้วย...

ในใจของเล่งฮวงมิได้ไปคำนึงถึงความประหลาดเรื่องนี้เลยแม้แต่น้อย หัวสมองยามนี้มีแต่ความมึนงงเลอะเลือน โดยมิทราบว่ากำลังครุ่นคิดสิ่งอันใด บัดเดี๋ยวก็คล้ายดั่งมีมรสุมอันคลุ้มคลั่ง โหมประดังอยู่ในทรวงอกจนปั่นป่วน บัดเดี๋ยวก็ราบเรียบแจ่มใสดั่งราวกับน้ำในอ่างอันนิ่งสนิทปราศจากระลอก แต่คำว่ากิเลสคือโลกีย์...โลกีย์คือความว่างเปล่า..เหล่านี้ดังกังวานอยู่ในห้วงสมองดั่งราวเป็นระฆังใหญ่ที่สะท้านไม่ห่างหาย...

ฉับพลันนั้น เล่งฮวงคล้ายดั่งจะรู้ซึ้งและปลงตกแล้ว บนใบหน้าที่สวยงามสง่า ปรากฏแววแห่งความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ดังนั้นจึงสืบเท้าก้าวออกไป...แต่ทว่าต้องชะงักไว้ในทันที

ความคิดได้คำนึงขึ้นว่า

'เราหะแรกคิดจะไปหาฮุ่นเอี่ยเอี้ย อยู่เป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่าจวบชั่วชีวิตเสียเลย แต่กำหนดนัดของเราและเจี๊ยบตี่เล่า ต่อให้ทุกสิ่งในโลกนี้จะปราศจากสิ่งที่เราอาลัยอาวรณ์จนต้องคำนึงถึง แต่ลูกผู้ชายชาติชาตรีที่ดำรงอยู่ในโลก ไหนเลยจะไร้สัจจะวาจามาให้เป็นที่เสื่อมความเชื่อถือได้เล่า เราจะต้องรอเจี๊ยบตี่ จากนั้น...โอ เรายังจะมีอะไรจากนั้นอีกเล่า ?'

เมื่อคิดถึงตอนนี้ก็สะดุ้งขึ้นจนสุดตัว เพราะสตรีที่หลวงจีนชราหน่ายวิ่งไปนั้นมีความคุ้นตาเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งจะเป็นแซยี้อยู่หลายส่วนเสียด้วย

เล่งฮวงจึงมิได้รีรอลังเลอีก รีบพลิ้วกายพุ่งตามไปในทิศทางของคนทั้งสองจนสุดฝีเท้า

เล่งฮวงเมื่อรับประทานผลไม้โลหิตเข้าไปแล้ว วิชาตัวเบาที่มีอยู่จึงสูงส่งจนยากยิ่งจะหาผู้เทียมเทียบเปรียบได้ เห็นแต่ร่างที่พุ่งปราดดุจดั่งกับหมอกควัน เพียงชั่วพริบตา ก็พากายพ้นไปจากที่ราบอันรกชัฏเวิ้งว้างแล้ว

ในขณะนั้น พลันมีเสียงกู่อันสดใสดังมาจากทางด้านซ้าย เล่งฮวงสะท้านขึ้นทั้งกาย รีบชะงักเท้าและกู่ตอบไปทันที เพียงชั่วครู่ ที่หลังเนินดินเล็ก ๆ ซ้ายมือมีร่างของคนผู้หนึ่งพุ่งออกมา ความรวดเร็วของคนผู้นี้สร้างความสะท้านขวัญให้กับผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก เพียงกระโดดสามสี่ครั้งก็พลิ้วกายออกมาได้ไกลกว่าสี่ห้าสิบวาพุ่งวืดมาอยู่เบื้องหน้าดั่งราวปาฏิหาริย์ คนผู้นี้คือชิงเจี๊ยบนั่นเอง ต่อให้มีฝีเท้าที่สวยงามรวดเร็วสักเพียงใด แต่บนใบหน้าก็ยังมิอาจจะกลบเกลื่อนร่องรอยของความผิดหวัง และรุ่มร้อนกระวนกระวายใจไปได้เลย แสดงว่าชิงเจี๊ยบยังหาแซยี้มิพบอีก

เล่งฮวงพอเห็นชิงเจี๊ยบเข้า มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด หยาดน้ำตาได้พากันขึ้นมาเอ่อจนแวววับ พยายามกลั้นกลืนความพลุ่งพล่านเอาไว้อย่างเต็มที่ กล่าวเสียงสั่นสะท้านไปว่า

"เจี๊ยบตี่ ที่เบื้องหน้า...ที่เบื้องหน้ามีคนหนึ่ง...มีสตรีคนหนึ่ง...คล้ายดั่งแซยี้..."

หลังจากกล่าวตะกุกตะกักขาดกระท่อนกระแท่นจนมิใครได้ความ แต่ชิงเจี๊ยบกลับฟังออก จึงปีติยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง แผดขึ้นสุดเสียงว่า

"พวกเรารีบตาม"

พลางกระโดดละลิ่ววิ่งออกไปอย่างไม่คิดชีวิตทันที

ชิงเจี๊ยบมิได้ไปสนใจสังเกตถึงสีหน้าของเล่งฮวงอย่างถนัดชัดเจนนัก มาตรแม้นว่าจะงามสง่าดุจเดิมมิเปลี่ยนแปลง แต่ก็ร่วงโรยผ่ายผอมลงไปบ้าง ประกายตาได้เซื่องซึมจนไร้แวววาวเข้มแข็ง ดั่งราวกับได้ชราภาพลงไปอีกสิบปีในเวลากะทันหัน

ซิงเจี๊ยบย่อมคิดมิถึงว่า เมื่อจากกันมาในช่วงเวลาสั้น ๆ นี้ โง้วตั้วกอไม่เพียงจะติดตามหาอาลั้งได้พบเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังได้พาดวงใจอันแหลกสลายติดตัวอีกด้วย

ทางปานอกเมืองมีทิวเขาอันยาวเหยียด คนทั้งสองต่างมีวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมเป็นอันดับหนึ่งของพิภพแล้ว เนินเขาที่สูงต่ำสักเพียงไร ฝีเท้าของคนทั้งสองก็พุ่งไปดุจดั่งวิ่งอยู่บนที่ราบอันโล่งโถง

ฉับพลันนั้น คนทั้งสองพากันชะงักฝีเท้าไว้พร้อมเพรียงกัน เพราะที่เบื้องหน้าขณะนี้มันเป็นทางแยกสองแพร่งแล้ว

เล่งฮวงกล่าวอย่างรวดเร็วว่า

"เราแยกกันไปค้นหาคนละทาง..."

ซิงเจี๊ยบรีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ไม่ได้ หากแม้นทางสองสายนี้มีบรรจบเข้าหากัน อย่างนั้นเราทั้งสองก็ต้องยิ่งไปยิ่งห่างไกลกันทุกที..."

คนทั้งสองจึงมีความอัดอั้นตันใจอย่างยิ่ง สุดท้ายยังเป็นซิงเจี๊ยบได้ออกความเห็นว่า

"เราพากันค้นไปในทางด้านซ้ายเถิด ตามบุญตามกรรม..."

เมื่อกล่าวถึงคำว่าตามบุญตามกรรมก็ชะงักคำไว้ทันที เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอย่างลืมตัว เบื้องบนฟ้าอันเป็นสีครามสดใส ขอบฟ้าที่เป็นสีม่วงแดง กึ่งกลางท้องฟ้ามีเมฆขาวกลุ่มก้อนใหญ่...

ลิขิตของฟ้าดินได้วางไว้แล้วอย่างแน่นอนไม่คลอนคลาย หากแม้นซิงเจี๊ยบติดตามไปในทางด้านขวา ชั่วชีวิตนี้ก็จะต้องมีเป็นอีกวิถีหนึ่งซึ่งกลับกลายกันอย่างมากมายทีเดียว

สุดปลายทางสายด้านซ้ายนี้ เป็นหุบเขาน้อย ๆ แห่งหนึ่ง คนทั้งสองเมื่อแยกย้ายกันออกสืบเสาะอยู่ครู่ใหญ่แล้ว ก็ปราศจากร่องรอยเบาะแสใด ๆ เลย ซิงเจี๊ยบถอนหายใจยาว ๆ พลางกล่าวว่า

"พวกเราเห็นจะตามผิดทางเสียมากกว่า"

เล่งฮวงพลันกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

"เจี๊ยบตี่ ดูนั่น ในที่นี้มีถ้ำ เราเข้าไปดูกันเป็นการด่วนด้วย"

ซิงเจี๊ยบคล้ายดั่งได้พบแสงสว่างในความมืดมิด จึงพุ่งร่างละลิ่วดุจดั่งเหินบินไป วันเวลาที่ล่วงเลยไปนี้ ซิงเจี๊ยบมิทราบว่าพลาดผิดหวังมาเป็นจำนวนกี่ครั้งต่อ

กี่ครั้งแล้ว แต่ยังคงมีความเด็ดเดี่ยวอย่างหนักแน่น มิยอมละห้อยท้อถอยต่อการผิดหวัง ที่โถมประดังมาให้ทุกวี่วัน ซึ่งจะกล่าวได้ว่า เพราะความรักอันแท้จริงเท่านั้นที่กระตุ้นที่ประคับประคองและที่เป็นกำลังใจให้ใฝ่หา

มองไปแต่ไกล ที่ปากถ้ำคล้ายดั่งมีผู้ยืนอยู่หนึ่งคน ถูกทีเดียว เป็นคนยืนอยู่จริง ๆ และคนผู้นั้นคล้ายดั่งได้เห็นชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงแล้ว มิหนำซ้ำ ที่เอวของคนผู้นั้นยังมีกระบี่ยาวอีกหนึ่งเล่ม ได้ชักออกท่าท่าป้องกันระวังตัวอย่างเตรียมพร้อมด้วย

ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวง พากันกระโดดละลิ่วมาถึงยังปากถ้ำ ต่างอุทานดังอ้อขึ้นพร้อมเพรียงกัน เพราะผู้ที่ยืนอยู่ปากถ้ำนั้น คืออัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มซุนคี่ต่งนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งมีเกาทัณฑ์เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ปักเข้าไปในดวงใจ เพราะในเมื่อเป็นซุนคี่ต่งแล้ว ย่อมมีเกี่ยวข้องกับเรื่องของแซยี้อย่างแน่นอน เป็นการแสดงว่าตนได้ตามผิดทางอย่างสิ้นความหวัง แต่ยังคงฝืนหัวร่อตามมารยาท พลางกล่าวขึ้นว่า

"ซุนเฮีย จากมาแล้วมีความสุขสบายดี ?"

ซุนคี่ต่งก็กล่าวขึ้นว่า

"ท่านทั้งสองเหตุไฉนจึงมาในที่นี้ ?..."

เล่งฮวงพลันร้องอุทานขึ้นแล้วกล่าวว่า

"เจี๊ยบตี่ ท่านดู นั่นคือผู้ใด"

ชิงเจี๊ยบมองตามนิ้วไป เห็นมีคนผู้หนึ่งนั่งยอง ๆ อยู่บนพื้นหิมะอย่างสงบเงียบกำลังเป่าเข้าไปภายในรูเล็ก ๆ ตลอดเวลา ที่มือถือธูปสีแดงฉานจุดอยู่ และเป่าควันนั้นเข้าไปรมภายในรูตลอดเวลา ชิงเจี๊ยบมีความชำนาญจนแตกฉานในเรื่องพิษอยู่แล้ว เพียงมองไปก็ทราบว่า คนผู้นี้กำลังจะจับงูพิษอันร้ายแรงที่มีน้อยตัวนามกิมจิยี้ (งูเล็กลิ้นทอง)

เมื่อพิจารณาไปก็ยิ่งบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง เพราะคนผู้นี้ที่มีใบหน้าเป็นแผลเป็นตะปุ่มตะป่ำ คืออสูรฟากฟ้า (เทียนม้อ) กิมอีนั่นเอง

พอฉุกใจคิด กลับบังเกิดความโล่งอกขึ้นอย่างมากมาย คำนึงขึ้นว่า

'กิมอีที่ตะเกียกตะกายมาเป็นระยะทางเป็นพัน ๆ ลี้ เพื่อจับงูกิมจิยี้ในสถานที่นี้คงจะต้องนำไปผสมยาฮ้วยฮุ้นตั๊กซัว (ทรายพิษทำลายวิญญาณ)'

ที่แท้ชิงเจี๊ยบก็อ่านตำราพิษกิมเจ่กพังมาจนช่ำชองแตกฉานแล้วนั่นเอง

อันกิมอีผู้นี้ นับว่าเป็นมนุษย์ประหลาดอันดับหนึ่งของพิภพได้อย่างแท้จริง

ทีเดียว มันแม้จะทราบอย่างชัดเจนว่า ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงพาตัวมายืนอยู่ที่ข้างกาย แต่มันกลับมิได้เหลือบแลมาเลยแม้แต่แวบเดียว

เล่งฮวงเกรงว่าชิงเจี๊ยบจะเสียใจเพราะความผิดหวัง จึงกล่าวปลอบขึ้นว่า

"เจี๊ยบตี่ เราเข้าไปหากันในถ้ำสักรอบหนึ่ง..."

ซุนคี่ต่งรีบกล่าวขึ้นอย่างตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

"ไม่ได้ ?"

ชิงเจี๊ยบรู้สึกสงสัยใจอย่างรุนแรงทันที ถามไปว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ซุนคี่ต่งคล้ายดั่งจะรู้สึกว่าตัวมีความตื่นเต้นจนเกินกว่าเหตุ ส่อร่องรอยพิรุธมากไปแล้ว จึงเอ่ยอธิบายออกไปว่า

"ข้าพเจ้าหมายความว่า ขอเชิญท่านทั้งสองโปรดอย่าเพิ่งเข้าไปในถ้ำยามนี้..."

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวอย่างร้อนรนขึ้นว่า

"เพราะเหตุใด ?"

อาจบางทีเพราะความกระวนกระวายที่รุ่มร้อนจนเกินไป เสียงซึ่งถามขึ้นนั้นจึงได้ดังผิดปกติ จึงทำให้ซุนคี่ต่งก็คล้ายดั่งจะมีโทสะบ้างเล็กน้อย เพราะชิงเจี๊ยบพูดดั่งราวกับขู่ตะคอกเช่นนี้ เป็นการเหยียดหยามกันชัด ๆ แต่ในยามนั้นกลับมิได้ตะคอกโต้ตอบออกไป

ชิงเจี๊ยบมีความพิศวงสงสัยและหวาดระแวงอย่างมากมาย จึงเค้นเสียงอันทุ้มหนักขึ้นว่า

"เพราะเหตุใด ? ท่านบอกมา..."

ซุนคี่ต่งพลอยกระชากเสียงอย่างไม่พอใจขึ้นว่า

"มิเพราะเหตุอันใดดอก จะเป็นอย่างไร ?"

ชิงเจี๊ยบความจริงก็เข้าใจว่า แซยี้มิอาจจะเข้าไปอยู่ในถ้ำนี้อย่างแน่นอน แต่เมื่อเป็นเช่นนี้เข้า จำจะต้องบุกเข้าไปตรวจดูสักครั้งให้จงได้ จึงมิได้ว่ากล่าวอย่างไรเตรียมตัวจะฝ่าเข้าไปในถ้ำทันที

ซุนคี่ต่งยกกระบี่ขึ้นตั้งขวางอก ยืนขวางปากถ้ำเอาไว้อย่างมั่นคงเตรียมพร้อม...

ในเวลาขณะนั้น พลันมีเสียงหัวร่ออันเย็นชากระด้างดังมาจากทางหลัง ชิง-เจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงรีบเหลียวกลับไป เห็นที่ซึ่งไกลกว่าสามสิบเชียะมีคนสูง ๆ ต่ำ ๆ ยืนรวมกันอยู่ถึงห้าคน

ผู้ยืนอยู่หน้าสุด ก็คือผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของมคธกิมลูอักนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง รีบหันร่างกลับมาอย่างเตรียมพร้อม กิมลูอักสืบเท้าไปที่เบื้องหน้าอีกสองก้าว แค่นเสียงอันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิง มีความสุขสบายดีกระมัง ?"

ชิงเจี๊ยบแสยะยิ้มโดยมิทราบว่าจะพอใจหรือรังเกียจ มิหนำซ้ำยังมีแววแห่งความเหยียดหยามดูแคลนอย่างมากมายอีกด้วย

กิมอีที่ขณะนี้ฟุบกายอยู่บนพื้นหิมะแล้ว ยังคงเป่าควันธูปเข้าไปในรูนั้นอีกตามเคย โดยมิได้เหลียวมาสนใจในทางนี้แม้แต่แวบเดียว เนื่องจากร่างที่นอนฟุบอย่างเฉยเมยมิขยับเขยื้อน ดังนั้นพวกของกิมลูอักจึงมิได้ไปสนใจมอง และมิทราบว่าในมุมนั้นยังมีคนอีกผู้หนึ่งอยู่ด้วย

กิมลูอักเห็นชิงเจี๊ยบมิสนใจไยดีต่อพวกตน กลับมิได้มีโทสะเกิดขึ้น คงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"ในวันนี้พวกเราพี่น้องทั้งหลาย มีเรื่องเล็กน้อยที่จะต้องขอร้องต่อท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิง...อืมม์...กระบี่อันวิเศษของท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงเล่มนี้ นับได้ว่าเป็นของวิเศษแห่งพิภพทีเดียว"

ชิงเจี๊ยบเห็นมันเพียงมองปราดเดียว ก็ทราบว่ากระบี่ของตนมีความคมกริบวิเศษ นับว่ามีสายตาอันคมกล้าร้ายกาจ จึงคิดอยู่ในใจว่า

'เจ้าผู้นี้จะมีเรื่องอันใดมาขอร้องต่อเราด้วย น่ากลัวจะเป็นอุบายอันชั่วร้ายอย่างไร...'

แต่ปากกลับกล่าวเรื่อยเปื่อยไปว่า

"เรื่องอันใด ?"

กิมลูอักแสยะยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิมีเรื่องอันใดยังคงเป็นคำพูดดั่งเดิมเก่าก่อน คือพวกเราขอร้องให้ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงรับปากสักคำหนึ่ง ซึ่งพวกเราจะต้องสำนึกในพระคุณอย่างล้นเหลือ..."

ชิงเจี๊ยบกล่าวขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

"รับปากเรื่องอันใด ?"

กิมลูอักแค่นเสียงดังเฮอะ เฮอะ แล้วจึงกล่าวว่า

"ขอร้องให้ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงยินยอมรับว่าวิชาฝีมือของประเทศมคธสูงส่งไปกว่าพวกตงง้วน..."

ชิงเจี๊ยบมีโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กระชากเสียงกล่าวไปว่า

"เมื่อครั้งสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อต่อสู้กับสามเซียนนอกพสุธาบนเกาะเซียวฉิ่มเต้า สามสงฆ์เคยได้เปรียบมีชัยไปแม้แต่น้อยนิดหรือไม่ ? เฮอะ !"

กิมลูอักแสยะยิ้มอีกแล้ว มันกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"พวกอาจารย์ของข้าพเจ้า เห็นว่าประมุขแห่งเกาะบ่อเก๊กเต้ามีโรคปัจจุบันกำเริบขึ้น จึงได้เลิกราพากันกลับไป แต่มิคาดว่า ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงจะมิรู้จักดีมิรู้จักชั่วถึงเพียงนี้..."

ชิงเจี๊ยบเดือดดาลจนอดรนทนมิอยู่แล้ว ส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวจนอื้ออึง พลางกล่าวว่า

"ท่านมาหาเราผู้แซ่ชิง ด้วยเรื่องเพียงเท่านี้เองหรือ ?"

กิมลูอักผงกศีรษะด้วยความเย่อหยิ่งโอหังทันที

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่าโลหิตอันร้อนในร่างระอุพลุ่งพล่านจนแทบจะเป็นควันออกจากร่างแล้ว โดยมิอาจจะระงับจิตใจของตนเองต่อไปได้ ลืมเลือนไปถึงการติดตามหาแซยี้ และลืมเลือนไปถึงสถานการณ์อันหวาดเสียวของปัจจุบัน ส่งเสียงดังสนั่นไปว่า

"เราแซ่ชิงขอตอบกับเจ้า...จงไสหัวออกไปให้หมดสิ้น !"

ถูกทีเดียว ในขณะนี้ชิงเจี๊ยบลืมเรื่องของแซยี้แล้ว อาจบางทีจะต้องสร้างความมิสบายใจให้ในภายภาคหน้ายามคำนึงถึง...ซึ่งอย่างน้อยที่สุดในขณะนี้ ชิงเจี๊ยบมีความรู้สึกว่า ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่หนักหน่วงสำคัญ และใหญ่ยิ่งไปกว่าความรัก ไปกว่าชีวิตจิตใจอีกมากมายนัก

กิมลูอักฝืนหัวร่อเสียงแหบ ๆ ขึ้น โดยมิได้ไปไยดีด้วย ชี้ไปยังหลวงจีนร่างต่ำเตี้ยที่อยู่ข้างกายพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้คือตั้วซือเฮียของข้าพเจ้า สมญานามมิทอปอสู่..."

ชิงเจี๊ยบมองดูหลวงจีนร่างต่ำเตี้ย เห็นขมับทั้งสองนูนขึ้นจนสูง ตามีประกายแวววาวดุจดั่งสายฟ้า ร่างมาตรแม้นจะต่ำเตี้ย แต่มีความหนักแน่นเยือกเย็นสงบงันดั่งราวกับเป็นขุนเขาที่มาตั้งตระหง่านอยู่ ชิงเจี๊ยบลอบตื่นตระหนกในใจว่า

'พลังอันสูงล้ำของหลวงจีนร่างต่ำเตี้ยผู้นี้ น่ากลัวจะด้อยไปกว่าสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไม่มากเท่าใดเลย ในจำนวนคนทั้งห้านี้ นับว่าเป็นคู่ต่อสู้ยากยิ่งกว่าทุกคนเป็นแน่'

กิมลูอักชี้ไปยังหลวงจีนเสื้อเหลืองที่ไว้ผมสยาย ยืนทางเบื้องซ้ายว่า

"ท่านผู้นี้คือยี่ซือเฮีย แซตี๊งล่อฮั่น..."

พลางชี้ไปยังคนทั้งสองด้านซ้ายว่า

"ซาซือเฮียเกียตา...ท่านทั้งสองเคยพบมาก่อนแล้ว"

สุดท้ายชี้ไปยังชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม ซึ่งยืนอยู่ทางด้านขวาสุดพลางกล่าวว่า

"นี่คือซี่ซือเฮียอุนเซ้งแปะลอ ฮา ฮา เราทั้งห้าได้รับสมญานามว่าปอล้อโง้วคี้ (ห้าอัจฉริยะแห่งมคธ)..."

ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงคำบันทึกที่มีอยู่ในคัมภีร์ภาษามคธเล่มนั้นเข้า จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เฮอะ น่ากลัวเป็นปอล้อลักคี้กระมัง (หกอัจฉริยะแห่งมคธ)"

กิมลูอักหน้าผิดปกติอย่างรุนแรง แค่นเสียงขึ้น พลางกล่าวว่า

"ผู้กล้าหาญแซ่ชิงกลับพูดเล่นหัวได้น่าขบขันมาก...คำพูดไร้สาระกล่าวให้น้อยลงเถิด เราพี่น้องทั้งหลายที่มาในครั้งนี้ ก็ด้วยจุดประสงค์จะหาตัวท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิง..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ชะงักลงเล็กน้อย แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ในเมื่อท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงมิยอมรับว่า พลังฝีมือของมคธสูงส่งไปกว่าพวกตงง้วนทั้งหลายก็แล้วไป แต่ทว่าครั้งก่อนที่เราต่อสู้กันยังยอดเขากุยซัวแล้ว เมื่อข้าพเจ้ากลับไป ได้เล่าถึงพลังอันสูงส่งของผู้กล้าหาญแซ่ชิงให้กับพวกซือเฮียทั้งหลายของข้าพเจ้าฟัง ทำให้ทุกคนต่างมีความเลื่อมใสนับถือยิ่งนัก ดังนั้น...ดังนั้นพวกเราจึงตกลงใจว่า จะหาตัวผู้กล้าหาญแซ่ชิงมาชี้แจงแนะนำ..."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ตาทั้งสองเขม้นมองดูชิงเจี๊ยบจนไม่กะพริบ

ชิงเจี๊ยบพยายามจนเต็มที่สะกดใจให้สงบเยือกเย็นลงอย่างไม่คิดชีวิต คำนวณในสถานการณ์ในเฉพาะหน้าด้วยความรวดเร็ว แต่จะอย่างไรก็จะหาวิธีมาหลบหลีกออกไปโดยปลอดภัยมิได้เลย

จึงเหลียวกลับไปมองโง้วเล่งฮวงที่ข้างกาย เล่งฮวงก็กำลังจ้องมองดูชิงเจี๊ยบอยู่ ชิงเจี๊ยบจึงฝืนหัวร่อให้กับเล่งฮวงพลางกระซิบขึ้นว่า

"เป็นอย่างไร ?"

เล่งฮวงสั่นศีรษะอย่างเงียบขรึม แต่กล่าวขึ้นอย่างหนักแน่นเด็ดเดี่ยวว่า

"เสี่ยงกันไป ได้เท่าใดก็เท่านั้น"

บนใบหน้าอันสวยงามสง่าปรากฏประกายแห่งความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ความเด็ดเดี่ยวที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้ ทำให้ใบหน้าที่สวยสุดยอดของเหล่าบุรุษเพศ ปรากฏ

มีแววแห่งความแกร่งกร้าวของชายชาตรีขึ้นบ้าง

ชิงเจี๊ยบหันร่างกลับ ส่งเสียงหัวร่อดังสะท้านหวั่นไหว พร้อมทั้งกล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"สายน้ำที่ไหลเอื่อยเรื่อยริน สายลมที่โหมความรันทดสลดใจ ลูกผู้ชายชาติชาตรีเมื่อมิอาจสำเร็จในเกียรติภูมิ ก็จงตายไปในดินแดนแคว้นถิ่นอื่นเถิด...ตั้วกออาศัยเจ้าป่าเถื่อนทั้งห้าคนนี้ จะมาทำอย่างไรกับเราสองพี่น้องได้เล่า"

กิมลูอักส่งเสียงออกทางจมูกด้วยความเหยียดหยาม แสยะยิ้มพลางกล่าวว่า

"สองพี่น้อง ? พวกท่านสองพี่น้องหรือ ? ฮา...สองคน..."

ชิงเจี๊ยบกำลังจะน้อมสนองกลับไป ที่เบื้องหลังพลันมีเสียงอันสดใสกังวานกล่าวสอดขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"สามคน !"

กิมลูอักรีบเหลียวขวับกลับไป เห็นที่ซึ่งห่างไปประมาณสามสิบกว่าเซียะ มีหนุ่มฉกรรจ์ในชุดสีเขียวยืนท้าวสะเอว พู่กระบี่พลิ้วไปตามลม คนผู้นี้กิมลูอักเคยพบมาแล้วบนยอดเขากุยซัว มันคืออัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม (บู๊ลิ้มจือสิ่ว) ซุนคี่ต่งนั่นเอง

กิมลูอักฝืนหัวร่อขึ้น แล้วกล่าวเสียงเย็นชากระด้างว่า

"ประเสริฐมาก รวมท่านเข้าไปด้วยเถิด..."

ฉับพลันนั้น เสียงอันเย็นยะเยือกได้ดังออกมาจากทางด้านซ้ายว่า

"เฮอะ เฮอะ ยังมีเราอีกคนหนึ่งเล่า !"

ห้าอัจฉริยะแห่งมคธ รีบเหลียวขวับมองกลับไป เห็นบนโขดศิลาอันสูงใหญ่มีนักสู้ผู้หนึ่งซึ่งผมยุ่งสยายเป็นกระเซิง ใบหน้าขี้ริ้วอัปลักษณ์ ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ ใบหน้ามีรอยคมมีดกรีดเป็นกากบาท ตั้งจมูกก็แหว่งเว้ามิสมบูรณ์ เป็นใบหน้าที่มีรูปโฉมที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก มันผู้นี้คืออสูรฟากฟ้ากิมอี่ ที่มีชื่อเสียงชั่วร้ายระบาดไปทั่วทั้งแผ่นดินนั่นเอง

กิมลูอักเคยพบกับกิมอี่มาแล้ว แต่เนื่องในขณะนี้ กิมอี่มีโฉมหน้าที่ผิดแปลกไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนโดยสิ้นเชิง ทำให้กิมลูอักสะดุ้งใจเพราะจดจำมิได้

ชิงเจี๊ยบคาดมิถึงว่า คนทั้งสองนี้จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือได้ จึงบังเกิดความตื่นเต้นยินดีเป็นที่ยิ่ง ส่งเสียงหัวร่อด้วยความฮึกเหิมทระนง กระชากกระบี่ออกจากฝักดังเปรื่องสดใส ประกายกระบี่อันแจ่มจ้าจึงพุ่งปราดออกไป เมื่อกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมกำกระสันมั่นในมือแล้ว

ใบหน้าอันสวยงามสง่าของโง้วเล่งฮวงปรากฏประกายอันเจิดจ้าที่ละลานตาต่อ

ผู้พบเห็น สืบเท้าไปที่เบื้องหน้าหนึ่งก้าวอย่างสง่า กระบี่ก็ได้ตกเข้าไปในมือด้วยความรวดเร็วแคล่วคล่อง

ซิงเจี๊ยบกระซิบเบา ๆ กับเล่งฮวงว่า

"หลวงจีนร่างต่ำเตี้ยที่เป็นตั๋วซือเฮียนั้น ปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ต่อต้านเอง..."

เสียงพูดยังมิทันจะจบลง เสียงควับ ๆ สองครั้งได้ปรากฏขึ้น เมื่ออัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มซุนคี่ต่งและอสูรฟากฟ้ากิมอี๋ พากันกระโดดตรงเข้ามาที่ข้างกาย

กิมลูอักแสยะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบังอาจถามนามอันยิ่งใหญ่ของท่านทั้งสองด้วย (กิมลูอักแม้นจะเคยพบกับคนทั้งสอง แต่ก็มิทราบชื่อเสียงมาก่อน)"

ซุนคี่ต่งหัวร่อฮา พลางกล่าวว่า

"จะสู้ก็สู้ ไยต้องถามไถ่ในเรื่องนี้ไปด้วย"

ส่วนอสูรฟากฟ้ากิมอีนั้น แม้กระทั่งแค่นเสียงยังมิยอม โดยหาได้ไปสนใจไยดีต่อมันแม้นสักน้อยนิดไม่

กิมลูอักเดือดดาลจนถึงขีดสุด ต้องเปล่งเสียงหัวร่อขึ้นกลบเกลื่อนจนดังสะท้านหวั่นไหว เป็นเวลาครู่ใหญ่จึงหยุดลง แล้วเค้นเสียงอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

"เจ้าพวกเด็กทั้งหลาย อย่าได้ยโสโอหังไปเลย ในวันนี้เป็นวันเวลาที่พวกเจ้าจะตายไปแล้ว"

เสียงร้องเพิ่งจะจบลง เสียงดังควับปรากฏตาม เมื่อเชือกสีดำเป็นประกายอันยาวเหยียดของมันถูกกระชากออกมากำไว้ในมือ เสียงฝ่าอากาศดังซู่ซ่าสนั่นหวั่นไหวขึ้นแล้ว เมื่อเชือกยาวเหยียดได้พุ่งตรงเข้ามาดุจดั่งเป็นงูร้ายฉกออกจากปากถ้ำ

โง้วเล่งฮวงขยับเท้าเพียงปราดเดียว ประกายเจิดจ้าก็ได้สว่างวูบ ถลันเข้าต้านรับเป็นคนแรกทันที ท่ากระบี่ในมือซ้ายควงเป็นวง ส่วนตัวกระบี่ในมือขวาได้พาพลังอันหนักหน่วงมหาศาล ฟันแฉลบออกทางด้านข้าง นี่คือท่ากระบี่กุ้ยฮ้วงป่าฮ่วย (คบไฟจอมภูต) ของเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณอันร้ายกาจโหดเหี้ยมนั่นเอง

ส่วนอีกสี่อัจฉริยะแห่งมคธ เมื่อเห็นกิมลูอักลงมือจู่โจมไปแล้ว ต่างพากันแยกย้ายออกยืนในทิศทางอันมีเปรียบ เตรียมตัวจะลงมือจู่โจมไปบ้าง

ซิงเจี๊ยบขยับกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมในมือ เหลียวกลับไปผงกศีรษะให้กับซุนคี่ต่งและกิมอีเล็กน้อย พลางหมุนร่างขวับกลับออกไปทางด้านหลัง กระบี่ยาวที่แคล่วคล่องได้พลิ้วออกไปอย่างไม่คาดคิด พุ่งเข้าใส่มิทอปอสู่ผู้เป็นตั๋วซือเฮียของห้าอัจฉริยะแห่งมคธ ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ

กระบวนท่าที่จู่โจมนี้ มีความประหลาดพิกลจนคาดเดามิถูก เพราะตัวกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมนั้น กลับอ่อนระทวยดั่งราวกับเป็นแส้ที่พุ่งไปในลักษณะวงกลม เมื่อใกล้ร่างแล้ว ความอ่อนระทวยของกระบี่พลันกระดอนขึ้น จนตัวกระบี่สั่นพลิ้วบังเกิดเสียงดังหึ่ง ๆ ปลายกระบี่ที่สั่นระรัวอย่างรวดเร็วดุจประกายไฟนั้น กระดอนไปมาทั้งบนล่างและซ้ายขวา จนกลายเป็นวงอันสวยงามจับตา แต่ทว่า ก็แม่นยำเหมาะเจาะ ที่ครอบคลุมเข้าใส่จุดสำคัญทั้งสี่แห่งบนทรวงอกของมิทอปอสู่

มิทอปอสู่คาดมิถึงว่า กระบวนท่าเพลงของชิงเจี๊ยบจะพิสดารสูงส่งจนถึงเพียงนี้ มันร้องอุทานในลำคอเล็กน้อย รีบลดไหล่ทั้งสองให้ต่ำลง ร่างอันเตี้ยต่ำของมันได้พุ่งปราดออกจากคมกระบี่ของชิงเจี๊ยบ รอดออกไปได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว มิรอให้ร่างได้ยืนตรงดุจดั่งเดิม ฝ่ามือทั้งสองก็สะบัดฟาดกลับมาทางด้านหลังอันหนักหน่วงมหาศาล ที่กระแทกฝ่าอากาศจนบังเกิดเสียงครืนครั่น พุ่งเข้าใส่จุดจี้เท้งและเจี๊ยงอี๋ทั้งสองแห่งของชิงเจี๊ยบอย่างแม่นยำ

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นจะมีความรวดเร็วในฝีเท้าสักปานใด ก็มิทันจะรั้งกระบี่กลับมาป้องกันตัวได้ จึงจำต้องใช้มือซ้ายควงกระแทกออกทางด้านหลัง รับเอาไว้อย่างหักหาญตรง ๆ เสียงดังโครมปรากฏขึ้นจนสนั่นหวั่นไหว ชิงเจี๊ยบใช้ฝ่ามือเดียวออกต้านรับต่อการจู่โจมทั้งสองฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม จึงถูกกระแทกจนเซถลาไปที่เบื้องหน้าสองก้าวทันที

ชิงเจี๊ยบขบคิดในใจอย่างรวดเร็วว่า

'เจ้ามิทอปอสู่ผู้นี้ มิเสียทีที่เป็นหัวหน้าของห้าอัจฉริยะแห่งมคธ ความสูงส่งลึกล้ำของพลังฝีมือน่ากลัวจะเหนือล้ำไปกว่าก็มลูอักเสียอีก'

เมื่อก้มลงมองดูกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมของตน ประกายอันสดใสแจ่มจ้าบาดตามีความเย็นยะเยือกเสียดผิวอยู่เล็กน้อย พู่กระบี่สีทองที่พลิ้วปลิวไสวไปตามแรงลมนั้น สร้างความฮึกเหิมองอาจขึ้นอย่างรุนแรง ชิงเจี๊ยบจึงแหงนหน้าขึ้นฉับพลันทันด่วน ประกายตาทั้งสองแวววับดุจดั่งสายฟ้าที่พุ่งปราด ใบหน้าที่ขาวสะอาดสดใสได้ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้นอย่างน่าประหลาดใจ กระบี่ยาวในมือควงและแทงออกไปจนกลายเป็นเส้นสายอันมากมายหมื่น ๆ พัน ๆ ครอบคลุมใส่ศีรษะของมิทอปอสู่จนหนาแน่นแกร่งกร้าว...

มิทอปอสู่เมื่อพลิ้วร่างออกไปนั้น ในมือได้มีพลั่วน้อย ๆ ติดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว อันพลั่วนี้มิใช่ทองและมิใช่ศิลา แต่มีประกายแวววาวเจิดจ้าบาดตา มิทราบว่าสร้างขึ้นจากโลหะชนิดใด

มิทอปอสู่ได้มีความรู้สึกอันหนึ่งเกิดขึ้น ตั้งแต่ที่ซิงเจี๊ยบจู่โจมโหมเข้าใส่มันในกระบี่แรก ความรู้สึกที่มิเคยจะปรากฏมาในชั่วชีวิต ว่าจุดสำคัญทั่วทั้งร่างของมันได้ตกอยู่ท่ามกลางการสะกด ของคมกระบี่ซิงเจี๊ยบที่จู่โจมมา แต่คำนวณดูมิออกว่าปลายกระบี่นั้นจะทิ่มแทงเข้ามาในจุดแห่งใด...

มิต้องกล่าวก็ทราบได้ว่า ซิงเจี๊ยบใช้ออกไปในเมื่อครู่ คือท่าแรกเริ่มของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ อันมีนามว่าฮวงแซปุ้กเซ็ก (อุบัติปราศจากขอบเขต)

พลั่วในมือได้ฟาดออกไปทั้งสองฟากข้างด้วยความรวดเร็วว่องไวตามสัญชาตญาณ ยามเมื่อกระบี่ซิงเจี๊ยบพุ่งลงมาใส่นั้น ตัวของมันก็กลับพุ่งเข้ามาอย่างหักหาญ คมพลั่วที่ทิ่มสกัดออกไปสองฟากข้างนั้น ได้กลับกลายเป็นปลายพลั่วที่กระแทกเข้าใส่จุดจอเมาะฮวกของซิงเจี๊ยบ ส่วนด้ามพลั่วนั้นกระแทกเข้าใส่ยู่เก็งฮวกบนชายโครงแคล่วคล่องรวดเร็วและพิสดารอย่างยอดเยี่ยม

กระบวนท่านี้ของมัน เป็นการจู่โจมไปตามสัญชาตญาณความเคยชิน แต่ในเวลาขณะนี้ กลับนับเป็นกระบวนท่าที่ยอดเยี่ยมจนไม่มีใดเทียมในพิภพเลย รุกไล่บังคับเอาจนซิงเจี๊ยบต้องรีบรั้งกระบี่กลับมาป้องกันตัวจนเต็มที่

แต่หาคาดไม่ว่า ซิงเจี๊ยบกลับตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ร่างพลันบิดออกไปอย่างรุนแรง กายได้พุ่งเข้าไปภายในช่องว่างอันน้อยนิด ที่ประกายพลั่วได้กระแทกเข้ามาทั้งซ้ายขวา ด้วยความสวยสดงดงาม ด้วยความรวดเร็วว่องไว จนสุดที่จะคาดคิดคำนึงได้ มิหนำซ้ำ ยังได้โถมจู่โจมไปยังคนที่สี่ของห้าอัจฉริยะแห่งมคธที่ยืนชมการต่อสู้ด้วยความกระเหี้ยนกระหือ เจ้าผู้นั้นคืออุนเซ้งแปะลอนั่นเอง

ที่แท้ยามซิงเจี๊ยบประมือกับมิทอปอสู่แล้ว เจ้าคนประดานั้นก็ได้เริ่มการเคลื่อนไหวขึ้นบ้าง

เล่าซำ (คนที่สาม) ของห้าอัจฉริยะที่มีนามเกียตา เมื่อเห็นอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มซุนคี่ต่งคล้ายดั่งมีสายตาอันเหยียดหยามดูแคลน จับจ้องมองมันพร้อมกับรอยยิ้มอันเย็นชากระด้างอีกด้วย จึงมีโทสะพลุ่งพล่านเป็นการใหญ่ สืบเท้าออกมาข้างหนึ่งก้าว คิดจะหักโหมโถมเข้าใส่

แต่มิคาดว่า ขณะที่เฉียดผ่านร่างอสูรฟากฟ้ากิมอีไปนั้น กิมอีพลันได้แทงกระบี่เข้าใส่โดยมิได้บอกกล่าวว่าอย่างไรเลย มิหนำซ้ำ ยังพุ่งเข้าใส่จุดเกียงมึ้งฮวกที่ชายโครงของเกียตาอันสูงใหญ่อีกด้วย เป็นการจู่โจมที่ชั่วร้ายอย่างสุดแสนทีเดียว

เกียตาที่มีสติมิสมบูรณ์ รีบกลิ้งร่างหลบออกไปดั่งราวกับเป็นฟักตกจากร้าน จึงสามารถเลี่ยงหลีกออกจากกระบี่ที่ลอบจู่โจมมาอย่างเงียบกริบไร้ซุ่มเสียงนี้ได้ มัน

มิเคยจะใฝ่ฝันว่า ในโลกนี้ยังจะมีคนที่ป่าเถื่อนไปกว่ามันเสียอีก จึงคำรามจนเสียงสะท้านหวั่นไหว กระโดดขึ้นมาต่อยผางออกไปในทันใด พร้อมกันนั้น กระชากกระบี่ยาวออกจากหลัง โถมเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต

ซุนคี่ต่งเมื่อเห็นทุกคนได้ลงมือหักล้างผลาญชีวิตกันแล้ว จึงเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ดีดกระบี่ในมือจนบังเกิดเสียงดังเปรื่องใหญ่ พร้อมทั้งตะโกนก้องขึ้นว่า

"มาเถิด"

พลางควงกระบี่โถมเข้าใส่ยังแซตั้งล่อฮั่น ที่ยืนประจันหน้ากันในด้านตรง

แซตั้งล่อฮั่นมีตำแหน่งเป็นอันดับสองในห้าอัจฉริยะ มันควงกระบี่ในมือขึ้นกรีดออกไปทางด้านข้าง ส่วนร่างถลาเข้ามาอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว เหลืออุนเซ้ง-แปะลออยู่เพียงคนเดียว ที่รู้สึกอดรนทนต่อไปมิได้ ซึ่งมันก็มิเคยคำนึงและมิรู้จักถึงกฎระเบียบของบู๊ลิ้มว่าเป็นสิ่งไร จึงตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง แล้วตวัดหมัดต่อยผางเข้าใส่กลางหลังซุนคี่ต่งโดยมิได้บอกกล่าวด้วย

ในขณะนั้นเป็นเวลาที่ซิงเจี๊ยบแฉลบร่างหลบมาจากประกายพลั่วของมิทอปอสู่พอดี ช่วงเวลาที่รวดเร็วกว่าประกายไฟนี้ เมื่อเหลือบเห็นอุนเซ้งแปะลอลอบทำร้ายพวกเดียวกันอย่างชั่วช้า จึงโถมกายตรงเข้าไปหา พลางแทงสวบอย่างมิต้องบอกกล่าว ช่วยเหลือซุนคี่ต่งให้พ้นไปจากห้วงอันตรายได้อย่างหวุดหวิด

ด้วยความรวดเร็วว่องไวจนสุดที่จะเปรียบปานได้ เมื่ออุนเซ้งแปะลอตวัดหมัดต่อยออกไป ช่วงฉับพลันนั้น ปลายกระบี่อันแหลมคมของซิงเจี๊ยบ ก็ได้มาพร้อมกับพลังอันสะท้านหวั่นไหวเสียดประสาท พุ่งปราดเข้าใส่ว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ อุนเซ้งแปะลอมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมแกร่งกร้าวอย่างยิ่ง จึงกระชากรั้งท่าการจู่โจมกลับอย่างหักโหมตรง ๆ ตวัดมือดึงกระบี่ออกมาอย่างรวดเร็วปานกะพริบตามิได้เหลียวหลังกลับไปแม้แต่น้อย แทงกระบี่สวนออกไปในทันที

ซิงเจี๊ยบควงกระบี่ยาวสะบัดฟาดฟันอย่างรวดเร็ว ประกายสายรุ้งแฉลบแปลบ-ปลาบไปมาทั้งซ้ายขวา แทงเข้าใส่ทั้งสองฟากข้างอย่างรุนแรง จู่โจมโหมเข้าใส่มิทอปอสู่และอุนเซ้งแปะลอทั้งสองคนเลย

ส่วนทางด้านข้าง โง้วเล่งฮวงที่ทุ่มเทพลังเข้าต่อต้านกับกิมลูอัก มีสถานการณ์ที่ผิดแปลกแปรเปลี่ยนไปบ้าง กิมลูอักมาตรแม้นจะเป็นศิษย์คนเล็กและอยู่อันดับสุดท้ายของห้าอัจฉริยะแห่งมคธ แต่เนื่องจากเป็นผู้ได้รับความรักเอ็นดูจากหมู่อาจารย์เป็นอย่างดี พลังฝีมือจึงได้สูงส่งไปอย่างมากมาย เพียงด้อยไปกว่ามิทอปอสู่ผู้เป็น

ตั้วซือเฮียเล็กน้อยเท่านั้น ในตงง้วน นอกจากชิงเจี๊ยบเพียงคนเดียวแล้ว มิว่าผู้ใดใครอื่นก็ไม่เป็นที่มีค่าพอแก่การชำเลืองมองของมันเลย ดังนั้นเอง เมื่อมันเห็นโง้วเล่งฮวงสะอึกเท้าก้าวเข้ามาประมือรับก่อนชิงเจี๊ยบ จึงแค่นเสียงอันเย็นชาหยามเหยียด ควงเชือกยาวในมือสะบัดฟาดฟันออกไปอย่างแคล่วคล่อง จากนั้นจึงได้พุ่งขึ้นจากเบื้องล่างสู่เบื้องสูง โดยหวังจะพุ่งกายเฉียดผ่านไป...

แต่หาคาดไม่ว่า เพลงกระบี่ที่เล่งฮวงใช้เข้าต่อต้านในยามนี้ คือเพลงกระบี่ผลาญวิญญาณในกระบวนท่าคบไฟจอมภูต ซึ่งสามารถฝ่าเข้าไปภายในม่านเชือกซึ่งควงสะบัดอยู่อย่างแม่นยำรวดเร็ว ปลายกระบี่ที่สั่นพลิ้วได้ทิ่มเข้าใส่จุดสำคัญบนขาอ่อนของมันอย่างรวดเร็วว่องไว

กิมลูอักคาดคิดมิถึงว่า เล่งฮวงจะมีเพลงกระบี่ที่รวดเร็วร้ายกาจถึงเพียงนี้ จึงรีบควงเชือกในมือทั้งฟาดทั้งสะบัดใส่ถึงสี่ครั้ง จึงสามารถรั้งสถานการณ์อันเลวร้ายให้กลายเป็นปลอดภัยไปได้

เมื่อคราครั้งอดีต จอมกระบี่แห่งฮ่อลกโง้วเซี่ยวฮุ้นอันเป็นบิดาของโง้วเล่งฮวงเคยต่อสู้อยู่กับสามอินทรีแห่งเซี่ยงแป๊ะ (เซี่ยงแป๊ะซาเอ๊ง) ในเมืองย่งกวงเท้า เพลงกระบี่ผลาญวิญญาณเมื่อได้ใช้ออกไปถึงกระบวนท่าคบไฟจอมภูตนี้แล้ว ก็ทำร้ายเอาสามอินทรีจนปีกหักไปถึงสองคนได้ เหลืออินทรีอีกตัวเดียวก็ต้องรีบบินหนีเอาชีวิตรอดโดยมิกล้าจะประมืออีก นามของจอมกระบี่ผลาญวิญญาณโง้วเซี่ยวฮุ้น จึงได้สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดิน เพราะเหตุการณ์ครั้งนั้นเอง ในขณะนี้เมื่อเล่งฮวงได้ใช้ออกไปในท่ากระบวนเพลงเดียวกันแล้ว มาตรแม้นจะมีอายุเยาว์วัย แต่ก็นับว่ามีประสบการณ์อันประหลาดดั่งปาฏิหาริย์อยู่บ่อยครั้ง พลังฝีมือจึงได้สูงส่งไปกว่าโง้วเซี่ยวฮุ้นผู้เป็นบิดาเมื่อครั้งก่อนเสียอีก

กิมลูอักเงยหน้ามองจ้องดูโง้วเล่งฮวง ที่ควงกระบี่ต่อสู้กับตนเห็นใบหน้าที่งามสง่า อย่างมิอาจหาผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้นี้ มีประกายอันเข้มแข็งสดใสอย่างเจิดจ้าบาดตา กระบี่ที่ขวางอกอยู่นั้น มีประกายแวววาวเขียวเรือง มันรู้สึกว่า เพียงเวลามิกี่เดือนที่ไม่ได้พบเห็น หนุ่มน้อยรูปงามผู้นี้มีความรุดหน้าไปอีกมากมายหลายเท่าทีเดียว

ดังนั้นเอง มันจึงกวาดตามองไปรอบบริเวณ เห็นยี่ซือเฮียกำลังต่อสู้อยู่กับอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มซุนคี่ต่งจนชุลมุนวุ่นวาย กระบี่ยาวทั้งสองเล่มดุจดั่งเป็นพญามังกรที่โลดแล่นถลาอยู่กลางฟากฟ้า แคล่วคล่องว่องไวจนสุดจะเปรียบปานได้ จนรู้สึกว่าทั่วทั้งบริเวณการต่อสู้เต็มไปด้วยเงากระบี่ที่เลือนรางพร่างพราย

กิมลูอักตื่นตระหนกตกใจอย่างซ่อนเร้น รำพึงขึ้นว่า

'เพลงกระบี่ของยี่ซือเฮียนั้น นับว่าเป็นเอกกว่าพวกเราทุกคนในหมู่พี่น้อง เหตุไฉนจึงจัดการต่อเจ้าเด็กอุบาทว์เพียงคนเดียวมิได้ด้วย หรือว่าเจ้าสี่คนนี้ ต่างเป็นผู้มีฝีมืออันสูงส่งจนเข้าขั้นสุดยอดของตงง้วน ?'

กิมลูอักคาดเดามิพลาดผิดแม้แต่น้อย อันคนทั้งสี่นี้ นับว่าเป็นยอดฝีมือขั้นสูงสุดของบู๊ลิ้มในตงง้วนอย่างแท้จริงทีเดียว นอกจากสามเซียนนอกพสุธาแล้ว จะไม่มีผู้ใดเก่งกล้าสามารถไปกว่าคนทั้งสี่เลย

ห้าอัจฉริยะแห่งมคธ นอกจากมีทอปอสู่ที่ใช้พลั่วเป็นอาวุธ และกิมลูอักที่ใช้เชือกเป็นอาวุธ ก็จะต้องนับว่าเล่ายี่ (คนที่สอง) แซตึ๊งล่อฮั่นมีฝีมือแกร่งกร้าวที่สุด มันผู้นี้เคยอาศัยกระบี่ในมือ โค่นยี่สิบแปดจอมกระบี่แห่งมคธลงได้ในรวดเดียวดังนั้นเอง ตลอดทั้งดินแดนมคธและทิเบต บรรดาผู้คนที่ใช้กระบี่เป็นอาวุธ จะไม่มีผู้ที่มิรู้จักนามของแซตึ๊งล่อฮั่นเลย ซึ่งเพียงเท่านี้ก็เป็นที่เห็นว่า เพลงกระบี่ของหลวงจีนรูปนี้ มีความเก่งกล้าสามารถเพียงไร

แต่เวลาขณะนี้ ซุนคี่ต่งได้ใช้ออกไปด้วยกระบวนเพลงฮ่วยเตียะเกี้ยมสิก (เพลงกระบี่พลิกผนัง) ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินประมุขแห่งเกาะตั้วฉิ่มเต้า...อันเพลงกระบี่นี้ นับเป็นยอดวิชาขั้นสูงที่สูญหายไปของสำนักเสียวลิ้มยี่ เป็นเพลงกระบี่สำหรับต้านรับอย่างประเสริฐสุด ดังนั้นเอง มาตรแม้นแซตึ๊งล่อฮั่นจะจู่โจมโหมเข้าใส่ดุจดั่งสายฟ้าได้ทลายลงมาอย่างมากมายก่ายกอง แต่ซุนคี่ต่งก็ยังปักหลักตั้งรับไว้ได้มั่น โดยมิยอมถดถอยเลี่ยงหนีไปได้ ซึ่งสร้างความสนใจและตื่นตระหนกให้กับแซตึ๊งล่อฮั่นมิน้อยเลย

กิมลูอักเหลือบมาดูทางด้านซ้ายอีกครั้ง เห็นเกียตาอันสูงใหญ่ใช้หมัดและกระบี่ที่ผสานกัน กอปรกับเสียงคำรามอันสนั่นหวั่นไหวดุจดั่งฟ้าลั่น จู่โจมเข้าใส่หนุ่มหน้าตาอัปลักษณ์ดุจดั่งเสือร้ายที่ได้รับบาดเจ็บจนคลุ้มคลั่ง อันหนุ่มหน้าอัปลักษณ์ที่ใช้กระบี่เป็นอาวุธนี้ มิได้ย่อท้อเกรงอกเกรงใจในสิ่งใดเลย ยังคงควงกระบี่และหมัดจู่โจมต่อต้านอย่างหักโหมรุนแรงเป็นการน้อมสนอง ต่อสู้กันอย่างดุเดือดชุลมุนวุ่นวาย แต่ก็สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับกิมลูอักอย่างรุนแรง คำนึงในใจว่า

'เจ้าอุบาทว์หน้าตาชั่วร้ายนี้ มาตรแม้นจะโหดเหี้ยมอำมหิต แต่ก็เป็นผู้อ่อนด้อยกว่าทุกคนในจำนวนทั้งสี่ เกียตานับว่าต้านทานรับมือได้อยู่ดอก เพียงแต่เราหรือตั้วซือเฮียคนใดคนหนึ่งที่เอาชัยฝ่ายตรงข้ามได้ ก็จะต้องทำให้มันทั้งสี่ไม่มีทางเลี่ยงหลบหนีไปได้เลยแม้แต่คนเดียว...'

ครั้นแล้ว จึงรีบเหลียวกลับไปดูการต่อสู้ของชิงเจี๊ยบและตั้วซือเฮียอีกครั้งหนึ่ง...ในเวลาขณะนั้น ได้ยินเสียงอันสดใสกังวานของโง้วเล่งฮวงดังสะท้านขึ้นกระทบโสตว่า

"รับกระบี่"

เล่งฮวงยังร้องมิทันขาดคำ กระบี่ยาวในมือได้ควงสะบัดจนกลายเป็นประกายสายฟ้าอันเจิดจ้า พุ่งปราดตรงเข้าหาด้วยความรวดเร็วปานกะพริบตา กิมลูอักคำนวณในใจไว้ได้อย่างมั่นคงแล้ว จิตใจจึงเข้มแข็งขวัญจึงดีขึ้นอีกอักโข มันแสยะยิ้มอย่างโหดเหี้ยมเย็นชา มิได้เหลือบเหลียวไปมองแม้แต่น้อยนิด ก็ควงสะบัดเชือกฟาดกลับออกไปทางด้านหลัง ต้านทานเอาไว้อย่างหักหาญตรง ๆ

เชือกดำยาวเหยียดพุ่งไปในอากาศ ควงสะบัดเป็นวงอยู่สองครั้ง แล้วปลายเชือกก็ได้พุ่งเข้าใส่จุดเค็กตี่ฮวกบนบ่าของเล่งฮวง อย่างแคล่วคล่องปานปาฏิหาริย์

เล่งฮวงเขม้นมองจ้องไปอย่างแน่วนิ่ง มือขวาที่ถือกระบี่ได้ควงตามพร้อมกับเชือกที่ควงอยู่ของกิมลูอัก จึงเป็นการเลี่ยงหลบหลีกการจู่โจมได้อย่างพอดิบพอดี ส่วนตัวกระบี่ในมือได้กรีดขึ้นสู่เบื้องสูง และเริ่มใช้ในเพลงคบไฟจอมภูต (กุ้ยฮ้วง-ป๋าฮ่วย) ออกอีกครั้งหนึ่งอย่างรุนแรง ไม้ตายเพลงนี้พอใช้คราใด ย่อมมีอานุภาพที่สร้างความมั่นใจให้เสมอ

กิมลูอักคาดคิดอย่างไรก็มิถึงว่า เพลงกระบี่เล่งฮวงจะรุดหน้าจนเข้มแข็งแกร่งกร้าวถึงปานนี้ มันจึงมิกล้าจะรีรอชักช้า หรือประมาทเลินเล่อได้ พุ่งกำลังภายในเข้าใส่ข้อมืออย่างรุนแรง จึงบังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อเชือกฟาดฝ่าอากาศอยู่หวีดหวิว ตลอดบริเวณการต่อสู้จึงถูกครอบคลุมไปด้วยประกายเชือกอันหนาแน่น ดุจดั่งตาข่ายจากฟากฟ้า

โง้วเล่งฮวงตั้งแต่ผ่านการต่อสู้จากภูเขาโง้วฮั่วซัวมาแล้ว เพลงกระบี่ที่ฝึกปรือมาจึงได้แตกฉานซ่ำซอง จนมีอานุภาพเข้มแข็งแกร่งกร้าว เมื่อฝ่ายตรงข้ามจู่โจมอย่างหักโหมรุนแรงถึงปานนั้น ส่งเสียงกู่ดังสดใสสะท้านขึ้นทันที ประกายกระบี่ควงสะบัดฟาดฟันจนแสงเจิดจ้ากระจาย ต่อสู้อยู่กับยอดฝีมืออันดับสูงแห่งมคธ กิมลูอักอย่างหักโหมตรง ๆ มิเลี่ยงหลบด้วย

ในฉับพลันนั้น เสียงตวาดดังด้วยความเดือดดาลสะท้านขึ้น ที่แท้เกียตาซึ่งกำลังต่อสู้อยู่กับอสูรฟากฟ้ากิมอีในอีกด้านหนึ่ง ได้บรรลุเข้าสู่จุดตะลุมบอนขั้นประชิดแล้ว

ในชั่วชีวิตของเกียตาอันป่าเถื่อน ยังมิเคยจะเห็นผู้ใดป่าเถื่อนร้ายกาจไปกว่า

มันเลย ขณะนี้พอเห็นอสูรฟากฟ้ากิมอี มิได้ยอมอ่อนข้อให้กับมันแม้แต่น้อยนิด ทุกกระบวนท่าแต่ละกระบวนเพลง ล้วนแล้วหักหาญกันอย่างตรง ๆ ไม่เลี่ยงหลบหลีก แต่ละครั้งก็จู่โจมในทิศทางที่หมายแลกชีวิตกันทั้งสิ้น จึงสร้างความเดือดดาลให้กับมันจนต้องแผดร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวไปตลอดเวลา

โดยเฉพาะสิ่งที่สร้างความเดือดดาลคลั่งแค้นปานอกระเบิดให้กับมัน ก็คือใบหน้าอันเย็นชากระด้าง และขี้ริ้วอัปลักษณ์อย่างยิ่งของกิมอี มีแววแห่งความยโสโอหังอย่างสุดทระนง เหยียดหยามดูแคลนต่อมันอย่างรุนแรง กอปรกับรอยแผลเป็นบนใบหน้าที่สดจะหวาดหวั่นทเรศตานั้น ยิ่งสร้างความเจ็บแค้นให้กับมันอย่างสุดจะทนทานต่อไปได้

เงาร่างของคนทั้งสองผนึกเข้า และแยกออกอย่างรวดเร็ว บ่าซ้ายของกิมอีได้ถูกเกียตากรีดเป็นแผลยาวเหยียด โลหิตสด ๆ พุ่งกระจายออกมา แต่กิมอีมิได้แค่นเสียงขึ้นแม้แต่น้อยนิด เท้าทั้งสองขยับปราดก็ได้เริ่มใช้เพลงกระบี่แป๊ะจกเกี๊ยบ-ฮวบ (เพลงกระบี่ร้อยขา หมายถึงตะขาบ) อันเป็นไม้ตายของอัจฉริยะพายัพ (ปั๊กกุง) กิมเจ่กพ้ง กระบวนท่าที่ใช้ในยามนี้ แคล่วคล่องพลิกแพลงและร้ายกาจอย่างสุดจะคาดเดา แทงเข้าใส่หว่างอกของเกียตาอันสูงใหญ่ไปหนึ่งครั้ง อย่างเงียบกริบปราศ-จากซุ่มเสียงร่องรอย

ที่เทือกเขาลักปั๊วซัว โลกสีเงินยวงอันเป็นประกายสดใส ยังมีประกายใสเจิดจ้าปลิวกระจายขึ้นดุจดั่งสายรุ้ง จนเป็นภาพอันงามล้ำสุดพรรณนา ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพยามนี้เป็นจำนวนถึงเก้าคน กำลังโหมเข้าหักล้างผลาญชีวิตกันอย่างไม่คิดหลบหลีก อันยอดฝีมือรุ่นเยาว์ทั้งเก้าคน แต่ละคนนับได้ว่าสุดยอดของหนุ่มรุ่นเยาว์ทั้งหลายในแผ่นดินแล้ว

ฉับพลันนั้น...

เสียงร้องอย่างตื่นตระหนกได้บังเกิดขึ้นในยามกะทันหัน แต่ละคนมาตรต่างใจจดจ่ออยู่ในกระบวนเพลงของฝ่ายตรงข้าม แต่ก็ยังมิวายต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก ที่แท้การหักล้างผลาญชีวิตกันของจอมกระบี่อันดับหนึ่งแห่งมคธแซติ๊งล่อฮั่น และอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มซุนคี่ต่ง เมื่อผ่านการจู่โจมโหมหักกันอย่างคลุ้มคลั่งแล้ว ก็บังเกิดเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไปอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจ...

คนทั้งสองพากันละลิ่วร่างอยู่หว่างกลางอากาศ ประกายกระบี่ได้ครอบคลุมร่างของคนทั้งสองจนกลายเป็นวงอันใหญ่โต แวววับเจิดจ้าจนบาดตา ประกายกระบี่ที่กระจายไปในครั้งนี้ กินรัศมีครอบคลุมไปถึงบริเวณร่วมสามเชียะ

แซติ้งล่อฮั่นเมื่อจู่โจมโหมใส่ซุนคี่ต่งเป็นเวลาเนิ่นนาน ยังมิอาจเอาชัยได้ จึงเดือดดาลคลั่งแค้นจนอกแทบระเบิดตาย ต้องรีบใช้ไม้ตายประจำสำนักนามแป๊ะฮะ-ฮุ่ยเกี่ยม (กระบี่วิเศษผนึกกำลังร้อย) อันเพลงกระบี่แป๊ะฮะฮุ่ยเกี่ยมนี้ มีทั้งสิ้นสิบเก้ากระบวนท่า เมื่ออดีตครั้งก่อน เป็นเพลงกระบี่ขั้นสูงสุดสำหรับพิทักษ์พรรคปวยเล้งก้า (พรรคมังกรบิน) ของประเทศมคธ แซติ้งล่อฮั่นมีวาสนาได้รับการถ่ายทอดเพลงกระบี่นี้มาอย่างบังเอิญ โดยหาใช่ได้รับการถ่ายทอดมาจากสามสงฆ์แห่งเฮ่งฮ้อไม่

ตั้งแต่แซติ้งล่อฮั่นมีชื่อเสียงเลื่องลือแล้ว เคยใช้ในเพลงกระบี่แป๊ะฮะฮุ่ยเกี่ยมมาเพียงครั้งเดียว และในครั้งนั้นใช้ออกไปได้แต่สิบกระบวนเพลง ก็สามารถทักล้างศัตรูผู้กล้าแข็งที่รุมกระหน่ำมันจำนวนรวมสี่คนลงไปได้ ในขณะนี้ มันมาตรแม้นจะทุ่มเทวิชาฝีมือที่ฝึกปรือมาอยู่เท่าใด ก็มิอาจจะโถมเข้าไปภายในวงกระบี่ที่ซุนคี่ต่งตั้งรับอย่างหนักแน่นรัดกุมได้ไม่ จึงเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นยิ่งนัก รีบใช้เพลงกระบี่นี้จู่โจมไปในทันที

เพลงกระบี่แป๊ะฮะฮุ่ยเกี่ยมพอใช้ออก ซุนคี่ต่งพลันรู้สึกว่าสถานการณ์จะผิดพลาดท่าไปมากแล้ว เพลงกระบี่ของแซติ้งล่อฮั่น คล้ายดั่งได้มีพลังดูดอันประ-หลาดพิกลอยู่ แต่ละครั้งมักจะกระชากเอาปลายกระบี่ของตนจนท่างเหหมดความแม่นยำไป

เป็นไปถึงสามกระบวนท่าซ้อน ๆ ซุนคี่ต่งจึงตกอยู่ในระหว่างอันตรายอย่างร้ายแรง ในความตื่นตระหนกตกใจที่บังเกิดขึ้นครั้งนี้ ทำให้ซุนคี่ต่งต้องส่งเสียงกู่ดังสะท้านหวั่นไหว ตัวกระบี่ควงสะบัดออกทางขวา พุ่งกำลังภายในเข้าใส่ข้อจนเข้มแข็งเปี่ยมล้น การปัดและผนึกเพียงครั้งเดียว ก็ได้กระแทกออกไปในทันที ช่วงฉับพลันนั้น เบื้องบนอากาศพลันปรากฏเป็นประกายกระบี่ครอบคลุมจนแน่นหนารุนแรง นี่คือเพลงกระบี่แรกเริ่มของเทพยดาเจ้าพิภพ ซึ่งมีความว่าฮวงแซปุ้กเซ็ก (อุบัติปราศจากขอบเขต) นั่นเอง

อันเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพนี้ เป็นเพลงกระบี่ที่เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินตีความออกมาจากสามกระบวนท่าของตู้ปัก ซึ่งได้สูญหายไปเป็นเวลาเนิ่นนานแล้วนั่นเอง และเพลงท่าอุบัติปราศจากขอบเขตนี้ เป็นเพลงที่ยอดเยี่ยมสูงส่งของวิชาท่าเพลงกระบี่ อันยอดวิชาชั้นสูงของสถาบันสงฆ์ กล่าวได้ว่าสูงส่งจนไม่มีผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้ในพิภพแล้วจริง ๆ ยามใช้ออกไปนั้น พลังอานุภาพได้เป็นไปตามสภาพของผู้ใช้แต่ละคน โดยมิละม้ายเหมือน ซุนคี่ต่งมาตรแม้นยามใช้ออกไปจะมิ

โหดเหี้ยมชั่วร้ายและพลิกแพลงประหลาดล้ำดุจดั่งชิงเจี๊ยบ แต่เนื่องจากเป็นสาวกของสถาบันสงฆ์ ยามใช้ออกไปนั้น จึงมีความเปิดเผยห้าวหาญ และทรงอานุภาพที่เข้มแข็งรุนแรงสุดจะเปรียบปานได้จริง ๆ

แซติ้งล่อฮั่นเห็นว่าตนเป็นฝ่ายมีท่าได้เปรียบอยู่ชัด ๆ จึงพุ่งกำลังหมุนวนออกไปทั้งซ้ายขวาอย่างรุนแรง แต่หาคาดไม่ว่า พลังหมุนวนนี้พอกระแทกเข้าใส่ในม่านกระบี่ที่ฝ่ายตรงข้ามตีโต้ออกมาแล้ว คล้ายดั่งเป็นศิลาที่โหมเข้าใส่ท้องทะเลใหญ่ จนอันตรธานปราศจากร่องรอยหาที่สะท้อนกลับมามิได้

มันจึงเดือดดาลและตื่นตระหนกอย่างรุนแรง ประกายกระบี่สว่างแวววาวอีกหลายครั้ง ท่าไม้ตายในเพลงกระบี่แป๊ะฮะฮุ่ยเกี่ยม จึงได้ใช้ออกไปจนหมดสิ้นพร้อมกันนั้น พุ่งร่างไปมาอยู่ห่วางกลางอากาศอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว ดุจดั่งกับเป็นพญามังกรที่โลดถลาลงสู่ท้องทะเล หนักหน่วงรุนแรงและเข้มแข็งจนสุดจะต้านทานรับไว้ได้

ชุนคี่ต่งพอใช้เพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพออกไปครั้งแรก ก็รู้สึกมีผลสำเร็จอันงดงาม สามารถแก้ไขสถานการณ์จากเบี้ยล่างให้เป็นคู่คี่ก้ำกึ่งกันได้อีก จึงรีบใช้เพลงกระบี่นี้จู่โจมเข้าไปอย่างรวดเร็ว ใช้ความว่องไวเข้าหักโหมต่อคู่มือ โดยมิหวาดหวั่นพรั่นพรึง ในช่วงพริบตานั้น ประกายกระบี่จึงกระจัดกระจายจนแฉลบแปลบปลาบ เจิดจ้าบาดตาต่อทุกคน...นี่คือ สาเหตุของเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกที่ทุกคนส่งออกไปนั่นเอง

อันเพลงกระบี่ที่สูงส่งสุดยอดของพิภพทั้งสองวิชา เมื่อได้หักล้างกันนานเข้ายิ่งรวดเร็วรุนแรงขึ้นทุกที ประกายกระบี่ได้ครอบคลุมบริเวณกว้างขวางออกไปทุกขณะเช่นกัน จนกระทั่งสามารถครอบงำในรัศมีห้าสิบเชียะไว้ได้อย่างแน่นหนามั่นคง

คู่ต่อสู้อื่น ๆ เกรงไปว่าจะกระทบกระเทือนถึงตนด้วย จึงพากันย้ายการต่อสู้ห่างออกไปจนไกลกว่าห้าสิบเชียะทั้งสิ้น แต่ยังคงโผเข้าหักล้างผลาญชีวิตกันอย่างไม่ยอมหยุดมือ

กิมลูอักเมื่อเห็นตนมิอาจจะจัดการโค่นโง้วเล่งฮวงลงได้ในเวลาสั้น ๆ ดังนั้นก็หวังว่าตั้วซือเฮียหรือยี่ซือเฮียคนใดคนหนึ่งมีชัยต่อคู่มือ แต่มิคาดว่า แซติ้งล่อฮั่นเมื่อได้ใช้เพลงกระบี่แป๊ะฮะฮุ่ยเกี่ยมออกมาแล้ว ยังมิอาจโค่นคู่ต่อสู้ลงไปได้ดั่งใจหวังจึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนสุดที่จะเปรียบปานได้ ดังนั้นเอง มันจึงฉวยโอกาสที่เชือกยาวได้ฟาดเข้าใส่ศัตรู เหลียวขวับกลับไปดูตั้วซือเฮีย...

การได้เห็นในครั้งนี้ แทบจะทำให้มันลืมควงเชือกในมือเข้าต้านทานรับการ

จู่โจมของเล่งฮวงไป...

ที่แท้ชิงเจี๊ยบคนเดียว ซึ่งต่อต้านอยู่กับเล่าตั้ว (พี่ชายใหญ่) มิทอปอสู่และเล่าสี่ (คนที่สี่) อุนเซ้ง แปะลอ ซึ่งเป็นสองในห้าอัจฉริยะแห่งมคธ เมื่อตกอยู่ท่ามกลางการรุมกระหน่ำของสองยอดฝีมืออันดับสูงแล้ว ชิงเจี๊ยบจึงแสดงอานุภาพความเก่งกล้าสามารถ ดุจดั่งเทพยดาออกไปอย่างหักโหมน่าหวาดหวั่นดั่งเทพยดาจุติลงมาอาละวาดในแดนดิน กระบี่ในมือขวาฝ่ามือซ้ายผสานกันกับยอดวิชาท่าเท้าอันสูงสุดของพิภพคือเทพยดาปาฏิหาริย์ มาตรแม้นมิทอปอสู่และอุนเซ้งแปะลอจะมีพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาอย่างสูงส่งลึกซึ้ง แต่ชิงเจี๊ยบที่ระดมโหมการจู่โจมประดจพายุอันคลั่ม-คลั่งกระหน่ำอยู่ บางครั้งเป็นเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพที่ระดมรุกไล่ ส่วนฝ่ามือซ้ายนั้นยังคงใช้ไปด้วยกระบวนเพลงฝ่ามือคงคงเจี้ยฮวบ (ฝ่ามือเวิ้งว้างว่างเปล่า) ยิ่งกอปรกับฝีเท้าเทพยดาปาฏิหาริย์ อันพลิกแพลงประหลาดล้ำที่คาดคิดมิถึง การวาดมือวางเท้าที่เข้ารุกไล่ในครั้งนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นเพลงอาวุธที่สูงส่งสุดยอดของพิภพในยามนี้ อานุภาพการจู่โจมจึงได้รุนแรงเข้มแข็งอย่างที่มิอาจคาดเดาได้เลย

กิมลูอักละล้าละลังด้วยความตื่นตระหนก จึงแทบจะถูกเล่งฮวงแทงด้วยความโหดเหี้ยมเข้าไปหนึ่งแผล ต้องตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ควงเชือกประหลาดในมือถึงห้าครั้ง จึงสามารถต้านทานป้องกันสถานการณ์อันเลวร้ายเอาไว้ได้อย่างเต็มฝืน

ส่วนอีกด้านหนึ่งมีเสียงอันทุ้มหนักสะเทือนปรากฏขึ้น ที่แท้เกียตาผู้สูงใหญ่เมื่อได้ตะลุมบอนกับอสูรฟากฟ้ากิมอีในระยะกระชั้นชิด ถึงกับเป็นการหักล้างกันด้วยกำลังภายในแล้ว คนทั้งสองได้ฟาดฝ่ามือซ้ายเข้าใส่กันโดยพร้อมเพรียง เสียงดังโครมเมื่อฝ่ามือสัมผัสกันอย่างถนัดถนี่ แต่ละคนต่างเซถลาไปคนละหลาย ๆ ก้าว สีหน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือด แต่คนทั้งสองกลับมิได้ส่งเสียงแค่นหรือครางออกมาเลย

กิมลูอักเมื่อเห็นสถานการณ์พลาดผิดจากเจตจำนงไปอย่างใหญ่หลวงถึงเพียงนั้น ต้องควงเชือกในมือสะบัดฟาดฟันออกไป จนสามารถกันกระบี่เล่งฮวงให้เบี่ยงเลี่ยงออกไปได้ ส่งเสียงอันสดใสกังวานขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่ชิง หากยังมีใจเป็นผู้คนแล้ว จงหยุดมือได้สักครู่ได้หรือไม่ ?"

ชิงเจี๊ยบหัวร่ออย่างทระนงโอหัง พลางกล่าวว่า

"ไยจะมิได้ด้วย"

ชิงเจี๊ยบตวัดมือซ้ายฟาดโครมออกไป และควงกระบี่ในมือขวาเสือกแทงอย่างพิสดาร เท้าก้าวสลับออกไปด้วยความประหลาดล้ำ จนสามารถเบี่ยงเลี่ยงไปได้ถึง

ห้าเชียะ ด้วยความรวดเร็วประหนึ่งธนูหลุดออกจากแหล่ง

ส่วนคนที่เหลืออยู่ เมื่อเห็นคู่สำคัญเลิกรากันไปแล้ว จึงพากันกระโดดออกจากวงต่อสู้หยุดพักไปชั่วคราวก่อน

กิมลูอักฝืนหัวร่อเสียงแหบ ๆ พลางกล่าวว่า

"วิชาฝีมือการต่อสู้ของตงง้วน นับว่าพอจะใช้ได้บ้างสักเล็กน้อยจริง ๆ พวกเราเหล่าพี่น้องยังมีขบวนค่ายกลอันมิใคร่จะได้ความ ที่ต้องการให้ท่านทั้งหลายเข้ามาแนะนำสั่งสอนบ้าง เฮอะ เฮอะ อันขบวนค่ายที่จะให้ผู้กล้าหาญแซ่ชิงและท่านทั้งหลายได้เห็นนี้ นับว่าต่ำต้อยจนรู้สึกจะเป็นการมิเจียมตัวอยู่บ้าง..."

จากนั้น ก็หันไปกล่าวภาษามคธกับพวกมิทอปอสู่อยู่หลายคำ

ชิงเจี๊ยบและพวกรู้สึกสว่างวูบวาบขึ้นที่เบื้องหน้า เมื่อห้าอัจฉริยะแห่งมคธได้พากันแยกย้ายไปยืนในตำแหน่งแห่งที่ของขบวนค่ายกลอย่างมั่นคงรวดเร็ว ซึ่งพอดีกับโอบเอาคนทั้งสี่ไว้ภายในใจกลางอยู่มั่นเหมาะ

ในครั้งนี้ แม้กระทั่งชิงเจี๊ยบผู้ทรงฝีมือที่สูงส่งถึงปานนั้น ยังอดมิได้ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก เพราะความรวดเร็วของฝีเท้าที่ห้าอัจฉริยะแห่งมคธแสดงออกมานี้ นอกเหนือความคาดคิดเป็นอย่างยิ่ง รู้สึกมีเงาสว่างวูบวาบขึ้นครั้งเดียวก็ไปยืนอยู่ในตำแหน่งของค่ายกลแล้วอย่างรวดเร็วมั่นคง

มิทอปอสู่พลันหันไปกล่าวกับกิมลูอักด้วยภาษามคธอันประหลาดพิกลจนลิ้นระรัว ด้วยความหมายที่กล่าวว่า เจ้าผู้แซ่ชิงอาศัยแต่เพียงกระบวนท่าที่พิกลประหลาดรักษาเอาตัวรอดไว้ได้ชั่วคราวเท่านั้น หากต่อสู้กันไปอีกแล้ว เราย่อมมีวิธีที่จะกำราบมันลงไปได้

ที่แท้พอเริ่มประมือกัน มันได้ถูกชิงเจี๊ยบจู่โจมโหมกระหน่ำด้วยท่าวิชาอันสูงส่งยอดเยี่ยม ซึ่งมันเข้าใจว่าเป็นเพลงอันประหลาดพิกล จนมันมิอาจจะทุ่มเทพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมออกต้านรับได้ ดังนั้นจึงบังเกิดความไม่ยินยอมเป็นที่สุด

กิมลูอักก็ได้ใช้ภาษามคธตอบไปว่า

"มิว่าอย่างไร พวกเรามาใช้ขบวนค่ายเข้าตีโต้กับพวกมัน ย่อมจะต้องเป็นทางอันมั่นคงมีเปรียบ มิถึงกับพลาดท่าเสียทีไปได้"

อย่าเห็นว่ากิมลูอักเป็นคนสุดท้ายของห้าอัจฉริยะแห่งมคธ แต่ทว่ามันเป็นขุมสมอง ผู้วางแผนของพวกทั้งห้านี้อย่างแท้จริง แม้กระทั่งมิทอปอสู่ยังต้องเชื่อฟังในแผนการของกิมลูอัก โดยมิอาจจะขัดขืนโต้เถียงขึ้นได้

ชิงเจี๊ยบ โง้วเล่งฮวง อสูรฟากฟ้ากิมอี และซุนคี่ต่ง รวมสี่คนมาตรแม้น

มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร แต่ในความรู้สึกของทุกคน ต่างมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ขบวนค่ายกลที่คนป่าเถื่อนทั้งห้าตั้งขึ้นนี้ นับว่าร้ายกาจยอดเยี่ยมเป็นอย่างยิ่ง

ชิงเจี๊ยบกวาดตามองดูรอบกายด้วยสายตาอันเย็นชายะเยือก จากความเชี่ยวชาญแตกฉานในขบวนค่ายกลต่าง ๆ ทั่วพิภพของชิงเจี๊ยบ ทำให้รู้สึกว่าตำแหน่งที่มิทอปอสู่ยืนอยู่นั้น คือจุดสำคัญของค่ายกล ส่วนทางด้านซ้ายขวาคือเกียตาและอุนเซ้งแปะลอ ที่ตรงกันข้ามนั้นคือแซตั๊งล่อฮั่นและกิมลูอัก

ชิงเจี๊ยบหมกมุ่นครุ่นคิดอย่างรวมสมาธิขึ้นว่า

'ตั๊วกอ ซุนคี่ต่ง กิมอี มาตรแม้นมิเข้าใจซึ้งถึงความร้ายกาจของขบวนค่ายกล แต่ย่อมต้องเข้าใจถึงเคล็ดความสงบและสะกดความเคลื่อนไหว (อีแจ๋จี้ต่ง) ซึ่งเป็นรากฐานของการฝึกฝีมือขั้นสูงส่ง ดังนั้น ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะเคลื่อนไหวออกจู่โจมมา คนทั้งสามย่อมไปเป็นฝ่ายรุกไล่จู่โจมไปก่อน เราเห็นทีจะต้องฝ่าอันตรายไปเสี่ยงดูสักครั้ง...'

บรรยากาศเงียบสงัดวังเวงไปทั่วบริเวณ แม้กระทั่งเกล็ดหิมะที่โปรยปรายลงมายังปรากฏเสียงอันชัดเจนขึ้น ชิงเจี๊ยบเขม้นมองด้วยสายตาอันแน่วนิ่งไม่กลอกกลิ้ง ส่วนห้วงแห่งความคิดก็หมกมุ่นอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง

'มิต้องไปสนใจว่ามันเป็นขบวนค่ายกลอันใด เจ้าหลวงจีนร่างเตี้ยย่อมต้องเป็นแกนสำคัญของค่ายกลนี้อย่างมิต้องสงสัย ในขณะที่มันจะเริ่มเคลื่อนขบวนเข้าจู่โจมเรานั้น จะต้องทุ่มเทกำลังฝีมือและความว่องไวเข้าโค่นมันลงให้ได้ภายในชั่วพริบตา...มาตรแม้นมิสำเร็จ แต่อย่างน้อยก็ต้องสร้างความปั่นป่วนให้กับขบวนค่ายกลของมันบ้างเป็นแน่...'

เสียงวืดปรากฏขึ้น เมื่อมิทอปอสู่ยกพลังอันน้อยของมันขึ้นโบกไปในอากาศอย่างแรง...

จริงดั่งคาดคิด โง้วเล่งฮวง ซุนคี่ต่ง และกิมอี ต่างกุมกระบี่เตรียมพร้อมไว้อย่างสงบเยือกเย็นมิได้เคลื่อนไหวไปเลยแม้แต่น้อยนิด...

ชิงเจี๊ยบทราบแน่แก่ใจว่า โอกาสจะปล่อยปละให้ผ่านไปมิได้อีกแล้ว จึงสูดลมปราณขึ้นอย่างรุนแรง เสียงพลังกระบี่ได้กระจายออกจนหวีดหวิว กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมปรากฏประกายอันแจ่มจ้าบาดตาขึ้นทันที เท้าทั้งสองถลาออกไปในกระบวนท่าอันสวยงามพิสดาร ระยะที่ห่างกันเพียงห้าเชียะนี้ ชิงเจี๊ยบสามารถผ่านไปได้ในชั่วแวบเดียว ยิ่งกว่าประกายไฟที่แลบพุ่งเสียอีก ปลายกระบี่พลิ้วอยู่หลายครั้ง ๆ พลังกระบี่กระจายออกไป ครอบคลุมในรัศมีสามสิบเชียะ พร้อมกันนั้น ฝ่ามือซ้าย

ก็ได้ลอบเกร็งกำลังอันรุนแรง และท่าฝีมือไม้ตายเตรียมซ้ำเติมอยู่...

กระบวนท่านี้มีนามว่าม้วยห้วยแซอี้ (จักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป) อันเป็นท่าที่โหดเหี้ยมดุร้ายที่สุดของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ (ไต้เอี้ยงจับเซ็ก) แต่เมื่อยามใช้จากน้ำมือของชิงเจี๊ยบแล้ว กลับโหดเหี้ยมชั่วร้ายไปกว่าที่ซุนคี่ต่งใช้ออกเมื่อครู่มากมายก่ายกองนัก

ชิงเจี๊ยบโถมกายไปในครั้งนี้ ระดมกำลังทั้งมวลเท่าที่มีทะลักออกไปถึงสิบสองส่วน ซึ่งทั่วทั้งพิภพจบแดนยามนี้ นอกจากสามเซียนนอกพสุธาแล้ว น่ากลัวจะไม่มีผู้ใดกล้ารับอย่างหักหาญตรง ๆ ไปได้เป็นเด็ดขาด

บรรดาทุกคนที่อยู่ในวงล้อม ต่างเข้าใจว่าชิงเจี๊ยบใช้การรุกมาต้านทานต่อการจู่โจมของขบวนค่ายกล จึงต่างตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง ในช่วงฉับพลันทันใดนั้น เพลงกระบี่บ่วยเฮียงเก๋ยมของชิงเจี๊ยบ ก็ได้จู่โจมโหมเข้าใส่แล้ว ดั่งราวกับเป็นคลื่นใหญ่ในมหาสมุทร...

มิทอปอสู่ตวาดก้องจนแผ่นดินสะเทือน ยกพลั่วในมือตั้งเป็นสันดุจดั่งปลายทวน พลังอันประหลาดพิกลได้พุ่งออกจากปลายทวนอย่างแหลมคมจนสุดที่จะคาดคิดได้

ชิงเจี๊ยบตื่นตระหนกขึ้นในทันที กระบวนท่าม้วยห้วยแซอี้ (จักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป) กำลังพลิกแพลงแปรเปลี่ยนท่าไปอย่างพิสดารสูงส่ง แต่ทว่ามิทอปอสู่ที่ได้ยกพลั่วขึ้นชี้ตรงมา และพุ่งกำลังอันประหลาดพิกลจนคาดคิดมิถูกออกมาต้านรับ ทำให้ชิงเจี๊ยบรู้สึกจนปัญญาที่จะรุกไล่จู่โจมไปในทิศทางใดได้ คล้ายดั่งกับว่าแต่ละหนแห่ง แต่ละทิศทาง มีแต่สิ่งขัดขวางเอาไว้อย่างแน่นหนามั่นคง จนปราศจากช่องว่างรอยโหว่ที่จะจู่โจมไปเลย

นี่เป็นครั้งแรกที่บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ในการใช้เพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ กระบี่ในมือขวามิอาจจะเสือกแทงไปในทิศทางใดได้ ส่วนพลังที่เกร็งไว้ในฝ่ามือซ้ายก็มิอาจจะจู่โจมไปด้วยกระบวนท่าไม้ตายได้เช่นกัน แต่การโหมเข้าไปจนสุดกำลังนี้จะเผชิญกับศัตรูอยู่แล้ว

ชิงเจี๊ยบเริ่มรู้สึกร้อนรุ่มดั่งราวกับไฟสุมอก ว่าตนไม่บังควรไปคำนวณดูกำลังของฝ่ายตรงข้ามพลาดผิดไปจนถึงปานนี้เลย โดยเฉพาะหลวงจีนร่างเตี้ยที่ทรงพลังภายในอันประหลาดพิกล...

ในช่วงเวลานั้น มีเสียงอาวุธกระทบกันดังมาจากทางด้านหลัง แสดงว่าทุกคนได้เริ่มลงมือจู่โจมกันเข้าแล้ว ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกมีพลังอันหนักหน่วงโถมเข้ามาใส่ที่

กลางหลัง จึงมิต้องขบคิดก็ถีบเท้าทั้งสองอย่างรุนแรงจนร่างพุ่งปราดขึ้นเลี่ยงหลบออกจากการจู่โจมของศัตรู ด้วยความสวยงามแคล่วคล่อง กำลังจะคิดหาทางฟาดฟันจู่โจมลงมาจากที่สูง แต่รู้สึกมีพลังลมอันแหลมคมพุ่งเข้าใส่ที่เท้า ซึ่งมิต้องเหลียวกลับไปดูก็ทราบว่า เป็นเชือกของกิมลูอักสะบัดเข้าพันที่เท้าแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตกใจอย่างรุนแรง เพราะคาดคิดมิถึงว่า ขบวนกระบี่ของมันทั้งห้าจะรวดเร็วว่องไวถึงปานนี้

ร่างที่พุ่งขึ้นไปได้สุดกำลัง และจะตกลงมาอยู่อีกด้วย เชือกยาวของกิมลูอักจึงพันไปได้ในจังหวะอันเหมาะสมพอดิบพอดี...นี่นับเป็นท่าอันยอดเยี่ยมของกิมลูอักที่คำนวณอย่างถูกต้องเหมาะสม เห็นแน่ชัดแล้วว่า ชิงเจี๊ยบจะต้องพลาดพลั้งเสียท่าอย่างแน่นอน พลันเท้าทั้งสองได้กระทืบไปในหว่างอากาศอย่างรุนแรงมิคิดชีวิต ร่างจึงมิต้องอาศัยจากการหยั่งกำลังในวัตถุ ก็สามารถพุ่งขึ้นสูงไปอีกร่วมสามเซี่ยะ เสียงดังเคว้ยวเมื่อเชือกของกิมลูอักเฉียดผ่านฝ่าเท้าไปอย่างหวุดหวิดหวาดเสียว

ชิงเจี๊ยบพอพุ่งกายลงสัมผัสพื้น กระบี่ทั้งซ้ายขวาได้จู่โจมเข้าใส่ร่างอย่างฉับพลันทันด่วน ชิงเจี๊ยบพุ่งกำลังเข้าต้านรับสองครั้งอย่างหักโหม ถีบเท้าพากายถอยออกไปได้อีกครึ่งเซี่ยะ แต่ทว่า พอร่างเริ่มเคลื่อนไหว เชือกยาวของกิมลูอักได้พุ่งเข้าใส่แสกหน้าแล้วอย่างแคล่วคล่องว่องไว

ชิงเจี๊ยบมิเคยตื่นตระหนกตกใจเทียบเท่าในยามนี้เลย เพราะคาดคิดมิถึงว่าขบวนค่ายของคนทั้งห้าจะมีความรวดเร็วถึงปานนี้ การทดแทนเข้ายึดตำแหน่งแห่งที่จู่โจมโถมใส่นั้น แทบมิต้องใช้เวลามาผลัดเปลี่ยนวนเวียนกันเลย อุปมาดั่งกับคนที่มีมืออยู่ถึงแปดข้าง อันใช้ได้อย่างคล่องแคล่วดั่งใจนึกทุกประการ

ชิงเจี๊ยบสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไปอย่างร้อนรน กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมฟันฉับฉับฉับออกสามครั้งอย่างหักโหมทุ่มเท ปรายตามองไปดู เห็นโง้วเล่งฮวง กิมอี และชุนคี่ต่ง ต่างก็ได้ถูกรุกไล่จนละล้าละลังปั่นป่วนไปแล้ว

ขบวนค่ายกลของอัจฉริยะทั้งห้าแห่งมคธ ยิ่งจู่โจมยิ่งรวดเร็วขึ้นทุกคราคล้ายดั่งมีอาวุธเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ชนิดที่จู่โจมโหมเข้าใส่ในเวลาพร้อมเพรียงกัน การรุกไล่ต้านรับและขับต้อน คล้ายดั่งเป็นการใช้ของบุคคลคนเดียวกัน โดยหาได้ยุ่งเหยิงวุ่นวายแม้แต่น้อยนิดไม่ ชิงเจี๊ยบใช้ในเพลงกระบี่ออกถึงสองวิชา แต่ยังมิอาจจะพลิกสภาพการต่อสู้ให้คู่คี่ก้ำกึ่งเลยแม้แต่น้อย

มิทอปอสู่จู่โจมโหมเข้าใส่ในด้านตรง กิมลูอักและแซติ๊งล่อฮั่นซึ่งมีกระบี่และเชือก จู่โจมกระหนาบมาทางด้านข้าง เป็นการช่วยเหลือโอบรัด กอปรกับเกียตา

และอุนเซ้งแปะลอที่ตอดเล็กตอดน้อยคอยป้องกันมิให้เลี่ยงหลบหลีกถอยหนีได้ นับเป็นการผสานกันที่รัดกุมแนบเนียนจนปราศจากช่องว่างรอยโหว่ และมีความรวดเร็วจนสุดที่จะเอ่ยอ้างพรรณนาได้

ซิงเจี๊ยบรู้สึกแต่ว่าพลังกดดันบนตัวกระบี่คู่มือของตน ยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกครา จึงเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นอย่างยิ่ง ทุ่มเทกำลังเข้าไปในแขนทั้งสองข้าง จูโจมโถมฟาดไปอย่างแรงถึงสิบกว่ากระบวนเพลงซ้อน ๆ แต่พอการรุกไล่ในอึดใจนี้ผ่านไปแล้ว กลับรู้สึกจะพลาดพลั้งเสียทีไปอีกอักโข เพราะแต่ละกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามนั้น ล้วนแล้วจู่โจมโหมเข้าใส่ในห้าทิศทางที่ผิดแปลกแตกต่างกันจนสุดปัญญาที่จะต้านรับปัดป้องเอาไว้ในทิศทางใดได้ มือไม้เริ่มพัลวันจนปั่นป่วนไปทีละน้อยแล้ว

ซิงเจี๊ยบกัดฟันอย่างเด็ดเดี่ยว หักโหมโถมกำลังเข้าต้านรับจนไม่คิดชีวิต พลางใช้สมองอย่างเคร่งเครียดหนักหน่วง แต่ก็คิดมิออกถึงความพิสดารของขบวนค่ายอันประหลาดพิกลนี้เลย ว่ามีมาในสภาพใดกัน

มิทอปอสู่ฟาดพลั่วในมือเข้าที่กลางหว่างอกอย่างหักโหมตรง ๆ ซิงเจี๊ยบรีบถีบเท้าขวาถอยออกไปครึ่งก้าว แต่ไปชนกับหลังโง้วเล่งฮวงเสียแล้ว...

ที่แท้การโอบรัดของขบวนค่ายกลยิ่งรวดเร็วและยิ่งกระชับแน่นเข้าทุกครา เมื่อครู่ยังมีรัศมีถึงสิบกว่าเชียะภายใต้วงล้อม แต่ในขณะนี้คนทั้งสี่แทบจะต้องสู้แบบหลังชนกันเข้าแล้ว แสดงว่าวงล้อมได้โอบรัดจนแนบแน่นเข้ามาทุกครา

ซิงเจี๊ยบถอนหายใจเฮือกใหญ่ กระบี่ในมือจึงได้เชื่องช้าลงเล็กน้อย เสียงดังควับปรากฏขึ้น เมื่อเชือกยาวของกิมลูอักสะบัดกระชากเอาปกเสื้อกระจายออกไปผืนใหญ่

เสียงดังเปรื่องขึ้นอีกครั้งอย่างสดใส เมื่อกระบี่ในมือซุนคี่ต่งถูกกระบี่แชติ๊ง-ล่อฮั่นฟัดขาดออกไปหนึ่งท่อน ซุนคี่ต่งเซถลาสองก้าวจนพยุงร่างโง้วเล่งฮวงไว้ได้ จึงสามารถยันกายอย่างมั่นคงอีกครั้ง แต่ได้เป็นที่รู้ว่ากระบี่คู่มือของแชติ๊งล่อฮั่นนั้นเป็นของวิเศษสุดซึ่งคมกริบยอดเยี่ยมอยู่

เล่งฮวงต้านซ้ายรับขวาด้วยเหงื่อที่ไหลพรากจนโชมหน้าโชมตาดั่งราวถูกฝนสาดซัด รู้สึกว่าแต่ที่ลำแขนขวายิ่งนานยิ่งมีพลังกระแทกเข้าใส่หนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกครา จนเริ่มต้านรับไว้มิได้คล่องแคล่ว...

หิมะได้หยุดโปรยปรายแล้ว แต่ท้องฟ้าเป็นสีเทาครึ้มหนักอึ้ง ภูเขาโอวโกยซัวคล้ายดั่งเป็นมนุษย์ยักษ์ที่ยืนทะมึนอยู่จังก้า

ขบวนค่ายกลของห้าอัจฉริยะแห่งมคธ ยิ่งนานยิ่งรัดจนเล็กเข้าไปทุกครา ยิ่งเคลื่อนก็ยิ่งรวดเร็วว่องไวขึ้นทุกขณะ ชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงต่างรู้สึกต้านทานรับเอาไว้มิได้แล้ว ส่วนซุนคี่ต่งเมื่อกระบี่ถูกฟันสะบั้นออกไปท่อนหนึ่ง จึงยิ่งปราศจากจิตใจที่จะต่อต้านรับมือเอาไว้ได้อีก ต้องชังกะตายปัดป้องไปตามสัญชาตญาณเท่านั้นเอง...

มีแต่อสูรฟากฟ้ากิมอีคนเดียวเท่านั้น ที่ยังคงต่อสู้อยู่อย่างโหดเหี้ยมดุดัน โดยมิได้ส่งเสียงอย่างไรแม้แต่น้อย ในยอดฝีมือรุ่นเยาว์ทั้งสี่คนของตงง้วนนี้ มีกิมอีเท่านั้นที่มีความโชกโชนชำนาญในเชิงการต่อสู้กว่าทุกคน มิหนำซ้ำ ยังมีนิสัยอันเหี้ยมหาญทระนงกว่าทุกผู้ อย่าว่าแต่ในขณะนี้ ได้เริ่มต่อสู้อย่างดุดันโหดเหี้ยมจนใกล้จะคล้ายดั่งคลุ้มคลั่งเข้าแล้ว จึงมิได้กระทบกระเทือนจิตใจต่อการทอดอาลัยตายอยากของคนทั้งสามด้วยเลย เพลงกระบี่ร้อยขา (แปะจกเกี๊ยบฮวบ) ได้ทุ่มเทในกระบวนท่าอันชั่วร้ายออกไปอย่างไม่หยุดยั้งเลิกรา กอปรกับสารรูปที่ชั่วร้ายอัปลักษณ์อย่างน่าทุเรศแล้ว จึงคล้ายดั่งกับเป็นอสูรที่โผล่ออกจากขุมนรกไม่ผิดเพี้ยนเลย

กิมอีสะบัดกระบี่แทงปราดออกไปด้านซ้ายเพียงครึ่งเดียว ก็ควงสะบัดฟาดกลับมาในด้านขวา แทงสวบไปด้วยความคั่งแค้นชั่วช้า และอุนเซ้งแปะลอที่อยู่ทางด้านซ้ายในขณะนั้น ก็เสือกกระบี่มาที่ไหล่ของกิมอีอย่างรุนแรงเช่นกัน หากแม้นกิมอีจะรักษาตัวไว้ไม่ให้ได้รับบาดเจ็บ ก็ต้องรั้งกระบี่กลับมาป้องกันตัว โดยมิอาจไปทำร้ายศัตรูผู้อยู่เบื้องหน้าได้...

แต่หาคาดไม่ว่า คิ้วทั้งสองของกิมอีถูกเลิกขึ้นจนสูง มิได้ไปสนใจไยดีต่อเพลงกระบี่ที่จู่โจมเข้าใส่ร่างเลย เพราะกระบี่ในมือยังคงเสือกแทงไปที่เบื้องหน้าอย่างรุนแรง จนเสียงดังสวบขึ้นหนัก ๆ ขาอ่อนของเกียตาจึงได้ถูกแทงจนเป็นแผลใหญ่ ส่วนปลายกระบี่ที่แหลมคมของอุนเซ้งแปะลอก็ได้กรีดเข้าใส่ไหล่ซ้ายของกิมอี จนมีแผลยาวเหยียดลึกร่วมนิ้วปรากฏขึ้น

กิมอีมิได้ขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยความเจ็บปวดเลยแม้แต่น้อย พลิกข้อมือกลับแทงสวนออกไปในด้านข้าง มิทอปอสู่พุ่งร่างเฉียดผ่านไปอย่างแคล่วคล่องว่องไว ฉวยโอกาสนั้นฟาดพลั่วในมือเข้าใส่ชิงเจี๊ยบอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ...

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งได้ใจลอยมิอยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว แต่ยังยกกระบี่ในมือขึ้นรับเอาไว้ตามสัญชาตญาณ ด้วยความเชื่องซึมเงื่องหงอย กิมอีพลันตวาดจนเสียงสะท้านหวั่นไหวขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่ชิง ไม่มีความเป็นลูกผู้ชายถึงปานนี้ทีเดียวหรือ ?"

ชิงเจี๊ยบสะดุ้งจนสุดตัว ดั่งราวกับถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่ในขม่อม เสียงดังโครมขึ้นอย่างสดใส เมื่อกระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมถูกมิทอปอสู่ฟาดจนกระดอนขึ้นสูงร่วมสามเชียะ แทบจะปลิวกระเด็นหลุดออกจากมือ ชิงเจี๊ยบรีบสูดลมปราณอย่างรุนแรงหักโหม บิดร่างไปทางซ้ายขวาอย่างแคล่วคล่อง เท้าทั้งสองมาตรแม้นมิได้เคลื่อนไหวออกไปแม้แต่น้อยนิด แต่ก็เลี่ยงหลบออกไปจากพลั่วนั้นด้วยความสวยงามพิสดาร กระบี่ที่โหมจู่โจมเข้ามาใส่พลอยได้ถูกชิงเจี๊ยบเลี่ยงหลบหลีกออกไปด้วย ซึ่งมิต้องบอกก็ทราบว่า มันคือท่าร่างเทพยดาปาฏิหาริย์ซึ่งได้ใช้ออกมานั่นเอง

ชิงเจี๊ยบเหลือบแลไปเห็นบ่าซ้ายกิมอีมีโลหิตไหลโซมซ่มโชก เล่งฮวงเหงื่อแตกพลั่กเต็มตัวจนเปียกชุ่ม ส่วนซุนคี่ต่งควงกระบี่หักปลายออกต่อต้านอย่างใจลอยมิอยู่กับเนื้อกับตัว ปราศจากความคึกคักเข้มแข็งแล้ว มือขวาชิงเจี๊ยบจึงได้ควงออกไปด้วยเพลงกระบี่แนบ่วยฮุดมิ่น (เหมยลอบปัดใบหน้า) ส่วนฝ่ามือซ้ายฟาดออกไปด้วยกระบวนเพลงบ้วนจั้วปวยคง (สายน้ำไหลหลากพุ่งสู่ท้องฟ้า) กระแทกเอาจนกระบี่ที่อุนเซ้งแปะลอจู่โจมมาสองครั้งจนเบนเบี่ยงออกไปได้ ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"เมื่อครั้งอดีต เจ้าสำนักรุ่นที่เจ็ดแห่งเสียวลิ้มฮุ่ยกิมไต้ซือใช้เพลงโป้วตั๊กซาเซ็กโค่นเอายอดฝีมือกระบี่ของฮ่อลกไปเป็นจำนวนยี่สิบเอ็ดคน ยังที่ยอดเขาจงนำซัวเป็นอานุภาพที่เกรียงไกรใหญ่ยิ่งเพียงไรแล้ว เจ้าผู้แซ่ซุน จะปวกเปียกไร้ความฮึกเหิมจนถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ ?"

ซุนคี่ต่งพอได้ยินคำตวาดว่า คล้ายดั่งถูกค้อนใหญ่เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ตำลึงที่กระแทกใส่ทรวงอกอย่างถนัดถนี่ จึงกู่ขึ้นด้วยความฮึกเหิมองอาจ รำพึงกับตนเองว่า

'เราซุนคี่ต่ง จะอย่างไรก็มิอาจสร้างความอัปยศให้กับเกียรติภูมิของเสียวลิ้มเป็นอันขาด'

กำลังจึงได้เพิ่มพูนขึ้นอีกอักโขอย่างพิกล กระบี่หักในมือจึงได้แคล่วคล่องว่องไวขึ้น จนประกายกระจายออกอยู่แปลบปลาบ แสดงว่าซุนคี่ต่งได้เริ่มใช้ในวิชาเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพออกไปแล้ว

ชิงเจี๊ยบทุ่มเทกำลังฟันกระบี่ออกไปทั้งซ้ายขวาสองครั้ง เท้าได้ก้าวสลับออกไปอย่างพิสดาร ปลายเท้าซ้ายยันไว้กับพื้น ส่วนเท้าขวาได้กวาดออกเป็นครึ่งวงกลม กระบี่บ่วยเฮียงเกี่ยมในมือทิ่มแทงเข้าใส่ศัตรูอีกสามคนอย่างรุนแรง แต่มิคาดว่า พอได้เริ่มตีโต้ออกไปในครั้งนี้ ที่เบื้องหน้าสายตาได้สว่างวูบวาบขึ้นฉับพลัน ในช่วงพริบตานั้น อาวุธทั้งห้าชนิดได้จู่โจมโหมเข้ามาใส่แล้วปานกระแสไฟ จึงสร้างความตื่นตระหนกตกใจจนต้องถอยออกไปอีกสองก้าว กระบี่ในมือฟาดฟันอย่างพลิก

แพลง ด้วยกระบวนท่าม้วยห้วยแซอี้ (จักรราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป) และโอ่ยฮุ้น-ท่าเอี้ย (เมฆน้อยคล้อยบนเงาน้ำ) ของเพลงกระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ จึงสามารถปัดป้องออกไปได้อย่างหวุดหวิดเต็มฝืน

พลันได้ยินมิทอปอสู่ตะโกนก้องขึ้นด้วยภาษามคธ จนเสียงสะท้านอื้ออึงไปทั่วบริเวณ

เสียงตะโกนสั่งของมิทอปอสู่เพิ่งขาดคำ ห้าอัจฉริยะแห่งมคธก็พลันแปรเปลี่ยนขบวนค่ายกลของมันอย่างรุนแรงขึ้นไปอีก ร่างคนทั้งห้าได้หมุนเวียนกันอย่างรวดเร็วยิ่งกว่ากังหันต้องพายุ ความจริงมันทั้งห้าที่ได้ผสานกันอย่างกลมเกลียวหนักแน่นปราศจากรอยโหว่ และรวดเร็วพลิกแพลงจนสุดจะคาดเดาอยู่แล้ว แต่ยามนี้กลับเพิ่มพูนความรวดเร็วพลิกแพลงขึ้นอีกถึงเท่าตัว อุปมาดั่งกับเป็นควันห้าสาย ได้พุ่งวนเวียนไปมาจนจับต้องคาดเดามิถูก แต่ละกระบวนท่าจึงคล้ายดั่งเป็นอาวุธของคนทั้งห้าที่ใช้ออกมาในทีเดียว และในทิศทางเดียว ด้วยอานุภาพที่น่าสั่นขวัญสะท้านวิญญาณอย่างเหลือแสน

แต่ภาษามคธที่มิทอปอสู่ตะโกนก้องมาในครั้งนี้ สะกิดให้ชิงเจี๊ยบบังเกิดปฏิภาณขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน พลอยตะโกนก้องออกไปจนเสียงหลงว่า

"ตั้วกอ เราใช้ความเร็วเข้าหักความเร็ว"

โง้วเล่งฮวงพลอยเข้าใจด้วยไหวพริบอันปราดเปรียวทันที จึงกู่เสียงสะท้านหวั่นไหว เริ่มใช้วิชาตัวเบาที่ได้มาจากคัมภีร์ลับภาษามคธนั้นออกไปทันที เป็นความรวดเร็วที่ปราดเปรียวว่องไวกว่าสายฟ้าคะนองฝน พลุกพล่านกว่าประกายไฟที่แลบพลุ่ง

เมื่อคราครั้งนั้น เพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินเคยบอกว่า วิชาตัวเบาของมคธ ย่อมมีคุณประโยชน์อีกประการหนึ่งอย่างสูงส่ง ที่แท้ก็เป็นการใช้ในขบวนค่ายกลนี้นั่นเอง

จึงเห็นแต่สายรุ้งสีขาวววาววับในอากาศสองสายควงสะบัดไปมาอย่างรวดเร็วว่องไว เมื่อชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงต่างใช้วิชาตัวเบาตามแนวทางของคัมภีร์ลับชาวมคธ รุกไล่ช่วงชิงความว่องไวกับห้าอัจฉริยะแห่งมคธขึ้นทันที คนทั้งสองต่างมีแนวทางการฝึกปรือที่ประหนึ่งกับเพวกทั้งห้าไม่ผิดเพี้ยน ในช่วงพริบตาเดียว จึงได้คลุกเข้าไปในขบวนค่ายกลอย่างปั่นป่วนสับสน ค่ายกลของคนทั้งห้าจึงกลับกลายไปเป็นเจ็ดคนอย่างไม่คาดคิด ทำให้ห้าอัจฉริยะแห่งมคธมิทราบว่าจะจู่โจมดีหรือตั้งรับปัดป้องเอาไว้จึงจะถูก

กิมลูอักตื่นตระหนกตกใจเป็นยิ่งนัก คำนึงในใจว่า

'เหตุไฉนเจ้าเด็กอุบาทว์ทั้งสองนี้ จึงได้มารู้เคล็ดวิชาตัวเบาอันสูงส่งของพวก

เราด้วย'

เมื่อมันมองไปอีกครั้งหนึ่งยิ่งตื่นตระหนกและเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรุนแรงที่แท้ชิงเจี๊ยบและโง้วเล่งฮวงทั้งสอง ไม่เพียงแต่จะมีฝีเท้าและท่าร่างที่ละม้ายเหมือนกับพวกมันทั้งห้าโดยไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อยนิดแล้ว มิหนำซ้ำยังมีความพิสดารสวยงามที่สูงส่งไปกว่า ซึ่งแม้กระทั่งตนยังมิเคยจะพบเห็นมาอีกด้วย จึงแผดร้องภาษามคธขึ้นจนสุดเสียง เตือนให้ซือเฮียทั้งสี่ได้ทราบ

ประกายสายรุ้งสว่างแวววาวจนเจิดจ้าขึ้นสองสาย เมื่อชิงเจี๊ยบและเล่งฮวงผนึกร่างร่วมกระบี่พุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า ออกจากขบวนค่ายกล ละลิ่วพลิ้วลงสู่พื้นทางนอกค่ายได้อย่างสวยงามน่าชมเชย

ห้าอัจฉริยะแห่งมคธตื่นตระหนกตกใจ จนต้องเหลียวมองตากันด้วยความปั่นป่วน มิอาจจะส่งเสียงอย่างไรออกไปได้เลย

มิทอปอสู่พลันตะโกนขึ้นอย่างเดือดดาลคลั่งแค้นด้วยภาษามคธอันประหลาดระรัว

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิรู้จักภาษามคธ แต่ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคงจะกล่าวว่า 'เจ้าเด็กน้อย ลองเอาอีกกระบวนท่าหนึ่ง'

ชิงเจี๊ยบจึงครุ่นคิดในใจว่า

'มาตรแม้นเจ้ามีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่เราจะเกรงกลัวเจ้าด้วยหรือ ? เมื่อครั้งก่อน ฝ่ามือของกิมแปะเซ่งฮุด เราก็ยังรับเอาไว้ได้อย่างไม่พรั่นพรึง...'

มิทอปอสู่หนวดเคราลุกชี้ชันด้วยโทสะอันพลุ่งพล่าน โถมเข้ามาด้วยความรวดเร็ว พลั่วอันน้อยได้เสียบไว้ที่หว่างเอว ฝ่ามือทั้งสองประกบและถูกันวูบหนึ่งก็รีบรั้งกลับไปอย่างแคล่วคล่องว่องไว

ชิงเจี๊ยบพลันรู้สึกว่า มีพลังลมอันเย็นยะเยือกโถมทะลักตรงเข้าหา มันเป็นลมเย็นที่ประหลาดพิกลจนกล่าวมิถูก มาตรแม้นไม่หนักหน่วงร้ายแรง แต่มีพลังอันมหาศาลจนคล้ายดั่งมีน้ำหนักหมื่น ๆ ตำลึง ดันมาที่ร่างจนมิอาจจะหยุดยั้งทรงกายเอาไว้ให้มั่นคง มิหนำซ้ำลมเย็นที่ทะลักตรงมานี้ ยังหนาวเหน็บจนเสียดกระดูกอีกด้วย

ชิงเจี๊ยบมาตรแม้นมิทราบว่า นี่คือวิชาแปะเทาะฮั่งซิมเจี๊ยะ (ฝ่ามือสะท้านดวงใจแห่งภูเขาแปะเทาะ) ที่มิทอปอสู่หมกมุ่นฝึกปรือมาเป็นเวลาหลายสิบปี นับเป็นไม้ตายของวิชาแคว้นตะวันตกที่สูงส่ง แต่ชิงเจี๊ยบย่อมทราบว่า หากแม้นเท้าตนเคลื่อนออกไปจากที่เพียงครึ่งนิ้ว ก็นับเป็นการพ่ายแพ้ไปแล้ว แต่ชิงเจี๊ยบกลับมิอาจ

จะลงมือโถมกระแทกอย่างหักหาญตรง ๆ ได้ เพราะพลังการฝึกปรือของมิทอปอสู่นี้ยิ่งลึกล้ำสูงส่งไปกว่าตนเสียอีก

บรรดาสายตาทุกคู่ในที่นั้น ต่างจ้องจับมองดูฝ่ามือในครั้งนี้อย่างขะมักเขม้นไม่กลอกกลิ้ง เห็นชิงเจี๊ยบตรึงเท้าทั้งสองอยู่กับพื้นอย่างแนบแน่น กระบี่บ่วยเฮียง-เกี่ยมถูกสะบัดออกจนปรากฏเสียงดังซู่ ๆ เป็นครึ่งวงกลม เสื้อผ้าที่สวมใส่ต่างถูกพลังลมปราณที่พุ่งขึ้น ดันจนเบ่งพองดั่งราวกับถูกอัดไว้ด้วยอากาศก็ปานกัน

อย่าเห็นว่าปลายกระบี่นี้เพียงวาดออกไปเป็นครึ่งวงกลมอย่างเบา ๆ เลย เพราะแรกเริ่มที่กรีดไปนั้น คือเพลงฮวงแซปุ้กเซ็ก (อุบัติปราศจากขอบเขต) ของวิชากระบี่เทพยดาเจ้าพิภพ เมื่อใช้ไปได้เพียงครึ่งเดียว พลันเปลี่ยนไปเป็นม้วยห้วยแซอี้ (จักร-ราศีหมุนเวียนเปลี่ยนไป) มิทันจะได้ใช้ให้จบเพลง ท่าสุดท้ายที่ใช้ไปคือครึ่งกระ-บวนท่าของเพลงกระบี่แนบ่วยฮุดมิ่น (เหมยลอบปัดใบหน้า) ยอดวิชาที่สูงส่งของพิภพทั้งสามวิชา ใช้ออกไปเพียงครึ่งท่าทั้งสามประการและผสานกันอย่างแนบแน่นจนปราศจากช่องว่างรอยโหว่ใด ๆ เลย บรรดาผู้ที่รวมตัวอยู่ในบริเวณ ต่างเป็นยอดวิชาเพลงกระบี่ด้วยกันทุกตัวคน เมื่อเห็นเพลงกระบี่อันยอดเยี่ยมสูงส่งของชิงเจี๊ยบเป็นเช่นนี้แล้ว ต่างบังเกิดความยกย่องชมเชยในใจอย่างสุดจะเลื่อมใส

พลันมีเสียงดังวืดขึ้นอย่างรุนแรง เมื่อพลังอันหนักหน่วงมหาศาลของมิทอปอสู่ได้กระจายออกจากสองฟากข้างของปลายกระบี่ที่ชิงเจี๊ยบกรีดออกไป จนกรวดหินดินทรายและหิมะที่อยู่รอบบริเวณ ปลิวกระจัดกระจายออกคละคลุ้ง แต่ในวงกลมที่ชิงเจี๊ยบยืนอยู่นั้น กลับปราศจากพลังลมอันใดเลย แม้กระทั่งเส้นผมของชิงเจี๊ยบก็ยังมิได้สั่นพลิ้วออกไปด้วย

มิทอปอสู่ชะงักงันไปทันที พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงยาวสะท้านกังวาน ยกมือขึ้นโบก แล้วนำเหล่าซือตี๋ทั้งสี่กระโดดละลิ่วออกไปจากที่ เพียงมิกี่ครั้งที่กระโดดไปก็ได้หายลับตาจนหมดสิ้น

ชิงเจี๊ยบสะบัดกระบี่ในมือจนบังเกิดเสียงดังหึ่งขึ้นอย่างลืมตัว กระบี่บ่วยเฮียง-เกี่ยมส่งเสียงสดใสดุจดั่งมังกรคำรามเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อได้ถูกสอดกลับเข้าสู่ฝักที่กลางหลัง ยืนอย่างงงงันชั่วขณะ จึงได้เหลียวหน้ากลับไปมองดูทางเบื้องหลัง

สิ่งที่เห็นในยามนี้ คืออสูรฟากฟ้ากิมอียังคงนอนพังพาบอยู่บนพื้นหิมะ รองูน้อยกิมจิยี้อีกตามเคย ที่ข้างกายโง้วเล่งฮวงกลับมิเห็นมีซุนคี่ต๋งรวมอยู่ด้วย

กำลังมีความสงสัยใจอยู่นั้น พลันมีมืออันอ่อนนุ่มได้มาลูบอยู่บนไหล่ แล้วเสียงอันสดใสไพเราะที่คุ้นหูก็ได้ดังขึ้นว่า

"ชิงตั้วกอ เพลงกระบี่ของท่านช่างยอดเยี่ยมสูงส่ง..."

ชิงเจี๊ยบสะดุ้งจนสุดตัว ใจแทบจะกระดอนออกจากปากในครานั้น รีบเหลียวขวับกลับไป ที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตานั้น คือใบหน้าอันสะคราญโฉมผุดผาดบาดตา มิใช่เตียแชจะเป็นผู้ใดเล่า ?

ชิงเจี๊ยบปีติยินดีจนแทบจะโถมเข้าโอบรัดนางอย่างลืมตัว คว้ามือนางไว้อย่างแนบแน่น ตาทั้งสี่ประสานกันอย่างซาบซึ้ง โดยมิอาจจะแยกออกจากกันได้เลย

เป็นเวลาชั่วครู่ จึงรู้สึกตัวด้วยความตื่นตระหนกว่า เบื้องหลังเตียแชยังมีผู้ยืนดูอยู่อีกสองคน หนึ่งเป็นหลวงจีนชราร่างผอมสูง ส่วนอีกคนหนึ่งคือซุนคี่ต่งนั่นเอง

หลวงจีนชรารูปนี้ ชิงเจี๊ยบรู้สึกคุ้นตาเป็นอย่างยิ่ง เมื่อขบคิดอยู่เล็กน้อยก็จำขึ้นได้ในทันทีว่า เป็นหลวงจีนชราที่ขี่นกกระเรียนมาเรียกตัวเพ่งฮ้วมเซี่ยงหยินออกไปจากเกาะเซียวฉิ่มเต้า เมื่อครั้งที่ตนเคยช่วยให้ออกมาจากขบวนค่ายกลประ-หลาดนั้นนั่นเอง

ชิงเจี๊ยบยังมิทันจะเอ่ยปากทักทาย แซยี้ก็ได้ระดมคำพูดดั่งราวประทัดแตกออกไปว่า

"ตั้วกอ ในวันนั้นที่ข้าพเจ้าและโง้วตั้วกอแยกทางกันแล้ว กลับได้ถูกปิศาจเฒ่าหน้าอัปลักษณ์คร่าตัวเอาไป ข้าพเจ้าสู้มันมิได้ ถูกมันจี้สะกัดจุดเอาไว้ ภายหลังข้าพเจ้าได้ใช้อุบายอันร้ายกาจกลอกกลิ้ง หนีรอดจากเงื้อมมือของมันไปได้สองครั้งสองครา แต่ต้องถูกมันคร่าตัวกลับไปสองครั้ง..."

ชิงเจี๊ยบกำลังจะเอ่ยปากถามไถ่ แซยี้ยังคงกล่าวต่อไปอีกว่า

"ปิศาจเฒ่าผู้นั้นบอกว่า มันเป็นชือตี๋ของภูตบดีมรกต (เง็กกุ๊กม้อ) มันบอกว่าบิดาของข้าพเจ้าทำร้ายชือเฮียมันจนตายจากไป มันจะคร่าตัวข้าพเจ้าเป็นประกันบีบบังคับให้บิดาต้องสยบยอมตามคำสั่งของมัน เฮอะ มันได้ใช้ฝีมืออันชั่วร้ายพิกลจี้สะกัดจุดสำคัญในร่างข้าพเจ้าถึงสามสิบหกแห่ง..."

ชิงเจี๊ยบร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตระหนก แต่แซยี้ยังคงระดมเล่าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งว่า

"ภายหลังโชคยังดีที่ฮ่อเสียงแป๊ะแปะ (หลวงลุง) พบกับเราเข้า พอท่านได้เห็นสร้อยคอมรกตบนลำคอของข้าพเจ้า ก็จำว่าเป็นสร้อยมรกตของบิดา ท่านบอกว่าเคยรู้จักกับบิดาข้าพเจ้ามาครั้งหนึ่ง จึงให้ปิศาจเฒ่านั้นปล่อยข้าพเจ้าออก แต่ปิศาจเฒ่าผู้นั้นมีความยโสโอหังอย่างยิ่งนัก ยังกล้าเรียกฮ่อเสียงแป๊ะแปะอย่าได้ไปยุ่งเกี่ยว

กับเรื่องของมัน มาตรมิเช่นนั้น มันจะฆ่าฮ่อเสียงแป๊ะแปะลงด้วย...

"เฮอะ ภายหลังฮ่อเสียงแป๊ะแปะได้แสดงยอดวิชาพลังลมปราณอันสูงส่งสุดยอด ทำให้เจ้าปิศาจเฒ่าต้องหนีเตลิดเปิดไปด้วยความหวาดกลัวจนขวัญกระเจิงตั้วกอ พลังฝีมือของฮ่อเสียงแป๊ะแปะช่างสูงส่งยอดเยี่ยมอย่างยิ่งนัก น่ากลัวจะคู่คี่ทัดเทียมกับบิดาข้าพเจ้าเสียด้วย..."

ชิงเจี๊ยบรีบกล่าวอย่างร้อนรนขึ้นว่า

"ท่านถูกจี้สกัดจุดถึงสามสิบหกแห่ง แล้วภายหลังเป็นอย่างไรอีกเล่า ?"

แซยี้จึงกล่าวว่า

"ฮ่อเสียงแป๊ะแปะได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถ้ำนี้ เรียกท่าน...ท่านซุนตั้วกอเฝ้าอยู่หน้าถ้ำ บอกว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตให้เข้าไป แล้วท่านจึงได้ใช้ยอดวิชาอันสูงส่งมาคลี่คลายจุดสำคัญทั่วร่างให้กับข้าพเจ้า ซึ่งการกระทำนั้นจะให้ผู้ใดไปรบกวนมิได้เป็นอันขาด..."

ชิงเจี๊ยบหวนคิดถึงเรื่องที่ซุนคี่ตั่งมิยอมให้ตนเข้าไปค้นหาในถ้ำ จนแทบต้องปะทะกันอย่างแตกหักไปแล้ว จึงได้รู้ซึ้งถึงเหตุผลในครั้งนี้เอง

แซยี้เล่าจ้ออย่างเจื้อยแจ้วมิขาดปาก ดุจดั่งเป็นสกุณาน้อยที่ร่ำร้องอย่างไพเราะน่ารักน่าถนอมเป็นที่สุด จนชิงเจี๊ยบยืนเหม่อมองจ้องอย่างใจลอยเคลิบเคลิ้ม

พลันมีเสียงซุนคี่ตั่งดังแซงขึ้นจากทางด้านข้างว่า

"โจวซือเอี้ย จะอย่างไรท่านโปรดกลับไปให้ได้...ข้าพเจ้าสืบหาท่านพบอย่างยากลำบากปานเลือดตากระเด็น ท่านจะต้องกลับไปให้ได้"

ชิงเจี๊ยบเหลือบมองไปด้วยความสงสัยใจอย่างยิ่ง เห็นซุนคี่ตั่งกำลังคุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าหลวงจีนชราร่างผอมสูง วิงวอนด้วยน้ำตาที่เนืองนองหน้า แต่หลวงจีนร่างผอมสูงกลับส่ายหน้าด้วยอาการยิ้มน้อย ๆ ชิงเจี๊ยบจึงรู้ได้ด้วยไวปัญญา ร้องโพล่งออกไปว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส ท่านคือเล่งเกี่ยไต้ซือ ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสคนก่อนของเสียว-ลิ้มยี่..."

หลวงจีนชราส่งเสียงหัวร่อฮา ๆ ดังสนั่น จนตัดคำพูดของชิงเจี๊ยบลง แหงนหน้ากู่เสียงสะท้านยาวนานออกไป เพียงชั่วครู่ นกกระเรียนที่ใหญ่โตมโหฬารสุดจะเปรียบก็บินมาหยุดที่เบื้องหน้าหลวงจีนชราแล้ว

ชิงเจี๊ยบพลันหวนคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงหันไปกล่าวกับแซยี้ว่า

"เรารีบไปที่โอ้วน้ำหาบิดาท่านเถิด เมื่อสามวันก่อน ข้าพเจ้าฟังคำร่ำลือจาก

ชนชาวนักเลงว่า บิดาท่านเพราะจะติดตามสืบเสาะหาตัวท่าน จึงได้อาละวาดอย่างวุ่นวายอยู่ในวงพวกนักเลง น่ากลัวจะสร้างมรสุมอันปั่นป่วนอลเวงไปทุกแห่งหนแล้ว..."

แชยี้รีบกล่าวอย่างปลาบปลื้มยินดีว่า

"เตียเตีย (บิดา) ก็มาหาข้าพเจ้าหรือ ? เอ๊ะ ดูท่าน"

ชิงเจี๊ยบรีบเหลียวมองไป ก็สะดุ้งตกใจจนสุดตัว ที่แท้เล่งฮวงมิทราบว่าได้ปลีกตัวจากไปตั้งแต่เมื่อใด เมื่อเพ่งมองจ้องไปที่เบื้องหน้าสุดสายตา เห็นมีจุดดำเล็ก ๆ ที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่เท่านั้น จึงรีบถีบเท้าพุ่งกายหวังจะติดตามไป แต่หลวงจีนชราพลันร้องเรียกขึ้นว่า

"ทารก มิต้องตามแล้ว ปล่อยมันไปเถิด..."

ชิงเจี๊ยบชะงักงันจนต้องหยุดเท้าไว้ในทันที เมื่อเหลียวหน้ามองกลับไปอีกครั้ง เงาร่างเล่งฮวงได้หายลับไปจากสายตาแล้ว เมื่อหวนคิดถึงเล่งฮวงที่ได้ตรากตรำเป็นระยะทางพัน ๆ ลี้ เพื่อช่วยหาแชยี้ให้กับตน แต่ในขณะนี้ กลับปลีกกายไปอย่างเงียบกริบมิลำลา จึงรู้สึกตื้นตันและพลุ่งพล่านใจอย่างรุนแรง

หลวงจีนชรา (เล่งเกี่ยไต้ซือ) ทอดถอนหายใจยาว ๆ พลางกล่าวว่า

"ทารกผู้นี้มีไหวพริบปฏิภาณอันประเสริฐเลิศล้ำ มีความสวยงามสง่าที่หามิได้อีกแล้วในแดนดิน แต่ก็มีชะตาชีวิตที่อาภัพอัปภาคย์ ในที่สุดต้องมาเป็นสาวกขององค์พุทธศาสดา ด้วยภูมิปฏิภาณของผู้นี้ หากหมกมุ่นค้นคว้าในพระไตรปิฎกแล้ว วันหน้าย่อมต้องเป็นหลวงจีนที่สูงด้วยปริยัติธรรมแห่งยุคอย่างแน่นอน พวกเราปล่อยให้มันไปเถิด..."

ชิงเจี๊ยบคล้ายดั่งฟังเข้าใจ แต่ก็คล้ายดั่งยังมึนงงอยู่ จึงเหลียวหน้ามองดูตาแชยี้ด้วยความพิศวงสงสัย ซึ่งแชยี้ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน...

เล่งเกี่ยไต้ซือแหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวาน พลิ้วร่างขึ้นไปบนหลังนกกระเรียนใหญ่ ซึ่งนกกระเรียนตัวนั้นก็โก่งคอร้องเสียงสดใสกังวาน กระพือปีกบินออกไปในทันที

ชิงเจี๊ยบมองไปในทิศทางที่เล่งฮวงสูญหาย ด้วยจิตใจอันพลุ่งพล่านตื้นตันเพราะมิเข้าใจว่า เหตุไฉนเล่งฮวงจึงปลีกตัวไปอย่างเงียบกริบมิบอกกล่าว มีเรื่องร้ายอันใดบังเกิดขึ้นหรือ ?

ที่ริมโสตมีเสียงอันหวานสดใสของแชยี้ดังขึ้นว่า

"โง้วตั้วกออาจจะมีเรื่องสำคัญอย่างอื่นกระมัง ตั้วกอมีฝีมือที่สูงส่งยอดเยี่ยม

นัก พวกเรามิต้องไปวิตกกังวลโดยใช่เหตุดอก..."

ชิงเจี๊ยบมีลางสังหรณ์ที่ได้บังเกิดขึ้นว่า การไปในครั้งนี้ของโง้วตั้วกอ คงจะเป็นการจากไปจนชั่วชีวิตแล้ว เมื่อได้ยินคำพูดที่แชยี้กล่าวมา ชิงเจี๊ยบก็มิได้ว่ากล่าวอย่างไร เพียงแต่อธิษฐานในใจว่า

'ขอให้...ขอให้ร่วมดำรงอยู่คู่ฟ้า ร่วมสนิทสายเสน่หาจวบชั่วชีวิต...'

บทส่งท้าย

เดือนสามในฤดูใบไม้ผลิ ที่ทุกแห่งหนเต็มไปด้วยบุปผานานาพันธุ์ ส่งกลิ่นอันหอมหวนอบอวลไปตามลมอันเฉื่อยฉิว...

เชิงเขากุยซัวนอกเมืองฮั่นเอี้ยง ริมบึงไซง้วยโอ้วที่เรียงรายด้วยป่าไผ่อันเขียวชอุ่มสดใส มีวัดน้อย ๆ สร้างอยู่ภายในดินแดนอันเปล่าเปลี่ยว หน้าวัดมีอักษรตัวมหึมาเขียนไว้ว่า 'จุ้ยง้วยอำ'

ที่ซึ่งวัดจุ้ยง้วยอำสร้างอยู่นี้ เป็นที่อันเปล่าเปลี่ยวเร้นลับ ซึ่งผู้คนมิปรารถนาจะมานมัสการ ในขณะนี้มีขอทานอันคร่ำคร่าโสมมสองคนเดินมาที่หน้าวัด หนึ่งในจำนวนนั้นซึ่งมีร่างอ้วนกว่าได้เคาะประตูวัดเบา ๆ อยู่

เสียงประตูเปิดดังแอด แล้วแม่ชีวัยสาวรูปโฉมงดงามสดใสสะดุดตาก็ได้ปรากฏขึ้น จีวรที่ขาวบริสุทธิ์สดใส ใบหน้าที่สวยงามสะคราญตา ดวงตาหยาดเยิ้มงดงามฝังไว้ภายใต้คิ้วที่เรียวแหลม จมูกโด่งเป็นสันรับริมฝีปากน้อยอันจิ้มลิ้ม เพียงแต่ว่าในโฉมหน้าที่ผุดผาดตานี้ เปี่ยมด้วยความรันทดเศร้าสลดอย่างสุดแสน...

ขอทานทั้งสองชะงักงันไปทันที เพราะคาดคิดมิถึงว่า ในวัดเปล่าเปลี่ยวนี้จะมีดรุณีที่ทรงความงามอันล้ำเลิศสูงส่งถึงปานนี้...โดยเฉพาะที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่งก็คือเป็นแม่ชีเสียด้วย !

เป็นเพราะสาเหตุอันใด จึงได้ทำให้โกวเนี้ยที่สวยสดสะคราญน่ารักน่าบูชาทั้งวัยสาวอันสูงส่งเต็มไปด้วยคุณค่า มาหมกอยู่กับรสพระธรรมในวัดที่เปล่าเปลี่ยว

เงียบเหงาเล่า ?

ขอทานทั้งสองชะงักงันไปเป็นเวลาชั่วขณะ ผู้ที่มีอายุสูงวัยกว่าจึงได้กล่าวตะกุกตะกักขึ้นก่อนว่า

"โกวเนี้ย...อา...มิใช่ เซียวซือแป๋ (อาจารย์) จะให้ทานน้ำต่อพวกเราสักเล็กน้อยได้หรือไม่ เราสองเดินทางกันอย่างเร่งร้อนจนกระหายมาก..."

แม่ชีที่สวยงามผงกศีรษะอย่างนุ่มนวล หันร่างเดินเข้าไปยกถุงน้ำออกมาให้กับขอทานคนละใบ จากนั้นจึงได้ปิดประตูวัดอย่างแผ่วเบา

ขอทานทั้งสองจึงพากันไปนั่งยังใต้ต้นไม้ใหญ่หน้าวัด ดื่มน้ำไปพลางพูดคุยกันไปพลางว่า

"โอ หมู่ฝูงชนที่คลาคล่ำสุดคณนานับนี้ จะเรียกให้เราไปหาโกวเนี้ยที่มีนามกิมบ่วยเล้งได้อย่างไรกัน มันประดุจดั่งลงไปงมเข็มในมหาสมุทรทีเดียว..."

อีกผู้หนึ่งจึงกล่าวว่า

"ก็ใครใช้ให้ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงเป็นผู้ทรงพระคุณอันยิ่งใหญ่ในพรรคกระยาจกของเราด้วยเล่า เรื่องที่ท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิงไหว้วานมานั้น มาตรแม้นพวกเราจะวิ่งเต้นกันจนเท้ากุดไปทั้งสองข้าง ก็ยินดีและพร้อมใจกันไปกระทำให้ถึงที่สุด"

คนแรกจึงกล่าวขึ้นว่า

"ถูกทีเดียว บุคลิก นิสัย และกำลังฝีมือของท่านผู้กล้าหาญแซ่ชิง สร้างความเคารพนับถือข้าพเจ้าจนยอมสยบมิอาจปฏิเสธได้ อย่าว่าแต่ท่านยังเป็นผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ในพรรคของเราด้วย แม้มิเคยมาช่วยเหลือต่อพวกเรา ขอเพียงแต่ท่านผู้กล้าหาญให้เกียรติต่อข้าพเจ้าสักเล็กน้อย โดยยอมเอ่ยปากใช้สอยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ยินดีไปกระทำตามคำขอร้องจนสุดชีวิตจิตใจทีเดียว"

ขอทานทั้งสองพูดคุยกันอย่างสบายอารมณ์ โดยหาทราบไม่ว่า ที่หลังประตูวัด แม่ชีรูปงามอายุเยาว์กำลังตะแคงหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ นางเมื่อได้ยินถึงนามของตน บนใบหน้าที่ขาวสะอาดจนปราศจากสีเลือดนั้น พลันปรากฏรอยระเรื่อขึ้นอย่างประหลาดพิกล เป็นการแสดงอย่างแน่ชัดว่า มีความพลุ่งพล่านจนมิอาจระงับใจเอาไว้ได้แล้ว

นางคล้ายดั่งได้ตกเข้าสู่ภวังค์แห่งความหลัง บนใบหน้าที่ผุดผาดปรากฏสีแดงระเรื่อสดใส คิ้วทั้งสองมาตรแม้นจะขมวดมุ่นอยู่เล็กน้อย แต่ริมฝีปากกลับปรากฏรอยยิ้มอันหยาดเยิ้มสะเทือนอารมณ์...

อย่างแช่มช้า รอยยิ้มของนางได้เริ่มสลายลงแล้ว บนใบหน้าที่ผุดผาดละลาน

ตา ปรากฏแววแห่งความคับแค้นขมขื่นอย่างรุนแรง สีหน้าที่น่าสมเพชเวทนาอย่างยิ่งนี้ ทำให้ผู้ได้พบเห็นทุกคนจะต้องรู้สึกสะทกสะท้านตื้นตันใจอย่างใหญ่หลวง

นางพยายามกลั้ำกลืนน้ำตาเอาไว้จนเต็มที่ รำพึงรำพันขึ้นว่า

'เจี๊ยบกอกอ ท่านจะหาข้าพเจ้ามิพบอีกแล้วชั่วชีวิต...

'นี่...นี่เป็นพรหมลิขิตที่ฟ้าดินได้วางไว้ ตั้งแต่เราตกฟากมาในเวลานั้น ก็กำหนดแน่นอนให้เรามีชีวิตอันอาภัพอัปภาคย์ มีความขมขื่นระทมจนวันตาย แต่เทพยดาเอย ท่านออกจะอำมหิตโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว เหตุไฉนท่านจึงได้ทุ่มโทษทัณฑ์ที่จวบชั่วชีวิต ก็ไม่มีการผ่อนคลายไปได้มาให้กับเราผู้ซึ่งเป็นอิสตรีอ่อนแอ เหตุไฉนจึงได้บีบคั้นดวงใจของเราจนหนักหน่วงรุนแรงถึงปานนี้'

แต่ภายหลังเมื่อได้ฟังคำพูดคุยของขอทานทั้งสองแล้ว นางจึงได้รำพึงรำพันขึ้นด้วยความปลาบปลื้มประโลมใจว่า

'เจี๊ยบกอกอจะอย่างไรก็ยังจำเราได้อยู่ นี่...นี่ก็เป็นที่เพียงพอใจแล้ว ขอให้ยุติลงไปในสภาพนี้เถิด ขอให้ยุติลงในสภาพนี้...ประเสริฐที่สุดแล้ว...

'เจี๊ยบกอกอ ท่านมิต้องหาข้าพเจ้าอีกแล้ว ท่านหาข้าพเจ้ามิพบดอก...ข้าพเจ้าจะสวดมนต์วิงวอนอวยพรให้แก่ท่านจวบชั่วชีวิต...'

นางหันร่างกลับอย่างแผ่วเบา มองดูรูปกวนอิมที่ประดิษฐานอยู่บนแท่นบูชา แสงสว่างจากหน้าต่างได้พุ่งเป็นลำดับอยู่บนใบหน้าของพระรูปกวนอิม เค้าที่เปี่ยมด้วยความเมตตาการุญ และความชาญฉลาดของวงพักตร์นี้ ให้ผู้ประสบพบเห็นแล้วจะรู้สึกสูงส่งสดใสด้วยบุญญาบารมีอันไพศาล

นางจึงคุกเข่าลงด้วยความเคารพนอบน้อม จุดธูปขึ้นอย่างแช่มช้า ปักไว้ในกระถางด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงใจ ควันธูปได้ลอยละล่องฟ่องขึ้นสู่เบื้องสูง เมื่อผ่านจากลำแสงที่ลอดมาแล้วก็กลายเป็นสีเทาหม่นจนอบอวล

แม่ชีน้อยได้กราบกรานอธิษฐานด้วยจิตใจที่เลื่อมใสบริสุทธิ์ เสียงอันแผ่วเบาได้ลอยล่องขึ้นสู่ท้องฟ้า ก้องกังวานไปพร้อมกับสายลมที่พัดโชยมา...

อาทิตย์อัสดงลงไปอีกแล้ว ปลีกหน้าเข้าสู่หมู่เมฆที่หนาทึบ ทิ้งไว้แต่ความมืดมนอ้างว้าง และว้าเหว่ต่อพสุธาที่กว้างใหญ่...

อีกมุมหนึ่งของใต้แผ่นฟ้า...เชิงเขานอกเมืองเซี่ยงอัน ข้างถ้ำน้อยของภูเขา มีหลุมฝังศพอันโดดเดี่ยวอยู่หนึ่งหลุม เบื้องหน้า บุรุษหนึ่งยืนก้มหน้าอย่างสลด

รันทด เสียงรำพันอันแผ่วเบา ยังดังแว่วพอได้ยินว่า

"อาลั้ง...อาลั้ง...ตั้วกอมาขออำลาท่าน...ไปสู่อีกโลกหนึ่ง...โลกแห่งผ้ากาสาวพัสตร์อันสงบร่มเย็น ตั้วกออยู่มิได้โดยปราศจากท่าน...อาลั้งเอย...ตั้วกอรักท่านด้วยใจภักดี เมื่อปราศจากท่าน จิตใจของตั้วกอต้องอ้างว้างว้าเหว่ ไร้สรณะจะฝากฝังพึ่งพิง ต้องกล้ำกลืนความระทมขมขื่นทุกวันเวลา...อาลั้งเอย ตั้วกอรักท่านด้วยใจปอง เมื่อปราศจากท่าน ตั้วกอต้องเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวไร้ความสุขใด ๆ ในชีวิต สิ้นที่มุ่งหวังใฝ่ปองทุกประการแล้ว ตั้วกอจะขอมอบบั้นปลายของชีวิตไว้ในพุทธศาสนาอันบริสุทธิ์ แผ่อานิสงส์ผลบุญทุกประการเท่าที่ได้ให้กับวิญญาณอันสัตย์ซื่อสูงส่งของท่าน

"อาลั้งเอย...ยามท่านมีชีวิตอยู่ ตั้วกอสร้างความผิดหวัง สร้างความเจ็บช้ำให้กับท่าน แต่เมื่อยามท่านจากไปแล้ว ท่านสร้างความผิดหวัง เจ็บช้ำ ขมขื่นให้กับตั้วกอเพียงไร ท่านทราบหรือไม่ ?...ท่านทราบหรือไม่ ? ตั้วกอมีความผิดพลาดประการใด ท่านจะดุด่าเฆี่ยนตีอย่างไรตั้วกอไม่ปริปากเลย แต่ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ?...ไยต้องทำเช่นนี้...

"อาลั้งเอย ขอวิญญาณท่านจงเป็นสุขในสัมปรายภพเถิด ตั้วกอขอส่งกระแสจิต ส่งความคิดคำนึงไปถึงท่าน จวบ...ชั่ว...กาล...นาน..."

ยามย่ำสนธยาที่อาทิตย์จะลับโลก ทอแสงสีสวยงามสลับจับอัมพร แต่น่าสลดหดหู่ เพราะเป็นแสงหลงเหลือที่ใกล้จะลาจากไปแล้ว ผู้ที่รอคอยการกลับมาอีกครั้งในวันพรุ่ง ยังสมหวังอยู่ แต่ความหวังของชีวิตเล่า คงต้องเป็นการรอคอยจวบชั่วกัลปาวสาน...

จบบริบูรณ์

ธรณีประลัย

ยี่สิบปีแห่งความสงบ บู๊ลิ้มพลันมีคดีสยดสยองเกิดขึ้น
ยอดฝีมือระดับสูงสิบแปดคนถูกฆ่าตาย
อย่างลึกลับและทารุณ !

โดย ว. ณ เมืองลุง

16 หน้ายกพิเศษ, ปอนด์ 70 แกรม
ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 850 บาท

ขณะที่ภัยอันสยดสยองเกิดขึ้นในดรากระโน้น ผู้คนในละแวกใกล้เคียงของสถานที่เกิดเหตุ จะต้องได้ยินเสียงหอนอันกราดเกรี้ยวโหยหวน คล้ายเป็นเสียงหมาป่าที่หิวโหยหอนใส่ดวงจันทร์ก็ปานกัน จนผู้คนที่ได้ยินต่างอกสั่นขวัญฝ่อ...

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

เดชคัมภีร์มาร ตำนานยุทธภพ

หลักแห่งคัมภีร์เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจอันยิ่งใหญ่ในวงบู๊ลิ้ม และหลักแห่งการได้มาของอำนาจทางการเมืองในยุทธภพ ซึ่งทั้งหมดล้วนเหยียบย่ำไปบนเลือดเนื้อและน้ำตาของผู้คน !

โดย วินัย สุกใส

16 หน้ายกพิเศษ, ปอนด์ 70 แกรม
187 หน้า ราคา 100 บาท

มิว่าคัมภีร์เทพหรือคัมภีร์มาร คัมภีร์กระบี่ ของฝ่ายธัมมะหรืออธรรม ล้วนมีแก่นแท้ของคัมภีร์เยี่ยงเดียวกัน !

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

ชะตาชีวิตของคนเรา

นอกจากจำพรากก็คือตายจาก !

ฉับพลันนั้น ลมทะเลได้กรรโชกมาอย่างรุนแรง พัดพาเอาเสียงร้องของชิงเจี๊ยบกระจายออกไปจนถึงขอบฟ้าที่กว้างขวางสุดไกล ดวงเดือน ดวงดาว สายลม คล้ายดั่งได้พลอยบังเกิดความสลดรันทดไปกับความคั่งแค้นของลูกกำพร้า ที่มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยว แกล้วกล้า !

เหตุไฉนในโลกนี้...
จึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศกรันทดมากมายก่ายกองนัก !

พิฆาตทรชน
(รวม 4 เล่มจบ)

ISBN 974-341-125-9

ราคาชุดละ 560 บาท